Holy Bible

Aionian Edition®

Bible Kralická 1613

Czech Kralická Bible 1613

AionianBible.org
První nepřeložená svatá Bible na světě
100% zdarma ke kopírování a tisku
také známý jako " Fialová Bible "

Holy Bible Aionian Edition ®
Bible Kralická 1613
Czech Kralická Bible 1613

Creative Commons Attribution 4.0 International, 2018-2025
Source text: eBible.org
Source version: 4/18/2025
Source copyright: Public Domain
Last edition of the 1613 Czech King, 1579-1613

Formatted by Speedata Publisher 5.1.9 (Pro) on 6/3/2025
100% Free to Copy and Print
TOR Anonymously
https://AionianBible.org

Published by Nainoia Inc, https://Nainoia-Inc.signedon.net
All profits are given to https://CoolCup.org

We pray for a modern Creative Commons translation in every language
Translator resources at https://AionianBible.org/Third-Party-Publisher-Resources
Report content and format concerns to Nainoia Inc
Volunteer help is welcome and appreciated!

Celebrate Jesus Christ's victory of grace!

Předmluva

Čeština at AionianBible.org/Preface

The *Holy Bible Aionian Edition* ® is the world's first Bible *un-translation*! What is an *un-translation*? Bibles are translated into each of our languages from the original Hebrew, Aramaic, and Koine Greek. Occasionally, the best word translation cannot be found and these words are transliterated letter by letter. Four well known transliterations are *Christ*, *baptism*, *angel*, and *apostle*. The meaning is then preserved more accurately through context and a dictionary. The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven additional Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies.

The first three words are *aiōn*, *aiōnios*, and *aïdios*, typically translated as *eternal* and also *world* or *eon*. The Aionian Bible is named after an alternative spelling of *aiōnios*. Consider that researchers question if *aiōn* and *aiōnios* actually mean *eternal*. Translating *aiōn* as *eternal* in Matthew 28:20 makes no sense, as all agree. The Greek word for *eternal* is *aïdios*, used in Romans 1:20 about God and in Jude 6 about demon imprisonment. Yet what about *aiōnios* in John 3:16? Certainly we do not question whether salvation is eternal! However, *aiōnios* means something much more wonderful than infinite time! Ancient Greeks used *aiōn* to mean *eon* or *age*. They also used the adjective *aiōnios* to mean *entirety*, such as *complete* or even *consummate*, but never infinite time. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs. So *aiōnios* is the perfect description of God's Word which has *everything* we need for life and godliness! And the *aiōnios* life promised in John 3:16 is not simply a ticket to eternal life in the future, but the invitation through faith to the *consummate* life beginning now!

The next seven words are *Sheol*, *Hadēs*, *Geenna*, *Tartaroō*, *Abyssos*, and *Limnē Pyr*. These words are often translated as *Hell*, the place of eternal punishment. However, *Hell* is ill-defined when compared with the Hebrew and Greek. For example, *Sheol* is the abode of deceased believers and unbelievers and should never be translated as *Hell*. *Hadēs* is a temporary place of punishment, Revelation 20:13-14. *Geenna* is the Valley of Hinnom, Jerusalem's refuse dump, a temporal judgment for sin. *Tartaroō* is a prison for demons, mentioned once in 2 Peter 2:4. *Abyssos* is a temporary prison for the Beast and Satan. Translators are also inconsistent because *Hell* is used by the King James Version 54 times, the New International Version 14 times, and the World English Bible zero times. Finally, *Limnē Pyr* is the Lake of Fire, yet Matthew 25:41 explains that these fires are prepared for the Devil and his angels. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The eleventh word, *eleēsē*, reveals the grand conclusion of grace in Romans 11:32. Please understand these eleven words. The original translation is unaltered and a highlighted note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. To help parallel study and Strong's Concordance use, apocryphal text is removed and most variant verse numbering is mapped to the English standard. We thank our sources at eBible.org, Crosswire.org, unbound.Biola.edu, Bible4u.net, and NHEB.net. The Aionian Bible is copyrighted with creativecommons.org/licenses/by/4.0, allowing 100% freedom to copy and print, if respecting source copyrights. Check the Reader's Guide and read at AionianBible.org, with Android, and with TOR network. Why purple? King Jesus' Word is royal and purple is the color of royalty! All profits are given to CoolCup.org.

History

Čeština at AionianBible.org/History

06/21/75 - Two boys, P. and J., wonder if Jesus saves all and pray.
04/15/85 - Aionian Bible conceived as B. and J. pray.
12/18/13 - Aionian Bible announced as J. and J. pray.
06/21/15 - Aionian Bible birthed as G. and J. pray.
01/11/16 - AionianBible.org domain registered.
06/21/16 - 30 translations available in 12 languages.
12/07/16 - Nainoia Inc established as non-profit corporation.
01/01/17 - Creative Commons Attribution No Derivatives 4.0 license added.
01/16/17 - Aionian Bible Google Play Store App published.
07/01/17 - 'The Purple Bible' nickname begins.
07/30/17 - 42 translations now available in 22 languages.
02/01/18 - Holy Bible Aionian Edition® trademark registered.
03/06/18 - Aionian Bibles available in print at Amazon.com.
09/15/18 - Aionian Bible dedicated as J. and J. pray again.
10/20/18 - 70 translations now available in 33 languages.
11/17/18 - 104 translations now available in 57 languages.
03/24/19 - 135 translations now available in 67 languages.
10/28/19 - Aionian Bible nursed as another J. and J. pray.
10/31/19 - 174 translations now available in 74 languages.
02/22/20 - Aionian Bibles available in print at Lulu.com.
05/25/20 - Illustrations by Gustave Doré, La Grande Bible de Tours, Felix Just.
08/29/20 - Aionian Bibles now available in ePub format.
12/01/20 - Right to left and Hindic languages now available in PDF format.
03/31/21 - 214 translations now available in 99 languages.
11/17/21 - Aionian Bible Branded Leather Bible Covers now available.
12/20/21 - Social media presence on Facebook, Twitter, LinkedIn, YouTube, etc.
01/01/22 - 216 translations now available in 99 languages.
01/09/22 - StudyPack resources for Bible translation study.
01/23/22 - Volunteers celebrate with pie and prayer.
02/14/22 - Strong's Concordance from Open Scriptures and STEPBible.
02/14/23 - Aionian Bible published on the TOR Network.
12/04/23 - Eleēsē added to the Aionian Glossary.
02/04/24 - 352 translations now available in 142 languages.
05/01/24 - 370 translations now available in 164 languages.
08/05/24 - 378 translations now available in 165 languages.
08/18/24 - Creative Commons Attribution 4.0 International, if source allows.
10/20/24 - Gospel Primer handout format.
11/24/24 - Progressive Web Application off-line format.
01/28/25 - All profits are given to CoolCup.org.
03/12/25 - 382 translations now available in 166 languages.
05/04/25 - 393 translations now available in 175 languages.
05/27/25 - 462 translations now available in 229 languages.

Obsah

STARÝ ZÁKON

1 Mojžišova 11
2 Mojžišova 44
3 Mojžišova 71
4 Mojžišova 91
5 Mojžišova 119
Józua 143
Sudcov 159
Rút 175
1 Samuelova 178
2 Samuelova 199
1 Královská 217
2 Královská 238
1 Kronická 258
2 Kronická 276
Ezdráš 299
Nehemiáš 306
Ester 315
Jób 320
Žalmy 337
Príslovia 378
Kazatel 392
Pieseò 397
Izaiáš 400
Jeremiáš 432
Plaè 469
Ezechiel 472
Daniel 505
Hozeáš 515
Joel 520
Ámos 522
Obadiáš 526
Jonáš 527
Micheáš 529
Náhum 532
Habakuk 534
Sofoniáš 536
Haggeus 538
Zachariáš 539
Malachiáš 545

NOVÝ ZÁKON

Matouš 549
Marek 569
Lukáš 582
Jan 604
Skutky Apoštolů 620
Římanům 641
1 Korintským 650
2 Korintským 659
Galatským 665
Efezským 668
Filipským 671
Koloským 674
1 Tesalonickým 676
2 Tesalonickým 678
1 Timoteovi 679
2 Timoteovi 682
Titovi 684
Filemonovi 685
Židům 686
Jakubův 693
1 Petrův 696
2 Petrův 699
1 Janův 701
2 Janův 704
3 Janův 705
Judův 706
Zjevení Janovo 707

PŘÍLOHA

Průvodce Čtenáři
Glosář
Mapy
Osud
Ilustrace, Doré

STARÝ ZÁKON

A tak vyhnal člověka a osadil zahradu Eden cherubíny k východní straně s mečem plamenným blýskajícím se, aby ostříhali cesty k stromu života.

1 Mojžišova 3:24

1 Mojžišova

1 Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. **2** Země pak byla
nesličná a pustá, a tma byla nad propastí, a Duch Boží
vznášel se nad vodami. **3** I řekl Bůh: Buď světlo! I bylo
světlo. **4** A viděl Bůh světlo, že bylo dobré; i oddělil Bůh
světlo od tmy. **5** A nazval Bůh světlo dnem, a tmu nazval
nocí. I byl večer a bylo jitro, den první. **6** Řekl také Bůh:
Buď obloha u prostřed vod, a děl vody od vod! **7** I učinil
Bůh tu oblohu, a oddělil vody, kteréž jsou pod oblohou, od
vod, kteréž jsou nad oblohou. A stalo se tak. **8** I nazval Bůh
oblohu nebem. I byl večer a bylo jitro, den druhý. **9** Řekl
také Bůh: Shromažďte se vody, kteréž jsou pod nebem, v
místo jedno, a ukaž se místo suché! A stalo se tak. **10** I
nazval Bůh místo suché zemí, shromáždění pak vod nazval
mořem. A viděl Bůh, že to bylo dobré. **11** Potom řekl Bůh:
Zplod' země trávu, a bylinu vydávající símě, a strom plodný,
nesoucí ovoce podlé pokolení svého, v němž by bylo símě
jeho na zemi. A stalo se tak. **12** Nebo země vydala trávu,
a bylinu nesoucí semeno podlé pokolení svého, i strom
přinášející ovoce, v němž bylo símě jeho, podlé pokolení
jeho. A viděl Bůh, že to bylo dobré. **13** I byl večer a bylo
jitro, den třetí. **14** Opět řekl Bůh: Buďte světla na obloze
nebeské, aby oddělovala den od noci, a byla na znamení
a rozměření časů, dnů a let. **15** A aby svítila na obloze
nebeské, a osvěcovala zemi. A stalo se tak. **16** I učinil Bůh
dvě světla veliká, světlo větší, aby správu drželo nade dnem,
a světlo menší, aby správu drželo nad nocí; též i hvězdy. **17**
A postavil je Bůh na obloze nebeské, aby osvěcovala zemi;
18 A aby správu držela nade dnem a nocí, a oddělovala
světlo od tmy. A viděl Bůh, že to bylo dobré. **19** I byl večer
a bylo jitro, den čtvrtý. **20** Řekl ještě Bůh: Vydejte vody
hmyz duše živé v hojnosti, a **21** I stvořil Bůh velryby veliké a
všelijakou duši živou, hýbající se, kteroužto v hojnosti vydaly
vody podlé pokolení jejich, a všeliké ptactvo křídla mající,
podlé pokolení jeho. A viděl Bůh, že to bylo dobré. **22** I
požehnal jim Bůh, řka: Plodťež se a množte se, a naplňte
vody mořské; též ptactvo ať se rozmnožuje na zemi! **23** I byl
večer a bylo jitro, den pátý. **24** Řekl též Bůh: Vydej země
duši živou, jednu každou podlé pokolení jejího, hovada a
zeměplazy, i zvěř zemskou, podlé pokolení jejího. A stalo
se tak. **25** I učinil Bůh zvěř zemskou podlé pokolení jejího,
též hovada vedlé pokolení jejich, i všeliký zeměplaz podlé
pokolení jeho. A viděl Bůh, že bylo dobré. **26** Řekl opět
Bůh: Učiňme člověka k obrazu našemu, podlé podobenství
našeho, a ať panují nad rybami mořskými, a nad ptactvem
nebeským, i nad hovady, a nade vší zemí, i nad všelikým
zeměplazem hýbajícím se na zemi. **27** I stvořil Bůh člověka k
obrazu svému, k obrazu Božímu stvořil jej, muže a ženu
stvořil je. **28** A požehnal jim Bůh, a řekl jim Bůh: Plodtež se a
rozmnožujte se, a naplňte zemi, a podmaňte ji, a panujte nad
rybami mořskými, a nad ptactvem nebeským, i nad všelikým
živočichem hýbajícím se na zemi. **29** Řekl ještě Bůh: Aj,
dal jsem vám všelikou bylinu, vydávající símě, kteráž jest
na tváři vší země, a všeliké stromoví, (na němž jest ovoce
stromu), nesoucí símě; to bude vám za pokrm. **30** Všechněm
pak živočichům zemským, i všemu ptactvu nebeskému, a
všemu tomu, což se hýbe na zemi, v čemž jest duše živá,
všelikou bylinu zelenou dal jsem ku pokrmu. I stalo se tak.
31 A viděl Bůh vše, což učinil, a aj, bylo velmi dobré. I byl
večer a bylo jitro, den šestý.

2 A tak dokonána jsou nebesa a země, i všecko vojsko
jejich. **2** A dokonal Bůh dne sedmého dílo své, kteréž
dělal; a odpočinul v den sedmý ode všeho díla svého, kteréž
byl dělal. **3** I požehnal Bůh dni sedmému a posvětil ho;
nebo v něm odpočinul Bůh ode všeho díla svého, kteréž byl
stvořil, aby učiněno bylo. **4** Tit' jsou rodové nebes a země,
(když stvořena jsou v den, v němž učinil Hospodin Bůh
zemi i nebe), **5** I každé chrastiny polní, dříve než byla na
zemi, i všeliké byliny polní, prvé než vzcházela; nebo ještě
byl nedštil Hospodin Bůh na zemi, aniž byl který člověk,
ješto by dělal zemi. **6** A aniž pára vystupovala z země,
aby svlažovala všecken svrchek země. **7** I učinil Hospodin
Bůh člověka z prachu země, a vdechl v chřípě jeho dchnutí
života, i byl člověk v duši živou. **8** Štípil pak byl Hospodin
Bůh ráj v Eden na východ, a postavil tam člověka, jehož byl
učinil. **9** A vyvedl Hospodin Bůh z země všeliký strom na
pohledění libý, a ovoce k jídlu chutné; též strom života u
prostřed ráje, i strom vědění dobrého a zlého. **10** (A řeka
vycházela z Eden, k svlažování ráje, a odtud dělila se, a
byla ve čtyři hlavní řeky. **11** Jméno jedné Píson, ta obchází
všecku zemi Hevilah, kdež jest zlato. **12** A zlato země té jest
výborné; tam jest i bdelium, a kámen onychin. **13** Jméno
pak druhé řeky Gihon, ta obchází všecku zemi Chus. **14** A
jméno řeky třetí Hiddekel, kteráž teče k východní straně
Assyrské země. A řeka čtvrtá jest Eufrates). **15** Pojav tedy
Hospodin Bůh člověka, postavil jej v ráji v zemi Eden, aby jej
dělal a ostříhal ho. **16** I zapověděl Hospodin Bůh člověku,
řka: Z každého stromu rajského svobodně jísti budeš; **17**
Ale z stromu vědění dobrého a zlého nikoli nejez; nebo v
který bys koli den z něho jedl, smrtí umřeš. **18** Řekl byl také
Hospodin Bůh: Není dobré člověku býti samotnému; učiním
jemu pomoc, kteráž by při něm byla. **19** (Nebo když byl učinil
Hospodin Bůh z země všelikou zvěř polní, i všecko ptactvo

nebeské, přivedl je k Adamovi, aby pohleděl na ně, jaké by
jméno kterému dáti měl; a jak by koli nazval Adam kterou
duši živou, tak aby jmenována byla. 20 I dal Adam jména
všechněm hovadům, i ptactvu nebeskému, a všeliké zvěři
polní; Adamovi pak není nalezena pomoc, kteráž by při něm
byla.) 21 Protož uvedl Hospodin Bůh tvrdý sen na Adama, i
usnul; a vyňal jedno z žeber jeho, a to místo vyplnil tělem.
22 A z toho žebra, kteréž vyňal z Adama, vzdělal Hospodin
Bůh ženu, a přivedl ji k Adamovi. 23 I řekl Adam: Ted' tato
jest kost z kostí mých a tělo z těla mého; tato slouti bude
mužatka, nebo z muže vzata jest. 24 Z té příčiny opustí muž
otce svého i matku svou, a přídržeti se bude manželky své, i
budou v jedno tělo. 25 Byli pak oba dva nazí, Adam i žena
jeho, a nestyděli se.

3 Had pak byl nejchytřejší ze všech živočichů polních,
kteréž byl učinil Hospodin Bůh. A ten řekl ženě: Tak-
liž jest, že vám Bůh řekl: Nebudete jísti z každého stromu
rajského? 2 I řekla žena hadu: Ovoce stromů rajských jíme;
3 Ale o ovoci stromu, kterýž jest u prostřed ráje, řekl Bůh:
Nebudete ho jísti, aniž se ho dotknete, abyste nezemřeli. 4
I řekl had ženě: Nikoli nezemřete smrtí! 5 Ale ví Bůh, že
v kterýkoli den z něho jísti budete, otevrou se oči vaše; a
budete jako bohové, vědouce dobré i zlé. 6 Viduci tedy
žena, že dobrý jest strom k jídlu i příjemný očima, a k nabytí
rozumnosti strom žádostivý, vzala z ovoce jeho a jedla; dala
také i muži svému s sebou, a on jedl. 7 Tedy otevříny jsou oči
obou dvou, a poznali, že jsou nazí; i navázali lístí fíkového a
nadělali sobě věníků. 8 A v tom uslyšeli hlas Hospodina
Boha chodícího po ráji k větru dennímu; i skryl se Adam a
žena jeho před tváří Hospodina Boha, u prostřed stromoví
rajského. 9 I povolal Hospodin Bůh Adama, a řekl jemu:
Kdež jsi? 10 Kterýžto řekl: Hlas tvůj slyšel jsem v ráji a bál
jsem se, že jsem nahý; protož skryl jsem se. 11 I řekl Bůh:
Kdožť oznámil, že jsi nahý? Nejedl-lis ale z toho stromu, z
něhožť jsem jísti zapověděl? 12 I řekl Adam: Žena, kterouž
jsi mi dal, aby byla se mnou, ona mi dala z stromu toho, a
jedl jsem. 13 I řekl Hospodin Bůh ženě: Což jsi to učinila? I
řekla žena: Had mne podvedl, i jedla jsem. 14 Tedy řekl
Hospodin Bůh hadu: Že jsi to učinil, zlořečený budeš nade
všecka hovada a nade všecky živočichy polní; po břiše svém
plaziti se budeš, a prach žráti budeš po všecky dny života
svého. 15 Nad to, nepřátelství položím mezi tebou a mezi
ženou, i mezi semenem tvým a semenem jejím; ono potře
tobě hlavu, a ty potřeš jemu patu. 16 Ženě pak řekl: Velice
rozmnožím bolesti tvé a počínání tvá, s bolestí roditi budeš
děti, a pod mocí muže tvého bude žádost tvá, a on panovati
bude nad tebou. 17 Adamovi také řekl: Že jsi uposlechl hlasu
ženy své, a jedl jsi z stromu toho, kterýžť jsem zapověděl,
řka: Nebudeš jísti z něho; zlořečená země pro tebe, s bolestí
jísti budeš z ní po všecky dny života svého. 18 Trní a bodláčí
tobě ploditi bude, i budeš jísti byliny polní. 19 V potu tváři
své chléb jísti budeš, dokavadž se nenavrátíš do země,
poněvadž jsi z ní vzat. Nebo prach jsi a v prach se navrátíš.
20 Dal pak byl Adam jméno ženě své Eva, proto že ona byla
mátě všech živých. 21 I zdělal Hospodin Bůh Adamovi a
ženě jeho oděv kožený, a přioděl je. 22 Tedy řekl Hospodin
Bůh: Aj, člověk učiněn jest jako jeden z nás, věda dobré
i zlé; pročež nyní, aby nevztáhl ruky své, a nevzal také z
stromu života, a jedl by, i byl by živ na věky, vyžeňme jej. 23
I vypustil jej Hospodin Bůh z zahrady Eden, aby dělal zemi,
z níž vzat byl. 24 A tak vyhnal člověka a osadil zahradu
Eden cherubíny k východní straně s mečem plamenným
blýskajícím se, aby ostříhali cesty k stromu života.

4 Adam pak poznal Evu ženu svou, kterážto počavši,
porodila Kaina a řekla: Obdržela jsem muže na Hospodinu.
2 A opět porodila bratra jeho Abele. I byl Abel pastýř ovcí,
a Kain byl oráč. 3 Po mnohých pak dnech stalo se, že
obětoval Kain z úrody zemské obět Hospodinu. 4 Ano i Abel
také obětoval z prvorozených věcí stáda svého, a z tuku
jejich. I vzhlédl Hospodin na Abele a na obět jeho. 5 Na
Kaina pak a na obět jeho nevzhlédl. Protož rozlítil se Kain
náramně, a opadla tvář jeho. 6 I řekl Hospodin Kainovi:
Proč jsi se tak rozpálil hněvem? A proč jest opadla tvář
tvá? 7 Zdaliž nebudeš příjemný, budeš-li dobře činiti? Pakli
nebudeš dobře činiti, hřích ve dveřích leží; a pod mocí tvou
bude žádost jeho, a ty panovati budeš nad ním. 8 I mluvil
Kain k Abelovi bratru svému. Stalo se pak, když byli na poli,
že povstav Kain proti Abelovi bratru svému, zabil jej. 9 I
řekl Hospodin Kainovi: Kdež jest Abel bratr tvůj? Kterýž
odpověděl: Nevím. Zdaliž jsem já strážným bratra svého?
10 I řekl Bůh: Co jsi učinil? Hlas krve bratra tvého volá ke
mně z země. 11 Protož nyní zlořečený budeš i od té země,
kteráž otevřela ústa svá, aby přijala krev bratra tvého z
ruky tvé. 12 Když budeš dělati zemi, nebude více vydávati
moci své tobě; tulákem a běhounem budeš na zemi. 13
I řekl Kain Hospodinu: Většíť jest nepravost má, než aby
mi odpuštěna býti mohla. 14 Aj, vyháníš mne dnes z země
této, a před tváří tvou skrývati se budu, a budu tulákem a
běhounem na zemi. I přijde na to, že kdo mne koli nalezne,
zabije mne. 15 I řekl mu Hospodin: Zajisté kdo by koli zabil
Kaina, nad tím sedmnásobně mštěno bude. Pročež vložil
Hospodin znamení naKaina, aby ho žádný nezabil, kdo by
jej koli nalezl. 16 Tedy odšed Kain od tváři Hospodinovy,

bydlil v zemi Nód, k východní straně naproti Eden. 17 Poznal
pak Kain ženu svou, kterážto počala a porodila Enocha.
I stavěl město, a nazval jméno města toho jménem syna
svého Enoch. 18 I narodil se Enochovi Irád, a Irád zplodil
Maviaele, Maviael pak zplodil Matuzaele, a Matuzael zplodil
Lámecha. 19 Vzal sobě pak Lámech dvě ženy; jméno jedné
Ada, a jméno druhé Zilla. 20 I porodila Ada Jábale, kterýž byl
otec přebývajících v staních a stádo pasoucích. 21 A jméno
bratra jeho Jubal; ten byl otec všech hrajících na harfu a
nástroje hudebné. 22 A Zilla také porodila Tubalkaina, kterýž
byl řemeslník všelikého díla od mědi a od železa. Sestra pak
Tubalkainova byla Noéma. 23 I řekl Lámech ženám svým,
Adě a Zille: Slyšte hlas můj, ženy Lámechovy, poslouchejte
řeči mé, že jsem zabil muže k ráně své a mládence k
zsinalosti své. 24 Jestližeť sedmnásobně pomštěno bude
pro Kaina, tedy pro Lámecha sedmdesátekrát sedmkrát. 25
Poznal pak ještě Adam ženu svou, i porodila syna a nazvala
jméno jeho Set; nebo řekla: Dal mi Bůh jiné símě místo
Abele, kteréhož zabil Kain. 26 Setovi pak také narodil se
syn, a nazval jméno jeho Enos. Tehdáž začalo se vzývání
jména Hospodinova.

5 Tato jest kniha rodů Adamových. V ten den, v kterémž
stvořil Bůh člověka, ku podobenství Božímu učinil ho. 2
Muže a ženu stvořil je a požehnal jim, a nazval jméno jejich
Adam v ten den, když stvořeni jsou. 3 Byl pak Adam ve stu
a třidcíti letech, když zplodil syna ku podobenství svému
a k obrazu svému, a nazval jméno jeho Set. 4 I bylo dnů
Adamových po zplození Seta osm set let, a plodil syny a
dcery. 5 A tak bylo všech dnů Adamových, v kterýchž byl živ,
devět set a třidceti let, i umřel. 6 Set pak byl ve stu a pěti
letech, když zplodil Enosa. 7 A po zplození Enosa živ byl
Set osm set a sedm let, a plodil syny a dcery. 8 I bylo všech
dnů Setových devět set a dvanácte let, i umřel. 9 Byl pak
Enos v devadesáti letech, když zplodil Kainana. 10 A po
zplození Kainana živ byl Enos osm set a patnácte let, a
plodil syny a dcery. 11 I bylo všech dnů Enosových devět set
a pět let, i umřel. 12 Kainan pak byl v sedmdesáti letech,
když zplodil Mahalaleele. 13 A po zplození Mahalaleele živ
byl Kainan osm set a čtyřidceti let, a plodil syny a dcery. 14 I
bylo všech dnů Kainanových devět set a deset let, i umřel.
15 Mahalaleel pak byl v šedesáti a pěti letech, když zplodil
Járeda. 16 A po zplození Járeda živ byl Mahalaleel osm
set a třidceti let, a plodil syny a dcery. 17 I bylo všech dnů
Mahalaleelových osm set devadesáte a pět let, i umřel. 18
Járed pak byl ve stu šedesáti a dvou letech, když zplodil
Enocha. 19 A po zplození Enocha živ byl Járed osm set
let, a plodil syny a dcery. 20 I bylo všech dnů Járedových
devět set šedesáte a dvě létě, i umřel. 21 Enoch pak byl v
šedesáti a pěti letech, když zplodil Matuzaléma. 22 A chodil
Enoch stále s Bohem po zplození Matuzaléma tři sta let,
a plodil syny a dcery. 23 I bylo všech dnů Enochových tři
sta šedesáte a pět let. 24 A chodil Enoch stále s Bohem
a nebyl více vidín; nebo vzal ho Bůh. 25 Matuzalém pak
byl ve stu osmdesáti sedmi letech, když zplodil Lámecha.
26 A po zplození Lámecha živ byl Matuzalém sedm set
osmdesáte a dvě létě, a plodil syny a dcery. 27 I bylo všech
dnů Matuzalémových devět set šedesáte a devět let, i umřel.
28 Lámech pak byl ve stu osmdesáti a dvou letech, když
zplodil syna, 29 Jehož jméno nazval Noé, řka: Tento nám
odpočinutí způsobí od díla našeho, od práce rukou našich,
kterouž máme s zemí, jížto zlořečil Hospodin. 30 A živ byl
Lámech potom, když zplodil Noé, pět set devadesáte a pět
let, a plodil syny a dcery. 31 I bylo všech dnů Lámechových
sedm set sedmdesáte a sedm let, i umřel. 32 A když byl Noé
v pěti stech letech, zplodil Sema, Chama a Jáfeta.

6 Stalo se pak, když se počali množiti lidé na zemi, a dcery
se jim zrodily, 2 Že vidouce synové Boží dcery lidské,
any krásné jsou, brali sobě ženy ze všech, kteréž oblibovali.
3 Pročež řekl Hospodin: Nebude se nesnaditi duch můj s
člověkem na věky, proto že také tělo jest, a bude dnů jeho
sto a dvadceti let. 4 Obrové pak byli na zemi v těch dnech;
ano i potom, když vcházeli synové Boží k dcerám lidským,
ony rodily jim. To jsou ti mocní, kteříž zdávna byli, muži na
slovo vzatí. 5 Ale když viděl Hospodin, an se rozmnožuje
zlost lidská na zemi, a že by všeliké myšlení srdce jejich
nebylo než zlé po všecken čas, 6 Litoval Hospodin, že
učinil člověka na zemi, a bolest měl v srdci svém. 7 Tedy
řekl Hospodin: Vyhladím z země člověka, kteréhož jsem
stvořil, od člověka až do hovada, až do zeměplazu, až i do
ptactva nebeského; nebo líto mi, že jsem je učinil. 8 Ale
Noé našel milost před Hospodinem. 9 Tito jsou příběhové
Noé: Noé muž spravedlivý, dokonalý byl za svého věku, s
Bohem ustavičně chodil Noé. 10 (Zplodil pak Noé tři syny:
Sema, Chama a Jáfeta.) 11 Ale země byla porušena před
Bohem, a naplněna byla země nepravostí. 12 Viděl tedy
Bůh zemi, a aj, porušena byla, nebo bylo porušilo všeliké
tělo cestu svou na zemi. 13 Protož řekl Bůh k Noé: Konec
všelikého těla přichází přede mne, nebo naplněna jest země
nepravostí od nich; z té příčiny, hle, již zkazím je s zemí. 14
Učiň sobě koráb z dříví gofer; příhrady zděláš v tom korábu,
a oklejuješ jej vnitř i zevnitř klím. 15 A na tento způsob
uděláš jej: Tří set loktů bude dlouhost toho korábu, padesáti

loktů širokost jeho a třidceti loktů vysokost jeho. 16 Okno uděláš v korábu, a svrchkem na loket vysokým zavřeš jej;
dvéře také korábu v boku jeho postavíš, a pokoje spodní,
druhé i třetí zděláš v něm. 17 Já pak, aj, já uvedu potopu
vod na zemi, aby zkaženo bylo všeliké tělo, v němž jest
duch života pod nebem. Cožkoli bude na zemi, umře. 18 S
tebou však učiním smlouvu svou; a vejdeš do korábu, ty i
synové tvoji, žena tvá i ženy synů tvých s tebou. 19 A ze
všech živočichů všelikého těla, po dvém z každého uvedeš
do korábu, abys je živé zachoval s sebou; samec a samice
budou. 20 Z ptactva podlé pokolení jeho, a z hovad podlé
pokolení jejich, ze všelikého také zeměplazu podlé pokolení
jeho, po dvém z každého vejdou k tobě, aby živi zůstali. 21
Ty pak nabeř s sebou všeliké potravy, kteráž se jísti může, a
shromažď sobě, aby byla tobě i jim ku pokrmu. 22 I učinil
Noé podlé všeho, jakž mu rozkázal Bůh, tak učinil.

7 Potom řekl Hospodin k Noé: Vejdiž ty i všecka čeled
tvá do korábu; nebo jsem tě viděl spravedlivého před
sebou v národu tomto. 2 Ze všech hovad čistých vezmeš
sobě sedmero a sedmero, samce a samici jeho, ale z hovad
nečistých dvé a dvé, samce a samici jeho. 3 Z ptactva také
nebeského sedmero a sedmero, samce a samici, aby živé
zachováno bylo símě na vší zemi. 4 Nebo po dnech ještě
sedmi já dštíti budu na zemi za čtyřidceti dnů a čtyřidceti
nocí; a vyhladím se svrchku země všelikou podstatu, kterouž
jsem učinil. 5 Tedy učinil Noé všecko tak, jakž mu přikázal
Hospodin. 6 (Byl pak Noé v šesti stech letech, když ta potopa
přišla na zemi.) 7 A protož přišel Noé a synové jeho, i žena
jeho, i ženy synů jeho s ním k korábu, pro vody potopy. 8
Z hovad také čistých i z hovad nečistých, i z ptactva a ze
všeho, což se hýbe na zemi, 9 Po dvém vešli k Noé do
korábu, samec a samice, tak jakž byl rozkázal Bůh Noé. 10
Stalo se pak po sedmi dnech, že vody potopy přišly na zemi.
11 Léta šestistého věku Noé, druhého měsíce, sedmnáctého
dne téhož měsíce, v ten den protrženy jsou všecky studnice
propasti veliké, a průduchové nebeští otevříni jsou. 12 I byl
příval na zemi čtyřidceti dní a čtyřidceti nocí. 13 Toho dne
všel Noé, Sem a Cham i Jáfet, synové Noé, žena Noé, a tři
ženy synů jeho s ním do korábu. 14 Oni i všeliký živočich
podlé pokolení svého, i všeliké hovado podlé pokolení svého,
a všeliký zeměplaz, kterýž se hýbe na zemi, podlé pokolení
svého, i všeliké ptactvo vedlé pokolení svého, všelijací ptáci,
všecko, což křídla má, 15 Vešli k Noé do korábu, po dvém
ze všelikého těla, v němž byl duch života. 16 A což jich
vešlo, samec a samice ze všelikého těla vešli, tak jakž byl
přikázal jemu Bůh, a zavřel Hospodin po něm. 17 A když
byla potopa za čtyřidceti dnů na zemi, tedy rozmnoženy
jsou vody, až i vyzdvihly koráb, a vznesly jej od země. 18
Nebo zmohly se vody a rozmnoženy jsou velmi nad zemí, i
zplýval koráb na vodách. 19 A tak náramně rozmohly se
vody nad zemí, že přikryty jsou všecky hory nejvyšší, kteréž
byly pode vším nebem. 20 Patnácte loktů zvýší rozmohly se
vody, když přikryty jsou hory. 21 I umřelo všeliké tělo, kteréž
se hýbe na zemi, tak z ptactva, jako z hovad a živočichů, i
všelikého hmyzu, kterýž se plazí po zemi, i každého člověka.
22 Všecko, což mělo dýchání ducha života v chřípích svých,
ze všeho, což bylo na suše, pomřelo. 23 A tak vyhladil Bůh
všelikou podstatu, kteráž byla na tváři země, od člověka až
do hovada, až do zeměplazu, a až do ptactva nebeského,
vyhlazeno jest, pravím, z země; a zůstal toliko Noé, a kteříž
s ním byli v korábu. 24 I trvaly vody nad zemí za sto a
padesáte dnů.

8 Rozpomenul se pak Bůh na Noé, i všecky živočichy
a všecka hovada, kteráž byla s ním v korábu; pročež
uvedl Bůh vítr na zemi, i zastavily se vody. 2 A zavříny
jsou studnice propasti i průduchové nebeští, a zastaven
jest příval s nebe. 3 I navrátily se vody se svrchku země,
odcházejíce zase, a opadly vody po stu a padesáti dnech, 4
Tak že odpočinul koráb sedmého měsíce, v sedmnáctý den
toho měsíce na horách Ararat. 5 Když pak vody odcházely a
opadaly až do desátého měsíce, prvního dne téhož desátého
měsíce ukázali se vrchové hor. 6 I stalo se po čtyřidcíti
dnech, otevřev Noé okno v korábu, kteréž byl udělal, 7
Vypustil krkavce. Kterýžto vyletuje zase se vracoval, dokudž
nevyschly vody na zemi. 8 Potom vypustil holubici od sebe,
aby věděl, již-li by opadly vody se svrchku země. 9 Kterážto
když nenašla, kde by odpočinula noha její, navrátila se
k němu do korábu; nebo vody byly po vší zemi. On pak
vztáhna ruku svou, vzal ji, a vnesl k sobě do korábu. 10
A počekal ještě sedm dní jiných, a opět vypustil holubici z
korábu. 11 I přiletěla k němu holubice k večerou, a aj, list
olivový utržený v ústech jejích. Tedy poznal Noé, že opadly
vody se svrchku země. 12 I čekal ještě sedm dní jiných, a
opět vypustil holubici, kterážto nevrátila se k němu více. 13 I
stalo se šestistého prvního léta, v první den měsíce prvního,
že vyschly vody na zemi. I odjal Noé přikrytí korábu a uzřel,
ano již oschl svrchek země. 14 Druhého pak měsíce, v
dvadcátý sedmý den téhož měsíce oschla země. 15 I mluvil
Bůh k Noé, řka: 16 Vyjdi z korábu, ty i žena tvá, a synové
tvoji, i ženy synů tvých s tebou. 17 Všecky živočichy, kteříž
jsou s tebou ze všelikého těla, tak z ptactva jako z hovad
a všelikého zeměplazu, kterýž se hýbe na zemi, vyveď s

sebou; ať se v hojnosti rozplozují na zemi, a rostou a množí
se na zemi. 18 I vyšel Noé a synové jeho, i žena jeho a
ženy synů jeho s ním; 19 Každý živočich, každý zeměplaza
všecko ptactvo, všecko, což se hýbe na zemi, po pokoleních
svých vyšlo z korábu. 20 Tedy vzdělal Noé oltář Hospodinu,
a vzav ze všech hovad čistých i ze všeho ptactva čistého,
obětoval zápaly na tom oltáři. 21 I zachutnal Hospodin vůni
tu příjemnou, a řekl Hospodin v srdci svém: Nebudu více
zlořečiti zemi pro člověka, proto že myšlení srdce lidského
zlé jest od mladosti jeho; aniž budu více bíti všeho, což živo
jest, jako jsem učinil. 22 Nýbrž dokavadž země trvati bude,
setí a žeň, studeno i horko, léto a zima, den také a noc
nepřestanou.

9 Tedy požehnal Bůh Noé i synům jeho a řekl jim: Plodťež
se a rozmnožujte se, a naplňte zemi. 2 Strach váš a
hrůza vaše buď na všeliký živočich země, a na všecko
ptactvo nebeské. Všecko, což se hýbe na zemi, a všecky
ryby mořské v ruce vaše dány jsou. 3 Všecko, což se hýbe
a jest živo, bude vám za pokrm; jako i bylinu zelenou, dal
jsem vám to všecko. 4 A však masa s duší jeho, kteráž jest
krev jeho, nebudete jísti. 5 A zajisté krve vaší, duší vašich
vyhledávati budu; z rukou každého hovada vyhledávati jí
budu, i z ruky člověka, ano i z ruky každého bratra jeho budu
vyhledávati duše člověka. 6 Kdo by koli vylil krev člověka,
skrze člověka vylita bude krev jeho; nebo k obrazu svému
učinil Bůh člověka. 7 Vy pak plodťe a množte se; v hojnosti
se rozplodťe na zemi, a rozmnoženi buďte na ní. 8 I mluvil
Bůh k Noé a synům jeho s ním, řka: 9 Já zajisté vcházím v
smlouvu svou s vámi, i s semenem vaším po vás, 10 A se
všelikou duší živou, kteráž jest s vámi, z ptactva, z hovad a
ze všech živočichů zemských, kteříž jsou s vámi, ode všech,
kteříž vyšli z korábu, až do všelikého živočicha zemského.
11 Protož utvrzuji smlouvu svou s vámi, že nebude vyhlazeno
více všeliké tělo vodami potopy; aniž bude více potopa k
zkažení země. 12 I řekl Bůh: Totoť bude znamení smlouvy,
kteréž já dávám, mezi mnou a mezi vámi, a mezi všelikou
duší živou, kteráž jest s vámi, po všecky věky. 13 Duhu svou
postavil jsem na oblaku, a bude na znamení smlouvy mezi
mnou a mezi zemí. 14 A budeť, když uvedu mračný oblak
nad zemí, a ukáže se duha na oblaku, 15 Že se rozpomenu
na smlouvu svou, kteráž jest mezi mnou a mezi vámi a mezi
všelikou duší živou v každém těle; a nebudou více vody
ku potopě, aby zahladily všeliké tělo. 16 Nebo když bude
duha ta na oblaku, popatřím na ni, abych se rozpomenul na
smlouvu věčnou mezi Bohem a mezi všelikou duší živou
v každém těle, kteréž jest na zemi. 17 I řekl Bůh k Noé:
Toť jest znamení smlouvy, kterouž jsem utvrdil mezi sebou
a mezi všelikým tělem, kteréž jest na zemi. 18 Byli pak
synové Noé, kteříž vyšli z korábu: Sem, Cham a Jáfet; a
Cham byl otec Kanánův. 19 Ti tři jsou synové Noé, a ti se
rozprostřeli po vší zemi. 20 Noé pak obíraje se s zemí, začal
dělati vinice. 21 A pije víno, opil se, a obnažil se u prostřed
stanu svého. 22 Viděl pak Cham, otec Kanánův, hanbu otce
svého, a pověděl oběma bratřím svým vně. 23 Tedy vzali
Sem a Jáfet oděv, kterýžto oba položili na ramena svá, a
jdouce zpátkem, zakryli hanbu otce svého; tváři pak jich byly
odvráceny, a hanby otce svého neviděli. 24 Procítiv pak Noé
po svém víně, zvěděl, co mu učinil syn jeho mladší. 25 I řekl:
Zlořečený Kanán, služebník služebníků bude bratřím svým.
26 Řekl také: Požehnaný Hospodin, Bůh Semův, a buď
Kanán služebníkem jejich. 27 Rozšiřiž Bůh milostivě Jáfeta,
aby bydlil v stáncích Semových, a buď Kanán služebníkem
jejich. 28 Živ pak byl Noé po potopě tři sta a padesáte let. 29
A tak bylo všech dnů Noé devět set a padesáte let; i umřel
jest.

10 Tito jsou pak rodové synů Noé, Sema, Chama a
Jáfeta, jimž se tito synové zrodili po potopě. 2 Synové
Jáfetovi: Gomer a Magog, a Madai, a Javan, a Tubal, a
Mešech, a Tiras. 3 Synové pak Gomerovi: Ascenez, Rifat, a
Togorma. 4 Synové pak Javanovi: Elisa a Tarsis, Cetim a
Dodanim. 5 Od těch rozděleni jsou ostrovové národů po
krajinách jejich, každý podlé jazyku svého, vedlé čeledi své,
v národech svých. 6 Synové pak Chamovi: Chus a Mizraim a
Put a Kanán. 7 A synové Chusovi: Sába, Evila, a Sabata, a
Regma, a Sabatacha. Synové pak Regmovi: Sába a Dedan.
8 Zplodil také Chus Nimroda; onť jest počal býti mocným
na zemi. 9 To byl silný lovec před Hospodinem; protož se
říká: Jako Nimrod silný lovec před Hospodinem. 10 Počátek
pak jeho království byl Babylon a Erech, Achad a Chalne, v
zemi Sinear. 11 Z země té vyšel do Assur, kdežto vystavěl
Ninive, a Rohobot město, a Chále, 12 A Rezen mezi Ninive
a mezi Chále; toť jest město veliké. 13 Mizraim pak zplodil
Ludim a Anamim, a Laabim, a Neftuim, 14 A Fetruzim, a
Chasluim, (odkudž pošli Filistinští) a Kafturim. 15 Kanán pak
zplodil Sidona prvorozeného svého, a Het, 16 A Jebuzea, a
Amorea, a Gergezea, 17 A Hevea, a Aracea, a Sinea, 18 A
Aradia, a Samarea, a Amatea; a potom odtud rozprostřely
se čeledi Kananejských. 19 A bylo pomezí Kananejských od
Sidonu, když jdeš k Gerar až do Gázy; a odtud když jdeš
k Sodomě a Gomoře, a Adama a Seboim až do Lázy. 20
Ti jsou synové Chamovi po čeledech svých, vedlé jazyků
svých, po krajinách svých, v národech svých. 21 Semovi

také, otci všech synů Heber, bratru Jáfeta staršího zrozeni
jsou synové. 22 A tito jsou synové Semovi: Elam, a Assur, a
Arfaxad, a Lud, a Aram. 23 Synové pak Aramovi: Hus, a Hul,
a Geter, a Mas. 24 Potom Arfaxad zplodil Sále; a Sále zplodil
Hebera. 25 Heberovi také narodili se dva synové; jméno
jednoho Peleg, proto že za dnů jeho rozdělena byla země, a
jméno bratra jeho Jektan. 26 Jektan pak zplodil Elmodada, a
Salefa, a Azarmota, a Járe, 27 A Adoráma, a Uzala, a Dikla,
28 A Obale, a Abimahele, a Sebai, 29 A Ofira, a Evila, a
Jobaba; všickni ti jsou synové Jektanovi. 30 A bylo bydlení
jejich od Mesa, když jdeš k Sefar hoře na východ slunce. 31
Tit' jsou synové Semovi po čeledech svých, vedlé jazyků
svých, po krajinách svých, v národech svých. 32 Ty jsou
čeledi synů Noé po rodech svých, v národech svých; a od
těch rozdělili se národové na zemi po potopě.

11 Byla pak všecka země jazyku jednoho a řeči jedné.
2 I stalo se, když se brali od východu, nalezli pole v
zemi Sinear, a bydlili tam. 3 A řekli jeden druhému: Nuže,
nadělejme cihel, a vypalme je ohněm. I měli cihly místo
kamení, a zemi lepkou místo vápna. 4 Nebo řekli: Nuže,
vystavějme sobě město a věži, jejíž by vrch dosahal k nebi;
a tak učiňme sobě jméno, abychom nebyli rozptýleni po vší
zemi. 5 Sstoupil pak Hospodin, aby viděl to město a věži,
kterouž stavěli synové lidští. 6 A řekl Hospodin: Aj, lid jeden
a jazyk jeden všechněch těchto, a toť jest začátek díla jejich;
nyní pak nedadí sobě v tom překaziti, což umínili dělati.
7 Protož sstupme a změťme tam jazyk jejich, aby jeden
druhého jazyku nerozuměl. 8 A tak rozptýlil je Hospodin
odtud po vší zemi; i přestali stavěti města toho. 9 Protož
nazváno jest jméno jeho Bábel; nebo tu zmátl Hospodin
jazyk vší země; a odtud rozptýlil je Hospodin po vší zemi.
10 Titoť jsou rodové Semovi: Sem, když byl ve stu letech,
zplodil Arfaxada ve dvou letech po potopě. 11 A byl živ Sem
po zplození Arfaxada pět set let; a plodil syny a dcery. 12
Arfaxad pak živ byl pět a třidceti let, a zplodil Sále. 13 A po
zplození Sále živ byl Arfaxad čtyři sta a tři léta; a plodil syny
a dcery. 14 Sále také živ byl třidceti let, a zplodil Hebera. 15
A živ byl Sále po zplození Hebera čtyři sta a tři léta; a plodil
syny a dcery. 16 Živ pak byl Heber čtyři a třidceti let, a zplodil
Pelega. 17 A živ byl Heber po zplození Pelega čtyři sta a
třidceti let; a plodil syny a dcery. 18 Peleg pak živ byl třidceti
let, a zplodil Réhu. 19 A živ byl Peleg po zplození Réhu dvě
stě a devět let; a plodil syny a dcery. 20 Réhu také živ byl
třidceti a dvě létě, a zplodil Sáruga. 21 A po zplození Sáruga
živ byl Réhu dvě stě a sedm let; a plodil syny a dcery. 22 Živ
pak byl Sárug třidceti let, a zplodil Náchora. 23 A byl živ
Sárug po zplození Náchora dvě stě let; a plodil syny a dcery.
24 Náchor pak živ byl dvadceti a devět let, a zplodil Táre. 25
A živ byl Náchor po zplození Táre sto a devatenácte let; a
plodil syny a dcery. 26 Živ pak byl Táre sedmdesáte let, a
zplodil Abrama, Náchora a Hárana. 27 Tito jsou pak rodové
Táre: Táre zplodil Abrama, Náchora a Hárana; Háran pak
zplodil Lota. 28 Umřel pak Háran prvé než Táre otec jeho v
zemi narození svého, totiž v Ur Kaldejských. 29 I zpojímali
sobě ženy Abram a Náchor; jméno ženy Abramovy Sarai,
a jméno ženy Náchorovy Melcha, dcera Háranova, kterýž
byl otec Melchy a Jeschy. 30 Byla pak Sarai neplodná, a
neměla dětí. 31 I vzal Táre Abrama syna svého, a Lota syna
Háranova, vnuka svého, a Sarai nevěstu svou, ženu Abrama
syna svého, a vyšli spolu z Ur Kaldejských, aby se brali do
země Kananejské, a přišli až do Cháran, a bydlili tam. 32 A
byli dnové Táre dvě stě a pět let; i umřel Táre v Cháran.

12 Nebo byl řekl Hospodin Abramovi: Vyjdi z země své a z
příbuznosti své, i z domu otce svého do země, kterouž
ukáži tobě. 2 A učiním tě v národ veliký, a požehnám tobě,
a zvelebím jméno tvé, a budeš požehnání. 3 Požehnám
také dobrořečícím tobě, a zlořečícím tobě zlořečiti budu;
ano požehnány budou v tobě všecky čeledi země. 4 I
vyšel Abram, tak jakž mu byl mluvil Hospodin, a šel s ním
Lot. (Byl pak Abram v sedmdesáti pěti letech, když vyšel
z Cháran.) 5 A vzal Abram Sarai manželku svou, a Lota
syna bratra svého, a všecko zboží své, kteréhož nabyli, i
duše, kterýchž dosáhli v Cháran. A vyšedše, brali se do
země Kananejské, až i přišli do ní. 6 I prošel Abram tu
zemi až k místu Sichem, to jest až k rovině More. A tehdáž
Kananejští byli v zemi. 7 I ukázal se Hospodin Abramovi
a řekl: Semeni tvému dám zemi tuto. Tedy vzdělal tu oltář
Hospodinu, kterýž se byl ukázal jemu. 8 A odtud podal se k
hoře, kteráž leží na východ od Bethel, kdežto rozbil stan
svůj, tak že mu Bethel byl na západ, Hai pak na východ; i
vzdělal tam oltář Hospodinu, a vzýval jméno Hospodinovo. 9
Potom hnul se Abram dále, a odebral se odtud ku poledni.
10 Byl pak hlad v té zemi; protož sstoupil Abram do Egypta,
aby tam byl pohostinu; nebo veliký byl hlad v té zemi. 11
I stalo se, že když přicházel blízko k Egyptu, řekl k Sarai
manželce své: Aj, nyní znám, že jsi žena krásné tváři. 12 A
stane se, že když tě uzří Egyptští, řeknou: To jest manželka
jeho; i zabijí mne, tebe pak živé nechají. 13 Prav medle,
že jsi sestra má, aby mi dobře bylo příčinou tvou, a živa
zůstala duše má pro tebe. 14 I stalo se, když všel Abram
do Egypta, viděli Egyptští ženu, že krásná byla náramně.
15 A vidouce ji knížata Faraonova, schválili ji před ním; i

vzata jest žena do domu Faraonova. 16 Kterýžto i Abramovi
dobře učinil pro ni; a měl ovce a voly a osly, i služebníky a
děvky, též oslice a velbloudy. 17 Ale Hospodin trápil Faraona
ranami velikými, i dům jeho, pro Sarai manželku Abramovu.
18 Protož povolal Farao Abrama a řekl: Cos mi to učinil?
Pročežs mi neoznámil, že ona manželka tvá jest? 19 Proč jsi
řekl: Sestra má jest? A vzal jsem ji sobě za ženu. Protož
nyní, teď máš manželku svou, vezmi a jdi. 20 I poručil o něm
Farao mužům, a propustili ho, i manželku jeho i všecko, což
měl.

13 Vstoupil tedy Abram z Egypta on i žena jeho i všecko,
což měl, a Lot s ním, ku poledni. 2 (Byl pak Abram
bohatý velmi na dobytek, na stříbro i na zlato.) 3 A šel
cestami svými od poledne až do Bethel, až k místu tomu,
kdež prvé byl stánek jeho, mezi Bethel a Hai, 4 K místu oltáře,
kterýž tam byl prvé vzdělal, kdežto vzýval Abram jméno
Hospodinovo. 5 Také i Lot, kterýž s Abramem chodil, měl
ovce a voly i stany. 6 A nemohla jim země postačovati, aby
spolu bydlili, proto že zboží jich bylo veliké, tak že nemohli
spolu bydliti. 7 Odkudž vznikla nesnáz mezi pastýři stáda
Abramova a mezi pastýři stáda Lotova; nebo Kananejští
a Ferezejští tehdáž bydlili v zemi té. 8 Řekl tedy Abram k
Lotovi: Nechžť, prosím, není nesnáze mezi mnou a tebou,
a mezi pastýři mými a pastýři tvými, poněvadž muži bratří
jsme. 9 Zdaliž není před tebou všecka země? Odděl se,
prosím, ode mne. Půjdeš-li na levo, já na pravo se držeti
budu; pakli půjdeš na pravo, na levo se držeti budu. 10
Pozdvih tedy Lot očí svých, spatřil všecku rovinu vůkol
Jordánu, kteráž před tím, než Hospodin zkazil Sodomu a
Gomoru, všecka až k Ségor svlažována byla, jako zahrada
Hospodinova, a jako země Egyptská. 11 I zvolil sobě Lot
všecku rovinu Jordánskou, a bral se k východu; a tak oddělili
se jeden od druhého. 12 Abram bydlil v zemi Kananejské, ale
Lot přebýval v městech té roviny, podav stanů až k Sodomě.
13 Lidé pak Sodomští byli zlí, a hříšníci před Hospodinem
velicí. 14 I řekl Hospodin Abramovi, když se oddělil od něho
Lot: Pozdvihni nyní očí svých, a pohleď z místa, na němž jsi,
na půlnoci a na poledne, i na východ a na západ. 15 Nebo
všecku zemi, kterouž vidíš, tobě dám a semeni tvému až
na věky. 16 A rozmnožím símě tvé jako prach země; nebo
jestliže kdo bude moci sčísti prach země, tedy i símě tvé
sečteno bude. 17 Vstaň, projdi tu zemi na dýl i na šíř její;
nebo tobě ji dám. 18 Tedy Abram hnuv se s stanem, přišel a
bydlil v rovinách Mamre, kteréž jsou při Hebronu, kdežto
vzdělal oltář Hospodinu.

14 Stalo se pak ve dnech těch, že Amrafel král Sinearský,
Arioch král Elasarský, Chedorlaomer král Elamitský,
a Thádal král Goimský, 2 Vyzdvihli válku proti Bérovi králi
Sodomskému, a proti Bersovi králi Gomorskému, a Senábovi
králi Adamatskému, a Semeberovi králi Seboimskému, a
králi Bélamskému, to jest Ségorskému. 3 Všickni tito sjeli
se do údolí Siddim, to jest již moře solné. 4 Dvanácte let
sloužili Chedorlaomerovi, třináctého pak léta zprotivili se. 5
Protož léta čtrnáctého přitáhl Chedorlaomer a králové, kteříž
byli s ním, a pobili Refaimské v Astarotu Karnaimských, a
Zuzimské v Cham, a Eminské na rovinách Kariataimských,
6 A Horejské na hoře jich Seir, až k rovině Fáran, kteráž leží
nad pouští. 7 A vracejíce se, přitáhli k En Misfat, kteráž již
jest Kádes, a pohubili všecku krajinu Amalechitského, také i
Amorejského, bydlícího v Hasesontamar. 8 Protož vytáhl
král Sodomský, a král Gomorský, a král Adamatský, a král
Seboimský, a král Bélamský, to jest Ségorský, a sšikovali se
proti nim k bitvě v údolí Siddim, 9 Proti Chedorlaomerovi králi
Elamitskému, a Thádalovi králi Goimskému, a Amrafelovi
králi Sinearskému, i Ariochovi králi Elasarskému, čtyři králové
proti pěti. 10 (V údolí pak Siddim bylo mnoho studnic
klejovatých.) I utíkajíce král Sodomský a Gomorský, padli
tam; a kteří pozůstali, utekli na hory. 11 A pobravše všecko
zboží Sodomských a Gomorských, a všecky potravy jich,
odtáhli. 12 Vzali také Lota, a zboží jeho, syna bratra
Abramova, a odjeli; nebo on bydlil v Sodomě. 13 Přišel pak
jeden, kterýž byl utekl, a zvěstoval Abramovi Hebrejskému,
kterýž tehdáž bydlil v rovinách Mamre Amorejského, bratra
Eškolova a bratra Anerova; nebo ti měli smlouvu s Abramem.
14 Uslyšev tedy Abram, že by zajat byl bratr jeho, vypravil
způsobných k boji a v domě svém zrozených služebníků tři
sta a osmnácte, a honil je až k Dan. 15 A odděliv se, připadl
na ně v noci, on i služebníci jeho, a porazil je; a stihal je
až k Chobah, kteréž leží na levo Damašku. 16 I odjal zase
všecko zboží; také i Lota bratra svého s statkem jeho zase
přivedl, ano i ženy a lid. 17 Tedy vyšel král Sodomský proti
němu, když se navracoval od pobití Chedorlaomera a králů,
kteříž byli s ním, k údolí Sáveh, kteréž jest údolí královské.
18 Melchisedech také král Sálem, vynesl chléb a víno; a ten
byl kněz Boha silného nejvyššího. 19 I požehnal mu a řekl:
Požehnaný Abram Bohu silnému nejvyššímu, kterýž vládne
nebem a zemí; 20 A požehnaný Bůh silný nejvyšší, kterýž dal
nepřátely tvé v ruce tvé. I dal mu Abram desátky ze všech
věcí. 21 Král pak Sodomský řekl Abramovi: Dej mi lid, a zboží
vezmi sobě. 22 I řekl Abram králi Sodomskému: Pozdvihl
jsem ruky své k Hospodinu, Bohu silnému nejvyššímu, kterýž
vládne nebem i zemí, 23 Že nevezmu od niti až do řeménka

obuvi ze všech věcí, kteréž jsou tvé, abys neřekl: Já jsem obohatil Abrama, 24 Kromě toliko toho, což snědli bojovníci,
a dílu mužů, kteříž se mnou šli, totiž Aner, Eškol a Mamre;
oni nechať vezmou díl svůj.

15 Když pak ty věci pominuly, stalo se slovo Hospodinovo
k Abramovi u vidění, řkoucí: Neboj se, Abrame; já
budu pavéza tvá, a odplata tvá velmi veliká. 2 Jemužto
řekl Abram: Panovníče Hospodine, což mi dáš, poněvadž
já scházím bez dětí, a ten, jemuž zanechám domu svého,
bude Damašský Eliezer? 3 Řekl ještě Abram: Aj, mně jsi
nedal semene; a aj, schovanec můj bude mým dědicem. 4 A
aj, slovo Hospodinovo k němu, řkuci: Nebudeť ten dědicem
tvým, ale kterýž vyjde z života tvého, ten dědicem tvým
bude. 5 I vyvedl jej ven a řekl: Vzhlédniž nyní k nebi, a
sečti hvězdy, budeš-li je však moci sčísti? Řekl mu ještě:
Tak bude símě tvé. 6 I uvěřil Hospodinu, a počteno mu to
za spravedlnost. 7 (Nebo byl řekl jemu: Já jsem Hospodin,
kterýž jsem tě vyvedl z Ur Kaldejských, ať bych dal zemi tuto
k dědičnému vládařství. 8 I řekl: Panovníče Hospodine, po
čem poznám, že ji dědičně obdržím? 9 I odpověděl jemu:
Vezmi mně jalovici tříletou, a kozu tříletou, a skopce tříletého,
hrdličku také a holoubátko. 10 Kterýžto vzav ty všecky věci,
zroztínal je na poly, a rozložil na dvě straně, jednu polovici
proti druhé; ptáků pak nezroztínal. 11 Ptáci pak sedali na ta
mrtvá těla, a Abram je sháněl. 12 I stalo se, když slunce
zapadalo, že dřímota těžká připadla na Abrama; a aj, hrůza
a tma veliká obklíčila jej). 13 Řekl tedy Bůh Abramovi: To
zajisté věz, že pohostinu bude símě tvé v zemi cizí, a v
službu je podrobí, a trápiti je budou za čtyři sta let. 14 Však
národ, jemuž sloužiti budou, já souditi budu; a potom vyjdou
s velikým zbožím. 15 Ty pak půjdeš k otcům svým v pokoji; a
pohřben budeš v starosti dobré. 16 A čtvrté pokolení sem se
navrátí; nebť ještě není doplněna nepravost Amorejských.
17 I stalo se, když zapadlo slunce, a tma bylo, a aj, ukázala
se pec kouřící se, a pochodně ohnivá, kteráž šla mezi díly
těmi. 18 V ten den učinil Hospodin smlouvu s Abramem,
řka: Semeni tvému dám zemi tuto, od řeky Egyptské až
do řeky té veliké, řeky Eufraten: 19 Cinejské, Cenezejské,
Cethmonské, 20 A Hetejské, Ferezejské, a Refaimské, 21
Amorejské, i Kananejské také, a Gergezejské a Jebuzejské.

16 Sarai pak manželka Abramova jemu nerodila; a měla
děvku Egyptskou, jménem Agar. 2 I řekla Sarai
Abramovi: Aj, nyní Hospodin zavřel život můj, abych nerodila;
vejdi, prosím, k děvce mé, zda bych aspoň z ní mohla
míti syny. I povolil Abram řeči Sarai. 3 Tedy vzavši Sarai
manželka Abramova Agar Egyptskou děvku svou, po desíti
letech, jakž bydliti počal Abram v zemi Kananejské, dala ji
Abramovi muži svému za ženu. 4 I všel k Agar, kterážto
počala. Viduci pak ona, že počala, zlehčila sobě paní svou.
5 I řekla Sarai Abramovi: Křivdou mou tys vinen; já jsem dala
děvku svou v lůno tvé, kterážto viduci, že počala, zlehčila
mne sobě. Sudiž Hospodin mezi mnou a mezi tebou. 6 I řekl
Abram k Sarai: Aj, děvka tvá v moci tvé; učiň s ní, cožť se za
dobré vidí. Tedy trápila ji Sarai, a ona utekla od ní. 7 Našel ji
pak anděl Hospodinův u studnice vody na poušti, u studnice
té, kteráž jest při cestě Sur. 8 A řekl: Agar, děvko Sarai,
odkud jdeš, a kam se béřeš? I řekla: Od tváři Sarai paní své
já utíkám. 9 Tedy řekl jí anděl Hospodinův: Navrať se ku paní
své, a pokoř se pod ruku její. 10 Opět řekl anděl Hospodinův:
Velice rozmnožím símě tvé, aniž bude moci sečteno býti pro
množství. 11 Potom také řekl anděl Hospodinův: Aj, ty jsi
těhotná, a tudíž porodíš syna, a nazůveš jméno jeho Izmael;
nebo uslyšel Hospodin trápení tvé. 12 Budeť pak lítý člověk;
ruce jeho proti všechněm, a ruce všech proti němu; a před
tváří všech bratří svých bydliti bude. 13 I nazvala Agar jméno
Hospodinovo, kterýž mluvil jí: Ty jsi silný Bůh vidění; nebo
řekla: Zdaliž teď také nevidím po tom, kterýž mne viděl? 14
Protož nazvala studnici tu studnicí Živého vidoucího mne. Aj,
ta jest mezi Kádes a Barad. 15 Porodila pak Agar Abramovi
syna; a nazval Abram jméno syna svého, kteréhož porodila
Agar, Izmael. 16 Abram pak byl v osmdesáti šesti letech,
když mu porodila Agar Izmaele.

17 Když pak Abram byl v devadesáti devíti letech,
ukázal se mu Hospodin, a řekl jemu: Já jsem Bůh
silný všemohoucí; chodiž ustavičně přede mnou a budiž
dokonalým. 2 A učiním smlouvu svou mezi sebou a tebou a
rozmnožím tě náramně velmi. 3 Padl pak Abram na tvář
svou; i mluvil Bůh s ním, řka: 4 Játť jsem, aj, smlouva má s
tebou, a budeš otcem národů mnohých. 5 Aniž více slouti
bude jméno tvé Abram, ale bude jméno tvé Abraham; nebo
otcem mnohých národů učinil jsem tě. 6 A učiním, abys se
rozplodil náramně velmi, a rozšířím tě v národy; i králové
z tebe vyjdou. 7 Utvrdím také smlouvu svou mezi sebou
a tebou, i mezi semenem tvým po tobě, po rodech jejich,
za smlouvu věčnou, totiž abych byl Bohem tvým i semene
tvého po tobě. 8 Nadto dám tobě i semeni tvému po tobě
zemi, v nížto obýváš pohostinu, všecku zemi Kananejskou
k vládařství věčnému; a budu jejich Bohem. 9 Řekl ještě
Bůh Abrahamovi: Ty pak ostříhati budeš smlouvy mé, ty i
símě tvé po tobě, po rodech svých. 10 Tatoť jest smlouva
má mezi mnou a mezi vámi, i mezi semenem tvým po
tobě, kteréž ostříhati budete: Aby obřezán byl mezi vámi

každý pohlaví mužského. 11 Obřežete pak tělo hanby své; a
to bude znamením smlouvy mezi mnou a mezi vámi. 12
Každý tedy pohlaví mužského osmého dne obřezán bude
mezi vámi po rodech vašich, doma narozený i koupený za
stříbro, z kterých by koli cizozemců byl, jenž není z semene
tvého. 13 Konečně ať jest obřezán narozený v domě tvém, i
koupený za peníze tvé; a budeť smlouva má na těle vašem
za smlouvu věčnou. 14 Neobřezaný pak pacholík, kterýž by
neobřezal těla neobřízky své, vyhlazena zajisté bude duše
ta z lidu svého; nebo smlouvu mou zrušil. 15 Řekl také Bůh
Abrahamovi: Sarai manželce své nebudeš říkati Sarai, ale
Sára bude jméno její. 16 Nebo požehnám jí a dámť z ní
syna; požehnámť jí, a bude v národy; králové národů z ní
vyjdou. 17 Tedy padl Abraham na tvář svou, a zasmáv se,
řekl v srdci svém: Zdali stoletému narodí se syn? A zdali
Sára v devadesáti letech porodí? 18 I řekl Abraham Bohu:
Ó byť jen Izmael živ byl před tebou! 19 Jemužto řekl Bůh:
Nýbrž Sára manželka tvá porodí tobě syna, a nazůveš jméno
jeho Izák; i utvrdím smlouvu svou s ním za smlouvu věčnou,
i s semenem jeho po něm. 20 Také o Izmaele uslyšel jsem
tě; a aj, požehnám jemu, a učiním to, aby se rozplodil, a
rozmnožím ho náramně velmi; dvanáctero knížat zplodí, a
rozšířím jej v národ veliký. 21 Ale smlouvu svou utvrdím s
Izákem, kteréhožť porodí Sára po roce, při tomto času. 22 A
když dokonal Bůh řeč svou s ním, vstoupil od Abrahama. 23
Vzal tedy Abraham Izmaele syna svého, i všecky zrozené v
domě svém, i všecky koupené za stříbro své, každého, kdož
byl pohlaví mužského, z domácích svých, a obřezal tělo
neobřízky jejich hned v ten den, jakž s ním Bůh mluvil. 24 A
byl Abraham v devadesáti devíti letech, když obřezáno bylo
tělo neobřízky jeho. 25 Izmael pak syn jeho byl v třinácti
letech, když obřezáno bylo tělo neobřízky jeho. 26 Jednoho
a téhož dne obřezáni jsou, Abraham a Izmael syn jeho. 27 I
všickni domácí jeho, doma zrození i za stříbro od cizozemce
koupení, obřezáni jsou s ním.

18 Ukázal se pak jemu Hospodin v rovině Mamre; a on
seděl u dveří stanu, když veliké horko na den bylo. 2
A když pozdvihl očí svých, viděl, a aj, tři muži stáli naproti
němu. Kteréžto jakž uzřel, běžel jim vstříc ode dveří stanu,
a sklonil se až k zemi. 3 A řekl: Pane můj, jestliže jsem
nyní nalezl milost před očima tvýma, prosím, nepomíjej
služebníka svého. 4 Přineseno bude trochu vody, a umyjete
nohy své, a odpočinete pod stromem. 5 Zatím přinesu kus
chleba, a posilníte srdce svého; potom půjdete, poněvadž
mimo služebníka svého jdete. I řekli: Tak učiň, jakž jsi mluvil.
6 Tedy pospíšil Abraham do stanu k Sáře, a řekl: Spěšně tři
míry mouky bělné zadělej, a napec podpopelných chlebů.
7 Abraham pak běžel k stádu; a vzav tele mladé a dobré,
dal služebníku, kterýžto pospíšil připraviti je. 8 Potom vzav
másla a mléka, i tele, kteréž připravil, položil před ně; sám
pak stál při nich pod stromem, i jedli. 9 Řekli pak jemu: Kde
jest Sára manželka tvá? Kterýžto odpověděl: Teď v stanu. 10
A řekl: Jistotně se navrátím k tobě vedlé času života, a aj,
syna míti bude Sára manželka tvá. Ale Sára poslouchala
u dveří stanu, kteréž byly za ním. 11 Abraham pak i Sára
byli staří a sešlého věku, a přestal byl Sáře běh ženský. 12
I smála se Sára sama v sobě, řkuci: Teprv když jsem se
sstarala, v rozkoše se vydám? A ještě i pán můj se sstaral.
13 Tedy řekl Hospodin Abrahamovi: Proč jest se smála Sára,
řkuci: Zdaliž opravdu ještě roditi budu, a já se sstarala? 14
Zdaliž co skrytého bude před Hospodinem? K času určitému
navrátím se k tobě vedlé času života, a Sára bude míti syna.
15 Zapřela pak Sára a řekla: Nesmála jsem se; nebo se bála.
I řekl Hospodin: Neníť tak, ale smála jsi se. 16 Tedy vstavše
odtud muži ti, obrátili se k Sodomě; Abraham pak šel s
nimi, aby je provodil. 17 A řekl Hospodin: Zdali já zatajím
před Abrahamem, což dělati budu? 18 Poněvadž Abraham
jistotně bude v národ veliký a silný, a požehnáni budou
v něm všickni národové země. 19 Nebo znám jej; protož
přikáže synům svým a domu svému po sobě, aby ostříhali
cesty Hospodinovy, a činili spravedlnost a soud, ať by naplnil
Hospodin Abrahamovi, což mu zaslíbil. 20 I řekl Hospodin:
Proto že rozmnožen jest křik Sodomských a Gomorských,
a hřích jejich že obtížen jest náramně: 21 Sstoupím již a
pohledím, jestliže podle křiku jejich, kterýž přišel ke mně,
činili, důjde na ně setření; a pakli toho není, zvím. 22 A
obrátivše se odtud muži, šli do Sodomy; Abraham pak ještě
stál před Hospodinem. 23 V tom přistoupiv Abraham, řekl:
Zdali také zahladíš spravedlivého s bezbožným? 24 Bude-li
padesáte spravedlivých v tom městě, zdali předce zahubíš,
a neodpustíš místu pro padesáte spravedlivých, kteříž jsou
v něm? 25 Odstup to od tebe, abys takovou věc učiniti
měl, abys usmrtil spravedlivého s bezbožným; takť by byl
spravedlivý jako bezbožný. Odstup to od tebe; zdaliž soudce
vší země neučiní soudu? 26 I řekl Hospodin: Jestliže naleznu
v Sodomě, v městě tom, padesáte spravedlivých, odpustím
všemu tomu místu pro ně. 27 A odpovídaje Abraham, řekl:
Aj, nyní chtěl bych mluviti ku Pánu svému, ačkoli jsem
prach a popel. 28 Co pak, nedostane-li se ku padesáti
spravedlivým pěti, zdali zkazíš pro těch pět všecko město? I
řekl: Nezahladím, jestliže najdu tam čtyřidceti pět. 29 Opět
mluvil Abraham a řekl: Snad nalezeno bude tam čtyřidceti? A
odpověděl: Neučiním pro těch čtyřidceti. 30 I řekl Abraham:

Prosím, nechť se nehněvá Pán můj, že mluviti budu: Snad
se jich nalezne tam třidceti? Odpověděl: Neučiním, jestliže
naleznu tam třidceti. 31 A opět řekl: Aj, nyní počal jsem
mluviti ku Pánu svému: Snad se nalezne tam dvadceti?
Odpověděl: Nezahladím i pro těch dvadceti. 32 Řekl ještě:
Prosím, ať se nehněvá Pán můj, jestliže jednou ještě mluviti
budu: Snad se jich najde tam deset? Odpověděl: Nezahladím
i pro těch deset. 33 I odšel Hospodin, když dokonal řeč k
Abrahamovi; Abraham pak navrátil se k místu svému.

19 Přišli pak dva andělé do Sodomy u večer, a Lot seděl
v bráně Sodomské. Kteréžto když uzřel, vstav, šel jim
v cestu a sklonil se tváří až k zemi. 2 A řekl: Aj, prosím páni
moji, uchylte se nyní do domu služebníka svého, a zůstaňte
přes noc; umyjete také nohy své a ráno vstanouce, půjdete
cestou svou. Oni pak odpověděli: Nikoli, ale přenocujeme
na ulici. 3 Ale když on je velmi nutil, obrátivše se k němu,
vešli do domu jeho. I udělal jim hody, a napekl chlebů
přesných, i jedli. 4 Prvé pak než lehli, muži města toho,
muži Sodomští, osuli se vůkol domu toho, od mladého až
do starého, všecken lid odevšad. 5 I volali na Lota, a řekli
jemu: Kde jsou ti muži, kteříž přišli k tobě v noci? Vyveď je k
nám, ať je poznáme. 6 I vyšel k nim Lot ven, a zavřel po
sobě dvéře. 7 A řekl: Prosím, bratří moji, nečiňte zlého. 8
Aj, mám teď dvě dcery, kteréžto nepoznaly muže; vyvedu
je nyní k vám, čiňte s nimi, jak se vám líbí; toliko mužům
těmto nic nečiňte, poněvadž vešli pod stín střechy mé. 9 I
řekli: Odejdi tam! A mluvili: Sám se dostal sem pohostinu, a
chce nás souditi? Nyní tobě hůř uděláme, než jim. I obořili
se násilně na muže toho, totiž na Lota, a přistoupili, aby
vylomili dvéře. 10 Tedy muži ti vztáhli ven ruku svou, a
uvedli Lota k sobě do domu, a dvéře zavřeli. 11 A ty muže,
kteříž byli přede dveřmi domu, ranili slepotou velikou, od
nejmenšího až do největšího, tak že ustali, hledajíce dveří.
12 I řekli muži k Lotovi: Máš-li ještě zde koho, buď zetě neb
syny své, neb dcery své, i všecko, což máš v městě, vyveď
z místa tohoto. 13 Nebo zkazíme místo toto, proto že se
velmi rozmohl křik jejich před Hospodinem, a poslal nás
Hospodin, abychom zkazili je. 14 Vyšed tedy Lot, mluvil
k zeťům svým, kteříž již měli pojímati dcery jeho, a řekl:
Vstaňte, vyjděte z místa tohoto, nebo zkazí Hospodin město
toto. Ale zdálo se zeťům jeho, jako by žertoval. 15 A když
zasvitávalo, nutili andělé Lota, řkouce: Vstaň, vezmi ženu
svou a dvě dcery své, kteréž tu jsou, abys nezahynul v
pomstě města. 16 A když prodléval, chopili muži ruku jeho,
a ruku ženy jeho, a ruku dvou dcer jeho, nebo se slitoval
nad ním Hospodin; i vyvedli jej, a pustili za městem. 17 A
stalo se, když je vedli ven, řekl jeden: Zachovejž život svůj,
neohlédej se zpět, ani se zastavuj na vší této rovině; ujdi
na horu, abys nezahynul. 18 I řekl jim Lot: Ne tak, prosím,
páni moji. 19 Aj, nyní nalezl služebník tvůj milost před očima
tvýma, a veliké jest milosrdenství tvé, kteréž jsi učinil se
mnou, když jsi zachoval duši mou; ale jáť nebudu moci ujíti
na tu horu, aby mne nepostihlo to zlé, a umřel bych. 20 Hle,
teď jest toto město blízko, do něhož bych utekl, a toť jest
malé; prosím, nechť tam ujdu; však pak neveliké jest, a živa
bude duše má. 21 I řekl k němu: Aj, uslyšel jsem žádost
tvou i v této věci, abych nepodvrátil města toho, o němž
jsi mluvil. 22 Pospěšiž, ujdi tam; neboť nebudu moci učiniti
ničehož, dokudž tam nedojdeš. A z té příčiny nazváno jest
jméno města toho Ségor. 23 Slunce vzcházelo nad zemi,
když Lot všel do Ségor. 24 A Hospodin dštil na Sodomu
a naGomoru sirou a ohněm od Hospodina s nebe. 25 A
podvrátil ta města i všecku tu rovinu, všecky také obyvatele
těch měst, i všecko, což roste z země. 26 I ohlédla se žena
jeho, jduc za ním, a obrácena jest v sloup solný. 27 Vstav
pak Abraham ráno, pospíšil k místu tomu, kdež byl stál před
Hospodinem. 28 A pohleděv k Sodomě a Gomoře, i na
všecku zemi té roviny, uzřel, a aj, vystupoval dým z země
té, jako dým z vápenice. 29 Stalo se tedy, když kazil Bůh
města té roviny, že se rozpomenul Bůh na Abrahama, a
vytrhl Lota z prostředku podvrácení, když podvracel města,
v nichž bydlil Lot. 30 Potom vyšel Lot z Ségor, a bydlil na
hoře té, a obě dvě dcery jeho s ním; nebo nesměl bydliti
v Ségor. I bydlil v jeskyni s oběma dcerami svými. 31 I
řekla prvorozená k mladší: Otec náš jest již starý, a není
žádného muže na zemi, ješto by všel k nám podlé obyčeje
vší země. 32 Poď, dejme píti otci našemu vína, a spěme
s ním, abychom zachovaly z otce našeho símě. 33 I daly
píti otci svému vína té noci; a všedši prvorozená, spala s
otcem svým, kterýžto necítil, ani když lehla, ani když vstala.
34 Nazejtří pak řekla prvorozená k mladší: Aj, spala jsem
včerejší noci s otcem svým; dejme mu píti vína ještě této
noci; potom vejduc, spi s ním, a zachovejme símě z otce
našeho. 35 I daly píti ještě té noci otci svému vína; a vstala ta
mladší, a spala s ním; on pak necítil, ani když ona lehla, ani
když vstala. 36 A tak počaly obě dcery Lotovy z otce svého.
37 I porodila prvorozená syna, a nazvala jméno jeho Moáb;
onť jest otec Moábských až do dnešního dne. 38 I mladší
také porodila syna, a nazvala jméno jeho Ben Ammon; onť
jest otcem Ammonitských až do dnešního dne.

20 Odtud bral se Abraham do země polední, aby bydlil
mezi Kádes a Sur; i byl pohostinu v Gerar; 2 Kdežto
pravil Abraham o Sáře manželce své: Sestra má jest. Tedy

poslav Abimelech, král Gerarský, vzal Sáru. 3 Ale přišed
Bůh k Abimelechovi ve snách v noci, řekl jemu: Aj, ty již
umřeš pro ženu, kterouž jsi vzal, poněvadž jest vdaná za
muže. 4 Abimelech pak nepřiblížil se k ní; protož řekl:
Pane, zdaž také spravedlivý národ zabiješ? 5 Zdaliž mi
sám nepravil: Sestra má jest? A ona též pravila: Bratr můj
jest. V upřímnosti srdce svého a v nevinnosti rukou svých
učinil jsem to. 6 I řekl jemu Bůh ve snách: Játʼ také vím,
že v upřímnosti srdce svého učinil jsi to, a já také zdržel
jsem tě, abys nezhřešil proti mně; protož nedalťʼ jsem se
jí dotknouti. 7 Nyní tedy, navraťʼ ženu muži tomu; nebo
prorok jest, a modliti se bude za tebe, a živ budeš. Pakli jí
nenavrátíš, věz, že smrtí umřeš ty i všecko, což tvého jest. 8
A vstav Abimelech ráno, svolal všecky služebníky své, a
vypravoval všecka slova ta v uši jejich. I báli se ti muži velmi.
9 Potom povolav Abimelech Abrahama, řekl jemu: Co jsi
nám to učinil? A co jsem zhřešil proti tobě, že jsi uvedl na
mne a na království mé hřích veliký? Učinils mi, čehož jsi
učiniti neměl. 10 A řekl opět Abimelech Abrahamovi: Cos
myslil, žes takovou věc učinil? 11 Odpověděl Abraham: Řekl
jsem: Jistě že není bázně Boží na místě tomto, a zabijí mne
pro ženu mou. 12 A také v pravdě jest sestra má, dcera
otce mého, však ne dcera matky mé; a pojal jsem ji sobě
za manželku. 13 Když pak vyvedl mne Bůh z domu otce
mého, abych pohostinu bydlil, tedy řekl jsem jí: Toto mi
dobrodiní učiníš: Na každém místě, kamž půjdeme, prav o
mně: Bratr můj jest. 14 Tedy vzav Abimelech ovce a voly,
služebníky také a děvky, dal je Abrahamovi; a navrátil mu
Sáru manželku jeho. 15 A řekl Abimelech: Aj, země má před
tebou; kdežťʼ se koli příhodné býti vidí, tu přebývej. 16 Sáře
pak řekl: Aj, dal jsem tisíc stříbrných bratru tvému, hle, ontʼ
jest tobě zástěrou očí u všech, kteříž jsou s tebou. A všemi
těmito věcmi Sára poučena byla. 17 I modlil se Abraham
Bohu, a uzdravil Bůh Abimelecha, a ženu jeho, a děvky jeho;
i rodily. 18 Nebo byl zavřel Hospodin každý život ženský v
domě Abimelechově, pro Sáru manželku Abrahamovu.

21 Navštívil pak Hospodin Sáru, tak jakž byl řekl; a učinil
Hospodin Sáře, jakož byl mluvil. 2 Nebo počala a
porodila Sára Abrahamovi syna v starosti jeho, v ten čas,
kterýž předpověděl Bůh. 3 A nazval Abraham jméno syna
svého, kterýž se mu narodil, jehož porodila Sára, Izák. 4 A
obřezal Abraham syna svého Izáka, když byl v osmi dnech,
tak jakž mu byl přikázal Bůh. 5 Byl pak Abraham ve stu
letech, když se mu narodil Izák syn jeho. 6 I řekla Sára:
Radost mi učinil Bůh; kdokoli uslyší, radovati se bude spolu
se mnou. 7 A přidala: Kdo by byl řekl Abrahamovi, že bude
Sára děti kojiti? A však jsem porodila syna v starosti jeho.
8 I rostlo dítě a ostaveno jest. Tedy učinil Abraham veliké
hody v ten den, v němž ostaven byl Izák. 9 Viděla pak Sára,
že syn Agar Egyptské, kteréhož porodila Abrahamovi, jest
posměvač. 10 I řekla Abrahamovi: Vyvrz děvku tuto i syna
jejího; neboť nebude dědicem syn děvky té s synem mým
Izákem. 11 Ale Abraham velmi těžce nesl tu řeč, pro syna
svého. 12 I řekl Bůh Abrahamovi: Nestěžuj sobě o dítěti a o
děvce své; cožkoli řekla tobě Sára, povol řeči její, nebo v
Izákovi nazváno bude tobě símě. 13 A však i syna děvky
učiním v národ; nebo tvé símě jest. 14 Vstal tedy Abraham
velmi ráno, a vzav chléb a láhvici vody, dal Agar a vložil
na rameno její, a pustil ji od sebe i s dítětem. Kterážto
odešla a chodila po poušti Bersabé. 15 A když nebylo vody
v láhvici, povrhla dítě pod jedním stromem. 16 A odšedši,
sedla naproti tak daleko, jako by mohl z lučiště dostřeliti;
nebo pravila: Nebudu se dívati na smrt dítěte. Seděla tedy
naproti, a pozdvihši hlasu svého, plakala. 17 I uslyšel Bůh
hlas dítěte; a anděl Boží s nebe zavolal na Agar, a řekl jí:
Cotʼ jest, Agar? Neboj se; nebo Bůh uslyšel hlas dítěte z
místa, na kterémž jest. 18 Vstaň, vezmi dítě, a ujmi je rukou
svou; nebo v národ veliký učiním je. 19 A otevřel Bůh oči
její, aby uzřela studnici vody. I šla a naplnila láhvici vodou,
a napojila dítě. 20 A Bůh byl s dítětem, kteréžto zrostlo a
bydlilo na poušti, a byl z něho střelec. 21 Bydlil pak na poušti
Fáran; i vzala mu matka jeho ženu z země Egyptské. 22
Stalo se pak toho času, že mluvil Abimelech a Fikol, kníže
vojska jeho, k Abrahamovi těmito slovy: Bůh s tebou jest ve
všech věcech, kteréž ty činíš. 23 Protož nyní, přisáhni mi
tedʼ skrze Boha: Toto atʼ se stane, jestliže mi sklamáš, neb
synu mému, aneb vnuku mému; vedlé milosrdenství, kteréž
jsem já učinil s tebou, i ty že učiníš se mnou a s zemí, v
níž jsi byl pohostinu. 24 I řekl Abraham: A já přisáhnu. 25
(A přitom domlouval se Abraham na Abimelecha o studnici
vody, kterouž mu mocí odjali služebníci Abimelechovi. 26 I
řekl Abimelech: Nevím, kdo by učinil takovou věc; a aniž jsi
ty mi oznámil, aniž jsem já také co slyšel, až dnes.) 27 Vzav
tedy Abraham ovce i voly dal Abimelechovi; a vešli oba dva v
smlouvu. 28 A postavil Abraham sedm jehnic stáda obzvlášťʼ.
29 I řekl Abimelech Abrahamovi: K čemu jest těchto sedm
jehnic, kteréž jsi postavil obzvlášťʼ? 30 Odpověděl: Že sedm
těch jehnic vezmeš z ruky mé, aby mi to bylo na svědectví,
že jsem kopal studnici tuto. 31 Pročež nazváno jest to místo
Bersabé, že tu oba dva přisáhli. 32 A tak učinili smlouvu v
Bersabé. Vstav pak Abimelech a Fikol, kníže vojska jeho,
navrátili se do země Filistinské. 33 I nasázel stromoví v
Bersabé, a vzýval tam jméno Hospodina, Boha silného,

věčného. 34 A bydlil Abraham v zemi Filistinské za mnoho
dní.

22 Když pakty věci pominuly, zkusil Bůh Abrahama, a řekl
k němu: Abrahame! Kterýžto odpověděl: Teď jsem. 2 I
řekl: Vezmi nyní syna svého, toho jediného svého, kteréhož
miluješ, Izáka, a jdi do země Moria; a obětuj ho tam v
obět zápalnou na jedné hoře, o níž povím tobě. 3 Tedy
vstav Abraham velmi ráno, osedlal osla svého a vzal dva
služebníky své s sebou, a Izáka syna svého; a nasekav dříví
k oběti zápalné, vstal a bral se k místu, o němž pověděl
mu Bůh. 4 Třetího pak dne pozdvihl Abraham očí svých, a
uzřel to místo zdaleka. 5 A řekl Abraham služebníkům svým:
Pozůstaňte vy tuto s oslem, já pak a dítě půjdeme tamto; a
pomodlíce se, navrátíme se k vám. 6 Tedy vzal Abraham
dříví k zápalné oběti, a vložil je na Izáka syna svého; sám
pak nesl v ruce své oheň a meč. I šli oba spolu. 7 Mluvě
pak Izák Abrahamovi otci svému, řekl: Otče můj! Kterýž
odpověděl: Co chceš, synu můj? A řekl: Aj, teď oheň a dříví,
a kdež hovádko k zápalné oběti? 8 Odpověděl Abraham: Bůh
opatří sobě hovádko k oběti zápalné, synu můj. A šli předce
oba spolu. 9 A když přišli k místu, o němž mu byl mluvil
Bůh, udělal tu Abraham oltář, a srovnal dříví; a svázav syna
svého, vložil ho na oltář na dříví. 10 I vztáhl Abraham ruku
svou, a vzal meč, aby zabil syna svého. 11 Tedy zavolal na
něho anděl Hospodinův s nebe a řekl: Abrahame, Abrahame!
Kterýžto odpověděl: Aj, já. 12 I řekl jemu: Nevztahuj ruky
své na dítě, aniž mu co čiň; neboť jsem již poznal, že se
Boha bojíš, když jsi neodpustil synu svému, jedinému svému
pro mne. 13 A pozdvih Abraham očí svých, viděl, a hle,
skopec za ním vězel v trní za rohy své. I šel Abraham a
vzal skopce toho, a obětoval jej v obět zápalnou místo syna
svého. 14 A nazval Abraham jméno místa toho: Hospodin
opatří. Odkudž říká se do dnes: Na hoře Hospodinově opatří
se. 15 Zvolal pak anděl Hospodinův na Abrahama podruhé
s nebe, 16 A řekl: Skrze sebe samého přisáhl jsem, praví
Hospodin, poněvadž jsi učinil tu věc, že jsi neodpustil synu
svému, jedinému svému: 17 Požehnám velmi tobě, a velice
rozmnožím símě tvé jako hvězdy nebeské, a jako písek,
kterýž jest na břehu mořském; nadto dědičně vládnouti bude
símě tvé branami nepřátel svých. 18 Ano požehnáni budou v
semeni tvém všickni národové země, proto že jsi uposlechl
hlasu mého. 19 Tedy navrátil se Abraham k služebníkům
svým; a vstavše, šli spolu do Bersabé; nebo bydlil Abraham
v Bersabé. 20 A když se tyto věci staly, zvěstováno jest
Abrahamovi v tato slova: Aj, porodila také Melcha syny
Náchorovi, bratru tvému: 21 Husa prvorozeného svého, a
Buza bratra jeho, a Chamuele, otce Aramova; 22 A Kazeda
a Azana, a Feldasa, a Jidlafa i Bathuele. 23 Bathuel pak
zplodil Rebeku. Osm těchto porodila Melcha Náchorovi,
bratru Abrahamovu. 24 Ale i ženina jeho, jejíž jméno bylo
Réma, porodila také ona Tábe a Gahama, Thása a Máchu.

23 Živa pak byla Sára sto a sedmmecítma let; ta jsou léta
života Sáry. 2 A umřela v městě Arbe, kteréž slove
Hebron, v zemi Kananejské. I přišel Abraham, aby kvílil nad
Sárou, a plakal jí. 3 Potom vstav Abraham od mrtvého svého,
mluvil k synům Het, řka: 4 Hostem a příchozím jsem u vás;
dejte mi místo ku pohřbu u vás, abych pochoval mrtvého
svého od tváři své. 5 A odpovídajíce synové Het Abrahamovi,
řekli jemu: 6 Slyš nás, pane milý! Kníže Boží jsi u prostřed
nás, v nejpřednějších hrobích našich pochovej mrtvého
svého; žádný z nás hrobu svého nebude zbraňovati tobě,
abys neměl pochovati v něm mrtvého svého. 7 Abraham pak
vstav, poklonil se lidu země té, totiž synům Het. 8 A mluvil s
nimi, řka: Jestliže se vám líbí, abych pochoval mrtvého svého
od tváři své, slyšte mne, a přimluvte se za mne k Efronovi
synu Sohar, 9 Ať mi dá jeskyni Machpelah, kterouž má na
konci pole svého; za slušné peníze ať mi ji dá u prostřed
vás, k dědičnému pohřbu. 10 (Ten pak Efron seděl u prostřed
synů Het.) Tedy odpověděl Efron Hetejský Abrahamovi při
přítomnosti synů Het, přede všemi, kteříž vcházejí do brány
města jeho, řka: 11 Nikoli, pane můj, ale slyš mne: Pole to
dávám tobě, dávámť také i jeskyni, kteráž na něm jest; před
očima synů lidu svého dávám ji tobě; pochovejž mrtvého
svého. 12 Tedy poklonil se Abraham před lidem země té,
13 A mluvil k Efronovi v přítomnosti lidu země, řka: A však
jestliže ty jsi ten, prosím, vyslyš mne! Dámť stříbro za pole,
vezmi je ode mne, a pochovám mrtvého svého tam. 14
A odpovídaje Efron Abrahamovi, řekl jemu: 15 Můj pane,
poslechni mne: Země ta za čtyři sta lotů stříbrných jest; ale
mezi mnou a tebou co jest o to? Mrtvého svého pochovej.
16 I uposlechl Abraham Efrona, a odvážil mu stříbra, jakž
oznámil při přítomnosti synů Het, čtyři sta lotů stříbrných,
běžných mezi kupci. 17 A odvedeno jest pole Efronovo,
kteréž bylo v Machpelah, proti Mamre, pole a jeskyně na
něm, a všecko stromoví, což ho na tom poli i na všech
mezech jeho vůkol, 18 Abrahamovi v držení, před očima
synů Het, a všech, kteříž vcházejí do brány města toho. 19 A
potom pochoval Abraham Sáru, manželku svou, v jeskyni
pole Machpelah, proti Mamre, (to slove Hebron), v zemi
Kananejské. 20 Protož odevzdáno jest pole to i jeskyně,
kteráž byla na něm, Abrahamovi k dědičnému pohřbu od
synů Het.

24 Abraham pak již byl starý a sešlého věku; a Hospodin
požehnal mu ve všech věcech. 2 Tedy řekl Abraham
služebníku svému staršímu v domě svém, kterýž spravoval
všecky věci jeho: Vlož nyní ruku svou pod bedro mé, 3
Abych tě zavázal přísahou skrze Hospodina, Boha nebe
a Boha země, abys nebral manželky synu mému ze dcer
Kananejských, mezi nimiž já bydlím. 4 Ale půjdeš do země
mé a příbuznosti mé; a odtud vezmeš manželku synu mému
Izákovi. 5 I řekl jemu služebník ten: Kdyby pak nechtěla
žena ta se mnou jíti do země této, mám-li zase uvésti syna
tvého do země, z níž jsi vyšel? 6 Kterýžto odpověděl: Hleď,
abys zase neuvodil syna mého tam. 7 Hospodin Bůh nebe,
kterýž vzal mne z domu otce mého a z vlasti mé, a mluvil
mi, a kterýž mi přisáhl, řka: Semeni tvému dám zemi tuto,
ont' pošle anděla svého před tebou, a vezmeš manželku
synu mému odtud. 8 Jestliže by pak žena ta nechtěla jíti s
tebou, svoboden budeš od této přísahy mé; toliko syna mého
neuvod' tam zase. 9 Tedy vložil služebník ten ruku svou pod
bedro Abrahama, pána svého, a přisáhl jemu na tu řeč. 10 A
vzal služebník ten deset velbloudů z velbloudů pána svého,
aby se bral; (nebo měl všecken statek pána svého v rukou
svých.) I vstav, bral se k Aram Naharaim do města Náchor.
11 A zastavil se s velbloudy před městem, u studnice vody k
večerou, času toho, když vycházejí vážiti vody. 12 A řekl:
Hospodine, Bože pána mého Abrahama, dejž, prosím, ať se
potká se mnou dnes to, čehož hledám; a učiň milosrdenství
se pánem mým Abrahamem. 13 Aj, já stojím u studnice vody,
a dcery mužů města tohoto vycházejí, aby vážily vodu. 14
Děvečka tedy, kteréž bych řekl: Nachyl medle věderce svého,
ať se napiji, a ona by řekla: Pí, také i velbloudy tvé napojím,
ta aby byla, kterouž jsi způsobil služebníku svému Izákovi; a
po tomť poznám, že jsi milosrdenství učinil se pánem mým.
15 I stalo se prvé, než on přestal mluviti, aj, Rebeka, kteráž
se narodila Bathuelovi, synu Melchy, manželky Náchora
bratra Abrahamova, vycházela, a věderce její bylo na rameni
jejím. 16 A byla děvečka na pohledění velmi krásná, panna,
a muž nepoznal jí; kterážto sešla k studnici té, a naplnivši
věderce své, šla vzhůru. 17 Tedy běžel služebník ten proti
ní, a řekl: Dej mi píti, prosím, maličko vody z věderce svého.
18 I řekla: Napí se, pane můj. A rychle složila věderce své na
ruku svou a dala mu píti. 19 A davši mu píti, řekla: Také
velbloudům tvým navážím, dokudž se nenapijí. 20 Tedy
rychle vylila z věderce svého do koryta, a běžela ještě k
studnici, aby vážila vodu; a vážila všechněm velbloudům
jeho. 21 Muž pak ten s užasnutím divil se jí mlče, rozjímaje,
aby zvěděl, zdařil-li Hospodin cestu jeho, čili nic. 22 I stalo
se, když přestali píti velbloudové, vyňav muž náušnici zlatou,
ztíží půl lotu, a dvě náramnice, dal na ruce její, kteréž vážily
deset lotů zlata. 23 A řekl: Ěí jsi dcera? Pověz mi, prosím,
jest-li v domě otce tvého nám místo, kdež bychom přes noc
zůstali? 24 Jemužto odpověděla: Dcera jsem Bathuele, syna
Melchy, kteréhož porodila Náchorovi. 25 Řekla ještě k němu:
Slámy také a potravy hojně u nás jest, ano i místo, kdež
byste přes noc zůstali. 26 Tedy skloniv hlavu, poklonu učinil
Hospodinu. 27 A řekl: Požehnaný Hospodin, Bůh pána mého
Abrahama, kterýž neodjal milosrdenství svého a pravdy své
od pána mého, mne také na cestě vedl Hospodin k domu
bratří pána mého. 28 I běžela děvečka, a oznámila v domě
matky své tak, jakž se stalo. 29 A měla Rebeka bratra,
jménem Lábana; ten běžel k muži tomu ven k studnici. 30
Nebo uzřev náušnici a náramnice na rukou sestry své, a
slyšev slova Rebeky sestry své, ana praví: Tak mluvil ke
mně člověk ten, přišel k muži, a on stál při velbloudích u
studnice. 31 Jemuž řekl: Vejdi, požehnaný Hospodinův. Proč
bys stál vně, kdyžť jsem připravil dům a místo velbloudům?
32 Tedy všel muž ten do domu, a odsedlal velbloudy, a dal
Lában slámy a potravy velbloudům, i vody k umytí noh jeho
a noh mužů těch, kteří s ním byli. 33 A položil předeň chléb,
aby jedl. Ale on řekl: Nebudu jísti, dokudž nevypravím řečí
svých. I řekl Lában: Mluv. 34 Tedy řekl: Služebník Abrahamův
jsem já. 35 A Hospodin požehnal pánu mému velice, tak
že veliký učiněn jest; nebo dal mu ovce a voly, stříbro a
zlato, služebníky a děvky, velbloudy a osly. 36 A porodila
Sára, manželka pána mého, pánu mému v starosti své syna,
jemuž dal, cožkoli má. 37 I zavázal mne přísahou pán můj,
řka: Nevezmeš manželky synu mému ze dcer Kananejských,
v jejichž zemi já bydlím. 38 Ale k domu otce mého půjdeš, a
k rodině mé, a odtud vezmeš manželku synu mému. 39 A
když jsem řekl pánu svému: Snad nepůjde žena ta se mnou?
40 Odpověděl mi: Hospodin, před jehož oblíčejem ustavičně
jsem chodil, pošle anděla svého s tebou, a šťastnou způsobí
cestu tvou, a vezmeš manželku synu mému z rodiny mé,
a z domu otce mého. 41 A budeš svoboden od přísahy
mé, když bys přišel k rodině mé; a jestliže by nedali tobě,
budeš prost od přísahy mé. 42 Protož dnes přišed k studnici,
řekl jsem: Hospodine, Bože pána mého Abrahama, jestliže
ty nyní šťastně spravuješ cestu mou, po níž já jdu, 43 Aj,
já stojím u studnice vody; protož, nechžť panna, kteráž
vyjde vážiti vody, když bych jí řekl: Dej mi píti nyní maličko
vody z věderce svého, 44 A ona by mi odpověděla: I ty
pí, i velbloudům tvým také navážím, ta ať jest manželka,
kterouž způsobil Hospodin synu pána mého. 45 Prvé pak než
jsem já přestal mluviti v srdci svém, aj, Rebeka vycházela
mající věderce své na rameni svém, a sšedši k studnici,

vážila. I řekl jsem jí: Prosím, dej mi píti. 46 Ona pak rychle
složila věderce své s sebe, a řekla: Pí, také i velbloudy tvé
napojím. Tedy pil jsem, a napojila také velbloudy. 47 I ptal
jsem se jí, a řekl jsem: Èí jsi dcera? Ona odpověděla: Dcera
Bathuele, syna Náchorova, jehož mu porodila Melcha. Tedy
dal jsem náušnici na tvář její, a náramnice na ruce její. 48 A
skloniv hlavu, poklonu jsem učinil Hospodinu, a dobrořečil
jsem Hospodina, Boha pána mého Abrahama, kterýž vedl
mne po cestě přímé, abych dceru bratra pána svého vzal
synu jeho. 49 Protož nyní, činíte-li milosrdenství, a pravdu
se pánem mým, oznamte mi; pakli nic, také mi oznamte,
a obrátím se na pravo neb na levo. 50 Tedy odpověděli
Lában a Bathuel, řkouce: Od Hospodina vyšla jest věc tato;
nemůžemeť odepříti v ničemž. 51 Aj, Rebeka před tebou,
vezmiž ji a jeď; a nechť jest manželkou synu pána tvého,
jakož mluvil Hospodin. 52 I stalo se, že jakž uslyšel služebník
Abrahamův slova jejich, poklonil se Hospodinu až k zemi. 53
A vyňav služebník ten nádoby stříbrné a nádoby zlaté a
oděv, dal Rebece; drahé také dary dal bratru jejímu a matce
její. 54 Tedy jedli a pili, on i muži, kteříž byli s ním, a zůstali
tu přes noc. Ráno pak když vstali, řekl: Propusťte mne
ku pánu mému. 55 I odpověděl bratr její a matka: Nechať
pozůstane děvečka s námi za některý den, aspoň za deset;
potom půjdeš. 56 On pak řekl jim: Nezdržujte mne, poněvadž
Hospodin šťastnou způsobil cestu mou; propusťtež mne, ať
jdu ku pánu svému. 57 I řekli: Zavolejme děvečky a zeptejme
se, co dí k tomu. 58 Tedy zavolali Rebeky, a řekli jí: Chceš-li
jíti s mužem tímto? I řekla: Půjdu. 59 A propouštějíce Rebeku
sestru svou a chovačku její, služebníka také Abrahamova s
muži jeho, 60 Požehnali Rebeky a mluvili jí: Sestro naše, ty
buď v tisíce tisíců, a símě tvé dědičně obdrž brány nepřátel
svých. 61 Tedy vstala Rebeka a děvečky její, a vsedše
na velbloudy, jely za mužem tím. A tak vzal služebník ten
Rebeku, a odjel. 62 Izák pak šel, navracuje se od studnice
Živého vidoucího mne; nebo bydlil v zemi polední. 63 A vyšel
Izák k přemyšlování na pole, když se chýlilo k večerou; a
pozdvih očí svých, uzřel, an velbloudové jdou. 64 Pozdvihla
také Rebeka očí svých, a uzřevši Izáka, ssedla s velblouda.
65 (Nebo řekla byla služebníku: Kdo jest ten muž, kterýž jde
po poli proti nám? Odpověděl služebník: To jest pán můj.) I
vzala rouchu, a přistřela se. 66 Tedy vypravoval služebník
Izákovi vše, což působil. 67 I uvedl ji Izák do stanu Sáry
matky své, a vzal Rebeku, a měl ji za manželku, a miloval ji.
I potěšil se Izák po smrti matky své.

25 Abraham pak opět pojal ženu jménem Ceturu. 2
Kterážto porodila jemu Zamrana, a Jeksana, a Madana,
a Madiana, Jezbocha a Suecha. 3 Jeksan potom zplodil
Sábu a Dedana. Synové pak Dedanovi byli: Assurim, a
Latuzim, a Laomim. 4 Ale synové Madianovi: Efa, a Efer, a
Enoch, a Abida, a Helda; všickni ti synové byli Cetury. 5 I dal
Abraham Izákovi všecko, což měl. 6 Synům pak ženin svých
dal Abraham dary, a odeslal je od Izáka syna svého, ještě
živ jsa, k východu do země východní. 7 Tito pak jsou dnové
let života Abrahamova, v nichž byl živ: Sto sedmdesáte a
pět let. 8 I skonal a umřel Abraham v starosti dobré, stár jsa
a plný dnů; a připojen jest k lidu svému. 9 Tedy pochovali
ho Izák a Izmael synové jeho v jeskyni Machpelah, na poli
Efrona, syna Sohar Hetejského, naproti Mamre, 10 Na tom
poli, kteréž byl koupil Abraham od synů Het; tu pochován jest
Abraham i Sára manželka jeho. 11 Po smrti pak Abrahamově
požehnal Bůh Izákovi synu jeho, a bydlil Izák u studnice
Živého vidoucího mne. 12 Tito jsou pak rodové Izmaele syna
Abrahamova, jehož porodila Agar Egyptská, děvka Sářina,
Abrahamovi. 13 A tato jsou jména synů Izmaelových, jimiž
se jmenují po rodech svých: Prvorozený Izmaelův Nabajot,
po něm Cedar, a Adbeel a Mabsan, 14 A Masma, a Dumah
a Massa, 15 Hadar a Tema, Jetur, Nafis a Cedma. 16 Ti jsou
synové Izmaelovi, a ta jména jejich, po vsech jejich, a po
městech jejich, dvanáctero knížat po čeledech jejich. 17
(Bylo pak života Izmaelova sto třidceti a sedm let, i skonal; a
umřev, připojen jest k lidu svému.) 18 A bydlili od Hevilah až
do Sur, jenž jest proti Egyptu, když jdeš do Assyrie; před
tváří všech bratří svých položil se. 19 Tito jsou také rodové
Izáka syna Abrahamova: Abraham zplodil Izáka. 20 Byl
pak Izák ve čtyřidcíti letech, když sobě vzal za manželku
Rebeku, dceru Bathuele Syrského, z Pádan Syrské, sestru
Lábana Syrského. 21 I modlil se Izák pokorně Hospodinu za
manželku svou; nebo byla neplodná. A uslyšel jej Hospodin;
a tak počala Rebeka manželka jeho. 22 A když se děti
potiskali v životě jejím, řekla: Má-liť tak býti, proč jsem já
počala? Šla tedy, aby se otázala Hospodina. 23 I řekl jí
Hospodin: Dva národové jsou v životě tvém, a dvůj lid z
života tvého se rozdělí; lid pak jeden nad druhý bude silnější,
a větší sloužiti bude menšímu. 24 A když se naplnili dnové
její, aby porodila, a aj, blíženci byli v životě jejím. 25 I vyšel
první ryšavý všecken, a jako oděv chlupatý; i nazvali jméno
jeho Ezau. 26 Potom pak vyšel bratr jeho, a rukou svou
držel Ezau za patu; pročež nazváno jest jméno jeho Jákob.
A byl Izák v šedesáti letech, když ona je porodila. 27 A když
dorostli ti děti, byl Ezau lovec umělý, chodě po polích; Jákob
pak byl muž prostý a v staních bydlil. 28 I byl Izák laskav na
Ezau, proto že z lovu jeho míval pokrm; ale Rebeka laskava
byla na Jákoba. 29 Uvařil pak Jákob krmičku. Tedy Ezau

přišel z pole zemdlený, 30 A řekl Jákobovi: Dej mi, prosím,
jísti krmě té červené, nebo jsem umdlel. (Protož nazváno
jest jméno jeho Edom.) 31 Odpověděl Jákob: Prodej mi
dnes hned prvorozenství své. 32 I řekl Ezau: Aj, já k smrti
se blížím, k čemuž mi tedy to prvorozenství? 33 Dí Jákob:
Přisáhni mi dnes hned. I přisáhl mu, a prodal prvorozenství
své Jákobovi. 34 Tedy Jákob dal Ezauchovi chleba a té krmě
z šocovice. Kterýžto jedl a pil, a vstav, odšel; a tak pohrdl
Ezau prvorozenstvím.

26 Byl pak opět hlad na zemi, mimo hlad první, kterýž
byl za dnů Abrahamových. Tedy odebral se Izák k
Abimelechovi králi Filistinskému do Gerar. 2 Nebo ukázal
se jemu Hospodin a řekl: Nesstupuj do Egypta; ale bydli
v zemi, kterouž oznámím tobě. 3 Budiž tedy pohostinu v
zemi této, a budu s tebou, a požehnám tobě; nebo tobě a
semeni tvému dám všecky země tyto, a utvrdím přísahu,
kterouž jsem přisáhl Abrahamovi, otci tvému. 4 Rozmnožím
také símě tvé jako hvězdy nebeské, a dám semeni tvému
všecky země tyto, a požehnáni budou v semeni tvém všickni
národové země; 5 Protože uposlechl Abraham hlasu mého,
a ostříhal nařízení mých, přikázaní mých, ustanovení mých a
zákonů mých. 6 Bydlil tedy Izák v Gerar. 7 Ptali se pak muži
místa toho o manželce jeho. Kterýžto odpověděl: Sestra má
jest; nebo nesměl říci: Manželka má jest, mysle sobě: Aby
mne nezabili muži místa toho pro Rebeku. Nebo byla krásná
na pohledění. 8 I přihodilo se, když již čas nějaký tam bydlil,
že vyhlédal Abimelech král Filistinský z okna a uzřel Izáka,
an pohrává s Rebekou manželkou svou. 9 Protož povolav
Abimelech Izáka, řekl: Aj, v pravdě manželka tvá to jest.
Jakž to, že jsi pravil: Sestra má jest? I odpověděl jemu Izák:
Nebo jsem řekl sám u sebe: Abych snad neumřel pro ni. 10 I
řekl Abimelech: Což jsi to učinil nám? O málo, že by byl spal
někdo z lidu s manželkou tvou, a ty byl bys uvedl na nás
vinu. 11 I přikázal Abimelech všemu lidu, řka: Kdo by se dotkl
člověka toho, aneb manželky jeho, smrtí umře. 12 Sel pak
Izák v zemi té, a shledal v tom roce sto měr; nebo požehnal
mu Hospodin. 13 I rostl muž ten, a prospíval vždy více v
zrostu, až i zrostl velmi. 14 Nebo měl stáda ovcí i stáda
volů, a čeledi mnoho; pročež záviděli mu Filistinští. 15 A
všecky studnice, kteréž vykopali služebníci otce jeho za dnů
Abrahama otce jeho, zařítili Filistinští, zasypavše je prstí.
16 I řekl Abimelech Izákovi: Odejdi od nás; nebo mnohem
mocnější jsi než my. 17 Tedy odšel odtud Izák, a rozbil stany
v údolí Gerar, a bydlil tu. 18 A kopal zase Izák studnice vod,
kteréž byli vykopali za dnů Abrahama otce jeho, a kteréž
zařítili Filistinští po smrti Abrahamově; a nazval je těmi jmény,
kterýmiž je jmenoval otec jeho. 19 I kopali služebníci Izákovi
v tom údolí, a nalezli tam studnici vody živé. 20 Vadili se pak
pastýři Gerarští s pastýři Izákovými, pravíce: Naše jest voda.
Pročež nazval jméno studnice té Esek, že se vadili s ním. 21
Vykopali také jinou studnici, a nesnáz byla i o tu; pročež dal
jí jméno Sitnah. 22 I hnul se odtud, a kopal jinou studnici, o
kterouž se nevadili; protož nazval jméno její Rehobot. Nebo
řekl: Nyní uprostrannil nám Hospodin, a vzrostli jsme na
zemi. 23 Vstoupil pak odtud do Bersabé. 24 A ukázal se
mu Hospodin v tu noc, a řekl: Já jsem Bůh Abrahama otce
tvého; neboj se, nebo s tebou já jsem, a požehnám tobě,
a rozmnožím símě tvé pro Abrahama služebníka svého.
25 I vzdělal tu oltář, a vzýval jméno Hospodinovo, a rozbil
tu stan svůj; a služebníci Izákovi vykopali tam studnici. 26
Abimelech pak přijel k němu z Gerar, a Ochozat, přítel jeho,
a Fikol, kníže vojska jeho. 27 I řekl jim Izák: Z jaké příčiny
přišli jste ke mně? Poněvadž vy nenáviděli jste mne, a vybyli
jste mne od sebe. 28 Kteřížto odpověděli: Patrně jsme to
shledali, že jest Hospodin s tebou, i řekli jsme: Učiňme nyní
přísahu mezi sebou, mezi námi a mezi tebou; a učiníme
smlouvu s tebou: 29 Že neučiníš nám nic zlého, jako i my
nedotkli jsme se tebe, a jakž jsme my toliko dobře činili
tobě, a propustili jsme tě v pokoji; ty nyní tedy povol tomu,
požehnaný Hospodinův. 30 Tedy učinil jim hody, i jedli a
pili. 31 A vstavše velmi ráno, přisáhli jeden druhému. I
propustil je Izák, a oni odešli od něho v pokoji. 32 Toho dne
přišli služebníci Izákovi, a oznámili mu o studnici, kterouž
kopali, řkouce: Nalezli jsme vodu. 33 I nazval ji Seba. Protož
jméno města toho jest Bersabé až do dnešního dne. 34
Ezau pak jsa v letech čtyřidcíti, pojal ženu Judit, dceru Béry
Hetejského, a Bazematu, dceru Elona Hetejského. 35 A
kormoutily Izáka a Rebeku.

27 Když se pak sstaral Izák, a pošly byly oči jeho, tak
že neviděl, povolal Ezau syna svého staršího, a řekl
jemu: Synu můj. Kterýžto odpověděl: Aj, teď jsem. 2 I dí: Aj,
já jsem se již sstaral, a nevím dne smrti své. 3 Protož nyní
vezmi medle nástroje své, toul svůj a lučiště své, a vyjda do
pole, ulov mi zvěřinu. 4 A přistroj mi krmi chutnou, jakž já
rád jídám, a přines mi, a budu jísti, ať by požehnala duše má,
prvé než umru. 5 (Slyšela pak Rebeka, když mluvil Izák s
Ezau synem svým.) I odšel Ezau na pole, aby ulovil zvěřinu
a přinesl. 6 Tedy řekla Rebeka Jákobovi synu svému takto:
Aj, slyšela jsem, když otec tvůj mluvil k Ezau bratru tvému, a
pravil: 7 Přines mi něco z lovu, a přistroj mi krmě chutné,
abych jedl, a požehnámť před Hospodinem, prvé než umru.
8 Nyní tedy, synu můj, poslechni hlasu mého v tom, což já
přikazuji tobě. 9 Jdi medle k stádu, a odtud mi vezmi dva

kozelce výborné, abych přistrojila z nich krmě chutné otci
tvému, jakž on rád jídá. 10 A přineseš otci svému, a on
jísti bude, na to, aby požehnal tobě, prvé než umře. 11 I
řekl Jákob Rebece matce své: Víš, že Ezau bratr můj jest
člověk chlupatý, a já jsem člověk hladký. 12 Jestliže omaká
mne otec můj, tedy zůstanu u něho za podvodného; a tak
uvedu na sebe zlořečenství, a ne požehnání. 13 Jemužto
odpověděla matka: Nechť jest na mne zlořečenství tvé, synu
můj; jen ty poslechni hlasu mého, a jdi, přines mi. 14 Tedy
odšed, vzal, a přinesl matce své. I připravila matka jeho
krmě chutné, jakž otec jeho rád jídal. 15 A vzala Rebeka
nejlepší šaty Ezausyna svého staršího, kteréž měla u sebe v
domě, a oblékla Jákoba, syna svého mladšího. 16 A kožkami
kozelčími obvinula ruce jeho, a díl hladký hrdla jeho. 17 I dala
chléb a krmě chutné, kteréž připravila, v ruce Jákoba syna
svého. 18 A on přišed k otci svému, řekl: Otče můj! Kterýžto
odpověděl: Aj, teď jsem. Kdož jsi ty, synu můj? 19 I dí Jákob
otci svému: Já jsem Ezau, prvorozený tvůj. Učinil jsem, jakž
jsi mi poručil. Vstaň, prosím, sedni a jez z lovu mého, aby mi
požehnala duše tvá. 20 Tedy řekl Izák synu svému: Což
to? Brzys to nalezl, synu můj. A on dí: Nebo Hospodin Bůh
tvůj způsobil to, aby mi se pojednou nahodilo. 21 I řekl Izák
Jákobovi: Přistupiž, ať omakám tě, synu můj, ty-li jsi syn můj
Ezau, či nejsi. 22 Tedy přistoupil Jákob k Izákovi otci svému;
a on omakal ho, i řekl: Hlas jest hlas Jákobův, ale ruce tyto
ruce Ezau. 23 A nepoznal ho; nebo byly ruce jeho, jako ruce
Ezau bratra jeho, chlupaté. I požehnal mu. 24 A řekl: Ty-
liž jsi pak syn můj Ezau? Odpověděl: Já. 25 I řekl: Podejž
mi, ať jím z lovu syna svého, aby tobě požehnala duše má.
Tedy podal mu, a on jedl. Přinesl mu také vína, a on pil.
26 I řekl jemu Izák otec jeho: Přistupiž nyní, a polib mne,
synu můj. 27 I přistoupil a políbil ho. A jakž ucítil Izák vůni
roucha jeho, požehnal mu, řka: Pohleď, vůně syna mého
jest jako vůně pole, jemuž požehnal Hospodin. 28 Dejž tobě
Bůh z rosy nebeské, a z tučnosti zemské, i hojnost obilé a
vína. 29 Nechažť slouží tobě lidé, a sklánějí se před tebou
národové. Budiž pánem bratří svých, a ať se sklánějí před
tebou synové matky tvé. Kdož by zlořečili tobě, nechť jsou
zlořečení, a kdo by dobrořečili tobě, požehnaní. 30 A když
přestal Izák požehnání dávati Jákobovi, a sotva že vyšel
Jákob od Izáka otce svého, Ezau bratr jeho přišel z lovu
svého. 31 A připraviv i on krmě chutné, přinesl otci svému a
řekl mu: Nechžť vstane otec můj, a jí z lovu syna svého, aby
mi požehnala duše tvá. 32 I řekl jemu Izák otec jeho: Kdo
jsi ty? Dí on: Já jsem syn tvůj, prvorozený tvůj Ezau. 33
Tedy zhrozil se Izák hrůzou velikou náramně, a řekl: Kdo
pak a kde jest ten, ješto uloviv zvěřinu, přinesl mi? A já jsem
jedl ze všeho, prvé než jsi ty přišel, a požehnal jsem mu,
a budeť požehnaným. 34 Uslyšev Ezau slova otce svého,
zkřikl hlasem velikým, a hořkostí naplněn jest náramně, a
řekl otci svému: Požehnejž mně, i mně také, můj otče! 35
Kterýžto řekl: Přišel bratr tvůj podvodně a uchvátil požehnání
tvé. 36 Tedy řekl: Právětě nazváno jméno jeho Jákob; nebo
již po dvakráte mne podvedl, prvorozenství mé odjal, a teď
nyní uchvátil požehnání mé. Řekl ještě: Zdali jsi nezachoval i
mně požehnání? 37 Odpověděl Izák a řekl k Ezau: Aj, ustavil
jsem ho pánem nad tebou, a všecky bratří jeho dal jsem mu
za služebníky; obilím také a vínem opatřil jsem ho. Což tedy
již tobě učiniti mohu, synu můj? 38 I řekl Ezau otci svému:
Zdaliž to jedno toliko máš požehnání, otče můj? Požehnejž
mně, i mně také, můj otče! I povýšil Ezau hlasu svého a
plakal. 39 Tedy odpověděl Izák otec jeho, a řekl k němu: Aj, v
tučnostech země bude bydlení tvé a v rose nebeské s hůry;
40 A v meči svém živ budeš, a bratru svému sloužiti budeš;
ale přijde čas, že budeš panovati a svržeš jho jeho s šíje
své. 41 Protož v nenávisti měl Ezau Jákoba pro požehnání,
jímž požehnal mu otec jeho, a řekl v srdci svém: Přiblížiť se
dnové smutku otce mého, a zabiji Jákoba, bratra svého. 42 I
oznámena jsou Rebece slova Ezau, staršího syna jejího.
Pročež ona poslavši, povolala Jákoba syna svého mladšího,
a řekla jemu: Hle, Ezau bratr tvůj těší se tím, že tě zabije. 43
Protož nyní, synu můj, poslechni hlasu mého, a vstana, utec
k Lábanovi, bratru mému do Cháran. 44 A pobud's ním za
některý čas, až by se odvrátila prchlivost bratra tvého, 45 A
přestalo rozhněvání bratra tvého na tebe, a zapomenul by
na to, což jsi mu učinil. Potom já pošli a vezmu tě odtud.
Proč mám zbavena býti obou synů jednoho dne? 46 I řekla
Rebeka Izákovi: Stýště mi se živu býti pro dcery Het. Vezme-
li Jákob ženu ze dcer Het, jako tyto jsou ze dcer země této,
k čemu mi život?

28 Povolal pak Izák Jákoba, a požehnal jemu, a přikázal
mu, řka: Nepojímej ženy ze dcer Kananejských. 2
Ale vstana, jdi do Pádan Syrské do domu Bathuele, otce
matky své, a pojmi sobě odtud manželku ze dcer Lábana
ujce svého. 3 A Bůh silný všemohoucí požehnejž tobě, a
dejžť zrůst, a rozmnožiž tě, abys byl v zástup mnohého
lidu. 4 A dejž tobě požehnání Abrahamovo, tobě i semeni
tvému s tebou, abys dědičně obdržel zemi, v níž pohostinu
jsi, kterouž dal Bůh Abrahamovi. 5 I odeslal Izák Jákoba,
kterýžto šel do Pádan Syrské k Lábanovi synu Bathuele
Syrského, bratru Rebeky matky Jákobovy a Ezau. 6 Vida
pak Ezau, že požehnání dal Izák Jákobovi, a že ho odeslal
do Pádan Syrské, aby sobě odtud vzal manželku, a že, když

mu požehnání dával, přikázal mu, řka: Nepojmeš ženy ze
dcer Kananejských; 7 A že by uposlechl Jákob otce svého a
matky své a odšel do Pádan Syrské; 8 Vida také Ezau, že
dcery Kananejské těžké byly v očích Izákovi otci jeho: 9 Tedy
odšel Ezau k Izmaelovi, a mimo prvnější ženy své, pojal
sobě za ženu Mahalat, dceru Izmaele, syna Abrahamova,
sestru Nabajotovu. 10 Vyšed pak Jákob z Bersabé, šel do
Cháran. 11 I trefil na jedno místo, na kterémžto zůstal přes
noc, (nebo slunce již bylo zapadlo,) a nabrav kamení na
místě tom, položil pod hlavu svou, a spal na témž místě.
12 I viděl ve snách, a aj, žebřík stál na zemi, jehožto vrch
dosahal nebe; a aj, andělé Boží vstupovali a sstupovali
po něm. 13 A aj, Hospodin stál nad ním, a řekl: Já jsem
Hospodin, Bůh Abrahama otce tvého, a Bůh Izákův; zemi tu,
na kteréž ty spíš, tobě dám a semeni tvému. 14 A bude
símě tvé jako prach země; nebo rozmůžeš se k západu, i k
východu, na půlnoci, i ku poledni; nad to požehnány budou v
tobě všecky čeledi země, a v semeni tvém. 15 A aj, já jsem
s tebou, a ostříhati tě budu, kamžkoli půjdeš, a přivedu tě
zase do země této; nebo neopustím tebe, až i učiním, což
jsem mluvil tobě. 16 Procítiv pak Jákob ze sna svého, řekl: V
pravdě Hospodin jest na místě tomto, a já jsem nevěděl.
17 (Nebo zhroziv se, řekl: Jak hrozné jest místo toto! Není
jiného, jediné dům Boží, a tu jest brána nebeská.) 18 Vstav
pak Jákob ráno, vzal kámen, kterýž byl podložil pod hlavu
svou, a postavil jej na znamení pamětné, a polil jej svrchu
olejem. 19 Protož nazval jméno místa toho Bethel, ješto prvé
to město sloulo Lůza. 20 Zavázal se také Jákob slibem, řka:
Jestliže Bůh bude se mnou, a ostříhati mne bude na cestě
této, kterouž já jdu; a dá-li mi chléb ku pokrmu a roucho k
oděvu, 21 A navrátím-li se v pokoji do domu otce svého, a
bude mi Hospodin za Boha: 22 Kámen tento, kterýž jsem
postavil na památku, bude domem Božím; a ze všech věcí,
kteréž mi dáš, desátky spravedlivě tobě dám.

29 Tedy Jákob vstav, odšel do země východní. 2 A
pohleděv, uzřel studnici v poli a tři stáda ovcí, ana se
složila při ní; nebo z té studnice napájeli stáda; a kámen
veliký byl navrchu studnice. 3 Shánívána pak tam bývala
všecka stáda, a teprv odvalovali kámen ten od vrchu té
studnice, a napájeli dobytky; potom zas přivalovali kámen na
vrch studnice, na místo jeho. 4 Tedy řekl jim Jákob: Bratří
moji, odkud jste? Kteřížto odpověděli: Jsme z Cháran. 5 I řekl
jim: Znáte-li Lábana, syna Náchorova? A oni řekli: Známe.
6 I dí opět k nim: Dobře-li se má? Odpověděli: Dobře, a
aj, Ráchel dcera jeho tamto jde s dobytkem. 7 Tedy řekl:
Však ještě daleko do večera, aniž ještě čas, aby dobytek byl
sehnán; napojte stáda, a jděte, paste. 8 A oni odpověděli:
Nemůžeme, než až se všecka stáda seženou, a odvalen
bude kámen od svrchku studnice, abychom napojili ovce. 9
Když on ještě mluvil s nimi, přišla k tomu Ráchel s stádem
otce svého; neb ona pásla stádo. 10 Tedy Jákob uzřev
Ráchel, dceru Lábana ujce svého, a stádo jeho, přistoupil a
odvalil ten kámen od vrchu studnice, a napojil stádo Lábana
ujce svého. 11 A políbil Jákob Ráchel, a povýšiv hlasu
svého, plakal. 12 Oznámil jí pak byl Jákob, že jest bratr
otce jejího, a že jest syn Rebeky; a ona přiběhši, oznámila
to otci svému. 13 I stalo se, když Lában uslyšel pověst o
Jákobovi, synu sestry své, že vyběhl proti němu, a objav ho,
políbil, a uvedl do domu svého; on pak vypravoval Lábanovi
o všech těch věcech. 14 Jemužto odpověděl Lában: Jistě
kost má a tělo mé jsi. I zůstal s ním přes celý měsíc. 15 Tedy
řekl Lában Jákobovi: Zdali proto, že jsi bratr můj, darmo
mi sloužiti budeš? Pověz mi, jaká má býti mzda tvá? 16
(Měl pak Lában dvě dcery; jméno starší Lía, a jméno mladší
Ráchel. 17 Než Lía měla oči mdlé, ale Ráchel byla pěkné
postavy a krásné tváři. 18 I miloval Jákob Ráchel.) Řekl tedy:
Budut' sloužiti sedm let za Ráchel, dceru tvou mladší. 19
Odpověděl Lában: Lépeť jest, abych ji tobě dal, nežli bych ji
dal muži jinému; zůstaniž se mnou. 20 Takž Jákob sloužil za
Ráchel sedm let; a bylo před očima jeho jako něco málo dnů,
proto že laskav byl na ni. 21 Potom řekl Jákob k Lábanovi:
Dejž mi ženu mou; nebo vyplněni jsou dnové moji, abych
všel k ní. 22 Tedy sezval Lában všecky muže místa toho,
a učinil hody. 23 U večer pak vzav Líu, dceru svou, uvedl
ji k němu; a on všel k ní. 24 Dal také Lában Zelfu děvku
svou Líe, dceři své, za služebnici. 25 A když bylo ráno,
poznal, že jest Lía. I řekl k Lábanovi: Což jsi mi to učinil?
Zdaliž jsem za Ráchel nesloužil u tebe? Pročežs mne tedy
oklamal? 26 Odpověděl Lában: Nebývá toho v kraji našem,
aby vdávána byla mladší dříve, než prvorozená. 27 Vyplň
týden této; dámeť potom i tuto za službu, kterouž sloužiti
budeš u mne ještě sedm let jiných. 28 I udělal tak Jákob,
a vyplnil týden její. Potom dal mu Ráchel dceru svou za
manželku. 29 Dal také Lában Ráchel, dceři své, Bálu, děvku
svou za služebnici. 30 Tedy všel také k Ráchel, a miloval ji
více než Líu; i sloužil u něho ještě sedm let jiných. 31 Vida
pak Hospodin, že Lía nemá lásky, otevřel život její; a Ráchel
nechal neplodné. 32 Tedy počala Lía a porodila syna, a
nazvala jméno jeho Ruben; nebo řekla: Jistě viděl Hospodin
trápení mé; jižť nyní milovati mne bude muž můj. 33 I počala
opět a porodila syna, a řekla: Jistě uslyšel Hospodin, že jsem
v nenávisti, protož dal mi i tohoto. A nazvala jméno jeho
Simeon. 34 A opět počala a porodila syna, a řekla: Již nyní

připojí se ke mně muž můj, nebo jsem mu porodila tři syny.
Z té příčiny nazváno jest jméno jeho Léví. 35 I počala ještě a
porodila syna, a řekla: Již nyní chváliti budu Hospodina.
Pročež nazvala jméno jeho Juda; i přestala roditi.

30 Viduci pak Ráchel, že by nerodila Jákobovi, záviděla
sestře své, a řekla Jákobovi: Dej mi syny; pakli nedáš,
umru. 2 Pročež rozhněval se velmi Jákob na Ráchel, a řekl:
Zdali já jsem za Boha, kterýžť nedal plodu života? 3 Řekla
ona: Hle, děvka má Bála; vejdi k ní, aby rodila na kolena má,
a budu míti já také syny z ní. 4 I dala mu Bálu děvku svou
za ženu; a všel k ní Jákob. 5 Tedy počavši Bála, porodila
Jákobovi syna. 6 I řekla Ráchel: Soudil Bůh při mou, a
uslyšel také hlas můj, a dal mi syna. Protož nazvala jméno
jeho Dan. 7 Opět počavši Bála, děvka Ráchel, porodila syna
druhého Jákobovi. 8 I řekla Ráchel: Tuhé jsem odpory měla
s sestrou svou, a všakť jsem přemohla. A nazvala jméno
jeho Neftalím. 9 Viduci pak Lía, že by přestala roditi, vzala
Zelfu děvku svou, a dala ji Jákobovi za ženu. 10 A porodila
Zelfa, děvka Líe, Jákobovi syna. 11 Protož řekla Lía: Již
přišel zástup. A nazvala jméno jeho Gád. 12 Porodila také
Zelfa děvka Líe syna druhého Jákobovi. 13 A řekla Lía: To
na mé štěstí; nebo šťastnou mne nazývati budou ženy. A
nazvala jméno jeho Asser. 14 Vyšel pak Ruben v čas žně
pšeničné, a nalezl pěkná jablečka na poli, a přinesl je Líe
matce své. I řekla Ráchel Líe: Dej mi, prosím, těch jableček
syna svého. 15 Jížto ona odpověděla: Máloť se snad zdá,
že jsi vzala muže mého; chceš také užívati jableček syna
mého? I řekla Ráchel: Nechažť tedy spí s tebou této noci za
jablečka syna tvého. 16 Když pak navracoval se Jákob s
pole večer, vyšla Lía proti němu, a řekla: Ke mně vejdeš;
nebo ze mzdy najala jsem tě za jablečka syna svého. I spal
s ní té noci. 17 A uslyšel Bůh Líu; kterážto počala a porodila
Jákobovi syna pátého. 18 I řekla Lía: Dal mi Bůh mzdu mou,
i potom, když jsem dala děvku svou muži svému. Pročež
nazvala jméno jeho Izachar. 19 A počala opět Lía, a porodila
šestého syna Jákobovi. 20 I řekla Lía: Obdařil mne Bůh
darem dobrým; již nyní bydliti bude se mnou muž můj, nebo
porodila jsem mu šest synů. A nazvala jméno jeho Zabulon.
21 Potom porodila dceru; a nazvala jméno její Dína. 22 A
rozpomenuv se Bůh na Ráchel, uslyšel jí, a otevřel život
její. 23 Tedy počala a porodila syna, a řekla: Odjal Bůh
pohanění mé. 24 A nazvala jméno jeho Jozef, řkuci: Přidejž
mi Hospodin syna jiného. 25 Stalo se pak, když porodila
Ráchel Jozefa, řekl Jákob Lábanovi: Propusť mne, ať odejdu
na místo své a do země své. 26 Dej mi ženy mé a dítky mé,
za kteréž jsem sloužil tobě, ať odejdu; nebo ty znáš službu
mou, kterouž jsem sloužil tobě. 27 I řekl mu Lában: Jestliže
nyní nalezl jsem milost před očima tvýma, zůstaň se mnou,
nebo v skutku jsem poznal, že požehnal mi Hospodin pro
tebe. 28 Řekl také: Oznam mi ze jména mzdu svou a dámť
ji. 29 Jemužto odpověděl: Ty víš, jak jsem sloužil tobě, a jaký
byl dobytek tvůj při mně. 30 Nebo to málo, kteréž jsi měl
přede mnou, zrostlo velmi, a požehnalť Hospodin, jakž jsem
k tobě nohou vkročil. A nyní, kdy pak já své hospodářství
opatrovati budu? 31 A řekl: Coť mám dáti? Odpověděl Jákob:
Nedávej mi nic. Jestliže mi učiníš toto, zase pásti budu a
ostříhati dobytka tvého: 32 Projdu skrze všecka stáda tvá
dnes, vyměšuje z nich každé dobytče peřesté a strakaté, a
každé dobytče načernalé mezi ovcemi, a strakaté a peřesté
mezi kozami; a takové budou mzda má. 33 A osvědčena
potom bude spravedlnost má před tebou, když přijde na
mzdu mou: Cožkoli nebude peřestého, neb strakatého mezi
kozami, a načernalého mezi ovcemi, za krádež bude mi to
počteno. 34 I řekl Lában: Hle, ó by tak bylo, jakž jsi mluvil. 35
A odloučil toho dne kozly přepásané na nohách a strakaté,
a všecky kozy peřesté a strakaté, všecko, na čemž byla
místa bílá, všecko také načernalé mezi dobytkem, a dal v
ruce synů svých. 36 Uložil pak mezi sebou a Jákobem místo
vzdálí tří dní cesty; a Jákob pásl ostatek dobytka Lábanova.
37 Nabral pak sobě Jákob prutů topolových zelených, a
lískových a kaštanových; a poobloupil s nich po místech
kůru až do bělosti, kteráž byla na prutech. 38 A nakladl
těch prutů tak obloupených do žlábků a koryt, (v nichž bývá
voda, k nimž přicházel dobytek, aby pil), proti dobytku, aby
počínaly, když by přicházely píti. 39 I počínaly ovce, hledíce
na ty pruty, a rodily jehňata přepásaná na nohách, a peřestá
i strakatá. 40 Potom ta jehňata odloučil Jákob, a dobytek
stáda Lábanova obrátil tváří k těm přepásaným na nohách,
a ke všemu načernalému; a své stádo postavil obzvlášť, a
neobrátil ho k stádu Lábanovu. 41 A bylo, že kdyžkoli silnější
připouštíny bývaly, kladl Jákob ty pruty před oči ovcem do
koryt, aby počínaly, hledíce na pruty. 42 Když pak pozdní
dobytek připouštín býval, nekladl jich; a tak býval pozdní
Lábanův a ranný Jákobův. 43 Vzrostl tedy muž ten náramně
velmi, a měl dobytka mnoho, děvek i služebníků, velbloudů i
oslů.

31 Když pak uslyšel Jákob slova synů Lábanových, ani
praví: Pobral Jákob všecko, co měl otec náš, a z těch
věcí, kteréž byly otce našeho, způsobil sobě tu všecku slávu;
2 A viděl tvář Lábanovu, a aj, nebyla k němu tak jako prvé:
3 I řekl mu Hospodin: Navrať se do země otců svých, a k
příbuznosti své, a budu s tebou. 4 Protož poslav Jákob,

vyvolal Ráchele a Líe na pole k stádu svému. 5 A řekl jim:
Vidím tvář otce vašeho, že není ke mně tak jako prvé, ješto
Bůh otce mého byl se mnou. 6 A vy samy víte, že vší svou
silou sloužil jsem otci vašemu. 7 Ale otec váš oklamal mne,
a na desetkráte změnil mzdu mou; však nedopustil mu Bůh,
aby mi zle učinil. 8 Když takto řekl: Co bude peřestého, to
nechť jest mzda tvá, tedy všecky ovce rodily peřestý plod.
Když pak takto řekl: Co přepásaného na nohách, to bude
mzda tvá, tedy všecky ovce rodily přepásané na nohách.
9 A tak odjal Bůh stádo otce vašeho a dal mně. 10 Nebo
takto bylo: Tehdáž, když se dobytek běžel, já jsem pozdvihl
očí svých, a viděl jsem ve snách, a aj, berani scházející
se s ovcemi byli přepásaní na nohách, peřestí a skropení.
11 Tedy řekl mi anděl Boží ve snách: Jákobe! A já jsem
odpověděl: Teď jsem. 12 I řekl: Pozdvihni nyní očí svých
a pohleď, že všickni berani scházející se s ovcemi jsou
přepásaní na nohách, peřestí a skropení; nebo jsem viděl
všecko, co tobě Lában dělá. 13 Já jsem ten silný Bůh, kterýž
jsem se ukázal tobě v Bethel, kdež jsi pomazal kamene,
kdež jsi mi se slibem zavázal; vstaniž nyní, vyjdi z země této,
a navrať se do země příbuznosti své. 14 Tedy odpověděly
mu Ráchel a Lía, řkouce: Zdaž ještě máme díl jaký a dědictví
v domě otce našeho? 15 Zdaliž nejsme počteny před ním za
cizí? Nebo prodal nás, ano i peníze naše do čista utratil. 16
Všecko zajisté bohatství, kteréž odjal Bůh otci našemu, naše
jest a synů našich; protož nyní učiň vše, což mluvil tobě
Bůh. 17 Vstav tedy Jákob, vsadil syny své a ženy své na
velbloudy. 18 A pobral všecken dobytek svůj, a všecko jmění
své, kteréhož byl dosáhl, dobytek svého vychování, kteréhož
nabyl v Pádan Syrské, aby se navrátil k Izákovi otci svému
do země Kananejské. 19 (Lában pak byl odšel, aby střihl
ovce své. V tom ukradla Ráchel modly, kteréž měl otec její.
20 I ušel Jákob tajně od Lábana Syrského, neoznámiv mu,
že jde pryč.) 21 Takž ušel se vším, což měl; a vstav, přepravil
se přes řeku, a bral se přímo k hoře Galádské. 22 I povědíno
jest Lábanovi dne třetího, že utekl Jákob. 23 Tedy on vzav
bratří své s sebou, honil ho za dnů sedm; a postihl ho na
hoře Galádské. 24 (Přišed pak Bůh k Lábanovi Syrskému ve
snách noci té, řekl mu: Varuj se, abys nemluvil s Jákobem
nic jináč než přátelsky.) 25 Dohonil tedy Lában Jákoba; a
Jákob již byl rozbil stan svůj na té hoře; Lában také položil
se s bratřími svými na též hoře Galádské. 26 I řekl Lában k
Jákobovi: Cos to učinil? Nebo jsi ušel tajně, a odvedls dcery
mé jako zjímané mečem. 27 Proč jsi tajně utekl, a vykradl
se ode mne, a nepověděls mi, ješto bych tě byl vesele
sprovodil s zpěvy, s bubnem a s harfou? 28 A nedopustils
mi, abych políbil synů svých a dcer svých? Nemoudřes jistě
udělal, čině tak. 29 Mělť bych dosti s to moci, abych vám zle
učinil, ale Bůh otce vašeho mluvil mi noci pominulé, řka:
Hleď, abys nemluvil s Jákobem nic jináč, než přátelsky. 30
Ale již to tam, poněvadž jsi předce odšel, roztouživ se po
domu otce svého; než proč jsi ukradl bohy mé? 31 Tedy
Jákob odpovídaje Lábanovi, řekl: Ušel jsem tajně; nebo jsem
se bál a řekl jsem, že bys snad mocí odjal dcery své. 32
Nalezneš-li pak u koho bohy své, nechať ten umře; před
bratřími našimi ohledej sobě, jest-li co u mne tvého, a vezmi
sobě. Ale nevěděl Jákob, že Ráchel je ukradla. 33 Všed
tedy Lában do stanu Jákobova, a do stanu Líe, a do stanu
obou děvek, nic nenalezl. A vyšed z stanu Líe, všel do stanu
Ráchel. 34 Ráchel pak vzavši modly, vložila je pod sedlo,
kteréž na velbloudu bývá, a sedla na ně. I přemetal Lában
všecken stan, ale nic nenalezl. 35 A ona řekla otci svému:
Nechť to není proti mysli, pane můj, že nemohu povstati
proti tobě; nebo vedlé běhu ženského nyní mi se přihodilo. A
všecko přehledav, nenalezl modl. 36 Protož rozhněvav se
Jákob, tuze se domlouval na Lábana. I odpověděl Jákob, a
řekl Lábanovi: Jaké jest přestoupení mé? Jaký hřích můj, že
rozpáliv se, honíš mne? 37 Nu již jsi přemetal všecky mé
věci, a cos nalezl ze všech věcí domu svého? Polož teď
před bratřími mými a bratřími svými, nechť rozeznají mezi
námi dvěma. 38 Byl jsem již dvadceti let s tebou; ovce tvé
ani kozy tvé nikdy nezmetaly; a skopců stáda tvého nejedl
jsem. 39 Co od zvěři roztrháno, toho jsem neodvodil tobě;
sám jsem tu škodu nahražoval, a ty jsi z ruky mé vyhledával
toho, jako i toho, co bylo ukradeno ve dne aneb v noci. 40
Bývalo tak, že ve dne trápilo mne horko, a v noci mráz, tak
že odcházel i sen můj od očí mých. 41 Již dvadceti let, jakž
jsem v domě tvém; sloužil jsem tobě čtrnácte let za dvě
dcery tvé, a šest let za dobytek tvůj, a změnils mzdu mou na
desetkrát. 42 A kdyby Bůh otce mého, Bůh Abrahamův, a
strach Izákův nebyl se mnou, jistě bys ty byl nyní pustil mne
prázdného; ale trápení mé, a práci rukou mých viděl Bůh,
protož tě pominulé noci trestal. 43 Odpovídaje pak Lában, dí
Jákobovi: Dcery tyto jsou dcery mé a synové tito jsou synové
moji, i dobytek tento můj dobytek jest, ano cokoli vidíš, mé
jest; ale což mám již učiniti dcerám těmto svým aneb synům
jich, kteréž zrodily? 44 Protož poď, vejděme v smlouvu já a
ty, aby byla na svědectví mezi mnou a tebou. 45 Tedy Jákob
vzal kámen, a postavil jej vzhůru na znamení. 46 A řekl
bratřím svým: Nasbírejte kamení. A nabravše kamení, udělali
hromadu, a jedli tu na té hromadě. 47 I nazval ji Lában Jegar
Sahadutha, a Jákob nazval ji Gál Ed. 48 Nebo řekl Lában:
Tato hromada nechžť jest svědkem od dnešku mezi mnou a
tebou. Protož nazval jméno její Gál Ed, 49 A Mispah; nebo

řekl Lában: Nechať Hospodin hledí na mne a na tebe, když
se rozejdeme od sebe. 50 Jestliže bys trápil dcery mé, a
uvedl bys jiné ženy na dcery mé, žádného člověka není s
námi; hlediž, Bůh jest svědek mezi mnou a tebou. 51 A
řekl ještě Lában Jákobovi: Aj, hromada tato, a aj, sloup,
kterýž jsem postavil mezi sebou a tebou, 52 Svědkem ať jest
hromada tato, svědkem také sloup tento, já že nepůjdu dále
k tobě za hromadu tuto, a ty tolikéž že nepůjdeš dále ke
mně za hromadu tuto a sloup tento, k činění zlého. 53 Bůh
Abrahamův, a Bůh Náchorův, Bůh otce jejich nechť soudí
mezi námi. Přisáhl tedy Jákob skrze strach otce svého Izáka.
54 Nabil také Jákob hovad na té hoře, a pozval bratří svých,
aby hodovali; i hodovali a zůstali přes noc na též hoře. 55 I
vstal Lában velmi ráno, a políbiv synů svých a dcer svých,
požehnal jich; i odšel a navrátil se k místu svému.

32 Jákob pak odšel cestou svou, a potkali se s ním andělé
Boží. 2 I řekl Jákob, když je viděl: Vojsko Boží jest
toto. A nazval jméno místa toho Mahanaim. 3 Poslal pak
Jákob posly před sebou k bratru svému Ezau, do země Seir,
do kraje Idumejského. 4 A přikázal jim, řka: Takto povězte
pánu mému Ezau: Totoť vzkazuje služebník tvůj Jákob: U
Lábana jsem byl pohostinu, a zůstával až do tohoto času.
5 A mám voly a osly, ovce, a služebníky i děvky; a poslal
jsem, abych se ohlásil pánu svému, a našel milost před
očima tvýma. 6 I navrátili se poslové k Jákobovi, řkouce:
Přišli jsme k bratru tvému Ezau, kterýž také jde proti tobě, a
čtyři sta mužů s ním. 7 Jákob pak bál se velmi, a rmoutil se
náramně. Tedy rozdělil lid, kterýž s sebou měl, ovce také a
voly, a velbloudy na dva houfy. 8 Nebo řekl: Jestliže by přišel
Ezau k houfu jednomu, a pobil by jej, bude aspoň zadní houf
zachován. 9 I řekl Jákob: Bože otce mého Abrahama, a
Bože otce mého Izáka, Hospodine, kterýž jsi mi řekl: Navrať
se do země své, a k příbuznosti své, a dobře učiním tobě,
10 Menší jsem všech milosrdenství a vší pravdy, kterouž jsi
učinil s služebníkem svým; nebo s holí svou přešel jsem
Jordán tento, nyní pak dva houfy mám. 11 Vytrhni mne,
prosím, z ruky bratra mého, z ruky Ezau; nebť se ho bojím,
aby přijda, nepohubil mne i matky s dětmi. 12 Však jsi ty
řekl: Dobře učiním tobě, a rozmnožím símě tvé jako písek
mořský, kterýžto pro množství sečten býti nemůže. 13 I
zůstal tu noci té; a vzal z toho, což bylo před rukama, poctu
bratru svému Ezau: 14 Totiž dvě stě koz, a kozlů dvadceti,
ovec dvě stě, a beranů dvadceti, 15 Velbloudů s mladými
jich třidceti, krav čtyřidceti, volů deset, oslic dvadceti, a
oslátek deset. 16 A poručil je služebníkům svým, každé
stádo obzvláštně, a řekl služebníkům svým: Jděte přede
mnou, a stádo od stáda ať jde opodál. 17 I poručil přednímu,
řka: Když se potká s tebou Ezau bratr můj, a optá se tebe,
řka Èí jsi? a kam jdeš? a čí jest to stádo před tebou? 18
Řekneš: Jsem služebníka tvého Jákoba, a dar tento jest
poslán pánu mému Ezau; a teď i sám jde za námi. 19 Poručil
také druhému i třetímu, a všechněm jdoucím za těmi stády,
řka: V táž slova mluvte k Ezau, když byste naň trefili. 20
A díte také: Aj, služebník tvůj Jákob za námi; nebo řekl:
Ukrotím tvář jeho darem, kterýž jde přede mnou, a potom
uzřím tvář jeho; snad přijme tvář mou. 21 A tak předšel dar
před ním; on pak zůstal tu noc při houfu. 22 A vstav ještě v
noci, vzal obě ženy své, a dvě děvky své, a jedenácte synů
svých, a přešel přes brod Jabok. 23 Vzav tedy je, přepravil
je přes tu řeku; přepravil také i vše, což měl. 24 A zůstal
Jákob sám; a tu zápasil s ním muž až do svitání. 25 A
vida, že ho nepřemůže, obrazil jej v příhbí vrchní stehna
jeho; i vyvinulo se příhbí stehna Jákobova, když zápasil s
ním. 26 A řekl: Pusť mne, nebť zasvitává. I řekl: Nepustím
tě, leč mi požehnáš. 27 I řekl jemu: Jaké jest jméno tvé?
Odpověděl: Jákob. 28 I dí: Nebude více nazýváno jméno tvé
toliko Jákob, ale také Izrael; nebo jsi statečně zacházel s
Bohem i lidmi, a přemohls. 29 I otázal se Jákob, řka: Oznam,
prosím, jméno své. Kterýžto odpověděl: Proč se ptáš na
jméno mé? I dal mu tu požehnání. 30 Tedy nazval Jákob
jméno místa toho Fanuel; nebo jsem prý viděl Boha tváří v
tvář, a zachována jest duše má. 31 I vzešlo mu slunce, když
pominul místa toho Fanuel, a kulhal na nohu svou. 32 Protož
nejedí synové Izraelští až do tohoto dne té žily krátké, kteráž
jest v vrchním příhbí stehna, proto že obrazil příhbí stehna
Jákobova na žile krátké.

33 Pozdvih pak očí svých Jákob, uzřel, an Ezau jde,
a čtyři sta mužů s ním; i rozdělil syny Líe zvlášť a
Ráchele zvlášť, a obou děvek zvlášť. 2 Postavil, pravím,
děvky s syny jejich napřed, potom Líu s syny jejími za nimi,
Ráchel pak a Jozefa nejzáze. 3 A sám šel před nimi, a
poklonil se až k zemi po sedmkrát, až právě přišel k bratru
svému. 4 I běžel Ezau proti němu, a objal ho; a pad na šíji
jeho, líbal ho. I plakali. 5 Pozdvih pak očí svých, a spatřiv
ženy s dětmi, řekl: Kdo jsou onino s tebou? Odpověděl: Jsou
dítky, kteréž Bůh dal z milosti služebníku tvému. 6 Mezi tím
přiblížily se děvky s syny svými, i poklonili se. 7 Přiblížila
se také Lía s syny svými, a poklonili se; a potom přiblížil
se Jozef a Ráchel, a také se poklonili. 8 I řekl Ezau: K
čemu jest všecken ten houf, kterýž jsem potkal? Odpověděl:
Abych nalezl milost před očima pána mého. 9 Tedy řekl
Ezau: Mám hojně, bratře můj; nech sobě, což tvého jest.

10 I řekl Jákob: Nezbraňuj se, prosím; jestliže jsem nyní
nalezl milost před očima tvýma, přijmi dar můj z ruky mé,
poněvadž jsem viděl tvář tvou, jako bych viděl tvář Boží, a
laskavě jsi mne přijal. 11 Přijmi, prosím, dar můj obětovaný
tobě, poněvadž štědře obdařil mne Bůh, a mám všeho dosti.
Takž ho přinutil, a on vzal. 12 I dí: Pod', a jděme; já půjdu
s tebou. 13 I řekl k němu Jákob: Ví pán můj, že děti jsou
outlí, a mám s sebou ovce i krávy březí; kteréžto budou-li
hnány přes moc jeden den, pomře mi všecken dobytek. 14
Nechžť medle jde pán můj před služebníkem svým, já pak
poznenáhlu se poberu, tak jakž bude moci jíti stádo, kteréž
před sebou mám, a jakž postačiti budou moci děti, až tak
dojdu ku pánu svému do Seir. 15 I řekl Ezau: Nechť ale
pozůstavím něco lidu, kterýž mám s sebou. I odpověděl:
K čemu to? Nechť toliko naleznu milost před očima pána
svého. 16 Tedy Ezau toho dne navrátil se cestou svou do
Seir. 17 Jákob pak bral se do Sochot, a ustavěl sobě dům, a
dobytku svému zdělal stáje; protož nazval jméno místa toho
Sochot. 18 A tak Jákob navracuje se z Pádan Syrské, přišel
ve zdraví k městu Sichem, kteréž jest v zemi Kananejské, a
položil se před městem. 19 I koupil díl pole toho, na němž
byl rozbil stan svůj, od synů Emora, otce Sichemova, za sto
ovec. 20 A postavil tu oltář, kterémužto dal jméno Bůh silný,
Bůh Izraelský.

34 Vyšla pak Dína, dcera Líe, kterouž porodila Jákobovi,
aby se dívala na dcery té země. 2 Kteroužto uzřev
Sichem, syn Emora Hevejského, knížete v krajině té, vzal ji,
i ležel s ní, a ponížil jí. 3 I připojila se duše jeho k Díně, dceři
Jákobově; a zamilovav děvečku, mluvil k srdci jejímu. 4
Mluvil potom Sichem k Emorovi, otci svému, těmito slovy:
Vezmi mi děvečku tuto za manželku. 5 Uslyšev pak Jákob,
že poškvrnil Díny dcery jeho, (a synové jeho byli s stádem na
poli), mlčel, až oni přišli. 6 Tedy vyšel Emor, otec Sichemův,
k Jákobovi, aby mluvil s ním o to. 7 A v tom synové Jákobovi
přišli s pole; a uslyšavše o tom, bolestí naplněni jsou muži
ti, a rozhněvali se velmi, proto že hanebnou věc učinil v
Izraeli, ležav se dcerou Jákobovou, čehož činiti nenáleželo.
8 I mluvil Emor s nimi na tento způsob: Sichem, syn můj,
hoří milostí k vaší dceři; prosím, dejte mu ji za manželku.
9 A spřízněte se s námi: Dcery své dávejte nám, a naše
dcery pojímejte sobě. 10 A bydlete s námi, nebo všecka
země bude před vámi; osaďte se a obchod veďte v ní, a
vládněte jí. 11 Mluvil i Sichem otci jejímu, a bratřím jejím:
Nechť naleznu milost před očima vašima, dám, co mi koli
díte. 12 Jmenujte mi věno i dary jak chcete veliké, dám, jak
mi koli řeknete; jen mi tu děvečku dejte za manželku. 13
Odpovídajíce pak synové Jákobovi Sichemovi a Emorovi,
otci jeho, lstivě mluvili, proto že poškvrnil Díny sestry jich.
14 A řekli jim: Nemůžeme učiniti toho, abychom dali sestru
svou za muže neobřezaného; nebo to ohavnost jest u
nás. 15 Než na tento způsob vám povolíme: Jestliže se
chcete srovnati s námi, aby obřezán byl každý z vás pohlaví
mužského: 16 Tedy budeme dávati dcery své vám, a dcery
vaše bráti sobě; a budeme bydliti s vámi, a budeme lid
jeden. 17 Pakli neuposlechnete nás, abyste se obřezali,
vezmeme zase dceru svou a odejdeme. 18 Tedy líbila se řeč
jejich Emorovi i Sichemovi, synu Emorovu. 19 A nemeškal
mládenec učiniti toho; nebo se mu zalíbila dcera Jákobova.
A on byl nejvzácnější ze všech v domě otce svého. 20 I
přišel Emor a Sichem, syn jeho, k bráně města svého; a
mluvili mužům města svého, řkouce: 21 Muži tito pokojně se
mají k nám, nechť tedy bydlí v zemi této, a obchod vedou v
ní, (nebo země jest dosti široká a prostranná před nimi;)
dcery jejich budeme sobě bráti za manželky, a dcery své
budeme dávati jim. 22 Než na tento způsob přivolí nám ti
muži k tomu, aby bydlili s námi, a abychom byli jeden lid:
Jestliže obřezán bude každý pohlaví mužského mezi námi,
tak jako oni jsou obřezáni. 23 Dobytek jejich a statek jejich, i
všecka hovada jejich, zdaliž nebudou naše? Toliko v tom
jim povolme, a budou bydliti s námi. 24 I uposlechli Emora
a Sichema, syna jeho, všickni vycházející branou města
jeho; a obřezali se všickni pohlaví mužského, což jich koli
vycházelo z brány města jeho. 25 A toť dne třetího, když oni
největší bolest měli, dva synové Jákobovi, Simeon a Lévi,
bratří Díny, vzav každý z nich meč svůj, vpadli do města
směle, a pomordovali všecky pohlaví mužského. 26 Emora
také a Sichema, syna jeho, zamordovali mečem, a vzavše
Dínu z domu Sichemova, odešli. 27 Potom synové Jákobovi
přišedše na zbité, vzebrali město, proto že poškvrnili sestry
jejich. 28 Stáda jejich, a voly i osly jejich, a což bylo v
městě i po poli, pobrali. 29 K tomu i všecko jmění jejich, a
všecky malé dítky jejich, a ženy jejich zajali, a vybrali, co
kde v domích bylo. 30 Řekl pak Jákob Simeonovi a Lévi:
Zkormoutili jste mne, a zošklivili jste mne u obyvatelů krajiny
této, u Kananejských a Ferezejských, a já jsem s malým
počtem lidí. Seberou-li se na mne, zbijí mne, a tak vyhlazen
budu já i dům můj. 31 A oni odpověděli: A což měli jako
nevěstky zle užívati sestry naší?

35 Potom mluvil Bůh k Jákobovi: Vstana, vstup do Bethel,
a bydli tam; a udělej tam oltář Bohu silnému, kterýž
se ukázal tobě, kdyžs utíkal před Ezau bratrem svým. 2
Tedy řekl Jákob čeládce své, a všechněm, kteříž s ním byli:
Odvrzte bohy cizí, kteréž máte mezi sebou, a očisťte se,

a změňte roucha svá. 3 A vstanouce, vstupme do Bethel,
a udělám tam oltář silnému Bohu, kterýž vyslyšel mne v
den ssoužení mého, a byl se mnou na cestě, kterouž jsem
šel. 4 Tedy dali Jákobovi všecky bohy cizí, kteréž měli, i
náušnice, kteréž byly na uších jejich; i zakopal je Jákob pod
tím dubem, kterýž byl u Sichem. 5 I brali se odtud. (A byl
strach Boží na městech, kteráž byla vůkol nich, a nehonili
synů Jákobových.) 6 Tedy přišel Jákob do Lůz, kteréž jest v
zemi Kananejské, (to již slove Bethel,) on i všecken lid,
kterýž byl s ním. 7 I vzdělal tu oltář, a nazval to místo Bůh
silný Bethel; nebo tu se mu byl zjevil Bůh, když utíkal před
bratrem svým. 8 Tehdy umřela Debora, chovačka Rebeky, a
pochována jest pod Bethel, pod dubem; i nazval jméno jeho
Allon Bachuth. 9 Ukázal se pak opět Bůh Jákobovi, když
se navracoval z Pádan Syrské, a požehnal mu. 10 I řekl
jemu Bůh: Jméno tvé jest Jákob. Nebude více nazývano
jméno tvé toliko Jákob, ale Izrael také bude jméno tvé.
Protož nazval jméno jeho Izrael. 11 Řekl ještě Bůh jemu: Já
jsem Bůh silný všemohoucí; rostiž a množ se; národ, nýbrž
množství národů bude z tebe, i králové z bedr tvých vyjdou.
12 A zemi tu, kterouž jsem dal Abrahamovi a Izákovi, tobě ji
dám; semeni také tvému po tobě dám tu zemi. 13 I vstoupil
od něho Bůh z místa, na kterémž mluvil s ním. 14 Jákob pak
vyzdvihl znamení pamětné na místě tom, na kterémž mluvil
s ním, sloup kamenný; a pokropil ho skropením, a svrchu
polil jej olejem. 15 A nazval Jákob jméno místa toho, na
kterémž mluvil s ním Bůh, Bethel. 16 I brali se z Bethel,
a bylo již nedaleko do Efraty. I porodila Ráchel, a těžkosti
trpěla roděci. 17 A když s těžkostí rodila, řekla jí baba: Neboj
se, nebo také tohoto syna míti budeš. 18 I stalo se, když k
smrti pracovala, (nebo umřela), nazvala jméno jeho Ben Oni;
ale otec jeho nazval ho Beniaminem. 19 I umřela Ráchel, a
pochována jest na cestě k Efratě, jenž jest Betlém. 20 A
postavil Jákob znamení pamětné nad hrobem jejím; toť jest
znamení hrobu Ráchel až do dnešního dne. 21 I odebral se
odtud Izrael, a rozbil stan svůj za věží Eder. 22 Stalo se pak
také, když bydlil Izrael v té krajině, že Ruben šel, a spal s
Bálou, ženinou otce svého; o čemž uslyšel Izrael. Bylo pak
synů Jákobových dvanácte. 23 Synové pak Líe: Prvorozený
Jákobův Ruben, potom Simeon, a Lévi, a Juda, a Izachar, a
Zabulon. 24 Synové Ráchel: Jozef a Beniamin. 25 A synové
Bály, děvky Ráchel: Dan a Neftalím. 26 A synové Zelfy,
děvky Líe: Gád a Asser. Tiť jsou synové Jákobovi, kteříž
mu zrozeni jsou v Pádan Syrské. 27 Tedy přišel Jákob k
Izákovi otci svému do Mamre, do města Arbe, jenž jest
Hebron, kdežto bydlil pohostinu Abraham a Izák. 28 A bylo
dnů Izákových sto osmdesáte let. 29 I dokonal Izák, a umřel,
a připojen jest k lidu svému, stár jsa a plný dnů; i pochovali
ho Ezau a Jákob, synové jeho.

36 Tito jsou pak rodové Ezau, kterýž měl přijmí Edom.
2 Ezau pojal sobě ženy ze dcer Kananejských, Adu,
dceru Elona Hetejského, a Olibamu, dceru Anovu, dceru
Sebeona Hevejského, 3 A Bazematu, dceru Izmaelovu,
sestru Nabajotovu. 4 I porodila Ada Ezauchovi Elifaza, a
Bazemat porodila Rahuele. 5 Olibama pak porodila Jehusa,
a Jheloma, a Koré. Ti jsou synové Ezau, kteříž se mu zrodili
v zemi Kananejské. 6 I pobral Ezau ženy své, i syny své, a
dcery své, a všecku čeleď svou, i dobytek svůj, a všecka
hovada svá, i všecko jmění své, kteréhož nabyl v zemi
Kananejské, a odebral se do země Seir, před příchodem
Jákoba bratra svého. 7 Nebo zboží jejich bylo tak veliké,
že nemohli bydliti spolu; aniž ta země, v níž oni pohostinu
byli, mohla jich snésti, pro dobytky jejich. 8 Protož bydlil
Ezau na hoře Seir; Ezau pak ten jest Edom. 9 A tak tito jsou
rodové Ezau, otce Idumejských, na hoře Seir. 10 Tato byla
jména synů Ezau: Elifaz, syn Ady, ženy Ezau; Rahuel, syn
Bazematy, ženy Ezau. 11 Synové pak Elifazovi byli: Teman,
Omar, Sefo, a Gatam a Kenaz. 12 Tamna pak byla ženina
Elifaza, syna Ezau. Ta porodila Elifazovi Amalecha. Ti jsou
synové Ady, ženy Ezau. 13 Synové pak Rahuelovi tito: Nahat,
Zára, Samma a Méza. To byli synové Bazematy, ženy Ezau.
14 A tito byli synové Olibamy, dcery Anovy, dcery Sebeonovy,
ženy Ezau, kteráž porodila Ezauchovi Jehusa, Jheloma a
Koré. 15 Tito všickni byli knížata synů Ezau. Synové Elifaza
prvorozeného Ezau: Kníže Teman, kníže Omar, kníže Sefo,
kníže Kenaz, 16 Kníže Koré, kníže Gatam, kníže Amalech.
Ta jsou knížata pošlá z Elifaza v zemi Idumejské; ti jsou
synové Ady. 17 Tito pak jsou synové Rahuele, syna Ezau:
Kníže Nahat, kníže Zára, kníže Samma, kníže Méza. Ta
knížata pošla z Rahuele, v zemi Idumejské; to jsou synové
Bazematy, ženy Ezau. 18 A synové Olibamy, ženy Ezau, tito
jsou: Kníže Jehus, kníže Jhelom, kníže Koré. To jsou knížata
z Olibamy, dcery Anovy, ženy Ezau. 19 Tiť jsou synové Ezau,
a ta knížata jejich; onť jest Edom. 20 Tito pak jsou synové
Seir, totiž Horejští, obyvatelé země té: Lotan, Sobal, Sebeon
a Ana, 21 A Dison, Eser a Dízan. Ta jsou knížata Horejská,
synové Seir, v zemi Idumejské. 22 Synové Lotanovi byli:
Hori a Hemam; a sestra Lotanova Tamna. 23 Synové pak
Sobalovi tito: Alvan, Manáhat, Ebal, Sefo a Onam. 24 A tito
synové Sebeonovi: Aia a Ana. To jest ten Ana, kterýž nalezl
mezky na poušti, když pásl osly Sebeona otce svého. 25
Tito pak děti Anovi: Dison a Olibama, dcera Anova. 26 A
synové Dízanovi tito: Hamdan, Eseban, Jetran a Charan. 27

Synové Eser tito: Balaan, Závan a Achan. 28 Tito synové
Dízanovi: Hus a Aran. 29 Tato jsou knížata Horejská: Kníže
Lotan, kníže Sobal, kníže Sebeon, kníže Ana, 30 Kníže
Dison, kníže Eser, kníže Dízan. To byla knížata Horejská,
po knížetstvích svých v zemi Seir. 31 Tito pak byli králové,
kteříž kralovali v zemi Idumejské, prvé než kraloval král nad
syny Izraelskými. 32 Kraloval tedy v Edom Béla, syn Beorův,
a jméno města jeho Denaba. 33 I umřel Béla, a kraloval
místo něho Jobab, syn Záre z Bozra. 34 I umřel Jobab, a
kraloval na místě jeho Husam z země Temanské. 35 Umřel i
Husam, a kraloval místo něho Adad, syn Badadův, kterýž
porazil Madianské v krajině Moábské; a jméno města jeho
Avith. 36 Když pak umřel Adad, kraloval místo něho Semla
z Masreka. 37 A po smrti Semlově kraloval na místě jeho
Saul z Rohobot od řeky. 38 Umřel i Saul, a kraloval místo
něho Bálanan, syn Achoborův. 39 A když i Bálanan umřel,
syn Achoborův, kraloval na místě jeho Adar; a jméno města
jeho Pahu; jméno pak ženy jeho Mehetabel, dcera Matredy,
dcery Mezábovy. 40 Ta jsou jména knížat pošlých z Ezau, po
čeledech jejich, po místech jejich, vedlé jmen jejich: Kníže
Tamna, kníže Alva, kníže Jetet, 41 Kníže Olibama, kníže Ela,
kníže Finon. 42 Kníže Kenaz, kníže Teman, kníže Mabsar.
43 Kníže Magdiel, kníže Híram. Tať jsou knížata Idumejská,
tak jakž kteří bydlili v zemi dědictví svého. Toť jest ten Ezau,
otec Idumejských.

37 Jákob pak bydlil v zemi putování otce svého, v zemi
Kananejské. 2 Tito jsou příběhové Jákobovi: Jozef,
když byl v sedmnácti letech, pásl s bratřími svými dobytek,
(a byl mládeneček), s syny Bály a Zelfy, žen otce svého. A
oznamoval Jozef zlou pověst o nich otci svému. 3 Izrael pak
miloval Jozefa nad všecky syny své; nebo v starosti své
zplodil jej. A udělal mu sukni proměnných barev. 4 A když
spatřili bratří jeho, že ho miluje otec jejich nad všecky bratří
jeho, nenáviděli ho, aniž mohli pokojně k němu promluviti. 5
Měl pak Jozef sen, a vypravoval jej bratřím svým; pročež v
větší nenávisti ho měli. 6 Nebo pravil jim: Slyšte, prosím,
sen, kterýž jsem měl. 7 Hle, vázali jsme snopy na poli, a aj,
povstal snop můj, a stál. Vůkol také stáli snopové vaši, a
klaněli se snopu mému. 8 Jemužto odpověděli bratří jeho:
Zdaliž kralovati budeš nad námi, aneb pánem naším budeš?
Z té příčiny ještě více nenáviděli ho pro sny jeho, a pro slova
jeho. 9 Potom ještě měl jiný sen, a vypravoval jej bratřím
svým, řka: Hle, opět jsem měl sen, a aj, slunce a měsíc, a
jedenácte hvězd klanělo mi se. 10 I vypravoval otci svému a
bratřím svým. A domlouval mu otec jeho, a řekl jemu: Jakýž
jest to sen, kterýž jsi měl? Zdaliž přijdeme, já a matka tvá i
bratří tvoji, abychom se klaněli před tebou až k zemi? 11
Tedy záviděli mu bratří jeho; ale otec jeho měl pozor na tu
věc. 12 Odešli pak bratří jeho, aby pásli dobytek otce svého v
Sichem. 13 A řekl Izrael Jozefovi: Zdaliž nepasou bratří tvoji
v Sichem: Poď, a pošli tě k nim. Kterýžto odpověděl: Aj, teď
jsem. 14 I řekl jemu: Jdi nyní, zvěz, jak se mají bratří tvoji, a
co se děje s dobytkem; a zase mi povíš o tom. A tak poslal
ho z údolí Hebron, a on přišel do Sichem. 15 Našel ho pak
muž nějaký, an bloudí po poli. I zeptal se ho muž ten, řka:
Èeho hledáš? 16 Odpověděl: Bratří svých hledám; pověz mi,
prosím, kde oni pasou? 17 I řekl muž ten: Odešli odsud;
nebo slyšel jsem je, ani praví: Poďme do Dothain. Tedy šel
Jozef za bratřími svými, a našel je v Dothain. 18 Kteřížto,
jakž ho uzřeli zdaleka, prvé než k nim došel, ukládali o něm,
aby jej zahubili. 19 Nebo řekli jeden druhému: Ej, mistr snů
teď jde. 20 Nyní tedy poďte, a zabíme jej, a uvržeme ho do
některé čisterny, a díme: Zvěř lítá sežrala jej. I uzříme, nač
jemu vyjdou snové jeho. 21 A uslyšev to Ruben, aby ho
vytrhl z ruky jejich, (nebo řekl: Neodjímejme mu hrdla,) 22
Řekl jim Ruben: Nevylévejte krve. Vrzte jej do této čisterny,
kteráž jest na poušti, a nevztahujte ruky na něj. Ale on chtěl
vysvoboditi ho z ruky jejich, a pomoci mu, aby se navrátil k
otci svému. 23 A když přišel Jozef k bratřím svým, strhli
s něho sukni jeho, sukni proměnných barev, kterouž měl
na sobě. 24 A pochopivše, uvrhli jej do čisterny. Èisterna
pak ta byla prázdná, v níž nebylo vody. 25 I usadili se, aby
jedli chléb. A pozdvihše očí svých, uzřeli, a aj, množství
Izmaelitských přicházejících z Galád, kteřížto na velbloudích
svých nesli vonné věci a kadidlo a mirru do Egypta. 26 I
řekl Juda bratřím svým: Jaký zisk míti budeme, zabijeme-li
bratra svého, a zatajíme-li krve jeho? 27 Poďte, prodejme
ho Izmaelitským, a nevztahujme na něj rukou svých, nebo
bratr náš, tělo naše jest. I uposlechli ho bratří jeho. 28 Když
pak mimo ně jeli muži ti, kupci Madianští, vytáhli a vyvedli
Jozefa z té čisterny, a prodali jej Izmaelitským za dvadceti
stříbrných. Ti zavedli Jozefa do Egypta. 29 A navrátil se
Ruben k čisterně, a aj, již nebylo Jozefa v ní. I roztrhl roucha
svá. 30 A navrátiv se k bratřím svým, řekl: Pacholete není,
a já kam se mám podíti? 31 Tedy vzali sukni Jozefovu, a
zabivše kozla, smočili sukni tu ve krvi. 32 A poslali sukni
tu proměnných barev, a dali ji donésti k otci svému, aby
řekli: Tuto jsme nalezli; pohleď nyní, jest-li sukně syna tvého,
či není? 33 A on poznav ji, řekl: Sukně syna mého jest;
zvěř lítá sežrala jej, konečně roztrhán jest Jozef. 34 I roztrhl
Jákob roucha svá, a vloživ žíni na bedra svá, zámutek nesl
po synu svém za mnoho dní. 35 Sešli se pak všickni synové
jeho, a všecky dcery jeho, aby ho těšili. Ale on nedal se

potěšiti, a řekl: Nýbrž já tak v zámutku sstoupím za synem
svým do hrobu. A plakal ho otec jeho. (Sheol h7585) 36 Mezi
tím Madianští prodali Jozefa do Egypta Putifarovi, dvořeninu
Faraonovu, hejtmanu žoldnéřů.

38 Stalo se pak v ten čas, že sstupuje Juda od bratří
svých, uchýlil se k muži Odolamitskému, jehož jméno
bylo Híra. 2 I uzřel tam Juda dceru muže Kananejského,
kterýž sloul Sua; a pojav ji, všel k ní. 3 Kterážto počala a
porodila syna; i nazval jméno jeho Her. 4 A počavši opět,
porodila syna; a nazvala jméno jeho Onan. 5 Porodila pak
ještě syna, jehož jméno nazvala Séla. A byl Juda v Chezib,
když ona jej porodila. 6 I dal Juda Herovi prvorozenému
svému manželku, jménem Támar. 7 A byl Her, prvorozený
Judův, zlý před očima Hospodina; i zabil jej Hospodin. 8
Tedy řekl Juda Onanovi: Vejdi k ženě bratra svého, a podlé
příbuznosti pojmi ji, abys vzbudil símě bratru svému. 9
Věděl pak Onan, že to símě nebude jeho. Protož kdykoli
vcházel k ženě bratra svého, vypouštěl símě na zem, aby
nezplodil synů bratru svému. 10 I nelíbilo se Hospodinu to,
co dělal Onan; protož ho také zabil. 11 Tedy řekl Juda k
Támar nevěstě své: Pobuď v domě otce svého vdovou,
dokudž nedoroste Séla, syn můj. (Nebo řekl: Aby on také
neumřel, jako i bratří jeho.) I odešla Támar, a bydlila v domě
otce svého. 12 A po mnohých dnech umřela dcera Suova,
manželka Judova. Kterýžto potěšiv se zas, šel do Tamnas
k těm, kteříž střihli ovce jeho, a s ním Híra Odolamitský,
přítel jeho. 13 I oznámeno jest Támar těmito slovy: Aj, tchán
tvůj vstupuje do Tamnas, aby střihl ovce své. 14 Tedy ona
složivši s sebe šaty své vdovské, zavila se v rouchu, a oděla
se a seděla na rozcestí, kudy se jde do Tamnas. Nebo
viděla, že Séla dorostl, a že není dána jemu za manželku.
15 Kteroužto uzřev Juda, za to měl, že jest nevěstka; nebo
zakryla tvář svou. 16 Protož uchýliv se k ní s cesty, řekl:
Dopusť medle, ať vejdu k tobě. (Nebo nevěděl, aby nevěsta
jeho byla.) I řekla: Co mi dáš, jestliže vejdeš ke mně? 17
Odpověděl: Pošliť kozelce z stáda. Dí ona: Kdybys něco
zastavil, dokavadž nepošleš. 18 I řekl: Cožť mám dáti v
zástavě? Odpověděla ona: Pečetní prsten svůj, a halži svou,
a hůl svou, kterouž máš v ruce své. I dal jí, a všel k ní; a
počala z něho. 19 Tedy vstavši, odešla, a sňavši rouchu
svou s sebe, oblékla se v šaty své vdovské. 20 I poslal Juda
kozelce po příteli svém Odolamitském, aby vzal zase základ
od ženy. A nenalezl jí. 21 I ptal se mužů toho místa, řka: Kde
jest ta nevěstka, kteráž seděla na rozcestí této cesty? Řekli
oni: Nebylotě zde nevěstky. 22 Tedy navrátiv se k Judovi,
řekl: Nenašel jsem jí; a také muži místa toho pravili: Nebylo
zde nevěstky. 23 I řekl Juda: Nechť sobě to má, abychom
neuvedli se v lehkost. Játť jsem poslal toho kozelce, ale tys jí
nenalezl. 24 I stalo se okolo tří měsíců, že oznámili Judovi,
řkouce: Dopustila se smilství Támar nevěsta tvá, a jest již i
těhotná z smilství. I řekl Juda: Vyveďte ji, aby byla upálena.
25 Když pak vedena byla, poslala k tchánu svému, řkuci: Z
muže, jehož tyto věci jsou, těhotná jsem. A při tom řekla:
Pohleď, prosím, čí jsou tyto věci, pečetní prsten, halže a hůl
tato? 26 Tedy pohleděv na to Juda, řekl: Spravedlivějšíť jest
než já, poněvadž jsem nedal jí Sélovi synu svému. A více
jí nepoznával. 27 Stalo se pak, že když přišel čas porodu
jejího, aj, bliženi v životě jejím. 28 A když rodila, jeden z
nich vyskytl ruku, kteroužto chytivši baba, uvázala na ni
červenou nitku, řkuci: Ten vyjde prvé. 29 Když pak vtáhl
ruku svou zase, hle, vyšel bratr jeho. I řekla: Jak jsi protrhl?
Tvéť jest protržení. I nazváno jest jméno jeho Fáres. 30 A
potom vyšel bratr jeho, kterýž měl na ruce nitku červenou. I
nazváno jest jméno jeho Zára.

39 Jozef pak doveden byl do Egypta; a koupil ho
Putifar, dvořenin Faraonův, nejvyšší nad drabanty, muž
Egyptský, od Izmaelitských, kteříž ho tam dovedli. 2 Byl
pak Hospodin s Jozefem, a všecko se mu šťastně vedlo,
a bydlil v domě pána svého toho Egyptského. 3 A viděl
pán jeho, že Hospodin byl s ním, a že všecko, což činil,
Hospodin k prospěchu přivedl v rukou jeho. 4 Tedy nalezl
Jozef milost před očima jeho, a sloužil mu. I představil ho
domu svému, a všecko, což měl, dal v ruku jeho. 5 A hned,
jakž ustanovil ho nad domem svým, a nade vším, což měl,
požehnal Hospodin domu Egyptského toho pro Jozefa. A
bylo požehnání Hospodinovo na všech věcech, kteréž měl
doma i na poli. 6 Všech tedy věcí, kteréž měl, zanechal v
rukou Jozefových; aniž o čem, tak jako on, věděl, jediné
o chlebě, kterýž jedl. Byl pak Jozef ušlechtilé postavy a
krásného vzezření. 7 I stalo se potom, že vzhlédala žena
pána jeho očima svýma na Jozefa, a řekla: Spi se mnou. 8
Kterýžto odpíraje, řekl ženě pána svého: Aj, pán můj neví tak
jako já, co jest v domě, a všecko, což má, dal v ruce mé. 9
Není žádného přednějšího nade mne v domě tomto, aniž co
vyňal z správy mé, kromě tebe, jelikož jsi ty manželka jeho.
Jak bych tedy učinil takovou nešlechetnost, a hřešil i proti
Bohu? 10 A když mluvila ona Jozefovi den po dni, nepovolil
jí, aby spal s ní, ani aby býval s ní. 11 Tedy dne jednoho,
když přišel do domu k práci své, a nebylo tu žádného z
domácích v domě, 12 Chytila jej ona za roucho jeho, řkuci:
Lež se mnou. On pak nechav roucha svého v rukou jejích,
utekl, a vyšel ven. 13 A ona viduci, že nechal roucha svého

v rukou jejích a vyběhl ven, 14 Svolala domácí své, a řekla k
nim takto: Pohleďte, přivedl nám muže Hebrejského, kterýž
by měl posměch z nás; nebo přišel ke mně, aby ležel se
mnou; i křičela jsem hlasem velikým. 15 A když uslyšel, že
jsem hlasu svého pozdvihla a křičela, nechav roucha svého
u mne, utekl a vyšel ven. 16 Tedy schovala roucho jeho u
sebe, až přišel pán jeho do domu svého. 17 K němuž mluvila
v tato slova, řkuci: Přišel ke mně služebník ten Hebrejský,
kteréhožs přivedl nám, aby mi lehkost učinil. 18 A když jsem
hlasu svého pozdvihla a křičela, tedy nechal roucha svého u
mne, a utekl ven. 19 I stalo se, že, když uslyšel pán jeho
slova ženy své, kteráž mluvila mu, pravěci: Tak mi učinil
služebník tvůj, rozhněval se velmi. 20 Protož vzal ho pán
jeho, a dal jej do věže žalářné, v to místo, kdež vězňové
královští seděli; i byl tam v žaláři. 21 Byl pak Hospodin s
Jozefem, a naklonil se k němu milosrdenstvím; a dal jemu
milost u vládaře nad žalářem. 22 I dal vládař žaláře v moc
Jozefovi všecky vězně, kteříž byli v věži žalářné; a cožkoli
tam činiti měli, on to spravoval. 23 Aniž vládař žaláře k čemu
dohlídal, což jemu svěřil; proto že Hospodin byl s ním, a což
on činil, Hospodin tomu prospěch dával.

40 Stalo se potom, že šeňkýř krále Egyptského a pekař
provinili proti pánu svému, králi Egyptskému. 2 I
rozhněval se Farao na oba úředníky své, na vládaře nad
šeňkýři, a na vládaře nad pekaři. 3 A dal je do vězení v domě
nejvyššího nad drabanty, do věže žalářné, v místo, v němž
Jozef vězněm byl. 4 I postavil jim nejvyšší nad drabanty
Jozefa k službě; a byli drahně dní u vězení. 5 I měli sen oba
dva, každý z nich sen svůj noci jedné, každý podlé vyložení
sna svého, šeňkýř i pekař krále Egyptského, kteříž seděli v
věži. 6 Tedy přišel k nim Jozef ráno, a hleděl na ně; a aj, byli
smutní. 7 I optal se těch úředníků Faraonových, kteříž s ním
byli v vězení v domě pána jeho, řka: Proč jsou dnes tváři
vaše smutnější? 8 Kteřížto odpověděli jemu: Měli jsme sen,
a nemáme, kdo by jej vyložil. I řekl jim Jozef: Zdaliž Boží
nejsou výkladové? Pravte mi medle. 9 Tedy správce nad
šeňkýři vypravoval sen svůj Jozefovi, a řekl jemu: Zdálo se
mi ve snách, že jsem viděl před sebou vinný kmen, 10 A na
tom kmenu tři ratolesti; a ten kmen jako by pupence pouštěl,
a vycházel květ jeho, až k sezrání přišli hroznové jeho. 11
A já maje koflík Faraonův v ruce své, bral jsem hrozny, a
vytlačoval je do koflíka Faraonova, a podával jsem koflíka
Faraonovi do rukou. 12 I řekl jemu Jozef: Toto jest vyložení
jeho: Ti tři révové jsou tři dnové. 13 Po třech dnech povýší
Farao hlavy tvé, a k úřadu tvému tě navrátí; i budeš podávati
koflíka Faraonova do ruky jeho podlé obyčeje prvního, když
jsi byl šeňkýřem jeho. 14 Ale mějž mne v své paměti, kdyžť
se dobře povede; a učiň, prosím, se mnou to milosrdenství,
abys zmínku učinil o mně před Faraonem, a vysvobodil
mne z domu tohoto. 15 Nebo kradmo jsem vzat z země
Židovské; a zde jsem ničeho neučinil, pročež by mne do
tohoto vězení dali. 16 Vida pak správce nad pekaři, že dobře
vyložil, řekl Jozefovi: Mně také zdálo se ve snách, ano tři
košové pletení na hlavě mé. 17 A v koši vrchním byli všelijací
pokrmové Faraonovi dílem pekařským strojení, a ptáci jedli
je z koše nad hlavou mou. 18 I odpověděl Jozef a řekl: Toto
jest vyložení jeho: Tři košové jsou tři dnové. 19 Po třech
dnech odejme tobě Farao hlavu tvou, a oběsí tě na dřevě; i
budou jísti ptáci maso tvé s tebe. 20 Tedy stalo se v den
třetí, v den pamatný narození Faraonova, že učinil hody
všechněm služebníkům svým; i počítal hlavu vládaře nad
šeňky, i hlavu vládaře nad pekaři, mezi služebníky svými. 21
A navrátil nejvyššího nad šeňky k místu jeho, aby podával
koflíku Faraonovi do ruky. 22 Vládaře pak nad pekaři oběsil,
tak jakž jim byl sen vyložil Jozef. 23 A nezpomenul správce
nad šeňky na Jozefa, ale zapomenul na něj.

41 Stalo se pak po dvou letech, měl Farao sen. Zdálo
mu se, že stál nad potokem. 2 A aj, z toho potoku
vycházelo sedm krav, pěkných na pohledění a tlustých,
kteréžto pásly se na mokřinách. 3 A aj, sedm krav jiných
vycházelo za nimi z potoku, šeredných na pohledění a
hubených, kteréžto stály podlé oněch krav při břehu potoka.
4 A ty krávy na pohledění šeredné a hubené sežraly oněch
sedm krav na pohledění pěkných a tlustých. I procítil Farao.
5 A když usnul zase, zdálo se jemu podruhé. A aj, sedm klasů
vyrostlo z stébla jednoho, plných a pěkných. 6 A aj, sedm
klasů tenkých a východním větrem usvadlých vzcházelo za
nimi. 7 A ti klasové tencí pohltili sedm oněch klasů zdařilých
a plných. I procítiv Farao, a aj, byl sen. 8 Když pak bylo ráno,
zkormoucena byla mysl jeho; a poslav, svolal všecky hadače
Egyptské, a všecky mudrce jejich. I vypravoval jim Farao
sny své; a nebylo žádného, kdo by je vyložil Faraonovi. 9
Tedy mluvil nejvyšší šeňk Faraonovi takto: Na provinění své
rozpomínám se dnes. 10 Farao rozhněvav se na služebníky
své, dal mne byl do vězení v domě nejvyššího nad drabanty,
mne a správce nad pekaři. 11 Měli jsme pak sen jedné noci,
on i já, jeden každý podlé vyložení snu svého. 12 A byl
tam s námi mládenec Hebrejský, služebník nejvyššího nad
drabanty, jemuž když jsme vypravovali, vykládal nám sny
naše; jednomu každému podlé snu jeho vykládal. 13 A stalo
se, že jakž vykládal nám, tak bylo: Já jsem navrácen k úřadu
svému, a on oběšen. 14 Tedy poslav Farao, povolal Jozefa,

a rychle vypustili ho z žaláře. Kterýžto oholiv se, a změniv
roucho své, přišel k Faraonovi. 15 I řekl Farao Jozefovi:
Měl jsem sen, a není, kdo by jej vyložil; o tobě pak slyšel
jsem to, že když uslyšíš sen, umíš jej vyložiti. 16 Odpověděl
Jozef Faraonovi, řka: Není to má věc; Bůh oznámí šťastné
věci Faraonovi. 17 Tedy řekl Farao Jozefovi: Zdálo mi se ve
snách, že jsem stál na břehu potoka. 18 A aj, z potoka toho
vystupovalo sedm krav tlustých a pěkných, kteréžto pásly
se na mokřinách. 19 A aj, sedm jiných krav vystupovalo za
nimi churavých a šeredných velmi a hubených; neviděl jsem
tak šeredných ve vší zemi Egyptské. 20 A sežraly krávy ty
hubené a šeredné sedm krav prvnějších tlustých. 21 A ač
dostaly se do břicha jejich, však nebylo znáti, by se dostaly v
střeva jejich; nebo na pohledění byly mrzké, jako i před tím. I
procítil jsem. 22 Viděl jsem také ve snách, ano sedm klasů
vyrostlo z stébla jednoho plných a pěkných. 23 A aj, sedm
klasů drobných, tenkých a východním větrem usvadlých
vycházelo za nimi. 24 I pohltili klasové ti drobní sedm klasů
pěkných. Což když jsem vypravoval hadačům, nebyl, kdo by
mi vyložil. 25 Odpověděl Jozef Faraonovi: Sen Faraonův
jednostejný jest. Což Bůh činiti bude, to ukázal Faraonovi.
26 Sedm krav pěkných jest sedm let, a sedm klasů pěkných
tolikéž jest sedm let; sen jest jednostejný. 27 Sedm pak
hubených krav a šeredných, vystupujících za nimi, sedm let
jest; a sedm klasů drobných a větrem východním usvadlých
bude sedm let hladu. 28 Toť jest, což jsem mluvil Faraonovi:
Což Bůh činiti bude, ukazuje Faraonovi. 29 Aj, sedm let
nastane, v nichž hojnost veliká bude ve vší zemi Egyptské.
30 A po nich nastane sedm let hladu, v nichž v zapomenutí
přijde všecka ta hojnost v zemi Egyptské; a zhubí hlad zemi.
31 Aniž poznána bude hojnost ta v zemi, pro hlad, kterýž
přijde potom; nebo velmi veliký bude. 32 Že pak opětován
jest sen Faraonovi podvakrát, znamená, že jistá věc jest
od Boha, a že tím spíše Bůh vykoná to. 33 Protož nyní
ať vyhledá Farao muže opatrného a moudrého, kteréhož
by ustanovil nad zemí Egyptskou. 34 To ať učiní Farao, a
postaví úředníky nad zemí, a béře pátý díl z úrod země
Egyptské, po sedm let hojných. 35 Ať shromáždí všeliké
potravy těch úrodných let nastávajících, a sklidí obilí k ruce
Faraonovi; a potravy v městech ať se chovají pilně. 36 A
budou pokrmové ti za poklad zemi této k sedmi letům hladu,
kteráž budou v zemi Egyptské, aby nebyla zkažena země
tato hladem. 37 I líbila se řeč ta Faraonovi i všechněm
služebníkům jeho. 38 Tedy řekl Farao služebníkům svým:
Najdeme-liž podobného tomuto muži, v němž by byl Duch
Boží? 39 Jozefovi pak řekl: Poněvadž Bůh dal znáti tobě
všecko toto, neníť žádného tak rozumného a moudrého,
jako ty jsi. 40 Ty budeš nad domem mým, a líbati bude tvář
tvou všecken lid můj; stolicí toliko královskou vyšší nad tebe
budu. 41 Řekl také Farao Jozefovi: Aj, ustanovil jsem tě nade
vší zemi Egyptskou. 42 A sňav Farao prsten svůj s ruky své,
dal jej na ruku Jozefovu, a oblékl ho v roucho kmentové, a
vložil zlatý řetěz na hrdlo jeho. 43 A dal ho voziti na svém
druhém voze, a volali před ním: Klanějte se! I ustanovil
ho nade vší zemi Egyptskou. 44 A řekl Farao Jozefovi: Já
jsem Farao, a bez dopuštění tvého nepozdvihne žádný ruky
své ani nohy své ve vší zemi Egyptské. 45 A dal Farao
jméno Jozefovi Safenat Paneach, a dal mu Asenat dceru
Putifera, knížete On, za manželku. I vyšel Jozef na zemi
Egyptskou. 46 (Jozef pak byl ve třidcíti letech, když stál před
Faraonem králem Egyptským.) A vyšed od tváři Faraonovy,
projel všecku zemi Egyptskou. 47 A vydala země po sedm let
úrodných obilí hojnost. 48 I nahromáždil všelijakých potrav v
těch sedmi letech hojných v zemi Egyptské, a složil potravu
tu v městech; úrody polní jednoho každého města, kteréž
byly okolo něho, složil v něm. 49 A tak nahromáždil Jozef
obilí velmi mnoho, jako jest písku mořského, tak že přestali
počítati; nebo mu nebylo počtu. 50 Jozefovi pak narodili se
dva synové, prvé než přišel rok hladu, kteréž mu porodila
Asenat, dcera Putifera, knížete On. 51 A nazval Jozef jméno
prvorozeného Manasses, řka: Nebo způsobil to Bůh, abych
zapomenul na všecky práce své, a na všecken dům otce
svého. 52 Jméno pak druhého nazval Efraim, řka: Nebo dal
mi Bůh zrůst v zemi trápení mého. 53 Tedy pominulo sedm
let hojných v zemi Egyptské; 54 A počalo sedm let hladu
přicházeti, jakž byl předpověděl Jozef. I byl hlad po všech
krajinách, ale po vší zemi Egyptské byl chléb. 55 Potom
také nedostatek trpěla všecka země Egyptská, a volal lid k
Faraonovi o chléb. I řekl Farao všechněm Egyptským: Jděte
k Jozefovi, což vám rozkáže, učiníte. 56 A byl hlad na tváři
vší země. Tedy otevřel Jozef všecky obilnice, v nichž obilí
bylo, a prodával Egyptským; nebo rozmohl se hlad v zemi
Egyptské. 57 A všickni obyvatelé země přicházeli do Egypta
k Jozefovi, aby kupovali; nebo rozmohl se byl hlad po vší
zemi.

42 Vida pak Jákob, že by potrava byla v Egyptě, řekl
synům svým: Co hledíte jeden na druhého? 2 I mluvil
jim: Aj, slyšel jsem, že mají potravu v Egyptě; jděte tam, a
kupte nám odtud, abychom živi byli a nezemřeli. 3 Tedy
šlo deset bratrů Jozefových, aby nakoupili obilí v Egyptě. 4
Ale Beniamina, bratra Jozefova, neposlal Jákob s bratřími
jeho, nebo řekl: Aby se mu tam něco zlého nepřihodilo. 5 I
šli synové Izraelovi spolu s jinými, aby kupovali; nebo byl

hlad v zemi Kananejské. 6 Jozef pak byl nejvyšší správce
v zemi té; on prodával obilí všemu lidu země. Tedy přišli
bratří Jozefovi, a skláněli se před ním tváří až k zemi. 7
A uzřev Jozef bratří své, poznal je; a ukázal se k nim
jako cizí, a tvrdě mluvil k nim, řka jim: Odkud jste přišli? I
odpověděli: Z země Kananejské, abychom nakoupili potrav.
8 Poznal, pravím, Jozef bratří své, ale oni nepoznali ho.
9 Tedy zpomenul Jozef na sny, kteréž měl o nich, a řekl
jim: Špehéři jste, a přišli jste, abyste shlédli nepevná místa
země. 10 Kteřížto odpověděli jemu: Nikoli, pane můj, ale
služebníci tvoji přišli, aby nakoupili pokrmů. 11 Všickni my
synové jednoho muže jsme, upřímí jsme; nikdyť jsou nebyli
služebníci tvoji špehéři. 12 Jimž zase řekl: Není tak, ale přišli
jste, abyste shlédli nepevná místa země. 13 Odpověděli
oni: Dvanácte nás bratří služebníků tvých bylo, synů muže
jednoho v zemi Kananejské; a aj, nejmladší s otcem naším
nyní jest doma, a jednoho není. 14 I řekl jim Jozef: Totť jest,
což jsem mluvil vám, když jsem řekl: Špehéři jste. 15 Touto
věcí zkušeni budete: Živť jest Farao, že nevyjdete odsud, až
přijde sem bratr váš mladší. 16 Vyšlete z sebe jednoho, ať
vezma, přivede bratra vašeho; vy pak u vězení zůstaňte, a
zkušena budou vaše slova, pravdu-li jste mluvili. Pakli nic,
živť jest Farao, že jste špehéři. 17 Tedy dal je všecky spolu
do vězení za tři dni. 18 Třetího pak dne řekl jim Jozef: Toto
učiňte, abyste živi byli; neboť já se bojím Boha. 19 Jste-
li šlechetní muži, jeden bratr váš ať jest ukován v žaláři,
v němž jste byli; vy pak jděte, a odneste obilí k zapuzení
hladu domů vašich. 20 Bratra pak svého mladšího přivedete
ke mně; a pravdomluvná prokázána budou vaše slova, a
nezemřete. Tedy učinili tak. 21 I mluvil jeden k druhému:
Jistě provinili jsme proti bratru svému. Nebo viděli jsme
ssoužení duše jeho, když nás pokorně prosil, a nevyslyšeli
jsme ho; protož přišlo na nás ssoužení toto. 22 Odpověděl
pak jim Ruben, řka: Zdaliž jsem tehdy vám nepravil těmito
slovy: Nehřešte proti pacholeti. Ale neposlechli jste; pročež
také krve jeho, hle, vyhledává se. 23 A nevěděli oni, že by
rozuměl Jozef; nebo skrze tlumače mluvil jim. 24 A odvrátiv
se od nich, plakal. Potom navrátiv se k nim, mluvil s nimi,
a vzav Simeona z nich, svázal ho před očima jejich. 25
Přikázal pak Jozef, aby naplněni byli pytlové jejich obilím, a
navráceny peníze jejich jednomu každému do pytle jeho,
a aby dána jim byla potrava na cestu. I stalo se tak. 26 A
vloživše obilí svá na osly své, odešli odtud. 27 A rozvázav
jeden z nich pytel svůj, aby dal obrok oslu svému v hospodě,
uzřel peníze své, kteréž byly na vrchu v pytli jeho. 28 I řekl
bratřím svým: Navráceny jsou mi peníze mé, a aj, jsou v
pytli mém. Tedy užasli se, a předěšeni jsouce, mluvili jeden
k druhému: Což nám to učinil Bůh? 29 Navrátivše se pak
k Jákobovi otci svému do země Kananejské, vypravovali
jemu všecko, co se jim přihodilo, pravíce: 30 Muž ten, pán
země, mluvil k nám tvrdě, a dal nás do vězení, jako špehéře
země. 31 A řekli jsme jemu: Upřímí jsme, nikdy jsme nebyli
špehéři. 32 Dvanácte bylo nás bratří, synů otce našeho, z
nichž jednoho není, a mladší nyní jest s otcem naším v zemi
Kananejské. 33 I řekl nám muž ten, pán země té: Po tomto
poznám, že upřímí jste: Bratra vašeho jednoho zanechte u
mne, a obilí k zapuzení hladu od domů vašich vezmouce,
odejděte. 34 A přiveďte bratra svého mladšího ke mně,
abych poznal, že nejste špehéři, ale upřímí; tehdy bratra
vašeho vrátím vám, a budete moci v zemi této obchod vésti.
35 I stalo se, že, když vyprazdňovali pytle své, a aj, jeden
každý měl uzlík peněz svých v pytli svém. Vidouce pak oni i
otec jejich uzlíky peněz svých, báli se. 36 I řekl jim Jákob
otec jejich: Mne jste zbavili synů: Jozefa není, Simeona
nemám, a Beniamina vezmete. Na mneť jsou se tyto všecky
věci svalily. 37 Tedy řekl Ruben otci svému těmito slovy: Dva
syny mé zabí, jestliže ho nepřivedu zase k tobě; poruč ho v
ruce mé, a já zase přivedu ho k tobě. 38 I řekl: Nesstoupíť
syn můj s vámi. Nebo bratr jeho umřel, a on sám pozůstal; a
přihodilo-li by se mu co zlého na té cestě, kterouž půjdete,
uvedli byste šediny mé s bolestí do hrobu. **(Sheol h7585)**

43 Byl pak hlad veliký v krajině té. 2 I stalo se, když
vytrávili obilí, kteréž přinesli z Egypta, že řekl k nim
otec jejich: Jděte zase, a nakupte nám něco potravy. 3 I
mluvil k němu Juda těmito slovy: Velice se zařekl muž ten,
řka: Neuzříte tváři mé, nebude-li bratr váš s vámi. 4 Jestliže
pošleš bratra našeho s námi, půjdeme a nakoupíme tobě
potravy; 5 Pakli nepošleš, nepůjdeme. Nebo pověděl nám
muž ten: Neuzříte tváři mé, nebude-li bratr váš s vámi. 6 I
řekl Izrael: Proč jste mi tak zle učinili, oznámivše muži tomu,
že máte ještě bratra? 7 Odpověděli: Pilně vyptával se muž
ten na nás, i na rod náš, mluvě: Jest-li živ ještě otec váš?
Máte-li bratra? A dali jsme mu zprávu na ta slova. Zdaž
jsme to jak věděti mohli, že dí: Přiveďte bratra svého? 8 I
řekl Juda Izraelovi, otci svému: Pošli to pachole se mnou, a
vstanouce, půjdeme, abychom živi byli, a nezemřeli, i my, i
ty, i maličcí naši. 9 Já slibuji za něj; z ruky mé vyhledávej ho.
Jestliže nepřivedu ho k tobě, a nepostavím ho před tebou,
vinen budu hříchem tobě po všecky dny. 10 A kdybychom
byli neprodlévali, jistě již bychom se byli dvakrát vrátili. 11
I řekl jim Izrael otec jejich: Jestližeť tak býti musí, učiňtež
toto: Nabeřte nejvzácnějších užitků země do nádob svých,
a doneste muži tomu dar, něco kadidla, a trochu strdi, a

vonných věcí a mirry, daktylů a mandlů. 12 Peníze také
dvoje vezměte v ruce své, a peníze vložené na vrch do pytlů
vašich zase doneste v rukou svých; snad z omýlení to přišlo.
13 Bratra svého také vezměte, a vstanouce, jděte zase k
muži tomu. 14 A Bůh silný všemohoucí dejž vám najíti milost
před mužem tím, ať propustí vám onoho bratra vašeho i
tohoto Beniamina. Játˇ pak zbaven jsa synů, jako osiřelý
budu. 15 Tedy vzali muži ti dar ten, a dvoje peníze vzali v
ruce své, a Beniamina; a vstavše, sstoupili do Egypta, a
postavili se před Jozefem. 16 Vida pak Jozef Beniamina s
nimi, řekl tomu, kterýž spravoval dům jeho: Uvedˇ tyto muže
do domu, a zabí hovado a připrav; nebo se mnou jísti budou
muži ti o poledni. 17 I učinil muž ten, jakž rozkázal Jozef,
a uvedl ty lidi do domu Jozefova. 18 Báli se pak muži ti,
když uvedeni byli do domu Jozefova, a řekli: Pro ty peníze,
kteréž prvé vloženy byly do pytlů našich, sem uvedeni jsme,
aby obvině, obořil se na nás, a vzal nás za služebníky i
osly naše. 19 A přistoupivše k muži tomu, kterýž spravoval
v domě Jozefově, mluvili k němu ve dveřích domu, 20 A
řekli: Slyš mne, pane můj. Přišli jsme byli ponejprvé kupovati
potrav. 21 I přihodilo se, když jsme do hospody přišli, a
rozvazovali pytle své, a aj, peníze jednoho každého byly
svrchu v pytli jeho, peníze naše podlé váhy své; a přinesli
jsme je zase v rukou svých. 22 Jiné také peníze přinesli jsme
v rukou svých, abychom nakoupili potravy; nevíme, kdo jest
zase vložil peníze naše do pytlů našich. 23 A on odpověděl:
Mějte o to pokoj, nebojte se. Bůh váš, a Bůh otce vašeho
dal vám poklad do pytlů vašich; penízeť jsem vaše já přijal.
I vyvedl k nim Simeona. 24 Uved tedy muž ten lidi ty do
domu Jozefova, dal jim vody, aby umyli nohy své, dal také
obrok oslům jejich. 25 Mezi tím připravili dar ten, dokudž
nepřišel Jozef v poledne; nebo slyšeli, že by tu měli jísti
chléb. 26 Tedy přišel Jozef domů. I přinesli mu dar, kterýž
měli v rukou svých, a klaněli se jemu až k zemi. 27 I ptal se
jich, jak se mají, a řekl: Zdráv-liž jest otec váš starý, o němž
jste pravili? Živ-li jest ještě? 28 Kteřížto odpověděli: Zdráv
jest služebník tvůj otec náš, a ještě živ jest. A sklánějíce
hlavy, poklonu mu činili. 29 Pozdvih pak očí svých, viděl
Beniamina bratra svého, syna matky své, a řekl: Tento-li
jest bratr váš mladší, o němž jste mi pravili? I řekl: Učinižˇ
Bůh milost s tebou, synu můj! 30 Tedy pospíšil Jozef, (nebo
pohnula se střeva jeho nad bratrem jeho,) a hledal, kde by
mohl plakati; a všed do pokoje, plakal tam. 31 Potom umyv
tvář svou, vyšel zase, a zdržoval se, a řekl: Kladťe chléb. 32
I kladli jemu zvláště, a jim obzvláště, Egyptským také, kteříž
s ním jídali, obzvláštně; nebo nemohou Egyptští jísti s Židy
chleba, proto že to ohavnost jest Egyptským. 33 Tedy seděli
proti němu, prvorozený podlé prvorozenství svého, a mladší
podlé mladšího věku svého. I divili se muži ti vespolek. 34 A
bera jídlo před sebou, podával jim; Beniaminovi pak dostalo
se pětkrát více než jiným. I hodovali a hojně se s ním napili.

44 Rozkázal pak tomu, kterýž spravoval dům jeho, řka:
Naplň pytle mužů těch potravou, co by jen unésti mohli;
a peníze každého polož zas do pytle jeho na vrch. 2 A
koflík můj, koflík stříbrný, vlož na vrch do pytle mladšího s
penězi jeho za obilí. I učinil podlé řeči Jozefovy, kterouž
mluvil. 3 Ráno pak propuštěni jsou ti muži, oni i oslové
jejich. 4 A když vyšli z města, a nedaleko ještě byli, řekl
Jozef správci domu svého: Vstaň, hoň muže ty, a dohoně se
jich, mluv k nim: Pročež jste se odplatili zlým za dobré? 5
Zdaliž to není ten koflík, z kteréhož píjí pán můj? A z tohoť
on jistým zkušením pozná, jací jste vy. Zle jste učinili, co
jste učinili. 6 Tedy dohoniv se jich, mluvil jim slova ta. 7
Kteřížto odpověděli jemu: Proč mluví pán můj taková slova?
Odstup od služebníků tvých, aby co takového učinili. 8 A
my ty peníze, kteréž jsme našli na vrchu v pytlích svých,
přinesli jsme tobě zase z země Kananejské; jakž bychom
tedy krásti měli z domu pána tvého stříbro neb zlato? 9 U
koho z služebníků tvých nalezeno bude, nechžť umře ten; a
my také budeme pána tvého služebníci. 10 I řekl: Nu dobře,
nechť jest podlé řeči vaší. U koho se nalezne, ten bude
mým služebníkem, a vy budete bez viny. 11 Protož rychle
každý složil pytel svůj na zem, a rozvázal každý pytel svůj.
12 I přehledával, od staršího počal, a na mladším přestal; i
nalezen jest koflík v pytli Beniaminovu. 13 Tedy oni roztrhše
roucha svá, vložil každý břímě na osla svého, a vrátili se do
města. 14 I přišel Juda s bratřími svými do domu Jozefova,
(on pak ještě tam byl,) a padli před ním na zemi. 15 I dí jim
Jozef: Jakýž jest to skutek, který jste učinili? Zdaž nevíte,
že takový muž, jako jsem já, umí poznati? 16 Tedy řekl
Juda: Což díme pánu svému? co mluviti budeme? a čím
se ospravedlníme? Bůhť jest našel nepravost služebníků
tvých. Aj, služebníci jsme pána svého, i my i ten, u něhož
nalezen jest koflík. 17 Odpověděl Jozef: Odstup ode mne,
abych to učinil. Muž, u něhož nalezen jest koflík, ten bude
mým služebníkem; vy pak jděte u pokoji k otci svému. 18 I
přistoupil k němu Juda a řekl: Slyš mne, pane můj. Prosím,
nechažť promluví služebník tvůj slovo v uši pána svého,
a nehněvej se na služebníka svého; nebo jsi ty jako sám
Farao. 19 Pán můj ptal se služebníků svých, řka: Máte-li
otce, neb bratra? 20 A odpověděli jsme pánu mému: Máme
otce starého, a pachole v starosti jeho zplozené malé, jehož
bratr umřel, a on sám pozůstal po mateři své, a otec jeho

miluje jej. 21 I řekl jsi služebníkům svým: Přiveďte ho ke mně,
a pohledím na něj. 22 A řekli jsme pánu mému: Nemůžeť
pachole opustiti otce svého; nebo opustí-li otce svého, on
umře. 23 Ty pak řekl jsi služebníkům svým: Nepřijde-li bratr
váš mladší s vámi, nepokoušejte se více viděti tváři mé. 24 I
stalo se, když jsme se vrátili k služebníku tvému, otci mému,
a jemu vypravovali slova pána svého, 25 Že řekl otec náš:
Jděte zase, nakupte nám něco potravy. 26 Odpověděli jsme:
Nemůžeme jíti, než bude-li bratr náš mladší s námi, tedy
půjdeme; nebo bychom nemohli viděti tváři toho muže, nebyl-
li by bratr náš nejmladší s námi. 27 I řekl nám služebník tvůj,
otec můj: Vy víte, že dva toliko syny porodila mi žena má. 28
A vyšel jeden ode mne, o němž jsem pravil: Jistě roztrhán
jest, a neviděl jsem ho dosavad. 29 Vezmete-li i tohoto ode
mne, a přišlo by na něj něco zlého, tedy uvedete šediny mé
s trápením do hrobu. (Sheol h7585) 30 Tak tedy, když přijdu k
služebníku tvému, otci svému, a pacholete nebude s námi,
(ješto duše jeho spojena jest s duší tohoto): 31 Přijde na to,
když uzří, že pacholete není, umře; a uvedou služebníci tvoji
šediny služebníka tvého, otce svého, s žalostí do hrobu.
(Sheol h7585) 32 Nebo služebník tvůj slíbil za pachole, abych
je vzal od otce svého, řka: Jestliže ho nepřivedu zase k
tobě, tedy vinen budu hříchem otci mému po všecky dny.
33 Protož nyní nechť zůstane, prosím, služebník tvůj místo
pacholete tohoto za služebníka pánu svému, a pachole ať
vstoupí s bratry svými. 34 Nebo jak bych já vstoupil k otci
svému, kdyby tohoto pacholete nebylo se mnou? Leč bych
chtěl viděti trápení, kteréž by přišlo na otce mého.

45 Jozef pak nemoha se déle zdržeti, přede všemi
přístojícími zvolal: Kažte všechněm ven! I nezůstal
žádný s nimi, když se známil Jozef s bratřími svými. 2 Potom
pozdvihl hlasu svého s pláčem; a slyšeli to Egyptští, slyšel
také dům Faraonův. 3 I řekl Jozef bratřím svým: Já jsem
Jozef. Ještě-li jest živ otec můj? A nemohli mu odpovědíti
bratří jeho; nebo se ho velmi ulekli. 4 Tedy řekl Jozef bratřím
svým: Přistuptež medle ke mně. I přistoupili. A řekl: Já jsem
Jozef bratr váš, kteréhož jste prodali do Egypta. 5 Protož
nyní nermuťte se, a neztěžujte sobě toho, že jste mne sem
prodali; nebo pro zachování života vašeho poslal mne Bůh
před vámi. 6 Nebo dvě létě již hlad jest v zemi, a ještě
pět let přijde, v nichž nebudou orati, ani žíti. 7 Poslal mne,
pravím, Bůh před vámi, pro zachování vás ostatků na zemi,
a pro zachování životů vašich vysvobozením velikým. 8 Tak
tedy ne vy jste mne poslali sem, ale Bůh, kterýž mne dal za
otce Faraonovi, a za pána všemu domu jeho, a panovníka
po vší zemi Egyptské. 9 Pospěšte a vstupte k otci mému,
a rcete jemu: Toto praví syn tvůj Jozef: Učinil mne Bůh
pánem všeho Egypta; přijdiž ke mně, neprodlévej. 10 A
bydliti budeš v zemi Gesen; a budeš blízko mne, ty i synové
tvoji, i vnukové tvoji, stáda tvá, a volové tvoji, a cožkoli máš.
11 A budu tě chovati tam, (nebo ještě pět let hlad bude),
abys snad pro hlad nezahynul, ty i dům tvůj, a cožkoli máš.
12 A aj, oči vaše vidí, i oči bratra mého Beniamina, že ústa
má mluví vám. 13 Povíte také otci mému o vší slávě mé v
Egyptě, a což jste koli viděli; pospěštež tedy, a přiveďte otce
mého sem. 14 Tedy padl na šíji Beniamina bratra svého,
a plakal; Beniamin také plakal na šíji jeho. 15 A políbiv
všech bratří svých, plakal nad nimi; a potom mluvili bratří
jeho s ním. 16 Slyšána pak jest v domě Faraonově pověst
tato: Přišli bratří Jozefovi. I bylo to velmi vděčné Faraonovi i
všechněm služebníkům jeho. 17 A řekl Farao Jozefovi: Rci
bratřím svým: Toto učiňte: Naložíce na hovada svá, jděte,
a navraťte se do země Kananejské. 18 A vezmouce otce
svého a čeládky své, přiďte ke mně, a dám vám dobré místo
v zemi Egyptské, a jísti budete tuk země této. 19 Ty pak
rozkaž jim: Toto učiňte: Vezměte sobě z země Egyptské
vozy pro děti a ženy své, a vezměte otce svého, a přiďte. 20
Aniž se ohlédejte na nábytky své; nebo nejlepší místo ve vší
zemi Egyptské vaše bude. 21 I učinili tak synové Izraelovi. A
dal jim Jozef vozy podlé rozkázaní Faraonova; dal také jim
pokrmy na cestu. 22 Všechněm jim dal, každému dvoje šaty;
ale Beniaminovi dal tři sta stříbrných, a patery šaty jiné a jiné.
23 Otci pak svému poslal tyto věci: Deset oslů, kteříž nesli z
nejlepších věcí Egyptských, a deset oslic, kteréž nesly obilí,
a chléb a pokrmy otci jeho na cestu. 24 A propouštěje bratří
své, aby odešli, řekl jim: Nevadťež se na cestě. 25 Tedy
brali se z Egypta, a přišli do země Kananejské k Jákobovi
otci svému. 26 A zvěstovali jemu, řkouce: Jozef ještě živ
jest, ano i panuje ve vší zemi Egyptské. I omdlelo srdce
jeho; nebo slyšev to nevěřil jim. 27 Tedy vypravovali jemu
všecka slova Jozefova, kteráž mluvil jim; a vida vozy, kteréž
poslal Jozef pro něho, okřál duch Jákoba otce jejich. 28 I
řekl Izrael: Dostit' jest, když ještě syn můj živ jest; půjdu a
uzřím ho, prvé než umru.

46 Tedy bral se Izrael se vším, což měl; a přišed do
Bersabé, obětoval oběti Bohu otce svého Izáka. 2 I
mluvil Bůh Izraelovi u vidění nočním, řka: Jákobe, Jákobe!
Kterýžto odpověděl: Aj, ted' jsem. 3 I řekl: Já jsem ten Bůh
silný, Bůh otce tvého. Neboj se sstoupiti do Egypta, nebo v
národ veliký tam tebe učiním. 4 Já sstoupím s tebou do
Egypta, a já tě také i zase přivedu; a Jozef položí ruku svou
na oči tvé. 5 Vstal tedy Jákob z Bersabé; a synové Izraelovi
vzali Jákoba otce svého, a děti své s ženami svými na vozy,
kteréž poslal pro něho Farao. 6 Pobrali také dobytek svůj, a

zboží své, kteréhož nabyli v zemi Kananejské; a přišli do
Egypta, Jákob i všecko símě jeho s ním. 7 Syny i vnuky,
dcery i vnučky své, a všecku rodinu svou uvedl s sebou do
Egypta. 8 A tato jsou jména synů Izraelových, kteříž vešli do
Egypta: Jákob a synové jeho. Prvorozený Jákobův Ruben.
9 A synové Rubenovi: Enoch, Fallu, Ezron a Charmi. 10
Synové pak Simeonovi: Jamuel, Jamin, Ahod, Jachin, Sohar
a Saul, syn jedné ženy Kananejské. 11 Synové Léví: Gerson,
Kahat a Merari. 12 Synové Judovi: Her, Onan, Séla, Fáres a
Zára. (Ale umřel Her a Onan v zemi Kananejské.) Fáres pak
měl syny: Ezrona a Hamule. 13 Synové Izacharovi: Tola,
Fua, Job a Simron. 14 A synové Zabulonovi: Sared, Elon a
Jahelel. 15 Tiť jsou synové Líe, kteréž porodila Jákobovi v
Pádan Syrské, a Dínu, dceru jeho. Všech duší synů i dcer
jeho bylo třidceti a tři. 16 Synové Gád: Sefon, Aggi, Suni,
Esebon, Heri, Arodi a Areli. 17 Synové Asser: Jemna, Jesua,
Jesui, Beria, a Serach sestra jejich. Synové pak Beriovi:
Heber a Melchiel. 18 To jsou synové Zelfy, kterouž Lában dal
Líe dceři své; a ty porodila Jákobovi, šestnácte duší. 19
Synové pak Ráchel, manželky Jákobovy: Jozef a Beniamin.
20 A Jozefovi narodili se v zemi Egyptské z Asenat, dcery
Putifera knížete On, Manasses a Efraim. 21 Ale synové
Beniaminovi: Béla, Becher, Asbel, Gera, Náman, Echi, Roz,
Mufim, Chuppim a Ared. 22 Tiť jsou synové Ráchel, kteréž
porodila Jákobovi; všech duší čtrnáct. 23 A syn Danův:
Chusim. 24 Synové pak Neftalím: Jaziel, Guni, Jezer a
Sallem. 25 Ti jsou synové Bály, kterouž Lában dal Ráchel
dceři své, a ty porodila Jákobovi; všech duší sedm. 26 Všech
duší, kteréž vešly s Jákobem do Egypta, což jich pošlo z
bedr jeho, kromě žen synů Jákobových, všech duší bylo
šedesáte a šest. 27 K tomu synové Jozefovi, kteříž se jemu
narodili v Egyptě, dva. A tak všech duší domu Jákobova,
kteréž vešly do Egypta, bylo sedmdesáte. 28 Poslal pak
Judu napřed k Jozefovi, aby oznámil jemu prvé, než přišel
do Gesen. A tak přišli do země Gesen. 29 Jozef pak zapřáh
do svého vozu, vyjel vstříc Izraelovi otci svému do Gesen; a
jakž ho Jákob uzřel, padl na jeho šíji, a plakal dlouho na šíji
jeho. 30 I řekl Izrael Jozefovi: Nechť již umru, když jsem
viděl tvář tvou; nebo ty ještě jsi živ. 31 Jozef pak řekl bratřím
svým a domu otce svého: Pojedu a zvěstuji Faraonovi, a
dím jemu: Bratří moji a dům otce mého, kteříž bydlili v zemi
Kananejské, přišli ke mně. 32 Ale jsou pastýři stáda, nebo s
dobytkem se obírají; protož ovce své a voly, i cožkoli mají,
přihnali. 33 A když by povolal vás Farao, a řekl: Jaký jest
obchod váš? 34 Odpovíte: Dobytkem se živili služebníci tvoji
od mladosti své až do této chvíle, i my i otcové naši; abyste
bydlili v zemi Gesen; nebo v mrzkosti mají Egyptští všecky
pastýře stáda.

47 A protož přišed Jozef, oznámil Faraonovi, a řekl: Otec
můj a bratří moji, s drobným i větším dobytkem svým i
se vším, což mají, přišli z země Kananejské, a aj, jsou v zemi
Gesen. 2 A vzav z počtu bratří svých pět mužů, postavil
je před Faraonem. 3 I řekl Farao bratřím jeho: Jaký jest
obchod váš? Kteřížto odpověděli Faraonovi: Pastýři ovcí jsou
služebníci tvoji, i my, i otcové naši. 4 Řekli ještě Faraonovi:
Abychom pohostinu byli v zemi této, přišli jsme; nebo není
pastvy dobytku, kterýž mají služebníci tvoji, nebo hlad veliký
jest v zemi Kananejské; protož nyní prosíme, nechať bydlí
služebníci tvoji v zemi Gesen. 5 I mluvil Farao Jozefovi,
řka: Otec tvůj a bratří tvoji přišli k tobě. 6 Země Egyptská
před tebou jest; v nejlepším kraji země této osaď otce svého
a bratří své, nechť bydlí v zemi Gesen. A srozumíš-li, že
jsou mezi nimi muži rozšafní, ustanovíš je úředníky nad
dobytkem, kterýž mám. 7 Uvedl také Jozef Jákoba otce
svého, a postavil ho před Faraonem; a pozdravil Jákob
Faraona. 8 Tedy řekl Farao k Jákobovi: Kolik jest let života
tvého? 9 Odpověděl Jákob Faraonovi: Dnů let putování
mého sto a třidceti let jest; nemnozí a zlí byli dnové let života
mého, a nedošli dnů let života otců mých, v nichž živi byli. 10
A požehnav Jákob Faraona, vyšel od něho. 11 I osadil Jozef
otce svého a bratří své, a dal jim vládařství v zemi Egyptské
v kraji výborném, v zemi Ramesses, jakž rozkázal Farao. 12
A opatroval Jozef otce svého, a bratří své, a všecken dům
jeho chlebem, až do nejmenších. 13 A chleba nebylo ve vší
zemi; nebo veliký hlad byl velmi, a trápení veliké bylo na
zemi Egyptské a zemi Kananejské od hladu. 14 Shromáždil
pak Jozef všecky peníze, což jich nalezeno v zemi Egyptské
a v zemi Kananejské, za potravy, kteréž kupovali; a vnesl
Jozef peníze do domu Faraonova. 15 A když utratili peníze z
země Egyptské a z země Kananejské, přicházeli všickni
Egyptští k Jozefovi, řkouce: Dej nám chleba; nebo proč mříti
máme před tebou pro nedostatek peněz? 16 I řekl Jozef:
Dejte dobytky své, a dám vám chleba za dobytky vaše,
poněvadž se vám peněz nedostává. 17 Tedy přivedli dobytky
své k Jozefovi; i dal jim Jozef potrav za koně a za stáda
ovcí, a za stáda volů i za osly; a přechoval je chlebem, za
všecky dobytky jejich, toho roku. 18 A po roce tom přišli k
němu léta druhého, a řekli mu: Nebudeme tajiti před pánem
svým, že jsme všecky peníze utratili, i stáda dobytků jsou u
pána našeho; nezůstávají nám před pánem naším kromě
těla naše a dědiny naše. 19 I proč máme mříti před očima
tvýma? I my i rolí naše hyne. Kup nás i rolí naši za chléb,

a budeme my i rolí naše ve službě Faraonovi; a dej nám
semena, abychom živi byli a nezemřeli, a rolí aby nespustla.
20 Tedy koupil Jozef všecku zemi Egyptskou Faraonovi;
nebo prodali Egyptští jeden každý pole své, proto že se
rozmohl mezi nimi hlad. I dostala se země Faraonovi. 21
Lid pak převedl do měst, od jednoho pomezí Egyptského
až do druhého. 22 Rolí toliko kněžských nekoupil. Nebo
kněží uloženou potravu měli od Faraona, a jedli z uložených
pokrmů svých, kteréž dával jim Farao; protož neprodali rolí
svých. 23 I řekl Jozef lidu: Aj, koupil jsem vás dnes i rolí
vaše Faraonovi; teď máte semeno, osívejtež tedy ji. 24 A
když se urodí, dáte pátý díl Faraonovi, a čtyři díly zůstavíte
sobě k semenu a ku pokrmu svému a těm, kteříž jsou v
domích vašich, i ku pokrmu dítkám svým. 25 Tedy řekli:
Zachoval jsi životy naše. Nechať nalezneme milost v očích
pána svého, a budeme služebníci Faraonovi. 26 I ustanovil to
Jozef za právo až do tohoto dne, po vší zemi Egyptské, aby
dáván byl Faraonovi pátý díl; toliko samy rolí kněžské nebyly
Faraonovy. 27 A tak bydlil Izrael v zemi Egyptské v krajině
Gesen; a osadili se v ní, a rozplodili se, a rozmnoženi jsou
velmi. 28 Živ pak byl Jákob v zemi Egyptské sedmnácte let;
a bylo dnů Jákobových, a let života jeho, sto čtyřidceti sedm
let. 29 I přiblížili se dnové Izraelovi, aby umřel. A povolav
syna svého Jozefa, řekl jemu: Jestliže jsem nalezl milost v
očích tvých, vlož, prosím, ruku svou pod bedro mé, a učiň se
mnou milosrdenství a pravdu. Prosím, nepochovávej mne v
Egyptě. 30 Když spáti budu s otci svými, vyneseš mne z
Egypta, a pochováš mne v hrobě jejich. Tedy řekl jemu: Já
učiním podlé slova tvého. 31 I řekl Jákob: Přisáhni mi. Tedy
přisáhl jemu. I sklonil se Izrael k hlavám lůže.

48 Stalo se pak potom, že povědíno jest Jozefovi: Aj,
otec tvůj nemocen jest. I vzal s sebou dva syny své,
Manasse a Efraima. 2 Tedy oznámeno jest Jákobovi a
povědíno: Aj, syn tvůj Jozef přišel k tobě. 3 A posilniv se
Izrael, usadil se na ložci a řekl Jozefovi: Bůh silný všemohoucí
ukázav mi se v Lůza v zemi Kananejské, požehnal mi. 4 A
řekl ke mně: Aj, já rozplodím tě a rozmnožím tebe, a učiním
tě v zástupy lidí; dám také zemi tuto semeni tvému po tobě
za dědictví věčné. 5 Protož nyní, dva synové tvoji, kteřížť
jsou se zrodili v zemi Egyptské, prvé než jsem přišel k tobě
do Egypta, moji jsou; Efraim a Manasses budou mi jako
Ruben a Simeon. 6 Ale děti, kteréž po těchto zplodíš, tvoji
budou; jménem bratří svých jmenováni budou v dědictvích
svých. 7 Nebo když jsem se vracel z Pádan, umřela mi
Ráchel v zemi Kananejské na cestě, když již nedaleko bylo
do Efraty; a pochoval jsem ji tam u cesty k Efratě, jenž jest
Betlém. 8 Uzřev potom Izrael syny Jozefovy, řekl: Kdo jsou
onino? 9 Odpověděl Jozef otci svému: Synové moji jsou,
kteréž dal mi Bůh zde. I řekl: Přived' je medle ke mně, a
požehnám jim 10 (Oči pak Izraelovy mdlé byly pro starost, a
nemohl dobře viděti.) I přivedl je k němu, a on líbal a objímal
je. 11 I řekl Izrael Jozefovi: Nemyslilť jsem já, abych měl kdy
viděti tvář tvou, a aj, dal mi Bůh, abych viděl i símě tvé. 12
Tedy vzav je Jozef z klína jeho, sklonil se tváří až k zemi. 13
A vzav oba, Efraima na pravou stranu sobě, Izraelovi pak
na levou, a Manassesa na levou sobě, Izraelovi pak na
pravou, postavil je před ním. 14 Tedy vztáh Izrael pravici
svou, vložil ji na hlavu Efraimovu, kterýž byl mladší, levici
pak svou na hlavu Manassesovu, naschvál přeloživ ruce,
ačkoli Manasses byl prvorozený. 15 I požehnal Jozefovi,
řka: Bůh, před jehož obličejem ustavičně chodili otcové moji
Abraham a Izák, Bůh, kterýž mne spravoval po všecken život
můj až do dne tohoto; 16 Anděl ten, kterýž vytrhl mne ze
všeho zlého, požehnejž dítek těchto; a ať slovou synové moji
a synové otců mých Abrahama a Izáka; a ať se jako hmyz
rozmnoží u prostřed země. 17 Vida pak Jozef, že vložil otec
jeho ruku svou pravou na hlavu Efraimovu, nerád byl tomu. I
zdvihl ruku otce svého, aby ji přenesl s hlavy Efraimovy na
hlavu Manassesovu. 18 A řekl jemu: Ne tak, otče můj; nebo
toto jest prvorozený, vložiž pravici svou na hlavu jeho. 19 Ale
nepovolil otec jeho, a řekl: Vím, synu můj, vím; takéť i on
bude v lid, a také i on vzroste; však bratr jeho mladší více
poroste než on, a símě jeho bude u veliké množství národů.
20 I požehnal jim v ten den, řka: Skrze tebe požehnání bude
dávati Izrael takto: Učiniž tobě Bůh jako Efraimovi a jako
Manassesovi. I představil Efraima Manassesovi. 21 Řekl
také Izrael Jozefovi: Aj, já umírám, a budeť Bůh s vámi, a
zase vás přivede do země otců vašich. 22 Já pak dal jsem
tobě jeden díl výš nad bratří tvé, kteréhož jsem mečem svým
a lučištěm svým dosáhl z ruky Amorejského.

49 Povolal pak Jákob synů svých, a řekl: Sejděte se,
a oznámím vám, co se s vámi díti bude potomních
dnů. 2 Shromažďte se a slyšte synové Jákobovi, poslyšte
Izraele otce svého. 3 Ruben, prvorozený můj jsi ty, síla má,
a počátek moci mé, vyvýšenost důstojenství a vyvýšenost
síly. 4 Prudce sběhneš jako voda. Nebudeš vyvýšen, proto
že jsi vstoupil na lůže otce svého; a jakž jsi poškvrnil postele
mé, zmizelo vyvýšení tvé. 5 Simeon a Léví bratří, nástrojové
nepravosti jsou v příbytcích jejich. 6 Do tajné rady jejich
nevcházej duše má, k shromáždění jejich nepřipojuj se
slávo má; nebo v prchlivosti své zbili muže, a svévolně
vyvrátili zed. 7 Zlořečená prchlivost jejich, nebo neustupná;

i hněv jejich, nebo zatvrdilý jest. Rozdělím je v Jákobovi,
a rozptýlím je v Izraeli. 8 Judo, ty jsi, tebe chváliti budou
bratří tvoji; ruka tvá bude na šíji nepřátel tvých; klaněti se
budou tobě synové otce tvého. 9 Lvíče Juda, z loupeže,
synu můj, vrátil jsi se; schýliv se, ležel jako lev a jako lvice;
kdo zbudí ho? 10 Nebude odjata berla od Judy, ani vydavatel
zákona od noh jeho, dokudž nepřijde Sílo; a k němu se
shromáždí národové. 11 Uváže k vinnému kmenu osle své,
a k výbornému kmenu oslátko oslice své. Práti bude u víně
roucho své, a v červeném víně oděv svůj. 12 Èervenějších
očí bude nad víno, a zubů bělejších nad mléko. 13 Zabulon
bydliti bude na břehu mořském, a na přístavu lodí, a pomezí
jeho až k Sidonu. 14 Izachar osel silný, ležící mezi dvěma
břemeny. 15 A vida odpočinutí, že jest dobré, a zemi, že
jest rozkošná, sehne rameno své k nošení, a dávati bude
daně. 16 Dan souditi bude lid svůj, jako jedno z pokolení
Izraelských. 17 Budeť Dan jako had podlé cesty, jako had
rohatý podlé stezky, štípaje kopyta koně, aby spadl jezdec
jeho zpět. 18 Spasení tvého očekávám, ó Hospodine! 19 Gád,
vojsko přemůže jej, však on svítězí potom. 20 Asser, tučný
bude pokrm jeho, a ontʼ vydávati bude rozkoše královské. 21
Neftalím jako laň vypuštěná, vydávaje výmluvnosti krásné.
22 Ratolest rostoucí Jozef, ratolest rostoucí podlé studnice;
ratolesti vycházely nad zed. 23 Ačkoli hořkostí naplnili jej, a
stříleli na něj, a v tajné nenávisti měli ho střelci: 24 Však
zůstalo v síle lučiště jeho, a zsilila se ramena rukou jeho
z rukou mocného Jákobova; odkudž byl pastýř a kámen
Izraelův; 25 Od silného Boha, jemuž sloužil otec tvůj, kterýž
spomáhá tobě, a od všemohoucího, kterýž požehná tobě
požehnáními nebeskými s hůry, požehnáními propasti ležící
hluboko, požehnáním prsů a života. 26 Požehnání otce tvého
silnější budou nad požehnání předků mých, až k končinám
pahrbků věčných; budou nad hlavou Jozefovou, a na vrchu
hlavy Nazarejského mezi bratřími jeho. 27 Beniamin, vlk
dravý, ráno bude jísti loupež, a večer rozdělí kořisti. 28 Všech
těchto pokolení Izraelských jest dvanácte; a to jest, což
mluvil jim otec jejich; požehnal jim také, jednomu každému
vedlé požehnání jeho požehnal. 29 A poroučeje jim, řekl: Já
připojen budu k lidu svému; pochovejte mne s otci mými v
jeskyni té, kteráž jest na poli Efrona Hetejského, 30 V jeskyni,
kteráž jest na poli Machpelah, jenž jest naproti Mamre v
zemi Kananejské, kterouž koupil Abraham spolu s polem
tím od Efrona Hetejského k dědičnému pohřbu. 31 Tam
pochovali Abrahama a Sáru ženu jeho; tam pochovali Izáka
a Rebeku ženu jeho; tam také pochovali Líu. 32 Koupeno
pak bylo pole a jeskyně, kteráž na něm, od synů Het. 33 A
když přestal Jákob přikazovati synům svým, složil nohy své
na ložci a umřel; a připojen jest k lidu svému.

50 Tedy padl Jozef na tvář otce svého, a plakal nad ním,
líbaje ho. 2 A poručil služebníkům svým lékařům, aby
vonnými věcmi pomazali otce jeho. I pomazali lékaři vonnými
věcmi Izraele. 3 A vyplnilo se při něm čtyřidceti dní; (nebo tak
vyplňují se dnové těch, kteříž mazáni bývají vonnými věcmi).
I plakali ho Egyptští za sedmdesáte dní. 4 Když pak dnové
pláče toho pominuli, mluvil Jozef k domu Faraonovu, řka:
Jestliže jsem nyní nalezl milost před očima vašima, mluvte,
prosím, v uši Faraonovy, a rcete: 5 Otec můj přísahou mne
zavázal, řka: Aj, já umírám; v hrobě mém, kterýž jsem sobě
vykopal v zemi Kananejské, tam mne pochovej. Nyní tedy,
prosím, nechť vstoupím a pochovám otce svého, a navrátím
se zase. 6 I řekl Farao: Vstup a pochovej otce svého tak,
jakž tě přísahou zavázal. 7 Tedy vstoupil Jozef, aby pochoval
otce svého, a vstoupili s ním všickni služebníci Faraonovi,
starší domu jeho a všickni starší země Egyptské, 8 Všecken
také dům Jozefův, a všickni bratří jeho i dům otce jeho; toliko
dětí svých, ovec a volů nechali v zemi Gesen. 9 Vstoupili s
ním také i vozové a jezdci, a bylo vojsko to veliké velmi. 10 I
přišli až k místu Atád, kteréž jest při brodu Jordánském,
a kvílili tam kvílením velikým a velmi žalostným; i držel
tu zámutek po otci svém za dnů sedm. 11 Vidouce pak
obyvatelé země té, totiž Kananejští, zámutek na místě tom
Atád, řekli: Těžký to mají zámutek Egyptští. Protož nazváno
jest jméno jeho Abel Mizraim, a to jest při brodu Jordánském.
12 Učinili tedy s ním synové jeho tak, jakž jim byl poručil. 13
A donesše ho do země Kananejské, pochovali ho v jeskyni
na poli Machpelah, kterouž byl koupil Abraham s tím polem
k dědičnému pohřbu od Efrona Hetejského, naproti Mamre.
14 A když pochoval Jozef otce svého, navrátil se do Egypta s
bratřími svými a se všemi, kteříž byli vstoupili s ním, aby
pochovali otce jeho. 15 Vidouce pak bratří Jozefovi, že umřel
otec jejich, řekli: Snad v nenávisti nás míti bude Jozef, a
vrchovatě nahradí nám všecko zlé, kteréž jsme jemu činili.
16 Protož vzkázali Jozefovi, řkouce: Otec tvůj ještě před smrtí
svou přikázal, řka: 17 Takto díte Jozefovi: Prosím, odpusťʼ
již bratřím svým přestoupení a hřích jejich; nebo zle učinili
tobě. Protož již odpusťʼ, prosím, přestoupení služebníkům
Boha, jehož ctil otec tvůj. I rozplakal se Jozef, když k němu
mluvili. 18 Přistoupili potom také bratří jeho, a padše před
ním, řekli: Aj, my jsme služebníci tvoji. 19 Jimž odpověděl
Jozef: Nebojte se; nebo zdaliž jsem já vám za Boha? 20 Vy
zajisté skládali jste proti mně zlé; ale Bůh obrátil to v dobré,
aby učinil to, což vidíte nyní, a při životu zachoval lid mnohý.

21 Protož nebojte se již; já chovati vás budu i děti vaše. A tak
těšil je, a mluvil k srdci jejich. **22** Bydlil pak Jozef v Egyptě,
on i dům otce jeho, a živ byl Jozef sto a deset let. **23** A viděl
Jozef syny Efraimovy až do třetího pokolení; ano i synové
Machira, syna Manassesova, vychováni jsou u Jozefa. **24**
Mluvil potom Jozef bratřím svým: Já tudíž umru; Bůh pak
jistotně navštíví vás, a vyvede vás z země této do země,
kterouž přisáhl Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi. **25** Protož
přísahou zavázal Jozef syny Izraelovy, řka: Když navštíví
vás Bůh, vynestež kosti mé odsud. **26** I umřel Jozef, když
byl ve stu a v desíti letech; a pomazán jsa vonnými věcmi,
vložen jest do truhly v Egyptě.

2 Mojžišova

1 Tato jsou pak jména synů Izraelských, kteříž vešli do
Egypta s Jákobem; každý s čeledí svou přišel: **2** Ruben,
Simeon, Léví a Juda; **3** Izachar, Zabulon a Beniamin; **4** Dan
a Neftalím, Gád a Asser. **5** A bylo všech osob pošlých z
bedr Jákobových sedmdesáte duší; Jozef pak byl v Egyptě.
6 I umřel Jozef a všickni bratří jeho, a všecken ten rod. **7**
Synové pak Izraelští rozmnožili se a rodili se v hojnosti; a
rozhojňovali se, i zsilili se náramně velmi, a naplněna jest
jimi země. **8** V tom povstal král nový v Egyptě, kterýž neznal
Jozefa. **9** Ten řekl lidu svému: Aj, lid synů Izraelských jest
mnohý a silnější nad nás. **10** Nuže, opatrně sobě počínejme
před ním, aby se nerozmohl; a když by přišla válka, aby se
nepřipojil i on k nepřátelům našim, a nebojoval proti nám, a
nevyšel z země. **11** Protož ustanovili nad ním úředníky, kteříž
by plat vybírali, aby je trápili břemeny svými. I vystavěl lid
Izraelský Faraonovi města skladů, Fiton a Ramesses. **12** Ale
čím více trápili jej, tím více rostl a tím se více rozmáhal. I vzali
sobě syny Izraelské v ošklivost. **13** A tak podrobovali Egyptští
syny Izraelské v službu těžkou. **14** A k hořkosti přivodili život
jejich robotami těžkými, v hlině a cihlách a ve všelijakém díle
na poli, mimo všelikou potřebu svou, k níž práce jejich užívali
nenáležitě a bez lítosti. **15** I poručil král Egyptský babám
Hebrejským, z nichž jedna sloula Sefora a druhá Fua, **16** A
řekl: Když budete pomáhati ženám Hebrejským při porodu,
a uzříte, že již rodí, byl-li by syn, zabíte ho, pakli dcera,
tedy ať jest živa. **17** Bály se pak ty baby Boha, a nečinily
tak, jakž jim poručil král Egyptský, ale živých nechávaly
pacholíků. **18** Povolav tedy bab král Egyptský, mluvil jim:
Proč jste to učinily, že jste živé zachovaly pacholíky? **19** I
odpověděly baby Faraonovi: Nejsou ženy Hebrejské jako
ženy Egyptské; nebo ony jsou silnějšího přirození. Dříve než
přijde k nim baba, ony porodí. **20** I učinil dobře Bůh těm
babám. A rozmnožen jest lid, a zsilili se velmi. **21** Stalo se
pak proto, že se bály baby ty Boha, vzdělal jim domy. **22** I
přikázal Farao všemu lidu svému, řka: Každého syna, kterýž
se narodí, do řeky uvrzte; každé pak dcery nechte živé.

2 Odšed pak muž jeden z domu Léví, vzal dceru z pokolení
Léví. **2** I počala žena ta, a porodila syna; a viduci, že jest
krásný, kryla ho za tři měsíce. **3** A když ho nemohla déle
tajiti, vzala mu ošitku z sítí, a omazala ji klím a smolou; a
vložila do ní to dítě, a vyložila do rákosí u břehu řeky. **4** A
postavila sestru jeho zdaleka, aby zvěděla, co se s ním díti
bude. **5** A v tom sešla dcera Faraonova, aby se myla v řece;
a děvečky její procházely se po břehu řeky. A uzřevši ošitku
mezi rákosím, poslala děvečku svou, a vzala ji. **6** A když
otevřela, uzřela dítě; a aj, plakalo pacholátko. A slitovavši
se nad ním, řekla: Z dětí Hebrejských jest toto. **7** I řekla
sestra jeho k dceři Faraonově: Mám-li jíti a zavolati tobě
chůvy z žen Hebrejských, kteráž by odchovala tobě dítě?
8 Odpověděla dcera Faraonova: Jdi. Tedy šla děvečka a
zavolala matky toho dítěte. **9** I řekla jí dcera Faraonova:
Vezmi toto dítě, a odchovej mi je; a ať dám mzdu tvou. I
vzala žena dítě, a chovala je. **10** A když odrostlo pachole,
dovedla je k dceři Faraonově, kteráž jej měla za syna; a
nazvala jméno jeho Mojžíš, řkuci: Nebo jsem ho z vody
vytáhla. **11** I stalo se ve dnech těch, když vyrostl Mojžíš, že
vyšel k bratřím svým, a hleděl na trápení jejich. Uzřel také
muže Egyptského, an tepe muže Hebrejského, jednoho z
bratří jeho. **12** A sem i tam se ohlédna, vida, že žádného tu
není, zabil Egyptského, a zahrabal jej v písku. **13** Vyšed
potom druhého dne, a aj, dva muži Hebrejští vadili se. I řekl
tomu, kterýž křivdu činil: Proč tepeš bližního svého? **14**
Kterýžto odpověděl: Kdo tě ustanovil knížetem a soudcí nad
námi? Zdali zabiti mne myslíš, jako jsi zabil Egyptského?
Protož ulekl se Mojžíš a řekl: Jistě známá jest ta věc. **15**
A uslyšav Farao tu věc, hledal zabiti Mojžíše. Ale Mojžíš
utekl od tváři Faraonovy, a bydlil v zemi Madianské; i usadil
se podlé studnice. **16** Kníže pak Madianské mělo sedm
dcer. Kteréžto přišedše, vážily vodu, a nalívaly do koryt, aby
napájely dobytek otce svého. **17** I přišli pastýři, a odehnali je.
Tedy Mojžíš vstav, pomohl jim a napojil dobytek jejich. **18**
A když se navrátily k Raguelovi, otci svému, řekl on: Jakž
jste to dnes tak brzo přišly? **19** Odpověděly: Muž Egyptský
vysvobodil nás z ruky pastýřů; ano také ochotně navážil
nám vody, a napojil dobytek. **20** I řekl dcerám svým: Kdež
pak jest? Pročež jste pustily muže toho? Povolejte ho, ať
pojí chleba. **21** A svolil Mojžíš k tomu, aby bydlil s mužem
tím. Kterýžto dal Zeforu, dceru svou, Mojžíšovi. **22** I porodila
syna, a nazval jméno jeho Gerson; nebo řekl: Příchozí jsem
byl v zemi cizí. **23** Stalo se pak po mnohých časích, že umřel
král Egyptský; a synové Izraelští úpěli pro roboty, a křičeli.
I vstoupil k Bohu křik jejich pro roboty. **24** A uslyšel Bůh
naříkání jejich, a rozpomenul se Bůh na smlouvu svou s
Abrahamem, Izákem a Jákobem. **25** I vzhlédl Bůh na syny
Izraelské, a poznal Bůh.

3 Mojžíš pak pásl dobytek Jetry tchána svého, kněze
Madianského, a hnav stádo po poušti, přišel až k hoře
Boží Oréb. **2** Tedy ukázal se mu anděl Hospodinův v plameni
ohně z prostředku kře. I viděl, a aj, keř hořel ohněm, a však
neshořel. **3** Protož řekl Mojžíš: Půjdu nyní, a spatřím vidění

toto veliké, proč neshoří keř. 4 Vida pak Hospodin, že jde,
aby pohleděl, zavolal naň Bůh z prostředku kře, a řekl:
Mojžíši, Mojžíši! Kterýžto odpověděl: Aj, teď jsem. 5 I řekl:
Nepřistupuj sem, szuj obuv svou s noh svých; nebo místo,
na kterémž ty stojíš, země svatá jest. 6 A řekl: Já jsem Bůh
otce tvého, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův, a Bůh Jákobův. I
zakryl Mojžíš tvář svou, (nebo se bál), aby nepatřil na Boha.
7 Jemužto řekl Hospodin: Zřetelně viděl jsem trápení lidu
mého, kterýž jest v Egyptě; a křik jejich pro přísnost úředníků
jeho slyšel jsem; nebo znám bolesti jeho. 8 Protož jsem
sstoupil, abych vysvobodil jej z ruky Egyptských, a vyvedl jej
z země té do země dobré a prostranné, do země oplývající
mlékem a strdí, na místa Kananejského a Hetejského, a
Amorejského a Ferezejského, a Hevejského a Jebuzejského.
9 Nebo nyní, aj, křik synů Izraelských přišel ke mně; viděl
jsem také i ssoužení, jímž je ssužují Egyptští. 10 Protož,
nyní poď a pošli tě k Faraonovi; a vyvedeš lid můj, syny
Izraelské z Egypta. 11 I řekl Mojžíš Bohu: Kdo jsem já,
abych šel k Faraonovi, a abych vyvedl syny Izraelské z
Egypta? 12 I odpověděl: Však budu s tebou; a toto budeš míti
znamení, že jsem já tě poslal: Když vyvedeš lid ten z Egypta,
sloužiti budete Bohu na hoře této. 13 I řekl Mojžíš Bohu: Aj,
já půjdu k synům Izraelským a dím jim: Bůh otců vašich
poslal mne k vám. Řeknou-li mi: Které jest jméno jeho?
co jim odpovím? 14 I řekl Bůh Mojžíšovi: JSEM, KTERÝŽ
JSEM. Řekl dále: Takto díš synům Izraelským: JSEM poslal
mne k vám. 15 Řekl ještě Bůh Mojžíšovi: Takto díš synům
Izraelským: Hospodin, Bůh otců vašich, Bůh Abrahamův,
Bůh Izákův, a Bůh Jákobův poslal mne k vám; toť jest jméno
mé na věčnost, a tať jest památka má po všecky věky. 16
Jdi, a shromáždě starší Izraelské, mluv jim: Hospodin Bůh
otců vašich ukázal mi se, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův, a
Bůh Jákobův, řka: Rozpomínaje, rozpomenul jsem se na
vás, a na to, co se vám dálo v Egyptě. 17 Protož jsem řekl:
Vyvedu vás z trápení Egyptského do země Kananejského, a
Hetejského, a Amorejského, a Ferezejského, a Hevejského,
a Jebuzejského, do země oplývající mlékem a strdí. 18 I
poslechnou hlasu tvého. Půjdeš pak ty a starší Izraelští k
králi Egyptskému, a díte jemu: Hospodin Bůh Hebrejský
potkal se s námi; protož nyní, nechť medle jdeme cestou tří
dnů na poušť, abychom obětovali Hospodinu Bohu našemu.
19 Ale já vím, žeť vám nedopustí král Egyptský jíti; leč v
ruce silné. 20 Protož vztáhnu ruku svou, a bíti budu Egypt
divnými věcmi svými, kteréž činiti budu u prostřed něho; a
potom propustí vás. 21 A dám milost lidu tomuto před očima
Egyptských. I stane se, že když půjdete, neodejdete prázdní.
22 Ale vypůjčí žena od sousedy své, a od hospodyně domu
svého klínotů stříbrných, a klínotů zlatých a roucha; i vložíte
to na syny a na dcery své, a tak obloupíte Egypt.

4 Odpověděl pak Mojžíš, a řekl: Aj, neuvěří mi, ani
uposlechnou hlasu mého; nebo řeknou: Neukázalť se
tobě Hospodin. 2 Tedy řekl jemu Hospodin: Co jest to v ruce
tvé? Odpověděl: Hůl. 3 I řekl: Vrz ji na zem. I povrhl ji na
zem, a obrácena jest v hada; a utíkal Mojžíš před ním. 4
Tedy řekl Hospodin Mojžíšovi: Vztáhni ruku svou, a chyť ho
za ocas. Kterýžto vztáh ruku svou, chytil jej, a obrácen jest v
hůl v rukou jeho. 5 Aby věřili, že se ukázal tobě Hospodin,
Bůh otců jejich, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův.
6 Potom zase řekl jemu Hospodin: Vlož nyní ruku svou za
ňadra svá. I vložil ruku svou za ňadra svá; a vyňal ji, a
aj, ruka jeho byla malomocná, bílá jako sníh. 7 Řekl opět:
Vlož ruku svou zase v ňadra svá. Kterýž vložil ruku svou
zase v ňadra svá; a vyňal ji z ňader svých, a aj, učiněna
jest zase jako jiné tělo jeho. 8 I budeť, jestliže neuvěří
tobě, a neposlechnou hlasu a znamení prvního, uvěří hlasu
a znamení druhému. 9 A pakli neuvěří ani těm dvěma
znamením, a neuposlechnou hlasu tvého, tedy nabereš
vody z řeky, a vyliješ ji na zem; a promění se vody, kteréž
vezmeš z řeky, a obrátí se v krev na zemi. 10 I řekl Mojžíš
Hospodinu: Prosím, Pane, nejsem muž výmluvný, aniž prvé,
ani jakž jsi mluvil s služebníkem svým; nebo zpozdilých úst
a neohbitého jazyku jsem. 11 Jemuž odpověděl Hospodin:
Kdo dal ústa člověku? Aneb kdo může učiniti němého, neb
hluchého, vidoucího, neb slepého? Zdali ne já Hospodin? 12
Nyní tedy jdi, a já budu v ústech tvých, a naučím tě, co bys
mluviti měl. 13 I řekl: Slyš mne, Pane, pošli, prosím, toho,
kteréhož poslati máš. 14 A rozhněvav se velmi Hospodin na
Mojžíše, řekl: Zdaliž nemáš Arona bratra svého z pokolení
Léví? Vím, že on výmluvný jest; ano aj, sám vyjde v cestu
tobě, a vida tebe, radovati se bude v srdci svém. 15 Ty
mluviti budeš k němu, a vložíš slova v ústa jeho; a já budu v
ústech tvých a v ústech jeho, a naučím vás, co byste měli
činiti. 16 A on mluviti bude za tebe k lidu; a bude tobě on za
ústa, a ty budeš jemu za Boha. 17 Hůl pak tuto vezmeš v
ruku svou, kterouž činiti budeš ta znamení. 18 Tedy odšed
Mojžíš, navrátil se k Jetrovi tchánu svému, a řekl jemu:
Nechť jdu nyní, a navrátím se k bratřím svým, kteříž jsou v
Egyptě, a pohledím, jsou-li ještě živi. I řekl Jetro Mojžíšovi:
Jdi v pokoji. 19 Nebo řekl byl Hospodin Mojžíšovi v zemi
Madianské: Jdi, navrať se do Egypta; nebo zemřeli jsou
všickni muži, kteříž hledali bezživotí tvého. 20 A vzav Mojžíš
ženu svou, a syny své, vsadil je na osla, aby se navrátil
do země Egyptské; vzal také Mojžíš hůl Boží v ruku svou.

21 I řekl Hospodin Mojžíšovi: Když půjdeš a navrátíš se
do Egypta, hleď, abys všecky zázraky, kteréž jsem složil v
ruce tvé, činil před Faraonem. Jáť pak zatvrdím srdce jeho,
aby nepropustil lidu. 22 Protož díš Faraonovi: Toto praví
Hospodin: Syn můj, prvorozený můj jest Izrael. 23 I řekl
jsem tobě: Propusť syna mého, ať slouží mi; a nechtěl jsi ho
propustiti. Aj, já zabiji syna tvého, prvorozeného tvého. 24 I
stalo se, když byl Mojžíš na cestě v hospodě, že se obořil na
něj Hospodin, a hledal ho usmrtiti. 25 Tedy vzala Zefora nůž
ostrý, a obřezala neobřízku syna svého, kteroužto vrhla k
nohám jeho, řkuci: Zajisté ženich krví jsi mi. 26 I nechal ho.
Ona pak nazvala ho tehdáž ženichem krví pro obřezání. 27
Řekl také Hospodin Aronovi: Jdi vstříc Mojžíšovi na poušť.
I šel a potkal se s ním na hoře Boží, a políbil ho. 28 A
vypravoval Mojžíš Aronovi všecka slova Hospodinova, kterýž
ho poslal, i o všech znameních, kteráž přikázal jemu. 29
Tedy šel Mojžíš s Aronem, a shromáždili všecky starší synů
Izraelských. 30 I mluvil Aron všecka slova, kteráž byl mluvil
Hospodin k Mojžíšovi, a činil znamení před očima lidu. 31 A
uvěřil lid, když uslyšeli, že navštívil Hospodin syny Izraelské,
a že viděl ssoužení jejich. A sklonivše se, poklonu učinili.

5 Potom pak přišli Mojžíš s Aronem, a řekli Faraonovi:
Takto praví Hospodin, Bůh Izraelský: Propusť lid můj,
ať mi slaví svátky na poušti. 2 Odpověděl Farao: Kdo jest
Hospodin, abych poslechl hlasu jeho a propustil Izraele?
Hospodina neznám, Izraele také nepropustím. 3 I řekli: Bůh
Hebrejský potkal se s námi. Nechť medle jdeme cestou
tří dní na poušť, a obětujeme Hospodinu Bohu našemu,
aby nedopustil na nás moru neb meče. 4 I řekl jim král
Egyptský: Proč ty Mojžíši a Arone, odtrhujete lid od prací
jejich? Jděte k robotám svým. 5 Řekl také Farao: Hle, již
nyní mnoho jest lidu toho v zemi, a vy odvozujete je od robot
jejich. 6 I přikázal Farao v ten den úředníkům nad lidem a
šafářům jeho, řka: 7 Nedávejte již více slámy lidu k dělání
cihel jako prvé; nechať jdou sami a sbírají sobě slámu. 8
Však touž summu cihel, kterouž udělávali prvé, uložte na ně,
nic neujímejte z ní; neboť zahálejí, a protož volají, řkouce:
Podme, obětujme Bohu našemu. 9 Nechť se přitíží robot
mužům těm; a nechť pracují v nich, aby se neohlédali na
slova lživá. 10 Vyšedše tedy úředníci nad lidem a šafáři
jeho, mluvili k lidu, řkouce: Takto praví Farao: Já nebudu
vám dávati slámy. 11 Sami jděte, beřte sobě slámu, kdekoli
naleznete; ale nic nebude ujato díla vašeho. 12 I rozběhl se
lid po vší zemi Egyptské, aby trhal strniště místo slámy. 13
A úředníci nutili je, řkouce: Vyplňte díla svá, úkol denní v
den jeho, jako když sláma byla. 14 I biti jsou šafáři synů
Izraelských, kteréž ustanovili nad nimi úředníci Faraonovi,
a mluveno k nim: Proč jste nevyplnili úkolu svého v díle
cihel, jako prvé, ani včera ani dnes? 15 I přišli šafáři synů
Izraelských, a volali k Faraonovi, řkouce: Proč tak děláš
služebníkům svým? 16 Slámy se nedává služebníkům tvým,
a říkají nám: Dělejte cihly; a hle, služebníci tvoji biti bývají, a
hřeší lid tvůj. 17 I řekl: Zahálíte, zahálíte, a protož mluvíte:
Podme, obětujme Hospodinu. 18 Protož nyní jděte, dělejte;
slámy se vám dávati nebude, ale vy summu cihel vyplňujte.
19 Vidouce šafáři synů Izraelských, že zle s nimi, poněvadž
řečeno: Neujmete počtu cihel vašich z úkolu denního v den
jeho, 20 Potkali se s Mojžíšem a Aronem, kteříž stáli, aby
jim vstříc vyšli, když by se vraceli od Faraona. 21 A mluvili
jim: Pohlediž Hospodin na vás, a sud; nebo zošklivili jste
nás před Faraonem a služebníky jeho, a dali jste meč v
ruku jejich, aby nás zamordovali. 22 I navrátil se Mojžíš k
Hospodinu a řekl: Pane, proč jsi tyto zlé věci uvedl na lid
tento? Proč jsi mne sem poslal? 23 Nebo od té chvíle, jakž
jsem všel k Faraonovi, abych mluvil jménem tvým, hůře
nakládá s lidem tímto, a ty jsi vždy nevysvobodil lidu svého.

6 Odpověděl Hospodin Mojžíšovi: Nyní uzříš, co učiním
Faraonovi; nebo v ruce silné propustí je, a v ruce mocné
vyžene je z země své. 2 Mluvil ještě Bůh k Mojžíšovi a
řekl jemu: Já jsem Hospodin. 3 Ukázalť jsem se zajisté
Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi v tom, že jsem Bůh silný
všemohoucí; ale v jménu svém, Hospodin, nejsem poznán od
nich. 4 K tomu utvrdil jsem smlouvu svou s nimi, že jim dám
zemi Kananejskou, zemi putování jejich, v níž pohostinu byli.
5 Nad to, já slyšel jsem křik synů Izraelských, kteréž Egyptští
v službu podrobují, a rozpomenul jsem se na smlouvu svou.
6 Protož pověz synům Izraelským: Já jsem Hospodin, a
vyvedu vás z robot Egyptských, a vytrhnu vás z služby jejich,
a vysvobodím vás v ruce vztažené a skrze soudy veliké. 7 A
vezmu vás sobě za lid, a budu vám za Boha; a zvíte, že jsem
Hospodin Bůh váš, vysvobozující vás z robot Egyptských. 8
Uvedu vás také do země, o níž jsem, zdvihna ruku svou,
přisáhl, že ji dám Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi; a dám ji
vám v dědictví; Já Hospodin. 9 I mluvil tak Mojžíš synům
Izraelským; ale neslyšeli Mojžíše pro úzkost ducha a službu
přetěžkou. 10 Protož mluvil Hospodin Mojžíšovi, řka: 11 Vejdi,
mluv Faraonovi králi Egyptskému, ať propustí syny Izraelské
z země své. 12 I mluvil Mojžíš před Hospodinem, řka: Hle,
synové Izraelští neposlechli mne, kterakž tedy poslechne
mne Farao, a já jsem zpozdilý v řeči? 13 I mluvil Hospodin
Mojžíšovi a Aronovi, a přikázaní dal jim k synům Izraelským
a k Faraonovi králi Egyptskému, aby vyvedli syny Izraelské z

země Egyptské. 14 Tito jsou přední v čeledech otců svých.
Synové Rubenovi, prvorozeného Izraelova: Enoch, Fallu,
Ezron a Charmi. Ty jsou čeledi Rubenovy. 15 Synové pak
Simeonovi: Jamuel, Jamin, Ahod, Jachin, Sohar a Saul, syn
Kananejské. Ty jsou čeledi Simeonovy. 16 A tato jsou jména
synů Léví v rodech jejich: Gerson, Kahat a Merari. Let pak
života Léví bylo sto třidceti a sedm let. 17 Synové Gerson:
Lebni a Semei po čeledech svých. 18 A synové Kahat:
Amram, Izar, Hebron a Uziel. Let pak života Kahat bylo sto
třidceti a tři léta. 19 A synové Merari: Moholi a Musi. Ty
jsou čeledi Léví v rodech svých. 20 Pojal pak Amram ženu
Jochebed, tetu svou, sobě za manželku, kterážto porodila
mu Arona a Mojžíše. A let života Amramova bylo sto třidceti
a sedm let. 21 Synové také Izarovi: Chore, Nefega Zechri.
22 A synové Uzielovi: Mizael, Elzafan a Sethri. 23 Pojal
pak Aron Alžbětu, dceru Aminadabovu, sestru Názonovu,
sobě za manželku; kterážto porodila jemu Nádaba, Abiu,
Eleazara a Itamara. 24 Synové pak Chore: Asser, Elkana
a Abiazaf. Ty jsou čeledi Choritských. 25 Eleazar pak syn
Aronův vzal jednu ze dcer Putielových sobě za manželku;
kteráž mu porodila Fínesa. Ti jsou přední z otců Levítských
po čeledech svých. 26 To jest ten Aron a Mojžíš, jimž řekl
Hospodin: Vyveďte syny Izraelské z země Egyptské po
houfích jejich. 27 Tito jsou, kteříž mluvili Faraonovi, králi
Egyptskému, aby vyvedli syny Izraelské z Egypta; toť jest
ten Mojžíš a Aron. 28 Stalo se pak, když mluvil Hospodin k
Mojžíšovi v zemi Egyptské, 29 Že mu řekl takto: Já Hospodin;
mluv k Faraonovi, králi Egyptskému, všecko, což já mluvím
tobě. 30 A řekl Mojžíš před Hospodinem: Aj, já jsem zpozdilý
v řeči, kterakž tedy poslouchati mne bude Farao?

7 I řekl Hospodin Mojžíšovi: Aj, ustanovil jsem tě za Boha
Faraonovi; Aron pak bratr tvůj bude prorokem tvým. 2
Ty mluviti budeš všecko, což tobě přikáži; Aron pak bratr
tvůj mluviti bude k Faraonovi, aby propustil syny Izraelské z
země své. 3 Ale ját' zatvrdím srdce Faraonovo, a množiti
budu znamení svá a zázraky své v zemi Egyptské. 4 Aniž
poslechne vás Farao. I vzložím ruku svou na Egypt, a
vyvedu vojska svá, lid svůj, syny Izraelské, z země Egyptské
skrze soudy veliké. 5 I zvědíť Egyptští, že já jsem Hospodin,
když vztáhnu ruku svou na Egypt; a vyvedu syny Izraelské z
prostředku jich. 6 Tedy učinil Mojžíš a Aron tak; jakž přikázal
jim Hospodin, tak učinili. 7 A byl Mojžíš v osmdesáti, Aron
pak v osmdesáti a třech letech, když mluvili s Faraonem. 8 I
řekl Hospodin Mojžíšovi a Aronovi takto: 9 Když mluviti k vám
bude Farao, řka: Ukažte od sebe zázrak, tedy díš Aronovi:
Vezmi hůl svou, a povrz před Faraonem, i obrátí se v hada.
10 Tedy všel Mojžíš s Aronem k Faraonovi, a učinili tak, jakž
přikázal Hospodin; a povrhl Aron hůl svou před Faraonem i
před služebníky jeho, a obrácena jest v hada. 11 Povolal pak
také Farao mudrců a čarodějníků; a učinili i ti čarodějníci
Egyptští skrze čáry své tolikéž. 12 Nebo povrhl každý z nich
hůl svou, a obráceny jsou v hady; ale požřela hůl Aronova
hole jejich. 13 I posililo se srdce Faraonovo, a neuposlechl
jich, tak jakž byl mluvil Hospodin. 14 Protož řekl Hospodin
Mojžíšovi: Obtížilo se srdce Faraonovo; nechce propustiti
lidu toho. 15 Jdi k Faraonovi ráno, aj, půjde ven k vodě, a
stůj naproti němu při břehu řeky; a hůl, kteráž obrácena byla
v hada, vezmeš do ruky své. 16 A díš mu: Hospodin Bůh
Hebrejský poslal mne k tobě, ať bych řekl: Propusť lid můj,
aby sloužili mi na poušti; a aj, neuposlechls až dosavad. 17
Protož takto praví Hospodin: Po tomto poznáš, že já jsem
Hospodin: Aj, já udeřím holí, kteráž jest v ruce mé, na vody,
kteréž jsou v řece, a obráceny budou v krev. 18 A ryby,
kteréž jsou v řece, pomrou; i nasmradí se řeka, a ustávati
budou Egyptští, hledajíce vody, kterouž by pili z řeky. 19
Protož řekl Hospodin Mojžíšovi: Rci Aronovi: Vezmi hůl svou,
a vztáhni ruku svou na vody Egyptské, na řeky jejich, na
potoky jejich, i na jezera jejich, a na všecka shromáždění
vod jejich, aby se obrátily v krev; i bude krev po vší zemi
Egyptské, tak v nádobách dřevěných, jako kamenných. 20
Tedy učinili tak Mojžíš a Aron, jakž byl přikázal Hospodin; a
zdvihna hůl, udeřil v vodu, kteráž byla v řece, před očima
Faraonovýma a před očima služebníků jeho; i obráceny jsou
všecky vody, kteréž byly v řece, v krev. 21 Ryby pak, kteréž
byly v řece, pomřely, a nasmradila se řeka, tak že nemohli
Egyptští píti vody z řeky; a byla krev po vší zemi Egyptské.
22 To též učinili i čarodějníci Egyptští skrze čáry své. I zsililo
se srdce Faraonovo, aby neuposlechl jich, tak jakž byl mluvil
Hospodin. 23 A odvrátiv se Farao, přišel do domu svého;
a ani k tomu nepřiložil srdce svého. 24 Kopali pak všickni
Egyptští vůkol řeky, hledajíce vody ku pití; nebo nemohli píti
vody z řeky. 25 A vyplnilo se dní sedm, jakž ranil Hospodin
řeku.

8 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi: Vejdi k Faraonovi a rci
jemu: Takto praví Hospodin: Propusť lid můj, ať mi slouží.
2 Pakli nebudeš chtíti propustiti, aj, já raním všecky krajiny
tvé žabami. 3 A vydá řeka množství žab, kteréž vystoupí a
polezou do domu tvého a do pokoje, v němž líháš, a na
ložce tvé, a do domů služebníků tvých i lidu tvého, a do pecí
tvých a do těsta tvého. 4 I na tebe a na lid tvůj, i na všecky
služebníky tvé polezou žáby. 5 I řekl Hospodin Mojžíšovi: Rci
Aronovi: Vztáhni ruku svou s holí svou na řeky, na potoky a
na jezera, a vyveď žáby na zemi Egyptskou. 6 I vztáhl Aron

ruku svou na vody Egyptské; a vystoupily žáby a přikryly
zemi Egyptskou. 7 A učinili tolikéž čarodějníci skrze své
čáry; a udělali, že vyšly žáby na zemi Egyptskou. 8 Tedy
Farao povolav Mojžíše a Arona, řekl: Modlte se Hospodinu,
ať odejme žáby ode mne a od lidu mého; a propustím ten lid,
aby obětovali Hospodinu. 9 I řekl Mojžíš Faraonovi: Poctím
tě tím, a pověz, kdy bych se měl modliti za tě a za služebníky
tvé, a za lid tvůj, aby vypléněny byly žáby od tebe, i z domů
tvých; toliko v řece zůstanou. 10 Kterýžto odpověděl: Zítra.
A Mojžíš řekl: Podlé slova tvého nechť jest, abys věděl,
že žádného takového není, jako Hospodin Bůh náš. 11 I
odejdou žáby od tebe a od domů tvých, i od služebníků tvých
a od lidu tvého; toliko v řece zůstanou. 12 Tedy vyšel Mojžíš
s Aronem od Faraona. I volal Mojžíš k Hospodinu, aby odjaty
byly žáby, kteréž byl dopustil na Faraona. 13 I učinil Hospodin
podlé slova Mojžíšova; a vymřely žáby z domů, ze vsí i z
polí. 14 I shrnuli je na hromady; a nasmradila se země. 15
Vida pak Farao, že by dáno bylo oddechnutí, více zatvrdil se
v srdci svém, a neuposlechl jich, jakož byl mluvil Hospodin.
16 I řekl Hospodin Mojžíšovi: Rci k Aronovi: Vztáhni hůl svou,
a udeř v prach země, aby obrátil se v stěnice na vší zemi
Egyptské. 17 Kteříž učinili tak. Nebo vztáhl Aron ruku svou s
holí svou, a udeřil prach země. I byly stěnice na lidech i
hovadech; všecken prach země obrátil se v stěnice ve vší
zemi Egyptské. 18 Dělali také tak čarodějníci skrze čáry své,
aby vyvedli stěnice, ale nemohli. A byly stěnice na lidech i
hovadech. 19 Tedy řekli čarodějníci Faraonovi: Prst Boží toto
jest. A posililo se srdce Faraonovo, aniž poslechl jich, jakož
mluvil Hospodin. 20 Řekl pak Hospodin Mojžíšovi: Vstaň
ráno a stůj před Faraonem. Hle vyjde k vodě, a díš k němu:
Takto praví Hospodin: Propusť lid můj, ať mi slouží. 21 Pakli
nepropustíš lidu mého, hle, já pošli na tě a na služebníky
tvé, a na lid tvůj, a na domy tvé směsici všelikých škodlivých
žížal; a naplněni budou domové Egyptští těmi žížalami, nad
to i země ta, na níž oni jsou. 22 A oddělím v ten den zemi
Gesen, v níž lid můj zůstává, aby tam nebylo směsice té;
abys věděl, že jsem já Hospodin u prostřed země. 23 A
vysvobozením rozdíl učiním mezi lidem svým a lidem tvým.
Zítra bude znamení toto. 24 I učinil Hospodin tak. Nebo
přišla těžká směsice škodlivých žížal na dům Faraonův,
a do domů služebníků jeho i na všecku zemi Egyptskou;
a nakazila se země od té směsice. 25 Povolal pak Farao
Mojžíše a Arona, a řekl: Jděte, obětujte Bohu svému tu v
zemi. 26 I řekl Mojžíš: Nenáleží nám tak činiti; nebo ohavnost
Egyptských obětovali bychom Hospodinu Bohu našemu. A
jestliže bychom obětovali to, což jest ohavnost před očima
Egyptských, zdaž by nás neukamenovali? 27 Cestou tří dnů
půjdeme na poušť, a obětovati budeme Hospodinu Bohu
našemu, jakž nám rozkázal. 28 I řekl Farao: Já propustím
vás, abyste obětovali Hospodinu Bohu svému na poušti,
však dále abyste nikoli neodcházeli. Modltež se za mne.
29 Odpověděl Mojžíš: Aj, já vycházím od tebe, a modliti
se budu Hospodinu, aby odešla ta směsice od tebe, od
služebníků tvých i od lidu tvého zítra; avšak ať Farao více
nezklamává, nepropouštěje lidu, aby obětovali Hospodinu.
30 A vyšed Mojžíš od Faraona, modlil se Hospodinu. 31 I
učinil Hospodin podlé slova Mojžíšova, a odjal tu směsici od
Faraona, od služebníků jeho i od lidu jeho, tak že ani jedné
žížaly nezůstalo. 32 Ale Farao ztížil srdce své také i tehdáž,
a nepropustil lidu.

9 Tedy řekl Hospodin Mojžíšovi: Vejdi k Faraonovi, a mluv
k němu: Takto praví Hospodin, Bůh Hebrejský: Propusť
lid můj, ať mi slouží. 2 Pakli nebudeš chtíti propustiti, než
předce držeti je budeš: 3 Aj, ruka Hospodinova bude na
dobytku tvém, kterýž jest na poli, na koních, na oslích, na
velbloudích, na volích a na ovcech, mor těžký velmi. 4
A učiní Hospodin rozdíl mezi dobytky Izraelských a mezi
dobytky Egyptských, aby nic neumřelo ze všeho, což jest
synů Izraelských. 5 A uložil Hospodin čas jistý, řka: Zítra
učiní Hospodin věc takovou na zemi. 6 I učinil Hospodin
tu věc na zejtří, a pomřel všecken dobytek Egyptským; z
dobytku pak synů Izraelských ani jedno neumřelo. 7 I poslal
Farao, a aj, neumřelo z dobytků Izraelských ani jedno. Ale
obtíženo jest srdce Faraonovo, a nepropustil lidu. 8 I řekl
Hospodin Mojžíšovi a Aronovi: Vezměte sobě plné hrsti
své popela z peci, a ať jej sype Mojžíš k nebi před očima
Faraonovýma. 9 I obrátí se v prach po vší zemi Egyptské, a
budou z něho na lidech i na hovadech vředové prýštící se
neštovicemi po vší zemi Egyptské. 10 Nabravše tedy popela
z peci, stáli před Faraonem, a sypal jej Mojžíš k nebi. I byli
vředové plní neštovic, prýštící se na lidech i na hovadech.
11 Aniž mohli čarodějníci státi před Mojžíšem pro vředy;
nebo byli vředové na čarodějnících i na všech Egyptských.
12 I zsilil Hospodin srdce Faraonovo, a neposlechl jich, tak
jakž byl mluvil Hospodin k Mojžíšovi. 13 Tedy řekl Hospodin
Mojžíšovi: Vstana ráno, postav se před Faraonem, a rci k
němu: Takto praví Hospodin, Bůh Hebrejský: Propusť lid
můj, ať mi slouží. 14 Nebo já teď již pošli všecky rány své na
srdce tvé, i na služebníky tvé a na lid tvůj, abys věděl, žeť
není podobného mně na vší zemi. 15 Nebo nyní, když jsem
vztáhl ruku svou, byl bych tebe také ranil i lid tvůj morem tím;
a tak bys byl vyhlazen z země. 16 Ale však proto jsem tě
zachoval, abych ukázal na tobě moc svou, a aby vypravovali

jméno mé na vší zemi. 17 Ještě ty pozdvihuješ se proti lidu
mému, nechtěje ho propustiti? 18 Aj, já dštíti budu zítra v
tentýž čas krupobitím těžkým náramně, jakéhož nebylo v
Egyptě od toho dne, jakž založen jest, až do tohoto času. 19
Protož nyní pošli, shromažď dobytek svůj a cokoli máš na
poli. Na všecky lidi i hovada, kteráž by nalezena byla na poli,
a nebyla by shromážděna do domu, spadne krupobití, a
pomrou. 20 Kdo tedy z služebníků Faraonových ulekl se
slova Hospodinova, svolal hbitě služebníky své i dobytek
svůj do domu. 21 Ale kdož nepřiložil srdce svého k slovu
Hospodinovu, nechal služebníků svých a dobytka svého na
poli. 22 I řekl Hospodin Mojžíšovi: Vztáhni ruku svou k nebi,
ať jest krupobití po vší zemi Egyptské, na lidi i na hovada i
na všelikou bylinu polní v zemi Egyptské. 23 Tedy vztáhl
Mojžíš hůl svou k nebi, a Hospodin vydal hřímání a krupobití.
I sstoupil oheň na zem, a dštil Hospodin krupobitím na zemi
Egyptskou. 24 I bylo krupobití a oheň smíšený s krupobitím
těžký velmi, jakéhož nebylo nikdy ve vší zemi Egyptské,
jakž v ní bydliti lidé začali. 25 I ztloukly kroupy po vší zemi
Egyptské, cožkoli bylo na poli od člověka až do hovada;
všecku také bylinu polní potloukly kroupy, i všecko stromoví
na poli zpřerážely. 26 Toliko v zemi Gesen, v níž byli synové
Izraelští, nebylo krupobití. 27 Poslav tedy Farao, povolal
Mojžíše a Arona a řekl jim: Zhřešil jsem i nyní. Hospodint'
jest spravedlivý, ale já a lid můj bezbožní jsme. 28 Modlte
se Hospodinu, (nebo dosti jest), ať není hřímání Božího a
krupobití. Tedy propustím vás, aniž déle zůstávati budete.
29 I řekl jemu Mojžíš: Když vyjdu ven z města, rozprostru
ruce své k Hospodinu, a hřímání přestane, i krupobití více
nebude, abys poznal, že Hospodinova jest země. 30 Ale
vím, že ani ty, ani služebníci tvoji ještě se nebudete báti
tváři Hospodina Boha. 31 I potlučen jest len a ječmen; nebo
ječmen se byl vymetal, len také byl v hlávkách. 32 Ale
pšenice a špalda nebyla ztlučena, nebo pozdní byla. 33 Tedy
Mojžíš vyšed od Faraona z města, rozprostřel ruce své k
Hospodinu. I přestalo hřímání a krupobití, a ani déšť nelil se
na zemi. 34 Uzřev pak Farao, že přestal déšť a krupobití a
hřímání, opět hřešil; a více obtížil srdce své, on i služebníci
jeho. 35 I zsililo se srdce Faraonovo, a nepropustil synů
Izraelských, tak jakž byl mluvil Hospodin skrze Mojžíše.

10 I řekl Hospodin Mojžíšovi: Vejdi k Faraonovi, ačkoli
jsem já obtížil srdce jeho, a srdce služebníků jeho,
abych učinil divy tyto své u prostřed nich; 2 A abys ty
vypravoval v uši synů svých i vnuků svých, co jsem učinil v
Egyptě, a znamení má, kteráž jsem prokázal na nich; abyste
věděli, že já jsem Hospodin. 3 I všel Mojžíš s Aronem k
Faraonovi, a řekli jemu: Takto praví Hospodin Bůh Hebrejský:
Dokavadž nechceš se ponížiti přede mnou? Propusť lid
můj, ať mi slouží. 4 Pakli nechceš propustiti lidu mého, aj,
já uvedu zítra kobylky na krajinu tvou. 5 A přikryjí svrchek
země, aby jí nebylo viděti, a snědí ostatky pozůstalé, kteříž
vám zanecháni jsou po krupobití; zhryzou vám také každý
strom pučící se na poli. 6 A naplní domy tvé, i domy všech
služebníků tvých, a domy všech Egyptských; čehož neviděli
otcové tvoji a otcové otců tvých, od počátku bytu svého na
zemi až do dne tohoto. A odvrátiv se, vyšel od Faraona.
7 Řekli pak služebníci Faraonovi k němu: Dokavadž tento
bude nám osídlem? Propusť ty muže, ať slouží Hospodinu
Bohu svému. Zdaž ještě nevíš, že zkažen jest Egypt? 8
I zavolán jest Mojžíš s Aronem před Faraona. Jimž řekl:
Jděte, služte Hospodinu Bohu svému. Kdo jsou ti, kteříž jíti
mají? 9 A odpověděl Mojžíš: S dítkami i s starými našimi
půjdeme, s syny i s dcerami našimi, s ovcemi a s větším
dobytkem naším odejdeme; nebo slavnost Hospodinovu
držeti máme. 10 Tedy řekl jim: Nechať jest tak Hospodin s
vámi, jako já propustím vás i dítky vaše. Hleďte, nebo zlé
jest před tváři vaší. 11 Nebudeť tak. Jděte vy sami muži, a
služte Hospodinu, nebo toho vy toliko žádáte. I vyhnáni jsou
od tváři Faraonovy. 12 Tedy řekl Hospodin Mojžíšovi: Vztáhni
ruku svou na zemi Egyptskou pro kobylky, ať vystoupí na
zemi Egyptskou, a sežerou všelikou bylinu země té, cožkoli
zůstalo po krupobití. 13 I vztáhl Mojžíš hůl svou na zemi
Egyptskou; a Hospodin uvedl vítr východní na zemi, aby
vál celého toho dne a celou noc. A když bylo ráno, vítr
východní přinesl kobylky. 14 A vystoupily kobylky na všecku
zemi Egyptskou, a připadly na všecky končiny Egyptské
nesčíslně. Před těmi nebylo takových kobylek, aniž po těch
takové budou. 15 I přikryly veškeren svrchek země, tak že
pro ně nebylo lze znáti země; a sežraly všelikou bylinu země,
a všeliké ovoce na stromích, kteréž zůstalo po krupobití; a
nepozůstalo nic zeleného na stromích a bylinách polních ve
vší zemi Egyptské. 16 Tedy Farao spěšně povolav Mojžíše s
Aronem, řekl: Zhřešil jsem proti Hospodinu Bohu vašemu, i
proti vám. 17 Ale nyní, odpusť, prosím, hřích můj aspoň
tento, a modlte se Hospodinu Bohu vašemu, ať jen tuto smrt
odejme ode mne. 18 Protož vyšed Mojžíš od Faraona, modlil
se Hospodinu. 19 I obrátil Hospodin vítr západní tuhý velmi,
kterýžto zachvátiv kobylky, uvrhl je do moře Rudého, tak
že nezůstalo žádné kobylky ve vší krajině Egyptské. 20
Ale obtížil Hospodin srdce Faraonovo, a nepropustil synů
Izraelských. 21 I řekl Hospodin Mojžíšovi: Vztáhni ruku svou
k nebi, a bude tma na zemi Egyptské, a makati ji budou. 22 I
vztáhl Mojžíš ruku svou k nebi, a byla tma přehustá po vší

zemi Egyptské za tři dni. 23 Aniž viděl jeden druhého, a aniž
kdo vstal z místa svého za tři dni; ale synové Izraelští všickni
měli světlo v příbytcích svých. 24 Potom povolav Farao
Mojžíše, řekl: Jděte, služte Hospodinu. Toliko ovce vaše a
větší dobytek váš nechať zůstane, také dítky vaše půjdou s
vámi. 25 Odpověděl Mojžíš: Dáš také v ruce naše oběti a
zápaly, kteréž bychom obětovali Hospodinu Bohu našemu.
26 A protož také dobytek náš půjde s námi, a nezůstane ani
kopyta; nebo z nich vezmeme ku poctě Hospodinu Bohu
našemu. My pak nevíme, čím sloužiti máme Hospodinu,
dokudž nepřijdeme tam. 27 Zatvrdil pak Hospodin srdce
Faraonovo, tak že nechtěl propustiti jich. 28 I řekl mu Farao:
Odejdi ode mne, a varuj se, abys více neviděl tváři mé; nebo
v který den uzříš tvář mou, umřeš. 29 Odpověděl Mojžíš:
Dobře jsi řekl; neuzřímť více tváři tvé.

11 Řekl pak byl Hospodin Mojžíšovi: Ještě ránu jednu
uvedu na Faraona a na Egypt, potom propustí vás
odsud; propustí docela, anobrž vypudí vás odsud. 2 Mluv
nyní v uši lidu, ať vypůjčí jeden každý od bližního svého, a
každá od bližní své klínotů stříbrných a klínotů zlatých. 3
A dal Hospodin milost lidu před očima Egyptských. (Sám
také Mojžíš veliký byl velmi v zemi Egyptské, před očima
služebníků Faraonových i před očima lidu.) 4 I řekl Mojžíš:
Takto praví Hospodin: O půlnoci já půjdu prostředkem
Egypta. 5 A pomře všecko prvorozené v zemi Egyptské, od
prvorozeného Faraonova, jenž seděti měl na stolici jeho, až
do prvorozeného děvky, kteráž jest při žernovu, i všecko
prvorozené hovad. 6 I bude křik veliký po vší zemi Egyptské,
jakéhož nebylo prvé, a jakéhož nikdy nebude více. 7 U
synů pak Izraelských nikdež nehne pes jazykem svým,
ovšem pak ani člověk ani hovado, abyste věděli, že rozdíl
učinil Hospodin mezi Egyptskými a Izraelskými. 8 I sstoupí
všickni tito služebníci tvoji ke mně, a skláněti mi se budou,
řkouce: Vyjdi, ty i všecken lid, kterýž jest pod správou tvou;
a potom vyjdu. A vyšel od Faraona s velikým hněvem. 9 I
řekl Hospodin Mojžíšovi: Neposlechneť vás Farao, abych
rozmnožil zázraky své v zemi Egyptské. 10 Ale Mojžíš a
Aron činili všecky ty zázraky před Faraonem; Hospodin pak
zatvrdil srdce Faraonovo, tak že nepropustil synů Izraelských
z země své.

12 Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi a k Aronovi v zemi
Egyptské, řka: 2 Tento měsíc počátek měsíců vám
bude; první vám bude mezi měsíci ročními. 3 Mluvte ke
všemu shromáždění Izraelskému, řkouce: Desátého dne
měsíce tohoto vezmete sobě jeden každý beránka po
čeledech, beránka na každý dům. 4 Byl-li by pak dům
tak malý, že by s beránka býti nemohl, přivezme souseda
svého, kterýž jest blízký domu jeho, podlé počtu duší; jeden
každý počte tolik osob, kolikž by jich sníst mohlo beránka.
5 Beránka bez vady, samce ročního míti budete, kteréhož
z ovcí aneb z koz vezmete. 6 A chovati ho budete až do
čtrnáctého dne měsíce tohoto; a zabije ho všecko množství
shromáždění Izraelského k večerou. 7 A vezmouce krve,
pomaží obou veřejí a nade dveřmi u domů, v nichž jej jísti
budou. 8 I budou jísti noci té maso pečené ohněm, s chleby
přesnými; s bylinami hořkými jísti jej budou. 9 Nebudete
jísti z něho nic surového ani v vodě vařeného, ale pečené
ohněm, s hlavou jeho i s nohami a droby. 10 Nezanecháte z
něho ničehož do jitra; pakli by co pozůstalo z něho až do
jitra, ohněm spálíte. 11 Takto jej pak jísti budete: Bedra svá
přepásaná míti budete, obuv svou na nohách svých a hůl
svou v ruce své, a jísti budete s chvátáním; nebo Jití jest
Hospodinovo. 12 V tu noc zajisté půjdu po zemi Egyptské, a
budu bíti všecko prvorozené v zemi Egyptské, od člověka až
do hovada, a nade všemi bohy Egyptskými učiním soud: Já
Hospodin. 13 Krev pak ta na domích, v nichž budete, budeť
vám na znamení; a když uzřím krev, pominu vás, a nebude
mezi vámi rána zahubující, když bíti budu prvorozené v zemi
Egyptské. 14 A budeť vám den ten na památku, a slaviti jej
budete slavný Hospodinu po rodech svých; právem věčným
slaviti jej budete. 15 Za sedm dní přesné chleby jísti budete,
a hned prvního dne vyprázdníte kvas z domů vašich; nebo
kdožkoli jedl by co kvašeného od prvního až do sedmého
dne, vyhlazena bude duše ta z Izraele. 16 A v den první
budeť shromáždění svaté; dne také sedmého shromáždění
svaté míti budete. Žádného díla nebude děláno v nich; toliko
čehož se užívá k jídlu od každého, to samo připraveno bude
od vás. 17 A ostříhati budete přesnic, nebo v ten den vyvedl
jsem vojska vaše z země Egyptské; protož zachovávati
budete den ten po rodech svých právem věčným. 18 Prvního
měsíce, čtrnáctého dne téhož měsíce, u večer jísti budete
chleby přesné, až do dne jedenmecítmého téhož měsíce k
večerou. 19 Za sedm dní nebude nalezeno kvasu v domích
vašich; nebo kdo by koli jedl něco kvašeného, vyhlazena
bude duše ta z shromáždění Izraelského, tak příchozí jako
zrozený v zemi. 20 Nic kvašeného jísti nebudete, ale ve
všech příbytcích vašich jísti budete chleby přesné. 21 Tedy
svolal Mojžíš všecky starší Izraelské, a řekl jim: Vybeřte a
vezměte sobě beránka po čeledech svých, a zabíte Fáze.
22 Vezmete také svazček yzopu, a omočíte v krvi, kteráž
bude v medenici, a pomažete nade dveřmi a na obou
veřejích tou krví, kteráž bude v nádobě; z vás pak žádný
nevycházej ze dveří domu svého až do jitra. 23 Neboť půjde

Hospodin, aby bil Egypt, a kde uzří krev nade dveřmi a na
obou veřejích, přeskočí Hospodin ty dvéře, aniž dopustí
zhoubci vjíti do domů vašich k hubení. 24 Protož ostříhati
budete věci této za ustanovení tobě i synům tvým až na
věky. 25 A když vejdete do země, kterouž dá Hospodin vám,
jakž zaslíbil, zachovávati budete službu tuto. 26 Když by
pak řekli vám synové vaši: Jaká jest to služba vaše? 27
Tedy díte: Obět Fáze toto jest Hospodinu, kterýž pominul
domů synů Izraelských v Egyptě, když bil Egypt, domy pak
naše vysvobodil. A lid sklonivše hlavy, poklonu učinili. 28
A rozšedše se synové Izraelští, učinili, jakž byl Hospodin
přikázal Mojžíšovi a Aronovi; tak a nejinak učinili. 29 Stalo se
pak o půlnoci, pobil Hospodin všecko prvorozené v zemi
Egyptské, od prvorozeného Faraonova, kterýž seděti měl na
stolici jeho, až do prvorozeného vězně, kterýž byl v žaláři, i
všecko prvorozené hovad. 30 Tedy vstal Farao noci té, a
všickni služebníci jeho i všickni Egyptští, a vzešel křik veliký
v Egyptě; nebo žádného nebylo domu, v němž by nebylo
něčeho mrtvého. 31 A povolav Mojžíše a Arona v noci,
řekl: Vstaňte, vyjděte z prostředku lidu mého, i vy i synové
Izraelští, a odejdouce, služte Hospodinu, jakž jste mluvili.
32 Ovce také vaše i voly vaše vezměte, jakž jste žádali, a
jděte; a dejte mi také požehnání. 33 I nutkali Egyptští lid,
aby co nejrychleji vyšli z země; nebo pravili: Všickni již teď
zemřeme. 34 Protož vzal lid těsto své, prvé než zkysalo,
obaliv je v šaty své, na ramena svá. 35 Učinili pak synové
Izraelští podlé rozkazu Mojžíšova; nebo vyžádali byli od
Egyptských klínotů stříbrných a zlatých, i šatů. 36 A Hospodin
dal milost lidu před očima Egyptských, tak že půjčovali jim. I
obloupili Egyptské. 37 Tedy táhli synové Izraelští z Ramesses
k Sochot, okolo šestkrát sto tisíc pěších, mužů toliko kromě
dětí. 38 Ano také jiného lidu mnoho vyšlo s nimi, ovec také a
volů, dobytka velmi mnoho. 39 I napekli z těsta, kteréž vynesli
z Egypta, koláčů nekvašených; nebo ještě bylo nezkynulo,
proto že vypuzeni byli z Egypta, a nemohli prodlévati, a ani
pokrmů na cestu nepřipravili sobě. 40 Èas pak bydlení synů
Izraelských, kteříž byli v Egyptě, byl čtyři sta a třidceti let.
41 A když se vyplnilo čtyři sta a třidceti let, právě toho dne
vyšla všecka vojska Hospodinova z země Egyptské. 42 Noc
tato pilně ostříhána býti má Hospodinu, v níž vyvedl je z
země Egyptské; tať tedy noc Hospodinova ostříhána bude
ode všech synů Izraelských po národech jejich. 43 I řekl
Hospodin Mojžíšovi a Aronovi: Tentoť bude řád při slavnosti
Fáze: Žádný cizozemec nebude jísti z něho. 44 Každý pak
služebník váš za stříbro koupený, když by obřezán byl, teprv
jísti bude z něho. 45 Příchozí a nájemník nebude jísti z něho.
46 V témž domě jísti jej budeš, nevyneseš z domu ven masa
jeho; a kostí v něm nezlámete. 47 Všecko shromáždění
Izraelské tak s ním učiní. 48 Jestliže by pak cizozemec bydlil
s tebou pohostinu, a slaviti by chtěl Fáze Hospodinu, prvé
obřezán bude každý pohlaví mužského; a tehdy přistoupí
k slavení jeho, a bude jako tu v zemi zrozený; žádný pak
neobřezaný nebude jísti z něho. 49 Jednostejné právo bude
tu zrodilému a příchozímu, kterýž jest pohostinu u prostřed
vás. 50 Tedy učinili všickni synové Izraelští, jakž přikázal
Hospodin Mojžíšovi a Aronovi; tak učinili. 51 A tak stalo se
právě toho dne, že vyvedl Hospodin syny Izraelské z země
Egyptské s vojsky jejich.

13 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 2 Posvěť mi všeho
prvorozeného, cožkoli otvírá každý život mezi syny
Izraelskými, tak z lidí jako z hovad, nebo mé jest. 3 Protož
řekl Mojžíš lidu: Pamatujte na den tento, v kterémž jste vyšli
z Egypta, z domu služby; nebo v silné ruce vyvedl vás odsud
Hospodin, aniž kdo jez co kvašeného. 4 Dnes vycházíte
vy, měsíce Abib. 5 Když tedy uvede tě Hospodin do země
Kananejských, Hetejských, Amorejských, Hevejských a
Jebuzejských, tak jakž přisáhl otcům tvým, a dá tobě zemi
oplývající mlékem a strdí: tedy vykonávati budeš službu tuto
v tento měsíc. 6 Za sedm dní jísti budeš chleby přesné,
dne pak sedmého slavnost bude Hospodinova. 7 Přesní
chlebové jedeni budou za dnů sedm, aniž spatříno bude u
tebe co kvašeného, aniž se uhlédá u tebe kvas ve všech
končinách tvých. 8 A vypravovati budeš synu svému v ten
den, řka: Proto, což mi učinil Hospodin, když jsem vycházel z
Egypta. 9 A budeť tobě to jako nějaké znamení na ruce tvé,
a jako památka před očima tvýma, aby zákon Hospodinův
byl v ústech tvých; nebo v ruce silné vyvedl tě Hospodin
z Egypta. 10 Protož zachovávati budeš ustanovení toto
v čas jistý, rok po roce. 11 A když by tě uvedl Hospodin
do země Kananejských, tak jakž přisáhl tobě a otcům
tvým, a dal by ji tobě: 12 Tedy všecko, což otvírá život,
oddělíš Hospodinu, i každý plod hovada tvého otvírající
život, což by koli bylo samců, Hospodinovo jest. 13 Každé
pak prvorozené osle vyplatíš hovádkem; pakli bys nevyplatil,
zlom jemu šíji; každého také prvorozeného člověka mezi
syny svými vyplatíš. 14 A když by se tebe vzeptal syn tvůj
potom, a řekl: Co jest to? tedy povíš jemu: V ruce silné
vyvedl nás Hospodin z Egypta, z domu služebnosti. 15
Nebo když se byl zatvrdil Farao, a nechtěl nás propustiti,
pobil Hospodin všecko prvorozené v zemi Egyptské, od
prvorozeného z lidí, až do prvorozeného z hovad; i tou
příčinou já obětuji Hospodinu všecky samce otvírající život,
ale všecko prvorozené z synů svých vyplacuji. 16 Mějž

to tedy jako znamení na ruce své, a jako náčelník mezi
očima svýma, že v ruce silné vyvedl nás Hospodin z Egypta.
17 Stalo se pak, když pustil Farao lid, že nevedl jich Bůh
cestou země Filistinské, ačkoli bližší byla; nebo řekl Bůh:
Aby nepykal lid, když by uzřel, an válka nastává, a nevrátili
se do Egypta. 18 Ale obvedl Bůh lid cestou přes poušť,
kteráž jest při moři Rudém. A vojensky zpořádaní vyšli
synové Izraelští z země Egyptské. 19 Vzal také Mojžíš kosti
Jozefovy s sebou; nebo byl přísahou zavázal syny Izraelské,
řka: Jistotně navštíví vás Bůh, protož vyneste odsud kosti
mé s sebou. 20 Vytáhše tedy z Sochot, položili se v Etam při
kraji pouště. 21 Hospodin pak předcházel je ve dne v sloupu
oblakovém, aby je vedl cestou, v noci pak v sloupu ohnivém,
aby svítil jim, aby ve dne i v noci jíti mohli. 22 Neodjal sloupu
oblakového ve dne, ani ohnivého sloupu v noci od tváři toho
lidu.

14 Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi, řka: 2 Mluv k synům
Izraelským, ať navrátíce se, rozbijí stany před Fiarot,
mezi Magdalem a mořem, proti Belsefon; naproti němu
rozbijete stany při moři. 3 A dí Farao o synech Izraelských:
Ssouženi jsou na zemi, sevřela je poušť. 4 I zatvrdím srdce
Faraonovo, a honiti je bude, a oslaven budu v Faraonovi a
ve všem vojsku jeho; a zvědí Egyptští, že já jsem Hospodin.
I učinili tak. 5 Povědíno pak bylo králi Egyptskému, že by
lid utíkal. I obráceno jest srdce Faraonovo a služebníků
jeho proti lidu, a řekli: Co jsme to učinili, že jsme propustili
Izraele, aby nesloužil nám? 6 Protož zapřáhl do svého vozu,
a lid svůj vzal s sebou. 7 A vzal šest set vozů vybraných, i
všecky vozy Egyptské, nad nimiž nade všemi byli hejtmané.
8 I zatvrdil Hospodin srdce Faraona krále Egyptského, tak
že honil syny Izraelské; synové pak Izraelští vyšli v ruce
vyvýšené. 9 I honili je Egyptští, a postihli je, když se položili
při moři, všickni vozové Faraonovi, a jezdci jeho i vojsko jeho
podlé Fiarot, před Belsefon. 10 A když se přiblížil Farao,
pozdvihli synové Izraelští očí svých, a aj, Egyptští táhnou za
nimi. I báli se velmi, a volali synové Izraelští k Hospodinu. 11
A řekli Mojžíšovi: Zdali proto, že nebylo hrobů v Egyptě,
vyvedl jsi nás, abychom zemřeli na poušti? Co jsi nám
to učinil, že jsi vyvedl nás z Egypta? 12 Zdali jsme toho
nemluvili tobě ještě v Egyptě, řkouce: Nech nás, ať sloužíme
Egyptským? Nebo lépe bylo nám sloužiti Egyptským, než
zemříti na poušti. 13 I řekl Mojžíš lidu: Nebojte se, stůjte
a vizte spasení Hospodinovo, kteréž vám způsobí dnes;
nebo Egyptských, kteréž jste viděli dnes, neuzříte nikdy
více až na věky. 14 Hospodin bojovati bude za vás, a vy
mlčeti budete. 15 I řekl Hospodin Mojžíšovi: Co voláš ke
mně? Mluv synům Izraelským, ať jdou předce. 16 Ty pak
zdvihni hůl svou, a vztáhni ruku svou na moře, a rozděl je; a
nechať jdou synové Izraelští prostředkem moře po suše.
17 Játˇ pak, aj, já zatvrdím srdce Egyptských, a vejdou za
nimi; i budu oslaven v Faraonovi, a ve všem vojsku jeho,
v vozích jeho i v jezdcích jeho. 18 A zvědí Egyptští, že já
jsem Hospodin, když oslaven budu v Faraonovi, v vozích
jeho a v jezdcích jeho. 19 I bral se anděl Boží, kterýž byl
prvé předcházel vojsko Izraelské, a šel z zadu za nimi;
nebo hnul se sloup oblakový, kterýž byl před nimi, a stál
z zadu za nimi. 20 A přišed mezi vojska Egyptských a
vojska Izraelská, byl Egyptským oblakem a tmou, Izraelským
pak osvěcoval noc, tak aby nepřiblížili se jedni k druhým
přes celou noc. 21 I vztáhl Mojžíš ruku svou na moře, a
Hospodin rozdělil moře větrem východním prudce vějícím
přes celou noc; a učinil moře v suchost, když se rozstoupily
vody. 22 Tedy šli synové Izraelští prostředkem moře po suše,
a vody jim byly jako zed po pravé i po levé straně. 23 A
honíce je Egyptští, vešli za nimi do prostřed moře, všecka
jízda Faraonova, vozové i jízdní jeho. 24 Stalo se pak v
bdění jitřním, že pohleděl Hospodin na vojska Egyptských
z sloupu ohně a oblaku, a zmátl vojsko Egyptské. 25 A
odjal kola vozů jejich, aby je těžce táhli. I řekli Egyptští:
Utecme před Izraelem, nebo Hospodin bojuje za ně proti
Egyptským. 26 Tedy řekl Hospodin Mojžíšovi: Vztáhni ruku
svou na moře, ať se zase vrátí vody na Egyptské, na vozy
jejich a na jezdce jejich. 27 I vztáhl Mojžíš ruku svou na
moře, a navrátilo se moře ráno k moci své, a Egyptští utíkali
proti němu; a vrazil Hospodin Egyptské do prostřed moře. 28
A navrátivše se vody, zatopily vozy i jezdce se vším vojskem
Faraonovým, což jich koli vešlo za nimi do moře, tak že
nezůstal z nich ani jeden. 29 Ale synové Izraelští šli po
suchu prostředkem moře, a vody jim byly místo zdi po pravé
i po levé straně. 30 A tak vysvobodil Hospodin v ten den
Izraele z ruky Egyptských; a viděl Izrael Egyptské mrtvé na
břehu mořském. 31 Viděl také Izrael moc velikou, kterouž
prokázal Hospodin na Egyptských. I bál se lid Hospodina, a
věřili Hospodinu i Mojžíšovi, služebníku jeho.

15 Tehdy zpíval Mojžíš a synové Izraelští píseň tuto
Hospodinu, a řekli takto: Zpívati budu Hospodinu,
neboť jest slavně zveleben; koně i s jezdcem uvrhl do moře.
2 Síla má a píseň jest Hospodin, nebo vysvobodil mne. Ontˇ
jest Bůh můj silný, protož stánek vzdělám jemu; ontˇ jest
Bůh otce mého, protož vyvyšovati ho budu. 3 Hospodin jest
udatný bojovník, Hospodin jméno jeho. 4 Vozy Faraonovy i
vojsko jeho uvrhl do moře; a nejpřednější hejtmané jeho

ztopeni jsou v moři Rudém. 5 Propasti přikryly je; vpadli do
hlubiny jako kámen. 6 Pravice tvá, Hospodine, zvelebena
jest v síle, pravice tvá, ó Hospodine, potřela nepřítele. 7 A
ve mnohé vyvýšenosti své podvrátil jsi povstávající proti
tobě; pustils hněv svůj, kterýžto sežral je jako strniště. 8 A
duchem chřípí tvých shromážděny jsou vody, stály tekuté
vody jako hromada, ssedly se propasti u prostřed moře. 9
Řekl nepřítel: Honiti budu, dohoním se, budu děliti loupeže,
nasytí se jimi duše má, vytrhnu meč svůj, zahladí je ruka
má. 10 Povanul jsi větrem svým, i přikrylo je moře; pohlceni
jsou jako olovo v prudkých vodách. 11 Kdo podobný tobě
mezi silnými, ó Hospodine? Kdo jest tak, jako ty, velebný v
svatosti, hrozný v chvalách, činící divy? 12 Vztáhls pravici
svou, i požřela je země. 13 Zprovodíš v milosrdenství svém
lid tento, kterýž jsi vykoupil; laskavě povedeš jej v síle své k
příbytku svatosti své. 14 Uslyší lidé, bouřiti se budou; bolest
zachvátí obyvatele Filistinské. 15 Tedy zkormoucena budou
knížata Idumejská, silné Moábské podejme strach, rozplynou
se všickni obyvatelé Kananejští. 16 Připadne na ně strach a
lekání, pro velikost ramene tvého; mlčeti budou jako kámen,
dokudž nepřejde lid tvůj, ó Hospodine, dokudž nepřejde
lid ten, kteréhožs sobě dobyl. 17 Uvedeš je, a štípíš je na
hoře dědictví svého, na místě, kteréž jsi k příbytku svému
připravil, Hospodine, v svatyni, kterouž utvrdí ruce tvé, Pane.
18 Hospodin kralovati bude na věky věků. 19 Nebo vešli koni
Faraonovi s vozy jeho i s jezdci jeho do moře, a obrátil na
ně Hospodin vody mořské, synové pak Izraelští šli po suše u
prostřed moře. 20 I vzala Maria prorokyně, sestra Aronova,
buben v ruku svou, a vyšly za ní všecky ženy s bubny a s
píšťalami. 21 I odpovídala jim Maria: Zpívejte Hospodinu,
poněvadž slavně zveleben jest; koně i s jezdcem uvrhl do
moře. 22 Hnul pak Mojžíš lidem Izraelským od moře Rudého,
a táhli na poušť Sur. I šli tři dni po poušti, a nenalezli vod.
23 A přišedše do Marah, nemohli píti vod z Marah, nebo
byly hořké; protož nazváno jest jméno jeho Marah. 24 Z
té příčiny reptal lid na Mojžíše, řka: Co budeme píti? 25
I volal k Hospodinu, a ukázal mu Hospodin dřevo, kteréž
jakž uvrhl do vod, učiněny jsou sladké vody. Tu vydal jemu
práva a soudy, a tu ho zkusil. 26 A řekl: Jestliže skutečně
poslouchati budeš hlasu Hospodina Boha svého, a činiti
budeš, což spravedlivého jest před očima jeho, a nakloníš
uší k přikázaním jeho, a ostříhati budeš všech ustavení jeho:
žádné nemoci, kterouž jsem dopustil na Egypt, nedopustím
na tebe; nebo já jsem Hospodin, kterýž tě uzdravuji. 27 I
přišli do Elim, kdež bylo dvanácte studnic vod a sedmdesáte
palm; i rozbili tu stany při vodách.

16 Když se pak hnuli z Elim, přišlo všecko množství synů
Izraelských na poušť Sin, kteráž jest mezi Elim a Sinai,
v patnáctý den druhého měsíce po vyjití z země Egyptské. 2 I
reptalo všecko shromáždění synů Izraelských proti Mojžíšovi
a proti Aronovi na poušti. 3 A mluvili jim synové Izraelští: Ó
bychom byli zemřeli od ruky Hospodinovy v zemi Egyptské,
když jsme sedávali nad hrnci masa, když jsme se najídali
chleba do sytosti! A teď vyvedli jste nás na tuto poušť,
abyste zmořili všecko shromáždění toto hladem. 4 I řekl
Hospodin Mojžíšovi: Aj, já dám vám chleba s nebe jako déšť,
a vycházeti bude lid a sbírati, což by postačilo na každý den,
abych ho zkusil, bude-li choditi v zákoně mém, či nebude. 5
V den pak šestý přistrojí sobě to, co přinesou; a bude toho
dvakrát více, než toho, což sbírati mají na každý den. 6 Tedy
mluvil Mojžíš a Aron všechněm synům Izraelským: U večer
poznáte, že Hospodin vyvedl vás z země Egyptské. 7 A ráno
uzříte slávu Hospodinovu; neboť jest slyšel reptání vaše
proti Hospodinu. My zajisté co jsme, že repcete proti nám?
8 Mluvil dále Mojžíš: Z toho, pravím, poznáte, když vám dá
Hospodin u večer masa, abyste se najedli, a chleba ráno do
sytosti, poněvadž slyšel Hospodin reptání vaše, jimiž jste na
něj reptali. Nebo my co jsme? Ne proti námť jsou reptání
vaše, ale proti Hospodinu. 9 I řekl Mojžíš Aronovi: Mluv ke
všemu shromáždění synů Izraelských: Přistuptež před oblíčej
Hospodinův; neboť jest slyšel reptání vaše. 10 Stalo se pak,
když mluvil Aron ke všemu shromáždění synů Izraelských,
že se obrátili tváří k poušti, a aj, sláva Hospodinova ukázala
se v oblaku. 11 (A již byl mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 12
Slyšelť jsem reptání synů Izraelských. Mluviž jim a pověz:
K večerou jísti budete maso, a ráno chlebem nasyceni
budete, abyste poznali, že já jsem Hospodin Bůh váš.) 13
Tedy stalo se u večer, že přiletěly křepelky a přikryly tábor;
ráno pak spadla rosa okolo táboru. 14 A když přestalo
padání rosy, aj, ukázalo se po vrchu pouště drobného cosi a
okrouhlého, drobného jako jíní na zemi. 15 Což vidouce
synové Izraelští, řekli jeden druhému: Man jest toto. Nebo
nevěděli, co by bylo. Tedy řekl jim Mojžíš: To jest ten chléb,
kterýž vám dal Hospodin ku pokrmu. 16 To jest, o čemž
přikázal Hospodin: Nasbírejte sobě toho každý k svému
pokrmu; gomer na jednoho člověka vedlé počtu osob vašich,
každý na ty, kteříž jsou v stanu jeho, vezmete. 17 I učinili tak
synové Izraelští, a nasbírali jiní více, jiní méně. 18 Potom
měřili na gomer. A nezbylo tomu, kdo nasbíral mnoho, a
ten, kdo nasbíral málo, neměl nedostatku; ale každý, což
mohl snísti, nasbíral. 19 I řekl jim Mojžíš: Žádný ať nic z
toho nepozůstavuje k jitru. 20 Ale neuposlechli Mojžíše.
Nebo někteří zanechali díl z toho až do jitra; i zčervivělo a

zsmradilo se. Pročež rozhněval se na ně Mojžíš. 21 Tak
tedy sbírali to každého jitra, každý což snísti mohl. A když
horké bylo slunce, tedy se ta manna rozpouštěla. 22 Když
pak bylo v den šestý, nasbírali toho chleba dvojnásobně,
po dvou gomer na každého; protož přišla všecka knížata
toho shromáždění, a pověděli Mojžíšovi. 23 Kterýžto řekl
jim: Toť jest, což mluvil Hospodin: Odpočinutí soboty svaté
Hospodinu bude zítra. Což byste měli péci, pecte, a což
byste vařiti měli, vařte dnes; což pak koli zbude, nechte
sobě a schovejte to k jitru. 24 Protož schovali to do rána,
jakž přikázal Mojžíš; a nezsmradilo se, ani v něm červů
nebylo. 25 I řekl Mojžíš: Jeztež to dnes, poněvadž sobota
jest dnes Hospodinu; dnes toho nenaleznete na poli. 26 Po
šest dní budete to sbírávati, den pak sedmý sobota jest;
nebude bývati manny v ní. 27 Stalo se pak dne sedmého, že
vyšli někteří z lidu sbírat, a nenašli. 28 Tedy řekl Hospodin
Mojžíšovi: I dokudž zpěčovati se budete přikázaní mých
ostříhati a zákonů mých? 29 Viztež, žeť Hospodin vám dal
sobotu, a proto on vám dává v den šestý chleba na dva dni.
Zůstaňte každý v svém, aniž kdo vycházej z místa svého v
den sedmý. 30 I odpočinul lid v den sedmý. 31 Nazval pak
lid Izraelský jméno toho chleba man; kterýž byl jako símě
koliandrové, a bílý, a chut jeho jako koláče s medem. 32
Řekl také Mojžíš: Toť jest, což přikázal Hospodin: Naplň
gomer tou mannou, aby chována byla na budoucí věky vaše,
aby viděli pokrm, kterýž jsem vám dával jísti na poušti, když
jsem vás vyvedl z země Egyptské. 33 I řekl Mojžíš Aronovi:
Vezmi jedno věderce, a vsyp do něho plné gomer manny;
a nech jí před tváří Hospodinovou, aby chována byla na
budoucí věky vaše. 34 A protož jakž byl přikázal Hospodin
Mojžíšovi, nechal jí Aron před svědectvím, aby tu chována
byla. 35 Jedli pak synové Izraelští mannu za čtyřidceti let,
dokudž nevešli do země, v níž bydliti měli; mannu jedli,
dokudž nepřišli k končinám země Kananejské. 36 Gomer
pak jest desátý díl efi.

17 Tedy když se odebralo všecko shromáždění synů
Izraelských z pouště Sin, po stanovištích svých vedlé
rozkazu Hospodinova, položili se v Rafidim, kdež nebylo vod,
kteréž by lid píti mohl. 2 Protož domlouval se lid na Mojžíše,
pravě: Dejte nám vody, abychom pili. Jimž odpověděl Mojžíš:
Proč se na mne domlouváte? Proč pokoušíte Hospodina? 3
I žíznil tu lid pro nedostatek vod, a reptal na Mojžíše a mluvil:
Proč jsi vyvedl nás z Egypta, abys mne s syny i dobytky
mými žízní zmořil? 4 Tedy volal Mojžíš k Hospodinu, řka:
Což mám činiti s tím lidem? Však již tudíž ukamenují mne. 5
I řekl Hospodin Mojžíšovi: Jdiž před lidem, pojma s sebou
některé z starších Izraelských; hůl také svou kterouž jsi
udeřil v vodu, vezmi do ruky své a jdi. 6 Aj, já státi budu před
tebou tam na skále, na Orébě; i udeříš v skálu, a vyjdou z
ní vody, kteréž bude píti lid. I učinil tak Mojžíš před očima
starších Izraelských. 7 A dal jméno místu tomu Massah
a Meribah, pro reptání synů Izraelských, a že pokoušeli
Hospodina, řkouce: Jest-li Hospodin u prostřed nás, či není?
8 Přitáhl pak Amalech, a bojoval s Izraelem v Rafidim. 9 I
řekl Mojžíš k Jozue: Vyber nám některé muže, a vytáhna,
bojuj s Amalechem; já zítra státi budu na vrchu hory, a hůl
Boží v ruce své míti budu. 10 Tedy Jozue udělal tak, jakž mu
poručil Mojžíš, a bojoval s Amalechem; Mojžíš pak, Aron
a Hur vstoupili na vrch hory. 11 A dokudž Mojžíš vzhůru
držel ruce své, vítězil Izrael; ale jakž opouštěl ruku svou,
přemáhal Amalech. 12 Ale že ruce Mojžíšovy byly obtíženy,
protož vzavše kámen, podložili pod něho, a on sedl na
něm; Aron pak a Hur podpírali ruce jeho, jeden z jedné,
druhý z druhé strany. I byly obě ruce jeho vztažené až do
západu slunce. 13 A tak porazil Jozue Amalecha i lid jeho
mečem. 14 Mluvil potom Hospodin k Mojžíšovi: Vpiš to do
knih na památku, a pilně to vkládej v uši Jozue, že do konce
vyhladím památku Amalechovu všudy pod nebem. 15 Tedy
vzdělal Mojžíš oltář a nazval jméno jeho: Hospodin korouhev
má. 16 Nebo řekl: Tak má jmenován býti, proto že ruka
nad trůnem Hospodinovým osvědčuje boj Hospodinův proti
Amalechovi od národu až do národu.

18 Uslyšel pak Jetro, kníže Madianské, test Mojžíšův, o
všech věcech, kteréž učinil Bůh Mojžíšovi a Izraelovi,
lidu svému, že vyvedl Hospodin Izraele z Egypta. 2 A vzal
Jetro, test Mojžíšův, Zeforu manželku Mojžíšovu, kterouž byl
odeslal, 3 A dva syny její, z nichž jméno jednoho Gerson;
nebo řekl: Příchozí jsem byl v zemi cizí; 4 Jméno pak
druhého Eliezer; nebo řekl: Bůh otce mého spomocník můj
byl, a vytrhl mne od meče Faraonova. 5 I přišel Jetro, test
Mojžíšův, s syny jeho i s ženou jeho k Mojžíšovi na poušť,
kdež se byl položil při hoře Boží. 6 A vzkázal Mojžíšovi:
Já, test tvůj Jetro, jdu k tobě, i žena tvá a oba synové
její s ní. 7 I vyšel Mojžíš proti testi svému, a pokloniv se,
políbil ho. I ptal se jeden druhého, jak se má; potom vešli
do stanu. 8 A vypravoval Mojžíš testi svému všecko, což
učinil Hospodin Faraonovi a Egyptským pro Izraele, a o
všech nevolech, kteréž přicházely na ně na cestě, a jak
je vysvobodil Hospodin. 9 I radoval se Jetro ze všeho
dobrého, což učinil Hospodin Izraelovi, a že vytrhl jej z
ruky Egyptských. 10 A řekl Jetro: Požehnaný Hospodin,
kterýž vytrhl vás z ruky Egyptských a z ruky Faraonovy,

kterýž vytrhl ten lid z poroby Egyptské. 11 Nyní jsem poznal,
že větší jest Hospodin nade všecky bohy; nebo touž věcí,
kterouž se vyvyšovali, on je převýšil. 12 A vzal Jetro, test
Mojžíšův, zápal a oběti, kteréž obětoval Bohu. Potom přišel
Aron a všickni starší Izraelští, aby jedli chléb s tchánem
Mojžíšovým před Bohem. 13 Nazejtří pak posadil se Mojžíš,
aby soudil lid; a stál lid před Mojžíšem od jitra až do večera.
14 Vida pak test Mojžíšův všecku práci jeho při lidu, řekl: Co
jest to, což děláš s lidem? Proč ty sám sedíš, a všecken lid
stojí před tebou od jitra až do večera? 15 Odpověděl Mojžíš
tchánu svému: Přichází ke mně lid raditi se s Bohem. 16
Když mají o nějakou věc činiti, přicházejí ke mně, a soud
činím mezi stranami, a oznamuji rady Boží a ustanovení
jeho. 17 I řekl jemu test Mojžíšův: Nedobře děláš. 18 Tudíž
tak ustaneš i ty i lid, kterýž s tebou jest. Nad možnost tvou
těžká jest tato věc, nebudeš jí moci sám dosti učiniti. 19
Protož nyní uposlechni řeči mé; poradím tobě, a bude Bůh s
tebou. Stůj ty za lid před Bohem, a donášej věci nesnadné k
Bohu. 20 A vysvětluj jim řády a zákony, a oznamuj jim cestu,
po níž by šli, a co by dělati měli. 21 Vyhledej také ze všeho
lidu muže statečné, bohabojné, muže pravdomluvné, kteříž
v nenávisti mají lakomství, a ustanov z nich knížata nad
tisíci, setníky, padesátníky a desátníky. 22 Oni ať soudí lid
každého času. Což bude většího, vznesou na tebe, a menší
pře sami nechť soudí; a tak lehčeji bude tobě, když jiní
ponesou břímě s tebou. 23 Jestliže to učiníš a rozkážeť Bůh,
budeš moci trvati; také i všecken lid tento navracovati se
bude k místům svým pokojně. 24 Tedy uposlechl Mojžíš řeči
tchána svého, a učinil všecko, což on řekl. 25 A vybral Mojžíš
muže statečné ze všeho Izraele, a ustanovil je hejtmany nad
lidem, knížata nad tisíci, setníky, padesátníky a desátníky,
26 Kteříž soudili lid každého času. Nesnadnější věci vznášeli
na Mojžíše, všecky pak menší pře sami soudili. 27 Potom
propustil Mojžíš tchána svého; i odšel do země své.

19 Měsíce třetího po vyjití synů Izraelských z země
Egyptské, v ten den přišli na poušť Sinai. 2 Nebo
hnuvše se z Rafidim, přišli až na poušť Sinai a položili se na
té poušti; a tu rozbili Izraelští stany naproti hoře. 3 Mojžíš pak
vstoupil k Bohu. A mluvil hlasem k němu Hospodin s té hory,
řka: Takto díš domu Jákobovu, a oznámíš synům Izraelským:
4 Sami jste viděli, co jsem učinil Egyptským, a jak jsem vás
nesl na křídlách orličích, a přivedl jsem vás k sobě. 5 Protož
nyní, jestliže skutečně poslouchati budete hlasu mého, a
ostříhati smlouvy mé, budete mi lid zvláštní mimo všecky
lidi, ačkoli má jest všecka země. 6 A vy budete mi království
kněžské a národ svatý. Tať jsou slova, kteráž mluviti budeš
synům Izraelským. 7 Protož přišel Mojžíš a svolav starší lidu,
předložil jim všecka slova ta, kteráž mu přikázal Hospodin. 8
Odpověděl pak všecken lid společně, a řekl: Cožkoli mluvil
Hospodin, budeme činiti. A oznámil zas Mojžíš Hospodinu
slova lidu. 9 I řekl Hospodin Mojžíšovi: Aj, já půjdu k tobě v
hustém oblaku, aby slyšel lid, když mluviti budu s tebou,
ano také, aby tobě věřil na věky. Nebo byl oznámil Mojžíš
Hospodinu slova lidu. 10 Řekl dále Hospodin Mojžíšovi:
Jdi k lidu, a posvěť jich dnes a zítra; a nechť svá roucha
zeperou. 11 A ať jsou hotovi ke dni třetímu, nebo v den třetí
sstoupí Hospodin před očima všeho lidu na horu Sinai. 12
Uložíš pak lidu meze všudy vůkol a povíš: Varujte se, abyste
nevstupovali na horu, ani nedotýkali se krajů jejích. Kdož by
se koli dotkl hory, smrtí umře. 13 Nedotknet se ho ruka, ale
ukamenován neb zastřelen bude; buď že by hovado bylo,
buď člověk, nebudeť živ. Když se zdlouha troubiti bude, teprv
oni vstoupí na horu. 14 Sstoupiv tedy Mojžíš s hůry k lidu,
posvětil ho; a oni zeprali roucha svá. 15 I mluvil k lidu: Buďtež
hotovi ke dni třetímu; nepřistupujte k manželkám svým. 16
I stalo se dne třetího, když bylo ráno, že bylo hřímání s
blýskáním a oblak hustý na té hoře, zvuk také trouby velmi
tuhý, až se zhrozil všecken lid, kterýž byl v ležení. 17 Tedy
Mojžíš vyvedl lid z ležení vstříc Bohu; a lid stál dole pod
horou. 18 Hora pak Sinai všecka se kouřila, proto že sstoupil
na ni Hospodin v ohni, a vystupoval dým její jako dým z
vápenice, a třásla se všecka hora velmi hrubě. 19 Zvuk také
trouby více se rozmáhal, a silil se náramně. Mojžíš mluvil, a
Bůh mu odpovídal hlasem. 20 Sstoupil pak Hospodin na
horu Sinai, na vrch hory; a když povolal Hospodin Mojžíše
na vrch hory, vstoupil Mojžíš. 21 I řekl Hospodin Mojžíšovi:
Sstup, osvědč lidu, ať se nevytrhují k Hospodinu, chtějíce ho
viděti, aby nepadlo jich množství; 22 Nýbrž ani sami kněží,
kteříž, majíce přistupovati k Hospodinu, posvěcují se, aby se
neobořil na ně Hospodin. 23 Mojžíš pak řekl Hospodinu:
Nebudeť moci lid vstoupiti na horu Sinai, poněvadž jsi ty
osvědčil nám, řka: Obmez horu a posvěť ji. 24 I řekl jemu
Hospodin: Jdi, sstup, a potom vstup ty a Aron s tebou. Kněží
pak a lid ať se nepokoušejí vstoupiti k Hospodinu, aby se na
ně neobořil. 25 I sešel Mojžíš k lidu, a to jim oznámil.

20 I mluvil Bůh všecka slova tato, řka: 2 Já jsem Hospodin
Bůh tvůj, kterýž jsem tě vyvedl z země Egyptské, z
domu služby. 3 Nebudeš míti bohů jiných přede mnou. 4
Neučiníš sobě rytiny, ani jakého podobenství těch věcí,
kteréž jsou na nebi svrchu, ani těch, kteréž na zemi dole, ani
těch, kteréž u vodách pod zemí. 5 Nebudeš se jim klaněti,
ani jich ctíti. Nebo já jsem Hospodin Bůh tvůj, Bůh silný,

horlivý, navštěvující nepravost otců na synech do třetího
i čtvrtého pokolení těch, kteříž nenávidí mne, 6 A činící
milosrdenství nad tisíci těmi, kteříž mne milují, a ostříhají
přikázaní mých. 7 Nevezmeš jména Hospodina Boha svého
nadarmo; neboť nenechá bez pomsty Hospodin toho, kdož
by bral jméno jeho nadarmo. 8 Pomni na den sobotní, abys
jej světil. 9 Šest dní pracovati budeš, a dělati všeliké dílo
své; 10 Ale dne sedmého odpočinutí jest Hospodina Boha
tvého. Nebudeš dělati žádného díla, ty i syn tvůj i dcera
tvá, služebník tvůj i děvka tvá, hovado tvé i příchozí, kterýž
jest v branách tvých. 11 Nebo v šesti dnech učinil Hospodin
nebe a zemi, moře a všecko, což v nich jest, a odpočinul
dne sedmého; protož požehnal Hospodin dne sobotního, a
posvětil ho. 12 Cti otce svého i matku svou, ať se prodlejí
dnové tvoji na zemi, kterouž Hospodin Bůh tvůj dá tobě. 13
Nezabiješ. 14 Nesesmilníš. 15 Nepokradeš. 16 Nepromluvíš
proti bližnímu svému křivého svědectví. 17 Nepožádáš domu
bližního svého, aniž požádáš manželky bližního svého, ani
služebníka jeho, ani děvky jeho, ani vola jeho, ani osla
jeho, ani cožkoli jest bližního tvého. 18 Veškeren pak lid
viděl hřímání to a blýskání, a zvuk trouby, a horu kouřící
se. To když viděl lid, pohnuli se a stáli zdaleka. 19 A řekli
Mojžíšovi: Mluv ty s námi, a poslouchati budeme; a nechť
nemluví s námi Bůh, abychom nezemřeli. 20 Odpověděl
Mojžíš lidu: Nebojte se; nebo pro zkušení vás sám Bůh
přišel, aby bázeň jeho byla mezi vámi, abyste nehřešili. 21
Tedy stál lid zdaleka; Mojžíš pak přistoupil k mrákotě, kdež
byl Bůh. 22 I řekl Hospodin Mojžíšovi: Tak povíš synům
Izraelským: Vy jste sami viděli, že s nebe mluvil jsem s vámi.
23 Protož nevyzdvihujte ničehož ku poctě se mnou; bohů
stříbrných a bohů zlatých neučiníte sobě. 24 Oltář z země
uděláš mi a obětovati budeš na něm zápaly své, a pokojné
oběti své, ovce své a voly své. Na kterémkoli místě rozkáži
slaviti památku jména svého, přijdu k tobě a požehnám
tobě. 25 Jestliže mi pak vzděláš oltář kamenný, nedělej ho z
kamene tesaného; nebo jestliže pozdvihneš železa na něj,
poškvrníš ho. 26 Aniž po stupních vstupovati budeš k oltáři
mému, aby hanba tvá u něho odkryta nebyla.

21 Tito jsou pak soudové, kteréž jim předložíš: 2 Jestliže
koupíš k službě Žida, šest let sloužiti bude, a sedmého
odejde svobodný darmo. 3 Přišel-li by sám toliko, sám také
odejde; pakli měl ženu, vyjde s ním i žena jeho. 4 Jestliže
pán jeho dá mu ženu, a ona zrodí jemu syny neb dcery:
žena ta i děti její budou pána jeho, on pak sám toliko odejde.
5 Pakli by řekl služebník: Miluji pána svého, manželku svou
a syny své, nevyjdu svobodný: 6 Tedy postaví ho pán jeho
před soudci, a přivede ho ke dveřím neb k veřeji, a probodne
pán jeho ucho jemu špicí; i zůstaneť služebníkem jeho na
věky. 7 Když by pak prodal někdo dceru svou, aby byla
děvkou, nevyjdeť tak, jako vycházejí služebníci. 8 Nelíbila-li
by se pánu svému, kterýž jí sobě ještě nezasnoubil, dopustí
ji vyplatiti. Lidu cizímu nebude míti práva prodati ji, poněvadž
zhřešil proti ní. 9 Pakli by synu svému ji zasnoubil, učiníť jí
tak, jakž obyčej jest činiti dcerám. 10 A dal-li by mu jinou, z
stravy její, oděvu jejího, a přívětivosti manželské nic této
neujme. 11 Neudělal-li by nic z toho trojího, vyjde darmo
bez stříbra. 12 Kdo by ubil člověka, až by od toho umřel,
smrtí umře. 13 Když by pak neukládal o bezživotí jeho,
než Bůh dal by jej v ruce jeho: tedy uložím tobě místo,
do něhož by takový mohl uteci. 14 Pakli by kdo tak pyšně
sobě počínal proti bližnímu svému, že by ho lstivě zabil,
i od oltáře mého odtrhneš jej, aby umřel. 15 Kdo by otce
svého neb matku svou bil, smrtí ať umře. 16 Kdo by pak,
ukradna někoho, prodal jej, a nalezen by byl v ruce jeho,
smrtí ať umře. 17 I ten, kdož by zlořečil otci svému neb
mateři své, smrtí ať umře. 18 Když by se svadili muži, a
urazil by který bližního svého kamenem neb pěstí, a ten
by neumřel, než složil se na lůži; 19 A potom by povstal
a chodil vně o holi své: již nebude vinen ten, kdož urazil;
toliko co zatím obmeškal, to jemu nahradí, a na vyhojení
jeho naloží. 20 Když by pak ubil kdo služebníka svého neb
děvku svou kyjem, tak že by umřel mu v ruce jeho: pomstou
pomštěno bude nad takovým. 21 A však jestliže by den neb
dva přečkal, neponese pomsty, nebo jej zaplatil. 22 Když by
se svadili muži, a urazili ženu těhotnou, tak že by vyšel z ní
plod její, však by se zhouba nestala: pokutován bude, jakž
by uložil naň muž té ženy, a dá vedlé uznání soudců. 23
Pakliť by smrt přišla, tedy dáš život za život, 24 Oko za oko,
zub za zub, ruku za ruku, nohu za nohu, 25 Spáleninu za
spáleninu, ránu za ránu, modřinu za modřinu. 26 Jestliže
by kdo urazil služebníka svého v oko, aneb děvku svou v
oko, tak že by jej o ně připravil: svobodného jej propustí
za oko jeho. 27 Pakli by zub služebníku svému neb zub
děvce své vyrazil, svobodného jej propustí za zub jeho. 28
Jestliže by vůl utrkl muže neb ženu, tak že by umřel člověk:
ukamenován bude ten vůl, aniž jedeno bude maso jeho,
však pán vola toho bez viny bude. 29 Než byl-liť by vůl trkavý
prvé, a bylo by to osvědčeno pánu jeho, on pak nezavřel by
ho, a v tom zabil by muže neb ženu: vůl ten ukamenován
bude, a pán jeho také umře. 30 Pakliť mu bude uloženo, aby
se vyplatil: tedy dá výplatu za život svůj, jakážkoli na něj
uložena bude. 31 Buď že by syna utrkl, buď dceru, podlé
soudu toho stane se jemu. 32 Jestliže by služebníka vůl

ztrkal neb děvku, třidceti lotů stříbra dá pánu jeho, a vůl ten
bude ukamenován. 33 Kdyby kdo odhradil studnici, a neb
vykopal někdo studnici, a zase jí nepřikryl, a vpadl by tam
vůl neb osel: 34 Pán té studnice nahradí to, a peníze položí
pánu jeho, a což se zabilo, to sobě míti bude. 35 A ustrčil-li
by vůl něčí vola sousedova, že byl umřel: tedy prodadí vola
toho živého, a podělí se penězi jeho; i s zabitým volem také
se rozdělí. 36 Pakli vědíno bylo, že vůl byl trkavý prvé, a
nezavřel ho pán jeho: bez výmluvy ať dá vola za vola, a
zabitý ať mu zůstane.

22 Jestliže by kdo ukradl vola aneb dobytče, a zabil by
je neb prodal: pět volů navrátí za toho vola, a čtvero
dobytčat za to dobytče. 2 (Jestliže by zloděj zastižen byl při
podkopávání a ubit jsa, umřel by: ten, kdo ho ranil, nebude
vinen smrtí. 3 Pakli by to ve dne učinil, smrtí vinen bude.)
Bez prodlévání ať navrátí; pakli nemá co, prodán bude pro
zlodějství své. 4 Jestliže nalezena bude v rukou jeho krádež,
bud' vůl, neb osel, bud' dobytče ještě živé, dvénásobně
navrátí. 5 Jestliže by kdo spásl pole neb vinici, a vpustil
hovado své, aby se páslo na cizím poli: což nejlepšího má
na poli svém neb vinici své, tím tu škodu nahradí. 6 Vyšel-li
by oheň, a chytilo by se trní, a shořel by stoh neb stojaté obilí
neb pole: nahradí ten, kdož zapálil, to, což shořelo. 7 Kdyby
někdo dal schovati bližnímu svému peníze neb nádoby,
a bylo by ukradeno z domu muže toho, jestliže nalezen
bude zloděj, dvojnásobně navrátí. 8 Pakli nebude zloděj
nalezen, tedy postaven bude pán domu toho před soudce, a
přisáhne, že nevztáhl ruky své na věc bližního svého. 9 O
všelijakou věc, o niž by byla nesnáz, bud' o vola neb osla,
dobytče neb roucho, pro všelikou věc ztracenou, když by
kdo pravil, že to jest: před soudce přijde pře obou dvou; ten,
kohož oni vinného usoudí, dvojnásobně navrátí bližnímu
svému. 10 Jestliže by kdo dal bližnímu svému k chování
osla neb vola, neb dobytče a jakékoli hovado, a umřelo
by neb ochromělo, neb zajato bylo, že žádný neviděl: 11
Přísaha Hospodinova vkročí mezi oba, že nevztáhl ruky své
k věci bližního svého; a přijme jej v tom pán věci té, a onen
nebude povinen navraceti. 12 Pakli by krádeží vzato bylo od
něho, navrátiti zase má pánu jeho. 13 Pakli by udáveno bylo,
postaví svědka a nebude povinen upláceti toho, což udáveno
jest. 14 Kdyby pak někdo vypůjčil něčeho od bližního svého,
a ochromělo by aneb umřelo v nepřítomnosti pána jeho,
bez výmluvy navrátí zase. 15 Pakli by pán jeho byl s ním,
není povinen platiti, poněvadž bylo za peníze najaté, a přišlo
za mzdu svou. 16 Jestliže by kdo namluvil pannu, kteráž
není zasnoubena, a spal by s ní: dáť jí věno, a vezme ji
sobě za manželku. 17 Pakli by otec její nikoli nechtěl jí
dáti jemu, odváží stříbra podlé obyčeje věna panenského.
18 Èarodějnici nedáš živu býti. 19 Kdo by koli scházel se
s hovadem, smrtí ať umře. 20 Kdo by obětoval bohům,
kromě samému Hospodinu, jako proklatý vyhlazen bude. 21
Příchozímu neučiníš křivdy, aniž utiskneš ho; nebo příchozí
byli jste v zemi Egyptské. 22 Žádné vdovy neb sirotka trápiti
nebudete. 23 Pakli bez lítosti trápiti je budete, a oni by volali
ke mně, vězte, že vyslyším křik jejich. 24 A rozhněvá se
prchlivost má, i zbiji vás mečem; a budou ženy vaše vdovy
a děti vaši sirotci. 25 Půjčíš-li peněz lidu mému chudému,
kterýž jest s tebou: nebudeš jemu jako lichevník, aniž ho
lichvou obtížíš. 26 Pakli v základu vezmeš roucho bližního
svého, do západu slunce jemu je navrátíš. 27 Nebo ten
jediný má oděv, to jest roucho, jímž přikrývá tělo své, a na
němž spí. Když bude volati ke mně, tedy uslyším, nebo jsem
milosrdný. 28 Soudcům nebudeš utrhati, a knížeti lidu svého
zlořečiti nebudeš. 29 Z hojnosti obilí, a tekutých věcí svých
neobmeškáš prvotin obětovati. Prvorozeného z synů svých
mně dáš. 30 Tak učiníš s volem svým a s dobytkem svým:
Sedm dní bude s matkou svou, dne pak osmého mně je dáš.
31 Lid svatý budete mi, a nebudete jísti masa z udáveného
na poli; psu je vržete.

23 Nebudeš vynášeti pověsti lživé. Neklad' s bezbožným
ruky své, abys měl býti s ním svědek nepravý. 2
Nepostoupíš po množství ke zlému, a nebudeš se přimlouvati
k rozepři, tak abys se uchýlil po větším počtu k převrácení
soudu. 3 Ani chudého šanovati nebudeš v při jeho. 4
Trefil-li bys na vola nepřítele svého neb osla jeho, an
bloudí, obrátíš a dovedeš ho k němu. 5 Uzřel-li bys an osel
toho, jenž tě má v nenávisti, leží pod břemenem svým,
zdaž se zdržíš, abys mu neměl pomoci? Nýbrž opravdově
pomůžeš jemu, spolu s tím, kdož tě v nenávisti má. 6
Nepřevrátíš soudu chudého svého v jeho při. 7 Od slova
lživého vzdálíš se. Nevinného a spravedlivého nezabiješ,
nebo já neospravedlním bezbožného. 8 Aniž bráti budeš
darů, nebo dar oslepuje i prozřetelné, a převrací slova
spravedlivých. 9 Příchozího nebudeš ssužovati; nebo sami
znáte, jaký jest život příchozích, poněvadž pohostinu jste
byli v zemi Egyptské. 10 Po šest let osívati budeš zemi svou,
a shromažďovati úrodu její; 11 Sedmého pak léta ponecháš
jí, ať odpočine, aby jedli chudí lidu tvého. Co pak zůstane po
nich, pojí zvěř polní. Tak uděláš s vinicí svou i s olivovím
svým. 12 Šest dní budeš dělati díla svá, dne pak sedmého
přestaneš, aby odpočinul vůl tvůj i osel tvůj, a oddechl
syn děvky tvé i příchozí. 13 Ve všech těch věcech, kteréž
mluvil jsem vám, ostříhati se budete. Jména bohů cizích ani

připomínati nebudete, aniž bude slyšáno z úst tvých. 14
Třikrát slaviti mi budeš svátek na každý rok. 15 Slavnosti
přesnic ostříhati budeš. Sedm dní jísti budeš chleby přesné,
jakž jsem přikázal tobě, v čas vyměřený měsíce Abib; nebo v
ten vyšel jsi z Egypta. Aniž se ukážete přede mnou prázdní.
16 A držeti budeš slavnost žně, když mi obětovati budeš
prvotiny prací svých z toho, což jsi vsel na poli. Slavnost
také sklizení držeti budeš při vyjití roku, když sklidíš práce
své z pole. 17 Třikrát v roce ukáže se každý z tvých pohlaví
mužského před tváří Panovníka Hospodina. 18 Nebudeš
obětovati krve z oběti mé, dokavadž u tebe kvas jest, aniž
zůstane tuk slavnosti mé do jitra. 19 Prvotiny prvních úrod
země své přinášeti budeš do domu Hospodina Boha svého.
Nebudeš vařiti kozelce v mléku mateře jeho. 20 Aj, já pošli
anděla před tebou, aby ostříhal tebe na cestě, a přivedl tě
na místo, kteréž jsem připravil. 21 Šetrně se měj před ním, a
poslouchej hlasu jeho. Nepopouzej ho, neboť nepromine
přestoupení vašeho, poněvadž jméno mé jest u prostřed
něho. 22 Nebo budeš-li věrně poslouchati hlasu jeho, a činiti,
cožť bych koli řekl: tedy nepřítelem budu nepřátel tvých,
a trápiti budu ty, jenž tebe trápí. 23 Nebo půjde anděl můj
před tebou, a uvede tě do země Amorejského a Hetejského,
Ferezejského a Kananejského, Hevejského a Jebuzejského,
kteréž vyhladím. 24 Nebudeš se klaněti bohům jejich, ani jim
sloužiti, aniž dělati budeš tak, jako oni dělají; ale z gruntu
vyvrátíš je, a obrazy jejich na kusy stroskoceš. 25 Sloužiti
pak budete Hospodinu Bohu svému, a požehnáť chlebu
tvému i vodám tvým; a odejmu nemoc z prostředku tvého.
26 Nebudeť, která by potratila, ani neplodná v zemi tvé; počet
dnů tvých doplním. 27 Strach svůj pustím před tebou, a
předěsím všeliký lid, proti kterémuž vyjdeš, a způsobím to,
aby všickni nepřátelé tvoji utíkali před tebou. 28 Pošli i sršně
před tebou, aby vyhnali Hevea, a Kananea a Hetea před
tváří tvou. 29 Nevyženu ho od tváři tvé v jednom roce, aby se
země neobrátila v poušť, a nerozmnožily se proti tobě šelmy
divoké. 30 Pomalu vyháněti jej budu od tváři tvé, až bys ty
se rozplodil, a dědičně mohl ujíti zemi. 31 Položím pak meze
tvé od moře Rudého až k moři Filistinskému, a od pouště až
k řece; nebo v ruce vaše dám obyvatele země, a vyženeš je
od tváři své. 32 Neučiníš s nimi a bohy jejich smlouvy. 33
Nebudou bydliti v zemi tvé, aby nepřipravili tě k hříchu proti
mně, když bys ctil bohy jejich; nebo by to bylo tobě osídlem.

24 Mojžíšovi pak řekl: Vstup k Hospodinu ty a Aron,
Nádab a Abiu, a sedmdesáte z starších Izraelských, a
klaněti se budete zdaleka. 2 Sám pak toliko Mojžíš vstoupí k
Hospodinu, ale oni se nepřiblíží; aniž lid vstoupí s ním. 3 Tedy
přišel Mojžíš, a vypravoval lidu všecka slova Hospodinova
a všecky soudy. I odpověděl všecken lid jedním hlasem,
a řekli: Všecka slova, kteráž mluvil Hospodin, učiníme. 4
Napsal pak Mojžíš všecka slova Hospodinova, a vstav ráno,
vzdělal oltář pod horou, a dvanácte sloupů podlé počtu
dvanáctera pokolení Izraelského. 5 A poslal mládence z
synů Izraelských, kteříž obětovali zápaly; a obětovali oběti
pokojné Hospodinu, totiž voly. 6 I vzav Mojžíš polovici krve,
vlil do medenic, a polovici druhou vylil na oltář. 7 Vzav
také knihu smlouvy, četl v uších lidu. Kteříž řekli: Cožkoli
mluvil Hospodin, činiti a poslouchati budeme. 8 Vzal také
Mojžíš krev a pokropil lidu a řekl: Aj, krev smlouvy, kterouž
učinil s vámi Hospodin při všech těchto věcech. 9 Potom
vstoupili Mojžíš a Aron, Nádab a Abiu a sedmdesáte z
starších Izraelských, 10 A viděli Boha Izraelského. A pod
nohami jeho bylo jako dílo z kamene zafirového, a jako
nebe, když jest jasné. 11 Na knížata pak synů Izraelských
nevztáhl ruky své, ačkoli viděli Boha, a potom jedli i pili. 12 I
řekl Hospodin Mojžíšovi: Vstup ke mně na horu a buď tam; a
dám tobě tabule kamenné, zákon i přikázaní, kteráž jsem
napsal, abys je učil. 13 Tedy vstal Mojžíš a Jozue služebník
jeho; i vstoupil Mojžíš na horu Boží. 14 Starším pak řekl:
Zůstaňte tuto, dokudž se nenavrátíme k vám. A teď Aron a
Hur jsou s vámi, kdož by měl rozepři, k nim ať jde. 15 Tedy
vstoupil Mojžíš na horu, a přikryl oblak horu. 16 I přebývala
sláva Hospodinova na hoře Sinai, a přikryl ji oblak za šest
dní; a dne sedmého zavolal na Mojžíše z prostřed oblaku.
17 A tvárnost slávy Hospodinovy byla jako spalující oheň na
vrchu hory, před očima synů Izraelských. 18 I všel Mojžíš do
prostřed oblaku a vstoupil na horu. A byl Mojžíš na hoře
čtyřidceti dní a čtyřidceti nocí.

25 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 2 Mluv k synům
Izraelským, ať mi vybírají obět vzhůru pozdvižení. Od
každého člověka, kterýž by ji z srdce dobrovolně dal, přijměte
takovou obět mou. 3 Tatoť pak jest obět pozdvižení, kterouž
budete bráti od nich: Zlato, a stříbro, a měď, 4 Postavec
modrý, šarlat, a červec dvakrát barvený, bílé hedbáví a
srsti kozí; 5 Též kůže skopcové na červeno barvené, a
kůže jezevčí, a dříví setim, 6 Olej k svícení, vonné věci na
olej ku pomazování, a pro kadění vonné věci; 7 Kamení
onychinové, a jiné kamení k vsazování do náramníku a
náprsníku. 8 I udělajíť mi svatyni, abych bydlil uprostřed
nich. 9 Vedlé všeho, jakž já ukazuji tobě podobenství stánku
a podobenství všech nádob jeho, tak uděláte. 10 Udělají také
truhlu z dříví setim. Půl třetího lokte bude dlouhost její, půl
druhého lokte širokost její, půl druhého také lokte vysokost
její. 11 A obložíš ji zlatem čistým, vnitř i zevnitř obložíš ji; a

uděláš nad ní vůkol korunu zlatou. 12 Sliješ k ní také čtyři
kruhy zlaté, kteréž přiděláš ke čtyřem úhlům jejím, dva totiž
kruhy po jedné straně její, a dva kruhy po druhé straně její.
13 Uděláš k tomu i sochory z dříví setim, a obložíš je zlatem.
14 I uvlečeš sochory do kruhů po stranách té truhly, aby na
nich nošena byla truhla. 15 V kruzích té truhly budou bývati
sochorové; nebudou vytahováni z nich. 16 A dáš do truhly
svědectví, kteréž dám tobě. 17 Uděláš i slitovnici z zlata
čistého. Půl třetího lokte bude dlouhost její, půl druhého
pak lokte širokost její. 18 Uděláš také dva cherubíny zlaté,
z taženého zlata uděláš je na dvou koncích slitovnice. 19
Uděláš pak cherubína jednoho na jednom konci, a cherubína
druhého na druhém konci; na slitovnici uděláte cherubíny
na obou koncích jejích. 20 A budou míti cherubínové křídla
vztažená svrchu, zastírajíce křídly svými slitovnici, a tváři
jejich obráceny budou jednoho k druhému; k slitovnici budou
tváři cherubínů. 21 Dáš pak slitovnici svrchu na truhlu, a
do truhly vložíš svědectví, kteréž dám tobě. 22 A tam budu
přicházeti k tobě, a s tebou z té slitovnice, z prostředku
dvou cherubínů, kteříž jsou nad truhlou svědectví, mluviti o
všecko, cožť bych poroučeti chtěl k synům Izraelským. 23
Uděláš také stůl z dříví setim. Dvou loket bude dlouhost
jeho, a na loket širokost jeho, půl druhého pak lokte vysokost
jeho. 24 A obložíš jej zlatem čistým, a uděláš mu okolek
zlatý vůkol. 25 Uděláš také okolo něho lištu čtyř prstů zšíří; a
okolek zlatý uděláš okolo té lišty. 26 Uděláš u něho i čtyři
kruhy zlaté, kteréž vpustíš do čtyř úhlů, kteříž jsou ve čtyřech
nohách jeho. 27 Pod tou lištou budou kruhové, skrze něž
provlačováni budou sochorové k nošení stolu. 28 Ty pak
sochory uděláš z dříví setim, a obložíš je zlatem; i bude
stůl nošen na nich. 29 Uděláš také misy jeho, a lžice jeho,
a přikryvadla jeho, a koflíky jeho, k přikrývání; z čistého
zlata naděláš toho. 30 A klásti budeš na ten stůl chleby
předložení před tvář mou ustavičně. 31 Uděláš také svícen z
zlata čistého, z taženého zlata ať jest ten svícen; sloupec
jeho i prutové jeho, misky jeho a koule jeho, i květové jeho z
něho budou. 32 A šest prutů vycházeti bude z boků jeho, tři
prutové svícnu s jedné strany jeho, a tři prutové s druhé
strany jeho. 33 Tři misky udělané na způsob pecky mandlové
ať jsou na prutu jednom, a koule a květ, a tři misky udělané
na způsob pecky mandlové na prutu druhém, a koule a květ;
takž i na jiných šesti prutech z svícnu vycházejících. 34 Na
svícnu také budou čtyři misky udělané na způsob mandlové
pecky, a koule jeho, i květové jeho. 35 A bude koule pode
dvěma pruty z něho, koule též pod druhými dvěma pruty z
něho, koule opět pod jinými dvěma pruty z něho; a tak pod
šesti pruty vycházejícími z svícna. 36 Koule jejich i prutové
jejich z něho budou; všecko to z cela kované z zlata čistého.
37 Uděláš i sedm lamp na něj; a bude je rozsvěcovati kněz,
aby svítily po stranách jeho. 38 I utěradla jeho, i nádoby k
oharkům jeho z zlata čistého. 39 Z centnéře zlata čistého
uděláno bude to se vším tím nádobím. 40 Hlediž pak, abys
udělal podlé podobenství toho, kteréž tobě ukázáno jest na
hoře.

26 Příbytek pak uděláš z desíti čalounů, kteříž budou z
bílého hedbáví soukaného, a z postavce modrého,
a z šarlatu, a z červce dvakrát barveného; a cherubíny
dílem řemeslným uděláš. 2 Dlouhost čalounu jednoho osm a
dvadceti loket, a širokost čalounu jednoho čtyři lokty; míra
jedna bude všech čalounů. 3 Pět čalounů spolu spojeno
bude jeden s druhým, a pět druhých čalounů též spolu
spojeno bude jeden s druhým. 4 A naděláš i ok z hedbáví
modrého po kraji čalounu jednoho na konci, kde se má
spojovati s druhým; a tolikéž uděláš na kraji čalounu druhého
na konci v spojení druhém. 5 Padesáte ok uděláš na čalounu
jednom, a padesáte ok uděláš po kraji čalounu, kterýmž má
připojen býti k druhému; oko jedno proti druhému aby bylo. 6
Uděláš také padesáte haklíků zlatých a spojíš čalouny jeden
s druhým haklíky těmi; a tak bude příbytek jeden. 7 Nadto
uděláš houní z srstí kozích na stánek k přistírání příbytku
po vrchu; jedenácte takových houní uděláš. 8 Dlouhost
houně jedné třidceti loktů, a širokost houně jedné čtyř loktů;
jednostejná míra těch jedenácti houní bude. 9 A spojíš pět
houní obzvláštně, a šest houní opět obzvláštně, a přehneš
na dvé houni šestou napřed v čele stánku. 10 Uděláš pak
padesáte ok po kraji houně jedné na konci, kdež se spojovati
má, a padesáte ok po kraji houně k spojení druhému. 11
Uděláš také haklíků měděných padesát, kteréž vepneš do
ok, a spojíš stánek, aby byl jedno. 12 Co pak zbývá houní
po přikrytí stánku, totiž půl houně přesahující, převisne při
zadní straně příbytku. 13 A loket s jedné a loket s druhé
strany, zbývající na dýl z houní stánku, převisne po stranách
příbytku sem i tam, aby jej přikrýval. 14 Uděláš také přikrytí
na stánek z koží skopových na červeno barvených, přikrytí
také z koží jezevčích svrchu. 15 Naděláš k příbytku i desk
stojatých z dříví setim. 16 Desíti loktů dlouhost dsky, a půl
druhého lokte širokost dsky jedné. 17 Dva čepy dska jedna
míti bude, podobně jako stupně u schodu zpořádané, jeden
proti druhému; tak uděláš u všech desk příbytku. 18 Zděláš
pak desky k příbytku, dvadceti desk k straně polední, k větru
polednímu. 19 (A čtyřidceti podstavků stříbrných uděláš pod
dvadceti desk; dva podstavky pod jednu dsku ke dvěma
čepům jejím, a dva podstavky pod dsku druhou pro dva

čepy její.) 20 Na druhé pak straně příbytku k straně půlnoční
dvadceti desk, 21 A čtyřidceti podstavků jejich stříbrných;
dva podstavky pod jednu dsku a dva podstavky pod dsku
druhou. 22 Na straně také příbytku k západu šest uděláš
desk. 23 A dvě dsky uděláš v obou dvou úhlech příbytku; 24
Kteréž budou spojené pozpodu, a tolikéž spojené svrchu
k jednomu kruhu; tak bude při dvou těch, ve dvou úhlech
budou. 25 A tak bude osm desk, a podstavkové jejich stříbrní,
šestnácte podstavků; dva podstavkové pod dskou jednou
a dva podstavkové pod dskou druhou. 26 Naděláš také
svlaků z dříví setim. Pět jich bude dskám k straně příbytku
jedné, 27 A pět svlaků dskám při straně příbytku druhé, a pět
svlaků dskám k straně západní příbytku dosahující k oběma
úhlům. 28 Ale prostřední svlak u prostřed desk provleče
se od jednoho konce k druhému. 29 Ty pak dsky obložíš
zlatem, a kruhy k nim uděláš zlaté, do nichž by svlakové byli
uvlačováni; a obložíš i svlaky zlatem. 30 A tak vyzdvihneš
příbytek podlé způsobu toho, kterýž tobě ukázán na hoře. 31
Uděláš i oponu z postavce modrého, a z šarlatu, a z červce
dvakrát barveného, a z bílého hedbáví soukaného; dílem
řemeslným uděláš ji s cherubíny. 32 A zavěsíš ji na čtyřech
sloupích z dříví setim, obložených zlatem, (hákové jejich
zlatí), na čtyřech podstavcích stříbrných. 33 A dáš oponu na
háky, a vneseš vnitř za oponu truhlu svědectví; a oddělovati
vám bude ta opona svatyni od svatyně svatých. 34 Položíš
také slitovnici na truhlu svědectví v svatyni svatých. 35 A
postavíš stůl vně před oponou, svícen pak naproti stolu v
straně příbytku polední, a stůl dáš na stranu půlnoční. 36
A uděláš zastření dveří stánku z postavce modrého a z
šarlatu, a z červce dvakrát barveného, a z bílého hedbáví
přesukovaného, dílem vyšívaným. 37 K zastření pak tomu
uděláš pět sloupů z dříví setim, kteréž obložíš zlatem, a
hákové jejich zlatí; a sleješ k nim pět podstavků měděných.

27 Uděláš také oltář z dříví setim pěti loket zdýlí a pěti
loket zšíří; čtverhranatý bude oltář, a tří loket zvýší
bude. 2 A zděláš mu rohy na čtyřech úhlech jeho; z něho
budou rohové jeho; a obložíš jej mědí. 3 Naděláš také k
němu hrnců, do kterýchž by popel bral, a lopat a kotlíku, a
vidliček a nádob k uhlí. Všecka nádobí jeho z mědi uděláš.
4 Uděláš mu i rošt mřežovaný měděný, a u té mříže čtyři
kruhy měděné na čtyřech rozích jejích. 5 A dáš ji pod okolek
oltáře do vnitřku; a bude ta mříže až do polu oltáře. 6 Uděláš
k tomu oltáři i sochory z dříví setim, a mědí je okuješ. 7
A ti sochorové provlečeni budou skrze ty kruhy; a budou
sochorové ti na obou stranách oltáře, když nošen bude. 8
Uděláš jej z desk, aby byl vnitř prázdný; jakž ukázáno tobě
na hoře, tak udělají. 9 Uděláš také síň příbytku k straně
polední; koltry síně té očkovaté budou z bílého hedbáví
soukaného; sto loket zdélí ať má kraj jeden. 10 Sloupů
pak bude k nim dvadcet, a podstavků k nim měděných
dvadcet; háky na sloupích a přepásaní jich stříbrné. 11 A
tak i strana půlnoční na dýl ať má koltry očkovaté sto loket
zdýlí, a sloupů svých dvadceti, a podstavků k nim měděných
dvadceti; háky na sloupích a přepásaní jich stříbrné. 12
Na šíř pak té síně k straně západní budou koltry očkovaté
padesáti loktů zdýlí, a sloupů k nim deset, a podstavků jejich
deset. 13 A širokost síně v straně přední na východ bude
padesáti loktů. 14 Patnácti loktů budou koltry očkovaté k
straně jedné, sloupové k nim tři, a podstavkové jejich tři. 15
A k straně druhé patnácti loktů zdýlí budou koltry očkovaté,
sloupové jejich tři, a podstavkové jejich tři. 16 K bráně pak
té síně uděláno bude zastření dvadcíti loktů z postavce
modrého a šarlatu, a z červce dvakrát barveného, a bílého
hedbáví soukaného, dílem krumpéřským, sloupové k němu
čtyři, a podstavkové jejich čtyři. 17 Všickni sloupové síně
vůkol přepásani budou stříbrem; hákové pak jejich budou
stříbrní, a podstavkové jejich mědění. 18 Dlouhost síně bude
sto loket, a širokost padesáte, všudy jednostejná, vysokost
pak pěti loktů, z bílého hedbáví soukaného, a podstavkové
budou mědění. 19 Všecka nádobí příbytku, ke vší službě
jeho, a všickni kolíkové jeho, i všickni kolíkové síně z mědi
budou. 20 Ty také přikaž synům Izraelským, ať nanesou oleje
olivového čistého, vytlačeného k svícení, aby lampy vždycky
rozsvěcovány byly. 21 V stánku úmluvy před oponou, kteráž
zastírati bude svědectví, spravovati je budou Aron a synové
jeho od večera až do jitra před Hospodinem. Toť bude řád
věčný, kterýž zachovávati budou potomci jejich mezi syny
Izraelskými.

28 Ty pak přijmi k sobě Arona bratra svého s syny jeho z
prostředku synů Izraelských, aby úřad kněžský konali
přede mnou: Aron, Nádab, Abiu, Eleazar a Itamar, synové
Aronovi. 2 A uděláš roucha svatá Aronovi bratru svému k
slávě a k ozdobě. 3 Ty také mluviti budeš se všechněmi
umělými řemeslníky, kteréž jsem naplnil duchem moudrosti,
aby dělali roucha Aronovi ku posvěcení jeho, v nichž by
úřad kněžský konal přede mnou. 4 Tato pak jsou roucha,
kteráž udělají, náprsník, náramenník, plášť a sukni s oky,
čepici a pás. Takové šaty svaté udělají Aronovi bratru tvému
a synům jeho, aby úřad kněžský konali přede mnou. 5 A
vezmou řemeslníci zlato a modrý postavec, a šarlat a červec
dvakrát barvený a kment. 6 Udělají pak náramenník z zlata,
z postavce modrého a šarlatu, z červce dvakrát barveného a

hedbáví bílého, přesukovaného dílem řemeslným. 7 Dva
vrchní kraje spojená míti bude na dvou koncích svých, a tak
se spolu držeti bude. 8 Přepásaní pak přes ten náramenník,
kteréž na něm bude, podobné bude dílu jeho; z týchž věcí
bude, totiž z zlata, z postavce modrého a z šarlatu, a z červce
dvakrát barveného, a z hedbáví bílého přesukovaného. 9
Vezmeš také dva kameny onychinové, a vyryješ na nich
jména synů Izraelských. 10 Šest jmen jejich na kameni
jednom, a jmen šest ostatních na kameni druhém, podlé
pořádku narození jejich. 11 Dílem řemeslníka, kterýž řeže
na kameni, a kterýž vyrývá pečeti, vyryješ na těch dvou
kameních jména synů Izraelských; do zlata je vsadíš. 12 A
položíš dva kameny ty na vrchních krajích náramenníku,
kameny pro pamět na syny Izraelské; a nositi bude Aron
jména jejich před Hospodinem na obou ramenách svých
na památku. 13 Uděláš i haklíky zlaté. 14 A dva řetízky z
zlata čistého jednostejně uděláš dílem točeným, a zavěsíš
řetízky ty stočené na ty haklíky. 15 Uděláš také náprsník
soudu dílem řemeslným, takovým dílem, jako náramenník
uděláš jej z zlata, z postavce modrého, z šarlatu, z červce
dvakrát barveného, a z bílého hedbáví přesukovaného. 16
Ètverhraný bude a dvojnásobní; pídi dlouhost, a pídi širokost
jeho bude. 17 A vysadíš jej všudy kamením drahým. Ètyřmi
řady ať jest kamení, pořádkem tímto: Sardius, topazius a
smaragdus v prvním řadu; 18 V druhém pak zpořádaní
karbunkulus, zafir a jaspis; 19 A v řadu třetím linkurius,
achates a ametyst; 20 V čtvrtém řadu chryzolit, onychin a
beryl. Vsazeni budou do zlata v svém pořádku. 21 Těch
pak kamenů s jmény synů Izraelských bude dvanácte,
podlé jmen jejich, dílem řežících pečeti; jeden každý podlé
jména svého, pro dvanáctero pokolení budou. 22 Uděláš
i k náprsníku řetízky jednostejné dílem točeným z zlata
čistého. 23 Uděláš také k náprsníku dva kroužky zlaté, a dáš
je na dva kraje náprsníka. 24 A prostrčíš dva řetízky zlaté
skrze dva kroužky po krajích náprsníka. 25 A druhé konce
těch dvou řetízků připneš k haklíkům, a dáš na vrchní kraje
náramenníka po předu. 26 Uděláš i dva kroužky zlaté, kteréž
dáš na dva kraje náprsníka, na tu obrubu jeho, kteráž jest po
té straně k náramenníku do vnitřku. 27 Uděláš ještě dva jiné
kroužky zlaté, kteréž dáš na dvě strany náramenníka zespod
po předu naproti spojení jeho, svrchu nad přepásaním
náramenníka. 28 Tak svíží náprsník ten, kroužky jeho s
kroužky náramenníka, tkanicí z postavce modrého, aby byl
nad přepásaním náramenníka, a neodevstával náprsník od
náramenníka. 29 I bude nositi Aron jména synů Izraelských
na náprsníku soudu na srdci svém, když vcházeti bude do
svatyně, na památku před Hospodinem ustavičně. 30 Položíš
pak do náprsníku soudu urim a thumim, aby bylo na srdci
Aronově, když vcházeti bude před Hospodina; a nositi bude
Aron soud synů Izraelských na srdci svém před Hospodinem
vždycky. 31 Uděláš také plášť pod náramenník, všecken z
postavce modrého. 32 A bude na vrchu v prostřed něho díra;
okolek její všudy vůkol dílem tkaným, jako obojek u pancíře
bude, aby se neroztrhl. 33 Uděláš i na podolku jeho jablka
zrnatá z hedbáví modrého, z šarlatu a z červce dvakrát
barveného, na podolku jeho vůkol, a zvonečky zlaté mezi
nimi vůkol. 34 Zvonček zlatý a jablko zrnaté, opět za tím
zvonček zlatý a jablko zrnaté na podolku pláště vůkol. 35 A
bude to míti na sobě Aron při službách, aby slyšán byl zvuk
jeho, když vcházeti bude do svatyně před Hospodina, i když
vycházeti bude, aby neumřel. 36 Uděláš také plech z zlata
čistého, a vyryješ na něm dílem vyrývajících pečeti: Svatost
Hospodinu. 37 Kterýž dáš na tkanici z modrého postavce,
a bude na čepici; napřed na čepici bude. 38 I bude nad
čelem Aronovým, aby nesl Aron nepravosti posvěcených
věcí, kterýchž by posvětili synové Izraelští při všech dařích
posvěcených věcí svých; a bude nad čelem jeho vždycky,
aby příjemné je činil před Hospodinem. 39 Uděláš také
sukni z hedbáví bílého vázanou s oky; uděláš i čepici z
hedbáví bílého; pás také uděláš dílem krumpéřským. 40
Synům také Aronovým zděláš sukně; pasy také jim uděláš a
klobouky k slávě a k ozdobě. 41 A oblečeš v ně Arona bratra
svého a syny jeho s ním, a pomažeš jich, a naplníš ruce
jejich, a posvětíš mi jich, aby úřad kněžský konali přede
mnou. 42 Nadělej jim i košilek lněných k zakrytí nahoty
těla; od bedr až do stehen budou. 43 A ať je na sobě mají
Aron i synové, když vcházeti budou do stánku úmluvy, aneb
když přistupovati budou k oltáři, aby sloužili v svatyni; a
neponesou nepravosti, aniž zemrou. Řád tento bude věčný
jemu i potomkům jeho po něm.

29 Toto také učiníš jim ku posvěcení jich, aby úřad
kněžský konali přede mnou: Vezmi volka jednoho ještě
mladého a skopce dva bez vady. 2 Chleby též přesné a
koláče přesné s olejem smíšené, a oplatky přesné polité
olejem; z běli pšeničné naděláš toho. 3 A vklada to do koše
jednoho, obětovati to budeš v koši, spolu s tím volkem a
dvěma skopci. 4 Potom Aronovi a synům jeho přistoupiti
kážeš ke dveřím stánku úmluvy, a umyješ je vodou. 5 A
vezma roucha, oblečeš Arona v sukni, a v plášť náležící pod
náramenník, a v náramenník, a v náprsník, a přepášeš ho
pasem náramenníka. 6 Vstavíš i čepici na hlavu jeho, a
korunu svatosti vstavíš na čepici. 7 Naposledy vezmeš olej
pomazání, a vyleje na hlavu jeho, pomažeš ho. 8 Potom

synům jeho přistoupiti kážeš, a zobláčíš je v sukně. 9 A
zopasuješ je pasy, Arona i syny jeho, a vstavíš jim čepičky
na hlavu. I budouť míti kněžství řádem věčným; a posvětíš
ruky Aronovy a ruky synů jeho. 10 Přivedeš také volka před
stánek úmluvy, i vloží Aron a synové jeho ruce své na hlavu
volka. 11 A zabiješ volka před Hospodinem u dveří stánku
úmluvy. 12 A nabera krve z volka, pomažeš na rozích oltáře
prstem svým, a všecku krev vyleješ k spodku oltáře. 13
Vezmeš pak všecken tuk přikrývající droby a branici s jater, a
dvě ledviny s tukem, kterýž jest na nich, a zapálíš to na oltáři.
14 Maso pak z toho volka, a kůži s lejny jeho spálíš ohněm
vně za stany; nebo obět za hříchy jest. 15 Skopce také
jednoho vezmeš, a vloží Aron a synové jeho ruce své na
hlavu toho skopce. 16 A zabiješ toho skopce, a nabera krve
jeho, pokropíš oltáře na vrchu vůkol. 17 Skopce pak rozsekáš
na kusy, a vymyje droby jeho i nohy, vkladeš je na ty kusy z
něho a na hlavu jeho. 18 A potom všeho skopce zapálíš na
oltáři; nebo zápal ten jest Hospodinu vůně příjemná, obět
ohnivá jest Hospodinu. 19 Vezmeš také skopce druhého; i
vloží Aron a synové jeho ruce své na hlavu téhož skopce.
20 A zabiješ skopce toho, a vezma krev jeho, pomažeš jí
konce ucha Aronova, a konce pravého ucha synů jeho, i
palce na pravé ruce jejich, a palce na pravé noze jejich; a
vykropíš tu krev na oltář vůkol. 21 A vezma krve, kteráž
bude na oltáři, a oleje pomazání, pokropíš Arona a roucha
jeho i synů jeho a roucha jejich s ním; a budeť posvěcen on
i roucho jeho, i synové jeho, a roucho synů jeho s ním. 22
Potom vezmeš z skopce tuk a ocas, a tuk přikrývající droby,
a branici s jater, a dvě ledviny s tukem, kterýž jest na nich, a
plece pravé, (nebo skopec naplnění jest), 23 A jeden pecník
chleba, a jeden koláč chleba s olejem, a oplatek jeden z
koše chlebů přesných, kterýž jest před Hospodinem. 24 A
dáš to vše v ruce Aronovy a v ruce synů jeho, a obraceti to
budeš sem i tam, aby byla obět obracení před Hospodinem.
25 Potom vezma to z rukou jejich, zapálíš na oltáři v zápal,
k vůni příjemné před Hospodinem. Toť jest obět ohnivá
Hospodinu. 26 Vezmeš také hrudí z skopce posvěcení, kterýž
bude Aronův, a obraceti je budeš sem i tam, aby byla obět
obracení před Hospodinem; a budeť na tvůj díl. 27 Posvětíš
tedy hrudí obracení, a plece pozdvižení, kteréž obracíno a
kteréž pozdvihováno bylo z skopce posvěcení, z toho, kterýž
bude Aronův, a z toho, kterýž bude synů jeho. 28 A bude to
Aronovi a synům jeho právem věčným od synů Izraelských,
když obět pozdvižení bude. Nebo pozdvižení bude od synů
Izraelských, z obětí jejich pokojných; pozdvižení jejich náleží
Hospodinu. 29 Roucha pak svatá, kteráž jsou Aronova,
zůstanou synům jeho po něm, aby pomazováni byli v nich, a
aby posvěcovány byly v nich ruce jejich. 30 Sedm dní bude
v nich choditi kněz, kterýž bude na jeho místě z synů jeho,
kterýž vcházeti bude do stánku úmluvy, aby sloužil v svatyni.
31 Skopce pak posvěcení vezma, uvaříš maso jeho na místě
svatém. 32 A budeť jísti Aron s syny svými maso toho skopce
a chléb, kterýž jest v koši u dveří stánku úmluvy. 33 Jísti
budou to ti, za něž očištění se stalo ku posvěcení rukou
jejich, aby posvěceni byli. Cizí pak nebude jísti, nebo svatá
věc jest. 34 Zůstalo-li by co masa posvěcení a chleba až do
jitra, spálíš ostatky ohněm; nebude jedeno, nebo svatá věc
jest. 35 Tak tedy uděláš s Aronem a syny jeho vedlé všeho,
což jsem přikázal tobě; za sedm dní posvěcovati budeš
rukou jejich. 36 A volka za hřích obětovati budeš na každý
den na očištění, a krví za hřích pokropíš oltáře, čině očištění
na něm, a pomažeš ho ku posvěcení jeho. 37 Za sedm dní
očišťování konati budeš na oltáři, a posvětíš ho, a ten oltář
bude nejsvětější. Cokoli dotkne se oltáře, posvěceno bude.
38 A toto jest, což obětovati budeš na oltáři, beránky roční
dva, na každý den ustavičně. 39 Jednoho beránka obětovati
budeš ráno, a beránka druhého obětovati budeš k večerou.
40 A desátý díl efi běli smíšené s olejem vytlačeným, jehož
by bylo s čtvrtý díl hin, a k oběti mokré čtvrtý díl hin vína
na jednoho beránka. 41 Tolikéž beránka druhého obětovati
budeš k večerou. Jako při oběti suché ranní, a jako při mokré
oběti její, tak při této učiníš, aby byla vůně příjemná, obět
ohnivá Hospodinu. 42 Zápalná obět tato ustavičná ať jest po
všecky věky vaše u dveří stánku úmluvy před Hospodinem,
kdež přicházeti budu k vám, abych tam s tebou mluvil. 43 A
tam přicházeti budu k synům Izraelským, a posvěceno bude
místo slávou mou. 44 Nebo posvětím stánku úmluvy i oltáře;
Arona také a synů jeho posvětím, aby mi úřad kněžský
konali. 45 A bydliti budu u prostřed synů Izraelských, a budu
jim za Boha. 46 A zvědíť, že já jsem Hospodin Bůh jejich,
kterýž jsem je vyvedl z země Egyptské, abych přebýval u
prostřed nich, já Hospodin Bůh jejich.

30 Uděláš i oltář, na němž by se kadilo; z dříví setim
uděláš jej. 2 Lokte zdélí, a lokte zšíří, čtverhraný bude,
a dvou loket zvýší; z něho budou rohy jeho. 3 Obložíš pak jej
zlatem čistým, svrchek jeho i po stranách vůkol i rohy jeho;
a uděláš mu korunu zlatou vůkol. 4 Po dvou také kruzích
zlatých uděláš u něho, pod korunou ve dvou úhlech jeho, po
obou stranách jeho; a skrze ně provlečeš sochory, aby nošen
byl na nich. 5 Ty pak sochory uděláš z dříví setim, a obložíš
je zlatem. 6 A postavíš jej před oponou, za kterouž jest truhla
svědectví, před slitovnicí, kteráž jest nad svědectvím, kdež
přicházeti budu k tobě. 7 I kaditi bude na něm Aron kadidlem

z vonných věcí; každého jitra, když spraví světla, kaditi
bude. 8 Tolikéž když rozsvítí Aron lampy k večerou, kaditi
bude kaděním vonných věcí ustavičně před Hospodinem
po rodech vašich. 9 Nevložíte na něj kadidla cizího, ani
zápalu, ani oběti suché, ani oběti mokré obětovati budete na
něm. 10 Toliko očištění vykoná nad rohy jeho Aron jednou v
roce, krví oběti za hřích v den očišťování; jednou v roce
očištění vykoná na něm po rodech vašich; svatosvaté jest
Hospodinu. 11 Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi, řka: 12 Když
vyzdvihneš hlavní summu synů Izraelských náležejících ku
počtu, dá jeden každý výplatu duše své Hospodinu, když je
počítati budeš, aby nebyla na nich rána, když sečteni budou.
13 Toto pak dají: Každý z těch, kteří jdou v počet, půl lotu dá,
podlé lotu svatyně. (Dvadceti peněz platí ten lot.) Půl lotu
obět pozdvižení bude Hospodinu. 14 Kdožkoli jde v počet od
dvadcíti let a výše, tu obět pozdvižení ať dá Hospodinu. 15
Bohatý nedá více, a chudý nedá méně, než půl lotu, když
dávati budou obět pozdvižení Hospodinu k očištění duší
vašich. 16 A vezma stříbro očištění od synů Izraelských,
dáš je na potřeby k službě stánku úmluvy; a bude to synům
Izraelským na památku před Hospodinem k očištění duší
vašich. 17 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, řka: 18 Uděláš i
umyvadlo měděné k umývání a podstavek jeho měděný, a
postavíš je mezi stánkem úmluvy a oltářem, a naleješ do
něho vody. 19 Umývati budou z něho Aron i synové jeho
ruce své i nohy své. 20 Když vcházeti budou do stánku
úmluvy, umývati se budou vodou, aby nezemřeli, aneb když
by měli přistupovati k oltáři, aby sloužili, a zapalovali obět
ohnivou Hospodinu. 21 I budou umývati ruce i nohy své,
aby nezemřeli. A bude jim ustanovení toto věčné, Aronovi i
semeni jeho po rodech jejich. 22 Mluvil také Hospodin k
Mojžíšovi, řka: 23 Ty pak vezmi sobě vonných věcí předních:
Mirry nejčistší pět set lotů, a skořice vonné polovici toho, totiž
dvě stě a padesát, a prustvorce vonného dvě stě a padesát;
24 Kasie pak pět set lotů na váhu svatyně, oleje olivového
míru hin. 25 A uděláš z toho olej pomazání svatého, mast
nejvýbornější dílem apatykářským. Olej pomazání svatého
bude. 26 Pomažeš jím stánku úmluvy i truhly svědectví,
27 A stolu i všech nádob k němu, svícnu i všech nádob
jeho, i oltáře, na němž se kadí; 28 Oltáře také, na němž se
pálí oběti, a všech nádob jeho, i umyvadla s podstavkem
jeho. 29 Tak posvětíš jich, aby byly nejsvětější. Cožkoli
dotkne se jich, posvěceno bude. 30 Arona také a synů jeho
pomažeš, a posvětíš jich, aby úřad kněžský konali přede
mnou. 31 K synům pak Izraelským mluviti budeš, řka: Tento
olej pomazání svatého bude mi v národech vašich. 32 Tělo
člověka nebude mazáno jím, a podlé složení jeho neuděláte
podobného. Svatýť jest, svatý vám bude. 33 Kdo by koli
udělal mast podobnou, a neb mazal by jí cizího, vyhlazen
bude z lidu svého. 34 I řekl Hospodin Mojžíšovi: Vezmi sobě
vonných věcí, balsamu, onychi, galbanu vonného, a kadidla
čistého; jednostejná váha toho bude. 35 A uděláš z toho
kadidlo, složení dílem apatykářským smíšené, čisté a svaté.
36 A ztluka to drobně, klásti budeš z něho před svědectvím v
stánku úmluvy, kdež přicházeti budu k tobě. Nejsvětější to
vám bude. 37 Neuděláte sobě kadidla podlé složení tohoto,
kteréž připravíš; za svatou věc tobě bude pro Hospodina. 38
Kdo by koli dělal co podobného k vůni sobě, vyhlazen bude
z lidu svého.

31 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 2 Hle, povolal jsem
ze jména Bezeleele, syna Uri, syna Hur, z pokolení
Judova. 3 A naplnil jsem ho duchem Božím, moudrostí a
rozumností, i uměním všelijakého řemesla, 4 Aby vtipně
smysliti uměl, což by koli řemeslně uděláno býti mohlo z
zlata a z stříbra i z mědi. 5 I v řezání kamení drahého
k vsazování, i v umělém vysazování na dřevě aby dělal
všelijaké dílo. 6 A aj, já přidal jsem jemu Aholiaba, syna
Achisamechova, z pokolení Dan. A v srdci každého vtipného
složil jsem moudrost, aby spravili vše, což jsem přikázal
tobě: 7 Stánek úmluvy a truhlu svědectví, a slitovnici, kteráž
má býti na ní, i všelijaké nádobí stánku; 8 Stůl také a nádoby
k němu, i svícen čistý se všemi nádobami jeho, a oltář pro
kadění; 9 Též oltář k zápalům se všemi nádobami jeho,
a umyvadlo s podstavkem jeho; 10 I roucha k službě, i
roucha svatá Aronovi knězi, i roucha synů jeho, aby mi
úřad kněžský konali; 11 I olej pomazání a kadidlo vonné
do svatyně. Všecko tak, jakž jsem přikázal tobě, udělají.
12 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, řka: 13 Ty pak mluv k
synům Izraelským a rci: A však sobot mých ostříhati budete.
Nebo to znamením jest mezi mnou a vámi po rodech vašich,
aby známo bylo, že já jsem Hospodin, kterýž vás posvěcuji.
14 Protož ostříhati budete soboty, nebo svatá jest vám. Kdož
by ji poškvrnil, smrtí umře; a kdo by koli dělal v ní dílo,
vyhlazena bude ta duše z prostředku lidu svého. 15 Šest dní
děláno bude dílo, ale v den sedmý sobota odpočinutí jest,
svatost Hospodinu. Každý, kdož by dělal dílo v den sobotní,
smrtí umře. 16 Protož ostříhati budou synové Izraelští soboty,
tak aby světili sobotu po rodech svých smlouvou věčnou. 17
Mezi mnou a syny Izraelskými za znamení jest na věčnost;
nebo šest dní činil Hospodin nebe i zemi, v den pak sedmý
přestal a odpočinul. 18 I dal Pán Mojžíšovi po dokonání
těchto řečí s ním na hoře Sinai dvě dsky svědectví, dsky
kamenné, psané prstem Božím.

32 Vida pak lid, že by prodléval Mojžíš sstoupiti s hůry,
sebrali se proti Aronovi a řekli jemu: Vstaň, udělej nám
bohy, kteříž by šli před námi; nebo Mojžíšovi, muži tomu,
kterýž vyvedl nás z země Egyptské, nevíme, co se přihodilo.
2 I řekl jim Aron: Odejměte náušnice zlaté, kteréž jsou na
uších žen vašich, synů vašich i dcer vašich, a přineste ke
mně. **3** Tedy strhl všecken lid náušnice zlaté, kteréž byly na
uších jejich, a přinesli k Aronovi. **4** Kteréžto vzav z rukou
jejich, dal je do formy, a udělal z nich tele slité. I řekli: Tito
jsou bohové tvoji, Izraeli, kteříž tě vyvedli z země Egyptské.
5 Což vida Aron, vzdělal oltář před ním. I volal Aron, a řekl:
Slavnost Hospodinova zítra bude. **6** A nazejtří vstavše velmi
ráno, obětovali zápaly, a přivedli oběti pokojné. I sedl lid, aby
jedl a pil, potom vstali, aby hrali. **7** Mluvil pak Hospodin k
Mojžíšovi: Jdi, sstup, nebo porušil se lid tvůj, kterýž jsi vyvedl
z země Egyptské. **8** Sešli brzo s cesty, kterouž jsem přikázal
jim. Udělali sobě tele slité, a klaněli se mu, a obětovali jemu,
řkouce: Tito jsou bohové tvoji, Izraeli, kteříž tě vyvedli z
země Egyptské. **9** Řekl také Hospodin Mojžíšovi: Viděl jsem
lid tento, a aj, lid jest tvrdé šíje. **10** Protož nyní nech mne,
abych v hněvě prchlivosti své vyhladil je, tebe pak učiním v
národ veliký. **11** I modlil se Mojžíš Hospodinu Bohu svému, a
řekl: Pročež, ó Hospodine, rozněcuje se prchlivost tvá na lid
tvůj, kterýž jsi vyvedl z země Egyptské v síle veliké a v ruce
mocné? **12** A proč mají mluviti Egyptští, řkouce: Lstivě je
vyvedl, aby zmordoval je na horách, a aby vyhladil je se
svrchku země? Odvrať se od hněvu prchlivosti své, a lituj
zlého, kteréžs uložil uvésti na lid svůj. **13** Rozpomeň se na
Abrahama, Izáka a Izraele, služebníky své, jimž jsi zapřisáhl
skrze sebe samého a mluvil jsi jim: Rozmnožím símě vaše
jako hvězdy nebeské, a všecku zemi tuto, o kteréž jsem
mluvil, dám semeni vašemu, a dědičně obdržíte ji na věky.
14 I litoval Hospodin zlého, kteréž řekl, že učiní lidu svému.
15 A obrátiv se Mojžíš, sstoupil s hůry, dvě dsky svědectví
maje v rukou svých, dsky po obou stranách psané; s jedné i
s druhé strany byly popsané. **16** A dsky ty dílo Boží byly;
písmo také písmo Boží bylo vyryté na dskách. **17** Uslyšev
pak Jozue hlas lidu křičícího, řekl Mojžíšovi: Hřmot boje v
táboru jest. **18** Kterýžto odpověděl: Není to křik vítězících,
ani křik poražených, hlas zpívajících já slyším. **19** I stalo se,
když se přiblížil k stanům, že uzřel tele a tance. A rozhněvav
se Mojžíš velmi, povrhl z rukou svých dsky, a rozrazil je pod
Horou. **20** Vzal také tele, kteréž byli udělali, a spálil je v ohni,
a setřel je až na prach, a vsypav na vodu, dal píti synům
Izraelským. **21** A řekl Mojžíš Aronovi: Coť učinil lid tento, že
jsi uvedl na něj hřích veliký? **22** Odpověděl Aron: Nehněvej
se, pane můj. Ty víš, že lid tento k zlému nakloněn jest. **23**
Nebo řekli mi: Udělej nám bohy, kteříž by šli před námi; nebo
Mojžíšovi, muži tomu, kterýž vyvedl nás z země Egyptské,
nevíme, co se stalo. **24** Jimž jsem odpověděl: Kdo má zlato,
strhněte je s sebe. I dali mi, a uvrhl jsem je do ohně, a
udělalo se to tele. **25** A vida Mojžíš lid obnažený, že obnažil
jej Aron ku potupě před nepřátely, kteříž povstati měli proti
nim, **26** Stoje v bráně táboru, řekl: Kdo jest Hospodinův,
přistup ke mně. I shromáždili se k němu všickni synové
Léví. **27** Jimž řekl: Tak praví Hospodin Bůh Izraelský: Připaš
jeden každý meč svůj k boku svému; přejděte sem i tam
od brány táboru k bráně, a zabí jeden každý bratra svého,
a každý přítele svého i bližního svého. **28** I učinili synové
Léví podlé řeči Mojžíšovy, a padlo jich v ten den z lidu na tři
tisíce mužů. **29** Nebo řekl byl Mojžíš: Posvěťtež dnes rukou
svých Hospodinu, jeden každý na synu svém a na bratru
svém, aby vám dal dnes požehnání. **30** A když bylo nazejtří,
řekl Mojžíš lidu: Vy jste zhřešili hříchem velikým. Protož
nyní vstoupím k Hospodinu, zda bych ho ukrotil pro hřích
váš. **31** Tedy navrátiv se Mojžíš k Hospodinu, řekl: Prosím,
zhřešilť jest lid ten hříchem velikým; nebo udělali sobě bohy
zlaté. **32** Nyní pak neb odpusť hřích jejich, a pakli nic, vymaž
mne, prosím, z knihy své, kteroužs psal. **33** I řekl Hospodin
Mojžíšovi: Kdo zhřešil proti mně, toho vymaži z knihy své.
34 Protož nyní jdi, veď lid tento, kamž jsem rozkázal tobě. Aj,
anděl můj půjde před tebou; v den pak navštívení mého
navštívím i na nich hřích jejich. **35** I bil Hospodin lid, proto že
učinili tele, kteréž byl udělal Aron.

33 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi: Jdi, vstup odsud, ty
i lid, kterýž jsi vyvedl z země Egyptské do země,
kterouž jsem přisáhl Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi, řka:
Semeni tvému dám ji, **2** (A pošli před tebou anděla, a vyženu
Kananea, Amorea, Hetea, Ferezea, Hevea a Jebuzea,) **3**
Do země oplývající mlékem a strdí. Neboť sám nevstoupím
s tebou, proto že lid tvrdé šíje jsi, abych nezahubil tebe na
cestě. **4** A uslyšav lid řeč tuto přezlou, zámutek nesli, aniž
vzal kdo okrasy své na sebe. **5** Nebo byl řekl Hospodin
Mojžíšovi: Mluv synům Izraelským: Vy jste lid tvrdé šíje; jakž
jen jedinou vstoupím mezi vás, zahladím vás. Protož již, slož
okrasu svou s sebe, a zvím, co učiniti mám s tebou. **6** I
svlékli s sebe synové Izraelští okrasy své u hory Oréb. **7**
Mojžíš pak vzav stánek, rozbil jej sobě vně za stany, vzdáliv
se od táboru, a nazval jej stánkem úmluvy. Tedy kdokoli
hledal Hospodina, ven choditi musil k stánku úmluvy, kterýž
byl vně za stany. **8** K tomu také, když vycházel Mojžíš k
stánku, povstával všecken lid a stál každý u dveří stanu
svého, a hleděli za Mojžíšem, dokudž nevšel do stánku.

9 Bývalo pak toto, že když vcházíval Mojžíš do stánku,
sstupoval sloup oblakový, a stával u dveří stánku, a mluvil s
Mojžíšem. 10 A všecken lid vida sloup oblakový, an stojí u
dveří stánku, povstávali všickni, a klaněli se každý u dveří
stanu svého. 11 A mluvíval Hospodin k Mojžíšovi tváří v tvář,
tak jako mluví člověk s přítelem svým. Potom navracel se
do táboru, ale služebník jeho Jozue, syn Nun, mládenec,
neodcházel z stánku. 12 I řekl Mojžíš Hospodinu: Pohleď, ty
velíš mi, abych vedl lid tento, a neoznámils mi, koho pošleš
se mnou, ještos pravil: Znám tě ze jména, k tomu také nalezl
jsi milost přede mnou. 13 Již tedy, jestliže jsem jen nalezl
milost před tebou, oznam mi, prosím, cestu svou, abych tě
poznal, a abych nalezl milost před tebou; a pohleď, že národ
tento jest lid tvůj. 14 I odpověděl: Tvář má předcházeti vás
bude, a dámť odpočinutí. 15 I řekl: Nemá-liť předcházeti nás
tvář tvá, nevyvozuj nás odsud. 16 Nebo po čem poznáno
bude zde, že jsem nalezl milost před tebou, já i lid tvůj? Zdali
ne po tom, když půjdeš s námi, a když odděleni budeme,
já a lid tvůj, ode všeho lidu, kterýž jest na tváři země? 17
I řekl Hospodin Mojžíšovi: I tu také věc, kterouž jsi pravil,
učiním; nebo jsi nalezl milost přede mnou, a znám tě ze
jména. 18 Řekl opět: Okažiž mi, prosím, slávu svou. 19
Kterýž odpověděl: Já způsobím to, aby šlo mimo tebe před
tváří tvou všecko dobré mé, a zavolám ze jména: Hospodin
před tváří tvou. Smiluji se, nad kýmž se smiluji, a slituji
se, nad kýmž se slituji. 20 Řekl také: Nebudeš moci viděti
tváři mé; neboť neuzří mne člověk, aby živ zůstal. 21 I to
řekl Hospodin: Aj, místo u mne, a staneš na skále. 22 A
když tudy půjde sláva má, postavím tě v rozsedlině skály, a
přikryji tě rukou svou, dokudž nepřejdu. 23 Potom odejmu
ruku svou, i uzříš hřbet můj, ale tvář má nebude spatřína.

34 I řekl Hospodin k Mojžíšovi: Vyteš sobě dvě dsky
kamenné podobné prvním, a napíši na dskách těch
slova, kteráž byla na dskách prvních, kteréž jsi rozrazil. 2
Budiž tedy hotov ráno, a vstoupíš v jitře na horu Sinai, a
staneš přede mnou na vrchu hory té. 3 Žádný ať nevstupuje
s tebou, aniž také kdo vidín bude na vší hoře; ani ovce neb
volové pásti se budou naproti hoře této. 4 Tedy Mojžíš vytesal
dvě dsky kamenné podobné prvním, a vstav ráno, vstoupil
na horu Sinai, jakž mu přikázal Hospodin, a vzal v ruku svou
dvě dsky kamenné. 5 I sstoupil Hospodin v oblaku, a stál s
ním tam, a zavolal ze jména: HOSPODIN. 6 Nebo pomíjeje
Hospodin tvář jeho, volal: Hospodin, Hospodin, Bůh silný,
lítostivý a milostivý, dlouhočekající a hojný v milosrdenství a
pravdě, 7 Milosrdenství čině tisícům, odpouštěje nepravost a
přestoupení i hřích, a kterýž nikoli neospravedlňuje vinného,
navštěvuje nepravost otců na synech, a na synech synů
do třetího i čtvrtého pokolení. 8 Mojžíš pak rychle sklonil
hlavu k zemi, a poklonu učinil. 9 A řekl: Prosím, našel-li jsem
milost v očích tvých, Pane, nechť jde, prosím, Pán u prostřed
nás, nebo lid jest tvrdé šíje, a milostiv buď nepravosti
naší a hříchu našemu, a měj nás za dědictví. 10 Kterýžto
řekl: Aj, já učiním smlouvu přede vším lidem tvým. Učiním
divné věci, kteréž nejsou učiněny na vší zemi a ve všech
národech, a viděti bude všecken lid, (mezi nimiž jsi,) skutky
Hospodinovy; nebo hrozné bude to, což já učiním s tebou.
11 Zachovej to, což já dnes tobě přikazuji. Aj, já vyženu před
tváří tvou Amorea a Kananea, Hetea a Ferezea, Hevea a
Jebuzea. 12 Varuj se pak, abys nečinil smlouvy s obyvateli
země té, do kteréž vejdeš, ať by nebyli osídlem u prostřed
tebe. 13 Ale zbořiťe oltáře jejich, a modly jejich polámete,
a jejich háje posekáte. 14 Nebo nebudeš se klaněti Bohu
jinému, proto že Hospodin jest, jméno má horlivý, Bůh silný,
horlivý jest. 15 Nevcházej v smlouvu s obyvateli země té,
aby když by smilnili, jdouce po bozích svých, a obětovali
bohům svým, nepovolali tě, a jedl bys z oběti jejich. 16 A
abys nebral ze dcer jeho synům svým, i smilnily by dcery
jejich, jdouce po bozích svých, a naučily by smilniti syny tvé,
jdouce po bozích svých. 17 Bohů slitých neuděláš sobě.
18 Slavnost přesnic zachovávati budeš. Za sedm dní jísti
budeš chleby nekvašené, jakž jsem přikázal tobě, v čas
vyměřený měsíce Abib; nebo měsíce toho vyšel jsi z Egypta.
19 Všecko což otvírá život, mé jest, i všeliký samec v dobytku
tvém, prvorozený z volů a ovcí. 20 Ale prvorozené osle
vyplatíš dobytčetem; pakli bys nevyplatil, šíji zlomíš jemu.
Každého prvorozeného z synů svých vyplatíš, aniž ukáží
se přede mnou prázdní. 21 Šest dní pracovati budeš, dne
pak sedmého přestaneš; v čas orání i žně přestaneš. 22 A
učiníš sobě slavnost téhodnů, svátek prvotin žně pšeničné
a slavnost klizení po vyjití každého roku. 23 Třikrát v roce
ukáže se každý z vás pohlaví mužského před oblíčejem
Panovníka Hospodina, Boha Izraelského. 24 Nebo vyvrhu
národy od tváři tvé a rozšířím meze tvé, aniž kdo sáhne na
zemi tvou, když vstoupíš, abys se ukázal před Hospodinem
Bohem svým třikrát v roce. 25 Nebudeš obětovati krve oběti
mé, dokavadž u tebe kvas jest, aniž zůstane do jitra obět
slavnosti Fáze. 26 Prvotiny prvních úrod země své přinášeti
budeš do domu Hospodina Boha svého. Nebudeš vařiti
kozelce v mléce matky jeho. 27 I řekl Hospodin Mojžíšovi:
Napiš sobě slova tato; nebo podlé slov těch učinil jsem
smlouvu s tebou a s Izraelem. 28 Byl pak tam s Hospodinem
čtyřidceti dní a čtyřidceti nocí, chleba nejedl a vody nepil; a
napsal na dskách slova té smlouvy, totiž deset slov. 29 I

stalo se, když sstupoval Mojžíš s hory Sinai, (a měl dvě dsky
svědectví v rukou svých, když sstupoval s hory), nevěděl, že
by se stkvěla kůže tváři jeho, když mluvil s ním. 30 A viděl
Aron i všickni synové Izraelští Mojžíše, a aj, stkvěla se kůže
tváři jeho, a nesměli přistoupiti k němu. 31 Ale Mojžíš zavolal
jich, a navrátili se k němu Aron i všecka knížata shromáždění
toho, a mluvil Mojžíš s nimi. 32 Potom přišli také k němu
všickni synové Izraelští, jimžto přikázal všecko, což s ním
mluvil Hospodin na hoře Sinai. 33 Dokudž pak mluvil Mojžíš
s nimi, měl zástěru na tváři své. 34 Ale když vcházel Mojžíš
před tvář Hospodina, aby mluvil s ním, odjímal zástěru,
dokudž nevyšel. Vyšed pak, mluvil synům Izraelským, což
mu bylo rozkázáno. 35 Tedy viděli synové Izraelští tvář
Mojžíšovu, že se stkvěla kůže tváři jeho. A kladl zase Mojžíš
zástěru na tvář svou, dokudž nevcházel, aby mluvil s ním.

35 Tedy svolal Mojžíš všecko shromáždění synů
Izraelských, a řekl jim: Tato jsou slova, kteráž přikázal
vám Hospodin, abyste je činili. 2 Šest dní děláno bude
dílo, ale v sedmý den mějte svátek, sobotu odpočinutí
Hospodinova. Kdo by dělal v něm dílo, umře. 3 Nezanítíte
ohně nikdež v příbytcích svých v den sobotní. 4 Mluvil také
Mojžíš ke všemu shromáždění synů Izraelských takto: Toto
jest slovo, kteréž přikázal Hospodin, řka: 5 Sebeřte z sebe
obět pozdvižení Hospodinu. Každý, kdož jest ochotný v srdci
svém, přinese tu obět Hospodinu: Zlato, stříbro a měď, 6 A
postavec modrý, a šarlat, a červec dvakrát barvený, a bílé
hedbáví, a kozí srsti; 7 Též kůže skopců na červeno barvené,
a kůže jezevčí, a dříví setim, 8 A olej k svícení a vonné
věci na olej ku pomazání a pro kadění vonné, 9 A kamení
onychinové, a jiné kamení k vsazování do náramenníku a
náprsníku. 10 A všickni, kdož jsou vtipní mezi vámi, přijdou a
dělati budou, cožkoli přikázal Hospodin: 11 Příbytek, stánek
jeho i přikrytí jeho a háky jeho, dsky jeho, svlaky jeho, sloupy
jeho i podstavky jeho; 12 Truhlu s sochory jejími, slitovnici a
oponu zastření; 13 Stůl i sochory k němu se všemi nádobami
jeho, i chléb předložení; 14 A svícen k svícení s nádobami
jeho i lampy jeho, a olej k svícení; 15 Též oltář pro kadění
a sochory jeho, i olej pomazání a kadidlo z vonných věcí,
i zastření dveří v příbytku; 16 Oltář k zápalu a rošt jeho
měděný a sochory jeho, i všecka nádobí jeho, i umyvadlo s
podstavkem jeho; 17 Koltry očkovaté k síni, sloupy její a
podstavky její, i zastření brány do síně; 18 Kolíky k příbytku,
a kolíky síně s provázky jejich; 19 Roucha k službě, k
přisluhování v svatyni, i roucho svaté Arona kněze, i roucho
synů jeho k konání úřadu kněžského. 20 Vyšlo tedy všecko
shromáždění synů Izraelských od tváři Mojžíšovy, 21 A
přišli, každý muž, kteréhož ponuklo srdce jeho, a každý, v
němž duch jeho byl dobrovolný, a přinesli obět pozdvižení
Hospodinu, k dílu stánku úmluvy a ke vší službě jeho, i k
rouchu svatému. 22 Přicházeli muži i ženy, každý, kdož
byl ochotný v srdci, a přinášeli spinadla, a náušnice, a
prsteny, a záponky z pravých rukou, všelijaké nádobí zlaté, a
kdožkoli obětoval obět zlata Hospodinu. 23 Každý, kdož měl
postavec modrý a šarlat, a červec dvakrát barvený, a bílé
hedbáví a kozí srsti, a kůže skopců na červeno barvené, a
kůže jezevčí, přinesl to. 24 Kdokoli obětoval obět stříbra
a mědi, přinášeli to za obět pozdvižení Hospodinu; každý
také, kdo měl dříví setim, ke všelikému dílu služebnosti,
přinášeli je. 25 Ano i všecky ženy vtipné rukama svýma
předly, a přinesly, co napředly, postavec modrý a šarlat, a
červec dvakrát barvený a bílé hedbáví. 26 Všecky pak ženy,
kterýchž ponuklo srdce jejich, aby předly uměle, předly srsti
kozí. 27 Knížata pak přinášeli kamení onychinové, a jiné
kamení k vsazování do náramenníku a náprsníku, 28 Též
vonné věci a olej k svícení, a k oleji pomazání, a k vonnému
kadidlu. 29 Každý muž i žena, v nichž ochotné srdce jejich
bylo k tomu, aby přinášeli potřeby ke všelikému dílu, kteréž
byl přikázal dělati Hospodin skrze Mojžíše, přinášeli synové
Izraelští obět dobrovolnou Hospodinu. 30 Tedy řekl Mojžíš
synům Izraelským: Pohleďte, povolal ze jména Hospodin
Bezeleele, syna Uri, syna Hur, z pokolení Judova. 31 A
naplnil ho duchem Božím, moudrostí, rozumností i uměním
všelijakého řemesla, 32 Aby vtipně smysliti uměl, jak by se
co dělati mělo na zlatu a stříbru a mědi, 33 I v řemeslném
strojení kamenů k vsazování, i v díle od dřeva, aby dělal
všelijakým řemeslem vtipným. 34 Dal nadto v srdce jeho i to,
aby učiti mohl on i Aholiab, syn Achisamechův z pokolení
Dan. 35 Naplnil je moudrostí srdce, aby dělali všelijaké dílo
tesařské a řemeslné, i krumpéřské a vytkávané z postavce
modrého a šarlatu, a červce dvakrát barveného, a bílého
hedbáví, a aby dělali všelijaké dílo a vymýšleli vtipné věci.

36 Tedy dělal Bezeleel a Aholiab i všeliký muž vtipný, jimž
dal Hospodin moudrost a rozumnost, aby uměli dělati
všeliké dílo k službě svatyně, všecko, což přikázal Hospodin.
2 Povolal pak Mojžíš Bezeleele a Aholiaba i každého muže
vtipného, v jehož srdce dal Hospodin moudrost, každého
také, kohož ponoukalo srdce jeho, aby přistoupil ku práci
díla toho. 3 A vzali od Mojžíše všecky dary, kteréž přinesli
synové Izraelští k dílu služebnému svatyně, aby dělali je.
Ale oni vždy předce přinášeli k němu každého jitra dary
dobrovolné. 4 Tedy přišli všickni vtipní dělníci díla svatyně,
každý od díla svého, kteréž dělali, 5 A mluvili k Mojžíšovi

těmi slovy: Mnohem více přináší lid, nežli potřebí jest k dělání
díla, kteréž přikázal Hospodin dělati. 6 I rozkázal Mojžíš,
aby provoláno bylo v vojště takto: Muž ani žena, žádný
nepřinášej více oběti k svatyni. I zbráněno jest lidu, aby
nenosili. 7 Nebo měli potřeb hojně dosti k dělání všelikého
díla, tak že zbývalo. 8 I dělal každý vtipný z dělníků těch dílo
to, příbytek z desíti čalounů, kteříž byli z bílého hedbáví
přesukovaného, a z postavce modrého a šarlatu, a z červce
dvakrát barveného, cherubíny dílem řemeslným udělal na
nich. 9 Dlouhost čalounu jednoho osm a dvadceti loktů,
a čtyř loktů širokost čalounu jednoho; všickni čalounové
byli jednostejné míry. 10 Potom spojil pět čalounů jeden
s druhým, a pět jiných čalounů spojil jeden s druhým. 11
Nadělal i ok z hedbáví modrého po kraji čalounu jednoho
na konci, kde se spojovati má s druhým, a tolikéž udělal
na kraji čalounu druhého na konci v spojení druhém. 12
Padesáte ok udělal na čalounu jednom, a padesáte ok udělal
po kraji čalounu, kterýmž připojen byl k druhému; oko jedno
proti druhému bylo. 13 Udělal i padesáte haklíků zlatých a
spojil čalouny jeden s druhým haklíky těmi; a tak udělán jest
příbytek jeden. 14 Nadto nadělal houní z srstí kozích na
stánek, k přistírání příbytku po vrchu; jedenácte houní udělal.
15 Dlouhost houně jedné třidceti loktů, a širokost houně
jedné čtyř loktů; jednostejná míra byla těch jedenácti houní.
16 A spojil pět houní obzvláštně, a šest houní obzvláštně. 17
Udělal také padesáte ok po kraji houně na konci, kdež se
spojovati má, a padesáte ok udělal po kraji houně v spojení
druhém. 18 Udělal k tomu haklíků měděných padesáte
k spojení stánku, aby byl jedno. 19 Nadto udělal přikrytí
stánku z koží skopcových na červeno barvených, a přikrytí z
koží jezevčích svrchu. 20 Nadělal k příbytku i desk z dříví
setim stojatých. 21 Desíti loktů dlouhost dsky, a půl druhého
širokost dsky každé. 22 Dva čepy měla dska jedna, podobně
jako stupně u schodu spořádané, jeden proti druhému; tak
udělal u všech desk příbytku. 23 Zdělal i dsky k příbytku,
dvadceti desk k straně polední, k větru polednímu. 24 A
čtyřidceti podstavků stříbrných udělal pode dvadceti desk,
dva podstavky pod jednu dsku ke dvěma čepům jejím, a dva
podstavky pod dsku druhou pro dva čepy její. 25 Na druhé
pak straně příbytku k straně půlnoční udělal dvadceti desk,
26 A čtyřidceti podstavků jejich stříbrných, dva podstavky pod
jednu dsku a dva podstavky pod dsku druhou. 27 Na straně
pak příbytku k západu udělal šest desk. 28 Dvě dsky udělal
v úhlech po obou stranách příbytku. 29 A byly spojené po
spodu a tolikéž spojené svrchu k jednomu kruhu; tak udělal
po obou stranách ve dvou úhlech. 30 A tak bylo osm desk
a podstavků jejich stříbrných šestnácte, dva podstavkové
pod každou dskou. 31 Nadělal i svlaků z dřívi setim, pět
ke dskám straně příbytku jedné, 32 A pět svlaků ke dskám
druhé strany příbytku, a pět svlaků ke dskám strany příbytku
západní, dosahujících k oběma úhlům. 33 A svlak prostřední
udělal, aby šel po prostředku desk od jednoho kraje k
druhému. 34 Dsky pak obložil zlatem a kruhy jejich udělal z
zlata, aby v nich svlaky byly; a obložil svlaky zlatem. 35
Udělal také oponu z postavce modrého a šarlatu, a z červce
dvakrát barveného, a z bílého hedbáví přesukovaného;
dílem řemeslným udělal ji s figurami cherubínů. 36 A udělal
pro ni čtyři sloupy z dříví setim, a obložil je zlatem; hákové
pak jejich byli zlatí, a slil k nim čtyři podstavky stříbrné. 37
Udělal také zastření ke dveřům stánku z postavce modrého,
z šarlatu a z červce dvakrát barveného a z bílého hedbáví
přesukovaného, dílem krumpéřským, 38 A sloupů k tomu
zastření pět s háky jejich, (obložil pak makovice a přepásaní
jich zlatem), a podstavků pět měděných.

37 Udělal také Bezeleel truhlu z dříví setim, jejíž dlouhost
byla půl třetího lokte, a půl druhého lokte širokost,
vysokost také půl druhého lokte. 2 A obložil ji zlatem čistým
vnitř i zevnitř, a udělal jí korunu zlatou vůkol. 3 Slil jí také
čtyři kruhy zlaté ke čtyřem úhlům jejím, dva totiž kruhy po
jedné straně její, a dva kruhy po druhé straně její. 4 Zdělal i
sochory z dříví setim a obložil je zlatem. 5 A uvlékl sochory
do kruhů po stranách truhly; aby na nich nošena byla truhla.
6 Udělal také slitovnici z zlata čistého. Půl třetího lokte byla
dlouhost její, a půl druhého lokte širokost její. 7 Udělal i dva
cherubíny z zlata, z taženého zlata udělal je na dvou koncích
slitovnice, 8 Cherubína jednoho na jednom konci a cherubína
druhého na druhém konci; na slitovnici udělal cherubíny,
na obou koncích jejích. 9 Ti pak cherubínové měli křídla
vztažená svrchu nad ní, zastírajíce křídly svými slitovnici;
a tváři jejich byly obráceny jedna k druhé, k slitovnici byly
obráceny tváři cherubínů. 10 Udělal i stůl z dříví setim.
Dvou loket byla dlouhost jeho a na loket širokost jeho, půl
druhého pak lokte vysokost. 11 A obložil jej zlatem čistým, i
korunu zlatou udělal mu vůkol. 12 Udělal mu i lištu dlani zšíří
vůkol, a udělal korunu zlatou okolo té lišty. 13 Slil také k
němu čtyři kruhy zlaté a vpustil je do čtyř úhlů, kteříž byli na
čtyřech nohách jeho. 14 Proti té liště byli kruhové, skrze něž
by provlačováni byli sochorové k nošení stolu. 15 Udělal i
sochory z dříví setim, kteréžto obložil zlatem k nošení stolu.
16 A zdělal nádoby, kteréž byly na stole, misy jeho a lžice
jeho, a koflíky jeho, a přikryvadla k přikrývání z čistého zlata.
17 Udělal také svícen z zlata čistého, z taženého zlata udělal
svícen; sloupec jeho i prutové jeho, misky jeho, koule jeho i

květové jeho z něho byli. 18 Šest pak prutů bylo po stranách
jeho, tři prutové s jedné strany jeho, a tři prutové s druhé
strany jeho. 19 Tři misky na způsob pecky mandlové udělány
byly na prutu jednom, a koule a květ, a tři misky na způsob
pecky mandlové udělány na prutu druhém, a koule a květ;
tak i na jiných šesti prutech z svícnu vycházejících. 20 Na
svícnu také byly čtyři misky, udělané na způsob mandlové
pecky, a koule jeho i květové jeho. 21 A byla koule pode
dvěma pruty z něho, a koule druhá pode dvěma pruty z
něho, a koule třetí pode dvěma pruty z něho, a tak pod šesti
pruty vycházejícími z něho. 22 Koule jejich i prutové jejich z
něho byli, všecko hned jedním tažením z zlata čistého. 23
Udělal i lamp jeho sedm, i utěradla jeho, i nádoby k oharkům
jeho z zlata čistého. 24 Z centnéře zlata čistého udělal jej se
vším tím nádobím. 25 Udělal také oltář pro kadění z dříví
setim, lokte zdélí a lokte zšíří, čtverhraný, dvou pak loket
zvýší; z něho byli rohové jeho. 26 A obložil jej zlatem čistým,
svrchek jeho i po stranách vůkol, i rohy jeho; a udělal mu
korunu zlatou vůkol. 27 Po dvou podobně kruzích zlatých
udělal u něho, pod korunou ve dvou úhlech jeho, po dvou
stranách jeho, skrze něž by provlačováni byli sochorové, aby
nošen byl na nich. 28 A zdělal ty sochory z dříví setim, a
obložil je zlatem. 29 Nadělal také oleje pomazání svatého, a
kadidla z vonných věcí, čistého, dílem apatykářským.

38 Udělal také oltář k zápalu z dříví setim, pěti loket zdélí
a pěti loket zšíří, čtverhraný, a tří loket zvýší. 2 A
zdělal mu rohy na čtyřech úhlech jeho; z něho byli rohové
jeho, a obložil jej mědí. 3 Nadělal také všelijakých nádob
k oltáři, hrnců a lopat, a kotlíků a vidliček, a nádob jeho k
uhlí; všecka nádobí jeho udělal měděná. 4 Udělal k oltáři i
rošt mřežovaný, měděný, pod okolkem oltáře dole, až do
prostřed něho. 5 A slil čtyři kruhy na čtyřech krajích k roštu
měděnému, v nichž by sochorové bývali. 6 Sochory pak
udělal z dříví setim a obložil je mědí. 7 A uvlékl ty sochory
do těch kruhů po obou stranách oltáře k nošení jeho na nich;
prázdný z prken udělal jej. 8 Udělal též umyvadlo měděné, a
podstavek jeho měděný z zrcadel houfně přicházejících žen,
kteréž přicházely ke dveřím stánku úmluvy. 9 Udělal také síň
k straně polední; koltry očkovaté síně té z bílého hedbáví
přesukovaného na sto loket, 10 Sloupů jejich dvadceti,
a k nim podstavků dvadceti z mědi, háky na sloupích,
a přepásaní jejich z stříbra. 11 Tolikéž k straně půlnoční
koltry na sto loket, sloupů k nim dvadceti a podstavků jejich
dvadceti z mědi, háky na sloupích a přepásaní jejich z
stříbra. 12 K straně pak západní koltry očkovaté na padesáte
loket, sloupů k nim deset a podstavků jejich deset, háky na
sloupích a přepásaní jejich z stříbra. 13 A v straně přední
na východ padesáti loktů, 14 Koltry očkovaté patnácti loktů
byly při straně jedné, sloupové k nim tři, a podstavkové
jejich tři. 15 A k straně druhé, u brány síně té, jakž tam,
tak tuto, koltry očkovaté patnácti loktů, sloupové k nim
tři a podstavkové jejich tři. 16 Všecky koltry síně vůkol
očkovaté z bílého hedbáví přesukovaného. 17 Podstavkové
pak sloupů z mědi, hákové na sloupích a přepásaní jich
z stříbra, a obložení makovic jejich z stříbra; všickni také
sloupové síně přepásáni byli stříbrem. 18 Zastření pak brány
síňce dílem krumpéřským z postavce modrého a šarlatu, a
červce dvakrát barveného a hedbáví bílého přesukovaného;
dlouhost jeho dvadceti loktů, výsost pak šířky pěti loktů,
jako i jiných koltr síně očkovatých. 19 A sloupové k ní čtyři
a podstavkové jejich čtyři z mědi, hákové jejich stříbrní,
a obložení makovic jejich a přepásaní jejich z stříbra. 20
Všickni pak kolíkové příbytku a síně vůkol byli z mědi. 21
Tyto jsou věci vyčtené k příbytku, příbytku svědectví, kteréž
jsou vyčteny podlé rozkázaní Mojžíšova, skrze Itamara,
syna Arona kněze, k službě Levítů. 22 A Bezeleel, syn
Uri, syna Hur, z pokolení Juda, udělal všecky tyto věci,
kteréž přikázal Hospodin Mojžíšovi; 23 A s ním Aholiab, syn
Achisamechův z pokolení Dan, tesař a vtipný řemeslník, a
krumpéř na modrém postavci a šarlatu, a červci dvakrát
barveném a kmentu. 24 Všeho zlata vynaloženého na samo
dílo, na všecko dílo svatyně, (bylo pak zlato obětované),
devět a dvadceti centnéřů, a sedm set třidceti lotů podlé
váhy svatyně. 25 Stříbra pak od těch, jenž náležejí ku počtu
shromáždění, sto centnéřů, a tisíc sedm set sedmdesáte pět
lotů podlé váhy svatyně. 26 Půl lotu z každé hlavy podlé
váhy svatyně, ode všech jdoucích v počet od dvadcíti let a
výše, jichž bylo šestkrát sto tisíc, tři tisíce pět set a padesáte.
27 A bylo sto centnéřů stříbra k slévání podstavků svatyně a
podstavků opony; sto podstavků ze sta centnéřů, centnéř
do podstavku. 28 A z tisíce sedmi set sedmdesáti pěti lotů
udělal háky na sloupy, a obložil makovice jejich a přepásal
je. 29 Mědi pak obětované bylo sedmdesáte centnéřů a
dva tisíce a čtyři sta lotů. 30 A udělal z ní podstavky ke
dveřům stánku svědectví a oltář měděný, a rošt měděný k
němu, a všecky nádoby oltáře, 31 A podstavky síně vůkol a
podstavky brány síně, všecky také kolíky příbytku a všecky
kolíky síňce vůkol.

39 Z modrého pak postavce a šarlatu a červce dvakrát
barveného udělali roucha k službě, k přisluhování v
svatyni. Udělali i roucho svaté, kteréž by bylo Aronovi, jakž byl
přikázal Hospodin Mojžíšovi. 2 A udělal náramenník z zlata,
postavce modrého a šarlatu, a červce dvakrát barveného, a

bílého hedbáví přesukovaného. 3 I nadělali plíšků zlatých, a
nastříhali z nich nití, aby jimi provájeli skrze modrý postavec
a šarlat, a červec dvakrát barvený a bílé hedbáví, dílem
řemeslným. 4 Náramky u něho udělali tak, aby se jeden s
druhým spojiti mohl; na dvou krajích svých spojoval se. 5
Přepásaní také náramenníka, kteréž bylo na něm, z týchž
věcí bylo a týmž dílem, z zlata, postavce modrého a šarlatu a
červce dvakrát barveného, a bílého hedbáví přesukovaného,
jakž byl přikázal Hospodin Mojžíšovi. 6 Přisadili i kamení
onychinové, vložené a vsazené do zlata, řezané tak, jako
ryty bývají pečeti, s jmény synů Izraelských. 7 A vložil je na
vrchní kraje náramenníku, aby byli kamenové pro pamět
na syny Izraelské, jakž byl přikázal Hospodin Mojžíšovi.
8 Udělal i náprsník dílem řemeslným, takovým dílem jako
náramenník, z zlata, postavce modrého a šarlatu, a červce
dvakrát barveného, a bílého hedbáví přesukovaného. 9
Ètverhranatý byl; dvojnásobní udělali náprsník, na píd zdélí, a
na píd zšíří, dvojnásobní. 10 A vysadili jej čtyřmi řady kamení
drahého pořádkem tímto: Sardius, topazius a smaragdus
v řadu prvním; 11 V řadu pak druhém karbunkulus, zafir
a jaspis; 12 A v řadu třetím linkurius, achates a ametyst;
13 A v čtvrtém řadu chrysolit, onychin a beryl, vložení a
vsazení do zlata v svém pořádku. 14 Těch pak kamenů s
jmény synů Izraelských bylo dvanácte vedlé jmen jejich,
vyrytých, jako pečet ryta bývá, každý vedlé jména svého
pro dvanáctero pokolení. 15 Udělali i k náprsníku řetízky
jednostejné, dílem točeným z zlata čistého. 16 Udělali také
dva haklíky zlaté, a dva kroužky zlaté, a připjali ty dva
kroužky na dvou krajích náprsníku. 17 A prostrčili dva řetízky
zlaté skrze dva kroužky na krajích náprsníku. 18 Druhé pak
dva konce dvou řetízků vpjali do dvou těch haklíků, a dali
je na vrchní kraje náramenníku po předu. 19 Udělali též
dva kroužky zlaté, kteréž dali na dva kraje náprsníku, na té
obrubě jeho, kteráž byla po straně náramenníka po spodu. 20
Udělali ještě dva jiné kroužky zlaté, kteréž dali na dvě strany
náramenníka zespod po předu, proti spojení jeho, kteréž
jest nad přepásaním náramenníka. 21 I přivázali náprsník
od kroužků jeho k kroužkům toho náramenníka tkanicí
hedbáví modrého, aby byl nad přepásaním náramenníka,
a aby neodevstával náprsník od náramenníka, jakž byl
přikázal Hospodin Mojžíšovi. 22 Udělal také plášť náležející
k náramenníku, dílem vytkávaným, všecken z postavce
modrého, 23 A díru u prostřed pláště, jako díra v pancíři;
okolek byl po kraji jejím vůkol, aby se neroztrhl. 24 Udělali
také na podolku pláště jablka zrnatá z postavce modrého
a šarlatu, a červce dvakrát barveného, a bílého hedbáví
přesukovaného. 25 Nadělali i zvonečků z zlata čistého, a
zzavěšovali zvonečky ty mezi jablky zrnatými u podolku
pláště vůkol, u prostřed mezi jablky zrnatými; 26 Zvonček a
jablko zrnaté, opět za tím zvonček a jablko zrnaté u podolku
pláště vůkol, k užívání toho při službě, jakž byl přikázal
Hospodin Mojžíšovi. 27 Potom udělali sukni z bílého hedbáví
dílem vytkávaným, Aronovi a synům jeho. 28 I čepici z bílého
hedbáví, a klobouky ozdobné z bílého hedbáví, a košilky
tenké z bílého hedbáví přesukovaného, 29 Pás také z bílého
hedbáví přesukovaného, a postavce modrého a šarlatu, a
červce dvakrát barveného, dílem krumpéřským, jakž byl
přikázal Hospodin Mojžíšovi, 30 Udělali i plech koruny svaté
z zlata čistého, a napsali na něm písmo dílem vyrývajících
pečeti: Svatost Hospodinu. 31 A dali do něho tkanici z
hedbáví modrého, aby přivázán byl k čepici na hoře, jakž
byl přikázal Hospodin Mojžíšovi. 32 A tak dokonáno jest
všecko dílo příbytku stánku úmluvy; a učinili synové Izraelští
všecko, jakž přikázal Hospodin Mojžíšovi, tak učinili, 33 A
přinesli příbytek ten k Mojžíšovi, stánek i všecka nádobí
jeho, háky jeho, dsky jeho, svlaky jeho, i sloupy jeho a
podstavky jeho, 34 Přikrytí také z koží skopových na červeno
barvených, a přikrytí z koží jezevčích i oponu zastření, 35
Truhlu svědectví s sochory jejími i slitovnici, 36 Stůl, všecka
nádobí jeho i chléb předložení, 37 Svícen čistý, lampy jeho,
lampy zpořádané, i všecka nádobí jeho, i olej k svícení, 38
Též oltář zlatý a olej pomazání a kadidlo z vonných věcí a
zastření ke dveřům stánku, 39 Oltář měděný a rošt jeho
měděný, sochory jeho a všecka nádobí jeho, i umyvadlo a
podstavek jeho, 40 Očkovaté koltry síně a sloupy k nim s
podstavky jejich, i zastření k bráně té síně, provazy také její
a kolíky i všecka nádobí k službě příbytku, k stánku úmluvy,
41 Roucha k službě, k přisluhování v svatyni, roucho svaté
Arona kněze i roucho synů jeho k konání úřadu kněžského.
42 Vedlé všeho, což přikázal Hospodin Mojžíšovi, tak udělali
synové Izraelští všecko to dílo. 43 A viděl Mojžíš všecko to
dílo, a aj, udělali je, jakž byl přikázal Hospodin, tak udělali. I
požehnal jim Mojžíš.

40 Potom mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 2 V den
měsíce prvního, prvního dne téhož měsíce vyzdvihneš
příbytek, stánek úmluvy. 3 A postavíš tam truhlu svědectví a
zastřeš ji oponou. 4 Vneseš i stůl a zřídíš řád jeho, vneseš
také svícen a rozsvítíš lampy jeho. 5 Postavíš též oltář zlatý
pro kadění naproti truhle svědectví, a zavěsíš zastření ve
dveřích příbytku. 6 Potom postavíš oltář k zápalům přede
dveřmi příbytku stánku úmluvy. 7 Postavíš také umyvadlo
mezi stánkem úmluvy a mezi oltářem, do něhož naleješ vody.
8 Naposledy vyzdvihneš síň vůkol a zavěsíš zastření brány

síně. 9 Tedy vezmeš olej pomazání a pomažeš příbytku
a všech věcí, kteréž v něm jsou, a posvětíš ho i všech
nádob jeho, a bude svatý. 10 Pomažeš i oltáře zápalu a
všech nádob jeho a posvětíš oltáře, a budeť oltář svatý.
11 Pomažeš také umyvadla a podstavku jeho, a posvětíš
ho. 12 A přistoupiti kážeš Aronovi i synům jeho ke dveřím
stánku svědectví, a umyješ je vodou. 13 A oblečeš Arona
v roucha svatá a pomažeš ho a posvětíš ho, aby úřad
kněžský konal přede mnou. 14 Synům také jeho přistoupiti
kážeš, a zobláčíš je v sukně. 15 A pomažeš jich, tak jako jsi
pomazal otce jejich, aby úřad kněžský konali přede mnou,
aby jim bylo pomazání jejich toto k kněžství věčnému po
rodech jejich. 16 I učinil Mojžíš tak. Všecko, jakž mu rozkázal
Hospodin, tak učinil. 17 I stalo se měsíce prvního léta
druhého, prvního dne měsíce, že vyzdvižen jest příbytek. 18
Mojžíš tedy vyzdvihl příbytek a podložil podstavky jeho a
postavil dsky jeho, a provlékl svlaky jeho, a vyzdvihl sloupy
jeho. 19 Potom postavil stánek v příbytku a dal přikrytí stánku
svrchu na něj, jakož mu byl přikázal Hospodin. 20 A vzav
svědectví, vložil je do truhly, uvlékl také sochory k truhle a
dal slitovnici svrchu na truhlu. 21 I vnesl truhlu do příbytku
a zavěsil oponu zastření, a zastřel truhlu svědectví, jakož
byl přikázal Hospodin Mojžíšovi. 22 Postavil i stůl v stánku
úmluvy k straně příbytku půlnoční, vně před oponou. 23
A zřídil na něm zpořádaní chlebů před Hospodinem, jakž
přikázal Hospodin Mojžíšovi. 24 A postavil svícen v stánku
úmluvy naproti stolu, v straně příbytku ku poledni. 25 A
rozsvítil lampy před Hospodinem, jakož přikázal Hospodin
Mojžíšovi. 26 Postavil také oltář zlatý v stánku úmluvy před
oponou, 27 A kadil na něm kadidlem vonným, jakž přikázal
Hospodin Mojžíšovi. 28 Zavěsil také zastření dveří příbytku.
29 A oltář zápalu postavil ke dveřům příbytku stánku úmluvy,
a obětoval na něm oběti zápalné a suché, jakož přikázal
Hospodin Mojžíšovi. 30 A postavil umyvadlo mezi stánkem
úmluvy a mezi oltářem, do něhož nalil vody k umývání. 31 A
umýval z něho Mojžíš, Aron a synové jeho ruce své i nohy
své. 32 Když vcházeli do stánku úmluvy, a když přistupovali
k oltáři, umývali se, jakož přikázal Hospodin Mojžíšovi. 33
Naposledy vyzdvihl síň vůkol příbytku a oltáře, a zavěsil
zastření brány síně. A tak dokonal Mojžíš dílo to. 34 Tedy
přikryl oblak stánek úmluvy, a sláva Hospodinova naplnila
příbytek. 35 A nemohl Mojžíš vjíti do stánku úmluvy; nebo
byl nad ním oblak, a sláva Hospodinova naplnila příbytek.
36 Když pak odnášel se oblak s příbytku, brali se synové
Izraelští po všech taženích svých. 37 Pakli se neodnášel
oblak, nehýbali se až do dne, v němž se zdvihl. 38 A byl
oblak Hospodinův nad příbytkem ve dne, a oheň býval v
noci na něm, před očima všeho domu Izraelského ve všech
taženích jejich.

3 Mojžišova

1 Povolal pak Hospodin Mojžíše, a mluvil k němu z stánku
úmluvy, řka: **2** Mluv k synům Izraelským a rci jim: Když
by kdo z vás obětoval obět Hospodinu, z hovad, totiž z volů
aneb z drobného dobytka obětovati budete obět svou. **3**
Jestliže zápalná obět jeho byla by z skotů, samce bez vady
obětovati bude. U dveří stánku úmluvy obětovati jej bude
dobrovolně, před oblíčejem Hospodinovým. **4** A vloží ruku
svou na hlavu oběti zápalné, i bude příjemná jemu k očištění
jeho. **5** Tedy zabije volka toho před tváří Hospodinovou, a
obětovati budou kněží, synové Aronovi, krev, a pokropí tou
krví oltáře svrchu vůkol, kterýž jest u dveří stánku úmluvy. **6**
I stáhne kůži s oběti zápalné, a rozseká ji na díly své. **7** A
dají synové Arona kněze oheň na oltář, a narovnají dříví na
tom ohni. **8** Potom zpořádají kněží, synové Aronovi, díly ty,
hlavu i tuk, na dříví vložené na oheň, kterýž jest na oltáři.
9 A droby jeho i nohy jeho vymyjete vodou. I páliti bude
kněz všecko to na oltáři; zápal jest v obět ohnivou, vůně
spokojující Hospodina. **10** Jestliže pak z drobného dobytka
bude obět jeho, z ovcí aneb z koz k oběti zápalné, samce
bez poškvrny obětovati bude. **11** A zabije ho při straně oltáře
půlnoční před tváří Hospodinovou, a pokropí kněží, synové
Aronovi, krví oltáře vůkol. **12** I rozseká ho na díly jeho s
hlavou jeho i tukem jeho, a zpořádá je kněz na dříví vložené
na oheň, kterýž jest na oltáři. **13** A střeva jeho i nohy jeho
vymyje vodou. Tedy obětovati bude kněz všecko to, a páliti
bude to na oltáři; zápal jest v obět ohnivou, vůně spokojující
Hospodina. **14** Jestliže pak z ptactva obět zápalnou obětovati
bude Hospodinu, tedy ať obětuje z hrdliček aneb z holoubat
obět svou. **15** I vloží je kněz na oltář a nehtem natrhne hlavy
jeho, a zapálí na oltáři, vytlače krev jeho na stranu oltáře. **16**
Odejme také vole jeho s nečistotami jeho, a povrže je blízko
oltáře k straně východní na místo, kdež jest popel. **17** A
natrhne ho za křídla jeho, kterýchž však neodtrhne. I páliti
bude je kněz na oltáři na dříví, kteréž jest na ohni; zápalť
jest v obět ohnivou, vůně spokojující Hospodina.

2 Když by pak který člověk obětoval dar oběti suché
Hospodinu, mouka bělná bude obět jeho. I poleje ji olejem
a vloží na ni kadidlo. **2** Přinese ji pak k synům Aronovým
kněžím, a vezme odtud plnou hrst svou té mouky bělné
a toho oleje se vším kadidlem jejím; i páliti to bude kněz
na památku její na oltáři v obět ohnivou, vůně spokojující
Hospodina. **3** Ostatek pak té oběti suché bude Aronovi i
synům jeho, svaté svatých, z ohnivých obětí Hospodinových.
4 Když bys pak obětoval dar oběti suché, pečené v peci, ať
jsou z mouky bělné koláčové nekvašení, zadělaní olejem,
aneb oplatkové přesní olejem pomazaní. **5** Jestliže pak
obět suchou na pánvici smaženou obětovati budeš, bude z
mouky bělné olejem zadělané a nenakvašené. **6** Rozlámeš
ji na kusy a naleješ na ni oleje, obět suchá jest. **7** Pakli
obět suchou v kotlíku připravenou obětovati budeš, z mouky
bělné s olejem bude. **8** I přineseš obět suchou, kteráž z těch
věcí bude Hospodinu, a dáš ji knězi, kterýžto donese ji k
oltáři. **9** A vezma kněz z oběti té pamětné její, páliti je bude
na oltáři, v obět ohnivou, vůně spokojující Hospodina. **10**
Což pak zůstane z oběti té suché, bude Aronovi i synům
jeho, svaté svatých, z ohnivých obětí Hospodinových. **11**
Žádná obět suchá, kterouž obětovati budete Hospodinu,
nebude kvašena; nebo nižádného kvasu, ani medu nebudete
obětovati v obět ohnivou Hospodinu. **12** V oběti prvotin toliko
obětovati budete je Hospodinu, ale na tento oltář neobětujte
jich u vůni spokojující. **13** Také všeliký dar suché oběti své
solí osolíš, a neodejmeš soli smlouvy Boha svého od suché
oběti své. Při každé oběti své sůl obětovati budeš. **14** Jestliže
bys pak obětoval obět suchou z prvotin Hospodinu, klasy
nové ohněm upražíš, a což vymneš z těch klasů nových, to
obětovati budeš, suchou obět prvotin svých. **15** A poleješ ji
svrchu olejem, kadidlo také vložíš na ni; obět suchá jest. **16** I
páliti bude kněz pamětné její z obilí zetřeného, a z oleje toho,
se vším tím kadidlem jejím; v obět ohnivou bude Hospodinu.

3 Jestliže pak obět pokojná bude obět jeho, když by z skotů
obětoval, buď vola neb krávu, bez vady bude obětovati je
před tváří Hospodinovou. **2** Tedy položí ruku svou na hlavu
oběti své, i zabije ji u dveří stánku úmluvy; a kropiti budou
kněží synové Aronovi krví na oltář vůkol. **3** Potom obětovati
bude z oběti pokojné ohnivou obět Hospodinu, tuk střeva
kryjící, i všeliký tuk, kterýž jest na nich, **4** Též obě ledvinky s
tukem, kterýž jest na nich i na slabinách, tolikéž i branici,
kteráž jest na jatrách; s ledvinkami odejme ji. **5** I páliti to
budou synové Aronovi na oltáři spolu s obětí zápalnou,
kteráž bude na dříví vloženém na oheň; obět zajisté ohnivá
jest, vůně spokojující Hospodina. **6** Jestliže pak z drobného
dobytka bude obět jeho v obět pokojnou Hospodinu, samce
aneb samici, bez poškvrny obětovati bude ji. **7** Jestliže by
obětoval beránka, obět svou, tedy obětovati jej bude před
tváří Hospodinovou. **8** A vloží ruku svou na hlavu oběti své,
a zabije ji před stánkem úmluvy, a kropiti budou synové
Aronovi krví její na oltář vůkol. **9** Potom obětovati bude z
oběti pokojné obět ohnivou Hospodinu, tuk její i ocas celý,
kterýž od hřbetu odejme, též i tuk střeva kryjící se vším tím
tukem, kterýž jest na nich, **10** Též obě dvě ledvinky s tukem,

kterýž jest na nich i na slabinách, ano i branici, kteráž jest
na jatrách; s ledvinkami odejme ji. 11 I páliti to bude kněz
na oltáři; pokrm jest oběti ohnivé Hospodinovy. 12 Jestliže
pak koza byla by obět jeho, tedy bude ji obětovati před
oblíčejem Hospodinovým. 13 A vloží ruku svou na hlavu její, a zabije ji před stánkem úmluvy; i kropiti budou synové
Aronovi krví její na oltáři vůkol. 14 Potom obětovati bude z ní
obět svou v obět ohnivou Hospodinu, tuk střeva kryjící, i
všecken tuk, kterýž jest na nich, 15 Též obě dvě ledvinky
s tukem, kterýž jest na nich i na slabinách, ano i branici,
kteráž jest na jatrách; s ledvinkami odejme ji. 16 I páliti to
bude kněz na oltáři, pokrm oběti ohnivé u vůni příjemnou.
Všecken tuk Hospodinu bude. 17 Právem věčným po rodech
vašich, ve všech příbytcích vašich žádného tuku a žádné
krve nebudete jísti.

4 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, řka: 2 Mluv synům
Izraelským a rci: Když by kdo zhřešil z poblouzení proti
některému ze všech přikázaní Hospodinových, čině, čehož
býti nemá, a přestoupil by jedno z nich; 3 Jestliže by
kněz pomazaný zhřešil hříchem jiných lidí: tedy obětovati
bude za hřích svůj, kterýmž zhřešil, volka mladého bez
poškvrny Hospodinu v obět za hřích. 4 I přivede volka toho
ke dveřím stánku úmluvy před oblíčej Hospodinův, a položí
ruku svou na hlavu volka toho, a zabije ho před oblíčejem
Hospodinovým. 5 Tedy vezme kněz pomazaný krve z toho
volka, a vnese ji do stánku úmluvy. 6 Potom omočí kněz prst
svůj v té krvi, a kropiti jí bude sedmkráte před Hospodinem,
před oponou svatyně. 7 Pomaže také kněz tou krví rohů
oltáře, na němž se kadí vonnými věcmi před Hospodinem,
kterýž jest v stánku úmluvy, a ostatek krve volka toho vyleje
k spodku oltáře zápalu, kterýž jest u dveří stánku úmluvy. 8
Všecken pak tuk volka toho za hřích vyjme z něho, totiž tuk
přikrývající střeva a všecken tuk, kterýž jest na nich, 9 Též
obě dvě ledvinky s tukem, kterýž jest na nich i na slabinách,
tolikéž i branici, kteráž jest na jatrách, s ledvinkami odejme ji,
10 Tak jako se odjímá od volka oběti pokojné, a páliti to bude
kněz na oltáři zápalu. 11 Kůži pak volka toho, i všecko maso
jeho s hlavou i s nohami jeho, střeva jeho i s lejny jeho,
12 A tak celého volka vynese ven za stany na místo čisté,
tam kdež se popel vysýpá, a spálí jej na dříví ohněm; na
místě, kdež se popel vysýpá, spálen bude. 13 Jestliže by pak
všecko množství Izraelské pobloudilo, a byla by ta věc skrytá
před očima shromáždění toho, a učinili by proti některému ze
všech přikázaní Hospodinových, čehož by býti nemělo, tak
že by vinni byli, 14 A byl by poznán hřích, kterýmž zhřešili:
tedy obětovati bude shromáždění volka mladého v obět za
hřích, a přivedou ho před stánek úmluvy. 15 I položí starší
shromáždění toho ruce své na hlavu volka před Hospodinem,
a zabije volka před Hospodinem. 16 I vnese kněz pomazaný
z krve volka toho do stánku úmluvy, 17 A omoče kněz prst
svůj v té krvi, kropiti jí bude sedmkráte před Hospodinem,
před oponou. 18 Pomaže také kněz tou krví rohů oltáře,
kterýž jest před Hospodinem v stánku úmluvy; potom všecku
krev pozůstávající vyleje k spodku oltáře zápalu, kterýž jest
u dveří stánku úmluvy. 19 Všecken také tuk jeho vyjme z
něho, a páliti bude na oltáři. 20 S tím pak volkem tak učiní,
jako učinil s volkem za hřích obětovaným, rovně tak učiní s
ním. A tak očistí je kněz, i bude jim odpuštěno. 21 Volka pak
vynese ven z táboru a spálí jej, jako spálil volka prvního;
nebo obět za hřích shromáždění jest. 22 Jestliže pak kníže
zhřeší, a učiní proti některému ze všech přikázaní Hospodina
Boha svého, čehož býti nemělo, a to z poblouzení, tak že
vinen bude, 23 A byl by znám hřích jeho, jímž zhřešil: tedy
přivede obět svou z koz, samce bez poškvrny. 24 I položí
ruku svou na hlavu toho kozla a zabije ho na místě, kdež se
bijí oběti zápalné před Hospodinem; obět za hřích jest. 25 A
vezma kněz z krve oběti za hřích na prst svůj, pomaže rohů
oltáře zápalu, ostatek pak krve jeho vyleje k spodku oltáře
zápalu. 26 Všecken také tuk jeho páliti bude na oltáři, jako i
tuk obětí pokojných. A tak očistí jej kněz od hříchu jeho, a
odpuštěn bude jemu. 27 Jestliže pak zhřeší člověk z lidu
obecného z poblouzení, učině proti některému přikázaní
Hospodinovu, čehož by nemělo býti, tak že vinen bude, 28 A
byl by znám hřích jeho, kterýmž zhřešil: tedy přivede obět
svou z koz, samici bez poškvrny, za hřích svůj, jímž zhřešil.
29 I položí ruku svou na hlavu oběti té za hřích a zabije tu
obět za hřích na místě obětí zápalných. 30 A vezma kněz z
krve její na prst svůj, pomaže rohů oltáře zápalu, a ostatek
krve její vyleje u spodku oltáře. 31 Všecken také tuk její
odejme, jako se odjímá tuk od obětí pokojných, a páliti jej
bude kněz na oltáři u vůni příjemnou Hospodinu. A tak očistí
jej kněz, a bude mu odpuštěno. 32 Pakli by z ovcí přinesl
obět svou za hřích, samici bez poškvrny přinese. 33 A vloží
ruku svou na hlavu té oběti za hřích a zabije ji v obět za
hřích na místě, kdež se bijí oběti zápalné. 34 Potom vezma
kněz krve z oběti té za hřích na prst svůj, pomaže rohů
oltáře zápalu, ostatek pak krve její vyleje k spodku oltáře. 35
Všecken také tuk její odejme, jakž se odjímá tuk beránka
z obětí pokojných, a páliti jej bude kněz na oltáři v obět
ohnivou Hospodinu. A tak očistí jej kněz od hříchu jeho,
kterýmž zhřešil, a odpuštěn bude jemu.

5 Zhřešil-li by člověk, tak že slyše hlas zakletí a jsa svědkem
toho, což viděl neb slyšel, a neoznámil by, poneseť pokutu
za nepravost svou. 2 Aneb jestliže by se dotkl člověk některé
věci nečisté, buďto těla zvěři nečisté, buďto těla hovada
nečistého, aneb těla žížaly nečisté, a bylo by to skryto před
ním, tedy nečistý bude a vinen jest. 3 Aneb jestliže by se
dotkl nečistoty člověka, jaká by koli byla nečistota jeho,
kterouž se poškvrňuje, a bylo by to skryto před ním, a potom
poznal by to, vinen jest. 4 Aneb jestliže by se kdo zapřisáhl,
vynášeje to rty svými, že učiní něco zlého aneb dobrého,
a to o jakékoli věci, o níž člověk s přísahou obyčej má
mluviti, a bylo by to skryto před ním, a potom by poznal,
že vinen jest jednou věcí z těch, 5 Když tedy vinen bude
jednou věcí z těch: vyzná hřích svůj, 6 A přivede obět za
vinu svou Hospodinu, za hřích svůj, kterýmž zhřešil, samici z
dobytku drobného, ovci aneb kozu za hřích, a očistíť jej kněz
od hříchů jeho. 7 A pakli by s to býti nemohl, aby dobytče
obětoval, tedy přinese obět za vinu svou, kterouž zhřešil,
dvě hrdličky aneb dvé holoubátek Hospodinu, jedno v obět
za hřích a druhé v obět zápalnou. 8 I přinese je k knězi,
a on obětovati bude nejprvé to, kteréž má býti v obět za
hřích, a nehtem natrhne hlavy jeho naproti tylu jeho, však
nerozdělí jí. 9 I pokropí krví z oběti za hřích strany oltáře,
a což zůstane krve, vytlačí ji k spodku oltáře; nebo obět
za hřích jest. 10 Z druhého pak učiní obět zápalnou vedlé
obyčeje. A tak očistí jej kněz od hříchu jeho, kterýmž zhřešil,
a bude mu odpuštěn. 11 A pakli nemůže s to býti, aby přinesl
dvě hrdličky aneb dvé holoubátek, tedy přinese obět svou
ten, kterýž zhřešil, desátý díl míry efi mouky bělné v obět za
hřích. Nenalejeť na ni oleje, aniž položí na ni kadidla, nebo
obět za hřích jest. 12 Kterouž když přinese k knězi, tedy
kněz vezma z ní plnou hrst svou, pamětné její, páliti to bude
na oltáři mimo obět ohnivou Hospodinu, obět za hřích jest.
13 I očistí jej kněz od hříchu jeho, kterýmž zhřešil v kterékoli
věci z těch, a budeť mu odpuštěn; ostatek pak bude knězi
jako při oběti suché. 14 Mluvil opět Hospodin k Mojžíšovi,
řka: 15 Kdyby člověk přestoupil přestoupením, a zhřešil by
z poblouzení, ujímaje věcí posvěcených Hospodinu: tedy
přinese obět za vinu svou Hospodinu, skopce bez poškvrny z
drobného dobytka, podlé ceny tvé, nejníž za dva loty stříbra,
vedlé lotu svatyně, za vinu. 16 A tak, což zhřešil, ujímaje
posvěcených věcí, nahradí, a pátý díl nad to přidá, dada to
knězi; kněz pak očistí jej skrze skopce oběti za vinu, a bude
jemu odpuštěna. 17 Jestliže by pak člověk zhřešil, a učinil by
proti některému ze všech přikázaní Hospodinových, čehož
by nemělo býti, neznaje toho, a byl by vinen, rovně též
ponese nepravost svou. 18 A přivede skopce bez poškvrny z
drobného dobytka vedlé ceny tvé v obět za vinu k knězi. I
očistí jej kněz od poblouzení jeho, kterýmž pobloudil a o
němž nevěděl, a bude mu odpuštěno. 19 Obět za provinění
jest, nebo zavinil Hospodinu.

6 Mluvil opět Hospodin k Mojžíšovi, řka: 2 Kdyby člověk
zhřešil a přestoupením přestoupil proti Hospodinu, buď
že by oklamal bližního svého v věci sobě svěřené, aneb
v spolku nějakém, aneb mocí by vzal něco, aneb lstivě
podvedl bližního svého, 3 Buď že nalezna ztracenou věc, za
přelby mu ji, buď že by přisáhl falešně, kteroukoli věcí z těch,
kterouž přihází se člověku učiniti a zhřešiti jí, 4 Když by tedy
zhřešil a vinen byl: navrátí zase tu věc, kterouž mocí sobě
vzal, aneb tu, kteréž lstivě s útiskem dosáhl, aneb tu, kteráž
mu svěřena byla, aneb ztracenou věc, kterouž nalezl, 5 Aneb
o kterékoli věci falešně přisáhl: tedy navrátí to z cela, a nad
to pátý díl toho přidá tomu, číž bylo; to navrátí v den oběti za
hřích svůj. 6 Obět pak za hřích svůj přivede Hospodinu z
drobného dobytku, skopce bez poškvrny, vedlé ceny tvé, v
obět za vinu knězi. 7 I očistí jej kněz před Hospodinem, a
odpuštěno mu bude, jedna každá z těch věcí, kterouž by
učinil a jí vinen byl. 8 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 9
Přikaž Aronovi i synům jeho a rci: Tento bude řád při oběti
zápalné: (slove pak obět zápalná od pálení na oltáři celou
noc až do jitra, nebo oheň na oltáři vždycky hořeti bude), 10
Obleče se kněz v roucho své lněné, a košilku lněnou vezme
na tělo své, a vyhrabe popel, když oheň spálí obět zápalnou
na oltáři, a vysype jej u oltáře. 11 Potom svleče šaty své
a obleče se v roucho jiné, a vynese popel ven z stanů na
místo čisté. 12 Oheň pak, kterýž jest na oltáři, bude hořeti na
něm, nebude uhašován. A bude zapalovati jím kněz dříví
každého jitra, a zpořádá na něm obět zápalnou, a páliti bude
na něm tuk pokojných obětí. 13 Oheň ustavičně hořeti bude
na oltáři, a nebudeť uhašen. 14 Tento pak bude řád při oběti
suché, kterouž obětovati budou synové Aronovi Hospodinu u
oltáře: 15 Vezme hrst bělné mouky z oběti té a z oleje jejího,
se vším tím kadidlem, kteréž bude na oběti suché, a páliti
to bude na oltáři u vůni líbeznou, pamětné její Hospodinu.
16 Což pak zůstane z ní, to jísti budou Aron i synové jeho;
přesné jísti se bude na místě svatém, v síni stánku úmluvy
jísti to budou. 17 Nebude vařeno s kvasem, nebo jsem jim to
dal za díl z obětí mých ohnivých; svaté svatých to jest, jako
i obět za hřích a jako obět za vinu. 18 Každý mužského
pohlaví z synů Aronových jísti bude to právem věčným po
rodech vašich, z ohnivých obětí Hospodinových. Což by se
koli dotklo toho, svaté bude. 19 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi,
řka: 20 Tato jest obět Aronova a synů jeho, kterouž obětovati

budou Hospodinu v den pomazání jeho: Desátý díl míry efi
mouky bělné za obět suchou ustavičnou, polovici toho ráno
a polovici u večer. 21 Na pánvici s olejem strojena bude;
smaženou přineseš ji, a pečené kusy oběti suché obětovati
budeš u vůni spokojující Hospodina. 22 A kněz, kterýž z synů
jeho po něm pomazán bude, ať ji obětuje právem věčným.
Hospodinu všecko to páleno bude. 23 A všeliká suchá obět
kněžská celá spálena bude; nebudeť jedena. 24 Mluvil pak
Hospodin k Mojžíšovi, řka: 25 Mluv Aronovi a synům jeho a
rci: Tento bude řád oběti za hřích: Na místě, kdež se zabijí
obět zápalná, zabita bude obět za hřích před Hospodinem;
svatá svatých jest. 26 Kněz obětující tu obět za hřích budeť
jísti ji; na místě svatém jedena bude v síni stánku úmluvy. 27
Což by se koli dotklo masa jejího, svaté bude; a jestliže by
krví její šaty skropeny byly, to, což skropeno jest, obmyješ
na místě svatém. 28 A nádoba hliněná, v níž by vařeno bylo,
rozražena bude; pakli by v nádobě měděné vařeno bylo,
vytřena a vymyta bude vodou. 29 Všeliký pohlaví mužského
mezi kněžími jísti to bude; svaté svatých jest. 30 Ale žádná
obět za hřích, (z jejížto krve něco vneseno bylo by do stánku
úmluvy k očištění v svatyni), nebude jedena; ohněm spálena
bude.

7 Tento pak bude řád oběti za provinění; svatá svatých
jest. 2 Na kterémž místě zabijí se obět zápalná, na témž
zabijí i obět za vinu, a pokropí krví její oltáře svrchu vůkol. 3
Všecken pak tuk její obětovati bude z ní, ocas i tuk střeva
přikrývající. 4 Též obě dvě ledvinky s tukem, kterýž jest
na nich i na slabinách; a branici, kteráž jest na jatrách, s
ledvinkami odejme. 5 I bude páliti to kněz na oltáři v obět
ohnivou Hospodinu; obět za provinění jest. 6 Všeliký pohlaví
mužského mezi kněžími jísti bude ji, na místě svatém jedena
bude; svatá svatých jest. 7 Jakož obět za hřích, tak obět
za vinu, jednostejné právo míti budou; knězi, kterýž by ho
očišťoval, přináležeti bude. 8 Knězi pak, kterýž by něčí
obět zápalnou obětoval, kůže té oběti zápalné, kterouž
obětoval, přináležeti bude. 9 Nadto všeliká obět suchá,
kteráž v peci pečena bude, a všecko, což na pánvici aneb v
kotlíku strojeno bude, knězi, kterýž to obětuje, přináležeti
bude. 10 Tolikéž všeliká obět suchá olejem zadělaná aneb
upražená, všechněm synům Aronovým přináležeti bude,
a to jednomu jako druhému. 11 Tento pak bude řád oběti
pokojné, kterouž by obětoval Hospodinu: 12 Jestliže by ji
obětoval v oběti chvály, tedy obětovati bude v obět chvály
koláče nekvašené, olejem zadělané a oplatky nekvašené,
olejem pomazané a mouku bělnou smaženou, s těmi koláči
olejem zadělanými. 13 Mimo ty koláče také chléb kvašený
obětovati bude obět svou, v obět chvály pokojných obětí
svých. 14 A budeť obětovati z něho jeden pecník, ze vší té
oběti Hospodinu obět ku pozdvižení, a ten přináležeti bude
tomu knězi, kterýž kropil krví té oběti pokojné. 15 Maso
pak obět, z té oběti chvály, jenž jest obět pokojná, v den
obětování jejího jedeno bude, aniž co zůstane z něho do
jitra. 16 Jestliže by pak z slibu aneb z dobré vůle obětoval
obět svou, tolikéž v den obětování jejího jedena bude; a
jestliže by co zůstalo z toho, tedy na druhý den jísti se bude.
17 Jestliže by pak co masa z té oběti zůstalo do třetího dne,
ohněm spáleno bude. 18 Pakli by kdo předce jedl maso
oběti pokojné dne třetího, nebudeť příjemný ten, kterýž ji
obětoval, aniž přijata bude, ale ohavnost bude, a kdož by koli
jedl je, ponese nepravost svou. 19 Též maso, kteréž by se
dotklo něčeho nečistého, nebude jedeno, ale ohněm spáleno
bude; maso pak jiné, kdož by koli čistý byl, bude moci
jísti. 20 Nebo člověk, kterýž by jedl maso z oběti pokojné,
kteráž jest Hospodinu obětována, a byl by poškvrněný:
tedy vyhlazen bude člověk ten z lidu svého. 21 A kdož by
se dotkl něčeho nečistého, buďto nečistoty člověka, buď
hovada nečistého aneb všeliké ohavnosti nečisté, a jedl by
maso z oběti pokojné, kteráž jest Hospodinu posvěcena:
tedy vyhlazen bude člověk ten z lidu svého. 22 Mluvil také
Hospodin k Mojžíšovi, řka: 23 Mluv k synům Izraelským a rci
jim: Žádného tuku z vola, aneb z ovce, aneb z kozy nebudete
jísti. 24 Ačkoli tuk mrtvého a tuk udáveného hovada může
užíván býti k všeliké potřebě, ale jísti ho nikoli nebudete.
25 Nebo kdož by koli jedl tuk z hovada, kteréž obětovati
bude člověk v obět ohnivou Hospodinu, vyhlazen bude
člověk ten, kterýž jedl, z lidu svého. 26 Tolikéž krve žádné
jísti nebudete ve všech příbytcích svých, buď z ptactva,
buď z hovada. 27 Všeliký člověk, kterýž by jedl jakou krev,
vyhlazen bude z lidu svého. 28 Mluvil opět Hospodin k
Mojžíšovi, řka: 29 Mluv k synům Izraelským a rci: Kdož by
obětoval obět svou pokojnou Hospodinu, on sám přinese
obět svou Hospodinu z obětí pokojných svých. 30 Ruce jeho
obětovati budou obět ohnivou Hospodinu. Tuk s hrudím
přinese, a hrudí aby bylo v obět sem i tam obracení před
Hospodinem. 31 Páliti pak bude kněz tuk na oltáři, ale hrudí
to zůstane Aronovi i synům jeho. 32 A plece pravé dáte
knězi ku pozdvižení z obětí pokojných vašich. 33 Kdožkoli z
synů Aronových obětovati bude krev obětí pokojných a tuk,
tomu se dostane plece pravé na díl jeho. 34 Nebo hrudí
sem i tam obracení a plece vzhůru pozdvižení vzal jsem
od synů Izraelských z obětí pokojných jejich, a dal jsem
je Aronovi knězi i synům jeho právem věčným od synů
Izraelských. 35 Toť jest díl pomazání Aronova, a pomazání

synů jeho z ohnivých obětí Hospodinových, ode dne toho,
v kterémž jim přistoupiti rozkázal k vykonávání kněžství
Hospodinu, 36 Kterýž přikázal Hospodin, aby jim ode dne, v
kterémž jich pomazal, dáván byl od synů Izraelských právem
věčným po rodech jejich. 37 Tent' jest řád oběti zápalné,
oběti suché, oběti za hřích, oběti za vinu, a posvěcování i
obětí pokojných, 38 Kteréž přikázal Hospodin Mojžíšovi na
hoře Sinai toho dne, když přikázal synům Izraelským, aby
obětovali oběti své Hospodinu na poušti Sinai.

8 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 2 Vezmi Arona a syny
jeho s ním, i roucha jejich a olej pomazání, též volka k
oběti za hřích, a dva skopce, a koš s přesnými chleby, 3 A
shromažd' všecko množství ke dveřím stánku úmluvy. 4 I
učinil Mojžíš, jakž přikázal jemu Hospodin, a shromáždilo
se všecko množství ke dveřím stánku úmluvy. 5 Tedy řekl
Mojžíš tomu množství: Totot' jest to slovo, kteréž přikázal
vykonati Hospodin. 6 A rozkázav přistoupiti Mojžíš Aronovi a
synům jeho, umyl je vodou. 7 A oblékl jej v sukni a přepásal
ho pasem, a oděv ho pláštěm, dal náramenník svrchu na
něj, a připásal jej pasem náramenníka a otáhl ho jím. 8 A
vložil na něj náprsník, do něhožto dal urim a thumim. 9
Potom vstavil čepici na hlavu jeho; a dal na čepici jeho po
předu plech zlatý, korunu svatou, jakož přikázal Hospodin
Mojžíšovi. 10 Vzal také Mojžíš olej pomazání a pomazal
příbytku i všech věcí, kteréž byly v něm, a posvětil jich. 11
A pokropil jím oltáře sedmkrát, a pomazal oltáře i všeho
nádobí jeho, též umyvadla i s podstavkem jeho, aby to
všecko posvěceno bylo. 12 Vlil také oleje pomazání na hlavu
Aronovu, a pomazal ho ku posvěcení jeho. 13 Rozkázal
také Mojžíš přistoupiti synům Aronovým, a zobláčel je v
sukně, a opásal je pasem, a vstavil na ně klobouky, jakož
byl přikázal Hospodin jemu. 14 A přivedl volka k oběti za
hřích, i položil Aron a synové jeho ruce své na hlavu volka
oběti za hřích. 15 I zabil jej a vzal krev jeho, a pomazal
rohů oltáře vůkol prstem svým, a tak očistil oltář. Ostatek
pak krve vylil k spodku oltáře a posvětil ho k očišťování na
něm. 16 Vzal také všecken tuk, kterýž byl na střevách, a
branici s jater a obě ledvinky i tuk jejich, a pálil to Mojžíš
na oltáři. 17 Volka pak toho i kůži jeho, i maso jeho, i lejna
jeho spálil ohněm vně za stany, jakož byl přikázal Hospodin
Mojžíšovi. 18 Potom přivedl skopce oběti zápalné, a položil
Aron i synové jeho ruce své na hlavu toho skopce. 19 I zabil
jej, a pokropil Mojžíš krví oltáře po vrchu vůkol. 20 Skopce
také rozsekal na kusy jeho, a pálil Mojžíš hlavu, kusy i tuk.
21 Střeva pak a nohy vymyl vodou, a tak spálil Mojžíš všeho
skopce na oltáři. I byl zápal u vůni líbeznou, obět ohnivá
Hospodinu, jakož přikázal Hospodin Mojžíšovi. 22 Rozkázal
také přivésti skopce druhého, skopce posvěcení, a položil
Aron i synové jeho ruce své na hlavu skopce. 23 I zabil jej,
a vzav Mojžíš krve jeho, pomazal jí konce pravého ucha
Aronova a palce ruky jeho pravé, i palce nohy jeho pravé. 24
Tolikéž synům Aronovým rozkázav přistoupiti, pomazal kraje
ucha jejich pravého a palce ruky jejich pravé, též palce nohy
jejich pravé, a vykropil krev na oltář svrchu vůkol. 25 Potom
vzal tuk a ocas i všecken tuk přikrývající droby a branici s
jater, též obě dvě ledvinky i tuk jejich i plece pravé. 26 Také
z koše přesných chlebů, kteříž byli před Hospodinem, vzal
jeden koláč přesný a jeden pecník chleba s olejem a jeden
oplatek, a položil to s tukem a s plecem pravým. 27 A dal to
všecko v ruce Aronovy a v ruce synů jeho, rozkázav obraceti
sem i tam v obět obracení před Hospodinem. 28 Potom
vzav z rukou jejich, pálil to na oltáři v zápal. Posvěcení toto
jest u vůni rozkošnou, obět ohnivá Hospodinu. 29 Vzal také
Mojžíš hrudí a obracel je sem i tam v obět obracení před
Hospodinem; a z skopce posvěcení dostal se Mojžíšovi díl,
jakož mu byl přikázal Hospodin. 30 Vzal také Mojžíš oleje
pomazání a krve, kteráž byla na oltáři, a pokropil Arona i
roucha jeho, též synů Aronových a roucha jejich s ním. A tak
posvětil Arona i roucha jeho, též synů jeho i roucha jejich s
ním. 31 I řekl Mojžíš Aronovi a synům jeho: Vařte to maso u
dveří stánku úmluvy, a jezte je tu, i chléb, kterýž jest v koši
posvěcení, jakož jsem přikázal, řka: Aron a synové jeho
jísti budou je. 32 Což by pak zůstalo masa i chleba toho,
ohněm to spálíte. 33 A ze dveří stánku úmluvy za sedm
dní nevycházejte až do dne, v kterémž by se vyplnili dnové
svěcení vašeho; nebo za sedm dní posvěcovány budou ruce
vaše. 34 Jakož se stalo dnešní den, tak přikázal Hospodin
činiti k očištění vašemu. 35 Protož u dveří stánku úmluvy
zůstanete ve dne i v noci za sedm dní, a ostříhati budete
nařízení Hospodinova, abyste nezemřeli; nebo tak mi jest
přikázáno. 36 Učinil tedy Aron i synové jeho všecky věci,
kteréž přikázal Hospodin skrze Mojžíše.

9 Stalo se pak dne osmého, povolal Mojžíš Arona a synů
jeho i starších Izraelských. 2 I řekl Aronovi: Vezmi sobě
tele k oběti za hřích, a skopce k oběti zápalné, obé bez
poškvrny, a obětuj před Hospodinem. 3 K synům pak
Izraelským mluviti budeš, řka: Vezměte kozla k oběti za
hřích, a tele a beránka, roční, bez vady, k oběti zápalné,
4 Vola také a skopce k oběti pokojné, abyste obětovali
před Hospodinem, a obět suchou zadělanou olejem; nebo
dnes se vám ukáže Hospodin. 5 Tedy vzali ty věci, kteréž
přikázal Mojžíš před stánkem úmluvy, a přistoupivši všecko
shromáždění, stáli před Hospodinem. 6 I řekl Mojžíš: Toto

jest ta věc, kterouž přikázal Hospodin. Vykonejtež ji, a ukáže
se vám sláva Hospodinova. 7 Aronovi pak řekl Mojžíš:
Přistup k oltáři a obětuj obět za hřích svůj, a obět zápalnou
svou k vykonání očištění za sebe i za lid tento; obětuj
také obět lidu všeho, a učiň očištění za ně, jakož přikázal
Hospodin. 8 Přistoupiv tedy Aron k oltáři, zabil tele své k
oběti za hřích. 9 I dali mu synové Aronovi krev. Kterýžto
omočiv prst svůj ve krvi, pomazal rohů oltáře, ostatek pak
krve vylil k spodku oltáře. 10 Ale tuk a ledvinky, i branici
s jater té oběti za hřích pálil na oltáři, jakož byl přikázal
Hospodin Mojžíšovi. 11 Maso pak s kůží spálil vně za stany.
12 Zabil také obět zápalnou. I podali mu synové Aronovi krve,
kterouž pokropil po vrchu oltáře vůkol. 13 Podali jemu také i
oběti zápalné s kusy jejími i hlavy její, a pálil ji na oltáři. 14 A
vymyv střeva i nohy její, pálil je s obětí zápalnou na oltáři. 15
Obětoval také obět všeho lidu. A vzav kozla oběti za hřích,
kterýž byl všeho lidu, zabil jej a obětoval ho za hřích jako
i prvního. 16 Obětoval též obět zápalnou a učinil ji vedlé
obyčeje. 17 Tolikéž i obět suchou obětoval, a vzav plnou hrst
z ní, pálil to na oltáři, mimo obět zápalnou jitřní. 18 Zabil
ještě i vola a skopce k oběti pokojné, kteráž byla za lid. I
podali mu synové Aronovi krve, kterouž pokropil oltáře po
vrchu vůkol. 19 Dali jemu také tuk z vola a z skopce ocas, a
tuk přikrývající střeva i ledvinky a branici s jater. 20 A položili
včecken tuk na hrudí; i pálil ten tuk na oltáři. 21 Hrudí pak a
plece pravé obracel sem i tam Aron v obět obracení před
Hospodinem, jakož byl přikázal Mojžíšovi. 22 Potom Aron
pozdvihna rukou svých k lidu, dal jim požehnání, a sstoupil
od obětování oběti za hřích a oběti zápalné i oběti pokojné.
23 Tedy všel Mojžíš s Aronem do stánku úmluvy; a když
vycházeli z něho, požehnání dávali lidu. I ukázala se sláva
Hospodinova všemu lidu. 24 Nebo sstoupil oheň od tváři
Hospodina, a spálil na oltáři obět zápalnou i všecken tuk.
Což když uzřel veškeren lid, zkřikli a padli na tváři své.

10 Synové pak Aronovi Nádab a Abiu, vzavše jeden
každý kadidlnici svou, dali do nich oheň a položili na
něj kadidlo, a obětovali před Hospodinem oheň cizí, čehož
jim byl nepřikázal. 2 Protož sstoupiv oheň od Hospodina,
spálil je; a zemřeli tu před Hospodinem. 3 I řekl Mojžíš
Aronovi: Toť jest, což mluvil Hospodin, řka: V těch, kteříž
přistupují ke mně, posvěcen budu, a před oblíčejem všeho
lidu oslaven budu. I mlčel Aron. 4 Tedy povolal Mojžíš
Mizaele a Elizafana, synů Uziele, strýce Aronova, a řekl
jim: Podťe a vyneste bratří své od svatyně ven za stany. 5
I přišli a vynesli je v sukních jejich ven za stany, jakž byl
rozkázal Mojžíš. 6 Mluvil pak Mojžíš Aronovi, Eleazarovi a
Itamarovi, synům jeho: Hlav svých neodkrývejte a roucha
svého neroztrhujte, abyste nezemřeli, a aby se Bůh na
všecko množství nerozhněval; ale bratří vaši, všecka rodina
Izraelská, budou plakati nad tím spálením, kteréž uvedl
Hospodin. 7 Vy pak ze dveří stánku úmluvy nevycházejte,
abyste nezemřeli; nebo olej pomazání Hospodinova jest
na vás. I učinili vedlé rozkázaní Mojžíšova. 8 Mluvil také
Hospodin Aronovi, řka: 9 Vína a nápoje opojného nebudeš
píti, ty ani synové tvoji s tebou, kdyžkoli budete míti vcházeti
do stánku úmluvy, abyste nezemřeli, (ustanovení věčné to
bude po rodech vašich); 10 Také abyste rozeznati mohli
mezi svatým a neposvěceným, a mezi čistým a nečistým;
11 Též abyste učili syny Izraelské všechněm ustanovením,
kteráž mluvil Hospodin k nim skrze Mojžíše. 12 Mluvil pak
Mojžíš Aronovi, Eleazarovi a Itamarovi, synům jeho, kteříž
živi zůstali: Vezměte obět suchou, kteráž zůstala z ohnivých
obětí Hospodinových, a jezte ji s přesnicemi u oltáře; nebo
svatá svatých jest. 13 Protož jísti budete ji na místě svatém,
nebo to jest právo tvé a právo synů tvých z ohnivých obětí
Hospodinových; tak zajisté jest mi přikázáno. 14 Hrudí
pak sem i tam obracení, a plece vznášení jísti budete na
místě čistém, ty i synové tvoji, i dcery tvé s tebou; nebo to
právem tobě a synům tvým dáno jest z pokojných obětí synů
Izraelských. 15 Plece vzhůru vznášení a hrudí sem i tam
obracení s obětmi ohnivými tuků, kteréž přinesou, aby sem i
tam obracíno bylo, tak jako obět obracení před Hospodinem,
bude tobě i synům tvým s tebou právem věčným, jakož
přikázal Hospodin. 16 Mojžíš pak hledal pilně kozla k oběti
za hřích, a hle, již spálen byl. Tedy rozhněval se na Eleazara
a Itamara, syny Aronovy pozůstalé, a řekl: 17 Pročež jste
nejedli oběti za hřích na místě svatém? Nebo svatá svatých
byla, poněvadž ji dal vám, abyste nesli nepravost všeho
množství k očištění jejich před Hospodinem. 18 A hle, ani
krev její není vnesena do vnitřku svatyně. Jísti jste měli ji v
svatyni, jakož jsem byl přikázal. 19 Tedy odpověděl Aron
Mojžíšovi: Aj, dnes obětovali obět svou za hřích a obět svou
zápalnou před Hospodinem, ale přihodila se mně taková věc,
že, kdybych byl jedl obět za hřích dnes, zdali by se to líbilo
Hospodinu? 20 Což když uslyšel Mojžíš, přestal na tom.

11 I mluvil Hospodin Mojžíšovi a Aronovi, řka jim: 2 Mluvte
k synům Izraelským, řkouce: Tito jsou živočichové,
kteréž jísti budete ze všech hovad, kteráž jsou na zemi:
3 Všeliké hovado, kteréž má kopyta rozdělená, tak aby
rozdvojená byla, a přežívá, jísti budete. 4 A však z těch,
kteráž přežívají, a z těch, kteráž kopyta rozdělená mají,
nebudete jísti, jako velblouda; nebo ač přežívá, ale kopyta

rozděleného nemá, nečistý vám bude. 5 Ani králíka, kterýž
ač přežívá, ale kopyta rozděleného nemá, nečistý vám bude.
6 Ani zajíce; nebo ač přežívá, ale kopyta rozděleného nemá,
nečistý vám bude. 7 Tolikéž ani svině; nebo ač má rozdělené
kopyto, tak že se rozdvojuje, ale nepřežívá, nečistá bude
vám. 8 Masa jejich nebudete jísti, ani těla jejich mrtvého
se dotýkati, nečistá budou vám. 9 Ze všech pak živočichů,
kteříž u vodách jsou, tyto jísti budete: Všecko, což má plejtvy
a šupiny u vodách mořských i v řekách, jísti budete. 10
Všecko pak, což nemá plejtví a šupin v moři i v řekách, buď
jakýkoli hmyz vodný, aneb jakákoli duše živá u vodách,
ohavností bude vám. 11 A tak v ohavnosti vám budou,
abyste masa jejich nejedli a těla jejich v ohyzdnosti měli.
12 Což tedy nemá plejtví a šupin u vodách, to v ohavnosti
míti budete. 13 Z ptactva pak tyto v ohavnosti míti budete,
jichžto nebudete jísti, nebo ohavnost jsou, jako jest orel, noh
a orlice mořská, 14 Též sup, káně a luňák vedlé pokolení
svého, 15 A všeliký krkavec vedlé pokolení svého, 16 Také
pstros, sova, vodní káně, a jestřáb vedlé pokolení svého, 17
A bukač, křehař a kalous, 18 A porfirián, pelikán a labut, 19
Též čáp a kalandra vedlé pokolení svého, dedek a netopýř.
20 Všeliký zeměplaz křídla mající, kterýž na čtyřech nohách
chodí, v ohavnosti míti budete. 21 A však ze všelikého
zeměplazu křídla majícího, kterýž na čtyřech nohách chodí,
jísti budete ty, kteříž mají stehénka na nohách svých, aby
skákali na nich po zemi. 22 Titoť pak jsou, kteréž jísti budete:
Arbes vedlé pokolení svého, sálem vedlé pokolení svého,
chargol vedlé pokolení svého, a chagab vedlé pokolení
svého. 23 Jiný pak zeměplaz všeliký křídla mající, kterýž na
čtyřech nohách chodí, v ohavnosti míti budete. 24 Nebo
těmi byste se poškvrňovali. Protož kdož by se koli dotkl
těla jich, nečistý bude až do večera. 25 A kdož by koli nesl
těla jich, zpéřeť roucho své a nečistý bude až do večera.
26 Všeliké hovado, kteréž má rozdělené kopyto, ale není
rozdvojené, a nepřežívá, nečisté vám bude. Kdož by koli
jeho se dotekl, nečistý bude. 27 A cožkoli chodí na tlapách
svých ze všech hovad čtvernohých, nečisté bude vám. Kdož
by koli dotkl se těl jejich, nečistý bude až do večera. 28 A
kdož by koli nesl těla jejich, zpéře roucha svá a nečistý
bude až do večera; nebo nečistá jsou vám. 29 Také i toto
vám nečisté bude mezi zeměplazy, kteříž lezou po zemi:
Kolčava a myš a žába, každé vedlé pokolení svého; 30
Též ježek a ještěrka, hlemejžď, štír a krtice. 31 Tyto věci
nečisté vám budou ze všelijakého zeměplazu. Kdož by se
koli dotkl jich mrtvých, nečistý bude až do večera. 32 A
všeliká věc, na kterouž by padlo něco z těch již mrtvých těl,
nečistá bude, buď nádoba dřevěná, neb roucho, neb kůže,
aneb pytel. A všeliká nádoba, kteréž se k dílu nějakému
užívá, do vody vložena bude a nečistá zůstane až do večera,
potom čistá bude. 33 Všeliká pak nádoba hliněná, do níž
by něco toho upadlo, i což by koli v ní bylo, nečisté bude,
ona pak rozražena bude. 34 Všeliký také pokrm, jehož se
užívá, jestliže by na něj voda vylita byla, nečistý bude; a
všeliký nápoj ku pití příhodný v každé nádobě nečisté bude
nečistý. 35 A všecko, na čež by něco z těla jejich upadlo,
nečisté bude. Pec a kotliště zbořeno bude, nebo nečisté
jest; protož za nečisté je míti budete. 36 Ale studnice a
čisterna, i všeliké shromáždění vod, čistá budou; však což
by se dotklo umrliny jejich, nečisté bude. 37 Jestliže by pak
něco z mrchy jejich upadlo na některé semeno, kteréž síti
obyčej jest, čisté bude. 38 Ale když by polito bylo vodou
semeno, a potom padlo by něco z umrliny jejich na ně,
nečisté bude vám. 39 Jestliže by umřelo hovado z těch,
kteráž vám jsou ku pokrmu, kdož by se koli mrchy jeho dotkl,
nečistý bude až do večera. 40 Kdo by jedl z těla toho, zpéřeť
roucha svá a nečistý bude až do večera. Také i ten, kterýž
by vynesl tu mrchu, zpéře roucha svá, a nečistý bude až
do večera. 41 Tolikéž všeliký zeměplaz, kterýž se plazí po
zemi, v ohavnosti bude vám; nebudete ho jísti. 42 Ničeho,
což se plazí na prsech, aneb cožkoli čtvermo leze, aneb
více má noh, ze všeho zeměplazu, kterýž se plazí po zemi,
nebudete jísti nebo jsou ohavnost. 43 Nezohavujtež duší
svých žádným zeměplazem, kterýž se plazí, a nepoškvrňujte
se jimi, abyste nečistí nebyli učiněni skrze ně. 44 Nebo já
jsem Hospodin Bůh váš; protož posvěťtež se, a svatí buďte,
nebo já svatý jsem, a nepošvrňujte duší svých žádným
zeměplazem, kterýž se plazí po zemi. 45 Nebo já jsem
Hospodin, kterýž jsem vás vyvedl z země Egyptské, abych
vám byl za Boha; protož svatí buďte, nebo já jsem svatý. 46
Toť jest právo strany hovada, ptactva a všeliké duše živé,
kteráž se hýbe u vodách, a každé duše živé, kteráž se plazí
na zemi, 47 Aby rozdíl činěn byl mezi nečistým a čistým, a
mezi živočichy, kteříž se mají jísti, a mezi živočichy, kteříž se
nemají jísti.

12 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 2 Mluv synům
Izraelským a rci: Žena počnuc, porodí-li pacholíka,
nečistá bude za sedm dní; podlé počtu dnů, v nichž odděluje
se pro nemoc svou, nečistá bude. 3 Potom dne osmého
obřezáno bude tělo neobřízky jeho. 4 Ona pak ještě za
třidceti a tři dni zůstávati bude v očišťování se od krve.
Nižádné věci svaté se nedotkne a k svatyni nepůjde, dokudž
se nevyplní dnové očištění jejího. 5 Pakli děvečku porodí,
nečistá bude za dvě neděle vedlé nečistoty oddělení svého,
a šedesáte šest dní zůstávati bude v očištění od krve. 6 Když

pak vyplní se dnové očištění jejího po synu aneb po dceři,
přinese beránka ročního na obět zápalnou, a holoubátko
aneb hrdličku na obět za hřích, ke dveřím stánku úmluvy,
knězi. 7 Kterýž obětovati ji bude před Hospodinem, a očistí
ji, a tak očištěna bude od toku krve své. Ten jest zákon té,
kteráž porodila pacholíka aneb děvečku. 8 Pakli nebude
moci býti s beránka, tedy vezme dvé hrdličátek, aneb dvé
holoubátek, jedno v obět zápalnou a druhé v obět za hřích. I
očistí ji kněz, a tak čistá bude.

13 Mluvil také Hospodin Mojžíšovi a Aronovi, řka: 2 Èlověk
ješto by na kůži těla jeho byla nějaká oteklina aneb
prašivina, aneb poškvrna pobělavá, a bylo by na kůži těla
jeho něco podobného k ráně malomocenství: tedy přiveden
bude k Aronovi knězi, aneb k některému z synů jeho kněží. 3
I pohledí kněz na ránu, kteráž jest na kůži těla jeho. Jestliže
chlupové na té ráně zbělejí, a ta rána bude-li na pohledění
hlubší nežli jiná kůže těla jeho, rána malomocenství jest.
Když tedy spatří ji kněz, za nečistého vyhlásí jej. 4 Pakli by
poškvrna pobělavá byla na kůži těla jeho, a rána ta nebyla
by hlubší nežli jiná kůže, a chlupové její nezběleli by: tedy
rozkáže zavříti kněz majícího takovou ránu za sedm dní. 5
Potom pohledí na něj kněz v den sedmý, a jestli rána ta
zůstává tak před očima jeho a nerozmáhá se po kůži: tedy
rozkáže ho zavříti kněz po druhé za sedm dní. 6 I pohledí na
ni kněz v den sedmý po druhé, a jestliže ta rána pozčernalá
bude, a nerozmohla by se po kůži: tedy za čistého vyhlásí
ho kněz, nebo prašivina jest. I zpéře roucha svá a čistý
bude. 7 Paklit' by se dále rozmohla ta prašivina po kůži jeho,
již po ukázání se knězi k očištění svému, tedy ukáže se
znovu knězi. 8 I pohledí na něj kněz, a jestliže se rozmohla
ta prašivina po kůži jeho, za nečistého vyhlásí jej kněz, nebo
malomocenství jest. 9 Rána malomocenství když bude na
člověku, přiveden bude k knězi. 10 I pohledí na něj kněz, a
bude-li oteklina bílá na kůži, až by učinila chlupy bílé, byť
pak i zdravé maso bylo na té oteklině: 11 Malomocenství
zastaralé jest na kůži těla jeho. Protož za nečistého vyhlásí
jej kněz, a nedá ho zavříti, nebo zjevně nečistý jest. 12
Jestliže by se pak vylilo malomocenství po kůži, a přikrylo by
malomocenství všecku kůži nemocného, od hlavy jeho až do
noh jeho, všudy kdež by kněz očima viděti mohl: 13 I pohledí
na něj kněz, a přikrylo-li by malomocenství všecko tělo jeho,
tedy za čistého vyhlásí nemocného. Nebo všecka ta rána v
bělost se změnila, protož čistý jest. 14 Ale kdykoli ukáže
se na ní živé maso, nečistý bude. 15 I pohledí kněz na to
živé maso a vyhlásí jej za nečistého, nebo to maso živé
nečisté jest, malomocenství jest. 16 Když by pak odešlo
zase maso živé a změnilo by se v bělost, tedy přijde k knězi.
17 A vida kněz, že obrátila se rána ta v bělost, za čistou
vyhlásí ji; čistá jest. 18 Když by pak byl na kůži těla vřed, a
byl by zhojen, 19 Byla-li by na místě vředu toho oteklina
bílá, aneb poškvrna pobělavá a náryšavá, tedy ukázána
bude knězi. 20 A vida kněz, že na pohledění to místo jest
nižší nežli jiná kůže, a chlupové na něm by zběleli, za
nečistého vyhlásí jej kněz. Rána malomocenství jest, kteráž
na vředu vyrostla. 21 Pakli, když pohledí na ni kněz, uzří,
že chlupové nezběleli na něm, a není nižší nežli jiná kůže,
ale že jest pozčernalé místo, tedy zavře ho kněz za sedm
dní. 22 Paklit' by šíře se rozmáhala po kůži, za nečistého
vyhlásí jej kněz; rána malomocenství jest. 23 Pakli by ta
poškvrna pobělavá zůstávala na místě svém, a nerozmáhala
by se, znamení toho vředu jest; protož za čistého vyhlásí jej
kněz. 24 Tělo, na jehož kůži byla by spálenina od ohně,
a po zhojení té spáleniny zůstala by poškvrna pobělavá
a náryšavá, anebo bílá toliko: 25 Pohledí na ni kněz, a
jestliže chlupové na ní zběleli, a lsknou se, způsob také její
jest hlubší nežli jiné kůže vůkol: malomocenství jest, kteréž
zrostlo na spálenině; protož za nečistého vyhlásí jej kněz,
nebo rána malomocenství jest. 26 Pakli uzří kněz, an na
poškvrně pobělavé není žádného chlupu bílého, a že nižší
není nežli jiná kůže, ale že jest pozčernalá, poručí ho zavříti
kněz za sedm dní. 27 I pohledí na ni kněz dne sedmého.
Jestliže se více rozmohla po kůži, tedy za nečistého vyhlásí
jej; nebo rána malomocenství jest. 28 Pakli bělost lsknutá na
svém místě zůstávati bude, a nerozmůže se po kůži, ale
bude pozčernalá: zprýštění od spáleniny jest; za čistého
vyhlásí jej kněz, nebo šrám spáleniny jest. 29 Byla-li by
pak rána na hlavě aneb na bradě muže neb ženy, 30 Tedy
pohledí kněz na tu ránu, a jestliže způsob její bude hlubší
nežli jiná kůže, a bude na ní vlas prožlutlý a tenký: tedy
za nečistého vyhlásí jej kněz, nebo poškvrna černá jest;
malomocenství na hlavě aneb na bradě jest. 31 Když pak
pohledí kněz na ránu poškvrny černé a uzří, že způsob její
není hlubší nežli jiná kůže, a že není vlasu černého na ní:
zavříti dá kněz majícího ránu poškvrny černé za sedm dní.
32 I pohledí kněz na tu ránu dne sedmého, a aj, nerozmohla
se ta poškvrna černá, a není vlasu žlutého na ní, a způsob
té poškvrny černé není hlubší nežli kůže: 33 Tedy oholen
bude člověk ten, ale poškvrny té černé nedá holiti. I dá
zavříti kněz majícího tu poškvrnu za sedm dní po druhé. 34 I
pohledí kněz na poškvrnu černou dne sedmého, a jestliže
se nerozmohla poškvrna černá dále po kůži, a místo její
není-li hlubší nežli jiná kůže: za čistého vyhlásí ho kněz, i
zpéře roucha svá a čistý bude. 35 Pakli by se dále rozmohla
poškvrna ta černá po kůži, již po očištění jeho, 36 Tedy

pohledí na ni kněz, a uzří-li, že se dále rozmohla ta poškvrna
černá po kůži, nebude více šetřiti vlasu žlutého; nečistý
jest. 37 Pakli poškvrna černá tak zůstává před očima jeho, a
černý vlas vzrostl by na ní, tedy zhojena jest ta poškvrna
černá; čistý jest, a za čistého vyhlásí jej kněz. 38 Když by
na kůži těla muže aneb ženy byly poškvrny, totiž poškvrny
pobělavé, 39 I pohledí kněz, a jestliže budou na kůži těla
jejich poškvrny bílé, pozčernalé, tedy poškvrna bílá jest,
kteráž na kůži zrostla; čistý jest. 40 Muž, z jehož by hlavy
vlasové slezli, lysý jest a čistý jest. 41 Jestliže pak po jedné
straně obleze hlava jeho, nálysý jest a čistý jest. 42 Pakli na
té lysině, aneb na tom oblysení byla by rána bílá a ryšavá,
tedy malomocenství zrostlo na lysině jeho, aneb na oblysení
jeho. 43 I pohledí na něj kněz, a uzří-li oteklinu rány bílou a
ryšavou na lysině jeho, aneb na oblysení jeho, jako způsob
malomocenství na kůži těla: 44 Èlověk malomocný jest a
nečistý jest. Bez meškání za nečistého vyhlásí jej kněz,
nebo na hlavě jeho jest malomocenství jeho. 45 Malomocný
pak, na němž by ta rána byla, bude míti roucho roztržené a
hlavu odkrytou a ústa zastřená, a Nečistý, nečistý jsem!
volati bude. 46 Po všecky dny, v nichž ta rána bude na něm,
za nečistého jmín bude; nebo nečistý jest. Sám bydliti bude,
vně za stany bude přebývání jeho. 47 Když by pak na rouchu
byla rána malomocenství, bud' na rouchu soukenném aneb
na rouchu lněném, 48 Bud' na osnově aneb na outku ze lnu
aneb z vlny, bud' na kůži aneb na každé věci kožené, 49 A
byla by ta rána zelená neb náryšavá na rouchu aneb na kůži,
aneb na osnově, aneb na outku, aneb na kterékoli nádobě
kožené: rána malomocenství jest, ukázána bude knězi. 50 I
pohledí kněz na tu ránu, a dá zavříti tu věc mající ránu za
sedm dní. 51 A pohledě na tu ránu dne sedmého, uzří-li, že
se dále rozmohla ta rána na rouchu, neb po osnově anebo
po outku, aneb na kůži, k čemuž by jí koli užíváno bylo: rána
ta malomocenství rozjídavá jest, věc nečistá jest. 52 I spálí
to roucho aneb osnovu, aneb outek z vlny neb ze lnu, aneb
jakoukoli nádobu koženou, na níž by byla rána ta; nebo
malomocenství škodlivé jest, protož ohněm spáleno bude.
53 Pakli pohledě kněz, uzřel by, že se nerozmohla rána ta na
rouchu, aneb na osnově, aneb na outku, aneb na kterékoli
nádobě kožené: 54 Rozkáže kněz, aby zeprali tu věc, na níž
byla by rána, i káže ji zavříti za sedm dní po druhé. 55 I
pohledí kněz po zeprání té věci na ránu. Jestliže nezměnila
rána barvy své, byť se pak nerozmohla dále, předce nečistá
jest. Ohněm spálíš ji; nebo rozjídavá věc jest na vrchní
neb spodní straně její. 56 Pakli pohledě kněz, uzřel by, an
pozčernala rána po zeprání svém, odtrhne ji od roucha aneb
od kůže, aneb od osnovy, aneb od outku. 57 Jestliže se
pak ukáže ještě na rouchu aneb na osnově, aneb na outku,
aneb na kterékoli nádobě kožené, malomocenství rozjídající
se jest. Ohněm spálíš věc tu, na kteréž by ta rána byla.
58 Roucho pak aneb osnovu, aneb outek, aneb kteroukoli
nádobu koženou, když bys zepral, a odešla by od ní ta rána,
ještě po druhé zpéřeš, a čisté bude. 59 Tenť jest zákon o
ráně malomocenství na rouchu soukenném aneb lněném,
aneb na osnově, aneb na outku, aneb na kterékoli nádobě
kožené, kterak má za čistou aneb za nečistou uznána býti.

14 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 2 Tento bude řád při
malomocném v den očišťování jeho: K knězi přiveden
bude. 3 I vyjde kněz ven z stanů a pohledí na něj, a uzří-li,
že uzdravena jest rána malomocenství malomocného: 4
Rozkáže kněz tomu, kterýž se očišťuje, vzíti dva vrabce
živé a čisté, a dřevo cedrové, a červec dvakrát barvený,
a yzop. 5 I rozkáže kněz zabiti vrabce jednoho, a vycediti
krev z něho do nádoby hliněné nad vodou živou. 6 A vezme
vrabce živého a dřevo cedrové, též červec dvakrát barvený,
a yzop, a omočí to všecko i s vrabcem živým ve krvi vrabce
zabitého nad vodou živou. 7 Tedy pokropí toho, kterýž
se očišťuje od malomocenství, sedmkrát, a za čistého jej
vyhlásí, i pustí vrabce živého na pole. 8 Ten pak, kterýž se
očišťuje, zpéře roucho své a oholí všecky vlasy své, umyje
se vodou, a čistý bude. Potom vejde do táboru, a bydliti
bude vně, nevcházeje do stanu svého za sedm dní. 9 Dne
pak sedmého sholí všecky vlasy své, hlavu i bradu svou, i
obočí své, a tak všecky vlasy své sholí; zpéře také roucha
svá a tělo své umyje vodou, a tak očistí se. 10 Dne pak
osmého vezme dva beránky bez poškvrny, a ovci jednu roční
bez poškvrny, a tři desetiny efi mouky bělné k oběti suché,
olejem zadělané, a oleje jednu mírku. 11 Kněz pak, kterýž
očišťuje, postaví toho člověka očišťujícího se s těmi věcmi
před Hospodinem u dveří stánku úmluvy. 12 I vezme kněz
beránka jednoho, kteréhožto obětovati bude v obět za hřích,
a mírku oleje, a obraceti bude tím sem i tam v obět obracení
před Hospodinem. 13 A zabije beránka toho na místě, kdež
se zabijí obět za hřích a obět zápalná, totiž na místě svatém;
nebo jakož obět za hřích, tak obět za vinu knězi přináleží,
svatá svatých jest. 14 I vezme kněz krve z oběti za hřích,
a pomaže jí kraje ucha pravého člověka toho, kterýž se
očišťuje, a palce ruky jeho pravé, a palce nohy jeho pravé.
15 Vezme také kněz z té mírky oleje, a naleje na ruku svou
levou. 16 A omoče prst svůj pravý v tom oleji, kterýž má na
ruce své levé, pokropí z něho prstem svým sedmkrát před
Hospodinem. 17 Z ostatku pak oleje toho, kterýž má na ruce
své, pomaže kněz kraje ucha pravého člověka toho, kterýž
se očišťuje, a palce pravé ruky jeho, a palce pravé nohy

jeho, na krev oběti za vinu. 18 Což pak zůstane oleje, kterýž
jest v ruce kněze, pomaže tím hlavy toho, kterýž se očišťuje;
a tak očistí jej kněz před Hospodinem. 19 Učiní také kněz
obět za hřích, a očistí očišťujícího se od nečistoty jeho. A
potom zabije obět zápalnou. 20 I bude obětovati kněz tu obět
zápalnou, i obět suchou na oltáři; a tak očistí jej, i bude čistý.
21 Jestliže pak bude chudý, tak že by s to býti nemohl, tedy
vezme jednoho beránka v obět za provinění, k obracení jí
sem i tam pro očištění své, a desátý díl mouky bělné olejem
zadělané k oběti suché, a mírku oleje, 22 Též dvě hrdličky
aneb dvé holoubátek, kteréž by mohl míti, a bude jedno v
obět za hřích, a druhé v obět zápalnou. 23 I přinese je v
osmý den očišťování svého knězi, ke dveřům stánku úmluvy
před Hospodina. 24 Tedy kněz vezma beránka oběti za vinu
a mírku oleje, obraceti je bude sem i tam v obět obracení
před Hospodinem. 25 I zabije beránka oběti za provinění,
a vezma krve z oběti za provinění, pomaže jí kraje ucha
pravého člověka toho, kterýž se očišťuje, a palce ruky jeho
pravé, a palce nohy jeho pravé. 26 Oleje také naleje kněz
na ruku svou levou. 27 A omoče prst svůj pravý v oleji,
kterýž bude na ruce jeho levé, pokropí jím sedmkrát před
Hospodinem. 28 Pomaže také kněz olejem, kterýž má na
ruce své, kraje ucha pravého toho, kdož se čistí, a palce
pravé ruky jeho, a palce pravé nohy jeho, na místě krve z
oběti za vinu. 29 Což pak zůstává oleje, kterýž jest v ruce
kněze, pomaže jím hlavy toho, kterýž se očišťuje; a tak
očistí jej před Hospodinem. 30 Tolikéž učiní i s hrdličkou
jednou aneb s holoubátkem z těch, kteréž zjednati mohl. 31
Z těch, kterýchž dostati mohl, obětovati bude jedno za hřích
a druhé v obět zápalnou s obětí suchou; a tak očistí kněz
očišťujícího se před Hospodinem. 32 Ten jest zákon toho,
na komž by se ukázala rána malomocenství, a kterýž by
nemohl býti s ty věci k očištění svému přináležité. 33 I mluvil
Hospodin Mojžíšovi a Aronovi, řka: 34 Když vejdete do země
Kananejské, kterouž já vám za dědictví dávám, a dopustil
bych ránu malomocenství na některý dům země, kterouž
vládnouti budete, 35 Tedy přijde hospodář domu a oznámí
knězi řka: Zdá mi se, jako by byla rána malomocenství na
domě. 36 I rozkáže kněz vyprázdniti dům, dříve než by
všel do něho hleděti na tu ránu, aby nebylo poškvrněno
něco z těch věcí, kteréž v domě jsou. Potom pak vejde,
aby pohleděl na ten dům. 37 Tedy vida ránu tu, uzří-li, že
rána jest na stěnách domu, totiž důlkové názelení aneb
náčervení, a na pohledění jsou nižší než stěna jinde: 38
Vyjde kněz z domu toho ke dveřím jeho, a dá zavříti dům ten
za sedm dní. 39 A v den sedmý navrátí se kněz, a uzří-li,
ano se rozmohla rána na stěnách domu toho: 40 Rozkáže
vyníti kamení, na němž by rána taková byla, a vyvrci je ven
za město na místo nečisté. 41 Dům pak rozkáže vystrouhati
vnitř všudy vůkol; a vysypou prach ten, kterýž sstrouhali, vně
za městem na místo nečisté. 42 A vezmouce jiné kamení,
vyplní jím místo onoho kamení; tolikéž hliny jiné vezmouce,
vymaží dům. 43 Pakliť by se navrátila rána, a vzrostla by v
tom domě po vyvržení kamení a vystrouhání domu, i po
vymazání jeho, 44 Tedy vejda kněz, uzří-li, an se rozmohla
rána v domě, malomocenství rozjídající se jest v tom domě,
nečistý jest. 45 I rozboří ten dům a kamení jeho, i dříví jeho,
a všecko mazání domu toho, a vynosí ven za město na
místo nečisté. 46 Jestliže by pak kdo všel do domu toho v
ten čas, když zavřín byl, nečistý bude až do večera. 47 A
jestliže by kdo spal v tom domě, zpéře roucha svá; tolikéž
jestliže by kdo jedl v tom domě, zpéře roucha svá. 48 Jestliže
by pak kněz vejda tam, uzřel, že se nerozmohla rána v
domě po obnovení jeho, tedy za čistý vyhlásí dům ten; nebo
uzdravena jest rána jeho. 49 A vezma k očištění domu toho
dva vrabce a dřevo cedrové, a červec dvakrát barvený a
yzop, 50 I zabije vrabce jednoho, a vycedí krev do nádoby
hliněné nad vodou živou. 51 A vezme dřevo cedrové a yzop,
a červec dvakrát barvený, a vrabce živého, omočí to všecko
ve krvi vrabce zabitého a u vodě živé, a pokropí domu
toho sedmkrát. 52 A tak když očistí dům ten krví vrabce a
vodou živou a ptákem živým, dřevem cedrovým, yzopem a
červcem dvakrát barveným: 53 Vypustí ven vrabce živého z
města na pole, a očistí dům ten, i budeť čistý. 54 Ten jest
zákon o všeliké ráně malomocenství a poškvrny černé, 55
A malomocenství roucha i domu, 56 I otekliny, prašiviny a
poškvrny pobělavé, 57 K ukázání, kdy jest kdo čistý, aneb
kdy jest kdo nečistý. Tentʼ jest zákon malomocenství.

15 Mluvil pak Hospodin Mojžíšovi a Aronovi, řka: 2 Mluvte
synům Izraelským a rcete jim: Když by který muž trpěl
tok semene z těla svého, nečistý bude. 3 Tato pak bude
nečistota jeho v toku jeho: Jestliže vypěňuje tělo jeho tok
svůj, aneb že by se zastavil tok v těle jeho, nečistota jeho
jest. 4 Každé lůže, na němž by ležel, kdož má tok semene,
nečisté bude; a všecko, na čemž by seděl, nečisté bude. 5 A
kdož by se dotekl lůže jeho, zpéře roucha svá, a umyje se
vodou, a bude nečistý až do večera. 6 A kdo by sedl na to,
na čemž seděl ten, kdož má tok semene, zpéře roucha svá,
a umyje se vodou, i bude nečistý až do večera. 7 Jestliže
by se kdo dotekl těla trpícího tok semene, zpéře roucha
svá, a umyje se vodou, i bude nečistý až do večera. 8 A
jestliže by ten, kdož trpí tok semene, plinul na čistého, zpéře
roucha svá, a umyje se vodou, i bude nečistý až do večera.

9 Každé sedlo, na němž by seděl ten, kdož má tok semene,
nečisté bude. 10 A kdož by koli dotekl se něčeho, což bylo
pod ním, nečistý bude až do večera; a kdož by co z toho
nesl, zpéře roucha svá, a umyje se vodou, a bude nečistý
až do večera. 11 Kohož by se pak dotekl ten, kdož má tok
semene, a neumyl rukou svých vodou, zpéře roucha svá, a
umyje se vodou, i bude nečistý až do večera. 12 Nádoba
hliněná, kteréž by se dotekl ten, kdo má tok semene, bude
rozbita, a každá nádoba dřevěná vodou vymyta bude. 13
Když by pak očištěn byl ten, kdož tok semene trpěl, od toku
svého, sečte sedm dní po svém očištění, a zpéře roucha
svá, a vodou živou zmyje tělo své, i bude čist. 14 Potom
dne osmého vezme sobě dvě hrdličky aneb dvé holoubátek,
a přijda před Hospodina ke dveřím stánku úmluvy, dá je
knězi. 15 Kterýž obětovati je bude, jedno za hřích a druhé v
obět zápalnou; a očistí jej kněz před Hospodinem od toku
jeho. 16 Muž, z něhož by vyšlo símě scházení, zmyje vodou
všecko tělo své, a bude nečistý až do večera. 17 Každé
roucho i každá kůže, na níž by bylo símě scházení, zeprána
bude vodou, a nečistá bude až do večera. 18 Žena také, s
kterouž by obýval muž scházením semene, oba zmyjí se
vodou, a nečistí budou až do večera. 19 Žena pak, když by
trpěla nemoc svou, a tok krve byl by z těla jejího, za sedm
dní oddělena bude; každý, kdož by se jí dotekl, nečistý bude
až do večera. 20 Na čemž by koli ležela v čas oddělení
svého, nečistét' bude; tolikéž, na čem by koli seděla, nečisté
bude. 21 Také kdož by se dotekl lůže jejího, zpéře roucho
své, a umyje se vodou, i bude nečistý až do večera. 22 Kdož
by se koli dotekl toho, na čemž seděla, zpéře roucha svá,
a umyje se vodou, i bude nečistý až do večera. 23 Což
by koli bylo na lůži tom, neb na jaké by koli věci seděla,
a dotekl by se toho někdo, nečistý bude až do večera. 24
Jestliže by kdo spal s ní, a byla by nečistota její na něm,
nečistý bude za sedm dní; i každé lůže, na němž by spal,
nečisté bude. 25 Žena pak trpěla-li by krvotok po mnohé
dny, kromě času nemoci své, totiž krvotok by trpěla přes
čas přirozené nemoci: po všecky dny toku nečistoty své,
jako i v čas nemoci své přirozené, nečistá bude. 26 Každé
lůže, na němž by spala po všecky dny toku svého, bude jí
jako lůže v přirozené nemoci její; a každá věc, na kteréž by
seděla, nečistá bude, podlé nečistoty přirozené nemoci její.
27 Kdož by koli dotekl se těch věcí, nečistý bude. Protož
zpéře roucho své, a umyje se vodou, i bude nečistý až do
večera. 28 Když pak očištěna bude od toku svého, sečte
sobě sedm dní, a potom očišťovati se bude. 29 A v den osmý
vezme sobě dvě hrdličky aneb dvé holoubátek, a přinese je
knězi ke dveřím stánku úmluvy. 30 Z nichž jedno obětovati
bude kněz v obět za hřích, a druhé v obět zápalnou, a očistí
ji kněz před Hospodinem od toku nečistoty její. 31 I budete
oddělovati syny Izraelské od nečistot jejich, aby nezemřeli
pro nečistoty své, když by poškvrnili příbytku mého, kterýž
jest u prostřed nich. 32 Toť jest právo trpícího tok semene, i
toho, z něhož vychází símě scházení, jímž poškvrněn bývá,
33 Též nemocné ženy v oddělení jejím, i všelikého trpícího
tok svůj, buď mužského pohlaví neb ženského, a muže,
kterýž by spal s nečistou.

16 Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi po smrti dvou synů
Aronových, kteřížto, když předstoupili před Hospodina,
zemřeli, 2 A řekl Hospodin Mojžíšovi: Mluv Aronovi bratru
svému, ať nevchází každého času do svatyně za oponu
před slitovnici, kteráž jest na truhle, aby neumřel; nebo já v
oblace ukáži se nad slitovnicí. 3 S tímto vcházeti bude Aron
do svatyně: S volkem mladým, kterýž bude v obět za hřích, a
s beranem k oběti zápalné. 4 V sukni lněnou svatou obleče
se, a košilku lněnou bude míti na těle hanby své, pasem také
lněným opáše se, a čepici lněnou vstaví na hlavu, roucha
zajisté svatá jsou tato; i umyje vodou tělo své a obleče
se v ně. 5 Od shromáždění pak synů Izraelských vezme
dva kozly k oběti za hřích, a jednoho berana k zápalné
oběti. 6 I bude obětovati Aron volka svého v obět za hřích,
a očistí sebe i dům svůj. 7 Potom vezme ty dva kozly a
postaví je před Hospodinem u dveří stánku úmluvy. 8 I dá
Aron na ty dva kozly losy, los jeden Hospodinu, a los druhý
Azazel. 9 A obětovati bude Aron kozla toho, na něhož by
los padl Hospodinu, obětovati jej bude za hřích. 10 Kozla
pak toho, na něhož přišel los Azazel, postaví živého před
Hospodinem, aby skrze něho učinil očištění, a pustí ho na
poušť k Azazel. 11 I bude obětovati Aron volka svého v obět
za hřích, a očistí sebe i dům svůj, a zabije volka svého v
obět za hřích. 12 Vezme také plnou kadidlnici uhlí řeřavého s
oltáře, kterýž jest před tváří Hospodinovou, a plné obě hrsti
své vonných věcí stlučených, a vnese za oponu. 13 A vloží
kadidlo to na oheň před Hospodinem, a dým kadění toho
přikryje slitovnici, kteráž jest nad svědectvím, a neumře.
14 Potom vezma krve volka toho, pokropí prstem svým
na slitovnicí k východu; tolikéž před slitovnicí kropiti bude
sedmkrát krví tou prstem svým. 15 Zabije také v obět za
hřích kozla toho, kterýž jest lidu, a vnese krev jeho do vnitřku
za oponu, a učiní se krví jeho, jakož učinil se krví volka, totiž
pokropí jí na slitovnici a před slitovnicí. 16 A očistí svatyni od
nečistot synů Izraelských a od přestoupení jejich i všech
hříchů jejich. Totéž učiní i stánku úmluvy, kterýž jest mezi
nimi u prostřed nečistot jejich. 17 (Žádný pak člověk ať není
v stánku úmluvy, když on vchází k očišťování do svatyně,

dokudž by on zase nevyšel a očištění za sebe, za dům svůj i
za všecko množství Izraelské nevykonal.) 18 Vyjde pak k
oltáři, kterýž jest před Hospodinem, a očistí jej. A vezma
krve volka toho, a ze krve kozla, dá na rohy oltáře vůkol. 19
A pokropí ho svrchu krví tou prstem svým sedmkrát, a očistí
jej i posvětí ho od nečistot synů Izraelských. 20 A když by
dokonal očištění svatyně a stánku úmluvy a oltáře, obětovati
bude kozla živého. 21 A vlože Aron obě ruce své na hlavu
kozla živého, vyznávati bude nad ním všecky nepravosti
synů Izraelských, a všecka přestoupení jejich se všemi
hříchy jejich, a vloží je na hlavu kozla, a vyžene ho člověk k
tomu zřízený na poušť. 22 (Kozel ten zajisté ponese na sobě
všecky nepravosti jejich do země pusté.) A pustí kozla toho
na poušti. 23 Potom pak přijda Aron do stánku úmluvy, svleče
s sebe roucha lněná, v něž se byl oblékl, když vjíti měl do
svatyně, a nechá jich tu. 24 A umyje tělo své vodou na místě
svatém, a obleče se zase v roucha svá, a vyjda, obětovati
bude obět zápalnou svou a obět zápalnou lidu, a očistí sebe
i lid. 25 A tuk oběti za hřích páliti bude na oltáři. 26 Ten pak,
kterýž vyvedl kozla na Azazel, zpéře roucha svá, a zmyje
tělo své vodou, a potom vejde do stanů. 27 Volka pak za
hřích a kozla za hřích, jejichž krev vnesena byla k vykonání
očištění v svatyni, vynese ven z táboru, a spálí ohněm kůže
jejich, i maso jejich, i lejna jejich. 28 Kdož by pak spálil je,
zpéře roucha svá, a umyje tělo své vodou, a potom vejde do
táboru. 29 Bude vám i toto za věčné ustanovení: Sedmého
měsíce, desátého dne téhož měsíce ponižovati budete duší
svých, a žádného díla nebudete dělati, ani doma zrozený,
ani příchozí, kterýž jest pohostinu mezi vámi. 30 Nebo v ten
den očistí vás, abyste očištěni byli; ode všech hříchů svých
před Hospodinem očištěni budete. 31 Sobota odpočinutí
bude vám, a ponižovati budete duší svých ustanovením
věčným. 32 Očišťovati pak bude kněz, kterýž jest pomazaný,
a jehož ruce posvěceny jsou k vykonávání úřadu kněžského
místo otce svého, a obleče se v roucha lněná, roucha svatá.
33 A očistí svatyni svatou a stánek úmluvy, očistí také i oltář,
i kněží, i všecken lid shromážděný očistí. 34 A bude vám
to ustanovením věčným k očišťování synů Izraelských ode
všech hříchů jejich, každého roku jednou. I učinil Mojžíš tak,
jakž jemu byl přikázal Hospodin.

17 I mluvil Hospodin Mojžíšovi, řka: 2 Mluv k Aronovi a
synům jeho i ke všechněm synům Izraelským, a rci jim:
Tato jest věc, kterouž přikázal Hospodin, řka: 3 Kdož by koli
z domu Izraelského zabil vola aneb beránka, neb kozu, buď
mezi stany, aneb kdož by zabil vně za stany, 4 A ke dveřím
stánku úmluvy nepřivedl by ho, aby obětoval obět Hospodinu
před příbytkem Hospodinovým: vinen bude krví, nebo krev
vylil; protož vyhlazen bude muž ten z prostředku lidu svého.
5 Přivedou tedy synové Izraelští oběti své, kteréž by na poli
zabíjeti chtěli, přivedou je, pravím, k Hospodinu ke dveřím
stánku úmluvy, k knězi, a obětovati budou oběti pokojné
Hospodinu. 6 A pokropí kněz krví na oltáři Hospodinovu
u dveří stánku úmluvy, a páliti bude tuk u vůni líbeznou
Hospodinu. 7 A nikoli více nebudou obětovati obětí svých
ďáblům, po nichžto odcházejíce, oni smilní. Zákon tento
bude jim věčný i všechněm potomkům jejich. 8 Protož povíš
jim: Kdož by koli z domu Izraelského aneb z příchozích,
kteříž by pohostinu byli mezi vámi, obětoval zápal aneb
jinou obět, 9 A ke dveřím stánku úmluvy nepřivedl by jí,
aby ji obětoval Hospodinu; tedy vyhlazen bude člověk ten
z lidu svého. 10 A kdož by koli z domu Izraelského aneb
z příchozích, kteříž jsou pohostinu mezi nimi, jedl jakou
krev: postavím tvář svou proti člověku tomu, a vyhladím jej z
prostředku lidu jeho. 11 Nebo duše všelikého těla ve krvi jest,
já pak oddal jsem vám ji k oltáři, k očišťování duší vašich.
Nebo sama krev na duši očišťuje. 12 Protož řekl jsem synům
Izraelským: Nižádný z vás nebude jísti krve; ani příchozí,
kterýž pohostinu jest mezi vámi, nebude krve jísti. 13 A kdož
by koli z synů Izraelských aneb z příchozích, kteříž jsou
pohostinu mezi vámi, honě, ulovil zvíře aneb ptáka, což se
jísti může, tedy vycedí krev jeho a zasype ji prstí. 14 Nebo
duše všelikého těla jest krev jeho, kteráž jest v duši jeho.
Protož jsem pověděl synům Izraelským: Krve žádného těla
jísti nebudete, nebo duše všelikého těla jest krev jeho; kdož
by koli jedl ji, vyhlazen bude. 15 Kdož by pak koli jedl tělo
mrtvé aneb udávené, buď on doma zrozený aneb příchozí:
zpéře roucha svá, a umyje se vodou, a nečistý bude až do
večera, potom pak čistý bude. 16 A pakli nezpéře roucha
svého, a těla svého neumyje, tedy ponese nepravost svou.

18 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 2 Mluv synům
Izraelským a rci jim: Já jsem Hospodin Bůh váš. 3
Vedlé skutků země Egyptské, v níž jste bydlili, nečiňte, ani
podlé skutků země Kananejské, do kteréž já vás uvozuji,
činiti budete, a v ustanoveních jejich nechoďte. 4 Soudy mé
čiňte a ustanovení mých ostříhejte, abyste chodili v nich:
Já jsem Hospodin Bůh váš. 5 Ostříhejte ustanovení mých
a soudů mých. Èlověk ten, kterýž by je činil, živ bude v
nich: Já jsem Hospodin. 6 Nižádný člověk k žádné přítelkyni
krevní nepřistupuj k obnažení hanby její: Já jsem Hospodin.
7 Hanby otce svého a matky své neodkryješ; matka tvá jest,
neodkryješ hanby její. 8 Hanby ženy otce svého neodkryješ;
nebo hanba otce tvého jest. 9 Hanby sestry své, dcery

otce svého aneb dcery matky své, kteráž doma zplozena
aneb vně zplozena jest, neodkryješ hanby jejich. 10 Hanby
vnučky své, buď po synu neb dceři své, neodkryješ; nebo
hanba tvá jsou. 11 Hanby dcery manželky otce svého, kteráž
jest zplozena od otce tvého, tvá sestra jest, neodkryješ
hanby její. 12 Hanby sestry otce svého neodkryješ; nebo
krevní přítelkyně otce tvého jest. 13 Hanby sestry matky
své neodkryješ; nebo krevní přítelkyně matky tvé jest. 14
Hanby bratra otce svého neodkryješ; k manželce jeho
nevejdeš, stryna tvá jest. 15 Hanby nevěsty své neodkryješ;
manželka jest syna tvého, neodkryješ hanby její. 16 Hanby
manželky bratra svého neodkryješ; nebo hanba bratra tvého
jest. 17 Hanby ženy a dcery její neodkryješ. Vnučky její
po synu neb po dceři její nepojmeš, abys odkryl hanbu
její; nebo krevní jsou, a nešlechetnost jest. 18 Nevezmeš
sobě ženy k ženě první, abys ssoužil ji, odkrývaje hanbu její
za života jejího. 19 Také k ženě, když jest v své nemoci
nečisté, nepřistoupíš, odkrývaje hanbu její. 20 S manželkou
bližního svého nebudeš obcovati, poškvrňuje se s ní. 21
Nedopustíš, aby kdo z semene tvého proveden byl skrze
oheň modly Moloch, abys nepoškvrnil jména Boha svého: Já
jsem Hospodin. 22 Nebudeš obcovati s mužským pohlavím,
scházeje se s ním jako s ženou; nebo ohavnost jest. 23
A s žádným hovadem nebudeš obcovati, poškvrňuje se
s ním; ani žena nepoddá se hovadu, aby s ním obývala;
nebo mrzkost jest. 24 A protož nepoškvrňujtež se žádnou
touto věcí; nebo těmito všemi věcmi poškvrnili se pohané,
kteréž já vyvrhu od tváři vaší. 25 Nebo poškvrnila se země, a
navštívím nepravost její na ní, a vyvrátí země obyvatele své.
26 Ale vy ostříhejte ustanovení mých a soudů mých, a nečiňte
nižádných ohavností těchto, tak domácí jako příchozí, kterýž
jest pohostinu u prostřed vás. 27 (Nebo všecky ty ohavnosti
činili lidé země té, kteříž byli před vámi, čímž poškvrněna
jest země.) 28 Aby nevyvrátila vás země, proto že byste
jí poškvrnili, jako vyvrátila národ, kterýž byl před vámi. 29
Nebo kdož by koli dopustil se některé ze všech ohavností
těch: duše zajisté, kteréž by činily to, vyhlazeny budou z
prostředku lidu svého. 30 Protož ostříhejte přikázání mých,
abyste nečinili ničeho z obyčejů ohavných, kteříž činěni jsou
před vámi, aniž sebe jimi poškvrňujte: Já jsem Hospodin
Bůh váš.

19 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 2 Mluv ke všemu
množství synů Izraelských a rci jim: Svatí buďte, nebo
svatý jsem, já Hospodin Bůh váš. 3 Jeden každý matky své
a otce svého báti se budete. A sobot mých ostříhejte, nebo
já jsem Hospodin Bůh váš. 4 Neobracejte se k modlám, a
bohů litých nedělejte sobě: Já jsem Hospodin Bůh váš. 5 A
když obětovati budete oběti pokojné Hospodinu, z dobré
vůle své obětovati budete je. 6 Kterého dne obětovati
budete, jísti budete je, i nazejtří; což by pak zůstalo až do
třetího dne, ohněm spáleno bude. 7 Pakli předce jísti budete
dne třetího, věc ohavná bude, a nebude oblíbena. 8 Kdož
by to jedl, pokutu nepravosti své ponese; nebo svatosti
Hospodinovy poškvrnil, protož vyhlazena bude duše ta z lidu
svého. 9 Když budete žíti obilé země vaší, nesežneš naskrze
všeho pole svého, a nebudeš sbírati pozůstalých klasů žně
své. 10 Tolikéž ostatků vinice své nebudeš bráti, a zrní
vinice své nebudeš sbírati; chudému a příchozímu zanecháš
toho: Já jsem Hospodin Bůh váš. 11 Nekraďte a nelžete, a
nižádný neoklamávej bližního svého. 12 Nepřisahejte křivě
ve jméno mé, aniž kdo poškvrňuj jména Boha svého: Já
jsem Hospodin. 13 Neutiskneš mocí bližního svého, aniž
obloupíš ho. Nezůstane mzda dělníka u tebe až do jitra. 14
Hluchému nebudeš zlořečiti, a před slepým nepoložíš úrazu,
ale báti se budeš Boha svého, nebo já jsem Hospodin. 15
Neučiníš neprávě v soudu. Nepřijmeš osoby chudého, aniž
šanovati budeš osoby bohatého; spravedlivě souditi budeš
bližního svého. 16 Nebudeš choditi jako utrhač v lidu svém,
aniž státi budeš na hrdlo bližnímu svému: Já jsem Hospodin.
17 Nebudeš nenáviděti bratra svého v srdci svém; svobodně
potresceš bližního svého, a nesneseš na něm hříchu. 18
Nebudeš se mstíti, aniž držeti budeš hněvu proti synům lidu
svého, ale milovati budeš bližního svého jako sebe samého:
Já jsem Hospodin. 19 Ustanovení mých ostříhejte. Hovadu
svému nedáš se scházeti s hovadem jiného pokolení.
Pole svého neposeješ rozdílným semenem, a rouchem z
rozdílných věcí, jako z vlny a ze lnu, setkaným nebudeš
se odívati. 20 Jestliže by muž spal s ženou, a obcoval s
ní, kteráž děvkou jsuc, byla by zasnoubená jinému muži, a
nebyla by žádnou mzdou vykoupena, ani propuštěna: oba
dva zmrskáni budou, a neumrouť; nebo nebyla svobodná
učiněna. 21 On pak přivede obět za vinu svou Hospodinu
ke dveřím stánku úmluvy, skopce za vinu. 22 I očistí jej
kněz skopcem, kterýž se obětuje za vinu před Hospodinem,
od hříchů jeho, kterýmž zhřešil, a bude mu odpuštěn hřích
jeho. 23 Když pak vejdete do země, a nasázíte všelikého
stromoví ovoce nesoucího, tedy obřežete neobřezání jeho,
totiž ovoce jeho. Po tři léta budete míti je za neobřezané,
protož nebude jedeno. 24 Ètvrtého pak léta bude všeliké
ovoce jeho posvěcené k chválení Hospodina, 25 (Pátého
teprv léta jísti budete ovoce jeho), aby rozmnožil vám úrody
jeho; nebo já jsem Hospodin Bůh váš. 26 Nic nebudete jísti
se krví. Nebudete hádati, aniž na časích zakládati budete. 27

Nebudeš střihati vlasů hlavy své okrouhle, aniž zohaví kdo
brady své. 28 Nad mrtvým pak nebudete řezati těla svého,
a žádného znamení vyrytého na sobě neučiníte: Já jsem
Hospodin. 29 Nepoškvrňuj dcery své, dopouštěje smilniti jí,
aby země nesmilnila a nebyla naplněna nešlechetností. 30
Sobot mých ostříhati budete, a svatyně mé báti se budete:
Já jsem Hospodin. 31 Neobracejte se k hadačům a věšťcům,
ani od nich rady beřte, poškvrňujíce se s nimi: Já jsem
Hospodin Bůh váš. 32 Před člověkem šedivým povstaň,
a cti osobu starého, a boj se Boha svého, nebo já jsem
Hospodin. 33 Jestliže bude pohostinu u tebe příchozí v
zemi vaší, nečiňte jemu křivdy. 34 Jakožto jeden z doma
zrozených vašich, tak bude vám příchozí, kterýž jest u vás
pohostinu, a milovati ho budeš jako sebe samého; nebo i
vy pohostinu jste byli v zemi Egyptské: Já jsem Hospodin
Bůh váš. 35 Nečiňte neprávě v soudu, v rozměřování, v
váze a v míře. 36 Závaží spravedlivé, kámen spravedlivý,
korec spravedlivý, pintu spravedlivou míti budete: Já jsem
Hospodin Bůh váš, kterýž jsem vás vyvedl z země Egyptské.
37 Protož ostříhejte všech ustanovení mých a všech soudů
mých, a čiňte je, nebo já jsem Hospodin.

20 Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi, řka: 2 Synům také
Izraelským díš: Kdo by koli z synů Izraelských a z
příchozích, kteříž by byli pohostinu v Izraeli, dal z semene
svého modle Moloch, smrtí umře. Lid země té kamením
jej uhází. 3 Nebo já postavím tvář svou proti takovému, a
vyhladím ho z prostředku lidu jeho, proto že z semene svého
dal modle Moloch, a tak zprznil svatyni mou, a poškvrnil
jména svatosti mé. 4 Jestliže by pak lid země té všelijak
přehlídal to na člověku tom, kterýž by dal z semene svého
modle Moloch, a nezahubil by ho: 5 Tedy já postavím tvář
svou proti muži tomu a proti čeledi jeho, a vyhladím ho
i všecky, kteříž smilníce, odcházeli po něm, aby smilnili,
následujíce Molocha, z prostředku lidu jeho. 6 Duše, kteráž
by se obrátila k hadačům a věšťcům, aby smilnila, postupujíc
po nich: postavím tvář svou proti duši té, a vyhladím ji z
prostředku lidu jejího. 7 A protož posvěťte se a buďte svatí,
nebo já jsem Hospodin Bůh váš. 8 A ostříhejte ustanovení
mých, a čiňte je: Já jsem Hospodin posvětitel váš. 9 Kdož
by koli zlořečil otci svému neb matce své, smrtí umře. Otci
svému a matce své zlořečil, krev jeho bude na něm. 10
Muž, pak, kterýž by se cizoložství dopustil s ženou něčí, že
zcizoložil s ženou bližního svého, smrtí umře cizoložník ten i
cizoložnice. 11 A kdož by koli obcoval s ženou otce svého,
hanbu otce svého odkryl. Smrtí umrou oba dva, krev jejich
bude na ně. 12 Kdož by pak obcoval s nevěstou svou, smrtí
umrou oba dva. Mrzkosti se dopustili, krev jejich bude na ně.
13 A kdož by se scházel s pohlavím mužským jako s ženou,
ohavnost učinili oba dva. Smrtí umrou, krev jejich bude na
ně. 14 A kdož by vzal ženu a matku její nešlechetnost jest.
Ohněm spálí i jej i je, aby nebylo nešlechetností u prostřed
vás. 15 Kdož by pak obcoval s hovadem, smrtí umře, a
hovado zabijete. 16 Tolikéž žena, kteráž by přistoupila k
některému hovadu, aby obcovala s ním, zabiješ ji i to hovado.
Smrtí umrou, krev jejich bude na ně. 17 Kdož by koli vezma
sestru svou, dceru otce svého, aneb dceru matky své, viděl
by hanbu její, a ona také viděla by hanbu jeho, mrzkost jest.
Protož vyhlazeni budou před očima synů lidu svého; nebo
hanbu sestry své odkryl, nepravost svou ponese. 18 A kdož
by koli spal s ženou v její nemoci a obnažil by hanbu její, a
tok její by odkryl, i ona ukázala by krvotok svůj: vyhlazeni
budou oba z prostředku lidu svého. 19 Hanby sestry matky
své a sestry otce svého neodkryješ. Nebo kdož by to učinil,
krevní přítelkyni svou by obnažil; protož nepravost svou
ponesou. 20 Kdož by pak spal s ženou strýce svého, hanbu
strýce svého odkryl. Ponesou hřích svůj, bez dětí zemrou.
21 Tolikéž kdož by vzal manželku bratra svého, mrzkost
jest. Hanbu bratra svého obnažil, protož bez dětí budou.
22 Ostříhejtež tedy všech ustanovení mých a všech soudů
mých, a čiňte je, aby nevyvrátila vás země, do níž já uvozuji
vás, abyste v ní bydlili. 23 Aniž chodťe v ustanoveních
národu toho, kterýž já vyvrhu od tváři vaší; nebo všecky
ty věci činili, a měl jsem je v ošklivosti. 24 Vám jsem pak
řekl: Vládnouti budete zemí jejich, a já dám ji vám, abyste
ji dědičně obdrželi, zemi tekoucí mlékem a strdí. Já jsem
Hospodin Bůh váš, kterýž jsem vás oddělil od jiných národů.
25 Protož vy mějte rozdíl mezi hovadem čistým a nečistým, a
mezi ptákem čistým a nečistým, a nepoškvrňujte duší svých
hovady a ptactvem, a tím vším, což se plazí po zemi, kteréž
jsem já vám oddělil, abyste je měli za nečisté. 26 Ale budete
mi svatí; nebo svatý jsem já Hospodin, a oddělil jsem vás
od jiných národů, abyste byli moji. 27 Muž pak neb žena,
kteříž by měli ducha čarodějného a věštího, smrtí umrou.
Kamením uházejí je, krev jejich bude na ně.

21 Řekl také Hospodin Mojžíšovi: Mluv kněžím synům
Aronovým a rci jim: Při mrtvém nepoškvrní se žádný z
vás v lidu svém. 2 Toliko při krevním příteli svém, mateři
neb otci svém, synu neb dceři své a bratru svém, 3 Též
při sestře své, panně sobě nejbližší, kteráž neměla muže,
při té poškvrní se. 4 Nepoškvrní se při knížeti lidu svého,
tak aby nečistý byl. 5 Nebudou dělati sobě lysiny na hlavě
své, vytrhávajíce sobě vlasy. A brady své nebudou holiti, ani

těla svého řezati. 6 Budou svatí Bohu svému, aniž poškvrní
jména Boha svého; nebo oběti ohnivé Hospodinovy, chléb
Boha svého obětují, protož svatí budou. 7 Ženy nevěstky
aneb poškvrněné nevezmou sobě, a ženy zahnané od muže
jejího nepojmou; nebo svatý jest jeden každý z nich Bohu
svému. 8 Ty také, lide, za svatého budeš jej míti, nebo chléb
Boha tvého obětuje. Protož svatý bude tobě, nebo já svatý
jsem Hospodin, kterýž posvěcuji vás. 9 Dcera pak některého
kněze, když by se smilství dopustila, otce svého poškvrnila.
Ohněm spálena buď. 10 Kněz pak nejvyšší mezi bratřími
svými, na jehožto hlavu vylit jest olej pomazání, a posvětil
rukou svých, aby obláčel se v roucho svaté, hlavy své
neodkryje a roucha svého neroztrhne. 11 Aniž k kterému tělu
mrtvému přistoupí, a aniž při otci aneb mateři své poškvrní
se. 12 Nevyjde z svatyně a nepoškvrní svatyně Boha svého;
nebo koruna oleje pomazání Boha jeho jest na něm: Já jsem
Hospodin. 13 On také ženu v panenstvím jejím za manželku
sobě pojme. 14 Vdovy, aneb zahnané, aneb poškvrněné,
nevěstky, žádné z těch nebude sobě bráti, ale pannu z lidu
svého vezme sobě za manželku. 15 A nepoškvrní semene
svého v rodu svém, nebo já jsem Hospodin posvětitel jeho.
16 Mluvil opět Hospodin Mojžíšovi, řka: 17 Mluv k Aronovi a
rci: Kdožkoli z semene tvého po všech rodech svých bude
míti na sobě vadu, nechť nepřistupuje, aby obětoval chléb
Boha svého. 18 Nebo žádný muž, kterýž by měl na sobě
vadu, nemá přistupovati: Muž slepý, aneb kulhavý, aneb
mající oud některý příliš malý, aneb příliš veliký, 19 Aneb
muž, kterýž by měl zlámanou nohu, aneb zlámanou ruku, 20
Aneb hrbovatý, aneb krhavý, aneb kterýž má bělmo na oku
svém, aneb prašivost ustavičnou, neb lišeje, aneb stlačené
lůno. 21 Nižádný muž, kterýž by měl na sobě nějakou vadu,
z semene Arona kněze, nepřistoupí, aby obětoval oběti
ohnivé Hospodinu; nebo vada na něm jest. Nepřistoupíť,
aby obětoval chléb Boha svého. 22 Chléb však Boha svého
z věcí svatosvatých a z věcí svatých jísti bude. 23 Ale za
oponu nebude vcházeti a k oltáři nebude přistupovati, nebo
vada jest na něm, aby nepoškvrnil svatyně mé; nebo já
jsem Hospodin posvětitel jejich. 24 Ta slova mluvil Mojžíš k
Aronovi a k synům jeho, i ke všechněm synům Izraelským.

22 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 2 Mluv Aronovi a
synům jeho, ať se zdržují od věcí těch, kteréž jsou
posvěceny od synů Izraelských, a ať nepoškvrňují jména
svatého mého v tom, což mi oni posvěcují: Já jsem Hospodin.
3 Rci jim: Kdo by koli ze všeho semene vašeho v pronárodech
vašich přistoupil ku posvěceným věcem, kterýchž by posvětili
synové Izraelští Hospodinu, když nečistota jeho na něm jest,
vyhlazena bude duše ta od tváři mé: Já jsem Hospodin. 4
Kdo by koli z semene Aronova byl malomocný, aneb tok
semene trpící, nebude jísti z věcí posvěcených, dokavadž by
se neočistil. A kdož by se koli dotekl nečistoty těla mrtvého,
aneb toho, z něhož by vyšlo símě scházení, 5 Aneb kdo
by se dotkl kterého zeměplazu, jímž by se poškvrnil, aneb
člověka, pro něhož by byl nečistý vedlé všelijaké nečistoty
jeho: 6 Èlověk, kterýž by se čehokoli toho dotekl, nečistý
bude až do večera, a nebude jísti z věcí posvěcených, leč
by umyl tělo své vodou. 7 A po západu slunce čistý bude,
a potom bude moci jísti z věcí posvěcených, nebo pokrm
jeho jest. 8 Mrchy a udáveného jísti nebude, aby se tím
nepoškvrnil: Já jsem, Hospodin. 9 Protož ostříhati budou
přisluhování mých, aby hříchů na se neuvedli, a nezemřeli v
něm, proto že je zprznili: Játˇ jsem Hospodin posvětitel jejich.
10 Žádný cizí nebude jísti z věcí posvěcených, ani podruh
kněžský, ani nájemník nebude jísti věcí posvěcených. 11
Koupil-li by kněz člověka za své peníze, ten jísti bude z věcí
těch, též v domě jeho zplozený; ti budou jísti z pokrmu jeho.
12 Ale dcera knězova, kteráž by se vdala za muže z jiného
pokolení, ta z obětí vzhůru pozdvižených, totiž věcí svatých,
nebude jísti. 13 Kdyby pak dcera knězova ovdověla, aneb
zahnána byla od muže, nemající plodu, a navrátila by se
do domu otce svého: tak jako v dětinství svém chléb otce
svého jísti bude, cizí pak žádný nebude jísti z něho. 14
Jedl-li by pak kdo z nedopatření věci posvěcené, pátý díl
nad to přidá knězi, a nahradí jemu tu věc posvěcenou, 15
Aby nepoškvrňovali věcí svatých, kteréž by synové Izraelští
obětovali Hospodinu, 16 A neuvozovali na ně pokuty za
provinění, že jedli věci posvěcené jejich; nebo já jsem
Hospodin, kterýž jich posvěcuji. 17 Dále mluvil Hospodin
Mojžíšovi, řka: 18 Mluv k Aronovi a k synům jeho i ke
všechněm synům Izraelským, a rci jim: Kdož by koli z
domu Izraelského aneb z pohostinných, kteříž jsou v Izraeli,
obětovali obět svou vedlé všech slibů svých, vedlé všech
darů dobrovolných svých, kteréž by obětovali Hospodinu v
obět zápalnou: 19 Z dobré vůle své obětovati budete samce
bez poškvrny, z skotů, z ovcí a z koz. 20 Což by koli mělo na
sobě vadu, nebudete toho obětovati; nebo nebude příjemné
od vás. 21 Pakli by kdo obětoval obět pokojnou Hospodinu,
vykonávaje slib svůj, aneb dobrovolný dar, buď z skotů,
aneb z bravů; ať jest bez vady, aby bylo příjemné; nebudeť
žádné poškvrny na něm. 22 Slepého aneb polámaného,
osekaného aneb uhřivého, prašivého aneb s lišeji, takového
neobětujte Hospodinu a nedávejte jich k ohnivé oběti na
oltář Hospodinův. 23 Vola neb dobytče s nedorostlými neb
přerostlými oudy, v dobrovolný zajisté dar obětovati je budeš,

ale za slib nebude příjemný. 24 Ztlačeného aneb ztlučeného,
odtrženého, vykleštěného nebudete obětovati Hospodinu;
neučiníte toho v zemi vaší. 25 A z ruky cizozemce nebudete
obětovati chleba Bohu svému ze všech těch věcí, nebo
porušení jejich jest na nich; vadu mají, nebudou příjemné od
vás. 26 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, řka: 27 Vůl neb
beran, aneb koza, když se urodí, za sedm dní při matce své
zanecháno bude, osmého pak dne i potom bude přijemné k
oběti ohnivé Hospodinu. 28 Krávy pak a dobytčete s mladým
jeho nezabijete jednoho dne. 29 A když byste obětovali
obět chvály Hospodinu, dobrovolně ji obětovati budete. 30 V
tentýž den snědena bude a nepozůstavíte z ní ničeho až
do jitra: Já jsem Hospodin. 31 Protož ostříhejte přikázaní
mých a čiňte je: Já jsem Hospodin. 32 A nepoškvrňujte
jména svatého mého, i buduť posvěcen u prostřed synů
Izraelských: Já jsem Hospodin posvětitel váš, 33 Kterýž jsem
vás vyvedl z země Egyptské, abych vám byl za Boha: Já
jsem Hospodin.

23 Mluvil opět Hospodin Mojžíšovi, řka: 2 Mluv k synům
Izraelským a rci jim: Slavnosti Hospodinovy, kteréž
nazývati budete shromáždění svatá, tyto jsou slavnosti mé:
3 Šest dní dělati budete, dne pak sedmého sobota odpočinutí
jest, shromáždění svaté bude. Žádného díla nedělejte,
nebo jest sobota Hospodinova, ve všech příbytcích vašich.
4 Protož tyto jsou slavnosti Hospodinovy, shromáždění
svatá, kteréž slaviti budete v časy jich určité: 5 Měsíce
prvního, čtrnáctého dne téhož měsíce u večer bude Fáze
Hospodinovo. 6 A patnáctého dne téhož měsíce svátek
přesnic bude Hospodinu; za sedm dní přesné chleby jísti
budete. 7 Dne prvního sbor svatý míti budete; žádného
díla robotného nebudete dělati. 8 Ale obětovati budete obět
ohnivou Hospodinu za sedm dní. Dne také sedmého sbor
svatý bude; žádného díla robotného nebudete dělati. 9 I
mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 10 Mluv k synům Izraelským
a rci jim: Když vejdete do země, kterouž já dávám vám,
a žíti budete obilí její, tedy přinesete snopek prvotiny žně
vaší k knězi. 11 Kterýž obraceti bude sem i tam snopek
ten před Hospodinem, aby byl příjemnou obětí za vás;
nazejtří po sobotě obraceti jej bude kněz. 12 Kterého dne
obraceti budete snopek ten, téhož zabijete beránka ročního
bez poškvrny v obět zápalnou Hospodinu. 13 Též i obět
suchou jeho, dvě desetiny mouky bělné olejem zadělané, v
obět ohnivou Hospodinu u vůni příjemnou, a mokrou obět
jeho, vína čtvrtý díl míry hin. 14 Chleba pak, ani pražmy,
ani zrní vymnutého nebudete jísti, až právě do toho dne,
když obětovati budete obět Bohu svému. Ustanovení to
věčné bude v pronárodech vašich, ve všech příbytcích
vašich. 15 Počtete sobě také od prvního dne po sobotě,
ode dne, v němž jste obětovali snopek sem i tam obracení,
(plných sedm téhodnů ať jest), 16 Až do prvního dne po
sedmém téhodni, sečtete padesáte dní, a tehdy obětovati
budete novou obět suchou Hospodinu. 17 Z příbytků svých
přinesete chleby sem i tam obracení, dva bochníky ze dvou
desetin mouky bělné budou; kvašené je upečete, prvotiny
jsou Hospodinu. 18 A s tím chlebem obětovati budete sedm
beránků ročních bez vady, a volka mladého jednoho, a
skopce dva; obět zápalná budou Hospodinu, s obětmi svými
suchými i mokrými, obět ohnivá vůně spokojující Hospodina.
19 Zabijete také kozla jednoho za hřích, a dva beránky roční
k oběti pokojné. 20 I bude je kněz sem i tam obraceti s chleby
prvotin v obět sem i tam obracení před Hospodinem, i s těmi
dvěma beránky; a budou svaté věci Hospodinu, a dostanou
se knězi. 21 I vyhlásíte v ten den slavnost, shromáždění
svaté míti budete, žádného díla robotného nebudete dělati.
Ustanovení to bude věčné ve všech příbytcích vašich, v
pronárodech vašich. 22 A když budete žíti obilé krajiny vaší,
nesežneš všeho až do konce pole svého, a pozůstalých klasů
po žni své nebudeš sbírati; chudému a příchozímu zanecháš
jich: Já jsem Hospodin Bůh váš. 23 Mluvil ještě Hospodin
k Mojžíšovi, řka: 24 Mluv synům Izraelským takto: Měsíce
sedmého, v první den téhož měsíce, budete míti odpočinutí,
památku troubení, shromáždění svaté držíce. 25 Žádného
díla robotného nebudete dělati, a budete obětovati obět
ohnivou Hospodinu. 26 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi,
řka: 27 Desátý pak den každého měsíce sedmého den
očišťování jest. Shromáždění svaté míti budete, a ponižovati
budete životů svých, a obětovati obět ohnivou Hospodinu. 28
Žádného díla nebudete dělati v ten den; nebo den očišťování
jest, k očišťování vás před Hospodinem Bohem vaším.
29 A všeliká duše, kteráž by neponižovala se toho dne,
vyhlazena bude z lidu svého. 30 Kdož by koli dílo nějaké
dělal toho dne, zatratím člověka toho z lidu jeho. 31 Žádného
díla nedělejte. Ustanovení to bude věčné v pronárodech
vašich, ve všech příbytcích vašich. 32 Sobotu odpočinutí
míti budete, když ponižovati budete duší svých, devátého
dne téhož měsíce u večer; od večera až do druhého večera
držeti budete sobotu svou. 33 Mluvil také Hospodin k
Mojžíšovi, řka: 34 Mluv synům Izraelským a rci: Každého
patnáctého dne měsíce sedmého slavnost stánků za sedm
dní bude Hospodinu. 35 Dne prvního shromáždění svaté
bude; žádného díla robotného nebudete dělati. 36 Za sedm
dní obětovati budete obět ohnivou Hospodinu. Dne osmého
shromáždění svaté míti budete, a obětovati budete obět

ohnivou Hospodinu; svátek jest, žádného díla robotného
nebudete dělati. 37 To jsou slavnosti Hospodinovy, kteréž
slaviti budete, mívajíce shromáždění svatá, abyste v nich
obětovali obět ohnivou Hospodinu, zápal, obět suchou,
obět pokojnou, a oběti mokré, jedno každé ve dni svém,
38 Kromě sobot Hospodinových, a kromě darů vašich, i
všech slibů vašich a kromě všech dobrovolných obětí vašich,
kteréž dávati budete Hospodinu. 39 A však dne patnáctého
toho měsíce sedmého, když byste shromáždili úrody země,
světiti budete svátek Hospodinův za sedm dní. Dne prvního
odpočinutí bude, tolikéž dne osmého bude odpočinutí. 40 A
naberouce sobě dne prvního ovoce z stromů krásných, a
ratolestí palmových, a větvoví z stromů hustých, a vrbí od
potoku, veseliti se budete před Hospodinem Bohem svým za
sedm dní. 41 A tak držeti budete ten svátek Hospodinův
za sedm dní každého roku. Ustanovení to bude věčné v
pronárodech vašich; každého měsíce sedmého slaviti jej
budete. 42 V staních zůstanete za sedm dní. Kdožkoli doma
zrozený jest v Izraeli, v staních zůstávati budete, 43 Aby
věděli potomci vaši, že jsem choval v staních syny Izraelské,
když jsem je vyvedl z země Egyptské: Já Hospodin Bůh
váš. 44 I oznámil Mojžíš slavnosti Hospodinovy synům
Izraelským.

24 Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi, řka: 2 Přikaž synům
Izraelským, ať přinesou tobě oleje olivového, čistého,
vytlačeného, k svícení, aby lampy ustavičně rozsvěcovány
byly. 3 Před oponou svědectví v stánku úmluvy zpořádá je
Aron, aby hořely od večera až do jitra před Hospodinem
vždycky. Toť bude ustanovení věčné v národech vašich. 4
Na svícen čistý rozstavovati bude lampy před Hospodinem
vždycky. 5 A vezma mouky bělné, upečeš z ní dvanácte
koláčů; jeden každý koláč bude ze dvou desetin efi. 6 A
rozkladeš je dvěma řady, šest v řadu jednom, na stole čistém
před Hospodinem. 7 Dáš také na každý řad kadidla čistého,
aby bylo za každý chléb ten kouření pamětné v obět ohnivou
Hospodinu. 8 Každého dne sobotního klásti budete je řadem
před Hospodinem vždycky, berouce je od synů Izraelských
smlouvou věčnou. 9 I budou Aronovi a synům jeho, kteřížto
jísti budou je na místě svatém; nebo nejsvětější věc jest jim
z obětí ohnivých Hospodinových právem věčným. 10 Vyšel
pak syn ženy Izraelské, kteréhož měla s mužem Egyptským,
mezi syny Izraelskými, a vadili se v staních syn ženy té
Izraelské s mužem Izraelským. 11 I zlořečil syn ženy té
Izraelské a rouhal se jménu Božímu. Tedy přivedli ho k
Mojžíšovi. (Jméno pak matky jeho bylo Salumit, dcera Dabri,
z pokolení Dan.) 12 A dali jej do vězení, až by jim bylo
oznámeno, co s ním Bůh káže učiniti. 13 Mluvil pak Hospodin
k Mojžíšovi, řka: 14 Vyveď toho ruhače ven z stanů, a nechať
všickni ti, kteříž slyšeli, vloží ruce na hlavu jeho, a všecken
lid ať ho ukamenuje. 15 Mluvě pak k synům Izraelským, díš
jim: Kdož by koli zlořečil Bohu svému, poneseť hřích svůj. 16
Kdož by zlořečil jménu Hospodinovu, smrtí umře, a všecko
shromáždění bez milosti ukamenuje jej. Tak cizí, jako doma
zchovaný, když by zlořečil jménu Hospodinovu, smrtí umře.
17 Zabil-li by kdo kterého člověka, smrtí umře. 18 Jestliže by
pak zabil hovado, navrátí jiné, hovado za hovado. 19 Kdož
by pak zohavil bližního svého, vedlé toho, jakž on učinil, tak
se staň jemu: 20 Zlámaní za zlámaní, oko za oko, zub za
zub. Jakouž by ohavu učinil na těle člověka, taková zase
učiněna bude jemu. 21 Kdož by zabil hovado, navrátí jiné,
ale kdož by zabil člověka, umře. 22 Jednostejné právo míti
budete. Jakož příchozímu, tak domácímu stane se; nebo
já jsem Hospodin Bůh váš. 23 Tedy mluvil Mojžíš k synům
Izraelským ty věci. I vyvedli toho ruhače ven za stany, a
kamením ho zametali. Učinili, pravím, synové Izraelští vedlé
toho, jakož přikázal Hospodin Mojžíšovi.

25 Mluvil ještě Hospodin k Mojžíšovi na hoře Sinai, řka:
2 Mluv synům Izraelským a rci jim: Když vejdete do
země, kterouž já dávám vám, odpočívati bude země, nebo
sobota jest Hospodinova. 3 Šest let osívati budeš rolí svou,
a šest let obřezovati budeš vinici svou a sbírati úrody její. 4
Sedmého pak léta sobotu odpočinutí bude míti země, sobotu
Hospodinovu; nebudeš na poli svém síti a vinice své řezati.
5 Což se samo od sebe zrodí obilí tvého, nebudeš toho
žíti, a hroznů vinice zanechané od tebe nebudeš sbírati.
Rok odpočinutí bude míti země. 6 Ale ovoce země toho
odpočinutí budete míti ku pokrmu, ty i služebník tvůj, i děvka
tvá, i nájemník tvůj, i příchozí tvůj, kterýž bydlí u tebe, 7 I
hovado tvé, i všeliký živočich, kterýž jest v zemi tvé, všecky
úrody její budou míti ku pokrmu. 8 Sečteš také sobě sedm
téhodnů let, totiž sedmkrát sedm let, tak aby čas sedmi
téhodnů let učinil tobě čtyřidceti devět let. 9 Tedy dáš troubiti
trubou veselé všudy sedmého měsíce v desátý den; v den
očišťování dáš troubiti trubou po vší zemi vaší. 10 I posvětíte
léta padesátého, a vyhlásíte svobodu v zemi té všechněm
obyvatelům jejím. Léto milostivé toto míti budete, abyste
se navrátili jeden každý k statku svému, a jeden každý k
čeledi své zase přijde. 11 Ten rok milostivý padesátého léta
míti budete; nebudete síti, ani žíti toho, což by samo od
sebe vzrostlo, ani sbírati vína opuštěných vinic léta toho.
12 Nebo milostivé léto jest, protož za svaté je míti budete;
ze všelikého pole jísti budete úrody jeho. 13 Toho léta
milostivého navrátí se jeden každý k statku svému. 14 Když

nějakou věc prodáš bližnímu svému, aneb koupíš něco od
bližního svého, nikoli neutiskujte jeden druhého. 15 Vedlé
počtu let po létu milostivém koupíš od bližního svého, a
vedlé počtu let, v kterýchž úrody bráti máš, prodá tobě.
16 Èím více bude let, tím větší placení bude, a čím méně
let, tím, menší placení bude; nebo počet úrod prodá tobě.
17 Protož nikoli neoklamávejte jeden druhého, ale boj se
každý Boha svého; nebo já jsem Hospodin Bůh váš. 18
Ostříhejte ustanovení mých, a soudy mé zachovávejte a
čiňte je, a bydliti budete v zemi té bezpečně. 19 A přinese
vám země úrody své; i budete jísti až do sytosti, bydlíce
bezpečně v ní. 20 Pakli díte: Co budeme jísti léta sedmého,
jestliže nebudeme síti, ani shromažďovati užitků svých? 21
Dám požehnání své vám léta šestého, tak že přinese úrody
na tři léta. 22 I budete síti léta osmého, a jísti úrody staré
až do léta devátého; dokudž by nezrostly úrody jeho, jísti
budete staré. 23 Země pak nebude prodávána v manství;
nebo má jest země, a vy jste příchozí a podruzi u mne.
24 A po vší zemi vládařství svého dopustíte dávati výplatu
země. 25 Jestliže by ochudl bratr tvůj, tak že by prodal něco
z statku svého, tedy přijde příbuzný jeho, nejbližší jeho, a
vyplatí prodanou věc od bratra svého. 26 Pakli kdo nemaje
výplatce, mohl by tomu sám dosti učiniti, tak že shledal by,
což potřebí k vyplacení: 27 Tedy počte léta prodaje svého, a
navrátí, což zůstane, tomu, jemuž prodal; tak zase přijde
k statku svému. 28 Pakli by nemohl shledati toho, což by
navrátiti měl, tedy zůstane věc prodaná v rukou toho, kterýž
ji koupil, až do léta milostivého. I postoupí mu ji v čas léta
milostivého, a on navrátí se zase k dědictví svému. 29 Když
by kdo prodal dům k bydlení v městě hrazeném, bude míti
právo k vyplacení jeho, dokudž nevyplní se rok prodaje jeho.
Za celý rok bude míti právo k vyplacení jeho. 30 Pakliť ho
nevyplatí dříve, než vyjde ten celý rok, tedy zůstane dům
ten v městě hrazeném tomu, kterýž jej koupil, dědičně v
pronárodech jeho, aniž ho postoupí v létě milostivém. 31
Domové pak ve vsech, kteréž nejsou zdí ohrazené, tak jako
pole země počítati se budou. Budou moci býti vyplacováni, a
léta milostivého navráceni budou. 32 Ale města Levítská,
a domové v městech dědictví jejich, ti vždycky vyplaceni
mohou býti od Levítů. 33 Ten pak, kdož vyplacuje, ať jest z
Levítů. Aneb ať vyjde kupec z koupeného domu a města
dědictví jeho v čas léta milostivého; nebo domové měst
Levítských jsou dědictví jejich mezi syny Izraelskými. 34
Pole pak na předměstí měst jejich nebude prodáváno, nebo
dědictví jejich věčné jest. 35 Jestliže by schudl bratr tvůj, a
ustaly by ruce jeho u tebe, posilníš ho; též příchozí aneb
podruh živiti se bude při tobě. 36 Nevezmeš od něho lichvy
aneb úroku, ale báti se budeš Boha svého, aby se mohl bratr
tvůj živiti u tebe. 37 Peněz svých nedáš jemu na lichvu, aniž
pro zisk půjčovati budeš obilí svého. 38 Já jsem Hospodin
Bůh váš, kterýž jsem vyvedl vás z země Egyptské, abych
vám dal zemi Kananejskou, a byl vám za Boha. 39 Jestliže
by pak schudl bratr tvůj u tebe, tak že by se prodal tobě,
nebudeš ho podrobovati v dílo otrocké. 40 Jakožto nájemník
a jako podruh bude při tobě; až do léta milostivého sloužiti
bude u tebe. 41 Potom vyjde od tebe s dětmi svými, a
navrátí se k čeledi své, a v dědictví otců svých navrátí se.
42 Nebo jsou služebníci moji, kteréž jsem vyvedl z země
Egyptské; nebudou prodáváni tak jako jiní služebníci. 43
Nebudeš panovati nad ním tvrdě, ale báti se budeš Boha
svého. 44 Služebník pak tvůj aneb děvka tvá, kteréž míti
budeš, budou z národů těch, kteříž jsou vůkol vás; z nich
kupovati budete služebníky a děvky. 45 I od synů bydlitelů,
kteříž jsou u vás pohostinu, od těch kupovati budete, a z
čeledí těch, kteříž jsou s vámi, kteréž zplodili v zemi vaší, a
budou vám v dědictví. 46 A vládnouti budete jimi právem
dědičným, i synové vaší po vás, abyste je dědičně obdrželi.
Na věčnost služby jejich užívati budete, ale nad bratřími
svými, syny Izraelskými, nižádný nad bratrem svým nebude
tvrdě panovati. 47 Jestliže by pak zbohatl příchozí aneb
host, kterýž bydlí s tebou, a bratr tvůj přišel by na chudobu
při něm, tak že by se prodal příchozímu aneb hosti tvému,
aneb obyvateli, kterýž jest z čeledi cizí, 48 Když by se tedy
prodal, může zase vyplacen býti. Někdo z bratří jeho vyplatí
ho. 49 Buďto strýc jeho, aneb syn strýce jeho vyplatí jej,
aneb někdo z přátel krevních jeho, z rodiny jeho, vyplatí
ho; aneb jestli potom sám bude moci s to býti, vyplatí se.
50 I počte se s tím, kterýž ho koupil, od léta, v kterémž se
jemu prodal, až do léta milostivého, aby peníze, za něž jest
prodán, byly vedlé počtu let; a jakožto s nájemníkem, tak
se s ním stane. 51 Jestliže ještě mnoho let zůstává k létu
milostivému, vedlé nich navrátí výplatu svou z peněz, za něž
koupen jest. 52 Pakli málo zůstává let do léta milostivého,
tedy počte se s ním, a vedlé počtu let jeho navrátí výplatu
svou. 53 Tak jako s čeledínem ročním nakládáno bude s ním;
nebude nad ním tvrdě panovati před očima tvýma. 54 Pakli
by se nevyplatil v těch letech, tedy vyjde léta milostivého
on, i synové jeho s ním. 55 Nebo synové Izraelští jsou moji
služebníci, služebníci moji jsou, kteréž jsem vyvedl z země
Egyptské: Já Hospodin Bůh váš.

26 Nedělejte sobě modl, ani obrazu rytého, aneb sloupu
nevyzdvihnete sobě, ani kamene malovaného v zemi
vaší nestavějte, abyste se jemu klaněli; nebo já jsem

Hospodin Bůh váš. 2 Sobot mých ostříhejte, a svatyně mé
se bojte: Já jsem Hospodin. 3 Jestliže v ustanoveních mých
choditi budete, a přikázaní mých ostříhajíce, budete je činiti:
4 Tedy dám vám deště vaše časy svými, a země vydá úrody
své, a stromoví polní vydá ovoce své, 5 Tak že mlácení
postihne vinobraní, a vinobraní postihne setí. I budete jísti
chléb svůj do sytosti, a přebývati budete bezpečně v zemi
své. 6 Nebo dám pokoj v zemi, i budete spáti, a nebude, kdo
by vás předěsil; vypléním i zvěř zlou z země, a meč nebude
procházeti země vaší. 7 Nýbrž honiti budete nepřátely své, a
padnou před vámi od meče. 8 Pět vašich honiti jich bude
sto, a sto vašich honiti bude deset tisíců, i padnou nepřátelé
vaši před vámi od meče. 9 Nebo obrátím tvář svou k vám,
a dám vám zrůst, a rozmnožím vás, a utvrdím smlouvu
svou s vámi. 10 A jísti budete úrody několikaleté, a když
nové přijdou, staré vyprázdníte. 11 Vzdělám příbytek svůj
u prostřed vás, a duše má nebude vás nenáviděti. 12 A
procházeti se budu mezi vámi, a budu Bohem vaším, a vy
budete lidem mým. 13 Já jsem Hospodin Bůh váš, kterýž
jsem vyvedl vás z země Egyptských, abyste jim nesloužili, a
polámal jsem závory jha vašeho, abyste chodili prosti. 14
Pakli nebudete mne poslouchati, a nebudete činiti všech
přikázaní těchto, 15 A jestli ustanovení má zavržete, a soudy
mé zošklivíl-li sobě duše vaše, tak abyste nečinili všech
přikázaní mých, a zrušili byste smlouvu mou: 16 Já také
toto učiním vám: Uvedu na vás strach, souchotiny a zimnici
pálčivou, což zkazí oči vaše, a bolestí naplní duši. Semeno
své nadarmo síti budete, nebo nepřátelé vaši snědí je.
17 Postavím zůřivou tvář svou proti vám, tak že poraženi
budete od nepřátel svých, a panovati budou nad vámi ti,
kteříž vás nenávidí. Utíkati budete, ano vás žádný nehoní.
18 Jestliže ani tak poslouchati mne nebudete, tedy ještě
sedmkrát více trestati vás budu pro hříchy vaše. 19 A potru
vyvýšenost síly vaší, a učiním nebe nad vámi jako železo,
a zemi vaši jako měď. 20 Nadarmo bude vynaložena síla
vaše, nebo země vaše nevydá vám úrody své, a stromoví
země nevydá ovoce svého. 21 Jestliže pak se mnou maní
zacházeti budete, a nebudete mne chtíti poslouchati, tedy
přidám na vás sedmkrát více ran vedlé hříchů vašich. 22 A
pustím na vás zvěř polní, kteráž uvede na vás sirobu, a
vyhubí hovada vaše a umenší vás; i zpustnou cesty vaše.
23 Pakli ani potom nenapravíte se, ale vždy se mnou maní
zacházeti budete, 24 I já s vámi maní zacházeti budu, a bíti
vás budu sedmkrát více pro hříchy vaše. 25 A uvedu na vás
meč, kterýž vrchovatě pomstí zrušení smlouvy. I shrnete se
do měst svých; tam pošli mor mezi vás, a dáni budete v
ruce nepřátelům. 26 A když polámi vám hůl chleba, tedy
deset žen péci bude chléb váš v peci jedné, a zase chléb
váš odvažovati vám budou. Budete pak jísti, a nenasytíte
se. 27 Pakli i s tím nebudete mne poslouchati, ale předce
maní se mnou zacházeti budete: 28 I já také v hněvě maní s
vámi zacházeti budu, a trestati vás budu i já sedmkrát více
pro hříchy vaše. 29 A budete jísti těla synů svých, a těla
dcer svých. 30 A zkazím výsosti vaše, a vypléním slunečné
obrazy vaše, a skladu těla vaše na špalky ukydaných bohů
vašich, a duše má bude vás nenáviděti. 31 Města vaše dám
v zpuštění, a učiním, aby zpustly svatyně vaše, aniž více
zachutnám oběti vůně příjemné vaší. 32 Já zpustím zemi,
tak že ztrnou nad ní nepřátelé vaši, kteříž bydliti budou
v ní. 33 Vás pak rozptýlím mezi národy, a učiním, aby s
dobytým mečem vás honili. I bude země vaše vyhubena,
a města vaše zpustnou. 34 A tehdy země užive sobot
svých po všecky dny, v nichž pustá bude, vy pak budete v
zemi nepřátel svých. Tehdáž, pravím, odpočine země, a
užive sobot svých. 35 Po všecky dny, v nichž pustá bude,
odpočívati bude; nebo neodpočívala v soboty vaše, když
jste vy bydlili v ní. 36 Kteříž pak ještě pozůstanou z vás,
uvedu strach na srdce jejich v krajinách nepřátel jejich, tak
že zažene je chřest listu větrem chřestícího. I budou utíkati,
rovně jako před mečem, a padnou, an jich žádný honiti
nebude. 37 A budou padati jeden přes druhého jakožto od
meče, ač jich žádný honiti nebude; aniž kdo z vás bude moci
ostáti před nepřátely svými. 38 I zahynete mezi národy, a
zžíře vás země nepřátel vašich. 39 Kteříž pak pozůstanou z
vás, svadnouti budou pro nepravost svou v zemi nepřátel
vašich, ano i pro nepravosti otců vašich s nimi usvadnou. 40
Ale jestliže budou vyznávati nepravost svou, a nepravost
otců svých vedlé přestoupení svého, kterýmž přestoupili
proti mně, a maní se mnou zacházeli, 41 I já také že jsem
maní s nimi zacházel, a uvedl je do země nepřátel jejich;
jestliže, pravím, tehdáž poníží se srdce jejich neobřezané, a
schválí pokutu nepravosti své: 42 Tedy rozpomenu se na
smlouvu svou s Jákobem, a na smlouvu svou s Izákem, i na
smlouvu svou s Abrahamem rozpomenu se; také i na tu
zemi pamětliv budu. 43 Mezi tím země jsuc jich zbavena,
užive sobot svých, kdyžto zpuštěna bude pro ně. Tehdáž oni
schválí pokutu nepravosti své proto, že všelijak soudy mými
pohrdali, a ustanovení má zošklivila sobě duše jejich. 44 A
však i tak, když by v zemi nepřátel svých byli, nezavrhl bych
jich, a nezošklivil jich sobě, abych je měl do konce zkaziti, a
zrušiti smlouvu svou s nimi; nebo já jsem Hospodin Bůh
jejich. 45 Ale rozpomenu se na ně pro smlouvu učiněnou
s předky jejich, kteréž jsem vyvedl z země Egyptské před
očima pohanů, abych jim byl za Boha: Já Hospodin. 46

Ta jsou ustanovení a soudové, i zákonové, kteréž vydal
Hospodin na hoře Sinai skrze Mojžíše, aby byli mezi ním a
mezi syny Izraelskými.

27 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, řka: **2** Mluv synům
Izraelským a rci jim: Když by kdo slibem oddal duše
Hospodinu, vedlé ceny tvé dá výplatu. **3** Tato pak bude
cena tvá: Osobě mužského pohlaví, počna od toho, kterýž
jest ve dvadcíti letech, až do šedesátiletého, uložíš výplatu
padesáte lotů stříbra vedlé lotu svatyně. **4** Pakli ženského
pohlaví bude, uložíš výplatu třidceti lotů. **5** A od pětiletých
až do dvadcítiletých uložíš výplatu, za osobu mužského
pohlaví dvadceti lotů, ženského pak deset lotů. **6** A od dítěte
jednoho měsíce zstáří až do pětiletých, uložíš za pachole
pět lotů stříbra, a za děvče tři loty stříbra. **7** Od šedesáti pak
let a výše, bude-li muž, uložíš výplatu patnácte lotů, a ženě
deset lotů. **8** Pakli bude tak chudý, že by nemohl uložené
výplaty dáti, tedy postaven bude před knězem, aby mu kněz
uložil výplatu. Podlé toho, seč bude moci býti ten, kdož
slib učinil, uloží mu výplatu. **9** Jestliže by pak kdo hovado
z těch, kteréž se obětují Hospodinu, slíbil, každé, kteréž
dá z nich Hospodinu, svaté bude. **10** Nesmění ho, aniž dá
jiného za ně, lepšího za horší, aneb horšího za lepší. Jestliže
by pak jakýmkoli způsobem je směnil, hovado za hovado,
tedy ono i toto, kteréž za ně dáno, svaté bude. **11** Pakli by
které nečisté hovado slíbil, z jehož pokolení neobětují oběti
Hospodinu, tedy postaví to hovado před knězem. **12** A bude
je šacovati kněz, bud' ono dobré aneb zlé. Jakž je kněz cení,
tak bud'. **13** Pakli bude chtíti vyplatiti je, přidá pátý díl nad
cenu tvou. **14** Když by pak někdo posvětil domu svého,
aby byl svatý Hospodinu, bude jej kněz ceniti, buďto že by
dobrý byl aneb zlý. Jakž jej procení kněz, tak zůstane. **15**
Pakli ten, kterýž posvětil domu svého, chtěl by jej vyplatiti,
přidá pátý díl peněz nad cenu tvou, i bude jeho. **16** Jestliže
by kdo díl pole dědictví svého posvětil Hospodinu, tedy
budeš je ceniti vedlé toho, jakž se osívá. Chomer ječmene
kde se vseje, za padesáte lotů stříbra ceněno bude. **17**
Jestliže by hned od léta milostivého posvětil pole svého,
tedy vedlé ceny tvé zůstane. **18** Pakli by po létě milostivém
posvětil pole svého, tedy sečte mu kněz peníze vedlé počtu
let zůstávajících ještě do léta milostivého, i odejme to z ceny
tvé. **19** Chtěl-li by pak vyplatiti pole ten, kterýž ho posvětil,
přidá pátý díl peněz nad cenu tvou, a zůstane jemu. **20**
Nevyplatil-li by pak pole toho, a prodáno by bylo někomu
jinému, nemůže víc vyplaceno býti. **21** I bude pole to, když
svobodné vyjde léta milostivého, svaté Hospodinovo, jakožto
pole posvěcené; knězi bude v dědictví jeho. **22** Jestliže pak
pole koupené, kteréž by nebylo z pole dědictví jeho, posvětil
Hospodinu, **23** Tedy sečte mu kněz summu ceny jeho až do
léta milostivého, i dá cenu jeho v ten den, jako posvěcenou
Hospodinu. **24** V létě milostivém navrátí se pole k tomu, od
kohož bylo koupeno, jehož dědictví jest pole to. **25** Všeliká
pak cena tvá bude vedlé lotu svatyně. Lot pak váží dvadceti
haléřů. **26** Ale prvorozeného, což právem prvorozenství
dává se Hospodinu z hovad, nižádný neposvětí, buďto z
skotů aneb z bravů; Hospodinovo jest prvé. **27** A jestliže by
z hovad nečistých bylo, vyplatí je vedlé ceny tvé, a přidá
pátý díl nad ní. Paklit' nebude vyplaceno, tedy nechť jest
prodáno vedlé ceny tvé. **28** Všeliká pak věc posvěcená,
kterouž by někdo slibem posvětil Hospodinu ze všech věcí,
kteréž má, bud' z lidí aneb z hovad, aneb z pole dědictví
svého, nebude prodávána, ani vyplacována; nebo všecko,
což takovým slibem posvěceno jest, věc nejsvětější bude
Hospodinu. **29** Všeliké hovado tak oddané, kteréž slibem tím
se oddává od člověka, nebude vyplacováno, ale smrtí umře.
30 Všickni také desátkové země, bud' z semene země, aneb
z ovoce stromů, Hospodinovi budou; nebo posvěceni jsou
Hospodinu. **31** Bude-li kdo chtíti vyplatiti desátky své, pátý
díl jejich přidá nad ně. **32** A všeliký desátek z volů aneb
drobného dobytka, jakž přichází pod hůl pastýře, každý ten
desátek svatý bude Hospodinu. **33** Nebude vyhledávati,
dobré-li by bylo čili zlé, aniž ho smění. Pakli je předce smění,
bude to i ono odměněné svaté, a nebude vyplaceno. **34** Ta
jsou přikázaní, kteráž přikázal Hospodin Mojžíšovi na hoře
Sinai, aby je oznámil synům Izraelským.

4 Mojžišova

1 Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi na poušti Sinai, v stánku
úmluvy, prvního dne měsíce druhého, léta druhého po
vyjití jejich z země Egyptské, řka: 2 Sečtěte summu všeho
množství synů Izraelských po čeledech jejich, a po domích
otců jejich, vedlé počtu jmen každého pohlaví mužského po
hlavách jejich, 3 Od dvadcítiletých a výše všecky, kteříž by
mohli jíti k boji v Izraeli, sečtěte je po houfích jejich, ty a
Aron. 4 A bude s vámi z každého pokolení jeden muž, kterýž
by přední byl v domě otců svých. 5 Tato pak jsou jména
mužů, kteříž stanou s vámi: Z pokolení Rubenova Elisur, syn
Sedeurův; 6 Z Simeonova Salamiel, syn Surisaddai; 7 Z
Judova Názon, syn Aminadabův; 8 Z Izacharova Natanael,
syn Suar; 9 Z Zabulonova Eliab, syn Helonův; 10 Z synů
Jozefových, z pokolení Efraimova Elisama, syn Amiudův; z
Manassesova Gamaliel, syn Fadasurův; 11 Z Beniaminova
Abidan, syn Gedeonův; 12 Z pokolení Dan Ahiezer, syn
Amisaddai; 13 Z Asser Fegiel, syn Ochranův; 14 Z pokolení
Gád Eliazaf, syn Duelův; 15 Z Neftalímova Ahira, syn Enanův.
16 Ti jsou slovoutní z lidu, knížata pokolení otců svých, ti
jako hlavy tisíců Izraelských budou. 17 Vzal tedy Mojžíš a
Aron muže ty, kteříž jmenováni byli, 18 A shromáždili všecko
množství prvního dne měsíce druhého, kteříž přiznávali se
k rodům svým po čeledech svých, po domích otců svých,
a vedlé počtu jmen, od dvadcítiletých a výše po osobách
svých. 19 Jakož byl přikázal Hospodin Mojžíšovi, tak sčetl
je na poušti Sinai. 20 I bylo synů Rubena prvorozeného
Izraelova, rodiny jejich, po čeledech jejich, po domích otců
jejich, a podlé počtu jmen, po hlavách jejich, všech pohlaví
mužského, od dvadcítiletých a výše, všech, kteříž mohli jíti
k boji, 21 A načteno jich z pokolení Rubenova čtyřidceti
šest tisíců a pět set. 22 Z synů Simeonových, rodiny jejich,
po čeledech jejich, po domích otců jejich, sečtených jeho
vedlé počtu jmen, po hlavách jejich, všech pohlaví mužského
od dvadcítiletých a výše, všech, kteříž mohli jíti k boji, 23
Načteno jich z pokolení Simeonova padesáte devět tisíců a
tři sta. 24 Z synů Gádových, rodiny jejich, po čeledech jejich,
po domích otců jejich, podlé počtu jmen, od dvadcítiletých a
výše, všech, kteříž mohli bojovati, 25 Načteno jich z pokolení
Gádova čtyřidceti pět tisíců, šest set a padesát. 26 Z synů
Judových, rodiny jejich, po čeledech jejich, po domích otců
jejich, vedlé počtu jmen, od dvadcíti let a výše, všech,
kteříž mohli jíti k boji, 27 Načteno jich z pokolení Judova
sedmdesáte čtyři tisíce a šest set. 28 Z synů Izacharových,
rodiny jejich, po čeledech jejich, po domích otců jejich, podlé
počtu jmen, od dvadcítiletých a výše, všech, kteříž mohli jíti
k boji, 29 Načteno jich z pokolení Izacharova padesáte čtyři
tisíce a čtyři sta. 30 Z synů Zabulonových, rodiny jejich, po
čeledech jejich, po domích otců jejich, podlé počtu jmen,
od dvadcítiletých a výše, všech, kteříž mohli jíti k boji, 31
Načteno jich z pokolení Zabulonova padesáte sedm tisíců a
čtyři sta. 32 Z synů Jozefových, a nejprv, synů Efraimových,
rodiny jejich, po čeledech jejich, po domích otců jejich, podlé
počtu jmen, od dvadcítiletých a výše, všech, kteříž mohli
jíti k boji, 33 Načteno jich z pokolení Efraimova čtyřidceti
tisíc a pět set. 34 Potom z synů Manassesových, rodiny
jejich, po čeledech jejich, po domích otců jejich, vedlé počtu
jmen, od dvadcítiletých a výše, všech, kteříž vycházeli k
boji, 35 Načteno jich z pokolení Manassesova třidceti dva
tisíce a dvě stě. 36 Z synů Beniaminových, rodiny jejich, po
čeledech jejich, po domích otců jejich, vedlé počtu jmen, od
dvadcítiletých a výše, všech, kteříž mohli jíti do boje, 37
Načteno jich z pokolení Beniaminova třidceti pět tisíců a
čtyři sta. 38 Z synů Dan, rodiny jejich, po čeledech jejich,
po domích otců jejich, vedlé počtu jmen, od dvadcítiletých
a výše, všech, kteříž vycházeli k boji, 39 Načteno jich z
pokolení Dan šedesáte dva tisíce a sedm set. 40 Z synů
Asser, rodiny jejich, po čeledech jejich, po domích otců
jejich, vedlé počtu jmen, od dvadcítiletých a výše, všech,
kteříž mohli jíti na vojnu, 41 Načteno jich z pokolení Asser
čtyřidceti jeden tisíců a pět set. 42 Z synů Neftalímových,
rodiny jejich, po čeledech jejich, po domích otců jejich, vedlé
počtu jmen, od dvadcítiletých a výše, všech, kteříž mohli jíti
k boji, 43 Načteno jich z pokolení Neftalímova padesáte tři
tisíce a čtyři sta. 44 Ten jest počet těch, kteréž sečtl Mojžíš a
Aron a knížata Izraelská, dvanácte mužů, kteříž byli vybráni
po jednom z domů otců svých. 45 I bylo všech sečtených
synů Izraelských po domích otců jejich, od dvadcítiletých
a výše, všech, kteříž mohli vycházeti k boji v Izraeli, 46
Všech sečtených bylo šestkrát sto tisíc, a tři tisíce, pět set
a padesáte. 47 Levítové pak vedlé pokolení otců svých
nejsou počítáni mezi ně. 48 Nebo byl mluvil Hospodin k
Mojžíšovi, řka: 49 Pokolení Levítského nebudeš počítati, a
nepřičteš jich k synům Izraelským, 50 Ale ustanovíš Levíty
nad příbytkem svědectví, a nade vším nádobím jeho, a
nade všemi věcmi, kteréž přináležejí k němu. Oni nositi
budou příbytek i všecka nádobí jeho, oni přisluhovati budou
jemu, a vůkol příbytku klásti se budou. 51 Když se pak s
místa bude míti hýbati příbytek, složí jej Levítové; a když se
bude klásti příbytek, vyzdvihnou jej Levítové. Kdož by koli
cizí přistoupil, umře. 52 I budouť se klásti synové Izraelští,
jeden každý v ležení svém, a jeden každý pod praporcem
svým, a po houfích svých. 53 Levítové pak klásti se budou

vůkol příbytku svědectví, aby nepřišlo rozhněvání mé na
shromáždění synů Izraelských; i budou Levítové držeti stráž
u příbytku svědectví. 54 Učinili tedy to synové Izraelští;
všecko, jakž přikázal Hospodin Mojžíšovi, tak učinili.

2 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi a Aronovi, řka: 2 Synové
Izraelští klásti se budou jeden každý pod korouhví svou,
při praporci domu otců svých; vůkol stánku úmluvy opodál
klásti se budou. 3 Tito pak rozbijí stany k východní straně:
Korouhev vojska Judova po houfích svých, a kníže synů Juda
Názon, syn Aminadabův, 4 A u vojště jeho lidu sečteného
sedmdesáte čtyři tisíce a šest set. 5 Podlé něho pak položí
se pokolení Izachar, a kníže synů Izachar Natanael, syn
Suar, 6 A u vojště jeho lidu sečteného padesáte čtyři tisíce
a čtyři sta. 7 Pokolení Zabulon podlé nich, a kníže synů
Zabulon Eliab, syn Helonův, 8 A u vojště jeho lidu sečteného
padesáte sedm tisíců a čtyři sta. 9 Summa všech sečtených
u vojště Judově sto osmdesáte šest tisíců a čtyři sta, po
houfích jejich. Ti napřed potáhnou. 10 Korouhev vojska
Rubenova klásti se bude ku poledni po houfích svých, a
kníže synů Ruben Elisur, syn Sedeurův, 11 A u vojště jeho
lidu sečteného čtyřidceti šest tisíců a pět set. 12 Podlé něho
pak položí se pokolení Simeonovo, a kníže synů Simeon
Salamiel, syn Surisaddai, 13 A u vojště jeho lidu sečteného
padesáte devět tisíců a tři sta. 14 Potom pokolení Gád,
a kníže synů Gád Eliazaf, syn Ruelův, 15 A u vojště jeho
lidu sečteného čtyřidceti pět tisíců, šest set a padesáte. 16
Summa všech sečtených u vojště Rubenově sto padesáte a
jeden tisíců, čtyři sta a padesáte, po houfích svých. A ti za
prvními potáhnou. 17 Potom půjde stánek úmluvy s vojskem
Levítů u prostřed všeho vojska. Jakýmž pořádkem klásti se
budou, takovým potáhnou, každý v svém šiku pod korouhví
svou. 18 Korouhev vojska Efraimova po houfích svých bude
k západu, a kníže synů Efraimových Elisama, syn Amiudův,
19 A u vojště jeho lidu sečteného čtyřidceti tisíc a pět set.
20 Podlé něho pak položí se pokolení Manassesovo, a
kníže synů Manassesových Gamaliel, syn Fadasurův, 21 A
u vojště jeho lidu sečteného třidceti dva tisíce a dvě stě.
22 Potom položí se pokolení Beniaminovo, a kníže synů
Beniamin Abidan, syn Gedeonův, 23 A u vojště jeho lidu
sečteného třidceti pět tisíců a čtyři sta. 24 Summa všech
sečtených u vojště Efraimově sto osm tisíců a sto osob,
po houfích jejich. A tito za druhými potáhnou. 25 Korouhev
vojska Dan bude k straně půlnoční, po houfích svých, a
kníže synů Dan Ahiezer, syn Amisaddai, 26 A u vojště jeho
lidu sečteného šedesáte dva tisíce a sedm set. 27 Podlé
něho položí se pokolení Asser, a kniže Asser Fegiel, syn
Ochranův, 28 A u vojště jeho lidu sečteného čtyřidceti jeden
tisíc a pět set. 29 Za nimi pokolení Neftalímovo, a kníže synů
Neftalímových Ahira, syn Enanův, 30 A u vojště jeho lidu
sečteného padesáte tři tisíce a čtyři sta. 31 Summa všech
sečtených u vojště Dan sto padesáte sedm tisíců a šest set.
Oni nazad potáhnou při praporcích svých. 32 Ta jest summa
synů Izraelských po domích otců jejich, všech sečtených v
celém vojště po houfích jejich, šestkrát sto tisíců, tři tisíce,
pět set a padesáte. 33 Levítové pak nejsou počítáni mezi
syny Izraelské, jakož přikázal Hospodin Mojžíšovi. 34 I učinili
synové Izraelští všecko; jakž přikázal Hospodin Mojžíšovi,
tak rozbijeli stany při korouhvech svých, a tak táhli jeden
každý po čeledech svých a po domích otců svých.

3 Tito jsou příběhové Aronovi a Mojžíšovi od toho dne,
když mluvil Hospodin s Mojžíšem na hoře Sinai. 2 A tato
jsou jména synů Aronových: Prvorozený Nádab, potom Abiu,
Eleazar a Itamar. 3 Ta jsou jména synů Aronových, kněží
pomazaných, jejichžto ruce naplněny, aby úřad kněžství
konali. 4 Umřel pak Nádab a Abiu před Hospodinem, když
obětovali cizí oheň před Hospodinem na poušti Sinai, a
neměli synů. Protož konal úřad kněžský Eleazar a Itamar
před tváří Arona otce svého. 5 Mluvil pak Hospodin k
Mojžíšovi, řka: 6 Rozkaž přistoupiti pokolení Léví, a postav
je před Aronem knězem, aby mu přisluhovali, 7 A drželi
stráž jeho, i stráž všeho množství před stánkem úmluvy
k vykonávání služby příbytku, 8 Též aby ostříhali všeho
nádobí stánku úmluvy, a drželi stráž synů Izraelských a
konali služby příbytku. 9 Dáš tedy Levíty Aronovi i synům
jeho; vlastně dáni jsou mu oni z synů Izraelských. 10 Arona
pak a syny jeho představíš, aby ostříhali kněžství svého;
nebo přistoupil-li by kdo cizí, umře. 11 I mluvil Hospodin
Mojžíšovi, řka: 12 Aj, já vzal jsem Levíty z prostředku synů
Izraelských na místo všelikého prvorozeného, kteréž otvírá
život mezi syny Izraelskými. Protož moji budou Levítové. 13
Nebo mně přináleží všecko prvorozené. Od toho dne, když
jsem pobil všecko prvorozené v zemi Egyptské, posvětil
jsem sobě všeho prvorozeného v Izraeli od člověka až do
hovada. Mně bude: Já Hospodin. 14 Mluvil také Hospodin k
Mojžíšovi na poušti Sinai, řka: 15 Sečti syny Léví vedlé domů
otců jejich, po čeledech jejich, každého pohlaví mužského;
zstáří jednoho měsíce a výše počítati budeš je. 16 I sčetl je
Mojžíš podlé řeči Hospodinovy, jakž rozkázáno mu bylo. 17 I
byli synové Léví ze jména tito: Gerson, Kahat a Merari. 18
Tato pak jsou jména synů Gersonových po čeledech jejich:
Lebni a Semei. 19 A synové Kahat po čeledech svých:
Amram a Izar, Hebron a Uziel. 20 Synové pak Merari po

čeledech svých: Moholi a Musi. Ty jsou čeledi Léví vedlé
domů otců svých. 21 Od Gersona čeled Lebnitská a čeled
Semejská. Ty jsou čeledi Gersonovy. 22 A načteno jich
v počtu všech pohlaví mužského zstáří jednoho měsíce
a výše sedm tisíců a pět set. 23 Èeledi Gersonovy za
příbytkem klásti se budou k straně západní. 24 Kníže pak
domu otce Gersonitských bude Eliazaf, syn Laelův. 25 A k
opatrování synům Gersonovým při stánku úmluvy náležeti
bude příbytek i stánek, přikrytí jeho i zastření dveří stánku
úmluvy, 26 A očkovaté koltry k síni, i zavěšení dveří síně,
kteráž jest před příbytkem a při oltáři vůkol, i provazové
jeho ke všeliké potřebě jeho. 27 Od Kahat pak pošla čeled
Amramitská a čeled Izaritská, a čeled Hebronitská, a čeled
Uzielitská. Ty jsou čeledi Kahat. 28 V počtu všech pohlaví
mužského zstáří jednoho měsíce a výše bylo osm tisíců a
šest set, držících stráž při svatyni. 29 Èeledi synů Kahat
klásti se budou k straně příbytku polední, 30 A kníže domu
otcovského v čeledech Kahat Elizafan, syn Uzielův. 31 V
jejich pak opatrování bude truhla, stůl, svícen, oltářové a
nádobí svatyně, jímž přisluhovati budou, a opona i všecko,
což přináleží k ní. 32 Kníže pak nad knížaty Levítskými
Eleazar, syn Arona kněze, ustavený nad těmi, kteříž drží
stráž při svatyni. 33 Od Merari pak čeled Moholitská a
čeled Musitská. Ty jsou čeledi Merari. 34 A načteno jich v
počtu všech mužského pohlaví zstáří jednoho měsíce a
výše šest tisíců a dvě stě. 35 A kníže domu otcovského
v čeledech Merari Suriel, syn Abichailův. A ti klásti se
budou k straně příbytku půlnoční. 36 Toto pak poručeno k
opatrování synům Merari: Dsky příbytku a svlakové jeho,
sloupové a podstavkové a všecka nádobí jeho i všecka
práce při nich, 37 Tolikéž sloupové síně vůkol i podstavkové
jejich, kolíkové i provazové jejich. 38 Položí se pak před
příbytkem po přední straně před stánkem úmluvy od východu
slunce Mojžíš a Aron i synové jeho, držíce stráž při svatyni,
stráž za syny Izraelské. Jiný přistoupil-li by kdo, umře. 39
Všech sečtených Levítů, kteréž sečtl Mojžíš s Aronem vedlé
poručení Hospodinova, po čeledech jejich, všech pohlaví
mužského jednoho měsíce zstáří a výše dvamecítma tisíců.
40 I řekl Hospodin k Mojžíšovi: Sečti všecky prvorozené
mužského pohlaví mezi syny Izraelskými jednoho měsíce
zstáří a výše, a sečti summu jmen jejich. 41 A vezmeš mi
Levíty, (ját' jsem Hospodin), místo všech prvorozených mezi
syny Izraelskými, i hovada Levítů místo všeho prvorozeného
mezi hovady synů Izraelských. 42 Když pak sčetl Mojžíš,
jakož mu přikázal Hospodin, všecky prvorozené mezi syny
Izraelskými, 43 Bylo všech prvorozených pohlaví mužského
vedlé počtu jmen, jednoho měsíce zstáří a výše sečtených
jich, dvamecítma tisíců, dvě stě, sedmdesáte a tři. 44 A
mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 45 Vezmi Levíty místo
všech prvorozených z synů Izraelských, i hovada Levítů za
hovada jejich; i budou moji Levítové: Já jsem Hospodin.
46 K vyplacení pak těch dvou set, sedmdesáti a tří, kteříž
zbývají nad počet Levítů z prvorozených synů Izraelských,
47 Vezmeš pět lotů z každé hlavy, (vedlé lotu svatyně bráti
budeš, lot pak dvadceti haléřů váží), 48 A dáš ty peníze
Aronovi a synům jeho, výplatu těch, kteříž zbývají nad počet
jejich. 49 Vzal tedy Mojžíš peníze výplaty od těch, kteříž
zbývali, kromě těch, kteréž vykoupili sebou Levítové, 50
Od prvorozených synů Izraelských vzal peněz tisíc, tři sta,
šedesáte pět lotů, vedlé lotu svatyně. 51 I dal ty peníze
výplaty Aronovi a synům jeho, podlé řeči Hospodinovy, jakož
byl přikázal jemu Hospodin.

4 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi a k Aronovi, řka: 2 Sečti
summu synů Kahat z prostředku synů Léví po čeledech
jejich a po domích otců jejich, 3 Od třidcítiletých a výše až
do padesátiletých, kteříž by způsobní jsouce k boji, mohli
práci vésti při stánku úmluvy. 4 Tato pak bude práce synů
Kahat při stánku úmluvy svatyně svatých: 5 Když by se měla
vojska hnouti s místa, přijde Aron s syny svými a sejmou
oponu zastření, a přikryjí ní truhlu svědectví. 6 A na to dají
přikrytí z koží jezevčích, a přistrou svrchu rouchem z samého
postavce modrého, a provlekou sochory její. 7 Na stůl pak
chlebů předložení prostrou roucho z postavce modrého,
a dají na něj misy a kadidlnice a koflíky a přikryvadla k
přikrývání; a chléb ustavičně na něm bude. 8 A prostrou na
to roucho z červce dvakrát barveného, a přikryjí to přistřením
z koží jezevčích, a provlekou sochory jeho. 9 Vezmou také
roucho z postavce modrého, a přikryjí svícen světla a lampy
jeho, i utěradla jeho, i nádoby k oharkům jeho, a všecky
nádoby k oleji jeho, jichž při něm užívají. 10 A obvinou jej
se všechněmi nádobami jeho přikrytím z koží jezevčích, a
vloží na sochory. 11 Na oltář pak zlatý prostrou roucho z
postavce modrého, a přikryjí jej přikrytím z koží jezevčích, a
provlekou sochory. 12 Vezmou i všecky nádoby k službě,
jimiž přisluhovali v svatyni, a zavinouce do roucha z postavce
modrého, přikryjí je přikrytím z koží jezevčích, a vloží na
sochory. 13 Vyprázdní i popel z oltáře, a prostrou na něj
roucho šarlatové. 14 A vloží svrchu všecko nádobí jeho, jímž
přisluhují na něm, nádoby k uhlí, vidličky, pometla, kotlíky
a všecko nádobí oltáře, a přistrouce jej přikrytím z koží
jezevčích, uvlekou sochory jeho. 15 A když to vykoná Aron s
syny svými, a přikryje svatyni i všecka nádobí její, a již by se
měla hýbati vojska, tedy přijdou synové Kahat, aby nesli; ale

nedotknou se svatyně, aby nezemřeli. Ta jest práce synů
Kahat při stánku úmluvy. 16 Eleazar pak, syn Arona kněze,
pečovati bude o olej k svícení a kadění vonnými věcmi
a obět ustavičnou i o olej pomazání, svěřený sobě maje
všecken příbytek a všecky věci, kteréž v něm jsou, svatyni a
nádoby její. 17 A mluvil Hospodin k Mojžíšovi a Aronovi,
řka: 18 Hleďtež, abyste nevyhladili pokolení čeledi Kahat z
prostředku Levítů. 19 Ale toto učiníte jim, aby zachováni byli
a nezemřeli, když by přistupovali k svatyni svatých: Aron a
synové jeho přijdouce, zřídí je, jednoho každého ku práci
a břemenu jeho. 20 A onino nepřicházejte hleděti na věci
svaté, když zavinovány bývají, aby nezemřeli. 21 Mluvil opět
Hospodin k Mojžíšovi, řka: 22 Sečti také syny Gersonovy po
domích otců jich a po čeledech jejich. 23 Od třidcítiletých
a výše až do padesátiletých sečteš je, kteříž by způsobní
jsouce k boji, mohli konati službu při stánku úmluvy. 24 Tato
pak bude práce čeledí Gersonových v službě a nošení: 25
Nositi budou kortýny příbytku a stánek úmluvy s přikrytím
jeho, a přikrytí z koží jezevčích, kteréž svrchu na něm jest, a
zastření dveří stánku úmluvy, 26 A očkovaté koltry síně, a
zastření brány síně, kteráž jest při stanu a při oltáři vůkol, a
provazy její, a všecky nádoby přisluhování jejich, a čehožkoli
užívají při službě své. 27 Vedlé rozkazu Aronova a synů
jeho konati budou všecky služby své synové Gersonovi
při všech pracech svých, a při všech službách svých, a
svěříte jim k ostříhání všecka břemena jejich. 28 Ta jest
práce čeledí synů Gersonových v stánku úmluvy, a Itamar,
syn Arona kněze, stráž nad nimi držeti bude. 29 Syny také
Merari po čeledech jejich a domích otců jejich sečteš. 30
Od třidcítiletých a výše až do padesátiletých sečteš všecky,
kteříž by způsobní jsouce k boji, mohli konati službu při
stánku úmluvy. 31 Tato pak bude povinnost práce jejich,
nad všecku službu jejich při stánku úmluvy: Dsky příbytku
a svlaky jeho, i sloupy s podstavky jeho nositi, 32 Sloupy
také vůkol síně s podstavky jejich, kolíky a provazy jejich, se
všechněmi potřebami, i se vším přisluhováním jejich. A ze
jména vyčtete nádoby svěřené jim k ostříhání. 33 Ta bude
práce čeledí synů Merari při všech službách jejich při stánku
úmluvy, pod spravou Itamara, syna Arona kněze. 34 I sečtl
Mojžíš s Aronem a s knížaty lidu syny Kahat po čeledech
jejich, a po domích otců jejich, 35 Od třidcítiletých a výše až
do padesátiletých, kteříž by způsobní jsouce k boji, mohli
konati službu při stánku úmluvy. 36 A bylo jich sečtených po
čeledech jejich dva tisíce, sedm set, padesáte. 37 Ti jsou
sečteni z čeledi Kahat, všickni služebníci při stánku úmluvy,
kteréž sčetl Mojžíš s Aronem podlé rozkazu Hospodinova
skrze Mojžíše. 38 Sečtených také synů Gersonových po
čeledech jejich, a po domích otců jejich, 39 Od třidcítiletých
a výše až do padesátiletých, kteříž by způsobní jsouce k
boji, mohli konati službu při stánku úmluvy, 40 Sečtených
jich po čeledech jejich, po domích otců jejich, dva tisíce, šest
set, třidceti. 41 Ti jsou sečteni z čeledí synů Gersonových,
všickni přisluhující v stánku úmluvy, kteréž sečtli Mojžíš
s Aronem k rozkazu Hospodinovu. 42 Sečtených pak z
čeledí synů Merari po čeledech jejich, po domích otců
jejich, 43 Od třidcítiletých a výše až do padesátiletých,
kteříž by způsobní jsouce k boji, mohli konati službu při
stánku úmluvy, 44 Načteno jich po čeledech jejich tři tisíce
a dvě stě. 45 Ti jsou sečteni z čeledí synů Merari, kteréž
sčetl Mojžíš s Aronem podlé rozkazu Hospodinova skrze
Mojžíše. 46 Všech sečtených, kteréž sčetl Mojžíš s Aronem a
s knížaty Izraelskými z Levítů po čeledech jejich a po domích
otců jejich, 47 Od těch, kteříž byli ve třidcíti letech a výše,
až do padesátiletých, kteřížkoli přináležejí k vykonávání
služby přisluhování a práce břemena při stánku úmluvy, 48
Sečtených těch bylo osm tisíců, pět set a osmdesáte. 49
Vedlé rozkazu Hospodinova sečtl je Mojžíš, jednoho každého
vedlé přisluhování jeho, a vedlé břemene jeho. Sečteni pak
jsou ti, kteréž rozkázal čísti Hospodin Mojžíšovi.

5 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 2 Přikaž synům
Izraelským, ať vyženou z stanů každého malomocného
a každého trpícího tok semene, i každého nad mrtvým
poškvrněného. 3 I muže i ženu vyženete, ven za stany
vyženete je, aby nepoškvrňovali vojska těch, mezi nimiž
já přebývám. 4 I učinili tak synové Izraelští, a vyhnali je
ven za stany. Jakož byl mluvil Hospodin k Mojžíšovi, tak
učinili synové Izraelští. 5 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi,
řka: 6 Mluv k synům Izraelským: Muž aneb žena, když učiní
nějaký hřích lidský, dopouštěje se výstupku proti Hospodinu,
a byla by vinna duše ta: 7 Tedy vyzná hřích svůj, kterýž
učinil, navrátí pak to, čímž vinen byl, v cele, a pátý díl přidá
nad to, a dá tomu, proti komuž zavinil. 8 A neměl-li by muž
ten přítele, jemuž by nahradil tu škodu, pokuta dána buď
Hospodinu a knězi, mimo skopce očištění, jímž očištěn býti
má. 9 Též všeliká obět všech věcí posvěcených od synů
Izraelských, kterouž přinesou knězi, jemu se dostane. 10
Tak i věci posvěcené od kohokoli jemu se dostanou; a dal-
li kdo co knězi, také jeho bude. 11 Mluvil ještě Hospodin
k Mojžíšovi, řka: 12 Mluv k synům Izraelským a rci jim:
Kdyby od některého muže uchýlila se žena, a dopustila by
se výstupku proti němu, 13 Tak že by obýval někdo jiný s
ní, a bylo by to skryto před očima muže jejího, a tajila by
se, jsuci poškvrněna, a svědka by nebylo proti ní, a ona

nebyla by postižena; 14 Pohnul-li by se duch muže horlivostí
velikou, tak že by horlil proti ženě své, kteráž by poškvrněna
byla; aneb pohnul-li by se duch muže velikou horlivostí, tak
že by horlil proti ženě své, kteráž by poškvrněna nebyla: 15
Tedy přivede muž ženu svou k knězi, a přinese obět její
při ní, desátý díl efi mouky ječné. Nenalejeť na ni oleje,
aniž dá na ni kadidla; nebo obět veliké horlivosti jest, obět
suchá pamětná, uvozující v pamět nepravost. 16 I bude ji
kněz obětovati, a postaví ji před Hospodinem. 17 A nabere
vody svaté do nádoby hliněné, a vezma prachu, kterýž jest
na zemi v příbytku, dá jej do té vody. 18 Potom postaví
kněz ženu tu před Hospodinem, a odkryje hlavu její, a dá
jí do rukou obět suchou pamětnou, kteráž jest obět veliké
horlivosti; v ruce pak kněze bude voda hořká zlořečená.
19 I zaklínati bude ji kněz a řekne k ní: Jestliže neobcoval
s tebou žádný, a jestliže jsi neuchýlila se k nečistotě od
muže svého, budiž čistá od vody této hořké zlořečené. 20
Paklis se uchýlila od muže svého a nečistá jsi, a obcoval-
li někdo jiný s tebou kromě manžela tvého, 21 (Zaklínati
pak bude kněz tu ženu, čině klatbu zlořečenství, a řekne
jí:) Dejž tebe Hospodin v zlořečení a v prokletí u prostřed
lidu tvého, dopustě, aby lůno tvé hnilo a břicho tvé oteklo.
22 Vejdiž voda zlořečená tato do života tvého, aby oteklo
břicho tvé, a lůno tvé shnilo. I odpoví žena ta: Amen, amen.
23 Napíše pak všecko zlořečenství toto do knihy, a smyje
je tou vodou hořkou. 24 I dá ženě, aby pila vodu hořkou
a zlořečenou; a vejdeť do ní voda zlořečená, a obrátí se
v hořkosti. 25 Potom vezme kněz z ruky ženy obět veliké
horlivosti, a obraceti ji bude sem i tam před Hospodinem, a
bude ji obětovati na oltáři. 26 A vezma plnou hrst pamětného
jejíhoz oběti suché, páliti to bude na oltáři; a potom dá vypíti
ženě tu vodu. 27 A když jí dá píti tu vodu, stane se, jestliže
nečistá byla, a dopustila se výstupku proti muži svému, že
vejde do ní voda zlořečená, a obrátí se v hořkost, i odme se
břicho její, a vyhnije lůno její; i bude žena ta v zlořečení u
prostřed lidu svého. 28 Pakli není poškvrněna žena ta, ale
čistá jest, tedy bez viny bude, a roditi bude děti. 29 Ten jest
zákon veliké horlivosti, když by se uchýlila žena od muže
svého, a byla by poškvrněna, 30 Aneb když by se pohnul
duch veliké horlivosti v manželu, tak že by horlil velmi proti
ženě své, aby postavil ji před Hospodinem, a aby vykonal
při ní kněz všecko vedlé zákona tohoto. 31 I bude ten muž
očištěn od hříchu, žena pak ponese nepravost svou.

6 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 2 Mluv k synům
Izraelským a rci jim: Muž neb žena, když se oddělí, činíce
slib nazareův, aby se oddali Hospodinu, 3 Od vína i nápoje
opojného zdrží se, octa vinného a octa z nápoje opojného
nebude píti, ani co vytlačeného z hroznů, zelených hroznů
ani suchých nebude jísti. 4 Po všecky dny nazarejství svého
nebude jísti žádné věci pocházející z vinného kmene, od
zrnka až do šupiny. 5 Po všecky dny slibu nazarejství svého
břitva nevejde na hlavu jeho, dokavadž by se nevyplnili
dnové, v nichž se oddělil Hospodinu. Svatý bude, a nechá
růsti vlasů hlavy své. 6 Po všecky dny, v nichž se oddělí
Hospodinu, k tělu mrtvému nevejde. 7 Nad otcem svým aneb
nad matkou svou, nad bratrem svým aneb nad sestrou svou,
kdyby zemřeli, nebude se poškvrňovati; nebo posvěcení
Boha jeho jest na hlavě jeho. 8 Po všecky dny nazarejství
svého svatý bude Hospodinu. 9 Umřel-li by pak kdo blízko
něho náhlou smrtí, a poškvrnil-li by hlavy v nazarejství jeho,
oholí hlavu svou v den očišťování svého; dne sedmého
oholí ji. 10 A dne osmého přinese dvě hrdličky, aneb dvé
holoubátek knězi, ke dveřím stánku úmluvy. 11 I bude kněz
obětovati jedno za hřích, a druhé v zápalnou obět, a očistí
jej od toho, čímž zhřešil nad mrtvým, a posvětí hlavy jeho
v ten den. 12 A oddělí Hospodinu dny nazarejství svého,
a přinese beránka ročního za provinění, a dnové první
přijdou v nic; nebo poškvrněno jest nazarejství jeho. 13
Tento pak jest zákon nazareův: V ten den, když se vyplní
čas nazarejství jeho, přijde ke dveřím stánku úmluvy. 14 A
bude obětovati obět svou Hospodinu, beránka ročního bez
poškvrny, jednoho v obět zápalnou, a ovci jednu roční bez
poškvrny v obět za hřích, a skopce jednoho bez poškvrny
v obět pokojnou, 15 A koš chlebů přesných, koláče z
mouky bělné olejem zadělané, a pokruty nekvašené, olejem
pomazané, s obětmi jejími suchými i mokrými. 16 Kteréžto
věci obětovati bude kněz před Hospodinem, a učiní obět za
hřích jeho, i zápalnou obět jeho. 17 Skopce také obětovati
bude v obět pokojnou Hospodinu, spolu s košem chlebů
přesných; tolikéž obětovati bude kněz i obět suchou i mokrou
jeho. 18 Tedy oholí nazareus u dveří stánku úmluvy hlavu
nazarejství svého, a vezma vlasy z hlavy nazarejství svého,
vloží je na oheň, kterýž jest pod obětí pokojnou. 19 Potom
vezme kněz plece vařené z skopce toho, a jeden koláč
přesný z koše, a pokrutu nekvašenou jednu, a dá v ruce
nazarejského, když by oholeno bylo nazarejství jeho. 20 I
bude obraceti kněz ty věci sem i tam v obět obracení před
Hospodinem; a ta věc svatá přináležeti bude knězi mimo
hrudí obracení, i plece pozdvižení. A již potom nazareus
bude moci víno píti. 21 Ten jest zákon nazarea, kterýž slib
učinil, a jeho obět Hospodinu za oddělení jeho, kromě toho,
což by více učiniti mohl. Vedlé slibu svého, kterýž učinil, tak
učiní podlé zákona oddělení svého. 22 I mluvil Hospodin

k Mojžíšovi, řka: 23 Mluv k Aronovi a synům jeho a rci:
Takto budete požehnání dávati synům Izraelským, mluvíce
k nim: 24 Požehnejž tobě Hospodin, a ostříhejž tebe. 25
Osvěť Hospodin tvář svou nad tebou, a buď milostiv tobě. 26
Obratiž Hospodin tvář svou k tobě, a dejž tobě pokoj. 27
I budou vzývati jméno mé nad syny Izraelskými, a já jim
žehnati budu.

7 I stalo se toho dne, když dokonal Mojžíš a vyzdvihl
příbytek, a pomazal i posvětil ho se všechněmi nádobami
jeho, také oltáře a všeho nádobí jeho pomazal a posvětil,
2 Že přistupujíce knížata Izraelská, přední v domích otců
svých, (ti byli knížata pokolení, postavení nad sečtenými), 3
Obětovali dar svůj před Hospodinem, šest vozů přikrytých a
dvanácte volů. Dvé knížat dalo jeden vůz, a jeden každý
jednoho vola, i obětovali to před příbytkem. 4 I řekl Hospodin
Mojžíšovi, řka: 5 Vezmi ty věci od nich, ať jsou ku potřebě
při službě stánku úmluvy, a dej je Levítům, každé čeledi
podlé přisluhování jejího. 6 Vzav tedy Mojžíš ty vozy i
voly, dal je Levítům. 7 Dva vozy a čtyři voly dal synům
Gersonovým vedlé přisluhování jejich. 8 Ètyři pak vozy
a osm volů dal synům Merari vedlé přisluhování jejich,
kteříž byli pod spravou Itamara, syna Aronova, kněze. 9
Synům pak Kahat nic nedal; nebo přisluhování svatyně k
nim přináleželo, a na ramenou nositi měli. 10 Obětovali tedy
knížata ku posvěcování oltáře v ten den, když pomazán
byl; obětovali, pravím, dar svůj před oltářem. 11 Řekl pak
Hospodin Mojžíšovi: Jedno kníže v jeden den, druhé kníže v
druhý den, pořád obětovati budou dar svůj ku posvěcení
oltáře. 12 Protož obětoval prvního dne dar svůj Názon,
syn Aminadabův, z pokolení Judova. 13 Dar pak jeho byl
misa stříbrná jedna, sto třidceti lotů ztíží; též báně jedna
stříbrná, sedmdesáti lotů ztíží, jakž jest lot svatyně; obě dvě
nádoby plné mouky bělné, olejem zadělané k oběti suché;
14 Kadidlnice jedna z desíti lotů zlata, plná kadidla; 15 Volek
jeden mladý, skopec jeden, a beránek roční jeden k oběti
zápalné; 16 Kozel jeden za hřích; 17 A k oběti pokojné
volové dva, skopců pět, kozlů pět, a beránků ročních pět.
Ta byla obět Názona, syna Aminadabova. 18 Druhého dne
obětoval Natanael, syn Suar, kníže z pokolení Izachar. 19
Obětoval dar svůj misu stříbrnou jednu, sto třidceti lotů
ztíží; báni stříbrnou jednu, sedmdesáti lotů ztíží vedlé lotu
svatyně; obě dvě nádoby plné mouky bělné, olejem zadělané
k oběti suché; 20 Kadidlnici jednu z desíti lotů zlata, plnou
kadidla; 21 Volka mladého jednoho, skopce jednoho, a
beránka ročního jednoho k oběti zápalné; 22 Kozla jednoho
za hřích; 23 A k oběti pokojné voly dva, skopců pět, kozlů
pět, a beránků ročních pět. Ten byl dar Natanaele, syna
Suar. 24 Dne třetího kníže synů Zabulonových Eliab, syn
Helonův. 25 Dar pak jeho byl misa stříbrná jedna, kteráž
sto třidceti lotů vážila; báně stříbrná jedna, sedmdesáti lotů
ztíží vedlé lotu svatyně; obě dvě nádoby plné mouky bělné,
olejem zadělané k oběti suché; 26 Kadidlnice jedna z desíti
lotů zlata, plná kadidla; 27 Volek jeden mladý, skopec jeden,
beránek roční jeden k oběti zápalné; 28 Kozel jeden za hřích;
29 A k oběti pokojné volové dva, skopců pět, kozlů pět, a
beránků ročních pět. Ta byla obět Eliaba, syna Helonova. 30
Ètvrtého dne kníže synů Rubenových Elisur, syn Sedeurův.
31 Dar jeho byl misa stříbrná jedna, kteráž sto třidceti lotů
vážila; báně stříbrná jedna, sedmdesáti lotů ztíží vedlé lotu
svatyně; obě dvě nádoby plné mouky bělné, olejem zadělané
v obět suchou; 32 Kadidlnice jedna z desíti lotů zlata, plná
kadidla; 33 Volek jeden mladý, skopec jeden, beránek roční
jeden k oběti zápalné; 34 Kozel jeden za hřích; 35 A k
oběti pokojné volové dva, skopců pět, kozlů pět, beránků
ročních pět. Ten byl dar Elisura, syna Sedeurova. 36 Dne
pátého kníže synů Simeonových, Salamiel, syn Surisaddai;
37 Obět jeho byla misa stříbrná jedna, kteráž sto třidceti lotů
vážila; báně stříbrná jedna, sedmdesáti lotů ztíží vedlé lotu
svatyně; obě dvě nádoby plné mouky bělné, olejem zadělané
k oběti suché; 38 Kadidlnice jedna z desíti lotů zlata, plná
kadidla; 39 Volek jeden mladý, skopec jeden, beránek roční
jeden k oběti zápalné; 40 Kozel jeden za hřích; 41 A na
obět pokojnou volové dva, skopců pět, kozlů pět, beránků
ročních pět. Ta byla obět Salamiele, syna Surisaddai. 42
Dne šestého kníže synů Gád, Eliazaf, syn Duelův. 43 Dar
jeho byl misa stříbrná jedna, kteráž sto třidceti lotů vážila;
báně stříbrná jedna, sedmdesáti lotů ztíží vedlé lotu svatyně;
obě dvě nádoby plné mouky bělné, olejem zadělané k oběti
suché; 44 Kadidlnice jedna z desíti lotů zlata, plná kadidla;
45 Volek jeden mladý, skopec jeden, beránek roční jeden k
oběti zápalné; 46 Kozel jeden za hřích; 47 A k oběti pokojné
volové dva, skopců pět, kozlů pět, a beránků ročních pět.
Ten byl dar Eliazafa, syna Duelova. 48 Dne sedmého kníže
synů Efraimových, Elisama, syn Amiudův. 49 Dar jeho byl
misa stříbrná jedna, kteráž sto třidceti lotů vážila; báně
stříbrná jedna, sedmdesáti lotů ztíží vedlé lotu svatyně; obě
dvě nádoby plné mouky bělné, olejem zadělané na obět
suchou; 50 Kadidlnice jedna z desíti lotů zlata, plná kadidla;
51 Volek jeden mladý, skopec jeden, beránek roční jeden
k oběti zápalné; 52 Kozel jeden za hřích; 53 A na obět
pokojnou volové dva, skopců pět, kozlů pět, beránků ročních
pět. Ten byl dar Elisamův, syna Amiudova. 54 Dne osmého
kníže synů Manasse, Gamaliel, syn Fadasurův. 55 Dar jeho

byl misa stříbrná jedna, kteráž sto třidceti lotů vážila; báně
stříbrná jedna, sedmdesáti lotů ztíží vedlé lotu svatyně; obě
dvě nádoby plné mouky bělné, olejem zadělané k oběti
suché; 56 Kadidlnice jedna z desíti lotů zlata, plná kadidla;
57 Volek jeden mladý, skopec jeden, beránek roční jeden k
oběti zápalné; 58 Kozel jeden za hřích; 59 A k oběti pokojné
volové dva, skopců pět, kozlů pět, beránků ročních pět. Ta
byla obět Gamaliele, syna Fadasurova. 60 Dne devátého
kníže synů Beniaminových, Abidan, syn Gedeonův. 61 Obět
jeho misa stříbrná jedna, kteráž sto třidceti lotů vážila; báně
stříbrná jedna, sedmdesáti lotů ztíží vedlé lotu svatyně; obě
dvě nádoby plné mouky bělné, olejem zadělané k oběti
suché; 62 Kadidlnice jedna z desíti lotů zlata, plná kadidla;
63 Volek mladý jeden, skopec jeden, beránek roční jeden k
oběti zápalné; 64 Kozel jeden za hřích; 65 A k oběti pokojné
volové dva, skopců pět, kozlů pět, beránků ročních pět.
Ten byl dar Abidanův, syna Gedeonova. 66 Desátého dne
kníže synů Dan, Ahiezer, syn Amisaddai. 67 Obět jeho misa
stříbrná jedna, jejížto váha byla sto třidceti lotů; báně stříbrná
jedna, sedmdesáti lotů ztíží vedlé lotu svatyně; obě plné
mouky bělné, olejem zadělané k oběti suché; 68 Kadidlnice
jedna z desíti lotů zlata, plná kadidla; 69 Volek jeden mladý,
skopec jeden, beránek roční jeden k oběti zápalné; 70 Kozel
jeden za hřích; 71 A k oběti pokojné volové dva, skopců pět,
kozlů pět, a beránků ročních pět. Ten byl dar Ahiezera, syna
Amisaddai. 72 Jedenáctého dne kníže synů Asser, Fegiel,
syn Ochranův. 73 Obět jeho misa stříbrná jedna, jejížto váha
byla sto třidceti lotů; báně stříbrná jedna, sedmdesáti lotů
ztíží vedlé lotu svatyně; obě dvě nádoby plné mouky bělné,
olejem zadělané k oběti suché; 74 Kadidlnice jedna z desíti
lotů zlata, plná kadidla; 75 Volek jeden mladý, skopec jeden,
beránek roční jeden k oběti zápalné; 76 Kozel jeden za
hřích; 77 A k oběti pokojné volové dva, skopců pět, kozlů pět,
beránků ročních pět. Ten byl dar Fegiele, syna Ochranova.
78 Dvanáctého dne kníže synů Neftalím, Ahira, syn Enanův.
79 Obět jeho byla misa stříbrná jedna, jejížto váha byla sto
třidceti lotů; báně stříbrná jedna, sedmdesáti lotů ztíží vedlé
lotu svatyně; obě dvě nádoby plné mouky bělné, olejem
zadělané k oběti suché; 80 Kadidlnice jedna z desíti lotů
zlata, plná kadidla; 81 Volek mladý jeden, skopec jeden,
beránek roční jeden k oběti zápalné; 82 Kozel jeden za
hřích; 83 A k oběti pokojné volové dva, skopců pět, kozlů pět,
beránků ročních pět. Ta byla obět Ahiry, syna Enanova. 84
Toť jest posvěcení oltáře (toho dne, když pomazán jest), od
knížat Izraelských: Mis stříbrných dvanácte, bání stříbrných
dvanácte, kadidlnic zlatých dvanácte. 85 Sto třidceti lotů
vážila jedna misa stříbrná, a sedmdesáte báně jedna; všecko
nádobí stříbrné vážilo dva tisíce a čtyři sta lotů na lot svatyně.
86 Kadidlnic zlatých dvanácte, plných kadidla; deset lotů
vážila každá kadidlnice na váhu svatyně. Všecky kadidlnice
zlaté sto a dvadceti lotů vážily. 87 Všeho dobytka k oběti
zápalné dvanácte volků, skopců dvanácte, beránků ročních
dvanácte s obětí jejich suchou, a kozlů dvanácte za hřích.
88 Všeho pak dobytka k oběti pokojné čtyřmecítma volů,
skopců šedesáte, kozlů šedesáte, beránků ročních šedesáte.
To bylo posvěcení oltáře, když pomazán byl. 89 Potom když
vcházel Mojžíš do stánku úmluvy, aby mluvil s Bohem, tedy
slýchal hlas mluvícího k sobě z slitovnice, kteráž byla nad
truhlou svědectví mezi dvěma cherubíny, a mluvíval k němu.

8 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 2 Mluv k Aronovi a
rci jemu: Když rozsvěcovati budeš lampy, ven z svícnu
sedm lamp svítiti má. 3 I učinil Aron tak; ven z svícnu
světlo od sebe dávající rozsvítil lampy jeho, jakož přikázal
Hospodin Mojžíšovi. 4 Bylo pak dílo svícnu takové: Z
taženého zlata byl všecken, až i sloupec jeho i květové
jeho z taženého zlata byli; podlé podobenství toho, kteréž
ukázal Hospodin Mojžíšovi, tak udělal svícen. 5 Mluvil také
Hospodin k Mojžíšovi, řka: 6 Vezmi Levíty z prostředku synů
Izraelských, a očisť je. 7 Tímto pak způsobem očišťovati je
budeš: Pokropíš jich vodou očištění; oholí všecko tělo své, a
zperou roucha svá, a očištěni budou. 8 Potom vezmou volka
mladého a obět suchou z mouky bělné, olejem skropené;
a druhého volka mladého vezmeš k oběti za hřích. 9
Tedy přistoupiti rozkážeš Levítům před stánek úmluvy, a
shromáždíš všecko množství synů Izraelských. 10 Postavíš
Levíty před Hospodinem, a vloží synové Izraelští ruce své
na Levíty. 11 A obětovati bude Aron Levíty v obět před
Hospodinem od synů Izraelských, aby vykonávali službu
Hospodinu. 12 Levítové pak vloží ruce své na hlavy těch
volků; a obětovati budeš jednoho za hřích, a druhého v obět
zápalnou Hospodinu k očištění Levítů. 13 A postavíš Levíty
před Aronem a před syny jeho, a obětovati je budeš v obět
Hospodinu. 14 I oddělíš Levíty z prostředku synů Izraelských,
aby moji byli Levítové. 15 Potom pak přijdou Levítové, aby
přisluhovali při stánku úmluvy, když bys očistil je a obětoval
v obět. 16 Nebo vlastně dáni jsou mi z prostředku synů
Izraelských za všecky otvírající život, za prvorozené ze
všech synů Izraelských vzal jsem je sobě. 17 Nebo mé jest
všecko prvorozené mezi syny Izraelskými, tak z lidí jako z
hovad; od toho dne, jakž jsem pobil všecko prvorozené v
zemi Egyptské, posvětil jsem jich sobě. 18 Vzal jsem pak
Levíty za všecky prvorozené synů Izraelských. 19 A dal
jsem Levíty darem Aronovi i synům jeho z prostředku synů

Izraelských, aby konali službu místo synů Izraelských při
stánku úmluvy, a očišťovali od hříchů syny Izraelské; a tak
nepřijde na syny Izraelské rána, kteráž by přišla, kdyby
přistupovali synové Izraelští k svatyni. 20 I učinili Mojžíš a
Aron i všecko množství synů Izraelských při Levítích všecko
to, což přikázal Hospodin Mojžíšovi o Levítích; tak s nimi
učinili synové Izraelští. 21 A očistili se Levítové a zeprali
roucha svá; a obětoval je Aron v obět před Hospodinem,
a očistil je Aron, aby byli čisti. 22 Potom teprv přistoupili
Levítové k vykonávání služby své při stánku úmluvy, před
Aronem i před syny jeho; jakž přikázal Hospodin Mojžíšovi
o Levítích, tak s nimi učinili. 23 I mluvil opět Hospodin k
Mojžíšovi, řka: 24 I toto k Levítům přináleží: V pětmecítma
letech zstáří a výše jeden každý z nich přistoupí, a postaví
se k ochotnému práce konání v službě při stánku úmluvy.
25 V padesáti pak letech přestane od práce služby té, a
více přisluhovati nebude. 26 Ale přisluhovati bude bratřím
svým při stánku úmluvy stráž držícím, sám pak služeb konati
nebude. Tak učiníš s Levíty při pracech jejich.

9 Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi na poušti Sinai, léta
druhého po vyjití z země Egyptské, měsíce prvního,
řka: 2 Slaviti budou synové Izraelští velikunoc v čas svůj
vyměřený. 3 Ètrnáctého dne měsíce toho u večer budete ji
slaviti jistým časem svým, vedlé všech ustanovení jejích, a
podlé všech řádů jejích slaviti ji budete. 4 I mluvil Mojžíš
k synům Izraelským, aby slavili Fáze. 5 Tedy slavili Fáze
v měsíci prvním, čtrnáctého dne u večer na poušti Sinai;
vedlé všeho toho, což přikázal Hospodin Mojžíšovi, tak učinili
synové Izraelští. 6 I byli někteří muži, ješto se poškvrnili při
mrtvém, kteříž nemohli slaviti Fáze toho dne. I přistoupili
před Mojžíše a Arona v ten den, 7 A promluvili muži ti k
němu: My jsme se poškvrnili nad mrtvým. Nebude-liž nám
zbráněno obětovati oběti Hospodinu v jistý čas spolu s syny
Izraelskými? 8 I řekl jim Mojžíš: Počekejte, až uslyším,
co vám učiniti rozkáže Hospodin. 9 Mluvil pak Hospodin
k Mojžíšovi, řka: 10 Mluv k synům Izraelským a rci: Kdož
by koli byl poškvrněný nad mrtvým, aneb byl by na cestě
daleké, buď z vás aneb z potomků vašich, budeť slaviti Fáze
Hospodinu. 11 Měsíce druhého, čtrnáctého dne u večer
slaviti budou je, s chleby nekvašenými, a s řeřichami jísti je
budou. 12 Nezanechajíť ho nic až do jitra, a kosti v něm
nezlámí; vedlé všelikého ustanovení Fáze budou je slaviti.
13 Ale člověk ten, kterýž by byl čistý, a nebyl na cestě, a
však by zanedbal slaviti Fáze, vyhlazena bude duše ta z
lidu svého; nebo oběti Hospodinu neobětoval v jistý čas její;
hřích svůj ponese člověk ten. 14 Jestliže by s vámi bydlil
příchozí, a slavil by Fáze Hospodinu, vedlé ustanovení Fáze,
a vedlé řádu jeho bude je slaviti. Ustanovení jednostejné
bude vám, tak příchozímu, jako obyvateli v zemi. 15 Toho
pak dne, v kterémž vyzdvižen jest příbytek, přikryl oblak
příbytek, a stál nad stánkem svědectví; u večer pak bývalo
nad příbytkem na pohledění jako oheň až do jitra. 16 Tak
bývalo ustavičně, oblak přikrýval jej ve dne, záře pak ohnivá
v noci. 17 A když se zdvihl oblak od stánku, hned také hýbali
se synové Izraelští; a na kterém místě pozůstal oblak, tu
také kladli se synové Izraelští. 18 K rozkazu Hospodinovu
hýbali se synové Izraelští, a k rozkazu Hospodinovu kladli
se; po všecky dny, dokudž zůstával oblak nad příbytkem, i
oni leželi. 19 Když pak trval oblak nad příbytkem po mnohé
dny, tedy drželi synové Izraelští stráž Hospodinovu, a netáhli
odtud. 20 A když oblak byl nad příbytkem po nemnohé dny,
k rozkazu Hospodinovu kladli se, a k rozkazu Hospodinovu
hýbali se. 21 Kdyžkoli byl oblak od večera až do jitra, a v jitře
se vznesl, hned i oni šli; buď že trval přes den a noc, (jakž
kdy vznášel se oblak, tak oni táhli,) 22 Buď že za dva dni,
aneb za měsíc, aneb za rok prodléval oblak nad příbytkem,
zůstávaje nad ním, synové Izraelští také leželi, a nehnuli
se; když pak on vznášel se, též i oni táhli. 23 K rozkazu
Hospodinovu kladli se, a k rozkazu Hospodinovu hýbali se,
stráž Hospodinovu držíce podlé rozkazu jeho skrze Mojžíše.

10 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 2 Udělej sobě dvě
trouby stříbrné. Dílem taženým uděláš je, kterýchž
užívati budeš k svolání všeho množství, a když by se mělo
hnouti vojsko. 3 Protož kdyžkoli zatroubí na ně, shromáždí se
k tobě všecko množství ke dveřím stánku úmluvy. 4 Jestliže
v jednu toliko zatroubí, tedy shromáždí se k tobě knížata,
přední lidu Izraelského. 5 Pakli by s nějakým přetrubováním
troubili, hnou se s místa, kteříž leželi k východní straně. 6
Když by pak troubili s přetrubováním po druhé, tedy hnou se
ti, kteříž leželi ku poledni. S přetrubováním troubiti budou k
tažení svému. 7 Ale když byste měli svolati všecko množství,
prostě bez přetrubování troubiti budete. 8 Synové Aronovi
kněží trubami těmi budou troubiti, a bude vám to ustanovení
věčné v pronárodech vašich. 9 Když vyjdete na vojnu v zemi
vaší proti nepříteli ssužujícímu vás, s přetrubováním troubiti
budete v trouby ty, a budete v paměti před Hospodinem
Bohem svým, a zachováni budete od nepřátel svých. 10
V den také veselí vašeho, a při slavnostech svých, a při
začátcích měsíců vašich troubiti budete v trouby ty k obětem
svým zápalným a pokojným, i budou vám na památku před
Bohem vaším: Já Hospodin Bůh váš. 11 I stalo se léta
druhého, dvadcátý den měsíce druhého, že se vyzdvihl

oblak z příbytku svědectví. 12 I táhli synové Izraelští po
svých taženích z pouště Sinai; a zastavil se oblak na poušti
Fáran. 13 Takto nejprvé brali se z rozkazu Hospodinova
skrze Mojžíše: 14 Šla napřed korouhev vojska synů Juda
po houfích svých, a nad nimi byl Názon, syn Aminadabův.
15 Nad vojskem pak pokolení synů Izachar byl Natanael,
syn Suar. 16 A nad vojskem pokolení synů Zabulon Eliab,
syn Helonův. 17 Složen jest také i příbytek, a šli synové
Gersonovi a synové Merari nesouce příbytek. 18 Potom šla
korouhev vojska Rubenova po houfích svých, a nad nimi byl
Elisur, syn Sedeurův. 19 Nad vojskem pak pokolení synů
Simeon Salamiel, syn Surisaddai. 20 A nad vojskem pokolení
synů Gád Eliazaf, syn Duelův. 21 Šli také i Kahatští, nesouce
svatyni; onino pak vyzdvihovali příbytek, až i tito přišli. 22
Potom šla korouhev vojska synů Efraim po houfích svých, a
nad nimi byl Elisama, syn Amiudův. 23 Nad vojskem pak
pokolení synů Manasse Gamaliel, syn Fadasurův. 24 A nad
vojskem pokolení synů Beniamin Abidan, syn Gedeonův. 25
Šla potom i korouhev vojska synů Dan, obsahující ostatek
vojska po houfích svých, a nad vojskem jeho Ahiezer, syn
Amisaddai. 26 Nad vojskem pak pokolení synů Asser Fegiel,
syn Ochranův. 27 A nad vojskem pokolení synů Neftalím
Ahira, syn Enanův. 28 Ta jsou tažení synů Izraelských po
houfích jejich, a tím pořádkem táhli. 29 Řekl pak Mojžíš
Chobabovi, synu Raguelovu Madianskému, tchánu svému:
My se béřeme k místu, o kterémž řekl Hospodin: Dám je vám.
Protož pod' s námi, a dobře učiníme tobě; nebo Hospodin
mnoho dobrého zaslíbil Izraelovi. 30 Kterýž odpověděl jemu:
Nepůjdu, ale k zemi své a k příbuznosti své se navrátím. 31
I řekl Mojžíš: Neopouštěj medle nás; nebo ty jsi svědom na
poušti, kde bychom se měli klásti, a budeš nám za vůdce. 32
Když pak půjdeš s námi, a přijde to dobré, jímž dobře učiní
nám Hospodin, tedy i tobě dobře učiníme. 33 A tak brali
se od hory Hospodinovy cestou tří dnů, (a truhla smlouvy
Hospodinovy předcházela je,) cestou tří dnů, pro vyhlédání
sobě místa k odpočinutí. 34 A oblak Hospodinův byl nad
nimi ve dne, když se hýbali z ležení. 35 Když pak počínali jíti
s truhlou, říkával Mojžíš: Povstaniž Hospodine, a rozptýleni
buďte nepřátelé tvoji, a ať utíkají před tváří tvou, kteříž tě v
nenávisti mají. 36 Když pak stavína byla, říkával: Navratiž
se, Hospodine, k desíti tisícům tisíců Izraelských.

11 I stalo se, že lid ztěžoval a stýskal sobě, cožse nelíbilo
Hospodinu. Protož, slyše to Hospodin, rozhněval se
náramně, a roznítil se proti nim oheň Hospodinův, a spálil
zadní díl vojska. 2 Tedy volal lid k Mojžíšovi. I modlil se
Mojžíš Hospodinu, a uhasl oheň. 3 I nazval jméno místa
toho Tabbera; nebo rozpálil se proti nim oheň Hospodinův.
4 Lid pak k nim přimíšený napadla žádost náramná; a
obrátivše se, plakali i synové Izraelští a řekli: Kdo nám to dá,
abychom se masa najedli? 5 Rozpomínáme se na ryby,
jichž jsme dosti v Egyptě darmo jídali, na okurky a melouny,
též na por, cibuli a česnek. 6 A nyní duše naše vyprahlá,
nic jiného nemá, kromě tu mannu před očima svýma. 7
(Manna pak byla jako semeno koliandrové, a barva její jako
barva bdelium. 8 I vycházíval lid, a sbírali a mleli žernovy,
neb tloukli v moždířích, a smažili na pánvici, aneb koláče
podpopelné dělali z ní; chut pak její byla jako chut nového
oleje. 9 Když pak sstupovala rosa na vojsko v noci, tedy
sstupovala také i manna). 10 Tedy uslyšel Mojžíš, an lid
pláče po čeledech svých, každý u dveří stanu svého. Pročež
roznítila se prchlivost Hospodinova náramně; Mojžíšovi to
také těžké bylo. 11 I řekl Mojžíš Hospodinu: Proč jsi tak
zle učinil služebníku svému? Proč jsem nenalezl milosti
před očima tvýma, že jsi vložil břímě všeho lidu tohoto na
mne? 12 Zdaliž jsem já počal všecken lid tento? Zdali jsem
já zplodil jej, že mi díš: Nes jej na rukou svých, jako nosí
chůva děťátko, do země té, kterouž jsi s přísahou zaslíbil
otcům jejich? 13 Kde mám nabrati masa, abych dal všemu
lidu tomuto? Nebo plačí na mne, řkouce: Dej nám masa,
ať jíme. 14 Nemohuť já sám nésti všeho lidu tohoto, nebo
jest to nad možnost mou. 15 Pakli mi tak dělati chceš,
prosím, zabí mne raději, jestliže jsem nalezl milost před
očima tvýma, abych více nehleděl na trápení své. 16 Tedy
řekl Hospodin Mojžíšovi: Shromažď mi sedmdesáte mužů
z starších Izraelských, kteréž znáš, že jsou starší v lidu a
správcové jeho; i přivedeš je ke dveřím stánku úmluvy, a
státi budou tam s tebou. 17 A já sstoupím a mluviti budu s
tebou, a vezmu z ducha, kterýž jest na tobě, a dám jim. I
ponesou s tebou břímě lidu, a tak ty ho sám neponeseš. 18
Lidu pak díš: Posvěťtež se k zítřku, a budete jísti maso;
nebo jste plakali v uších Hospodinových, řkouce: Kdo nám
dá najísti se masa? Jistě že lépe nám bylo v Egyptě. I dá
vám Hospodin masa, a budete jísti. 19 Nebudete toliko jeden
den jísti, ani dva, ani pět, ani deset, ani dvadcet, 20 Ale za
celý měsíc, až vám chřípěmi poleze, a zošklivi se, proto
že jste pohrdli Hospodinem, kterýž jest u prostřed vás, a
plakali jste před ním, říkajíce: Proč jsme vyšli z Egypta?
21 I řekl Mojžíš: Šestkrát sto tisíců pěších jest tohoto lidu,
mezi nimiž já jsem, a ty pravíš: Dám jim masa, aby jedli
za celý měsíc. 22 Zdali ovcí a volů nabije se jim, aby jim
postačilo? Aneb zdali všecky ryby mořské shromáždí se jim,
aby jim dosti bylo? 23 Tedy řekl Hospodin Mojžíšovi: Zdali
ruka Hospodinova ukrácena jest? Již nyní uzříš, přijde-li na

to, což jsem mluvil, čili nic. 24 Vyšed tedy Mojžíš, mluvil
lidu slova Hospodinova, a shromáždiv sedmdesáte mužů z
starších lidu, postavil je vůkol stánku. 25 I sstoupil Hospodin
v oblaku a mluvil k němu, a vzav z ducha, kterýž byl na něm,
dal sedmdesáti mužům starším. I stalo se, když odpočinul
na nich ten duch, že prorokovali, ale potom nikdy více. 26
Byli pak zůstali v staních dva muži, jméno jednoho Eldad, a
druhého Medad, na nichž také odpočinul duch ten, nebo i oni
napsani byli, ačkoli nevyšli k stánku. I ti také prorokovali v
staních. 27 Tedy přiběh služebník, oznámil to Mojžíšovi, řka:
Eldad a Medad prorokují v staních. 28 Jozue pak, syn Nun,
služebník Mojžíšův, jeden z mládenců jeho, dí k tomu: Pane
můj, Mojžíši, zabraň jim. 29 Jemuž odpověděl Mojžíš: Proč
ty horlíš pro mne? Nýbrž ó kdyby všecken lid Hospodinův
proroci byli, a aby dal Hospodin ducha svého na ně! 30 I
navrátil se Mojžíš do stanů s staršími Izraelskými. 31 Tedy
strhl se vítr od Hospodina, a zachvátiv křepelky od moře,
spustil je na stany tak široce a dlouze, co by mohl za jeden
den cesty ujíti všudy vůkol táboru, takměř na dva lokty zvýší
nad zemí. 32 Protož vstav lid, celý ten den a celou noc, i celý
druhý den shromažďovali sobě ty křepelky; a kdož nejméně
nashromáždil, měl jich s deset měr. I rozvěšeli je sobě pořád
okolo stanů. 33 Ještě maso vězelo v zubích jejich, a nebylo
právě sžvýkáno, když hněv Hospodinův vzbudil se na lid. I
ranil Hospodin lid ranou velikou náramně. 34 Protož nazváno
jest jméno místa toho Kibrot Hattáve; nebo tu pochovali lid,
kterýž žádal masa. 35 I bral se lid z Kibrot Hattáve na poušť
Hazerot, a pozůstali v Hazerot.

12 A mluvila Maria i Aron proti Mojžíšovi příčinou manželky
Madianky, kterouž sobě vzal; nebo byl pojal manželku
Madianku. 2 A řekli: Zdaliž jen toliko skrze Mojžíše mluvil
Hospodin? Zdaž také nemluvil skrze nás? I slyšel to
Hospodin. 3 (Byl pak Mojžíš člověk nejtišší ze všech lidí,
kteříž byli na tváři země). 4 A ihned řekl Hospodin Mojžíšovi
a Aronovi i Marii: Vyjděte vy tři k stánku úmluvy. I vyšli toliko
oni tři. 5 Tedy sstoupil Hospodin v sloupu oblakovém, a stál
u dveří stánku. I zavolal Arona a Marie, a vyšli oba dva. 6
Jimž řekl: Slyšte nyní slova má: Prorok když jest mezi vámi,
já Hospodin u vidění ukáži se jemu, ve snách mluviti budu s
ním. 7 Ale není takový služebník můj Mojžíš, kterýž ve všem
domě mém věrný jest. 8 Ústy k ústům mluvím s ním, ne u
vidění, ani v zavinutí, a podobnost Hospodinovu spatřuje.
Pročež jste tedy neostýchali se mluviti proti služebníku
mému Mojžíšovi? 9 I roznícena jest prchlivost Hospodinova
na ně, a odšel. 10 Oblak také zdvihl se s stánku. A aj, Maria
byla malomocná, bílá jako sníh. A pohleděl Aron na Marii,
ana malomocná. 11 Tedy řekl Aron Mojžíšovi: Poslyš mne,
pane můj, prosím, nevzkládej na nás té pokuty za hřích ten,
jehož jsme se bláznivě dopustili, a jímž jsme zhřešili. 12
Prosím, ať není tato jako mrtvý plod, kterýž když vychází z
života matky své, polovici těla jeho zkaženého bývá. 13 I
volal Mojžíš k Hospodinu, řka: Ó Bože silný, prosím, uzdraviž
ji. 14 Odpověděl Hospodin Mojžíšovi: Kdyby otec její plinul jí
na tvář, zdaž by se nemusila styděti za sedm dní? Protož ať
jest vyobcována ven z stanů za sedm dní, a potom zase
uvedena bude. 15 Tedy vyloučena jest Maria ven z stanů
za sedm dní; a lid nehnul se odtud, až zase uvedena jest
Maria. 16 Potom pak bral se lid z Hazerot, a položil se na
poušti Fáran.

13 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 2 Pošli sobě muže,
kteříž by spatřili zemi Kananejskou, kterouž já dám
synům Izraelským; jednoho muže z každého pokolení otců
jejich vyšlete, ty, kteříž by byli přednější mezi nimi. 3 Poslal
je tedy Mojžíš z pouště Fáran, jakž byl rozkázal Hospodin; a
všickni ti muži byli knížata mezi syny Izraelskými. 4 Tato jsou
pak jména jejich: Z pokolení Ruben Sammua, syn Zakurův;
5 Z pokolení Simeon Safat, syn Huri; 6 Z pokolení Juda
Kálef, syn Jefonův; 7 Z pokolení Izachar Igal, syn Jozefův; 8
Z pokolení Efraim Ozeáš, syn Nun; 9 Z pokolení Beniamin
Falti, syn Rafův; 10 Z pokolení Zabulon Gaddehel, syn Sodi;
11 Z pokolení Jozef a z pokolení Manasses Gaddi, syn Susi;
12 Z pokolení Dan Amiel, syn Gemalův; 13 Z pokolení Asser
Setur, syn Michaelův; 14 Z pokolení Neftalím Nahabi, syn
Vafsi; 15 Z pokolení Gád Guhel, syn Máchův; 16 Ta jsou
jména mužů, kteréž poslal Mojžíš, aby shlédli zemi. I přezděl
Mojžíš Ozeovi, synu Nun, Jozue. 17 Tedy poslal je Mojžíš,
aby prohlédli zemi Kananejskou, a řekl jim: Jděte tudyto
při straně polední a vejděte na hory. 18 A shlédněte, jaká
jest země ta, i lid, kterýž bydlí v ní, silný-li jest či mdlý?
málo-li jich, či mnoho? 19 A jaká jest též země ta, v níž
on bydlí, dobrá-li jest, či zlá? a jaká jsou města, v nichž
přebývají, v staních-li, či v hrazených místech? 20 Tolikéž
jaká jest země, úrodná-li, či neúrodná, jest-li na ní stromoví,
či není? A buďte udatné mysli, a přineste nám z ovoce té
země. A byl tehdáž čas, v němžto hroznové zaměkali. 21
Odšedše tedy, prohlédli tu zemi od pouště Tsin až do Rohob,
kudy se jde do Emat. 22 I šli stranou polední, a přišli až do
Hebronu, kdežto byli Achiman a Sesai a Tolmai, synové
Enakovi. Hebron pak o sedm let prvé ustaveno jest, nežli
Soan, město Egyptské. 23 Potom přišli až do údolí Eškol, a
tu uřezali ratolest s hroznem jedním jahodek plným, a nesli
jej na sochoře dva; též i jablka zrnatá i fíky té země. 24
I nazváno jest to místo Nehel Eškol, od hroznu, kterýž tu

uřezali synové Izraelští. 25 Navrátili se pak zase, prošedše
zemi, po čtyřidcíti dnech. 26 A jdouce, přišli k Mojžíšovi a k
Aronovi i ke všemu množství synů Izraelských, na poušti
Fáran v Kádes, a oznámili jim i všemu množství to, co
spravili, a ukázali jim ovoce země té. 27 A vypravujíce jim,
řekli: Přišli jsme do země, do kteréž jsi nás poslal, kteráž v
pravdě oplývá mlékem a strdí, a toto jest ovoce její. 28 Než
že lid jest silný, kterýž bydlí v zemi té, města také pevná
jsou a veliká velmi, k tomu i syny Enakovy tam jsme viděli.
29 Amalech bydlí v kraji poledním, a Hetejský, Jebuzejský
a Amorejský bydlejí na horách, Kananejský pak bydlí při
moři a při břehu Jordánském. 30 I krotil Kálef lid bouřící se
proti Mojžíšovi, a mluvil: Jděme předce, a opanujme zemi,
nebo zmocníme se jí. 31 Ale muži ti, kteříž chodili s ním,
pravili: Nikoli nebudeme moci vstoupiti proti lidu tomu, nebo
silnější jest nežli my. 32 I zhaněli a zošklivili zemi shlédnutou
synům Izraelským, mluvíce: Země, již jsme prošli a spatřili,
jest země taková, ješto hubí obyvatele své; a všecken lid,
kterýž jsme viděli u prostřed ní, jsou muži postavy vysoké
velmi. 33 Také jsme tam viděli obry, syny Enakovy, kteříž
jsou větší než jiní obrové, ješto se nám zdálo, že jsme proti
nim jako kobylky, a takoví jsme se i jim zdáli.

14 Tehdy pozdvihše se všecko množství, křičeli, a plakal
lid v tu noc. 2 A reptali proti Mojžíšovi i proti Aronovi
všickni synové Izraelští, a řeklo k nim všecko množství: Ó
bychom byli zemřeli v zemi Egyptské, aneb na této poušti, ó
bychom byli zemřeli! 3 A proč Hospodin vede nás do země
té, abychom padli od meče, ženy naše i dítky naše aby byly
v loupež? Není-liž nám lépe navrátiti se zase do Egypta? 4 I
řekli jeden druhému: Ustanovme sobě vůdci, a navraťme se
do Egypta. 5 Tedy padli Mojžíš a Aron na tváři své přede
vším množstvím shromáždění synů Izraelských. 6 Jozue
pak, syn Nun, a Kálef, syn Jefonův, z těch, kteříž byli shlédli
zemi, roztrhli roucha svá, 7 A mluvili ke všemu množství synů
Izraelských, řkouce: Země, kterouž jsme prošli a vyšetřili,
jest země velmi velice dobrá. 8 Bude-li Hospodin laskav na
nás, uvedeť nás do země té, a dá ji nám, a to zemi takovou,
kteráž oplývá mlékem a strdí. 9 Toliko nepozdvihujte se
proti Hospodinu, ani se bojte lidu země té, nebo jako chléb
náš jsou. Odešlatě od nich ochrana jejich, ale s námi jest
Hospodin; nebojtež se jich. 10 Tedy mluvilo všecko množství,
aby je kamením uházeli, ale sláva Hospodinova ukázala se
nad stánkem úmluvy všechněm synům Izraelským. 11 I řekl
Hospodin Mojžíšovi: I dokavadž popouzeti mne bude lid ten?
A dokud nebudou mi věřiti pro tak mnohá znamení, kteráž
jsem činil u prostřed nich? 12 Raním jej morem a rozženu
jej, tebe pak učiním v národ veliký a silnější, nežli jest tento.
13 I řekl Mojžíš Hospodinu: Ale uslyšíť to Egyptští, z jejichž
prostředku vyvedl jsi lid tento v síle své, 14 A řeknou s
obyvateli země té: (nebo slyšeli, že jsi ty, ó Hospodine, byl u
prostřed lidu tohoto, a že jsi okem v oko spatřován byl, ó
Hospodine, a oblak tvůj stál nad nimi, a v sloupě oblakovém
předcházel jsi je ve dne, a v sloupě ohnivém v noci), 15 Když
tedy zmoříš lid ten, všecky až do jednoho, mluviti budou
národové, kteříž slyšeli pověst o tobě, říkajíce: 16 Proto
že nemohl Hospodin uvésti lidu toho do země, kterouž jim
s přísahou zaslíbil, zmordoval je na poušti. 17 Nyní tedy,
prosím, nechať jest zvelebena moc Páně, jakož jsi mluvil,
řka: 18 Hospodin dlouhočekající a hojný v milosrdenství,
odpouštějící nepravost a přestoupení, kterýž však z vinného
nečiní nevinného, ale navštěvuje nepravost otců na synech
do třetího i čtvrtého pokolení. 19 Odpusť, prosím, nepravost
lidu tohoto podlé velikého milosrdenství svého, tak jako jsi
odpouštěl lidu tomuto, jakž vyšel z Egypta až dosavad. 20 I
řekl Hospodin: Odpustil jsem vedlé slova tvého. 21 A však
živ jsem já, a sláva má naplňuje všecku zemi, 22 Že všickni
ti, kteříž viděli slávu mou a znamení má, kteráž jsem činil v
Egyptě a na poušti této, a kteříž pokoušeli mne již desetkrát,
aniž uposlechli hlasu mého, 23 Neuzří země té, kterouž jsem
s přísahou zaslíbil otcům jejich, aniž jí kdo z těch, kteříž mne
popouzeli, uhlédá. 24 Ale služebníka svého Kálefa, (nebo v
něm byl jiný duch, a cele následoval mne), uvedu jej do
země, do kteréž chodil, a símě jeho dědičně obdrží ji. 25
Ale poněvadž Amalechitský a Kananejský bydlí v tom údolí,
obraťte se zase zítra, a beřte se na poušť cestou k moři
Rudému. 26 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi a Aronovi,
řka: 27 Až dokud snášeti budu množství toto zlé, kteréž
repce proti mně? Až dokud reptání synů Izraelských, kteříž
repcí proti mně, slyšeti budu? 28 Rci jim: Živ jsem já, praví
Hospodin, žeť vám učiním tak, jakž jste mluvili v uši mé: 29
Na poušti této padnou mrtvá těla vaše, a všickni, kteříž jste
sečteni, podlé všeho počtu vašeho od majících let dvadceti
a výše, kteříž jste reptali proti mně, 30 Nevejdete, pravím, vy
do země, o kteréž, zdvihna ruku svou, přisáhl jsem, že vás
osadím v ní, jediné Kálef, syn Jefonův, a Jozue, syn Nun. 31
Ale dítky vaše malé, o nichž jste řekli, že v loupež budou,
ty uvedu, aby užívali země té, kterouž jste vy pohrdli. 32
Těla pak vaše mrtvá padnou na poušti této. 33 A synové
vaši budou tuláci na poušti této čtyřidceti let, a ponesou
pokutu smilství vašeho, až do konce vyhynou těla vaše na
poušti. 34 Podlé počtu dnů, v nichž jste procházeli zemi
tu, totiž čtyřidceti dnů, jeden každý den za rok počítaje,
ponesete nepravosti své čtyřidceti let, a poznáte pomstu

svého odtržení se ode mne. 35 Já Hospodin mluvil jsem, že
to učiním všemu tomuto množství zlému, kteréž se zrotilo
proti mně; na poušti této do konce zhynou, a tu zemrou. 36
Muži pak ti, kteréž poslal byl Mojžíš k shlédnutí země té, a
kteříž, navrátivše se, uvedli v reptání proti němu všecko
množství to, haněním ošklivíce zemi, 37 Ti, řku, muži, kteříž
haněli zemi, ranou těžkou zemřeli před Hospodinem. 38
Jozue pak, syn Nun, a Kálef, syn Jefonův, živi zůstali z mužů
těch, kteříž chodili k vyšetření země. 39 Tedy mluvil Mojžíš
slova ta ke všechněm synům Izraelským; i plakal lid velmi.
40 A vstavše ráno, vstoupili na vrch hory, a řekli: Aj, my
hotovi jsme, abychom šli k místu, o němž mluvil Hospodin;
nebo jsme zhřešili. 41 Jimž řekl Mojžíš: Proč jest to, že vy
přestupujete přikázaní Hospodinovo? ješto vám to na dobré
nevyjde. 42 Nevstupujte, nebo Hospodin není u prostřed vás,
abyste nebyli poraženi od nepřátel vašich. 43 Amalechitský
zajisté a Kananejský jest tu před vámi, a padnete od meče,
proto že jste se odvrátili od následování Hospodina, aniž
také Hospodin bude s vámi. 44 Oni pak předce usilovali
vstoupiti na vrch hory, ale truhla smlouvy Hospodinovy a
Mojžíš nevycházeli z stanů. 45 Tedy sstoupili Amalechitský a
Kananejský, kteříž bydlili na těch horách, a porazili je, a
potírali je až do Horma.

15 Mluvil opět Hospodin k Mojžíšovi, řka: 2 Mluv k synům
Izraelským a rci jim: Když vejdete do země přebývání
vašich, kterouž já dám vám, 3 A budete chtíti obětovati obět
ohnivou Hospodinu v zápal, aneb obět bud' slíbenou, bud'
dobrovolnou, aneb při slavnostech vašich, abyste učinili
vůni spokojující Hospodina, buďto z skotů, aneb z drobného
dobytku: 4 Tedy kdož by koli obětoval dar svůj Hospodinu,
obětuj obět suchou, desátý díl efi mouky bělné, zadělané
olejem, jehož bude čtvrtý díl míry hin. 5 A vína v obět
mokrou čtvrtinku hin obětovati budeš při zápalu, aneb při
oběti vítězné k jednomu každému beránku. 6 Při beranu pak
obětovati budeš obět suchou, mouky bělné dvě desetiny,
zadělané olejem, třetinkou míry hin. 7 Vína také k oběti
mokré třetí díl míry hin obětovati budeš u vůni spokojující
Hospodina. 8 Jestliže pak obětovati budeš volka v obět
zápalnou, aneb v obět k splnění slibu, aneb v obět pokojnou
Hospodinu: 9 Tedy budeš obětovati spolu s volkem obět
suchou, tři desetiny mouky bělné, zadělané olejem, jehož by
byla půlka hin. 10 A vína k oběti mokré obětovati budeš
půlku hin. Ta jest obět ohnivá vůně spokojující Hospodina.
11 Tak uděláte s každým volem i s každým skopcem, i s
dobytčetem bud' ono z ovec neb z koz. 12 Podlé toho,
jakž mnoho jich obětovati budete, tak se zachováte při
jednom každém z nich. 13 Všeliký obyvatel tak bude to
vykonávati, aby obětoval obět ohnivou vůně spokojující
Hospodina. 14 Takž bude-li u vás i příchozí, aneb kdokoli
mezi vámi v pronárodech vašich, a bude obětovati obět
ohnivou vůně spokojující Hospodina, jakž vy se při tom
chováte, tak i on chovati se bude. 15 V shromáždění tomto
ustanovení jednostejné bud' vám i příchozímu, kterýž by u
vás byl, ustanovení věčné v pronárodech vašich; jakož vy,
tak příchozí bude před Hospodinem. 16 Zákon jednostejný
a pořádek jednostejný bude vám i přichozímu kterýž by u
vás byl. 17 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, řka: 18 Mluv
k synům Izraelským a rci jim: Když přijdete do země, do
kteréž já uvedu vás, 19 Tedy, když počnete jísti chléb země,
obětovati budete obět vzhůru pozdvižení Hospodinu. 20 Z
prvotin těsta vašeho koláč obětovati budete v obět vzhůru
pozdvižení; tak jako obět z humna, obětovati budete ji. 21 Z
prvotin těsta vašeho dávati budete Hospodinu obět vzhůru
pozdvižení, vy i potomci vaši. 22 A když byste pozbloudili,
a neučinili všech přikázaní těch, kteráž mluvil Hospodin k
Mojžíšovi, 23 Totiž všech věcí, kteréž přikázal Hospodin
vám skrze Mojžíše, od toho dne, v kterémž přikázaní vydal
Hospodin, i potom v pronárodech vašich: 24 Tedy jestliže z
nedopatření všeho shromáždění to stalo se, obětovati bude
všecko množství volka mladého jednoho v obět zápalnou, k
vůni spokojující Hospodina, též obět suchou, a obět mokrou
při něm podlé pořádku, a kozla jednoho v obět za hřích. 25 I
očistí kněz všecko množství synů Izraelských, a odpuštěno
jim bude; nebo poblouzení jest. A oni také obětovati budou
obět svou, obět ohnivou Hospodinu, a obět za hřích svůj před
Hospodinem za poblouzení své. 26 I bude odpuštěno všemu
shromáždění synů Izraelských i příchozímu, kterýž jest
pohostinu u prostřed nich; nebo všeho lidu poblouzení jest.
27 Jestliže by pak člověk jeden zhřešil z poblouzení, bude
obětovati kozu roční v obět za hřích. 28 I očistí kněz duši
pobloudilou, kteráž zhřešila poblouzením před Hospodinem;
očistí ji, a budeť jí odpuštěno. 29 Domácímu mezi syny
Izraelskými i příchozímu, kterýž pohostinu mezi nimi jest,
zákon tento jednostejný bude vám, když by kdo zhřešil z
poblouzení. 30 Èlověk pak, kterýž by z pychu svévolně
zhřešil, tak doma zrozený jako příchozí, takový potupil velice
Hospodina; protož vyhlazen bude z prostředku lidu svého.
31 Nebo slovem Hospodinovým pohrdl, a přikázaní jeho za
nic sobě položil; protož konečně vyhlazen bude člověk ten,
a nepravost jeho zůstane na něm. 32 Stalo se pak, když
synové Izraelští byli na poušti, že nalezli jednoho, an sbírá
dříví v den sobotní. 33 A ti, kteříž ho nalezli sbírajícího dříví,
přivedli jej k Mojžíšovi a k Aronovi i ke všemu množství. 34
I dali jej do vězení; nebo ještě nebylo jim oznámeno, co

by s ním mělo činěno býti. 35 I řekl Hospodin Mojžíšovi:
Smrtí ať umře člověk ten; nechať ho bez milosti ukamenuje
všecko množství vně za stany. 36 A protož vyvedli jej všecko
množství ven za stany, a uházeli ho kamením, až umřel,
jakož rozkázal Hospodin. 37 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi,
řka: 38 Mluv k synům Izraelským a rci jim, ať sobě dělají
třepení široké na podolcích oděvů svých všickni rodové
jejich, a ať dávají nad třepením šňůrku modrou. 39 A to
budete míti za premování, na něžto hledíce, rozpomínati se
budete na všecka přikázaní Hospodinova, abyste je činili,
a nepustíte se po žádosti srdce svého, a po očích svých,
jichžto následujíce, smilnili byste, 40 Ale abyste pamatovali a
činili všecka přikázaní má, a byli svatí Bohu svému. 41 Já
jsem Hospodin Bůh váš, kterýž jsem vyvedl vás z země
Egyptské, abych vám byl za Boha: Já Hospodin Bůh váš.

16 Chóre pak syn Izarův, syna Kahat z pokolení Léví,
vytrhl se z jiných, tolikéž Dátan a Abiron, synové
Eliabovi, také Hon, syn Feletův, z synů Rubenových, 2 A
povstali proti Mojžíšovi, i jiných mužů z synů Izraelských dvě
stě a padesáte, knížata shromáždění, kteříž svoláváni byli
do rady, muži slovoutní. 3 A sebravše se proti Mojžíšovi a
proti Aronovi, řekli jim: Příliště to již na vás; všecko zajisté
množství toto, všickni tito svatí jsou, a u prostřed nich jest
Hospodin. Pročež se tedy vyzdvihujete nad shromážděním
Hospodinovým? 4 To když uslyšel Mojžíš, padl na tvář svou,
5 A mluvil k Chóre a ke vší rotě jeho, řka: Ráno ukáže
Hospodin, kdo jsou jeho, a kdo jest svatý, i kdo před něj
předstupovati má; nebo kohožkoli vyvolil, tomu rozkáže
přistoupiti k sobě. 6 Toto učiňte: Vezměte sobě kadidlnice,
ty Chóre i všecko shromáždění tvé, 7 A nakladťe do nich
uhlí, a vložte na ně kadidla před Hospodinem zítra; i stane
se, že kohožkoli vyvolí Hospodin, ten bude svatý. Příliště
to již na vás, synové Léví. 8 I řekl Mojžíš k Chóre: Slyšte,
prosím, synové Léví. 9 Zdaliž málo vám to jest, že vás
oddělil Bůh Izraelský ode všeho množství Izraelského, a
rozkázal vám přistupovati k sobě, abyste vykonávali službu
příbytku Hospodinova, a abyste stáli před shromážděním, a
sloužili jim, 10 A vzal tě sobě, a všecky bratří tvé syny Léví s
tebou, a že ještě přes to i kněžství hledáte? 11 Protož věz,
že ty a všickni tvoji jste ti, kteříž se rotíte proti Hospodinu;
nebo Aron co jest, že jste reptali proti němu? 12 Tedy poslal
Mojžíš, aby zavolali Dátana a Abirona, synů Eliabových.
Kteříž odpověděli: Nepůjdem. 13 Cožť se ještě málo zdá,
že jsi vyvedl nás z země oplývající mlékem a strdí, abys
nás zmořil na poušti, že také chceš i panovati nad námi,
a rozkazovati nám? 14 A ještě jsi nás neuvedl do země
oplývající mlékem a strdí, aniž jsi nám dal v dědictví rolí a
vinic. Zdali oči mužům těmto vyloupiti chceš? Nepůjdeme. 15
I rozhněval se Mojžíš velmi, a řekl k Hospodinu: Nepatřiž na
oběti jejich. Ani jednoho osla od nich jsem nevzal, aniž jsem
komu z nich co zlého učinil. 16 Potom řekl Mojžíš k Chóre:
Ty a všickni tvoji, postavte se zítra před Hospodinem, ty i
oni, též i Aron. 17 A vezmouce jeden každý kadidlnici svou,
dáte do nich kadidla, a postavíte se před Hospodinem, jeden
každý s kadidlnicí svou; dvě stě a padesáte kadidlnic bude,
ty také i Aron, každý s kadidlnicí svou. 18 Tedy vzal jeden
každý kadidlnici svou, a nabravše do nich uhlí, vložili na ně i
kadidla, a stáli u dveří stánku úmluvy, i Mojžíši Aron. 19
Chóre pak již byl sebral proti nim všecko množství ke dveřím
stánku úmluvy; i ukázala se sláva Hospodinova všemu
množství. 20 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi a k Aronovi,
řka: 21 Oddělte se z prostředku množství tohoto, ať je v
okamžení zahladím. 22 Kteřížto padše na tváři své, řekli:
Bože silný, Bože duchů i všelikého těla, jediný tento člověk
zhřešil, a což na všecko shromáždění hněvati se budeš? 23
Tedy mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 24 Mluv k množství a
rci: Odstupte od příbytku Chóre, Dátana a Abirona. 25 A
vstav Mojžíš, šel k Dátanovi a Abironovi; i šli za ním starší
Izraelští. 26 A mluvil k množství, řka: Odstupte, prosím, od
stanů bezbožných mužů těchto, aniž se čeho dotýkejte, což
jejich jest, abyste nebyli zachváceni ve všech hříších jejich.
27 I odstoupili se všech stran od příbytku Chóre, Dátana a
Abirona; ale Dátan a Abiron vyšedše, stáli u dveří stanů
svých, i ženy jejich a synové jejich, i maličcí jejich. 28 Tedy
řekl Mojžíš: Po tomto poznáte, že Hospodin poslal mne,
abych činil všecky skutky tyto, a že nic o své ujmě nečiním:
29 Jestliže tak jako jiní lidé mrou, zemrou i tito, a navštívením
obecným všechněm lidem jestliže navštíveni budou, neposlal
mne Hospodin. 30 Pakliť něco nového učiní Hospodin, a
země, otevra ústa svá, požře je se vším, což mají, a sstoupí-
li za živa do pekla, tedy poznáte, že jsou popouzeli muži ti
Hospodina. **(Sheol h7585)** 31 I stalo se, když přestal mluviti
slov těch, že rozstoupila se země pod nimi. 32 A otevřevši
země ústa svá, požřela je i domy jejich i všecky lidi, kteříž
byli s Chóre, i všecken statek jejich. 33 A tak sstoupili oni
se vším, což měli, za živa do pekla, a přikryla je země; i
zahynuli z prostředku shromáždění. **(Sheol h7585)** 34 Všickni
pak Izraelští, kteříž byli vůkol nich, utíkali, slyšíce křik jejich;
nebo řekli: Utecme, aby i nás nesehltila země. 35 Vyšel také
oheň od Hospodina, a spálil těch dvě stě a padesáte mužů,
kteříž kadili. 36 Tedy mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 37 Rci
Eleazarovi, synu Arona kněze, ať sbéře kadidlnice z toho
spáleniště, a uhlí z nich pryč rozmece, nebo posvěceny jsou,

38 Kadidlnice totiž těch, kteříž proti svým dušem hřešili, a ať
je rozkuje na plechy k obložení oltáře; nebo kadili jimi před
Hospodinem, protož posvěceny jsou, a budou na znamení
synům Izraelským. 39 I sebral Eleazar kněz kadidlnice
měděné, jimiž kadili ti, kteříž spáleni jsou, a rozkovali je k
obložení oltáře, 40 Pro budoucí pamět synům Izraelským,
aby nepřistupoval žádný jiný, kdož by nebyl z rodu Aronova,
k kadění před Hospodinem, aby se mu nestalo jako Chóre a
jako rotě jeho, jakož byl mluvil jemu Hospodin skrze Mojžíše.
41 Nazejtří pak reptalo všecko množství synů Izraelských
na Mojžíše a na Arona, řkouce: Vy jste příčinou smrti lidu
Hospodinova. 42 I stalo se, když se opět sbíral lid proti
Mojžíšovi a proti Aronovi, že se ohlédli k stánku úmluvy, a
aj, přikryl jej oblak, a ukázala se sláva Hospodinova. 43
Přišel také Mojžíš s Aronem před stánek úmluvy. 44 I mluvil
Hospodin k Mojžíšovi, řka: 45 Vyjděte z prostředku množství
tohoto, a zahladím je v okamžení. I padli na tváři své. 46
Tedy řekl Mojžíš Aronovi: Vezma kadidlnici, dej do ní uhlí z
oltáře, a vlož kadidla, a běž rychle k množství a očisť je;
nebo vyšla prchlivost od tváři Hospodinovy, a již rána se
začala. 47 I vzav Aron kadidlnici, jakž rozkázal Mojžíš, běžel
do prostřed shromáždění, (a aj, rána již se byla začala v
lidu,) a zakadiv, očistil lid. 48 A stál mezi mrtvými a živými;
i zastavena jest rána. 49 Bylo pak těch, kteříž od té rány
zemřeli, čtrnácte tisíců a sedm set, kromě těch, jenž zemřeli
příčinou Chóre. 50 I navrátil se Aron k Mojžíšovi, ke dveřím
stánku úmluvy, když ta rána přetržena byla.

17 Tedy mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 2 Mluv k synům
Izraelským, a vezmi od nich po jednom prutu z každého
domu otců, totiž ode všech knížat jejich, vedlé domů otců
jich dvanácte prutů, a jednoho každého jméno napíšeš na
prutu jeho. 3 Jméno pak Aronovo napíšeš na prutu Léví;
nebo jeden každý prut bude místo jednoho předního z domu
otců jejich. 4 I nechás jich v stánku úmluvy před svědectvím,
kdež přicházím k vám. 5 I stane se, že kohož vyvolím, toho
prut zkvetne; a tak spokojím a svedu s sebe reptání synů
Izraelských, kterýmž repcí na vás. 6 Ty věci když mluvil
Mojžíš k synům Izraelským, dali jemu všecka jejich knížata
pruty své, jedno každé kníže prut z domu otce svého, totiž
prutů dvanácte, prut pak Aronův byl též mezi pruty jejich. 7 I
zanechal Mojžíš prutů před Hospodinem v stánku svědectví.
8 Nazejtří pak přišel Mojžíš do stánku svědectví, a aj, vyrostl
prut Aronův z domu Léví, a vypustiv z sebe pupence, zkvetl
a vydal mandly zralé. 9 I vynesl Mojžíš všecky ty pruty
od tváři Hospodinovy ke všechněm synům Izraelským; a
uzřevše je, vzali jeden každý prut svůj. 10 Řekl pak Hospodin
Mojžíšovi: Dones zase prut Aronův před svědectví, aby
chován byl na znamení proti buřičům zpurným, a tak přítrž
učiníš reptání jejich na mne, aby nezemřeli. 11 I učinil tak
Mojžíš; jakž byl přikázal jemu Hospodin, tak učinil. 12 Tedy
mluvili synové Izraelští k Mojžíšovi, řkouce: Hle, již mřeme,
mizíme a všickni my hyneme. 13 Kdožkoli blízko přistoupá k
příbytku Hospodinovu, umírá. Všickni-liž smrtí zhyneme?

18 A protož řekl Hospodin Aronovi: Ty a synové tvoji i
dům otce tvého s tebou ponesete nepravost svatyně;
ty také i synové tvoji s tebou ponesete nepravost kněžství
svého. 2 Bratří také své, pokolení Léví, čeled otce svého
připoj k sobě, ať jsou při tobě a posluhují tobě; ty pak a
synové tvoji s tebou před stánkem svědectví sloužiti budete.
3 A pilně ostříhati budou rozkázaní tvého, bedlivi jsouce
při všem stánku; a však ať k nádobám svatyně a k oltáři
nepřistupují, aby nezemřeli i oni i vy. 4 A přídržeti se budou
tebe, pilně ostříhajíce stánku úmluvy při všech službách
jeho; a cizí žádný nepřistupuj k vám. 5 Protož pilně ostříhejte
svatyně i služby oltáře, ať nepřichází více zůřivá prchlivost
na syny Izraelské, 6 Poněvadž jsem já vybral bratří vaše
Levíty z synů Izraelských vám, za dar dané Hospodinu, aby
konali službu při stánku úmluvy. 7 Ty pak a synové tvoji
s tebou ostříhati budete kněžství svého při všech věcech
přináležejících k oltáři, a kteréž jsou za oponou, a sloužiti
budete. Úřad kněžství vašeho darem jsem vám dal, protož,
přistoupil-li by kdo cizí, umře. 8 Mluvil také Hospodin k
Aronovi: Aj, já dal jsem tobě k ostříhání oběti své, kteréž
se vzhůru pozdvihují; všecko také, což se posvěcuje od
synů Izraelských, tobě jsem dal pro pomazání i synům tvým
ustanovením věčným. 9 Toto bude tvé z věcí posvěcených,
kteréž nepřicházejí na oheň: Všeliká obět jejich, buď suchá
obět jejich, neb obět za hřích jejich, aneb obět za provinění
jejich, kteréž mi dávati budou, svatosvaté tobě bude to
i synům tvým. 10 V svatyni budeš je jísti, každý pohlaví
mužského bude je jísti; svaté bude tobě. 11 Tvá tedy bude
obět darů jejich, kteráž vzhůru pozdvižena bývá; každou také
obět synů Izraelských, kteráž sem i tam obracína bývá, tobě
jsem dal a synům tvým, i dcerám tvým s tebou ustanovením
věčným. Každý, kdož jest čistý v domě tvém, bude je jísti.
12 Všecko, což předního jest z oleje, a což nejlepšího jest
vína a obilé, prvotiny těch věcí, kteréž dají Hospodinu, dal
jsem tobě. 13 Prvotiny všech věcí, kteréž rostly v zemi
jejich, ty přinesou Hospodinu, a tvé budou. Každý, kdož jest
čistý v domě tvém, jísti je bude. 14 Všecko oddané Bohu v
Izraeli tvé bude. 15 Cožkoli otvírá život všelikého těla, kteréž
obětováno bývá Hospodinu, tak z lidí jako z hovad, tvé

bude; prvorozené však z lidí, vyplaceno bude, prvorozené
také z nečistých hovad vyplatiti kážeš. 16 Výplata pak jeho,
když mu již jeden měsíc bude, vedlé ceny tvé bude pěti
loty stříbra podlé lotu svatyně; dvadceti peněz váží lot. 17
Ale prvorozeného z volů, neb z ovcí, neb z koz, nedáš
vyplatiti; nebo posvěceny jsou. Krev jejich vykropíš na oltář,
a tuk jejich zapálíš, aby byl obětí ohnivou vůně spokojující
Hospodina. 18 Maso pak jejich tvé bude; jako hrudí z oběti
sem i tam obracení, a jako plece pravé tvé bude. 19 Každou
obět vzhůru pozdvižení z věcí posvěcených, kteréž přinášejí
synové Izraelští Hospodinu, dal jsem tobě, a synům tvým,
i dcerám tvým s tebou ustanovením věčným, smlouvou
trvánlivou a věčnou před Hospodinem, tobě i semeni tvému
s tebou. 20 Mluvil také Hospodin k Aronovi: V zemi jejich,
dědictví ani dílu svého mezi nimi nebudeš míti; já jsem díl
tvůj, a dědictví tvé u prostřed synů Izraelských. 21 Synům
pak Léví, aj, dal jsem všecky desátky v Izraeli za dědictví,
za službu jejich, kterouž vykonávají, sloužíce při stánku
úmluvy. 22 A synové Izraelští nechať nepřistupují k stánku
úmluvy, aby nenesli hříchu a nezemřeli. 23 Ale sami Levítové
konati budou službu při stánku úmluvy, a sami ponesou
nepravost svou. Ustanovení věčné v pronárodech vašich to
bude, aby dědictví nemívali mezi syny Izraelskými. 24 Nebo
desátky synů Izraelských, kteréž přinášeti budou Hospodinu
v obět vzhůru pozdvižení, dal jsem Levítům za dědictví;
protož jsem o nich řekl: U prostřed synů Izraelských nebudou
míti dědictví. 25 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 26
Mluv k Levítům a rci jim: Když vezmete desátky od synů
Izraelských, kteréž jsem vám dal od nich za dědictví vaše,
tedy přinesete z nich obět vzhůru pozdvižení Hospodinu,
desátky z desátků. 27 A počtena vám bude ta obět vaše
jako obilí z humna, a jako víno od presu. 28 Tak vy také
přinesete obět vzhůru pozdvižení Hospodinu ze všech
desátků svých, kteréž vezmete od synů Izraelských, a dáte z
nich obět Hospodinovu Aronovi knězi. 29 Ze všech darů
svých přinesete každou obět vzhůru pozdvižení Hospodinu,
díl posvěcený všeho, což nejlepšího jest. 30 Díš jim také:
Když obětovati budete z toho, což nejlepšího jest, počteno
bude Levítům jako úrody z humna, a jako úrody od presu.
31 Jísti pak budete ty desátky na všelikém místě vy i čeled
vaše; nebo mzda vaše jest za službu vaši při stánku úmluvy.
32 A neponesete pro to hříchu, když obětovati budete to, což
nejlepšího jest; a tak nepoškvrníte věcí posvěcených od
synů Izraelských, a nezemřete.

19 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi a k Aronovi, řka: 2 Toto
jest ustanovení zákona, kteréž přikázal Hospodin, řka:
Mluv k synům Izraelským, ať vezmouce, přivedou k tobě
jalovici červenou bez vady, na níž by nebylo poškvrny, a na
kterouž by ještě jho nebylo kladeno. 3 A dáte ji Eleazarovi
knězi, kterýž vyvede ji ven z stanů, a rozkáže ji zabiti před
sebou. 4 A vezma Eleazar kněz krve její na prst svůj, kropiti
bude jí naproti stánku úmluvy sedmkrát. 5 Potom káže tu
jalovici spáliti před očima svýma; kůži její, i maso její, i krev
její s lejny jejími dá spáliti. 6 A vezma kněz dřeva cedrového,
yzopu a červce dvakrát barveného, uvrže to vše do ohně, v
kterémž ta jalovice hoří. 7 I zpéře kněz roucha svá, a tělo
své umyje vodou; potom vejde do stanů, a bude nečistý až
do večera. 8 Takž také i ten, kterýž ji pálil, zpéře roucha
svá u vodě, a tělo své obmyje vodou, a nečistý bude až do
večera. 9 Popel pak té jalovice spálené smete muž čistý, a
vysype jej vně za stany na místě čistém, aby byl všechněm
synům Izraelským chován k vodě očištění, kteráž bude k
očištění za hřích. 10 A ten, kdož by smetl popel té jalovice,
zpéře roucha svá a nečistý bude až do večera. A budou
to míti synové Izraelští i příchozí, kterýž jest pohostinu u
prostřed nich, za ustanovení věčné. 11 Kdo by se dotkl
těla kteréhokoli mrtvého člověka, nečistý bude za sedm
dní. 12 Takový očišťovati se bude tou vodou dne třetího a
dne sedmého, i bude čistý; neočistí-li se pak dne třetího
a dne sedmého, nebudeť čistý. 13 Kdo by koli, dotkna se
těla mrtvého člověka, kterýž umřel, neočistil se, příbytku
Hospodinova poškvrnil. Protož vyhlazena bude duše ta z
Izraele, nebo vodou očišťování není pokropen; nečistýť
bude, a nečistota jeho zůstává na něm. 14 Tento jest také
zákon, kdyby člověk umřel v stanu: Kdo by koli všel do toho
stanu, a kdo by koli byl v stanu, nečistý bude za sedm dní.
15 Tolikéž všeliká nádoba odkrytá, kteráž by neměla svrchu
přikryvadla na sobě, nečistá bude. 16 Tak kdož by se koli
dotkl na poli buď mečem zabitého, aneb mrtvého, buďto
kosti člověka, aneb hrobu, nečistý bude za sedm dní. 17 A
vezmou pro nečistého popela z spálené za hřích, a nalejí
na něj vody živé do nádoby. 18 Potom vezme člověk čistý
yzopu, a omočí jej v té vodě, a pokropí stanu, i všeho nádobí
i lidí, kteříž by tu byli, tolikéž toho, kterýž dotkl se kosti, aneb
zabitého, aneb mrtvého, aneb hrobu. 19 Pokropí tedy čistý
nečistého v den třetí a v den sedmý; a když jej očistí dne
sedmého, zpéře šaty své, a umyje se vodou, a čistý bude
u večer. 20 Jestliže by pak kdo nečistý jsa, neočistil se,
vyhlazena bude duše ta z prostředku shromáždění; nebo
svatyně Hospodinovy poškvrnil, vodou očišťování nejsa
pokropen; nečistý jest. 21 I bude jim to za ustanovení věčné.
Kdož by pak tou vodou očišťování kropil, zpéře roucha svá,
a kdož by se dotkl vody očišťování, nečistý bude až do

večera. 22 Èehokoli dotkl by se nečistý, nečisté bude; člověk
také, kterýž by se dotkl toho, nečistý bude až do večera.

20 I přitáhlo všecko množství synů Izraelských na poušť
Tsin, měsíce prvního; i pozůstal lid v Kádes, kdež
umřela Maria, a tu jest pochována. 2 A když množství to
nemělo vody, sešli se proti Mojžíšovi, a proti Aronovi. 3 I
domlouval se lid na Mojžíše, a mluvili, řkouce: Ó kdybychom
i my byli zemřeli, když zemřeli bratří naši před Hospodinem!
4 Proč jste jen uvedli shromáždění Hospodinovo na poušť
tuto, abychom zde pomřeli i my i dobytek náš? 5 A proč jste
nás vyvedli z Egypta, abyste uvedli nás na toto zlé místo,
na němž se nerodí ani obilí, ani fíků, ani hroznů, ani jablek
zrnatých, na kterémž ani vody ku pití není? 6 Tedy odšel
Mojžíš s Aronem od tváři shromáždění ke dveřím stánku
úmluvy, a padli na tváři své; i ukázala se sláva Hospodinova
nad nimi. 7 A mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 8 Vezmi hůl,
a shromáždíce všecko množství, ty i Aron bratr tvůj, mluvte
k skále této před očima jejich, a vydá vodu svou. I vyvedeš
jim vodu z skály, a dáš nápoj všemu množství i dobytku
jejich. 9 Tedy vzal Mojžíš hůl před tváří Hospodinovou, jakž
rozkázal jemu. 10 I svolali Mojžíš s Aronem všecko množství
před skálu, a řekl jim: Slyštež nyní, ó reptáci: Zdali z skály
této vyvedeme vám vodu? 11 I pozdvihl Mojžíš ruky své, a
udeřil v skálu holí svou po dvakrát; i vyšly vody hojné, a pilo
všecko množství i dobytek jejich. 12 Potom řekl Hospodin
Mojžíšovi a Aronovi: Že jste mi nevěřili, abyste posvětili mne
před očima synů Izraelských, proto neuvedete shromáždění
tohoto do země, kterouž jsem jim dal. 13 Toť jsou ty vody
sváru, o kteréž svařili se synové Izraelští s Hospodinem, a
posvěcen jest v nich. 14 I poslal Mojžíš posly z Kádes k
králi Edom, aby řekli: Totoť vzkazuje bratr tvůj Izrael: Ty víš
o všech těžkostech, kteréž přišly na nás, 15 Že sstoupili
otcové naši do Egypta, a bydlili jsme tam za mnoho let.
Egyptští pak ssužovali nás i otce naše. 16 A volali jsme k
Hospodinu, kterýž uslyšel hlas náš, a poslav anděla, vyvedl
nás z Egypta, a aj, již jsme v Kádes městě, při pomezí tvém.
17 Nechť, prosím, projdeme skrze zemi tvou. Nepůjdeme
přes rolí, ani přes vinice, aniž píti budeme vody z čí studnice;
cestou královskou půjdeme a neuchýlíme se na pravo ani
na levo, dokavadž nepřejdeme mezí tvých. 18 Jemužto
odpověděl Edom: Nechoď skrze mou zemi, abych s mečem
nevyšel v cestu tobě. 19 I řekli mu synové Izraelští: Obecnou
silnicí půjdeme, a jestliže vody tvé napili bychom se, buď
my neb dobytek náš, zaplatíme ji; nic jiného nežádáme,
toliko pěší abychom prošli. 20 Odpověděl: Neprojdeš. A
vytáhl proti nim Edom s množstvím lidu a s silou velikou. 21
Když tedy nedopustil Edom Izraelovi, aby přešel meze jeho,
uchýlil se Izrael od něho. 22 A hnuvše se synové Izraelští
i všecko množství jejich z Kádes, přišli na horu řečenou
Hor. 23 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi a Aronovi na hoře Hor,
při pomezí země Edom, řka: 24 Připojen bude Aron k lidu
svému; nebo nevejde do země, kterouž jsem dal synům
Izraelským, proto že jste odporni byli řeči mé při vodách
sváru. 25 Pojmi Arona a Eleazara syna jeho, a uvedeš je na
horu Hor. 26 A svlečeš Arona z roucha jeho, a oblečeš v ně
Eleazara syna jeho; nebo Aron připojen bude k lidu svému,
a tam umře. 27 I učinil Mojžíš, jakž rozkázal Hospodin, a
vstoupili na horu Hor před očima všeho množství. 28 A
svlékl Mojžíš Arona z roucha jeho, a oblékl v ně Eleazara
syna jeho. I umřel tam Aron na pahrbku hory, Mojžíš pak a
Eleazar sstoupili s hory. 29 Vidouce pak všecko množství, že
umřel Aron, plakali ho za třidceti dní všecken dům Izraelský.

21 To když uslyšel Kananejský král v Arad, kterýž bydlil
na poledne, že by táhl Izrael tou cestou, kterouž byli
špehéři šli, bojoval s ním, a zajal jich množství. 2 Tedy
Izrael učinil slib Hospodinu, řka: Jestliže dáš lid tento v ruce
mé, do gruntu zkazím města jejich. 3 I uslyšel Hospodin
hlas Izraele a dal mu Kananejské, kterýžto do gruntu zkazil
je i města jejich, a nazval jméno toho místa Horma. 4
Potom hnuli se s hory Hor cestou k moři Rudému, aby
obešli zemi Idumejskou; i ustával lid velice na cestě. 5 A
mluvil lid proti Bohu a proti Mojžíšovi: Proč jste vyvedli nás
z Egypta, abychom zemřeli na poušti? Nebo ani chleba
ani vody není, a duše naše chléb tento ničemný sobě již
zošklivila. 6 Protož dopustil Hospodin na lid hady ohnivé,
kteříž jej štípali, tak že množství lidu zemřelo z Izraele. 7
Tedy přišel lid k Mojžíšovi a řekli: Zhřešili jsme nebo jsme
mluvili proti Hospodinu a proti tobě; modl se Hospodinu,
ať odejme od nás ty hady. I modlil se Mojžíš za lid. 8 I
řekl Hospodin Mojžíšovi: Udělej sobě hada podobného těm
ohnivým, a vyzdvihni jej na sochu; a každý ušťknutý, když
pohledí na něj, živ bude. 9 I udělal Mojžíš hada měděného,
a vyzdvihl jej na sochu; a stalo se, když ušťkl had někoho, a
on vzhlédl na hada měděného, že zůstal živ. 10 Tedy hnuli
se odtud synové Izraelští, a položili se v Obot. 11 Potom pak
hnuvše se z Obot, položili se při pahrbcích hor Abarim na
poušti, kteráž jest naproti zemi Moábské k východu slunce.
12 Odtud brali se, a položili se v údolí Záred. 13 Opět hnuvše
se odtud, položili se u brodu potoka Arnon, kterýž jest na
poušti, a vychází z končin Amorejských. Nebo Arnon jest
pomezí Moábské mezi Moábskými a Amorejskými. 14 Protož
praví se v knize bojů Hospodinových, že proti Vahebovi u

vichřici bojoval, a proti potokům Arnon. 15 Nebo tok těch
potoků, kterýž se nachyluje ku položení Ar, ten jde vedlé
pomezí Moábského. 16 A odtud táhli do Beer; a to jest to
Beer, o němž byl řekl Hospodin k Mojžíšovi: Shromažď lid,
a dám jim vodu. 17 Tedy zpíval lid Izraelský písničku tuto:
Vystupiž studnice, prozpěvujte o ní; 18 Studnice, kterouž
kopala knížata, kterouž vykopali přední z lidu s vydavatelem
zákona holemi svými. Z pouště pak brali se do Matana, 19 A
z Matana do Nahaliel, z Nahaliel do Bamot, 20 A z Bamot
do údolí, kteréž jest na poli Moábském, až k vrchu hory,
kteráž leží na proti poušti. 21 Tedy poslal lid Izraelský posly
k Seonovi králi Amorejskému, řka: 22 Nechť jdeme skrze
zemi tvou. Neuchýlíme se ani do pole, ani do vinic, ani z
studnic vody píti nebudeme, ale cestou královskou půjdeme,
dokavadž nepřejdeme pomezí tvého. 23 I nedopustil Seon
jíti lidu Izraelskému skrze krajinu svou, nýbrž sebrav Seon
všecken lid svůj, vytáhl proti lidu Izraelskému na poušť, a
přitáh do Jasa, bojoval proti Izraelovi. 24 I porazil jej lid
Izraelský mečem, a vzal v dědictví zemi jeho, od Arnon až
do Jabok, a až do země synů Ammon; nebo pevné bylo
pomezí Ammonitských. 25 Tedy vzal Izrael všecka ta města,
a přebýval ve všech městech Amorejských, v Ezebon a
ve všech městečkách jeho. 26 Nebo Ezebon bylo město
Seona krále Amorejského, kterýž když bojoval proti králi
Moábskému prvnímu, vzal mu všecku zemi jeho z rukou
jeho až do Arnon. 27 Protož říkávali v přísloví: Poďte do
Ezebon, aby vystaveno bylo a vzděláno město Seonovo. 28
Nebo oheň vyšel z Ezebon, a plamen z města Seon, i spálil
Ar Moábských a obyvatele výsosti Arnon. 29 Běda tobě
Moáb, zahynuls lide Chámos; dal syny své v utíkání, a dcery
své v zajetí králi Amorejskému Seonovi. 30 A království jejich
zahynulo od Ezebon až do Dibon, a vyhladili jsme je až do
Nofe, kteréž jest až k Medaba. 31 A tak bydlil Izrael v zemi
Amorejské. 32 Potom poslal Mojžíš, aby shlédli Jazer, kteréž
vzali i s městečky jeho; a tak vyhnal Amorejské, kteříž tam
bydlili. 33 Obrátivše se pak, táhli cestou k Bázan. I vytáhl
Og, král Bázan, proti nim, on i všecken lid jeho, aby bojoval
v Edrei. 34 Tedy řekl Hospodin Mojžíšovi: Neboj se ho; nebo
v ruce tvé dal jsem jej, i všecken lid jeho, i zemi jeho, a
učiníš jemu tak, jakož jsi učinil Seonovi, králi Amorejskému,
kterýž bydlil v Ezebon. 35 I porazili jej i syny jeho, i všecken
lid jeho, tak že žádný živý po něm nezůstal, a uvázali se
dědičně v zemi jeho.

22 I táhli synové Izraelští a položili se na polích Moábských,
nedocházeje k Jordánu, naproti Jerichu. 2 A viděl
Balák, syn Seforův, všecko, co učinil Izrael Amorejskému. 3 I
bál se Moáb toho lidu velmi, proto že ho bylo mnoho, a svíral
se pro přítomnost synů Izraelských. 4 Protož řekl Moáb k
starším Madianským: Tudíž toto množství požere všecko,
což jest vůkol nás, jako sžírá vůl trávu polní. Byl pak Balák,
syn Seforův, toho času králem Moábským. 5 I poslal posly k
Balámovi, synu Beorovu, do města Petor, kteréž jest při řece
v zemi vlasti jeho, aby povolal ho, řka: Aj, lid vyšel z Egypta,
aj, přikryl svrchek země, a usazuje se proti mně. 6 Protož
nyní pod medle, zlořeč mně k vůli lidu tomuto, nebo silnější
mne jest; snad svítězím nad ním, a porazím jej, aneb vyženu
z země této. Vím zajisté, že komuž ty žehnáš, požehnaný
bude, a komuž ty zlořečíš, bude zlořečený. 7 Tedy šli starší
Moábští a starší Madianští, nesouce v rukou svých peníze
za zlořečení; i přišli k Balámovi, a vypravovali mu slova
Balákova. 8 On pak řekl jim: Pobuďte zde přes tuto noc, a
dám vám odpověd, jakž mi mluviti bude Hospodin. I zůstala
knížata Moábská s Balámem. 9 Přišel pak Bůh k Balámovi a
řekl: Kdo jsou ti muži u tebe? 10 Odpověděl Balám Bohu:
Balák, syn Seforův, král Moábský, poslal ke mně, řka: 11
Aj, lid ten, kterýž vyšel z Egypta, přikryl svrchek země;
protož nyní pod, proklň mi jej, snad svítězím, bojuje s ním, a
vyženu jej. 12 I řekl Bůh k Balámovi: Nechod s nimi, aniž
zlořeč lidu tomu, nebo požehnaný jest. 13 Tedy Balám vstav
ráno, řekl knížatům Balákovým: Navraťte se do země své,
nebo nechce mi dopustiti Hospodin, abych šel s vámi. 14 A
vstavše knížata Moábská, přišli k Balákovi a řekli: Nechtěl
Balám jíti s námi. 15 Tedy opět poslal Balák více knížat a
znamenitějších, nežli první. 16 Kteříž přišedše k Balámovi,
řekli jemu: Toto praví Balák, syn Seforův: Nezpěčuj se,
prosím, přijíti ke mně. 17 Nebo velikou ctí tě ctíti chci, a
což mi koli rozkážeš, učiním; protož přiď, prosím, proklň
mi lid tento. 18 Odpovídaje pak Balám, řekl služebníkům
Balákovým: Byť mi pak dal Balák plný dům svůj stříbra a
zlata, nemohl bych přestoupiti slova Hospodina Boha svého,
a učiniti proti němu malé neb veliké věci. 19 Nyní však
zůstaňte, prosím, zde i vy také této noci, abych zvěděl, co
dále mluviti bude Hospodin se mnou. 20 Přišed pak Bůh k
Balámovi v noci, řekl jemu: Poněvadž proto, aby povolali tě,
přišli muži tito, vstana, jdi s nimi, a však což přikáži tobě, to
čiň. 21 Tedy Balám vstav ráno, osedlal oslici svou, a bral se
s knížaty Moábskými. 22 Ale rozpálil se hněv Boží, proto že
jel s nimi, a postavil se anděl Hospodinův na cestě, aby
mu překazil; on pak seděl na oslici své, maje s sebou dva
služebníky své. 23 A když uzřela oslice anděla Hospodinova,
an stojí na cestě, a meč jeho vytržený v ruce jeho, uhnula se
s cesty, a šla polem. I bil ji Balám, aby ji navedl zase na
cestu. 24 A anděl Hospodinův stál na stezce u vinice mezi

dvěma zídkami. 25 Viduci pak oslice anděla Hospodinova,
přitiskla se ke zdi, přitřela také nohu Balámovi ke zdi; pročež
opět bil ji. 26 Potom anděl Hospodinův šel dále, a stál v
úzkém místě, kdež nebylo žádné cesty k uchýlení se na
pravo neb na levo. 27 A viduci oslice anděla Hospodinova,
padla pod Balámem; pročež rozhněval se velmi Balám, a
bil oslici kyjem. 28 I otevřel Hospodin ústa oslice, a řekla
Balámovi: Cožť jsem učinila, že již po třetí mne biješ? 29
Řekl Balám k oslici: To, že jsi mne v posměch uvedla. Ó
bych měl meč v rukou, jistě bych tě již zabil. 30 Odpověděla
oslice Balámovi: Zdaliž nejsem oslice tvá? Jezdíval jsi na
mně, jak jsi mne dostal, až do dnes; zdaliž jsem kdy obyčej
měla tak činiti tobě? Kterýž odpověděl: Nikdy. 31 V tom
otevřel Hospodin oči Balámovy, i uzřel anděla Hospodinova,
an stojí na cestě, maje meč dobytý v ruce své; a nakloniv
hlavy, poklonu učinil na tvář svou. 32 I mluvil k němu anděl
Hospodinův: Proč jsi bil oslici svou po třikrát? Aj, já vyšel
jsem, abych se protivil tobě; nebo uchýlil jsi se s cesty přede
mnou. 33 Když viděla mne oslice, vyhnula mi již po třikrát;
a byť mi se byla nevyhnula, již bych byl také tebe zabil, a
jí živé nechal. 34 Odpověděl Balám andělu Hospodinovu:
Zhřešilť jsem, nebo jsem nevěděl, že ty stojíš proti mně na
cestě; protož nyní, jestliže se nelíbí tobě, raději navrátím
se domů. 35 Řekl anděl Hospodinův k Balámovi: Jdi s
muži těmi, avšak slovo, kteréž mluviti budu tobě, to mluviti
budeš. Tedy šel Balám s knížaty Balákovými. 36 Uslyšev
pak Balák o příchodu Balámovu, vyšel proti němu do města
Moábského, kteréž bylo při řece Arnon, jenž jest při konci
pomezí. 37 I řekl Balák Balámovi: Zdaliž jsem víc než jednou
neposílal pro tě? Pročež jsi tedy nepřišel ke mně? Proto-
li, že bych tě náležitě uctiti nemohl? 38 Odpověděl Balám
Balákovi: Aj, již jsem přišel k tobě; nyní pak zdaliž všelijak
budu co moci mluviti? Slovo, kteréž vložil Bůh v ústa má,
to mluviti budu. 39 I bral se Balám s Balákem, a přijeli do
města Husot. 40 Kdežto nabiv Balák volů a ovec, poslal k
Balámovi a k knížatům, kteříž s ním byli. 41 Nazejtří pak
ráno, pojav Balák Baláma, uvedl ho na výsosti modly Bál,
odkudž shlédl i nejdalší díl lidu Izraelského.

23 A řekl Balám Balákovi: Udělej mi tuto sedm oltářů, a
připrav mi také sedm volků a sedm skopců. 2 I udělal
Balák, jakž mluvil Balám. Tedy obětoval Balák a Balám volka
a na každém oltáři. 3 Řekl pak Balám Balákovi: Postůj při
oběti své zápalné, a půjdu, zdali by se potkal se mnou
Hospodin, a což by koli mně ukázal, povím tobě. I odšel
sám. 4 I potkal se Bůh s Balámem, a řekl jemu Balám: Sedm
oltářů zpořádal jsem, a obětoval jsem volka a skopce na
každém oltáři. 5 Vložil pak Hospodin slovo v ústa Balámova
a řekl: Navrať se k Balákovi a tak mluv. 6 I navrátil se k
němu, a nalezl jej, an stojí při oběti své zápalné, i všecka
knížata Moábská. 7 Tedy vzav před sebe přísloví své, řekl: Z
Aram přivedl mne Balák král Moábský, z hor východních,
řka: Poď, zlořeč mi k vůli Jákoba, a poď, vydej klatbu na
Izraele. 8 Proč bych zlořečil, komuž Bůh silný nezlořečí? A
proč bych klel, kohož Hospodin neproklíná? 9 Když s vrchu
skal hledím na něj, a s pahrbků spatřuji jej, aj, lid ten sám
bydlí, a k jiným národům se nepřiměšuje. 10 Kdo sečte prach
Jákobův? a kdo počet? Kdo sečte čtvrtý díl Izraelského
lidu? Ó bych já umřel smrtí spravedlivých, a dokonání mé
ó by bylo jako i jeho! 11 I řekl Balák Balámovi: Což mi to
děláš? Abys zlořečil nepřátelům mým, povolal jsem tě, a ty
pak ustavičně dobrořečíš jim. 12 Kterýž odpovídaje, řekl:
Zdali toho, což Hospodin vložil v ústa má, nemám šetřiti,
abych tak mluvil? 13 I řekl jemu Balák: Poď, prosím, se
mnou na jiné místo, odkudž bys viděl jej, (toliko zadní díl
jeho viděti budeš, a všeho nebudeš viděti), a proklň mi jej
odtud. 14 I pojav jej, vyvedl ho na rovinu Zofim, na vrch
jednoho pahrbku, a udělav sedm oltářů, obětoval volka a
skopce na každém oltáři. 15 Řekl pak Balákovi: Postůj tuto
při zápalné oběti své, a já půjdu tamto vstříc Hospodinu.
16 I potkal se Hospodin s Balámem, a vloživ slovo v ústa
jeho, řekl: Navrať se k Balákovi a mluv tak. 17 Přišel tedy
k němu, a hle, on stál při zápalné oběti své, a knížata
Moábská s ním. Jemužto řekl Balák: Co mluvil Hospodin? 18
A on vzav přísloví své, řekl: Povstaň Baláku a slyš, pozoruj
mne, synu Seforův. 19 Bůh silný není jako člověk, aby
klamal, a jako syn člověka, aby se měnil. Což by řekl, zdaliž
neučiní? Což by promluvil, zdali neutvrdí toho? 20 Hle, abych
dobrořečil, přijal jsem to na sebe; nebo dobrořečilť jest, a já
toho neodvolám. 21 Nepatřiť na nepravosti v Jákobovi, aniž
hledí na přestoupení v Izraeli; Hospodin Bůh jeho jestiť s
ním, a zvuk krále vítězícího v něm. 22 Bůh silný vyvedl je
z Egypta, jako silou jednorožcovou byv jim. 23 Nebo není
kouzlů proti Jákobovi, ani zaklínání proti Izraelovi; již od toho
času vypravováno bude o Jákobovi a Izraelovi, co učinil s
ním Bůh silný. 24 Aj, lid jakožto silný lev povstane, a jakožto
lvíče vzchopí se; nepoloží se, dokudž by nejedl loupeže, a
dokudž by nevypil krve zbitých. 25 I řekl Balák Balámovi:
Aniž mu již zlořeč více, ani dobrořeč. 26 Jemuž odpověděl
Balám, řka: Zdaližť jsem nepravil, že, což by mi koli mluvil
Hospodin, to učiním? 27 I řekl Balák Balámovi: Poď, prosím,
povedu tě na jiné místo, odkudž snad líbiti se bude Bohu,
abys mi je proklel. 28 A pojav Balák Baláma, uvedl jej na
vrch hory Fegor, kteráž leží naproti poušti. 29 Tedy řekl

Balám Balákovi: Udělej mi tuto sedm oltářů, a připrav mi
také sedm volků a sedm skopců. 30 I učinil Balák, jakž řekl
Balám, a obětoval volka a skopce na každém oltáři.

24 Vida pak Balám, že by se líbilo Hospodinu, aby
dobrořečil Izraelovi, již více nešel jako prvé, jednou i po
druhé, k čárům svým, ale obrátil tvář svou proti poušti. 2 A
pozdvih očí svých, viděl Izraele bydlícího v staních po svých
pokoleních, a byl nad ním duch Boží. 3 I vzav podobenství
své, dí: Řekl Balám, syn Beorův, řekl muž mající otevřené
oči, 4 Řekl slyšící výmluvnosti Boha silného, kterýž vidění
všemohoucího vidí, kterýž když padne, otevřené má oči:
5 Jak velmi krásní jsou stánkové tvoji, Jákobe, příbytkové
tvoji, Izraeli! 6 Tak jako se potokové rozšiřují, jako zahrady
vedlé řeky, jako stromoví aloes, kteréž štípil Hospodin, jako
cedrové podlé vod. 7 Poteče voda z okovu jeho, a símě
jeho u vodách mnohých. A král jeho vyvýšen bude více než
Agag, a vyzdvihne se království jeho. 8 Bůh silný vyvedl jej z
Egypta, jako udatnost jednorožcova jest jemu; sžereť národy
protivné sobě, a kosti jich potře a střelami svými prostřílí. 9
Složil se a ležel jako lvíče, a jako lev zůřivý; kdo jej zbudí?
Kdo by požehnání dával tobě, požehnaný bude, a kdožť by
zlořečil, bude zlořečený. 10 Tedy zapáliv se hněvem Balák
proti Balámovi, tleskl rukama svýma a řekl Balámovi: Abys
zlořečil nepřátelům mým, povolal jsem tebe, a aj, ustavičně
dobrořečil jsi jim již po třikrát. 11 Protož nyní navrať se raději
k místu svému. Bylť jsem řekl: Velikou ctí tě ctíti chci, a hle,
Hospodin zbavil tě cti. 12 Jemuž odpověděl Balám: Však
hned poslům tvým, kteréž jsi poslal ke mně, mluvil jsem, řka:
13 Byť mi dal Balák plný dům svůj stříbra a zlata, nebudu
moci přestoupiti řeči Hospodinovy, abych činil dobré neb
zlé sám od sebe; což mi Hospodin oznámí, to mluviti budu,
14 (Ale však ještě já, již odcházeje k lidu svému, počkej,
poradím tobě,) co učiní lid ten lidu tvému v posledních
dnech. 15 Tedy vzav podobenství své, dí: Řekl Balám,
syn Beorův, řekl muž mající oči otevřené, 16 Řekl slyšící
výmluvnosti Boha silného, kterýž zná naučení nejvyššího, a
vidění všemohoucího vidí, kterýž když padne, otevřené má
oči: 17 Uzřímť jej, ale ne nyní, pohledím na něj, ale ne z
blízka. Vyjdeť hvězda z Jákoba, a povstane berla z Izraele,
kteráž poláme knížata Moábská, a zkazí všecky syny Set. 18
I bude Edom podmaněn, a Seir v vládařství přijde nepřátelům
svým; nebo Izrael zmužile sobě počínati bude. 19 Panovati
bude pošlý z Jákoba, a zahladí ostatky z každého města.
20 A když uzřel Amalecha, vzav podobenství své, řekl: Jakož
počátek národů Amalech, tak konec jeho do gruntu zahyne.
21 Uzřev pak Cinea, vzav podobenství své, řekl: Pevný jest
příbytek tvůj, a na skále založils hnízdo své; 22 Ale však
vyhnán bude Cineus, Assur zajatého jej povede. 23 Opět
vzav podobenství své, řekl: Ach, kdo bude živ, když toto
učiní Bůh silný? 24 A bárky z země Citim připlynou a ssouží
Assyrské, ssouží také Židy, ale i ten lid do konce zahyne. 25
Potom vstav Balám, odšel a navrátil se na místo své; Balák
také odšel cestou svou.

25 V tom, když pobyl Izrael v Setim, počal lid smilniti s
dcerami Moábskými. 2 Kteréž pozvaly lidu k obětem
bohů svých; i jedl lid, a klaněli se bohům jejich. 3 I připojil
se lid Izraelský k modle Belfegor, a popudila se prchlivost
Hospodinova proti Izraelovi. 4 I řekl Hospodin Mojžíšovi:
Vezmi všecka knížata lidu, a zvěšej ty nešlechetníky
Hospodinu před sluncem, aby se odvrátila prchlivost
Hospodinova od Izraele. 5 I řekl Mojžíš soudcům Izraelským:
Zabí jeden každý z svých všelikého, kterýž se připojil k modle
Belfegor. 6 A aj, jeden z synů Izraelských přišel, a přivedl k
bratřím svým ženu Madianku, na odivu Mojžíšovi i všemu
množství synů Izraelských; oni pak plakali u dveří stánku
úmluvy. 7 To když uzřel Fínes, syn Eleazara, syna Aronova,
kněze, vyvstal z prostředku množství toho, a vzal kopí do
ruky své. 8 A všed za mužem Izraelským do stanu, probodl
je oba dva, muže Izraelského, i ženu tu skrze břicho její; i
odvrácena jest rána od synů Izraelských. 9 Zhynulo jich pak
od té rány dvadceti čtyři tisíce. 10 Tedy mluvil Hospodin k
Mojžíšovi, řka: 11 Fínes, syn Eleazara kněze, syna Aronova,
odvrátil prchlivost mou od synů Izraelských, kdyžto horlil
horlivostí mou u prostřed nich, tak abych neshladil synů
Izraelských v horlivosti své. 12 Protož díš: Aj, já dám jemu
smlouvu svou pokoje. 13 I bude míti on i símě jeho po něm
smlouvu kněžství věčného, proto že horlil pro Boha svého, a
očistil syny Izraelské. 14 A bylo jméno muže Izraelského
zabitého, kterýž byl zabit s Madiankou, Zamri, syn Sálův,
kníže domu otce svého z pokolení Simeonova. 15 Jméno pak
ženy Madianky zabité, Kozbi, dcera Sur, kterýž byl přední v
národu svém, v domě otce svého mezi Madianskými. 16 I
mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 17 Nepřátelsky zacházejte
s těmi Madianskými, a zbíte je. 18 Nebo i oni nepřátelsky a
lstivě chovali se k vám, a oklamali vás skrze modlu Fegor,
a skrze Kozbu, dceru knížete Madianského, sestru svou,
kteráž zabita jest v den pomsty přišlé z příčiny Fegor.

26 I stalo se po té ráně, že mluvil Hospodin k Mojžíšovi
a Eleazarovi, synu Arona kněze, řka: 2 Sečtěte všecko
množství synů Izraelských, od dvadcítiletých a výše po
domích otců jejich, všecky, kteříž by mohli jíti k boji v Izraeli. 3
Tedy mluvil Mojžíš a Eleazar kněz k nim na polích Moábských,

při Jordánu proti Jerichu, řka: 4 Sečtěte lid od dvadceti let
majících a výše, jakž rozkázal Hospodin Mojžíšovi a synům
Izraelským, kteříž byli vyšli z země Egyptské. 5 Ruben
prvorozený byl Izraelův. Synové Rubenovi: Enoch, z něhož
pošla čeled Enochitská; Fallu, z něhož čeled Fallutská; 6
Ezron, z něhož čeled Ezronitská; Charmi, z něhož čeled
Charmitská. 7 Ty jsou čeledi Rubenovy. A bylo jich sečtených
čtyřidceti tři tisíce, sedm set a třidceti. 8 A syn Fallův Eliab.
9 Synové pak Eliabovi: Nemuel, a Dátan, a Abiron. To jsou ti,
Dátan a Abiron, přední z shromáždění, kteříž se vadili s
Mojžíšem a s Aronem v spiknutí Chóre, když odporni byli
Hospodinu. 10 Pročež otevřela země ústa svá, a požřela je i
Chóre, tehdáž když zemřela ta rota, a oheň spálil těch dvě
stě a padesáte mužů, kteříž byli za příklad jiným. 11 Synové
pak Chóre nezemřeli. 12 Synové Simeonovi po čeledech
svých: Namuel, z něhož čeled Namuelitská; Jamin, z něhož
čeled Jaminská; Jachin, z něhož čeled Jachinská; 13 Sohar,
z něhož čeled Soharská; Saul, z něhož čeled Saulitská. 14
Ty jsou čeledi Simeonovy, jichž bylo dvamecítma tisíců a
dvě stě. 15 Synové Gád po čeledech svých: Sefon, z něhož
čeled Sefonitská; Aggi, z něhož čeled Aggitská; Suni, z
něhož čeled Sunitská; 16 Ozni, z něhož čeled Oznitská; Heri,
z něhož čeled Heritská; 17 Arodi, z něhož čeled Aroditská;
Areli, z něhož čeled Arelitská. 18 Ty jsou čeledi synů Gád,
podlé toho, jakž sečteni jsou, čtyřidceti tisíců a pět set.
19 Synové Judovi: Her a Onan; ale zemřeli Her i Onan v
zemi Kanánské. 20 Byli pak synové Judovi po čeledech
svých: Séla, z něhož čeled Sélanitská; Fáres, z něhož
čeled Fáresská; Zára, z něhož čeled Záretská. 21 Byli pak
synové Fáresovi: Ezron, z něhož čeled Ezronitská; Hamul,
z něhož čeled Hamulská. 22 Ty jsou čeledi Judovy, podlé
toho, jakž sečteni jsou, sedmdesáte šest tisíců a pět set.
23 Synové Izacharovi po čeledech svých: Tola, z něhož
čeled Tolatská; Fua, z něhož čeled Fuatská; 24 Jasub, z
něhož čeled Jasubská; Simron, z něhož čeled Simronská.
25 Ty jsou čeledi Izacharovy, podlé toho, jakž sečteni jsou,
šedesáte čtyři tisíce a tři sta. 26 Synové Zabulonovi po
čeledech svých: Sared, z něhož čeled Saredská; Elon, z
něhož čeled Elonská; Jahelel, z něhož čeled Jahelelská.
27 Ty jsou čeledi Zabulonovy, podlé toho jakž sečteni jsou,
šedesáte tisíc a pět set. 28 Synové Jozefovi po čeledech
svých: Manasses a Efraim. 29 Synové Manassesovi: Machir,
z něhož čeled Machirská. A Machir zplodil Galáda, z něhož
čeled Galádská. 30 Ti jsou synové Galád: Jezer, z něhož
čeled Jezerská; Helek, z něhož čeled Helekitská; 31 Asriel, z
něhož čeled Asrielská; Sechem, z něhož čeled Sechemská;
32 Semida, z něhož čeled Semidatská; Hefer, z něhož čeled
Heferská. 33 A Salfad, syn Heferův, neměl synů, než toliko
dcery, jichž jsou tato jména: Mahla, Noa, Hegla, Melcha
a Tersa. 34 Ty jsou čeledi Manassesovy, a načteno jich
padesáte dva tisíce a sedm set. 35 Ale synové Efraimovi po
čeledech svých: Sutala, z něhož čeled Sutalitská; Becher, z
něhož čeled Becherská; Tehen, z něhož čeled Tehenská. 36
A ti jsou synové Sutalovi: Heran, z něhož čeled Heranská.
37 Ty jsou čeledi synů Efraimových, podlé toho, jakž sečteni
jsou, třidceti dva tisíce a pět set. Ti jsou synové Jozefovi po
čeledech svých. 38 Synové pak Beniaminovi po čeledech
svých: Béla, z něhož čeled Bélitská; Asbel, z něhož čeled
Asbelská; Ahiram, z něhož čeled Ahiramská; 39 Sufam, z
něhož čeled Sufamská; Hufam, z něhož čeled Hufamská.
40 Byli pak synové Béla: Ared a Náman; z Ared čeled
Aredská, z Náman čeled Námanská. 41 Ti jsou synové
Beniaminovi po čeledech svých, podlé toho, jakž sečteni
jsou, čtyřidceti pět tisíců a šest set. 42 Tito pak synové Danovi
po čeledech svých: Suham, z něhož čeled Suhamská. Ta
jest rodina Danova po čeledech svých. 43 Všech čeledí
Suhamských, jakž sečteni jsou, šedesáte čtyři tisíce a čtyři
sta. 44 Synové Asser po čeledech svých: Jemna, z něhož
čeled Jemnitská; Jesui, z něhož čeled Jesuitská; 45 Beria,
z něhož čeled Berietská. Synové Beriovi: Heber, z něhož
čeled Heberská; Melchiel, z něhož čeled Melchielská. 46
Jméno pak dcery Asser bylo Serach. 47 Ty jsou čeledi synů
Asser, tak jakž sečteni jsou, padesáte tři tisíce a čtyři sta.
48 Synové Neftalímovi po čeledech svých: Jasiel, z něhož
čeled Jasielská; Guni, z něhož čeled Gunitská; 49 Jezer, z
něhož čeled Jezerská; Sallem, z něhož čeled Sallemská.
50 Ta jest rodina Neftalímova po čeledech svých, tak jakž
sečteni jsou, čtyřidceti pět tisíců a čtyři sta. 51 Ten jest počet
synů Izraelských, šestkrát sto tisíců a jeden tisíc, sedm
set a třidceti. 52 Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi, řka: 53
Těmto rozdělena bude země k dědictví podlé počtu jmen.
54 Většímu počtu větší dědictví dáš, a menšímu menší;
jednomu každému vedlé počtu sečtených jeho dáno bude
dědictví jeho. 55 A však losem ať jest rozdělena země;
vedlé jmen pokolení otců svých dědictví vezmou. 56 Losem
děleno bude dědictví její, buď jich mnoho neb málo. 57 Tito
pak jsou sečteni z Levítů po čeledech svých: Gerson, z
něhož čeled Gersonitská; Kahat, z něhož čeled Kahatská;
Merari, z něhož čeled Meraritská. 58 Ty jsou čeledi Léví:
Èeled Lebnitská, čeled Hebronitská, čeled Moholitská, čeled
Musitská, čeled Choritská. Kahat pak zplodil Amrama. 59 A
jméno manželky Amramovy Jochebed, dcera Léví, kteráž se
mu narodila v Egyptě; ona pak porodila Amramovi Arona
a Mojžíše, a Marii sestru jejich. 60 Aronovi pak zrozeni

jsou: Nádab a Abiu, Eleazar a Itamar. 61 Ale Nádab a Abiu
zemřeli, když obětovali oheň cizí před Hospodinem. 62 I
bylo jich načteno třimecítma tisíců, všech pohlaví mužského
zstáří měsíce jednoho a výše; nebo nebyli počteni mezi
syny Izraelskými, proto že jim nebylo dáno dědictví mezi
syny Izraelskými. 63 Tito sečteni jsou od Mojžíše a Eleazara
kněze; oni sečtli syny Izraelské na polích Moábských při
Jordánu, naproti Jerichu. 64 Mezi těmito pak nebyl žádný z
oněch sečtených od Mojžíše a Arona kněze, když počítali
syny Izraelské na poušti Sinai; 65 (Nebo řekl byl Hospodin o
nich: Smrtí zemrou na poušti;) a žádný z nich nepozůstal,
jediné Kálef, syn Jefonův, a Jozue, syn Nun.

27 Tehdy přistoupily dcery Salfada, syna Heferova,
syna Galád, syna Machir, syna Manasse, z pokolení
Manasse, syna Jozefova. Tato pak jsou jména dcer jeho:
Mahla, Noa, Hegla, Melcha a Tersa. 2 A postavily se před
Mojžíšem a před Eleazarem knězem, i před knížaty a vším
množstvím, u dveří stánku úmluvy, a řekly: 3 Otec náš
umřel na poušti, kterýž však nebyl z spolku těch, kteříž se
zrotili proti Hospodinu v rotě Chóre; nebo pro hřích svůj
umřel, synů žádných nemaje. 4 Což vyhlazeno býti má
jméno otce našeho z čeledi jeho, proto že neměl syna?
Dej nám dědictví mezi bratřími otce našeho. 5 I vznesl tu
věc Mojžíš na Hospodina. 6 Kterýž odpověděl Mojžíšovi,
řka: 7 Dobře mluví dcery Salfad. Dejž jim bez odporu právo
dědictví mezi bratřími otce jejich, a přenes dědictví otce
jejich na ně. 8 K synům pak Izraelským toto mluviti budeš:
Když by kdo umřel, nemaje syna, tedy přenesete dědictví
jeho na dceru jeho. 9 Pakli by ani dcery neměl, tedy dáte
dědictví jeho bratřím jeho. 10 Pakli by ani bratří neměl,
tedy dáte dědictví jeho bratřím otce jeho. 11 Pakli by ani
strýců neměl, tedy dáte dědictví jeho příteli jeho, kterýž jest
nejbližší jemu v rodu jeho, aby dědičně obdržel je. A bude
to synům Izraelským za ustanovení soudné, jakož přikázal
Hospodin Mojžíšovi. 12 Řekl také Hospodin Mojžíšovi: Vstup
na horu tuto Abarim, a spatř zemi, kterouž jsem dal synům
Izraelským. 13 A když spatříš ji, připojen budeš k lidu svému
i ty, jako připojen jest Aron bratr tvůj, 14 Poněvadž jste
odporovali řeči mé na poušti Tsin, při odporování všeho
množství, kdež jste mne měli posvětiti při vodách před očima
jejich. To jsou ty vody sváru v Kádes, na poušti Tsin. 15 I řekl
Mojžíš Hospodinu, řka: 16 Opatříš Hospodin Bůh duchů,
Bůh všelikého těla, shromáždění toto mužem hodným, 17
Kterýž by vycházel před nimi, a kterýž by vcházel před nimi,
kterýž by vyvodil a zase uvodil je, aby nebylo shromáždění
Hospodinovo jako ovce, kteréž nemají pastýře. 18 I řekl
Hospodin Mojžíšovi: Vezmi k sobě Jozue, syna Nun, muže, v
kterémž jest duch můj, a vlož ruku svou na něj. 19 A postavě
jej před Eleazarem knězem a přede vším shromážděním,
dáš jemu naučení před očima jejich, 20 A udělíš jemu slávy
své, aby ho poslouchalo všecko množství synů Izraelských.
21 Kterýž před Eleazarem knězem postavě se, ptáti se ho
bude na soud urim před Hospodinem. K rozkazu jeho vyjdou,
a k rozkazu jeho vejdou, on i všickni synové Izraelští s
ním, a všecko shromáždění. 22 I učinil Mojžíš tak, jakž
mu byl rozkázal Hospodin, a pojav Jozue, postavil jej před
Eleazarem knězem a přede vším shromážděním. 23 A vloživ
ruce své na něj, dal jemu naučení, jakž mluvil Hospodin
skrze Mojžíše.

28 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, řka: 2 Přikaž
synům Izraelským a rci jim: Obětí mých, chleba
mého, v obětech mých ohnivých u vůni spokojující mne,
nezanedbávejte mi přinášeti v čas k tomu vyměřený. 3 Díš
tedy jim: Tato jest obět ohnivá, kterouž obětovati budete
Hospodinu: Beránky roční bez poškvrny dva, každého dne
v obět zápalnou ustavičně. 4 Beránka jednoho obětovati
budeš ráno, a beránka druhého obětovati budeš k večerou.
5 Desátý také díl míry efi mouky bělné, v obět suchou,
zadělané olejem nejčistším, čtvrtou částkou míry hin. 6 Ta
jest obět zápalná ustavičná, kteráž obětována jest na hoře
Sinai u vůni příjemnou, v obět ohnivou Hospodinu. 7 A
obět mokrá její, čtvrtý díl míry hin na každého beránka; v
svatyni obětuj obět mokrou silného nápoje Hospodinu. 8
Beránka pak druhého obětovati budeš k večerou, tak jako
obět suchou jitřní, a jako obět mokrou její obětovati budeš
v obět ohnivou, u vůni spokojující Hospodina. 9 Dne také
sobotního dva beránky roční bez poškvrny, a dvě desetiny
mouky bělné, olejem zadělané v obět suchou s obětí její
mokrou. 10 Ta bude obět zápalná sobotní každého dne
sobotního, mimo zápalnou obět ustavičnou a mokrou obět
její. 11 Také na nov měsíců vašich obětovati budete obět
zápalnou Hospodinu, volky mladé dva, skopce jednoho,
beránků ročních bez poškvrny sedm; 12 A tři desetiny mouky
bělné, olejem zadělané v obět suchou při každém volku, a
dvě desetiny mouky bělné, olejem zadělané v obět suchou
při každém skopci; 13 A jednu desetinu mouky bělné olejem
zadělané v obět suchou při každém beránku, k oběti zápalné
u vůni příjemnou, v obět ohnivou Hospodinu. 14 Tyto pak
oběti mokré jejich z vína: Půl míry hin bude při každém
volku, a třetí částka hin při skopci, a čtvrtá částka hin při
každém beránku. Ta jest obět zápalná k nov měsíci, každého
měsíce přes celý rok. 15 Kozla také jednoho v obět za

hřích, mimo obět ustavičnou, obětovati budete Hospodinu s
mokrou obětí jeho. 16 Měsíce pak prvního, čtrnáctý den
téhož měsíce velikanoc bude Hospodinu, 17 A v patnáctý den
téhož měsíce slavnost; za sedm dní chleby nekvašené jísti
budete. 18 Prvního dne shromáždění svaté bude, žádného
díla robotného nebudete dělati v něm. 19 Obětovati pak
budete obět ohnivou v zápal Hospodinu, volky mladé dva,
skopce jednoho, a sedm beránků ročních; bez poškvrny
budou. 20 A suchou obět při nich, totiž mouku bělnou, olejem
zadělanou, tři desetiny při každém volku, a dvě desetiny
při každém skopci obětovati budete. 21 A jednu desetinu
obětovati budeš při každém beránku z těch sedmi beránků,
22 A kozla v obět za hřích jednoho k očištění vás. 23 Mimo
obět zápalnou jitřní, kteráž jest obět ustavičná, obětovati
budete to. 24 Tak obětovati budete každého dne za těch
sedm dní pokrm oběti ohnivé, u vůni spokojující Hospodina,
mimo zápalnou obět ustavičnou, a obět mokrou její. 25
Sedmého pak dne shromáždění svaté míti budete, žádného
díla robotného nebudete dělati. 26 V den také prvotin, když
obětovati budete novou obět suchou Hospodinu, vyplníc
téhodny vaše, shromáždění svaté míti budete; žádného
díla robotného nebudete dělati. 27 A obětovati budete obět
zápalnou, u vůni spokojující Hospodina, volky mladé dva,
skopce jednoho, beránků ročních sedm, 28 A obět suchou
jejich, mouky bělné olejem zadělané tři desetiny při každém
volku, dvě desetiny při každém skopci, 29 Jednu desetinu při
každém beránku z těch sedmi beránků, 30 Kozla jednoho k
očištění vašemu. 31 To mimo obět zápalnou ustavičnou, a
obět suchou její obětovati budete; bez poškvrny ať jsou s
obětmi svými mokrými.

29 Měsíce pak sedmého v první den jeho shromáždění
svaté míti budete, žádného díla robotného nebudete
dělati; to jest den troubení vašeho. 2 A obětovati budete
zápal u vůni příjemnou Hospodinu, volka mladého jednoho,
skopce jednoho, beránků ročních bez poškvrny sedm; 3
A obět suchou při nich z mouky bělné olejem zadělané,
tři desetiny na každého volka, a dvě desetiny na každého
skopce; 4 A desetina jedna na každého beránka z sedmi
beránků; 5 A kozla jednoho v obět za hřích k očištění vás.
6 Mimo zápalnou obět novoměsíčnou s obětí její suchou,
a mimo obět zápalnou ustavičnou s obětí její suchou, a s
obětmi jejich mokrými vedlé pořádku jejich, u vůni příjemnou,
v obět ohnivou Hospodinu. 7 V desátý pak den téhož měsíce
sedmého shromáždění svaté míti budete, a ponižovati
budete životů svých; žádného díla nebudete dělati. 8 A
obětovati budete obět zápalnou Hospodinu u vůni příjemnou,
volka mladého jednoho, skopce jednoho, beránků ročních
sedm, a ti ať jsou bez poškvrny; 9 A obět suchou jejich
z mouky bělné olejem zadělané, tři desetiny na každého
volka, a dvě desetiny na každého skopce; 10 A desetina
jedna na každého beránka z těch sedmi beránků; 11 Kozla
jednoho v obět za hřích, mimo obět za hřích k očištění,
a mimo zápal ustavičný s obětí suchou jeho, a s obětmi
mokrými jejich. 12 V patnáctý také den měsíce sedmého
shromáždění svaté míti budete; žádného díla robotného
nebudete dělati, ale slaviti budete svátek Hospodinu za
sedm dní. 13 A obětovati budete zápal v obět ohnivou u
vůni spokojující Hospodina, volků mladých třinácte, skopce
dva, beránků ročních čtrnácte, a ti ať jsou bez poškvrny; 14
Též obět suchou jejich z mouky bělné olejem zadělané, tři
desetiny na každého volka z třinácti volků, dvě desetiny na
každého skopce z těch dvou skopců, 15 A jednu desetinu na
každého beránka z těch čtrnácti beránků; 16 A kozla jednoho
v obět za hřích, mimo zápal ustavičný s obětí jeho suchou i
mokrou. 17 Potom dne druhého volků mladých dvanácte,
skopce dva, beránků ročních bez poškvrny čtrnácte, 18 S
obětí suchou při nich, a s obětmi mokrými jejich při každém
volku, skopci i beránku vedlé počtu jejich, jakž jest obyčej;
19 A kozla jednoho v obět za hřích, mimo zápal ustavičný s
obětí suchou jeho a s obětmi mokrými jeho. 20 Dne pak
třetího volků jedenácte, skopce dva, a beránků ročních bez
poškvrny čtrnácte, 21 S obětí suchou a s obětmi mokrými
jejich při každém volku, skopci i beránku, vedlé počtu jejich,
jakž jest obyčej; 22 A kozla v obět za hřích jednoho, mimo
obět zápalnou ustavičnou s obětí její suchou i mokrou. 23
Dne pak čtvrtého volků deset, skopce dva, beránků ročních
bez poškvrny čtrnácte, 24 S obětí suchou i s obětmi mokrými
jejich při každém volku, skopci a beránku, vedlé počtu jejich,
jakž jest obyčej; 25 A kozla jednoho v obět za hřích, mimo
obět zápalnou ustavičnou s obětí její suchou i mokrou. 26
Dne také pátého volků devět, skopce dva, beránků ročních
bez poškvrny čtrnácte, 27 S obětí suchou i s obětmi mokrými
jejich při každém volku, skopci i beránku, vedlé počtu jejich,
jakž jest obyčej; 28 A kozla jednoho v obět za hřích, mimo
obět zápalnou ustavičnou s obětí její suchou i mokrou. 29 A
dne šestého volků osm, skopce dva, beránků ročních bez
poškvrny čtrnácte, 30 S obětí suchou a s obětmi mokrými
jejich při každém volku, skopci i beránku, vedlé počtu jejich,
jakž jest obyčej; 31 A kozla jednoho v obět za hřích, mimo
obět zápalnou ustavičnou s obětí její suchou i s obětmi
mokrými. 32 Tolikéž dne sedmého volků sedm, skopce dva,
beránků ročních bez poškvrny čtrnácte, 33 S obětí suchou i
s obětmi mokrými jejich na volky, skopce i beránky, vedlé

počtu jejich, jakž jest obyčej; 34 A kozla jednoho v obět za
hřích, mimo obět zápalnou ustavičnou s obětí její suchou i
mokrou. 35 Dne pak osmého slavnost míti budete; žádného
díla robotného nebudete dělati. 36 A obětovati budete obět
zápalnou, v obět ohnivou vůně spokojující Hospodina, volka
jednoho, skopce jednoho, a beránků ročních sedm bez
poškvrny, 37 S obětí suchou i s obětmi mokrými jejich při
volku, skopci i beráncích, vedlé počtu jejich, jakž jest obyčej;
38 A kozla jednoho v obět za hřích, mimo obět zápalnou
ustavičnou s obětí její suchou i mokrou. 39 Ty věci vykonávati
budete Hospodinu při slavnostech vašich, kromě toho, což
byste z slibu aneb z dobré vůle své obětovali, buď zápalné,
aneb suché, aneb mokré, aneb pokojné oběti vaše. 40 I
oznámil Mojžíš synům Izraelským všecky ty věci, kteréž
přikázal jemu Hospodin.

30 Mluvil také Mojžíš knížatům pokolení synů Izraelských,
řka: Totoť jest, což přikázal Hospodin: 2 Jestliže by
muž slib aneb přísahu učinil Hospodinu, závazkem zavazuje
duši svou, nezruší slova svého; podlé všeho, což vyšlo z
úst jeho, učiní. 3 Když by pak osoba ženského pohlaví
učinila slib Hospodinu, a závazkem zavázala se v domě
otce svého v mladosti své, 4 A slyše otec její slib a závazek
její, jímž zavázala duši svou, mlčel by k tomu: tedy stálí
budou všickni slibové její, i každý závazek, jímž zavázala se,
stálý bude. 5 Jestliže by pak to zrušil otec její toho dne,
když slyšel všecky ty sliby a závazky její, jimiž zavázala
duši svou, nebudouť stálí; a Hospodin odpustí jí, nebo otec
její to zrušil. 6 Pakli by vdaná byla za muže, a měla by
slib na sobě, aneb pronesla by ústy svými něco, čímž by
se zavázala, 7 A slyše muž její, nic by jí neřekl toho dne,
kteréhož slyšel: stálí budou slibové její, i závazkové, jimiž
zavázala duši svou, stálí budou. 8 Jestliže by pak muž její
toho dne, jakž uslyšel, odepřel tomu, a zrušil slib, kterýž
na sobě měla, aneb něco rty svými pronesla, čímž by se
zavázala, také odpustí jí Hospodin. 9 Všeliký pak slib vdovy
aneb ženy zahnané, jímž by se zavázala, stálý bude. 10 Ale
jestliže v domě muže svého slíbila, a závazkem zavázala se
s přísahou, 11 A slyše to muž její, mlčel k tomu a neodepřel:
tedy stálí budou všickni slibové její, a všickni závazkové,
jimiž se zavázala, stálí budou. 12 Pakli docela odepřel muž
její toho dne, jakž uslyšel, všeliký slib, kterýž vyšel z úst
jejích, a závazek, jímž zavázala se, nebude stálý; muž její
zrušil to, a Hospodin jí odpustí. 13 Všelikého slibu a každého
závazku s přísahou učiněného o trápení života jejího, muž
její potvrdí jeho, a muž její zruší jej. 14 Pakli by muž její den
po dni mlčel, tedy potvrdí všech slibů jejích, a všech závazků
jejích, kteréž na sobě má; potvrdilť jest jich, nebo neodepřel
jí v den ten, když to uslyšel. 15 Jestliže by pak slyše, potom
teprv zrušiti to chtěl, tedy on ponese nepravost její. 16 Ta
jsou ustanovení, kteráž přikázal Hospodin Mojžíšovi, mezi
mužem a ženou jeho, mezi otcem a dcerou jeho v mladosti
její, dokudž jest v domě otce svého.

31 Mluvil opět Hospodin k Mojžíšovi, řka: 2 Pomsti prvé
synů Izraelských nad Madianskými, a potom připojen
budeš k lidu svému. 3 Mluvil tedy Mojžíš k lidu, řka: Vypravte
některé z sebe k boji, aby šli proti Madianským a vykonali
pomstu Hospodinovu nad nimi. 4 Po tisíci z pokolení, ze
všech pokolení Izraelských vyšlete k boji. 5 I vydáno jest z
mnohých tisíců Izraelských po tisíci z každého pokolení, totiž
dvanácte tisíců způsobných k boji. 6 I poslal je Mojžíš po
tisíci z každého pokolení k boji, a Fínesa syna Eleazara
kněze s nimi; a nádoby svaté i trouby k troubení byly v ruce
jeho. 7 Tedy bojovali proti Madianským, jakož byl přikázal
Hospodin Mojžíšovi, a zbili všecky pohlaví mužského. 8
Pobili také krále Madianské mezi jinými, kteréž porazili,
totiž Evi, Rekem, Sur, Hur a Rebe, pět králů Madianských;
Baláma také, syna Beorova, zabili mečem. 9 A zajali synové
Izraelští ženy Madianské i děti jejich; všecka hovada jejich, i
všechny dobytky jejich, a všecka zboží jejich pobrali. 10
Všecka také města jejich, v kterýchž svá obydlí měli, i všecky
hrady jejich vypálili ohněm. 11 A všecku loupež i všecky
kořisti pobravše, lidi i hovada, 12 Vedli je k Mojžíšovi a k
Eleazarovi knězi, a ke všemu množství synů Izraelských,
i zajaté i kořisti, i loupeže, k vojsku na roviny Moábské,
kteréž jsou při Jordánu naproti Jerichu. 13 I vyšli Mojžíš a
Eleazar kněz a všecka knížata shromáždění proti nim ven
za stany. 14 Tedy rozhněval se Mojžíš na vůdce vojska,
hejtmany nad tisíci a setníky, kteříž se navraceli z boje, 15 A
řekl jim Mojžíš: A což jste zachovali všecky ženy? 16 Ej,
onyť jsou hle synům Izraelským, podlé rady Balámovy, daly
příčinu k přestoupení proti Hospodinu, při modlářství Fegor,
pročež ona rána přišla byla na lid Hospodinův. 17 Protož
nyní zmordujte všecky děti pohlaví mužského, a všecky
ženy, kteréž poznaly muže. 18 Všecky pak panny, kteréž
nepoznaly muže, zachovejte sobě živé. 19 Vy pak zůstaňte
vně za stany za sedm dní; všickni, kteřížkoli jste někoho
zabili, aneb kteříž jste se zabitého dotkli, očištovati se budete
dne třetího a dne sedmého, sebe i zajaté své. 20 Všeliké
také roucho a všecky věci kožené, i všelijaké dílo z í kozích,
i všelikou nádobu dřevěnou očistíte. 21 I řekl Eleazar kněz
vojákům, kteříž byli šli k boji: Toto jest ustanovení zákona,
kteréž byl přikázal Hospodin Mojžíšovi. 22 Zlato však, stříbro,

měď, železo, cín a olovo, 23 A cožkoli trpí oheň, ohněm
přepálíte, a přečištěno bude, však tak, když vodou očišťování
obmyto bude; což pak nemůže ohně strpěti, to skrze vodu
protáhnete. 24 Zpéřete také roucha svá v den sedmý, a čistí
budete; a potom vejdete do stanů. 25 Mluvil i to Hospodin k
Mojžíšovi, řka: 26 Sečti summu kořistí zajatých, tak z lidí
jako z hovad, ty a Eleazar kněz, a přední z čeledi otců v lidu;
27 A rozdělíš ty kořisti na dva díly, jeden mezi vojáky, kteříž
byli vytáhli na vojnu, a druhý mezi všecko shromáždění. 28
A vezmeš díl na Hospodina od mužů bojovných, kteříž byli
vyšli na vojnu, jednu duši z pěti set, buďto z lidí neb z hovad,
neb z oslů, neb z ovcí. 29 Z jejich polovice to vezmete, a
dáte Eleazarovi knězi obět vzhůru pozdvižení Hospodinu.
30 Z polovice pak té, kteráž jest synů Izraelských, vezmeš
jedno z padesáti, buďto z lidí neb z volů, neb z oslů, neb z
ovcí, a tak ze všelijakých hovad, a dáš to Levítům, držícím
stráž příbytku Hospodinova. 31 I učinil Mojžíš a Eleazar
kněz tak, jakž byl rozkázal Hospodin Mojžíšovi. 32 A bylo té
kořisti z pozůstalé ještě loupeže, kteréž nabral lid válečný,
ovec šestkrát sto tisíc, sedmdesáte a pět tisíců; 33 A volů
sedmdesáte a dva tisíce; 34 Oslů šedesáte a jeden tisíců;
35 A panen, kteréž mužů nepoznaly, všech dva a třidceti
tisíců. 36 Dostala se pak polovice jedna na díl těm, kteříž byli
vytáhli na vojnu, dobytka drobného v počtu třikrát sto tisíc,
třidceti a sedm tisíců a pět set, 37 A na díl vzatý Hospodinu
dobytka drobného šest set, sedmdesáte pět. 38 A z volů šest
a třidceti tisíců, z nichž přišlo na díl Hospodinu sedmdesáte
a dva. 39 Oslů také třidceti tisíc a pět set, z nichž přišlo na
díl Hospodinu šedesáte a jeden. 40 A lidí šestnácte tisíců, z
nichž přišlo na díl Hospodinu třidceti a dvě duše. 41 Dal
tedy Mojžíš díl oddělený Hospodinu Eleazarovi knězi, jakž
byl přikázal Hospodin Mojžíšovi. 42 Z druhé pak polovice
synů Izraelských, kterouž vzal Mojžíš od těch mužů, jenž
bojovali, 43 (A bylo té polovice k shromáždění přináležející z
ovec třikrát sto tisíc, třidceti a sedm tisíců a pět set; 44 Volů
třidceti šest tisíců; 45 Oslů třidceti tisíců a pět set; 46 A lidí
šestnácte tisíců;) 47 Z té tedy polovice synů Izraelských
vzal Mojžíš po jednom zajatém z padesáti, tak z lidí jako z
hovad, a dal to Levítům, držícím stráž příbytku Hospodinova,
jakž byl přikázal Hospodin Mojžíšovi. 48 Tedy přistoupili k
Mojžíšovi vývodové vojska, hejtmané nad tisíci a setníci, 49
A řekli jemu: My služebníci tvoji sečtli jsme počet bojovníků,
kteréž jsme měli pod spravou naší, a neubyl ani jeden z nás.
50 A protož obětujeme obět Hospodinu, každý z toho, čehož
jest dostal, nádobí zlaté, zápony, náramky, prsteny, náušnice
a řetízky, aby očištěny byly duše naše před Hospodinem. 51
Vzal tedy Mojžíš a Eleazar kněz od nich to zlato všelikého
díla řemeslného. 52 Bylo pak všeho zlata odděleného, kteréž
obětováno Hospodinu, šestnácte tisíců, sedm set a padesáte
lotů, od hejtmanů nad tisíci a od setníků. 53 (Muži zajisté
bojovní, což loupeží vzali, to sobě měli.) 54 A vzavše Mojžíš
a Eleazar kněz od hejtmanů nad tisíci a setníků to zlato,
vnesli je do stánku úmluvy, na památku synů Izraelských
před Hospodinem.

32 Měli pak synové Ruben a synové Gád dobytka velmi
mnoho, a uzřeli zemi Jazer a zemi Galád, ano místo to
místo příhodné pro dobytek. 2 Protož přistoupivše synové
Gád a synové Ruben, mluvili k Mojžíšovi a k Eleazarovi
knězi a knížatům shromáždění, řkouce: 3 Atarot a Dibon,
a Jazer a Nemra, Ezebon a Eleale, a Saban a Nébo a
Beon, 4 Země, kterouž zbil Hospodin před shromážděním
Izraelským, jest země příhodná ku pastvě dobytku, a my
služebníci tvoji máme drahně dobytka. 5 (Protož řekli:)
Jestliže jsme nalezli milost před očima tvýma, nechť jest
dána krajina ta služebníkům tvým k vládařství, ať nechodíme
za Jordán. 6 I odpověděl Mojžíš synům Gád a synům Ruben:
Což bratří vaši půjdou sami k boji, a vy zde zůstanete? 7 I
proč roztrhujete mysli synů Izraelských, aby nesměli jíti do
země, kterouž jim dal Hospodin? 8 Takť jsou učinili otcové
vaši, když jsem je poslal z Kádesbarne, aby prohlédli zemi
tu. 9 Kteřížto, když přišli až k údolí Eškol a shlédli zemi,
potom vrátivše se, odvrátili mysl synů Izraelských, aby nešli
do země, kterouž dal jim Hospodin. 10 Èímž popuzen jsa k
hněvu Hospodin v den ten, přisáhl, řka: 11 Zajisté že lidé ti,
kteříž vyšli z Egypta, od dvadcítiletých a výše, neuzří země
té, kterouž jsem s přísahou zaslíbil Abrahamovi, Izákovi a
Jákobovi, nebo ne cele následovali mne, 12 Kromě Kálefa,
syna Jefonova Cenezejského, a Jozue, syna Nun, nebo
cele následovali Hospodina. 13 I popudila se prchlivost
Hospodinova na Izraele, a učinil, aby byli tuláci na poušti za
čtyřidceti let, dokudž nezahynul všecken ten věk, kterýž činil
zlé před očima Hospodinovýma. 14 A hle, vy nastoupili jste na
místo otců svých, plémě lidí hříšných, abyste vždy přidávali
k hněvu prchlivosti Hospodinovy na Izraele. 15 Jestliže se
odvrátíte od následování jeho, i ont' také opustí jej na poušti
této, a tak budete příčina zahynutí všeho lidu tohoto. 16
Přistoupivše pak znovu, řekli jemu: Stáje dobytkům a stádům
svým zde vzděláme, a města dítkám svým, 17 Sami pak
v odění pohotově budeme, statečně sobě počínajíce před
syny Izraelskými, dokavadž jich neuvedeme na místo jejich;
mezi tím zůstanou dítky naše v městech hrazených, pro
bezpečnost před obyvateli země. 18 Nenavrátíme se do
domů svých, až prvé vládnouti budou synové Izraelští jeden

každý dědictvím svým; 19 Aniž vezmeme jakého dědictví s
nimi za Jordánem neb dále, když dosáhneme dědictví svého
z této strany Jordánu, k východu slunce. 20 I odpověděl jim
Mojžíš: Jestliže učiníte tak, jakž jste mluvili, a jestliže půjdete
v odění před Hospodinem k boji, 21 A šli byste za Jordán vy
všickni v odění před Hospodinem, dokavadž by nevyhnal
nepřátel svých od tváři své, 22 A nebyla podmaněna všecka
země před Hospodinem: potom navrátíte se, a budete bez
viny před Hospodinem i před Izraelem; tak přijde země
tato vám v dědictví před Hospodinem. 23 Pakli neučiníte
toho, hle, zhřešíte proti Hospodinu, a vězte, že pomsta vaše
přijde na vás. 24 Stavějte sobě tedy města pro dítky, a
stáje pro dobytky své, a což vyšlo z úst vašich, učiňte. 25 I
odpovědělo pokolení synů Gád a synů Ruben Mojžíšovi,
řka: Služebníci tvoji učiní, jakž pán náš rozkazuje. 26 Dítky
naše a ženy naše, dobytek náš a všecka hovada naše, tu
zůstanou v městech Galád, 27 Služebníci pak tvoji přejdou
jeden každý v odění způsobný před Hospodinem k boji,
jakož mluví pán můj. 28 I poručil o nich Mojžíš Eleazarovi
knězi a Jozue, synu Nun, a předním v čeledech pokolení
synů Izraelských, 29 A řekl jim: Jestliže přejdou synové Gád
a synové Ruben s vámi za Jordán všickni hotovi k boji před
Hospodinem, a byla by již podmaněna země před vámi, dáte
jim zemi Galád k vládařství. 30 Pakli by nešli v odění s vámi,
tedy dědictví míti budou u prostřed vás v zemi Kanán. 31 I
odpověděli synové Gád a synové Ruben, řkouce: Jakž mluvil
Hospodin služebníkům tvým, tak učiníme: 32 My půjdeme v
odění před Hospodinem do země Kanán, a zůstane nám
v dědictví vládařství naše z této strany Jordánu. 33 Tedy
dal jim Mojžíš, synům totiž Gád a synům Ruben a polovici
pokolení Manasses, syna Jozefova, království Seona, krále
Amorejského, a království Oga, krále Bázanského, zemi s
městy jejími při pomezích, i města země té všudy vůkol. 34
A vzdělali synové Gád, Dibon, Atarot a Aroer, 35 A Atrot,
Sofan, Jazer a Jegbaa, 36 A Betnemra a Betaran, města
hrazená, a stáje pro dobytky. 37 Synové pak Ruben vystavěli
Ezebon, Eleale a Kariataim, 38 A Nébo a Balmeon, změnivše
jim jména; také Sabma, a dali jiná jména městům, kteráž
vzdělali. 39 Táhli pak synové Machir, syna Manassesova, do
Galád, a vzavše tu krajinku, vyhnali Amorejského, kterýž
tam bydlil. 40 I dal Mojžíš zemi Galád Machirovi, synu
Manassesovu, a bydlil v ní. 41 Jair také syn Manassesův
táhl a vzal vsi jejich, a nazval je vsi Jairovy. 42 Nobe také
táhl, a vzal Kanat a městečka jeho, a nazval je Nobe od
jména svého.

33 Tato jsou tažení synů Izraelských, kteříž vyšli z země
Egyptské po houfích svých, pod spravou Mojžíše a
Arona. 2 Sepsal pak Mojžíš vycházení jejich podlé toho, jakž
táhli k rozkazu Hospodinovu. Tato jsou tedy vycházení jejich
podlé toho, jakž táhli. 3 Nejprv z Ramesses jdouce prvního
měsíce, v patnáctý den téhož prvního měsíce, nazejtří po
slavnosti Fáze vyšli synové Izraelští v ruce silné před očima
všech Egyptských, 4 Kdyžto Egyptští pochovávali všecky
prvorozené, kteréž zbil Hospodin mezi nimi, a při bozích
jejich vykonal Hospodin soudy své. 5 Hnuvše se tedy synové
Izraelští z Ramesses, položili se v Sochot. 6 Potom hnuvše
se z Sochot, položili se v Etam, jenž jest při kraji pouště. 7
A hnuvše se z Etam, navrátili se zase k Fiarot, jenž jest
před Belsefon, a položili se před Magdalem. 8 A hnuvše
se z Fiarot, šli prostředkem moře na poušť, a ušedše tří
dnů cesty po poušti Etam, položili se v Marah. 9 Jdouce
pak z Marah, přišli do Elim, kdežto bylo dvanácte studnic
vod, a sedmdesáte palm. I položili se tu. 10 A hnuvše se z
Elim, položili se u moře Rudého. 11 Potom hnuvše se od
moře Rudého, položili se na poušti Sin. 12 A když se hnuli z
pouště Sin, položili se v Dafka. 13 A hnuvše se z Dafka,
položili se v Halus. 14 Hnuvše se pak z Halus, rozbili stany
v Rafidim, kdežto lid neměl vody ku pití. 15 A hnuvše se
z Rafidim, položili se na poušti Sinai. 16 Hnuvše se pak
z pouště Sinai, položili se v Kibrot Hattáve. 17 A když se
hnuli z Kibrot Hattáve, položili se v Hazerot. 18 Hnuvše se
pak z Hazerot, položili se v Retma. 19 A z Retma hnuvše
se, položili se v Remmon Fáres. 20 Potom hnuvše se z
Remmon Fáres, položili se v Lebna. 21 A hnuvše se z Lebna,
položili se v Ressa. 22 A hnuvše se z Ressa, položili se v
Cehelot. 23 Z Cehelot pak hnuvše se, položili se na hoře
Sefer. 24 A když se hnuli s hory Sefer, položili se v Arad.
25 A hnuvše se z Arad, položili se v Machelot. 26 Potom
hnuvše se z Machelot, položili se v Tahat. 27 A hnuvše se z
Tahat, položili se v Tár. 28 A když se hnuli z Tár, položili se v
Metka. 29 A hnuvše se z Metka, položili se v Esmona. 30 Z
Esmona pak hnuvše se, položili se v Moserot. 31 A když se
hnuli z Moserot, položili se v Benejakan. 32 A hnuvše se z
Benejakan, položili se v Chor Gidgad. 33 A hnuvše se z Chor
Gidgad, položili se v Jotbata. 34 Když se pak hnuli z Jotbata,
položili se v Habrona. 35 A z Habrona hnuvše se, položili se v
Aziongaber. 36 A odtud hnuvše se, položili se na poušti Tsin,
jenž jest Kádes. 37 A hnuvše se z Kádes, položili se na hoře
řečené Hor, při končinách země Edomské. 38 Tu vstoupil
Aron kněz na horu, jenž slove Hor, k rozkazu Hospodinovu,
a umřel tam, léta čtyřidcátého po vyjití synů Izraelských z
země Egyptské, v první den měsíce pátého. 39 A byl Aron

ve stu ve dvadcíti a třech letech, když umřel na hoře Hor. 40
Uslyšel také Kananejský král v Arad, kterýž bydlil na poledne
v zemi Kananejské, že by táhli synové Izraelští. 41 Tedy
hnuvše se s hory Hor, položili se v Salmona. 42 A hnuvše se
z Salmona, položili se v Funon. 43 Z Funon pak hnuvše se,
položili se v Obot. 44 A když se hnuli z Obot, rozbili stany při
pahrbcích hor Abarim, na pomezí Moábském. 45 Potom
hnuvše se od těch pahrbků, položili se v Dibongad. 46 Z
Dibongad hnuvše se, položili se v Helmondeblataim. 47
A když se hnuli z Helmondeblataim, položili se na horách
Abarim proti Nébo. 48 Odšedše pak z hor Abarim, položili
se na rovinách Moábských, při Jordánu proti Jerichu. 49 A
rozbili stany při Jordánu, od Betsimot až do Abelsetim, na
rovinách Moábských. 50 Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi na
rovinách Moábských, při Jordánu naproti Jerichu, řka: 51
Mluv k synům Izraelským a rci jim: Když přejdete Jordán, a
vejdete do země Kananejské, 52 Vyžeňte všecky obyvatele
země té od tváři vaší, a zkazte všecky rytiny jejich; i všecky
obrazy slité jejich zkazte, všecky také výsosti jejich zbořte.
53 A když vyženete obyvatele země, bydliti budete v ní; nebo
vám jsem dal tu zemi, abyste jí dědičně vládli. 54 Kteroužto
rozdělíte sobě k dědictví losem, vedlé čeledí svých. Kterých
jest více, těm větší dědictví dáte, kterých pak jest méně, těm
menší dědictví dáte. Na kterém místě komu los padne, to
jemu bude; podlé pokolení otců svých dědictví dosáhnete.
55 Pakli nevyženete obyvatelů země od tváři své, tedy ti,
kterýchž zanecháte, budou vám jako trní v očích vašich, a
jako ostnové po bocích vašich, a budou vás ssužovati na
zemi, na kteréž vy bydliti budete. 56 A na to přijde, abych to,
což jsem jim umínil učiniti, vám učinil.

34 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, řka: 2 Přikaž synům
Izraelským a rci jim: Když vejdete do země Kanán,
(tať jest země, kteráž se dostane vám v dědictví, země
Kananejská s pomezími svými), 3 Strana polední vaše bude
poušť Tsin vedlé pomezí Edomských; a bude vaše pomezí
polední od břehu moře slaného k východu. 4 A zatočí se to
pomezí polední k Maleakrabim, a půjde až k Tsin, a potáhne
se od poledne přes Kádesbarne; a odtud vyjde ke vsi Addar,
a vztáhne se až k Asmon. 5 Od Asmon zatočí se pomezí to
vůkol až ku potoku Egyptskému, a tu se skonávati bude k
západu. 6 Pomezí pak západní budete míti moře veliké;
to bude vaše pomezí západní. 7 A pomezí půlnoční toto
míti budete: Od moře velikého vyměříte sobě k hoře řečené
Hor. 8 Od hory Hor vyměříte sobě, až kde se vchází do
Emat, a skonávati se bude pomezí to u Sedad. 9 A odtud
půjde pomezí to k Zefronu, a konec jeho u vsi Enan; to
bude pomezí vaše k straně půlnoční. 10 Vyměříte sobě
také pomezí k východu od vsi Enan až do Sefama. 11 A od
Sefama schýlí se to pomezí až k Reblata, od východu maje
Ain; a schýlí se pomezí to, a přijde k straně moře Ceneret k
východu. 12 A vztáhne se to pomezí k Jordánu, a bude konec
jeho u slaného moře. Ta země vaše bude po svých pomezích
vůkol. 13 Tedy oznámil to Mojžíš synům Izraelským, řka: Ta
jest země, kterouž dědičně obdržíte losem, jakož přikázal
Hospodin, abych ji dal devateru pokolení a polovici pokolení
Manassesova. 14 Nebo vzalo pokolení synů Ruben po
domích otců svých, a pokolení synů Gád po domích otců
svých, a polovice pokolení Manassesova vzali dědictví své.
15 Půl třetího pokolení vzali dědictví své před Jordánem
proti Jerichu, k straně na východ slunce. 16 Mluvil opět
Hospodin k Mojžíšovi, řka: 17 Tato jsou jména mužů, kteříž
v dědictví rozdělí vám zemi: Eleazar kněz, a Jozue, syn
Nun. 18 Kníže také jedno z každého pokolení vezmete k
rozdělování dědictví země. 19 A tato jsou jména mužů:
Z pokolení Juda Kálef, syn Jefonův; 20 Z pokolení synů
Simeon Samuel, syn Amiudův; 21 Z pokolení Beniaminova
Helidad, syn Chaselonův; 22 Z pokolení synů Dan kníže
Bukci, syn Jogli; 23 Z synů Jozefových z pokolení synů
Manasses kníže Haniel, syn Efodův; 24 Z pokolení synů
Efraim kníže Kamuel, syn Seftanův; 25 A z pokolení synů
Zabulon kníže Elizafan, syn Farnachův; 26 Z pokolení synů
Izachar kníže Faltiel, syn Ozanův; 27 A z pokolení synů
Asser kníže Ahiud, syn Salonův; 28 A z pokolení synů
Neftalím kníže Fedael, syn Amiudův. 29 Ti jsou, jimž přikázal
Hospodin, aby rozdělili země k dědictví synům Izraelským v
zemi Kananejské.

35 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi na rovinách Moábských,
při Jordánu proti Jerichu, řka: 2 Přikaž synům
Izraelským, ať dadí Levítům z dědictví, kterýmž vládnouti
budou, města k bydlení, i podměstí měst vůkol nich, 3 Aby
měli města k bydlení, podměstí pak jejich pro dobytky jejich, i
pro statky jejich, a pro všecka hovada jejich. 4 Podměstí pak
měst, kteráž dáte Levítům, vzdálí budou ode zdi městské na
tisíc loktů zevnitř vůkol. 5 Protož vyměříte vně za každým
městem na východ slunce dva tisíce loktů, na poledne též
dva tisíce loktů, také na západ dva tisíce loktů, i na půlnoci
dva tisíce loktů, tak aby bylo město v prostředku. Ta bude
míra podměstí měst jejich. 6 Z těch pak měst, kteráž dáte
Levítům, oddělíte šest měst k útočišti, aby tam utekl, kdož
by někoho zabil; a k těm přidáte jim ještě čtyřidceti dvě
města. 7 I bude všech měst, kteráž dáte Levítům, čtyřidceti
osm měst i s podměstími jejich. 8 Těch pak měst, kteráž

dáte z vládařství synů Izraelských, od těch, kteříž více mají,
více vezmete, a od těch, kteříž méně mají, méně vezmete;
jedno každé pokolení vedlé velikosti dědictví, jímž vládnouti
budou, dá z měst svých Levítům. 9 I mluvil Hospodin k
Mojžíšovi, řka: 10 Mluv k synům Izraelským a rci jim: Když
přejdete Jordán, a vejdete do země Kananejské, 11 Vybéřete
sobě města, a ta města budete míti k utíkání, aby tam utekl
ten, kterýž by někoho zabil z nedopatření. 12 A budou
vám ta města k útočišti před přítelem, aby neumřel ten,
kdož zabil, dokudž by se nepostavil před shromážděním
k soudu. 13 Z těch tedy měst, kteráž dáte, šest měst k
útočišti míti budete. 14 Tři města dáte před Jordánem, též
tři města dáte v zemi Kananejské; i budou města útočiště.
15 Synům Izraelským i příchozímu, i podruhu mezi nimi
bude těch šest měst k útočišti, aby tam utekl, kdož by koli
ranil někoho z nedopatření. 16 Jestliže by pak železem
ranil někoho, tak až by umřel, vražedlník jest; smrtí umře
vražedlník takový. 17 Pakli by hodě kamenem, jímž by mohl
zabiti, udeřil někoho, tak že by umřel, vražedlník jest; smrtí
umře vražedlník takový. 18 Pakli by hodě dřevem, kterýmž
by mohl zabiti, udeřil někoho, tak že by umřel, vražedlník
jest; smrtí umře vražedlník takový. 19 Přítel zabitého zabije
vražedlníka toho; kdyžkoli ho dostane, on sám zabije ho.
20 Aneb jestliže by z nenávisti strčil někým, aneb shodil
by něco na něho z úkladu, tak že by od toho umřel; 21
Aneb jestliže by z nepřátelství rukou udeřil někoho, tak
že by umřel: smrtí umře bitec ten, vražedlník jest; přítel
zabitého zabije vražedlníka toho, jakž ho nejprv dostane. 22
Jestliže by pak náhodou a ne z nepřátelství strčil někým,
aneb shodil by na něho nějakou věc bez úkladu; 23 Aneb
jaký koli kámen, od něhož by umříti mohl, shodil by na něj z
nedopatření, tak že by umřel, nebyv s ním v nepřátelství, ani
nehledaje zlého jeho: 24 Tedy souditi bude shromáždění
mezi bitcem a mezi přítelem zabitého vedlé soudů těchto. 25
A vysvobodí shromáždění vražedlníka toho z rukou přítele
zabitého, a káže se jemu navrátiti shromáždění k městu
útočiště jeho, do něhož utekl; i bude bydliti v něm, dokudž
neumře kněz nejvyšší, kterýž pomazán jest olejem svatým.
26 Jestliže by pak ten, kterýž zabil člověka, vyšel z mezí
města útočiště svého, do něhož utekl, 27 A přítel zabitého
našel by jej vně, an přešel meze města útočiště svého,
a zabil by přítel zabitého vražedlníka toho, nebude vinen
krví. 28 Nebo v městě útočiště svého bydliti má, dokudž by
neumřel kněz nejvyšší. Když by pak umřel kněz nejvyšší,
navrátí se vražedlník do země vládařství svého. 29 A bude
vám toto za ustanovení soudné v pronárodech vašich, ve
všech příbytcích vašich. 30 Kdož by koli měl na smrt vydati
někoho, podlé vyznání svědků sáhne na vražedlníka; ale
jeden svědek nebude moci svědčiti proti někomu na smrt. 31
Nevezmete pak výplaty za člověka vražedlníka, kterýž, jsa
nešlechetný, jest smrti hoden, než smrtí ať umře. 32 Aniž
také vezmete výplaty od toho, kterýž utekl do města útočiště
svého, aby se navrátil k bydlení do země své, prvé než by
umřel kněz, 33 Abyste nepoškvrnili země, v níž jste. Nebo
krev taková poškvrnila by země, aniž také země očištěna
býti může od krve, kteráž jest vylita na ní, jediné krví toho,
kterýž vylil ji. 34 Protož nepoškvrňujte země, v kteréž bydlíte,
kdežto já přebývám; nebo já Hospodin přebývám u prostřed
synů Izraelských.

36 Přistoupili pak starší z čeledi synů Galád, syna Machir,
syna Manassesova, z čeledi synů Jozefových, a mluvili
před Mojžíšem a před knížaty předními z synů Izraelských,
2 A řekli: Tobě pánu mému přikázal Hospodin, abys losem
dal zemi v dědictví synům Izraelským; přikázáno jest také
pánu mému od Hospodina, aby dal dědictví Salfada, bratra
našeho, dcerám jeho. 3 Kteréž jestliže někomu z pokolení
synů Izraelských, kromě z pokolení svého, dány budou za
manželky, odejde dědictví jejich od dědictví otců našich, a
přidáno bude k dědictví pokolení toho, do kteréhož by se
vdaly, a tak z losu dědictví našeho ubude. 4 A když budou
míti synové Izraelští léto milostivé, připojeno bude dědictví
jejich k dědictví pokolení toho, do kteréhož by se vdaly, a
tak od dědictví pokolení otců našich odtrženo bude dědictví
jejich. 5 Tedy přikázal Mojžíš synům Izraelským podlé řeči
Hospodinovy, řka: Dobře pokolení synů Jozefových mluví. 6
To jest, což přikázal Hospodin o dcerách Salfadových, řka:
Za kohož se jim líbiti bude, nechť se vdadí, však v čeledi
domu otce svého ať se vdávají, 7 Aby nebylo přenášíno
dědictví synů Izraelských z pokolení na pokolení; nebo
synové Izraelští jeden každý přídržeti se bude dědictví
pokolení otců svých. 8 A každá dcera z pokolení synů
Izraelských, kteráž by měla dědictví, za někoho z čeledi
pokolení otce svého vdá se, aby vládli synové Izraelští
jeden každý dědictvím otců svých, 9 Aby nebylo přenášíno
vládařství z jednoho pokolení na druhé pokolení, ale jeden
každý z pokolení synů Izraelských dědictví svého přídržeti
se bude. 10 Jakož přikázal Hospodin Mojžíšovi, tak učinily
dcery Salfadovy. 11 Nebo Mahla, Tersa a Hegla, Melcha a
Noa, dcery Salfad, vdaly se za syny strýců svých. 12 Do
čeledi synů Manasse, syna Jozefova, vdaly se, a zůstalo
dědictví jejich při pokolení čeledi otce jejich. 13 Tato jsou
přikázaní a soudové, kteréž přikázal Hospodin skrze Mojžíše

synům Izraelským, na rovinách Moábských, při Jordánu proti
Jerichu.

5 Mojžišova

1 Tato jsou slova, kteráž mluvil Mojžíš ke všemu lidu
Izraelskému před Jordánem na poušti, na rovinách proti
moři Rudému, mezi Fáran a Tofel a Lában a Hazerot a
Dizahab. **2** Jedenácte dní cesty jest od Oréb přes hory
Seir až do Kádesbarne. **3** Stalo se pak čtyřidcátého léta,
jedenáctého měsíce, v první den téhož měsíce, že mluvil
Mojžíš synům Izraelským všecky věci, kteréž jemu byl
přikázal Hospodin oznámiti jim, **4** Kdyžto již byl zabil Seona,
krále Amorejského, kterýž bydlil v Ezebon, a Oga, krále
Bázan, kterýž bydlil v Astarot, zabil v Edrei. **5** Před Jordánem,
v zemi Moábské, počal Mojžíš vysvětlovati zákona tohoto,
řka: **6** Hospodin Bůh náš mluvil k nám na Orébě, řka: Dosti
jste již na hoře této bydlili. **7** Obraťte se, táhněte a jděte
k hoře Amorejských, na všecko vůkolí její, buď na roviny,
na hory, na údolí, na poledne, i na břehy mořské, k zemi
Kananejské a k Libánu, až k řece veliké, k řece Eufrates.
8 Ej, ukázal jsem vám tu zemi; vejdětež do ní, a dědičně
vládněte jí, kterouž s přísahou zaslíbil dáti Hospodin otcům
vašim, Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi, i semeni jejich
po nich. **9** A mluvil jsem k vám toho času, řka: Nemohuť
sám nésti vás. **10** Hospodin Bůh váš rozmnožil vás, a hle,
rozmnoženi jste dnes jako hvězdy nebeské. **11** (Hospodin
Bůh otců vašich rozmnožiž vás nad to, jakž jste nyní, tisíckrát
více, a požehnej vám, jakož jest mluvil vám.) **12** Kterak
bych nesl sám práci vaši, břímě vaše a nesnáze vaše?
13 Vydejte z sebe muže moudré a opatrné, a zkušené z
pokolení svých, abych je vám představil. **14** I odpověděli jste
mi a řekli jste: Dobráť jest ta věc, kterouž jsi učiniti rozkázal.
15 Vzav tedy přední z pokolení vašich, muže moudré a
zkušené, ustanovil jsem je knížaty nad vámi, hejtmany nad
tisíci, setníky, padesátníky, desátníky a správce v pokoleních
vašich. **16** Přikázal jsem také soudcům vašim toho času, řka:
Vyslýchejte pře mezi bratřími svými, a suďte spravedlivě mezi
mužem a bratrem jeho, i mezi příchozím jeho. **17** Nebudete
přijímati osoby v soudu; jakž malého tak i velikého slyšeti
budete, nebudete se báti žádného, nebo Boží soud jest.
Jestliže byste pak měli jakou věc nesnadnou, vznesete na
mne, a vyslyším ji. **18** Přikázal jsem vám, pravím, toho času
všecko, co byste činiti měli. **19** Potom pak hnuvše se z Oréb,
přešli jsme všecku poušť tuto velikou a hroznou, kterouž jste
viděli, jdouce cestou k hoře Amorejských, jakož nám byl
přikázal Hospodin Bůh náš, a přišli jsme až do Kádesbarne.
20 I řekl jsem vám: Přišli jste až k hoře Amorejské, kterouž
Hospodin Bůh náš dává nám. **21** Ej, dal Hospodin Bůh tvůj
tu zemi tobě; vstupiž a vládni jí, jakož řekl Hospodin Bůh
otců tvých tobě; neboj se, aniž se strachuj. **22** Vy pak všickni
přistoupili jste ke mně a řekli jste: Pošleme muže před
sebou, kteříž by nám shlédli zemi, a oznámili by nám něco
o cestě, kterouž bychom vstoupiti měli, i města, do nichž
bychom přijíti měli. **23** Kterážto řeč líbila se mně, a vzal jsem
z vás dvanácte mužů, jednoho muže z každého pokolení.
24 A oni obrátivše se a vstoupivše na horu, přišli až k údolí
Eškol a shlédli zemi. **25** Nabrali také s sebou ovoce země
té, a přinesli nám, a oznámili nám o těch věcech, řkouce:
Dobráť jest země, kterouž Hospodin Bůh náš dává nám.
26 A však jste nechtěli jíti, ale odpírali jste řeči Hospodina Boha
svého. **27** A reptali jste v staních svých, řkouce: Proto že
nás v nenávisti měl Hospodin, vyvedl nás z země Egyptské,
aby nás vydal v ruce Amorejského, a zahladil nás. **28** Kam
bychom šli? Bratří naši zstrašili srdce naše, pravíce: Lid ten
jest větší a vyšší nežli my, města veliká a hrazená až k nebi,
ano i syny Enakovy tam jsme viděli. **29** I řekl jsem vám:
Nebojte se, ani se strachujte jich. **30** Hospodin Bůh váš,
kterýž jde před vámi, onť bojovati bude za vás rovně tak,
jakž učinil s vámi v Egyptě, před očima vašima. **31** Ano i na
poušti viděl jsi, kterak nesl tebe Hospodin Bůh tvůj, jako nosí
člověk syna svého, a to po vší cestě, kterouž jste šli, až
jste přišli na toto místo. **32** A ani tak uvěřili jste Hospodinu
Bohu svému, **33** Kterýž k vyhledání vám místa, na kterémž
byste se klásti měli, v noci předcházel vás cestou v ohni,
aby vám ukázal cestu, kterouž byste měli jíti, a v oblace ve
dne. **34** Uslyšel pak Hospodin hlas řečí vašich, a rozhněval
se, a přisáhl, řka: **35** Jistě že nižádný z lidí těchto pokolení
zlého neuzří země té dobré, kterouž jsem s přísahou zaslíbil
dáti otcům vašim, **36** Kromě Kálefa, syna Jefonova; tenť ji
uzří, a jemu dám zemi, po níž chodil, i synům jeho, proto že
cele následoval Hospodina. **37** Ano i na mne rozhněval se
Hospodin příčinou vaší, řka: Také ani ty nevejdeš tam. **38**
Jozue, syn Nun, kterýž stojí před tebou, onť vejde tam, jeho
posilň, nebo on rozdělí ji losem Izraelovi. **39** A dítky vaše,
o kterýchž jste pravili, že v loupež budou, a synové vaši,
kteříž ještě neznají dobrého ani zlého, oni vejdou do ní, a jim
dám ji; oni dědičně ji obdrží. **40** Vy pak obrátíce se, jděte na
poušť cestou k moři Rudému. **41** A odpověděvše, řekli jste
ke mně: Zhřešiliť jsme Hospodinu. My vstoupíme a budeme
bojovati podlé toho všeho, jakž rozkázal nám Hospodin Bůh
náš. A vzavše všickni odění svá válečná na sebe, hotovi
jste byli vstoupiti na horu. **42** Hospodin pak řekl mi: Rci
jim: Nevstupujte a nebojujte, neboť nejsem u prostřed vás,
abyste nebyli poraženi před nepřátely svými. **43** A když jsem
vám to mluvil, neuposlechli jste, nýbrž odporni jste byli řeči
Hospodinově, a všetečně vstoupili jste na horu. **44** Tedy

vytáhl Amorejský, kterýž bydlil na té hoře, proti vám, a honili
vás, jako činívají včely, a potřeli vás na hoře Seir až do
Horma. 45 A navrátivše se, plakali jste před Hospodinem,
ale neuslyšel Hospodin hlasu vašeho, a uší svých nenaklonil
k vám. 46 I zůstali jste v Kádes za mnohé dny, podlé počtu
dnů, v nichž jste tam byli.

2 Potom obrátivše se, táhli jsme na tu poušť cestou k moři
Rudému, jakož mluvil Hospodin ke mně, a obcházeli jsme
horu Seir za dlouhý čas, 2 Až mi řekl Hospodin takto: 3 Dosti
jste již obcházeli horu tuto, obraťtež se k straně půlnoční. 4
A lidu přikaž, řka: Půjdete přes pomezí bratří svých synů
Ezau, kteříž bydlí v Seir. Ačkoli budou se vás báti, hleďte
však pilně, 5 Abyste jich nedráždili; nebo nedám vám z
země jejich ani šlepěje nožné, proto že v dědictví Ezau
dal jsem horu Seir. 6 Pokrmů koupíte od nich za peníze, a
jísti budete, i vody také ku pití za peníze od nich jednati
budete. 7 Nebo Hospodin Bůh tvůj požehnal tobě při všeliké
práci rukou tvých, a zná, že jdeš přes poušť velikou tuto; již
čtyřidceti let Hospodin Bůh tvůj byl s tebou, aniž jsi měl v čem
nedostatku. 8 A šli jsme od bratří našich, synů Ezau, kteříž
bydlí v Seir, s cesty polní od Elat a od Aziongaber, a uchýlili
jsme se, abychom šli cestou po poušti Moábské. 9 I řekl mi
Hospodin: Neškoď Moábským, ani jich popouzej k boji, nebo
nedám tobě v zemi jejich dědictví, poněvadž synům Lot dal
jsem Ar v dědictví. 10 (Emim prvé bydlili v ní, lid veliký a
mnohý, a vysokého zrostu, jako Enakim. 11 Oni také za obry
držáni byli jako Enakim, ale Moábští říkali jim Emim. 12 V
Seir pak bydlili prvé Horejští, kteréž synové Ezau vyhnali, a
zahladili je před tváří svou, a bydlili tu místo nich, jako učinil
Izrael v zemi vládařství svého, kterouž jim dal Hospodin.) 13
Nyní vstanouce, přejděte potok Záred. I přešli jsme potok
Záred. 14 Èasu pak, v němž jsme šli z Kádesbarne, až jsme
přešli potok Záred, bylo let třidceti osm, dokavadž nebyl
vyhlazen všecken věk mužů bojovných z prostřed stanů,
jakož jim přisáhl Hospodin. 15 Nebo ruka Hospodinova byla
proti nim k setření jich z prostředku stanů, dokudž nevyhladil
jich. 16 I stalo se, když všickni muži ti bojovní vyhynuli z
prostředku lidu, 17 Že mluvil Hospodin ke mně, řka: 18 Ty
přejdeš dnes pomezí Moábské k městu Ar, 19 A přiblížíš se
k synům Ammon. Nessužujž jich a nepopouzej jich k boji,
nebo nedám tobě v zemi synů Ammon dědictví, poněvadž
synům Lotovým dal jsem ji k vládařství. 20 (I ona také držána
byla za zemi obrů; nebo obrové před tím bydlili v ní, kterýmž
Ammoninští říkali Zamzomim, 21 Lid veliký a mnohý, a
vysokého zrostu, jako Enakim. Ale zahladil je Hospodin před
tváří jejich, a vešli v dědictví jejich, a bydlili na místě jejich,
22 Jakož učinil synům Ezau bydlícím v Seir, pro něž vyhladil
Horejské před tváří jejich, i vešli v dědictví jejich, a bydlili na
místě jejich až do dnešního dne. 23 Hevejské také, kteříž
bydlili v Azerim až do Gáza, Kaftorejští, kteříž vyšli z Kaftor,
zahladili je, a bydlili na místě jejich.) 24 Vstanouce, beřte se
a přejděte potok Arnon. Hle, dal jsem v ruce tvé Seona,
krále Ezebon Amorejského, a zemi jeho; začniž jí vládnouti,
a bojuj válečně proti němu. 25 Dnes počnu pouštěti strach a
lekání se tebe na lidi, kteříž jsou pode vším nebem, tak že
kteřížkoli uslyší pověst o tobě, třásti a lekati se budou tváři
tvé. 26 I poslal jsem posly z pouště Kedemot k Seonovi, králi
Ezebon, s slovy pokojnými, řka: 27 Nechť projdu skrze zemi
tvou, přímo cestou půjdu, neuchýlím se ani na pravo ani na
levo. 28 Pokrmů za peníze prodáš mi, abych jedl, vody také
za peníze dáš mi, a píti budu; toliko pěšky projdu, 29 Jakož
mi učinili synové Ezau, kteříž bydlí v Seir, a Moábští, kteříž
bydlí v Ar, dokudž nepřejdu Jordánu, jda k zemi, kterouž
Hospodin Bůh náš dává nám. 30 Ale nechtěl dopustiti Seon,
král Ezebon, abychom prošli zemi jeho; nebo byl zatvrdil
Hospodin Bůh tvůj ducha jeho, a ztužil srdce jeho, aby dal
jej v ruce tvé, jakož se vidí podnes. 31 (Nebo řekl mi byl
Hospodin: Aj, již jsem počal v moc dávati tobě Seona i zemi
jeho; začniž jí vládnouti, abys dědičně obdržel zemi jeho.) 32
A vytáhl byl Seon proti nám, on i všecken lid jeho k boji do
Jasa. 33 I dal jej nám Hospodin Bůh náš, a porazili jsme ho s
syny jeho i se vším lidem jeho. 34 Vzali jsme také toho času
všecka města jeho, a dali jsme v prokletí lid těch všech měst,
i ženy i děti, žádného nepozůstavivše. 35 Toliko hovada
rozebrali jsme sobě, a kořisti z měst, kterýchž jsme dobyli.
36 Od Aroer jenž jest na břehu potoka Arnon, a od města,
kteréž jest v údolí, až do Galád nebylo města, kteréž by
ostáti mohlo před námi; všecka nám dal Hospodin Bůh náš.
37 Toliko k zemi synů Ammon nepřiblížils se, ani k žádné
krajině ležící při potoku Jabok, ani k městům na horách, a k
žádnému místu, kteréž zapověděl Hospodin Bůh náš.

3 Potom obrátivše se, táhli jsme cestou k Bázan. I vytáhl
Og, král Bázan, proti nám, on i všecken lid jeho k bitvě
do Edrei. 2 I řekl mi Hospodin: Neboj se ho, nebo v ruce tvé
dal jsem jej, i všecken lid jeho i zemi jeho, a učiníš jemu tak,
jako jsi učinil Seonovi, králi Amorejskému, kterýž bydlil v
Ezebon. 3 Dal tedy Hospodin Bůh náš v ruce naše i Oga,
krále Bázan, a všecken lid jeho, i porazili jsme jej, tak že
jsme nepozůstavili po něm žádného živého. 4 Dobyli jsme
také téhož času všech měst jeho; nebylo města, kteréhož
bychom jim neodjali, šedesáte měst, všecku krajinu Argob,
království Oga v Bázan. 5 Všecka ta města byla ohražená

zdmi vysokými, branami a závorami, kromě měst otevřených,
jichž bylo velmi mnoho. 6 A vyplénili jsme je, jako jsme učinili
Seonovi, králi Ezebon, vyhladivše všecka města, muže,
ženy i dítky. 7 Všecka pak hovada a kořisti měst rozebrali
jsme sobě. 8 Vzali jsme také téhož času zemi z ruky dvou
králů Amorejských, kteráž byla před Jordánem, od potoku
Arnon až k hoře Hermon, 9 (Sidonští říkají Hermonu Sarion,
a Amorejští říkají jemu Sanir), 10 Všecka města v kraji, a
všecken Galád, a všecken Bázan až do Sálecha a Edrei,
kteráž byla města království Og v Bázan. 11 Sám toliko Og,
král v Bázan, z jiných obrů byl pozůstal. Aj, lůže jeho, lůže
železné, ještě zůstává v Rabbat synů Ammon, devíti loktů
zdýlí, a čtyř loket zšíří, jakž jest loket muže. 12 Když tedy
zemi tu obdrželi jsme dědičně toho času, krajinu od Aroer,
jenž jest při potoku Arnon, a polovici hory Galád i města
její, dal jsem pokolení Ruben a Gád. 13 Ostatek pak Galád
a všecku zemi Bázan, království Oga, dal jsem polovici
pokolení Manassesova, totiž všecku krajinu Argob, všecku
Bázan, kteráž sloula země obrů. 14 Jair, syn Manasse, vzal
všecku krajinu Argob, až ku pomezí Gessuri a Machati;
pročež nazval zemi Bázan od jména svého Havot Jair až
do dnešního dne. 15 Machirovi pak dal jsem Galád. 16 A
Rubenovu a Gádovu pokolení dal jsem krajinu od Galád až
ku potoku Arnon, polovici potoka s pomezím až ku potoku
Jabok, kdež jsou hranice synů Ammonitských, 17 A roviny
tyto i Jordán s pomezím od Ceneret až k moři pustému, jenž
jest moře slané, ležící pod horou Fazga k východu. 18 A
přikázal jsem vám toho času, řka: Hospodin Bůh váš dal
vám zemi tuto, abyste ji dědičně obdrželi; vezmouce odění
na sebe, půjdete před bratřími vašimi, syny Izraelskými,
kteřížkoli silní jste. 19 Toliko ženy vaše a dítky vaše, a
dobytek váš, (nebo vím, že mnoho dobytka máte,) zůstanou
v městech vašich, kteráž jsem dal vám, 20 Dokudž by nedal
odpočinutí Hospodin bratřím vašim jako i vám, aby i oni
dědičně obdrželi zemi, kterouž Hospodin Bůh váš dává
jim za Jordánem; tedy navrátíte se jeden každý k dědictví
svému, kteréž jsem dal vám. 21 Také i Jozue přikázal jsem
toho času, řka: Oči tvé vidí všecko, co učinil Hospodin
Bůh váš těm dvěma králům; takť učiní Hospodin všechněm
královstvím, do kterýchž ty půjdeš. 22 Nebojtež se jich, nebo
Hospodin Bůh váš, ontť jest, kterýž bojuje za vás. 23 A tehdáž
prosil jsem Hospodina, řka: 24 Panovníče Hospodine, ty jsi
počal ukazovati služebníku svému velikost svou a ruku svou
přesilnou; nebo kdo jest Bůh silný na nebi aneb na zemi,
ješto by činiti mohl skutky podobné tvým, a moci podobné
tobě? 25 Prosím, nechť vejdu a uzřím zemi tu výbornou,
kteráž jest za Jordánem, horu tu výbornou i Libán. 26 Pohnul
se pak Hospodin na mne pro vás a neuslyšel mne, ale řekl
mi: Dosti máš, nemluv více o to se mnou. 27 Vstup na vrch
hory Fazga, a pozdvihna očí svých k západu a k půlnoci,
ku poledni i k východu, hleď očima svýma; nebo nepřejdeš
Jordánu tohoto. 28 Ale přikaž Jozue, a posilň ho, i potvrď ho;
nebo půjde před lidem tímto, a on uvede jim v dědictví zemi,
kterouž uzříš. 29 I zůstali jsme v údolí naproti Betfegor.

4 Nyní tedy, ó Izraeli, slyš ustanovení a soudy, kteréž já
učím vás činiti, abyste živi byli, a vejdouce, dědičně
vládli zemí, kterouž Hospodin Bůh otců vašich vám dává.
2 Nepřidáte nic k slovu, kteréž já přikazuji vám, aniž co
ujmete od něho, abyste tak přikázaní Hospodina Boha
svého, kteréž já přikazuji vám, zachovali. 3 Oči vaše viděly,
co učinil Hospodin pro Belfegor, jak všecky lidi, kteříž odešli
po Belfegor, vyhladil Hospodin Bůh tvůj z prostředku tvého.
4 Vy pak, přídržející se Hospodina Boha vašeho, živi jste do
dnešního dne všickni. 5 Viztež, učilť jsem vás ustanovením
a soudům, jakž mi přikázal Hospodin Bůh můj, abyste tak
činili v zemi, do kteréž vejdete k dědičnému držení jí. 6
Ostříhejtež tedy a čiňte je, nebo to jest moudrost vaše a
opatrnost vaše před očima národů, kteříž, slyšíce všecka
ustanovení tato, řeknou: Jistě lid moudrý a rozumný národ
veliký tento jest. 7 Nebo který národ tak veliký jest, kterýž by
měl bohy sobě tak blízké, jako jest Hospodin Bůh váš ve
všem volání našem k němu? 8 A který jest národ tak veliký,
kterýž by měl ustanovení a soudy spravedlivé, jako jest
všecken zákon tento, kterýž já vám dnes předkládám? 9 A
však hleď se a bedlivě ostříhej duše své, abys nezapomenul
na ty věci, kteréž viděly oči tvé, a aby nevyšly z srdce tvého
po všecky dny života tvého; a v známost je uvedeš synům
i vnukům svým. 10 A nezapomínej, že jsi onoho dne stál
před Hospodinem Bohem svým na Orébě, když mi byl řekl
Hospodin: Shromažď mi lid, ať jim předložím slova má, z
nichž by se učili mne báti po všecky dny, dokudž živi budou
na zemi, a témuž aby syny své učili. 11 Tedy přistoupili
jste, a stáli jste pod horou; (hora pak ta hořela ohněm až
do samého nebe, a byly na ní tmy, oblak a mrákota.) 12 I
mluvil k vám Hospodin z prostředku ohně. Hlas slov slyšeli
jste, ale obrazu žádného jste neviděli kromě hlasu, 13 Jímž
vyhlásil vám smlouvu svou, kteréžto přikázal vám ostříhati,
totiž desíti slov, a napsal je na dvou dskách kamenných.
14 Mně také přikázal Hospodin toho času, abych učil vás
ustanovením a soudům, abyste činili je v zemi, do kteréž
jdete k dědičnému držení jí. 15 Protož pilně pečujte o duše
své, (nebo neviděli jste žádného obrazu toho dne, když
k vám mluvil Hospodin na Orébě z prostředku ohně), 16

Abyste neporušili cesty své, a neučinili sobě rytiny aneb
podobenství nějakého obrazu, tvárnosti muže neb ženy, 17
Podobenství nějakého hovada, kteréž jest na zemi, aneb
podobenství jakéhokoli ptáka křídla majícího, kterýž létá v
povětří, 18 Podobenství jakéhokoli zeměplazu na zemi, aneb
podobenství jakékoli ryby, kteráž jest u vodě pod zemí. 19
Ani pozdvihuj očí svých k nebi, abys, vida slunce a měsíc, i
hvězdy se vším zástupem nebeským a ponuknut jsa, klaněl
bys se jim a sloužil bys jim, ješto ty věci oddal Hospodin Bůh
tvůj všechněm lidem pode vším nebem, 20 Vás pak vzal
Hospodin, a vyvedl vás jako z peci železné z Egypta, abyste
byli jeho lid dědičný, jako jste dne tohoto. 21 Ale na mne
rozhněval se Hospodin příčinou vaší, a přisáhl, že nepřejdu
Jordánu, ani nevejdu do země té výborné, kterouž Hospodin
Bůh tvůj dává tobě v dědictví. 22 Nebo já umru v zemi této,
a nepřejdu Jordánu, vy pak přejdete, a dědičně obdržíte
zemi tu výbornou. 23 Hleďtež, abyste se nezapomínali na
smlouvu Hospodina Boha svého, kterouž učinil s vámi, a
nečinili sobě rytiny, aneb obrazu jakékoli věci, jakož přikázal
tobě Hospodin Bůh tvůj. 24 Nebo Hospodin Bůh tvůj jest
oheň sžírající, Bůh silný, horlivý. 25 Když zplodíš syny a
vnuky, a zstaráte se v zemi té, jestliže porušíte cestu svou, a
uděláte rytinu ku podobenství jakékoli věci, aneb učiníte
něco zlého před očima Hospodina Boha svého, popouzejíce
ho: 26 Osvědčuji proti vám dnes před nebem i zemí, že
hrozně a rychle vyhlazeni budete z země, do kteréž půjdete
přes Jordán, abyste vládli jí. Nedlouho bydliti budete v ní,
ale do konce vyhlazeni budete. 27 A rozptýlí vás Hospodin
mezi národy, a maličký počet vás zůstane mezi pohany, do
kterýchž zavede vás Hospodin, 28 A sloužiti tam budete
bohům, dílu rukou lidských, dřevu a kameni, ješto nevidí ani
slyší, ani jedí, ani čijí. 29 Jestliže pak i tam hledati budeš
Hospodina Boha svého, tedy nalezneš, budeš-li ho hledati
z celého srdce svého a z celé duše své. 30 Kdyžť úzko
bude, a přijdou na tě všecky ty věci, naposledy však, jestliže
bys se navrátil k Hospodinu Bohu svému, a poslouchal bys
hlasu jeho, 31 (Poněvadž Hospodin Bůh tvůj jest Bůh silný,
milosrdný,) neopustí tebe, ani tě nezkazí, ani zapomene se
na smlouvu otců tvých, kterouž s přísahou utvrdil jim. 32
Nebo ptej se nyní na dni staré, kteříž byli před tebou, od toho
dne, v kterémž stvořil Bůh člověka na zemi, a od jednoho
kraje nebe až do druhého, stala-li se kdy věc podobná
této tak veliké, aneb slýcháno-li kdy co takového? 33 Zdali
kdy slyšel který lid hlas Boha mluvícího z prostředku ohně,
jako jsi ty slyšel a živ zůstal? 34 Aneb zdali se kdy který
Bůh pokusil, aby přijda, vzal sobě národ některý z jiného
národu s zkušováním, znameními a s zázraky, skrze boje
a ruku silnou, v rameni vztaženém a v hrůzi veliké, jako
učinil všecko toto pro vás Hospodin Bůh váš v Egyptě před
očima vašima? 35 Tobět' jest to ukázáno, abys věděl, že
Hospodin jest Bůh, a že není jiného kromě něho. 36 Dalť s
nebe slyšeti hlas svůj, aby vyučil tebe, a na zemi ukázal
tobě oheň svůj veliký, a slova jeho slyšel jsi z prostředku
ohně. 37 Proto že miloval otce tvé, vyvolil símě jejich po
nich, a vyvedl tě před sebou mocí svou velikou z Egypta, 38
Aby vyžena národy veliké a silnější, než jsi ty, před tváří
tvou, uvedl tebe a dal tobě zemi jejich v dědictví, jakož
dnes vidíš. 39 Věziž tedy dnes a obnov to v srdci svém, že
Hospodin jest Bůh na nebi svrchu i na zemi dole, a není
žádného jiného. 40 Protož ostříhej po všecky dny ustanovení
a přikázaní jeho, kteráž já dnes přikazuji tobě, aby dobře
bylo tobě i synům tvým po tobě, a abys prodlil dnů v zemi,
kterouž Hospodin Bůh tvůj dá tobě. 41 Tehdy oddělil Mojžíš
tři města před Jordánem k východu slunce. 42 Aby utekl do
nich vražedlník, kterýž by zabil bližního svého nechtě, a
neměl by ho před tím v nenávisti; když by utekl do jednoho z
těch měst, aby živ zůstal: 43 Bozor na poušti, na rovinách v
kraji Rubenitských, a Rámot v Galád, v pokolení Gád, a
Golan v Bázan, v pokolení Manasse. 44 Ten jest zákon,
kterýž předložil Mojžíš synům Izraelským, 45 A tato jsou
svědectví a ustanovení i soudové, kteréž předložil Mojžíš
synům Izraelským, když vyšli z Egypta, 46 Před Jordánem v
údolí naproti Betfegor, v zemi Seona, krále Amorejského,
kterýž bydlil v Ezebon, jejž porazil Mojžíš a synové Izraelští,
když vyšli z Egypta, 47 A uvázali se dědičně v zemi jeho, a v
zemi Oga, krále Bázan, dvou králů Amorejských, v zemi,
kteráž jest před Jordánem k východu slunce, 48 Od Aroer,
(jenž leží při břehu potoka Arnon), až k hoře Sion, kteráž jest
Hermon. 49 I ve všecku rovinu před Jordánem k východu až
k moři pustému, ležící pod horou Fazga.

5 I svolal Mojžíš všecken lid Izraelský, a řekl jim: Slyš,
Izraeli, ustanovení a soudy, kteréž já dnes mluvím v uši
vaše; naučte se jim, a v skutku jich ostříhejte. 2 Hospodin
Bůh náš učinil s námi smlouvu na Orébě. 3 Ne s otci našimi
učinil Hospodin tu smlouvu, ale s námi, kteříž zde jsme
nyní my všickni živí. 4 Tváří v tvář mluvil Hospodin s vámi
na té hoře z prostředku ohně, 5 (Já jsem pak stál mezi
Hospodinem a mezi vámi toho času, abych oznámil vám
řeč Hospodinovu; nebo jste se báli ohně, a nevstoupili jste
na horu), řka: 6 Já jsem Hospodin Bůh tvůj, kterýž jsem tě
vyvedl z země Egyptské z domu služby. 7 Nebudeš míti
bohů jiných přede mnou. 8 Neučiníš sobě rytiny, ani jakého
podobenství těch věcí, kteréž jsou na nebi svrchu, ani těch,

kteréž na zemi dole, ani těch, kteréž jsou u vodách pod
zemí. 9 Nebudeš se jim klaněti, ani jich ctíti. Nebo já jsem
Hospodin Bůh tvůj, Bůh silný, horlivý, navštěvující nepravost
otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kteříž
nenávidí mne, 10 A činící milosrdenství nad tisíci těch,
kteříž mne milují, a ostříhají přikázaní mých. 11 Nevezmeš
jména Hospodina Boha svého nadarmo, neboť nenechá bez
pomsty Hospodin toho, kdož by bral jméno jeho nadarmo.
12 Ostříhej dne sobotního, abys jej světil, jakož přikázal
tobě Hospodin Bůh tvůj. 13 Šest dní pracovati budeš, a
dělati všeliké dílo své; 14 Ale dne sedmého odpočinutí jest
Hospodina Boha tvého. Nebudeš dělati žádného díla, ty i
syn tvůj i dcera tvá, i služebník tvůj i děvka tvá, vůl i osel tvůj
i všeliké hovado tvé, i příchozí tvůj, kterýž jest v branách
tvých, aby odpočinul služebník tvůj a děvka tvá jako i ty.
15 A pamatuj, že jsi byl služebníkem v zemi Egyptské, a
vyvedl tě Hospodin Bůh tvůj odtud v ruce silné, a v rameni
vztaženém. Protož přikázal tobě Hospodin Bůh tvůj, abys
světil den sváteční. 16 Cti otce svého i matku svou, jakož
přikázal tobě Hospodin Bůh tvůj, aby se prodleli dnové tvoji,
a aby tobě dobře bylo na zemi, kterouž Hospodin Bůh tvůj
dá tobě. 17 Nezabiješ. 18 Nesesmilníš. 19 Nepokradeš. 20
Nepromluvíš proti bližnímu svému křivého svědectví. 21
Nepožádáš manželky bližního svého, aniž požádáš domu
bližního svého, pole jeho, neb služebníka jeho, aneb děvky
jeho, vola jeho neb osla jeho, aneb čehokoli z těch věcí,
kteréž jsou bližního tvého. 22 Ta slova mluvil Hospodin ke
všemu shromáždění vašemu na hoře z prostředku ohně,
oblaku a mrákoty, hlasem velikým, a nepřidal nic více, a
napsal je na dvou dskách kamenných, kteréž mně dal.
23 Vy pak když jste uslyšeli hlas z prostředku tmy, (nebo
hora ohněm hořela), přistoupili jste ke mně všickni vůdcové
pokolení vašich a starší vaši, 24 A řekli jste: Ej, ukázal nám
Hospodin Bůh náš slávu svou a velikost svou, a slyšeli
jsme hlas jeho z prostředku ohně; dnešního dne viděli jsme,
že Bůh mluvil s člověkem, a on živ zůstal. 25 Protož nyní
proč máme zemříti? Nebo sežral by nás oheň veliký tento;
jestli více slyšeti budeme hlas Hospodina Boha našeho,
zemřeme. 26 Nebo co jest všeliké tělo, aby slyše hlas Boha
živého mluvícího z prostředku ohně, jako my, mělo živo býti?
27 Přistup ty a slyš všecky věci, kteréž mluviti bude Hospodin
Bůh náš; potom ty mluviti budeš nám, což by koli řekl tobě
Hospodin Bůh náš, a my slyšeti i činiti budeme. 28 Uslyšev
pak Hospodin hlas řečí vašich, když jste mluvili ke mně,
řekl mi Hospodin: Slyšel jsem hlas řeči lidu tohoto, kterouž
mluvili tobě. Cožkoli mluvili, dobřeť jsou mluvili. 29 Ó kdyby
bylo jejich srdce takové, aby se báli mne a ostříhali přikázaní
mých po všeliký čas, aby jim dobře bylo i synům jejich na
věky! 30 Jdi, rci jim: Navraťte se k stanům vašim. 31 Ty
pak stůj tuto při mně, a oznámím tobě všecka přikázaní,
ustanovení i soudy, kterýmž je učiti budeš, aby je činili v
zemi, kterouž já dávám jim, aby jí dědičně vládli. 32 Hleďtež
tedy, abyste činili, jakž přikázal vám Hospodin Bůh váš;
neuchylujte se na pravo ani na levo. 33 Po vší té cestě,
kterouž vám přikázal Hospodin Bůh váš, choditi budete,
abyste živi byli, a dobře bylo vám, a abyste prodlili dnů na
zemi, kterouž dědičně obdržíte.

6 Toto pak jest přikázaní, ustanovení a soudové, kteréž
přikázal Hospodin Bůh váš, abych učil vás, abyste činili je
v zemi, do kteréž jdete k dědičnému držení jí, 2 Abys se bál
Hospodina Boha svého, ostříhaje všech ustanovení jeho a
přikázaní jeho, kteráž já přikazuji tobě, ty i syn tvůj i vnuk
tvůj, po všecky dny života svého, aby se prodlili dnové tvoji. 3
Slyšiž tedy, Izraeli, a hleď tak skutečně činiti, aby tobě dobře
bylo, a abyste se velmi rozmnožili, (jakož mluvil Hospodin
Bůh otců tvých tobě,) v zemi oplývající mlékem a strdí. 4
Slyš, Izraeli, Hospodin Bůh náš, Hospodin jeden jest. 5
Protož milovati budeš Hospodina Boha svého z celého srdce
svého, a ze vší duše své, a ze vší síly své. 6 A budou slova
tato, kteráž já přikazuji tobě dnes, v srdci tvém. 7 A budeš je
často opětovati synům svým, a mluviti o nich, když sedneš
v domě svém, když půjdeš cestou, a léhaje i vstávaje. 8
Uvážeš je za znamení na ruce své, a jako náčelník mezi
očima svýma. 9 Napíšeš je také na veřejích domu svého a
na branách svých. 10 A když tě uvede Hospodin Bůh tvůj do
země, kterouž s přísahou zaslíbil otcům tvým, Abrahamovi,
Izákovi a Jákobovi, že ji tobě dá, i města veliká a výborná,
kterýchžs nestavěl, 11 A domy plné všech dobrých věcí,
kterýchž jsi nenaplnil, a studnice vykopané, kterýchž jsi
nekopal, a vinice i olivoví, jichž jsi neštípil, a jedl bys a
nasytil se: 12 Varuj se, abys nezapomenul na Hospodina,
kterýž tě vyvedl z země Egyptské, z poroby těžké. 13
Hospodina Boha svého báti se budeš, a jemu sloužiti, a
ve jméno jeho přisahati. 14 Neodejdeš po bozích cizích, z
bohů jiných národů, kteříž vůkol vás jsou, 15 (Nebo Bůh
silný, horlivý, Hospodin tvůj u prostřed tebe jest,) aby
se neroznítila prchlivost Hospodina Boha tvého na tebe,
a shladil by tě se svrchku země. 16 Nebudete pokoušeti
Hospodina Boha svého, jako jste pokoušeli v Massah. 17
Pilně ostříhejte přikázaní Hospodina Boha svého, a svědectví
jeho, i ustanovení jeho, kteráž přikázal tobě, 18 A čiň to,
což pravého a dobrého jest před očima Hospodinovýma,
aby tobě dobře bylo, a vejda, abys dědičně obdržel zemi

výbornou, kterouž s přísahou zaslíbil Hospodin otcům tvým,
19 Aby vypudil všecky nepřátely tvé od tváři tvé, jakož mluvil
Hospodin. 20 Když by se potom syn tvůj otázal tebe, řka: Co
jsou to za svědectví a ustanovení i soudy, kteréž přikázal
Hospodin Bůh náš vám? 21 Tedy díš synu svému: Služebníci
jsme byli Faraonovi v Egyptě, i vyvedl nás Hospodin z
Egypta v ruce silné. 22 A činil Hospodin znamení a zázraky
veliké a škodlivé v Egyptě proti Faraonovi, a proti všemu
domu jeho před očima našima, 23 Nás pak vyvedl odtud,
aby uvedl nás, a dal nám zemi, kterouž s přísahou zaslíbil
otcům našim. 24 Protož přikázal nám Hospodin, abychom
ostříhali všech ustanovení těchto, bojíce se Hospodina Boha
svého, aby nám dobře bylo po všecky dny, a aby zachoval
nás při životu, jakž to činí i v dnešní den. 25 A spravedlnost
míti budeme, když ostříhati budeme a činiti všecka přikázaní
tato před Hospodinem Bohem svým, jakož přikázal nám.

7 Když pak tebe uvede Hospodin Bůh tvůj do země, do
kteréž ty již vcházíš, abys vládl jí, a vyplení národy mnohé
od tváři tvé, Hetea, Gergezea, Amorea, Kananea, Ferezea,
Hevea a Jebuzea, sedm národů větších a silnějších, nežli jsi
ty, 2 A dá je Hospodin Bůh tvůj tobě, abys je pobil: jako
proklaté vypléníš je, nevejdeš s nimi v smlouvu, aniž slituješ
se nad nimi. 3 Nikoli nespřízníš se s nimi; dcery své nedáš
synu jejich, a dcery jejich nevezmeš synu svému. 4 Neboť
by odvedla syna tvého od následování mne, a sloužili by
bohům cizím, pročež popudila by se prchlivost Hospodinova
na vás, a zahladila by tě rychle. 5 Ale raději toto jim učiňte:
Oltáře jejich zbořte, modly jejich stroskotejte, háje také
posekejte, a rytiny jejich ohněm spalte. 6 Nebo ty lid svatý
jsi Hospodinu Bohu svému; tebe vyvolil Hospodin Bůh tvůj,
abys jemu byl lidem zvláštním, mimo všecky národy, kteříž
jsou na zemi. 7 Ne proto, že by vás více bylo nad jiné
národy, připojil se k vám Hospodin, a vyvolil vás, (nebo
menší vás počet byl nežli jiných národů,) 8 Ale proto, že
miloval vás Hospodin, a splniti chtěl přísahu, kterouž přisáhl
otcům vašim, vyvedl vás v ruce silné, a vysvobodil vás z
domu služby, z ruky Faraona, krále Egyptského. 9 I zvíš,
že Hospodin Bůh tvůj jest Bůh, Bůh silný a pravdomluvný,
ostříhající smlouvy a milosrdenství těm, kteříž ho milují a
ostříhají přikázaní jeho, až do tisícího kolena, 10 Odplacující
tomu, kterýž ho nenávidí, v tvář jeho, tak aby zahladil jej.
Nebudeť prodlévati; kdož ho nenávidí, v tvář jeho odplatí
jemu. 11 Protož ostříhej přikázaní a ustanovení i soudů,
kteréž já tobě dnes přikazuji, abys je činil. 12 I budeť to,
že když poslouchati budete soudů těchto a ostříhati i činiti
je, také Hospodin Bůh tvůj ostříhati bude tobě smlouvy a
milosrdenství, kteréž s přísahou zaslíbil otcům tvým. 13 A
bude tě milovati, i požehná tobě a rozmnoží tebe. Nebo
požehná plodu života tvého a úrodám země tvé, obilí tvému,
vínu tvému a oleji tvému, plodu skotů tvých i stádům bravů
tvých v zemi, kterouž s přísahou zaslíbil otcům tvým, že ji
tobě dá. 14 Požehnaný budeš nad všecky národy; nebude u
tebe neplodný aneb neplodná, ani mezi hovady tvými. 15
Vzdálí také od tebe Hospodin všeliký neduh, a všecky zlé
nemoci Egyptské, kteréž znáš; nevzloží jich na tebe, ale
vzloží je na všecky, kteříž tě nenávidí. 16 A shladíš všecky
národy, kteréž Hospodin Bůh tvůj dá tobě. Neslituje se nad
nimi oko tvé, aniž sloužiti budeš bohům jejich, nebo to bylo
by tobě osídlem. 17 Řekl-li bys v srdci svém: Větší jsou
národové tito nežli já, kterak budu moci vyhnati je? 18 Neboj
se jich, ale pilně pamatuj na to, co učinil Hospodin Bůh tvůj
Faraonovi a všechněm Egyptským, 19 Na pokušení veliká,
kteráž viděly oči tvé, i znamení a zázraky, a ruku silnou a
rámě vztažené, v kterémž vyvedl tě Hospodin Bůh tvůj. Takť
učiní Hospodin Bůh tvůj všechněm národům, kterýchž bys
se obával. 20 Nadto sršně pošle Hospodin Bůh tvůj na ně,
dokudž by nezhynuli, kteříž by pozůstali, a kteříž by se skryli
před tebou. 21 Nelekejž se strachu jejich, nebo Hospodin
Bůh tvůj jest u prostřed tebe, Bůh silný, veliký a hrozný. 22 I
vyplení Hospodin Bůh tvůj národy ty od tváři tvé pomalu;
nebudeš moci pojednou jich shladiti, aby se nerozmnožila
proti tobě zvěř polní. 23 A však dá je Hospodin Bůh tvůj tobě,
a setře je setřením velikým, dokudž nebudou vyhlazeni. 24
Vydá i krále jejich v ruce tvé, a vyhladíš jméno jejich pod
nebem; neostojíť žádný před tebou, až je i vyhladíš. 25
Ryté bohy jejich ohněm popálíš; nepožádáš stříbra a zlata,
kteréž jest na nich, aniž ho sobě vezmeš, aby nebylo tobě
osídlem, nebo ohavnost jest Hospodinu Bohu tvému. 26
Aniž vneseš ohavnosti do domu svého, abys nebyl proklatý,
jako i ona; všelijak v ohyzdnosti a v ohavnosti budeš míti ji,
nebo proklatá jest.

8 Všelikého přikázaní, kteréž já přikazuji tobě dnes,
skutečně ostříhejte, abyste živi byli a rozmnožili se, a
vešli k dědičnému obdržení země, kterouž s přísahou zaslíbil
Hospodin otcům vašim. 2 A rozpomínati se budeš na všecku
cestu, kterouž tě vedl Hospodin Bůh tvůj již teď čtyřidceti
let po poušti, aby ponížil tebe a zkusil tě, aby známé bylo,
co jest v srdci tvém, budeš-li ostříhati přikázaní jeho, čili
nic. 3 I ponížil tě a dopustil na tebe hlad, potom tě krmil
mannou, kteréž jsi ty neznal, ani otcové tvoji, aby známé
učinil tobě, že ne samým chlebem živ bude člověk, ale vším
tím, což vychází z úst Hospodinových, živ bude člověk. 4

Roucho tvé nevetšelo na tobě, a noha tvá se neodhnetla, již
od čtyřidceti let. 5 Znejž tedy v srdci svém, že jakož cvičí
člověk syna svého, tak Hospodin Bůh tvůj cvičí tebe. 6 A
ostříhej přikázaní Hospodina Boha svého, chodě po cestách
jeho, a boje se jeho. 7 Nebo Hospodin Bůh tvůj uvozuje tě
do země výborné, země, v níž jsou potokové vod, studnice a
propasti prýštící se po údolích i po horách, 8 Do země hojné
na pšenici a ječmen, na vinice a fíky a jablka zrnatá, do
země, v níž jest hojnost olivoví olej přinášejícího a medu. 9
Země, v níž bez nedostatku chléb jísti budeš, a v ničemž
nouze trpěti nebudeš, země, jejíž kamení jest železo, a z hor
jejích měď sekati budeš. 10 Kdyžkoli jísti budeš a nasytíš se,
dobrořečiti budeš Hospodina Boha svého za zemi výbornou,
kterouž dal tobě. 11 Aniž se kdy toho dopouštěj, abys se
měl zapomenouti na Hospodina Boha svého, a neostříhati
přikázaní a soudů jeho i ustanovení jeho, kteráž já dnes
přikazuji tobě, 12 Aby, když bys jedl a nasycen byl, a domů
krásných nastavěje, v nich bys bydlil, 13 A volové i ovce tvé
rozmnoženy byly by, stříbra také a zlata měl bys mnoho, a
hojnost ve všech věcech svých, 14 Nepozdvihlo se srdce
tvé, a zapomenul bys na Hospodina Boha svého, kterýž
tě vyvedl z země Egyptské, z domu služby, 15 A vedl tě
přes poušť velikou a hroznou, na níž byli hadové ohniví a
štírové, poušť žíznivou, na níž nebylo žádné vody, a vyvedl
tobě vodu z přetvrdé skály, 16 Kterýž tě krmil na poušti
mannou, o kteréž nevěděli otcové tvoji, aby tě potrápil a
zkusil tebe, naposledy však aby dobře učinil tobě. 17 Aniž
říkej v srdci svém: Moc má a síla ruky mé způsobila mi
tato zboží, 18 Ale pamatuj na Hospodina Boha svého, nebo
on dává tobě moc k dobývání zboží, aby utvrdil smlouvu
svou, kterouž s přísahou učinil s otci tvými, jakož to ukazuje
dnešní den. 19 Pakli zapomena se na Hospodina Boha
svého, postoupil bys po bozích cizích, a sloužil bys jim a
klaněl bys se jim: osvědčuji proti vám dnes, že konečně
zahynete. 20 Jako pohané, kteréž Hospodin zahladil před
tváří vaší, tak zahynete, proto že jste neposlouchali hlasu
Hospodina Boha svého.

9 Slyš, Izraeli, ty přejdeš dnes přes Jordán, abys vejda,
dědičně vládl národy většími a silnějšími, než jsi ty,
městy velikými a ohrazenými až k nebi, 2 Lidem velikým
a vysokým, syny Enakovými, o kterýchž víš, a o kterýchž
jsi slyšel praviti: Kdo se postaví proti synům Enakovým? 3
Protož věziž dnes, že Hospodin Bůh tvůj, kterýž jde před
tebou, jest jako oheň spalující. On vyhladí je, a on sníží je
před tebou; i vyženeš je a vyhladíš je rychle, jakož mluvil
tobě Hospodin. 4 Neříkejž v srdci svém, když by je zapudil
Hospodin Bůh tvůj od tváři tvé, řka: Pro spravedlnost mou
uvedl mne Hospodin, abych dědičně obdržel zemi tuto,
tak jako pro bezbožnost národů těch Hospodin vyhnal je
od tváři tvé. 5 Ne pro spravedlnost svou a pravost srdce
svého ty jdeš, abys dědičně obdržel zemi jejich, ale pro
bezbožnost národů těch Hospodin Bůh tvůj vyhání je od
tváři tvé, a aby splnil slovo, kteréž s přísahou zaslíbil otcům
tvým, Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi. 6 Protož věziž, že ne
pro spravedlnost tvou Hospodin Bůh tvůj dává tobě zemi
tu výbornou, abys dědičně držel ji, poněvadž jsi lid tvrdé
šíje. 7 Pamatujž a nezapomínej, že jsi k hněvu popouzel
Hospodina Boha svého na poušti; hned od toho dne, když jsi
vyšel z země Egyptské, až jste přišli na místo toto, odporni
jste byli Hospodinu. 8 Také i na Orébě popudili jste k hněvu
Hospodina, a rozhněval se na vás Hospodin, aby vás shladil.
9 Když jsem vstoupil na horu, abych vzal dsky kamenné,
dsky smlouvy, kterouž učinil s vámi Hospodin, tehdáž jsem
trval na hoře čtyřidceti dní a čtyřidceti nocí, chleba nejeda
a vody nepije. 10 I dal mi Hospodin dvě dsky kamenné,
psané prstem Božím, na nichž byla všecka ta slova, kteráž
mluvil vám Hospodin na hoře z prostředku ohně v den
shromáždění. 11 Po skonání pak čtyřidceti dnů a čtyřidceti
nocí dal mi Hospodin dvě dsky kamenné, dsky smlouvy. 12 I
řekl mi Hospodin: Vstana, sstup rychle odsud, nebo poškvrnil
se lid tvůj, kterýž jsi vyvedl z Egypta; sešli brzy s cesty,
kterouž jsem jim přikázal, a učinili sobě slitinu. 13 Mluvil
také Hospodin ke mně, řka: Viděl jsem lid ten, a jistě lid
tvrdošijný jest. 14 Pusť mne, ať je setru, a zahladím jméno
jejich pod nebem, tebe pak učiním v národ větší a silnější,
nežli jest tento. 15 Tedy obrátiv se, sstoupil jsem s hory,
(hora pak hořela ohněm), dvě dsky smlouvy maje v obou
rukou svých. 16 Když jsem pak pohleděl a uzřel jsem, že jste
zhřešili Hospodinu Bohu vašemu, udělavše sobě tele lité,
(brzy jste byli sešli s cesty, kterouž přikázal vám Hospodin):
17 Pochytiv ty dvě dsky, povrhl jsem je z obou rukou svých,
a polámal jsem je před očima vašima. 18 A padna, ležel
jsem před Hospodinem jako i prvé, čtyřidceti dní a čtyřidceti
nocí, chleba nejeda a vody nepije, pro všecky hříchy vaše,
kterýmiž jste byli zhřešili, činíce to, což zlého jest před očima
Hospodinovýma, a popouzejíce jeho. 19 Nebo bál jsem se
prchlivosti a hněvu, kterýmž se byl popudil Hospodin proti
vám, aby zahladil vás, a uslyšel mne Hospodin i tehdáž. 20
Na Arona též rozhněval se byl Hospodin náramně, tak že
ho zahladiti chtěl; tedy modlil jsem se také za Arona téhož
času. 21 Hřích pak váš, kterýž jste byli učinili, totiž tele,
vzav, spálil jsem je ohněm a zdrobil jsem je, tluka je dobře,
dokudž nebylo setříno na prach. Potom vsypal jsem prach
jeho do potoka, kterýž tekl s té hory. 22 Ano i v Tabbera

a v Massah a v Kibrot Hattáve popouzeli jste Hospodina
k hněvu. 23 A když vás poslal Hospodin z Kádesbarne,
řka: Vstupte a opanujte zemi tu, kterouž jsem vám dal,
odporni jste byli řeči Hospodina Boha svého, a nevěřili jste
jemu, aniž jste uposlechli hlasu jeho. 24 Odporni jste byli
Hospodinu od toho dne, jakž jsem vás poznal. 25 A padna,
ležel jsem před Hospodinem čtyřidceti dní a čtyřidceti nocí, v
nichž jsem rozprostíral se; nebo řekl Hospodin, že vás chce
zahladiti. 26 I modlil jsem se Hospodinu, řka: Panovníče
Hospodine, nezatracujž lidu svého, a to dědictví svého,
kteréž jsi vykoupil velikomocností svou, kteréž jsi vyvedl
z Egypta v ruce silné. 27 Rozpomeniž se na služebníky
své, Abrahama, Izáka a Jákoba; nepatřiž na tvrdost lidu
tohoto, na bezbožnost jeho a na hříchy jeho, 28 Aby neřekli
obyvatelé země té, z níž jsi nás vyvedl: Proto že nemohl
Hospodin uvésti jich do země, kterouž zaslíbil jim, aneb že
je měl v nenávisti, vyvedl je, aby je pobil na poušti. 29 Však
oni jsou lid tvůj a dědictví tvé, kteréž jsi vyvedl v síle své
veliké a v rameni svém vztaženém.

10 Toho času řekl mi Hospodin: Vyhlad' sobě dvě dsky
kamenné, podobné prvním, a vstup ke mně na horu,
a udělej sobě truhlu dřevěnou. 2 I napíši na dskách těch
slova, kteráž byla na dskách prvních, kteréž jsi rozrazil, a
vložíš je do té truhly. 3 Tedy udělal jsem truhlu z dříví setim,
a vyhladiv dvě dsky kamenné, podobné prvním, vstoupil
jsem na horu, nesa ty dvě dsky v rukou svých. 4 I napsal na
těch dskách, tak jakž prvé byl napsal, deset slov, kteráž
mluvil k vám Hospodin na hoře z prostředku ohně v den
shromáždění onoho, a dal je Hospodin mně. 5 A obrátiv se,
sstoupil jsem s hory té, a vložil jsem ty dsky do truhly, kterouž
jsem byl udělal, a byly tam, jakož mi přikázal Hospodin.
6 Synové pak Izraelští hnuli se z Beerot synů Jakan do
Moserah. Tam umřel Aron, a tu jest pochován; i konal úřad
kněžský na místě jeho Eleazar, syn jeho. 7 Odtud táhli do
Gadgad, a z Gadgad do Jotbata, do země vod tekutých. 8
Toho času oddělil Hospodin pokolení Léví, aby nosili truhlu
smlouvy Hospodinovy, a aby stáli před Hospodinem k službě
jemu, a k dobrořečení ve jménu jeho až do dnešního dne.
9 Pročež nemělo pokolení Léví dílu a dědictví s bratřími
svými, nebo Hospodin jest dědictví jeho, jakož mluvil k němu
Hospodin Bůh tvůj. 10 Já pak zůstal jsem na té hoře jako
dnů prvních, čtyřidceti dní a čtyřidceti nocí, a uslyšel mne
Hospodin i tehdáž, a nechtěl shladiti tebe. 11 Potom řekl mi
Hospodin: Vstaň, jdi, předcházeje lid, aby vešli a vládli zemí,
kterouž jsem s přísahou zaslíbil otcům jejich, že jim ji dám.
12 Nyní tedy, Izraeli, čeho žádá Hospodin Bůh tvůj od tebe?
Jediné abys se bál Hospodina Boha svého, a chodil po
všech cestách jeho, a abys miloval ho, a sloužil Hospodinu
Bohu svému v celém srdci svém, a ve vší duši své, 13
Ostříhaje přikázaní Hospodinových a ustanovení jeho, kteráž
já přikazuji tobě dnes k tvému dobrému. 14 Aj, Hospodina
Boha tvého jest nebe i nebesa nebes, země a všecky věci,
kteréž jsou na ní. 15 Však toliko v otcích tvých zalíbilo
se Hospodinu, aby je zamiloval, a vyvolil símě jejich po
nich, vás totiž ze všech národů, jakož dnes vidíš. 16 Protož
obřežtež neobřízku srdce svého, a šíje své nezatvrzujte
více. 17 Nebo Hospodin Bůh váš, on jest Bůh bohů, a Pán
pánů, Bůh silný, veliký, mocný a hrozný, kterýž nepřijímá
osoby, ani béře darů, 18 Èině soud sirotku a vdově, miluje
také příchozího, dávaje mu chléb a oděv. 19 Protož milujte
hostě, nebo jste byli hosté v zemi Egyptské. 20 Hospodina
Boha svého báti se budeš, jemu sloužiti, a jeho se přídržeti,
a ve jménu jeho přisahati budeš. 21 Ont' jest chvála tvá, a
ont' jest Bůh tvůj, kterýž učinil s tebou tyto veliké a hrozné
věci, kteréž viděly oči tvé. 22 V sedmdesáti dušech sstoupili
otcové tvoji do Egypta, nyní pak rozmnožil tě Hospodin Bůh
tvůj, abys byl v množství jako hvězdy nebeské.

11 Milujž tedy Hospodina Boha svého a ostříhej nařízení
jeho, ustanovení a soudů jeho, i přikázaní jeho po
všecky dny. 2 A znejtež dnes (nebo ne k samým synům
vašim mluvím, kteříž neznali toho, ani neviděli), trestání
Hospodina Boha svého, důstojnost jeho, ruku jeho silnou a
rámě jeho vztažené, 3 A znamení i skutky jeho, kteréž činil
u prostřed Egypta Faraonovi, králi Egyptskému, i vší zemi
jeho, 4 A co učinil vojsku Egyptskému, koňům i vozům jeho,
kterýž uvedl vody moře Rudého na ně, když vás honili, a
shladil je Hospodin až do dnešního dne; 5 Také co učinil
vám na poušti, dokudž jste nepřišli až k místu tomuto, 6 A co
učinil Dátanovi a Abironovi, synům Eliaba, syna Rubenova,
když země otevřela ústa svá, a požřela je i čeledi jejich,
stany jejich se vším statkem jejich, kterýž při sobě měli, u
prostřed všeho Izraele. 7 Ale oči vaše viděly všecky skutky
Hospodinovy veliké, kteréž činil. 8 Protož ostříhejte všech
přikázaní, kteráž já dnes přikazuji vám, abyste zmocněni
byli, a vejdouce, dědičně obdrželi zemi, do kteréž vy jdete k
dědičnému jí obdržení, 9 A aby se prodlili dnové vaši na
zemi, kterouž s přísahou zaslíbil dáti Hospodin otcům vašim i
semeni jejich, zemi mlékem a strdí oplývající. 10 Nebo země,
do kteréž ty již vcházíš, abys ji dědičně obdržel, není jako
země Egyptská, z níž jsi vyšel, v kteréž jsi rozsíval símě své,
a svlažoval ji do ustání noh svých jako zahradu bylinnou:
11 Ale země, do kteréž vy jdete, abyste jí dědičně vládli,

jest země hornatá, mající i údolí, kteráž z deště nebeského
svlažována bývá vodou, 12 Země, o kterouž Hospodin Bůh
tvůj pečuje, a vždycky oči Hospodina Boha tvého obráceny
jsou na ni, od počátku roku až do konce jeho. 13 Protož
jestliže opravdově poslouchati budete přikázaní mých, kteráž
já vám dnes přikazuji, milujíce Hospodina Boha svého a
sloužíce jemu z celého srdce svého a ze vší duše své, 14
Dám déšť zemi vaší časem svým, ranní i pozdní, a sklízeti
budeš obilé své, víno své i olej svůj. 15 Dám i pastvu na
poli tvém pro hovada tvá, a budeš jísti až do sytosti. 16
Vystříhejtež se tedy, aby nebylo svedeno srdce vaše, abyste
odstupujíce, nesloužili bohům cizím, a neklaněli se jim. 17
Pročež Hospodin velice by se na vás rozhněval, a zavřel by
nebe, aby deště nedávalo, a země aby nedávala úrody své;
i zahynuli byste rychle z země výborné, kterouž Hospodin
vám dává. 18 Ale složte tato slova má v srdci svém a v mysli
své, a uvažte je sobě za znamení na rukou svých, a budou
jako náčelník mezi očima vašima. 19 A vyučujte jim syny
své, rozmlouvajíce o nich, když sedneš v domě svém, aneb
když půjdeš cestou, když lehneš i když vstaneš. 20 Napíšeš
je také na veřejích domu svého i na branách svých, 21 Aby
byli rozmnoženi dnové vaši a dnové synů vašich na zemi,
kterouž s přísahou zaslíbil Hospodin otcům vašim, že ji dá
jim, dokudž nebe trvá nad zemí. 22 Nebo jestliže bedlivě
ostříhati budete všech přikázaní těchto, kteráž já přikazuji
vám, abyste je činili, milujíce Hospodina Boha svého, a
chodíce po všech cestách jeho, a přídržejíce se jeho: 23
Tedy vyžene Hospodin všecky ty národy od tváři vaší, a
vládnouti budete dědičně národy většími i silnějšími, nežli
jste vy. 24 Všeliké místo, na kteréž by vstoupila noha vaše,
vaše bude; od pouště a od Libánu, a od řeky Eufraten až k
moři nejdalšímu bude pomezí vaše. 25 Nepostaví se žádný
proti vám; strach a bázeň vás pustí Hospodin Bůh váš na
tvář vší země, po kteréž choditi budete, jakož jest mluvil
vám. 26 Hle, já předkládám vám dnes požehnání i zlořečení,
27 Požehnání, budete-li poslouchati přikázaní Hospodina
Boha svého, kteráž já dnes přikazuji vám, 28 Zlořečení
pak, jestliže byste neposlouchali přikázaní Hospodina Boha
svého, ale sešli byste s cesty, o kteréž já dnes přikazuji vám,
následujíce bohů cizích, kterýchž neznáte. 29 A když by tě
uvedl Hospodin Bůh tvůj do země, do kteréž ty jdeš, abys
dědičně vládl jí, tedy dáš požehnání toto na hoře Garizim, a
zlořečení na hoře Hébal, 30 Kteréž jsou za Jordánem, za
cestou chýlící se k západu slunce, v zemi Kananejského,
jenž bydlí na rovinách naproti Galgala, blízko rovin More.
31 Nebo vy půjdete přes Jordán, abyste vešli a dědičně
vládli zemí, kterouž Hospodin Bůh váš dá vám; i obdržíte ji
dědičně, a budete v ní bydliti. 32 Hleďtež tedy, abyste činili
všecka ustanovení a soudy, kteréž já dnes vám předkládám.

12 Tato jsou ustanovení a soudové, kterýchž ostříhati
budete, činíce je v zemi, kterouž Hospodin Bůh otců
tvých dá tobě, abys dědičně vládl jí po všecky dny, v nichž
živi budete na zemi. 2 Zkazíte do gruntu všecka místa,
na nichž sloužili národové, (kteréž vy dědičně opanujete),
bohům svým, na vrších vysokých a na pahrbcích, a pod
každým stromem ratolestným. 3 Oltáře jejich zbořte, a
obrazy jejich ztlucte, háje také jejich ohněm spalte a rytiny
bohů jejich stroskotejte, a vyhladťe jméno jejich z místa toho.
4 Neučiníte tak Hospodinu Bohu svému, 5 Ale kteréž by
místo vyvolil Hospodin Bůh váš ze všech pokolení vašich,
aby položil jméno své tu, a bydlil na něm, hledati ho, a tam
choditi budete. 6 Tam také přinášeti budete zápaly své a
oběti i desátky své, oběti rukou svých i sliby své, dobrovolné
oběti své, i prvorozené z skotů a bravů svých, 7 A jísti
budete tam před Hospodinem Bohem svým, a veseliti se
budete v každé věci, k níž přičiníte ruky své, vy i domové
vaši, v nichž požehnal tobě Hospodin Bůh tvůj. 8 Nebudete
dělati tak, jakž my nyní zde činíme, jeden každý což se mu
dobrého vidí. 9 Nebo až dosavad nepřišli jste k odpočinutí a
dědictví, kteréž Hospodin Bůh tvůj dává tobě. 10 Ale když
přejdouce Jordán, bydliti budete v zemi, kterouž Hospodin
Bůh váš dá vám, abys jí vládl právem dědičným, a odpočinutí
dá vám ode všech vůkol nepřátel vašich, a bydliti budete
bezpečně: 11 Tedy k místu tomu, kteréž by vyvolil Hospodin
Bůh váš, aby tam přebývalo jméno jeho, přinášeti budete
všecky věci, kteréž já přikazuji vám, zápaly své, oběti své a
desátky své, a oběti rukou svých a všecko, což předního jest
v slibích vašich, kteréž byste činili Hospodinu. 12 A veseliti
se budete před Hospodinem Bohem svým, vy i synové vaši i
dcery vaše, služebníci vaši i děvky vaše, i Levíta, kterýž
jest v branách tvých, nebo nemají dílu a dědictví s vámi.
13 Vystříhej se, abys neobětoval zápalných obětí svých na
žádném místě, kteréž bys sobě obhlédl. 14 Ale na tom místě,
kteréž by vyvolil Hospodin v jednom z pokolení tvých, tam
obětovati budeš zápaly své, a tam učiníš všecko, což já
přikazuji tobě. 15 A však jestliže by se kdy zalíbilo duši tvé,
zabiješ sobě, a jísti budeš maso vedlé požehnání Hospodina
Boha svého, kteréž by dal tobě ve všech městech tvých;
nečistý i čistý jísti je bude, jako srnu i jelena. 16 Krve toliko
jísti nebudete, na zemi vycedíte ji jako vodu. 17 Nebudeš
moci jísti v městě svém desátků obilí svého, vína a oleje
svého, i prvorozených skotů a bravů svých, i všeho, k čemuž
se slibem zavážeš, dobrovolných obětí svých a obětí rukou

svých. 18 Ale před Hospodinem Bohem svým jísti je budeš
na místě, kteréž vyvolil Hospodin Bůh tvůj, ty i syn tvůj i
dcera tvá, služebník tvůj a děvka tvá, i Levíta, kterýž jest v
branách tvých, a veseliti se budeš před Hospodinem Bohem
svým ve všech věcech, k nimž bys přičinil ruky své. 19
Vystříhejž se, abys neopouštěl Levítů v zemi své po všecky
dny své. 20 Když rozšíří Hospodin Bůh tvůj pomezí tvé, jakož
mluvil tobě, a řekl bys sám v sobě: Budu jísti maso, proto že
žádá duše tvá jísti maso, vedlé vší líbosti své jísti budeš
maso. 21 Jestliže by daleko bylo od tebe místo, kteréž vyvolí
Hospodin Bůh tvůj, aby přebývalo tam jméno jeho, zabiješ
hovado z skotů neb bravů svých, kteréž by dal Hospodin
tobě, jakžť jsem přikázal tobě, a jísti budeš v městě svém,
vedlé vší líbosti duše své. 22 Jakž se jídá srna a jelen, tak je
jísti budeš; nečistý i čistý bude je jísti. 23 Toliko buď stálý,
abys krve nejedl; nebo krev jest duše, protož nebudeš jísti
duše s masem jejím. 24 Nejeziž jí, ale na zem ji vyceď
jako vodu. 25 Nebudeš jísti jí, aby tobě dobře bylo i synům
tvým po tobě, když bys činil, což dobrého jest před očima
Hospodinovýma. 26 Ale posvěcené věci své, kteréž bys měl,
a což bys slíbil, vezmeš, a doneseš na místo, kteréž vyvolí
Hospodin, 27 A obětovati budeš oběti své zápalné, maso a
krev, na oltář Hospodina Boha svého; ale krev jiných obětí
tvých vylita bude na oltář Hospodina Boha tvého, maso
pak jísti budeš. 28 Ostříhej a poslouchej všech slov těchto,
kteráž já přikazuji tobě, aby tobě dobře bylo i synům tvým po
tobě až na věky, když bys činil, což dobrého a pravého jest,
před očima Hospodina Boha svého. 29 Když by pak vyplénil
Hospodin Bůh tvůj od tváři tvé národy ty, k nimž ty tudíž
vejdeš, abys dědičně vládl jimi, a dědičně je opanoval, a
bydlil v zemi jejich, 30 Vystříhej se, abys neuvázl v osídle,
jda za nimi, když by již vyhlazeni byli od tváři tvé. Nevyptávej
se na bohy jejich, říkaje: Jak jsou sloužili národové ti bohům
svým, tak i já učiním. 31 Neučiníš tak Hospodinu Bohu
svému, nebo všecko, což v ohavnosti má Hospodin, a čehož
nenávidí, činili bohům svým; také i syny své a dcery své
ohněm pálili ke cti bohům svým. 32 Cožkoli já přikazuji vám,
ostříhati budete, činíce to; nepřidáte k tomu, aniž co z toho
ujmete.

13 Povstal-li by u prostřed tebe prorok, aneb někdo,
ješto by míval sny, a ukázal by tobě znamení aneb
zázrak, 2 Byť se pak i stalo to znamení aneb zázrak, a mluvil
by tobě, řka: Poďme, následujme bohů cizích, (kterýchž
neznáš,) a služme jim: 3 Neuposlechneš slov proroka
toho, ani snáře, nebo zkušuje vás Hospodin Bůh váš, aby
známé bylo, milujete-li Hospodina Boha svého z celého
srdce svého a z celé duše své. 4 Hospodina Boha svého
následujte, a jeho se bojte, přikázaní jeho ostříhejte, hlasu
jeho poslouchejte, jemu služte a jeho se přídržte. 5 Prorok
pak ten aneb snář zamordován bude, nebo mluvil to, čímž
by odvrátil vás od Hospodina Boha vašeho, (kterýž vyvedl
vás z země Egyptské, a vykoupil tě z domu služby,) aby
tě srazil s cesty, kterouž přikázal tobě Hospodin Bůh tvůj,
abys chodil po ní; a tak odejmeš zlé z prostředku svého. 6
Jestliže by tě tajně nabádal bratr tvůj, syn matky tvé, aneb
syn tvůj, aneb dcera tvá, aneb manželka, kteráž jest v lůně
tvém, aneb přítel tvůj, kterýžť by milý byl jako duše tvá,
řka: Poďme a služme bohům cizím, (kterýchž jsi neznal ty
ani otcové tvoji), 7 Z bohů pohanských, kteříž vůkol vás
jsou, buď blízko aneb daleko od tebe, od jednoho konce
země až do druhého konce jejího, 8 Nepovoluj jemu, aniž ho
poslouchej; neodpustíť mu oko tvé, aniž se slituješ, aniž
zatajíš ho, 9 Ale bez milosti zabiješ jej; ruka tvá nejprv na
něj bude vztažena, abys ho zabil, a potom ruce všeho lidu.
10 A ukamenuješ jej až do smrti, nebo chtěl odvésti tebe od
Hospodina Boha tvého, kterýž tě vyvedl z země Egyptské,
z domu služby, 11 Aby všecken lid Izraelský, uslyšíce to,
báli se, a nečinili více něco podobného věci této nejhorší u
prostřed tebe. 12 Uslyšel-li bys o některém městě svém,
kteréž Hospodin Bůh tvůj dá tobě, abys tam bydlil, ani praví:
13 Vyšli muži, lidé nešlechetní z prostředku tvého, kteříž
svedli spoluobyvatele své, řkouce: Poďme, služme bohům
cizím, kterýchž neznáte: 14 Tedy vyhledej a vyzvěz a dobře
se na to vyptej, a jestliže jest pravda a jistá věc, že ohavnost
se stala u prostřed tebe, 15 Zbiješ obyvatele města toho
mečem, a jako věc proklatou zkazíš je i všecko, což by v
něm bylo, hovada také jeho mečem pobiješ. 16 A všecky
kořisti jeho shromáždíš u prostřed ulice jeho, a spálíš ohněm
to město i všecky kořisti jeho docela Hospodinu Bohu svému,
aby byla hromada rumu věčná; a nebude více staveno. 17 A
nevezmeš ničehož z věcí proklatých, aby Hospodin odvrátil
se od hněvu prchlivosti své, a učinil tobě milosrdenství svá,
a smiloval se nad tebou, i rozmnožil tě, jakož s přísahou
zaslíbil otcům tvým. 18 Protož poslouchati budeš hlasu
Hospodina Boha svého, ostříhaje všech přikázaní jeho,
kteráž já dnes přikazuji tobě, abys činil, což pravého jest,
před očima Hospodina Boha svého.

14 Synové jste Hospodina Boha vašeho, protož nebudete
se řezati, aniž sobě uděláte lysiny mezi očima vašima
nad mrtvým. 2 Nebo lid svatý jsi Hospodinu Bohu svému, a
tebe vyvolil Hospodin, abys jemu byl za lid zvláštní ze všech
národů, kteříž jsou na tváři země. 3 Nebudeš jísti žádné

věci ohavné. 4 Tato jsou hovada, kteráž jísti budete: Voly,
ovce a kozy, 5 Jelena, dannele, srnu, kamsíka, jezevce,
bůvola a losa. 6 Každé hovado, kteréž má kopyta rozdělená,
tak aby rozdvojená byla, a přežívá mezi hovady, jísti je
budete. 7 A však ne všech přežívajících, aneb těch, kteráž
kopyta rozdělená mají, budete jísti, jako velblouda, zajíce a
králíka; nebo ač přežívají, však kopyta rozděleného nemají,
nečistá jsou vám. 8 Též svině, nebo rozdělené majíc kopyto,
nepřežívá, nečistá vám bude; masa jejího jísti nebudete,
a mrchy její se nedotknete. 9 Ze všech pak živočichů,
kteříž u vodách jsou, tyto jísti budete: Cožkoli má plejtvy
a šupiny, jísti budete. 10 Což pak nemá plejtví a šupin,
toho jísti nebudete; nečisté vám bude. 11 Všecko ptactvo
čisté jísti budete. 12 Těchto pak jísti nebudete: Orla, noha,
orlice mořské, 13 A sokola, supa a luňáka vedlé pokolení
jeho, 14 A žádného krkavce vedlé pokolení jeho, 15 Pstrosa,
sovy, vodní káně a krahulce vedlé pokolení jeho, 16 Raroha,
kalousa a labuti, 17 Pelikána, porfiriána a křehaře, 18 Èápa,
volavky vedlé pokolení jejího, dedka a netopýře. 19 A všeliký
zeměplaz létající nečistý bude vám, nebudete ho jísti. 20
Každého ptáka čistého jísti budete. 21 Žádné umrliny jísti
nebudete; příchozímu, kterýž jest v branách tvých, dáš ji,
a jísti ji bude, aneb prodáš cizozemci, nebo lid svatý jsi
Hospodinu Bohu svému. Nebudeš vařiti kozelce v mléce
matky jeho. 22 Ochotně dávati budeš desátky ze všech
užitků semene svého, kteřížť by přišli s pole každého roku.
23 A jísti budeš před Hospodinem Bohem svým, (na místě,
kteréž by vyvolil, aby tam přebývalo jméno jeho,) desátky
z obilí, vína i oleje svého, a prvorozené z volů svých a
drobného dobytka svého, abys se učil báti Hospodina Boha
svého po všecky dny. 24 Jestliže by pak daleká byla cesta, a
nemohl bys donésti toho, proto že daleko jest od tebe to
místo, kteréž by vyvolil Hospodin Bůh tvůj k přebývání tam
jména svého, když požehná tobě Hospodin Bůh tvůj: 25
Tedy zpeněžíš je, a svázané peníze vezma v ruku svou,
půjdeš k místu, kteréž by vyvolil Hospodin Bůh tvůj, 26 A
vynaložíš ty peníze na všecko, čehož žádá duše tvá, na voly,
na ovce, na víno, aneb jiný nápoj silný, a na všecko, čehož
by sobě žádala duše tvá, a jísti budeš tam před Hospodinem
Bohem svým, a veseliti se budeš ty i dům tvůj. 27 Levíty pak,
kterýž by v branách tvých bydlil, neopustíš, nebo nemá dílu
a dědictví s tebou. 28 Každého léta třetího oddělíš všecky
desátky z užitků svých toho léta, a složíš je v branách svých.
29 I přijde Levíta, (nebo nemá dílu a dědictví s tebou), a host
a sirotek i vdova, kteříž jsou v branách tvých, i budou jísti a
nasytí se, aby požehnal tobě Hospodin Bůh tvůj při všelikém
díle rukou tvých, kteréž bys dělal.

15 Každého léta sedmého odpouštěti budeš. 2 Tento
pak bude způsob odpuštění, aby odpustil každý
věřitel, kterýž rukou svou půjčil to, čehož půjčil bližnímu
svému; nebude upomínati bližního svého aneb bratra svého,
nebo vyhlášeno jest odpuštění Hospodinovo. 3 Cizozemce
upomínati budeš, ale to, což bys měl u bratra svého, propustí
ruka tvá. 4 Toliko aby nuzným někdo nebyl příčinou tvou,
poněvadž hojně požehná tobě Hospodin v zemi, kterouž
Hospodin Bůh tvůj dá tobě v dědictví, abys jí dědičně vládl:
5 Jestliže však pilně poslouchati budeš hlasu Hospodina
Boha svého, tak abys hleděl činiti každé přikázaní toto,
kteréž já tobě dnes přikazuji. 6 Hospodin zajisté Bůh tvůj
požehná tobě, jakož mluvil tobě, tak že budeš moci půjčovati
národům mnohým, tobě pak nebude potřeba vypůjčovati; i
budeš panovati nad národy mnohými, ale oni nad tebou
nebudou panovati. 7 Byl-li by u tebe nuzný někdo z bratří
tvých, v některém městě tvém, v zemi tvé, kterouž Hospodin
Bůh tvůj dá tobě, nezatvrdíš srdce svého, a nezavřeš ruky
své před nuzným bratrem svým: 8 Ale štědře otevřeš jemu
ruku svou, a ochotně půjčíš jemu, jakž by mnoho potřeboval
toho, v čemž by nouzi měl. 9 Vystříhej se, aby nebylo něco
nepravého v srdci tvém, a řekl bys: Blíží se rok sedmý,
jenž jest rok odpuštění, a bylo by nešlechetné oko tvé k
bratru tvému nuznému, tak že bys neudělil jemu, pročež by
volal proti tobě k Hospodinu, a byl by na tobě hřích: 10 Ale
ochotně dáš jemu, a nebude srdce tvé neupřímé, když bys
dával jemu; nebo tou příčinou požehná tobě Hospodin Bůh
tvůj ve všech skutcích tvých a ve všem díle, k kterémuž bys
vztáhl ruku svou. 11 Nebo nebudete bez chudých v zemi
vaší; protož přikazuji tobě, řka: Abys ochotně otvíral ruku
svou bratru svému, chudému svému a nuznému svému
v zemi své. 12 Jestliže by prodán byl tobě bratr tvůj Žid
aneb Židovka, a sloužil by tobě za šest let, sedmého léta
propustíš jej od sebe svobodného. 13 A když jej propustíš
svobodného od sebe, nepustíš ho prázdného. 14 Štědře
darovati jej budeš dary z dobytka svého, z stodoly a z
vinice své; v čemž požehnal tobě Hospodin Bůh tvůj, z toho
dáš jemu. 15 A pamatuj, že jsi služebníkem byl v zemi
Egyptské, a že tě vykoupil Hospodin Bůh tvůj, protož já
to dnes tobě přikazuji. 16 Pakliť by řekl: Nepůjdu od tebe,
proto že by tě miloval i dům tvůj, a že mu dobře u tebe,
17 Tedy vezma špici, probodneš ucho jeho na dveřích, a
bude u tebe služebníkem na věky. Takž podobně i děvce
své učiníš. 18 Nechť není za těžké před očima tvýma, když
bys ho svobodného propustil od sebe, nebo dvojnásob více,
než ze mzdy nájemník, sloužil tobě šest let; i požehná tobě
Hospodin ve všech věcech, kteréž činiti budeš. 19 Všeho

prvorozeného, což se narodí z skotů tvých neb z bravů tvých,
samce posvětíš Hospodinu Bohu svému. Nebudeš dělati
prvorozeným volkem svým, a nebudeš holiti prvorozených
ovec svých. 20 Před Hospodinem Bohem svým budeš je jísti
na každý rok na místě, kteréž by vyvolil Hospodin, ty i čeled
tvá. 21 Pakliť by na něm byla vada, že by kulhavé aneb
slepé bylo, aneb mělo by jakoukoli škodlivou vadu, nebudeš
ho obětovati Hospodinu Bohu svému. 22 V branách svých
budeš je jísti, buďto čistý neb nečistý, rovně jako srnu aneb
jelena; 23 Toliko krve jeho nebudeš jísti, ale na zem vycedíš
ji jako vodu.

16 Ostříhej měsíce Abib, abys slavil Fáze Hospodinu Bohu
svému, nebo toho měsíce Abib vyvedl tě Hospodin Bůh
tvůj z Egypta v noci. 2 A obětovati budeš Fáze Hospodinu
Bohu svému z bravů i skotů na místě, kteréž by vyvolil
Hospodin, aby tam přebývalo jméno jeho. 3 Nebudeš v něm
jísti nic kvašeného. Za sedm dní jísti budeš přesnice, chléb
trápení, (nebo s chvátáním vyšel jsi z země Egyptské), abys
pamatoval na den, v kterémž jsi vyšel z země Egyptské,
po všecky dny života svého. 4 Aniž spatřín bude u tebe
kvas ve všech končinách tvých za sedm dní, a nezůstane
nic přes noc masa toho, kteréž bys obětoval u večer toho
dne prvního, až do jitra. 5 Nebudeš moci obětovati Fáze v
každém městě svém, kteréž Hospodin Bůh tvůj dává tobě,
6 Ale na místě, kteréž by vyvolil Hospodin Bůh tvůj, aby
přebývalo tam jméno jeho, tu obětovati budeš Fáze, a to u
večer, při západu slunce v jistý čas vyjití tvého z Egypta. 7
Péci pak budeš a jísti na místě, kteréž by vyvolil Hospodin
Bůh tvůj, a ráno navracuje se, půjdeš do stanů svých. 8 Šest
dní jísti budeš přesnice, dne pak sedmého bude slavnost
Hospodinu Bohu tvému; ničehož v ní dělati nebudeš. 9 Sedm
téhodnů sečteš sobě; od začátku žně začneš počítati sedm
téhodnů. 10 Tehdy slaviti budeš slavnost téhodnů Hospodinu
Bohu svému; seč budeš moci býti, to dáš dobrovolně vedlé
toho, jakžť by požehnal Hospodin Bůh tvůj. 11 I veseliti se
budeš před Hospodinem Bohem svým, ty i syn tvůj i dcera
tvá, služebník tvůj a děvka tvá, i Levíta, kterýž by byl v
branách tvých, a příchozí, sirotek i vdova, kteříž by byli u
prostřed tebe, na místě, kteréž by vyvolil Hospodin Bůh
tvůj k přebývání tam jména svého. 12 A tak rozpomínati
se budeš, že jsi byl služebníkem v Egyptě, když ostříhati a
vykonávati budeš ustanovení tato. 13 Slavnost stanů světiti
budeš za sedm dní, když shromáždíš s pole svého a z vinice
své. 14 I budeš se veseliti v slavnosti své, ty i syn tvůj i dcera
tvá, služebník tvůj a služebnice tvá, Levíta i příchozí, sirotek
i vdova, kteříž by byli v branách tvých. 15 Sedm dní svátek
světiti budeš Hospodinu Bohu svému na místě, kteréž by
vyvolil Hospodin, když požehná tobě Hospodin Bůh tvůj ve
všech úrodách tvých, a ve všeliké práci rukou tvých, a tak
budeš vesel. 16 Třikrát v roce postaví se každý pohlaví
mužského před Hospodinem Bohem tvým na místě, kteréž
by vyvolil, na slavnost přesnic, na slavnost téhodnů a na
slavnost stanů, a neukážeť se před Hospodinem prázdný; 17
Každý podlé daru sobě daného, vedlé požehnání Hospodina
Boha tvého, jehož on udělil tobě. 18 Soudce a správce
ustanovíš sobě ve všech městech svých, kteráž Hospodin
Bůh tvůj dá tobě v každém pokolení tvém, kteříž souditi
budou lid soudem spravedlivým. 19 Neuchýlíš soudu, a
nebudeš šetřiti osoby, aniž přijmeš daru; nebo dar oslepuje
oči moudrých, a převrací slova spravedlivých. 20 Spravedlivě
spravedlnosti následovati budeš, abys živ byl, a dědičně vládl
zemí, kterouž Hospodin Bůh tvůj dává tobě. 21 Nevysadíš
sobě háje jakýmkoli dřívím u oltáře Hospodina Boha svého,
kterýž uděláš sobě, 22 Ani vyzdvihneš sobě modly, což v
ohavnosti má Hospodin Bůh tvůj.

17 Nebudeš obětovati Hospodinu Bohu svému vola aneb
dobytčete, na němž by vada byla, aneb jakákoli věc
zlá, nebo ohavnost jest Hospodinu Bohu tvému. 2 Bude-
li nalezen u prostřed tebe v některém městě tvém, kteráž
Hospodin Bůh tvůj dá tobě, muž aneb žena, ješto by
se dopouštěl zlého před očima Hospodina Boha tvého,
přestupuje smlouvu jeho, 3 A odejda, sloužil by bohům cizím,
a klaněl by se jim, buď slunci neb měsíci, aneb kterému
rytířstvu nebeskému, čehož jsem nepřikázal, 4 A bylo by
povědíno tobě, a slyšel bys o tom, tedy vyptáš se pilně
na to, a jestliže bude pravda a věc jistá, že by se stala
taková ohavnost v Izraeli: 5 Bez lítosti vyvedeš muže toho
aneb ženu tu, kteříž to zlé páchali, k branám svým, muže
toho aneb ženu, a kamením je uházíš, ať zemrou. 6 V
ústech dvou aneb tří svědků zabit bude ten, kdož umříti
má, nebudeť pak zabit podlé vyznání svědka jednoho. 7
Ruka svědků nejprv bude proti němu k zabití jeho, a potom
ruce všeho lidu, a tak odejmeš zlé z prostředku svého. 8
Bylo-li by při soudu něco nesnadného, mezi krví a krví,
mezi pří a pří, mezi ranou a ranou, v jakékoli rozepři v
branách tvých, tedy vstana, půjdeš k místu, kteréž by vyvolil
Hospodin Bůh tvůj, 9 A přijdeš k kněžím Levítského pokolení
aneb k soudci, kterýž by tehdáž byl, i budeš se jich ptáti,
a oznámíť výpověd soudu. 10 Učiníš tedy vedlé naučení,
kteréž by vynesli z místa toho, kteréž by vyvolil Hospodin, a
hleď, abys všecko, čemuž by tě učili, tak vykonal. 11 Podlé
vyrčení zákona, kterémuž by tě naučili, a podlé rozsudku,

kterýžť by vypověděli, učiníš; neuchýlíš se od slova sobě
oznámeného ani na pravo ani na levo. 12 Jestliže by pak kdo
v zpouru se vydal, tak že by neposlechl kněze postaveného
tam k službě před Hospodinem Bohem tvým, aneb soudce,
tedy ať umře člověk ten, a odejmeš zlé z Izraele, 13 Aby
všecken lid uslyšíce, báli se, a více v zpouru se nevydávali.
14 Když vejdeš do země, kterouž Hospodin Bůh tvůj dá
tobě, abys ji dědičně obdržel, a budeš v ní bydliti, a řekneš:
Ustanovím nad sebou krále, jako i jiní národové mají, kteříž
jsou vůkol mne: 15 Toho toliko ustanovíš nad sebou krále,
kteréhož by vyvolil Hospodin Bůh tvůj. Z prostředku bratří
svých ustanovíš nad sebou krále; nebudeš moci ustanoviti
nad sebou člověka cizozemce, kterýž by nebyl bratr tvůj.
16 A však ať nemívá mnoho koňů, a ať neobrací zase lidu
do Egypta, z příčiny rozmnožení koňů, zvláště poněvadž
Hospodin vám řekl: Nevracujte se zase cestou touto více.
17 Nebudeť také míti mnoho žen, aby se neodvrátilo srdce
jeho; stříbra také aneb zlata ať sobě příliš nerozmnožuje. 18
Když pak dosedne na stolici království svého, vypíše sobě
připomenutý zákon tento do knihy z té, kteráž bude před
oblíčejem kněží Levítských. 19 A bude jej míti při sobě, a
čísti jej bude po všecky dny života svého, aby se naučil báti
Hospodina Boha svého, a aby ostříhal všech slov zákona
tohoto i ustanovení těch, a činil je, 20 Aby nepozdvihlo se
srdce jeho nad bratří jeho, a neuchýlilo se od přikázaní na
pravo aneb na levo, aby dlouho živ byl v království svém, on
i synové jeho u prostřed Izraele.

18 Nebudou míti kněží Levítští a všecko pokolení Levítské
dílu a dědictví s jiným lidem Izraelským, oběti ohnivé
Hospodinovy a dědictví jeho jísti budou. 2 Dědictví nebudou
míti u prostřed bratří svých, Hospodin jest dědictví jejich,
jakož jim mluvil. 3 Toto pak náležeti bude kněžím od lidu, od
obětujících obět, buď vola neb dobytče: Dáno bude knězi
plece, a líce a žaludek. 4 Prvotiny obilé svého, vína a oleje
svého, i prvotiny vlny z ovec svých dáš jemu. 5 Nebo jej
vyvolil Hospodin Bůh tvůj ze všech pokolení tvých, aby stál k
službě ve jménu Hospodina, on i synové jeho po všecky dny.
6 Když by pak přišel který Levíta z některého města tvého,
ze všeho Izraele, kdež bydlil, a přišel by s velikou žádostí
duše své na místo, kteréž by vyvolil Hospodin: 7 Sloužiti
bude ve jménu Hospodina Boha svého, jako i jiní bratří
jeho Levítové, kteříž tu stojí před Hospodinem. 8 Díl rovný
jísti budou, (bez škody toho, což by každý z nich prodal,)
vedlé čeledi otců. 9 Když vejdeš do země, kterouž Hospodin
Bůh tvůj dává tobě, neuč se činiti podlé ohavností národů
těch. 10 Nebude nalezen v tobě, kdož by vedl syna svého
aneb dceru svou skrz oheň, ani věštěc, ani planétník, ani
čarodějník, ani kouzedlník. 11 Ani losník, ani zaklinač, ani
hadač, ani černokněžník. 12 Nebo ohavnost jest Hospodinu,
kdožkoli činí to, a pro takové ohavnosti Hospodin Bůh tvůj
vymítá je od tváři tvé. 13 Dokonalý budeš před Hospodinem
Bohem svým. 14 Nebo národové ti, kterýmiž vládnouti budeš,
planetářů a věšťců poslouchají, tobě pak toho nedopouští
Hospodin Bůh tvůj. 15 Proroka z prostředku tvého, z bratří
tvých, jako já jsem, vzbudí tobě Hospodin Bůh tvůj; jeho
poslouchati budete, 16 Podlé všeho toho, jakž jsi žádal od
Hospodina Boha svého, na Orébě, v den shromáždění, řka:
Ať více neslyším hlasu Hospodina Boha svého, ani více
vidím ohně toho velikého, abych neumřel. 17 Pročež mi
řekl Hospodin: Dobře mluvili, což jsou mluvili. 18 Proroka
vzbudím jim z prostředku bratří jejich, jako jsi ty, a položím
slova má v ústa jeho, a bude jim mluviti všecko, což mu
přikáži. 19 I budeť, že kdo by koli neposlouchal slov mých,
kteráž mluviti bude ve jménu mém, já vyhledávati budu
na něm. 20 Prorok pak, kterýž by pyšně se vystavoval,
mluvě slovo ve jménu mém, kteréhož jsem mluviti jemu
nepřikázal, a kterýž by mluvil ve jménu bohů cizích, takový
prorok ať umře. 21 Jestliže pak díš v srdci svém: Kterak
poznáme slovo to, jehož by nemluvil Hospodin? 22 Když by
mluvil něco prorok ve jménu Hospodinovu, a však by se
toho nestalo, aniž by přišlo, toť jest to slovo, jehož nemluvil
Hospodin; z pychuť jest to mluvil prorok ten, nebojž se ho.

19 Když by vyhladil Hospodin Bůh tvůj národy, jejichžto
zemi Hospodin Bůh tvůj dává tobě, a opanoval bys
je dědičně, a bydlil bys v městech jejich i v domích jejich:
2 Oddělíš sobě tři města u prostřed země své, kterouž
Hospodin Bůh tvůj dává tobě, abys ji dědičně obdržel. 3
Spravíš sobě cesty, a rozdělíš na tři díly všecku krajinu
země své, kterouž v dědictví dá tobě Hospodin Bůh tvůj, i
bude utíkati tam každý vražedlník: 4 (Totoť pak bude právo
vražedlníka, kterýž by tam utekl, aby živ byl: Kdož by zabil
bližního svého nechtě, aniž by ho nenáviděl prvé. 5 Jako
vejda někdo s bližním svým do lesa sekati dříví, rozvedl
by rukou svou sekeru, aby uťal dřevo, a ona by spadla s
topořiště, a trefila by bližního jeho, tak že by umřel, ten
uteče do některého z měst těchto, a živ bude.) 6 Aby přítel
zabitého, stihaje vražedlníka toho, když by se rozpálilo srdce
jeho, nedohonil ho na daleké cestě, a ranil smrtedlně, ješto
by nebyl hoden smrti, poněvadž ho prvé neměl v nenávisti.
7 Protož já přikazuji tobě, řka: Tři města oddělíš sobě. 8
Pakli by rozšířil Hospodin Bůh tvůj končiny tvé, jakož s
přísahou zaslíbil otcům tvým, a dal by tobě všecku tu zemi,

kterouž řekl dáti otcům tvým: 9 (Když bys ostříhal všech
přikázaní těchto, čině je, kteráž já dnes přikazuji tobě, abys
miloval Hospodina Boha svého, a chodil po cestách jeho
po všecky dny), tedy přidáš sobě ještě tři města mimo tři
onano, 10 Aby nebyla vylita krev nevinná u prostřed země
tvé, kterouž Hospodin Bůh tvůj dá tobě v dědictví, a aby
nebyla na tobě krev. 11 Ale byl-li by kdo, maje v nenávisti
bližního svého, a činil by úklady jemu, a povstana proti
němu, ranil by ho smrtedlně, tak že by umřel, a utekl by do
některého z těch měst: 12 Tedy pošlí starší města toho, a
vezmou jej odtud, a dají v ruce přítele toho zabitého, aby
umřel. 13 Neodpustí jemu oko tvé, ale svedeš krev nevinnou
z Izraele, i bude dobře tobě. 14 Nepřeneseš meze bližního
svého, kterouž vymezili předkové v dědictví tvém, kteréž
obdržíš v zemi, jižto Hospodin Bůh tvůj dává tobě, abys ji
dědičně obdržel. 15 Nepovstane svědek jeden proti někomu
z příčiny jakékoli nepravosti, a jakéhokoli hříchu ze všech
hříchů, kterýmiž by kdo hřešil; v ústech dvou svědků aneb
v ústech tří svědků stane slovo. 16 Povstal-li by svědek
falešný proti někomu, aby svědčil proti němu, že odstoupil od
Boha, 17 Tedy postaví se ti dva muži, kteříž tu rozepři mají
před Hospodinem, před kněžími aneb před soudci, kteříž
by za dnů těch byli. 18 A když se pilně vyptají soudcové,
poznají-li, že svědek ten jest svědek lživý, mluvě falešné
svědectví proti bližnímu svému, 19 Tak jemu učiňte, jakž
on myslil učiniti bratru svému. I odejmeš zlé z prostředku
svého. 20 A kteříž zůstanou, slyšíce to, báti se budou, a
nikoli více nedopustí se takových zlých věcí u prostřed tebe.
21 A neslituje se oko tvé; život za život, oko za oko, zub za
zub, ruka za ruku, noha za nohu bude.

20 Když bys vytáhl na vojnu proti nepřátelům svým, a
uzřel bys koně a vozy, a lid větší, nežli ty máš, neboj
se jich, nebo Hospodin Bůh tvůj s tebou jest, kterýž tě
vyvedl z země Egyptské. 2 A když byste se již potýkati měli,
přistoupí kněz, a mluviti bude k lidu, 3 A dí jim: Slyš, Izraeli,
vy jdete dnes k boji proti nepřátelům svým, nebudiž strašlivé
srdce vaše, nebojte se a nestrachujte, ani se jich lekejte. 4
Nebo Hospodin Bůh váš, kterýž jde s vámi, bojovati bude
za vás proti nepřátelům vašim, aby zachoval vás. 5 Potom
mluviti budou hejtmané k lidu, řkouce: Jest-li kdo z vás,
ješto vystavěl dům nový, a ještě nepočal bydliti v něm,
odejdi a navrať se do domu svého, aby nezahynul v bitvě, a
někdo jiný aby nezačal bydliti v něm. 6 A kdo jest, ješto
štípil vinici, a ještě nepřišla k obecnému užívání, odejdi a
navrať se k domu svému, aby snad nezahynul v bitvě, aby
někdo jiný k obecnému užívání nepřivedl jí. 7 A kdo jest,
ješto by měl zasnoubenou manželku, a ještě by jí nepojal,
odejdi a navrať se do domu svého, aby neumřel v boji, a
někdo jiný nevzal jí. 8 Přidadí i toto hejtmané, mluvíce k
lidu, a řeknou: Kdo jest bázlivý a lekavého srdce, odejdi a
navrať se do domu svého, aby nezemdlil srdce bratří svých,
jako jest srdce jeho. 9 A když přestanou hejtmané mluviti k
lidu, tedy představí lidu vůdce houfů. 10 Když přitáhneš k
některému městu, abys ho dobýval, podáš jemu pokoje. 11
Jestliže pokoj sobě podaný přijmou a otevrou tobě, všecken
lid, kterýž by nalezen byl v něm, pod plat uvedeni jsouce,
tobě sloužiti budou. 12 Pakli by v pokoj s tebou nevešli, ale
bojovali proti tobě, oblehneš je; 13 A když by je Hospodin
Bůh tvůj dal v ruku tvou, tedy zbiješ v něm ostrostí meče
všecky pohlaví mužského. 14 Ženy pak, dítky a hovada, i
cožkoli bylo by v městě, všecky kořisti jeho rozbituješ sobě,
a užívati budeš kořistí nepřátel svých, kteréž by dal tobě
Hospodin Bůh tvůj. 15 Tak učiníš všechněm městům daleko
vzdáleným od tebe, kteráž nejsou z měst národů těchto. 16
Z měst pak lidu toho, kterýž Hospodin Bůh tvůj dává tobě v
dědictví, žádné duše živiti nebudeš, 17 Ale dokonce vyhladíš
je: Hetea, Amorea, Kananea, Ferezea, Hevea a Jebuzea,
jakož přikázal tobě Hospodin Bůh tvůj, 18 Aby vás neučili
činiti vedlé všech ohavností svých, kteréž činí bohům svým, i
hřešili byste proti Hospodinu Bohu svému. 19 Když oblehneš
město některé, za dlouhý čas dobývaje ho, abys je vzal,
nezkazíš stromů jeho, sekerou je vytínaje, nebo z nich ovoce
jísti budeš; protož jich nevysekáš, (nebo potrava člověka
jest strom polní), chtěje užívati jich k obraně své. 20 A však
stromoví, kteréž znáš, že nenese ovoce ku pokrmu, pohubíš
a posekáš, a vzděláš ohrady proti městu tomu, kteréž s
tebou bojuje, dokudž ho sobě nepodmaníš.

21 Když by nalezen byl zabitý (v zemi, kterouž Hospodin
Bůh tvůj dává tobě, abys dědičně vládl jí), ležící na
poli, a nebylo by vědíno, kdo by ho zabil, 2 Tedy vyjdou starší
tvoji a soudcové tvoji, a měřiti budou k městům, kteráž jsou
vůkol toho zabitého. 3 A když nalezeno bude město nejbližší
toho zabitého, tedy vezmou starší města toho jalovici z
stáda, kteréž ještě nebylo užíváno, a kteráž netáhla ve jhu.
4 I uvedou starší toho města jalovici tu do údolí pustého,
kteréž nikdy nebylo děláno aneb oseto, a setnou šíji jalovice
v tom údolí. 5 Potom přistoupí kněží synové Léví; (nebo je
Hospodin Bůh tvůj vyvolil, aby přisluhovali jemu, a požehnání
dávali ve jménu Hospodinovu, vedlé jejichž výpovědi stane
všeliká rozepře a každá rána.) 6 Všickni také starší toho
města, kteříž jsou nejbližší toho zabitého, umyjí ruce své
nad jalovicí sťatou v tom údolí, 7 A osvědčovati budou,

řkouce: Nevylilyť jsou ruce naše krve té, aniž oči naše viděly
vražedlníka. 8 Očisť lid svůj Izraelský, kterýž jsi vykoupil,
Hospodine, a nepřičítej krve nevinné lidu svého Izraelskému.
I bude sňata s nich vina té krve. 9 Ty pak odejmeš krev
nevinnou z prostředku svého, když učiníš, což pravého jest
před očima Hospodinovýma. 10 Když bys vytáhl na vojnu
proti nepřátelům svým, a dal by je Hospodin Bůh tvůj v ruce
tvé, a zajal bys z nich mnohé; 11 Uzříš-li mezi zajatými
ženu krásného oblíčeje, a zamiluješ ji, tak abys ji sobě vzal
za manželku: 12 Uvedeš ji do domu svého, i oholí sobě
hlavu, a obřeže nehty své; 13 A složíc roucho své s sebe, v
kterémž jest jata, zůstane v domě tvém, a plakati bude otce
svého i matky své za celý měsíc; a potom vejdeš k ní, a
budeš její manžel, a ona bude manželka tvá. 14 Pakliť by se
nelíbila, tedy propustíš ji svobodnou; ale nikoli neprodávej jí
za peníze, ani nekupč jí, poněvadž jsi jí ponížil. 15 Měl-li by
kdo dvě ženy, jednu v milosti a druhou v nenávisti, a zplodily
by mu syny, milá i nemilá, a byl-li by syn prvorozený nemilé:
16 Tedy když dědice ustavovati bude nad tím, což by měl,
nebude moci dáti práva prvorozenství synu milé před synem
prvorozeným nemilé, 17 Ale prvorozeného syna nemilé při
prvorozenství zůstaví, a dá jemu dva díly ze všeho, což
by měl; nebo on jest počátek síly jeho, jeho jest právo
prvorozenství. 18 Měl-li by kdo syna zpurného a protivného,
ješto by neposlouchal hlasu otce svého a hlasu matky své, a
jsa trestán, neuposlechl by jich: 19 Tedy vezmouce ho otec i
matka jeho, vyvedou jej k starším města svého, k bráně
místa přebývání svého, 20 A řeknou starším města svého:
Syn náš tento, jsa zpurný a protivný, neposlouchá hlasu
našeho, žráč a opilec jest. 21 Tehdy všickni lidé města toho
uházejí jej kamením a umřeť; a tak odejmeš zlé z prostředku
svého, a všecken Izrael uslyšíce, báti se budou. 22 Když by
kdo zhřešil, že by hoden byl smrti, a byl by odsouzen k ní a
pověsil bys ho na dřevě: 23 Nezůstane přes noc tělo jeho
na dřevě, ale hned v ten den pochováš jej, nebo zlořečený
jest před Bohem pověšený; protož nepoškvrňuj země své,
kterouž Hospodin Bůh tvůj dává tobě v dědictví.

22 Jestliže bys uzřel vola aneb dobytče bratra svého,
an bloudí, nepomineš jich, ale přivedeš je až k bratru
svému. 2 Byť pak nebyl blízký bratr tvůj a neznal bys ho,
uvedeš je však do domu svého, a bude u tebe, dokudž
by se po něm neptal bratr tvůj, a navrátíš mu je. 3 Tolikéž
učiníš s oslem jeho, s oděvem jeho, také i se všelikou věcí
ztracenou bratra svého, kteráž by mu zhynula; když bys ji
nalezl, nepomineš jí. 4 Vida osla bratra svého aneb vola
jeho pod břemenem ležící na cestě, nepomineš jich, ale i
hned ho s ním pozdvihneš. 5 Žena nebude nositi oděvu
mužského, aniž se obláčeti bude muž v roucho ženské,
nebo ohavnost před Hospodinem Bohem tvým jest, kdožkoli
činí to. 6 Když bys našel hnízdo ptačí před sebou na cestě,
na jakémkoli stromu aneb na zemi, s mladými neb vejci, a
matka seděla by na mladých aneb na vejcích: nevezmeš
matky s mladými, 7 Ale hned pustíš matku a mladé vezmeš
sobě, aby tobě dobře bylo, a abys prodlil dnů svých. 8 Když
bys stavěl dům nový, udělej zabradla vůkol střechy své,
abys neuvedl viny krve na dům svůj, když by kdo upadl s
něho. 9 Neposeješ vinice své směsicí rozličného semene,
aby nebyl poškvrněn užitek semene, kteréž jsi vsel, i ovoce
vinice. 10 Nebudeš orati volem a oslem spolu. 11 Neoblečeš
roucha z rozdílných věcí, z vlny a lnu setkaného. 12 Prýmy
zděláš sobě na čtyřech rozích oděvu svého, jímž se odíváš.
13 Když by pojal někdo ženu, a všel by k ní, a potom měl
by ji v nenávisti, 14 A dal by příčinu k řečem o ní, v zlou
pověst ji obláčeje a mluvě: Ženu tuto vzal jsem, a všed k ní,
nenalezl jsem jí pannou: 15 Tedy otec děvečky a matka její
vezmouce přinesou znamení panenství děvečky k starším
města svého k bráně. 16 A dí otec děvečky k starším: Dceru
svou dal jsem muži tomuto za manželku, kterýž ji v nenávisti
má. 17 A hle, sám příčinu dal řečem o ní, mluvě: Nenalezl
jsem při dceři tvé panenství, a teď hle, znamení panenství
dcery mé. I roztáhnou roucho to před staršími města. 18
Tedy starší města toho jmou muže a trestati ho budou, 19 A
uloží jemu pokutu sto lotů stříbra, kteréž dají otci děvečky,
proto že vynesl zlou pověst proti panně Izraelské. I bude ji
míti za manželku, kteréž nebude moci propustiti po všecky
dny své. 20 Jináč byla-li by pravá žaloba ta, a nebylo by
nalezeno panenství při děvečce: 21 Tedy vyvedou děvečku
ke dveřím otce jejího, a uházejí ji lidé města toho kamením,
a umře; nebo dopustila se nešlechetnosti v Izraeli, smilnivši
v domě otce svého. Tak odejmeš zlé z prostředku sebe. 22
Kdyby kdo postižen byl, že obýval s ženou manželkou cizí,
tedy umrou oni oba dva, muž, kterýž obýval s tou ženou, i
žena také; i odejmeš zlé z Izraele. 23 Byla-li by děvečka
panna zasnoubená muži, a nalezna ji někdo v městě, obýval
by s ní: 24 Vyvedete oba dva k bráně města toho, a uházíte
je kamením, a umrou, děvečka, proto že nekřičela, jsuci
v městě, a muž proto, že ponížil ženy bližního svého; a
odejmeš zlé z prostředku svého. 25 Pakli na poli nalezl by
muž děvečku zasnoubenou, a násilí jí učině, obýval by s
ní: smrtí umře muž ten sám, 26 Děvečce pak nic neučiníš.
Nedopustila se hříchu hodného smrti; nebo jakož povstává
někdo proti bližnímu svému a morduje život jeho, tak i při této
věci. 27 Na poli zajisté nalezl ji; křičela děvečka zasnoubená,
a žádný tu nebyl, kdo by ji vysvobodil. 28 Jestliže by nalezl

někdo děvečku pannu, kteráž by zasnoubena nebyla, a
vezma ji, obýval by s ní, a byli by postiženi: 29 Tedy dá muž
ten, kterýž by obýval s ní, otci děvečky padesáte stříbrných,
a bude jeho manželka, protože ponížil jí; nebude moci jí
propustiti po všecky dny své. 30 Nevezme žádný manželky
otce svého, a neodkryje podolka otce svého.

23 Nevejde do shromáždění Hospodinova, kdož by měl
stlučené aneb odňaté lůno. 2 Aniž vejde do shromáždění
Hospodinova syn postranní; také i desáté koleno jeho
nevejde do shromáždění Hospodinova. 3 Ammonitský tolikéž
ani Moábský nevejde do shromáždění Hospodinova, ani
desáté koleno jejich nevejde do shromáždění Hospodinova
až na věky. 4 Proto že proti vám nevyšli s chlebem a s
vodou na cestě, když jste šli z Egypta, a že ze mzdy najal
proti tobě Baláma, syna Beor, z Petor Mezopotamie Syrské,
aby zlořečil tobě: 5 (Ačkoli nechtěl Hospodin Bůh tvůj slyšeti
Baláma, ale obrátil Hospodin Bůh tvůj tobě zlořečení v
požehnání, nebo miloval tebe Hospodin Bůh tvůj.) 6 Nebudeš
hledati pokoje jejich ani dobrého jejich po všecky dny své
na věky. 7 Nebudeš míti v ohavnosti Idumejského, nebo
bratr tvůj jest, aniž Egyptského v ohavnosti míti budeš, nebo
jsi byl pohostinu v zemi jeho. 8 Synové, kteříž se jim zrodí
v třetím kolenu, vejdou do shromáždění Hospodinova. 9
Když bys vytáhl vojensky proti nepřátelům svým, vystříhej
se od všeliké zlé věci. 10 Bude-li mezi vámi kdo, ješto by
poškvrněn byl příhodou noční, vyjde ven z stanů, a nevejde
do nich; 11 Ale když bude k večerou, umyje se vodou, a po
západu slunce vejde do stanů. 12 Také místo budeš míti
vně za stany, abys tam chodíval ven; 13 A budeš míti kolík
mezi jinými nástroji svými, a když bys chtěl sednouti vně,
vykopáš jím důlek, a obrátě se, zahrabeš nečistotu svou. 14
Nebo Hospodin Bůh tvůj chodí u prostřed stanů tvých, aby tě
vysvobodil, a dal tobě nepřátely tvé; protož ať jest příbytek
tvůj svatý, tak aby nespatřil při tobě mrzkosti nějaké, pročež
by se odvrátil od tebe. 15 Nevydáš služebníka pánu jeho,
kterýž k tobě utekl od pána svého. 16 S tebou bydliti bude u
prostřed tebe na místě, kteréž by vyvolil v některém městě
tvém, kdežkoli jemu se líbiti bude; nebudeš ho mocí utiskati.
17 Nebude nevěstka žádná z dcer Izraelských, ani nečistý
smilník z synů Izraelských. 18 Nepřineseš mzdy nevěstky,
a mzdy psa do domu Hospodina Boha svého z jakéhokoli
slibu, nebo to obé ohavnost jest Hospodinu Bohu tvému. 19
Nedáš na lichvu bratru svému ani peněz, ani pokrmu, ani
jakékoli věci, kteráž se dává na lichvu. 20 Cizímu půjčíš na
lichvu, ale bratru svému nedáš na lichvu, aby požehnal tobě
Hospodin Bůh tvůj při všech věcech, k kterýmž bys vztáhl
ruku svou v zemi, do níž vejdeš, abys dědičně obdržel ji. 21
Když bys učinil slib Hospodinu Bohu svému, neprodlévej
splniti ho; nebo konečně toho vyhledávati bude Hospodin
Bůh tvůj od tebe, a byl by na tobě hřích. 22 Pakli nebudeš
slibovati, nebude na tobě hříchu. 23 Což jednou vyšlo z
úst tvých, to splníš, a učiníš, jakž jsi slíbil Hospodinu Bohu
svému dobrovolně, což jsi vynesl ústy svými. 24 Všel-li bys
do vinice bližního svého, jísti budeš hrozny podlé žádosti
své do sytosti své, ale do nádoby své nevložíš. 25 Všel-li
bys do obilí bližního svého, natrháš sobě klasů rukou svou,
ale srpem nebudeš žíti obilí bližního svého.

24 Pojal-li by muž ženu a byl by manželem jejím, přihodilo
by se pak, že by nenašla milosti před očima jeho pro
nějakou mrzkost, kterouž by nalezl na ní, i napsal by jí lístek
zapuzení a dal v ruku její, a vyhnal by ji z domu svého; 2
A vyjduci z domu jeho, odešla by a vdala se za druhého
muže; 3 A ten také muž poslední v nenávisti maje ji, napsal
by lístek zapuzení a dal v ruce její, a vyhnal by ji z domu
svého; aneb umřel by muž její poslední, kterýž vzal ji sobě
za manželku: 4 Nebude moci manžel její první, kterýž ji
vyhnal, zase ji vzíti sobě za manželku, když již příčinou
jeho poškvrněna jest; nebo ohavnost jest před Hospodinem.
Protož nedopouštěj hřešiti lidu země, kterouž Hospodin
Bůh tvůj dává tobě v dědictví. 5 Když by někdo v nově
pojal ženu, nevyjde k boji, aniž na něj vzkládána bude jaká
obecní práce; svoboden bude v domě svém za jeden rok, a
veseliti se bude s manželkou svou, kterouž pojal. 6 Žádný
nevezme v zástavě svrchního i spodního žernovu, nebo
takový bral by duši v základu. 7 Byl-li by postižen někdo, že
ukradl člověka z bratří svých synů Izraelských, a k zisku by
sobě jej přivedl aneb prodal jej: umře zloděj ten, a odejmeš
zlé z prostředku svého. 8 Šetř se při ráně malomocenství,
abys ostříhal pilně a činil všecko, jakž učiti budou vás kněží
Levítové; jakož přikázal jsem jim, ostříhati toho budete a
tak činiti. 9 Pomni na ty věci, které učinil Hospodin Bůh
tvůj Marii na cestě, když jste vyšli z Egypta. 10 Půjčil-li bys
bližnímu svému něčeho, nevejdeš do domu jeho, abys vzal
něco v zástavě od něho. 11 Ale vně staneš, a člověk, jemuž
jsi půjčil, vynese tobě základ svůj ven. 12 Jestliže by pak
byl člověk chudý, nebudeš spáti s základem jeho. 13 Bez
prodlévání navrátíš jemu zastavenou věc jeho při západu
slunce, aby leže v šatech svých, dobrořečil tobě, a bude to
za spravedlnost tobě před Hospodinem Bohem tvým. 14
Neutiskneš nájemníka chudého a nuzného, tak z bratří svých
jako z příchozích, kteříž jsou v zemi tvé v branách tvých. 15
Na každý den dáš jemu mzdu jeho, prvé nežli by slunce

zapadlo; nebo chudý jest, a tím se živí, aby neúpěl proti tobě
k Hospodinu, a byl by na tobě hřích. 16 Nebudou na hrdle
trestáni otcové za syny, ani synové trestáni budou na hrdle
za otce, jeden každý za svůj hřích umře. 17 Nepřevrátíš
soudu příchozímu neb sirotku, ani vezmeš v základu roucha
vdovy, 18 Ale pamatuj, že jsi byl služebníkem v Egyptě, a
že tě vykoupil Hospodin Bůh tvůj odtud; protož přikazujiť,
abys činil toto. 19 Když bys žal obilí své na poli svém, a
zapomenul bys tam některého snopu, nenavrátíš se, abys jej
vzal; příchozímu, sirotku a vdově to bude, aby požehnal tobě
Hospodin Bůh tvůj při všelikém díle rukou tvých. 20 Když bys
třásl olivy své, nebudeš shledávati po každé ratolesti za
sebou; příchozímu, sirotku a vdově to zůstane. 21 Když bys
sbíral víno na vinici své, nebudeš paběrovati jahodek za
sebou; příchozímu, sirotku a vdově to bude. 22 Pamatuj, že
jsi byl služebníkem v zemi Egyptské; protož přikazujiť, abys
to činil.

25 Vznikla-li by jaká nesnáz mezi některými, a přistoupili
by k soudu, aby je rozsoudili, tedy spravedlivého
ospravedlní, a nepravého odsoudí. 2 Bude-li pak hoden
mrskání nepravý, tedy káže ho položiti soudce a mrskati před
sebou, vedlé nepravosti jeho v jistý počet ran. 3 Ètyřidcetikrát
káže ho mrštiti, aniž přidá více, aby, jestliže by jej nadto
mrskal ranami mnohými, nebyl příliš zlehčen bratr tvůj před
očima tvýma. 4 Nezavížeš úst vola mlátícího. 5 Když by bratří
spolu bydlili, a umřel by jeden z nich, nemaje syna, nevdá se
ven žena toho mrtvého za jiného muže; bratr jeho vejde k ní,
a vezme ji sobě za manželku, a právem švagrovství přižení
se k ní. 6 Prvorozený pak, kteréhož by porodila, nazván
bude jménem bratra jeho mrtvého, aby nebylo vyhlazeno
jméno jeho z Izraele. 7 Nechtěl-li by pak muž ten pojíti
příbuzné své, tedy přijde příbuzná jeho k bráně před starší a
řekne: Nechce příbuzný můj vzbuditi bratru svému jména v
Izraeli, a nechce podlé práva švagrovství pojíti mne. 8 Tedy
povolají ho starší města toho, a mluviti budou s ním; a stoje,
řekl-li by: Nechci jí pojíti, 9 Přistoupí příbuzná jeho k němu
před staršími, a szuje střevíc jeho s nohy jeho, a pline mu
na tvář a odpoví, řkuci: Tak se má státi muži tomu, kterýž
by nechtěl vzdělati domu bratra svého. 10 I bude nazváno
jméno jeho v Izraeli: Dům bosého. 11 Když by se svadili
někteří spolu jeden s druhým, a přistoupila by žena jednoho,
aby vysvobodila muže svého z ruky bijícího jej, i vztáhla
by ruku svou a uchopila by ho za lůno: 12 Tedy utneš ruku
její, neslituje se nad ní oko tvé. 13 Nebudeš míti v pytlíku
svém nejednostejného kamene, většího a menšího. 14 Aniž
budeš míti v domě svém nejednostejného korce, většího a
menšího. 15 Váhu celou a spravedlivou míti budeš, též míru
celou a spravedlivou budeš míti, aby se prodlili dnové tvoji
v zemi, kterouž Hospodin Bůh tvůj dává tobě. 16 Nebo v
ohavnosti jest Hospodinu Bohu tvému, kdožkoli činí ty věci,
všeliký činící nepravost. 17 Pamatuj na to, coť učinil Amalech
na cestě, když jste šli z Egypta: 18 Kterak vyšed tobě v
cestu, zadní houf tvůj všech mdlých, kteříž šli za tebou,
pobil, když jsi ty byl zemdlený a ustalý, a nebál se Boha. 19
Protož když byl Hospodin Bůh tvůj dal tobě odpočinutí ode
všech nepřátel tvých vůkol v zemi, kterouž Hospodin Bůh
tvůj dává tobě v dědictví, abys dědičně obdržel ji, vyhladíš
památku Amalecha pod nebem; nezapomínejž na to.

26 Když pak vejdeš do země, kterouž Hospodin Bůh tvůj
dává tobě v dědictví, a opanuje ji, bydliti v ní budeš:
2 Vezmeš prvotin všeho ovoce země té, kteréž obětovati
budeš z země své, již Hospodin Bůh tvůj dává tobě, a vlože
do koše, půjdeš k místu, kteréž by Hospodin Bůh tvůj k
přebývání tam jménu svému vyvolil. 3 A přijda k knězi, kterýž
těch dnů bude, díš jemu: Vyznávám dnes Hospodinu Bohu
svému, že jsem všel do země, kterouž s přísahou zaslíbil
Hospodin otcům našim, že ji nám dá. 4 I vezma kněz z ruky
tvé koš, postaví jej před oltářem Hospodina Boha tvého. 5 A
mluviti budeš před Hospodinem Bohem svým, řka: Syrský
chudý otec můj sstoupil do Egypta s nemnohými osobami, a
byv tam pohostinu, vzrostl v národ veliký, silný a mnohý. 6 A
když zle nakládali s námi Egyptští, trápíce nás, a vzkládajíce
na nás službu těžkou, 7 Volali jsme k Hospodinu Bohu otců
našich, a vyslyšev Hospodin hlas náš, popatřil na trápení
naše, práci naši a ssoužení naše. 8 I vyvedl nás Hospodin z
Egypta v ruce silné a v rameni vztaženém, v strachu velikém,
a znameních i zázracích. 9 A uvedl nás na toto místo, a dal
nám zemi tuto oplývající mlékem a strdí. 10 Protož nyní,
hle, přinesl jsem prvotiny úrod země, kterouž jsi mi dal, ó
Hospodine. I necháš toho před Hospodinem Bohem svým, a
pokloníš se před ním. 11 I veseliti se budeš ve všech dobrých
věcech, kteréž by tobě dal Hospodin Bůh tvůj, i domu tvému,
ty i Levíta i příchozí, kterýž jest u prostřed tebe. 12 Když
bys pak vyplnil všecky desátky ze všech úrod svých léta
třetího, jenž rok desátků jest, a dal bys Levítovi, příchozímu,
sirotku i vdově, a jedli by v branách tvých a nasyceni byli: 13
Tedy díš před Hospodinem Bohem svým: Vynesl jsem, což
posvěceného bylo, z domu svého, a dal jsem také Levítovi,
příchozímu, sirotku a vdově vedlé všelikého přikázaní tvého,
kteréž jsi mi přikázal; nepřestoupil jsem žádného z přikázaní
tvých, aniž jsem zapomenul na ně. 14 Nejedl jsem v zámutku
svém z toho, a neujal jsem z toho k věci obecné, aniž jsem

dal něco odtud ku pohřbu; poslechl jsem hlasu Hospodina
Boha svého, učinil jsem podlé všeho, což jsi mi přikázal. 15
Popatřiž z příbytku svatého svého s nebe, a požehnej lidu
svému Izraelskému a zemi, kterouž jsi dal nám, jakož jsi
s přísahou zaslíbil otcům našim, zemi oplývající mlékem
a strdí. 16 Dnes Hospodin Bůh tvůj přikazuje tobě, abys
ostříhal ustanovení těchto a soudů; ostříhejž tedy a čiň
je z celého srdce svého a ze vší duše své. 17 Dnes i ty
připověděls se k Hospodinu, že jej budeš míti za Boha,
a choditi budeš po cestách jeho, a ostříhati ustanovení
jeho, a přikázaní i soudů jeho, a poslouchati hlasu jeho. 18
Hospodin také připověděl se k tobě dnes, že tě bude míti za
lid zvláštní, jakož mluvil tobě, abys ostříhal všech přikázaní
jeho, 19 A že tě vyvýší nade všecky národy, kteréž učinil,
abys byl vzácnější, slovoutnější a slavnější nad ně, a tak lid
svatý Hospodinu Bohu svému, jakož jest mluvil.

27 I přikázal Mojžíš a starší Izraelští lidu, řkouce: Ostříhejž
každého přikázaní, kteréž já přikazuji vám dnes. 2 A
když přejdeš přes Jordán do země, kterouž Hospodin Bůh
tvůj dává tobě, vyzdvihneš sobě kameny veliké, a obvržeš je
vápnem. 3 A napíšeš na nich všecka slova zákona tohoto,
když přejdeš, abys všel do země, kterouž Hospodin Bůh tvůj
dává tobě, do země oplývající mlékem a strdí, jakož jest
mluvil Hospodin Bůh otců tvých tobě. 4 Když tedy přejdeš
Jordán a vyzdvihneš ty kameny, kteréž já přikazuji vám dnes,
na hoře Hébal, a obvržeš je vápnem, 5 A vzděláš tam oltář
Hospodinu Bohu svému: oltář z kamenů, jichž nebudeš tesati
železem, 6 Z kamení celého vzděláš oltář Hospodinu Bohu
svému, abys na něm obětoval oběti zápalné Hospodinu
Bohu svému. 7 Obětovati budeš i oběti pokojné, a jísti tu a
veseliti se před Hospodinem Bohem svým. 8 Napíšeš pak na
těch kameních všecka slova zákona toho dobře a zřetelně.
9 I mluvil Mojžíš a kněží Levítští ke všemu Izraelovi, řkouce:
Pozoruj a slyš, Izraeli, dnes učiněn jsi lidem Hospodina
Boha svého. 10 Protož poslouchej hlasu Hospodina Boha
svého, a zachovávej přikázaní jeho i ustanovení jeho, kteráž
já tobě dnes přikazuji. 11 I přikázal Mojžíš v ten den lidu,
řka: 12 Tito stanou, aby dobrořečili lidu na hoře Garizim,
když byste přešli Jordán: Simeon, Léví, Juda, Izachar,
Jozef a Beniamin. 13 Tito pak stanou, aby zlořečili na hoře
Hébal: Ruben, Gád, Asser, Zabulon, Dan a Neftalím. 14 I
budou osvědčovati Levítové, a řeknou ke všechněm mužům
Izraelským vysokým hlasem: 15 Zlořečený člověk, kterýž by
udělal rytinu aneb věc slitou, ohavnost Hospodinu, dílo rukou
řemeslníka, by ji pak i do skrýše odložil. I odpoví všecken lid
a řekne: Amen. 16 Zlořečený, kdož sobě zlehčuje otce svého
a matku svou; i řekne všecken lid: Amen. 17 Zlořečený, kdož
přenáší mezník bližního svého; i řekne všecken lid: Amen.
18 Zlořečený, kdož zavodí slepého, aby bloudil po cestě;
i řekne všecken lid: Amen. 19 Zlořečený, kdož převrací
spravedlnost příchozího, sirotka a vdovy; a odpoví všecken
lid: Amen. 20 Zlořečený, kdož by obýval s manželkou otce
svého, nebo odkryl podolek otce svého; i řekne všecken lid:
Amen. 21 Zlořečený, kdož by obýval s kterýmkoli hovadem; i
dí všecken lid: Amen. 22 Zlořečený, kdož by obýval s sestrou
svou, dcerou otce svého, aneb dcerou matky své; i řekne
všecken lid: Amen. 23 Zlořečený, kdož by obýval s svegruší
svou; i odpoví všecken lid: Amen. 24 Zlořečený, kdož by
zbil bližního svého tajně; i řekne všecken lid: Amen. 25
Zlořečený, kdož by vzal dary, aby zabil člověka nevinného;
i dí všecken lid: Amen. 26 Zlořečený, kdož by nezůstal v
řečech zákona tohoto a nečinil jich; a řekne všecken lid:
Amen.

28 Jestliže pak opravdově poslušen budeš hlasu
Hospodina Boha svého, ostříhaje a čině všecka
přikázaní jeho, kteráž já dnes přikazuji tobě, vyvýší tě
Hospodin Bůh tvůj nade všecky národy země. 2 A přijdou
na tě všecka požehnání tato, a vyplní se při tobě, když jen
poslušen budeš hlasu Hospodina Boha svého. 3 Požehnaný
budeš v městě, požehnaný i na poli. 4 Požehnaný plod života
tvého, úrody země tvé, i plod dobytka tvého, prvorozené
skotů tvých i stáda bravů tvých. 5 Požehnaný koš tvůj i díže
tvá. 6 Požehnaný budeš vcházeje, požehnaný i vycházeje. 7
A učiní Hospodin, že nepřátelé tvoji, kteříž by povstali proti
tobě, poraženi budou před tebou; jednou cestou vytáhnou
proti tobě, a sedmi cestami před tebou utíkati budou. 8
Přikáže Hospodin požehnání svému, aby s tebou bylo v
špižírnách tvých a při všem, k čemu bys koli přičinil ruku
svou, a požehná tobě v zemi, kterouž Hospodin Bůh tvůj dává
tobě. 9 Vystaví tě sobě Hospodin za lid svatý, jakož zapřisáhl
tobě, když ostříhati budeš přikázaní Hospodina Boha svého,
a choditi po cestách jeho. 10 I uzří všickni národové země,
že jméno Hospodinovo vzýváno jest nad tebou, a budou se
báti tebe. 11 Učiní také Hospodin, že hojnost míti budeš
všeho dobrého, plodu života svého, i plodu dobytků svých, i
úrod zemských v zemi, kterouž s přísahou zaslíbil otcům
tvým, že ji tobě dá. 12 Otevře Hospodin tobě poklad svůj
výborný, nebe, aby vydalo déšť zemi tvé časem svým, a
požehná všelikému dílu ruky tvé, tak že mnohým národům
půjčovati budeš, sám pak nic nevypůjčíš. 13 I ustanoví tě
Hospodin za hlavu a ne za ocas, a budeš vždycky vyšší, a
nikdy nižší, když poslouchati budeš přikázaní Hospodina

Boha svého, kteráž já dnes tobě přikazuji, abys ostříhal a
činil je. 14 A neuchýlíš se od žádného slova, kteráž já dnes
přikazuji tobě, ani na pravo ani na levo, odcházeje po bozích
cizích, abys jim sloužil. 15 Jestliže pak hlasu Hospodina
Boha svého poslouchati, a všech přikázaní a ustanovení
jeho, kteráž já dnes přikazuji tobě, ostříhati a činiti nebudeš,
přijdou na tě všecka zlořečenství tato a postihnou tě. 16
Zlořečený budeš v městě, zlořečený i na poli. 17 Zlořečený
koš tvůj, a zlořečená díže tvá. 18 Zlořečený plod života tvého
i úrody země tvé, prvorozené skotů tvých i stáda bravů
tvých. 19 Zlořečený budeš vcházeje, zlořečený i vycházeje.
20 Pošle Hospodin na tě zlořečení, zkormoucení a bídu při
všem, k čemuž bys koli přičinil ruky své a což bys koli dělal,
dokudž nebudeš vyhlazen, a nezahyneš v náhle pro zlé
skutky tvé, skrze něž jsi opustil mne. 21 Dopustí Hospodin,
aby se přídržely tebe morní bolesti, až tě i vyplení z země,
do níž se béřeš, abys ji dědičně opanoval. 22 Bíti tě bude
Hospodin souchotinami, zimnicí, pálivostí, horkem, mečem,
suchem a rudou, a budou tě stíhati, až tě i zkazí. 23 I to
nebe, kteréž jest nad hlavou tvou, bude měděné, a země,
kteráž jest pod tebou, železná. 24 Dá Hospodin zemi tvé
místo deště prach a popel, a toť s nebe sstoupí na tě,
dokudž bys nebyl vyhlazen. 25 Učiní i to Hospodin, že
poražen budeš od nepřátel svých; jednou cestou vytáhneš
proti nim, a sedmi cestami utíkati budeš od tváři jejich, a
musíš se smýkati po všech královstvích země. 26 I budou
těla vaše mrtvá za pokrm všemu ptactvu nebeskému, a
šelmám zemským, a nebude, kdo by je odehnal. 27 Raní tě
Hospodin vředem Egyptským, neduhy na zadku, prašivinami
a svrabem nezhojitelným. 28 Raní tě Hospodin pominutím
smyslu, slepotou a tupostí srdce, 29 Tak že o poledni makati
budeš, jako maká slepý ve tmě, a nebudeš míti prospěchu
na cestách svých; k tomu také utiskán budeš, a loupen po
všecky dny, a nebude, kdo by tě vysvobodil. 30 Manželku
sobě zasnoubíš, a jiný s ní obývati bude; dům vystavíš, a
nebudeš bydliti v něm; vinici štípíš, a sbírati na ní nebudeš.
31 Vůl tvůj před tvýma očima zabit bude, a ty jeho jísti
nebudeš; osel tvůj uchvácen bude před tváří tvou, anižť se
zase navrátí; dobytek tvůj vydán bude nepřátelům tvým, a
žádný ho nevysvobodí. 32 Synové tvoji a dcery tvé cizímu
národu vydáni budou, a oči tvé na to hledíce, umdlívati
budou pro ně celého dne, a nebude síly v ruce tvé. 33 Úrody
země tvé i všecko úsilí tvé sžíře národ, kteréhož ty neznáš,
a nebudeš než potlačený a potřený po všecky dny. 34 A
omámený budeš nad těmi věcmi, kteréž viděti budou oči
tvé. 35 Raní tě Hospodin vředem nejhorším na kolenou
i na lýtkách, tak že se nebudeš moci zhojiti, od spodku
nohy tvé až do vrchu hlavy. 36 Zavede tě Hospodin i krále
tvého, kteréhož ustanovíš nad sebou, do národu, kteréhož
jsi ty neznal, ani předkové tvoji, a sloužiti tam budeš bohům
cizím, dřevu a kameni. 37 A budeš k užasnutí a přísloví
i v rozprávku všechněm národům, mezi kteréž zavede tě
Hospodin. 38 Mnoho semene vyneseš na pole k rozsívání, a
málo shromáždíš, nebo sžerou to kobylky. 39 Vinice štípíš a
dělati je budeš, ale vína píti ani sbírati nebudeš, nebo červ
sžíře je. 40 Olivoví hojnost míti budeš ve všech končinách
svých, a však olejem se pomazovati nebudeš, nebo sprchne
ovoce s olivy tvé. 41 Synů a dcer naplodíš, a nebudeš jich
míti, nebo zajati budou. 42 Všecko stromoví tvé i úrody země
tvé kobylky zkazí. 43 Cizozemec, kterýž s tebou přebývá,
vzroste nad tebe, ty pak velice ponižovati se musíš. 44
On půjčovati bude tobě, a ty nebudeš míti, co bys půjčil
jemu; on bude přednější, a ty poslednější. 45 A přijdou na
tebe všecka zlořečenství tato a stíhati tě budou, a obklíčí
tě, až i zahyneš, jestliže bys neuposlechl hlasu Hospodina
Boha svého, a neostříhal přikázaní a ustanovení jeho, kteráž
přikázal tobě. 46 A budou rány tyto znamením a zázrakem
na tobě i semeni tvém až na věky, 47 Proto že jsi nesloužil
Hospodinu Bohu svému s potěšením a veselím srdce, maje
hojnost všech věcí. 48 A protož nepříteli svému, kteréhož
poslal na tebe Hospodin, sloužiti musíš v hladu, žízni, v
nahotě a v nedostatku všech věcí; a vloží na šíji tvou jho
železné, dokudž tě nesetře. 49 Přivede Hospodin na tebe
národ z daleka, od nejdalších končin země, jako letí orlice,
národ, jehož jazyku nerozumíš, 50 Národ nestydatý, kterýž
ani starce nebude šanovati, a nad dítětem se neslituje. 51 A
sžíře plod dobytků tvých i úrody země tvé, dokudž nebudeš
vyhlazen; a nezanechá tobě obilí, vína mladého a oleje,
prvorozeného z skotů tvých, ani stáda bravů tvých, až tě i
vyhladí. 52 A oblehne tě ve všech městech tvých, dokudž
by nepadly zdi tvé vysoké a pevné, v nichž ty doufáš po
vší zemi své; obležen, pravím, budeš ve všech městech
svých, po vší zemi své, kterouž Hospodin Bůh tvůj dal tobě,
53 Tak že v obležení a ssoužení, jímž ssouží tě nepřítel
tvůj, jísti budeš plod života svého, maso synů svých a dcer
svých, kteréž by dal tobě Hospodin Bůh tvůj. 54 Èlověk mezi
vámi rozmazaný a v rozkoši schovaný záviděti bude bratru
svému, i vlastní ženě své, i ostatním synům svým, kterýchž
ještě zanechal, 55 Tak že neudělí žádnému z nich masa
synů svých, kteréž jísti bude, proto že nezůstalo jemu nic
jiného v obležení a v ssoužení, jímž ssouží tě nepřítel tvůj ve
všech městech tvých. 56 Rozmazaná mezi vámi a v rozkoši
schovaná žena, kteráž rozmazaností a rozkoší velikou ledva
nohou země se dotkla, vlastnímu muži svému a synu svému

i dceři své, 57 Také i lůžka svého, kteréž z ní vychází při
porodu, ano i synů svých, kteréž zplodí, záviděti bude; nebo
jísti je bude tajně pro nedostatek všech věcí v obležení a
ssoužení, jímž ssouží tě nepřítel tvůj v městech tvých. 58
Nebudeš-li ostříhati a činiti všech slov zákona tohoto, kteráž
psána jsou v knize této, abys se bál toho veleslavného a
hrozného jména Hospodina Boha svého: 59 Rozmnoží ku
podivení Hospodin rány tvé, a rány semene tvého, rány
veliké a trvánlivé, i nemoci těžké a dlouhé. 60 A obrátí na
tebe všecky neduhy Egyptské, jichžs se strašil, a přichytí
se tebe. 61 Všelijaký také neduh a všelikou ránu, kteráž
není psána v knize zákona tohoto, uvede Hospodin na
tebe, dokudž nebudeš vyhlazen. 62 A zůstane vás maličko,
ješto vás prvé bylo mnoho, jako hvězd nebeských, proto
že jsi neposlouchal hlasu Hospodina Boha svého. 63 I
stane se, že jakož se veselil Hospodin nad vámi, dobře vám
čině a rozmnožuje vás, tak veseliti se bude Hospodin nad
vámi, když vás zkazí a vyhladí, a vypléněni budete z země,
do kteréž jdete, abyste dědičně vládli jí. 64 A rozptýlí tě
Hospodin mezi všecky národy, od jednoho konce země až
do druhého, a budeš tam sloužiti bohům cizím, kterýchž ty
neznáš, ani otcové tvoji, dřevu a kameni. 65 A mezi národy
těmi neoddechneš, aniž bude míti odpočinutí spodek nohy
tvé; tam také dá Hospodin tobě srdce lekavé, a oči blíkavé,
a truchlost mysli. 66 I bude život tvůj nejistý před tebou, a
strašiti se budeš v noci i ve dne, a nikdež nebudeš jist svým
životem. 67 Ráno díš: Ó by již byl večer! a večer díš: Ó by již
bylo jitro! pro strach srdce svého, jímž se lekáš, a pro ty
věci, na něž očima svýma hleděti musíš. 68 A zavede tě
Hospodin do Egypta na lodech, cestou, o níž jsem řekl tobě:
Nebudeš jí viděti více; a tam prodávati se budete nepřátelům
svým za služebníky a děvky, a nebude, kdo by koupil.

29 Tato jsou slova smlouvy, kteráž přikázal Hospodin
Mojžíšovi učiniti s syny Izraelskými v zemi Moábské,
mimo onu smlouvu, kterouž učinil s nimi na Orébě. 2 I svolav
Mojžíš všecken lid Izraelský, řekl jim: Vy sami viděli jste
všecky věci, kteréž učinil Hospodin před očima vašima v zemi
Egyptské, Faraonovi, i všechněm služebníkům jeho, i vší
zemi jeho, 3 Zkušování veliká, kteráž viděly oči tvé, znamení
i zázraky ty veliké. 4 A však nedal vám Hospodin srdce k
srozumění, a očí k vidění, a uší k slyšení až do tohoto dne.
5 A vedl jsem vás čtyřidceti let po poušti, nezvetšela roucha
vaše na vás, a obuv vaše neztrhala se na nohách vašich. 6
Chleba jste nejedli, vína a nápoje opojného jste nepili, abyste
poznali, že já jsem Hospodin Bůh váš. 7 A když jste přišli
na toto místo, vytáhl Seon, král Ezebon, a Og, král Bázan,
proti nám k boji, a porazili jsme je, 8 A vzali jsme zemi
jejich, i dali jsme ji v dědictví pokolení Rubenovu a Gádovu,
a polovici pokolení Manassesova. 9 Ostříhejtež tedy slov
smlouvy této a čiňte je, aby se vám šťastně vedlo všecko,
což byste činili. 10 Vy všickni dnes stojíte před Hospodinem
Bohem svým, knížata vaše v pokoleních vašich, starší vaši a
úředníci vaši, všickni muži Izraelští, 11 Dítky vaše i ženy
vaše, i příchozí vaši, kteříž bydlejí u prostřed stanů vašich,
i ten, kterýž dříví seká, i ten, kterýž váží vodu, 12 Abyste
vešli v smlouvu Hospodina Boha svého, a v přísahu jeho, v
kteroužto smlouvu Hospodin Bůh tvůj dnes vchází s tebou,
13 Aby tě sobě dnes postavil za lid, a on byl tobě za Boha,
jakož mluvil tobě, a jakož s přísahou zaslíbil otcům tvým,
Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi. 14 A ne s vámi samými
činím smlouvu tuto a přísahu tuto, 15 Ale i s každým tím,
jenž tuto dnes s námi stojí před Hospodinem Bohem naším,
i s tím, jehož není tuto dnes s námi. 16 Nebo vy víte, kterak
jsme bydlili v zemi Egyptské, a kterak jsme šli prostředkem
těch národů, až jsme naskrze prošli. 17 A viděli jste ohavnosti
jejich i modly jejich, dřevo i kámen, stříbro i zlato, kteréž jest
při nich. 18 Hleďtež, ať nebývá mezi vámi muže, aneb ženy,
aneb čeledi, aneb pokolení, jehož by srdce odvrátilo se dnes
od Hospodina Boha našeho, a šel by sloužiti bohům těch
národů; ať nebývá mezi vámi kořene plodícího jed a hořkost.
19 I stalo by se, že uslyše takový slova zlořečení tohoto,
dobrořečil by sobě v srdci svém, řka: Pokoj míti budu, bychť
pak i chodil podlé žádosti srdce svého; i přidal by opilou
žíznivé. 20 Nechceť Hospodin odpustiti takovému, nebo
tehdáž rozpálí se prchlivost Hospodinova a zůřivost jeho proti
takovému člověku, tak že připadne na něj všeliké zlořečení,
o kterémž psáno jest v knize této; i vyhladí Hospodin jméno
jeho pod nebem. 21 A odloučí jej Hospodin s jeho zlým ode
všech pokolení Izraelských, vedlé všech zlořečení smlouvy
zapsané v této knize zákona, 22 Tak že řekne věk potomní,
synové vaši, kteříž povstanou po vás, i cizozemec, kterýž
přijde z země daleké, (když uzří rány země této, i neduhy
její, kteréž uvedl na ni Hospodin, 23 Sirou a solí vypálenou
všecku tu zemi, a že se nemůž síti, ani co vzcházeti, ani jaké
byliny růsti na ní, rovně jako na místě, kdež jest podvrácena
Sodoma a Gomora, Adama a Seboim, kteréž podvrátil
Hospodin v hněvě svém a v prchlivosti své), 24 Řeknou
všickni národové: Proč jest tak učinil Hospodin zemi této?
Kteraký jest to hněv prchlivosti jeho náramné? 25 A bude
odpovědíno: Proto že opustili smlouvu Hospodina Boha otců
svých, kterouž učinil s nimi, když je vyvedl z země Egyptské.
26 Nebo odcházejíce, sloužili bohům cizím a klaněli se jim,
bohům, kterýchž neznali, kteříž se s nimi také ničímž dobrým

nezdělili. 27 I rozhněvala se prchlivost Hospodinova na tu
zemi, tak že uvedl na ni všecko zlořečení zapsané v knize
této. 28 Protož vyplénil je Hospodin z země jejich v hněvě, v
rozpálení a v prchlivosti veliké, a vyvrhl je do země jiné,
jakž to ukazuje dnešní den. 29 Věci skryté jsou Hospodina
Boha našeho, věci pak zjevené ty jsou naše a synů našich,
abychom plnili všecka slova zákona tohoto.

30 Když pak přijdou na tě všecka slova tato, požehnání
i zlořečenství, kterážť jsem předložil, a rozpomeneš se
v srdci svém, kdež bys koli byl mezi národy, do kterýchž by
tě rozehnal Hospodin Bůh tvůj, 2 A obrátě se k Hospodinu
Bohu svému, poslouchal bys hlasu jeho ve všem, jakž já
přikazuji tobě dnes, ty i synové tvoji, z celého srdce svého a
ze vší duše své: 3 Tehdy přivede zase Hospodin Bůh tvůj
zajaté tvé a smiluje se nad tebou, a obrátě se, shromáždí tě
ze všech národů, mezi něž rozptýlil tě Hospodin Bůh tvůj. 4
Byť pak někdo z tvých i na konec světa zahnán byl, odtud
zase shromáždí tě Hospodin Bůh tvůj, a odtud půjme tě, 5 A
uvede tě zase Hospodin Bůh tvůj do země, kterouž dědičně
vládli otcové tvoji, a opanuješ ji, a dobřeť učiní a rozmnoží tě
více nežli otce tvé. 6 A obřeže Hospodin Bůh tvůj srdce tvé
a srdce semene tvého, abys miloval Hospodina Boha svého
z celého srdce svého, a ze vší duše své, abys živ byl. 7
Všecka pak zlořečenství tato obrátí Hospodin Bůh tvůj na
nepřátely tvé a na ty, jenž v nenávisti měli tebe, a protivili se
tobě. 8 Ty tedy obrátě se, když poslouchati budeš hlasu
Hospodina Boha svého, a činiti všecka přikázaní jeho, kteráž
já tobě dnes přikazuji: 9 Dáť Hospodin Bůh tvůj prospěch
při všem díle rukou tvých, v plodu života tvého i v plodu
dobytka tvého, a v úrodách země tvé, tobě k dobrému. Nebo
zase veseliti se bude Hospodin z tebe, dobře čině tobě,
jakož veselil se z otců tvých, 10 Jestliže bys však poslouchal
hlasu Hospodina Boha svého, a ostříhal přikázaní jeho a
ustanovení jeho, napsaných v knize zákona tohoto, když bys
se obrátil k Hospodinu Bohu svému celým srdcem svým a
celou duší svou. 11 Nebo přikázaní toto, kteréž přikazuji
tobě dnes, není skryté před tebou, ani vzdálené od tebe.
12 Není na nebi, abys řekl: Kdo nám vstoupí do nebe, aby
vezma, přinesl a oznámil je nám, abychom je plnili? 13 Ani
za mořem jest, abys řekl: Kdo se nám přeplaví za moře, aby
je přinesl a oznámil nám, abychom plnili je? 14 Ale velmi
blízko tebe jest slovo, v ústech tvých a v srdci tvém, abys
činil to: 15 (Hle, předložil jsem tobě dnes život a dobré, smrt
i zlé), 16 Což já přikazuji tobě dnes, abys miloval Hospodina
Boha svého, chodě po cestách jeho a ostříhaje přikázaní
jeho, ustanovení a soudů jeho, abys živ jsa, rozmnožen byl,
a požehnal tobě Hospodin Bůh tvůj v zemi, do kteréž jdeš,
abys ji dědičně obdržel. 17 Pakli se odvrátí srdce tvé, a
nebudeš poslouchati, ale přiveden jsa k tomu, klaněti se
budeš bohům cizím a jim sloužiti: 18 Ohlašuji vám dnes, že
jistotně zahynete, aniž prodlíte dnů svých v zemi, do kteréž
se přes Jordán béřeš, abys ji dědičně obdržel. 19 Osvědčuji
proti tobě dnes nebem a zemí, žeť jsem život i smrt předložil,
požehnání i zlořečenství; vyvoliž sobě tedy život, abys živ
byl ty i símě tvé, 20 A miloval Hospodina Boha svého,
poslouchaje hlasu jeho a přídrže se jeho, (nebo on jest život
tvůj, a dlouhost dnů tvých), abys bydlil v zemi, kterouž s
přísahou zaslíbil Hospodin otcům tvým Abrahamovi, Izákovi
a Jákobovi, že jim ji dá.

31 Přišed tedy Mojžíš, mluvil slova ta ke všemu Izraelovi,
2 A řekl jim: Ve stu a ve dvadcíti letech jsem dnes,
nemohuť již více vycházeti a vcházeti; a také řekl Hospodin
ke mně: Nepřejdeš Jordánu tohoto. 3 Hospodin Bůh tvůj
předcházející tebe vyhladí ty národy od tváři tvé, a ty dědičně
je opanuješ, a Jozue tento půjde před tebou, jakož řekl
Hospodin. 4 I učiní Hospodin jim, jakož učinil Seonovi a
Ogovi králům Amorejským a zemi jejich, kteréž vyhladil.
5 Protož když je dá Hospodin vám, tedy učiníte jim vedlé
každého přikázaní, kteréž jsem přikázal vám. 6 Buďte silní a
zmužile se mějte, nebojte se, ani se lekejte tváři jejich, nebo
Hospodin Bůh tvůj, on jde s tebou, neopustíť a nezanechá
tebe. 7 Tedy povolal Mojžíš Jozue a řekl jemu před očima
všeho Izraele: Budiž silný a zmužile se měj, nebo ty vejdeš s
lidem tímto do země, kterouž s přísahou zaslíbil Hospodin
otcům jejich, že ji dá jim, a ty ji rozdělíš jim v dědictví. 8
Hospodin pak předcházející tě, ont bude s tebou, neopustí
tě, aniž tě zanechá; neboj se, ani se strachuj. 9 I napsal
Mojžíš zákon tento a dal jej kněžím, synům Léví, kteříž
nosili truhlu smlouvy Hospodinovy, a všechněm starším
Izraelským, 10 A přikázal jim Mojžíš, řka: Každého léta
sedmého, v jistý čas léta odpuštění, v svátek stanů, 11 Když
přijde všecken Izrael a postaví se před Hospodinem Bohem
tvým na místě, kteréž by vyvolil, čísti budeš zákon tento
přede vším Izraelem v uších jejich, 12 Shromáždě lid, muže
i ženy, i děti, i příchozí své, kteříž jsou v branách tvých,
aby slyšíce, učili se a báli se Hospodina Boha vašeho, a
hleděli činiti všecka slova zákona tohoto. 13 Synové také
jejich, kteříž ještě toho nepoznali, ať slyší a učí se báti
Hospodina Boha vašeho po všecky dny, v nichž živi budete
na zemi, do níž, přejdouce Jordán, vejdete, abyste ji dědičně
obdrželi. 14 I řekl Hospodin Mojžíšovi: Aj, již se přiblížili
dnové tvoji, abys umřel. Povolej Jozue, a postavte se oba

v stánku úmluvy, a přikáži jemu. Šel tedy Mojžíš a Jozue,
a postavili se v stánku úmluvy. 15 I ukázal se Hospodin v
stánku v sloupě oblakovém, a postavil se sloup oblakový
nade dveřmi stánku. 16 Řekl pak Hospodin Mojžíšovi: Aj, ty
již usneš s otci svými, potom lid tento vstana, smilniti bude,
následuje bohů cizozemců země této, do níž vchází, aby
bydlil u prostřed ní; tu mne opustí a zruší smlouvu mou,
kterouž jsem učinil s ním. 17 Protož rozhněvá se na něj
prchlivost má v ten den, a opustím je, i skryji tvář svou
od nich, a bude sežrán, i přijdou na něj mnohé věci zlé a
úzkosti. I řekne v ten den: Zdaliž ne proto přišly na mne tyto
zlé věci, že Bůh můj není u prostřed mne? 18 Já pak daleko
skryji tvář svou v ten den pro všecko to zlé, kteréž páchal,
jakž se obrátil k bohům cizím. 19 Protož nyní napište sobě
píseň tuto, a uč jí syny Izraelské; vlož ji v ústa jejich, aby ta
píseň byla mi za svědka proti synům Izraelským. 20 Nebo
uvedu jej do země, kterouž jsem s přísahou zaslíbil otcům
jeho, oplývající mlékem a strdí, kdežto bude jísti a nasytí se
a ztuční. Tehdy obrátí se k bohům cizím a sloužiti bude jim, i
popudí mne a zruší smlouvu mou. 21 A když přijdou na něj
mnohé zlé věci a úzkosti, tehdy bude jemu tato píseň na
svědectví, (nebo nepřijde v zapomenutí, aniž odejde od úst
semene jeho). Známť zajisté myšlení jeho, a co on ještě
dnes činiti bude, prvé nežli jej uvedu do země, kterouž jsem
s přísahou zaslíbil. 22 Tedy napsal Mojžíš tu píseň v ten den
a učil jí syny Izraelské. 23 Potom dal přikázaní Jozue, synu
Nun, řka: Budiž silný, a měj se zmužile, nebo ty uvedeš syny
Izraelské do země, kterouž jsem jim s přísahou zaslíbil, a já
budu s tebou. 24 Stalo se pak, když napsal Mojžíš slova
zákona tohoto v knize, a dokonal je, 25 Že přikázal Levítům,
kteříž nosili truhlu smlouvy Hospodinovy, řka: 26 Vezměte tu
knihu zákona a vložte ji v straně truhly smlouvy Hospodina
Boha vašeho, ať jest tam proti vám na svědectví. 27 Nebo já
znám zpouru tvou a zatvrdilost šíje tvé. Aj, poněvadž, když
jsem já ještě živ nyní s vámi, zpurní jste bývali Hospodinu,
čím tedy více, když já umru? 28 Shromažďte ke mně všecky
starší pokolení svých a správce vaše, abych mluvil v uši
jejich slova tato, a osvědčil proti nim nebem i zemí. 29
Nebo vím, že po mé smrti velmi porušíte se a vystoupíte
z cesty, kterouž jsem přikázal vám; pročež přijde na vás
toto zlé v posledních dnech, když byste činili to, což se
nelíbí Hospodinu, popouzejíce ho dílem rukou svých. 30
Mluvil tedy Mojžíš v uši všeho shromáždění Izraelského
slova písně této, až je i dokonal.

32 Pozorujte nebesa a mluviti budu, poslyš i země
výmluvností úst mých. 2 Sstupiž jako déšť naučení
mé, spadniž jako rosa výmluvnost má, jako tichý déšť na
mladistvou trávu, a jako příval na odrostlou bylinu, 3 Nebo
jméno Hospodinovo slaviti budu. Vzdejtež velebnost Bohu
našemu, 4 Skále té, jejíž skutkové jsou dokonalí, nebo
všecky cesty jeho jsou spravedlivé. Bůh silný, pravdomluvný,
a není nepravosti v něm, spravedlivý a přímý jest. 5 Ale
pokolení převrácené a zavilé zpronevěřilo se jemu mrzkostí
vlastní svou, jakáž vzdálena jest od synů jeho. 6 Tím-liž jste
se odplacovati měli Hospodinu, lide bláznivý a nemoudrý?
Zdaliž on není otec tvůj, kterýž tě sobě dobyl? On učinil
tebe a utvrdil tě. 7 Rozpomeň se na dny staré, považte
let každého věku; vzeptej se otce svého, a oznámí tobě,
starců svých, a povědí tobě. 8 Když dědictví rozděloval
Nejvyšší národům, když rozsadil syny Adamovy, rozměřil
meze národům vedlé počtu synů Izraelských. 9 Nebo díl
Hospodinův jest lid jeho, Jákob provazec dědictví jeho. 10
Nalezl jej v zemi pusté, a na poušti veliké a hrozné; vůkol
vedl jej, vyučil jej, a ostříhal ho, jako zřítedlnice oka svého.
11 Jako orlice ponouká orličátek svých, sedí na mladých
svých, roztahuje křídla svá, béře je, a nosí je na křídlách
svých: 12 Tak Hospodin sám vedl jej, a nebylo s ním boha
cizozemců. 13 Zprovodil jej na vysoká místa země, aby
jedl úrody polní, a učinil, aby ssál med z skály, a olej z
kamene přetvrdého, 14 Máslo od krav a mléko od ovcí, s
nejtučnějšími beránky a skopci z Bázan a kozly s jádrem zrn
pšeničných, a červené víno výborné aby pil. 15 Takž Izrael
ztučněv, zpíčil se; vytyl jsi a ztlustl, tukem jsi obrostl; i opustil
Boha stvořitele svého, a zlehčil sobě Boha spasení svého.
16 K horlení popudili ho cizími bohy, ohavnostmi zdráždili jej.
17 Obětovali ďáblům, ne Bohu, bohům, jichž neznali, novým,
kteříž z blízka přišli, jichžto se nic nestrašili otcové vaši. 18
Na skálu, kteráž zplodila tě, zapomenul jsi; zapomněl jsi na
Boha silného, stvořitele svého. 19 To když viděl Hospodin,
popudil se hněvem proti synům a dcerám svým, 20 A řekl:
Skryji před nimi tvář svou, podívám se posledním věcem
jejich; nebo národ převrácený jest, synové, v nichž není
žádné víry. 21 Oniť jsou mne popudili k horlení skrze to,
což není Bůh silný, rozhněvali mne svými marnostmi. I jáť
popudím jich k závisti skrze ty, kteříž nejsou lid, skrze národ
bláznivý k hněvu jich popudím. 22 Nebo oheň zápalen jest
v prchlivosti mé, a hořeti bude až do nejhlubšího pekla, a
sžíře zemi i úrody její, a zapálí základy hor. **(Sheol h7585)**
23 Shromáždím na ně zlé věci, střely své vystřílím na ně.
24 Hladem usvadnou, a neduhy pálčivými a nakažením
morním přehořkým žráni budou; také zuby šelm pošli na
ně s jedem hadů zemských. 25 Meč uvede sirobu vně, a v
pokojích bude strach, tak na mládenci jako panně, dítěti prsí

požívajícím i muži šedivém. 26 Ano, řekl bych: Rozptýlím
je po koutech, rozkáži přestati mezi lidmi paměti jejich, 27
Bych se pýchy nepřítele neobával, aby spatříce to nepřátelé
jejich, neřekli: Ruka naše nepřemožená byla, neučinilť jest
Hospodin ničeho z těch věcí. 28 Nebo národ ten nesmyslný
jest a nemající rozumnosti. 29 Ó by moudří byli, rozumělit'
by tomu, prohlédali by na poslední věci své. 30 Jak by jich
jeden honiti mohl tisíc, a dva pryč zahnati deset tisíců?
Jediné že Bůh skála jejich prodal je, a Hospodin vydal je. 31
Nebo Bůh skála naše není jako skála jejich, což nepřátelé
naši sami souditi mohou. 32 Nebo z kmene Sodomského
kmen jejich, a z réví Gomorských hroznové jejich, hroznové
jedovatí, zrní hořkosti plné. 33 Jed draků víno jejich, a jed lítý
nejjedovatějšího hada. 34 Zdaliž to není schováno u mne?
zapečetěno v pokladnicích mých? 35 Mát' jest pomsta a
odplata, časemt' svým klesne noha jejich; nebo blízko jest
den zahynutí jejich, a budoucí věci zlé rychle připadnou
na ně. 36 Souditi zajisté bude Hospodin lid svůj, a nad
služebníky svými lítost míti bude, když uzří, že odešla síla,
a že jakož zajatý tak i zanechaný s nic býti nemůže. 37 I
dí: Kde jsou bohové jejich? skála, v níž naději měli? 38 Z
jejichžto obětí tuk jídali, a víno z obětí jejich mokrých píjeli?
Nechat' vstanou a spomohou vám, nechť vám skrejší jest
skála ta. 39 Pohleďtež již aspoň, že já jsem, já jsem sám,
a že není Boha kromě mne. Já mohu usmrtiti i obživiti, já
raniti i uzdraviti, a není žádného, kdo by vytrhl z ruky mé. 40
Nebo já pozdvihám k nebi ruky své, a pravím: Živ jsem já
na věky. 41 Jakž nabrousím ostří meče svého, a uchopí
soud ruka má, učiním pomstu nad nepřátely svými, a těm,
jenž v nenávisti mne měli, odplatím. 42 Opojím střely své
krví, a meč můj sžere maso, a to krví raněných a zajatých,
jakž jen začnu pomsty uvoditi na nepřátely. 43 Veselte se
pohané s lidem jeho, neboť pomstí krve služebníků svých, a
uvede pomstu na nepřátely své, a očistí zemi svou a lid
svůj. 44 I přišel Mojžíš, a mluvil všecka slova písně této v
uši lidu, on a Jozue, syn Nun. 45 A když dokonal Mojžíš
mluvení všech slov těch ke všemu množství Izraelskému, 46
Řekl jim: Přiložtež srdce svá ke všechněm slovům, kteráž já
dnes osvědčuji vám, a přikažte to synům svým, aby ostříhali
všech slov zákona tohoto, a činili je. 47 Nebo není daremné
slovo, abyste jím pohrdnouti měli, ale jest život váš; a v slovu
tom prodlíte dnů svých na zemi, kterouž abyste dědičně
obdrželi, půjdete přes Jordán. 48 Téhož dne mluvil Hospodin
k Mojžíšovi, řka: 49 Vstup na horu tuto Abarim, na vrch
Nébo, kteráž jest v zemi Moábské naproti Jerichu, a spatř
zemi Kananejskou, kterouž já dávám synům Izraelským
právem dědičným. 50 A umřeš na vrchu, na kterýž vejdeš, a
připojen budeš k lidu svému, jako umřel Aron, bratr tvůj, na
hoře řečené Hor, a připojen jest k lidu svému. 51 Nebo jste
zhřešili proti mně u prostřed synů Izraelských, při vodách
odpírání v Kádes, na poušti Tsin, proto že jste neposvětili
mne u prostřed synů Izraelských. 52 Před sebou zajisté
uzříš zemi tu, ale tam nevejdeš do země té, kterouž dávám
synům Izraelským.

33 Toto pak jest požehnání, kterýmž požehnal Mojžíš,
muž Boží, synů Izraelských před svou smrtí, 2 A řekl:
Hospodin z Sinai přišel, a vzešel jim z Seir, zastkvěl se s
hory Fáran, a přišel s desíti tisíci svatých, z jehožto pravice
oheň zákona svítil jim. 3 Jak velice miluješ lidi! Všickni
svatí jeho jsou v ruce tvé, oni také přivinuli se k nohám
tvým, vezmouť prospěch z výmluvností tvých. 4 Zákon
vydal nám Mojžíš, dědičný shromáždění Jákobovu, 5 (Nebo
byl v Izraeli jako král), když přední z lidu shromáždili se, i
všecka pokolení Izraelská. 6 Buď živ Ruben a neumírej, a
muži jeho ať jsou bez počtu. 7 Tolikéž požehnal i Judovi
a řekl: Vyslyš, Hospodine, hlas Judův, a k lidu svému
jej sprovozuj; ruce jeho budou bojovati za něj, a ty jemu
spomáhati budeš proti nepřátelům jeho. 8 O Léví také
řekl: Thumim tvé a urim tvé bylo, Pane, při muži svatém
tvém, kteréhož jsi zkusil v pokušení, a kterýž podlé tebe
měl nesnáz při vodách Meribah, 9 Kterýž řekl otci svému a
matce své: Neohlédám se na vás; a bratří svých neznal, a o
synech svých nevěděl; nebo ostříhají výmluvností tvých, a
smlouvu tvou zachovávají. 10 Vyučovati budou soudům tvým
Jákoba, a zákonu tvému Izraele, a klásti budou kadidlo před
tváří tvou, a obět zápalnou na oltáři tvém. 11 Požehnejž,
Hospodine, rytěřování jeho, a v práci rukou jeho zalib se
tobě. Zlomuj ledví nepřátel jeho a těch, kteříž ho nenávidí,
aby nepovstali. 12 A o Beniaminovi řekl: Milý jest Hospodinu,
bezpečně s ním bydliti bude; ochraňovati jej bude každého
dne, a mezi rameny jeho přebývati. 13 O Jozefovi pak
řekl: Požehnaná země jeho od Hospodina pro nejlepší věci
nebeské, pro rosu a vrchoviště zespod se prýštící, 14 A pro
nejlepší úrody sluncem vyzralé, a pro nejlepší věci časem
měsíců došlé, 15 I pro rozkoše hor nejstarších, a pro rozkoše
pahrbků věčných, 16 Pro nejlepší věci země i plnost její,
vyplývající z milosti ve kři přebývajícího. Přijdiž to požehnání
na hlavu Jozefovu, a na vrch hlavy odděleného z jiných
bratří jeho. 17 Prvorozeného, vola toho krása veliká bude, a
rohové jednorožce rohové jeho, jimiž on trkati bude národy
napořád až do končin země. A toť jsou mnozí tisícové
Efraimovi a tisícové Manassesovi. 18 O Zabulonovi také řekl:
Vesel se Zabulon u vycházení svém, a Izachar v staních

svých. 19 Lidi na horu Boží svolají, a budou obětovati
oběti spravedlnosti; nebo hojnost mořskou ssáti budou, a
skryté poklady v písku. 20 Gádovi pak řekl: Požehnaný,
kterýž rozšiřuje Gáda. Ont' jakožto lev bydliti bude, a uchvátí
rameno i s hlavou. 21 Kterýž opatřil ho prvotinami; nebo tam
podílem skrze vydavatele zákona ubezpečen jest. Protož
pobéřeť se s knížaty lidu, a spravedlnost Hospodinovu i
soudy jeho s Izraelem vykonávati bude. 22 O Danovi pak
řekl: Dan jako lvíče lvové vyskakovati bude z Bázan. 23
A Neftalímovi řekl: Ó Neftalíme, sytý přízní Páně, plný
požehnání Hospodinova, západní a polední stranu přijmi za
dědictví. 24 O Asserovi také řekl: Asser požehnaný nad jiné
syny, budeť milý bratřím svým, omočí v oleji nohu svou.
25 Železo a měď pod šlepějemi tvými; pokudž trvati budou
dnové tvoji, slovoutný budeš. 26 Neníť žádného, jako Bůh
silný, ó Izraeli, kterýž se vznáší na nebesích ku pomoci tobě,
a u velebnosti své na oblacích nejvyšších. 27 Ochrana tvá
buď Bůh věčný, a zespod ramena věčnosti, kterýž vyžene
nepřátely před tebou, aneb řekne: Vyhlaď je, 28 Aby sám
bezpečně bydlil Izrael, rodina Jákobova, a to v zemi obilím a
vínem oplývající, jehož nebesa také i rosu vydávati budou.
29 Blahoslavený jsi, Izraeli. Kdo jest podobný tobě, lide
vysvobozený skrze Hospodina, jenž jest pavéza spomožení
tvého a meč důstojnosti tvé? Tvoji zajisté nepřátelé poníženi
budou, ale ty po všech vyvýšenostech jejich šlapati budeš.

34 Tedy vstoupil Mojžíš z rovin Moábských na horu Nébo,
na vrch hory, kteráž jest proti Jerichu, a ukázal jemu
Hospodin všecku zemi Galád až do Dan, 2 I všecku Neftalím,
a zemi Efraim a Manasse, a všecku zemi Juda až k moři
nejdalšímu, 3 Polední také stranu a roviny údolí Jericha,
města palmovím osazeného, až do Segor. 4 A řekl jemu
Hospodin: Tato jest země, kterouž s přísahou zaslíbil jsem
Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi, řka: Semeni tvému dám
ji. Způsobil jsem to, abys ji viděl očima svýma, však do ní
nevejdeš. 5 I umřel tam Mojžíš, služebník Hospodinův, v
zemi Moábské, vedlé řeči Hospodinovy. 6 A pochoval jej v
Gai, v zemi Moábské naproti Betfegor, a žádný nezvěděl
o jeho hrobu až do tohoto dne. 7 Byl pak Mojžíš ve stu a
dvadcíti letech, když umřel, a nepošly oči jeho, aniž síla
odešla od něho. 8 I plakali synové Izraelští Mojžíše na
rovinách Moábských třidceti dní, a vyplněni jsou dnové pláče
a kvílení nad Mojžíšem. 9 Jozue pak, syn Nun, naplněn
jest duchem moudrosti; nebo byl vložil Mojžíš ruce své na
něj. I poslouchali ho synové Izraelští, a činili, jakož přikázal
Hospodin skrze Mojžíše. 10 Ale nepovstal více prorok v
Izraeli podobný Mojžíšovi, (kteréhož by tak znal Hospodin
tváří v tvář), 11 Ve všech znameních a zázracích, pro něž
poslal jej Hospodin, aby činil je v zemi Egyptské, před
Faraonem a přede všechněmi služebníky jeho, a vší zemí
jeho, 12 Také i ve všech skutcích ruky silné, a ve všeliké
hrůzi veliké, kteréžto věci činil Mojžíš před očima všeho
Izraele.

Józua

1 Stalo se pak po smrti Mojžíše, služebníka Hospodinova,
že mluvil Hospodin k Jozue, synu Nun, služebníku
Mojžíšovu, řka: **2** Mojžíš, služebník můj, umřel; protož nyní
vstaň, přejdi Jordán tento, ty i všecken lid tento, a jdi do
země, kterouž já dávám synům Izraelským. **3** Každé místo,
po kterémž šlapati budete nohama svýma, dal jsem vám,
jakož jsem mluvil k Mojžíšovi. **4** Od pouště a Libánu toho
až k řece veliké, řece Eufrates, všecka země Hetejská až
do moře velikého na západ slunce bude pomezí vaše. **5**
Neostojí žádný před tebou po všecky dny života tvého; jakož
jsem byl s Mojžíšem, tak budu s tebou; nenechám tebe
samého, aniž tě opustím. **6** Posilniž se a zmužile se měj,
nebo ty uvedeš v dědictví lidu tomuto zemi, kterouž jsem s
přísahou zaslíbil otcům jejich, že ji dám jim. **7** Toliko posilň
se a udatně sobě počínej, abys ostříhal a činil všecko podlé
zákona, kterýž přikázal tobě Mojžíš, služebník můj; neuchyluj
se od něho na pravo ani na levo, abys byl opatrný ve všem,
k čemuž se obrátíš. **8** Neodejdeť kniha zákona tohoto od
úst tvých, ale přemyšlovati budeš o něm dnem i nocí, abys
ostříhal a činil všecko podlé toho, což psáno jest v něm;
nebo tehdáž šťastný budeš na cestách svých, a tehdáž
opatrný budeš. **9** Zdaliž jsem nepřikázal tobě, řka: Posilni
se a zmužile se měj, neboj se, ani lekej, nebo s tebou jest
Hospodin Bůh tvůj, kamž se koli obrátíš. **10** Tedy přikázal
Jozue správcům lidu, řka: **11** Projděte skrze tábor a přikažte
lidu, řkouce: Nachystejte sobě potravy, nebo po třech dnech
půjdete přes Jordán tento, abyste vejdouce, opanovali zemi,
kterouž Hospodin Bůh váš dává vám k dědičnému vládařství.
12 Rubenovu pak pokolení a Gádovu, a polovici pokolení
Manassesova mluvil Jozue, řka: **13** Pomněte na to, co vám
přikázal Mojžíš služebník Hospodinův, když řekl: Hospodin
Bůh váš způsobil vám odpočinutí, že vám dal zemi tuto. **14**
Ženy vaše, dítky vaše i dobytek váš nechť zůstanou v zemi,
kterouž dal vám Mojžíš s této strany Jordánu, vy pak jděte
vojensky zpořádaní před bratřími svými, kteříkoli jste muži
silní, a pomáhejte jim, **15** Dokudž nedá odpočinutí Hospodin
bratřím vašim jako i vám, a neobdrží dědičně také i oni země,
kterouž Hospodin Bůh váš dává jim. Potom navrátíte se do
země dědictví svého, kterouž dal vám Mojžíš, služebník
Hospodinův, s této strany Jordánu, k východu slunce, a
dědičně vlásti jí budete. **16** I odpověděli k Jozue, řkouce:
Všecko, což jsi nám rozkázal, učiníme, a kamžkoli pošleš
nás, půjdeme. **17** Rovně jakž jsme poslouchali Mojžíše, tak
poslouchati budeme tebe; jediné nechť jest Hospodin Bůh
tvůj s tebou, jako byl s Mojžíšem. **18** Kdo by koli odporný byl
rozkázaní tvému, a neposlouchal by řečí tvých ve všech
věcech, kteréž bys přikázal jemu, umřeť; toliko posilň se a
zmužile se měj.

2 Poslal pak byl Jozue, syn Nun, z Setim dva muže špehéře
tajně, řka: Jděte, shlédněte zemi, zvlášť Jericho. I šli
a vešli do domu ženy nevěstky, jejíž jméno bylo Raab, a
odpočinuli tu. **2** Ale jakž oznámeno bylo králi Jericha a
povědíno: Aj, muži přišli sem této noci z synů Izraelských,
aby shlédli zemi, **3** Tedy poslal král Jericha k Raab, řka:
Vyveď muže, kteříž přišli k tobě, a vešli do domu tvého, nebo
k vyšpehování vší země přišli. **4** (Pojavši pak žena ty dva
muže, skryla je.) Kteráž odpověděla: Pravda jest, přišliť jsou
ke mně muži, ale nevěděla jsem, odkud jsou. **5** A když bránu
zavírati měli v soumrak, vyšli muži ti, a nevím, kam jsou šli;
hoňte je rychle, nebo dostihnete jich. **6** Ale ona rozkázala
jim vstoupiti na střechu, a skryla je v pazdeří lněném, kteréž
byla skladla na střeše. **7** Muži pak vyslaní honili je cestou
Jordánskou až k brodům; a zavřína jest brána, jakž vyšli ti,
kteříž je honili. **8** Prvé pak, než usnuli špehéři, vstoupila k
nim ona na střechu, **9** A řekla mužům těm: Vím, že Hospodin
dal vám zemi tuto, nebo připadl na nás strach váš, tak že
oslábli všickni obyvatelé země před tváří vaší. **10** Slyšeli
jsme zajisté, jak vysušil Hospodin vody moře Rudého před
tváří vaší, když jste vyšli z Egypta, a co jste učinili dvěma
králům Amorejským, kteříž byli za Jordánem, Seonovi a
Ogovi, kteréž jste zahladili jako proklaté. **11** Což když jsme
uslyšeli, oslábio srdce naše, aniž zůstává více v kom duše
před tváří vaší, nebo Hospodin Bůh váš jest Bůh na nebi
svrchu, i na zemi dole. **12** Nyní tedy, prosím, přisáhněte mi
skrze Hospodina, poněvadž jsem učinila vám milosrdenství,
že i vy učiníte s domem otce mého milosrdenství, a dáte
mi znamení jisté, **13** Že budete živiti otce mého i matku
mou, bratří mé i sestry mé a všecko, cožkoli jejich jest, a
vysvobodíte duše naše od smrti. **14** I řekli jí muži ti: Duše
naše za vás nechť jsou na smrt; jestliže však nepronesete
řeči naší této, takť se jistě stane, že když nám dá Hospodin
zemi tuto, tehdy učiníme s tebou milosrdenství a pravdu. **15**
Protož spustila je oknem po provazu; nebo dům její byl při
zdi městské, a na zdi ona bydlila. **16** I řekla jim: Jděte k této
hoře, aby se nepotkali s vámi, kteříž vás honí, a krejte se
tam za tři dni, až se oni zase navrátí, a potom půjdete cestou
svou. **17** Tedy řekli muži k ní: Prosti budeme od této přísahy
tvé, kterouž jsi zavázala nás, **18** Jestliže, když vejdeme do
země, neuvážeš provázku tohoto z nití hedbáví červeného
dvakrát barveného v tomto okně, jímž jsi nás spustila, také
otce svého a matky své, i bratří svých, a všeho domu otce

svého neshromáždíš-li k sobě do domu. 19 Také kdo by
vyšel ven ze dveří domu tvého, krev jeho bude na hlavu
jeho, ale my budeme bez viny; a každého toho, kdož bude s
tebou v domě, jestliže by se kdo rukou dotekl, krev jeho na
hlavy naše připadni. 20 Jestliže pak proneseš tuto řeč naši,
budeme prosti od přísahy tvé, kterouž jsi nás zavázala. 21
Odpověděla ona: Nechť jest tak, jakž jste řekli. I propustila je
a odešli; i uvázala provázek z hedbáví červeného dvakrát
barveného v tom okně. 22 Odšedše pak, přišli na horu, a
pobyli tam za tři dni, dokudž se nenavrátili, kteříž je honili;
nebo jich hledali ti, kteříž je honili po všech cestách, ale
nic nenalezli. 23 Ti pak dva muži sšedše s hory, navrátili
se a přeplavili se přes Jordán; i přišli k Jozue, synu Nun,
a vypravovali jemu všecko, co se s nimi dálo. 24 A řekli k
Jozue: Dalť jest Hospodin v ruce naše všecku zemi, nebo se
zděsili všickni obyvatelé země tváři naší.

3 Vstal pak Jozue velmi ráno, a hnuvše se z Setim, přišli až
k Jordánu, on i všickni synové Izraelští, a přenocovali tu,
prvé nežli šli přes něj. 2 I stalo se, že třetího dne správcové šli
prostředkem stanů, 3 A přikazovali lidu, řkouce: Když uzříte
truhlu smlouvy Hospodina Boha svého a kněží Levítské, ani
ji nesou, vy také hnete se s místa svého a půjdete za ní, 4
(A však místo mezi vámi a mezi ní bude okolo dvou tisíc
loket míry obecné, nepřibližujte se k ní), abyste viděli cestu,
kterouž byste jíti měli; nebo nešli jste tou cestou prvé. 5 Řekl
pak byl Jozue lidu: Posvěťtež se, zítra zajisté učiní Hospodin
divné věci mezi vámi. 6 Potom řekl Jozue kněžím těmi slovy:
Vezměte truhlu smlouvy, a jděte před lidem. I vzali truhlu
smlouvy a brali se před lidem. 7 Nebo řekl byl Hospodin k
Jozue: V tento den začnu tebe zvelebovati před očima všeho
Izraele, aby poznali, že jakož jsem byl s Mojžíšem, tak budu
s tebou. 8 Protož ty přikaž kněžím, kteříž nosí truhlu smlouvy,
a rci: Když vejdete na kraj vody Jordánské, zastavte se v
Jordáně. 9 Řekl také Jozue synům Izraelským: Přistupte
sem, a slyšte slova Hospodina Boha vašeho. 10 I řekl Jozue:
Po tomto poznáte, že Bůh silný živý jest u prostřed vás, a že
konečně vyžene od tváři vaší Kananejského, Hetejského,
Hevejského, Ferezejského, Gergezejského, Amorejského a
Jebuzejského: 11 Aj, truhla smlouvy Panovníka vší země
půjde před vámi přes Jordán. 12 Protož nyní vezměte sobě
dvanácte mužů z pokolení Izraelských, po jednom muži
z každého pokolení. 13 I bude, že hned jakž se zastaví
kněží, nesoucí truhlu Hospodina Panovníka vší země, u
vodě Jordánské, vody Jordánu rozdělí se, a vody tekoucí s
vrchu zůstanou v jedné hromadě. 14 Stalo se tedy, když se
bral lid z stanů svých, aby šli přes Jordán, a kněží, kteříž
nesli truhlu smlouvy, před nimi, 15 A když ti, kteříž nesli
truhlu, přišli až k Jordánu, a kněží, nesoucí truhlu, omočili
nohy v kraji vod: (Jordán pak rozvodňuje se a vystupuje ze
všech břehů svých v každý čas žně), 16 Že se zastavily
vody, kteréž s hůry přicházely, a shrnuly se v hromadu jednu
velmi daleko od Adam města, kteréž leží k straně Sartan,
kteréž pak odcházely k moři dolů, k moři slanému sešly
a sběhly, a lid přešel naproti Jerichu. 17 Stáli pak kněží,
kteříž nesli truhlu smlouvy Hospodinovy na suše u prostřed
Jordánu, nehýbajíce se, (a všecken Izrael šel po suše), až
se lid všecken přepravil přes Jordán.

4 I stalo se, když již všecken národ přešel Jordán, (nebo
byl řekl Hospodin k Jozue, řka: 2 Vezměte sobě z lidu
dvanácte mužů, po jednom muži z každého pokolení, 3
A přikažte jim, řkouce: Vezměte sobě odsud z prostřed
Jordánu, s místa, na němž stály nohy kněžské nepohnutě,
dvanácte kamenů, a vyneste je s sebou, a skladťe v ležení,
v kterémž přes tuto noc pozůstanete), 4 Že povolav Jozue
dvanácti mužů, kteréž k tomu zřídil z synů Izraelských, po
jednom muži z každého pokolení, 5 I řekl jim Jozue: Jděte
před truhlou Hospodina Boha svého do prostřed Jordánu a
vezměte sobě každý kámen jeden na rameno své, vedlé
počtu pokolení synů Izraelských, 6 Aby to bylo na znamení
mezi vámi. Když by potom tázali se synové otců svých,
řkouce: K čemu jsou vám ti kamenové? 7 Odpovíte jim, že se
rozdělily vody Jordánské před truhlou smlouvy Hospodinovy,
(když, pravím, šla přes Jordán, rozdělily se vody Jordánské),
i zůstávají kamenové tito na památku synům Izraelským až
na věky. 8 I učinili synové Izraelští tak, jakž přikázal Jozue, a
vzali dvanácte kamenů z prostředku Jordánu, jakož mluvil
Hospodin k Jozue, vedlé počtu pokolení synů Izraelských, a
přinesli je s sebou na první stanoviště, a tu je složili. 9 Jozue
také vyzdvihl dvanácte kamenů u prostřed Jordánu na místě,
kdež stály nohy kněží nesoucích truhlu smlouvy, a byli tam
až do tohoto dne. 10 Kněží pak, jenž nesli truhlu, stáli u
prostřed Jordánu, dokudž se nevyplnilo všeliké slovo, kteréž
přikázal Hospodin Jozue, aby oznámil lidu podlé všeho, jakž
byl přikázal Mojžíš Jozue. I pospíšil lid a přešli. 11 Když
pak již přešel všecken lid, přešla také truhla Hospodinova
i kněží, an lid na to hledí. 12 Přešli i synové Rubenovi a
synové Gádovi, a polovice pokolení Manassesova, vojensky
zpořádaní před syny Izraelskými, jakož byl mluvil k nim
Mojžíš. 13 Okolo čtyřidcíti tisíců oděných bojovníků šlo před
Hospodinem k boji na roviny Jericha. 14 V ten den zvelebil
Hospodin Jozue před očima všeho Izraele. I báli se ho, jako
se báli Mojžíše po všecky dny života jeho. 15 Mluvil pak

Hospodin k Jozue, řka: 16 Přikaž kněžím, kteříž nesou truhlu
svědectví, ať vystoupí z Jordánu. 17 I přikázal Jozue kněžím,
řka: Vystupte z Jordánu. 18 Když pak vystupovali kněží, jenž
nesli truhlu smlouvy Hospodinovy, z prostřed Jordánu, jakž
jen vytrhli kněží nohy na sucho, navrátily se vody Jordánské
k místu svému, a tekly předce jako i prvé ve všech březích
svých. 19 Vyšed pak lid z Jordánu desátého dne měsíce
prvního, položili se v Galgala k straně východní Jericha; 20
A dvanácte kamenů těch, kteréž vynesli z Jordánu, postavil
Jozue v Galgala. 21 A mluvil k synům Izraelským takto:
Když by se otázali potom synové vaši otců svých, řkouce:
Co ti kamenové znamenají? 22 Oznámíte synům svým a
díte: Po suše přešel Izrael Jordán tento. 23 Nebo vysušil
Hospodin Bůh váš vody Jordánské před tváří vaší, až jste
přešli, jakož učinil Hospodin Bůh váš moři Rudému, kteréž
vysušil před tváří naší, až jsme přešli, 24 Aby poznali všickni
národové země ruku Hospodinovu, že silná jest, a abyste se
báli Hospodina Boha vašeho po všecky dny.

5 Stalo se pak, když uslyšeli všickni králové Amorejští,
kteříž bydlili za Jordánem k západu, a všickni králové
Kananejští, kteříž bydlili při moři, že vysušil Hospodin
vody Jordánské před syny Izraelskými, dokudž ho nepřešli:
zemdlelo srdce jejich, aniž zůstalo více v nich duše před
tváří synů Izraelských. 2 Toho času řekl Hospodin k Jozue:
Udělej sobě nože ostré, a obřež opět syny Izraelské po
druhé. 3 I udělal sobě Jozue nože ostré, a obřezal syny
Izraelské na pahrbku Aralot. 4 Tato pak jest příčina, pro
kterouž je obřezal Jozue, že všecken lid, kterýž byl vyšel z
Egypta, pohlaví mužského, všickni muži bojovní zemřeli byli
na poušti na cestě po vyjití z Egypta. 5 Nebo obřezán byl
všecken lid, kterýž byl vyšel, ale žádného z toho lidu, kterýž
se zrodil na poušti, na cestě po vyjití z Egypta, neobřezali. 6
(Nebo čtyřidceti let chodili synové Izraelští po poušti, dokudž
nezahynul všecken národ mužů bojovných, kteříž byli vyšli
z Egypta, ješto neposlouchali hlasu Hospodinova, jimžto
zapřisáhl Hospodin, že neukáže jim země, kterouž s přísahou
zaslíbil dáti otcům jejich, že ji nám dá, zemi oplývající
mlékem a strdí.) 7 Ale syny jejich, kteréž postavil na místo
jejich, ty obřezal Jozue, že byli neobřezaní; nebo žádný jich
neobřezoval na cestě. 8 Když pak byl všecken lid obřezán,
zůstali na místě svém v ležení, dokudž se nezhojili. 9 I řekl
Hospodin k Jozue: Dnes jsem odjal pohanění Egyptské od
vás. A nazval jméno místa toho Galgal až do tohoto dne.
10 Když pak ležení měli synové Izraelští v Galgala, slavili
velikunoc čtrnáctého dne toho měsíce u večer, na rovinách
Jericha. 11 I jedli z úrod té země na zejtří po velikonoci
chleby nekvašené, a pražmu téhož dne. 12 I přestala manna
na zejtří, když jedli z obilé té země, a již více neměli synové
Izraelští manny, ale jedli z úrod země Kananejské toho roku.
13 Stalo se pak, když byl Jozue na poli Jericha, že pozdvihl
očí svých a viděl, an muž stojí naproti němu, maje v ruce
meč dobytý. I šel Jozue k němu, a řekl jemu: Jsi-li náš, čili
nepřátel našich? 14 I odpověděl: Nikoli, ale já jsem kníže
vojska Hospodinova, a nyní jsem přišel. I padl Jozue tváří
svou na zem, a pokloniv se, řekl jemu: Co pán můj chce
mluviti služebníku svému? 15 Tedy odpověděl kníže vojska
Hospodinova k Jozue: Szuj obuv svou s noh svých, nebo
místo, na němž stojíš, svaté jest. I učinil tak Jozue.

6 Jericho pak velmi pilně zavříno bylo pro strach synů
Izraelských, a žádný nevycházel ven, ani tam nevcházel.
2 I řekl Hospodin k Jozue: Aj, dal jsem v ruku tvou Jericho, a
krále jeho s silnými muži jeho. 3 Protož obcházeti budete
město všickni muži bojovní, okolo města chodíce, jednou za
den; tak učiníš po šest dní. 4 Kněží pak sedm ať nesou sedm
trub z rohů beraních před truhlou; dne pak sedmého obejdete
město sedmkrát, a kněží troubiti budou v trouby. 5 A když
zdlouha troubiti budou na roh beraní, jakž nejprvé uslyšíte
hlas trouby, zkřikne všecken lid křikem velikým, i oboří se zed
městská na místě svém, a vejde lid do města, jeden každý
proti místu, kdež stál. 6 Tedy povolav Jozue, syn Nun, kněží,
řekl jim: Vezměte truhlu smlouvy, a sedm kněží ať vezmou
sedm trub beraních před truhlou Hospodinovou. 7 Řekl také
lidu: Jděte a obejděte město, a zbrojní ať jdou před truhlou
Hospodinovou. 8 A když to oznámil Jozue lidu, sedm kněží,
nesouce sedm trub beraních, šli před truhlou Hospodinovou,
a troubili v trouby; truhla také smlouvy Hospodinovy brala se
za nimi. 9 Zbrojní pak šli před kněžími, kteříž troubili na
trouby, a ostatní šli za truhlou, jdouce a v trouby troubíce.
10 (Lidu pak byl přikázal Jozue, řka: Nebudete křičeti, ani
slyšán bude hlas váš, ani vyjde slovo z úst vašich až do dne
toho, v němž řeknu vám: Křičte, i budete křičeti.) 11 Tedy
obešla truhla Hospodinova město vůkol jednou, a navrátili
se do stanů a zůstali v nich. 12 Opět povstal Jozue ráno a
kněží nesli truhlu Hospodinovu. 13 Sedm pak kněží, nesouce
sedm trub beraních, předcházeli truhlu Hospodinovu, jdouce,
a troubili v trouby; a zbrojní šli před nimi, a ostatní šli za
truhlou Hospodinovou, když kněží šli, v trouby troubíce. 14 I
obešli město druhého dne opět, a navrátili se do stanů. Tak
činili po šest dní. 15 V den pak sedmý vstali, jakž zasvitávalo,
a obešli město týmž způsobem sedmkrát; toliko toho dne
obešli město sedmkrát. 16 Stalo se pak, když po sedmé
obcházeli, a kněží v trouby troubili, řekl Jozue lidu: Křičtež

již, dalť jest Hospodin vám město. 17 A budiž to město
proklaté, ono i všecky věci, kteréž v něm jsou, Hospodinu;
toliko Raab nevěstka ať jest živa, ona i všickni, kteříž by s ní
byli v domě, nebo skryla posly, kteréž jsme byli poslali. 18
Avšak vystříhejte se od proklatého, abyste i vy nebyli učiněni
proklatí, berouce z proklatých věcí, a uvedli byste stany
Izraelské v prokletí, a zkormoutili byste je. 19 Všecko pak
stříbro a zlato, a nádoby měděné a železné, svaté bude
Hospodinu; na poklad Hospodinu složeno bude. 20 Tedy
křičel lid, když zatroubili v trouby. Nebo když slyšel lid hlas
trub, křičeli i oni křikem velikým, i obořila se zed na místě
svém. Tedy všel lid do města, jeden každý proti místu, kdež
stál. I vzali je. 21 A pohubili ostrostí meče jako proklaté
všecko, což bylo v městě, od muže až do ženy, od dítěte až
do starce, a až do vola, dobytčete i osla. 22 Dvěma pak
mužům, kteříž shlédli zemi, řekl Jozue: Vejděte do domu
ženy nevěstky, a vyveďte ji odtud, i všecky věci, kteréž má,
jakož jste jí přisáhli. 23 I všedše mládenci špehéři, vyvedli
Raab a otce jejího, i matku její a bratří její i všecko, což
měla, a všecku rodinu její vyvedli, a nechali jich vně za stany
Izraelskými. 24 Město pak spálili ohněm, i všecko, což v něm
bylo, stříbro však a zlato a nádoby měděné a železné složili
na poklad v domě Hospodinově. 25 Raab také nevěstku, a
dům otce jejího i všecko, což měla, živé zůstavil Jozue; a
bydlila v lidu Izraelském až do tohoto dne, nebo skryla posly,
kteréž poslal Jozue k shlédnutí Jericha. 26 Toho času vydal
klatbu Jozue, řka: Zlořečený buď před Hospodinem muž ten,
kterýž by povstal, aby stavěl město Jericho. V prvorozeném
svém založí je, a v nejmenším postaví brány jeho. 27 Byl
pak Hospodin s Jozue, a rozhlásila se pověst o něm po vší
zemi.

7 Zhřešili pak synové Izraelští přestoupením při věcech
proklatých; nebo Achan, syn Charmi, syna Zabdi, syna
Záre, z pokolení Juda, vzal něco z věcí proklatých. Pročež
rozpálila se prchlivost Hospodinova na syny Izraelské. 2
Nebo když poslal Jozue muže některé od Jericha do Hai,
kteréž bylo blízko Betaven, k východní straně Bethel, a
mluvil k nim, řka: Vstupte a shlédněte zemi, vstoupili tedy
muži ti, a shlédli Hai. 3 Kteřížto navrátivše se k Jozue, řekli
jemu: Nechť nevstupuje všecken lid tento, okolo dvou tisíc
mužů neb okolo tří tisíců mužů nechť vstoupí, a dobudouť
Hai; neobtěžuj všeho lidu, vysílaje jej tam, nebo málo jest
oněchno. 4 Tedy vytáhlo jich z lidu tam okolo tří tisíc mužů,
a utekli před muži města Hai. 5 I zabili z nich obyvatelé
Hai okolo třidcíti a šesti mužů, a honili je od brány až k
Sabarim, a porazili je, když s vrchu utíkali. I rozpustilo se
srdce lidu, a bylo jako voda. 6 Tedy Jozue roztrhl roucho
své, a padl tváří svou na zem před truhlou Hospodinovou,
a ležel až do večera, ano i starší Izraelští, a sypali prach
na hlavy své. 7 I řekl Jozue: Ach, Panovníče Hospodine,
proč jsi kdy převedl lid tento přes Jordán, abys nás vydal
v ruku Amorejského, tak aby nás zahubil? Ó kdybychom
byli raději zůstali za Jordánem. 8 Ó Pane, což mám říci,
když již lid Izraelský utíká před nepřátely svými? 9 Nebo
uslyšíce Kananejští a všickni obyvatelé země, obklíčí nás
vůkol, a vyhladí jméno naše z země. I což to učiníš jménu
svému velikému? 10 I řekl Hospodin k Jozue: Vstaň. Proč jsi
padl na tvář svou? 11 Zhřešil Izrael, tak že smlouvu mou
přestoupili, kterouž jsem jim přikázal; nebo jsou i vzali z věcí
proklatých, k tomu i ukradli, také i sklamali, nad to i odložili
mezi nádobí svá. 12 Protož nebudou moci synové Izraelští
ostáti před nepřátely svými, utíkati budou před nepřátely
svými, nebo poškvrnili se věcí proklatou. Nebuduť více s
vámi, leč vyhladíte prokletí to z prostředku svého. 13 Vstaň,
posvěť lidu a rci: Posvěťte se k zítřku; nebo takto praví
Hospodin Bůh Izraelský: Věc proklatá jest u prostřed tebe,
Izraeli, nebudeš moci ostáti před nepřátely svými, dokudž
neodejmeš prokletí toho z prostředku svého. 14 Protož
přistupovati budete ráno po pokoleních svých, a pokolení,
kteréž ukáže Hospodin, přistupovati bude po rodech, takž
rod, kterýž ukáže Hospodin, přistupovati bude po domích, a
dům, kterýž ukáže Hospodin, přistupovati bude po osobách.
15 Kdož pak postižen bude vinný věcí proklatou, ohněm
spálen bude, on i všecko, což jeho jest, proto že přestoupil
smlouvu Hospodinovu, a že učinil nešlechetnost v Izraeli.
16 Vstav tedy Jozue ráno, kázal přistupovati Izraelovi po
pokoleních jejich. I postiženo jest pokolení Judovo. 17 Tedy
když kázal přistupovati čeledem Juda, postižena jest čeled
Záre. Potom kázal přistupovati čeledi Záre po osobách, a
postižen jest Zabdi. 18 I kázal přistupovati domu jeho po
osobách, i postižen jest Achan, syn Charmi, syna Zabdi,
syna Záre z pokolení Judova. 19 I řekl Jozue Achanovi:
Synu můj, dej, prosím, chválu Hospodinu Bohu Izraelskému,
a vyznej se jemu, a oznam mi aspoň již, co jsi učinil, netaj
již toho přede mnou. 20 Tedy odpovídaje Achan k Jozue,
řekl: Pravdať jest, já jsem zhřešil proti Hospodinu Bohu
Izraelskému, tak že to a toto jsem učinil. 21 Viděl jsem mezi
loupeží plášť jeden Babylonský pěkný, a dvě stě lotů stříbra,
a prut zlatý jeden, padesáte lotů ztíží, čehož požádav, vzal
jsem to, a aj, jsou ty věci skryté v zemi prostřed stanu mého,
a stříbro pod tím. 22 Tedy poslal Jozue posly, kteříž běželi do
stanu, a aj, bylo to skryto v stanu jeho, a stříbro pod tím. 23
A vzavše to z stanu, přinesli k Jozue a ke všechněm synům

Izraelským, a položili ty věci před Hospodinem. 24 Vzav
tedy Jozue a všecken Izrael s ním Achana, syna Záre, a
stříbro i plášť, i prut zlatý, i syny jeho, i dcery jeho, voly a
osly, dobytek i stan jeho i všecko, což měl, vyvedli je do
údolí Achor. 25 Kdež řekl Jozue: Proč jsi zkormoutil nás?
Zkormutiž tebe Hospodin v tento den. I uházel jej všecken
lid kamením, a spálili je ohněm, ukamenovavše je kamením.
26 Potom nametali naň hromadu kamení velikou, kteráž trvá
až do tohoto dne; a tak odvrácen jest Hospodin od hněvu
prchlivosti své. Protož nazváno jest jméno místa toho údolí
Achor, až do dnešního dne.

8 I řekl Hospodin k Jozue: Neboj se, ani se strachuj; pojmi
s sebou všecken lid bojovný, a vstana, táhni k Hai. Aj, dal
jsem v ruku tvou krále Hai a lid jeho, město i zemi jeho.
2 A učiníš Hai a králi jeho, jako jsi učinil Jerichu a králi
jeho, loupež však a dobytky jeho rozbitujete mezi sebe.
Zdělejž sobě zálohy k městu po zadu. 3 Tedy vstal Jozue a
všecken lid bojovný, aby táhli k Hai. I vybral Jozue třidcet
tisíců mužů velmi silných, a předeslal je v noci. 4 A přikázal
jim, řka: Šetřtež vy, kteříž uděláte zálohy městu po zadní
straně města, abyste nebyli příliš daleko od něho, ale buďte
všickni pohotově. 5 Já pak i všecken lid, kterýž se mnou
jest, přitáhneme k městu. A když oni nám vyjdou vstříc, jako
prvé, utíkati budeme před nimi. 6 Tedy honiti budou nás, až
bychom poodvedli jich od města, (nebo řeknou: Utíkají před
námi, jako prvé), utíkajíce před nimi. 7 Vy mezi tím vyskočíte
z záloh, a vyženete ostatní obyvatele města, nebo dá je
Hospodin Bůh váš v ruku vaši. 8 A když vezmete město,
zapálíte je ohněm, podlé slova Hospodinova učiníte; šetřtež
toho, což jsem přikázal vám. 9 I poslal Jozue, a oni šli k
zálohám, a zůstali mezi Bethel a Hai, od západní strany Hai;
Jozue pak zůstal té noci u prostřed lidu. 10 Potom vstav
Jozue velmi ráno, sečtl lid, i bral se napřed, on a starší
Izraelští před lidem k Hai. 11 Všecken také lid bojovný, kterýž
byl s ním, táhnouce, přiblížili se, až přišli naproti městu, a
položili se po straně půlnoční Hai; údolí pak bylo mezi nimi
a mezi Hai. 12 Vzal pak byl okolo pěti tisíc mužů, kteréž
postavil v zálohách mezi Bethel a Hai, od západní stany
města. 13 I přiblížil se lid, totiž všecko vojsko, kteréž bylo
od půlnoční strany města, a kteříž byli v zálohách jeho od
západní strany města; a tak vtáhl Jozue noci té do prostřed
údolí. 14 I stalo se, že když je uzřel král Hai, pospíšili, a
ráno vstavše, vyšli lidé města vstříc Izraelovi k boji, on i
všecken lid jeho toho času před rovinu; nevěděl pak, že
zálohy udělány byly jemu po zadu města. 15 I postoupil
Jozue a všecken Izrael před nimi, a utíkali cestou pouště.
16 I svolán jest všecken lid v městě, aby je honili. I honili
Jozue, a vzdálili se od města svého, 17 Tak že nezůstal
žádný z obyvatelů Hai a Bethel, kdo by nevyšel, aby honil
Izraele; a nechali města otevřeného, a honili Izraele. 18
Řekl pak Hospodin k Jozue: Zdvihni korouhev, kterouž máš
v rukou svých, proti Hai, nebo v ruce tvé dám je. I zdvihl
Jozue korouhev, kterouž měl v ruce své, proti městu. 19
Tedy, kteříž byli v zálohách, rychle vyskočili z místa svého, a
běželi, když pozdvihl ruky své, a všedše do města, vzali
je, a spěšně zapálili město ohněm. 20 Muži pak města Hai
ohlédše se nazpět, uzřeli, a aj, vstupoval dým města k
nebi, a neměli místa k utíkání sem ani tam; nebo lid, kterýž
utíkati počal k poušti, obrátil se na ty, kteříž je honili. 21
Jozue zajisté a všecken Izrael, když viděli, že z záloh vzali
město, a že se vznáší dým města, obrátili se, a bili muže
Hai. 22 Onino také vyšli z města proti nim, a obklíčil Izrael
nepřátely své, jedni odsud, druzí od onud; a zmordovali
je, tak že žádný živ nezůstal ani neušel. 23 Ale krále Hai
jali živého, a přivedli ho k Jozue. 24 Když pak pomordoval
Izrael všecky obyvatele Hai v poli, totiž na poušti, kamž
je honili, a padli ti všickni od ostrosti meče, až i zahlazeni
jsou: navrátil se všecken Izrael do Hai, a zmordovali ostatky
jeho mečem. 25 A bylo všech, kteříž padli v ten den, od
muže až do ženy, dvanácte tisíců; všickni ti byli z Hai. 26
Ale Jozue nespustil ruky své, kterouž vyzdvihl korouhev,
dokudž nebyli zmordováni všickni obyvatelé Hai. 27 Toliko
hovada a loupež města toho rozbitovali mezi sebou synové
Izraelští podlé slova Hospodinova, kteréž on přikázal Jozue.
28 Tedy vypálil Jozue Hai, a položil je v hromadu věčnou
a pustinu, až do tohoto dne. 29 Krále pak Hai oběsil na
dřevě, a nechal ho tam až do večera. A když zapadlo slunce,
rozkázal Jozue, aby složili tělo jeho s dřeva, a povrhli je u
brány města, a nametali na ně hromadu kamení velikou,
kteráž trvá až do dnešního dne. 30 Tedy vzdělal Jozue oltář
Hospodinu Bohu Izraelskému na hoře Hébal, 31 (Jakož
přikázal Mojžíš, služebník Hospodinův, synům Izraelským,
jakož psáno jest v knize zákona Mojžíšova,) oltář z kamení
celého, nad nímž nebylo zdviženo železo, a obětovali na
něm oběti zápalné Hospodinu, obětovali i oběti pokojné.
32 Napsal také tam na kameních výpis zákona Mojžíšova,
kterýž psal před syny Izraelskými. 33 Všecken pak Izrael
a starší jeho, i správcové i soudcové jeho stáli po obou
stranách truhly před kněžími Levítskými, kteříž nosili truhlu
smlouvy Hospodinovy, tak cizí jako doma zrozený, polovice
jich proti hoře Garizim, a polovice proti hoře Hébal, jakož byl
prvé přikázal Mojžíš, služebník Hospodinův, aby dobrořečil
lidu Izraelskému nejprvé. 34 A potom četl všecka slova

zákona, požehnání i zlořečení, tak jakž psáno jest v knize
zákona. 35 Nebylo ani slova ze všeho, což přikázal Mojžíš,
jehož by nečetl Jozue přede vším shromážděním Izraelským,
i ženami i dětmi i příchozími, kteříž šli u prostřed nich.

9 To když uslyšeli všickni králové, kteříž bydlili za Jordánem,
na horách i na rovinách, a na všem břehu moře velikého
naproti Libánu: Hetejský, Amorejský, Kananejský, Ferezejský,
Hevejský a Jebuzejský, 2 Sebrali se spolu, aby bojovali
proti Jozue a proti Izraeli jednomyslně. 3 Ale obyvatelé
Gabaon uslyšavše, co učinil Jozue Jerichu a Hai, 4 Učinili
i oni chytře. Nebo odšedše, ukázali se, jako by zdaleka
poslové byli, a vzali pytle staré na osly své, a kožené
láhvice vinné vetché, zedrané a zzašívané, 5 Obuv také
starou a splácenou na nohy své, též šaty otřelé na sebe; a
všecken chléb, kterýž sobě na cestu vzali, vyschlý byl a
zdrobený. 6 I šli k Jozue do ležení v Galgala, a řekli jemu i
mužům Izraelským: Z země daleké jsme přišli, protož nyní
učiňte s námi smlouvu. 7 Tedy odpověděli muži Izraelští
k Hevejským: Snad u prostřed nás vy bydlíte, i kterakž
bychom s vámi učinili smlouvu? 8 Ale oni odpověděli Jozue:
Služebníci tvoji jsme. Jimž řekl Jozue: Kdo pak jste, a odkud
jste přišli? 9 Odpověděli jemu: Z země velmi daleké přišli
služebníci tvoji ve jménu Hospodina Boha tvého; nebo jsme
slyšeli pověst jeho a všecky věci, kteréž činil v Egyptě. 10 A
všecko, což učinil dvěma králům Amorejským, kteříž bydlili
za Jordánem, Seonovi, králi Ezebon, a Ogovi, králi Bázan,
kterýž byl v Astarot. 11 I řekli nám starší naši a všickni
obyvatelé země naší těmito slovy: Nabeřte sobě potravy na
cestu, a jděte jim vstříc, a rcete jim: Služebníci vaši jsme,
protož nyní učiňte s námi smlouvu. 12 Totoť jest chléb náš;
horký jsme na cestu vzali z domů svých v ten den, když
jsme vyšli, abychom k vám šli, a hle, nyní již vyschl a zdrobil
se. 13 A tyto kožené láhvice vinné nové byly, když jsme je
naplnili, a již hle, potrhané jsou; tolikéž tento oděv náš a
obuv naše zvetšela, pro přílišnou cesty dalekost. 14 I přijali
to muži ti z pokrmů jejich, a úst Hospodinových neotázali
se. 15 A učinil s nimi Jozue pokoj, a všel s nimi v smlouvu,
aby jich při životu zanechal; také i knížata shromáždění
přísahu jim učinili. 16 Po třech pak dnech, po té smlouvě
s nimi učiněné, uslyšeli, že by velmi blízko jich byli, a že
by u prostřed nich bydlili. 17 Jdouce tedy synové Izraelští,
přitáhli k městům jejich třetího dne; města pak jejich byla
Gabaon a Kafira a Berot a Kariatjeharim. 18 Ale nezbili
jich synové Izraelští, proto že přísahu jim učinili knížata
shromáždění skrze Hospodina Boha Izraelského. A reptalo
všecko shromáždění proti knížatům. 19 Tedy řekla všecka
knížata všemu shromáždění: My jsme jim přísahu učinili
skrze Hospodina Boha Izraelského, protož nyní nemůžeme
se jich dotknouti. 20 Toto jim učiníme: Zanecháme jich při
životu, aby nebylo na nás rozhněvání pro přísahu, kterouž
jsme jim učinili. 21 Řekli jim knížata i to: Nechť jsou živi a drva
sekají, a vodu nosí všemu shromáždění. I přestali na tom,
jakož jim mluvila knížata. 22 Povolal jich pak Jozue a mluvil
k nim, řka: Proč jste nás podvedli, řkouce: Velmi jsme dalecí
od vás? A vy u prostřed nás bydlíte. 23 Protož nyní zlořečení
jste, a nepřestanou z vás služebníci, a kteříž by dříví sekali
a vodu nosili do domu Boha mého. 24 Kteříž odpovídajíce
Jozue, řekli: Za věc jistou oznámeno bylo služebníkům tvým,
kterak přikázal Hospodin Bůh tvůj Mojžíšovi služebníku
svému, dáti vám zemi tuto, a vyhladiti všecky obyvatele
země této před tváří vaší; protož strachovali jsme se vás,
bojíce se za životy své před vámi, a učinili jsme to. 25 A hle,
nyní v ruce tvé jsme; cožť se dobrého a spravedlivého vidí
učiniti s námi, to učiň. 26 I učinil jim tak, a vysvobodil je z
rukou synů Izraelských, aby jich nepobili. 27 A ustanovil
je Jozue v ten den, aby dříví sekali a vodu nosili všemu
shromáždění, i k oltáři Hospodinovu, až do tohoto dne, na
místě, kteréž by vyvolil.

10 Uslyšev pak Adonisedech, král Jeruzalémský, že Jozue
vzal město Hai, a jako proklaté zkazil je, (nebo jakž
učinil Jerichu a králi jeho, tak učinil Hai a králi jeho,) a že
pokoj učinili obyvatelé Gabaon s Izraelem, a bydlí u prostřed
něho, 2 I bál se velmi, proto že město veliké bylo Gabaon,
jako jedno z měst královských, a že bylo větší než Hai, a
všickni muži jeho udatní. 3 Protož poslal Adonisedech, král
Jeruzalémský, k Ohamovi, králi Hebron, a k Faramovi, králi
Jarmut, a k Jafiovi, králi Lachis, a k Dabirovi, králi Eglon,
řka: 4 Sjeďte se ke mně, a pomozte mi, abychom dobyli
Gabaon, proto že pokoj učinili s Jozue a s syny Izraelskými.
5 I shromáždilo se a vytáhlo pět králů Amorejských, král
Jeruzalémský, král Hebron, král Jarmut, král Lachis, král
Eglon, oni i všecka vojska jejich, a položivše se u Gabaon,
dobývali ho. 6 Tedy poslali muži Gabaon k Jozue do ležení v
Galgala, řkouce: Neodjímejž ruky své od služebníků svých;
přitáhni rychle k nám, zachovej nás a spomoz nám; nebo
sebrali se proti nám všickni králové Amorejští bydlící na
horách. 7 I táhl Jozue z Galgala, on i všecken lid bojovný s
ním, všickni muži udatní. 8 (Nebo byl řekl Hospodin k Jozue:
Neboj se jich, v ruce tvé zajisté dal jsem je, neostojíť žádný
z nich před oblíčejem tvým.) 9 I připadl na ně Jozue v náhle,
nebo celou noc táhl z Galgala. 10 A potřel je Hospodin
před Izraelem, kterýžto pobil je ranou velikou u Gabaon,

a honil je cestou, kudy se jde k Betoron, a bil je až do
Azeka a až do Maceda. 11 I stalo se, když utíkali před
tváří Izraele, sstupujíce do Betoron, že Hospodin metal na
ně kamení veliké s nebe, až k Azeku, a mřeli. Více jich
zemřelo od krupobití kamenného, než jich pobili synové
Izraelští mečem. 12 Tedy mluvil Jozue k Hospodinu v den, v
kterýž dal Hospodin Amorejského v moc synům Izraelským,
a řekl před syny Izraelskými: Slunce v Gabaon zastav se,
a měsíc v údolí Aialon. 13 I zastavilo se slunce, a stál
měsíc, dokudž nepomstil se lid nad nepřátely svými. Zdali
není toho napsáno v knize Upřímého? Tedy stálo slunce
u prostřed nebe, a nepospíchalo k západu, jako za jeden
celý den. 14 Nebylo dne takového prvé ani potom, jako
když vyslyšel Hospodin hlas člověka; nebo Hospodin bojoval
za Izraele. 15 I navracel se Jozue i všecken Izrael s ním
do táboru v Galgala. 16 Uteklo pak bylo těch králů pět, a
skryli se v jeskyni při Maceda. 17 I oznámeno bylo Jozue
těmi slovy: Nalezeno jest pět králů, kteříž se skryli v jeskyni
při Maceda. 18 I řekl Jozue: Přivalte kamení veliké k díře
té jeskyně, a osaďte ji muži, aby ostříhali jich. 19 Vy pak
nezastavujte se, hoňte nepřátely své, a bíte je po zadu, a
nedejte jim vjíti do měst jejich, nebo dal je Hospodin Bůh váš
v ruku vaši. 20 Když pak přestali Jozue a synové Izraelští
bíti jich porážkou velikou velmi, až i zahlazeni byli; a kteříž
živi pozůstali z nich, utekli do měst hrazených: 21 Navrátil
se všecken lid do ležení k Jozue do Maceda ve zdraví;
nepohnul proti synům Izraelským žádný jazykem svým. 22
Potom řekl Jozue: Odhraďte díru u jeskyně, a vyveďte ke
mně pět králů těch z jeskyně. 23 I učinili tak, a vyvedli k
němu pět králů těch z jeskyně, krále Jeruzalémského, krále
Hebron, krále Jarmut, krále Lachis, krále Eglon. 24 A když
vyvedli ty krále k Jozue, svolav všecky muže Izraelské,
řekl vývodám mužů bojovných, kteříž s ním v tažení tom
byli: Přistupte sem, a šlapejte nohama svýma na hrdla těch
králů. Kteřížto přistoupivše, šlapali nohama svýma na hrdla
jejich. 25 I řekl jim Jozue: Nebojte se ani strachujte, posilňte
se a buďte zmužilí, nebo tak učiní Hospodin všechněm
nepřátelům vašim, proti nimž bojujete. 26 Potom bil je Jozue
a zmordoval, a pověsil je na pěti dřevích; a viseli na dřevích
až do večera. 27 Když pak zapadlo slunce, k rozkazu Jozue
složili je s dřev, a uvrhli je do jeskyně, v kteréž se byli skryli,
a přivalili kamení veliké k díře jeskyně, kteréž jest tu až
do tohoto dne. 28 Téhož dne také dobyl Jozue Maceda,
a pohubil je mečem, i krále jejich pobil spolu s nimi, a
všecky lidi, kteříž byli v něm. Neživil žádného, ale učinil králi
Maceda, jako učinil králi Jericha. 29 Táhl potom Jozue a
všecken Izrael s ním z Maceda k Lebnu, a dobýval Lebna. 30
I vydal je také Hospodin v ruku Izraelovi i krále jeho, a pobil
je mečem, a všecky duše, kteréž byly v něm; nenechal tam
žádného živého, a učinil králi jeho, jako učinil králi Jericha.
31 Táhl také Jozue a všecken Izrael s ním z Lebna do Lachis,
a položivše se u něho, dobývali ho. 32 I dal Hospodin Lachis
v ruku Izraele, a dobyl ho druhého dne, a pohubil je mečem i
všecky lidi, kteříž byli v něm, rovně tak, jakž učinil Lebnu.
33 Tehdy přitáhl Horam, král Gázer, aby pomoc dal Lachis.
I porazil jej Jozue i lid jeho, tak že nepozůstavil žádného
živého. 34 Táhl potom Jozue a všecken Izrael s ním z Lachis
do Eglon, a položivše se naproti, bojovali proti němu. 35 A
vzali je toho dne, a pobili je mečem, a všecky duše, kteréž
byly v něm, dne toho pomordovali, rovně tak, jakž učinili
Lachis. 36 Vstoupil pak Jozue a všecken Izrael s ním z
Eglon do Hebron, a dobývali ho. 37 I vzali je a zhubili mečem
i krále jeho, i všecka města jeho, i každého člověka, kterýž
byl v něm; nepozůstavil žádného živého, podobně tak, jakož
učinil Eglon. I zahladil je i všelikou duši, kteráž byla v něm.
38 Potom navracuje se Jozue a všecken Izrael s ním, přišli
do Dabir, a dobýval ho. 39 I vzal je a krále jeho i všecka
města jeho, a pohubili je mečem, a všelikou duši, kteráž byla
v něm, jako proklaté vyhladili. Nepozůstavili žádného živého;
jakož učinil Hebron, tak učinil Dabir i králi jeho, a jakož
učinil Lebnu a králi jeho. 40 A tak pohubil Jozue všecku
zemi po horách, i polední stranu, i roviny a údolí, i všecky
krále jejich. Nepozůstavil žádného živého, ale všelikou duši
vyhladil, jakož přikázal Hospodin Bůh Izraelský. 41 Pohubil
tedy Jozue všecko od Kádesbarne až do Gázy, a všecku
zemi Gosen až do Gabaon. 42 A všecky krále ty a zemi
jejich vzal Jozue pojednou, nebo Hospodin Bůh Izraelský
bojoval za Izraele. 43 Potom navrátil se Jozue a všecken
Izrael s ním do ležení, kteréž bylo v Galgala.

11 To když uslyšel Jabín, král Azor, poslal k Jobábovi, králi
Mádon, a k králi Simron, a k králi Achzaf, 2 I k králům,
kteříž bydlili k straně půlnoční na horách i na rovinách ku
polední Ceneret, i na rovinách a v krajinách Dor na západ, 3
K Kananejskému na východ i na západ, a k Amorejskému,
Hetejskému, Ferezejskému a Jebuzejskému na horách, a k
Hevejskému pod horou Hermon v zemi Masfa. 4 I vytáhli
všickni ti a všecka vojska jejich s nimi, lid mnohý jako písek,
kterýž jest na břehu mořském nesčíslný, i koňů i vozů velmi
mnoho. 5 A smluvivše se všickni králové ti, přitáhli a položili
se spolu při vodách Merom, aby bojovali proti Izraelovi. 6
Řekl pak Hospodin k Jozue: Neboj se jich, nebo zítra o této
chvíli vydám všecky tyto k zabití Izraelovi; koňům jejich žíly
podřežeš, a vozy jejich ohněm spálíš. 7 Tedy vytáhl Jozue a

s ním všecken lid válečný proti nim k vodám Merom rychle,
a udeřili na ně. 8 I dal je Hospodin v ruku Izraelovi, a porazili
je. I honili je až k Sidonu velikému, a až k vodám Maserefot,
a k údolí Masfe na východ, a pobili je, tak že nepozůstavili
žádného živého. 9 A učinil jim Jozue, jakož byl rozkázal
jemu Hospodin, koňům jejich žíly zpodřezoval, a vozy jejich
ohněm popálil. 10 Potom navrátiv se Jozue téhož času,
dobyl Azor, a krále jeho zabil mečem. Azor pak bylo prvé
nejznamenitější mezi všemi království těmi. 11 Pobili také
všecko, cožkoli v něm živo bylo, mordujíce je mečem, tak
že nezůstalo žádného živého; Azor pak spálil ohněm. 12
Takž podobně učinil všechněm městům králů těch, a všecky
krále jejich zjímal Jozue, a zbiv je mečem, vyhladil je, jakož
přikázal Mojžíš, služebník Hospodinův. 13 A však žádného
města z těch, kteráž ještě zůstala v ohradě své, nespálil
Izrael, kromě samého Azor, kteréž spálil Jozue. 14 A všecky
loupeže měst těch i hovada rozdělili mezi sebou synové
Izraelští; toliko všecky lidi zbili mečem, dokudž nevyhladili
jich, nenechavše žádného živého. 15 Jakož byl přikázal
Hospodin Mojžíšovi, služebníku svému, tak přikázal Mojžíš
Jozue, a Jozue tak činil; nepominul ničeho toho, což byl
přikázal Hospodin Mojžíšovi. 16 A tak vzal Jozue všecku tu
zemi, hory i všecku stranu polední, i všecku zemi Gosen,
i roviny, i pole, totiž hory Izraelské i roviny jejich, 17 Od
hory Halak, kteráž se táhne do Seir, až k Balgad na rovině
Libánské, pod horou Hermon; všecky také krále jejich zjímal,
a zbil je i zmordoval. 18 Po mnohé dny Jozue vedl válku se
všechněmi těmi králi. 19 A nebylo města, ješto by v pokoj
vešlo s syny Izraelskými, kromě Hevejských obyvatelů v
Gabaon; jiná všecka válkou vzali. 20 Nebo od Hospodina to
bylo, že jsou zatvrdili byli srdce své, tak aby vyšli válečně
proti Izraelovi, a aby je v prokletí vydal, a neučinil jim milosti,
ale aby je zahubil, jakož přikázal Hospodin Mojžíšovi. 21
Toho pak času přitáhl Jozue a vyplénil Enaky z těch hor,
totiž z Hebronu, z Dabir a z Anab, i ze všeliké hory Judské,
a ze všeliké hory Izraelské; spolu s městy jejich vyhladil je
Jozue. 22 Nezůstal žádný z Enaků v zemi synů Izraelských;
toliko v Gáze, v Gát a v Azotu zůstali. 23 Tak tedy vzal Jozue
všecku tu zemi, jakž byl rozkázal Hospodin Mojžíšovi, a dal
ji Jozue v dědictví Izraelovi vedlé dílů jejich, po pokoleních
jejich. I odpočinula země od válek.

12 Tito pak jsou králové té země, kteréž pobili synové
Izraelští, a opanovali zemi jejich, za Jordánem k
východu slunce, od potoku Arnon až k hoře Hermon i všecky
roviny k východu: 2 Seon, král Amorejský, kterýž bydlil v
Ezebon, a panoval od Aroer, kteréž leží při břehu potoka
Arnon, a u prostřed potoka toho, a polovici Galád, až do
potoka Jabok, kterýž jest na pomezí synů Ammon, 3 A od
rovin až k moři Ceneret k východu, a až k moři pouště, jenž
jest moře slané k východu, kudyž se jde k Betsimot, a od
polední strany ležící pod horou Fazga. 4 Pomezí také Oga,
krále Bázan, z ostatků Refaimských, kterýž bydlil v Astarot a
v Edrei, 5 A kterýž panoval na hoře Hermon a v Sálecha,
i ve vší krajině Bázan až ku pomezí Gessuri a Machati,
a nad polovicí Galád, ku pomezí Seona, krále Ezebon. 6
Mojžíš, služebník Hospodinův, a synové Izraelští pobili je; a
dal ji Mojžíš služebník Hospodinův k vládařství pokolení
Rubenovu, Gádovu a polovici pokolení Manassesova. 7
Tito pak jsou králové země té, kteréž pobil Jozue a synové
Izraelští za Jordánem k západu, od Balgad, kteréž jest na
poli Libánském, až k hoře lysé, kteráž se táhne až do Seir,
a dal ji Jozue pokolením Izraelským k vládařství po dílích
jejich, 8 Na horách i na rovinách, i po polích, i v údolích, i
na poušti a na poledne, zemi Hetejského, Amorejského,
Kananejského, Ferezejského, Hevejského a Jebuzejského:
9 Král Jericha jeden, král Hai, kteréž bylo na straně Bethel,
jeden; 10 Král Jeruzalémský jeden, král Hebron jeden; 11
Král Jarmut jeden, král Lachis jeden; 12 Král Eglon jeden,
král Gázer jeden; 13 Král Dabir jeden, král Gader jeden; 14
Král Horma jeden, král Arad jeden; 15 Král Lebna jeden, král
Adulam jeden; 16 Král Maceda jeden, král Bethel jeden;
17 Král Tafua jeden, král Chefer jeden; 18 Král Afek jeden,
král Sáron jeden; 19 Král Mádon jeden, král Azor jeden;
20 Král Simron Meron jeden, král Achzaf jeden; 21 Král
Tanach jeden, král Mageddo jeden; 22 Král Kedes jeden, král
Jekonam z Karmelu jeden; 23 Král Dor z krajiny Dor jeden,
král z Goim v Galgal jeden; 24 Král Tersa jeden. Všech králů
třidceti a jeden.

13 Jozue pak již byl starý a sešlý věkem. I řekl jemu
Hospodin: Tys se již sstaral, a jsi sešlého věku, země
pak zůstává velmi mnoho k opanování. 2 Tato jest země,
kteráž zůstává: Všecky končiny Filistinské a všecka Gessuri,
3 Od Níle, kterýž jest naproti Egyptu, až ku pomezí Akaron
na půlnoci, kterážto krajina Kananejským se přičítá, v
níž jest patero knížetství Filistinských: Gazejské, Azotské,
Aškalonitské, Getejské a Akaronitské, a to bylo Hevejské; 4
Na poledne pak všecka země Kananejská a Mára, kteréž
jest Sidonských až do Afeka, a až ku pomezí Amorejského;
5 Též země Giblická, a všecken Libán k východu slunce, od
Balgad pod horou Hermon, až kde se vchází do Emat. 6
Všecky obyvatele té hory, od Libánu až k vodám Maserefot,
všecky Sidonské já vyženu od tváři synů Izraelských; toliko

ty rozděl ji losem lidu Izraelskému v dědictví, jakožť jsem
přikázal. 7 Protož nyní rozděl zemi tu v dědictví devateru
pokolení, a polovici pokolení Manassesova, 8 Poněvadž
druhá polovice a pokolení Rubenovo a Gádovo vzali díl svůj,
kterýž jim dal Mojžíš před Jordánem k východu, jakož dal jim
Mojžíš služebník Hospodinův, 9 Od Aroer, kteréž jest při
břehu potoka Arnon, i města u prostřed potoka, i všecky
roviny Medaba až do Dibon, 10 I všecka města Seona, krále
Amorejského, kterýž kraloval v Ezebon, až ku pomezí synů
Ammon, 11 A Galád, i pomezí Gessuri a Machati, všecku
horu Hermon, i všecken Bázan až do Sálecha, 12 Všecko
království Oga v Bázan, kterýž kraloval v Astarot a v Edrei,
kterýž byl pozůstal z ostatků Refaim, když je pobil Mojžíš,
a zahladil je. 13 Nevyhnali pak synové Izraelští Gessuri a
Machati, protož bydlil Gessura a Machata u prostřed Izraele
až do dnešního dne. 14 Toliko pokolení Léví nedal dědictví;
oběti ohnivé Hospodina Boha Izraelského jsou dědictví jeho,
jakož mluvil jemu. 15 Dal pak Mojžíš pokolení synů Ruben
po čeledech jejich dědictví. 16 A bylo jejich pomezí od Aroer,
kteréž jest při břehu potoka Arnon, i město, kteréž jest u
prostřed potoka, i všecky roviny, kteréž jsou při Medaba, 17
Ezebon i všecka města jeho, kteráž byla na rovinách, Dibon
a Bamotbal a Betbalmeon, 18 Jasa a Kedemot a Mefat, 19 A
Kariataim a Sabma, a Saratazar na hoře údolí, 20 A Betfegor
i Assedot, Fazga a Betsimot. 21 Všecka také města v kraji, i
všecko království Seona, krále Amorejského, kterýž kraloval
v Ezebon, jehožto zabil Mojžíš i s knížaty Madianskými, Evi i
Rekem, Sur, Hur a Rebe, vývodami Seonovými, obyvateli té
země. 22 Ano i Baláma, syna Beorova, věšťce, zabili synové
Izraelští mečem, s jinými, kteříž zbiti od nich. 23 I bylo pomezí
synů Rubenových Jordán s mezemi svými. To jest dědictví
synů Rubenových po čeledech jejich, města i vsi jejich. 24
Dal také Mojžíš pokolení Gád, synům Gádovým, po čeledech
jejich dědictví. 25 A bylo jejich pomezí Jazer i všecka
města Galád, a polovice země synů Ammon až do Aroer,
kteréž jest naproti Rabba, 26 A od Ezebon až do Rámot,
Masfe a Betonim, a od Mahanaim až ku pomezí Dabir;
27 V údolí také Betaram a Betnemra, a Sochot, a Sefon,
ostatek království Seona, krále Ezebon, i Jordán s pomezím
svým až k kraji moře Ceneret za Jordánem na východ. 28
To jest dědictví synů Gád po čeledech jejich, města i vsi
jejich. 29 Dal také Mojžíš polovici pokolení Manassesova
dědictví, i bylo polovice pokolení synů Manassesových, po
čeledech jejich. 30 Pomezí jejich od Mahanaim, všecken
Bázan, všecko království Oga, krále Bázan, i všecky vesnice
Jair, kteréž jsou v Bázan, šedesáte měst, 31 A polovice
Galád, a Astarot, a Edrei, města království Oga v Bázan.
To dal synům Machirovým, syna Manassesova, polovici
synů Machirových, po čeledech jejich. 32 Ta jsou dědictví,
kteráž rozdělil Mojžíš na rovinách Moábských před Jordánem
proti Jerichu k východu. 33 Pokolení pak Léví nedal Mojžíš
dědictví; Hospodin Bůh Izraelský jest dědictví jejich, jakož
mluvil jim.

14 Toto pak jest, což dědičně obdrželi synové Izraelští
v zemi Kanán, což uvedli jim právem dědičným k
vládařství Eleazar kněz, a Jozue, syn Nun, a přední z otců, v
pokolení synů Izraelských, 2 Losem dělíce dědictví jejich,
jakož přikázal Hospodin skrze Mojžíše, aby dal devateru
pokolení a polovici pokolení. 3 Nebo byl dal Mojžíš dědictví
půltřetímu pokolení před Jordánem, Levítům pak nedal
dědictví u prostřed nich. 4 Nebo synů Jozefových bylo dvoje
pokolení, Manassesovo a Efraimovo; a nedali dílu Levítům v
zemi, kromě měst k bydlení, a podměstí jejich pro dobytek
a stáda jejich. 5 Jakož přikázal Hospodin Mojžíšovi, tak
učinili synové Izraelští, a rozdělili zemi. 6 Přistoupili pak
synové Juda k Jozue v Galgala, i promluvil k němu Kálef,
syn Jefonův, Cenezejský: Ty víš, co jest mluvil Hospodin k
Mojžíšovi, muži Božímu, z příčiny mé a tvé v Kádesbarne.
7 Ve čtyřidceti letech byl jsem, když mne poslal Mojžíš,
služebník Hospodinův, z Kádesbarne k spatření země, a
oznámil jsem jemu tu věc, jakž bylo v srdci mém. 8 Ale bratří
moji, kteříž šli se mnou, zkormoutili srdce lidu, já pak cele
kráčel jsem za Hospodinem Bohem svým. 9 I přisáhl Mojžíš
toho dne, řka: Jistě že země, po kteréž jsi chodil nohama
svýma, bude v dědictví tobě i synům tvým až na věky, proto
že jsi cele následoval Hospodina Boha mého. 10 A nyní, aj,
propůjčil mi Hospodin života, jakož zaslíbil. Již čtyřidceti a pět
let jest od toho času, jakž toto mluvil Hospodin k Mojžíšovi, a
jakž chodil Izrael po poušti, a aj, již dnes jsem v osmdesáti
pěti letech, 11 A ještě nyní jsem při síle jako tehdáž, když
poslal mne Mojžíš. Jaká byla síla má tehdáž, taková i nyní
síla má jest k boji, a k vycházení i k vcházení. 12 Protož nyní
dej mi horu tuto, o níž mluvil Hospodin onoho dne, nebo ty
slyšel jsi toho dne, že Enakim jsou tam, a města veliká a
pevně hrazená. Bude-li Hospodin se mnou, vyhladím je,
jakož mluvil Hospodin. 13 I požehnal mu Jozue, a dal Hebron
Kálefovi, synu Jefone, v dědictví. 14 Protož dostal se Hebron
Kálefovi, synu Jefona Cenezejského, v dědictví až do tohoto
dne, proto že cele kráčel za Hospodinem Bohem Izraelským.
15 Sloulo pak Hebron prvé město Arbe, kterýžto Arbe byl
člověk veliký mezi Enakim. I odpočinula země od bojů.

15 Tento pak byl los pokolení synů Juda po čeledech
jejich, při pomezí Edomském a poušti Tsin ku poledni,

k straně polední. 2 I byla jejich meze polední kraj moře
slaného od zátoky, kteráž se chýlí ku poledni. 3 Odkudž jda
na poledne k vrchu Akrabim, přechází Tsin, a táhne se od
poledne k Kádesbarne, i přichází až do Ezron, a odtud točí
se k Addar, a obchází Karkaha. 4 Odtud jde do Asmona, a
vychází ku potoku Egyptskému, a přichází meze ta až k
západu. To budete míti pomezí na poledne. 5 Meze pak na
východ jest moře slané, až k kraji Jordánu, a meze strany
půlnoční jest od zátoky moře a od kraje Jordánu. 6 Odkudž
jde meze ta do Betogla, a táhne se od půlnoci do Betaraba;
a odtud přichází k kameni Bohana syna Rubenova. 7 A
vstupuje ta meze do Dabir od údolí Achor, a na půlnoci chýlí
se k Galgala, kteréž jest naproti vcházení do Adomim, jenž
jest údolí tomu ku poledni, a přechází k vodám Ensemes, a
skonává se u studnice Rogel. 8 Odtud jde ta meze přes
údolí synů Hinnom k straně Jebus od poledne, jenž jest
Jeruzalém, odkudž vstupuje táž meze k vrchu hory, kteráž
jest naproti údolí Hinnom na západ, a kteráž jest na konci
údolí Refaim na půlnoci. 9 Obchází pak ta meze od vrchu
té hory k studnici vody Neftoa, a vychází k městům hory
Efron; a odtud jde ta meze do Bála, jenž jest Kariatjeharim.
10 Potom točí se ta meze od Bála na západ k hoře Seir, a
odtud jde k straně hory Jeharimských od půlnoci, jenž jest
Cheslon, a sstupuje do Betsemes, a přichází do Tamna. 11
A vychází ta meze v stranu Akaron na půlnoci, a točí se
vůkol k Sechronu, a přechází až k hoře Bála, a odtud táhne
se do Jebnael, i dochází ta meze k moři. 12 Potom západní
pomezí jest při moři velikém a mezech jeho. To jest pomezí
synů Juda vůkol, po čeledech jejich. 13 Kálefovi pak, synu
Jefone, dal díl u prostřed synů Juda, podlé řeči Hospodinovy
k Jozue, město Arbe, otce Enakova, jenž jest Hebron. 14 I
vyhnal odtud Kálef tři syny Enakovy: Sesai a Achimana a
Tolmai, rodinu Enakovu. 15 A odtud vstoupil k obyvatelům
Dabir, kteréž prvé sloulo Kariatsefer. 16 I řekl Kálef: Kdo by
dobyl Kariatsefer a vzal je, dám jemu Axu dceru svou za
manželku. 17 Dobyl ho pak Otoniel syn Cenezův, příbuzný
Kálefův, i dal jemu Axu dceru svou za manželku. 18 I stalo
se, že když přišla k němu, ponukla ho, aby prosil otce jejího
za pole; protož ssedla s osla. I řekl jí Kálef: Což tě? 19
A ona odpověděla: Dej mi dar, poněvadž jsi mi dal zemi
suchou, dejž mi také studnice vod. I dal jí studnice horní a
studnice dolní. 20 To jest dědictví pokolení synů Juda po
čeledech jejich. 21 Tato pak jsou města v končinách pokolení
synů Juda, podlé pomezí Edom na poledne: Kabsael, Eder
a Jagur; 22 A Cina, a Dimona, a Adada; 23 A Kedes,
a Azor, a Jetnan; 24 Zif a Telem, a Balot; 25 Též Azor,
Chadat a Kariot, Ezron, jenž jest Azor; 26 Amam a Sama,
a Molada; 27 A Azar Gadda, a Esmon, a Betfelet; 28 Též
Azarsual, a Bersabé, a Baziothia; 29 Bála a Im, a Esem; 30
A Eltolad, a Chesil, a Horma; 31 A Sicelech, a Medemena,
a Sensenna; 32 A Lebaot, a Selim, též Ain a Remmon;
všech měst dvadceti a devět i vsi jejich. 33 Na rovinách pak:
Estaol a Zaraha, a Asna; 34 A Zanoe, a Engannim, Tafua a
Enaim; 35 Jarmut, Adulam, Socho a Azeka; 36 A Saraim,
Aditaim, a Gedera, a Gederotaim, měst čtrnácte i vsi jejich;
37 Senan a Adassa, a Magdalgad; 38 Delean a Masfa, a
Jektehel; 39 Lachis, Baskat a Eglon; 40 Chebon, Lemam a
Cetlis; 41 Gederot, Betdagon, a Naama, i Maceda, měst
šestnáct a vsi jejich; 42 Lebna, Eter a Asan; 43 Jefta, Asna a
Nesib; 44 Ceila, Achzib a Maresa, měst devět i vsi jejich;
45 Akaron a městečka, i vsi jeho; 46 Od Akaron až k moři
všecka města, kteráž se chýlí k Azotu, i vsi jejich; 47 Azot,
městečka jeho i vsi jeho; Gáza, městečka jeho i vsi jeho až
ku potoku Egyptskému, i moře veliké s pomezím svým. 48 A
na horách: Samir, Jeter a Socho; 49 Danna a město Sanna,
jenž jest Dabir; 50 Anab, Estemo a Anim; 51 Gosen, Holon a
Gilo, měst jedenácte i vsi jejich; 52 Arab, Duma a Esan;
53 Janum, Bettafua a Afeka; 54 Též Atmata a Kariatarbe,
jenž jest Hebron, a Sior, měst devět a vsi jejich. 55 Maon,
Karmel a Zif, a Juta; 56 Jezreel a Jukadam, a Zanoe; 57
Kain, Gabaa a Tamna, měst deset i vsi jejich; 58 Alul, Betsur
a Gedor; 59 Maret, Betanot a Eltekon, měst šest i vsi jejich;
60 Kariatbaal, kteréž jest Kariatjeharim, a Rebba, města dvě i
vsi jejich; 61 Na poušti: Betaraba, Middin a Sechacha; 62 A
Nibsam, a město solné, a Engadi, měst šest i vsi jejich. 63
Jebuzejských pak obyvatelů Jeruzaléma nemohli synové
Juda vypléniti, protož bydlil Jebuzejský s syny Judskými v
Jeruzalémě až do tohoto dne.

16 Potom padl los synům Jozefovým, od Jordánu proti
Jerichu při vodách Jerišských k východu, poušť, kteráž
se začíná od Jericha přes hory Bethel. 2 A od Bethel vychází
do Lůza, a přichází ku pomezí Archi do Atarot. 3 Potom jde
k moři ku pomezí Jefleti, až ku pomezí Betoron dolního, a
až k Gázer, a skonává se při moři. 4 I vzali dědictví své
synové Jozefovi, Manasses a Efraim. 5 Byla pak meze synů
Efraimových po čeledech jejich, ta byla meze dědictví jejich
na východ, od Atarot Addar až do Betoron vrchního. 6 A
vychází meze ta k moři při Michmetat od půlnoční strany, a
obchází meze k východu Tanatsilo, a přechází ji od východu
k Janoe. 7 A sstupuje z Janoe do Atarot a Nárat, a přichází
do Jericha, a vychází k Jordánu. 8 Od Tafue meze jde
k moři ku potoku Kána, a skonává se při moři. To jest
dědictví pokolení synů Efraim po čeledech jejich. 9 Města

pak oddělená synům Efraimovým byla u prostřed dědictví
synů Manassesových, všecka města s vesnicemi svými. 10
A nevyplénili Kananea bydlícího v Gázer. I bydlil Kananejský
u prostřed Efraima až do dnes, dávaje plat.

17 A tento byl los Manassesův (nebo on jest prvorozený
Jozefův): Machirovi prvorozenému Manassesovu, otci
Gálad, proto že byl muž bojovný, dostal se Galád a Bázan.
2 Dostalo se také jiným synům Manassesovým po čeledech
jejich, synům Abiezer, a synům Helek, a synům Asriel, i
synům Sechem, a synům Hefer, a synům Semida. (Nebo ti
jsou synové Manassesovi, syna Jozefova, muži po rodech
svých. 3 Ale Salfad, syn Hefer, syna Galád, syna Machir,
syna Manasse, neměl synů, než dcery toliko, jejichž jsou
tato jména: Mahla a Noa, Hegla, Melcha a Tersa. 4 Kteréžto
přistoupivše před Eleazara kněze, a před Jozue, syna Nun, i
před knížata, řekly: Hospodin přikázal Mojžíšovi, aby nám
dal dědictví u prostřed bratří našich. I dal jim Jozue podlé
rozkázaní Hospodinova dědictví u prostřed bratří otce jejich.)
5 Dostalo se provazců Manassesovi deset, krom země
Galád a Bázan, kteráž byla před Jordánem. 6 Nebo dcery
Manassesovy obdržely dědictví mezi syny jeho, země pak
Galád přišla jiným synům Manassesovým. 7 A byla meze
Manassesova od Asser, Michmetat, jenž jest před Sichem,
a táhne se na pravou stranu k obyvatelům Entafue. 8
(Manassesova zajisté byla země Tafue, ale Tafue podlé
pomezí Manassesova jest synů Efraimových.) 9 Odkudž
sstupuje pomezí ku potoku Kána, na poledne tomu potoku,
a tu jsou města Efraimova u prostřed měst Manassesových;
pomezí pak Manassesovo jest na půlnoci toho potoka, a
skonává se při moři. 10 Na poledne jest díl Efraimův, a
na půlnoci Manassesův, moře pak jest pomezí jejich; a
v pokolení Asser sbíhají se na půlnoci, v pokolení pak
Izachar na východ. 11 Nebo dědictví Manassesovo jest
mezi Izacharovým a Asserovým, Betsan i městečka jeho, a
Jibleam a městečka jeho; též obyvatelé Dor a městečka jeho,
a obyvatelé Endor a městečka jeho; také obyvatelé Tanach
a městečka jeho, i obyvatelé Mageddo a městečka jeho;
tři ty krajiny. 12 Ale synové Manassesovi nemohli vypléniti
obyvatelů těch měst; protož směleji počal Kananejský bydliti
v zemi té. 13 Když se pak zsilili synové Izraelští, uvedli sobě
Kananejské pod plat, a nevyhladili jich do konce. 14 Tedy
mluvili synové Jozefovi k Jozue, řkouce: Proč jsi nám dal
dědictví toliko los jeden a provazec jeden, poněvadž jsme lid
mnohý; nebo až dosavad žehnal nám Hospodin. 15 I řekl jim
Jozue: Poněvadž jsi lid tak mnohý, vejdi do lesa, a vyplaň
sobě tam v zemi Ferezejské a Refaimské, jestližeť jest malá
hora Efraim. 16 Jemuž odpověděli synové Jozefovi: I tak
nám nepostačí ta hora; přes to vozy železné mají všickni
Kananejští, kteříž bydlejí v luzích těch, i ti, kteříž jsou v
Betsan a v městečkách jeho, i ti, kteříž jsou v údolí Jezreel.
17 I řekl Jozue domu Jozefovu, Efraimovu a Manassesovu,
řka: Lid mnohý a silný jsi, nebudeš míti toliko dílu jednoho,
18 Ale horu budeš míti. Jestližeť překáží les, tedy vysekáš jej,
a obdržíš končiny její; nebo vyhladíš Kananejského, ačkoli
má vozy železné a jest silný.

18 Shromáždilo se pak všecko množství synů Izraelských
do Sílo, a tu postavili stánek úmluvy, když již země od
nich podmaněna byla. 2 Pozůstalo pak z synů Izraelských,
jimž ještě nebylo rozděleno dědictví jejich, sedmero pokolení.
3 I řekl Jozue synům Izraelským: I dokudž zanedbáváte vjíti,
abyste se uvázali v zemi, kterouž vám dal Hospodin Bůh
otců vašich? 4 Vydejte z sebe z každého pokolení tři muže,
ať je pošli, aby vstanouce, zchodili zemi, a popsali ji vedlé
dědictví svých; potom navrátí se ke mně. 5 I rozdělí ji na
sedm dílů. Juda zůstane v končinách svých od poledne, a
čeledi Jozefovy zůstanou v končinách svých od půlnoci. 6
Vy pak, když popíšete zemi na sedm dílů, přinesete sem ke
mně; tedy uvrhu vám losy zde před Hospodinem Bohem
naším. 7 Nebo nemají dílu Levítové u prostřed vás, proto
že kněžství Hospodinovo jest dědictví jejich; Gád pak a
Ruben, a polovice pokolení Manassesova, vzali dědictví své
před Jordánem na východ, kteréž dal jim Mojžíš, služebník
Hospodinův. 8 Protož vstavše muži ti, odešli. A přikázal
Jozue těm, kteříž šli, aby popsali zemi, řka: Jděte a projděte
zemi, a popište ji; potom navraťte se ke mně, a uvrhu zde
losy před Hospodinem v Sílo. 9 Tedy odešli muži, a prošedše
zemi, popsali ji po městech na sedm dílů na knize, a navrátili
se k Jozue do stanů v Sílo. 10 I uvrhl jim losy Jozue v
Sílo před Hospodinem, a rozdělil tu Jozue zemi synům
Izraelským vedlé dílů jejich. 11 Padl pak los pokolení synů
Beniaminových po čeledech jejich, a přišla meze dílu jejich
mezi syny Juda a syny Jozefovy. 12 A byla meze jejich k
straně půlnoční od Jordánu, a šla při straně půlnoční Jericha,
a táhla se na hory k moři, a skonávala se při poušti Betaven.
13 A odtud přechází ta meze do Lůz, při straně Lůz polední,
(jenž jest Bethel,) a chýlí se ta meze do Atarot Addar vedlé
hory, kteráž jest od poledne Betoron dolního. 14 Odkudž
obchází vůkol k straně moře na poledne od hory, kteráž jest
proti Betoron ku polední, a konec její jest Kariatbaal, (jenž
jest Kariatjeharim), město synů Juda. Ta jest strana západní.
15 Strana pak ku poledni od konce Kariatjeharim, a vychází
ta meze k moři, a přichází až k studnici vod Neftoa. 16 A
táhne se táž meze k konci hory, kteráž jest naproti údolí

synů Hinnom, a jest v údolí Refaim na půlnoci, a běží skrze
údolí Hinnom po straně Jebuzea na poledne, a přichází k
studnici Rogel. 17 Potom točí se od půlnoci, a dochází k
Ensemes, a vychází do Gelilot, kteréž jest naproti místu,
kudy se jde do Adomim, a sstupuje k kameni Bohana, syna
Rubenova. 18 Odtud přechází k straně, kteráž jest naproti
rovinám strany půlnoční, a táhne se do Araba. 19 Odtud jde
k straně Betogla na půlnoci, a skonává se meze ta při zátoce
moře slaného od půlnoční strany, tu kdež vpadá Jordán do
moře na polední straně. To jest pomezí ku poledni. 20 Jordán
také je odděluje k straně východní. To jest dědictví synů
Beniaminových s mezemi svými vůkol a vůkol po čeledech
jejich. 21 A byla města tato pokolení synů Beniaminových
po čeledech jejich: Jericho, Betogla a údolí Kasis; 22 A
Betaraba, Semaraim a Bethel; 23 A Avim, též Afara a Ofra;
24 A Cefer, Hamona, Ofni a Gaba, měst dvanácta vsi jejich;
25 Gabaon, Ráma a Berot; 26 Masfa, Kafira a Mosa; 27
Rekem, Jarefel a Tarela; 28 A Sela, Elef a Jebus, (jenž jest
Jeruzalém,) Gibat, Kariat, měst čtrnácte i vsi jejich. To jest
dědictví synů Beniaminových po čeledech jejich.

19 Potom padl los druhý Simeonovi, pokolení synů
Simeonových, po čeledech jejich, a bylo dědictví jejich
u prostřed dědictví synů Juda. 2 A přišlo jim v dědictví jejich
Bersabé, Seba a Molada; 3 Azarsual a Bala, též Esem;
4 Eltolad a Betul, a Horma; 5 Sicelech a Betmarchabot,
a Azarsusa; 6 Betlebaot a Sarohem, měst třinácte i vsi
jejich; 7 Ain, Remmon, též Eter a Asan, města čtyři i vsi
jejich; 8 I všecky vsi, kteréž byly vůkolí měst těch, až do
Balatber a Rámat poledního. To jest dědictví pokolení synů
Simeonových po čeledech jejich. 9 Z podílu synů Judových
bylo dědictví synů Simeonových; nebo díl synů Judových
byl jim příliš veliký, protož u prostřed dědictví jejich vzali
dědictví synové Simeonovi. 10 Potom přišel třetí los synům
Zabulon po čeledech jejich, a jest meze dědictví jejich až
do Sarid. 11 Odkudž vstupuje meze jejich podlé moře k
Merala, a přichází až do Debaset, a běží až ku potoku, kterýž
jest proti Jekonam. 12 Obrací se pak od Sarid nazpátek k
východu slunce, ku pomezí Chazelet Tábor, a odtud táhne
se k Daberet, a vstupuje do Jafie. 13 Odtud přechází zase
k východu, do Gethefer a do Itakasin, odkudž vychází do
Remmon, a točí se k Nea. 14 Točí se také táž meze od
půlnoci do Anaton, a dochází až k údolí Jeftael; 15 A Katet,
Naalol, Simron, Idala a Betlém, měst dvanácte i vsi jejich. 16
To jest dědictví synů Zabulonových po čeledech jejich, ta
města i vsi jejich. 17 Izacharovi také padl los čtvrtý, totiž
synům Izacharovým po čeledech jejich. 18 A meze jejich:
Jezreel, Kasalat a Sunem; 19 Hafaraim, Sion, též Anaharat;
20 Rabbot, Kesion a Abez, 21 Ramet, Engannim a Enhada, i
Betfeses. 22 Odkudž přibíhá meze k Táboru a k Sehesima a
k Betsemes, a dochází až k Jordánu, měst šestnácte i vsi
jejich. 23 To jest dědictví pokolení synů Izacharových po
čeledech jejich, ta města i vsi jejich. 24 Padl také los pátý
pokolení synů Asser po čeledech jejich. 25 A byla meze
jejich: Helkat a Chali, a Beten, a Achzaf; 26 Elmelech, též
Amaad a Mesal, a přibíhá až na Karmel k moři, a do Sichor
Libnat; 27 A obrací se k východu slunce do Betdagon, a
dosahá k losu Zabulonovu, a do údolí Jeftael k půlnoci, a do
Betemek a Nehiel, a táhne se do Kábul na levou stranu,
28 A do Ebron a Rohob, a Hamon a Kána až do Sidonu
velikého. 29 Odtud se navrací ta meze do Ráma až k městu
hrazenému Zor; tu se obrací do Chosa, a skonává se při
moři podlé vyměření v Achziba. 30 K tomu přísluší Afek a
Rohob, měst dvamecítma i vsi jejich. 31 To jest dědictví
pokolení synů Asser po čeledech jejich, ta města i vsi jejich.
32 Synům Neftalímovým padl los šestý, po čeledech jejich.
33 A byla meze jejich od Helef a od Elon do Sananim, a
Adami, Nekeb a Jebnael, až do Lekum, a skonává se u
Jordánu. 34 Potom navracuje se meze na západ k Azanot
Tábor, a odtud jde do Hukuka, a vpadá k Zabulonovu od
poledne, a k Asserovu přibíhá od západu, a k Judovu při
Jordánu na východ slunce. 35 Města pak hrazená jsou:
Assedim, Ser a Emat, Rechat a Ceneret; 36 Adama, Ráma a
Azor; 37 Kedes, Edrei a Enazor; 38 Jeron, Magdalel, Horem,
Betanat a Betsemes, měst devatenácte i vsi jejich. 39 To
jest dědictví pokolení synů Neftalím po čeledech jejich, ta
města s vesnicemi svými. 40 Na pokolení synů Dan po
čeledech jejich padl los sedmý. 41 A byla meze dědictví
jejich: Zaraha a Estaol, a Hirsemes; 42 Salbin, Aialon a
Jetela; 43 Elon, Tamna a Ekron; 44 Elteke, Gebbeton a
Baalat; 45 Jehud, Beneberak a Getremmon; 46 Mehaiarkon
a Rakon s pomezím, kteréž jest naproti Joppe. 47 Přišlo
pak pomezí synům Dan příliš malé. Protož vstoupili synové
Dan, a bojovali proti Lesen, a dobyvše ho, pobili obyvatele
ostrostí meče, a vzavše je v dědictví, bydlili tam, a přezděli
Lesenu Dan, vedlé jména Dan otce svého. 48 To jest dědictví
pokolení synů Dan po čeledech jejich, ta města i vsi jejich.
49 Když pak přestali děliti se zemí po mezech jejích, dali
synové Izraelští dědictví Jozue, synu Nun, mezi sebou. 50
Podlé rozkázaní Hospodinova dali jemu město, kteréhož
žádal, Tamnatsára, na hoře Efraim. I vystavěl město, a
přebýval v něm. 51 Ta jsou dědictví, kteráž dali k vládařství
Eleazar kněz a Jozue syn Nun, i přední z otců pokolení synů

Izraelských, losem v Sílo před Hospodinem, u dveří stánku úmluvy, a tak dokonali rozdělování země.

20 I mluvil Hospodin k Jozue, řka: **2** Mluv k synům Izraelským, a rci jim: Oddejte z těch měst vašich města útočišťná, o nichž jsem mluvil vám skrze Mojžíše, **3** Aby tam utekl vražedlník, kterýž by zabil člověka nechtě a z nevědomí. I budou vám útočiště před přítelem zabitého. **4** A když by utekl do jednoho z těch měst, stane u vrat v bráně města, a oznámí starším města toho při svou; i přijmou ho do města k sobě, a dají mu místo, i bydliti bude u nich. **5** Když by jej pak honil přítel toho zabitého, nevydají vražedlníka v ruce jeho; nebo nechtě udeřil bližního svého, neměv ho prvé v nenávisti. **6** A bydliti bude v městě tom, dokudž nestane před shromážděním k soudu, až do smrti kněze velikého, kterýž by byl toho času; nebo tehdáž navrátí se vražedlník, a přijde do města svého a do domu svého, do města, odkudž utekl. **7** I oddělili Kádes v Galilei na hoře Neftalím, a Sichem na hoře Efraim, a město Arbe, (jenž jest Hebron,) na hoře Juda. **8** Před Jordánem pak proti Jerichu k východu oddělili Bozor, kteréž leží na poušti v rovině pokolení Rubenova, a Rámot v Galád z pokolení Gádova, a Golan v Bázan z pokolení Manassesova. **9** Ta města byla útočišťná všechněm synům Izraelským, i příchozímu, kterýž pohostinu jest mezi nimi, aby utekl tam, kdo by koli zabil někoho nechtě, a nesešel od ruky přítele toho zabitého prvé, než by stál před shromážděním.

21 Přistoupili pak přední z otců Levítského pokolení k Eleazarovi knězi, a k Jozue, synu Nun, a k předním z otců pokolení synů Izraelských, **2** A mluvili k nim v Sílo, v zemi Kananejské, řkouce: Hospodin přikázal skrze Mojžíše, abyste nám dali města k přebývání, i podměstí jejich pro dobytky naše. **3** Dali tedy synové Izraelští Levítům z dědictví svého, vedlé rozkázaní Hospodinova, města tato i podměstí jejich. **4** Padl pak los čeledem Kahat, i dáno losem synům Arona kněze, Levítům, z pokolení Juda, a z pokolení Simeon, i z pokolení Beniaminova měst třinácte. **5** A jiným synům Kahat, z čeledí pokolení Efraimova, a z pokolení Danova, a z polovice pokolení Manassesova losem dáno měst deset. **6** Synům pak Gerson, z čeledí pokolení Izacharova, a z pokolení Asserova, též z pokolení Neftalímova, a z polovice pokolení Manassesova v Bázan losem dáno měst třinácte. **7** Synům Merari po čeledech jejich, z pokolení Rubenova a z pokolení Gádova, též z pokolení Zabulonova měst dvanácte. **8** Dali tedy synové Izraelští Levítům ta města i předměstí jejich, (jakož přikázal Hospodin skrze Mojžíše,) losem. **9** A tak z pokolení synů Judových, a z pokolení synů Simeonových dána jsou města, kterýchž tuto jména jsou položena. **10** A dostal se první díl synům Aronovým, z čeledí Kahat, z synů Léví; nebo jim padl los první. **11** Dáno jest tedy jim město Arbe, otce Enakova, (jenž jest Hebron,) na hoře Juda, a předměstí jeho vůkol něho. **12** Ale pole města toho i vsi jeho dali Kálefovi synu Jefone k vládařství jeho. **13** Synům tedy Arona kněze dali město útočišťné vražedlníku, Hebron i předměstí jeho, a Lebno i předměstí jeho; **14** A Jeter s předměstím jeho, též Estemo a předměstí jeho; **15** Holon i předměstí jeho, a Dabir s podměstím jeho; **16** Také Ain s předměstím jeho, a Juta s podměstím jeho, i Betsemes a předměstí jeho, měst devět z toho dvojího pokolení. **17** Z pokolení pak Beniaminova dali Gabaon a předměstí jeho, a Gaba s předměstím jeho; **18** Též Anatot a podměstí jeho, i Almon s předměstím jeho, města čtyři. **19** Všech měst synů Aronových kněží třinácte měst s předměstími jejich. **20** Èeledem pak synů Kahat, Levítům, kteříž pozůstali z synů Kahat, (byla pak města losu jejich z pokolení Efraim,) **21** Dali jim město útočišťné vražedlníku, Sichem i předměstí jeho, na hoře Efraim, a Gázer s předměstím jeho. **22** Též Kibsaim a předměstí jeho, a Betoron s předměstím jeho, města čtyři. **23** Z pokolení pak Dan: Elteke a předměstí jeho, a Gebbeton s předměstím jeho; **24** Též Aialon a předměstí jeho, a Getremmon s podměstím jeho, města čtyři. **25** Z polovice pak pokolení Manassesova: Tanach a podměstí jeho, a Getremmon s předměstím jeho, města dvě. **26** Všech měst deset s předměstími jejich čeledem synům Kahat ostatním. **27** Synům také Gersonovým, z čeledí Levítských, z polovice pokolení Manassesova dali město útočišťné vražedlníku, Golan v Bázan a předměstí jeho, a Bozran s předměstím jeho, města dvě. **28** Z pokolení Izacharova: Kesion a podměstí jeho, a Daberet s předměstím jeho; **29** Jarmut a předměstí jeho, a Engannim s předměstím jeho, města čtyři. **30** Z pokolení pak Asserova: Mesal a předměstí jeho, též Abdon a podměstí jeho; **31** Helkat s předměstím jeho, a Rohob s podměstím jeho, města čtyři. **32** Z pokolení také Neftalímova: Město útočišťné vražedlníku, Kedes v Galilei a předměstí jeho, a Hamotdor s předměstím jeho, a Kartam s předměstím jeho, města tři. **33** Všech měst Gersonitských po čeledech jejich, třinácte měst s předměstími jejich. **34** Èeledem pak synů Merari, Levítům ostatním, dali z pokolení Zabulonova Jekonam a předměstí jeho, Karta a předměstí jeho; **35** Damna a předměstí jeho, Naalol a předměstí jeho, města čtyři. **36** Z pokolení pak Rubenova: Bozor a předměstí jeho, a Jasa a předměstí jeho; **37** Kedemot a předměstí jeho, a Mefat s podměstím jeho, města čtyři. **38** A z pokolení Gádova: Město útočišťné

vražedlníku, Rámot v Galád a předměstí jeho, a Mahanaim
s předměstím jeho; 39 Ezebon a podměstí jeho, Jazer s
podměstím jeho, města čtyři. 40 Všech měst synů Merari
po čeledech jejich, kteříž ostatní byli z čeledí Levítských,
bylo podlé losu jejich měst dvanácte. 41 A tak všech měst
Levítských u prostřed vládařství synů Izraelských měst
čtyřidceti osm s předměstími svými. 42 Mělo pak to město
jedno každé obzvláštně svá předměstí vůkol sebe, a taková
byla všecka ta města. 43 Dal tedy Hospodin Izraelovi všecku
tu zemi, kterouž s přísahou zaslíbil dáti otcům jejich; i
opanovali ji dědičně, a bydlili v ní. 44 Dal také Hospodin jim
odpočinutí se všech stran podlé všeho, jakž byl s přísahou
zaslíbil otcům jejich, aniž kdo byl, ješto by ostál proti nim ze
všech nepřátel jejich; všecky nepřátely jejich dal Hospodin
v ruku jejich. 45 Nepominulo ani jedno slovo ze všelikého
slova dobrého, kteréž mluvil Hospodin k domu Izraelskému,
ale všecko se tak stalo.

22 Toho času povolav Jozue Rubenitských, Gáditských
a polovice pokolení Manassesova, 2 Řekl jim: Vy
jste ostříhali všeho, což přikázal vám Mojžíš, služebník
Hospodinův, a poslouchali jste hlasu mého ve všem, což
jsem přikázal vám. 3 Neopustili jste bratří svých již za dlouhý
čas až do dne tohoto, ale bedlivě jste ostříhali přikázaní
Hospodina Boha vašeho. 4 Nyní pak již odpočinutí dal
Hospodin Bůh váš bratřím vašim, jakož mluvil jim; již tedy
navraťte se a beřte se do stanů svých, do země vládařství
svého, kteréž vám dal Mojžíš, služebník Hospodinův, před
Jordánem. 5 Toliko hleďte pilně zachovávati a plniti přikázaní
a zákon, kterýž přikázal vám Mojžíš, služebník Hospodinův,
a milovati Hospodina Boha svého a choditi po všech cestách
jeho, a zachovávajíce přikázaní jeho, přídržeti se ho, a
sloužiti jemu celým srdcem svým a celou duší svou. 6 A
požehnav jim Jozue, propustil je; i odešli do stanů svých. 7
(Polovici pak pokolení Manassesova dal byl Mojžíš dědictví
v Bázan, a druhé polovici jeho dal Jozue s bratřími jejich za
Jordánem k západu.) A když je propouštěl Jozue do stanů
jejich, požehnal jim, 8 A mluvil k nim, řka: S bohatstvím
velikým navracujete se do stanů svých a s dobytky velmi
mnohými, s stříbrem a zlatem, s mědí a železem a rouchem
velmi mnohým; rozděltež se loupeží nepřátel svých s bratřími
svými. 9 Tedy navracujíce se, odešli synové Rubenovi
a synové Gádovi a polovice pokolení Manassesova od
synů Izraelských z Sílo, jenž jest v zemi Kananejské, aby
šli do země Galád, do země vládařství svého, v kteréž
dědictví obdrželi, vedlé řeči Hospodinovy skrze Mojžíše.
10 A přišedše ku pomezí při Jordánu, kteréž jest v zemi
Kananejské, i vzdělali tu synové Rubenovi, a synové Gádovi,
a polovice pokolení Manassesova oltář nad Jordánem,
oltář veliký ku podivení. 11 Uslyšeli pak synové Izraelští,
že praveno bylo: Aj, vystavěli synové Rubenovi a synové
Gádovi, a polovice pokolení Manassesova oltář naproti
zemi Kananejské, při pomezi u Jordánu, kdež přešli synové
Izraelští. 12 Uslyševše, pravím, synové Izraelští, sešlo se
všecko množství jejich do Sílo, aby táhli proti nim k boji. 13
I poslali synové Izraelští k synům Rubenovým a k synům
Gádovým a ku polovici pokolení Manassesova do země
Galád Fínesa, syna Eleazara kněze, 14 A deset knížat s ním,
po jednom knížeti z každého domu otcovského, ze všech
pokolení Izraelských. (Každý pak z nich byl přední v domě
otců svých v tisících Izraele.) 15 Ti přišli k synům Rubenovým
a k synům Gádovým a ku polovici pokolení Manassesova do
země Galád, a mluvili s nimi, řkouce: 16 Toto praví všecko
shromáždění Hospodinovo: Jaké jest to přestoupení, jímž
jste přestoupili proti Bohu Izraelskému, odvrátivše se dnes,
abyste nešli za Hospodinem, vzdělavše sobě oltář, abyste
se protivili dnes Hospodinu? 17 Ještě-liž se nám malá zdá
nepravost modly Fegor, od níž nejsme očištěni až do dnes,
pročež byla rána v shromáždění Hospodinovu, 18 Že vy přes
to odvracujete se dnes, abyste nešli za Hospodinem? I stane
se, poněvadž vy dnes odporujete Hospodinu, že on zítra
na všecko shromáždění Izraelské rozhněvá se. 19 Jestližeť
jest nečistá země vládařství vašeho, přejděte do země
vládařství Hospodinova, v níž přebývá stánek Hospodinův,
a dědictví vezměte mezi námi; toliko proti Hospodinu se
nepostavujte, a nebuďte odporní nám, stavějíce sobě oltář
mimo oltář Hospodina Boha našeho. 20 Zdali Achan syn
Záre nedopustil se přestoupení při věci proklaté? A přišlo
rozhněvání na všecko shromáždění Izraelské, a on sám
jeden zhřešiv, nezahynul pro svou nepravost sám. 21 I
odpověděli synové Rubenovi a synové Gádovi a polovice
pokolení Manassesova, a mluvili s knížaty tisíců Izraelských:
22 Silný Bůh Hospodin, silný Bůh Hospodin, onť ví, ano
sám Izrael pozná, žeť jsme ne z zpoury a všetečnosti proti
Hospodinu to učinili, jináč nezachovávejž nás ani dne tohoto.
23 Jistě žeť jsme nestavěli sobě oltáře k tomu, abychom
se odvrátiti měli a nejíti za Hospodinem, ani k obětování
na něm zápalů a obětí suchých, a k obětování na něm
obětí pokojných, sic jináč Hospodin sám ať to vyhledává. 24
Anobrž raději obávajíce se té věci, učinili jsme to, myslíce:
Potom mluviti budou synové vaši synům našim, řkouce: Co
vám do Hospodina Boha Izraelského? 25 Poněvadž meze
položil Hospodin mezi námi a vámi, ó synové Rubenovi a
synové Gádovi, Jordán tento, nemáte vy dílu v Hospodinu.

I odvrátí synové vaši syny naše od bázně Hospodinovy.
26 Protož jsme řekli: Přičiňme se a vzdělejme oltář, ne
pro zápaly a oběti, 27 Ale aby byl svědkem mezi námi a
vámi, a mezi potomky našimi po nás, k vykonávání služby
Hospodinu před ním zápaly našimi, a obětmi našimi a
pokojnými obětmi našimi, a aby neřekli potom synové vaši
synům našim: Nemáte dílu v Hospodinu. 28 Protož jsme řekli:
Jestliže by potom mluvili nám neb potomkům našim, tedy
odpovíme: Vizte podobenství oltáře Hospodinova, kterýž
učinili otcové naši, ne pro zápaly ani oběti, ale aby byl na
svědectví mezi námi a vámi. 29 Odstup to od nás, abychom
odporovati měli Hospodinu, a odvraceti se dnes a nejíti za
Hospodinem, stavějíce oltář k zápalům, k obětem suchým a
jiným obětem, mimo oltář Hospodina Boha našeho, kterýž
jest před stánkem jeho. 30 Uslyšev pak Fínes kněz a knížata
shromáždění a přední z tisíců Izraelských, kteříž s ním byli,
slova, kteráž mluvili synové Rubenovi a synové Gádovi
a synové Manassesovi, líbilo se jim. 31 I řekl Fínes, syn
Eleazara kněze, synům Rubenovým a synům Gádovým, i
synům Manassesovým: Nyní jsme poznali, že u prostřed
nás jest Hospodin, a že jste se nedopustili proti Hospodinu
přestoupení toho, a tak vysvobodili jste syny Izraelské z ruky
Hospodinovy. 32 Tedy navrátil se Fínes, syn Eleazara kněze,
i ta knížata od synů Rubenových a od synů Gádových z
země Galád do země Kananejské k synům Izraelským a
oznámili jim tu věc. 33 I líbilo se to synům Izraelským, a
dobrořečili Boha synové Izraelští, a již více nemluvili o to, aby
táhli proti nim k boji a zkazili zemi, v kteréž synové Rubenovi
a synové Gádovi bydlili. 34 Nazvali pak synové Rubenovi a
synové Gádovi oltář ten Ed, řkouce: Nebo svědkem bude
mezi námi, že Hospodin jest Bůh.

23 I stalo se po mnohých dnech, když dal Hospodin
odpočinutí Izraelovi ode všech nepřátel jejich vůkol,
a Jozue se sstaral a sešel věkem, 2 Že povolav Jozue
všeho Izraele, starších jeho i předních jeho soudců i správců
jeho, řekl jim: Já jsem se sstaral a sešel věkem. 3 A vy jste
viděli všecko to, co jest učinil Hospodin Bůh váš všechněm
národům těm před oblíčejem vaším; nebo Hospodin Bůh
váš ont' bojoval za vás. 4 Pohleďte, losem rozdělil jsem
vám ty národy pozůstalé v dědictví po pokoleních vašich od
Jordánu, i všecky národy, kteréž jsem vyplénil až k moři
velikému na západ slunce. 5 Hospodin pak Bůh váš ont' je
vyžene od tváři vaší, a vypudí je před oblíčejem vaším, a vy
dědičně obdržíte zemi jejich, jakož mluvil vám Hospodin
Bůh váš. 6 Protož zmužile se mějte, abyste ostříhali a
činili všecko, což psáno jest v knize zákona Mojžíšova, a
neodstupovali od něho na pravo ani na levo. 7 Nesměšujte
se s těmi národy, kteříž pozůstávají s vámi, a jména bohů
jejich nepřipomínejte, ani skrze ně přisahejte, aniž jim služte,
ani se jim klanějte. 8 Ale přídržte se Hospodina Boha svého,
jakož jste činili až do tohoto dne. 9 I budeť, že jakož jest
vyhnal Hospodin od tváři vaší národy veliké a silné, aniž
ostál kdo před oblíčejem vaším až do tohoto dne: 10 Tak
jeden z vás honiti bude tisíc, nebo Hospodin Bůh váš ont'
bojuje za vás, jakož mluvil vám. 11 Toho tedy nejpilnější
buďte, abyste milovali Hospodina Boha svého. 12 Nebo
jestliže předce se odvrátíte, a připojíte se k těm pozůstalým
národům, k těm, kteříž zůstávají mezi vámi, a vejdete s nimi v
příbuzenství a smísíte se s nimi a oni s vámi: 13 Tedy jistotně
vězte, že Hospodin Bůh váš nebude více vyháněti všech
národů těch od tváři vaší, ale budou vám osídlem a úrazem
i bičem na bocích vašich, a trním v očích vašich, dokudž
nezahynete z země této výborné, kterouž vám dal Hospodin
Bůh váš. 14 A hle, já nyní odcházím podlé způsobu všech
lidí, poznejtež tedy vším srdcem svým a celou duší svou,
že nepochybilo ani jedno slovo ze všech slov nejlepších,
kteráž mluvil Hospodin Bůh váš o vás; všecko se naplnilo
vám, ani jediné slovo z nich nepominulo. 15 Jakož tedy
naplnilo se vám dnes každé slovo dobré, kteréž mluvil k
vám Hospodin Bůh váš, takť uvede na vás každé slovo
zlé, dokudž nevyhladí vás z země této výborné, kterouž dal
vám Hospodin Bůh váš, 16 Jestliže přestoupíte smlouvu
Hospodina Boha svého, kterouž přikázal vám, a jdouce,
sloužiti budete bohům cizím, a klaněti se jim. I rozhěvá se
prchlivost Hospodinova na vás, a zahynete rychle z země
této výborné, kterouž vám dal.

24 Shromáždil pak Jozue všecka pokolení Izraelská v
Sichem a svolal starší Izraelské a přední z nich, i
soudce a správce jejich, i postavili se před oblíčejem Božím.
2 I řekl Jozue všemu lidu: Toto praví Hospodin Bůh Izraelský:
Za řekou bydlili otcové vaši za starodávna, jmenovitě Táre,
otec Abrahamův a otec Náchorův, a sloužili bohům cizím. 3 I
vzal jsem otce vašeho Abrahama z místa, kteréž jest za
řekou, a provedl jsem jej skrze všecku zemi Kananejskou, a
rozmnožil jsem símě jeho, dav jemu Izáka. 4 A Izákovi dal
jsem Jákoba a Ezau. I dal jsem Ezau horu Seir, aby vládl
jí; Jákob pak a synové jeho sstoupili do Egypta. 5 I poslal
jsem Mojžíše a Arona, a zbil jsem Egypt, a když jsem to
učinil u prostřed něho, potom vyvedl jsem vás. 6 A vyvedl
jsem otce vaše z Egypta, i přišli jste k moři, a honili Egyptští
otce vaše s vozy a jezdci až k moři Rudému. 7 Tedy volali k
Hospodinu, kterýž postavil mrákotu mezi vámi a Egyptskými,

a uvedl na ně moře, i zatopilo je; anobrž viděly oči vaše i to,
co jsem učinil při Egyptu, a bydlili jste na poušti za dlouhý
čas. 8 Potom uvedl jsem vás do země Amorejského, kterýž
bydlil za Jordánem, a bojovali s vámi; i dal jsem je v ruku
vaši, a opanovali jste zemi jejich, a zahladil jsem je před
tváří vaší. 9 Povstal pak Balák syn Seforův, král Moábský, a
bojoval s Izraelem; i poslav, povolal Baláma syna Beorova,
aby zlořečil vám. 10 Ale nechtěl jsem slyšeti Baláma, pročež
stále dobrořečil vám, a tak vysvobodil jsem vás z ruky jeho.
11 A když jste přešli Jordán, přišli jste k Jerichu; i bojovali
proti vám muži Jericha, Amorejští, a Ferezejští, a Kananejští,
a Hetejští, a Gergezejští, a Hevejští, a Jebuzejští, a dal jsem
je v ruku vaši. 12 Poslal jsem před vámi i sršně, kteřížto
vyhnali je od tváři vaší, dva krále Amorejské; ne mečem ani
lučištěm svým tys je vyhnal. 13 A dal jsem vám zemi, v níž
jste nepracovali, a města, kterýchž jste nestavěli, v nichž
bydlíte; vinic a olivoví, kteréhož jste neštípili, užíváte. 14
Protož nyní bojte se Hospodina, a služte jemu v dokonalosti
a v pravdě, a odvrzte bohy, jimž sloužili otcové vaši za řekou
a v Egyptě, a služte Hospodinu. 15 Pakli se vám zdá zle
sloužiti Hospodinu, vyvolte sobě dnes, komu byste sloužili,
buď bohy, jimž sloužili otcové vaši, kteříž byli za řekou,
buď bohy Amorejských, v jichž zemi bydlíte; ját pak a dům
můj sloužiti budeme Hospodinu. 16 Jemuž odpověděl lid,
řka: Odstup to od nás, abychom opustiti měli Hospodina a
sloužiti bohům cizím. 17 Nebo Hospodin Bůh náš ont jest,
kterýž vyvedl nás i otce naše z země Egyptské, z domu
služebnosti, a kterýž činil před očima našima znamení ta
veliká, a choval nás na vší cestě, po níž jsme šli, a mezi
všemi národy, skrze něž jsme prošli. 18 A vypudil Hospodin
všecky národy, zvláště Amorejského, obyvatele země této,
před tváří naší; my také sloužiti budeme Hospodinu, nebo
on jest Bůh náš. 19 I řekl Jozue lidu: Nebudete moci sloužiti
Hospodinu, nebo Bůh svatý jest, Bůh silný horlivý jest,
nesnese nepravostí vašich a hříchů vašich. 20 Jestliže byste
opustíce Hospodina, sloužili bohům cizozemců, obrátí se
a zle učiní vám, a zkazí vás, poněvadž prvé dobře učinil
vám. 21 Jemuž odpověděl lid: Nikoli, ale Hospodinu sloužiti
budeme. 22 I řekl Jozue lidu: Svědkové budete sami proti
sobě, že jste sobě vyvolili Hospodina, abyste jemu sloužili.
Tedy odpověděli: Svědkové jsme. 23 Jimž on řekl: Odvrztež
tedy nyní bohy cizozemců, kteříž jsou u prostřed vás, a
nakloňte srdcí svých k Hospodinu Bohu Izraelskému. 24
Odpověděl lid Jozue: Hospodinu Bohu našemu sloužiti a
hlasu jeho poslouchati budeme. 25 A tak učinil Jozue toho
dne smlouvu s lidem, a předložil jim ustanovení a soudy v
Sichem. 26 A zapsal Jozue slova ta do knihy zákona Božího;
vzav také kámen veliký, postavil jej tu pod dubem, kterýž
byl u svatyně Hospodinovy. 27 I řekl Jozue všemu lidu: Aj,
kámen tento bude mezi námi na svědectví, nebo on slyšel
všecka slova Hospodinova, kteráž mluvil s námi, a bude
na svědectví proti vám, abyste snad neklamali proti Bohu
svému. 28 A rozpustil Jozue lid, jednoho každého do dědictví
jeho. 29 I stalo se po vykonání těch věcí, že umřel Jozue
syn Nun, služebník Hospodinův, jsa ve stu a desíti letech. 30
A pochovali ho v krajině dědictví jeho, v Tamnatsáre, kteréž
jest na hoře Efraim k straně půlnoční hory Gás. 31 I sloužil
Izrael Hospodinu po všecky dny Jozue, i po všecky dny
starších, kteříž dlouho živi byli po Jozue, a kteříž povědomi
byli všech skutků Hospodinových, kteréž učinil Izraelovi. 32
Kosti pak Jozefovy, kteréž byli vynesli synové Izraelští z
Egypta, pochovali v Sichem, v dílu pole, kteréž koupil Jákob
od synů Emora otce Sichemova za sto peněz; i byly u synů
Jozefových v dědictví jejich. 33 Eleazar také, syn Aronův,
umřel, a pochovali jej na pahrbku Fínesa syna jeho, kterýž
dán byl jemu na hoře Efraim.

Sudcov

1 Stalo se pak po smrti Jozue, otázali se synové
Izraelští Hospodina, řkouce: Kdo z nás potáhne proti
Kananejskému napřed, aby bojoval s ním? **2** Jimž řekl
Hospodin: Juda nechť táhne, aj, dal jsem tu zemi v ruku
jeho. **3** (Řekl pak byl Juda Simeonovi bratru svému: Potáhni
se mnou k dobývání losu mého, abychom bojovali proti
Kananejskému, a já také potáhnu s tebou k dobývání losu
tvého. I táhl s ním Simeon. **4** Tedy vytáhl Juda, i dal Hospodin
Kananejského a Ferezejského v ruce jejich, a porazili z nich
v Bezeku deset tisíc mužů. **5** Nebo nalezše Adonibezeka
v Bezeku, bojovali proti němu, a porazili Kananejského i
Ferezejského. **6** Když pak utíkal Adonibezek, honili ho, a
chytivše jej, zutínali mu palce u rukou i noh. **7** Tedy řekl
Adonibezek: Sedmdesáte králů s uťatými palci u rukou i noh
svých sbírali drobty pod stolem mým; jakž jsem činil, tak
odplatil mi Bůh. I přivedli jej do Jeruzaléma, a tam umřel. **8**
Nebo byli vybojovali synové Juda Jeruzalém, a vzavše jej,
zbili obyvatele jeho ostrostí meče a město vypálili. **9** Potom
také vytáhli synové Judovi, aby bojovali proti Kananejskému,
bydlícímu na horách při straně polední i na rovinách. **10**
Nebo byl vytáhl Juda proti Kananejskému, kterýž bydlil v
Hebronu, (jméno pak Hebronu prvé bylo Kariatarbe,) a
pobil Sesaie, a Achimana, a Tolmaie. **11** A odtud byl táhl na
obyvatele Dabir, (jméno pak Dabir prvé bylo Kariatsefer).
12 Kdežto řekl Kálef: Kdo by dobyl Kariatsefer a vzal by
je, dám jemu Axu dceru svou za manželku. **13** Tedy dobyl
ho Otoniel, syn Cenezův, bratra Kálefova mladšího, i dal
jemu Axu dceru svou za manželku. **14** Stalo se pak, že
když přišla k němu, ponukla ho, aby prosil otce jejího za
pole; i ssedla s osla. A řekl jí Kálef: Cožť jest? **15** A ona
odpověděla: Dej mi dar; poněvadžs mi dal zemi suchou,
dej mi také studnice vod. I dal jí Kálef studnice v horních
i dolních končinách. **16** Synové také Cinejského, tchána
Mojžíšova, odebrali se z města palmového s syny Juda
na poušť Judovu, jenž jest k straně polední městu Arad; a
odšedše, bydlili s lidem tím. **17** Potom táhl Juda s Simeonem,
bratrem svým, a porazili Kananejské přebývající v Sefat, a
zkazili je. I nazváno jest jméno města toho Horma. **18** Dobyl
také Juda Gázy a pomezí jeho, i Aškalonu s pomezím jeho,
též Akaronu a pomezí jeho. **19** Nebo byl Hospodin s Judou, a
vyhnal obyvatele hor, ale nevyhnal obyvatelů údolí, proto že
vozy železné měli. **20** I dali Kálefovi Hebron, jakož byl mluvil
Mojžíš, a vyhnal odtud tři syny Enakovy. **21** Jebuzejského
pak, bydlícího v Jeruzalémě, nevyhnali synové Beniamin;
protož bydlil Jebuzejský v Jeruzalémě s syny Beniamin až
do tohoto dne. **22** Vytáhla také i čeled Jozefova do Bethel, a
Hospodin byl s nimi. **23** Nebo shlédla čeled Jozefova Bethel,
kteréhožto města jméno prvé bylo Lůza. **24** Uzřevše pak
ti špehéři muže vycházejícího z města, řekli jemu: Medle
ukaž nám, kudy bychom mohli vjíti do města, a učiníměť
milost. **25** Kterýžto ukázal jim, kudy by mohli vjíti do města;
i vyhubili to město mečem, muže pak toho se vší čeledí
jeho propustili. **26** I šel muž ten do země Hetejských, kdež
vystavěl město, a nazval jméno jeho Lůza; to jest jméno jeho
až do tohoto dne. **27** Manasses také nevyhnal obyvatelů
Betsan a městeček jeho, ani Tanach a městeček jeho, ani
obyvatelů Dor a Jibleam, a Mageddo a městeček jejich; i
počal Kananejský svobodně bydliti v zemi té. **28** Když se pak
zsilil Izrael, uvedl Kananejského pod plat, a maje jej vyhnati,
nevyhnal. **29** Efraim také nevyhnal Kananejského bydlícího v
Gázer, protož bydlil Kananejský u prostřed něho v Gázer. **30**
Zabulon též nevyhnal obyvatelů Cetron, a obyvatelů Naalol,
protož bydlil Kananejský u prostřed něho, a dával jemu plat.
31 Asser také nevyhnal obyvatelů Acho a obyvatelů Sidonu,
ani Ahalab, ani Achzib, ani Helba, ani Afek, ani Rohob. **32** I
bydlil Asser mezi Kananejskými obyvateli země té, nebo
nevyhnal jich. **33** Též Neftalím nevyhnal obyvatelů Betsemes,
ani obyvatelů Betanat, protož bydlil mezi Kananajeskými
přebývajícími v zemi té; a však obyvatelé Betsemes a
Betanat dávali jim plat. **34** Ssužovali pak Amorejští syny
Dan na horách, tak že nedali jim scházeti do údolí. **35** Nebo
počal Amorejský svobodně bydliti na hoře Heres, v Aialon a
v Salbim, ale když se zsilila ruka čeledi Jozefovy, uvedeni
jsou pod plat. **36** Pomezí pak Amorejského bylo od začátku
hor Akrabim, od skály jejich i výše.

2 Vstoupil pak anděl Hospodinův z Galgala do Bochim
a řekl: Vyvedl jsem vás z Egypta a uvedl jsem vás do
země, kterouž jsem s přísahou zaslíbil otcům vašim, a
řekl jsem: Nezruším smlouvy své s vámi na věky. **2** Vy
také nečiňte smlouvy s obyvateli země této, oltáře jejich
rozkopejte; ale neposlechli jste hlasu mého. Co jste to
učinili? **3** Pročež také jsem řekl: Nevyhladím jich před tváří
vaší, ale budou vám jako trní, a bohové jejich budou vám
osídlem. **4** I stalo se, když mluvil anděl Hospodinův slova tato
všechněm synům Izraelským, že pozdvihl hlasu svého lid a
plakal. **5** I nazvali jméno místa toho Bochim, a obětovali tu
Hospodinu. **6** Rozpustil pak byl Jozue lid, a rozešli se synové
Izraelští, jeden každý do dědictví svého, aby vládli zemí. **7** I
sloužil lid Hospodinu po všecky dny Jozue, a po všecky dny
starších, kteříž dlouho živi byli po Jozue, jenž viděli všecky
skutky veliké Hospodinovy, kteréž učinil Izraelovi. **8** Ale když

umřel Jozue syn Nun, služebník Hospodinův, jsa ve stu a
desíti letech, 9 A pochovali ho v krajině dědictví jeho, v
Tamnatheres, na hoře Efraim, k straně půlnoční hory Gás;
10 Také když všecken věk ten připojen jest k otcům svým,
a povstal jiný věk po nich, kteříž neznali Hospodina, ani
skutků, kteréž učinil Izraelovi: 11 Tedy činili synové Izraelští
to, což jest zlého před očima Hospodinovýma, a sloužili
modlám, 12 Opustivše Hospodina Boha otců svých, kterýž
je vyvedl z země Egyptské, a odešli za bohy cizími, bohy
těch národů, kteříž byli vůkol nich, a klaněli se jim; pročež
popudili Hospodina. 13 Nebo opustivše Hospodina, sloužili
Bálovi i Astarotům. 14 I rozpálila se prchlivost Hospodinova
na Izraele, a vydal je v ruku loupežníků, kteříž je zloupili;
vydal je, pravím, v ruku nepřátel jejich vůkol, tak že nemohli
více ostáti před nepřátely svými. 15 Kamžkoli vycházeli,
ruka Hospodinova byla proti nim ke zlému, jakož byl mluvil
Hospodin, a jakož byl zapřisáhl jim Hospodin; i ssouženi
byli náramně. 16 Vzbuzoval pak Hospodin soudce, kteříž
vysvobozovali je z rukou zhoubců jejich. 17 Ale ani soudců
svých neposlouchali, nebo smilnili, odcházejíce za bohy
cizími, a klaněli se jim. Odcházeli rychle s cesty, po kteréž
chodili otcové jejich, tak že poslouchati majíce přikázaní
Hospodinových, nečinili toho. 18 A když vzbuzoval jim
Hospodin soudce, býval Hospodin s každým soudcím, a
vysvobozoval je z ruky nepřátel jejich po všecky dny soudce;
(nebo želel Hospodin naříkání jejich, k němuž je přivodili
ti, kteříž je ssužovali a utiskali). 19 Po smrti pak soudce
navracejíce se zase, pohoršovali cest svých více nežli otcové
jejich, odcházejíce za bohy cizími, a sloužíce i klanějíce
se jim; nic neulevili z skutků jejich zlých a cesty jejich
převrácené. 20 Protož rozpálila se prchlivost Hospodinova
proti Izraelovi, a řekl: Proto že přestoupil národ tento smlouvu
mou, kterouž jsem učinil s otci jejich, a neposlouchali hlasu
mého: 21 Já také více nevyhladím žádného od tváři jejich z
národů, kterýchž zanechal Jozue, když umřel, 22 Abych
skrze ně zkušoval Izraele, budou-li ostříhati cesty přikázaní
Hospodinových, chodíce v nich, jakož ostříhali otcové jejich,
čili nic. 23 I zanechal Hospodin národů těch, a nevyhnal jich
rychle, aniž dal jich v ruku Jozue.

3 Tito pak jsou národové, kterýchž zanechal Hospodin, aby
skrze ně zkušoval Izraele, totiž všech, kteříž nevěděli o
žádných válkách Kananejských, 2 Aby aspoň zvěděli věkové
synů Izraelských, a poznali, co jest to válka, čehož první
nevěděli: 3 Patero knížat Filistinských, a všickni Kananejští
a Sidonští a Hevejští bydlící na hoře Libánské od hory
Balhermon až tam, kudy se vchází do Emat. 4 Ti pozůstali,
aby zkušován byl skrze ně Izrael, a aby známé bylo, budou-li
poslouchati přikázaní Hospodinových, kteráž přikázal otcům
jejich skrze Mojžíše. 5 Bydlili tedy synové Izraelští u prostřed
Kananejských, Hetejských a Amorejských, a Ferezejských a
Hevejských a Jebuzejských, 6 A brali sobě dcery jejich za
manželky, a dcery své dávali synům jejich, a sloužili bohům
jejich. 7 Èinili tedy synové Izraelští to, což jest zlého před
očima Hospodinovýma, a zapomenuvše se na Hospodina
Boha svého, sloužili Bálům a Asserotům. 8 Protož rozpálila
se prchlivost Hospodinova na Izraele, a vydal jej v ruku
Chusana Risataimského, krále Syrského v Mezopotamii; i
sloužili synové Izraelští Chusanovi Risataimskému osm let.
9 Volali pak synové Izraelští k Hospodinu, i vzbudil Hospodin
vysvoboditele synům Izraelským, aby je vysvobodil, Otoniele
syna Cenezova bratra Kálefova mladšího, 10 Na němž byl
duch Hospodinův, a soudil lid Izraelský. Když pak vytáhl
k boji, dal Hospodin v ruce jeho Chusana Risataimského,
krále Syrského, a zmocnila se ruka jeho nad Chusanem
Risataimským. 11 A tak v pokoji byla země za čtyřidceti let;
i umřel Otoniel, syn Cenezův. 12 Takž opět činili synové
Izraelští to, což jest zlého před očima Hospodinovýma. I
zsilil Hospodin Eglona, krále Moábského, proti Izraelovi,
proto že činili zlé věci před očima Hospodinovýma. 13 Nebo
shromáždil k sobě syny Ammonovy a Amalechovy, a vytáh,
porazil Izraele, a opanovali město palmové. 14 I sloužili
synové Izraelští Eglonovi králi Moábskému osmnácte let.
15 Potom volali synové Izraelští k Hospodinu. I vzbudil jim
Hospodin vysvoboditele Ahoda, syna Gery Beniaminského,
muže rukou pravou nevládnoucího. I poslali synové Izraelští
po něm dar Eglonovi králi Moábskému. 16 (Připravil pak
sobě Ahod meč na obě straně ostrý, lokte zdélí, a připásal
jej sobě pod šaty svými po pravé straně.) 17 I přinesl dar
Eglonovi králi Moábskému. Eglon pak byl člověk velmi tlustý.
18 A když dodal daru, propustil lid, kterýž byl přinesl dar. 19
Sám pak vrátiv se od lomů blízko Galgala, řekl: Tajnou věc
mám k tobě, ó králi. I řekl král: Mlč. A vyšli od něho všickni,
kteříž stáli při něm. 20 Tehdy Ahod přistoupil k němu, (on
pak seděl na paláci letním sám). I řekl mu Ahod: Řeč Boží
mám k tobě. I vstal z stolice své. 21 Tedy sáhna Ahod rukou
svou levou, vzal meč u pravého boku svého a vrazil jej do
břicha jeho, 22 Tak že i jilce za ostřím vešly tam, a zavřel se
tukem meč, (nebo nevytáhl meče z břicha jeho;) i vyšla
lejna. 23 Potom vyšel Ahod přes síň, a zavřel dvéře paláce
po sobě, a zamkl. 24 Když pak on odšel, služebníci jeho
přišedše, uzřeli, a hle, dvéře palácu zamčíny. Tedy řekli: Jest
na potřebě v pokoji letním. 25 A když očekávali dlouho, až se
styděli, a aj, neotvíral dveří paláce, tedy vzali klíč a otevřeli,

a hle, pán jejich leží na zemi mrtvý. 26 Ahod pak mezi tím,
když oni prodlévali, ušel, a přešed lomy, přišel do Seirat. 27
A přišed k svým, troubil v troubu na hoře Efraim; i sstoupili s
ním synové Izraelští s hory, a on napřed šel. 28 Nebo řekl
jim: Poďte za mnou, dalť jest zajisté Hospodin Moábské,
nepřátely vaše, v ruku vaši. Tedy táhli za ním, a vzavše
Moábským brody Jordánské, nedali žádnému přejíti. 29 I
pobili tehdáž Moábských okolo desíti tisíc mužů, každého
bohatého a všelikého silného muže, aniž kdo ušel. 30 I
snížen jest Moáb v ten den pod mocí Izraele, a pokoj měla
země za osmdesáte let. 31 Po něm pak byl Samgar, syn
Anatův, a pobil Filistinských šest set mužů ostnem volů, a
vysvobodil i on Izraele.

4 Po smrti pak Ahoda činili opět synové Izraelští to, což jest
zlého před očima Hospodinovýma. 2 I vydal je Hospodin
v ruce Jabína krále Kananejského, kterýž kraloval v Azor;
(a kníže vojska jeho byl Zizara), sám pak bydlil v Haroset
pohanském. 3 Tedy volali synové Izraelští k Hospodinu; nebo
devět set vozů železných měl, a on násilně ssužoval Izraele
za dvadceti let. 4 Debora pak žena prorokyně, manželka
Lapidotova, soudila lid Izraelský toho času. 5 (A bydlila
Debora pod palmou, mezi Ráma a mezi Bethel na hoře
Efraim), i chodili k ní synové Izraelští k soudu. 6 Kterážto
poslavši, povolala Baráka, syna Abinoemova, z Kádes
Neftalímova, a řekla jemu: Zdaližť nerozkázal Hospodin
Bůh Izraelský: Jdi, a shromáždě lid na horu Tábor, vezmi s
sebou deset tisíc mužů z synů Neftalím a z synů Zabulon. 7
Nebo přitáhnu k tobě ku potoku Číson Zizaru kníže vojska
Jabínova, a vozy jeho i množství jeho, a dám jej v ruku tvou.
8 I řekl jí Barák: Půjdeš-li se mnou, půjdu; pakli nepůjdeš
se mnou, nepůjdu. 9 Kteráž odpověděla: Játť zajisté půjdu
s tebou, ale nebudeť s slávou tvou cesta, kterouž půjdeš,
nebo v ruku ženy dá Hospodin Zizaru. Tedy vstavši Debora,
šla s Barákem do Kádes. 10 Svolav pak Barák Zabulonské a
Neftalímské do Kádes, vyvedl za sebou deset tisíc mužů; a
šla s ním i Debora. 11 Heber pak Cinejský oddělil se od
Kaina, od synů Chobab, tchána Mojžíšova, a rozbil stany
své až k Elon v Sananim, jenž jest v Kádes. 12 Oznámeno
pak bylo Zizarovi, že vytáhl Barák syn Abinoemův na horu
Tábor. 13 Protož shromáždil Zizara všecky vozy své, devět
set vozů železných, a všecken lid, kterýž měl s sebou z
Haroset pohanského, ku potoku Číson. 14 I řekla Debora
Barákovi: Vstaň, nebo tento jest den, v němž dal Hospodin
Zizaru v ruku tvou. Zdali Hospodin nevyšel před tebou? I
sstoupil Barák s hory Tábor, a deset tisíc mužů za ním. 15 A
porazil Hospodin Zizaru a všecky ty vozy, i všecka ta vojska
ostrostí meče před Barákem; a sskočiv Zizara s vozu, utíkal
pěšky. 16 Ale Barák honil ty vozy a vojsko až do Haroset
pohanského; i padlo všecko vojsko Zizarovo od ostrosti
meče, tak že nezůstalo ani jednoho. 17 Zizara pak utíkal
pěšky k stanu Jáhel, manželky Hebera Cinejského; nebo
pokoj byl mezi Jabínem králem Azor a mezi čeledí Hebera
Cinejského. 18 I vyšedši Jáhel v cestu Zizarovi, řekla jemu:
Uchyl se, pane můj, uchyl se ke mně, neboj se. I uchýlil se k
ní do stanu, a přistřela jej huní. 19 Kterýž řekl jí: Dej mi,
prosím, píti maličko vody, nebo žízním. A otevřevši nádobu
mléčnou, dala mu píti a přikryla ho. 20 Řekl také jí: Stůj u
dveří stanu, a při-šel-li by kdo, a ptal se tebe, řka: Jest-li
zde kdo? odpovíš: Není. 21 Potom vzala Jáhel manželka
Heberova hřeb od stanu, vzala též kladivo v ruku svou, a
všedši k němu tiše, vrazila hřeb do židovin jeho, až uvázl v
zemi; (nebo ustav, tvrdě byl usnul), a tak umřel. 22 A aj,
Barák honil Zizaru. I vyšla Jáhel vstříc jemu, a řekla mu:
Poď, a ukážiť muže, kteréhož hledáš. I všel k ní, a aj, Zizara
ležel mrtvý na zemi, a hřeb v židovinách jeho. 23 A tak
ponížil Bůh toho dne Jabína krále Kananejského před syny
Izraelskými. 24 I dotírala ruka synů Izraelských vždy více,
a sílila se proti Jabínovi králi Kananejskému, až i vyhladili
téhož Jabína krále Kananejského.

5 Zpívala pak písničku Debora a Barák syn Abinoemův v
ten den, řkouc: 2 Pro pomstu učiněnou v Izraeli, a pro lid,
kterýž se k tomu dobrovolně měl, dobrořečte Hospodinu. 3
Slyštež králové, a ušima pozorujte knížata, já, já zpívati budu
Hospodinu, žalmy zpívati budu Hospodinu Bohu Izraelskému.
4 Hospodine, když jsi vyšel z Seir, když jsi se bral z pole
Edomského, třásla se země, nebesa dštila, a oblakové déšť
vydali. 5 Hory se rozplynuly od tváři Hospodinovy, i ta hora
Sinai třásla se před tváří Hospodina Boha Izraelského. 6 Za
dnů Samgara syna Anatova, a za dnů Jáhel spustly silnice,
kteříž pak šli stezkami, zacházeli cestami křivými. 7 Spustly
vsi v Izraeli, spustly, pravím, až jsem povstala já Debora,
povstala jsem matka v Izraeli. 8 Kterýžto kdyžkoli sobě
zvoloval bohy nové, tedy bývala válka v branách, pavézy
pak ani kopí nebylo vidíno mezi čtyřidcíti tisíci v Izraeli. 9
Srdce mé nakloněno jest k správcům Izraelským a k těm,
kteříž tak ochotní byli mezi jinými. Dobrořečtež Hospodinu.
10 Kteříž jezdíte na bílých oslicích, kteříž bydlíte při Middin, a
kteříž chodíte po cestách, vypravujtež, 11 Že vzdálen hluk
střelců na místech, kdež se voda váží; i tam vypravujte
hojnou spravedlnost Hospodinovu, hojnou spravedlnost
k obyvatelům vsí jeho v Izraeli; tehdážť vstupovati bude
k branám lid Hospodinův. 12 Povstaň, povstaň, Deboro,
povstaniž, povstaniž a vypravuj píseň, povstaň, Baráku, a

zajmi jaté své, synu Abinoemův. 13 Tehdážtě potlačenému
dopomoženo k opanování silných reků z lidu; Hospodintě mi
ku panování dopomohl nad silnými. 14 Z Efraima kořen jejich
bojoval proti Amalechitským; za tebou, Efraime, Beniamin s
lidem tvým; z Machira táhli vydavatelé zákona, a z Zabulona
písaři. 15 Knížata také z Izachar s Deborou, ano i všecko
pokolení Izacharovo, jako i Barák do údolí poslán jest pěšky,
ale veliké hrdiny u sebe jsou v podílu Rubenovu. 16 Jak jsi
mohl mlče seděti mezi dvěma ohradami, poslouchaje řvání
stád? Veliké hrdiny u sebe jsou v podílu Rubenovu. 17 Zdali
i Galád před Jordánem nebydlil? Ale Dan proč zůstal při
lodech? Asser seděl na břehu mořském, a v lomích svých
bydlil. 18 Zabulon, lid udatný, vynaložil duši svou na smrt,
též i Neftalím na vysokých místech pole. 19 Králové přitáhše,
bojovali, tehdáž bojovali králové Kananejští v Tanach při
vodách Mageddo, a však kořisti stříbra nevzali. 20 S nebe
bojováno, hvězdy z míst svých bojovaly proti Zizarovi. 21
Potok Číson smetl je, potok Kedumim, potok Číson; všecko
to pošlapala jsi, duše má, udatně. 22 Tehdáž otloukla se
kopyta koňů od dupání velikého pod jezdci silnými. 23
Zlořečte Merozu, praví anděl Hospodinův, zlořečte velice
obyvatelům jeho, nebo nepřišli na pomoc Hospodinu, ku
pomoci Hospodinu proti silným. 24 Požehnaná buď nad
jiné ženy Jáhel, manželka Hebera Cinejského, nad ženy v
staních bydlící buď požehnaná. 25 On vody žádal, ona mléka
dala, v koflíku knížecím podala másla. 26 Levou ruku svou k
hřebu vztáhla, a pravou ruku svou k kladivu dělníků, i udeřila
Zizaru, a ztloukla hlavu jeho, probodla a prorazila židoviny
jeho. 27 U noh jejích skrčil se, padl, ležel, u noh jejích
skrčil se, padl; kdež se skrčil, tu padl zabitý. 28 Vyhlídala z
okna skrze mříži, a naříkala matka Zizarova, řkuci: Proč
se tak dlouho vůz jeho nevrací? Proč prodlévají vraceti se
domů vozové jeho? 29 Moudřejší pak z předních služebnic
jejích odpovídaly, i ona sama také sobě odpovídala: 30
Zdali ale dosáhli něčeho, a dělí kořisti? Děvečku jednu neb
dvě na každého muže, loupeže rozdílných barev samému
Zizarovi, kořisti rozdílných barev krumpovaným dílem, roucho
rozdílných barev krumpovaným dílem na hrdlo loupežníků.
31 Tak ať zahynou všickni nepřátelé tvoji, ó Hospodine, tebe
pak milující ať jsou jako slunce vzcházející v síle své. I byla
v pokoji země za čtyřidceti let.

6 Èinili pak synové Izraelští to, což jest zlého před očima
Hospodinovýma, i vydal je Hospodin v ruku Madianským
za sedm let. 2 A zmocnila se velmi ruka Madianských nad
Izraelem, tak že synové Izraelští před Madianskými zdělali
sobě jámy, kteréž jsou na horách, a jeskyně a pevnosti. 3 A
bývalo, že jakž co oseli Izraelští, přitáhl Madian a Amalech a
národ východní, povstávaje proti nim. 4 Kteřížto rozbijeli
stany proti nim, a kazili úrody země, až kudy se vchází do
Gázy, a nenechávali potravy v Izraeli, ani ovce, ani vola, ani
osla. 5 Nebo i sami i s stády svými i s stany přitáhli, a jako
kobylky ve množství přicházívali, aniž jich neb velbloudů
jejich byl počet; tak přicházejíce do země, hubili ji. 6 Tedy
znuzen byl velmi Izrael od Madianských, protož volali synové
Izraelští k Hospodinu. 7 Když pak volali synové Izraelští k
Hospodinu příčinou Madianských, 8 Poslal Hospodin muže
proroka k synům Izraelským, a řekl jim: Takto praví Hospodin
Bůh Izraelský: Já jsem vás vyvedl z Egypta, a vyvedl jsem
vás z domu služby, 9 A vytrhl jsem vás z rukou Egyptských
a z rukou všech, jenž vás ssužovali, kteréž jsem vyhnal před
tváří vaší, a dal jsem vám zemi jejich. 10 I řekl jsem vám: Já
jsem Hospodin Bůh váš, nebojte se bohů Amorejských, v
jejichž zemi bydlíte. Ale neposlechli jste hlasu mého. 11
Tedy přišel anděl Hospodinův a posadil se pod dubem, jenž
byl v Ofra, kteréž bylo Joasa Abiezeritského. Gedeon pak
syn jeho mlátil obilí na humně, aby vezma, utekl s tím před
Madianskými. 12 I ukázal se jemu anděl Hospodinův, a
řekl jemu: Hospodin s tebou, muži udatný. 13 Odpověděl
jemu Gedeon: Ó Pane můj, jestliže Hospodin s námi jest,
pročež pak na nás přišlo všecko toto? A kde jsou všickni
divové jeho, o kterýchž vypravovali nám otcové naši, řkouce:
Zdaliž nás z Egypta nevyvedl Hospodin? A nyní opustil nás
Hospodin a vydal v ruku Madianských. 14 A pohleděv na něj
Hospodin, řekl: Jdi v této síle své, a vysvobodíš Izraele z ruky
Madianských. Zdaliž jsem tě neposlal? 15 Kterýž odpověděl
jemu: Poslyš mne, Pane můj, čím já vysvobodím Izraele?
Hle, rod můj chaterný jest v pokolení Manassesovu, a já
nejmenší v domě otce svého. 16 Tedy řekl jemu Hospodin:
Poněvadž já budu s tebou, protož zbiješ Madianské jako
muže jednoho. 17 Jemuž on řekl: Prosím, jestliže jsem nalezl
milost před očima tvýma, dej mi znamení, že ty mluvíš se
mnou. 18 Prosím, neodcházej odsud, až zase přijdu k tobě,
a vynesu obět svou a položím před tebou. Odpověděl on:
Játˇ posečkám, až se navrátíš. 19 Tedy Gedeon všed do
domu, připravil kozelce, a po měřici mouky přesných chlebů.
I vložil maso do koše, a polívku vlil do hrnce, i vynesl to k
němu pod dub a obětoval. 20 I řekl jemu anděl Boží: Vezmi
to maso a chleby ty nekvašené, a polož na tuto skálu, a
polívkou polej. I učinil tak. 21 Potom zdvihl anděl Hospodinův
konec holi, kterouž měl v rukou svých, a dotekl se masa
a chlebů přesných; i vystoupil oheň z skály té, a spálil to
maso i chleby přesné. A v tom anděl Hospodinův odšel
od očí jeho. 22 A vida Gedeon, že by anděl Hospodinův

byl, řekl: Ach, Panovníče Hospodine, proto-liž jsem viděl
anděla Hospodinova tváří v tvář, abych umřel? 23 I řekl jemu
Hospodin: Měj pokoj, neboj se, neumřeš. 24 Protož vzdělal
tu Gedeon oltář Hospodinu, a nazval jej: Hospodin pokoje, a
až do tohoto dne ještě jest v Ofra Abiezeritského. 25 Stalo se
pak té noci, že řekl jemu Hospodin: Vezmi volka vyspělého,
kterýž jest otce tvého, totiž volka toho druhého sedmiletého,
a zboříš oltář Bálův, kterýž jest otce tvého, háj také, kterýž
jest vedlé něho, posekáš. 26 A vzděláš oltář Hospodinu
Bohu svému na vrchu skály této, na rovině její, a vezma
volka toho druhého, obětovati budeš obět zápalnou s dřívím
háje, kterýž posekáš. 27 Tedy vzal Gedeon deset mužů
z služebníků svých, a učinil, jakž mluvil jemu Hospodin;
a boje se čeledi otce svého a mužů města, neučinil toho
ve dne, ale v noci. 28 Když pak vstali muži města ráno,
uzřeli zbořený oltář Bálův, a háj, kterýž byl vedlé něho, že
byl posekaný, a volka toho druhého obětovaného v obět
zápalnou na oltáři v nově vzdělaném. 29 I mluvili jeden k
druhému: Kdo to udělal? A vyhledávajíce, vyptávali se a
pravili: Gedeon syn Joasův to učinil. 30 Tedy řekli muži
města k Joasovi: Vyveď syna svého, ať umře, proto že zbořil
oltář Bálův, a že posekal háj, kterýž byl vedlé něho. 31
Odpověděl Joas všechněm stojícím před sebou: A což se vy
nesnadniti chcete o Bále? Zdali vy jej vysvobodíte? Kdož by
se zasazoval o něj, ať jest zabit hned jitra tohoto. Jestližeť
jest bohem, nechať se sám zasazuje o to, že jest rozbořen
oltář jeho. 32 I nazval jej toho dne Jerobálem, řka: Nechť se
zasadí Bál proti němu, že zbořil oltář jeho. 33 Tedy všickni
Madianští a Amalechitští a národové východní shromáždili
se spolu, a přešedše Jordán, položili se v údolí Jezreel. 34
Duch pak Hospodinův posilnil Gedeona, kterýžto zatroubiv
v troubu, svolal Abiezeritské k sobě. 35 A poslal posly ke
všemu pokolení Manassesovu, a svoláno jest k němu; poslal
též posly k Asserovi, k Zabulonovi a k Neftalímovi, i přitáhli
jim na pomoc. 36 Tedy mluvil Gedeon k Bohu: Vysvobodíš-li
skrze ruku mou Izraele, jakož jsi mluvil, 37 Aj, já položím
rouno toto na humně. Jestliže rosa bude toliko na rouně, a
na vší zemi vůkol sucho, tedy věděti budu, že vysvobodíš
skrze ruku mou Izraele, jakož jsi mluvil. 38 I stalo se tak.
Nebo vstav nazejtří, stlačil rouno, a vyžďal rosu z něho, i byl
plný koflík vody. 39 Řekl také Gedeon Bohu: Nerozpaluj se
prchlivost tvá proti mně, že promluvím ještě jednou. Prosím,
nechažť zkusím ještě jednou na rouně. Nechť jest, prosím,
samo rouno suché, a na vší zemi rosa. 40 I učinil Bůh té
noci tak, a bylo samo rouno suché, a na vší zemi byla rosa.

7 Tedy vstav ráno Jerobál, (jenž jest Gedeon), i všecken
lid, kterýž byl s ním, položili se při studnici Charod, vojska
pak Madianských byla jim na půlnoci před vrchem More v
údolí. 2 I řekl Hospodin Gedeonovi: Příliš mnoho jest lidu
s tebou, protož nedám Madianských v ruce jejich, aby se
nechlubil Izrael proti mně, řka: Ruka má spomohla mi. 3 A
protož provolej hned, ať slyší lid, a řekni: Kdo jest strašlivý a
lekavý, navrať se zase, a odejdi ráno pryč k hoře Galád. I
navrátilo se z lidu dvamecítma tisíců, a deset tisíc zůstalo. 4
Řekl opět Hospodin Gedeonovi: Ještě jest mnoho lidu; kaž
jim sstoupiti k vodám, a tam jej tobě zkusím. I bude, že o
komžkoli řeknu: Tento půjde s tebou, ten ať s tebou jde, a o
komžkoli řeknu tobě: Tento nepůjde s tebou, ten ať nechodí.
5 I kázal sstoupiti lidu k vodám, a řekl Hospodin k Gedeonovi:
Každého, kdož chlemtati bude jazykem svým z vody, jako
chlemce pes, postavíš obzvláštně, tolikéž každého, kdož se
přisehne na kolena svá ku pití. 6 I byl počet těch, kteříž
chlemtali, rukama svýma k ústům svým vodu nosíce, tři sta
mužů, ostatek pak všeho lidu sehnuli se na kolena svá ku
pití vody. 7 I řekl Hospodin Gedeonovi: Ve třech stech mužů,
kteříž chlemtali, vysvobodím vás, a vydám Madianské v ruku
tvou, ale ostatek všeho lidu nechť se vrátí, jeden každý k
místu svému. 8 A protož nabral ten lid v ruce své potravy
a trouby své; jiné pak muže Izraelské všecky propustil,
jednoho každého do stanů jejich, toliko tři sta těch mužů
zanechal při sobě. Vojska pak Madianských ležela pod ním
v údolí. 9 I stalo se, že noci té řekl jemu Hospodin: Vstana,
sstup k vojsku, nebo dal jsem je v ruku tvou. 10 Pakli nesmíš
sjíti sám, sejdi s Půrou služebníkem svým do vojska, 11
A uslyšíš, co mluviti budou; i posilní se z toho ruce tvé,
tak že směle půjdeš proti vojsku tomu. Sstoupil tedy on
a Půra služebník jeho k kraji oděnců, kteříž byli v vojště.
12 Madian pak a Amalech i všecken lid východní leželi v
údolí, jako kobylky u velikém množství, ani velbloudů jejich
počtu nebylo, jako písek, kterýž jest na břehu mořském v
nesčíslném množství. 13 A když přišel Gedeon, aj, jeden
vypravoval bližnímu svému sen, a řekl: Hle, zdálo mi se, že
pecen chleba ječmenného valil se do vojska Madianského, a
přivaliv se na každý stan, udeřil na něj, až padl, a podvrátil
jej svrchu, a tak ležel každý stan. 14 Jemužto odpovídaje
bližní jeho, řekl: Není to nic jiného, jediné meč Gedeona
syna Joasova, muže Izraelského; dalť jest Bůh v ruku jeho
Madianské i všecka tato vojska. 15 Stalo se pak, že když
uslyšel Gedeon vypravování snu i vyložení jeho, poklonil se
Bohu, a vrátiv se k vojsku Izraelskému, řekl: Vstaňte, nebo
dal Hospodin v ruku vaši vojska Madianská. 16 Rozdělil tedy
tři sta mužů na tři houfy, a dal trouby v ruku každému z nich

a báně prázdné, a v prostředku těch bání byly pochodně. 17
I řekl jim: Jakž na mně uzříte, tak učiníte; nebo hle, já vejdu
na kraj vojska, a jakž já tehdáž budu dělati, tak uděláte. 18
Nebo troubiti budu já v troubu i všickni, jenž se mnou budou,
tehdy vy také troubiti budete v trouby vůkol všeho vojska, a
řeknete: Meč Hospodinův a Gedeonův. 19 Všel tedy Gedeon
a sto mužů, kteříž s ním byli, na kraj vojska při začátku
bdění prostředního, jen že byli proměnili stráž; i troubili v
trouby, a roztřískali báně, kteréž měli v rukou svých. 20 Tedy
ti tři houfové troubili v trouby, rozstřískavše báně, a drželi
v ruce své levé pochodně, v pravé pak ruce své trouby,
aby troubili, i křičeli: Meč Hospodinův a Gedeonův. 21 A
postavili se každý na místě svém vůkol ležení; i zděšena
jsou všecka vojska, a křičíce, utíkali. 22 Když pak troubilo
v trouby těch tři sta mužů, obrátil Hospodin meč jednoho
proti druhému, a to po všem ležení. Utíkalo tedy vojsko až k
Betseta do Zererat, a až ku pomezí Abelmehula u Tebat. 23
Shromáždivše se pak muži Izraelští z Neftalím a z Asser
a ze všeho pokolení Manassesova, honili Madianské. 24
I rozeslal Gedeon posly na všecky hory Efraimské, řka:
Vyjděte v cestu Madianským, a zastupte jim vody až k
Betabaře a Jordánu. Tedy shromáždivše se všickni muži
Efraim, zastoupili vody až k Betabaře a Jordánu. 25 A chytili
dvé knížat Madianských, Goréba a Zéba. I zabili Goréba na
skále Goréb a Zéba zabili v lisu Zéb, a honili Madianské,
hlavu pak Gorébovu a Zébovu přinesli k Gedeonovi za
Jordán.

8 Muži pak Efraim řekli jemu: Co jsi nám to učinil, že jsi
nepovolal nás, když jsi táhl k boji proti Madianským? A
tuze se na něj domlouvali. 2 Jimž odpověděl: Zdaž jsem co
takového provedl, jako vy? Zdaliž není lepší paběrování
Efraimovo, než vinobraní Abiezerovo? 3 V ruce vaše dal
Bůh knížata Madianská Goréba a Zéba, a co jsem já mohl
takového učiniti, jako vy? I spokojil se duch jejich k němu,
když mluvil ta slova. 4 Když pak přišel Gedeon k Jordánu,
přešel jej, a tři sta mužů, kteříž byli s ním, ustalí, honíce
nepřátely. 5 Protož řekl mužům Sochot: Dejte, prosím, po
pecníku chleba lidu, kterýž za mnou jde, nebo ustali, a já
honím Zebaha a Salmuna, krále ty Madianské. 6 I řekl jemu
jeden z knížat Sochot: Což již moc Zebahova a Salmunova
jest v ruce tvé, abychom dali vojsku tvému chleba? 7 Jimž
řekl Gedeon: Z té příčiny, když dá Hospodin Zebaha a
Salmuna v ruku mou, tehdy zmrskám těla vaše trním a
bodláčím z pouště té. 8 I táhl odtud do Fanuel, a podobně
mluvil k nim, ale obyvatelé Fanuel odpověděli jemu tolikéž,
jako muži Sochot. 9 I řekl obyvatelům Fanuel: Když se
navrátím v pokoji, zbořím věži tuto. 10 Zebah pak a Salmun
byli v Karkara spolu s vojsky svými, takměř patnácte tisíců,
všickni, což jich bylo pozůstalo ze všeho vojska národů
východních, zbitých pak bylo sto a dvadceti tisíc mužů
bojovníků. 11 I táhna Gedeon cestou bydlících v staních od
východní strany Nobe a Jegbaa, udeřil na to vojsko, kteréžto
vojsko sobě počínalo bezpečně. 12 Když pak utíkali Zebah a
Salmun, honil je, a jal oba dva ty krále Madianské, Zebaha a
Salmuna, a všecko vojsko jejich předěsil. 13 I navracel se
Gedeon syn Joasův z bitvy před východem slunce. 14 I jav
mládence z obyvatelů Sochotských, vyptával se ho; kterýž
sepsal mu knížata Sochot a starší jeho, sedmdesáte sedm
mužů. 15 Přišed pak k obyvatelům Sochot, řekl: Aj, Zebah a
Salmun, pro něž jste mi utrhali, řkouce: Zdali moc Zebaha a
Salmuna jest v ruce tvé, abychom dali ustalým mužům tvým
chleba? 16 Protož vzav starší města a trní s bodláčím z
pouště té, dal na nich příklad jiným mužům Sochot. 17 I
věži Fanuel rozbořil, a pobil muže města. 18 Potom řekl
Zebahovi a Salmunovi: Jací to byli muži, kteréž jste pobili na
hoře Tábor? Odpověděli oni: Takoví jako ty, jeden každý na
pohledění byl jako syn královský. 19 I dí: Bratří moji, synové
matky mé byli. Živť jest Hospodin, byste byli živili je, nepobil
bych vás. 20 Tedy řekl k Jeter prvorozenému svému: Vstaň,
pobí je. Ale mládenček nevytáhl meče svého, proto že se
bál, nebo byl ještě mládenček. 21 I řekl Zebah a Salmun:
Vstaň ty a oboř se na nás, nebo jaký jest muž, taková i
síla jeho. Vstav tedy Gedeon, zabil Zebaha a Salmuna,
a vzal halže, kteréž byly na hrdlech velbloudů jejich. 22
Potom řekli muži Izraelští Gedeonovi: Panuj nad námi i ty
i syn tvůj, také syn syna tvého, nebo vysvobodil jsi nás z
ruky Madianských. 23 I odpověděl jim Gedeon: Nebuduť
já panovati nad vámi, aniž panovati bude nad vámi syn
můj, Hospodin panovati bude nad vámi. 24 Řekl jim také
Gedeon: Žádost tuto vzložím toliko na vás, abyste mi dali
jeden každý náušnici z loupeží svých; (nebo náušnice zlaté
měli, proto že Izmaelitští byli.) 25 I odpověděli: Rádi dáme. A
prostřevše roucho, metali na ně každý náušnici z loupeží
svých. 26 Byla pak váha náušnic zlatých, kteréž vyžádal,
tisíc a sedm set lotů zlata, kromě halží a zlatých jableček, i
roucha šarlatového, kteréž na sobě měli králové Madianští,
a kromě halží, kteréž byly na hrdlech velbloudů jejich. 27 I
udělal z toho Gedeon efod, a složil jej v městě svém Ofra. I
smilnil tam všecken Izrael, chodě za ním, a byl Gedeonovi i
domu jeho osídlem. 28 Madianští pak sníženi jsou před syny
Izraelskými, aniž potom pozdvihli hlavy své; a tak byla v
pokoji země za čtyřidceti let ve dnech Gedeonových. 29 A
odšed Jerobál syn Joasův, přebýval v domě svém. 30 Měl

pak Gedeon sedmdesáte synů, kteříž pošli z bedr jeho; nebo měl žen mnoho. 31 Ženina také jeho, kterouž měl v Sichem,
i ta porodila jemu syna, a dala mu jméno Abimelech. 32 A když umřel Gedeon syn Joasův v starosti dobré, pochován
jest v hrobě Joasa otce svého v Ofra Abiezeritského. 33 Stalo se pak po smrti Gedeonově, že se odvrátili synové
Izraelští a smilnili, jdouce za modlami, a vzali sobě Bále Berit za boha. 34 A nerozpomenuli se synové Izraelští na
Hospodina Boha svého, kterýž je vytrhl z ruky všech nepřátel jejich vůkol. 35 A neučinili milosrdenství s domem Jerobále
Gedeona, jako on všecko dobré činil Izraelovi.

9 Nebo odšed Abimelech syn Jerobálův do Sichem k
bratřím matky své, mluvil k nim i ke vší čeledi domu otce
matky své, řka: 2 Mluvte, prosím, ke všechněm mužům
Sichemským: Co jest lépe vám, to-li, aby panovalo nad vámi
sedmdesáte mužů, totiž všickni synové Jerobálovi, čili aby
panoval nad vámi muž jeden? Pamatujte pak, že jsem já
kost vaše a tělo vaše. 3 Tedy mluvili bratří matky jeho o
něm ke všechněm mužům Sichemským všecka slova tato, a
naklonilo se srdce jejich k Abimelechovi, nebo řekli: Bratr
náš jest. 4 I dali jemu sedmdesáte lotů stříbra z domu Bále
Berit, na něž sobě najal Abimelech služebníky, povaleče a
tuláky, aby chodili za ním. 5 A přišed do domu otce svého
do Ofra, zmordoval bratří své, syny Jerobálovy, sedmdesáte
mužů, na jednom kameni; toliko zůstal Jotam syn Jerobálův
nejmladší, nebo se byl skryl. 6 Tedy shromáždili se všickni
muži Sichemští i všecken dům Mello, i šli, a ustanovili sobě
Abimelecha za krále na rovinách u sloupu, kterýž jest u
Sichem. 7 To když pověděli Jotamovi, odejda, postavil se na
vrchu hory Garizim, a pozdvihna hlasu svého, volal, a řekl
jim: Poslyšte mne muži Sichemští, a uslyš vás Bůh. 8 Sešlo
se některého času dříví, aby pomazalo nad sebou krále. I
řekli olivě: Kraluj nad námi. 9 Jimžto odpověděla oliva: Zdali
já, opustě svou tučnost, kterouž ctěn bývá Bůh i lidé, půjdu,
abych byla postavena nad stromy? 10 I řeklo dříví fíku: Pod'
ty a kraluj nad námi. 11 Jimž odpověděl fík: Zdali já, opustě
sladkost svou a ovoce své výborné, půjdu, abych postaven
byl nad stromy? 12 Řeklo opět dříví vinnému kořenu: Pod'ty
a kraluj nad námi. 13 Jimž odpověděl vinný kořen: Zdali já,
opustě své víno, kteréž obveseluje Boha i lidi, půjdu, abych
postaven byl nad stromy? 14 Naposledy řeklo všecko dříví
bodláku: Pod'ale ty a kraluj nad námi. 15 I odpověděl bodlák
dříví: Jestliže v pravdě béřete vy mne sobě za krále, podťe,
odpočívejte pod stínem mým; pakli nic, vyjdi oheň z bodláku
a spal cedry Libánské. 16 Tak i nyní, jestliže jste právě
a upřímě učinili, ustavivše Abimelecha za krále, a jestliže
jste dobře učinili Jerobálovi a domu jeho, a jestliže podlé
dobrodiní rukou jeho odplatili jste se jemu; 17 (Nebo otec můj
bojoval za vás a opovážil se života svého, aby vás vysvobodil
z ruky Madianských, 18 Vy pak teď povstali jste proti domu
otce mého, a zmordovali jste syny jeho, sedmdesáte mužů
na jednom kameni, a ustanovili jste krále Abimelecha, syna
děvky jeho, nad muži Sichemskými, proto že bratr váš jest);
19 Jestliže, řku, právě a upřímě udělali jste Jerobálovi i domu
jeho dne tohoto, veselte se z Abimelecha, a on také nechť
se veselí z vás; 20 Pakli nic, nechť vyjde oheň z Abimelecha
a sžíře muže Sichemské i dům Mello, nechť vyjde také oheň
od mužů Sichemských a z domu Mello a sžíře Abimelecha.
21 Tedy utekl Jotam, a utíkaje, odšel do Beera, a zůstal tam,
boje se Abimelecha bratra svého. 22 I panoval Abimelech
nad Izraelem tři léta. 23 Poslal pak Bůh ducha zlého mezi
Abimelecha a mezi muže Sichemské, a zpronevěřili se
muži Sichemští Abimelechovi, 24 Aby pomštěna byla křivda
sedmdesáti synů Jerobálových, a aby krev jejich přišla na
Abimelecha bratra jejich, kterýž zmordoval je, a na muže
Sichemské, kteříž posilnili rukou jeho, aby zmordoval bratří
své. 25 Nebo učinili muži Sichemští jemu zálohy na vrších
hor, a loupili všecky chodíci mimo ně tou cestou; kterážto
věc pověděna jest Abimelechovi. 26 Syn pak Ebedův Gál, jda
s bratřími svými, přišel do Sichem, i těšili se z něho muži
Sichemští. 27 A vyšedše na pole, sbírali víno své a tlačili i
veselili se; a všedše do chrámu bohů svých, jedli a pili, a
zlořečili Abimelechovi. 28 Řekl pak Gál syn Ebedův: Kdo
jest Abimelech? A jaké jest Sichem, abychom sloužili jemu?
Zdaliž není syn Jerobálův, a Zebul úředník jeho? Služte
raději mužům Emora, otce Sichemova; nebo proč my máme
sloužiti tomuto? 29 Ale ó kdyby tento lid byl v ruce mé, abych
shladil Abimelecha! I řekl Abimelechovi: Sbeř sobě vojsko, a
vyjdi. 30 Uslyšav pak Zebul, úředník města toho, slova Gále
syna Ebedova, rozhněval se náramně. 31 I poslal posly k
Abimelechovi tajně, řka: Hle, Gál syn Ebedův i bratří jeho
přišli do Sichem, a hle, bojovati budou s městem proti tobě.
32 Protož nyní vstana nočně, ty i lid, kterýž jest s tebou,
zdělej zálohy v poli. 33 A ráno, když bude slunce vycházeti,
vstana, udeříš na město, a když on i lid, kterýž jest s ním,
vyjde proti tobě, učiníš jemu to, což se naskytne ruce tvé. 34
A protož vstal Abimelech i všecken lid, kterýž s ním byl v
noci, a učinili zálohy u Sichem na čtyřech místech. 35 I vyšel
Gál syn Ebedův, a postavil se v bráně města; vyvstal pak
Abimelech i lid, kterýž s ním byl, z záloh. 36 A uzřev Gál
ten lid, řekl Zebulovi: Hle, lid sstupuje s vrchu hor. Jemuž
odpověděl Zebul: Stín hor vidíš, jako nějaké lidi. 37 Tedy
opět promluvil Gál, řka: Hle, lid sstupuje s vrchu, nebo houf

jeden táhne cestou rovin Monenim. 38 Řekl pak jemu Zebul:
Kde jsou nyní ústa tvá, jimižs mluvil: Kdo jest Abimelech,
abychom sloužili jemu? Zdaliž toto není lid ten, kterýmž jsi
pohrdal? Vytáhniž nyní, a bojuj proti němu. 39 I vytáhl Gál
před lidmi Sichemskými, a bojoval proti Abimelechovi. 40
Ale Abimelech honil ho utíkajícího před tváří svou, a padlo
raněných mnoho až k bráně. 41 Zůstal pak Abimelech v
Aruma, a Zebul vyhnal Gále i bratří jeho, aby nezůstávali v
Sichem. 42 Nazejtří pak vytáhl lid do pole, i oznámeno jest
to Abimelechovi. 43 Tedy on pojal lid svůj, a rozdělil jej na
tři houfy, zdělav zálohy v polích, a vida, an lid vychází z
města, vyskočil na ně a zbil je. 44 Nebo Abimelech a houf,
kterýž byl s ním, udeřili na ně a postavili se u brány města,
druzí pak dva houfové obořili se na všecky ty, kteříž byli v
poli, a zbili je. 45 Abimelech pak dobýval města celý ten
den, až ho i dobyl, a lid, kterýž v něm byl, pobil, a zbořiv
město, posál je solí. 46 Uslyševše pak všickni muži věže
Sichemské, vešli do hradu svého, chrámu boha Berit. 47 A
oznámeno jest Abimelechovi, že se tam shromáždili všickni
muži věže Sichemské. 48 Tedy vstoupil Abimelech na horu
Salmon, on i všecken lid, kterýž byl s ním, a nabrav seker s
sebou, nasekal ratolestí s stromů, kterýchž nabral a vložil na
rameno své. I řekl lidu, kterýž byl s ním: Což jste viděli, že
jsem učinil, spěšně učiňte tak jako já. 49 I uťal sobě jeden
každý ze všeho lidu ratolest, a jdouce za Abimelechem,
skladli je u hradu, a zapálili jimi hrad. I zemřeli tam všickni
muži věže Sichemské téměř tisíc mužů a žen. 50 Odšel pak
Abimelech do Tébes, a položil se u Tébes, i dobyl ho. 51
Byla pak věže pevná u prostřed města, a utekli tam všickni
muži i ženy, i všickni přední města toho, a zavřeli po sobě,
vstoupivše na vrch věže. 52 Tehdy přišed Abimelech až k
věži, dobýval jí, a přistoupil až ke dveřím věže, aby je zapálil
ohněm. 53 V tom žena nějaká svrhla kus žernovu na hlavu
Abimelechovu, a prorazila hlavu jeho. 54 A on rychle zavolav
mládence, kterýž nosil zbroj jeho, řekl jemu: Vytrhni meč
svůj a zabí mne, aby potom nepravili o mně: Žena zabila
ho. I probodl jej služebník jeho, a umřel. 55 Uzřevše pak
synové Izraelští, že by umřel Abimelech, odešli jeden každý
k místu svému. 56 A tak odměnil Bůh zlým Abimelechovi za
nešlechetnost, kterouž páchal proti otci svému, zmordovav
sedmdesáte bratří svých. 57 Tolikéž i všecku nešlechetnost
mužů Sichemských vrátil Bůh na hlavu jejich, a přišlo na ně
zlořečení Jotama syna Jerobálova.

10 Povstal pak po Abimelechovi k obhajování Izraele
Tola, syn Fua, syna Dodova, muž z pokolení Izachar,
a ten bydlil v Samir na hoře Efraim. 2 I soudil Izraele za
třimecítma let, a umřev, pochován jest v Samir. 3 Po něm
povstal Jair Galádský, a soudil Izraele za dvamecítma let.
4 A měl třidceti synů, kteříž jezdili na třidcíti mezcích; a
měli třidceti měst, kteráž sloula vsi Jairovy až do dnešního
dne, a ty jsou v zemi Galád. 5 I umřel Jair, a pochován
jest v Kamon. 6 Opět pak synové Izraelští činili to, což
jest zlého před očima Hospodinovýma; nebo sloužili Bálům
a Astarot, to jest, bohům Syrským, bohům Sidonským a
bohům Moábským, tolikéž i bohům synů Ammon, i bohům
Filistinským, tak že opustili Hospodina, a nesloužili jemu. 7
Protož roznítila se prchlivost Hospodinova na Izraele, a vydal
je v ruku Filistinských a v ruku Ammonitských, 8 Kteříž stírali
a potlačovali syny Izraelské toho roku, i potom za osmnácte
let, všecky syny Izraelské, kteříž byli před Jordánem v zemi
Amorejského, kteráž jest v Galád. 9 Přešli pak Ammonitští i
Jordán, aby bojovali také proti Judovi, a proti Beniaminovi,
i proti domu Efraimovu; i byl Izrael náramně ssoužen. 10
Tedy volali synové Izraelští k Hospodinu, řkouce: Zhřešilit'
jsme tobě, tak že jsme opustili tě Boha svého, a sloužili jsme
Bálům. 11 Ale Hospodin řekl synům Izraelským: Zdaliž jsem
od Egyptských a od Amorejských a od Ammonitských a
Filistinských, 12 Tolikéž od Sidonských, a Amalechitských, i
od Maonitských, vás ssužujících, když jste volali ke mně,
nevysvobodil vás z ruky jejich? 13 A vy opustili jste mne a
sloužili jste bohům cizím, protož nevysvobodím vás více. 14
Jděte a volejte k bohům, kteréž jste sobě zvolili; oni nechť
vás vysvobodí v čas ssoužení vašeho. 15 I řekli synové
Izraelští Hospodinu: Zhřešili jsme; učiň s námi, cožť se dobře
líbí, a však vysvoboď nás, prosíme, v tento čas. 16 Protož
vyvrhše bohy cizí z prostředku svého, sloužili Hospodinu, a
zželelo se duši jeho nad trápením Izraele. 17 Svolali se pak
Ammonitští, a položili se v Galád; shromáždili se také synové
Izraelští, a položili se v Masfa. 18 I řekli lid s knížaty Galád
jedni druhým: Kdokoli počne bojovati proti Ammonitským,
bude vůdce všech obyvatelů Galád.

11 Jefte pak Galádský byl muž udatný a byl syn ženy
nevěstky, z níž zplodil Galád řečeného Jefte. 2 Ale
i manželka Galádova naplodila mu synů, a když dorostli
synové manželky té, vyhnali Jefte. Nebo řekli jemu: Nebudeš
děditi v domě otce našeho, nebo jsi postranní ženy syn. 3
Protož utekl Jefte od tváři bratří svých, a bydlil v zemi Tob; a
sběhli se k Jefte lidé povaleči, a vycházeli s ním. 4 Stalo se
pak po těch dnech, že bojovali Ammonitští proti Izraelským.
5 A když počali bojovati Ammonitští proti nim, odešli starší
Galádští, aby zase přivedli Jefte z země Tob. 6 I řekli k Jefte:
Pod' a buď vůdce náš, abychom bojovali proti Ammonitským.

7 Odpověděl Jefte starším Galádským: Zdaliž jste vy mne
neměli v nenávisti, a nevyhnali jste mne z domu otce mého?
Pročež tedy nyní přišli jste ke mně, když ssouženi jste? 8 I
řekli starší Galádští k Jefte: Proto jsme se nyní navrátili k
tobě, abys šel s námi a bojoval proti Ammonitským, a byl
nám všechněm obyvatelům Galádským za vůdce. 9 Tedy
odpověděl Jefte starším Galádským: Poněvadž mne zase
uvodíte, abych bojoval proti Ammonitským, když by mi je dal
Hospodin v moc, budu-li vám za vůdce? 10 I řekli starší
Galádští k Jefte: Hospodin bude svědkem mezi námi, jestliže
neučiníme vedlé slova tvého. 11 A tak šel Jefte s staršími
Galádskými, a představil jej sobě lid za vůdci a kníže, a mluvil
Jefte všecka slova svá před Hospodinem v Masfa. 12 Potom
poslal Jefte posly k králi Ammonitskému s tímto poručením:
Co máš ke mně, že jsi vytáhl na mne, abys bojoval proti zemi
mé? 13 I odpověděl král Ammonitský poslům Jefte: Že vzal
Izrael zemi mou, když vyšel z Egypta, od Arnon až k Jaboku
a až k Jordánu; protož nyní vrať mi ji pokojně. 14 Opět pak
poslal Jefte posly k králi Ammonitskému, 15 A řekl jemu:
Takto praví Jefte: Nevzalť Izrael země Moábské, ani země
synů Ammonových. 16 Ale když vyšli z Egypta, šel Izrael
přes poušť až k moři Rudému, a přišel do Kádes. 17 Odkudž
poslal Izrael posly k králi Edomskému, řka: Prosím, nechť
projdu skrze zemi tvou. A nechtěl ho slyšeti král Edomský.
Poslal také k králi Moábskému, a nechtěl povoliti. A tak zůstal
Izrael v Kádes. 18 Potom když šel přes poušť, obcházel
zemi Edomskou a zemi Moábskou, a přišed od východu
slunce zemi Moábské, položil se před Arnon, a nevešli na
pomezí Moábské; nebo Arnon jest meze Moábských. 19
Protož poslal Izrael posly k Seonovi králi Amorejskému, to
jest, k králi Ezebon, a řekl jemu Izrael: Prosím, nechť projdu
skrze zemi tvou až k místu svému. 20 Ale Seon nedověřoval
Izraelovi, aby přejíti měl pomezí jeho. Protož shromáždil
Seon všecken lid svůj, a položili se v Jasa, a bojoval proti
Izraelovi. 21 I dal Hospodin Bůh Izraelský Seona i všecken
lid jeho v ruku Izraelských, a porazili je. I opanoval dědičně
Izrael všecku zemi Amorejského, té země obyvatele. 22 A
tak opanovali všecko pomezí Amorejského od Arnon až k
Jaboku a od pouště až k Jordánu. 23 Když tedy Hospodin
Bůh Izraelský vyhladil Amorejského od tváři lidu svého
Izraelského, proč ty chceš panovati nad ním? 24 Zdaliž tím,
což tobě dal Chámos bůh tvůj k vládařství, vládnouti nemáš?
Takž, kterékoli vyhladil Hospodin Bůh náš od tváři naší,
jejich dědictvím my vládneme. 25 K tomu pak, zdali jsi ty
čím lepší Baláka syna Seforova, krále Moábského? Zdali
se kdy vadil s Izraelem? Zdali kdy bojoval proti nim? 26
Ješto již bydlí Izrael v Ezebon a ve vsech jeho, i v Aroer, a
ve vsech jeho, i ve všech městech, kteráž jsou při pomezí
Arnon, za tři sta let. Proč jste jí neodjali v tak dlouhém času?
27 Protož ne já provinil jsem proti tobě, ale ty mně zle činíš,
bojuje proti mně. Nechť soudí Hospodin soudce dnes mezi
syny Izraelskými a mezi syny Ammonovými. 28 Král pak
Ammonitský neuposlechl slov Jefte, kteráž vzkázal jemu.
29 V tom nadšen byl Jefte duchem Hospodinovým, i táhl
skrze Galád a Manasse, prošel i Masfa v Galád, a z Masfy
v Galád táhl proti Ammonitským. 30 (Učinil pak Jefte slib
Hospodinu, a řekl: Jestliže jistotně dáš mi Ammonitské v
ruku mou: 31 I stane se, že což by koli vyšlo ze dveří domu
mého mně vstříc, když se vrátím v pokoji od Ammonitských,
bude Hospodinovo, abych to obětoval v oběť zápalnou.) 32
Přitáhl tedy Jefte na Ammonitské, aby bojoval proti nim,
a dal je Hospodin v ruku jeho. 33 I pobil je od Aroer, až
kudy se jde do Mennit, dvadceti měst, a až do Abel vinic
porážkou velikou velmi; a sníženi jsou Ammonitští před syny
Izraelskými. 34 Když se pak navracoval Jefte do Masfa k
domu svému, aj, dcera jeho vyšla jemu vstříc s bubny a
s houfem plésajících; kterouž měl toliko jedinou, aniž měl
kterého syna aneb jiné dcery. 35 Stalo se pak, že když uzřel
ji, roztrhl roucha svá a řekl: Ach, dcero má, velices mne
ponížila; nebo jsi z těch, jenž mne kormoutí, poněvadž jsem
tak řekl Hospodinu, aniž budu moci odvolati toho. 36 Jemuž
ona odpověděla: Můj otče, jestliže jsi tak řekl Hospodinu,
učiň mi podlé toho, jakžs mluvil; kdyžť jen dal Hospodin
pomstu nad nepřátely tvými, Ammonitskými. 37 Řekla také
otci svému: Nechť toliko toto obdržím: Odpusť mne na dva
měsíce, ať jdu a vejdu na hory a opláči panenství svého, já i
družičky mé. 38 Kterýž řekl: Jdi. I propustil ji na dva měsíce.
Odešla tedy ona i družičky její, a plakala panenství svého na
horách. 39 A při dokonání dvou měsíců navrátila se k otci
svému, a vykonal při ní slib svůj, kterýž byl učinil. Ona pak
nepoznala muže. I byl ten obyčej v Izraeli, 40 Že každého
roku scházívaly se dcery Izraelské, aby plakaly nad dcerou
Jefte Galádského za čtyři dni v roce.

12 Shromáždili se pak muži Efraim, a přešedše k straně
půlnoční, řekli k Jefte: Proč jsi vyšel k boji proti
Ammonitským, a nepovolal jsi nás, abychom šli s tebou?
Dům tvůj i tebe ohněm spálíme. 2 K nimž řekl Jefte: Nesnáz
jsem měl já a lid můj s Ammonitskými velikou; tedy povolal
jsem vás, ale nevysvobodili jste mne z ruky jejich. 3 Protož
vida, že jste mne nevysvobodili, odvážil jsem se života
svého, a táhl jsem proti Ammonitským, i dal je Hospodin v
ruku mou. Ale proč jste dnes přišli ke mně? Zdali abyste
bojovali proti mně? 4 Tedy shromáždil Jefte všecky muže

Galádské, a bojoval s Efraimem. I porazili muži Galád
Efraimské, nebo pravili poběhlci Efraimští: Vy Galádští jste u
prostřed Efraima a u prostřed Manassesa. 5 Odjali Galádští
též i brody Jordánské Efraimským. A bylo, že když kdo
z utíkajících Efraimských řekl: Nechať přejdu, řekli jemu
muži Galádští: Jsi-li Efratejský? Jestliže řekl: Nejsem, 6
Tedy řekli jemu: Rci hned Šibolet. I řekl: Sibolet, aniž dobře
mohl vyřknouti toho. Tedy pochytíce jej, zamordovali ho u
brodu Jordánského. I padlo toho času z Efraima čtyřidceti a
dva tisíce. 7 Soudil pak Jefte Izraele šest let; a umřel Jefte
Galádský, a pochován jest v jednom z měst Galádských. 8
Potom soudil po něm Izraele Abesam z Betléma. 9 A měl
třidceti synů a třidceti dcer, kteréž rozevdal od sebe, a třidceti
žen přivedl od jinud synům svým. I soudil Izraele sedm let.
10 A umřev Abesam, pochován jest v Betlémě. 11 Po něm
pak soudil Izraele Elon Zabulonský; ten soudil Izraele deset
let. 12 I umřel Elon Zabulonský, a pochován jest v Aialon, v
zemi Zabulon. 13 Potom soudil Izraele Abdon syn Hellelův
Faratonský. 14 Ten měl čtyřidceti synů a třidceti vnuků, kteříž
jezdili na sedmdesáti mezcích; i soudil Izraele osm let. 15
Umřev pak Abdon syn Hellelův Faratonský, pohřben jest v
Faraton, v zemi Efraim na hoře Amalechitské.

13 Tedy opět synové Izraelští činili to, což jest zlého před
očima Hospodinovýma, i vydal je Hospodin v ruce
Filistinských za čtyřidceti let. 2 Byl pak muž jeden z Zaraha,
z čeledi Dan, jménem Manue, jehož manželka byla neplodná
a nerodila. 3 I ukázal se anděl Hospodinův ženě té a řekl jí:
Aj, nyní jsi neplodná, aniž jsi rodila; počneš pak a porodíš
syna. 4 Protož nyní vystříhej se, abys vína nepila aneb
nápoje opojného, a abys nejedla nic nečistého. 5 Nebo
aj, počneš a porodíš syna, a břitva ať nevchází na hlavu
jeho, nebo bude to dítě od života Nazarejský Boží, a tenť
počne vysvobozovati Izraele z ruky Filistinských. 6 I přišla
žena a pověděla to muži svému, řkuci: Muž Boží přišel ke
mně, jehož obličej byl jako obličej anděla Božího, hrozný
velmi, a neotázala jsem se jeho, odkud by byl, ani mi svého
jména neoznámil. 7 Ale řekl mi: Aj, počneš a porodíš syna,
protož nyní nepí vína aneb nápoje opojného, aniž jez co
nečistého, nebo to dítě od života bude Nazarejský Boží až
do dne smrti své. 8 Tedy Manue modlil se Hospodinu a řekl:
Vyslyš mne, můj Pane, prosím, nechť muž Boží, kteréhož
jsi byl poslal, zase přijde k nám, a naučí nás, co máme
dělati s dítětem, kteréž se má naroditi. 9 I vyslyšel Bůh
hlas Manue; nebo přišel anděl Boží opět k ženě té, když
seděla na poli. Manue pak muž její nebyl s ní. 10 A protož s
chvátáním běžela žena ta, a oznámila muži svému, řkuci
jemu: Hle, ukázal se mi muž ten, kterýž byl ke mně prvé
přišel. 11 Vstav pak Manue, šel za manželkou svou, a přišed
k muži tomu, řekl jemu: Ty-li jsi ten muž, kterýž jsi mluvil k
manželce mé? Odpověděl: Jsem. 12 I řekl Manue: Nechť se
nyní stane slovo tvé, ale jaká péče o to dítě a správa při
něm býti má? 13 Odpověděl anděl Hospodinův Manue: Ode
všeho toho, o čemž jsem oznámil ženě, ať se ona vystříhá.
14 Ničeho, což pochází z vinného kmene, ať neužívá, to
jest, vína aneb nápoje opojného ať nepije, a nic nečistého
ať její; cožkoli jsem jí přikázal, ať ostříhá. 15 Tedy řekl
Manue andělu Hospodinovu: Medle, nechť tě pozdržíme,
a připravímeť kozlíka. 16 I odpověděl anděl Hospodinův
Manue: Bys mne i pozdržel, nebudut' jísti pokrmu tvého,
ale jestliže připravíš obět zápalnou, Hospodinu ji obětuj.
Nebo nevěděl Manue, že byl anděl Hospodinův. 17 Řekl opět
Manue andělu Hospodinovu: Jaké jest jméno tvé, abychom,
když se naplní řeč tvá, poctili tebe? 18 Jemuž odpověděl
anděl Hospodinův: Proč se ptáš na jméno mé, kteréž jest
divné? 19 Vzav tedy Manue kozlíka a obět suchou, obětoval
to na skále Hospodinu, a on divnou věc učinil, an na to hledí
Manue a manželka jeho. 20 Nebo když vstupoval plamen
s oltáře k nebi, vznesl se anděl Hospodinův v plameni s
oltáře, Manue pak a manželka jeho vidouce to, padli na tvář
svou na zemi. 21 A již se více neukázal anděl Hospodinův
Manue ani manželce jeho. Tedy porozuměl Manue, že byl
anděl Hospodinův. 22 I řekl Manue manželce své: Jistě my
zemřeme, nebo jsme Boha viděli. 23 Jemuž odpověděla
manželka jeho: Kdyby nás chtěl Hospodin usmrtiti, nebyl by
přijal z rukou našich oběti zápalné a suché, aniž by nám byl
ukázal čeho toho, aniž by na tento čas byl nám ohlásil věcí
takových. 24 A tak žena ta porodila syna a nazvala jméno
jeho Samson. I rostlo dítě, a žehnal jemu Hospodin. 25 I
počal ho Duch Hospodinův ponoukati v Mahane Dan, mezi
Zaraha a Estaol.

14 Šel pak Samson do Tamnata, a uzřel tam ženu ze
dcer Filistinských. 2 A navrátiv se, oznámil otci svému
a mateři své, řka: Viděl jsem ženu v Tamnata ze dcer
Filistinských, protož nyní vezměte mi ji za manželku. 3 I
řekl mu otec jeho a matka jeho: Zdali není mezi dcerami
bratří tvých a ve všem lidu mém ženy, že sobě vzíti chceš
manželku z Filistinských neobřezaných? Odpověděl Samson
otci svému: Tuto vezměte mi, nebť mi se líbí. 4 Otec pak jeho
a matka jeho nevěděli, by to od Hospodina bylo, a že příčiny
hledá od Filistinských; nebo toho času panovali Filistinští
nad Izraelem. 5 Tedy šel Samson a otec jeho i matka
jeho do Tamnata. Když pak přišli k vinicím Tamnatským,

a aj, lev mladý řvoucí potkal se s ním. 6 I sstoupil na něj
Duch Hospodinův, a roztrhl lva, jako by roztrhl kozelce,
ačkoli nic neměl v rukou svých. A neoznámil otci ani mateři
své, co učinil. 7 Přišed tedy, mluvil s ženou tou, a líbila se
Samsonovi. 8 Navracuje se pak po několika dnech, aby ji
pojal, uchýlil se, aby pohleděl na mrtvého lva, a aj, v těle
jeho byl roj včel a med. 9 A vybrav jej na ruce své, šel cestou
a jedl; a přišed k otci svému a mateři své, dal jim, i jedli. Ale
nepověděl jim, že z mrtvého lva vyňal ten med. 10 Tedy
šel otec jeho k ženě té, a učinil tam Samson hody, nebo
tak činívali mládenci. 11 Když pak jej viděli tam, vybrali z
sebe třidceti tovaryšů, aby byli při něm. 12 I řekl jim Samson:
Vydám vám pohádku, kterouž jestliže mi právě vysvětlíte za
sedm dní těchto hodů a uhodnete, dám vám třidceti čechlů a
třidcatero roucho proměnné. 13 Jestliže mi pak nebudete
moci uhodnouti, dáte vy mně třidceti čechlů a třidcatero
roucho proměnné. Kteříž odpověděli jemu: Vydej pohádku
svou, ať ji slyšíme. 14 I řekl jim: Z zžírajícího vyšel pokrm, a
z silného vyšla sladkost. I nemohli uhodnouti pohádky té
za tři dni. 15 Stalo se pak dne sedmého, (nebo byli řekli
ženě Samsonově: Namluv muže svého, ať nám vyloží tu
pohádku, ať nespálíme tě i domu otce tvého ohněm. Proto-
liž, abyste našeho statku dostali, pozvali jste nás? Èi co? 16
I plakala žena Samsonova na něj, řkuci: Jistě nenávidíš mne
a nemiluješ mne; pohádku jsi vydal synům lidu mého, a mně
jí nechceš povědíti. Kterýž řekl jí: Hle, otci mému a mateři
neoznámil jsem, a tobě mám povědíti? 17 I plakala na něj
do sedmého dne, v nichž měli hody). Dne tedy sedmého
pověděl jí, nebo trápila jej; kterážto oznámila pohádku synům
lidu svého. 18 Muži tedy města toho dne sedmého, prvé
než slunce zapadlo, řekli jemu: Co sladšího nad med, a
co silnějšího nad lva? Kterýž řekl jim: Byste byli neorali
mou jalovičkou, neuhodli byste pohádky mé. 19 I sstoupil
na něj Duch Hospodinův, a šel do Aškalon, a pobil z nich
třidceti mužů. A vzav loupeže jejich, dal šaty proměnné těm,
jenž uhodli pohádku, a rozhněvav se velmi, odšel do domu
otce svého. 20 Žena pak Samsonova dostala se jednomu z
tovaryšů jeho, kteréhož on byl k sobě připojil.

15 Stalo se pak po několika dnech, v čas žně pšeničné,
že chtěje navštíviti Samson ženu svou, a přinésti s
sebou kozlíka, řekl: Vejdu k ženě své do pokoje. A nedopustil
mu otec její vjíti. 2 I řekl otec její: Domníval jsem se zajisté,
že ji máš v nenávisti, protož dal jsem ji tovaryši tvému. Zdaliž
není sestra její mladší pěknější než ona? Nechať jest tedy
tvá místo oné. 3 I řekl jim Samson: Nebuduť já potom vinen
Filistinským, když jim zle učiním. 4 Odšed tedy Samson,
nalapal tři sta lišek, a vzav pochodně, obrátil jeden ocas
k druhému, a dal vše jednu pochodni mezi dva ocasy do
prostředka. 5 Potom zapálil ty pochodně, a pustil do obilí
Filistinských, a popálil, jakž sžaté tak nesžaté, i vinice i
olivoví. 6 I řekli Filistinští: Kdo je to učinil? Jimž odpovědíno:
Samson zeť Tamnejského, proto že vzal ženu jeho a dal ji
tovaryši jeho. Tedy přišedše Filistinští, spálili ji ohněm i otce
jejího. 7 Tedy řekl jim Samson: Ač jste učinili tak, však až
se lépe vymstím nad vámi, teprv přestanu. 8 I zbil je na
hnátích i na bedrách porážkou velikou, a odšed, usadil se
na vrchu skály Etam. 9 Pročež vytáhli Filistinští, a rozbivše
stany proti Judovi, rozložili se až do Lechi. 10 Muži pak
Juda řekli: Proč jste vytáhli proti nám? I odpověděli: Vytáhli
jsme, abychom svázali Samsona, a učinili jemu tak, jako
on nám učinil. 11 Tedy vyšlo tři tisíce mužů Juda k vrchu
skály Etam, a řekli Samsonovi: Nevíš-liž, že panují nad
námi Filistinští? Pročež jsi tedy nám to učinil? I odpověděl
jim: Jakž mi učinili, tak jsem jim učinil. 12 Řekli také jemu:
Přišli jsme, abychom tě svázali a vydali v ruku Filistinským.
Tedy odpověděl jim Samson: Přisáhněte mi, že vy se na
mne neobořite. 13 Tedy mluvili jemu, řkouce: Nikoli, jediné
tuze svížíce, vydáme tě v ruku jejich, ale nezabijeme tě. I
svázali ho dvěma provazy novými, a svedli jej s skály. 14
Kterýž když přišel až do Lechi, Filistinští radostí křičeli proti
němu. Přišel pak na něj Duch Hospodinův, a učiněni jsou
provazové, kteříž byli na rukou jeho, jako niti lněné, když v
ohni hoří, i spadli svazové s rukou jeho. 15 Tedy našel čelist
osličí ještě vlhkou, a vztáh ruku svou, vzal ji a pobil ní tisíc
mužů. 16 Protož řekl Samson: Èelistí osličí hromadu jednu,
nýbrž dvě hromady, čelistí osličí zbil jsem tisíc mužů. 17 A
když přestal mluviti, povrhl čelist z ruky své, a nazval to
místo Ramat Lechi. 18 Žíznil pak velice, i volal k Hospodinu
a řekl: Ty jsi učinil skrze ruce služebníka svého vysvobození
toto veliké, nyní pak již žízní umru, aneb upadnu v ruku těch
neobřezaných. 19 Tedy otevřel Bůh skálu v Lechi, i vyšly z ní
vody, a napil se; i okřál, a jako ožil. Protož nazval jméno její
studnice vzývajícího, kteráž jest v Lechi až do dnešního dne.
20 Soudil pak Izraele za času Filistinských dvadceti let.

16 Odšel pak Samson do Gázy, a uzřev tam ženu
nevěstku, všel k ní. 2 I povědíno obyvatelům Gázy:
Samson přišel sem. Kteříž obeslavše se, stráhli na něj v
bráně města přes celou noc, a stavěli se tiše té celé noci,
řkouce: Až ráno zabijeme jej. 3 Spal pak Samson až do půl
noci, a o půl noci vstal, a pochytiv vrata brány městské s
oběma veřejemi a s závorou, vložil na ramena svá a vnesl
je na vrch hory, kteráž byla naproti Hebronu. 4 Potom pak

zamiloval ženu v údolí Sorek, jejíž jméno bylo Dalila. 5 I přišli
knížata Filistinská k ní a řekli jí: Oklamej ho a zvěz, v čem
jest síla jeho tak veliká, a jak bychom přemohli jej, abychom
svížíce, skrotili jej; tobě pak jeden každý z nás dáme tisíc
a sto lotů stříbra. 6 Tedy řekla Dalila Samsonovi: Prosím,
oznam mi, v čem jest tak veliká síla tvá, a čím bys svázán a
zemdlen býti mohl? 7 Odpověděl jí Samson: Kdyby mne
svázali sedmi houžvemi surovými, kteréž ještě neuschly,
tedy zemdlím, a budu jako jiný člověk. 8 I přinesli jí knížata
Filistinská sedm houžví surových, kteréž ještě neuschly, a
svázala ho jimi. 9 (V zálohách pak nastrojeni byli někteří u ní
v komoře.) I řekla jemu: Filistinští na tě, Samsone. A on
roztrhl houžve, jako by přetrhl nit koudelnou, přistrče k ohni,
a není poznána síla jeho. 10 Tedy řekla Dalila Samsonovi:
Aj, oklamals mne a lživě jsi mi mluvil. Prosím, oznam mi
nyní, čím bys mohl svázán býti? 11 Kterýž odpověděl jí:
Kdyby mne tuze svázali novými provazy, jimiž by ještě nic
děláno nebylo, tedy zemdlím a budu jako kdokoli jiný z lidí.
12 I vzala Dalila provazy nové a svázala ho jimi, a řekla jemu:
Filistinští na tě, Samsone. (Zálohy pak nastrojeny byly v
komoře.) I roztrhl je na rukou svých jako nitku. 13 Tedy řekla
Dalila Samsonovi: Až dosavad jsi mne svodil, a mluvils mi
lež. Povězižmi, čím bys svázán býti mohl. Odpověděl jí:
Kdybys přivila sedm pramenů z vlasů hlavy mé k vratidlu
tkadlcovskému. 14 Což učinivši, zarazila hřebem, a řekla
jemu: Filistinští na tě, Samsone. A procítiv ze sna svého,
vytrhl hřeb, osnovu i s vratidlem. 15 Opět řekla jemu: Kterak
ty pravíš: Miluji tě, poněvadž srdce tvé není se mnou? Již jsi
mne potřikrát oklamal a neoznámils mi, v čem jest tak veliká
síla tvá. 16 Když tedy trápila jej slovy svými každého dne,
a obtěžovala jej, umdlena jest duše jeho, jako by již měl
umříti. 17 I otevřel jí cele srdce své a řekl jí: Břitva nevešla
nikdy na hlavu mou, nebo Nazarejský Boží jsem od života
matky své. Kdybych oholen byl, odešla by ode mne síla
má, a zemdlel bych a byl jako jiný člověk. 18 Viduci pak
Dalila, že by cele otevřel jí srdce své, poslala a zavolala
knížat Filistinských těmi slovy: Podťe ještě jednou, nebo
otevřel mi cele srdce své. Tedy přišli knížata Filistinská k ní,
nesouce stříbro v rukou svých. 19 I uspala ho na klíně svém
a povolala holiče, i dala oholiti sedm pramenů vlasů hlavy
jeho. I počala jím strkati, když odešla od něho síla jeho. 20 A
řekla: Filistinští na tě, Samsone. Procítiv pak ze sna svého,
řekl: Vyjdu jako i prvé, a probiji se skrze ně. Nevěděl však,
že Hospodin odstoupil od něho. 21 Tedy javše ho Filistinští,
vyloupili mu oči, a dovedše ho do Gázy, svázali jej dvěma
řetězy železnými. A mlel v domě vězňů. 22 Potom počaly
mu vlasy na hlavě odrostati po oholení. 23 Knížata pak
Filistinská shromáždili se, aby obětovali obět velikou bohu
svému Dágonovi a aby se veselili; nebo řekli: Dalť jest bůh
náš v ruce naše Samsona nepřítele našeho. 24 A když uzřel
jej lid, chválili boha svého; nebo pravili: Dalť jest bůh náš v
ruce naše nepřítele našeho a zhoubce země naší, kterýž
mnohé z našich zmordoval. 25 I stalo, když se rozveselilo
srdce jejich, že řekli: Zavolejte Samsona, aby kratochvílil
před námi. Tedy povolali Samsona z domu vězňů, aby hral
před nimi; i postavili ho mezi sloupy. 26 Nebo řekl Samson
pacholeti, kteréž ho za ruku vodilo: Přiveďmne, ať mohu
omakati sloupy, na nichž dům stojí, a zpodepříti se na ně. 27
Dům pak plný byl mužů a žen, a byla tam všecka knížata
Filistinská, ano i na vrchu okolo tří tisíc mužů a žen, kteříž
dívali se, když Samson hral. 28 I volal Samson k Hospodinu,
a řekl: Panovníče Hospodine, prosím, rozpomeň se na mne,
a posilni mne, žádám, toliko aspoň jednou, ó Bože, abych se
jednou pomstíti mohl za své obě oči nad Filistinskými. 29
Objav tedy Samson oba sloupy prostřední, na nichž dům
ten stál, zpolehl na ně, na jeden pravou a na druhý levou
rukou svou. 30 Potom řekl Samson: Nechť umře život můj
s Filistinskými. A nalehl silně, i padl dům na knížata a na
všecken lid, kterýž byl v něm; i bylo mrtvých, kteréž pobil on
umíraje, více než těch, kteréž pobil, živ jsa. 31 Tedy přišli
přátelé jeho, a všecken dům otce jeho, a vzavše jej, odešli,
a pochovali jej mezi Zaraha a Estaol v hrobě Manue otce
jeho. A on soudil lid Izraelský dvadceti let.

17 Byl pak muž nějaký s hory Efraim, jehož jméno bylo
Mícha. 2 Kterýž řekl matce své: Ten tisíc a sto
stříbrných, kteříž vzati byli tobě, pro něž jsi zlořečila a
mluvilas přede mnou, hle, stříbro to u mne jest, já jsem
je vzal. I řekla matka jeho: Požehnaný jsi, synu můj, od
Hospodina. 3 Navrátil tedy ten tisíc a sto stříbrných matce
své. I řekla matka jeho: Jižť jsem zajisté posvětila stříbro
to Hospodinu z ruky své, a tobě synu svému, aby udělán
byl obraz rytý a slitý. Protož nyní dám je tobě. 4 On pak
navrátil to stříbro matce své, z něhož vzala matka jeho dvě
stě stříbrných, a dala zlatníku. I udělal z nich obraz rytý a
slitý, kterýž byl v domě Míchově. 5 Měl pak ten Mícha chrám
bohů, i udělal efod a terafim, a naplnil ruce jednoho z synů
svých, aby mu byl knězem. 6 Toho času nebylo krále v
Izraeli; jeden každý, což se mu za dobré vidělo, to činil. 7
Byl pak mládenec z Betléma Judova, totiž z čeledi Judovy,
kterýž, jsa Levíta, byl tam pohostinu. 8 Odšel tedy člověk ten
z města Betléma Judova, aby byl pohostinu, kdež by se mu
koli nahodilo. I přišel na horu Efraim, až k domu Míchovu, jda
cestou svou. 9 Jemuž řekl Mícha: Odkud jdeš? Odpověděl

mu: Já jsem Levíta, z Betléma Judova beru se, abych byl
pohostinu, kdež by mi se koli nahodilo. 10 I řekl jemu Mícha:
Zůstaň u mne, a buď mi za otce a za kněze, a buduť dávati
deset stříbrných na každý rok, a dvoje roucho i stravu tvou. I
šel Levíta. 11 Líbilo se pak Levítovi zůstati u muže toho, a byl
u něho mládenec ten, jako jeden z synů jeho. 12 I posvětil
Mícha rukou Levíty, a byl mu mládenec ten za kněze; i bydlil
v domě jeho. 13 Řekl pak Mícha: Nyníť vím, že mi dobře
učiní Hospodin, proto že mám toho Levítu za kněze.

18 V těch dnech nebylo krále v Izraeli, a toho času
pokolení Dan hledalo sobě dědičného místa k bydlení,
nebo se mu ještě nebylo dostalo dílu u prostřed synů
Izraelských až do dne toho. 2 Tedy poslali synové Dan z
čeledi své pět mužů z končin svých, mužů silných z Zaraha a
Estaol, aby spatřili zemi a pilně prohlédli ji, a řekli jim: Jděte,
shlédněte zemi. Kteřížto když přišli na horu Efraim až do
domu Míchova, přenocovali tam. 3 Když pak byli blízko domu
Míchova, poznali hlas toho mládence Levíty, a uchýlivše se
tam, řekli jemu: Kdo tě sem přivedl? Co ty zde děláš? A co
ty zde máš? 4 Odpověděl jim: Toto mi a toto učinil Mícha, a
ze mzdy najal mne, abych byl jeho knězem. 5 I řekli jemu:
Porad' se, prosíme, s Bohem, abychom věděli, zdaří-li se
nám cesta naše, kterouž jdeme. 6 Odpověděl jim kněz: Jděte
v pokoji, Hospodinť spravuje cestu vaši, po níž jdete. 7 Tedy
odešlo pět mužů těch, a přišli do Lais, a viděli lid, kterýž tam
byl, bezpečně bydlící, vedlé obyčeje Sidonských v zahálce
a bezpečnosti, a že nebylo, co by je kormoutiti mělo v té
zemi, ani kdo by dědičně ujíti chtěl království. K tomu i od
Sidonských vzdáleni byli, aniž spříznění jaké s kým měli. 8
Když se pak navrátili k bratřím svým do Zaraha a Estaol,
řekli jim bratří jejich: Což vy? 9 I odpověděli: Vstaňte a
táhněme na ně, nebo shlédli jsme tu zemi, a aj, velmi dobrá
jest; a vy mlčíte? Nelenujtež se táhnouti, a vjíti k opanování
té země. 10 (Když přijdete, vejdete k lidu bezpečnému, a
do země prostranné;) nebo dal ji Bůh v ruku vaši, místo,
v němž není žádného nedostatku jakýchkoli věcí, kteréž
na zemi býti mohou. 11 Tedy vyšlo z čeledi Dan odtud,
totiž z Zaraha a Estaol, šest set mužů oděných v odění
válečné. 12 A vytáhše, položili se u Kariatjeharim Judova;
pročež nazvali to místo Mahane Dan až do dnešního dne, a
jest za Kariatjeharim. 13 A odtud táhnouce na horu Efraim,
přišli až k domu Míchovu. 14 I mluvilo těch pět mužů, kteříž
chodili k shlédnutí země Lais, a řekli bratřím svým: Víte-liž,
že v domích těchto jest efod a terafim, a rytina a slitina?
Protož nyní vězte, co máte činiti. 15 A uchýlivše se tam, vešli
do domu mládence Levíty v domě Míchově, a pozdravili
ho pokojně. 16 Ale šest set mužů oděných v zbroj svou
válečnou, kteříž byli z pokolení Dan, stáli přede dveřmi. 17 A
šedše pět mužů, kteříž chodili k shlédnutí země, vešli tam a
vzali rytinu a efod a terafim a slitinu; kněz pak stál u vrat
brány s šesti sty muži oděnými v zbroji. 18 A ti, kteříž vešli
do domu Míchova, vzali rytinu, efod a terafim, a slitinu. I řekl
jim kněz: Což to děláte? 19 Kteříž odpověděli: Mlč, vlož ruku
svou na ústa svá a pod' s námi, a budeš nám za otce a za
kněze. Což jest lépe tobě, knězem-li býti v domě jednoho
člověka, či býti knězem pokolení a čeledi v Izraeli? 20 I
zradovalo se srdce kněze, a vzav efod a terafim a rytinu, šel
u prostřed lidu toho. 21 A obrátivše se odešli, a pustili napřed
děti a dobytek, a což měli dražšího. 22 Když pak opodál byli
od domu Míchova, tedy muži, kteříž bydlili v domích blízkých
domu Míchova, shromáždili se a honili syny Dan. 23 I volali
za syny Dan. Kteříž ohlédše se, řekli Míchovi: Coztě, že jsi
jich tolik shromáždil? 24 Odpověděl: Bohy mé, kteréž jsem
udělal, vzali jste, i kněze, a odcházíte. Což pak již budu míti?
A ještě se ptáte: Coť jest? 25 Jemuž odpověděli synové Dan:
Hleďiž, ať více neslyšíme hlasu tvého za sebou, sic jináč
oboří se na vás muži hněviví, a ztratíš duši svou i duše domu
svého. 26 I brali se muži Dan cestou svou. A vida Mícha, že
by silnější byli nežli on, obrátiv se, šel do domu svého. 27
Oni pak vzavše, což byl udělal Mícha, i kněze, kteréhož
měl, přitáhli do Lais k lidu zahálivému a bezpečnému; i
pobili je ostrostí meče, a město vypálili ohněm. 28 A nebylo
žádného, kdo by jim spomohl; nebo daleko byl Sidon, aniž
měli spříznění s kterými lidmi. Město pak bylo v údolí, kteréž
jest v Betrohob. A vystavěvše zase město, bydlili v něm.
29 A nazvali jméno města toho Dan, od jména otce svého,
kterýž narozen byl Izraelovi, ješto prvé jméno města toho
bylo Lais. 30 Postavili pak sobě synové Dan tu rytinu, a
Jonatan syn Gersonův, syna Mojžíšova, on i synové jeho byli
kněžími v pokolení Dan, až do dne zajetí obyvatelů země.
31 Vystavili tedy sobě tu rytinu, kterouž udělal Mícha, a byla
tam po všecky dny, v nichž dům Boží byl v Sílo.

19 Stalo se také toho času, když krále nebylo v Izraeli,
že muž nějaký Levíta, jsa pohostinu při straně hory
Efraimské, pojal sobě ženu ženinu z Betléma Judova. 2
Kterážto ženina smilnila u něho. I odešla od něho do domu
otce svého do Betléma Judova, a byla tam plné čtyři měsíce.
3 Vstav pak muž její, šel za ní, aby namluvě ji, zase ji přivedl,
maje s sebou mládence svého a dva osly. Tedy ona uvedla
jej do domu otce svého. Kteréhož když uzřel otec té děvky,
zradoval se z příchodu jeho. 4 I zdržel jej tchán jeho, otec té
děvky, tak že pozůstal u něho za tři dni. Tu také jídali i píjeli i
nocovali. 5 Dne pak čtvrtého, když tím raněji vstali, vstal i on,

aby odšel. Tedy řekl otec té děvky k zeti svému: Posilni se
kouskem chleba, a potom půjdete. 6 Sedli tedy a pojedli oba
spolu, a napili se. Potom řekl otec děvky k muži: Posediž
medle, nýbrž pobuď přes noc, a buď mysli veselé. 7 Když
pak vstal ten muž, chtěje předce jíti, mocí jej zdržel test jeho.
A tak se vrátil a zůstal tu přes noc. 8 Potom dne pátého vstal
tím raněji, aby se bral. I řekl otec té děvky: Posilň se, prosím.
I prodlili, až se den nachýlil, nebo jedli oba. 9 Tedy vstal muž
ten, aby šel, on i ženina jeho i mládenec jeho. I řekl mu
tchán jeho, otec děvky: Aj, již se den nachýlil k večerou,
medle zůstaňte přes noc; aj, dokonává se den, pobuď přes
noc zde, a buď mysli veselé, a zítra tím raněji vypravíte se
na cestu svou, a půjdeš k příbytku svému. 10 On pak nechtěl
zůstati přes noc, ale vstav, odšel, a přišel proti Jebus, jenž
jest Jeruzalém, a s ním dva oslové s břemeny i ženina jeho.
11 Když pak byli blízko Jebus, a den se velmi nachýlil, řekl
mládenec pánu svému: Poď, prosím, obraťme se do města
toho Jebuzejského, abychom v něm přenocovali. 12 Jemuž
odpověděl pán jeho: Neobrátíme se do města cizozemců,
kteréž není synů Izraelských, ale půjdeme až do Gabaa. 13
Řekl ještě mládenci svému: Poď, abychom přišli k některému
z těch míst, a zůstali přes noc v Gabaa aneb v Ráma. 14
Pomíjejíce tedy, odešli, a zapadlo jim slunce blízko Gabaa,
kteréž jest Beniaminských. 15 I obrátili se tam, aby vejdouce,
zůstali přes noc v Gabaa. A když tam všel, posadil se na
ulici města, proto že nebyl, kdo by je přijal do domu a dal
jim nocleh. 16 A aj, muž starý vracoval se od práce své
s pole u večer, kterýž také byl s hory Efraimovy, a bydlil
pohostinu v Gabaa; ale lidé místa toho byli synové Jemini.
17 A když pozdvihl očí svých, uzřel muže toho pocestného
na ulici města. I řekl jemu ten stařec: Kam se béřeš, a odkud
jdeš? 18 Jemuž odpověděl: Jdeme z Betléma Judova až k
stranám hory Efraimovy, odkudž jsem; nebo jsem byl odšel
do Betléma Judova. Jduť pak do domu Hospodinova, a
není žádného, kdo by mne přijal do domu; 19 Ješto mám i
slámu a obrok pro osly své, tolikéž i chléb, ano i víno pro
sebe a děvku tvou, a mládence, kterýž jest s služebníkem
tvým, tak že v ničemž nemáme nedostatku. 20 I řekl muž
ten starý: Měj ty pokoj. Èehoť se koli nedostává, nechť já
to opatřím, ty toliko na ulici nezůstávej přes noc. 21 Tedy
uvedl jej do domu svého, a obrok dal oslům; potom umyvše
nohy své, jedli a pili. 22 A když očerstvili srdce své, aj, muži
města toho, muži nešlechetní, obklíčivše dům, tloukli na
dvéře a mluvili tomu muži starci, hospodáři domu, řkouce:
Vyveď muže toho, kterýž všel do domu tvého, abychom ho
poznali. 23 K nimžto vyšed muž ten, hospodář domu, řekl
jim: Nikoli, bratří moji, nečiňte, prosím, zlého, poněvadž všel
ten muž do domu mého, neprovodte nešlechetnosti té. 24
Aj, dceru svou, kteráž pannou jest, a ženinu jeho, ty hned
vyvedu, i ponížíte jich, aneb učiníte jim, což se vám za dobré
vidí; jen muži tomu nečiňte věci té hanebné. 25 Ale nechtěli
ho uposlechnouti muži ti. Pojav tedy muž ten ženinu svou,
vyvedl ji k nim ven, i poznali ji, a zle jí požívali přes celou
noc až do jitra; potom pustili ji, když počínalo zasvitávati. 26
V svitání pak přišla žena ta, a padši, ležela u dveří domu
toho muže, kdež byl pán její, až se rozednilo. 27 Když pak
vstal pán její ráno, otevřev dvéře domu, vycházel, aby se
bral dále cestou svou. A aj, žena ta, ženina jeho, ležela u
dveří domu, a ruce její byly na prahu. 28 Jížto řekl: Vstaň, a
poďme. A nic neodpověděla. Vzav tedy ji na osla, a vstav
muž ten, odšel k místu svému. 29 Když pak přišel do domu
svého, vzal meč, a pochytiv ženinu svou, rozsekal ji s kostmi
jejími na dvanácte kusů, a rozeslal ji po všech končinách
Izraelských. 30 A bylo, že kdožkoli uzřel, pravil: Nikdy se
nestalo ani vidíno bylo co podobného od toho času, jakž
vyšli synové Izraelští z země Egyptské, až do tohoto dne.
Posuďte toho pilně, poraďte se a promluvte o to.

20 I vyšli všickni synové Izraelští, a shromáždilo se všecko
množství jednomyslně od Dan až do Bersabé, i země
Galád, k Hospodinu do Masfa. 2 Kdežto postavili se přední
všeho lidu, všecka pokolení Izraelská v shromáždění lidu
Božího, čtyřikrát sto tisíc lidu pěšího válečného. 3 (Uslyšeli
pak synové Beniamin, že by sešli se synové Izraelští v
Masfa.) I řekli synové Izraelští: Povězte, kterak se stala
nešlechetnost ta? 4 I odpověděv muž Levíta, manžel ženy
zamordované, řekl: Do Gabaa kteréž jest Beniaminovo,
přišel jsem s ženinou svou, abych tam přenocoval. 5 Tedy
povstavše proti mně muži Gabaa, obklíčili mne v domě v
noci, myslíce mne zamordovati, ženinu pak mou trápili, tak
že umřela. 6 Pročež vzav ženinu svou, rozsekal jsem ji na
kusy, a rozeslal jsem ji do všech krajin dědictví Izraelského;
nebo nešlechetnosti a mrzkosti se dopustili v Izraeli. 7 Aj,
všickni vy synové Izraelští jste; považte toho mezi sebou, a
raďte se o to. 8 A povstav všecken lid jednomyslně, řekli:
Nenavrátí se žádný z nás do příbytku svého, aniž odejde kdo
do domu svého. 9 Ale nyní toto učiníme Gabaa, losujíce proti
němu. 10 Vezmeme deset mužů ze sta po všech pokoleních
Izraelských, a sto z tisíce, a tisíc z desíti tisíců, aby dodávali
potravy lidu, kterýž by přitáhna do Gabaa Beniaminova,
pomstil všech nešlechetností jeho, kterýchž se dopustilo v
Izraeli. 11 I sebrali se všickni muži Izraelští na to město,
snesše se za jednoho člověka. 12 Poslala pak pokolení
Izraelská muže do všech čeledí synů Beniamin, řkouce:

Jaký to zlý skutek stal se mezi vámi? 13 Nyní tedy vydejte
ty muže bezbožné, kteříž jsou v Gabaa, ať je zbijeme a
odejmeme zlé z Izraele. Ale nechtěli Beniaminští slyšeti
hlasu bratří svých, synů Izraelských. 14 Nýbrž shromáždili
se synové Beniamin z měst svých do Gabaa, aby vytáhli k
boji proti synům Izraelským. 15 Toho dne načteno jest synů
Beniamin z měst jejich dvadceti šest tisíc mužů bojovných,
kromě obyvatelů Gabaa, jichž načteno bylo šest set mužů
vybraných. 16 Mezi kterýmžto vším lidem bylo sedm set
mužů vybraných, neužívajících pravé ruky své, z nichž každý
z praku kamením házeli k vlasu, a nechybovali se. 17 Mužů
pak Izraelských načteno jest kromě Beniaminských čtyřikrát
sto tisíc mužů bojovných; všickni tito byli muži udatní. 18
Vstavše pak, brali se do domu Boha silného, a tázali se
Boha, a řekli synové Izraelští: Kdo z nás půjde napřed k boji
proti synům Beniamin? I řekl Hospodin: Juda půjde napřed.
19 A tak ráno vstavše synové Izraelští, položili se proti
Gabaa. 20 I táhli muži Izraelští k boji proti synům Beniamin,
a sšikovali se muži Izraelští k bitvě proti Gabaa. 21 Vyšedše
pak synové Beniamin z Gabaa, porazili z Izraele toho dne
dvamecítma tisíc mužů na zem. 22 A posilnivše se muži lidu
Izraelského, spořádali se zase k boji na místě, na kterémž
se prvního dne zřídili. 23 Prvé pak šli synové Izraelští, a
plakali před Hospodinem až do večera. I tázali se Hospodina
těmi slovy: Půjdeme-li ještě k boji proti synům Beniamina
bratra našeho? Odpověděl Hospodin: Jděte proti nim. 24
Tedy potýkali se synové Izraelští s syny Beniamin druhého
dne. 25 A vyšedše synové Beniamin z Gabaa na ně druhého
dne, porazili z synů Izraelských opět osmnácte tisíc mužů
na zem, vše mužů bojovných. 26 Protož vstoupili všickni
synové Izraelští a všecken lid, a přišli do domu Boha silného.
I plakali, usadivše se tam před Hospodinem, a postili se toho
dne až do večera; obětovali též oběti zápalné a pokojné
před Hospodinem. 27 I tázali se synové Izraelští Hospodina,
(nebo tu byla truhla smlouvy Boží v těch dnech, 28 A Fínes
syn Eleazara, syna Aronova, stál před ní v ten čas), řkouce:
Půjdeme-li ještě k boji proti synům Beniamina bratra našeho,
čili tak necháme? Odpověděl Hospodin: Jděte, nebo zítra
dám je v ruku vaši. 29 Tedy Izraelští zdělali zálohy proti
Gabaa všudy vůkol. 30 I šli synové Izraelští proti synům
Beniamin dne třetího, a sšikovali se proti Gabaa, jako prvé
jednou i podruhé. 31 Vyšedše pak synové Beniamin proti
lidu, odtrhli se od města, a počali bíti a mordovati lidu, jako
prvé jednou i druhé po stezkách, (z nichž jedna šla k Bethel
a druhá do Gabaa), i po poli, a okolo třidcíti mužů z Izraele.
32 A řekli synové Beniamin: Padají před námi jako i prvé.
Synové pak Izraelští řekli byli: Utíkejme, abychom je odtrhli
od města až k stezkám. 33 A v tom všickni synové Izraelští
vstavše z místa svého, sšikovali se v Baltamar; zálohy také
Izraelovy vyskočily z místa svého z trávníků Gabaa. 34 Tedy
vyšlo proti Gabaa deset tisíc mužů vybraných ze všeho
Izraele, a bitva se rozmáhala; oni pak nevěděli o tom, že
je potkati mělo zlé. 35 I porazil Hospodin Beniamina před
Izraelem, a zbili synové Izraelští z Beniaminských dne toho
pětmecítma tisíc a sto mužů, vše bojovných. 36 A vidouce
synové Beniamin, že by poraženi byli, (nebo muži Izraelští
ustupovali z místa Beniaminským, ubezpečivše se na zálohy,
kteréž zdělali proti Gabaa. 37 Zálohy pak pospíšily a obořily
se na Gabaa, a rozvláčně troubivše zálohy, zbily všecko
město ostrostí meče. 38 Měli pak muži Izraelští s zálohami
jistý čas uložený, aby když by oni zapálili město, 39 Obrátili
se synové Izraelští k boji. Beniaminští pak počali bíti a
mordovati, a zbili z synů Izraelských okolo třidcíti mužů; nebo
řekli: Jistě že padají před námi jako v první bitvě. 40 Oheň
pak počal vzhůru jíti z města, a sloup dymový. A ohlédše se
Beniaminští zpět, uzřeli, an vstupuje oheň města k nebi.) 41
A že muži Izraelští obrátili se, i zděšeni jsou muži Beniamin,
nebo viděli, že zahynutí jim nastává. 42 I utíkali před muži
Izraelskými cestou ku poušti, a bojovníci postihali je, a kteří
z měst vyšli, mordovali je mezi sebou. 43 A tak obklíčili
Beniaminské, a honili i porazili je, od Manuha až naproti
Gabaa k východu slunce. 44 Tedy padlo Beniaminských
osmnácte tisíc mužů; všickni ti byli muži silní. 45 Těch
pak, kteříž obrátivše se, utíkali na poušť k skále Remmon,
zpaběrovali po cestách pět tisíc mužů; potom honili je až k
Gidom, a zbili z nich dva tisíce mužů. 46 A tak bylo všech,
kteříž padli v ten den z Beniaminských, pětmecítma tisíc
mužů bojovných, vše mužů silných. 47 I obrátilo se na poušť
a uteklo k skále Remmon šest set mužů, kteříž zůstali v
skále Remmon za čtyři měsíce. 48 Potom muži Izraelští
navrátili se k synům Beniamin, a zbili je ostrostí meče, tak
lidi v městech jako hovada, i všecko, což nalezeno bylo; také
i všecka města, kteráž ještě pozůstávala, ohněm vypálili.

21 Nadto každý z mužů Izraelských přísahou se byli
zavázali v Masfa, řkouce: Žádný z nás nedá dcery
své Beniaminským za manželku. 2 Protož všel lid do domu
Boha silného, a seděli tam až do večera před Bohem, a
pozdvihše hlasu svého, plakali pláčem velikým. 3 A řekli:
Proč Hospodine, Bože Izraelský, stalo se toto v Izraeli, aby
dnes ubylo jedno pokolení z Izraele? 4 Nazejtří pak ráno vstal
lid, a vzdělali tam oltář, a obětovali oběti zápalné a pokojné.
5 Řekli pak synové Izraelští: Jest-li kdo, ješto nepřišel
do shromáždění tohoto ze všech pokolení Izraelských k

Hospodinu? (Nebo se byli velice zapřisáhli proti tomu, kdož
by nepřišel k Hospodinu do Masfa, řkouce: Bez milosti ať
umře. 6 Nebo litujíce synové Izraelští Beniamina bratra
svého, řekli: Dnes vyhlazeno jest jedno pokolení z Izraele. 7
Jakž tedy učiníme s těmi ostatky, aby ženy měli, poněvadž
jsme se přísahou zavázali skrze Hospodina, že jim nedáme
dcer svých za manželky?) 8 Řekli tedy: Jest-li kdo z pokolení
Izraelských, ješto nepřišel k Hospodinu do Masfa? A aj,
nepřišel byl žádný do vojska z Jábes Galád do shromáždění.
9 Nebo když sečten byl lid, a aj, nebylo tam žadného z
obyvatelů Jábes Galád. 10 Protož poslalo tam shromáždění
to dvanácte tisíc mužů nejsilnějších, a přikázali jim, řkouce:
Jděte a pobíte obyvatele Jábes Galád ostrostí meče, ženy i
děti. 11 Toto pak učiníte: Všecky mužského pohlaví, a každou
ženu, kteráž muže poznala, zamordujete. 12 Nalezli tedy
mezi obyvateli Jábes Galád čtyři sta děveček panen, kteréž
nepoznaly muže, a přivedli je do vojska v Sílo, kteréž bylo v
zemi Kananejské. 13 Tedy poslalo všecko to shromáždění,
a mluvili k synům Beniamin, kteříž byli v skále Remmon,
a povolali jich v pokoji. 14 Protož navrátili se Beniaminští
toho času. I dali jim ženy, kteréž živé zachovali z žen Jábes
Galád, ale ani tak se jim nedostávalo jich. 15 Lidu pak
líto bylo Beniamina, proto že učinil Hospodin mezeru v
pokoleních Izraelských. 16 Řekli tedy starší shromáždění
toho: Jak učiníme s těmi pozůstalými, aby měli ženy? Nebo
vyhlazeny jsou ženy z pokolení Beniamin. 17 Řekli také:
Dědictví Beniaminovo pozůstalým náleží, aby nezahynulo
pokolení z Izraele. 18 My pak nemůžeme jim dáti dcer
svých za manželky; (nebo se byli přísahou zavázali synové
Izraelští, řkouce: Zlořečený buď, kdož by dal manželku
synům Beniamin.) 19 Potom řekli: Aj, slavnost Hospodinova
bývá v Sílo každého roku na místě, kteréž jest s půlnoční
strany domu Boha silného, k východu slunce cestě, kterouž
se chodí od domu Boha silného do Sichem, a Lebnu jest na
poledne. 20 Přikázali tedy synům Beniamin, řkouce: Jděte a
skrejte se v vinicích. 21 A šetřte, a aj, když vyjdou dcery
Sílo plésati v houfích, tedy vyskočíte z vinic a pochytíte
sobě každý manželku svou ze dcer Sílo, a odejdete do
země Beniamin. 22 Když pak přijdou otcové jejich aneb
bratří jejich, aby se před námi soudili, tedy řekneme jim:
Slitujte se nad námi místo nich, nebo v té válce nevzali
jsme pro každého z nich manželky; také jste vy jim nedali
jich, a tak nebudete nic vinni. 23 Tedy učinili tak synové
Beniamin, a přivedli sobě manželky vedlé počtu svého z
těch plésajících, kteréž uchvátili; a odšedše, navrátili se k
dědictví svému, a vzdělavše zase města svá, bydlili v nich.
24 A tak odešli odtud synové Izraelští toho času, jeden každý
k svému pokolení a k čeledi své; a vrátili se odtud jeden
každý k dědictví svému. 25 Těch dnů nebylo krále v Izraeli,
ale každý, což se mu vidělo, to činil.

Rút

1 Stalo se pak za času soudců, že byl hlad v zemi. I odšel
člověk z Betléma Judova, a bydlil pohostinu v krajině
Moábské s manželkou svou a se dvěma syny svými. **2**
Jméno pak muže toho Elimelech, a jméno ženy jeho Noémi,
jméno také dvou synů jeho Mahalon a Chelion, Efratejští
z Betléma Judova; a přišedše do krajiny Moábské, bydlili
tam. **3** Umřel pak Elimelech, muž Noémi; i pozůstala ona
s oběma syny svými. **4** Kteříž pojali sobě ženy Moábské;
jméno jedné bylo Orfa a jméno druhé Rut. I bydlili tam téměř
deset let. **5** Umřeli také oni oba dva, Mahalon i Chelion, a
zůstala žena ta po dvou synech svých a manželu svém. **6**
Tedy vstavši ona s nevěstami svými, navracela se z krajiny
Moábské; nebo slyšela v krajině Moábské, že Hospodin
navštívil lid svůj, dav jemu chléb. **7** Vyšedši tedy z místa, na
němž bydlila, a obě nevěsty její s ní, daly se na cestu, aby
se navrátily do země Judské. **8** Řekla pak Noémi oběma
nevěstám svým: Jděte, navraťte se jedna každá do domu
matky své. Učiniž Hospodin s vámi milosrdenství, jakož
jste i vy činili s mrtvými syny mými i se mnou. **9** Dejž vám
Hospodin, abyste nalezly odpočinutí, jedna každá v domě
muže svého. I políbila jich, ony pak pozdvihše hlasu svého,
plakaly. **10** A řekly jí: Obrátíme se raději s tebou k lidu tvému.
11 I řekla Noémi: Navraťte se, dcerky mé. Proč chcete jíti se
mnou? Zdaliž ještě budu míti syny, aby byli vaši muži? **12**
Navraťte se, dcerky mé, a odejděte, neboť jsem již stará k
vdání; nýbrž bych i řekla, že mám naději, bych i noci této
se vdala a syny zrodila, **13** Zdaž byste na ně čekaly, až by
dorostli? Zdaliž tou příčinou meškati se budete, abyste se
neměly vdáti? Ne tak, mé dcerky, nebo mé trápení větší
jest nežli vaše, proto že ruka Hospodinova jest proti mně.
14 Ony pak pozdvihše hlasu, opět plakaly. A Orfa políbivši
svegruši svou, odešla, Rut pak přídržela se jí. **15** Kteréžto
řekla Noémi: Aj, přítelkyně tvá navrátila se k lidu svému a k
bohům svým, navratiž se také za ní. **16** Ale Rut řekla: Nenuť
mne, abych tě opustiti a od tebe odjíti měla. Nebo kamž se
koli obrátíš, půjdu, a kdekoli bydliti budeš, i já bydliti budu;
lid tvůj lid můj, a Bůh tvůj Bůh můj. **17** Kdekoli umřeš, umru,
a tu pochována budu. Toto mi učiň Hospodin, a toto přidej,
že toliko smrt rozdělí mne s tebou. **18** Tedy viduci, že se na
tom ustavila, aby šla s ní, přestala k ní mluviti. **19** I šly obě
dvě spolu, až přišly k Betlému. I stalo se, že když přišly do
Betléma, roznesla se pověst o nich po všem městě, a pravili:
To-li jest ta Noémi? **20** Jimž ona řekla: Nenazývejte mne
Noémi, říkejte mi Mara; nebo hořkostí velikou naplnil mne
Všemohoucí. **21** Vyšla jsem plná, teď pak prázdnou mne
zase Hospodin přivedl. Pročež tedy nazýváte mne Noémi,
poněvadž mne Hospodin ssoužil, a Všemohoucí mne znuzil?
22 A navrátila se Noémi s Rut Moábskou, nevěstou svou;
navrátila se pak z krajiny Moábské. I přišly do Betléma, když
počínali žíti ječmene.

2 Měla pak Noémi přítele po manželu svém, muže mocného
z čeledi Elimelechovy, jménem Bóza. **2** I řekla Rut
Moábská Noémi: Nechť medle jdu na pole sbírati klasů
za tím, kdož by mi toho přál. Jížto ona řekla: Jdi, dcero
má. **3** Šla tedy, a přišedši, sbírala klasy na poli za ženci.
Přihodilo se pak, že přišla na díl pole toho, kteréž přináleželo
Bózovi, jenž byl z čeledi Elimelechovy. **4** A v tom přišel
Bóz z Betléma, a řekl žencům: Hospodin s vámi. Kteříž
odpověděli jemu: Požehnejž tobě Hospodin. **5** I řekl Bóz
služebníku svému, kterýž postaven byl nad ženci: Èí jest
tato mladice? **6** Odpověděl služebník ten, kterýž postaven
byl nad ženci, a řekl: Jest mladice Moábská, kteráž přišla s
Noémi z země Moábské. **7** A řekla mi: Prosím, nechť sbírám
a shromažďuji klasy mezi snopy za ženci. A přišedši, trvá
od jitra až dosavad, kromě že na chvilku doma pobyla. **8**
Tedy řekl Bóz k Rut: Slyš, dcero má, nechoď sbírati na jiné
pole, aniž odcházej odsud, ale přídrž se teď děvek mých. **9**
Zůstávej na tom poli, na němž budou žíti, a choď za nimi,
nebo jsem přikázal služebníkům svým, aby se tebe žádný
nedotýkal. Bude-liť se chtíti píti, jdi k nádobám, a napí se té
vody, kteréž by navážili služebníci moji. **10** Tedy ona padla
na tvář svou, a schýlivši se k zemi, řekla jemu: Odkudž
mi to, že jsem nalezla milost před tebou, abys se známil
ke mně, kteráž jsem cizozemka. **11** Odpověděl Bóz a řekl:
O všemť mi oznámeno jest, co jsi koli činila svegruši své
po smrti muže svého, a že opustivši otce svého a matku
svou, i zemi, v kteréžs se narodila, šla jsi mezi lid, kteréhožs
prvé neznala. **12** Odplatiž tobě Hospodin za skutek tvůj, a
budiž mzda tvá dokonalá od Hospodina Boha Izraelského,
poněvadž jsi přišla, abys pod křídly jeho doufala. **13** Kterážto
řekla: Nalezla jsem milost před tebou, pane můj, poněvadž
jsi mne potěšil, a mluvils k srdci děvky své, ješto nejsem
podobná jedné z děvek tvých. **14** Tedy řekl jí Bóz: Když
bude čas jísti, přistup sem, a pojez chleba, a omoč skyvu
svou v octě. I posadila se při žencích, a podal jí pražmy;
ona pak jedla až do sytosti, a ještě jí zbylo. **15** I vstala, aby
sbírala. Přikázal pak Bóz služebníkům svým, řka: Byť pak
i mezi snopy sbírala, nezbraňujte jí. **16** Nýbrž naschvál jí
upouštějte z snopů a nechávejte, ať sbírá, a nedomlouvejte
jí. **17** Sbírala tedy na poli tom až do večera, a což sebrala, to
vymlátila; i byla téměř míra efi ječmene. **18** Kterýž vzavši,

přišla do města, a viděla svegruše její to, což nasbírala.
Vyňala také a dala jí to, což pozůstalo po nasycení jejím. 19
I řekla jí svegruše její: Kdes sbírala dnes, a kdes pracovala?
Budiž požehnaný ten, kterýž tě přijal. Tedy oznámila svegruši
své, u koho pracovala, řkuci: Jméno muže, u kteréhož jsem
pracovala dnes, jest Bóz. 20 I řekla Noémi nevěstě své:
Požehnanýť jest od Hospodina, že nepřestal milosrdenství
svého nad živými i mrtvými. I to ještě k ní řekla Noémi: Blízký
přítel náš a z příbuzných našich jest muž ten. 21 Řekla jí
také Rut Moábská: I to mi ještě řekl: Èeládky mé přídrž
se, dokavadž by všeho, což mého jest, nedožali. 22 Tedy
řekla Noémi Rut nevěstě své: Dobré jest tedy, dcero má,
abys vycházela s děvečkami jeho, ať by na jiném poli něco
nepřekazili. 23 A tak se přídržela Rut děvek Bózových, a
sbírala klasy, dokudž nesžali ječmene a pšenice, a bydlela u
svegruše své.

3 Řekla jí potom Noémi svegruše její: Má dcero, nemám-liž
pohledati tobě odpočinutí, aby tobě dobře bylo? 2 Anobrž
zdaliž Bóz ten příbuzný náš, s jehož jsi děvečkami byla,
nebude víti ječmene na humně noci této? 3 Protož umej se
a pomaž, roucho své také oblec, a jdi na humno, však tak,
aby nebylo známé muži tomu, prvé než by přestal jísti a píti.
4 A když půjde ležeti, znamenej místo, na kterémž lehne,
a přijduc, pozdvihneš pláště u noh jeho, a tu se položíš;
on pak oznámí tobě, co bys měla činiti. 5 Jížto Rut řekla:
Cokoli mi rozkážeš, učiním. 6 Šla tedy na to humno, a
učinila všecko, což jí rozkázala svegruše její. 7 Když pak
pojedl Bóz a napil se, a rozveselilo se srdce jeho, šel spáti
vedlé stohu; přišla i ona tiše, a pozdvihši pláště u noh jeho,
položila se. 8 A když bylo o půl noci, ulekl se muž ten a
zchopil se, a aj, žena leží u noh jeho. 9 I řekl: Kdo jsi ty?
A ona odpověděla: Já jsem Rut, děvka tvá. Vztáhni křídlo
pláště svého na děvku svou, nebo příbuzný jsi. 10 A on řekl:
Požehnaná jsi ty od Hospodina, dcero má. Větší jsi nyní
pobožnosti dokázala, nežli prvé, že jsi nehledala mládenců
bohatých aneb chudých. 11 Protož nyní, dcero má, neboj
se; vše, čehož žádáš, učiním tobě, nebo víť všecko město
lidu mého, že jsi ty žena šlechetná. 12 A také jest to pravé,
že jsem příbuzný tvůj, ale jestiť příbuzný bližší nežli já. 13
Odpočiniž tu přes noc, a když bude ráno, jestližeť on bude
chtíti práva příbuznosti k tobě užiti, dobře, nechť užive.
Pakliť nebude chtíti práva užiti k tobě, já právem příbuznosti
pojmu tebe, živť jest Hospodin. Spiž tu až do jitra. 14 A tak
spala u noh jeho až do jitra. Potom vstala prvé, nežli by
kdo poznati mohl bližního svého; nebo pečoval Bóz, aby
někdo nezvěděl, že přišla žena ta na humno. 15 A řekl:
Přines loktušku, kterouž se odíváš, a drž ji. A když ji držela,
naměřiv jí šest měr ječmene, vložil na ni. I vešla do města.
16 A přišla k svegruši své. Kteráž řekla: Kdo jsi ty, dcero má?
I vypravovala jí všecko, což jí učinil muž ten. 17 A řekla: Šest
měr těchto ječmene dal mi, nebo řekl ke mně: Nenavrátíš se
prázdná k svegruši své. 18 I řekla jí Noémi: Počekej, dcero
má, až porozumíš, jak to padne; neboť neobleví muž ten, až
tu věc dnes k místu přivede.

4 Tedy Bóz všed do brány, posadil se tam. A aj, příbuzný
ten, o němž on byl mluvil, šel tudy. I řekl jemu: Pod' sem,
a posed' tuto. Kterýž zastaviv se, sedl. 2 A vzav Bóz deset
mužů z starších města toho, řekl: Posaďte se tuto. I posadili
se. 3 Tedy řekl příbuznému tomu: Díl pole, kteréž bylo bratra
našeho Elimelecha, prodala Noémi, kteráž se navrátila z
krajiny Moábské. 4 A já jsem umínil netajiti toho před tebou,
a pravímť: Ujmi pole to před přísedícími těmito a staršími
lidu mého. Jestliže chceš koupiti, kup; pakli nekoupíš, oznam
mi. Nebo vím, že kromě tebe není žádného, kterýž by měl
právo koupiti je, a já jsem po tobě. Tedy on řekl: Já koupím.
5 I řekl Bóz: Když ujmeš pole to od Noémi, tedy i Rut
Moábskou, manželku mrtvého, sobě pojmeš, abys vzbudil
jméno mrtvého v dědictví jeho. 6 Odpověděl příbuzný ten:
Nemohuť koupiti, abych snad nezahladil dědictví svého. Uživ
ty práva příbuznosti mé, nebo já ho nemohu užiti. 7 (Byl pak
ten obyčej od starodávna v Izraeli při koupi a směnách, ku
potvrzení všelijakého jednání, že szul jeden obuv svou, a dal
ji druhému. A to bylo na svědectví té věci v Izraeli.) 8 Protož
řekl příbuzný Bózovi: Ujmi ty. I szul obuv svou. 9 Tedy řekl
Bóz starším těm a všemu lidu: Vy svědkové jste dnes, že
jsem ujal všecko, což bylo Elimelechovo, i všecko to, což
bylo Chelionovo a Mahalonovo, od Noémi. 10 Ano i Rut
Moábskou, ženu Mahalonovu, vzal jsem sobě za manželku,
abych vzbudil jméno mrtvého v dědictví jeho, a aby nebylo
zahlazeno jméno mrtvého z bratří jeho, a z brány místa jeho.
Vy svědkové jste dnes toho. 11 I řekl všecken lid, kterýž
byl v bráně města, i starší: Svědkové jsme. Dejž Hospodin,
aby žena vcházející do domu tvého byla jako Ráchel a jako
Lía, kteréžto dvě vzdělaly dům Izraelský. Počínejž sobě
zmužile v Efratě, a dosáhni jména v Betlémě. 12 A ať jest
dům tvůj jako dům Fáresa, (kteréhož porodila Támar Judovi,
) z semene toho, kteréž by dal tobě Hospodin s mladicí
touto. 13 A tak Bóz pojal sobě Rut, a byla manželkou jeho.
A když všel k ní, dal jí to Hospodin, že počala a porodila
syna. 14 I řekly ženy Noémi: Požehnaný Hospodin, kterýž
nedopustil toho, abys měla zbavena býti příbuzného v tento
čas, tak aby trvalo v Izraeli jméno jeho. 15 Ont' očerství

duši tvou, a chovati tě bude v starosti tvé; nebo nevěsta
tvá, kteráž tě miluje, porodila ho, kteráž tobě lepší jest,
nežli sedm synů. **16** Tedy vzavši Noémi dítě, položila je na
klín svůj, a byla pěstounkou jeho. **17** Daly mu pak jméno
sousedy, kteréž pravily: Narodil se syn Noémi, a nazvaly ho
jménem Obéd. Ont' jest otec Izai, otce Davidova. **18** A tito
jsou rodové Fáresovi: Fáres zplodil Ezrona; **19** Ezron pak
zplodil Rama, Ram pak zplodil Aminadaba; **20** Aminadab pak
zplodil Názona, Názon pak zplodil Salmona; **21** Salmon pak
zplodil Bóza, Bóz pak zplodil Obéda; **22** Obéd pak zplodil
Izai, Izai pak zplodil Davida.

1 Samuelova

1 Byl muž nějaký z Ramataim Zofim, s hory Efraim, jehož
jméno bylo Elkána, syn Jerochama, syna Elihu, syna
Tohu, syna Zuf Efratejského. **2** A ten měl dvě ženy, jméno
jedné Anna, a jméno druhé Penenna. Měla pak Penenna
děti, ale Anna neměla dětí. **3** I chodíval muž ten z města
svého každého roku, aby se klaněl a obětoval Hospodinu
zástupů, do Sílo, kdež byli dva synové Elí, Ofni a Fínes, kněží
Hospodinovi. **4** Když pak přišel den, v němž obětoval Elkána,
dal Penenně manželce své, a všechněm synům i dcerám
jejím díly. **5** Anně pak dal díl jeden výborný, nebo Annu
miloval, ale Hospodin zavřel byl život její. **6** Přesto kormoutila
ji také velmi protivnice její, toliko aby ji popouzela, proto že
Hospodin zavřel byl život její. **7** To když činíval každého
roku, a Anna též chodívala do domu Hospodinova, tak ji
kormoutívala protivnice; ona pak plakávala a nic nejídala. **8**
Tedy řekl jí Elkána muž její: Anna, proč pláčeš? A proč nejíš?
Proč tak truchlí srdce tvé? Zdaliž já nejsem tobě lepší nežli
deset synů? **9** Vstala tedy Anna, když pojedli v Sílo a napili
se; a Elí kněz seděl na stolici u veřeje chrámu Hospodinova.
10 Ona pak jsuci v hořkosti srdce, modlila se Hospodinu a
plakala velmi. **11** A učinila slib, řkuci: Hospodine zástupů,
jestliže vzhlédneš na trápení děvky své a rozpomeneš se na
mne, a nezapomeneš na děvku svou, ale dáš služebnici
své plod pohlaví mužského: tedy dám jej tobě, Hospodine,
po všecky dny života jeho, a břitva nevejde na hlavu jeho.
12 I stalo se, když se dlouho modlila před Hospodinem,
že Elí pozor měl na ústa její. **13** Ale Anna mluvila v srdci
svém; toliko rtové její se hýbali, hlasu pak jejího nebylo
slyšeti. I domníval se Elí, že by opilá byla. **14** Protož řekl
jí Elí: Dlouho-liž budeš opilá? Vystřízvěj z vína svého. **15**
Odpověděla Anna, řkuci: Nikoli, pane můj, žena jsem ducha
truchlivého, ani vína ani nápoje opojného jsem nepila, ale
vylila jsem duši svou před Hospodinem. **16** Nepřirovnávejž
děvky své k ženě bezbožné, nebo z velikého myšlení a
hořkosti své mluvila jsem až dosavad. **17** Jíž odpověděl Elí,
řka: Jdiž u pokoji, a Bůh Izraelský dejž tobě k prosbě tvé, zač
jsi ho prosila. **18** I řekla: Ó by nalezla děvka tvá milost před
očima tvýma! Tedy odšedši žena cestou svou, pojedla, a
tvář její nebyla více smutná. **19** I vstali velmi ráno, a poklonu
učinivše před Hospodinem, navrátili se, a přišli do domu
svého do Ramata. Poznal pak Elkána Annu manželku svou,
a Hospodin rozpomenul se na ni. **20** I stalo se po vyplnění
dnů, jakž počala Anna, že porodila syna, a nazvala jméno
jeho Samuel; nebo řekla: Vyprosila jsem ho na Hospodinu.
21 Šel pak muž ten Elkána se vší čeledí svou, aby obětoval
Hospodinu obět výroční a slib svůj. **22** Ale Anna nešla, nebo
řekla muži svému: Až odchovám dítě, tehdy povedu je, aby
ukáže se před Hospodinem, zůstalo tam na věky. **23** I řekl jí
Elkána muž její: Učiň, cožť se dobrého vidí, zůstaň, dokudž
neodchováš jeho. Ó by toliko utvrdil Hospodin slovo své! A
tak zůstala žena, a krmila syna svého, až jej i odchovala. **24**
Potom, když ho odchovala, vedla jej s sebou, se třmi volky
a jednou efi mouky a nádobou vína, i uvedla jej do domu
Hospodinova v Sílo; dítě pak ještě bylo malé. **25** Tedy zabili
volka a přivedli dítě k Elí. **26** Ona pak řekla: Poslyš mne,
pane můj. Jako jest živa duše tvá, pane můj, já jsem žena
ta, kteráž jsem stála tuto s tebou, modleci se Hospodinu. **27**
Za toto dítě jsem prosila, a dal mi Hospodin k prosbě mé to,
čehož jsem prosila od něho. **28** Protož já také oddávám jej
Hospodinu; po všecky dny, v nichž živ bude, oddanýť jest
Hospodinu. A učinil tu poklonu Hospodinu.

2 I modlila se Anna a řekla: Zplésalo srdce mé v Hospodinu,
a vyzdvižen jest roh můj v Hospodinu; rozšířila se ústa má
proti nepřátelům mým, nebo rozveselila jsem se v spasení
tvém. **2** Neníť žádný tak svatý jako Hospodin; nýbrž žádného
není kromě tebe, neníť žádný tak silný jako Bůh náš. **3**
Nemluvtež již více hrdě, a nevycházej z úst vašich slovo
pyšné; nebo Bůh silný vševědoucí jest Hospodin, a usilování
jeho jemu nepochybují. **4** Lučiště i silní potříni jsou, a mdlí
opásáni jsou silou. **5** Sytí z chleba jednají se k dílu, a
hladovití přestali lačněti, tak že neplodná porodila sedmero,
a kteráž mnoho dětí měla, zemdlena jest. **6** Hospodin
umrtvuje i obživuje, uvodí do pekla i vyvodí. **(Sheol h7585)**
7 Hospodin ochuzuje i zbohacuje, ponižuje i povyšuje. **8**
Nuzného vyzdvihuje z prachu, a z hnoje vyvyšuje chudého,
aby je posadil s knížaty, a stolici slávy dědičně jim dal;
nebo Hospodinovy jsou stěžeje země, na nichž založil
okršlek. **9** Ontť ostříhá noh svatých svých, ale bezbožní
ve tmě umlknou; nebo ne v síle záleží síla člověka. **10**
Kteříž se protiví Hospodinu, setříni budou, na takové s nebe
hřímati bude. Hospodin souditi bude končiny země, a dá
sílu králi svému, a vyvýší roh pomazaného svého. **11** I
navrátil se Elkána do Ramaty, do domu svého, a pacholátko
přisluhovalo Hospodinu při knězi Elí. **12** Synové pak Elí
byli bezbožní, a neznali Hospodina. **13** Nebo těch kněží
obyčej při lidu byl: Kdokoli obětoval obět, přicházel kněžský
mládenec, když se maso vařilo, maje v ruce své hák třízubý,
14 A vrazil jej do nádoby neb do kotlíku, neb do pánve,
aneb do hrnce, a cokoli zachytil hák, to sobě bral kněz. Tak
činívali všemu lidu Izraelskému, kteříž tam přicházeli do
Sílo. **15** Nýbrž, prvé než tuk zapalovali, přicházel mládenec

kněžský a říkal člověku, kterýž obětoval: Dej masa, ať upeku
knězi, nebo nevezme od tebe masa vařeného, ale surové.
16 Jemuž odpověděl-li člověk ten: Nechť jest prvé zapálen
tuk, a potom vezmeš sobě, čehož žádá duše tvá, on říkal:
Nikoli, ale dej hned; jestliže pak nedáš, mocí vezmu. 17 I
byl to hřích mládenců těch před Hospodinem velmi veliký;
nebo pohrdali lidé obětmi Hospodinovými. 18 Samuel pak
přisluhoval před Hospodinem, mládenček, oděný jsa efodem
lněným. 19 A matka jeho dělávala mu sukničku malou, a
přinášela jemu každého roku, když přicházela s mužem
svým k obětování oběti výroční. 20 I požehnal Elí Elkánovi a
manželce jeho, řka: Dejž tobě Hospodin símě z ženy této za
oddaného, kteréhož jsi vyžádal na Hospodinu. I odešli na
místo své. 21 Tedy navštívil Hospodin Annu, kteráž počala a
porodila tři syny a dvě dcery. Ale mládenček Samuel rostl
před Hospodinem. 22 Elí pak byl starý velmi a slyšel všecky
věci, kteréž činili synové jeho všemu Izraeli, a kterak obývali
s ženami, kteréž přisluhovaly u dveří stánku úmluvy. 23 I řekl
jim: Proč činíte takové věci? Nebo já slyším zlé slovo o vás
ode všeho lidu tohoto. 24 Nikoli, synové moji, neboť není
dobrá pověst, kterouž já slyším, že odvracíte lid Hospodinův.
25 Zhřeší-li člověk proti člověku, souditi ho bude soudce;
pakli kdo zhřeší proti Hospodinu, kdo se zasadí o něho? Ale
neuposlechli hlasu otce svého, nebo je chtěl zbíti Hospodin.
26 Ale mládenček Samuel prospíval a rostl, a milý byl, jakož
před Hospodinem, tak i před lidmi. 27 I přišel muž Boží
k Elí a řekl jemu: Takto praví Hospodin: Zdaliž jsem se
patrně nezjevil domu otce tvého, když byli v Egyptě, v domě
Faraonově? 28 A vyvolil jsem ho sobě ze všech pokolení
Izraelských za kněze, aby obětoval na oltáři mém, a aby
kadil vonnými věcmi a nosil efod přede mnou; dal jsem také
domu otce tvého všecky ohnivé oběti synů Izraelských. 29
Proč pošlapáváte obět mou, i suchou obět mou, kterouž
jsem přikázal v příbytku tomto? A víces ctil syny své nežli
mne, abyste tyli prvotinami všech obětí suchých Izraele
lidu mého. 30 Protož praví Hospodin Bůh Izraelský: Řekltˇ
jsem byl zajisté, dům tvůj a dům otce tvého přisluhovati měl
přede mnou až na věky, ale nyní praví Hospodin: Odstup
to ode mne; nebo těch, kteříž mne ctí, poctím, kteříž pak
mnou pohrdají, v pohrdání přijdou. 31 Aj, dnové přicházejí,
že odetnu rámě tvé a rámě domu otce tvého, aby nebylo
starce v domě tvém. 32 A viděti budeš protivníka v příbytku
Páně, ve všem, čehož Bůh štědře udíleti bude Izraelovi,
aniž bude starce v domě tvém po všecky dny. 33 A ačkoli
nevyhladím do konce muže od oltáře svého, abych trápil oči
tvé a bolestí ssužoval duši tvou, všecko však množství domu
tvého zemrou v věku vyspělém. 34 A to měj za znamení,
což přijde na dva syny tvé, Ofni a Fínesa: oba jednoho dne
umrou. 35 Vzbudím pak sobě kněze věrného, kterýž vedlé
srdce mého a vedlé duše mé vše konati bude, a vzdělám
jemu dům stálý, aby přisluhoval před pomazaným mým po
všecky dny. 36 A budeť, že kdožkoli pozůstane z domu
tvého, přijde, aby se poklonil jemu, pro peníz stříbrný a pro
skyvu chleba, a řekne: Připusť mne, prosím, k jedné třídě
kněžské, abych jedl chléb.

3 Mládenček pak Samuel přisluhoval Hospodinu při Elí,
a řeč Hospodinova byla vzácná v těch dnech, aniž bývalo
vidění zjevného. 2 Stalo se pak jednoho dne, když Elí ležel
na místě svém, (a již byl počal scházeti na oči, a nemohl
viděti), 3 Samuel také spal, a světlo Boží ještě zhašeno
nebylo v chrámě Hospodinově, v němž byla truhla Boží, 4
Že zavolal Hospodin Samuele. Kterýž řekl: Tedˇ jsem. 5 I
běžel k Elí a řekl: Tedˇ jsem, nebo jsi mne volal. I odpověděl:
Nevolal jsem, jdi zase spáti. Kterýž odšed, spal. 6 Opět
pak Hospodin zavolal Samuele. A vstav Samuel, šel k Elí a
řekl: Tedˇ jsem, nebo jsi mne volal. I odpověděl: Nevolalť
jsem, synu můj; jdi zase, spi. 7 Samuel pak ještě neznal
Hospodina, a ještě nebyla mu zjevena řeč Hospodinova. 8
Tedy opět Hospodin zavolal Samuele po třetí. Kterýžto vstav,
šel k Elí a řekl: Tedˇ jsem, nebo jsi mne volal. Tedy srozuměl
Elí, že byl Hospodin volal mládence. 9 I řekl Elí k Samuelovi:
Jdi, spi, a bude-li tě volati, řekneš: Mluv, Hospodine, nebo
slyší služebník tvůj. Odšel tedy Samuel, a spal na místě
svém. 10 I přišel Hospodin, a stál a zavolal, jako i prvé, a
řekl: Samueli, Samueli! Odpověděl Samuel: Mluv, nebo slyší
služebník tvůj. 11 I řekl Hospodin Samuelovi: Aj, já učiním
věc takovou v Izraeli, kterouž kdokoli uslyší, zníti jemu bude
v obou uších jeho. 12 V ten den uvedu na Elí všecko to, což
jsem mluvil proti domu jeho; počnuť i dokonám. 13 A ukáži
jemu, že já soudím dům jeho až na věky pro nepravost, o
níž věděl; nebo znaje, že na se zlořečenství uvodí synové
jeho, a však nezbránil jim. 14 A protož jsem zapřisáhl domu
Elí, že nebude vyčištěna nepravost domu Elí žádnou obětí,
ani obětí suchou až na věky. 15 I spal Samuel až do jitra, a
otevřel dvéře domu Hospodinova; ostýchal se pak Samuel
oznámiti Elí toho vidění. 16 Tedy povolal Elí Samuele a
řekl: Samueli, synu můj. Kterýž odpověděl: Tedˇ jsem. 17
I řekl: Jaká jest to řeč, kterouž mluvil tobě? Netaj medle
přede mnou. Toto učiň tobě Bůh a toto přidej, jestliže co
zatajíš přede mnou ze všech slov, kteráž mluvil tobě. 18 A
tak oznámil jemu Samuel všecka slova, a ničeho nezatajil
před ním. A on řekl: Hospodinť jest, nechť učiní, což ráčí. 19
Rostl pak Samuel, a Hospodin byl s ním, tak že nedopustil

padnouti žádnému slovu jeho na zem. 20 Z čehož poznal
všecken Izrael od Dan až do Bersabé, že Samuel jest věrný
prorok Hospodinův. 21 Nebo se jemu i potom ukazoval
Hospodin v Sílo, jakož se byl prvé zjevil Hospodin Samuelovi
v Sílo, skrze řeč Hospodinovu.

4 I stalo se vedlé řeči Samuelovy všemu lidu Izraelskému.
Nebo když vytáhl Izrael proti Filistinským k boji, a položili
se při Eben-Ezer, Filistinští pak položili se v Afeku; 2 A
když se sšikovali Filistinští proti Izraelovi, a již se potýkali:
poražen jest Izrael od Filistinských, tak že jich zbito v té
bitvě na poli takměř čtyři tisíce mužů. 3 I navrátil se lid do
stanů, a řekli starší Izraelští: Proč nás dnes Hospodin porazil
před Filistinskými? Vezměme k sobě z Sílo truhlu smlouvy
Hospodinovy, ať přijde mezi nás, a vysvobodí nás z rukou
nepřátel našich. 4 Poslal tedy lid do Sílo, a vzali odtud truhlu
smlouvy Hospodina zástupů, sedícího na cherubínech. Byli
také tam dva synové Elí s truhlou smlouvy Boží, Ofni a Fínes.
5 Když pak přinesena byla truhla smlouvy Hospodinovy do
vojska, zkřikl všecken Izrael s velikým plésáním, až země
vzněla. 6 Uslyševše pak Filistinští hluk plésání, řekli: Jaký
jest to hlas výskání velikého tohoto v vojště Hebrejském? I
poznali, že truhla Hospodinova přišla do vojska. 7 Protož báli
se Filistinští, když praveno bylo: Přišel Bůh do vojska jejich;
a řekli: Běda nám, nebo nebylo prvé nic k tomu podobného.
8 Běda nám! Kdo nás vysvobodí z ruky těch bohů silných?
Tit' jsou bohové, kteříž zbili Egypt všelikou ranou i na poušti.
9 Posilňte se a buďte muži, ó Filistinští, abyste nesloužili
těm Hebrejským, jako oni sloužili vám; buďtež tedy muži a
bojujte. 10 Bojovali tedy Filistinští, a poražen jest Izrael, a
utíkali jeden každý do stanu svého. I byla ta porážka veliká
velmi, nebo padlo z Izraele třidceti tisíc pěších; 11 Také
truhla Boží vzata, a dva synové Elí zabiti, Ofni a Fínes. 12
Běže pak jeden Beniaminský z bitvy, přišel do Sílo téhož
dne, maje roucho roztržené a hlavu prstí posypanou. 13
Přišel tedy, a aj, Elí seděl na stolici při cestě, hledě, nebo
srdce jeho lekalo se za truhlu Boží; a když všel muž ten,
a oznámil v městě, kvílilo všecko město. 14 A uslyšev Elí
hlas křiku toho, řekl: Jaký jest to hlas hřmotu tohoto? Muž
pak ten pospíchaje, přiběhl, aby oznámil Elí. 15 (A byl Elí
v devadesáti a osmi letech; oči také jeho byly již pošly, a
nemohl viděti.) 16 I řekl muž ten k Elí: Já jdu z bitvy, z
bitvy zajisté utekl jsem dnes. I dí jemu on: Co se tam stalo,
můj synu? 17 Odpověděl ten posel a řekl: Utekl Izrael před
Filistinskými, také i porážka veliká stala se v lidu, ano i oba
synové tvoji zabiti jsou, Ofni a Fínes, a truhla Boží jest vzata.
18 I stalo se, že jakž jmenoval truhlu Boží, spadl Elí s stolice
nazpět při úhlu brány, a tak zlomiv šíji, umřel; nebo byl muž
starý a těžký. On soudil Izraele čtyřidceti let. 19 Nevěsta
pak jeho, manželka Fínesova, jsuc těhotná a blízká porodu,
uslyševši také tu pověst, že by truhla Boží vzata byla, a že
umřel tchán její i muž její, sklonila se a porodila; nebo se
obořily na ni úzkosti její. 20 A v ten čas, když ona umírala,
řekly, kteréž stály při ní: Neboj se, však jsi porodila syna.
Kteráž nic neodpověděla, aniž toho připustila k srdci svému.
21 I nazvala dítě Ichabod, řkuci: Přestěhovala se sláva z
Izraele; proto že vzata byla truhla Boží, a umřel tchán i muž
její. 22 Protož řekla: Přestěhovala se sláva z Izraele, nebo
vzata jest truhla Boží.

5 Filistinští pak vzali truhlu Boží, a zanesli ji z Eben-Ezer
do Azotu. 2 Vzali tedy Filistinští truhlu Boží, a vnesli ji do
domu modly Dágon, a postavili ji vedlé Dágona. 3 A když
Azotští na zejtří ráno vstali, aj, Dágon povalený ležel tváří
svou na zemi před truhlou Hospodinovou. I vzali Dágona
a postavili jej na místo jeho. 4 A když opět ráno nazejtří
vstali, aj, Dágon, jakž upadl, ležel tváří svou na zemi před
truhlou Hospodinovou; hlava pak Dágonova a obě dlaně
rukou jeho odražené byly na prahu, jen ho špalek zůstal. 5
Protož kněží Dágonovi a všickni, kteříž vcházejí do domu
Dágonova, nešlapají na prah Dágonův v Azotu až do tohoto
dne. 6 Tedy ztížena jest ruka Hospodinova nad Azotskými, a
pohubila je, (nebo ranila je neduhy na zadku), Azot i končiny
jeho. 7 Vidouce pak muži Azotští, co se děje, řekli: Nechť
nezůstává truhla Boha Izraelského u nás, nebo těžká jest
ruka jeho proti nám, a proti Dágonovi bohu našemu. 8 I
obeslali a shromáždili všecka knížata Filistinská k sobě, a
řekli: Co učiníme s truhlou Boha Izraelského? Odpověděli:
Nechť jest doprovozena do Gát truhla Boha Izraelského.
I zprovodili tam truhlu Boha Izraelského. 9 Stalo se pak,
když ji vyprovázeli, že ruka Hospodinova přikročila k městu
trápením velikým velmi, a ranila muže města od malého až
do velikého, a nametalo se jim v tajných místech plno vředů.
10 Z té příčiny poslali truhlu Boží do Akaron. A když přišla
truhla Boží do Akaron, zkřikli Akaronští, řkouce: Zprovodili k
nám truhlu Boha Izraelského, aby nás pomořili i náš lid. 11
Protož poslavše, shromáždili všecka knížata Filistinská, a
řekli: Odešlete truhlu Boha Izraelského, ať se navrátí na
místo své, a nezmoří nás i lidu našeho. Nebo bylo trápení
smrtelné po všem tom městě, a velmi těžká byla ruka Boží
tam. 12 Muži pak, kteříž nezemřeli, raněni byli neduhy na
zadku, tak že křik města vstupoval až k nebi.

6 Byla pak truhla Hospodinova v krajině Filistinské za sedm
měsíců. 2 Tedy Filistinští povolavše kněží a hadačů, řekli:

Co učiníme s truhlou Hospodinovou? Oznamte nám, kterak
bychom ji odeslali na místo její? 3 Kteříž odpověděli: Jestliže
odešlete truhlu Boha Izraelského, neodsílejte jí prázdné, ale
všelijak dejte jí obět za provinění; tehdy uzdraveni budete, a
poznáte, proč ruka jeho neodešla od vás. 4 I řekli: Jakáž
jest to obět za hřích, kterouž jí dáti máme? Odpověděli:
Vedlé počtu knížat Filistinských pět zadků zlatých a pět
myší zlatých; nebo rána jednostejná jest na všechněch, i na
knížatech vašich. 5 Uděláte tedy podobenství zadků svých a
podobenství myší svých, kteréž pokazily zemi, i dáte slávu
Bohu Izraelskému; snad pozlehčí ruky své nad vámi, i nad
bohy vašimi a nad zemí vaší. 6 A proč obtěžujete srdce svá,
jako jsou obtížili Egyptští a Farao srdce své? Zdaliž, když
divné věci prokázal při nich, nepropustili jich, a oni odešli?
7 A protož udělejte vůz nový jeden a vezměte dvě krávy
otelené, na kteréž jha nebylo vzkládáno, a zapřáhněte ty
krávy do vozu, a zavřete telata jejich doma, aby za nimi
nešla. 8 A vezmouce truhlu Hospodinovu, vstavte ji na vůz;
nádoby pak zlaté, kteréž jste dali jí za provinění, položte
v škříňce po boku jejím, a propusťte ji, ať odejde. 9 A
šetřte: Jestližeť cestou k cíli svému půjde do Betsemes,
onť jest nám způsobil všecko toto zlé přenáramné; pakli
nic, poznáme, že ne ruka jeho dotkla se nás, ale náhodou
nám to přišlo. 10 Učinili tedy ti muži tak, a vzavše dvě krávy
otelené, zapřáhli je do toho vozu, a telata jejich zavřeli
doma. 11 A vstavili truhlu Hospodinovu na vůz, i škříňku i
myši zlaté, a podobizny zadků svých. 12 I šly upřímo krávy
cestou, kteráž vede do Betsemes, silnicí jednou předce
jdouce a řičíce, aniž se uchýlily na pravo aneb na levo.
Knížata také Filistinská šla za nimi až ku pomezí Betsemes.
13 Betsemští pak žali tehdáž pšenici v údolí, a pozdvihše
očí svých, uzřeli truhlu; i veselili se, vidouce ji. 14 A když
přijel vůz na pole Jozue Betsemského, tu se zastavil. I byl
tu kámen veliký. Tedy zsekavše dříví vozu toho i ty krávy,
obětovali je v obět zápalnou Hospodinu. 15 Levítové pak
složili truhlu Hospodinovu i škříňku, kteráž byla při ní, v níž
byly nádoby zlaté, a postavili na ten kámen veliký. Muži
pak Betsemští dodávali obětí zápalných, a obětovali oběti
v ten den Hospodinu. 16 Což viděvše knížata Filistinská,
navrátili se do Akaron téhož dne. 17 Tito jsou pak zadkové
zlatí, kteréž dali Filistinští za své provinění Hospodinu, za
Azot jeden, za Gázu jeden, za Aškalon jeden, za Gát jeden,
za Akaron jeden. 18 Myši také zlaté, vedlé počtu všech
měst Filistinských, za patero knížetství, od města hrazeného
až do vsi nehrazené, a až k kameni tomu velikému, na
němž postavili truhlu Hospodinovu, kterýž jest až do tohoto
dne na poli Jozue Betsemského. 19 Pobil pak Hospodin z
mužů Betsemských, kteříž hleděli do truhly Hospodinovy,
pobil, pravím, z lidu padesát tisíců a sedmdesáte mužů. I
kvílil lid, proto že učinil Hospodin v lidu porážku velikou. 20
Protož řekli muži Betsemští: Kdož bude moci ostáti před
Hospodinem Bohem svatým tímto? A k komu odejde od
nás? 21 I poslali posly k obyvatelům Kariatjeharim, řkouce:
Vrátili zase Filistinští truhlu Hospodinovu; přiďte, vezměte ji k
sobě.

7 Tedy přišli muži Kariatjeharim a vzali odtud truhlu
Hospodinovu, a vnesli ji do domu Abinadabova na
pahrbek, a Eleazara syna jeho posvětili, aby ostříhal truhly
Hospodinovy. 2 Stalo se pak, že od toho času, jakž zůstala
truhla v Kariatjeharim, když bylo přeběhlo mnoho dní, a byl
již rok dvadcátý, teprv se roztoužil všecken dům Izraelský
po Hospodinu. 3 Nebo byl mluvil Samuel ke všemu domu
Izraelskému, řka: Jestliže celým srdcem svým obracíte se k
Hospodinu, odejměte bohy cizí z prostředku sebe i Astarota,
a ustavte srdce své při Hospodinu, a služte jemu samému, a
vysvobodí vás z ruky Filistinských. 4 A tak zavrhli synové
Izraelští Bálim i Astarota, a sloužili Hospodinu samému. 5
Byl také řekl Samuel: Shromažďte všecken lid Izraelský do
Masfa, a modliti se budu za vás Hospodinu. 6 I shromáždili
se do Masfa, a vážíce vodu, vylévali před Hospodinem, a
postíce se v ten den, řekli tam: Zhřešili jsme proti Hospodinu.
A soudil Samuel syny Izraelské v Masfa. 7 Uslyšavše pak
Filistinští, že synové Izraelští shromáždili se do Masfa,
vytáhla knížata Filistinská proti Izraelovi. Což když uslyšeli
synové Izraelští, báli se příchodu Filistinských. 8 Pročež
řekli synové Izraelští Samuelovi: Nepřestávej volati za nás
k Hospodinu Bohu našemu, aby nás vysvobodil z ruky
Filistinských. 9 Vzav tedy Samuel beránka jednoho, kterýž
ještě ssal, obětoval ho celého v obět zápalnou Hospodinu.
I modlil se Samuel Hospodinu za Izraele, a uslyšel jej
Hospodin. 10 I bylo, že když Samuel obětoval obět zápalnou,
Filistinští přiblížili se, aby bojovali proti Izraelovi, ale zahřměl
Hospodin hřímáním náramným v ten den nad Filistinskými,
a potřel je, i poraženi jsou před tváří Izraele. 11 Vytáhše
pak muži Izraelští z Masfa, stihali Filistinské, a bili je až
pod Betchar. 12 Tehdy vzav Samuel kámen jeden, položil
jej mezi Masfa a mezi Sen, a nazval jméno jeho Eben-
Ezer; nebo řekl: Až potud pomáhal nám Hospodin. 13 A tak
sníženi jsou Filistinští, a netáhli více na pomezí Izraelské;
a byla ruka Hospodinova proti Filistinským po všecky dny
Samuelovy. 14 Navrácena jsou také města Izraelovi, kteráž
byli Filistinští odtrhli od Izraele, počna od Akaron až do Gát; i
pomezí jejich vysvobodil Izrael z ruky Filistinských. A byl

pokoj mezi Izraelem a Amorejskými. 15 I soudil Samuel
Izraele po všecky dny života svého. 16 A chodě každého
roku, obcházel Bethel a Galgala i Masfa, a soudil Izraele na
všech těch místech. 17 (Potom navracoval se do Ramata,
nebo tam byl dům jeho, a tam soudil Izraele.) Tam také
vzdělal oltář Hospodinu.

8 Když se pak zstaral Samuel, ustanovil syny své za
soudce v Izraeli. 2 A bylo jméno syna jeho prvorozeného
Joel, a jméno druhého Abia; ti byli soudcové v Bersabé. 3
Nechodili pak synové jeho po cestách jeho, ale uchýlili se po
lakomství, a berouce dary, převraceli soud. 4 Shromáždili se
tedy všickni starší Izraelští, a přišli k Samuelovi do Ramata.
5 A řekli jemu: Aj, tys se již zstaral, a synové tvoji nechodí po
cestách tvých; protož nyní ustanov nám krále, aby soudil nás,
jakož jest u všech národů. 6 I nelíbila se ta řeč Samuelovi, že
řekli: Dej nám krále, aby nás soudil. Protož modlil se Samuel
Hospodinu. 7 Tedy řekl Hospodin Samuelovi: Uposlechni
hlasu lidu ve všem, což mluví tobě; nebo ne tebout' jsou
pohrdli, ale mnou pohrdli, abych nekraloval nad nimi. 8 Podlé
všech skutků těch, kteréž činili od onoho dne, v němž jsem
je vyvedl z Egypta až do tohoto dne, kdyžto opustili mne,
a sloužili bohům cizím, takt' oni činí i tobě. 9 Protož nyní
uposlechni hlasu jejich, a však nejprv osvědč pilně před nimi,
a oznam jim obyčej krále, kterýž nad nimi kralovati bude. 10
I mluvil Samuel všecky řeči Hospodinovy k lidu, kteříž krále
žádali od něho. 11 A řekl: Tento bude obyčej krále, kterýž
kralovati bude nad vámi: Bráti bude syny vaše, a dá je k
vozům svým, a zdělá sobě z nich jezdce, a běhati budou
před vozem jeho. 12 Také ustanoví je sobě za hejtmany
nad tisíci a za padesátníky, a aby jemu orali rolí jeho, a žali
obilé jeho, též aby jemu dělali nástroje válečné a přípravy
k vozům jeho. 13 Dcery také vaše bráti bude, aby dělaly
masti, a byly kuchařky a pekařky. 14 Nadto pole vaše a
vinice vaše, i olivoví vaše nejvýbornější pobéře a rozdá
služebníkům svým. 15 Také z toho, což vsejete, a z vinic
vašich desátky bráti bude, a dá komorníkům a služebníkům
svým. 16 Též služebníky vaše a děvky vaše, a mládence
vaše nejzpůsobnější, i osly vaše vezme, aby jimi dělal dílo
své. 17 Z stád vašich desátky bráti bude, a vy budete jemu za
služebníky. 18 I budete volati v ten den příčinou krále vašeho,
kteréhož byste sobě vyvolili, a nevyslyší vás Hospodin dne
toho. 19 Nechtěl však lid uposlechnouti řeči Samuelovy, a
řekli: Nikoli, ale král bude nad námi, 20 Abychom i my také
byli, jako všickni jiní národové, a souditi nás bude král náš, a
vycházeje před námi, bojovati bude za nás. 21 Vyslyšev tedy
Samuel všecka slova lidu, oznámil je Hospodinu. 22 I řekl
Hospodin Samuelovi: Uposlechni hlasu jejich, a ustanov jim
krále. Protož řekl Samuel mužům Izraelským: Jdětež jeden
každý do města svého.

9 Byl pak muž z pokolení Beniamin, jménem Cis, syn Abiele
syna Seror, syna Bechorat, syna Afia, syna muže Jemini,
muž udatný. 2 Ten měl syna jménem Saule, mládence
krásného, tak že žádného z synů Izraelských nebylo
pěknějšího nad něj; od ramene svého vzhůru převyšoval
všecken lid. 3 Byly se pak ztratily oslice Cis, otce Saulova. I
řekl Cis Saulovi synu svému: Vezmi i hned s sebou jednoho
z služebníků, a vstana, jdi, hledej oslic. 4 A tak šel přes
horu Efraim, a prošel až do země Salisa, a nic nenalezli;
prošli také zemi Sálim, a nic nenalezli. Ještě přešli i zemi
Jemini, a nenalezli. 5 Když pak přišli do země Zuf, řekl Saul
služebníku svému, kterýž byl s ním: Pod', a navraťme se, aby
otec můj nechaje těch oslic, neměl starosti o nás. 6 Kterýž
řekl jemu: Aj, nyní muž Boží jest v městě tomto, a muž ten
jest znamenitý; cožkoli praví, všecko se tak stává. Medle,
jděme tam, zdali by oznámil nám cestu naši, kterouž bychom
jíti měli. 7 Odpověděl Saul služebníku svému: Aj, půjdeme.
Co pak přineseme muži tomu? Nebo jsme chléb vytrávili z
pytlíků našich, ani daru nemáme, kterýž bychom přinesli
muži Božímu. Což máme? 8 I doložil služebník, odpovídaje
Saulovi, a řekl: Hle, nalezl jsem u sebe čtvrt lotu stříbra;
to dám muži Božímu, aby nám oznámil cestu naši. 9 (Za
starodávna v Izraeli tak říkával každý, kdož jíti měl raditi se s
Bohem: Podte, a půjdeme až k vidoucímu. Nebo ten, kterýž
nyní slove prorok, za starodávna sloul vidoucí.) 10 Řekl tedy
Saul služebníku svému: Dobrá jest řeč tvá, nu, jděmež. I
šli do města, v kterémž byl muž Boží. 11 A když vcházeli
na horu města, potkali se s děvečkami, vycházejícími vážit
vody. I řekli jim: Jest-li zde vidoucí? 12 Kteréž odpověděly
jim a řekly: Jest. Hle, a on před tebou, pospěš tedy; nebo
dnes přišel do města, proto že obětuje dnes lid na té hoře.
13 Hned jakž vejdete do města, tedy naleznete ho, prvé
než vstoupí na horu k jídlu. Lid zajisté nebude jísti, dokudž
on nepřijde, nebo on požehná obětí, a potom pozvaní jísti
budou. A protož jděte, nebo v tuto chvíli naleznete ho. 14 I
šli do města. A když vcházeli do prostřed města, aj, Samuel
vycházel proti nim, aby vstoupil na tu horu. 15 Hospodin pak
zjevil Samuelovi o jeden den prvé, nežli přišel Saul, řka: 16 V
tuto chvíli zítra pošli k tobě muže z země Beniamin, kteréhož
pomažeš, aby byl vůdce lidu mého Izraelského, a vysvobodít'
lid můj z ruky Filistinských; vzhlédlt' jsem zajisté na lid svůj,
nebo přišlo volání jeho ke mně. 17 A když Samuel uzřel
Saule, řekl jemu Hospodin: Aj, ted' ten muž, o kterémž pravil

jsem tobě: tenť spravovati bude lid můj. 18 Tedy přistoupil
Saul k Samuelovi v bráně, a řekl: Ukaž mi, prosím, kde jest
tuto dům vidoucího? 19 I odpověděl Samuel Saulovi: Já
jsem vidoucí. Vstupiž přede mnou na horu, a budete dnes
jísti se mnou; potom ráno propustím tě, a cožkoli jest v srdci
tvém, oznámím tobě. 20 O oslice pak, kteréžť se ztratily dnes
třetí den, nic se nestarej, nebo nalezeny jsou. Ale na koho
žádost všeho Izraele? Zdali ne na tebe a na všecken dům
otce tvého? 21 I odpověděl Saul a řekl: Zdaliž já nejsem syn
Jemini, z nejmenšího pokolení Izraelského? Ano i čeled má
jest nejchaternejší ze všech čeledí pokolení Beniaminova.
Pročež jsi tedy ke mně mluvil taková slova? 22 A pojav
Samuel Saule i služebníka jeho, uvedl je do pokoje, a dal jim
místo nejpřednější mezi pozvanými, jichž bylo okolo třidcíti
mužů. 23 I řekl Samuel kuchaři: Dej sem ten díl, kterýž jsem
dal tobě, o kterémžť jsem řekl: Schovej jej obzvláštně. 24
Když tedy přinesl kuchař plece i s tím, což se ho přídrželo,
položil Samuel před Saule, a řekl: Teď, což pozůstalo, vezmi
sobě, jez; až k této chvíli zajisté zachováno jest to pro tebe,
jakž jsem řekl: Lidu jsem pozval. I jedl Saul s Samuelem v
ten den. 25 A když sešli s hory do města, mluvil s Saulem
na vrchní podlaze. 26 Potom vstali velmi ráno. I stalo se,
když záře vzcházela, že zavolal Samuel Saule na hůru, řka:
Vstaň, a propustím tě. Vstal tedy Saul, a vyšli oba ven,
on i Samuel. 27 A když přicházeli na konec města, řekl
Samuel Saulovi: Rci služebníku, ať jde napřed, (i šel); ty pak
pozastav se málo, ažť oznámím řeč Boží.

10 Tedy vzal Samuel nádobku oleje, a vylil na hlavu jeho,
a políbil ho, i řekl: Aj, teď pomazal tě Hospodin nad
dědictvím svým za vůdce. 2 Když půjdeš dnes ode mne,
nalezneš dva muže u hrobu Ráchel v končinách Beniamin v
Zelzachu. Kteříž řeknou tobě: Nalezeny jsou oslice, jichž jsi
chodil hledati. A aj, otec tvůj nechav péče o oslice, stará se o
vás, pravě: Kterak udělám o syna svého? 3 A odejda odtud
dále, přijdeš až k rovině Tábor. I potkají se s tebou tam tři
muži vstupující k Bohu do Bethel, jeden nesa tři kozelce,
druhý nesa tři pecníky chleba, a třetí nesa láhvici vína. 4
Kteřížto když tě pozdraví, dadíť dva chleby, kteréž přijmeš z
rukou jejich. 5 Potom přijdeš na pahrbek Boží, na kterémž
jest stráž Filistinská. A když tam vejdeš do města, potká
se s tebou zástup proroků sstupujících s hory, a před nimi
loutna, buben i píšťalka a harfa, a oni prorokovati budou.
6 I sstoupí na tě Duch Hospodinův, a prorokovati budeš
s nimi, a proměněn budeš v muže jiného. 7 Když tedy
zběhnou se tato znamení při tobě, učiň, cožkoli najde ruka
tvá, nebo Bůh s tebou jest. 8 Potom sstoupíš přede mnou
do Galgala, a aj, já sstoupím k tobě, abych obětoval oběti
zápalné, též abych obětoval oběti pokojné. Za sedm dní
čekati budeš, až přijdu k tobě, a ukážiť, co bys měl činiti. 9 A
bylo, když se obrátil, aby šel od Samuele, že Bůh proměnil
srdce jeho v jiné, a zběhla se všecka ta znamení dne toho.
10 I přišli tam ku pahrbku, a aj, zástup proroků proti němu,
i sstoupil na něj Duch Boží, a prorokoval u prostřed nich.
11 Stalo se tedy, že všickni, kdož ho znali prvé, viděli, an
prorokuje s proroky. Pročež mluvil každý, jeden k druhému:
Což se to stalo synu Cis? Zdali také Saul mezi proroky?
12 I odpověděl jeden odtud a řekl: A kdo jest otec jejich?
Protož přišlo to v přísloví: Zdali také Saul mezi proroky? 13 A
přestav prorokovati, přišel na horu. 14 Řekl pak strýc Saulův
jemu a k služebníku jeho: Kam jste chodili? Odpověděl:
Hledati oslic; když jsme pak poznali, že jich není, přišli jsme
k Samuelovi. 15 I řekl strýc Saulův: Pověz mi medle, co vám
řekl Samuel? 16 Odpověděl Saul strýci svému: Oznámil nám
místně, že by nalezeny byly oslice. Ale s strany království
nic mu neoznámil, co mluvil Samuel. 17 Svolal pak Samuel
lid k Hospodinu do Masfa, 18 A řekl synům Izraelským:
Takto praví Hospodin Bůh Izraelský: Já jsem vyvedl Izraele z
Egypta, a vysvobodil jsem vás z ruky Egyptských, nýbrž z
ruky všech království ssužujících vás. 19 Ale vy dnes zavrhli
jste Boha svého, kterýž sám vyprošťuje vás ze všech zlých
věcí vašich a z úzkostí vašich, a řekli jste jemu: Krále ustanov
nad námi. Protož nyní postavtež se před Hospodinem po
pokoleních svých a po tisících svých. 20 A když Samuel
kázal přistupovati všechněm pokolením Izraelským, přišlo na
pokolení Beniamin. 21 Potom kázal přistupovati pokolení
Beniamin po čeledech jich, i přišlo na čeled Matri, a přišlo na
Saule, syna Cis. I hledali ho, a není nalezen. 22 Protož ptali
se opět Hospodina: Přijde-li ještě sem ten muž? I odpověděl
Hospodin: Aj, skryl se mezi nádobím. 23 Tedy běželi a vzali
ho odtud. I postavil se u prostřed lidu, a převyšoval všecken
lid od ramene svého vzhůru. 24 I řekl Samuel všemu lidu:
Vidíte-li, koho vyvolil Hospodin, žeť mu není podobného ve
všem lidu? Protož zkřikl všecken lid, a řekli: Živ buď král! 25
I oznamoval Samuel lidu o správě království, a vepsal to do
knihy, kterouž položil před Hospodinem. Potom propustil
Samuel všecken lid, jednoho každého do domu jeho. 26
Také i Saul odšel do domu svého do Gabaa; a odešla s ním
vojska, jichžto srdcí Bůh se dotekl. 27 Ale lidé nešlechetní
řekli: Tento-liž nás vysvobodí? I pohrdali jím, ani mu pocty
nepřinesli. On pak činil se neslyše.

11 Tedy přitáhl Náhas Ammonitský, a položil se proti Jábes
v Gálad. I řekli všickni muži Jábes k Náhasovi: Učiň s

námi smlouvu, a budemeť sloužiti. 2 Jimž odpověděl Náhas
Ammonitský: Na ten způsob učiním s vámi smlouvu, jestliže
každému z vás vyloupím oko pravé, a uvedu to pohanění na
všecken Izrael. 3 I řekli jemu starší Jábes: Propůjč nám sedm
dní, ať rozešleme posly po všech končinách Izraelských, a
nebude-li žádného, kdo by nás vysvobodil, tedy vyjdeme k
tobě. 4 Když pak přišli ti poslové do Gabaa Saulova, a mluvili
ta slova v uši lidu, pozdvihli všickni hlasu svého a plakali.
5 A aj, Saul šel za voly s pole. I řekl Saul: Co je lidu, že
pláče? I vypravovali jemu slova mužů Jábes. 6 Tedy sstoupil
Duch Boží na Saule, když uslyšel slova ta, a rozhněvala se
prchlivost jeho náramně. 7 A vzav pár volů, rozsekal je na
kusy, a rozeslal po všech krajinách Izraelských po týchž
poslích, řka: Kdo by koli nešel za Saulem a za Samuelem,
tak se stane s voly jeho. I připadl strach Hospodinův na lid,
a vyšli jako muž jeden. 8 I sečtl je v Bezeku; a bylo synů
Izraelských třikrát sto tisíc, a mužů Juda třidceti tisíců. 9 I
řekli těm poslům, kteříž byli přišli: Takto povíte mužům Jábes
v Galád: Zítra budete vysvobozeni, když slunce obejde. I
přišli poslové, a oznámili mužům Jábes, kteřížto zradovali
se. 10 Tedy řekli muži Jábes Ammonitským: Ráno vyjdeme
k vám, abyste nám učinili, cožkoli se vám za dobré viděti
bude. 11 Nazejtří pak rozdělil Saul lid na tři houfy; i vskočili
do prostřed vojska v čas jitřního bdění, a bili Ammonitské,
až slunce dobře vzešlo; kteříž pak byli pozůstali, rozprchli
se, tak že nezůstalo z nich ani dvou pospolu. 12 I řekl lid
Samuelovi: Kdo jest ten, jenž pravil: Zdali Saul kralovati
bude nad námi? Vydejte ty muže, ať je zbijeme. 13 Ale
Saul řekl: Nebudeť dnes žádný zabit, poněvadž dnes učinil
Hospodin vysvobození v Izraeli. 14 I řekl Samuel lidu: Přiďte,
a poďme do Galgala, obnovíme tam království. 15 Šel tedy
všecken lid do Galgala, a ustanovili tam Saule za krále
před Hospodinem v Galgala, a obětovali také tam oběti
pokojné před Hospodinem. I veselil se tam Saul a všickni
muži Izraelští velmi velice.

12 Mluvil pak Samuel ke všemu Izraelovi: Aj, uposlechl
jsem hlasu vašeho ve všem, což jste mluvili ke mně, a
ustanovil jsem nad vámi krále. 2 A nyní aj, král jde před
vámi, já pak zstaral jsem se a ošedivěl, a synové moji,
aj, mezi vámi jsou. Já také chodil jsem před vámi od své
mladosti až do dnešního dne. 3 A však aj, teď jsem. Vydejte
svědectví proti mně před Hospodinem a před pomazaným
jeho, vzal-li jsem čího vola, aneb vzal-li jsem čího osla,
utiskl-li jsem koho, ublížil-li jsem komu, aneb vzal-li jsem od
koho úplatek, abych na něm přehlédl něco, a navrátím vám.
4 Odpověděli: Neutiskl jsi nás, aniž jsi ublížil nám, aniž jsi co
vzal z ruky kterého člověka. 5 Řekl ještě jim: Svědek jest
Hospodin proti vám, svědek jest i pomazaný jeho v tento
den, že jste nenalezli při mně ničehož. I řekl lid: Svědek
jest. 6 Tedy řekl Samuel lidu: Hospodin jest svědek, kterýž
učinil Mojžíše a Arona, a kterýž vyvedl otce vaše z země
Egyptské. 7 Protož nyní postavte se, ať s vámi v soud vejdu
před Hospodinem o všecky spravedlivé skutky Hospodinovy,
kteréž učinil s vámi i s otci vašimi. 8 Když byl všel Jákob do
Egypta, volali otcové vaši k Hospodinu; i poslal Hospodin
Mojžíše a Arona, kteříž vyvedli otce vaše z Egypta, a osadili
je na tomto místě. 9 A když se zapomenuli na Hospodina
Boha svého, vydal je v ruku Zizary, knížete vojska Azor,
a v ruku Filistinských, též v ruku krále Moábského, kteříž
bojovali proti nim. 10 Ale když volali k Hospodinu a řekli:
Zhřešili jsme, nebo jsme opustili Hospodina, a sloužili jsme
Bálim a Astarot, protož nyní vysvobod' nás z ruky nepřátel
našich, a sloužiti budeme tobě: 11 I poslal Hospodin Jerobále
a Bedana a Jefte a Samuele, a vytrhl vás z ruky nepřátel
vašich okolních, a bydlili jste bezpečně. 12 Potom vidouce,
že Náhas král synů Ammon přitáhl proti vám, řekli jste mi:
Nikoli, ale král bude kralovati nad námi; ješto Hospodin Bůh
váš jest králem vaším. 13 Nyní tedy, aj, král, kteréhož jste
zvolili, za něhož jste žádali, a aj, Hospodin ustanovil ho nad
vámi králem. 14 Budete-li se báti Hospodina, a jemu sloužiti
a poslouchati hlasu jeho, a nebudete-li se zpěčovati řeči
Hospodinově, tak i vy i král, kterýž kraluje nad vámi, ostojíte,
jdouce za Hospodinem Bohem vaším. 15 Pakli nebudete
poslouchati hlasu Hospodinova, ale odporni budete řeči jeho,
bude ruka Hospodinova proti vám, jako i proti otcům vašim.
16 Ještě se teď pozastavte, a vizte věc tuto velikou, kterouž
učiní Hospodin před očima vašima. 17 Zdaliž není dnes žeň
pšeničná? Volati budu k Hospodinu, i vydá hřímání a déšť,
tak že poznati a viděti musíte, jak jest to velmi zlá věc, kteréž
jste se dopustili před očima Hospodinovýma, žádavše sobě
krále. 18 Protož volal Samuel k Hospodinu, a vydal Hospodin
hřímání a déšť v ten den. I bál se všecken lid Hospodina
velmi i Samuele. 19 A řekl všecken lid Samuelovi: Modl
se za služebníky své Hospodinu Bohu svému, abychom
nezemřeli; nebo jsme přidali ke všem hříchům našim i toto
zlé, že jsme sobě žádali krále. 20 I řekl Samuel lidu: Nebojte
se. Učinilit' jste sic všecko to zlé, však proto neodstupujte
zpět od Hospodina, ale služte Hospodinu celým srdcem
svým. 21 Neodstupujte, pravím, následujíce marnosti, totiž
cizích bohů, kteříž nic neprospívají, aniž vysvobozují, nebo
jsou marnost. 22 Neopustíť zajisté Hospodin lidu svého
pro jméno své veliké; nebo zalíbilo se Hospodinu, aby vás
sobě vzdělal v lid. 23 Ode mne také odstup to, abych měl

hřešiti proti Hospodinu, a přestávati modliti se za vás, nýbrž
navoditi vás budu na cestu dobrou a přímou. 24 A však bojte
se Hospodina a služte jemu v pravdě celým srdcem svým;
nebo vidíte, jak veliké věci učinil s vámi. 25 Jestliže pak
předce zle činiti budete, i vy i král váš zahynete.

13 Saul tedy prvního léta kralování svého, (kraloval pak
dvě létě nad Izraelem), 2 Vybral sobě tři tisíce z
Izraele. I bylo jich s Saulem dva tisíce v Michmas a na hoře
Bethel, a tisíc bylo s Jonatou v Gabaa Beniaminově; ostatek
pak lidu rozpustil jednoho každého do příbytku jeho. 3 I
pobil Jonata stráž Filistinských, kterouž měli na pahrbku, a
uslyšeli to Filistinští. Tedy Saul troubil v troubu po vší zemi,
řka: Ať to slyší Hebrejští. 4 A tak slyšel všecken Izrael, že
bylo praveno: Pobil Saul stráž Filistinských, pročež také
zoškliven byl Izrael mezi Filistinskými. I svolán jest lid za
Saulem do Galgala. 5 Filistinští pak sebrali se k boji proti
Izraelovi, třidceti tisíc vozů, a šest tisíc jezdců, a lidu ve
množství, jako jest písku na břehu mořském. I vytáhli a
položili se v Michmas na východ Betaven. 6 A protož muži
Izraelští vidouce, že jim úzko, (nebo byl ssoužen lid), skryl
se lid v jeskyních a v ohradách, a v skalách a v horách, i v
jamách. 7 Hebrejští také přepravili se přes Jordán do země
Gád a Galád. Saul pak ještě byl v Galgala, a všecken lid
zastrašil se, jda za ním. 8 I očekával tu za sedm dní vedlé
času uloženého od Samuele; a když nepřicházel Samuel do
Galgala, rozešel se lid od něho. 9 Tedy řekl Saul: Přineste ke
mně obět zápalnou a oběti pokojné. I obětoval oběti zápalné.
10 Když pak již dokonal obětování oběti zápalné, aj, Samuel
přicházel, a Saul vyšel proti němu, aby ho přivítal. 11 I řekl
Samuel: Co jsi učinil? Odpověděl Saul: Když jsem viděl, že
se lid rozchází ode mne, a ty nepřicházíš k uloženému dni, a
Filistinští byli shromážděni v Michmas: 12 I řekl jsem: Nyní
připadnou Filistinští na mne v Galgala, a tváři Hospodinově
nemodlil jsem se. Takž jsem se opovážil a obětoval jsem
oběti zápalné. 13 Tedy řekl Samuel Saulovi: Bláznivě jsi
učinil, nezachovals přikázaní Hospodina Boha svého, kteréž
přikázal tobě; nebo nyní byl by utvrdil Hospodin království
tvé nad Izraelem až na věky. 14 Ale již nyní království tvé
neostojí. Vyhledalť jest Hospodin sobě muže vedlé srdce
svého, jemuž rozkázal Hospodin, aby byl vůdce nad lidem
jeho; nebo jsi nezachoval, cožť přikázal Hospodin. 15 Vstav
pak Samuel, vstoupil z Galgala do Gabaa Beniaminova.
A Saul načetl lidu, kterýž zůstával při něm, okolo šesti set
mužů. 16 Saul tedy a Jonata syn jeho, i lid, kterýž zůstával
s nimi, byli v Gabaa Beniaminově, Filistinští pak leželi v
Michmas. 17 I vyšli zhoubcové z vojska Filistinského na tré
rozdělení. Houf jeden obrátil se k cestě Ofra, k zemi Sual; 18
A houf druhý obrátil se na cestu Betoron; houf pak třetí pustil
se cestou krajiny, kteráž patří k údolí Seboim na poušť. 19
Kováře pak žádného nenalézalo se ve vší zemi Izraelské;
nebo byli řekli Filistinští: Aby sobě Hebrejští nenadělali mečů
a kopí. 20 Protož chodívali všickni Izraelští k Filistinským,
aby ostřil sobě jeden každý radlici svou, a motyku svou,
sekeru svou i vidly své, 21 Sic jinak byly štěrbiny na radlicích,
motykách, vidlách třírohých a sekerách; také i o zaostření
ostnu bývalo těžko. 22 I bylo, že v čas boje nenalézalo se
meče ani kopí u žádného z lidu toho, kterýž byl s Saulem a
s Jonatou, toliko u Saule a u Jonaty syna jeho. 23 Vyšla pak
stráž Filistinských k cestám Michmas.

14 Stalo se pak jednoho dne, že řekl Jonata syn Saulův
služebníku, kterýž nosil zbroj jeho: Pod, půjdeme k
stráži Filistinských, kteráž jest na oné straně. Ale otci svému
toho nepověděl. 2 Saul však zůstával na kraji pahrbku
pod jabloní zrnatou, kteráž byla v Migron; a lidu, kterýž
byl s ním, bylo okolo šesti set mužů, 3 Tolikéž Achiáš syn
Achitobův, bratra Ichabodova, syna Fínesova, syna Elí,
kněze Hospodinova v Sílo, kterýž nosil efod. Ale lid nevěděl,
že by odšel Jonata. 4 Mezi těmi pak průchody, jimiž pokoušel
se Jonata přejíti k stráži Filistinských, byla skála příkrá k
přecházení s této strany, též skála příkrá k přecházení s
oné strany; jméno jedné Bóses, a jméno druhé Seneh. 5
Jedna skála byla na půlnoci proti Michmas, a druhá na
poledne proti Gabaa. 6 I řekl Jonata služebníku, kterýž nosil
zbroj jeho: Pod, přejděme k stráži těch neobřezaných, snad
bude Hospodin s námi; neboť není nesnadné Hospodinu
zachovati ve mnoze aneb v mále. 7 Odpověděl oděnec
jeho: Učiň, cožkoli jest v srdci tvém, obrať se, kam chceš;
aj, budu s tebou podlé vůle tvé. 8 I řekl Jonata: Aj, my
jdeme k mužům těm, a ukážeme se jim. 9 Jestliže řeknou
nám takto: Počkejte, až přijdeme k vám, stůjme na místě
svém, a nechoďme k nim. 10 Pakli by řekli takto: Vstupte k
nám, jděme, nebo vydal je Hospodin v ruku naši. To zajisté
nám bude za znamení. 11 Ukázali se tedy oba dva stráži
Filistinských. I řekli Filistinští: Hle, Hebrejští lezou z děr, v
nichž se byli skryli. 12 I mluvili někteří z stráže té k Jonatovi
a k oděnci jeho, a řekli: Vstupte k nám, a povíme vám něco.
Pročež řekl Jonata k oděnci svému: Podiž za mnou, nebo je
vydal Hospodin v ruku Izraele. 13 A tak lezl čtvermo Jonata
a oděnec jeho za ním. I padali před Jonatou, a oděnec jeho
mordoval je, jda za ním. 14 A to byla porážka první, v níž zbil
Jonata a oděnec jeho okolo dvadcíti mužů, jako v půl honech
rolí dvěma volům s zápřež. 15 Protož byl strach v tom ležení

a na tom poli, i na všem tom lidu; strážní i oni loupežníci
děsili se též, až se země třásla, nebo byla v strachu Božím.
16 A vidouce strážní Saulovi v Gabaa Beniaminově, oznámili,
jak množství to narůzno prchá, a vždy více se potírá. 17 Saul
pak řekl lidu, kterýž s ním byl: Vyhledejte i hned a zvězte, kdo
jest z našich odšel. A když vyhledávali, hle, Jonaty nebylo a
oděnce jeho. 18 I řekl Saul Achiášovi: Postav sem truhlu
Boží. (Truhla pak Boží toho času byla s syny Izraelskými.)
19 I stalo se, když ještě mluvil Saul k knězi, že hřmot, kterýž
byl v vojště Filistinských, více se rozcházel a rozmáhal.
Protož řekl Saul knězi: Spusť ruku svou. 20 Shromáždili
se tedy Saul i všecken lid, kterýž s ním byl, a přišli až k
té bitvě; a aj, byl meč jednoho proti druhému s hřmotem
velmi velikým. 21 Hebrejští pak někteří byli s Filistinskými
prvé, kteříž táhli s nimi polem sem i tam; i ti také obrátili se a
stáli při lidu Izraelském, kterýž byl s Saulem a s Jonatou. 22
Všickni také muži Izraelští, kteříž se skryli na hoře Efraim,
když uslyšeli, že by utíkali Filistinští, honili je i oni v té bitvě.
23 I vysvobodil Hospodin toho dne Izraele. Boj pak protáhl se
až do Betaven. 24 A ačkoli muži Izraelští utrápili se toho
dne, však Saul zavázal lid s přísahou, řka: Zlořečený muž,
kterýž by jedl chléb prvé, než bude večer, a než se pomstím
nad nepřátely svými. A tak neokusil všecken lid chleba. 25
Všecken pak lid té krajiny šli do lesa, kdež bylo hojnost
medu po zemi. 26 A když všel lid do lesa, viděl tekoucí med;
žádný však nepřičinil k ústům svým ruky své, nebo se bál lid
té přísahy. 27 Ale Jonata neslyšev, že otec jeho zavazoval
lid přísahou, vztáhl hůl, kterouž měl v ruce své, a omočil
konec její v plástu medu, a obrátil ruku svou k ústům svým; i
osvítily se oči jeho. 28 Odpovídaje pak jeden z lidu, řekl:
Velikou přísahou zavázal otec tvůj lid, řka: Zlořečený muž,
kterýž by jedl chléb dnes, ačkoli zemdlel lid. 29 Tedy řekl
Jonata: Zkormoutil otec můj lid země. Pohleďte, prosím, jak
se osvítily oči mé, hned jakž jsem okusil maličko medu toho.
30 Èím více kdyby se byl směle najedl dnes lid z loupeží
nepřátel svých, kterýchž dosáhl? Nebyla-liž by se nyní stala
větší porážka Filistinských? 31 A tak bili toho dne Filistinské
od Michmas až do Aialon; i ustal lid náramně. 32 Protož
obrátil se lid k loupeži, a nabravše ovcí a volů i telat, zbili je
na zemi; i jedl lid se krví. 33 I pověděli Saulovi, řkouce: Aj, lid
hřeší proti Hospodinu, jeda se krví. Kterýž řekl: Přestoupili
jste přikázaní. Přivaltež i hned ke mně kámen veliký. 34
Opět řekl Saul: Rozejděte se mezi lid a rcete jim: Přiveďte
ke mně jeden každý vola svého a jeden každý dobytče
své, a bíte tuto a jezte, i nebudete hřešiti proti Hospodinu,
jedouce se krví. Přivedli tedy všecken lid jeden každý vola
svého rukou svou té noci a zabíjeli tu. 35 Vzdělal také
Saul oltář Hospodinu; to nejprvnější oltář udělal Hospodinu.
36 Potom řekl Saul: Pusťme se po Filistinských v noci, a
budeme je loupiti až do jitra, aniž zůstavujme z nich koho.
Kteříž řekli: Cožť se koli vidí za dobré, učiň. Ale kněz řekl:
Přistupme sem k Bohu. 37 I tázal se Saul Boha: Pustím-li se
za Filistinskými? Dáš-li je v ruku Izraelovu? I neodpověděl
mu v ten den. 38 Protož řekl Saul: Přistupujte sem všecka
knížata lidu, a vyzvězte a vyhledejte, kdo se jest dopustil
dnes hříchu nějakého? 39 Nebo živť jest Hospodin, kterýž
vysvobozuje Izraele, že byť pak i na Jonatovi synu mém to
bylo, smrtí umře. I neodpověděl jemu žádný ze všeho lidu.
40 Řekl také všemu Izraelovi: Buďte vy na jedné straně, já
pak a Jonata syn můj budeme na druhé straně. Odpověděl
lid Saulovi: Učiň, cožť se za dobré vidí. 41 Protož řekl Saul
Hospodinu Bohu Izraelskému: Ukaž spravedlivě. I přišlo na
Jonatu a Saule, lid pak z toho vyšel. 42 I řekl Saul: Vrzte los
mezi mnou a mezi Jonatou synem mým. A postižen jest
Jonata. 43 Řekl tedy Saul Jonatovi: Pověz mi, co jsi učinil? I
pověděl mu Jonata a řekl: Toliko jsem okusil maličko medu
koncem holi, kterouž jsem měl v ruce své, a aj, proto-liž mám
umříti? 44 Odpověděl Saul: Toto učiň mi Bůh a toto přidej, že
smrtí umřeš, Jonato. 45 I řekl lid Saulovi: Což tedy umříti
má Jonata, kterýž učinil vysvobození toto veliké v Izraeli?
Odstup to, živť jest Hospodin, že nespadne vlas s hlavy jeho
na zemi, poněvadž s pomocí Boží učinil to dnes. I vyprostil
lid Jonatu, tak aby nebyl usmrcen. 46 Tedy odtáhl Saul od
Filistinských; Filistinští také navrátili se k místu svému. 47
Saul pak uvázav se v království nad Izraelem, bojoval vůkol
se všemi nepřátely svými, s Moábskými a s syny Ammon, a
s Edomem, i s králi Soba, a s Filistinskými; a kamž se koli
obracel, ukrutnost provodil. 48 Sebrav také vojska, porazil
Amalecha, a vysvobodil Izraele z ruky zhoubců jeho. 49
Byli pak synové Saulovi: Jonata a Jesui a Melchisua; a
jména dvou dcer jeho, jméno prvorozené Merob, jméno pak
mladší Míkol. 50 A jméno manželky Saulovy Achinoam,
dcera Achimaasova; jméno pak hejtmana vojska jeho Abner,
syn Ner, strýce Saulova. 51 Nebo Cis byl otec Saulův, a
Ner otec Abnerův, syn Abielův. 52 Byla pak válka veliká s
Filistinskými po všecky dny Saulovy, protož kohožkoli Saul
viděl muže silného, a kohokoli udatného, bral ho k sobě.

15 Řekl pak Samuel Saulovi: Hospodin poslal mne, abych
tě pomazal za krále nad lidem jeho, nad Izraelem,
pozorujž tedy nyní hlasu slov Hospodinových. 2 Takto praví
Hospodin zástupů: Rozpomenul jsem se na to, co jest činil
Amalech Izraelovi, že se položil proti němu na cestě, když
se bral z Egypta. 3 Protož i hned táhni a zkaz Amalecha, a

zahladťe jako proklaté všecko, což má. Neslitovávejž se nad
ním, ale zahub od muže až do ženy, od malého až do toho,
kterýž prsí požívá, od vola také až do ovce, a od velblouda
až do osla. 4 Sebral tedy Saul lid, a sečtl je v Telaim, dvakrát
sto tisíc pěších, a deset tisíc mužů Judských. 5 A přitáhl
Saul až k městu Amalechovu, aby bojoval v údolí jeho. 6 I
řekl Saul Cinejským: Jděte, oddělte se, vyjděte z prostředku
Amalechitských, abych vás s nimi nezahladil; nebo vy jste
učinili milosrdenství se všemi syny Izraelskými, když šli
z Egypta. A tak odšel Cinejský z prostředku Amalecha.
7 I porazil Saul Amalecha od Hevilah, kudy se chodí do
Sur, kteréž jest naproti Egyptu. 8 Jal také Agaga krále
Amalechitského živého, lid pak všecken vyhladil ostrostí
meče. 9 I zachoval Saul a lid jeho Agaga, a nejlepší bravy a
skoty a krmný dobytek, a berany i všecko, což lepšího bylo,
a nechtěli vyhubiti jich; což pak bylo ničemného a churavého,
to zahubili. 10 A protož stalo se slovo Hospodinovo k
Samuelovi, řkoucí: 11 Žel mi, že jsem Saule ustanovil za
krále, nebo odvrátil se ode mne, a slov mých nevyplnil. I
rozhorlil se Samuel náramně a volal k Hospodinu celou
noc. 12 Vstav pak Samuel, šel vstříc Saulovi ráno. I oznámili
Samuelovi, řkouce: Saul přišel na Karmel, a aj, připravil sobě
místo, a odtud hnuv se, táhl a sstoupil do Galgala. 13 A
když přišel Samuel k Saulovi, řekl jemu Saul: Požehnaný ty
od Hospodina, vyplnil jsem slovo Hospodinovo. 14 Samuel
pak řekl: Jaké pak jest to bečení ovcí těch v uších mých,
a řvání volů, kteréž já slyším? 15 Odpověděl Saul: Od
Amalechitských přihnali je; nebo zachoval lid, což nejlepšího
bylo z bravů a skotů, aby to obětoval Hospodinu Bohu
tvému, ostatek pak jsme zahladili jako proklaté. 16 I řekl
Samuel Saulovi: Dopusť, ať oznámím tobě, co jest mi mluvil
Hospodin noci této. Dí jemu: Oznam. 17 Tedy řekl Samuel:
Zdali jsi nebyl maličký sám u sebe? A předce učiněn jsi
hlavou pokolení Izraelských, a pomazal tě Hospodin za krále
nad Izraelem. 18 A poslal tě Hospodin na cestu a řekl tobě:
Jdi, zahub jako proklaté hříšníky ty Amalechitské, a bojuj
proti nim, dokudž byste nevyhladili jich. 19 Pročež jsi tedy
neuposlechl hlasu Hospodinova, ale obrátil jsi se k loupeži, a
učinils zlou věc před očima Hospodinovýma? 20 Odpověděl
Saul Samuelovi: Však jsem uposlechl hlasu Hospodinova, a
šel jsem cestou, kterouž poslal mne Hospodin, a přivedl jsem
Agaga krále Amalechitského, i Amalechitské jako proklaté
vyhubil jsem. 21 Ale lid vzal z loupeží bravy a skoty přední
z věcí proklatých, k obětování Hospodinu Bohu tvému v
Galgala. 22 I řekl Samuel: Zdaliž líbost takovou má Hospodin
v zápalích a v obětech, jako když se poslušenství koná hlasu
Hospodinova? Aj, poslouchati lépe jest, nežli obětovati, a ku
poslušenství státi, nežli tuk skopců přinášeti. 23 Nebo zpoura
jest takový hřích jako čarodějnictví, a přestoupiti přikázaní
jako modlářství a obrazové. Poněvadž jsi pak zavrhl řeč
Hospodinovu, i on také zavrhl tě, abys nebyl králem. 24
Tedy řekl Saul Samuelovi: Zhřešil jsem, že jsem přestoupil
rozkaz Hospodinův a slova tvá, nebo jsem se bál lidu, a
povolil jsem hlasu jejich. 25 Protož nyní odpusť, prosím,
hřích můj, a navrať se se mnou, ať se pomodlím Hospodinu.
26 I řekl Samuel Saulovi: Nenavrátím se s tebou; nebo jsi
zavrhl řeč Hospodinovu, tebe také zavrhl Hospodin, abys
nebyl králem nad Izraelem. 27 A když se obrátil Samuel,
aby odšel, Saul uchytil křídlo pláště jeho, i odtrhlo se. 28
Tedy řekl jemu Samuel: Odtrhlť jest Hospodin království
Izraelské dnes od tebe, a dal je bližnímu tvému, lepšímu,
než jsi ty. 29 Však proto vítěz Izraelský klamati nebude, ani
želeti; nebo není člověkem, aby měl čeho želeti. 30 On pak
řekl: Zhřešilť jsem, ale vždy mne cti, prosím, před staršími
lidu mého a před Izraelem, a navrať se se mnou, abych se
pomodlil Hospodinu Bohu tvému. 31 I navrátiv se Samuel,
šel za Saulem, a pomodlil se Saul Hospodinu. 32 Řekl pak
Samuel: Přiveďte ke mně Agaga, krále Amalechitského. I šel
k němu Agag nádherně; nebo řekl Agag: Jistě odešla hořkost
smrti. 33 Ale Samuel řekl: Jakož uvedl sirobu na ženy meč
tvůj, takť osiří matka tvá nad jiné ženy. I rozsekal Samuel
Agaga na kusy před Hospodinem v Galgala. 34 Potom odšel
Samuel do Ráma, Saul pak vstoupil do domu svého, do
Gabaa Saulova. 35 A již potom více Samuel neviděl Saule
až do dne smrti své; však plakal Samuel Saule. Hospodin
pak želel toho, že učinil Saule králem nad Izraelem.

16 Řekl pak Hospodin Samuelovi: I dokudž ty budeš plakati
Saule, poněvadž jsem já ho zavrhl, aby nekraloval
nad Izraelem? Naplň roh svůj olejem a poď, pošli tě k Izai
Betlémskému; nebo jsem vybral sobě z synů jeho krále. 2 I
řekl jemu Samuel: Kterak mám jíti? Nebo Saul uslyše, zabije
mne. Odpověděl Hospodin: Jalovici z stáda vezmeš s sebou,
a díš: Přišel jsem, abych obětoval Hospodinu. 3 A pozveš
Izai k oběti, jáť pak ukáži, co bys měl činiti; i pomažeš mi
toho, o kterémž já tobě povím. 4 A tak učinil Samuel, jakž
mu byl mluvil Hospodin, a přišel do Betléma. A ulekše se
starší města, vyšli proti němu a řekli: Pokojný-li jest příchod
tvůj? 5 Odpověděl: Pokojný. Abych obětoval Hospodinu,
přišel jsem. Posvěťte se, a poďte k oběti se mnou. Posvětil
také Izai a synů jeho, a pozval jich k oběti. 6 Když pak přišli,
vida Eliába, řekl: Jistě před Hospodinem jest pomazaný jeho.
7 Ale Hospodin řekl Samuelovi: Nehleď na tvárnost jeho a na
zrůst postavy jeho, nebo jsem ho zavrhl; neboť nepatřím,

nač patří člověk. Èlověk zajisté hledí na to, což jest před
očima, ale Hospodin hledí k srdci. 8 I povolal Izai Abinadaba,
a kázal mu jíti před Samuele. Kterýž řekl: Také ani toho
nevyvolil Hospodin. 9 Rozkázal též Izai jíti Sammovi. I řekl:
Ani toho nevyvolil Hospodin. 10 Takž rozkázal Izai jíti sedmi
synům svým před Samuele. Ale Samuel řekl Izai: Ani těch
nevyvolil Hospodin. 11 Potom řekl Samuel Izai: Jsou-li to
již všickni synové? Odpověděl: Ještěť zůstává nejmladší,
a aj, pase ovce. Tedy řekl Samuel Izai: Pošli a vezmi jej;
nebo aniž sedneme za stůl, dokudž on sem nepřijde. 12
I poslal a přivedl ho. (Byl pak on ryšavý, krásných očí a
libého vzezření.) I řekl Hospodin: Vstana, pomaž ho, nebo to
jest ten. 13 Protož vzal Samuel roh s olejem, a pomazal
ho u prostřed bratří jeho. I odpočinul Duch Hospodinův na
Davidovi od toho dne i potom. A Samuel vstav, odšel do
Ráma. 14 Takž Duch Hospodinův odšel od Saule, a nepokojil
ho duch zlý od Hospodina. 15 Služebníci pak Saulovi řekli
jemu: Aj, teď duch Boží zlý nepokojí tě. 16 Nechť, medle,
rozkáže pán náš služebníkům svým, kteříž stojí před tebou,
ať hledají muže, kterýž by uměl hráti na harfu, aby, když by
přišel na tě duch Boží zlý, hral rukou svou, a tobě aby lehčeji
bylo. 17 Tedy řekl Saul služebníkům svým: Medle, vyhledejte
mi muže, kterýž by uměl dobře hráti, a přiveďte ke mně. 18 I
odpověděl jeden z služebníků a řekl: Aj, viděl jsem syna Izai
Betlémského, kterýž umí hráti, muže udatného a bojovného,
též správného a krásného, a jest s ním Hospodin. 19 Protož
poslal Saul posly k Izai, řka: Pošli mi Davida syna svého,
kterýž jest při stádu. 20 Tedy Izai vzal osla, chléb a nádobu
vína a kozelce jednoho, a poslal po Davidovi synu svém
Saulovi. 21 Když pak přišel David k Saulovi, stál před ním; i
zamiloval ho velmi, a učiněn jest jeho oděncem. 22 Potom
poslal opět Saul k Izai, řka: Medle, nechť David stojí přede
mnou, neboť jest našel milost před očima mýma. 23 I bývalo,
že kdyžkoli napadal duch Boží Saule, David, bera harfu,
hrával rukou svou; i míval Saul polehčení, a lépe mu bývalo,
nebo ten duch zlý odstupoval od něho.

17 I sebrali Filistinští vojska svá k boji, a shromáždili se
u Socho, kteréž jest Judovo, a položili se mezi Socho
a Azeka na pomezí Dammim. 2 Ale Saul a muži Izraelští
sebravše se, položili se v údolí Elah, a sšikovali se k bitvě
proti Filistinským. 3 I stáli Filistinští na hoře s strany jedné,
a Izraelští stáli na hoře s strany druhé, a údolí bylo mezi
nimi. 4 I vyšel muž bojovník z vojska Filistinského, Goliáš
jménem, z Gát, zvýší šesti loket a dlani. 5 Lebka pak ocelivá
na hlavě jeho, a v pancíř brněný byl oblečen, kterýžto pancíř
vážil pět tisíc lotů oceli. 6 Též plechovice ocelivé byly na
nohách jeho, a pavéza ocelivá mezi rameny jeho. 7 A dřevo
u kopí jeho jako vratidlo tkadlcovské, železo pak ostré kopí
jeho vážilo šest set lotů železa; a ten, kterýž nosil braň jeho,
šel před ním. 8 I postavil se, a volal na vojska Izraelská,
řka k nim: Nač jste to vyšli, vojensky se sšikovavše? Zdaliž
já nejsem Filistinský, a vy služebníci Saulovi? Vybeřte z
sebe muže, kterýž by sstoupil ke mně. 9 Jestližeť mi bude
moci odolati a zabije mne, tedy budeme služebníci vaši;
pakliť já přemohu jej a zabiji ho, budete vy služebníci naši, a
sloužiti budete nám. 10 Pravil také ten Filistinský: Já jsem
dnes zhaněl vojska Izraelská. Vydejtež mi muže, abychom
se bili spolu. 11 A když uslyšel Saul i všecken Izrael slova
Filistinského taková, ulekli se a báli se velmi. 12 David
pak ten syn muže Efratejského z Betléma Judova, (jehož
jméno Izai, kterýž měl osm synů, a již se byl sstaral za dnů
Saule, přiblíživ se k lidem sešlým. 13 Tři také synové Izai
starší šedše, táhli na vojnu s Saulem. Jména těch tří synů
jeho, kteříž byli šli k boji: Eliáb prvorozený, a druhý po něm
Abinadab, třetí pak Samma. 14 Ale David byl nejmladší.
A tak ti tři synové starší odešli s Saulem). 15 David tedy
odšel od Saule a navrátil se, aby pásl stádo otce svého v
Betlémě. 16 I přicházel ten Filistinský ráno a večer, a stavěl
se po čtyřidceti dní. 17 Tedy řekl Izai Davidovi synu svému:
Vezmi i hned pro bratří své efi pražmy této a deset chlebů
těchto, a běž do vojska k bratřím svým. 18 A deset syřečků
mladých těchto doneseš hejtmanu, a navštívě bratří své,
pozdravíš jich, a základ jejich vyzdvihneš. 19 Saul pak i
oni, i všickni muži Izraelští byli v údolí Elah, bojujíce proti
Filistinským. 20 A tak vstav David tím raněji a zanechav
stáda při strážném, vzal to a šel, jakž mu byl přikázal Izai. I
přišel až k šancům, a aj, vojsko vycházelo do šiku a křičelo k
bitvě. 21 I sšikovali se Izraelští, ano i Filistinští, vojsko proti
vojsku. 22 Protož David zanechav břemene, kteréž s sebe
složil u strážného při břemeních, běžel do vojska; a když
přišel, tázal se bratří svých, jak se mají. 23 A když on s nimi
mluvil, aj, muž bojovník jménem Goliáš, Filistinský z Gát,
vycházel z vojska Filistinských a mluvil jako i prvé; což slyšel
i David. 24 Všickni pak muži Izraelští, jakž uzřeli toho muže,
utíkali před tváří jeho, a báli se náramně. 25 I mluvili Izraelští
mezi sebou: Viděli-li jste toho muže, kterýž vyšel? Nebo aby
pohanění uvedl na Izraele, vyšel. Kdož by ho zabil, zbohatí
ho král bohatstvím velikým, a dceru svou dá jemu, i dům
otce jeho osvobodí v Izraeli. 26 I mluvil David mužům, kteříž
stáli u něho, a řekl: Co bude dáno muži tomu, kterýž by
zabil toho Filistinského a odjal pohanění od Izraele? Nebo
kdo jest Filistinský neobřezaný ten, že pohanění uvodí na
vojsko Boha živého? 27 Odpověděl jemu lid v táž slova, řka:

To bude dáno muži, kterýž by ho zabil. 28 A uslyšev Eliáb,
bratr jeho nejstarší, že mluví s těmi muži, rozhněval se Eliáb
velmi na Davida, a řekl: Proč jsi sem přišel? A komus nechal
kolikasi těch ovec na poušti? Známť já pýchu tvou a zlost
srdce tvého, žes přišel dívati se bitvě. 29 I řekl David: Což
jsem pak učinil? Zdaž mi nebylo poručeno? 30 Tedy šel od
něho k jinému, jehož se tázal jako i prvé. I odpověděl jemu
lid tak jako i prvé. 31 A tak roznesla se slova, kteráž mluvil
David, a oznámili je Saulovi. Kterýžto povolal ho. 32 I řekl
David Saulovi: Nechť se neleká srdce člověka pro něho;
služebník tvůj půjde a bude se bíti s Filistinským tímto. 33
Ale Saul řekl Davidovi: Nebudeš moci jíti proti Filistinskému
tomu, abys se potýkal s ním; nebo mládenček jsi, on pak
jest muž bojovný od mladosti své. 34 Odpověděl David
Saulovi: Služebník tvůj pastýřem byl stáda otce svého, a
když přicházel lev aneb nedvěd, a bral dobytče z stáda, 35
Já dostihal jsem ho a bil jsem jej, a vydíral jsem je z hrdla
jeho. Pakli se na mne obořil, tedy ujma ho za čelist, bil jsem
jej, až jsem ho i zabil. 36 I lva i nedvěda zabil služebník
tvůj; budeť tedy Filistinský neobřezanec ten jako který z
nich, nebo zhaněl vojska Boha živého. 37 Řekl také David:
Hospodin, kterýž vytrhl mne z moci lva a z moci nedvěda,
onť mne vytrhne z ruky Filistinského tohoto. Tedy řekl Saul
Davidovi: Jdi, a Hospodin budiž s tebou. 38 I dal Saul obléci
Davida v šaty své, a vstavil lebku ocelivou na hlavu jeho,
a oblékl ho v pancíř. 39 Připásal také David meč jeho na
ty šaty jeho, a chtěl jíti, ale že tomu nezvykl, protož řekl
David Saulovi: Nemohuť v tom jíti, nebo jsem nepřivykl. I
složil to David s sebe. 40 A vzav hůl svou do ruky své,
vybral sobě pět kamenů hladkých z potoku, a vložil je do
mošničky pastýřské, kterouž měl, totiž do pytlíku, a prak svůj
v ruce nesl, a přiblížil se k Filistinskému. 41 Bral se také i
Filistinský, jda a přibližuje se k Davidovi, a muž ten, kterýž
nesl braň jeho, šel před ním. 42 A když pohleděl Filistinský a
uzřel Davida, pohrdal jím, proto že byl mládenček, a ryšavý,
a krásného vzezření. 43 I řekl Filistinský Davidovi: Což
jsem pes, že jdeš proti mně s holí? A zlořečil Filistinský
Davidovi skrze bohy své. 44 Řekl také Filistinský Davidovi:
Pod ke mně, a dámť tělo tvé ptákům nebeským a šelmám
zemským. 45 Odpověděl David Filistinskému: Ty jdeš ke
mně s mečem a s kopím a s pavézou, ale já k tobě jdu ve
jménu Hospodina zástupů, Boha vojsk Izraelských, kterémuž
jsi ty utrhal. 46 Dnešního dne zavře tě Hospodin v ruku mou,
a zabiji tě, a setnu hlavu tvou s tebe, a vydám těla vojska
Filistinského dnes ptákům nebeským a šelmám zemským, a
pozná všecka země, žeť jest Bůh v Izraeli. 47 A zvíť všecko
shromáždění toto, že ne mečem ani kopím vysvobozuje
Hospodin; (nebo Hospodinův jest boj), protož vydáť vás v
ruce naše. 48 Stalo se pak, že když vstal ten Filistinský, a
šel, přibližuje se proti Davidovi, pospíšil i David a běžel proti
Filistinskému, aby se s ním potýkal. 49 V tom David vztáh
ruku svou k mošničce, vyňal z ní kámen, kterýmž hodil z
praku, a udeřil Filistinského v čelo jeho tak, že kámen uvázl
v čele jeho. I padl tváří svou na zem. 50 A tak přemohl David
Filistinského prakem a kamenem, a udeřiv Filistinského,
zabil jej, ačkoli David žádného meče v ruce neměl. 51 A
příběh David, stál nad Filistinským. Potom pochytiv meč jeho,
dobyl ho z pošvy a zabil jej, a sťal jím hlavu jeho. To vidouce
Filistinští, že umřel nejsilnější jejich, utíkali. 52 A protož
vstavše muži Izraelští a Judští, zkřikli a honili Filistinské,
až kde se vchází do údolí, a až k branám Akaron. I padali,
raněni jsouce, Filistinští po cestě k Saraim, až do Gát a až
do Akaron. 53 A navrátivše se synové Izraelští od honění
Filistinských, vzebrali tábor jejich. 54 Potom David vzav hlavu
toho Filistinského, přinesl ji do Jeruzaléma, a odění jeho
složil v stanu svém. 55 Tehdáž pak, když viděl Saul Davida
jdoucího proti tomu Filistinskému, řekl Abnerovi hejtmanu
vojska: Abner, čí jest syn ten mládenček? Odpověděl Abner:
Jako jest živa duše tvá, králi, že nevím. 56 Ale král řekl:
Zeptej ty se, čí jest syn mládenec ten. 57 Když se pak
vracoval David od zabití Filistinského toho, pojav ho Abner,
přivedl jej před Saule, an drží hlavu Filistinského v ruce své.
58 I řekl jemu Saul: Èí jsi syn, mládenče? Odpověděl David:
Syn služebníka tvého Izai Betlémského.

18 I stalo se, že když přestal mluviti k Saulovi, duše
Jonatova spojila se s duší Davidovou, tak že ho
zamiloval Jonata jako sebe samého. 2 A tak Saul vzal jej
k sobě toho dne, a nedopustil mu navrátiti se do domu
otce jeho. 3 I učinil Jonata s Davidem smlouvu, proto že
ho miloval jako duši svou. 4 A složiv Jonata s sebe plášť,
kterýmž byl odín, dal jej Davidovi, i roucho své, až do
meče svého, a až do lučiště svého, i do pasu svého. 5
Vycházel pak David, k čemuž ho koli posílal Saul, opatrně
sobě počínaje. I ustanovil ho Saul nad vojáky, a líbil se
všemu lidu, též i služebníkům Saulovým. 6 Stalo se pak,
když se oni domů brali, a David též se navracoval od zabití
Filistinského, že vyšly ženy z každého města Izraelského,
zpívajíce a plésajíce, vstříc Saulovi králi s bubny, s veselím
a s husličkami. 7 A prozpěvovaly jedny po druhých ženy
ty, hrajíce, a řekly: Porazilť jest Saul svůj tisíc, ale David
svých deset tisíců. 8 I rozhněval se Saul náramně, nebo
nelíbila se mu ta řeč. Pročež řekl: Dali Davidovi deset tisíc,
a mně dali toliko tisíc. Co mu ještě přes to přivlastní, leč

království? 9 Protož Saul zlobivě hleděl na Davida od toho
dne i vždycky. 10 Stalo se pak druhého dne, že duch Boží
zlý napadl Saule, a prorokoval u prostřed domu svého, a
David hral rukou svou jako i jindy vždycky. Saul pak měl kopí
v ruce své. 11 I vyhodil Saul kopí, řka: Prohodím Davida
až do stěny. Ale David uhnul se jemu po dvakrát. 12 A bál
se Saul Davida, proto že Hospodin byl s ním, a od Saule
odstoupil. 13 Protož vybyl ho Saul od sebe, a učinil jej sobě
hejtmanem nad tisíci; kterýžto vycházel i vcházel před lidem.
14 David pak ve všech cestách svých opatrně sobě počínal,
nebo Hospodin byl s ním. 15 A když to viděl Saul, že sobě
velmi opatrně počíná, bál se ho. 16 Ale všecken Izrael i Juda
miloval Davida, nebo vycházel i vcházel před nimi. 17 Tedy
řekl Saul Davidovi: Aj, dceru svou starší Merob dámť za
manželku, toliko mi buď muž silný, a veď boje Hospodinovy.
(Saul pak myslil: Nechť neschází od mé ruky, ale od ruky
Filistinských.) 18 I řekl David Saulovi: Kdo jsem já, a jakýž
jest rod můj a čeled otce mého v Izraeli, abych byl zetěm
královým? 19 I stalo se, že když již Merob dcera Saulova
měla dána býti Davidovi, dána jest Adrielovi Molatitskému za
manželku. 20 Milovala pak Míkol dcera Saulova Davida; což
když oznámili Saulovi, líbilo se to jemu. 21 (Nebo řekl Saul:
Dámť mu ji, aby mu byla osídlem, a aby proti němu byla ruka
Filistinských.) A tak řekl Saul Davidovi: Po této druhé budeš
mi již zetěm. 22 I rozkázal Saul služebníkům svým: Mluvte
k Davidovi tajně, řkouce: Aj, libuje tě sobě král, a všickni
služebníci jeho laskavi jsou na tebe; nyní tedy budiž zetěm
královým. 23 A když mluvili služebníci Saulovi v uši Davidovy
slova ta, odpověděl David: Zdaliž se vám malá věc zdá,
býti zetěm královým? A já jsem člověk chudý a opovržený.
24 Tedy služebníci Saulovi oznámili jemu, řkouce: Taková
slova mluvil David. 25 I řekl Saul: Takto rcete Davidovi: Není
žádostiv král věna, toliko sto obřízek Filistinských, aby byla
pomsta nad nepřátely královskými. (Saul pak to obmýšlel,
aby David upadl v ruku Filistinských.) 26 Protož oznámili
služebníci jeho Davidovi slova ta, a líbilo se to Davidovi, aby
byl zetěm královým. Ještě se pak nebyli vyplnili dnové ti, 27
Když vstav David, odšel, on i muži jeho, a zbil z Filistinských
dvě stě mužů, jejichž obřízky přinesl David, a z úplna je dali
králi, aby byl zetěm královým. I dal jemu Saul Míkol dceru
svou za manželku. 28 A vida Saul, nýbrž zkušené maje, že
jest Hospodin s Davidem, a že Míkol dcera jeho miluje ho, 29
Ještě tím více Saul obával se Davida. I byl Saul nepřítelem
Davidovým po všecky dny. 30 Vtrhovali pak do země knížata
Filistinská; i bývalo, že kdyžkoli vycházeli, opatrněji sobě
počínal David proti nim nade všecky služebníky Saulovy,
pročež i jméno jeho bylo velmi slavné.

19 Mluvil pak Saul k Jonatovi synu svému a ke všechněm
služebníkům svým, aby zamordovali Davida, ale Jonata
syn Saulův liboval sobě Davida velmi. 2 I oznámil to Jonata
Davidovi, řka: Usiluje Saul otec můj, aby tě zabil; protož nyní
šetř se, prosím, až do jitra, a usadě se v skrytě, schovej
se. 3 Ale jáť vyjdu a státi budu při boku otci svému na poli,
kdež ty budeš, a budu mluviti o tobě s otcem svým, a čemuž
vyrozumím, oznámím tobě. 4 I mluvil Jonata o Davidovi
dobře Saulovi otci svému, a řekl: Nechť nehřeší král proti
služebníku svému Davidovi, nebť jest nic tobě neprovinil,
nýbrž správa jeho jest tobě velmi užitečná. 5 Nebo se
opovážil života svého a zabil Filistinského, a učinil Hospodin
vysvobození veliké všemu Izraeli. Viděls to a radoval jsi se.
Pročež bys tedy hřešil proti krvi nevinné, chtěje zabiti Davida
bez příčiny? 6 I uposlechl Saul řeči Jonatovy a přisáhl Saul,
řka: Živť jest Hospodin, žeť nebude zabit. 7 Tedy Jonata
povolal Davida, a oznámil jemu Jonata všecka slova tato.
A přivedl Jonata Davida k Saulovi, i byl před ním jako i
prvé. 8 Vznikla pak opět válka; a vytáh David, bojoval proti
Filistinským, a porazil je porážkou velikou, a utekli před ním.
9 V tom duch Hospodinův zlý napadl Saule, kterýž v domě
svém seděl, maje kopí své v ruce své, a David hrál rukou
před ním. 10 Ale Saul chtěl prohoditi Davida kopím až do
stěny; kterýž uhnul se mu, a udeřilo kopí v stěnu. A tak
David utekl a vynikl z nebezpečenství té noci. 11 Potom
poslal Saul posly k domu Davidovu, aby ho stráhli a zabili jej
ráno. I oznámila to Davidovi Míkol manželka jeho, řkuci:
Jestliže se neopatříš noci této, zítra zabit budeš. 12 A protož
spustila Míkol Davida oknem, kterýž odšed, utekl a vynikl z
nebezpečenství. 13 Vzala pak Míkol obraz a vložila na lůže,
a polštář kozí položila v hlavách jeho a přikryla šaty. 14 Tedy
Saul poslal posly, aby vzali Davida. I řekla: Jest nemocen.
15 Opět poslal Saul posly, aby pohleděli na Davida, řka:
Přineste ho na lůži ke mně, ať ho zabiji. 16 A když přišli
poslové, a aj, obraz ležel na lůži a polštář kozí v hlavách
jeho. 17 I řekl Saul k Míkol: Proč jsi mne tak podvedla
a pustilas nepřítele mého, aby ušel? Odpověděla Míkol
Saulovi: On mi řekl: Propusť mne, sic jinak zabiji tě. 18 David
tedy utíkaje, vynikl z nebezpečenství, a přišed k Samuelovi
do Ráma, oznámil jemu všecko, co mu Saul učinil. I odšel on
i Samuel, a bydlili v Náiot. 19 Oznámeno pak bylo Saulovi,
řka: Aj, David jest v Náiot v Ráma. 20 I poslal Saul posly, aby
jali Davida. Kteříž když viděli zástup proroků prorokujících, a
Samuele jim představeného, an stojí, sstoupil také na posly
Saulovy Duch Boží, a prorokovali i oni. 21 To když oznámili
Saulovi, poslal jiné posly, a prorokovali také i oni; a opět
poslal Saul třetí posly, a i ti prorokovali. 22 Šel tedy již sám

do Ráma a přišel až k čisterni veliké, kteráž jest v Socho,
a zeptal se, řka: Kde jest Samuel a David? I řekl někdo:
Aj, jsou v Náiot v Ráma. 23 I šel tam do Náiot v Ráma; a
sstoupil i na něj Duch Boží, a jda dále, prorokoval, až i přišel
do Náiot v Ráma. 24 Kdežto svlékl také sám roucho své a
prorokoval i on před Samuelem, a padna, ležel svlečený
celý ten den a noc. Odkudž se říká: Zdali také Saul mezi
proroky?

20 V tom utíkaje David z Náiot, kteréž jest v Ráma,
přišel a mluvil před Jonatou: Což jsem učinil? Jaká
jest nepravost má? A jaký jest hřích můj před otcem tvým,
že hledá bezživotí mého? 2 Kterýž řekl jemu: Odstup to,
neumřeš. Aj, nečiníť otec můj ničeho ani velikého ani malého,
čehož by se mi nesvěřil. Jak by tedy otec můj tajil to přede
mnou! Neníť toho. 3 Nadto přisáhl také David, (to promluviv:
Dobřeť ví otec tvůj, že jsi laskav na mne, protož myslí: Nechť
neví o tom Jonata, aby neměl zámutku). Nýbrž jistě, živť jest
Hospodin, a živať jest duše tvá, že sotva jest kročej mezi
mnou a mezi smrtí. 4 Odpověděl Jonata Davidovi: Pověz,
čehokoli žádáš, a učiním tobě. 5 I řekl David Jonatovi:
Aj, zítra bude novměsíce, kdyžto já mám obyčej sedati s
králem k jídlu; protož propusť mne, a skryji se na poli až do
třetího večera. 6 Jestliže by se zvláštně na mne ptal otec
tvůj, řekneš: Prosil mne velice David, aby sběhl do Betléma
města svého; nebo obět výroční tam míti má všecka jeho
rodina. 7 Řekne-liť: Dobře, pokoj služebníku tvému; pakliť
se rozzlobí, věz, žeť se doplnila zlost jeho. 8 A tak učiníš
milosrdenství s služebníkem svým, poněvadž jsi v smlouvu
Hospodinovu uvedl služebníka svého s sebou. Pakliť jest na
mně nepravost, zabí mne sám; nebo k otci svému proč bys
mne vodil? 9 I řekl Jonata: Odstup to od tebe; nebo zvím-
liť to jistotně, že by se doplnila zlost otce mého, aby přišla
na tě, zdaliž neoznámím tobě toho? 10 Řekl také David
Jonatovi: Kdož mi oznámí, jestliže odpoví tobě otec tvůj
něco tvrdě? 11 Odpověděl Jonata Davidovi: Pod', vyjděme
na pole. I vyšli oba na pole. 12 Opět řekl Jonata Davidovi:
Hospodin Bůh Izraelský, (hned jakž porozumím na otci
svém, okolo tohoto času zítra neb pozejtří, an bude dobře s
Davidem, jestliže nepošli tehdáž k tobě, a neoznámím-liť),
13 Toto učiň Hospodin Jonatovi a toto přidej. Pakliť se bude
líbiti otci mému uvésti zlé na tebe, takéť i to zjevím tobě a
propustím tě; i půjdeš v pokoji, a Hospodin budiž s tebou,
jakož byl s otcem mým. 14 A zdaliž i ty, dokud jsem živ,
neučiníš se mnou milosrdenství Hospodinova, ano bychť i
umřel, 15 Tak že neodvrátíš milosrdenství svého od domu
mého až na věky, zvláště tehdáž, když Hospodin vyplení
nepřátely Davidovy, jednoho každého se svrchku země.
16 A tak učinil Jonata smlouvu s domem Davidovým, řka:
Vyhledávejž Hospodin toho z ruky nepřátel Davidových. 17
Ještě i přísahou zavázal Jonata v lásce odměnné k sobě
Davida; nebo jakož miloval duši svou, tak jej miloval. 18
I řekl mu Jonata: Zítra bude novměsíce, a bude se ptáti
na tebe, když prázdné bude místo tvé. 19 Do třetího tedy
dne skrývaje se, sstoupíš rychle a přijdeš k tomu místu,
na kterémžs se byl skryl, když se to jednalo, a pobudeš u
kamene pocestných. 20 A já tři střely vystřelím po straně k
němu, směřuje sobě k cíli. 21 Potom hned pošli pachole a
dím: Jdi, shledej střely. Jestliže prostě řeknu služebníku:
Hle, střely za tebou blíže sem, přines je, tedy přid', nebo
jest pokoj tobě, a neníť žádného nebezpečenství, živť jest
Hospodin. 22 Pakli takto řeknu pacholeti: Hle, střely jsou
před tebou dále, tedy odejdi, nebo propustil tě Hospodin.
23 Řeči pak této, kterouž jsme mluvili já a ty, aj, Hospodin
svědek bude mezi mnou a mezi tebou až na věky. 24 A tak
skryl se David na poli. Byl pak novměsíce, i sedl král za stůl
k jídlu. 25 A seděl král na stolici své, jakž obyčej měl, na
stolici u stěny, ale Jonata povstal. Sedl také Abner podlé
Saule, a místo Davidovo zůstalo prázdné. 26 A však toho
dne Saul nic neříkal, nebo myslil: Něco se mu přihodilo, bud'
že čistý jest neb nečistý. 27 Stalo se pak nazejtří, druhého
dne novměsíce, že opět prázdné bylo místo Davidovo. I
řekl Saul Jonatovi synu svému: Proč nepřišel syn Izai ani
včera ani dnes k jídlu? 28 Odpověděl Jonata Saulovi: Velice
mne prosil David, aby šel do Betléma. 29 A řekl: Odpusť
mne, prosím, nebo obět má míti rodina naše v městě, a bratr
můj sám rozkázal mi přijíti; nyní tedy, nalezl-li jsem milost
před očima tvýma, nechť se odtrhnu, prosím, abych navštívil
bratří své. Tou příčinou nepřišel k stolu královskému. 30 I
rozhněval se Saul náramně na Jonatu, a řekl jemu: Synu
převrácený a urputný, zdaliž nevím, že jsi zvolil sobě syna
Izai k hanbě své, i k hanbě a lehkosti matky své? 31 Nebo
po všecky dny, v nichž bude živ syn Izai na zemi, nebudeš
upevněn ty, ani království tvé. Protož hned pošli a přived' jej
ke mně, nebť jest hoden smrti. 32 Odpověděl Jonata Saulovi
otci svému, a řekl jemu: Proč má umříti? Což jest učinil? 33 I
hodil Saul kopím na něj, aby ho zabil. Tedy seznav Jonata,
že uložil otec jeho zabiti Davida, 34 Vstal od stolu Jonata,
rozpálen jsa hněvem, a nejedl toho druhého dne novuměsíce
pokrmu, nebo bolestil pro Davida, a že ho tak zlehčil otec
jeho. 35 Protož stalo se ráno, že vyšel Jonata na pole k času
uloženému Davidovi, a pachole malé s ním. 36 Tedy řekl
pacholeti svému: Běž a shledej střely, kteréž já vystřelím. I
běželo pachole, a on střílel daleko před něj. 37 Když pak

přišlo pachole až k cíli, k němuž střílel Jonata, volal Jonata
za pacholetem a řekl: Zdaliž není střely před tebou tam dále?
38 Opět volal Jonata za pacholetem: Rychle pospěš, nestůj.
A tak sebravši pachole Jonatovo střely, vrátilo se k svému
pánu. 39 (Pachole pak nic nevědělo, toliko Jonata a David
věděli, co se jedná.) 40 I dal Jonata braň svou pacholeti,
kteréž s ním bylo, a řekl jemu: Jdi, dones do města. 41 A
když odešlo pachole, vstal David s strany polední, a padna
na tvář svou k zemi, poklonil se třikrát; a políbivše jeden
druhého plakali oba, až Jonata Davida pozdvihl. 42 I řekl
Jonata Davidovi: Jdiž u pokoji, a což jsme sobě oba přisáhli
ve jménu Hospodinovu, řkouce: Hospodin budiž svědkem
mezi mnou a tebou, i mezi semenem mým a mezi semenem
tvým, nechť trvá až na věky. A tak vstav David, odšel, Jonata
pak navrátil se do města.

21 Tedy přišel David do Nobe k Achimelechovi knězi. I
ulek se Achimelech, vyšel vstříc Davidovi a řekl jemu:
Cože to, že jsi sám, a není žádného s tebou? 2 Odpověděl
David Achimelechovi knězi: Král mi poručil nějakou věc, a
řekl mi: Ať žádný nezvídá toho, proč tě posílám, a coť jsem
poručil. Služebníkům pak uložil jsem jisté místo. 3 Protož
nyní, co máš tu před rukama, dej v ruku mou, asi pět chlebů,
aneb což na hotově máš. 4 Odpověděl kněz Davidovi a řekl:
Nemámť chleba obecného před rukama, než toliko chléb
svatý, však jestliže se toliko od žen zdrželi služebníci. 5
Odpověděl David knězi a řekl: Jistě ženy vzdáleny byly od
nás, jakož včera tak i před včerejškem, když jsem vyšel;
protož těla služebníků svatá jsou. Ač pak toto předsevzetí
jest proti slušnosti, však i to dnes posvěceno bude pro tělo.
6 A tak dal jemu kněz chleby svaté; nebo nebylo tam chleba,
jediné chlebové předložení, kteříž odloženi byli od tváři
Hospodinovy, aby položeni byli chlebové teplí toho dne, když
ti vzati byli. 7 (Byl pak tu jeden z služebníků Saulových v týž
den, kterýž se tam pozadržel před Hospodinem, jehož jméno
bylo Doeg Idumejský, nejpřednější mezi pastýři Saulovými.)
8 I řekl David Achimelechovi: Nemáš-liž zde kopí aneb
meče? Nebo ani meče svého ani braně své nevzal jsem v
ruku svou, proto že rozkaz královský dotíral. 9 Jemuž řekl
kněz: Meč Goliáše Filistinského, kteréhož jsi zabil v údolí
Elah, aj, ten jest zde obvinutý v roucho za efodem. Jestliže
jej chceš sobě vzíti, vezmi, nebo zde jiného není kromě
toho. I řekl David: Neníť přes ten, dejž mi jej. 10 Tedy vstal
David, a utekl toho dne před Saulem, a přišel k Achisovi králi
Gát. 11 Služebníci pak Achisovi řekli jemu: Zdaliž tento není
David, král země? Zdaliž neprozpěvovali tomuto po houfích,
řkouce: Porazil Saul svůj tisíc, David pak svých deset tisíců.
12 I složil David ta slova v srdci svém, a bál se velmi Achisa
krále Gát. 13 Protož změnil způsob svůj před očima jejich, a
bláznem se dělal, jsa v rukou jejich; psal také po vratech
u brány, a pouštěl sliny po bradě své. 14 Tedy řekl Achis
služebníkům svým: Hle, viděvše člověka blázna, pročež jste
ho ke mně přivedli? 15 Nedostává-liž se mi bláznů, že jste
uvedli tohoto, aby bláznil přede mnou? Ten-liž má vjíti do
mého domu?

22 A tak odšel odtud David, skryl se v jeskyni Adulam. To
když uslyšeli bratří jeho i všecken dům otce jeho, sešli
se tam k němu. 2 A shromáždili se k němu, kteřížkoli byli v
ssoužení, a kteřížkoli byli zadlužilí, a kteřížkoli byli v hořkosti
ducha, a byl nad nimi knížetem, tak že jich bylo s ním
okolo čtyř set mužů. 3 Potom odšel odtud David do Masfa
Moábského a řekl králi Moábskému: Prosím, nechť vcházejí
k vám i vycházejí otec můj a matka má, dokudž nezvím, co
se mnou učiní Bůh. 4 I přivedl je před krále Moábského, a
bydlili s ním po všecky dny, v nichž zůstával David na tom
hradě. 5 Ale prorok Gád řekl Davidovi: Nebývejž déle na tom
hradě, jdi, navrať se do země Judské. I odšel David, a přišel
do lesa Haret. 6 V tom uslyšel Saul, že by se zjevil David i
muži, kteříž byli s ním. Saul pak bydlil v Gabaa pod hájem v
Ráma, maje kopí své v rukou svých, a všickni služebníci
jeho stáli před ním. 7 I řekl Saul služebníkům svým, kteříž
stáli před ním: Slyšte medle, synové Jemini: Všechněm-
li vám dá syn Izai pole a vinice? Všecky-li vás postaví za
správce nad tisíci a sty, 8 Že jste se všickni spikli proti mně,
aniž jest, kdo by mi oznámil? Již i syn můj učinil smlouvu s
synem Izai, a však žádný z vás nelituje mne, aniž mi kdo
oznámí, že pozdvihl syn můj služebníka mého proti mně,
aby mi zálohy strojil, jakož se to již děje. 9 Odpověděl pak
Doeg Idumejský, kterýž též stál s služebníky Saulovými, a
řekl: Viděl jsem syna Izai, an přišel do Nobe k Achimelechovi
synu Achitobovu. 10 Kterýž radil se o něho s Hospodinem a
dal jemu potravy, také i meč Goliáše Filistinského dal jemu.
11 I poslal král, aby zavolali Achimelecha syna Achitobova,
kněze, i vší čeledi otce jeho, totiž kněží, kteříž byli v Nobe.
I přišli všickni před krále. 12 Tedy řekl Saul: Slyš nyní,
synu Achitobův. Kterýž odpověděl: Ej, pane můj. 13 I dí k
němu Saul: Proč jste se spikli proti mně, ty a syn Izai, když
jsi jemu dal chléb a meč, a radils se s Bohem o něj, aby
povstal proti mně k strojení mi záloh, jakož se to již děje? 14
Odpovídaje Achimelech králi, řekl: A kdo jest tak věrný ze
všech služebníků tvých jako David, kterýž i zetěm královým
jest, kterýž kráčí v poslušenství tvém, a vzácný jest v domě
tvém? 15 Zdaliž jsem se nyní počal tázati Boha o něj?

Odstup to ode mne. Nesčítejž král takové věci na služebníka
svého, ani na koho z čeledi otce mého, neboť neví služebník
tvůj o ničemž o tom ani nejmenší věci. 16 Ale král řekl: Smrtí
umřeš Achimelechu, ty i všecken dům otce tvého. 17 I řekl
král drabantům, kteříž stáli před ním: Obraťte se a zbíte
kněží Hospodinovy, nebo i jejich ruka jest s Davidem; přes to
vědouce, že utíká, nedali mi znáti. Služebníci však královští
nechtěli vztáhnouti rukou svých, ani se obořiti na kněží
Hospodinovy. 18 A protož řekl král Doegovi: Obrať ty se, a
pobí ty kněží. Takž Doeg Idumejský obrátiv se, obořil se na
kněží, a zbil toho dne osmdesáte a pět mužů, kteříž nosili
efod lněný. 19 Nobe také město kněžské vyhubil ostrostí
meče, od muže až do ženy, od malého až do požívajícího
prsí, voly i osly, i dobytky pobil ostrostí meče. 20 Jediný
toliko syn Achimelechův, syna Achitobova, jehož jméno bylo
Abiatar, ušel a utekl k Davidovi. 21 Tedy oznámil Abiatar
Davidovi, že Saul zmordoval kněží Hospodinovy. 22 I řekl
David Abiatarovi: Vědělť jsem toho dne, když tam byl Doeg
Idumejský, že jistotně oznámí Saulovi; játť jsem příčinu dal k
zhubení všech duší domu otce tvého. 23 Zůstaň u mne,
neboj se; nebo kdož hledati bude bezživotí mého, hledati
bude bezživotí tvého, ale ochráněn budeš u mne.

23 Tedy oznámili Davidovi, řkouce: Aj, Filistinští dobývají
Cejly a loupí dvory. 2 Protož tázal se David Hospodina,
řka: Mám-li jíti a udeřiti na ty Filistinské? I odpověděl Hospodin
Davidovi: Jdi a porazíš Filistinské, i Cejlu vysvobodíš. 3 Muži
pak Davidovi řekli jemu: Aj, my zde v Judstvu bojíme se, čím
více, když půjdeme k Cejle proti vojskům Filistinských. 4 A tak
opět David tázal se Hospodina. Jemuž odpověděl Hospodin
a řekl: Vstana, vytáhni k Cejle, neboť dám Filistinské v
ruce tvé. 5 I táhl David a muži jeho k Cejle, a bojoval s
Filistinskými, a zajal dobytky jejich. I porazil je ranou velikou,
a tak vysvobodil David obyvatele Cejly. 6 Stalo se pak, že
když utíkal Abiatar syn Achimelechův k Davidovi do Cejly,
dostal se efod v ruce jeho. 7 Potom oznámeno bylo Saulovi,
že přitáhl David do Cejly. I řekl Saul: Dalť ho Bůh v ruku
mou, nebo zavřel se, všed do města hrazeného a zavřitého.
8 I svolal Saul všecken lid k boji, aby táhl k Cejle, a oblehl
Davida i muže jeho. 9 A zvěděv David, že Saul tajně ukládá
o něm zle, řekl Abiatarovi knězi: Vezmi na se efod. 10 I
řekl David: Hospodine, Bože Izraelský, za jistou věc slyšel
služebník tvůj, že strojí Saul přitáhnouti k Cejle, aby zkazil
město pro mne. 11 Vydali-li by mne muži Cejly v ruce jeho? A
přitáhl-li by Saul, jakž slyšel služebník tvůj? Hospodine, Bože
Izraelský, oznam, prosím, služebníku svému. Odpověděl
Hospodin: Přitáhl by. 12 Řekl ještě David: Vydali-li by mne
obyvatelé Cejly i muže mé v ruce Saulovy? Odpověděl
Hospodin: Vydali by. 13 Vstav tedy David a muži jeho, téměř
šest set mužů, vytáhli z Cejly a šli ustavičně, kamž jíti mohli.
Saulovi pak povědíno, že ušel David z Cejly; i nechal tažení.
14 Byl pak David na poušti v místech bezpečných, a bydlil na
hoře, na poušti Zif. A ačkoli hledal ho Saul po všecky ty dny,
však nevydal ho Bůh v ruku jeho. 15 Vida tedy David, že
Saul vytáhl hledati bezživotí jeho, byl na poušti Zif v lese. 16
Vstav pak Jonata syn Saulův, přišel k Davidovi do lesa, a
posilnil ruky jeho v Bohu. 17 A řekl jemu: Neboj se, neboť
nenalezne tebe ruka Saule otce mého, ale ty kralovati budeš
nad Izraelem, a já budu druhý po tobě. Však i Saul otec můj
zná to. 18 I učinili smlouvu oba před Hospodinem; a David
zůstal v lese, Jonata pak navrátil se do domu svého. 19
Tedy přišli Zifejští k Saulovi do Gabaa, řkouce: Zdaliž David
nepokrývá se u nás v horách, v lese, na pahrbku Hachile,
kterýž jest na pravé straně pouště. 20 Protož nyní podlé vší
žádosti duše své, ó králi, přitáhni stěží, my se pak přičiníme,
abychom jej vydali v ruce královy. 21 I řekl Saul: Požehnaní
vy od Hospodina, že mne litujete. 22 Jdětež medle, ujisťte
se tím ještě lépe, přezvězte a shlédněte místo jeho, kam
se obrátí, kdo ho tam viděl; nebo mi praveno, že divných
chytrostí užívá. 23 Vyšpehujtež tedy a vyzvězte všecky
skrejše, v nichž se kryje, a navraťte se ke mně s věcí jistou, i
potáhnu s vámi, a jestliže v zemi jest, hledati ho budu ve
všech tisících Judských. 24 Kteřížto vstavše, navrátili se do
Zif před Saulem; David pak a muži jeho byli na poušti Maon,
na rovinách po pravé straně pouště. 25 Nebo jakž vytáhl
Saul s lidem svým hledati ho, oznámeno bylo to Davidovi,
kterýž sstoupil s skály a bydlil na poušti Maon. O čemž Saul
uslyšav, honil Davida po poušti Maon. 26 A tak Saul táhl s
jedné strany hory, David pak a muži jeho po druhé straně
hory. A pospíšil David, aby mohl utéci od tváři Saulovy; nebo
Saul s lidem svým obkličovali Davida i muže jeho, aby je
zjímali. 27 V tom přišel posel k Saulovi, řka: Pospěš a přiď,
nebo Filistinští vtrhli do země. 28 A protož navrátil se Saul
od honění Davida, táhl proti Filistinským. Pročež nazvali to
místo: Skála rozdělující. 29 Odšed pak David odtud, bydlil v
místech bezpečných Engadi.

24 I stalo se, že když se navrátil Saul od honění
Filistinských, oznámili jemu, řkouce: Hle, David jest na
poušti Engadi. 2 Tedy vzav Saul tři tisíce mužů vybraných
ze všeho Izraele, odšel hledati Davida a mužů jeho na
skalách kamsíků. 3 I přišel k stájím ovcí blízko cesty, kdež
byla jeskyně, do níž všel Saul na potřebu; David pak a
muži jeho seděli po stranách v té jeskyni. 4 Protož řekli

muži Davidovi jemu: Aj, tento jest den, o němž tobě mluvil
Hospodin, řka: Aj, já dám nepřítele tvého v ruku tvou, abys
mu učinil, jakť se koli líbiti bude. Tedy vstav David, uřezal tiše
kus pláště Saulova. 5 Potom pak padlo to těžce na srdce
Davidovi, že uřezal křídlo pláště Saulova. 6 Pročež řekl
mužům svým: Uchovejž mne Hospodin, abych to učiniti měl
pánu mému, pomazanému Hospodinovu, abych vztáhnouti
měl ruku svou na něj, poněvadž jest pomazaný Hospodinův.
7 A tak zabránil David mužům svým těmi slovy, a nedal jim
povstati proti Saulovi. Saul také vyšed z té jeskyně, bral se
cestou svou. 8 Potom vstal i David, a vyšed z jeskyně, volal
za Saulem, řka: Pane můj králi! I ohlédl se Saul zpět, David
pak sehnuv se tváří k zemi, poklonil se jemu. 9 A řekl David
Saulovi: I proč posloucháš řečí lidských, kteříž praví: Hle,
David hledá tvého zlého. 10 Aj, dnešního dne viděti mohly
oči tvé, že tě byl vydal Hospodin dnes v ruku mou v jeskyni.
A bylot mi řečeno, abych tě zabil, ale šanoval jsem tě; nebo
řekl jsem: Nevztáhnuť ruky své na pána svého, poněvadž
jest pomazaný Hospodinův. 11 Nýbrž, otče můj, pohleď a viz
kus pláště svého v ruce mé, a žeť jsem nechtěl, odřezuje
křídlo pláště tvého, zabiti tebe. Poznejž tedy a viz, žeť není v
úmysle mém nic zlého, ani jaké převrácenosti, a žeť jsem
nezhřešil proti tobě; ty pak číháš na duši mou, abys mi ji
odjal. 12 Sudiž Hospodin mezi mnou a mezi tebou, a pomstiž
mne Hospodin nad tebou, ale ruka má nebude proti tobě. 13
Jakož vzní ono přísloví starých: Od bezbožných vychází
bezbožnost; protož nebudeť ruka má proti tobě. 14 Na koho
to jen vytáhl král Izraelský? Koho to honíš? Psa mrtvého,
blechu jednu. 15 Ale budeť Hospodin soudce; on nechť
rozsoudí mezi mnou a tebou, a nechť pohledí a vyvede při
mou, a vysvobodí mne z ruky tvé. 16 Když pak přestal David
mluviti slov těch Saulovi, odpověděl Saul: Není-liž to hlas
tvůj, synu můj Davide? A pozdvih Saul hlasu svého, plakal.
17 A řekl Davidovi: Spravedlivější jsi nežli já; nebo ty jsi mi
odplatil se dobrým, já pak zlým tobě jsem se odplatil. 18 Ty
zajisté ukázal jsi dnes, že mi činíš dobře; nebo ačkoli mne
byl Hospodin zavřel v ruce tvé, však jsi mne nezabil. 19 Zdali
kdo nalezna nepřítele svého, propustí ho po cestě dobré?
Ale Hospodin odplatiž tobě dobrým za to, co jsi mi dnešního
dne učinil. 20 Protož nyní, (vím, že jistotně kralovati budeš,
a že stálé bude v ruce tvé království Izraelské), 21 Nyní,
pravím, přisáhni mi skrze Hospodina, že nevypléníš semene
mého po mně, a nevyhladíš jména mého z domu otce mého.
22 A tak přisáhl David Saulovi. I odšel Saul do domu svého,
David pak a muži jeho vstoupili na bezpečné místo.

25 Mezi tím umřel Samuel. A shromáždil se všecken
Izrael, i plakali ho, a pochovali jej v domě jeho v Ráma.
Ale David vstav, šel na poušť Fáran. 2 Èlověk pak nějaký byl
v Maon, kterýž statek svůj měl na Karmeli. A byl člověk ten
možný velmi, nebo měl tři tisíce ovec a tisíc koz, a tehdáž
rovně střihl ovce své na Karmeli. 3 Muže pak toho jméno
Nábal, a jméno ženy jeho Abigail. A byla žena ta opatrná
a krásné tváři, ale muž její byl tvrdý a zlých povah, a byl
z rodu Kálefova. 4 Protož uslyšav David na poušti, že by
Nábal střihl ovce své, 5 Poslal deset služebníků, a řekl David
těm služebníkům: Vstupte na Karmel, a jděte k Nábalovi, a
pozdravte ho slovem mým přátelsky. 6 A rcete jemu takto:
Zdráv buď, a pokoj tobě, pokoj domu tvému, i všemu, což
máš, pokoj. 7 Slyšel jsem, že máš střižce, a pastýři tvoji
bývali s námi; neučinili jsme jim žádné křivdy, aniž jim co
zhynulo po všecky dny, v nichž byli na Karmeli. 8 Ptej se
služebníků svých, a povědí tobě. Nyní tedy nechť naleznou
mládenci milost před očima tvýma, nebo v den veselý přišli
jsme; dej, prosím, což máš před rukama, služebníkům svým
a synu svému Davidovi. 9 Přišedše tedy mládenci ti Davidovi,
mluvili Nábalovi podlé všech slov těchto jménem Davidovým,
a umlkli. 10 Odpověděl pak Nábal služebníkům Davidovým
a řekl: Kdo jest David? A kdo syn Izai? Mnohotě nyní
služebníků, kteříž se odtrhují jeden každý od pána svého. 11
Ano, vezmu já chléb svůj, a vodu svou a pokrmy své, kteréž
jsem připravil střižcům svým, a dám je těm lidem, kterýchž
neznám, ani vím, odkud jsou? 12 A obrátivše se služebníci
Davidovi na cestu svou, navrátili se, a přišedše, oznámili
jemu všecka slova ta. 13 I řekl David mužům svým: Připaš
každý meč svůj. Kteříž když připásali jeden každý meč svůj,
připásal také David meč svůj, a šlo za Davidem okolo čtyř set
mužů, dvě stě pak pozůstalo u břemen. 14 A v tom Abigail,
ženě Nábalově, oznámil mládenec jeden z služebníků, řka:
Aj, poslal David posly s pouště, aby pozdravili pána našeho,
ale on je ukřikal; 15 Ješto muži ti prospěšní nám byli velice,
ani nám neučinili křivdy, aniž nám co zhynulo, když jsme
bývali s nimi na poli. 16 Místo zdi byli nám v noci i ve dne
po všecky dny, dokudž jsme s nimi byli, pasouce stáda. 17
Protož nyní pomysl a viz, co bys měla činiti, neboť již zlé věci
hotové jsou na pána našeho i na všecken dům jeho; on pak
jest tak zlobivý, že s ním nelze ani mluviti. 18 Tedy pospíšila
Abigail, a vzala dvě stě chlebů, a dvě kožené láhvice vína, a
pět ovcí připravených, a pět měr pražmy, a sto sušených
hroznů, a dvě stě hrud fíků sušených, a vložila to na osly.
19 I řekla služebníkům svým: Jdětež napřed, a já za vámi
půjdu. Ale muži svému Nábalovi neoznámila. 20 I stalo se,
že vsedši na osla, sjížděla po stráni s hory, a aj, David a

muži jeho sstupovali proti ní, a potkala se s nimi. 21 (David
pak byl řekl: Jistě nadarmo jsem ostříhal všeho, což on měl
na poušti, tak že nic nezahynulo ze všeho, což má; nebo
mi se odplatil zlým za dobré. 22 Toto učiň Bůh nepřátelům
Davidovým a toto přidej, jestliže zanechám do jitra ze všeho,
což má, až do toho, kterýž močí na stěnu.) 23 Tedy uzřevši
Abigail Davida, rychle ssedla s osla, a padla před Davidem
na tvář svou, a poklonila se až k zemi. 24 A padši k nohám
jeho, řekla: Na mně, pane můj, ta nepravost. Protož nechť
mluví, prosím, služebnice tvá v uši tvé, a vyslyš slova děvky
své. 25 Nechť se neobrací, prosím, pán můj myslí svou za
mužem tím bezbožným Nábalem; nebo jakéž jest jméno
jeho, takovýž jest. Nábal jméno jeho jest, a bláznovství jest
při něm. Já pak služebnice tvá neviděla jsem služebníků
pána mého, kteréž jsi byl poslal. 26 Protož nyní, pane můj,
živť jest Hospodin, a živať jest duše tvá, že tě tobě zbránil
Hospodin vylíti krve, a abys nemstil sám sebe. A protož nyní
buďtež jako Nábal nepřátelé tvoji, a ti, kteříž hledají zlého
pánu mému. 27 Teď pak dar tento, kterýž přinesla děvka tvá
pánu svému, nechť jest dán služebníkům, kteříž chodí za
pánem mým. 28 Odpusť, prosím, provinění děvce své, neboť
jistě vzdělá Hospodin pánu mému dům stálý, poněvadž boje
Hospodinovy pán můj vede, a nic zlého se nenalézá při
tobě až posavad. 29 A byť i povstal člověk, aby tě stihal a
hledal bezhrdlí tvého, budeť však duše pána mého svázána
v svazku živých u Hospodina Boha tvého, duši pak nepřátel
tvých jako z praku pryč zahodí. 30 A když učiní Hospodin
pánu mému dobře podlé toho všeho, jakž zaslíbil tobě, a
přikážeť, abys byl vůdcím nad Izraelem: 31 Tedy nebude
to k zviklání ani k urážce srdce pánu mému, jako když by
vylil krev bez příčiny, aneb když by se mstil pán můj. Když
tedy učiní dobře Hospodin pánu mému, rozpoměň se na
děvku svou. 32 I řekl David k Abigail: Požehnaný Hospodin
Bůh Izraelský, že tě poslal dne tohoto mně v cestu; 33 A
požehnaná řeč tvá, i ty požehnaná, že jsi zdržela mne dnes,
abych nevylil krve a nemstil sám sebe. 34 A jistě, jako živ
jest Hospodin Bůh Izraelský, kterýž mi zbránil, ať bych zle
nečinil, že kdybys nebyla pospíšila a nevyšla mi v cestu,
nebyl by zůstal Nábalovi do jitra ani močící na stěnu. 35 I
přijal David z ruky její, což byla přinesla jemu, a řekl jí: Jdiž v
pokoji do domu svého. Pohleď, uslyšel jsem prosbu tvou, a
vážil jsem sobě osoby tvé. 36 A tak navrátila se Abigail k
Nábalovi, an měl hody v domě svém jako hody královské;
a srdce Nábalovo rozveselilo se bylo v něm, a byl opilý
velmi. Pročež ona neoznámila jemu nejmenšího slova až do
jitra. 37 Nazejtří pak, když z vína vystřízlivěl Nábal, tedy
oznámila jemu žena jeho ty věci. I zmrtvělo v něm srdce
jeho, a učiněn jest jako kámen. 38 A když pominulo takměř
deset dní, porazil Hospodin Nábale, i umřel. 39 Uslyšev pak
David, že by Nábal umřel, řekl: Požehnaný Hospodin, kterýž
hodně pomstil pohanění mého nad Nábalem, a služebníka
svého zdržel ode zlého, zlost pak Nábalovu shrnul Hospodin
na hlavu jeho. Tedy poslal David a mluvil k Abigail, aby
ji sobě vzal za manželku. 40 I přišli služebníci Davidovi k
Abigail na Karmel, a mluvili s ní, řkouce: David poslal nás k
tobě, aby tě vzal sobě za manželku. 41 Kterážto vstavši,
poklonila se na tvář až k zemi, řkuci: Aj, služebnice tvá za
děvku bude, aby umývala nohy služebníkům pána svého. 42
Protož rychle vstavši Abigail a vsedši na osla svého, (pět
pak děveček jejích šlo za ní), jela za posly Davidovými,
a byla manželkou jeho. 43 Též i Achinoam pojal David z
Jezreel, a byly i tyto dvě manželky jeho. 44 Nebo Saul Míkol
dceru svou, manželku Davidovu, dal byl Faltiovi, synu Lais,
kterýž byl z Gallim.

26 Opět přišli Zifejští k Saulovi do Gabaa, řkouce: Nevíš-
liž, že se David kryje na pahrbku Hachila proti poušti?
2 Protož povstal Saul a táhl na poušť Zif, a s ním tři tisíce
mužů vybraných z Izraele, aby hledal Davida na poušti
Zif. 3 I položil se Saul na pahrbku Hachila, kterýž jest proti
Jesimon při cestě. David pak trvaje na poušti, srozuměl, že
Saul za ním přitáhl na poušť. 4 Nebo poslav David špehéře,
vyzvěděl jistotně, že Saul přitáhl. 5 Tedy vstav David, šel k
místu, na němž se položil Saul s vojskem. I spatřil David
místo, na kterémž ležel Saul a Abner syn Nerův, hejtman
vojska jeho. Saul pak spal, jsa vozy otočen, lid také ležení
svá měl vůkol něho. 6 I mluvil David a řekl Achimelechovi
Hetejskému a Abizai synu Sarvie, bratru Joábovu, řka: Kdo
sstoupí se mnou k Saulovi do ležení? Odpověděl Abizai: Já
sstoupím s tebou. 7 A tak přišel David a Abizai k lidu v noci,
a aj, Saul leže, spal, jsa vozy otočen, a kopí jeho vetknuté
bylo v zemi u hlavy jeho, Abner pak i lid spali vůkol něho. 8
Tedy řekl Abizai Davidovi: Dalť Bůh dnes nepřítele tvého v
ruku tvou. Protož nyní, medle nechť jej probodnu pojednou
kopím až do země, tak že nebude potřebí podruhé. 9 Ale
David řekl k Abizai: Nezabíjej ho; nebo kdo vztáhna ruku
svou na pomazaného Hospodinova, byl by bez viny? 10
Řekl také David: Živť jest Hospodin, leč Hospodin raní jej,
aneb den jeho přijde, aby umřel, aneb na vojnu vytáhna,
zahyne: 11 Mně nedej Hospodin, abych vztáhnouti měl ruku
svou na pomazaného Hospodinova. Ale nyní vezmi medle to
kopí, kteréž jest u hlavy jeho, a tu číši vodnou, a odejděme.
12 I vzal David kopí a číši vodnou u hlavy Saulovy, a odešli,
tak že žádný neviděl, ani nezvěděl, ani neprocítil, ale všickni

spali; nebo sen tvrdý Hospodinův připadl byl na ně. 13 A
přešed David na druhou stranu, postavil se na vrchu hory
zdaleka; nebo bylo mezi nimi nemalé místo. 14 I zavolal
David na lid a na Abnera syna Ner, řka: Což se neozveš,
Abner? Odpovídaje pak Abner, řekl: Kdo jsi ty, kterýž voláš
na krále? 15 I řekl David Abnerovi: Zdaliž ty nejsi muž? A kdo
jest tobě rovný v Izraeli? Proč jsi tedy neostříhal krále, pána
svého? Nebo přišel jeden z lidu, aby zabil krále, pána tvého.
16 Neníť to dobře, co jsi učinil. Živť jest Hospodin, že jste
hodni smrti, proto že neostříháte pána svého, pomazaného
Hospodinova. Ale nyní pohleď, kde jest kopí královo a číše
vodná, kteráž byla u hlavy jeho. 17 Tedy poznal Saul hlas
Davidův a řekl: Není-liž to hlas tvůj, synu můj Davide?
Odpověděl David: Jest můj hlas, pane můj králi. 18 Řekl také:
Proč je to, že pán můj honí služebníka svého? Nebo co jsem
učinil? A co jest zlého v ruce mé? 19 Protož nyní poslyš,
prosím, pane můj králi, slov služebníka svého: Jestliže tě
Hospodin vzbudil proti mně, nechť zachutná obět, pakli lidé,
zlořečení jsou před Hospodinem; nebo mne vyhnali dnes,
abych nemohl obcovati dědictví Hospodinovu, jako by řekli:
Jdi, služ bohům cizím. 20 Ale již aspoň nechť není vylita krev
má na zemi bez rozsouzení Hospodinova; nebo vytáhl král
Izraelský hledati blechy jedné, rovně jako by honil koroptvu
na horách. 21 I řekl Saul: Zhřešilť jsem, navratiž se, synu
můj Davide. Neboť nebudu více zle činiti tobě, proto že jsi
draze sobě vážil života mého dnešní den. Aj, bláznivě jsem
dělal a bloudil přenáramně. 22 A odpovídaje David, řekl:
Teď hle kopí královo. Nechť přijde někdo z služebníků, a
vezme je. 23 Hospodin pak navratiž jednomu každému za
spravedlnost jeho a věrnost jeho. Daltě byl zajisté Hospodin
tebe dnes v ruku mou, ale nechtělť jsem vztáhnouti ruky své
na pomazaného Hospodinova. 24 A protož jakož jsem já
dnes sobě draze vážil života tvého, tak budiž draze vážen
život můj před Hospodinem, aby mne vysvobodil ze vší
úzkosti. 25 Tedy řekl Saul Davidovi: Požehnaný jsi, synu můj
Davide. Tak čině, dokážeš ctnosti, a v tom se zmocňuje,
zkvetneš. V tom odšel David cestou svou, Saul také navrátil
se k místu svému.

27 Řekl pak David v srdci svém: Když tedyž sejdu od ruky
Saulovy, nic mi lepšího není, než abych naprosto utekl
do země Filistinské. I pustí o mně Saul, a nebude mne více
hledati v žádných končinách Izraelských, a tak ujdu ruky
jeho. 2 Tedy vstav David, odebral se sám i těch šest set
mužů, kteříž byli s ním, k Achisovi synu Maoch, králi Gát. 3 I
bydlil David s Achisem v Gát, on i muži jeho, jeden každý s
čeledí svou, David i dvě ženy jeho, Achinoam Jezreelská,
a Abigail Karmelská někdy žena Nábalova. 4 A když bylo
oznámeno Saulovi, že utekl David do Gát, přestal ho hledati
více. 5 Řekl pak David Achisovi: Prosím, jestliže jsem nalezl
milost před očima tvýma, ať mi dají místo v některém městě
krajiny této, abych tam bydlil; nebo proč má bydliti služebník
tvůj s tebou v městě královském? 6 I dal mu Achis v ten
den Sicelech, odkudž Sicelech bylo králů Judských až do
dne tohoto. 7 Byl pak počet dnů, v nichž bydlil David v
krajině Filistinské, den a čtyři měsíce. 8 I vycházel David
s muži svými, vpády činíce na Gessurské a Gerzitské a
Amalechitské, (nebo ti bydlili v zemi té od starodávna),
kudy se chodí přes Sur až do země Egyptské. 9 A hubil
David krajinu tu, nenechávaje živého muže ani ženy; bral
také ovce i voly, i osly i velbloudy, i šaty, a navracoval se a
přicházel k Achisovi. 10 A když se ptal Achis: Kam jste dnes
vpadli? odpověděl David: K straně polední Judově, a k straně
polední Jerachmeelově, a k straně polední Cinejského. 11
Neživil pak David ani muže ani ženy, aby koho přivoditi měl
do Gát; nebo myslil: Aby na nás nežalovali, řkouce: Tak
učinil David. A ten obyčej jeho byl po všecky dny, dokudž
zůstával v krajině Filistinské. 12 I věřil Achis Davidovi, řka:
Jiště se velice zošklivil lidu svému Izraelskému, protož budeť
mi za služebníka na věky.

28 I stalo se za dnů těch, že Filistinští sebrali vojska svá
k boji, aby bojovali s Izraelem. I řekl Achis Davidovi:
Věz nepochybně, že potáhneš se mnou na vojnu, ty i muži
tvoji. 2 Odpověděl David Achisovi: Teprv ty poznáš, co učiní
služebník tvůj. I řekl Achis Davidovi: Toutť příčinou strážným
života svého tě ustanovím po všecky dny. 3 (Samuel pak již
byl umřel; pročež plakal ho všecken Izrael, a pochovali jej v
Ráma, totiž v městě jeho. A Saul byl vyplénil věšťce a hadače
z země.) 4 Tedy shromáždivše se Filistinští, přitáhli a položili
se u Sunem. Shromáždil i Saul všeho Izraele, a položili
se v Gelboe. 5 Vida pak Saul vojsko Filistinské, bál se, a
uleklo se srdce jeho velmi. 6 I dotazoval se Saul Hospodina,
ale Hospodin neodpovídal jemu ani skrze sny, ani skrze
urim, ani skrze proroky. 7 Protož řekl Saul služebníkům
svým: Pohledejte mi ženy mající ducha věštího, i půjdu k ní
a poradím se skrze ni. Jemuž odpověděli služebníci jeho: Aj,
žena mající ducha věštího v Endor. 8 Tedy změniv Saul oděv,
oblékl se v roucho jiné, a šel sám a dva muži s ním, a přišli k
ženě té v noci. I řekl: Medle hádej mi skrze ducha věštího, a
způsob to, ať ke mně vyjde ten, kohož bych jmenoval tobě. 9
Ale žena řekla jemu: Aj, ty víš, co učinil Saul, kterak vyhladil
věšťce a hadače z země. Pročež tedy ty pokládáš osídlo
duši mé, abys mne o hrdlo připravil? 10 I přisáhl jí Saul skrze
Hospodina, řka: Živť jest Hospodin, že nepřijde na tě trestání

pro tu věc. 11 Tedy řekla žena: Kohožť mám vyvésti? Kterýž
řekl: Samuele mi vyveď. 12 A když uzřela žena Samuele,
zkřikla hlasem velikým, a řekla žena Saulovi takto: Pročež jsi
mne oklamal! Nebo ty jsi Saul. 13 I řekl jí král: Neboj se. Což
jsi pak viděla? Odpověděla žena Saulovi: Bohy jsem viděla
vystupující z země. 14 Řekl jí opět: Jaký jest způsob jeho?
Odpověděla jemu: Muž starý vystupuje a jest oděný pláštěm.
Tedy srozuměl Saul, že by Samuel byl, a sehnuv se tváří
k zemi, poklonil se jemu. 15 I řekl Samuel Saulovi: Proč
mne nepokojíš, že jsi mne zavolati rozkázal? Odpověděl
Saul: Úzkostmi sevřín jsem velice; nebo Filistinští bojují proti
mně, a Bůh odstoupil ode mne, a neodpovídá mi více, ani
skrze proroky, ani skrze sny. Protož povolal jsem tě, abys mi
oznámil, co bych měl činiti. 16 I řekl Samuel: Proč tedy se
mne dotazuješ, poněvadž Hospodin odstoupil od tebe, a jest
s nepřítelem tvým? 17 Učiniltě zajisté jemu Hospodin, jakož
mluvil skrze mne, a odtrhl Hospodin království od ruky tvé, a
dal je bližnímu tvému, Davidovi. 18 Nebo že jsi neuposlechl
hlasu Hospodinova, a nevykonals hněvu prchlivosti jeho
nad Amalechem, protož učinil tobě to dnes Hospodin. 19
Nadto vydá Hospodin i Izraele s tebou v ruku Filistinských,
a zítra budeš ty i synové tvoji se mnou. I vojska Izraelská
vydá Hospodin v ruku Filistinských. 20 I padl Saul náhle
tak, jak dlouhý byl, na zem, nebo se byl ulekl náramně slov
Samuelových. K tomu ani síly v něm nebylo, nebo nic nejedl
celý ten den a celou tu noc. 21 Přistoupivši pak ta žena k
Saulovi a uzřevši, že jest předěšen náramně, řekla jemu:
Aj, uposlechla děvka tvá hlasu tvého, a opovážila jsem se
života svého, že jsem uposlechla slov tvých, kteráž jsi mluvil
ke mně. 22 Nyní tedy uposlechni i ty, prosím, hlasu děvky
své, a položím před tebe kousek chleba, abys jedl a posilil
se, a tak jíti mohl cestou svou. 23 Kterýž odepřel a řekl:
Nebuduť jísti. I přinutili ho služebníci jeho, ano i ta žena, tak
že uposlechl hlasu jejich, a vstav s země, sedl na lůžko. 24
Měla pak ta žena tele tučné v domě, kteréž spěšně zabila, a
vzavši mouky, zadělala, a napekla z ní chlebů přesných. 25
Potom přinesla před Saule a služebníky jeho, kteříž jedli, a
vstavše v touž noc, odešli.

29 A tak shromáždili Filistinští všecka vojska svá u Afeku,
Izrael pak položil se u studnice, kteráž byla v Jezreel.
2 I táhla knížata Filistinská po stu a po tisících, David pak
a muži jeho táhli nazad s Achisem. 3 Tedy řekla knížata
Filistinská: K čemu jsou Židé tito? Odpověděl Achis knížatům
Filistinským: Zdaliž toto není David služebník Saule, krále
Izraelského, kterýž byl při mně dnů těchto, nýbrž těchto
let, a neshledal jsem na něm ničeho ode dne, jakž odpadl
od Saule, až do tohoto dne? 4 I rozhněvala se na něj
knížata Filistinská, a řekli jemu ta knížata Filistinská: Odešli
zase muže toho, ať se navrátí k místu svému, kteréž jsi
mu ukázal, a nechť netáhne s námi k boji, aby se nám
nepostavil za nepřítele v bitvě. Nebo čím se zalíbiti může
pánu svému tento? Zdali ne hlavami mužů těchto? 5 Zdaliž
tento není ten David, o kterémž zpívali v houfích plésajících,
říkajíce: Porazil Saul svůj tisíc, ale David svých deset tisíců?
6 I povolal Achis Davida, a řekl jemu: Živť jest Hospodin,
že jsi upřímý, a líbí mi se vycházení tvé i vcházení tvé se
mnou do vojska. Nebo neshledal jsem na tobě nic zlého ode
dne, v kterýž jsi přišel ke mně, až do dne tohoto, ale před
očima knížat nejsi vzácný. 7 Protož nyní navrať se a jdi
v pokoji, a nebudeš těžký v očích knížat Filistinských. 8 I
řekl David Achisovi: Co jsem pak učinil, a co jsi shledal na
služebníku svém ode dne, v kterýž jsem počal býti u tebe,
až do tohoto dne, abych nešel a nebojoval proti nepřátelům
pána svého krále? 9 A odpovídaje Achis, řekl Davidovi:
Vímť, že jsi vzácný před očima mýma jako anděl Boží, ale
knížata Filistinská řekla: Nechť netáhne s námi k boji. 10
Nyní tedy vstaň tím raněji a služebníci pána tvého, kteříž
přišli s tebou, a vstanouce tím spíše ráno, hned jakž by
zasvitávalo, odejděte. 11 I vstal David, on i muži jeho, aby
odšel tím raněji, a navrátil se do země Filistinské. Filistinští
pak táhli do Jezreel.

30 Byl pak, když se navrátil David a muži jeho do
Sicelechu, den třetí, jakž Amalechitští byli vpád učinili
k straně polední i k Sicelechu, a vyhubili Sicelech, a vypálili
jej. 2 A zajali ženy, kteréž byly v něm. Nezabili žadného,
ani malého ani velikého, ale szajímali a odešli cestou svou.
3 A když přišel David a muži jeho k městu, aj, vypáleno
bylo ohněm, a ženy jejich, též synové a dcery jejich zajati
byli. 4 Tedy David i lid jeho, kterýž s ním byl, pozdvihše
hlasu svého, plakali, až již více plakati nemohli. 5 Obě také
manželky Davidovy zajaty jsou, Achinoam Jezreelitská, a
Abigail žena někdy Nábale Karmelského. 6 I ssoužen jest
David náramně, nebo se smlouval lid, aby ho ukamenovali,
(hořkostí zajisté naplněna byla duše všeho lidu, jednoho
každého pro syny jeho a pro dcery jeho). Však posilnil se
David v Hospodinu Bohu svém. 7 I řekl David Abiatarovi
knězi, synu Achimelechovu: Medle, vezmi na sebe efod.
I vzal Abiatar efod pro Davida. 8 Tázal se pak David
Hospodina, řka: Mám-li honiti lotříky ty? A dohoním-li se
jich? I řekl jemu: Hoň, nebo se jich jistě dohoníš, a své
mocně vysvobodíš. 9 A tak odšed David sám i těch šest set
mužů, kteříž byli s ním, přišli až ku potoku Bezor; někteří

pak tu pozůstali. 10 I honil je David se čtyřmi sty mužů; nebo
bylo pozůstalo dvě stě mužů, kteříž ustavše, nemohli přejíti
potoka Bezor. 11 A nalezše muže Egyptského v poli, přivedli
jej k Davidovi. I dali jemu chleba, aby pojedl; dali jemu také i
vody píti. 12 Dali jemu též kus hrudy fíků a dva hrozny suché.
A tak pojedl a okřál zase, (nebo byl nic nejedl ani nepil tři dni
a tři noci). 13 Zatím řekl jemu David: Èí jsi ty? A odkud jsi?
Kterýž odpověděl: Rodem jsem z Egypta, služebník muže
Amalechitského, a opustil mne pán můj, proto že jsem stonal,
dnes třetí den. 14 Byli jsme zajisté vpád učinili k straně
polední Ceretejského, a v tu stranu, kteráž jest Judova, a
ku poledni, kteráž jest Kálefova, a Sicelech jsme vypálili
ohněm. 15 Tedy řekl jemu David: Mohl-li bys dovésti mne k
těm lotříkům? Kterýž řekl: Přisáhni mi skrze Boha, že mne
nezabiješ, a že mne nevydáš v ruku pána mého, a přivedu tě
na ty lotříky. 16 I přivedl ho. (A aj, byli se rozprostřeli po vší té
zemi, jedouce a pijíce a provyskujíce nade všemi kořistmi tak
velikými, kteréž pobrali z země Filistinské a z země Judovy.)
17 Protož bil je David od večera až do večera druhého dne,
aniž kdo z nich ušel, kromě čtyř set mládenců, kteříž vsedše
na velbloudy, utekli. 18 A tak odjal David všecko, což byli
pobrali Amalechitští; také obě ženy své vysvobodil David. 19
A nezhynulo jim nic, ani malého ani velikého, i z synů i ze
dcer, i z loupeže a ze všeho, což jim vzato bylo; všecko
zase David přivedl. 20 Nadto szajímal David všecka stáda
bravů i skotů, kteráž hnali před dobytkem svým, a pravili:
Totoť jsou kořisti Davidovy. 21 Přišel pak David k těm dvěma
stům mužů, kteříž byli ustali, tak že nemohli jíti za Davidem,
jimž byli kázali zůstati při potoku Bezor; tedy vyšli vstříc
Davidovi a lidu, kterýž byl s ním. A přistoupiv David k tomu
lidu, pozdravil jich přátelsky. 22 Ale všickni, což jich koli
bylo zlých a bezbožných mezi těmi muži, kteříž chodili s
Davidem, mluvili, řkouce: Poněvadž nešli s námi, nedáme
jim z kořistí, kteréž jsme odjali, toliko každému manželku
jeho a syny jeho, aby vezmouce je, odešli. 23 David pak řekl:
Nečiňte tak, bratří moji, s tím, což nám dal Hospodin, kterýž
nás ostříhal a dal vojsko, jenž vytáhlo proti nám, v ruku naši.
24 A kdož vás uposlechne v té věci? Nebo jakýž bude díl
toho, kterýž vyšel k bitvě, takovýž bude díl i toho, kterýž
hlídal břemen; rovně se děliti budou. 25 A tak bývalo od toho
dne i potom, nebo to za právo a obyčej uložil v Izraeli až
do tohoto dne. 26 A když přišel David do Sicelechu, poslal
z těch kořistí starším Juda, přátelům svým, řka: Ted' máte
dar z loupeží nepřátel Hospodinových. 27 Těm, kteříž byli v
Bethel, a kteříž v Rámat ku poledni, a kteříž byli v Jeter; 28
Též kteříž v Aroer, a kteříž v Sefama, a kteříž v Estemo; 29
A kteříž v Rachal, a kteříž v městech Jerachmeelových, a
kteříž v městech Cinejského; 30 I těm, kteříž v Horma, a
kteříž v Korasan, a kteříž v Atach; 31 A kteříž byli v Hebronu,
i po všech místech, na nichž býval David s lidem svým.

31 A tak potýkali se Filistinští s Izraelem. Muži pak Izraelští
utíkali před Filistinskými a padli, zbiti jsouce na hoře
Gelboe. 2 I stihali Filistinští Saule a syny jeho, a zabili
Filistinští Jonatu a Abinadaba a Melchisua, syny Saulovy. 3
Když se pak zsilila bitva proti Saulovi, trefili na něj střelci,
muži s luky; i postřelen jest velmi od těch střelců. 4 I řekl
Saul oděnci svému: Vytrhni meč svůj a probodni mne jím,
aby přijdouce ti neobřezanci, neprobodli mne, a neučinili
sobě ze mne posměchu. Ale nechtěl oděnec jeho, nebo se
bál velmi. A pochytiv Saul meč, nalehl na něj. 5 Tedy vida
oděnec jeho, že umřel Saul, nalehl i on na meč svůj a umřel
s ním. 6 A tak umřel Saul a tři synové jeho, a oděnec jeho,
ano i všickni muži jeho v ten den spolu. 7 Když pak uzřeli
synové Izraelští, kteříž bydlili za tím údolím, a kteříž bydlili za
Jordánem, že zutíkali muži Izraelští, nadto že Saul i synové
jeho zahynuli, opustivše města, také utíkali. I přišli Filistinští
a bydlili v nich. 8 A když bylo nazejtří, přišli Filistinští, aby
zloupili pobité; i nalezli Saule a tři syny jeho ležící na hoře
Gelboe. 9 I sťali hlavu jeho a svlékli odění jeho, a poslali
po zemi Filistinské vůkol, aby to ohlášeno bylo v chrámě
modl jejich i lidu. 10 I složili odění jeho v chrámě Astarot,
tělo pak jeho přibili na zdi Betsan. 11 Tedy uslyšavše o
tom obyvatelé Jábes Galád, co učinili Filistinští Saulovi, 12
Zdvihli se všickni muži silní, a jdouce celou noc, sňali tělo
Saulovo i těla synů jeho se zdi Betsanské; a když se navrátili
do Jábes, spálili je tam. 13 A vzavše kosti jejich, pochovali je
pod stromem v Jábes, a postili se sedm dní.

2 Samuelova

1 Stalo se pak po smrti Saulově, když se navrátil David
od porážky Amalechitských, že pobyl v Sicelechu za dva
dni. **2** A aj, dne třetího přišel jeden z vojska Saulova, maje
roucho roztržené a prach na hlavě své. Kterýž když přišel k
Davidovi, padl na zemi a poklonil se. **3** I řekl jemu David:
Odkud jdeš? Jemuž odpověděl: Z vojska Izraelského utekl
jsem. **4** Opět řekl jemu David: Cože se stalo? Medle, pověz
mi. Kterýž odpověděl: To, že utekl lid z boje, a množství lidu
padlo a zbito jest; též i Saul i Jonata syn jeho zbiti jsou. **5**
Řekl ještě David mládenci, kterýž mu to oznámil: Kterak ty
víš, že umřel Saul i Jonata syn jeho? **6** Odpověděl mládenec,
kterýž to oznamoval jemu: Náhodou přišel jsem na horu
Gelboe, a aj, Saul nalehl byl na kopí své, a vozové i jezdci
postihali ho. **7** Kterýžto ohlédna se zpátkem, uzřel mne a
zavolal na mne. I řekl jsem: Aj, teď jsem. **8** Tedy řekl mi: Kdo
jsi ty? Odpověděl jsem jemu: Amalechitský jsem. **9** I řekl mi:
Přistup medle sem a zabí mne, nebo mne obklíčila úzkost, a
ještě všecka duše má jest ve mně. **10** Protož stoje nad ním,
zabil jsem ho, nebo jsem věděl, že nebude živ po svém pádu.
A vzal jsem korunu, kteráž byla na hlavě jeho, i záponu,
kteráž byla na rameni jeho, a teď jsem to přinesl ku pánu
svému. **11** Tedy David uchytiv roucho své, roztrhl je; tolikéž i
všickni muži, kteříž s ním byli. **12** A nesouce smutek, plakali
a postili se až do večera pro Saule a pro Jonatu syna jeho, i
pro lid Hospodinův a pro dům Izraelský, že padli od meče.
13 Řekl pak David mládenci, kterýž mu to oznámil: Odkud
jsi ty? Odpověděl: Syn muže příchozího Amalechitského
jsem. **14** Opět mu řekl David: Kterak jsi směl vztáhnouti ruku
svou, abys zahubil pomazaného Hospodinova? **15** A zavolav
David jednoho z mládenců, řekl jemu: Přistoupě, oboř se na
něj. Kterýžto udeřil ho, tak že umřel. **16** I řekl jemu David:
Krev tvá budiž na hlavu tvou, neboť jsou ústa tvá svědčila
na tebe, řkouce: Já jsem zabil pomazaného Hospodinova.
17 Tedy naříkal David naříkáním tímto nad Saulem a nad
Jonatou synem jeho, **18** (Přikázav však, aby synové Judovi
učeni byli stříleti z luku, jakož psáno v knize Upřímého.): **19**
Ó kráso Izraelská, na výsostech tvých zraněni, jakť jsou
padli udatní! **20** Neoznamujtež v Gát, ani toho ohlašujte
na ulicích Aškalon, aby se neveselily dcery Filistinských,
a neplésaly dcery neobřezaných. **21** Ó hory Gelboe, ani
rosa, ani déšť nespadej na vás, ani tu buď pole úrodné;
nebo tam jest povržen štít udatných, štít Saulův, jako by
nebyl pomazán olejem. **22** Od krve raněných a od tuku
udatných lučiště Jonatovo nikdy zpět neodskočilo, a meč
Saulův nenavracoval se prázdný. **23** Saul a Jonata milí a
utěšení v životě svém, také při smrti své nejsou rozloučeni.
Nad orlice bystřejší, nad lvy silnější byli. **24** Dcery Izraelské,
plačte Saule, kterýž vás odíval červcem dvakrát barveným
rozkošně, kterýž dával ozdoby zlaté na roucha vaše. **25** Ach,
jakť jsou padli udatní u prostřed boje? Jonata na výsostech
tvých zabit jest. **26** Velice jsem po tobě teskliv, bratře můj
Jonato. Byl jsi mi příjemný náramně; vzácnější u mne byla
milost tvá nežli milost žen. **27** Ach, jakť jsou padli udatní, a
zahynula odění válečná.

2 I stalo se potom, že se David tázal Hospodina, řka: Mám-
li jíti do některého města Judského? Jemuž odpověděl
Hospodin: Jdi. I řekl David: Kam mám jíti? Odpověděl: Do
Hebronu. **2** A protož bral se tam David, ano i obě manželky
jeho, Achinoam Jezreelská, a Abigail žena někdy Nábale
Karmelského. **3** Muže také své, kteříž s ním byli, pojal
David, jednoho každého s čeledí jeho, a bydlili v městech
Hebronských. **4** I přišli muži Judští, a pomazali tam Davida za
krále nad domem Judským. Oznámili také Davidovi, řkouce:
Muži Jábes Galád, oni pochovali Saule. **5** Tedy poslav
David posly k mužům Jábes Galád, řekl jim: Požehnaní jste
vy před Hospodinem, že jste učinili to milosrdenství pánu
svému Saulovi, pochovavše ho. **6** Protož nyní učiniž s vámi
Hospodin milosrdenství a pravdu; ano i játť s vámi učiním
milost, kteříž jste to učinili. **7** A tak tedy posilňtež rukou
svých a buďtež stateční; nebo ač umřel pán váš Saul, však
již mne pomazali dům Judův za krále nad sebou. **8** Abner
pak syn Nerův, hejtman vojska Saulova, vzal Izbozeta syna
Saulova a uvedl ho do Mahanaim. **9** A ustavil ho králem
nad Galád a nad Assur, a nad Jezreel, a nad Efraimem,
a nad Beniaminem, i nade vším Izraelem. **10** Ve čtyřidcíti
letech byl Izbozet syn Saulův, když počal kralovati nad
Izraelem, a kraloval dvě létě. (Toliko dům Judův přídržel
se Davida. **11** A byl počet dnů, v nichž byl David králem v
Hebronu nad domem Judovým, sedm let a šest měsíců.) **12**
Potom vytáhl Abner syn Nerův, a služebníci Izbozeta syna
Saulova z Mahanaim do Gabaon. **13** Joáb také syn Sarvie a
služebníci Davidovi vytáhše, potkali se s nimi právě u rybníka
Gabaon. I pozůstali tito u rybníka s strany jedné, oni pak u
rybníka s druhé strany. **14** Tedy řekl Abner Joábovi: Nechť
vystoupí nyní mládenci a pohrají před námi. I řekl Joáb:
Nechť vystoupí. **15** A tak vystoupili a vyšli v rovném počtu,
dvanácte z Beniamina, z strany Izbozeta syna Saulova,
a dvanácte z služebníků Davidových. **16** Kteřížto ujavše
jeden každý za hlavu bližního svého, vrazil meč svůj v bok
tovaryše svého, i padli spolu. Protož nazváno jest místo to
Helkat Hassurim, a jest v Gabaon. **17** I byla bitva velmi veliká
v ten den, a poražen jest Abner i muži Izraelští od služebníků

Davidových. 18 Byli tu také tři synové Sarvie: Joáb, Abizai a
Azael. Azael pak byl čerstvý na nohy své jako srna v poli. 19 I
honil Azael Abnera, a neuhnul se na pravo ani na levo, běže
za Abnerem. 20 Ohlédl se pak Abner zpátkem a řekl: Ty-li jsi
Azael? Odpověděl: Jsem. 21 Tedy řekl mu Abner: Uchyl se
na pravo aneb na levo, a jmi sobě jednoho z mládenců těch,
a vezmi sobě kořisti jeho. Ale nechtěl Azael uchýliti se od
něho. 22 Ještě znovu Abner řekl Azaelovi: Uchyl se ode mne,
sic jináč přirazím tě až k zemi, a jak bych směl pohleděti na
Joába bratra tvého? 23 Když pak nechtěl ustoupiti, uhodil ho
Abner kopím pod páté žebro, tak že vyniklo kopí hřbetem
jeho; a padl tu na tom místě, na kterémž i umřel. A kdožkoli
přicházeli k místu, na němž padl Azael a umřel, zastavovali
se. 24 Ale Joáb a Abizai honili Abnera. Slunce pak již bylo
zapadlo, když oni přišli ku pahrbku Amma, jenž jest naproti
Giach, cestou k poušti Gabaon. 25 Tedy sešli se synové
Beniamin za Abnerem, a jsouce spolu v houfu, postavili se
na vrchu pahrbku jednoho. 26 Odkudž zavolal Abner na
Joába, řka: Zdaliž bez přestání sžírati bude meč tvůj? Nevíš-
liž, že hořkost bývá naposledy? Dokudž tedy nerozkážeš
lidu navrátiti se od honění bratří svých? 27 I řekl Joáb: Živť
jest Bůh, že kdybys byl nemluvil, hned ráno byl by odšel lid,
jeden každý nechaje honění bratra svého. 28 Tedy zatroubil
Joáb v troubu, a zastavil se všecken lid, a nehonili více
Izraele, aniž více bojovali. 29 A tak Abner i lid jeho šli přes
pole celou tu noc, a přepravili se přes Jordán, a prošedše
všecku Betoron, přišli do Mahanaim. 30 Ale Joáb navrátiv se
od honění Abnera, shromáždil všecken lid, a nedostávalo se
z služebníků Davidových devatenácti mužů a Azaele. 31
Služebníci pak Davidovi zbili z Beniaminských a z mužů
Abnerových tři sta a šedesáte mužů, kteříž tu zahynuli. 32 A
vzavše Azaele, pohřbili jej v hrobě otce jeho, kterýž byl v
Betlémě. Potom šli celou tu noc Joáb a muži jeho; i rozednilo
se, když přicházeli do Hebronu.

3 I trvala dlouho válka mezi domem Saulovým a domem
Davidovým. David pak čím dále tím více se sílil, ale
dům Saulův čím dále tím se více umenšoval. 2 I zrodili
se Davidovi synové v Hebronu, z nichž prvorozený jeho
byl Amnon z Achinoam Jezreelské; 3 A druhý po něm
Cheleab z Abigail, ženy někdy Nábale Karmelského; třetí
pak Absolon, syn z Maachy dcery Tolmai krále Gessur; 4
A čtvrtý Adoniáš syn Haggit, a pátý Sefatiáš syn Abitál; 5
Šestý pak Jetram z Egly manželky Davidovy. Ti se zrodili
Davidovi v Hebronu. 6 I stalo se, když byla válka mezi
domem Saulovým a mezi domem Davidovým, a Abner
statečně zastával domu Saulova, 7 (Měl pak byl Saul ženinu,
jejíž jméno bylo Rizpa, dcera Aja), že řekl Izbozet Abnerovi:
I proč jsi všel k ženině otce mého? 8 Tedy rozhněvav se
Abner velmi pro slova Izbozetova, řekl: I zdali já jsem psí
hlava, kterýž jsem proti Judovi dnes učinil milosrdenství s
domem Saule otce tvého, s bratřími jeho i příbuznými jeho,
a nevydal jsem tě v ruku Davidovu, a však vyhledáváš na
mně dnes nepravosti té ženy. 9 Toto učiň Bůh Abnerovi a
toto mu přidej, jestliže nedopomohu k tomu Davidovi, jakož
jemu přisáhl Hospodin, 10 Aby přeneseno bylo království od
domu Saulova, a upevněn byl trůn Davidův nad Izraelem i
nad Judou, od Dan až do Bersabé. 11 A nemohl k tomu
nic více odpovědíti Abnerovi, proto že se ho bál. 12 A tak
poslal Abner posly k Davidovi na místě svém, řka: Èí jest
země? A aby řekli: Učiň smlouvu se mnou, a aj, ruka má
bude s tebou, abych obrátil k tobě všecken Izrael. 13 Jemuž
odpověděl: Dobře. Játˇ učiním s tebou smlouvu, a však jedné
věci od tebe žádám, totiž, abys neviděl tváři mé, leč prvé
dáš přivésti Míkol dceru Saulovu, když bys chtěl přijíti, abys
viděl tvář mou. 14 I poslal David posly k Izbozetovi synu
Saulovu, aby řekli: Dej mi ženu mou Míkol, kterouž jsem
sobě zasnoubil ve stu obřízek Filistinských. 15 Poslav tedy
Izbozet, vzal ji od muže Faltiele syna Lais. 16 Šel pak s
ní muž její, a jda za ní až do Bahurim, plakal. Tedy řekl
jemu Abner: Jdi, navrať se zase. I navrátil se. 17 Potom
Abner učinil řeč k starším Izraelským, řka: Předešle stáli
jste o to, aby David byl králem nad vámi. 18 Protož nyní
vykonejtež to; neboť jest Hospodin mluvil o Davidovi, řka:
Skrze ruku Davida služebníka svého vysvobodím lid svůj
Izraelský z ruky Filistinských, a z ruky všech nepřátel jeho.
19 To též mluvil Abner i k Beniaminským. Potom odšel Abner,
aby mluvil k Davidovi v Hebronu všecko, což se za dobré
vidělo Izraelovi a všemu domu Beniamin. 20 Když tedy
přišel Abner k Davidovi do Hebronu a s ním dvadceti mužů,
učinil David Abnerovi i mužům, kteříž s ním byli, hody. 21
I řekl Abner Davidovi: Vstanu a půjdu, abych shromáždil
ku pánu svému králi všecken lid Izraelský, kteříž vejdou
s tebou v smlouvu, a budeš kralovati nade všemi, jakož
toho žádá duše tvá. I propustil David Abnera, kterýž odšel
v pokoji. 22 A aj, služebníci Davidovi a Joáb vraceli se z
vojny, kořisti veliké s sebou nesouce. Ale Abnera již nebylo
s Davidem v Hebronu, nebo byl ho propustil, a již odšel v
pokoji. 23 Joáb tedy i všecko vojsko, kteréž bylo s ním, přišli
tam. I oznámili Joábovi, řkouce: Byl zde Abner syn Nerův
u krále, ale propustil jej, a odšel v pokoji. 24 Protož všed
Joáb k králi, řekl: Co jsi učinil? Aj, přišel byl Abner k tobě;
proč jsi ho pustil, aby zase odšel? 25 Znáš Abnera syna
Nerova. Proto, aby podvedl tebe, přišel, a aby vyšpehoval

vycházení tvé i vcházení tvé, a zvěděl všecko, co ty činíš.
26 Tedy vyšed Joáb od Davida, poslal posly za Abnerem,
kteříž ho přivedli zase od čisterny Sírach, o čemž David nic
nevěděl. 27 A když se navrátil Abner do Hebronu, uvedl ho
Joáb do prostřed brány, aby s ním mluvil tiše. I udeřil ho
v páté žebro, a umřel pro krev Azaele bratra jeho. 28 To
když potom David uslyšel, řekl: Èist jsem já i království mé
před Hospodinem až na věky od krve Abnera syna Nerova.
29 Nechať přijde na hlavu Joábovu i na všecken dům otce
jeho, a nechť není prázden dům Joábův toho, jenž by trpěl
tok, aneb malomocného a na hůl se podpírajícího, aneb
padajícího od meče a nemajícího chleba. 30 A tak Joáb
a Abizai bratr jeho zamordovali Abnera, proto že byl zabil
Azaele bratra jejich v Gabaon v bitvě. 31 I řekl David Joábovi
a ke všemu lidu, kterýž byl s ním: Roztrhněte roucha svá, a
přepašte se pytli, a plačte před Abnerem. Král pak David
šel za márami. 32 A když pochovávali Abnera v Hebronu,
pozdvih král hlasu svého, plakal nad hrobem Abnerovým,
plakal také všecken lid. 33 V tom naříkaje král pro Abnera,
řekl: Tak-liž jest měl umříti Abner, jako umírá nějaký ničemný
člověk? 34 Ruce tvé nebyly svázány a nohy tvé měděnými
poutami nebyly sevříny, ale padl jsi jako ten, kdož padá od
lidí nešlechetných. Tedy ještě více všecken lid plakal nad
ním. 35 Potom přišel všecken lid, a měli k tomu Davida,
aby jedl chléb ještě záhy. Ale David přisáhl, řka: Toto ať mi
učiní Bůh a toto přidá, jestliže prvé, než slunce zapadne,
okusím chleba aneb čehokoli jiného. 36 Což když poznal
všecken lid, líbilo se jim to; a všecko, což činil král, líbilo se
všemu lidu. 37 I poznal všecken lid a všecken Izrael v ten
den, že nepošlo to od krále, aby zabili Abnera syna Nerova.
38 Řekl pak král služebníkům svým: Nevíte-liž, že kníže, a
veliké, padlo dnes v Izraeli? 39 A já ještě nyní mdlý jsem,
jakožto pomazaný král, muži pak tito, synové Sarvie, jsou
mi nepovolní. Odplatiž Hospodin tomu, kdož zle činí, vedlé
zlosti jeho.

4 A když uslyšel Izbozet syn Saulův, že umřel Abner v
Hebronu, zemdlely ruce jeho, a všecken lid Izrael byl
předěšen. 2 Měl pak syn Saulův dva muže hejtmany nad
dráby, jméno jednoho Baana, a jméno druhého Rechab,
synové Remmona Berotského z synů Beniamin; nebo i Berot
počítá se v Beniaminovi. 3 Utekli pak byli Berotští do Gittaim,
a byli tam pohostinu až do toho dne. 4 Měl také byl Jonata
syn Saulův syna chromého na nohy, (nebo když byl v pěti
letech a přišla pověst o Saulovi a Jonatovi z Jezreel, vzavši
ho chůva jeho, utíkala, a když pospíchala utíkajici, on upadl
a okulhavěl), jehož jméno Mifibozet. 5 A odšedše synové
Remmona Berotského, Rechab a Baana, vešli o poledni
do domu Izbozetova. On pak spal na lůžku poledním. 6
A aj, když vešli až do domu, jako by bráti měli obilé, ranili
ho v páté žebro, Rechab a Baana bratr jeho, a utekli. 7
Nebo když byli vešli do domu, a on spal na lůžku svém v
pokojíku svém, kdež léhal, probodli jej a zabili, a sťavše
hlavu jeho, vzali ji, a šli cestou po pustinách celou tu noc. 8 I
přinesli hlavu Izbozetovu k Davidovi do Hebronu a řekli králi:
Aj, hlava Izbozeta syna Saulova, nepřítele tvého, kterýž
hledal bezživotí tvého. Hle, pomstil dnes Hospodin pána
mého krále nad Saulem i semenem jeho. 9 Tedy odpovídaje
David Rechabovi a Baanovi bratru jeho, synům Remmona
Berotského, řekl jim: Živť jest Hospodin, kterýž vysvobodil
duši mou ze všech úzkostí, 10 Kdyžť jsem toho, kterýž mi
oznámil, řka: Aj, Saul zahynul, (ješto se jemu zdálo, že
veselé noviny zvěstuje), vzal a zabil jsem ho v Sicelechu,
jemuž se zdálo, že ho budu darovati za poselství: 11 Èím pak
více lidi bezbožné, kteříž zamordovali muže spravedlivého v
domě jeho na ložci jeho? A nyní, zdaliž nebudu vyhledávati
krve jeho z ruky vaší, a nevyhladím vás z země? 12 I
rozkázal David služebníkům, aby je zbili. I zutínali jim ruce
i nohy jejich, a pověsili u rybníka při Hebronu. Hlavu pak
Izbozetovu vzavše, pochovali v hrobě Abnerově v Hebronu.

5 Tehdy přišla všecka pokolení Izraelská k Davidovi do
Hebronu, a mluvili, řkouce: Aj, my kost tvá a tělo tvé jsme.
2 A předešlých časů, když byl Saul králem nad námi, ty jsi
vyvodil i zase přivodil lid Izraelský. A nadto řekl Hospodin
tobě: Ty pásti budeš lid můj Izraelský, a ty budeš vývoda
nad Izraelem. 3 Přišli také všickni starší Izraelští k králi do
Hebronu, a učinil s nimi král David smlouvu v Hebronu před
Hospodinem. I pomazali Davida za krále nad Izraelem. 4
Ve třidcíti letech byl David, když počal kralovati, a kraloval
čtyřidceti let. 5 V Hebronu kraloval nad Judou sedm let a
šest měsíců, a v Jeruzalémě kraloval třidceti a tři léta nade
vším Izraelem a Judou. 6 Táhl pak král s lidem svým k
Jeruzalému proti Jebuzejskému, obyvateli té země; kterýž
mluvil Davidovi, řka: Nevejdeš sem, leč odejmeš slepé a
kulhavé, pravíce: Nevejdeť sem David. 7 A však vzal David
hrad Sion, toť jest město Davidovo. 8 Nebo řekl David v ten
den: Kdož by koli porazil Jebuzea, a zlezl by žlaby jeho,
a pobil by ty slepé i chromé, kteréž má v nenávisti duše
Davidova, knížetem bude. Protož pravili: Slepý a kulhavý
nevejde do toho domu. 9 I bydlil David na tom hradě,
a nazval jej městem Davidovým; nebo vystavěl je David
vůkol od Mello až do vnitřku. 10 A tak David čím dále tím
více prospíval a rostl, Hospodin zajisté, Bůh zástupů, byl s
ním. 11 Poslal také Chíram král Tyrský posly k Davidovi a

dříví cedrového, i tesaře, kameníky a zedníky umělé, kteříž
vystavěli dům Davidovi. 12 I poznal David, že ho potvrdil
Hospodin za krále nad Izraelem, a že zvýšil království jeho
pro lid svůj Izraelský. 13 Nabral pak sobě David ještě více
ženin i žen z Jeruzaléma, když byl přišel z Hebronu, a
naplodilo se Davidovi ještě více synů a dcer. 14 A tato jsou
jména těch, kteříž se jemu zrodili v Jeruzalémě: Sammua,
Sobab, Nátan a Šalomoun; 15 Též Ibchar a Elisua, a Nefeg
a Jafia; 16 A Elisama a Eliada a Elifelet. 17 Uslyšavše
pak Filistinští, že pomazali Davida za krále nad Izraelem,
vytáhli všickni Filistinští hledati ho. Což když zvěděl David,
sstoupil na místo hrazené. 18 Protož Filistinští přitáhše,
položili se v údolí Refaim. 19 Tedy tázal se David Hospodina,
řka: Potáhnu-li proti Filistinským? Vydáš-li je v ruku mou?
Odpověděl Hospodin Davidovi: Táhni, neboť vydám jistotně
Filistinské v ruku tvou. 20 I přitáhl David do Balperazim,
a porazil je tam, a řekl: Protrhlť jest Hospodin nepřátely
mé přede mnou, jako vody protrhují břehy. Protož nazval
jméno místa toho Balperazim. 21 Nebo zanechali tu rytin
svých, kteréž pobral David i muži jeho. 22 Opět znovu vytáhli
Filistinští, a rozprostřeli se v údolí Refaim. 23 I tázal se David
Hospodina. Kterýž odpověděl: Netáhni, ale obejda je po
zadu, teprv dotřeš na ně naproti moruším. 24 A když uslyšíš,
že šustí vrchové moruší, hneš se také; nebo tehdáž vyjde
Hospodin před tebou, aby zbil vojska Filistinských. 25 I učinil
David tak, jakž mu přikázal Hospodin, a porazil Filistinské od
Gabaa, až kudy se jde do Gázer.

6 Tedy sebral opět David výborného lidu z Izraele třidceti
tisíc. 2 A vstav, šel David i všecken lid, kterýž byl s ním,
z Bála Judova, aby přinesli odtud truhlu Boží, při kteréž
se vzývá jméno, jméno Hospodina zástupů, sedícího nad
cherubíny. 3 I vstavili truhlu Boží na nový vůz, vzavše ji z
domu Abinadabova, kterýž byl na pahrbku. Uza pak a Achio,
synové Abinadabovi, spravovali ten vůz nový. 4 A tak vzali ji
z domu Abinadabova, kterýž byl na pahrbku, jdouce s truhlou
Boží; Achio pak šel před truhlou. 5 Ale David i všecken
dům Izraelský hrali před Hospodinem na všelijaké nástroje z
dříví cedrového, totiž na harfy, loutny, bubny, husličky, a na
cymbály. 6 A když přišli k humnu Náchonovu, vztáhl ruku
svou Uza k truhle Boží a pozdržel jí, nebo uchýlili se volové.
7 Protož rozhněval se Hospodin na Uzu, a zabil ho Bůh pro
neprozřetelnost; i umřel tu u truhly Boží. 8 Tedy zkormoutil
se David, proto že se Hospodin tak přísně obořil na Uzu. I
nazváno to místo Peres Uza až do tohoto dne. 9 A boje se
David Hospodina v ten den, řekl: Kterakž má vjíti ke mně
truhla Hospodinova? 10 Pročež David nechtěl přenésti k sobě
truhly Hospodinovy do města svého, ale způsobil to, aby se
obrátila do domu Obededoma Gittejského. 11 I pobyla truhla
Hospodinova v domě Obededoma Gittejského za tři měsíce,
a požehnal Hospodin Obededomovi i všemu domu jeho. 12
V tom povědíno jest králi Davidovi, že požehnal Hospodin
domu Obededomovu i všemu, což má, pro truhlu Boží. Tedy
odšed David, přenesl truhlu Boží z domu Obededomova
do města Davidova s veselím. 13 A když poodešli ti, kteříž
nesli truhlu Hospodinovu, na šest kroků, obětoval voly a
tučný dobytek. 14 David pak poskakoval ze vší síly před
Hospodinem, a byl oblečen David v efod lněný. 15 A tak
David i všecken dům Izraelský provázeli truhlu Hospodinovu
s plésáním a zvukem trouby. 16 Stalo se pak, když truhla
Hospodinova vcházela do města Davidova, že Míkol dcera
Saulova vyhlídala z okna, a viduci krále Davida plésajícího a
poskakujícího před Hospodinem, pohrdla jím v srdci svém.
17 A když přinesli truhlu Hospodinovu, postavili ji na místě
jejím u prostřed stanu, kterýž jí byl David rozbil; a obětoval
David před Hospodinem oběti zápalné i pokojné. 18 Zatím
když přestal David obětovati obětí zápalných a pokojných,
dal požehnání lidu ve jménu Hospodina zástupů. 19 Dal
také všemu lidu a všemu množství Izraelskému, od muže
až do ženy, jednomu každému jeden pecník chleba a kus
masa, a vína láhvici jednu. I odšel všecken lid, jeden každý
do domu svého. 20 Potom navracoval se David, aby dal
požehnání domu svému. I vyšla Míkol dcera Saulova vstříc
Davidovi, a řekla: Jak slavný byl dnes král Izraelský, kterýž
se odkrýval dnes před děvkami služebníků svých, tak jako
se odkrývá jeden z lehkomyslných! 21 I řekl David k Míkol:
Před Hospodinem, (kterýž mne vyvolil nad otce tvého a
nad všecken dům jeho, přikázav mi, abych byl vývodou lidu
Hospodinova, totiž Izraele), plésal jsem a plésati budu před
Hospodinem. 22 Anobrž čím se ještě více opovrhu nežli tuto,
a ponížím se u sebe sám, tím i u těch děvek, o nichž jsi
mluvila, i u těch, pravím, slavnější budu. 23 Protož Míkol
dcera Saulova neměla žádného plodu až do dne smrti své.

7 I stalo se, že když král seděl v domě svém, a Hospodin
jemu dal odpočinutí vůkol přede všemi nepřátely jeho, 2
Řekl král Nátanovi proroku: Pohleď medle, já bydlím v domě
cedrovém, truhla pak Boží přebývá mezi kortýnami. 3 I dí
Nátan králi: Cožkoli jest v srdci tvém, jdi, učiň, nebo Hospodin
s tebou jest. 4 Potom té noci stalo se slovo Hospodinovo k
Nátanovi, řkoucí: 5 Jdi a pověz služebníku mému Davidovi:
Takto praví Hospodin: Zdaliž ty mi stavěti budeš dům, v
kterémž bych přebýval? 6 Poněvadž jsem nebydlil v domě
od toho dne, jakž jsem vyvedl syny Izraelské z Egypta, až

do dne tohoto, ale přecházel jsem s stánkem a příbytkem
sem i tam. 7 Nadto kudyž jsem koli chodil se všechněmi
syny Izraelskými, zdali jsem jedno slovo řekl kterému z
soudců Izraelských, kterémuž jsem přikázal pásti lid svůj
Izraelský, řka: Proč jste mi neustavěli domu cedrového? 8
Protož nyní toto díš služebníku mému Davidovi: Takto praví
Hospodin zástupů: Játʼ jsem tě vzal z ovčince od stáda,
abys byl vývodou lidu mého Izraelského. 9 A býval jsem s
tebou všudy, kamž jsi koli se obracel; všecky také nepřátely
tvé vyhladil jsem před tváří tvou, a učinil jsem tobě jméno
veliké, jako jméno vyvýšených na zemi. 10 Způsobím tolikéž
místo lidu svému Izraelskému, a vštípím jej, a bydliti bude v
místě svém a nepohne se více, aniž ho budou více trápiti
lidé nešlechetní jako prvé, 11 Hned od toho dne, jakž jsem
ustanovil soudce nad lidem svým Izraelským, až jsem tedʼ
dal odpočinutí tobě přede všemi nepřátely tvými. Přesto
oznamujetʼ Hospodin, že on sám tobě dům vzdělá. 12 Když
se vyplní dnové tvoji, a usneš s otci svými, vzbudím símě
tvé po tobě, kteréž vyjde z života tvého, a utvrdím království
jeho. 13 Ontʼ ustaví dům jménu mému, a já utvrdím trůn
království jeho až na věky. 14 Já budu jemu otcem, a on mi
bude synem. Kterýž když zhřeší, trestati ho budu metlou
lidskou a ranami synů lidských. 15 Ale milosrdenství mé
nebude odjato od něho, tak jako jsem je odjal od Saule,
kteréhož jsem zahnal od tváři tvé. 16 A tak utvrzen bude
dům tvůj a království tvé až na věky před tebou, a trůn tvůj
bude stálý až na věky. 17 Vedlé všech slov těchto, a podlé
všeho vidění tohoto, tak mluvil Nátan Davidovi. 18 Tedy
všed král David, posadil se před Hospodinem a řekl: Kdo
jsem já, Panovníče Hospodine, a jaký jest dům můj, že jsi
mne přivedl v ta místa. 19 Nýbrž ještětʼ se to málo vidělo,
Panovníče Hospodine, že jsi také mluvil i o domu služebníka
svého na dlouhé časy, ješto jest to povaha lidská, Panovníče
Hospodine. 20 Ale což již více má mluviti David před tebou?
Však ty znáš služebníka svého, Panovníče Hospodine. 21
Pro slovo své a podlé srdce svého činíš všecky tyto věci
veliké, v známost je uvodě služebníku svému. 22 (Protož
zveleben jsi Hospodine Bože, nebo není tobě rovného,
anobrž není žádného Boha kromě tebe), podlé toho všeho,
jakž jsme slýchali ušima svýma. 23 Kdo tedy jest jako lid
tvůj, jako Izrael, který národ na zemi, jehož by Bůh šel, aby
jej sobě vykoupil za lid, a dobyl sobě jména, a učinil tobě, ó
Izraeli, tyto veliké věci a hrozné v zemi tvé, před oblíčejem
lidu svého, kterýž jsi sobě vysvobodil z Egypta, z pohanstva
bohů jejich? 24 A vzdělal jsi sobě lid svůj Izraelský, sobě v
lid až na věky, a protož, Hospodine, jsi jejich Bohem. 25
Nyní tedy, Hospodine Bože, slovo to, jímž jsi se zamluvil
služebníku svému a domu jeho, naplniž je až na věky, a
učiň tak, jakž jsi mluvil, 26 Tak aby zvelebováno bylo jméno
tvé až na věky, když se říkati bude: Hospodin zástupů jest
Bůh nad Izraelem, a dům služebníka tvého Davida aby byl
stálý před oblíčejem tvým. 27 Nebo ty, Hospodine zástupů,
Bože Izraelský, zjevil jsi mně služebníku svému, řka: Dům
ustavím tobě. Protož usoudil služebník tvůj v srdci svém,
aby se modlil tobě modlitbou touto. 28 A tak již, Panovníče
Hospodine, ty sám jsi Bůh, a slova tvá jsou pravda, jimiž
jsi zaslíbil služebníku svému dobré věci tyto. 29 Již tedy
rač požehnati domu služebníka svého, aby trval na věky
před oblíčejem tvým. Nebo ty jsi, Hospodine Bože, mluvil, že
požehnáním tvým požehnán bude dům služebníka tvého na
věky.

8 Stalo se potom, že porazil David Filistinské, a zemdlil
je; i vzal David Meteg Amma z ruky Filistinských. 2
Porazil také Moábské a změřil je provazcem, na zemi je
rozprostíraje; a odměřil jich dva provazce k zbití a celý
provazec k živení. I učiněni jsou Moábští Davidovi služebníci,
a dávali jemu plat. 3 Porazil též David Hadadezera syna
Rohobova, krále Soba, když byl vytáhl, aby rozšířil končiny
své až k řece Eufraten. 4 A pobral mu David tisíc vozů a
sedm set jezdců, a dvadceti tisíc mužů pěších, a zpodřezoval
David žily všechněm koňům vozníkům; toliko zanechal z
nich ke stu vozům. 5 Přitáhli pak byli Syrští od Damašku
na pomoc Hadadezerovi králi Soba, ale David porazil z
Syrských dvamecítma tisíc mužů. 6 Tedy osadil David
stráží Syrii Damašskou, a byli Syrští služebníci Davidovi,
dávajíce plat; nebo zachovával Hospodin Davida, kamžkoli
se obrátil. 7 Pobral také David štíty zlaté, kteréž měli
služebníci Hadadezerovi, a přinesl je do Jeruzaléma. 8 Z
Betach též a z Berot, měst Hadadezerových, nabral král
David velmi mnoho mědi. 9 A když uslyšel Tohi král Emat,
že porazil David všecko vojsko Hadadezerovo, 10 Poslal
Tohi Jorama syna svého k králi Davidovi, aby ho pozdravil
přátelsky, a spolu s ním se radoval z toho, že šťastně bojoval
s Hadadezerem, a porazil ho; (nebo Hadadezer vedl válku
proti Tohi). Kterýžto přinesl s sebou nádoby stříbrné, též
nádoby zlaté a nádoby měděné. 11 Ty také obětoval král
David Hospodinu s stříbrem a zlatem posvěceným ze všech
národů, kteréž podmanil, 12 Totiž z Syrských a Moábských,
též z synů Ammon a z Filistinských, i z Amalechitských
a z kořistí Hadadezera syna Rohobova, krále Soba. 13
Zvelebil také David své jméno, když se navracoval od pobití
osmnácti tisíců Syrských v údolí solnatém. 14 Protož i nad
Idumejskými stráž postavil, všecku krajinu Idumejskou stráží
osadiv. I učiněni jsou všickni Idumejští služebníci Davidovi;

nebo zachovával Hospodin Davida, kamž se koli obrátil. 15
I kraloval David nade vším Izraelem, a činil David soud a
spravedlnost všemu lidu svému. 16 Joáb pak syn Sarvie byl
nad vojskem, a Jozafat syn Achiludův kancléřem; 17 Sádoch
také syn Achitobův a Achimelech syn Abiatarův kněžími,
a Saraiáš písařem. 18 Benaiáš pak syn Joiadův byl nad
Cheretejskými a Peletejskými, a synové Davidovi knížaty.

9 Tedy řekl David: Jest-li ještě kdo pozůstalý z domu
Saulova, abych jemu učinil milosrdenství pro Jonatu? 2
Byl pak služebník domu Saulova, jehož jméno bylo Síba.
I zavolali ho k Davidovi. I řekl král jemu: Ty-li jsi Síba?
Odpověděl: Jsem služebník tvůj. 3 Řekl jemu král: Jest-liž
ještě kdo z domu Saulova, abych jemu učinil milosrdenství
Boží? Odpověděl Síba králi: Ještě jest syn Jonatův chromý
na nohy. 4 I řekl jemu král: Kdež jest? Odpověděl Síba králi:
Tam jest v domě Machiry, syna Amielova v Lodebar. 5 Protož
poslav král David, vzal ho z domu Machiry, syna Amielova z
Lodebar. 6 A když přišel Mifibozet syn Jonaty, syna Saulova,
k Davidovi, padl na tvář svou a poklonil se. I řekl David:
Mifibozete. Kterýž odpověděl: Aj, služebník tvůj. 7 Řekl jemu
David: Neboj se, nebo jistě učiním s tebou milosrdenství
pro Jonatu otce tvého, a navrátím tobě všecka pole Saule
otce tvého, a ty jídati budeš za stolem mým vždycky. 8
Kterýž pokloniv se, řekl: Co jest služebník tvůj, že jsi se
ohlédl na psa mrtvého, jakýž jsem já? 9 Zatím povolal král
Síby, služebníka Saulova a řekl jemu: Cožkoli měl Saul i
všecka čeled jeho, to jsem dal synu pána tvého. 10 Budeš
tedy jemu spravovati rolí, ty i synové tvoji i služebníci tvoji, a
snášeti budeš, aby měl syn pána tvého pokrm, kterýž by jedl,
ale Mifibozet syn pána tvého jídati bude vždycky za stolem
mým. (Měl pak Síba patnácte synů a dvadceti služebníků.)
11 Odpověděl Síba králi: Vedlé všeho, jakž přikázal pán
můj král služebníku svému, tak učiní služebník tvůj, ačkoli i
Mifibozet mohl by jídati za stolem mým jako jeden z synů
královských. 12 Měl také Mifibozet syna malého, jemuž
jméno bylo Mícha; a všickni, kteříž bydlili v domě Síbově,
byli za služebníky Mifibozetovi. 13 A tak Mifibozet zůstával v
Jeruzalémě, proto že vždycky za stolem královským jídal; a
byl kulhavý na obě noze.

10 Stalo se také potom, že umřel král Ammonitský, a
kraloval Chanun syn jeho po něm. 2 I řekl David:
Učiním milosrdenství s Chanunem synem Náhasovým, jakož
otec jeho učinil milosrdenství nade mnou. Tedy poslal David,
aby ho potěšil skrze služebníky své pro otce jeho. I přišli
služebníci Davidovi do země Ammonitských. 3 I řekla knížata
Ammonitská k Chanunovi, pánu svému: Cožť se zdá, že
David činí poctivost otci tvému, že poslal k tobě, kteříž by tě
potěšili? Zdaliž ne proto, aby shlédl město a vyšpehoval je,
a potom je podvrátil, poslal David služebníky své k tobě? 4
A tak Chanun vzav služebníky Davidovy, oholil každému půl
brady, a zustřihoval roucha jejich až do polovice, totiž až do
zadků jejich, a propustil je. 5 To když oznámili Davidovi,
poslal proti nim, (nebo muži ti zohaveni byli velice), a
řekl jim král: Pobuďte v Jerichu, dokudž neobrostou brady
vaše, potom se navrátíte. 6 Vidouce pak Ammonitští, že se
zošklivili Davidovi, poslavše, najali ze mzdy z Syrie z domu
Rohob, a z Syrie Soba dvadcet tisíců pěších, a od krále
Maacha tisíc mužů, a od Istoba dvanácte tisíc mužů. 7 Což
uslyšev David, poslal Joába se vším vojskem udatných. 8 A
tak vytáhše Ammonitští, šikovali se k boji u brány, Syrští
také, Soba a Rohob, a Istob i Maacha zvláště byli na poli. 9
A protož vida Joáb proti sobě sšikovaný boj s předu i s zadu,
vybrav některé ze všech výborných Izraelských, sšikoval
je také proti Syrským. 10 Ostatek pak lidu dal pod správu
Abizai bratra svého, a sšikoval jej proti Ammonitským. 11
A řekl: Jestliže Syrští budou silnější mne, přispěješ mi na
pomoc; jestliže pak Ammonitští silnější budou tebe, také
přispěji, abych pomohl tobě. 12 Posiliž se, a buďme udatní,
bojujíce za lid náš a za města Boha našeho, Hospodin
pak učiní, což se jemu dobře líbiti bude. 13 I přistoupil
Joáb s lidem svým k bitvě proti Syrským, a oni utekli před
ním. 14 Tedy Ammonitští vidouce, že utíkají Syrští, utekli
i oni před Abizai a vešli do města. I navrátil se Joáb od
Ammonitských a přišel do Jeruzaléma. 15 Ale Syrští vidouce,
že by poraženi byli od Izraele, sebrali se vespolek. 16 Poslal
také Hadarezer a vyvedl Syrské, kteříž bydlejí za řekou, a
přišli k Helam; Sobach pak, hejtman vojska Hadarezerova,
vedl je. 17 I oznámeno to Davidovi. Kterýžto shromáždiv
všecken lid Izraelský, přepravil se přes Jordán, a přitáhli k
Helam. I sšikovali se Syrští proti Davidovi, a bojovali proti
němu. 18 Tedy utekli Syrští před Izraelem, a porazil David z
Syrských sedm set vozů a čtyřidceti tisíc jezdců. Sobacha
také hejtmana vojska toho ranil, i umřel tu. 19 Když pak
viděli všickni králové, kteříž byli při Hadarezerovi, že jsou
poraženi od Izraele, vešli v pokoj s Izraelem a sloužili jemu.
A nesměli již více Syrští táhnouti na pomoc Ammonitským.

11 I stalo se po roce, když králové vyjíždívají na vojnu,
že poslal David Joába a služebníky své s ním, též
i všecken Izrael, aby hubili Ammonitské; i oblehli Rabba.
David pak zůstal v Jeruzalémě. 2 Tedy stalo se k večerou,
když vstal David s ložce svého, procházeje se po paláci
domu královského, že uzřel s paláce ženu, ana se myje;

kterážto žena byla vzezření velmi krásného. 3 A poslav
David, vyptal se o té ženě a řekl: Není-liž to Betsabé dcera
Eliamova, manželka Uriáše Hetejského? 4 Opět poslal David
posly a vzal ji. Kterážto když vešla k němu, obýval s ní;
(nebo se byla očistila od nečistoty své). Potom navrátila
se do domu svého. 5 I počala žena ta. Protož poslavši,
oznámila Davidovi, řkuci: Těhotná jsem. 6 Poslav pak David,
vzkázal Joábovi: Pošli ke mně Uriáše Hetejského. I poslal
Joáb Uriáše k Davidovi. 7 A když přišel Uriáš k němu, otázal
se ho, jak se má Joáb, a jak se má lid, a kterak se vede v
vojště? 8 Řekl také David Uriášovi: Jdiž do domu svého, a
umyj sobě nohy. I vyšel Uriáš z domu králova, a poslán za
ním dar královský. 9 Ale Uriáš spal u vrat domu královského
se všemi služebníky pána svého, a nešel do domu svého.
10 Což když oznámili Davidovi, řkouce: Nešel Uriáš do domu
svého, řekl David Uriášovi: Však jsi z cesty přišel. Pročež
jsi nešel do domu svého? 11 Odpověděl Uriáš Davidovi:
Truhla Boží a Izrael i Juda zůstávají v staních, a pán můj
Joáb i služebníci pána mého na poli zůstávají, já pak mám
vjíti do domu svého, abych jedl a pil, a spal s manželkou
svou? Jakož jsi živ ty, a jako jest živa duše tvá, žeť toho
neučiním. 12 Tedy řekl David Uriášovi: Pobudť zde ještě
dnes, a zítra propustím tebe. I zůstal Uriáš v Jeruzalémě
toho dne i nazejtří. 13 V tom pozval ho David, aby jedl před
ním a pil, a opojil ho. A však on šel večer spáti na ložce
své s služebníky pána svého, a nešel do domu svého. 14
A když bylo ráno, napsal David list Joábovi, kterýž poslal
po Uriášovi. 15 Psal pak v listu těmi slovy: Postavte Uriáše
proti bojovníkům nejsilnějším; mezi tím odstupte nazpět od
něho, aby raněn jsa, umřel. 16 I stalo se, když oblehl Joáb
město, že postavil Uriáše proti místu, kdež věděl, že jsou
nejsilnější muži. 17 A vyskočivše muži z města, bojovali proti
Joábovi. I padli někteří z lidu, z služebníků Davidových,
také i Uriáš Hetejský zabit. 18 Tedy poslav Joáb, oznámil
Davidovi všecko, což se zběhlo v bitvě. 19 A přikázal tomu
poslu, řka: Když vypravíš králi všecky věci, které se zběhly v
bitvě, 20 Při čemž jestliže se popudí prchlivost královská a
řekne-liť: Proč jste přistoupili k městu, bojujíce? Zdaliž jste
nevěděli, že házejí se zdi? 21 Kdo zabil Abimelecha syna
Jerobosetova? Zdali ne žena, svrhši na něj kus žernovu se
zdi, tak že umřel v Tébes? Proč jste přistupovali ke zdi?
tedy díš: Také služebník tvůj Uriáš Hetejský umřel. 22 A tak
šel posel, a přišed, oznámil Davidovi všecko to, pročež ho
byl poslal Joáb. 23 A řekl posel ten Davidovi: Zmocnili se
nás muži ti, a vytrhli proti nám do pole, a honili jsem je až k
bráně. 24 V tom stříleli střelci na služebníky tvé se zdi, a
zbiti jsou někteří z služebníků králových, také i služebník
tvůj Uriáš Hetejský zabit. 25 Tedy řekl David poslu: Tak
pověz Joábovi: Nic tě to nerozpakuj, že tak i jinak sehlcuje
meč. Ztuž boj svůj proti městu a zkaz je, a potěš drábů.
26 Uslyševši pak manželka Uriášova, že umřel Uriáš muž
její, plakala manžela svého. 27 A když pominul pláč, poslav
David, vzal ji do domu svého, a měl ji za manželku; i porodila
mu syna. Ale nelíbilo se to Hospodinu, co učinil David.

12 Protož poslal Hospodin Nátana k Davidovi. Kterýž
přišed k němu, řekl jemu: Dva muži byli v městě
jednom, jeden bohatý a druhý chudý. 2 Bohatý měl ovec i
volů velmi mnoho, 3 Chudý pak neměl nic, kromě jednu
ovečku malou, kterouž byl koupil a choval, až i odrostla při
něm a při dětech jeho tolikéž. Chléb jeho jedla a z číše jeho
pila, a v lůnu jeho spávala, a tak byla mu jako za dceru. 4
Když pak přišel pocestný k tomu bohatému člověku, líto
mu bylo vzíti z ovcí aneb z volů svých, což by připravil
pocestnému, kterýž k němu přišel, ale vzav ovečku toho
chudého člověka, připravil ji muži, kterýž byl přišel k němu.
5 Tedy rozhněval se David na muže toho náramně a řekl
Nátanovi: Živť jest Hospodin, že hoden jest smrti muž, kterýž
to učinil. 6 Ovečku také tu zaplatí čtvernásobně, proto že
učinil věc tu, a nelitoval ho. 7 I řekl Nátan Davidovi: Ty
jsi ten muž! Takto praví Hospodin Bůh Izraelský: Já jsem
tě pomazal, abys králem byl nad Izraelem, a vytrhl jsem
tebe z ruky Saulovy. 8 A dal jsem tobě dům pána tvého, i
ženy pána tvého v lůno tvé, dalť jsem také dům Izraelský
a Judský, a bylo-liť by to málo, byl bych přidal mnohem
více. 9 Pročež jsi sobě zlehčil slovo Hospodinovo, čině to,
což se nelíbí jemu? Uriáše Hetejského zabil jsi mečem, a
manželku jeho pojals sobě za ženu, samého pak zamordoval
jsi mečem Ammonitských. 10 Protož nyní neodejdeť meč z
domu tvého až na věky, proto že jsi pohrdl mnou, a vzal jsi
manželku Uriáše Hetejského, aby byla žena tvá. 11 Takto
praví Hospodin: Aj, já vzbudím proti tobě zlé z domu tvého,
a vezma ženy tvé před očima tvýma, dám je bližnímu tvému,
kterýž spáti bude s ženami tvými, an na to každý hledí. 12 A
ačkoli ty učinil jsi to tajně, já však učiním to zjevně přede vším
Izraelem a všechněm známě. 13 Tedy řekl David Nátanovi:
Zhřešilť jsem Hospodinu. Zase řekl Nátan Davidovi: Tentýž
Hospodin přenesl hřích tvůj, neumřeš. 14 Ale však, poněvadž
jsi tou věcí dal příčinu nepřátelům Hospodinovým, aby se
rouhali, protož ten syn, kterýž se narodil tobě, jistotně umře.
15 Potom odšel Nátan do domu svého. V tom Hospodin ranil
dítě, kteréž byla porodila manželka Uriášova Davidovi, tak že
pochybili o něm. 16 I modlil se David Bohu za to dítě a postil
se, a všed, ležel přes noc na zemi. 17 A ačkoli starší domu

jeho přišli k němu, aby ho zdvihli z země, on však nechtěl,
aniž s nimi co jedl. 18 Stalo se pak dne sedmého, že umřelo
dítě. I nesměli služebníci Davidovi toho oznámiti jemu, že by
umřelo dítě; nebo pravili: Aj, když ještě bylo dítě živo, mluvili
jsme jemu, a nechtěl slyšeti hlasu našeho, což pak když
jemu díme: Umřelo dítě. Ovšem to tíže ponese. 19 Ale vida
David, an služebníci jeho k sobě šepcí, srozuměl, že by
umřelo dítě. I řekl David služebníkům svým: Co již umřelo
dítě? Kteříž řekli: Umřelo. 20 Tedy vstav David s země, umyl
se a pomazal se, a změnil roucho své, a všed do domu
Hospodinova, pomodlil se. Potom vrátiv se do domu svého,
rozkázal sobě dáti jísti a jedl. 21 Služebníci pak jeho řekli
jemu: Co jsi to učinil? Pro dítě, když živo bylo, postils se a
plakal, ale jakž dítě umřelo, vstal jsi a přijal jsi pokrm. 22
Kterýžto řekl: Pokudž ještě dítě živo bylo, postil jsem se a
plakal, nebo jsem řekl: Kdo ví? Můžeť se smilovati nade
mnou Hospodin, aby živo bylo dítě. 23 Nyní pak, poněvadž
umřelo, proč se mám postiti? Zdaliž budu moci zase je
vzkřísiti? Játť půjdu k němu, ale ono se nenavrátí ke mně.
24 Potom David potěšiv Betsabé manželky své, všel k ní a
spal s ní. I porodila syna, a nazval jméno jeho Šalamoun, a
Hospodin miloval jej. 25 Protož poslal byl Nátana proroka, a
nazval jméno jeho Jedidiah pro Hospodina. 26 Bojoval pak
Joáb proti Rabba Ammonitských, a vzal město královské. 27
A poslav posly k Davidovi, řekl: Dobýval jsem Rabba a vzal
jsem město vod. 28 Protož nyní sebera ostatek lidu, polož se
proti městu a vezmi je, abych já nevzal města toho, a bylo
by mně připisováno vítězství nad ním. 29 Tedy sebrav David
všecken lid, vytáhl proti Rabba, kteréhož dobýval a vzal
je. 30 A sňal korunu krále jejich s hlavy jeho, kteráž vážila
centnéř zlata, a bylo v ní kamení drahé, a vstavena byla na
hlavu Davidovu. Vyvezl též kořisti města velmi veliké. 31 Lid
pak, kterýž v něm byl, vyvedl a dal jej pod pily a pod brány
železné a pod sekery železné, a vehnal je do peci cihelné. A
tak činil všechněm městům Ammonitským. Potom navrátil se
David se vším lidem do Jeruzaléma.

13 I stalo se potom, že Absolon syn Davidův měl sestru
krásnou, jménem Támar; i zamiloval ji Amnon syn
Davidův. 2 A tak se o to trápil Amnon, že i v nemoc upadl
pro Támar sestru svou; nebo panna byla, a viděl Amnon, že
nesnadně bude jí moci co učiniti. 3 Měl pak Amnon přítele,
jehož jméno bylo Jonadab, syn Semmaa bratra Davidova,
kterýžto Jonadab byl muž velmi chytrý. 4 I řekl jemu: Proč
tak chřadneš, synu králův, den ode dne? Neoznámíš-liž mi?
I řekl mu Amnon: Támar sestru Absolona bratra svého miluji.
5 Tedy řekl jemu Jonadab: Polož se na lůže své a udělej
se nemocným, a když přijde otec tvůj, aby tě navštívil, díš
jemu: Nechť přijde, prosím, Támar sestra má a dá mi jísti,
připravíc před očima mýma pokrm, abych viděl a jedl z ruky
její. 6 A tak složil se Amnon, dělaje se nemocným. A když
přišel král, aby ho navštívil, řekl Amnon králi: Nechť přijde,
prosím, Támar sestra má a připraví před očima mýma asi
dvě krmičky, abych pojedl z ruky její. 7 Protož poslal David k
Támar do domu, řka: Jdi hned do domu Amnona bratra svého
a připrav mu krmičku. 8 I šla Támar do domu Amnona bratra
svého; on pak ležel. A vzavši mouky, zadělala ji, a připravivši
krmičku před očima jeho, uvařila ji. 9 Potom vzavši pánvici,
vyložila před něj, a on nechtěl jísti. (I řekl Amnon: Spravte
to, ať vyjdou všickni ven. I vyšli od něho všickni. 10 Řekl
pak Amnon k Támar: Přines tu krmičku do pokojíka, abych
pojedl z ruky tvé. A vzavši Támar krmičku, kterouž připravila,
přinesla ji před Amnona bratra svého do pokojíka.) 11 Ale
když mu podávala, aby jedl, uchopil ji a řekl jí: Poď, lež se
mnou, sestro má. 12 Kterážto řekla jemu: Nikoli, bratře můj,
nečiň mi násilí, nebo ne tak se má díti v Izraeli. Neprovoď
nešlechetnosti této. 13 Nebo já na koho svedu pohanění
své? Ty pak budeš jako jeden z nejnešlechetnějších v Izraeli.
Raději tedy mluv medle s králem, nebo neodepřeť mne tobě.
14 Ale nechtěl uposlechnouti hlasu jejího, nýbrž zmocniv
se jí, učinil jí násilí a ležel s ní. 15 Potom vzal ji Amnon v
nenávist velikou velmi, tak že větší byla nenávist, kterouž
nenáviděl jí, než milost, kterouž ji miloval. I řekl jí Amnon:
Vstaň a jdi pryč. 16 Kterážto odpověděla jemu: Za příčinou
převelmi zlé věci té, kterouž jsi při mně spáchal, druhé horší
se dopouštíš, že mne vyháníš. On pak nechtěl jí slyšeti. 17
Ale zavolav mládence, kterýž mu přisluhoval, řekl: Vyveď
hned tuto ode mne ven, a zamkni dvéře po ní. 18 (Měla
pak na sobě sukni proměnných barev, nebo v takových
sukních chodívaly dcery královské panny.) A tak vyvedl ji
ven služebník jeho a zamkl dvéře po ní. 19 Tedy posypala
Támar hlavu svou popelem, a sukni proměnných barev,
kterouž měla na sobě, roztrhla; a vložila ruku na hlavu svou,
a jduc, křičela s naříkáním. 20 I řekl jí Absolon bratr její:
Nebyl-liž Amnon bratr tvůj s tebou? Ale nyní, sestro má mlč;
bratr tvůj jest, nepřipouštěj toho k srdci. A tak zůstala Támar,
jsuc opuštěná, v domě Absolona bratra svého. 21 A uslyšev
král David o těch všech věcech, rozhněval se náramně.
22 Absolon pak nic nemluvil s Amnonem, ani dobrého ani
zlého; nebo nenáviděl Absolon Amnona, proto že učinil násilí
Támar sestře jeho. 23 I stalo se po celých dvou letech, když
střihli ovce Absolonovi v Balazor, jenž jest podlé Efraim,
že pozval Absolon všech synů královských. 24 Nebo přišel
Absolon k králi a řekl: Aj, nyní služebník tvůj má střižce;

nechť, prosím, jde král a služebníci jeho s služebníkem
tvým. 25 I řekl král Absolonovi: Nechť, synu můj, nechť
nyní nechodíme všickni, abychom tě neobtěžovali. A ačkoli
nutkal ho, však nechtěl jíti, ale požehnal mu. 26 Řekl ještě
Absolon: Nechť aspoň s námi jde, prosím, Amnon bratr
můj. Odpověděl jemu král: Proč by s tebou šel? 27 A když
vždy dotíral Absolon, poslal s ním Amnona i všecky syny
královské. 28 Přikázal pak byl Absolon služebníkům svým,
řka: Šetřte medle, když se rozveselí srdce Amnonovo vínem,
a řeknu vám: Bíte Amnona, tedy zabíte jej. Nebojte se nic,
nebo zdaliž jsem já nerozkázal vám? Posilňte se a mějte se
zmužile. 29 I učinili Amnonovi služebníci Absolonovi, jakž jim
byl přikázal Absolon. Pročež vstavše všickni synové královi,
vsedli jeden každý na mezka svého a utekli. 30 V tom když
ještě byli na cestě, přišla taková pověst k Davidovi: Pobil
Absolon všecky syny královské, tak že z nich ani jednoho
nezůstalo. 31 Tedy vstav král, roztrhl roucha svá a ležel na
zemi; všickni také služebníci jeho stáli, roztrhše roucha. 32
Ozval se pak Jonadab, syn Semmaa bratra Davidova, a
řekl: Nepraviž toho, pane můj, jako by všecky mládence
syny královy zbili, ale Amnon toliko zabit; nebo tak v úmysle
Absolonově složeno bylo od toho dne, jakž on byl učinil
násilí Támar sestře jeho. 33 Protož nechať nepřipouští toho
nyní pán můj král k srdci svému, mysle, že by všickni synové
královi zbiti byli; nebo Amnon toliko umřel. 34 Absolon pak
utekl. Tedy pozdvih služebník hlásný očí svých, uzřel, an
mnoho lidu jde odtud, kudyž se chodilo k němu cestou pod
horami. 35 I řekl Jonadab králi: Aj, synové královští přijíždějí.
Vedlé řeči služebníka tvého tak se stalo. 36 A když přestal
mluviti, aj, synové královští přišli, a pozdvihše hlasu svého,
plakali; též také král i všickni služebníci jeho plakali pláčem
velmi velikým. 37 Absolon pak utekl a ušel k Tolmai synu
Amiudovu, králi Gessur. I plakal David syna svého po všecky
ty dny. 38 Absolon tedy utíkaje, přišel do Gessur, a byl tam
tři léta. 39 Potom žádal David vyjíti k Absolonovi, nebo již byl
oželel smrti Amnonovy.

14 Srozuměv pak Joáb syn Sarvie, že by naklonilo se
srdce královo k Absolonovi, 2 Poslav do Tekoa, a
povolav odtud ženy moudré, řekl jí: Medle, udělej se, jako
bys zámutek měla, a oblec se, prosím, v roucho smutku, a
nepomazuj se olejem, ale buď jako žena již za mnoho dní
zámutek mající nad mrtvým. 3 I půjdeš k králi a mluviti mu
budeš vedlé řeči této. A naučil ji Joáb, co by měla mluviti. 4
Protož mluvila žena ta Tekoitská králi, padši na tvář svou k
zemi, a poklonu učinivši, řekla: Spomoz, ó králi. 5 I řekl jí
král: Což jest tobě? Odpověděla ona: Zajisté žena vdova
jsem, a umřel mi muž můj. 6 Měla pak služebnice tvá dva
syny, kteříž svadili se spolu na poli, a když nebyl, kdo by je
rozvadil, udeřil jeden druhého a zabil ho. 7 Aj, teď povstala
všecka rodina proti služebnici tvé, a řekli: Vydej toho, jenž
zabil bratra svého, ať ho zabijeme za život bratra jeho,
kteréhož zamordoval, nýbrž zahubíme i dědice. A tak uhasí
jiskru mou, kteráž pozůstala, aby nezanechali muži mému
jména a ostatku na zemi. 8 Tedy řekl král ženě: Navrať
se do domu svého, a jáť poručím o tobě. 9 I odpověděla
žena Tekoitská králi: Nechť jest, pane můj králi, na mne ta
nepravost, a na dům otce mého, král pak a stolice jeho
ať jest bez viny. 10 Řekl také král: Bude-li kdo mluviti co
proti tobě, přiveď ho ke mně, a nedotkneť se tebe více. 11
Tedy ona řekla: Rozpoměň se, prosím, králi, na Hospodina
Boha svého, aby se nerozmnožili mstitelé krve k zhoubě a
nezahladili syna mého. I odpověděl: Živť jest Hospodin, žeť
nespadne vlas syna tvého na zemi. 12 K tomu řekla žena:
Nechť promluví, prosím, služebnice tvá pánu svému králi
slovo. Kterýžto odpověděl: Mluv. 13 I řekla žena: Proč jsi
tedy myslil podobnou věc proti lidu Božímu? Nebo mluví král
řeč tuto jako ten, kterýž sebe vinného činí, poněvadž nechce
zase povolati vyhnaného svého. 14 Všickniť jsme zajisté
nepochybně smrtelní a jako vody, kteréž rozlity jsouce po
zemi, zase sebrány býti nemohou, aniž se Bůh na něčí
osobu ohlédá; ovšemť i myšlení svá vynesl, aby vyhnaného
nevyháněl od sebe. 15 Nyní pak, že jsem přišla ku pánu
svému králi mluviti řeči tyto, příčina jest, že mne strašil lid.
Protož řekla služebnice tvá: Budu nyní mluviti králi, snad
naplní král žádost služebnice své. 16 Neboť vyslyší král a
vysvobodí služebnici svou z ruky muže, chtějícího vyhladiti
mne i syna mého spolu z dědictví Božího. 17 Řekla také
služebnice tvá: Vždyť mi bude slovo pána mého krále k
odtušení; (nebo jako anděl Boží, tak jest pán můj král, když
slyší dobré aneb zlé), a Hospodin Bůh tvůj bude s tebou. 18
A odpovídaje král, řekl ženě: Medle, netaj přede mnou toho,
nač se já tebe vzeptám. I řekla žena: Mluv, prosím, pane
můj králi. 19 Tedy řekl král: Není-liž Joáb jednatel všeho
tohoto? I odpověděla žena a řekla: Jako jest živa duše tvá,
pane můj králi, žeť se nelze uchýliti na pravo aneb na levo
ode všeho toho, což mluvil pán můj král; nebo služebník
tvůj Joáb, onť jest mi rozkázal, a on naučil služebnici tvou
všechněm slovům těmto, 20 A abych tak příkladně vedla řeč
tuto, způsobil to služebník tvůj Joáb. Ale pán můj moudrý
jest jako anděl Boží, věda, což se koli děje na zemi. 21
A protož řekl král Joábovi: Aj, již jsem to učinil. Jdiž tedy,
přiveď mládence Absolona. 22 I padl Joáb na tvář svou
k zemi, a pokloniv se, poděkoval králi, a řekl Joáb: Dnes

jest poznal služebník tvůj, že jsem nalezl milost před očima
tvýma, pane můj králi, poněvadž jest král naplnil žádost
služebníka svého. 23 Tedy vstav Joáb, odšel do Gessur, a
přivedl Absolona do Jeruzaléma. 24 I řekl král: Nechť se
navrátí do domu svého, ale tváři mé ať nevidí. A tak navrátil
se Absolon do domu svého, ale tváři královské neviděl. 25
Nebylo pak žádného muže tak krásného jako Absolon ve
všem Izraeli, aby takovou chválu měl. Od paty nohy jeho až
do vrchu hlavy jeho nebylo na něm poškvrny. 26 A když
střihával vlasy hlavy své, (měl pak obyčej každého roku je
střihati, protože jej obtěžovaly, i střihával je), tedy vážíval
vlasy hlavy své, a bývalo jich dvě stě lotů váhy obecné. 27
Zrodili se pak Absolonovi tři synové a jedna dcera, jejíž
jméno bylo Támar, kteráž byla žena vzezření krásného. 28 I
byl Absolon v Jeruzalémě dvě létě, a tváři královské neviděl.
29 A protož poslal Absolon k Joábovi, chtěje ho poslati k
králi. Kterýžto nechtěl přijíti k němu. I poslal ještě podruhé, a
nechtěl přijíti. 30 Tedy řekl služebníkům svým: Shlédněte
dědinu Joábovu vedlé pole mého, kdežto má ječmen; jděte
a spalte jej. I zapálili služebníci Absolonovi dědinu tu. 31 A
vstav Joáb, přišel k Absolonovi do domu jeho, a řekl jemu:
Proč jsou služebníci tvoji zapálili dědinu mou? 32 Odpověděl
Absolon Joábovi: Aj, poslal jsem k tobě, řka: Přiď sem, a
pošli tě k králi, abys řekl jemu: I proč jsem přišel z Gessur?
Lépe mi bylo ještě tam zůstati. Protož nyní nechať uzřím tvář
královu. Pakliť jest na mně nepravost, nechť mne rozkáže
zabiti. 33 Tedy přišel Joáb k králi a oznámil to jemu. I povolal
Absolona. Kterýž přišed k králi, poklonil se na tvář svou až k
zemi před ním. I políbil král Absolona.

15 I stalo se potom, že sobě najednal Absolon vozů a
koní a padesáte mužů, kteříž by běhali před ním.
2 A vstávaje ráno Absolon, stával u cesty při bráně, a
každého muže, kterýž, maje při, šel k králi pro rozsouzení,
povolával Absolon, říkaje: Z kterého jsi ty města? A když
mu odpověděl: Z toho a z toho pokolení Izraelského jest
služebník tvůj, 3 Řekl jemu Absolon: Hle, tvá pře výborná
jest a pravá, ale kdo by tě vyslyšel, není žádného u krále. 4
Říkal také Absolon: Ó kdyby mne kdo ustanovil soudcím v
zemi této, aby ke mně chodil každý, kdož by měl nesnáz a
při, a dopomáhal bych jemu k spravedlnosti. 5 Ano i když
někdo přicházel, klaněje se jemu, vztáhl ruku svou, a uchopě
ho, políbil jej. 6 Èiníval pak Absolon tím způsobem všemu
Izraelovi, kterýž pro rozsudek přicházel k králi; a tak obracel
k sobě Absolon srdce mužů Izraelských. 7 Stalo se také po
čtyřidcíti letech, že řekl Absolon k králi: Nechť jdu, prosím, a
splním slib svůj v Hebronu, který jsem učinil Hospodinu. 8
Nebo byl učinil slib služebník tvůj, když jsem bydlil v Gessur
v Syrii, řka: Jestliže mne zase kdy přivede Hospodin do
Jeruzaléma, tedy službu jemu učiním. 9 Jemuž řekl král: Jdi u
pokoji. Kterýžto vstav, odšel do Hebronu. 10 I poslal Absolon
špehéře do všech pokolení Izraelských, aby řekli: Když
uslyšíte zvuk trouby, rcete: Kralujeť Absolon v Hebronu. 11 S
Absolonem pak šlo dvě stě mužů z Jeruzaléma pozvaných,
ale šli v upřímnosti své, aniž co o tom věděli. 12 Poslal také
Absolon pro Achitofele Gilonského, rádce Davidova, aby
přišel z města svého Gilo, když měl obětovati oběti. I stalo se
spiknutí veliké, nebo lidu ustavičně přibývalo Absolonovi. 13
V tom přišel posel k Davidovi, řka: Srdce Izraelských obrátilo
se po Absolonovi. 14 Tedy řekl David všechněm služebníkům
svým, kteříž byli s ním v Jeruzalémě: Vstaňte a utecme,
sic jinak nemohli bychom ujíti tváři Absolonovy. Pospěšte,
ať odejdeme, aby se neuspíšil, a nezastihl nás, a neuvalil
na nás zlého a nepohubil města ostrostí meče. 15 I řekli
služebníci královští králi: Což by koli zvolil pán náš král, teď
jsme služebníci tvoji. 16 A tak vyšel král se vší svou čeledí
pěšky; toliko zanechal král desíti ženin, aby doma hlídaly.
17 Když pak vyšel král a všecken lid pěšky, postavili se na
jednom místě zdaleka. 18 I šli všickni služebníci při něm; též
všickni Cheretejští a všickni Peletejští, i všickni Gittejští, šest
set mužů, kteříž přišli pěšky z Gát, šli před králem. 19 Tedy
řekl král k Ittai Gittejskému: Proč ty také jdeš s námi? Navrať
se a zůstaň při králi; nebo cizozemec jsi, kterýž se tudíž
zase odbéřeš k místu svému. 20 Nedávnos přišel, a již bych
dnes tebou pohnouti měl, abys s námi chodil? Játť zajisté
půjdu, kdež mi se nahodí. Navratiž se a zprovoď zase bratří
své, a budiž s tebou milosrdenství a pravda. 21 Odpovídaje
pak Ittai králi, řekl: Živť jest Hospodin a živť jest pán můj
král, že na kterémkoli místě bude pán můj král, buď mrtev
aneb živ, tuť bude i služebník tvůj. 22 I řekl David k Ittai:
Podiž a přejdi. I přešel Ittai Gittejský a všickni muži jeho, i
všecky dítky, kteréž byly s ním. 23 Tedy plakala všecka země
hlasem velikým, i všecken lid přecházející. A tak přešel král
potok Cedron; i všecken lid přešel proti cestě vedoucí na
poušť. 24 A aj, byl také Sádoch a všickni Levítové s ním,
nesouce truhlu smlouvy Boží; i postavili truhlu Boží. Šel pak
i Abiatar, a stál, dokudž všecken ten lid nepřešel z města. 25
I řekl král Sádochovi: Dones zase truhlu Boží do města.
Jestližeť najdu milost před očima Hospodinovýma, přivedeť
mne zase, a ukážeť mi ji i příbytek svůj. 26 Pakliť řekne
takto: Nelíbíš mi se, aj, teď jsem, nechť mi učiní, což se mu
dobrého vidí. 27 Řekl ještě král Sádochovi knězi: Zdaliž ty
nejsi vidoucí? Navratiž se do města u pokoji, Achimaas pak
syn tvůj, a Jonata syn Abiatarův, dva synové vaši, budou s

vámi. 28 Hle, já pobudu na rovinách pouště, dokudž nepřijde
poselství od vás, skrze něž by mi oznámeno bylo. 29 A tak
donesl zase Sádoch a Abiatar truhlu Boží do Jeruzaléma, a
zůstali tam. 30 Ale David šel vzhůru k vrchu hory Olivetské,
vstupuje a pláče, maje přikrytou hlavu svou; šel pak bos.
Všecken také lid, kterýž byl s ním, přikryl jeden každý hlavu
svou, a šli, ustavičně plačíce. 31 Tedy povědíno Davidovi,
že Achitofel jest s těmi, kteříž se spikli s Absolonem. I
řekl David: Zruš, prosím, ó Hospodine, radu Achitofelovu.
32 I stalo se, jakž přišel David na vrch hory, aby se tam
pomodlil Bohu, aj, potkal se s ním Chusai Architský, maje
roztržené roucho své a hlavu prstí posypanou. 33 I řekl jemu
David: Půjdeš-li se mnou, budeš mi břemenem. 34 Pakli se
navrátíš do města a díš k Absolonovi: Služebníkem tvým
budu, ó králi, služebníkem zajisté otce tvého byl jsem již
zdávna, již pak budu služebníkem tvým, tedy zrušíš radu
Achitofelovu. 35 Však tam budou s tebou Sádoch a Abiatar
kněží. Protož cožkoli uslyšíš z domu králova, oznámíš
Sádochovi a Abaitarovi kněžím. 36 Aj, tam s nimi jsou dva
synové jejich, Achimaas Sádochův a Jonata Abiatarův, po
nichž mi vzkážete, což byste koli uslyšeli. 37 Šel tedy Chusai,
přítel Davidův do města; Absolon také přijel do Jeruzaléma.

16 A když David sešel maličko s vrchu, aj Síba služebník
Mifibozetův vyšel proti němu se dvěma osly osedlanými,
na nichž nesl dvě stě chlebů, a sto hroznů suchých, a sto
hrud fíků, a nádobu vína. 2 I řekl král Síbovi: K čemu jsou
tyto věci? Odpověděl Síba: Oslové pro čeled královskou
k jízdě, chléb pak a fíky, aby jedli služebníci, a víno, aby
se napil, kdož by ustal na poušti. 3 Opět král řekl: Kdež
jest pak syn pána tvého? Odpověděl Síba králi: Aj, zůstal
v Jeruzalémě, nebo řekl: Dnes navrátí mi dům Izraelský
království otce mého. 4 Řekl ještě král Síbovi: Aj, tvéť
jsou všecky věci, kteréž má Mifibozet. Jemuž řekl Síba s
poklonou: Nechať vždycky tak nalézám milost před očima
tvýma, pane můj králi. 5 Tedy bral se král David do Bahurim,
a aj, vyšel odtud muž z čeledi domu Saulova, jehož jméno
bylo Semei, syn Gerův, kterýžto vždy jda, zlořečil. 6 Ano i
kamením házel na Davida, a na všecky služebníky krále
Davida, ačkoli všecken lid a všickni udatní byli po pravici
jeho i po levici jeho. 7 A takto mluvil Semei, když mu zlořečil:
Vyjdi, vyjdi, vražedlníče a nešlechetníče. 8 Obrátilť jest na
tebe Hospodin všelikou krev domu Saulova, na jehož jsi
místě kraloval, a dal Hospodin království v ruku Absolona
syna tvého. A aj, již se vidíš v svém neštěstí, nebo jsi
vražedlník. 9 I řekl Abizai syn Sarvie králi: I proč zlořečí tento
mrtvý pes pánu mému králi? Nechť jdu medle a setnu mu
hlavu. 10 Ale král řekl: Co vám do toho, synové Sarvie, že
zlořečí? Poněvadž Hospodin jemu rozkázal: Zlořeč Davidovi,
i kdož by směl říci: Proč tak činíš? 11 Řekl ještě David k
Abizai i ke všechněm služebníkům svým: Aj, syn můj, kterýž
pošel z života mého, hledá bezživotí mého, čím více nyní
tento syn Jemini? Nechte ho, ať zlořečí, nebo jemu rozkázal
Hospodin. 12 Snad popatří Hospodin na ssoužení mé, a
odplatí mi Hospodin dobrým za zlořečenství jeho dnes. 13 A
tak šel David a muži jeho cestou. Semei také šel po stráni
hory naproti němu, a jda, zlořečil a házel kamením proti
němu a zmítal prachem. 14 I přišel král a všecken lid, kterýž
byl s ním, ustalý, a odpočinul tu. 15 Absolon pak i všecken
lid Izraelský přišli do Jeruzaléma, a Achitofel s ním. 16 A
když přišel Chusai Architský, přítel Davidův k Absolonovi,
řekl Chusai Absolonovi: Živ buď král, živ buď král. 17 Tedy
řekl Absolon k Chusai: Toliž jest vděčnost tvá k příteli tvému?
Pročež jsi nešel s přítelem svým? 18 Odpověděl Chusai
Absolonovi: Nikoli, ale kohož vyvolil Hospodin a lid tento i
všickni muži Izraelští, toho budu a s tím zůstanu. 19 Přesto
komuž bych já sloužiti měl? Zdali ne synu jeho? Jakož
jsem sloužil otci tvému, tak sloužiti budu tobě. 20 Řekl pak
Absolon Achitofelovi: Raďtež, co máme činiti? 21 Odpověděl
Achitofel Absolonovi: Vejdi k ženinám otce svého, kterýchž
zanechal, aby hlídaly doma. I uslyší všecken Izrael, žes
se zošklivil otci svému, a zsilí se ruce všech, kteříž jsou s
tebou. 22 A protož rozbili Absolonovi stan na paláci. I všel
Absolon k ženinám otce svého před očima všeho Izraele. 23
Rada pak Achitofelova, kterouž dával toho času, byla, jako
by se kdo doptával na řeč Boží. Taková byla každá rada
Achitofelova, jakož u Davida tak u Absolona.

17 Řekl ještě Achitofel Absolonovi: Nechť medle vyberu
dvanácte tisíc mužů, abych vstana, honil Davida noci
této. 2 A dostihna ho, dokudž jest ustalý a zemdlené má
ruce, předěsím jej, a uteče všecken lid, kterýž jest s ním,
i zamorduji krále samého. 3 A tak obrátím všecken lid k
tobě; nebo jako bych je všecky obrátil, když zhyne ten
muž, kteréhož ty hledáš. O lid ty se nic nestarej. 4 I líbila
se ta řeč Absolonovi i všechněm starším Izraelským. 5 A
však řekl Absolon: Zavolej sem hned Chusai Architského,
abychom slyšeli, co i on mluviti bude. 6 Když pak přišel
Chusai k Absolonovi, mluvil k němu Absolon, řka: Takto
mluvil Achitofel. Máme-li učiniti vedlé řeči jeho, čili nic?
Pověz ty. 7 Tedy řekl Chusai Absolonovi: Neníť dobrá rada,
kterouž dal Achitofel nyní. 8 Dále mluvil Chusai: Ty víš o
otci svém i mužích jeho, že jsou udatní, k tomu zjitření na
mysli, jako nedvědice osiřelá v poli. Nadto otec tvůj jest muž

válečný, kterýž nebude nocovati s lidem. 9 Nýbrž nyní spíše
v záloze stojí v nějaké jeskyni, aneb v některém jiném místě.
I stalo by se, jestliže by kteří padli z těch tvých při začátku,
že každý, kdož by o tom uslyšel, řekl by: Stala se porážka v
lidu, kterýž postoupil po Absolonovi. 10 A tak by i silných reků
srdce, kteréž jest jako srdce lva, škodlivě osláblo; nebo ví
všecken Izrael, že jest zmužilý otec tvůj, a silní ti, kteříž jsou
s ním. 11 Ale radím, abys, shromáždě k sobě všecken Izrael
od Dan až do Bersabé, kterýž v množství jest jako písek
při moři, ty sám životně vytáhl k boji. 12 A tak potáhneme
proti němu, na kterém by koli místě nalezen býti mohl, a
připadneme na něj, jako padá rosa na zemi; i nepozůstaneť
z něho, totiž ze všech mužů, kteříž jsou při něm, ani jednoho.
13 Jestliže by se pak shrnul do města, snesou všecken lid
Izraelský k tomu městu provazy, a vtrhneme je až do potoka,
tak aby tam ani kaménka nebylo lze najíti. 14 I řekl Absolon
a všickni muži Izraelští: Lepšíť jest rada Chusai Architského,
než rada Achitofelova. Hospodin zajisté to způsobil, aby
zrušena byla rada Achitofelova, kteráž sic dobrá byla, aby
tak uvedl Hospodin na Absolona zlé věci. 15 Oznámil pak
to Chusai Sádochovi a Abiatarovi kněžím: Tak a tak radil
Achitofel Absolonovi a starším Izraelským, ale já takto a
takto jsem radil. 16 Nyní tedy pošlete rychle a oznamte
Davidovi, řkouce: Nezůstavej přes noc na rovinách pouště,
ale přeprav se bez meškání, aby snad nebyl sehlcen král i
všecken lid, kterýž jest s ním. 17 Jonata pak a Achimaas stáli
u studnice Rogel. I šla tam děvečka a pověděla jim, aby oni
jdouce, oznámili to králi Davidovi; nebo nesměli se ukázati
aneb vjíti do města. 18 A však uzřel je služebník, a oznámil
Absolonovi. Pročež odšedše oba rychle, vešli do domu muže
v Bahurim, kterýž měl studnici na dvoře svém. I spustili se do
ní. 19 A žena vzavši plachtu, rozestřela ji na vrch studnice, a
nasypala na ni krup. A tak nebyla ta věc spatřína. 20 Nebo
když přišli služebníci Absolonovi k ženě do domu a řekli: Kde
jest Achimaas a Jonata? odpověděla jim žena: Přešliť jsou
ten potok. Hledavše tedy a nic nenalezše, navrátili se do
Jeruzaléma. 21 A když oni odešli, tito vystoupivše z studnice,
šli a oznámili králi Davidovi a řekli jemu: Vstaňte a přepravte
se rychle přes vodu, nebo toto radil proti vám Achitofel. 22
Protož vstav David a všecken lid, kterýž byl s ním, přepravili
se přes Jordán, prvé než se rozednilo; a nezůstal ani jeden,
ješto by se nepřepravil přes Jordán. 23 Tedy Achitofel vida,
že se nestalo vedlé rady jeho, osedlal osla, a vstav, odjel do
domu svého, do města svého. A učiniv pořízení v čeledi
své, oběsil se a umřel; i pochován jest v hrobě otce svého.
24 David pak byl již přišel do Mahanaim, když se Absolon
přepravil přes Jordán, on i všecken lid Izraelský s ním. 25 A
tu ustanovil Absolon Amazu místo Joába nad vojskem. (Byl
pak Amaza syn muže, jehož jméno bylo Jetra Izraelský,
kterýž všel k Abigail dceři Náchas, sestře Sarvie matky
Joábovy.) 26 I položil se Izrael a Absolon v zemi Galád. 27
Stalo se pak, když přišel David do Mahanaim, že Sobi syn
Náchas z Rabbat synů Ammon, a Machir syn Amielův z
Lodebar, a Barzillai Galádský z Rogelim, 28 Lůže, číše a
nádoby hliněné, též pšenice, ječmene, mouky, krup, bobu,
šocovice a pražmy, 29 Ano i medu, másla a ovcí i syrů
kravských přinesli Davidovi a lidu, kterýž s ním byl, aby jedli.
Nebo řekli: Lid ten jest hladovitý a ustalý, i žíznivý na té
poušti.

18 Sečtl pak David lid, kterýž měl s sebou, a ustanovil
nad nimi hejtmany a setníky. 2 I uvedl David třetinu
lidu v správu Joábovu, a třetinu v správu Abizai syna Sarvie,
bratra Joábova, a třetinu v správu Ittai Gittejského. A řekl
král lidu: I játˇ také potáhnu s vámi. 3 Ale lid řekl: Nikoli
nepotáhneš; nebo jestliže bychom i utíkali, nebudouť na to
velmi dbáti, aniž, by nás i polovici zbili, budou toho velmi
vážiti. Ty sám zajisté jsi jako z nás deset tisíců, protož lépe
bude, abys nám byl v městě ku pomoci. 4 I řekl jim král:
Což se vám za dobré vidí, učiním. Tedy stál král u brány,
a všecken lid vycházel po stu a po tisíci. 5 Přikázal pak
král Joábovi a Abizai a Ittai, řka: Zacházejtež mi pěkně s
synem Absolonem. A všecken lid slyšel, když přikazoval král
všechněm hejtmanům o Absolonovi. 6 A tak vytáhl lid do
pole proti lidu Izraelskému, a byla bitva v lese Efraim. 7 I
poražen jest tu lid Izraelský od služebníků Davidových, a
stala se tu porážka veliká v ten den až do dvadceti tisíců. 8
Nebo když ta bitva rozšířila se po vší krajině, více pohubil
lidu les, nežli jich požral meč toho dne. 9 Potkal se pak
Absolon s služebníky Davidovými. Kterýžto Absolon jel na
mezku, (i podšel mezek pod hustý dub veliký), a uvázl za
hlavu v stromu tom, tak že visel mezi nebem a zemí. Ale
mezek, kterýž pod ním byl, odběhl pryč. 10 To uzřev jeden,
oznámil Joábovi, řka: Hle, viděl jsem Absolona, an visí na
dubě. 11 I řekl Joáb muži, kterýž mu to oznámil: Aj, viděls.
Pročež jsi ho tam nesrazil na zem? A já bylť bych povinen
dáti deset lotů stříbra a pás rytířský jeden. 12 Odpověděl
muž ten Joábovi: A já, bych i odečtených měl na ruce své
tisíc lotů stříbra, nevztáhl bych ruky své na syna králova;
nebo jsme slyšeli, kterak přikazoval král tobě a Abizai a Ittai,
řka: Šetřte všickni syna mého Absolona; 13 Leč bych se
dopustiti chtěl sám proti duši své nepravosti. Ale nebýváť nic
tajno před králem, a ty bys sám proti mně stál. 14 I řekl Joáb:
Nebudať se tu meškati s tebou. Protož vzav tři kopí do ruky

své, vrazil je do Absolona, an ještě živ byl na dubě. 15 A
obskočivše Absolona deset služebníků, oděnců Joábových,
bili jej a zabili. 16 V tom zatroubil Joáb v troubu. I vrátil se
lid od honění Izraele; nebo zdržel Joáb lid. 17 A vzavše
Absolona, uvrhli jej v tom lese do jámy veliké, a nametali
na něj hromadu kamení velmi velikou. Ale všecken Izrael
zutíkali jeden každý do stanů svých. 18 (Absolon pak vzal byl
a vyzdvihl sobě za života svého sloup v údolí královském;
nebo byl řekl: Nemám syna, aby zůstala pamět jména mého.
Protož nazval ten sloup jménem svým, kterýž slove místo
Absolonovo až do dnešního dne.) 19 Tedy Achimaas syn
Sádochův řekl: Medle, nechť běžím, abych zvěstoval králi,
že ho vysvobodil Hospodin z ruky nepřátel jeho. 20 I řekl
jemu Joáb: Nebyl bys dnes dobrým poslem, ale oznámíš
to jiného dne; dnes však neoznamuj, proto že syn králův
umřel. 21 Potom řekl Joáb k Chuzi: Jdiž, zvěstuj králi, co
jsi viděl. A pokloniv se Chuzi Joábovi, běžel. 22 Mluvil pak
ještě Achimaas syn Sádochův, a řekl Joábovi: Buď, jak buď,
medle, nechť já také běžím za Chuzi. Odpověděl Joáb:
Proč bys ty běžel, synu můj, když nemáš, co bys dobrého
zvěstoval? 23 I řekl: Buď, jak buď, poběhnu. Odpověděl mu:
Běž. A tak běžel Achimaas cestou přímější a předběhl Chuzi.
24 David pak seděl mezi dvěma branami. I vyšel strážný
na vrch brány na zed, kterýž pozdvih očí svých, uzřel, a
hle, muž běžel sám. 25 Tedy volaje strážný, oznámil králi. I
řekl král: Jest-liť sám, dobré poselství nese. A když ten šel
předce a přibližoval se, 26 Uzřel ještě strážný muže druhého
běžícího. I zavolal strážný na branného a řekl: Hle, opět muž
běží sám. Tedy řekl král: I tenť v poselství běží. 27 Řekl
ještě strážný: Vidím běh prvního, jako běh Achimaasa syna
Sádochova. I řekl král: Dobrýtě to muž, protož s dobrým
poselstvím jde. 28 Tedy volaje Achimaas, řekl králi: Pokoj
tobě. A pokloniv se králi tváří svou k zemi, řekl: Požehnaný
Hospodin Bůh tvůj, kterýž podmanil muže ty, kteříž pozdvihli
rukou svých proti pánu mému králi. 29 I řekl král: Dobře-li
se má syn můj Absolon? Odpověděl Achimaas: Viděl jsem
hluk veliký, když posílal služebníka králova Joáb, a mne
služebníka tvého, ale nevím nic, co bylo. 30 Jemuž řekl král:
Odstup a stůj tamto. I odstoupil a stál. 31 A v tom Chuzi
přišed, řekl: Zvěstuje se pánu mému králi, že vysvobodil tě
dnes Hospodin z ruky všech povstávajících proti tobě. 32 Ale
král řekl k Chuzi: Jest-liž živ syn můj Absolon? Odpověděl
Chuzi: Nechť jsou tak, jako syn králův, nepřátelé pána mého
krále, i všickni, kteříž povstávají proti tobě ke zlému. 33 I
zarmoutil se král, a vstoupiv do horního pokoje na bráně,
plakal a jda, mluvil takto: Synu můj Absolone, synu můj,
synu můj Absolone! Ó kdybych byl umřel za tebe, Absolone
synu můj, synu můj!

19 I oznámeno jest Joábovi: Aj, král pláče a naříká pro
Absolona. 2 Pročež obrátilo se to vysvobození toho
dne v kvílení všemu lidu; nebo slyšel lid v ten den, že bylo
praveno: Zámutek má král pro syna svého. 3 A tak kradl se
lid toho dne, vcházeje do města, jako se krade lid, když se
stydí, utíkaje z boje. 4 Král pak zakryl tvář svou, a křičel král
hlasem velikým: Synu můj Absolone, Absolone synu můj,
synu můj! 5 Tedy všed Joáb k králi do domu, řekl: Zahanbil
jsi dnes tváři všech služebníků svých, kteříž vysvobodili život
tvůj dnes, a život synů tvých i dcer tvých, a život žen tvých i
život ženin tvých, 6 Miluje ty, kteříž tě mají v nenávisti, a v
nenávisti maje ty, kteříž tě milují; nebos dokázal dnes, že
sobě nevážíš hejtmanů a služebníků. Shledalť jsem to zajisté
dnes, že kdyby byl Absolon živ zůstal, bychom pak všickni
dnes byli pobiti, tedy dobře by se tobě to líbilo. 7 Protož nyní
vstana, vyjdi, a mluv ochotně k služebníkům svým; nebo
přisahámť skrze Hospodina, jestliže nevyjdeš, žeť nezůstane
žádný s tebou této noci, a toť bude tobě horší, nežli všecky
zlé věci, kteréž na tebe přišly od mladosti tvé až dosavad. 8
A tak vstav král, posadil se v bráně. I povědíno bylo všemu
lidu těmito slovy: Aj, král sedí v bráně. I přišel všecken lid
před oblíčej krále, ale lid Izraelský byl zutíkal jeden každý
do svých stanů. 9 Tedy všecken lid hádal se vespolek ve
všech pokoleních Izraelských, a pravili: Král vytrhl nás z ruky
nepřátel našich, a tentýž vytrhl nás z ruky Filistinských, a
teď nyní utekl z země před Absolonem. 10 Absolon pak,
kteréhož jsme pomazali sobě, zahynul v boji. Nyní tedy, proč
zanedbáváte přivésti zase krále? 11 Protož král David poslal
k Sádochovi a Abiatarovi kněžím, s těmito slovy: Mluvte k
starším Judským, řkouce: Proč máte býti poslední v uvedení
zase krále do domu jeho? (Nebo řeč všeho lidu Izraelského
donesla se krále o uvedení jeho do domu jeho.) 12 Bratří moji
jste, kost má a tělo mé jste; proč tedy máte býti poslední v
uvedení zase krále? 13 A Amazovi také rcete: Zdaliž ty nejsi
kost má a tělo mé? Toto ať mi učiní Bůh a toto přidá, jestliže
nebudeš hejtmanem vojska přede mnou po všecky dny na
místo Joába. 14 I naklonil srdce všech mužů Judských, jako
muže jednoho, aby poslali k králi, řkouce: Navratiž se ty i
všickni služebníci tvoji. 15 Tedy navrátil se král, a přišel až k
Jordánu. Lid pak Judský byl přišel do Galgala, aby se bral
vstříc králi, a převedl jej přes Jordán. 16 Pospíšil také Semei
syn Gery, syna Jemini, kterýž byl z Bahurim, a vyšel s lidem
Judským vstříc králi Davidovi. 17 A tisíc mužů bylo s ním z
Beniamin. Síba také služebník domu Saulova, s patnácti

syny svými, a dvadceti služebníků jeho s ním, přepravili
se přes Jordán před krále. 18 I přeplavili lodí, aby převezli
čeled královskou a učinili, což by se jemu líbilo. Semei pak
syn Gerův padl před králem, když se přepraviti měl přes
Jordán. 19 A řekl králi: Nepočítej mi pán můj nepravosti, a
nezpomínej, co neprávě učinil služebník tvůj toho dne, když
vyšel pán můj král z Jeruzaléma, aby to měl skládati král v
srdci svém. 20 Neboť zná služebník tvůj, že zhřešil, a aj,
přišel jsem dnes prvé, než kdo ze vší čeledi Jozefovy, abych
vyšel vstříc pánu svému králi. 21 I odpověděl Abizai syn
Sarvie a řekl: A což nebude zabit Semei, proto že zlořečil
pomazanému Hospodinovu? 22 Ale David řekl: Co vám
do toho, synové Sarvie, že jste mi dnes odporní? Dnes-
liž má zabit býti někdo v Izraeli? Nebo zdaliž nevím, že
dnes jsem králem nad Izraelem. 23 Tedy řekl král k Semei:
Neumřeš. I přisáhl mu král. 24 Mifibozet také vnuk Saulův
vyjel vstříc králi. (Neošetřoval pak byl noh svých, ani brady
nespravoval, ani šatů svých nepral od toho dne, jakž byl
odšel král, až do dne, když se navrátil v pokoji.) 25 A když
přišel do Jeruzaléma, vyšel vstříc králi. I řekl jemu král: Proč
jsi neodšel se mnou, Mifibozete? 26 Kterýž odpověděl: Pane
můj králi, služebník můj oklamal mne. Řekltě byl zajisté
služebník tvůj: Osedlám sobě osla, abych vsedna na něj, bral
se s králem, proto že jest kulhavý služebník tvůj. 27 I osočil
služebníka tvého u pána mého krále, ale pán můj král jest
jako anděl Boží, učiniž tedy, cožť se dobrého vidí. 28 Nebo
všickni z domu otce mého byli jsme hodni smrti před pánem
mým králem, a však jsi zasadil služebníka svého mezi ty,
kteříž jedí chléb stolu tvého. K čemuž bych více právo měl, a
oč se více na krále domlouval? 29 Jemuž řekl král: Proč
šíříš řeč svou? Vyřkltʼ jsem. Ty a Síba rozdělte se statkem.
30 Ještě řekl Mifibozet králi: Třebas nechť všecko vezme,
když se jen navrátil pán můj král v pokoji do domu svého. 31
Ano i Barzillai Galádský vyšel z Rogelim, a přepravil se s
králem přes Jordán, aby ho zprovodil za Jordán. 32 Byl pak
Barzillai velmi starý, maje osmdesáte let, kterýž opatroval
krále stravou, když obýval v Mahanaim; nebo byl člověk
bohatý velmi. 33 I řekl král k Barzillai: Podʼ se mnou, a chovati
tě budu při sobě v Jeruzalémě. 34 Ale Barzillai odpověděl
králi: Jacíž jsou dnové věku mého, abych šel s králem do
Jeruzaléma? 35 V osmdesáti letech jsem dnes. Zdaliž mohu
rozeznati mezi dobrým a zlým? Zdaliž okušením rozezná
služebník tvůj, co bych jedl a co bych pil? Zdaliž poslouchati
mohu již hlasu zpěváků a zpěvakyní? Proč by tedy služebník
tvůj déle býti měl břemenem pánu svému králi? 36 Maličko
ještě půjde služebník tvůj za Jordán s králem; nebo proč
by mi se takovou odplatou král odplacovati měl? 37 Nechť
se navrátí, prosím, služebník tvůj, ať umru v městě svém,
kdež jest hrob otce mého a matky mé. Aj, služebník tvůj
Chimham půjde se pánem mým králem, jemuž učiníš, cožť
se dobrého viděti bude. 38 I řekl král: Dobře, nechť jde se
mnou Chimham, a učiním jemu, což se tobě za dobré viděti
bude; nadto čehožkoli požádáš ode mne, toť učiním. 39 A
když se přepravil všecken lid přes Jordán, král také přepravil
se. I políbil král Barzillai a požehnal ho, kterýžto navrátil se
na místo své. 40 A tak bral se král do Galgala a Chimham s
ním; všecken také lid Judský provázeli krále, též i polovice
lidu Izraelského. 41 A aj, všickni muži Izraelští přišedše
k králi, řekli jemu: Proč jsou tě ukradli bratří naši, muži
Juda, a převedli krále a čeled jeho přes Jordán, i všecky
muže Davidovy s ním? 42 I odpověděli všickni muži Judští
mužům Izraelským: Proto že král jest příbuzný náš. A proč
se hněváte o to? Zdaliž nás za to král pokrmy opatroval?
Zdaliž nám jaké dary dal? 43 Odpovídajíce pak muži Izraelští
mužům Judským, řekli: Deset dílů máme v králi, a protož i v
Davidovi máme více nežli vy. Pročež tedy málo jste nás
sobě vážili? Zdaliž jsme my prvé o to nemluvili, abychom
zase přivedli krále svého? Ale tvrdší byla řeč mužů Judských
nad řeč mužů Izraelských.

20 Přišel pak tu náhodou člověk nešlechetný, jehož jméno
bylo Seba, syn Bichri, muž Jemini. Ten zatroubil v
troubu a řekl: Nemámeť my dílu v Davidovi, ani dědictví v
synu Izai; obrať se jeden každý k stanům svým, ó Izraeli. 2
A tak všickni muži Izraelští odstoupili od Davida za Sebou
synem Bichri, ale muži Judští přídrželi se krále svého od
Jordánu až do Jeruzaléma. 3 David pak přišel do domu
svého do Jeruzaléma. A vzal král deset ženin, kterýchž byl
nechal, aby hlídaly doma, a dal je pod stráž, a choval je,
ale nevcházel k nim. A zůstaly zavřené až do dne smrti
své v vdovství. 4 Potom řekl král Amazovi: Svolej mi muže
Judské do třetího dne, ty také se tu postav. 5 A tak odšel
Amaza, aby svolal lid Judský, ale prodlil mimo určitý čas,
kterýž mu byl uložil. 6 Protož řekl David Abizai: Již nyní
hůře nám činiti bude Seba syn Bichri, nežli Absolon. Vezmi
služebníky pána svého, a hoň jej, aby sobě nenalezl měst
hrazených, a tak ušel by nám s očí. 7 Tedy táhli za ním
muži Joábovi, i Cheretejští, i Peletejští, a všickni udatní
vytáhli z Jeruzaléma, aby honili Sebu syna Bichri. 8 A když
byli u kamene toho velikého, kterýž jest v Gabaon, Amaza
potkal se s nimi. Joáb pak byl opásán po sukni, v kterouž byl
oblečen, na níž také měl připásaný meč k bedrám v pošvě
své, kterýž snadně vytrhnouti i zase vstrčiti mohl. 9 I řekl
Joáb Amazovi: Dobře-li se máš, bratře můj? A ujal Joáb

pravou rukou Amazu za bradu, aby ho políbil. 10 Ale Amaza
nešetřil se meče, kterýž byl v ruce Joábově. I ranil ho jím
pod páté žebro, a vykydl střeva jeho na zem jednou ranou, a
umřel. I honili Joáb a Abizai, bratr jeho, Sebu syna Bichri. 11
Tedy stoje tu jeden podlé něho z služebníků Joábových,
řekl: Kdokoli přeje Joábovi, a kdokoli drží s Davidem, jdi
za Joábem. 12 Amaza pak válel se ve krvi prostřed cesty.
A vida onen, že se zastavoval všecken lid, odvlékl Amazu
s cesty do pole, a uvrhl na něj roucho, vida, že každý,
kdož šel mimo něj, zastavoval se. 13 A když byl odvlečen z
cesty, šel jeden každý za Joábem, aby honili Sebu syna
Bichri. 14 (Kterýžto prošel všecka pokolení Izraelská do
Abel Betmaacha se všechněmi Berejskými, kteříž se byli
shromáždili a šli za ním.) 15 A přitáhše, oblehli jej v Abel
Betmaacha, a udělali násyp proti městu, kteréž se bránilo z
bašt; všecken pak lid, kterýž byl s Joábem, usiloval podvrátiti
zed. 16 V tom zvolala jedna rozumná žena z města: Slyšte,
slyšte! Rcete medle Joábovi: Přistup sem, a budu s tebou
mluviti. 17 Kterýž když k ní přistoupil, řekla žena: Ty-li jsi
Joáb? Odpověděl: Jsem. I řekla jemu: Poslyš slov služebnice
své. Odpověděl: Slyším. 18 Protož mluvila, řkuci: Takť jsou
rozmlouvali hned s počátku, řkouce: Bez pochyby žeť se
ptáti budou Abelských, a tak se spraví. 19 Játť jsem jedno
z pokojných a věrných Izraelských, ty pak usiluješ zkaziti
město, a to ještě hlavní město v Izraeli. I pročež usiluješ
sehltiti dědictví Hospodinovo? 20 Tedy odpověděl Joáb a
řekl: Odstup, odstup to ode mne, abych sehltiti a zkaziti
chtěl. 21 Neníť toho, ale muž z hory Efraim, jménem Seba,
syn Bichri, pozdvihl ruky své proti králi Davidovi. Vydejte
ho samého, a odtrhnemť od města. I řekla žena Joábovi:
Hle, hlava jeho vyvržena bude tobě přes zed. 22 A tak
zjednala to žena ta u všeho lidu moudrostí svou, že sťavše
hlavu Seby syna Bichri, vyhodili ji Joábovi. Kterýžto když
zatroubil v troubu, rozešli se od města jeden každý do stanů
svých. Joáb také vrátil se do Jeruzaléma k králi. 23 Byl pak
Joáb představen všemu vojsku Izraelskému, a Banaiáš syn
Joiadův nad Cheretejskými a Peletejskými. 24 Též Aduram
byl nad platy, a Jozafat syn Achiludův byl kancléřem, 25 A
Seiáš písařem, Sádoch pak a Abiatar byli kněžími. 26 Híra
také Jairský byl knížetem Davidovým.

21 Byl pak hlad za dnů Davidových tři léta pořád. I
hledal David tváři Hospodinovy. Jemuž řekl Hospodin:
Pro Saule a pro dům jeho vražedlný, nebo zmordoval
Gabaonitské. 2 Tedy povolav král Gabaonitských, mluvil k
nim. (Gabaonitští pak nebyli z synů Izraelských, ale z ostatků
Amorejských, jimž ačkoli byli synové Izraelští přísahou se
zavázali, však Saul usiloval je vypléniti, v horlivosti své pro
syny Izraelské a Judské.) 3 A řekl David Gabaonitským:
Což vám učiním a čím vás spokojím, abyste dobrořečili
dědictví Hospodinovu? 4 Odpověděli jemu Gabaonitští:
Není nám o stříbro ani o zlato činiti s Saulem a domem
jeho, ani o bezživotí někoho z Izraele. I řekl: Cožkoli díte,
učiním vám. 5 Kteříž řekli králi: Muže toho, kterýž vyhubil
nás, a kterýž ukládal o nás, vyhladíme, aby nezůstal v
žádných končinách Izraelských. 6 Nechť jest nám dáno
sedm mužů z jeho synů, a zvěsíme je Hospodinu u Gabaa
Saulova, kteréhož byl vyvolil Hospodin. I řekl král: Já dám. 7
Odpustil pak král Mifibozetovi synu Jonaty, syna Saulova, pro
přísahu Hospodinovu, kteráž byla mezi nimi, mezi Davidem
a Jonatou synem Saulovým. 8 Ale vzal král dva syny Rizpy
dcery Aja, kteréž porodila Saulovi, Armona a Mifibozeta, a
pět synů sestry Míkol dcery Saulovy, kteréž byla porodila
Adrielovi synu Barzillai Molatitského. 9 I vydal je v ruku
Gabaonitských, kteréž zvěšeli na hoře před Hospodinem. A
tak kleslo těch sedm spolu, a zbiti jsou při začátku žně, když
počínali žíti ječmene. 10 Rizpa pak, dcera Aja, vzavši žíni,
prostřela ji sobě na skále při začátku žně, dokudž nepršel na
ně déšť s nebe, a nedala ptákům nebeským sedati na ně ve
dne, ani přicházeti zvěři polní v noci. 11 Tedy oznámeno
jest Davidovi, co učinila Rizpa dcera Aja, ženina Saulova.
12 Protož odšed David, vzal kosti Saulovy a kosti Jonaty
syna jeho od starších Jábes Galád, kteříž byli je ukradli na
ulici Betsan, kdežto byli je zvěšeli Filistinští v ten den, když
porazili Filistinští Saule v Gelboe. 13 Vzal, pravím, odtud
kosti Saulovy a kosti Jonaty syna jeho; i kosti těch, kteříž
zvěšeni byli, sebrali. 14 A pochovali je s kostmi Saulovými a
Jonaty syna jeho, v zemi Beniamin, v Sela, v hrobě Cis otce
jeho; a učinili všecko, což byl přikázal král, a potom slitoval
se Bůh nad zemí. 15 Vznikla pak opět válka Filistinských
proti Izraelovi. I vytáhl David a služebníci jeho s ním, a bili
se s Filistinskými, tak že ustal David. 16 Tedy Izbibenob,
kterýž byl z synů jednoho obra, (jehož kopí hrot vážil tři
sta lotů oceli, a měl připásaný k sobě meč nový), myslil
zabiti Davida. 17 Ale retoval ho Abizai syn Sarvie, a raniv
toho Filistinského, zabil jej. Protož muži Davidovi přisáhli,
řkouce jemu: Nepůjdeš více s námi do boje, abys nezhasil
svíce Izraelské. 18 Opět byla válka v Gob s Filistinskými.
Tehdáž Sibbechai Chusatský zabil Sáfu, kterýž byl z synů
téhož obra. 19 Byla ještě i jiná válka s Filistinskými v Gob,
kdež Elchánan syn Járe Oregim Betlémský zabil bratra
Goliáše Gittejského, u jehož kopí bylo dřevo jako vratidlo
tkadlcovské. 20 Potom byla také válka v Gát. A byl tam
muž veliké postavy, kterýž měl u rukou a u noh po šesti

prstech, všech čtyřmecítma, a byl také syn toho obra. 21 Ten
když haněl Izraele, zabil ho Jonata, syn Semmaa bratra
Davidova. 22 Ti čtyři byli synové jednoho obra v Gát, kteříž
padli od ruky Davidovy a od ruky služebníků jeho.

22 Mluvil pak David Hospodinu slova písně této v ten den,
když ho vysvobodil Hospodin z ruky všech nepřátel
jeho, i z ruky Saulovy. 2 A řekl: Hospodin skála má a hrad
můj, i vysvoboditel můj se mnou. 3 Bůh skála má, doufati
budu v něho; štít můj a roh spasení mého, vyvýšení mé a
útočiště mé, spasitel můj, kterýž od násilí vysvobozuje mne.
4 Chvály hodného vzýval jsem Hospodina, a od nepřátel
svých vysvobozen jsem. 5 Nebo obklíčily mne byly úzkosti
smrti, a proudové bezbožných předěsili mne. 6 Bolesti
smrtelné obstoupily mne, a osídla smrti zachvátila mne.
(Sheol h7585) 7 V úzkosti své vzýval jsem Hospodina, a k Bohu
svému volal jsem, i vyslyšel z chrámu svého hlas můj, a křik
můj přišel v uši jeho. 8 Tedy pohnula se a zatřásla země,
základové nebes pohnuli se, a třásli se pro rozhněvání jeho.
9 Dým vycházel z chřípí jeho, a oheň zžírající z úst jeho,
od něhož se uhlí roznítilo. 10 Nakloniv nebes, sstoupil, a
mrákota byla pod nohami jeho. 11 I vsedl na cherubín a
letěl, a spatřín jest na peří větrovém. 12 Položil temnosti
vůkol sebe jako stany, shrnutí vod, oblaky husté. 13 Od
blesku oblíčeje jeho rozpálilo se uhlí řeřavé. 14 Hřímal s
nebes Hospodin, a Nejvyšší vydal zvuk svůj. 15 Vystřelil i
střely, kterýmiž je rozptýlil, a blýskání, jímž je porazil. 16 I
ukázaly se hlubiny mořské, a odkryti jsou základové okršlku,
pro zuřivé kárání Hospodinovo, pro dmýchání větru chřípí
jeho. 17 Poslav s výsosti, přijal mne, vytáhl mne z vod
velikých. 18 Vysvobodil mne od nepřítele mého silného,
od těch, kteříž mne nenáviděli, ačkoli silnější mne byli. 19
Předstihli mne v den trápení mého, ale Hospodin byl mi
podpora. 20 Kterýž vyvedl mne na prostranství, vysvobodil
mne, nebo sobě oblíbil mne. 21 Odplatil mi Hospodin podlé
spravedlnosti mé, podlé čistoty rukou mých odplatil mi.
22 Nebo jsem ostříhal cest Hospodinových, aniž jsem se
bezbožně strhl Boha svého. 23 Všickni zajisté soudové jeho
jsou před oblíčejem mým, aniž jsem od kterých ustanovení
jeho odstoupil. 24 A tak byv dokonalý před ním, šetřil
jsem, abych se nedopustil nepravosti. 25 Protož odplatil mi
Hospodin podlé spravedlnosti mé, vedlé čistoty mé před
očima jeho. 26 Ty, Pane, s milosrdným milosrdně nakládáš,
a k upřímému upřímě se máš. 27 K sprostnému sprostně
se ukazuješ, a s převráceným převráceně zacházíš. 28
Lid pak ssoužený vysvobozuješ, ale před vysokomyslnými
oči své sklopuješ. 29 Ty zajisté jsi svíce má, ó Hospodine.
Hospodin jistě osvěcuje temnosti mé. 30 Nebo v tobě proběhl
jsem vojska, v Bohu svém přeskočil jsem zed. 31 Toho
Boha silného cesta jest dokonalá, výmluvnosti Hospodinovy
přečištěné; ont' jest štít všech, kteříž doufají v něho. 32
Nebo kdo jest Bohem kromě Hospodina? A kdo jest skalou
kromě Boha našeho? 33 Bůh jest síla má i vojska mého, ont'
působí volnou cestu mou. 34 Èiní nohy mé jako laní, a na
vysokých místech mých postavuje mne. 35 Cvičí ruce mé k
boji, tak že lámi lučiště ocelivá rukama svýma. 36 Nebo dal
mi štít spasení svého, a dobrotivost jeho zvelebila mne. 37
Rozšířil kroky mé pode mnou, aby se nepodvrtly nohy mé.
38 Honil jsem nepřátely své a zahladil jsem je, aniž jsem
se navrátil, dokudž jsem jich nevyplénil. 39 Docela jsem je
vyhubil a sprobodal jsem je, tak že nepovstanou; i padli pod
nohy mé. 40 Ty zajisté, Bože, přepásals mne udatností k
boji, porazils pode mne ty, kteříž povstávají proti mně. 41
Nýbrž dals mi šíji nepřátel mých, těch, kteříž v nenávisti měli
mne, a vyplénil jsem je. 42 Ohlédali se, ale nebyl, kdo by
vysvobodil, k Hospodinu, ale nevyslyšel jich. 43 I potřel jsem
je jako prach země, jako bláto na ulicích potlačil a rozptýlil
jsem je. 44 Ty jsi mne vytrhl z různic lidu mého, zachovals
mne, abych byl za hlavu národům; lid neznámý mně sloužil.
45 Cizozemci lhali mi, a jakž zaslechli, uposlechli mne. 46
Cizozemci svadli, a třásli se i v ohradách svých. 47 Živt' jest
Hospodin, a požehnaná skála má; protož at' jest vyvyšován
Bůh, skála spasení mého, 48 Bůh silný, kterýž dává mi
pomsty a podmaňuje mi lidi. 49 Vyvodíš mne z prostřed
nepřátel mých, a nad povstávajícími proti mně vyvyšuješ
mne, člověka nepravého mne zbavuješ. 50 Protož chváliti tě
budu, Hospodine, mezi národy, a jménu tvému žalmy zpívati
budu. 51 Ont' jest hrad jistého spasení krále svého, a ten,
kterýž činí milosrdenství pomazanému svému Davidovi, i
semeni jeho až na věky.

23 Tato jsou pak poslední slova Davidova: Řekl David
syn Izai, řekl, pravím, muž, kterýž jest velice zvýšený,
pomazaný Boha Jákobova, a libý v zpěvích Izraelských:
2 Duch Hospodinův mluvil skrze mne, a řeč jeho jazykem
mým vynesena. 3 Řekl mi Bůh Izraelský, mluvila skála
Izraelská: Kdo panovati bude nad lidem, budet' spravedlivý,
panující v bázni Boží. 4 Rovně jako bývá světlo jitřní,
když slunce vychází ráno bez oblaků, a jako mocí tepla
a deště roste bylina z země: 5 Tak zajisté dům můj před
Bohem; nebo smlouvu věčnou učinil se mnou, kteráž všelijak
upevněna a ostříhána bude. A tot' jest všecko mé spasení a
všeliká útěcha, že nic tak vzdělávati se nebude. 6 Bezbožní
pak všickni vypléněni budou jako trní, kteréž rukou bráno

nebývá. 7 Ale kdož by se ho chtěl dotknouti, vezme železo
a žerď, aneb ohněm docela spálí je tu, kdež zrostlo. 8
Tato jsou jména nejudatnějších Davidových: Jošeb Bašebet
Tachmonský, přední z vůdců, jehož rozkoš byla s kopím
pojednou udeřiti na osm set ku pobití jich. 9 A po něm Eleazar
syn Dodi, syna Achochi, mezi třmi silnými, kteříž byli s
Davidem, když se opovážili proti Filistinským shromážděným
tam k boji, když již byli odtáhli muži Izraelští. 10 Ten vstav,
bil Filistinské, až ustala ruka jeho a ostála se při meči. V ten
den zajisté učinil Hospodin vysvobození veliké, tak že se lid
za ním navrátil, toliko aby kořisti vzebral. 11 Po něm pak byl
Samma syn Age Hararský. Nebo když se byli shromáždili
Filistinští v hromadu tu, kdež bylo díl rolí poseté šocovicí, a
lid utekl před Filistinskými: 12 Tedy postavil se u prostřed dílu
toho, a vysvobodil jej, a porazil Filistinské. I učinil Hospodin
vysvobození veliké. 13 Sstoupili také ti tři z třidcíti předních,
a přišli ve žni k Davidovi do jeskyně Adulam, když vojsko
Filistinské leželo v údolí Refaim. 14 (Nebo David tehdáž byl
v pevnosti své, a osazený lid Filistinských byl u Betléma.) 15
Zechtělo se pak Davidovi vody, a řekl: Ó by mi někdo dal píti
vody z čisterny Betlémské, kteráž jest u brány! 16 A protož
probivše se ti tři udatní skrze vojsko Filistinských, navážili
vody z čisterny Betlémské, kteráž byla u brány, kterouž nesli
a donesli k Davidovi. On pak nechtěl jí píti, ale obětoval ji
Hospodinu, 17 A řekl: Nedejž mi toho, ó Hospodine, abych
to učiniti měl. Zdaliž to není krev mužů těch, kteříž šli,
opováživše se života svého? I nechtěl jí píti. To učinili ti tři
silní. 18 Potom Abizai bratr Joábův, syn Sarvie, byl přední
mezi třmi, kterýž pozdvihl kopí svého proti třem stům, kteréž
i pobil, a byl z těch tří nejslovoutnější. 19 Z těch tří on jsa
nejslavnější, byl knížetem jejich, a však oněm třem nebyl
rovný. 20 Banaiáš také syn Joiadův, syn muže udatného,
velikých činů, z Kabsael, ten porazil dva reky Moábské.
Tentýž sstoupiv, zabil lva v jámě, když byl sníh. 21 Ten také
zabil muže Egyptského, muže ku podivení, a měl Egyptský
v rukou kopí. I šel k němu s holí, a vytrh kopí z ruky toho
Egyptského, zabil ho kopím jeho. 22 To učinil Banaiáš syn
Joiadův, kterýž také slovoutný byl mezi těmi třmi silnými.
23 A ač byl mezi třidcíti nejslavnější, však oněm třem se
nevrovnal. I ustanovil ho David nad drabanty svými. 24
Azael také bratr Joábův byl mezi třidcíti těmito: Elchanan syn
Dodův Betlémský, 25 Samma Charodský, Elika Charodský,
26 Chelez Faltický, Híra syn Ikeš Tekoitský, 27 Abiezer
Anatotský, Mebunnai Chusatský, 28 Salmon Achochský,
Maharai Netofatský, 29 Cheleb syn Baany Netofatský, Ittai
syn Ribai z Gabaa synů Beniamin, 30 Banaiáš Faratonský,
Haddai od potoku Gás, 31 Abialbon Arbatský, Azmavet
Barechumský, 32 Eliachba Salbonský, z synů Jasen Jonata,
33 Samma Hararský, Achiam syn Sárar Ararský, 34 Elifelet
syn Achasbai Machatského, Eliam syn Achitofelův Gilonský,
35 Chezrai Karmelský, Farai Arbitský, 36 Igal syn Nátanův z
Soba, Báni Gádský, 37 Zelek Ammonský, Nacharai Berotský,
oděnec Joába syna Sarvie, 38 Híra Itrejský, Gareb Itrejský,
39 Uriáš Hetejský. Všech třidceti a sedm.

24 Tedy opět prchlivost Hospodinova popudila se proti
Izraelovi; nebo byl ponukl satan Davida na ně, řka:
Jdi, sečti lid Izraelský a Judský. 2 Protož řekl král Joábovi,
hejtmanu vojska svého: Projdi i hned všecka pokolení
Izraelská od Dan až k Bersabé, a sečtěte lid, abych věděl
počet jeho. 3 Ale Joáb řekl králi: Přidejž Hospodin Bůh
tvůj k lidu, jakž ho koli mnoho, stokrát více, a to aby oči
pána mého krále viděly. Ale proč pán můj král jest toho tak
žádostiv? 4 A však přemohla řeč králova Joába i knížata
vojska. Protož vyšel Joáb a knížata vojska od tváři královy,
aby sečtli lid Izraelský. 5 A přepravivše se přes Jordán,
položili se při Aroer po pravé straně města, kteréž jest u
prostřed potoka Gád, a při Jazer. 6 Potom přišli do Galád
a do země dolejší nové, odkudž šli do Dan Jáhan a do
okolí Sidonského. 7 Přišli také ku pevnosti Týru, a ke
všem městům Hevejských a Kananejských; odkudž šli na
poledne země Judské do Bersabé. 8 A když schodili všecku
zemi, přišli po přeběhnutí devíti měsíců a dvadcíti dní do
Jeruzaléma. 9 I dal Joáb počet sečteného lidu králi. Bylo
pak lidu Izraelského osmkrát sto tisíc mužů silných, kteříž
mohli vytrhnouti meč k bitvě. Mužů také Judských pětkrát
sto tisíc. 10 Potom padlo to těžce na srdce Davidovi, když
již sečtl lid. I řekl David Hospodinu: Zhřešilť jsem těžce,
že jsem to učinil, ale nyní, ó Hospodine, odejmi, prosím,
nepravost služebníka svého, nebť jsem velmi bláznivě učinil.
11 Když pak vstal David ráno, stalo se slovo Hospodinovo k
Gádovi proroku, vidoucímu Davidovu, řkoucí: 12 Jdi a rci
Davidovi: Toto praví Hospodin: Trojíť věci podávám, vyvol
sobě jednu z nich, kteroužť bych učinil. 13 Protož přišed Gád
k Davidovi, oznámil mu to, a řekl jemu: Chceš-li, aby přišel
na tebe hlad za sedm let v zemi tvé? čili abys za tři měsíce
utíkal před nepřátely svými, a oni aby tě honili? čili aby za
tři dni byl mor v zemi tvé? Pomysliž spěšně, a viz, jakou
mám odpověd dáti tomu, kterýž mne poslal. 14 I řekl David k
Gádovi: Úzkostmi sevřín jsem náramně; nechať, prosím,
upadneme v ruku Hospodinovu, neboť jsou mnohá slitování
jeho, jediné ať v ruce lidské neupadám. 15 A tak uvedl
Hospodin mor na Izraele od jitra až do času uloženého, a
zemřelo jich z lidu od Dan až do Bersabé sedmdesáte tisíc

mužů. 16 A když vztáhl anděl ruku svou na Jeruzalém, aby
hubil jej, litoval Hospodin toho zlého, a řekl andělu, kterýž
hubil lid: Dostiť jest, již přestaň. Anděl pak Hospodinův byl u
humna Aravny Jebuzejského. 17 I mluvil David Hospodinu,
když uzřel anděla, an bije lid, a řekl: Aj, já jsem zhřešil, a já
jsem neprávě učinil, ale tito, jsouce jako ovce, co učinili?
Nechť jest, prosím, ruka tvá proti mně a proti domu otce
mého. 18 Potom navrátiv se Gád k Davidovi v ten den, řekl
jemu: Vstup a vzdělej Hospodinu oltář na humně Aravny
Jebuzejského. 19 I šel David vedlé řeči Gádovy, jakož byl
přikázal Hospodin. 20 A vyhlédaje Aravna, uzřel krále s
služebníky jeho, an jdou k němu; protož vyšed Aravna,
poklonil se králi tváří svou až k zemi. 21 I řekl Aravna: Proč
přišel pán můj král k služebníku svému? Odpověděl David:
Abych koupil od tebe humno toto, na němž bych vzdělal
oltář Hospodinu, aby přestala rána tato v lidu. 22 Opět řekl
Aravna Davidovi: Nechť vezme a obětuje pán můj král, což
se mu za dobré vidí. Aj, teď volové k oběti zápalné, a smyky
vozové i přípravy volů na drva. 23 Všecky ty věci dával králík
Aravna králi. Řekl ještě Aravna králi: Hospodin Bůh tvůj
zalibiž tě sobě. 24 Řekl pak král Aravnovi: Nikoli, ale raději
koupím od tebe, a zaplatím, aniž budu obětovati Hospodinu
Bohu svému oběti zápalné darem dané. A tak koupil David
humno a voly za padesáte lotů stříbra. 25 A vzdělav tu David
oltář Hospodinu, obětoval oběti zápalné a pokojné. I byl
milostiv Hospodin zemi, a přestala zhouba v Izraeli.

1 Královská

1 Král pak David sstaral se a sešel věkem, a ačkoli jej
šaty přikrývali, však nemohl se zahřívati. 2 I řekli jemu
služebníci jeho: Nechť pohledají pánu našemu králi děvečky
panny, kteráž by byla při králi a opatrovala jej, a aby spala
v lůnu jeho, a zahřívala pána našeho krále. 3 A protož
hledajíce děvečky krásné ve všech končinách Izraelských,
nalezli Abizag Sunamitskou, a přivedli ji k králi. 4 Kterážto
děvečka byla velmi krásná. I opatrovala krále a přisluhovala
jemu, ale král jí nepoznal. 5 Adoniáš pak syn Haggity
pozdvihoval se, říkaje: Játť budu kralovati. I najednal sobě
vozů a jezdců, a padesáte mužů, kteříž by běhali před ním.
6 A nikdy ho nezarmoutil otec jeho, aby řekl: Proč jsi to
učinil? Nebo byl i on velmi krásné postavy, kteréhož porodila
po Absolonovi. 7 I mluvíval s Joábem synem Sarvie a s
Abiatarem knězem, kteříž napomáhali Adoniášovi. 8 Ale
Sádoch kněz a Banaiáš syn Joiadův, též Nátan prorok a
Simei i Rehi, a jiní přednější, kteréž měl David, nebyli s
Adoniášem. 9 Tedy nabil Adoniáš ovcí a volů a krmného
dobytka u kamene Zohelet, kterýž byl u studnice Rogel, a
pozval všech bratří svých synů královských, i všech mužů
Judských, služebníků králových. 10 Nátana však proroka
a Banaiáše a jiných přednějších mužů, ani Šalomouna
bratra svého nepozval. 11 I mluvil Nátan k Betsabé matce
Šalomounově, řka: Neslyšela-lis, že kraluje Adoniáš syn
Haggity, a pán náš David nic neví o tom? 12 Protož nyní poď,
prosím, a dámť radu, kterouž vysvobodíš život svůj, i život
syna svého Šalomouna. 13 Jdiž, a vejda k králi Davidovi, rci
jemu: Zdaliž jsi ty, pane můj králi, nepřisáhl služebnici své,
řka: Šalomoun syn tvůj kralovati bude po mně, a ont seděti
bude na stolici mé? Pročež tedy kraluje Adoniáš? 14 A aj,
když ty ještě tam mluviti budeš s králem, přijduť za tebou a
doplním řeč tvou. 15 A tak vešla Betsabé k králi do pokoje.
Král pak již byl velmi starý, a Abizag Sunamitská přisluhovala
králi. 16 Tedy Betsabé naklonivši hlavy, poklonila se králi.
Jížto řekl král: Což chceš? 17 I odpověděla jemu: Pane můj,
ty jsi přisáhl skrze Hospodina Boha svého služebnici své,
řka: Šalomoun syn tvůj kralovati bude po mně, a on seděti
bude na stolici mé. 18 A nyní, hle, Adoniáš kraluje, ty pak
nyní, pane můj králi, nic nevíš o tom. 19 Nebo nabiv volů
a krmného dobytka a ovec množství, pozval všech synů
královských, i Abiatara kněze a Joába hejtmana vojska,
Šalomouna pak služebníka tvého nepozval. 20 Ješto ty, pane
můj králi, víš, že oči všeho Izraele na tebe jsou obráceny,
abys jim oznámil, kdo by seděti měl na stolici pána mého
krále po tobě. 21 Sic jinak bude to, když usne pán můj král s
otci svými, že já a syn můj Šalomoun budeme jako hříšníci.
22 A aj, když ještě ona mluvila s králem, přišel Nátan prorok.
23 I oznámili králi, řkouce: Aj, teď Nátan prorok. A tak všel
před krále, a poklonil se jemu tváří svou až k zemi. 24 Zatím
řekl Nátan: Pane můj králi, ty-lis pověděl: Adoniáš kralovati
bude po mně, a on seděti bude na stolici mé? 25 Nebo
odšed dnes, nabil volů a krmného dobytka, i ovec množství,
a sezval všecky syny královy a hejtmany vojska, i Abiatara
kněze. A hle, oni jedí a pijí před ním, a praví: Živ buď král
Adoniáš. 26 Mne pak služebníka tvého, a Sádocha kněze, a
Banaiáše syna Joiadova, a Šalomouna služebníka tvého
nepozval. 27 Tak-liž jest ode pána mého krále nařízeno?
Mně jsi zajisté neoznámil služebníku svému, kdo bude seděti
na stolici pána mého krále po tobě? 28 A odpovídaje král
David, řekl: Zavolejte mi Betsabé. Kteráž všedši před krále,
stála před ním. 29 I přisáhl král, řka: Živť jest Hospodin,
kterýž vysvobodil duši mou ze všelikých úzkostí, 30 Že
jakož jsem přisáhl tobě skrze Hospodina Boha Izraelského,
řka, že syn tvůj Šalomoun kralovati bude po mně, a on
seděti bude na stolici mé místo mně, takť učiním dnes. 31 A
naklonivši hlavy Betsabé tváří k zemi, poklonu učinila králi a
řekla: Živ buď pán můj král David na věky. 32 Řekl ještě král
David: Zavolejte ke mně Sádocha kněze a Nátana proroka,
a Banaiáše syna Joiadova. Kteřížto vešli před krále. 33 I
řekl jim král: Vezměte s sebou služebníky pána svého, a
vsaďte Šalomouna syna mého na mezkyni mou, a veďte ji k
Gihonu. 34 I pomaže ho tam Sádoch kněz a Nátan prorok za
krále nad Izraelem, a troubiti budete troubou, a díte: Živ
buď král Šalomoun. 35 Potom vstoupíte zase, jdouce za
ním. Kterýž přijda, seděti bude na stolici mé, a on kralovati
bude místo mne; nebť jsem jemu přikázal, aby byl vůdcí nad
Izraelem i nad Judou. 36 A odpovídaje Banaiáš syn Joiadův
králi, řekl: Amen. Způsobiž to Hospodin, Bůh pána mého
krále. 37 A jakož byl Hospodin se pánem mým králem, tak
budiž i s Šalomounem, a zvelebiž stolici jeho více, než stolici
pána mého krále Davida. 38 A tak šli dolů Sádoch kněz
a Nátan prorok, a Banaiáš syn Joiadův, Cheretejští také i
Peletejští, a vsadili Šalomouna na mezkyni krále Davida, a
dovedli jej k Gihonu. 39 Vzal také Sádoch kněz roh oleje z
stánku, a pomazal Šalomouna. Potom troubili trubou, a řekl
všecken lid: Živ buď král Šalomoun. 40 I vstoupil všecken lid
za ním; kterýžto lid prozpěvoval s plésáním, a veselil se
radostí velikou, tak až se všudy rozléhalo od zvuku jejich.
41 Což slyše Adoniáš i všickni pozvaní, kteříž byli s ním,
(byli pak již pojedli), slyše také i Joáb zvuk trouby, řekl:
Jaký to zvuk v městě hlučících? 42 A když on ještě mluvil,
aj, Jonata syn Abiatara kněze přišel, jemuž řekl Adoniáš:

Přistup sem, nebo jsi muž udatný a dobré poselství neseš.
43 Tedy odpovídaje Jonata, řekl Adoniášovi: Právě jižtě pán
náš král David ustanovil Šalomouna za krále. 44 Nebo poslal
s ním král Sádocha kněze a Nátana proroka a Banaiáše
syna Joiadova, ano i Cheretejské a Peletejské, a vsadili
jej na mezkyni královskou. 45 I pomazali jej Sádoch kněz
a Nátan prorok za krále u Gihonu, a vstupovali odtud s
radostí, tak že hlučelo město. Toť jest zvuk ten, kterýž jste
slyšeli. 46 Ano již i dosedl Šalomoun na stolici královskou.
47 Nýbrž i služebníci královští přišli, aby dobrořečili pánu
našemu, králi Davidovi, řkouce: Učiniž slavné Bůh tvůj jméno
Šalomounovo nad jméno tvé, a zvelebiž stolici jeho nad
stolici tvou. I poklonil se král na ložci svém. 48 Ano i král
takto řekl: Požehnaný Hospodin Bůh Izraelský, kterýž dal
dnes sedícího na trůnu mém, a abych na to očima svýma
hleděl. 49 I předěšeni jsou, a vstavše všickni ti pozvaní,
kteříž byli při Adoniášovi, odešli jeden každý cestou svou. 50
Adoniáš také boje se Šalomouna, vstav, odšel a chytil se
rohů oltáře. 51 I pověděli Šalomounovi, řkouce: Aj, Adoniáš
bojí se krále Šalomouna, a hle, drží se rohů oltáře a praví:
Nechť mi přisáhne dnes král Šalomoun, že nezabije mne
služebníka svého mečem. 52 I řekl Šalomoun: Bude-li muž
statečný, nespadneť vlas s něho na zem; paklit' co zlého na
něm nalezeno bude, umřeť. 53 Poslal tedy král Šalomoun,
aby jej odvedli od oltáře. Kterýž přišed, poklonil se králi
Šalomounovi. Jemuž řekl Šalomoun: Jdiž do domu svého.

2 Když se pak čas smrti Davidovy přiblížil, dával přikázaní
Šalomounovi synu svému, řka: 2 Jáť již odcházím podlé
způsobu všech lidí. Proto posilniž se a měj se zmužile, 3 A
ostříhej přikázaní Hospodina Boha svého, chodě po cestách
jeho, a zachovávaje ustanovení jeho, rozkázaní jeho, i soudy
jeho i svědectví jeho, jakož psáno jest v zákoně Mojžíšově,
ať by se šťastně vedlo, což bys koli činil, i všecko, k čemuž
bys se obrátil, 4 A aby naplnil Hospodin slovo své, kteréž
mi zaslíbil, mluvě: Budou-li ostříhati synové tvoji cesty své,
chodíce přede mnou v pravdě z celého srdce svého a z
celé duše své, tak mluvě: Že nebude vypléněn po tobě
muž z stolice Izraelské. 5 Také i tom víš, co jest mi učinil
Joáb syn Sarvie, totiž, co učinil dvěma hejtmanům vojsk
Izraelských, Abnerovi synu Ner, a Amazovi synu Jeter, že
je zamordoval, dopustiv se vraždy lstivé v čas pokoje, a
zmazal krví zrádně vylitou pás svůj rytířský, kterýž měl
na bedrách svých, a obuv svou, kterouž měl na nohách
svých. 6 Protož zachováš se podlé moudrosti své, a nedáš
sstoupiti šedinám jeho v pokoji do hrobu. (Sheol h7585) 7 S
syny pak Barzillai Galádského učiníš milosrdenství, tak aby
jídali spolu s jinými při stole tvém; nebo tak podobně ke mně
přišli, když jsem utíkal před Absolonem bratrem tvým. 8 Hle,
máš také v moci své Semei syna Gery Beniaminského z
Bahurim, kterýž mi zlořečil zlořečením velikým v ten den,
když jsem šel do Mahanaim, ačkoli potom vyšel mi vstříc k
Jordánu, jemuž jsem přisáhl skrze Hospodina, řka: Nezabiji
tě mečem. 9 Nyní však neodpouštěj jemu. A poněvadž jsi
muž opatrný, víš, jak bys k němu přistoupiti měl, abys uvedl
šediny jeho se krví do hrobu. (Sheol h7585) 10 A tak usnul
David s otci svými, a pohřben jest v městě Davidově. 11
Dnů pak, v nichž kraloval David nad Izraelem, bylo čtyřidceti
let. V Hebronu kraloval sedm let, a v Jeruzalémě kraloval
třidceti a tři léta. 12 I dosedl Šalomoun na stolici Davida
otce svého, a utvrzeno jest království jeho velmi. 13 Tedy
přišel Adoniáš syn Haggity k Betsabé matce Šalomounově.
Kterážto řekla: Pokojný-li jest příchod tvůj? I odpověděl:
Pokojný. 14 Řekl dále: Mám k tobě řeč. I řekla: Mluv. 15
Tedy řekl: Ty víš, že mé bylo království, a na mne obrátili
všickni Izraelští tvář svou, abych kraloval, ale přeneseno jest
království na bratra mého, nebo od Hospodina usouzeno
mu bylo. 16 Nyní pak jediné věci žádám od tebe, nechť
nejsem oslyšán. Kteráž řekla jemu: Mluv. 17 A on řekl: Rci,
prosím, Šalomounovi králi, (neboť neoslyší tebe), ať mi dá
Abizag Sunamitskou za manželku. 18 Odpověděla Betsabé:
Dobře, jáť budu mluviti o tebe s králem. 19 Protož vešla
Betsabé k králi Šalomounovi, aby mluvila s ním o Adoniáše.
I povstal král proti ní, a pokloniv se jí, posadil se na stolici
své; rozkázal také postaviti stolici matce své. I posadila se
po pravici jeho, 20 A řekla: Jediné věci neveliké já žádám
od tebe, nechť nejsem oslyšána. I řekl jí král: Žádej, matko
má, neboť neoslyším tebe. 21 Kteráž řekla: Nechť jest dána
Abizag Sunamitská Adoniášovi bratru tvému za manželku.
22 A odpovídaje král Šalomoun, řekl matce své: Proč ty
jen žádáš za Abizag Sunamitskou Adoniášovi? Žádej jemu
království, poněvadž on jest bratr můj starší nežli já, a má
po sobě Abiatara kněze a Joába syna Sarvie. 23 I přisáhl
král Šalomoun skrze Hospodina, řka: Toto ať mi učiní Bůh
a toto přidá, že sám proti sobě mluvil Adoniáš řeč tuto.
24 Protož nyní, živť jest Hospodin, kterýž mne utvrdil, a
posadil na stolici Davida otce mého, a kterýž mi vzdělal
dům, jakož byl mluvil, že dnes umříti musí Adoniáš. 25 A
tak poslal král Šalomoun Banaiáše syna Joiadova, kterýž
udeřil na něj, tak že umřel. 26 Abiatarovi knězi také řekl
král: Jdi do Anatot k rolí své, nebo jsi hoden smrti. Ale
nyní nezabiji tebe, poněvadž jsi nosil truhlu Hospodinovu
před Davidem otcem mým, a snášel jsi všecka ta ssoužení,
kteráž snášel otec můj. 27 I svrhl Šalomoun Abiatara s

kněžství Hospodinova, aby naplnil řeč Hospodinovu, kterouž
byl mluvil proti domu Elí v Sílo. 28 Donesla se pak pověst
ta Joába, (nebo Joáb postoupil po Adoniášovi, ačkoli po
Absolonovi byl nepostoupil). Protož utekl Joáb k stánku
Hospodinovu, a chytil se rohů oltáře. 29 I oznámeno králi
Šalomounovi, že utekl Joáb k stánku Hospodinovu, a že jest
u oltáře. Tedy poslal Šalomoun Banaiáše syna Joiadova,
řka: Jdi, obor se na něj. 30 A když přišel Banaiáš k stánku
Hospodinovu a řekl jemu: Takto praví král: Vyjdi, odpověděl
jemu: Nikoli, ale tuto umru. V tom oznámil zase Banaiáš králi
řeč tu, řka: Takto mluvil Joáb, a tak mi odpověděl. 31 Na to
řekl jemu král: Učiň, jakž mluvil, a udeř na něj, a pochovej jej,
a odejmeš krev nevinnou, kterouž vylil Joáb, ode mne i od
domu otce mého. 32 A navrátí Hospodin krev jeho na hlavu
jeho; nebo obořiv se na dva muže spravedlivější a lepší,
než jest sám, zamordoval je mečem bez vědomí otce mého
Davida, Abnera syna Ner, hejtmana vojska Izraelského, a
Amazu syna Jeter, hejtmana vojska Judského. 33 A tak
navrátí se krev jejich na hlavu Joábovu, a na hlavu semene
jeho na věky, Davidovi pak a semeni jeho, domu jeho a
stolici jeho buď pokoj až na věky od Hospodina. 34 A protož
vyšed Banaiáš syn Joiadův, obořil se na něj, a zabil jej.
A pochován jest v domě svém na poušti. 35 I ustanovil
král Banaiáše syna Joiadova místo něho nad vojskem, a
Sádocha kněze ustanovil král místo Abiatara. 36 Zatím
poslav král, povolal Semei, a řekl jemu: Ustavěj sobě dům
v Jeruzalémě, a tu zůstávej a nevycházej odtud ani sem
ani tam. 37 Nebo v kterýkoli den vyjdeš, a přejdeš přes
potok Cedron, věz jistotně, že umřeš; krev tvá bude na hlavu
tvou. 38 I dí Semei k králi: Dobrát jest ta řeč. Jakož mluvil
pán můj král, takť učiní služebník tvůj. A tak bydlil Semei v
Jeruzalémě po mnohé dny. 39 Stalo se pak po třech letech,
že utekli dva služebníci Semei k Achisovi synu Maachy, králi
Gát. I pověděli to Semei, řkouce: Hle, služebníci tvoji jsou v
Gát. 40 Pročež vstav Semei, osedlal osla svého, a jel do
Gát k Achisovi, aby hledal služebníků svých. I navrátil se
Semei, a přivedl zase služebníky své z Gát. 41 Povědíno
pak Šalomounovi, že odšel Semei z Jeruzaléma do Gát, a
že se navrátil. 42 Tedy poslav král, povolal Semei a řekl
jemu: Zdaliž jsem tě přísahou nezavázal skrze Hospodina, a
osvědčil jsem proti tobě, řka: V kterýkoli den vyjdeš, a sem i
tam choditi budeš, věz jistotně, že smrtí umřeš? A řekl jsi mi:
Dobrá jest ta řeč, kterouž jsem slyšel. 43 Pročež jsi tedy
neostříhal přísahy Hospodinovy a přikázaní, kteréž jsem
přikázal tobě? 44 Řekl také král k Semei: Ty víš všecko zlé,
kteréhož povědomo jest srdce tvé, co jsi učinil Davidovi otci
mému, ale Hospodin uvedl zase to tvé zlé na hlavu tvou. 45
Král pak Šalomoun bude požehnaný, a stolice Davidova stálá
před Hospodinem až na věky. 46 I přikázal král Banaiášovi
synu Joiadovu, kterýž vyšed, obořil se na něj, tak že umřel.
A tak utvrzeno jest království v ruce Šalomounově.

3 Spříznil se pak Šalomoun s Faraonem králem Egyptským,
nebo pojal dceru Faraonovu a uvedl ji do města Davidova,
dokudž nedostavěl domu svého, a domu Hospodinova i zdi
Jeruzalémské vůkol. 2 Toliko lid obětoval na výsostech, proto
že nebyl vystaven dům jménu Hospodinovu až do těch dnů.
3 Nebo miloval Šalomoun Hospodina, chodě v přikázaních
Davida otce svého, a toliko na těch výsostech obětoval a
kadil. 4 Protož šel král do Gabaon, aby tam obětoval; ta
výsost zajisté byla největší. Tisíc obětí zápalných obětoval
Šalomoun na tom oltáři. 5 Ukázal se pak Hospodin v Gabaon
Šalomounovi ve snách noci té, a řekl Bůh: Žádej začkoli, a
dám tobě. 6 I řekl Šalomoun: Ty jsi učinil s služebníkem svým
Davidem, otcem mým, milosrdenství veliké, když chodil před
tebou v pravdě a v spravedlnosti, a v upřímnosti srdce stál
při tobě. Ovšem zachoval jsi jemu zvláštní toto milosrdenství,
že jsi dal jemu syna, kterýž by seděl na stolici jeho, jakž se
to dnes vidí. 7 Ačkoli pak nyní, ó Hospodine Bože můj, ty jsi
ustanovil služebníka svého králem místo Davida otce mého,
já však jsa velmi mladý, neumím vycházeti ani vcházeti. 8
Služebník, pravím, tvůj jest u prostřed lidu tvého, kterýž jsi
vyvolil, lidu velikého, kterýž nemůže ani sečten ani sepsán
býti pro množství. 9 Dejž tedy služebníku svému srdce
rozumné, aby soudil lid tvůj, a aby rozeznal mezi dobrým a
zlým; nebo kdo bude moci souditi tento lid tvůj tak mnohý?
10 I líbilo se to Hospodinu, že žádal Šalomoun za tu věc. 11
A řekl jemu Bůh: Proto že jsi žádal věci takové, a neprosils
sobě za dlouhý věk, aniž jsi žádal sobě bohatství, aniž jsi
žádal bezživotí nepřátel svých, ale žádal jsi sobě rozumnosti,
abys slýchati uměl rozepře, 12 Aj, učinil jsem vedlé řeči tvé,
aj, dalť jsem srdce moudré a rozumné, tak že rovného tobě
nebylo před tebou, ani po tobě aby nepovstal rovný tobě. 13
K tomu i to, začež jsi nežádal, dal jsem tobě, totiž bohatství
a slávu, tak aby nebylo rovného tobě žádného mezi králi po
všecky dny tvé. 14 Přes to jestliže choditi budeš po cestách
mých, ostříhaje ustanovení mých a přikázaní mých, jako
chodil David otec tvůj, prodlím i dnů tvých. 15 A když procítil
Šalomoun, a aj, byl sen. I přišel do Jeruzaléma a stál před
truhlou smlouvy Hospodinovy, a obětoval oběti zápalné a
oběti pokojné; udělal také hody všechněm služebníkům
svým. 16 Tedy přišly dvě ženy hokyně k králi, a stály před
ním. 17 I řekla jedna z těch žen: Prosím, pane můj, já a žena
tato bydlíme v jednom domě. I porodila jsem u ní v témž

domě. 18 Potom stalo se dne třetího po porodu mém, že
porodila také žena tato, a byly jsme spolu. Nebylo žádného
cizího s námi v domě, kromě nás dvou v témž domě. 19
Umřel pak syn ženy této v noci, nebo spěci, udávila ho. 20 A
vstavši o půl noci, vzala syna mého ode mne, když spala
služebnice tvá, a položila jej v lůnu svém, a syna svého
mrtvého položila do lůna mého. 21 Ale když jsem vstala ráno,
abych přikojila syna svého, a aj, mrtvý. Na kteréhož když
jsem ráno pilněji pohleděla, a aj, nebyl syn můj, kteréhož
jsem porodila. 22 I řekla žena druhá: Není tak, ale syn můj
jest ten živý, a ten mrtvý jest syn tvůj. Ona pak řekla: Nikoli,
ale syn tvůj jest ten mrtvý, a syn můj jest ten živý. A tak se
hádaly před králem. 23 I řekl král: Tato praví: Ten živý jest
syn můj, a syn tvůj jest ten mrtvý. Tato zase praví: Neníť
tak, ale syn tvůj jest ten mrtvý, a syn můj jest ten živý. 24
Protož řekl král: Přineste mi meč. I přinesli meč před krále.
25 Tedy řekl král: Rozetněte to dítě živé na dvé, a dejte jednu
polovici jedné, a polovici druhou druhé. 26 Ale žena, jejíž
syn byl ten, kterýž živ zůstal, mluvila králi, (nebo pohnula
se střeva její nad synem jejím), a řekla: Prosím, pane můj,
dejte jí nemluvňátko to živé, a nikoli nezabijejte ho. Druhá
pak řekla: Nechť není ani mně ani tobě, rozetněte. 27 K
čemuž odpovídaje král, řekl: Dejtež této dítě to živé, a nikoli
nezabijejte ho, onať jest matka jeho. 28 Tedy uslyšavše
všickni Izraelští soud tento, kterýž vynesl král, báli se krále;
nebo viděli, že moudrost Boží jest v srdci jeho k vykonávání
soudu.

4 A tak král Šalomoun byl králem nade vším Izraelem.
2 Tato pak byla knížata jeho: Azariáš syn Sádochův
knížetem, 3 Elichoref a Achiáš synové Sísovi byli písaři,
Jozafat syn Achiludův kancléřem, 4 A Banaiáš syn Joiadův
nad vojskem, Sádoch pak a Abiatar kněžími, 5 A Azariáš syn
Nátanův nad úředníky, a Zábud syn Nátanův nejvyšší rada
královská, 6 A Achisar vládař domu, Adoniram pak syn Abdy
nad vybraným lidem. 7 Měl také Šalomoun dvanácte vládařů
nade vším Izraelem, kteříž opatrovali potravou krále i dům
jeho. Každého roku za měsíc jeden každý měl opatrovati
krále. 8 A tato jsou jména jejich: Syn Chur na hoře Efraim;
9 Syn Deker v Makaz a v Salbim, a v Betsemes a v Elon
Betchanan; 10 Syn Chesed v Arubot, jehož bylo Socho i
všecka země Chefer; 11 Syn Abinadabův, jehož byly všecky
končiny Dor, a měl Tafat dceru Šalomounovu za manželku;
12 Baana syn Achiludův, jehož byl Tanach a Mageddo, i
všecken Betsan, kterýž jest vedlé Sartan pod Jezreelem, od
Betsan až do Abelmehula a až za Jekmaam; 13 Syn Geber
v Rámot Galád, jehož byly vsi Jair, syna Manassesova,
kteréž jsou v Galád, jehož byla krajina Argob, kteráž jest v
Bázan, šedesáte měst velikých hrazených a závřitých; 14
Achinadab syn Iddo v Mahanaim; 15 Achimaas v Neftalím,
on také pojal Basemat dceru Šalomounovu za manželku; 16
Baana syn Chusai v Asser a v Alot; 17 Jozafat syn Paruach
v Izachar; 18 Semei syn Ela v Beniamin; 19 Geber syn
Uri v zemi Galád, v zemi Seona, krále Amorejského, a
Oga krále Bázan; ten sám vládařem jedním představen byl
té zemi. 20 Tehdáž Juda a Izrael rozmnoženi jsouce jako
písek při moři v množství, jedli a pili, a veselili se. 21 Nebo
Šalomoun panoval nade všemi královstvími od řeky až k
zemi Filistinské, a až k končinám Egyptským. I přinášeli
dary a sloužili Šalomounovi po všecky dny života jeho. 22
Vycházelo pak ku potravě Šalomounovi na každý den třidceti
měr běli, a šedesáte měr mouky obecné, 23 Deset volů
krmných a dvadceti volů pastevných, a sto ovec, kromě
jelenů, srn, bůvolů a ptactva vykrmeného. 24 On zajisté
panoval všudy s této strany řeky od Tipsach až do Gázy
nade všemi králi, kteříž byli před řekou, a měl pokoj se
všech stran vůkol. 25 I bydlil Juda a Izrael bezpečně, jeden
každý pod svým vinným kmenem a pod svým fíkem, od
Dan až do Bersabé, po všecky dny Šalomounovy. 26 Měl
také Šalomoun čtyřidceti tisíc koní na stání k vozům svým,
a dvanácte tisíc jízdných. 27 A tak opatrovali ti úředníci
krále Šalomouna i všecky, kteříž přicházeli k stolu krále
Šalomouna, jeden každý za měsíc svůj, nedopouštějíce, aby
v čem nedostatek býti měl. 28 Ječmene také a slámy pro
koně a pro mezky dodávali k tomu místu, kdež byl král, jeden
každý, jakž mu uloženo bylo. 29 Nadto dal Bůh moudrost
Šalomounovi a prozřetelnost velikou náramně, a širokost
mysli, jako jest písku na břehu mořském. 30 Nebo větší
byla moudrost Šalomounova, než moudrost všech národů
východních, a než všeliká moudrost Egyptských. 31 Nýbrž
moudřejší byl nad všecky lidi, až i nad Etana Ezrachitského,
též nad Hémana, a Kalkole i Darda, syny Máchol, a rozneslo
se jméno jeho po všech národech vůkol. 32 Složil také tři
tisíce přísloví, a písniček jeho bylo tisíc a pět. 33 Vypsal též i
o stromích, počna od cedru, kterýž jest na Libánu, až do
mchu, kterýž roste na zdi; psal i o hovadech a o ptácích,
a zeměplazích a o rybách. 34 Protož přicházeli ze všech
národů poslouchati moudrosti Šalomounovy, i ode všech
králů země, kteříž slyšeli o moudrosti jeho.

5 Poslal pak Chíram král Tyrský služebníky své k
Šalomounovi, uslyšav, že ho pomazali za krále na místo
otce jeho; nebo miloval Chíram Davida po všecky dny. 2
Zase poslal Šalomoun k Chíramovi, řka: 3 Ty víš, že David
otec můj nemohl vystavěti domu jménu Hospodina Boha

svého pro války, kteréž jej obkličovaly, dokudž Hospodin
nepodložil nepřátel pod nohy jeho. 4 Ale nyní Hospodin
Bůh můj dal mi odpočinutí všudy vůkol, není žádného
protivníka, ani outoku nebezpečného. 5 Z té příčiny, aj,
úmysl mám stavěti dům jménu Hospodina Boha svého, jakož
mluvil Hospodin Davidovi otci mému, řka: Syn tvůj, kteréhož
posadím místo tebe na stolici tvé, ont' vystaví dům ten jménu
mému. 6 A protož nyní rozkaž, ať mi nasekají cedrů na
Libánu. Budou pak služebníci moji s služebníky tvými, a
mzdu služebníků tvých dám tobě, tak jakž díš. Nebo sám víš,
že mezi námi není žádného, kdož by uměl sekati dříví, jako
jsou Sidonští. 7 Stalo se tedy, když uslyšel Chíram ta slova
Šalomounova, že se zradoval náramně, a řekl: Požehnaný
Hospodin budiž nyní, kterýž dal Davidovi syna moudrého
nad tím lidem tak mnohým. 8 I poslal Chíram k Šalomounovi,
řka: Vyrozuměl jsem, oč jsi poslal ke mně; jáť učiním všecku
vůli tvou z strany dříví cedrového i jedlového. 9 Služebníci
moji svezou je s Libánu až k moři, a dám je v vořích
splaviti po moři až k místu tomu, kteréž mi ukážeš, a tu je
složím; ty pak poběřeš je a naplníš také vůli mou, dodávaje
potravy čeledi mé. 10 A tak dával Chíram Šalomounovi
dříví cedrového a dříví jedlového, jakkoli mnoho chtěl. 11
Šalomoun také dával Chíramovi dvadceti tisíc měr pšenice
ku pokrmu čeledi jeho, a dvadceti tisíc měr oleje vytlačeného.
To dával Šalomoun Chíramovi každého roku. 12 Když tedy
dal Hospodin moudrost Šalomounovi, jakož mu byl zaslíbil,
a byl pokoj mezi Chíramem a mezi Šalomounem, tak že
mezi sebou učinili smlouvu: 13 Rozkázal král Šalomoun
vybírati osoby ze všeho Izraele, a bylo vybraných třidceti
tisíc mužů. 14 Z nichž posílal na Libán deset tisíců na každý
měsíc, jedny po druhých. Jeden měsíc bývali na Libánu,
a dva měsíce doma, Adoniram pak byl ustaven nad těmi
vybranými. 15 Měl také Šalomoun sedmdesáte tisíc nosičů,
a osmdesáte tisíc těch, kteříž tesali na hoře, 16 Kromě
předních vládařů Šalomounových, kterýchž bylo nad dílem
tři tisíce a tři sta. Ti představeni byli lidem, kteříž dělali.
17 I přikázal král, aby navozili kamení velikého, kamení
nákladného k založení toho domu, a kamení tesaného, 18
Kteréž tesali kameníci Šalomounovi a kameníci Chíramovi a
Gibličtí. A tak připravovali dříví i kamení k stavení domu
toho.

6 I stalo se léta čtyřstého osmdesátého po vyjití synů
Izraelských z země Egyptské, že Šalomoun měsíce Ziv,
(jenž jest měsíc druhý), čtvrtého léta kralování svého nad
Izraelem, počal stavěti domu Hospodinova. 2 Dům pak,
kterýž stavěl král Šalomoun Hospodinu, byl zdélí šedesáti
loktů, a zšíří dvadcíti, a zvýší třidcíti loktů. 3 Síňce také byla
před chrámem dvadcíti loktů zdélí vedlé širokosti domu, a
desíti loktů zšíří před domem. 4 Udělal také v domě okna
porozšířená vnitř, ale possoužená zevnitř. 5 Vzdělal též při
zdi domu pavlače všudy vůkol vedlé zdi domu, okolo chrámu
a svatyně svatých, a nadělal pokojíků všudy vůkol. 6 Pavlače
spodní širokost byla pěti loket, prostřední širokost šesti loket,
a třetí širokost sedmi loket; nebo byl zdělal ústupky ve zdi
domu zevnitř všudy vůkol, aby trámové nebyli vpouštíni
do zdi domu. 7 Když pak ten dům staven byl, z kamení
hotového, tak přivezeného stavěli. Ani kladiva ani sekery,
ani jakého nástroje železného nebylo slyšeti v domě, když
byl staven. 8 Dvéře k prostředním pokojům byly po pravé
straně domu, jimiž po šneku se chodilo k těm prostředním, a
z prostředních k třetím. 9 A tak vystavěl dům ten, a dokonal
jej, a přikryl jej krokvemi ohnutými a prkny cedrovými. 10
Vystavěl i pavlače ty vůkol všeho domu. Pěti loket zvýši
byla každá z nich, a připojeny byly k domu trámy cedrovými.
11 Stala se pak řeč Hospodinova k Šalomounovi, řkoucí:
12 Toť jest ten dům, kterýž ty stavíš. Jestliže budeš choditi
v ustanoveních mých, a soudy mé vykonávati, a ostříhati
všech přikázaní mých, chodě v nich, tedy upevním slovo
své s tebou, kteréž jsem mluvil Davidovi otci tvému. 13
A budu bydliti u prostřed synů Izraelských, a neopustím
lidu svého Izraelského. 14 A tak vystavěl Šalomoun ten
dům, a dokonal jej. 15 A otafloval zdi domu vnitř prkny
cedrovými, od podlahy domu až k stropu obložil dřívím
vnitř; položil také podlahu domu prkny jedlovými. 16 Udělal
také přehražení na dvadceti loket od jedné strany domu k
druhé, z prken cedrových, od podlahy až do stropu. A tak
udělal u vnitřku příbytek, aby byl svatyně svatých. 17 Pročež
čtyřidcíti loktů byl dům, jenž jest chrám přední. 18 A na
tom cedrovém domu vnitř otaflování byly řezby, nápodobné
tykvím planým a květům otevřeným. Všecko z cedru bylo,
tak že ani kamene nebylo viděti. 19 Svatyni pak svatých v
domě vnitř připravil, aby tam postavena byla truhla smlouvy
Hospodinovy. 20 Kterážto svatyně svatých vnitř byla dvadcíti
loktů zdélí, a dvadcíti loktů zšíří, též dvadcíti loktů zvýší,
a obložil ji zlatem nejčistším. Oltář také cedrový obložil.
21 Tak obložil Šalomoun příbytek ten zlatem nejčistším, a
učinil rozdělující stěnu a provazy zlaté před svatyní svatých,
kterouž také obložil zlatem. 22 Anobrž všecken dům obložil
zlatem, žádné strany nepomíjeje; též všecken oltář, kterýž
byl před svatyní svatých, obložil zlatem. 23 Udělal také
v svatyni svatých dva cherubíny z dříví olivového desíti
loket zvýší. 24 A bylo na pět loket křídlo cherubína jedno,
a na pět loket křídlo cherubína druhé; deset loket bylo od

konce křídla jednoho až k konci křídla druhého. 25 Tak na
deset loket byl i cherubín druhý; míru jednostejnou a řezbu
jednostejnou měli oba cherubínové. 26 Vysokost cherubína
jednoho byla desíti loket, a tolikéž cherubína druhého. 27
I postavil ty cherubíny u prostřed domu vnitřního, tak že
roztáhli křídla svá, a dotýkalo se křídlo jednoho jedné stěny,
též křídlo cherubína druhého dotýkalo se druhé stěny; křídla
pak jejich u prostřed domu spolu se dotýkala. 28 Obložil také
ty cherubíny zlatem. 29 Přesto i všecky stěny domu vůkol
ozdobil řezbami cherubínů a palm a rozvitých květů, vnitř i
zevnitř. 30 I podlahu domu položil zlatem vnitř i zevnitř. 31
Udělal též, kudy vcházeli do svatyně svatých, dvéře z dříví
olivového, a podvoje i s veřejemi byly pětihrané. 32 Oboje
pak ty dvéře byly z dříví olivového, kteréž ozdobil řezbami
cherubínů a palm a rozvitých květů, a obložil zlatem; potáhl
také i cherubíny a palmy zlatem. 33 Podobně udělal i u vrat
chrámových dvéře z dříví olivového čtverhrané. 34 A oboje
dvéře byly z dříví jedlového. Na dvě strany jedny dvéře
otvíraly se, též na dvě strany druhé dvéře se otvíraly. 35 I
vyřezal na nich cherubíny a palmy a rozvité květy, a obložil
zlatem taženým to, což bylo vyřezáno. 36 Potom vystavěl
síň prostřední ze tří řadů kamení tesaného, a jednoho řadu
dříví cedrového hoblovaného. 37 Léta čtvrtého založen byl
dům Hospodinův, měsíce Ziv, 38 A léta jedenáctého, měsíce
Bul, (jenž jest měsíc osmý), dokonán jest dům se všemi
přípravami svými, a se vším tím, což k němu přináleželo;
kterýž stavěl sedm let.

7 Potom stavěl Šalomoun dům svůj za třinácte let, až jej
všelijak dostavěl. 2 Vystavěl též dům z lesu Libánského,
sto loket zdélí a padesáte loket zšíří a třidceti loket zvýší
na čtyřech řadích sloupů cedrových, a trámové cedroví byli
na těch sloupích. 3 A přikryt byl cedrovím na hoře na těch
trámích, kteříž byli na čtyřidcíti pěti sloupích, po patnácti v
každém řadu. 4 Oken také byly tři řady, okno proti oknu třmi
řady. 5 A všecky dvéře i veřeje čtverhrané byly, i okna, a
zpořádaná byla okna proti oknům třmi řady. 6 Udělal i síňci
na sloupích. Padesáti loket byla dlouhost její a třidcíti loket
širokost její, a byla ta síňce napřed, i sloupové i trámové
její před tím domem. 7 Opět vzdělal jinou síňci, v níž byl
trůn, kdež soudil, totiž síňci soudnou, kteráž přikryta byla
cedrovím od jedné podlahy až do druhé. 8 Potom při domu
svém, v kterémž bydlil, udělal síň druhou za tou síní; dílo
podobné onomu bylo. Udělal také dům dceři Faraonově,
kterouž byl pojal Šalomoun, podobný té síňci. 9 Všecko to
bylo z kamení nákladného, vedlé míry tesaného a pilou
řezaného, vnitř i zevnitř, a to od gruntu až k stropu, i zevnitř
až k síni veliké. 10 Základ také byl z kamení nákladného, z
kamení velikého, z kamení na deset loket, a z kamení na
osm loket. 11 Tak i výš bylo kamení nákladné, příslušně
vedlé míry tesané, a cedrové dsky. 12 Síň také veliká měla
všudy vůkol třmi řady kamení tesané, a jedním řadem dříví
cedrové, podobně jako síň vnitřní domu Hospodinova, i
síňce téhož domu. 13 Poslav pak král Šalomoun, povolal
Chírama z Týru, 14 (Ten byl syn ženy vdovy z pokolení
Neftalímova, jehož otec byl obyvatel Tyrský, řemeslník díla z
mědi), proto že byl plný moudrosti a rozumnosti i umění
k dělání všelikého díla z mědi. Kterýžto když přišel k králi
Šalomounovi, dělal všeliké dílo jeho. 15 Nejprv sformoval
dva sloupy měděné. Osmnácti loket byla výsost sloupu
jednoho, kterýž okolek měl dvanácti loktů. Tak i sloup druhý.
16 Potom udělal dvě makovice, kteréž by vstaveny byly na
vrch těch sloupů, slité z mědi. Pěti loktů byla zvýší makovice
jedna, a pěti loktů zvýší makovice druhá. 17 Mřežování také
dílem pleteným, a šňůry jako řetízky udělal k těm makovicím,
kteréž byly na vrchu sloupů, sedm na makovici jednu a sedm
na makovici druhou. 18 A udělav sloupy, přidal k mřežování
jednomu dva řady jablek zrnatých vůkol, aby makovice,
kteréž byly na vrchu, přikrývaly. A tak učinil makovici druhé.
19 Na těch pak makovicích na vrchu sloupů, kteříž v síňci
státi měli, bylo dílo květem liliovým na čtyři lokty. 20 I měly
makovice ty na dvou těch sloupích, jakož svrchu tak i proti
vydutí pod zamřežováním jablka zrnatá, kterýchž bylo dvě
stě, dvěma řady vůkol, na jedné i na druhé makovici. 21 A
tak postavil ty sloupy v síňci chrámové. A postaviv sloup
na pravé straně, nazval jméno jeho Jachin; a když postavil
sloup na levé straně, nazval jméno jeho Boaz. 22 A na vrchu
sloupů těch bylo dílo liliové. I dokonáno jest dílo sloupů.
23 Udělal také moře slité, desíti loket od jednoho kraje k
druhému, okrouhlé vůkol, a pět loket byla vysokost jeho,
a okolek jeho třidcíti loket vůkol. 24 Pod jehožto krajem
pukly tykvím polním podobné všudy vůkol, po desíti do
lokte, obkličovaly moře vůkol; dva řady tykví litých bylo s
ním slito. 25 A stálo na dvanácti volích. Tři obráceni byli
na půlnoci, a tři patřili k západu, tři zase postaveni byli ku
poledni, a tři obráceni byli k východu, a moře svrchu na nich
stálo, ale všech jich zadkové byli pod mořem. 26 A bylo
ztlouští na dlaň. Kraj jeho byl, jakýž bývá u koflíku aneb
květu liliového; dva tisíce tun v se bralo. 27 Udělal také
deset podstavků měděných. Ètyř loket zdélí byl podstavek
jeden každý, a čtyř loket zšíří, a tří loket zvýší. 28 Bylo pak
takové dílo každého podstavku; lištování bylo vůkol na nich,
kteréžto lištování bylo po krajích jeho. 29 A na tom lištování,
kteréž bylo po krajích, lvové, volové a cherubínové byli, a

nad těmi kraji byl sloupec svrchu, a pod lvy a voly obruba
dílem taženým. 30 Bylo také po čtyřech kolách měděných
pod každým podstavkem, a dsky měděné, a na čtyřech
úhlech svých měli raménka; tolikéž i pod každou medenicí
byla ta raménka slitá při každé obrubě. 31 Zřídlo pak jeho
mezi obrubou po vrchu bylo zhloubí lokte, a však okrouhlé,
řemeslně jako i podstavek udělané, zšíří půl druhého lokte.
Na kterémžto zřídle byly řezby, ale lištování jejich bylo
čverhrané, neokrouhlé. 32 A tak po čtyřech kolách bylo pod
tím lištováním, a osy kol vycházely z podstavků; vysokost
kola každého byla půl druhého lokte. 33 Dílo těch kol bylo
jako dílo kol u vozu; osy jejich i písty jejich, loukoti jejich i
špice jejich, všecko bylo slité. 34 Tolikéž čtyři raménka na
čtyřech úhlech podstavku každého, z něhož ta raménka
vynikala. 35 Na vrchu pak podstavku byl sloupek na půl
lokte zvýší, okrouhlý vůkol, a na vrchu sloupku toho byli
krajové vypuštění, a lištování na nich. 36 I zdělal řezby na
dskách po krajích jejich, a po lištování jejich, cherubíny, lvy
a palmoví, jedno podlé druhého po obrubě všudy vůkol.
37 Na ten způsob udělal deset podstavků jednostejným
slitím, na jednostejnou míru, a jednostejná řezba na všech
byla. 38 Udělal také deset umyvadel měděných. Ètyřidceti
měr bralo v se jedno umyvadlo; čtyř loket bylo to každé
umyvadlo, jedno umyvadlo na jednom podstavku, a tak na
desíti podstavcích. 39 I postavil podstavků pět po pravé
straně domu, a pět po levé straně domu, moře pak postavil
na pravé straně domu, k východu na poledne. 40 Nadělav
tedy Chíram umyvadel, a lopat a kotlíků, dokonal všecko
dílo, kteréž dělal králi Šalomounovi k domu Hospodinovu: 41
Dva sloupy a makovice okrouhlé, kteréž byly na vrchu dvou
sloupů, a mřežování dvoje, aby přikrývalo ty dvě makovice
okrouhlé, kteréž byly na vrchu sloupů; 42 A jablek zrnatých
čtyři sta na dvojím mřežování; dva řady jablek zrnatých
byly na mřežování jednom, aby přikrývaly dvě makovice
okrouhlé, kteréž byly na vrchu sloupů; 43 Tolikéž podstavků
deset, a umyvadel deset na podstavcích; 44 A moře jedno a
volů dvanácte pod mořem; 45 Též hrnce a lopaty, a kotlíky. A
všecko nádobí, kteréhož nadělal Chíram králi Šalomounovi
do domu Hospodinova, bylo z mědi pulerované. 46 Ty věci na
rovinách Jordánských slíval král v jilovaté zemi, mezi Sochot
a Sartan. 47 Zanechal pak Šalomoun vážení všeho nádobí,
pro množství veliké není vyhledáváno váhy mědi. 48 Nadělal
také Šalomoun všeho jiného nádobí do domu Hospodinova:
Oltář zlatý a stůl zlatý, na němž byli chlebové předložení, 49
A svícnů pět na pravé a pět na levé straně před svatyní
svatých z zlata nejčistšího, též květy a lampy i utěradla
z zlata, 50 I báně a žaltáře, kotlíky, kadidlnice a nádoby
k oharkům z zlata čistého, i panty zlaté ke dveřím domu
vnitřního, totiž svatyně svatých, a ke dveřím chrámovým. 51
A tak dokonáno jest všecko dílo, kteréž dělal král Šalomoun
k domu Hospodinovu, a vnesl tam Šalomoun věci posvěcené
od Davida otce svého, stříbro a zlato i nádobí, složiv je mezi
poklady domu Hospodinova.

8 Tedy shromáždil Šalomoun k sobě do Jeruzaléma starší
lidu Izraelského, a všecky přední z pokolení, totiž knížata
čeledí otcovských s syny Izraelskými, aby přenesli truhlu
smlouvy Hospodinovy z města Davidova, jenž jest Sion. 2 I
sešli se k králi Šalomounovi všickni muži Izraelští měsíce
Etanim, v čas slavnosti; a ten měsíc jest sedmý. 3 A
když přišli všickni starší Izraelští, vzali kněží truhlu. 4 I
přenesli truhlu Hospodinovu a stánek úmluvy, i všecka
nádobí posvátná, kteráž byla v stánku; a tak přenesli to kněží
a Levítové. 5 Král pak Šalomoun i všecko shromáždění
Izraelské, kteréž se k němu sešlo, obětovali s ním před
truhlou ovce i voly, kteříž ani popisováni ani počítáni nebyli
pro množství. 6 I vnesli kněží truhlu smlouvy Hospodinovy
na místo její, do vnitřního domu, totiž do svatyně svatých pod
křídla cherubínů. 7 Nebo cherubínové měli roztažená křídla
nad místem truhly, a přikrývali cherubínové truhlu i sochory
její svrchu. 8 A povytáhli sochorů, tak že vidíni byli koncové
jejich v svatyni k předku svatyně svatých, avšak vně nebylo
jich viděti; a byli tam až do tohoto dne. 9 Nic nebylo v truhle
kromě dvou tabulí kamenných, kteréž tam složil Mojžíš na
Orébě, když všel Hospodin v smlouvu s syny Izraelskými, a
oni šli z země Egyptské. 10 I stalo se, když vycházeli kněží z
svatyně, že oblak naplnil dům Hospodinův, 11 Tak že nemohli
kněží ostáti a sloužiti pro ten oblak; nebo sláva Hospodinova
naplnila dům Hospodinův. 12 Tedy řekl Šalomoun: Hospodin
řekl, že bude přebývati v mrákotě. 13 Jižť jsem vystavěl dům
k přebývání tvému, místo, v němž bys přebýval na věky. 14 A
obrátiv král tvář svou, požehnání dával všemu shromáždění
Izraelskému, všecko pak shromáždění Izraelské stálo. 15 A
řekl: Požehnaný Hospodin Bůh Izraelský, kterýž mluvil ústy
svými Davidovi otci mému, a skutečně naplnil to, řka: 16 Od
toho dne, kteréhož jsem vyvedl lid svůj Izraelský z Egypta,
nevyvolil jsem města z žádného pokolení Izraelského k
vystavení v něm domu, kdež by přebývalo jméno mé, ale
Davida jsem vyvolil, aby spravoval lid můj Izraelský. 17 Uložil
tě byl zajisté v srdci svém David otec můj stavěti dům jménu
Hospodina Boha Izraelského, 18 Ale Hospodin řekl Davidovi
otci mému: Ačkoli jsi uložil v srdci svém stavěti dům jménu
mému, a dobře jsi učinil, žes to myslil v srdci svém: 19 A
však ty nebudeš stavěti toho domu, ale syn tvůj, kterýž

vyjde z bedr tvých, on vystaví dům ten jménu mému. 20 A
tak splnil Hospodin slovo své, kteréž byl mluvil. Nebo jsem
povstal na místo Davida otce svého, a dosedl jsem na stolici
Izraelskou, jakož byl mluvil Hospodin, a ustavěl jsem dům
tento jménu Hospodina Boha Izraelského, 21 A připravil jsem
tu místo truhle, v níž jest smlouva Hospodinova, kterouž
učinil s otci našimi, když je vyvedl z země Egyptské. 22
Postavil se pak Šalomoun před oltářem Hospodinovým,
přede vším shromážděním Izraelským, a pozdvihl rukou
svých k nebi, 23 A řekl: Hospodine, Bože Izraelský, neníť
podobného tobě Boha na nebi svrchu, ani na zemi dole,
kterýž ostříháš smlouvy a milosrdenství služebníkům svým,
chodícím před tebou v celém srdci svém, 24 Kterýž jsi
splnil služebníku svému, Davidovi otci mému, to, co jsi
mluvil jemu; nebo jsi mluvil ústy svými, a skutečně jsi to
naplnil, jakož se dnes vidí. 25 Nyní tedy, ó Hospodine, Bože
Izraelský, naplniž služebníku svému, Davidovi otci mému,
což jsi mluvil jemu, řka: Nebudeť vyhlazen muž z rodu tvého
od tváři mé, kterýž by seděl na stolici Izraelské, jestliže toliko
ostříhati budou synové tvoji cesty své, aby chodili přede
mnou, jakž jsi ty chodil přede mnou. 26 Protož nyní, ó Bože
Izraelský, prosím, nechť jest upevněno slovo tvé, kteréž jsi
mluvil služebníku svému, Davidovi otci mému. 27 (Ač zdali v
pravdě bydliti bude Bůh na zemi? Aj, nebesa, nýbrž nebesa
nebes tě neobsahují, mnohem méně dům tento, kterýž jsem
vystavěl.) 28 A popatř k modlitbě služebníka svého a k úpění
jeho, Hospodine, Bože můj, slyše volání a modlitbu, kterouž
služebník tvůj modlí se dnes před tebou, 29 Aby oči tvé byly
otevřené na dům tento v noci i ve dne, na místo toto, o
němž jsi řekl: Tuť bude jméno mé, abys vyslýchal modlitbu,
kterouž se modlívati bude služebník tvůj na místě tomto.
30 Vyslýchejž tedy modlitbu služebníka svého i lidu svého
Izraelského, kterouž se modlívati budou na místě tomto;
ty vždy vyslýchej v místě přebývání svého na nebesích, a
vyslýchaje, buď milostiv. 31 Když by zhřešil člověk proti
bližnímu svému, a nutil by ho k přísaze, tak že by přisahati
musil, a přišla by ta přísaha před oltář tvůj do domu tohoto:
32 Ty vyslýchej na nebi a rozeznej, i rozsuď služebníky
své, mstě nad bezbožným a obraceje skutky jeho na hlavu
jeho, a ospravedlňuje spravedlivého, odplacuje mu vedlé
spravedlnosti jeho. 33 Když by poražen byl lid tvůj Izraelský
od nepřátel, proto že zhřešili proti tobě, jestliže by obrátíce se
k tobě, vyznávali jméno tvé, a modléce se, poníženě prosili
by tebe v domě tomto: 34 Ty vyslýchej na nebi a odpusť
hřích lidu svému Izraelskému, a uveď je zase do země,
kterouž jsi dal otcům jejich. 35 Když by zavříno bylo nebe, a
nepršel déšť, proto že zhřešili proti tobě, a modléce se na
místě tomto, vyznávali by se jménu tvému, a od hříchů svých
odvrátili by se po tvém trestání: 36 Ty vyslýchej na nebi, a
odpusť hřích služebníků svých a lidu svého Izraelského,
vyuče je cestě výborné, po níž by chodili, a dej déšť na zemi
svou, kterouž jsi dal lidu svému za dědictví. 37 Byl-li by hlad
na zemi, byl-li by mor, sucho, rez, kobylky, a brouci byli-li
by; ssoužil-li by jej nepřítel jeho v zemi obývání jeho, aneb
jakákoli rána, jakákoli nemoc: 38 Všelikou modlitbu a každé
úpění, kteréž by činěno bylo od kteréhokoli člověka, aneb
ode všeho lidu tvého Izraelského, kdož by jen poznal ránu
srdce svého, a pozdvihl by rukou svých v domě tomto, 39 Ty
vyslýchej na nebesích v místě přebývání svého, a slituj se
i učiň a odplať jednomu každému vedlé všech cest jeho,
kteréž ty znáš v srdci jeho, (nebo ty sám znáš srdce všech
lidí), 40 Aby se báli tebe po všecky dny, v nichž by živi byli na
zemi, kterouž jsi dal otcům našim. 41 Nýbrž také cizozemec,
kterýž není z lidu tvého Izraelského, přišel-li by z země
daleké pro jméno tvé, 42 (Neboť uslyší o jménu tvém velikém
a ruce tvé přesilné, a rameni tvém vztaženém), přišel-li by
tedy, a modlil by se v domě tomto: 43 Ty vyslýchej na nebi
v místě přebývání svého, a učiň všecko to, o čež volati
bude k tobě cizozemec ten, ať by poznali všickni národové
země jméno tvé, a báli se tebe jako lid tvůj Izraelský, a
aby věděli, že jméno tvé vzýváno jest nad domem tímto,
kterýž jsem vystavěl. 44 Když by vytáhl lid tvůj k boji proti
nepříteli svému, cestou, kterouž bys poslal je, jestliže by se
modlili Hospodinu naproti městu tomuto, kteréž jsi vyvolil, a
naproti domu, kterýž jsem vystavěl jménu tvému: 45 Tolikéž
vyslýchej na nebi modlitbu jejich a úpění jejich, a vyveď při
jejich. 46 Když by zhřešili proti tobě, (jakož není člověka,
kterýž by nehřešil), a rozhněvaje se na ně, vydal bys je v
moc nepříteli, tak že by je jaté vedli ti, kteříž by je zjímali, do
země nepřátelské, daleké neb blízké, 47 A usmyslili by sobě
v zemi té, do kteréž by zajati byli, a obrátíce se, modlili by se
tobě v zemi těch, kteříž je zzajímali, řkouce: Zhřešiliť jsme a
neprávě jsme činili, bezbožně jsme činili, 48 A tak navrátili
by se k tobě celým srdcem svým a celou duší svou v zemi
nepřátel svých, kteříž je zzajímali, a modlili by se tobě naproti
zemi své, kterouž jsi dal otcům jejich, naproti městu tomu,
kteréž jsi vyvolil, a domu, kterýž jsem vzdělal jménu tvému:
49 Vyslýchejž tedy na nebesích, v místě přebývání svého,
modlitbu jejich a úpění jejich, a vyveď při jejich, 50 A odpusť
lidu svému, cožkoli zhřešil proti tobě, i všecka přestoupení
jejich, jimiž přestoupili proti tobě, a nakloň k nim lítostí ty,
kteříž je zjímali, aby se smilovali nad nimi. 51 Neboť jsou lid
tvůj a dědictví tvé, kteréž jsi vyvedl z Egypta, z prostřed peci
železné. 52 Nechať jsou tedy oči tvé otevřené k modlitbě

služebníka tvého a k modlitbě lidu tvého Izraelského, abys
je vyslýchal vždycky, když by tě koli vzývali. 53 Nebo jsi
ty oddělil je sobě za dědictví ode všech národů země,
jakož jsi mluvil skrze Mojžíše služebníka svého, když jsi
vyvedl otce naše z Egypta, Panovníče Hospodine. 54 Stalo
se pak, když se přestal Šalomoun modliti Hospodinu vší
modlitbou a prosbou touto, že vstal od oltáře Hospodinova, a
přestal klečeti a pozdvihovati rukou svých k nebi. 55 A stoje,
dobrořečil všemu shromáždění Izraelskému hlasem velikým,
řka: 56 Požehnaný Hospodin, kterýž dal odpočinutí lidu
svému Izraelskému vedlé všeho, což mluvil. Nepochybilo
ani jedno slovo ze všelikého slova jeho dobrého, kteréž
mluvil skrze služebníka svého Mojžíše. 57 Budiž Hospodin
Bůh náš s námi, jako byl s otci našimi; nezamítejž nás,
ani opouštěj. 58 Ale nakloniž srdce naše k sobě, abychom
chodili po všech cestách jeho, a ostříhali přikázaní jeho,
i ustanovení jeho, a soudů jeho, kteréž přikázal otcům
našim. 59 A ať jsou má tato slova, kterýmiž jsem se modlil
před Hospodinem, blízko Hospodina Boha našeho dnem i
nocí, tak aby vyvodil při služebníka svého, a při lidu svého
Izraelského každého času a dne, 60 Ať by poznali všickni
národové země, že Hospodin sám jest Bůh, a že není kromě
něho žádný. 61 Budiž tedy srdce vaše celé k Hospodinu
Bohu našemu, tak abyste chodili v ustanoveních jeho,
ostříhajíce přikázaní jeho, tak jako dnešního dne. 62 Král pak
a s ním všecken Izrael obětovali oběti před Hospodinem. 63
A obětoval Šalomoun v obět pokojnou, kterouž obětoval
Hospodinu, volů dvamecítma tisíců, a ovec sto dvadceti
tisíců, a posvěcovali domu Hospodinova král i všickni synové
Izraelští. 64 Téhož dne posvětil král prostředku síně, kteráž
byla před domem Hospodinovým; nebo obětoval tu oběti
zápalné a oběti suché, a tuky pokojných obětí, proto že
oltář měděný, kterýž byl před Hospodinem, byl malý, aniž
mohly se na něm směstknati oběti zápalné a oběti suché, a
tukové pokojných obětí. 65 A tak držel Šalomoun toho času
slavnost, a všecken Izrael s ním, shromáždění veliké odtud,
kudyž se chodí do Emat, až ku potoku Egyptskému, před
Hospodinem Bohem naším, za sedm dní a opět za sedm
dní, to jest za čtrnácte dní. 66 Dne pak osmého propustil lid.
Kteříž požehnavše krále, odešli do obydlí svých, radujíce se
a veselíce se v srdci ze všech dobrých věcí, kteréž učinil
Hospodin Davidovi služebníku svému a Izraelovi lidu svému.

9 Stalo se pak, když dokonal Šalomoun stavení domu
Hospodinova a domu královského, podlé vší líbosti své,
jakž vykonati umínil, 2 Že se ukázal Hospodin Šalomounovi
podruhé, jakož se mu byl ukázal v Gabaon. 3 I řekl jemu
Hospodin: Vyslyšelť jsem modlitbu tvou a prosbu tvou,
kteroužs se modlil přede mnou; posvětil jsem domu toho,
kterýž jsi vystavěl, aby přebývalo tam jméno mé až na věky,
a byly tu oči mé i srdce mé po všecky dny. 4 A ty jestliže
choditi budeš přede mnou, jako chodil David otec tvůj, v
dokonalosti srdce a v upřímnosti, čině všecko to, což jsem
přikázal tobě, ustanovení mých i soudů mých ostříhaje:
5 Utvrdím zajisté stolici království tvého nad Izraelem na
věky, jakož jsem mluvil Davidovi otci tvému, řka: Nebudeť
odjat muž z rodu tvého od trůnu Izraelského. 6 Pakli se
nazpět odvrátíte vy i synové vaši ode mne, a nebudete
ostříhati přikázaní mých a ustanovení mých, kteráž jsem
vydal vám, ale odejdouce, sloužiti budete bohům cizím a
klaněti se jim: 7 Vypléním docela Izraele se svrchku země,
kterouž jsem jim dal, a dům tento, kteréhož jsem posvětil
jménu svému, zavrhu od tváři své, i budeť Izrael za přísloví
a za rozprávku mezi všemi národy. 8 Ano i dům tento,
jakkoli bude slavný, kdokoli mimo něj půjde, užasne se a
ckáti bude, i řekne: Proč tak učinil Hospodin zemi této a
domu tomuto? 9 Tedy odpovědí: Proto že opustili Hospodina
Boha svého, kterýž vyvedl otce jejich z země Egyptské, a
chytili se bohů cizích, a klaněli se jim i sloužili jim, protož
uvedl na ně Hospodin všecky tyto zlé věci. 10 Stalo se
také po přeběhnutí dvadcíti let, v nichž vzdělal Šalomoun
oba dva ty domy, dům Hospodinův a dům královský, 11 K
čemuž byl Chíram král Tyrský daroval Šalomounovi hojně
dříví cedrového a jedlového, i zlata vedlé vší vůle jeho, že
dal také král Šalomoun Chíramovi dvadceti měst v zemi
Galilejské. 12 I vyjel Chíram z Týru, aby viděl ta města,
kteráž mu daroval Šalomoun, ale nelíbila se jemu. 13 Protož
řekl: Jakáž jsou ta města, kteráž mi dáváš, bratře můj? I
nazval je zemí Kabul až do tohoto dne. 14 Nebo byl poslal
Chíram králi sto a dvadceti centnéřů zlata. 15 Příčina pak
platu, kterýž byl uložil král Šalomoun, byla, aby stavěl dům
Hospodinův a dům svůj, a Mello i zdi Jeruzalémské, též
Azor a Mageddo i Gázer. 16 (Farao zajisté král Egyptský
vytáh, dobyl Gázeru a vypálil je, Kananejské pak, kteříž
byli v tom městě, pobil a dal město za věno dceři své,
manželce Šalomounově.) 17 A tak vystavěl zase Šalomoun
Gázer a Betoron dolní, 18 Též Baalat a Tadmor na poušti v
též zemi, 19 I všecka města, v nichž Šalomoun měl své
sklady, i města vozů, i města jezdců, vše vedlé žádosti své,
cožkoli chtěl stavěti v Jeruzalémě, a na Libánu i po vší zemi
panování svého. 20 Všecken také lid, kterýž byl pozůstal
z Amorejských, Hetejských, Ferezejských, Hevejských a
Jebuzejských, kteříž nebyli z synů Izraelských, 21 Totiž syny
jejich, kteříž byli pozůstali po nich v zemi, jichž nemohli
synové Izraelští vyhladiti, uvedl Šalomoun pod plat a v

službu až do tohoto dne. 22 Z synů pak Izraelských žádného
nepodrobil v službu Šalomoun, ale byli muži váleční, a
služebníci jeho, a knížata jeho, vůdcové jeho a úředníci
nad vozy a jezdci jeho. 23 Bylo těch předních vládařů,
kteříž byli nad dílem Šalomounovým, pět set a padesát.
Ti spravovali lidi, kteříž dělali. 24 Dcera pak Faraonova
přestěhovala se z města Davidova do domu svého, kterýž jí
byl vystavěl Šalomoun. Tehdáž také vystavěl Mello. 25 I
obětoval Šalomoun každého roku třikrát oběti zápalné a
pokojné na oltáři, kterýž byl vzdělal Hospodinu, ale kadíval
na tom, kterýž byl před Hospodinem, když dokonal dům.
26 Nadělal také král Šalomoun lodí velikých v Aziongaber,
kteréž jest podlé Elat, na břehu moře Rudého v zemi
Idumejské. 27 A poslal Chíram na těch lodech služebníky
své, plavce umělé na moři, s služebníky Šalomounovými. 28
Kteříž přeplavivše se do Ofir, nabrali tam zlata čtyři sta a
dvadceti centnéřů, a přivezli králi Šalomounovi.

10 Uslyševši pak královna z Sáby pověst o Šalomounovi
a jménu Hospodinovu, přijela, aby zkusila jeho v
pohádkách. 2 A přijevši do Jeruzaléma s počtem velmi
velikým, s velbloudy nesoucími vonné věci a zlata velmi
mnoho i kamení drahého, přišla k Šalomounovi, a mluvila s
ním o všecko, což měla v srdci svém. 3 Jížto odpověděl
Šalomoun na všecka slova její. Nebylo nic skrytého před
králem, nač by jí neodpověděl. 4 Protož uzřevši královna
z Sáby všecku moudrost Šalomounovu i dům, kterýž byl
ustavěl, 5 Též pokrmy stolu jeho, i sedání a stávání
služebníků přisluhujících jemu, i roucha jejich, šeňkýře také
jeho, i stupně, kterýmiž vstupoval k domu Hospodinovu,
zděsila se náramně. 6 A řekla králi: Pravát' jest řeč, kterouž
jsem slyšela v zemi své, o věcech tvých a o moudrosti tvé, 7
Ješto jsem nechtěla věřiti řečem, až jsem přijela a uzřela
očima svýma. Ale aj, není mi praveno ani polovice; převýšil
jsi moudrostí a dobrotou pověst tu, kterouž jsem slyšela.
8 Blahoslavení muži tvoji, a blahoslavení služebníci tvoji,
kteříž stojí před tebou vždycky, a slyší moudrost tvou. 9
Budiž Hospodin Bůh tvůj požehnaný, kterýž tě sobě oblíbil,
aby tě posadil na stolici Izraelské, proto že miluje Hospodin
Izraele na věky, a ustanovil tě králem, abys činil soud a
spravedlnost. 10 I dala králi sto a dvadceti centnéřů zlata,
a vonných věcí velmi mnoho, i kamení drahého, aniž bylo
kdy více přivezeno takových vonných věcí tak mnoho, jako
darovala královna z Sáby králi Šalomounovi. 11 (Lodí také
Chíramova, kteráž přinášela zlato z Ofir, přivezla z Ofir dříví
almugim velmi mnoho i kamení drahého. 12 I nadělal král
z toho dříví almugim zábradel k domu Hospodinovu, i k
domu královu, též harf a louten zpěvákům, aniž jest kdy
přivezeno takového dříví almugim, ani vidíno do dnešního
dne.) 13 Král také Šalomoun dal královně z Sáby vedlé vší
vůle její, čehož požádala, nad to, což jí Šalomoun daroval
darem královským. Potom se navrátila do země své ona i
služebníci její. 14 Byla pak váha toho zlata, kteréž přicházelo
Šalomounovi na každý rok, šest set šedesáte šest centnéřů
zlata, 15 Kromě toho, co přicházelo od kupců a prodavačů
vonných věcí, a ode všech králů Arabských i vývod země.
16 A protož nadělal král Šalomoun dvě stě štítů z zlata
taženého, šest set zlatých dával na každý štít, 17 A tři sta
pavéz z taženého zlata, tři libry zlata dal na každou pavézu.
I složil je král v domě lesu Libánského. 18 Udělal také král
stolici z kostí slonových velikou, a obložil ji zlatem ryzím. 19
Šest stupňů bylo k té stolici, a vrch okrouhlý byl na stolici
od zadní strany její, a zpolehadla rukám s obou stran té
stolice, a dva lvové stáli u zpolehadel. 20 A dvanácte lvů
stálo tu na šesti stupních s obou stran. Nebylo nic takového
učiněno v žádných královstvích. 21 Nadto všecky nádoby
krále Šalomouna, jichž ku pití užívali, byly zlaté, a všecky
nádoby v domě lesu Libánského byly z zlata nejčistšího.
Nic nebylo od stříbra, aniž ho sobě co vážili ve dnech
Šalomounových. 22 Nebo měl král lodí mořské s lodími krále
Chírama. Jednou ve třech letech vracely se ty lodí mořské,
přinášející zlato a stříbro, kosti slonové, a opice a pávy. 23 I
zveleben jest král Šalomoun nad všecky krále zemské v
bohatství a v moudrosti. 24 Pročež všickni obyvatelé země
žádostivi byli viděti tvář Šalomounovu, aby slyšeli moudrost
jeho, kterouž složil Bůh v srdci jeho. 25 A přinášeli jeden
každý dary své, nádoby stříbrné a nádoby zlaté, roucha a
zbroj, i vonné věci, koně a mezky, a to každého roku, 26
Tak že nashromáždil Šalomoun vozů a jezdců, a měl tisíc
a čtyři sta vozů a dvanácte tisíc jezdců, kteréž rozsadil v
městech vozů, a při králi v Jeruzalémě. 27 I složil král stříbra
v Jeruzalémě jako kamení, a cedrového dříví jako planého
fíkoví, kteréž roste v údolí u velikém množství. 28 Přivodili
také Šalomounovi koně z Egypta a koupě rozličné; nebo
kupci královští brávali koupě rozličné za slušnou mzdu, 29 A
vodívali spřež vozníků z Egypta za šest set lotů stříbra, koně
pak jednoho za sto a padesáte, a tak všechněm králům
Hetejským a králům Syrským oni dodávali.

11 V tom král Šalomoun zamiloval ženy cizozemky mnohé,
i dceru Faraonovu, i Moábské, Ammonitské, Idumejské,
Sidonské a Hetejské, 2 Z národů těch, kteréž zapověděl
Hospodin synům Izraelským, řka: Nebudete se směšovati s
nimi, aniž se oni budou směšovati s vámi, neboť by naklonili

srdce vaše k bohům svým. K těm přilnul Šalomoun milostí, 3
Tak že měl žen královen sedm set a ženin tři sta. I odvrátily
ženy jeho srdce jeho. 4 Stalo se tedy, že když se zstaral
Šalomoun, ženy jeho naklonily srdce jeho k bohům cizím, tak
že nebylo srdce jeho celé při Hospodinu Bohu jeho, jako bylo
srdce Davida otce jeho. 5 Ale obrátil se Šalomoun k Astarot,
bohyni Sidonské, a k Moloch, ohavnosti Ammonské. 6 I činil
Šalomoun to, což se nelíbilo Hospodinu, a nenásledoval cele
Hospodina, jako David otec jeho. 7 Tedy vystavěl Šalomoun
výsost Chámosovi, ohavnosti Moábské, na hoře, kteráž jest
naproti Jeruzalému, a Molochovi, ohavnosti synů Ammon. 8
A tak vzdělal všechněm ženám svým z cizího národu, kteréž
kadily a obětovaly bohům svým. 9 I rozhněval se Hospodin
na Šalamouna, proto že se uchýlilo srdce jeho od Hospodina
Boha Izraelského, kterýž se jemu byl ukázal po dvakrát, 10
A zapověděl jemu tu věc, aby nechodil po bozích cizích. Ale
neostříhal toho, což byl přikázal Hospodin. 11 Protož řekl
Hospodin Šalomounovi: Poněvadž se to nalezlo při tobě, a
neostříhal jsi smlouvy mé ani ustanovení mých, kterážť jsem
přikázal, věz, že odtrhnu království toto od tebe, a dám je
služebníku tvému. 12 A však za dnů tvých neučiním toho
pro Davida otce tvého, než z ruky syna tvého odtrhnu je.
13 Všeho pak království neodtrhnu, ale pokolení jednoho
zanechám synu tvému pro Davida služebníka svého a pro
Jeruzalém, kterýž jsem vyvolil. 14 A tak vzbudil Hospodin
protivníka Šalomounovi, Adada Idumejského z semene
královského, kterýž byl v zemi Idumejské. 15 Nebo stalo se,
když bojoval David proti Idumejským, a Joáb kníže vojska
vytáhl, aby pochoval zmordované, a pobil všecky pohlaví
mužského v zemi Idumejské, 16 (Za šest zajisté měsíců byl
tam Joáb se vším lidem Izraelským, dokudž nevyplénil všech
pohlaví mužského v zemi Idumejské), 17 Že tehdáž utekl
Adad sám, a někteří muži Idumejští z služebníků otce jeho s
ním, aby šli do Egypta. Adad pak byl pachole neveliké. 18
Kteříž jdouce z Madian, přišli do Fáran, a vzavše s sebou
některé muže z Fáran, přišli do Egypta k Faraonovi, králi
Egyptskému, kterýž dal jemu dům, i stravou opatřil ho, dal
jemu také i zemi. 19 A tak nalezl Adad milost velikou před
Faraonem, tak že jemu dal za manželku sestru ženy své,
sestru Tafnes královny. 20 I porodila jemu sestra Tafnes syna
Genubata, a odchovala ho Tafnes v domu Faraonovu. I byl
Genubat v domě Faraonově mezi syny Faraonovými. 21 Když
pak uslyšel Adad v Egyptě, že by usnul David s otci svými,
a že umřel i Joáb kníže vojska, tedy řekl Adad Faraonovi:
Propusť mne, ať jdu do země své. 22 Jemuž řekl Farao:
Èehožť se nedostává u mne, že chceš odjíti do země své? I
řekl: Ničeho, a však vždy mne propusť. 23 Vzbudil ještě Bůh
proti němu protivníka, Rázona syna Eliadova, kterýž byl utekl
od Hadarezera krále Soby, pána svého, 24 A shromáždiv k
sobě muže, byl knížetem roty, když je David hubil. Protož
odšedše do Damašku, bydlili v něm a kralovali v Damašku.
25 I byl protivníkem Izraelovým po všecky dny Šalomounovy;
a to bylo nad to zlé, kteréž mu činil Adad. I měl v ošklivosti
Izraele, když kraloval v Syrii. 26 Jeroboám také syn Nebatův
Efratejský z Sareda, (a jméno matky jeho ženy vdovy bylo
Serua), služebník Šalomounův, pozdvihl ruky proti králi.
27 A tato byla příčina, pro kterouž pozdvihl ruky proti králi
Šalomounovi: Že vystavěv Šalomoun Mello, zavřel mezeru
města Davidova otce svého. 28 Jeroboám pak byl muž silný
a udatný. Protož vida Šalomoun mládence, že by pracovitý
byl, ustanovil ho nade všemi platy z domu Jozefa. 29 I
stalo se téhož času, že když vyšel Jeroboám z Jeruzaléma,
našel jej prorok Achiáš Silonský na cestě, jsa odín rouchem
novým. A byli sami dva na poli. 30 Tedy ujav Achiáš roucho
nové, kteréž měl na sobě, roztrhal je na dvanácte kusů. 31
A řekl Jeroboámovi: Vezmi sobě deset kusů; nebo takto
praví Hospodin Bůh Izraelský: Aj, já roztrhnu království z
ruky Šalomounovy, a dám tobě desatero pokolení. 32 Jedno
toliko pokolení zůstane jemu pro služebníka mého Davida, a
pro město Jeruzalém, kteréž jsem vyvolil ze všech pokolení
Izraelských, 33 Proto že opustili mne, a klaněli se Astarot
bohyni Sidonské, a Chámos bohu Moábskému, i Moloch
bohu Ammonskému, a nechodili po cestách mých, aby činili
to, což mi se líbí, totiž ustanovení má a soudy mé, jako
David otec jeho. 34 A však neodejmu ničeho z království z
rukou jemu; nebo vůdcím zanechám ho po všecky dny života
jeho pro Davida služebníka svého, kteréhož jsem vyvolil,
kterýž ostříhal přikázaní mých a ustanovení mých. 35 Ale
potom vezma království z ruky syna jeho, dám tobě z něho
desatero pokolení, 36 Synu pak jeho dám jedno pokolení,
aby zůstala svíce Davidovi služebníku mému po všecky dny
přede mnou v městě Jeruzalémě, kteréž jsem sobě vyvolil,
aby tam jméno mé přebývalo. 37 A tak tebe vezmu, abys
kraloval ve všech věcech, kterýchž by žádala duše tvá, a
budeš králem nad Izraelem. 38 Protož jestliže uposlechneš
všeho toho, což přikáži tobě, a choditi budeš po cestách
mých, a činiti to, což mi se líbí, ostříhaje ustanovení mých a
přikázaní mých, jako činil David služebník můj: budu s tebou
a vzdělám tobě dům stálý, jako jsem vzdělal Davidovi, a dám
tobě lid Izraelský. 39 Potrápímť zajisté semene Davidova
pro tu věc, a však ne po všecky dny. 40 Pro tu příčinu chtěl
Šalomoun zabiti Jeroboáma. Kterýž vstav, utekl do Egypta k
Sesákovi králi Egyptskému, a byl v Egyptě, dokudž neumřel
Šalomoun. 41 Jiné pak věci Šalomounovy, kteréž činil, i

moudrost jeho vypsány jsou v knize činů Šalomounových.
42 Dnů pak, v nichž kraloval Šalomoun v Jeruzalémě nade
vším Izraelem, bylo čtyřidceti let. 43 I usnul Šalomoun s otci
svými, a pochován jest v městě Davida otce svého. Kraloval
pak Roboám syn jeho místo něho.

12 Tedy přibral se Roboám do Sichem; nebo tam sešel
se byl všecken Izrael, aby ho ustanovili za krále. 2
Stalo se pak, když uslyšel Jeroboám syn Nebatův, jsa ještě
v Egyptě, kamž byl utekl před Šalomounem králem, (bydlel
zajisté Jeroboám v Egyptě), 3 Že poslali a povolali ho; protož
přišed Jeroboám i všecko shromáždění Izraelské, mluvili k
Roboámovi, řkouce: 4 Otec tvůj ztížil jho naše; protož nyní
polehč služby otce svého tvrdé a břemena jeho těžkého,
kteréž vzložil na nás, a budeme tobě sloužiti. 5 Kterýž řekl
jim: Odejděte, a třetího dne navraťte se ke mně. I odšel
lid. 6 Tedy radil se král Roboám s starci, kteříž stávali před
Šalomounem otcem jeho ještě za života jeho, řka: Kterak vy
radíte, jakou odpověd mám dáti lidu tomuto? 7 I odpověděli
jemu, řkouce: Jestliže dnes povolný budeš lidu tomuto a
ochotně se jim ukážeš, a odpověd dávaje, mluviti budeš
přívětivě, budouť služebníci tvoji po všecky dny. 8 Ale on
opustil radu starců, kterouž dali jemu, a radil se s mládenci,
kteříž s ním zrostli a stávali před ním. 9 A řekl k nim: Co vy
radíte, jakou bychom dali odpověd lidu tomuto, kteříž mluvili
ke mně, řkouce: Polehč břemene, kteréž vzložil otec tvůj na
nás? 10 I odpověděli jemu mládenci, kteříž zrostli s ním,
řkouce: Takto odpovíš lidu tomu, kteříž mluvili k tobě a řekli:
Otec tvůj ztížil jho naše, ty pak polehč nám. Takto díš jim:
Nejmenší prst můj tlustší jest nežli bedra otce mého. 11
Nyní tedy otec můj těžké břímě vložil na vás, já pak přidám
břemene vašeho; otec můj trestal vás bičíky, ale já trestati
vás budu biči uzlovatými. 12 Přišel tedy Jeroboám i všecken
lid k Roboámovi dne třetího, jakž byl rozkázal král, řka:
Navraťte se ke mně dne třetího. 13 I odpověděl král lidu
tvrdě, opustiv radu starců, kterouž dali jemu. 14 A mluvil k
nim vedlé rady mládenců, řka: Otec můj ztížil jho vaše, já
pak přidám břemene vašeho; otec můj trestal vás bičíky, ale
já trestati vás budu biči uzlovatými. 15 I neuposlechl král
lidu. Nebo byla příčina od Hospodina, aby se naplnila řeč
jeho, kterouž mluvil Hospodin skrze Achiáše Silonského k
Jeroboámovi synu Nebatovu. 16 Protož vida všecken Izrael,
že by je král oslyšel, odpověděl lid králi v tato slova: Jakýž
máme díl v Davidovi? Ani dědictví nemáme v synu Izai. K
stanům svým, ó Izraeli! Nyní opatř dům svůj, Davide. Odšel
tedy Izrael k stanům svým, 17 Tak že nad syny Izraelskými
toliko, kteříž bydlili v městech Judských, kraloval Roboám.
18 I poslal král Roboám Adurama, kterýž byl nad platy,
a uházel ho všecken Izrael kamením až do smrti, čímž
král Roboám přinucen byl, aby vsedna na vůz, utekl do
Jeruzaléma. 19 A tak odstoupili synové Izraelští od domu
Davidova až do dnešního dne. 20 I stalo se, když uslyšeli
všickni Izraelští, že by se navrátil Jeroboám, poslavše,
povolali ho do shromáždění, a ustanovili ho králem nade
vším Izraelem. Nezůstávalo při domu Davidovu než samo
pokolení Judovo. 21 Když pak přijel Roboám do Jeruzaléma,
shromáždil všecken dům Judský a pokolení Beniamin, totiž
sto a osmdesáte tisíců výborných bojovníků, aby bojovali
proti domu Izraelskému, a aby zase přivedeno bylo království
k Roboámovi synu Šalomounovu. 22 Tedy stala se řeč Boží
k Semaiášovi muži Božímu, řkoucí: 23 Pověz Roboámovi
synu Šalomounovu, králi Judskému a všemu domu Judovu
i Beniaminovu, a ostatku lidu těmito slovy: 24 Takto praví
Hospodin: Netáhněte a nebojujte proti bratřím svým synům
Izraelským. Navraťte se jeden každý do domu svého, nebo
ode mne stala se věc tato. I uposlechli rozkazu Hospodinova
a navrátili se, aby odešli vedlé řeči Hospodinovy. 25 Potom
vystavěl Jeroboám Sichem na hoře Efraim, a bydlil v něm,
a vyšed odtud, vystavěl Fanuel. 26 Řekl pak Jeroboám v
srdci svém: Tudíž by se navrátilo království toto k domu
Davidovu, 27 Když by chodíval lid tento k obětování obětí v
domě Hospodinově do Jeruzaléma; i obrátilo by se srdce
lidu tohoto ku pánu jeho Roboámovi králi Judskému, a tak
zabijíce mne, navrátili by se k Roboámovi králi Judskému.
28 Protož poradiv se král, udělal dvé telat zlatých a řekl lidu:
Dosti jste již chodili do Jeruzaléma. Aj, teď bohové tvoji,
ó Izraeli, kteříž tě vyvedli z země Egyptské. 29 I postavil
jedno v Bethel, a druhé postavil v Dan. 30 Kterážto věc byla
příčinou k hřešení, nebo chodíval lid k jednomu z těch až
do Dan. 31 Vzdělal zajisté dům výsostí, a ustanovil kněží z
lidu obecného, kteříž nebyli z synů Léví. 32 Ustanovil také
Jeroboám svátek měsíce osmého, v patnáctý den téhož
měsíce, ku podobenství svátku, kterýž byl v Judstvu, a
obětoval na oltáři. Takž učinil i v Bethel, obětuje telatům,
kteréž byl udělal; také i v Bethel ustanovil kněží výsostí,
kteréž byl zdělal. 33 A obětoval na oltáři, kterýž byl udělal
v Bethel, v patnáctý den měsíce osmého, toho měsíce,
kterýž byl sobě smyslil v srdci svém, a slavil svátek s syny
Izraelskými, a přistoupil k oltáři, aby kadil.

13 A aj, muž Boží přišel z Judstva s slovem Hospodinovým
do Bethel, tehdáž když Jeroboám, stoje u oltáře, kadil.
2 I zvolal proti oltáři slovem Hospodinovým, řka: Oltáři, oltáři,
toto praví Hospodin: Hle, syn narodí se domu Davidovu,
jménem Joziáš, kterýž obětovati bude na tobě kněží výsostí,

jenž zapalují kadidlo na tobě; i kosti lidské páliti budou na
tobě. 3 I dal téhož dne znamení, řka: Totoť jest znamení, že
mluvil Hospodin: Aj, oltář roztrhne se a vysype se popel,
kterýž jest na něm. 4 V tom uslyšev král Jeroboám slovo
muže Božího, že zvolal proti oltáři v Bethel, vztáhl ruku svou
od oltáře a řekl: Jměte ho. I uschla ruka jeho, kterouž vztáhl
proti němu, a nemohl ji zase přitáhnouti k sobě. 5 Oltář
také se roztrhl, a vysypal se popel z oltáře podlé znamení,
kteréž byl předpověděl muž Boží slovem Hospodinovým.
6 Protož mluvil král a řekl tomu muži Božímu: Pomodl
se medle Hospodinu Bohu svému a pros za mne, abych
mohl přitáhnouti ruku svou k sobě. I modlil se muž Boží
Hospodinu, a přitáhl král ruku zase k sobě, a byla jako prvé.
7 Tedy řekl král muži Božímu: Pod' se mnou domů a posilň
se, a dámť dar. 8 I řekl muž Boží králi: Bys mi dal polovici
domu svého, nešel bych s tebou, aniž bych jedl chleba,
aniž bych pil vody na místě tomto. 9 Nebo tak mi přikázal
slovem svým Hospodin, řka: Nebudeš jísti chleba, ani píti
vody, aniž se navrátíš tou cestou, kterouž jsi přišel. 10 A tak
odšel jinou cestou, a nenavrátil se tou cestou, kterouž byl
přišel do Bethel. 11 Prorok pak jeden starý bydlil v Bethel,
jehož syn přišed, vypravoval mu všecky věci, kteréž učinil
muž Boží toho dne v Bethel; i slova, kteráž mluvil králi,
vypravovali otci svému. 12 Tedy řekl jim otec jejich: Kterou
cestou šel? I ukázali mu synové jeho cestu, kterouž šel ten
muž Boží, kterýž byl z Judstva přišel. 13 Zatím řekl synům
svým: Osedlejte mi osla. Kteříž osedlali mu osla, a on vsedl
na něj. 14 A jel za mužem Božím a nalezl jej, an sedí pod
dubem. I řekl jemu: Ty-li jsi ten muž Boží, kterýž jsi přišel
z Judstva? A on odpověděl: Jsem. 15 Kterýž řekl jemu:
Pod' se mnou domů, a pojíš chleba. 16 Ale on odpověděl:
Nemohuť se navrátiti, ani jíti s tebou, aniž budu jísti chleba,
ani píti vody s tebou na místě tomto. 17 Nebo stala se ke
mně řeč slovem Hospodinovým: Nebudeš tam jísti chleba,
ani píti vody; nenavrátíš se, jda touž cestou, kterouž jsi
šel. 18 Jemuž odpověděl: Takéť já prorok jsem jako i ty, a
mluvil ke mně anděl slovem Hospodinovým, řka: Navrať ho s
sebou do domu svého, ať pojí chleba a napije se vody. To
pak sklamal jemu. 19 Takž se navrátil s ním, a jedl chléb v
domě jeho a pil vodu. 20 Když pak oni seděli za stolem,
stalo se slovo Hospodinovo k proroku tomu, kterýž onoho
byl zase navrátil. 21 A zvolal na muže Božího, kterýž byl
přišel z Judstva, řka: Toto praví Hospodin: Proto že jsi na
odpor učinil řeči Hospodinově, a neostříhal jsi přikázaní,
kteréžť vydal Hospodin Bůh tvůj, 22 Ale navrátils se a jedls
chléb, a pils vodu na místě, o kterémžť řekl: Nebudeš jísti
chleba, ani píti vody: nebudeť pochováno tělo tvé v hrobě
otců tvých. 23 Tedy když pojedl chleba a napil se, osedlal
mu osla, totiž tomu proroku, kteréhož byl navrátil. 24 A když
odšel, trefil na něj lev na cestě a udávil jej. I leželo tělo jeho
na cestě, a osel stál podlé něho; lev také stál vedlé těla
mrtvého. 25 A aj, muži někteří jdouce tudy, uzřeli tělo mrtvé
ležící na cestě, a lva, an stojí vedlé něho. Kteříž přišedše,
pověděli v městě, v kterémž ten starý prorok bydlil. 26 Což
když uslyšel ten prorok, kterýž ho byl navrátil s cesty, řekl:
Muž Boží jest, kterýž na odpor učinil řeči Hospodinově;
protož vydal jej Hospodin lvu, kterýž potřev ho, udávil jej
vedlé řeči Hospodinovy, kterouž mluvil jemu. 27 Zatím mluvě
k synům svým, řekl: Osedlejte mi osla. I osedlali. 28 A odjev,
nalezl mrtvé tělo jeho ležící na cestě, a osla i lva, an stojí u
toho těla; a nejedl lev těla toho, aniž co uškodil oslu. 29
Protož vzav prorok tělo muže Božího, vložil je na osla, a
přinesl je. I přišel do města svého, aby ho plakal a pochoval.
30 Položil pak tělo jeho v hrobě svém, a plakali ho: Ach,
bratře můj. 31 A pochovav ho, mluvil k synům svým, řka:
Když já umru, pochovejte mne v témž hrobě, v němž muž
Boží jest pochován, vedlé kostí jeho položte kosti mé. 32
Neboť se jistě stane to, což ohlásil slovem Hospodinovým
proti oltáři, kterýž jest v Bethel, a proti všechněm domům
výsostí, kteréž jsou v městech Samařských. 33 Po těchto
příbězích neodvrátil se Jeroboám od cesty své zlé, ale opět
nadělal z lidu obecného kněží výsostí. Kdo jen chtěl, posvětil
ruky jeho, a ten byl knězem výsostí. 34 I byla ta věc domu
Jeroboámovu příčinou k hřešení, aby vypléněn a vyhlazen
byl se svrchku země.

14 Toho času roznemohl se Abiáš, syn Jeroboámův. 2
I řekl Jerobám ženě své: Vstaň medle a změň se,
aby nepoznali, že jsi žena Jeroboámova, a jdi do Sílo. Hle,
tam jest Achiáš prorok, kterýž mi byl předpověděl, že mám
býti králem nad lidem tímto. 3 A vezma v ruce své deset
chlebů a koláčů, a láhvici medu, jdi k němu; onť oznámí
tobě, co se stane pacholeti tomuto. 4 I učinila tak žena
Jeroboámova; nebo vstavši, šla do Sílo, a přišla do domu
Achiášova. Ale Achiáš nemohl již hleděti, nebo pošly mu
byly oči pro starost jeho. 5 Hospodin pak řekl Achiášovi:
Aj, žena Jeroboámova jde, aby se tebe něco zeptala o
synu svém, proto že jest nemocen. Toto a toto budeš jí
mluviti. Budeť pak, že když přijde, činiti se bude jinou. 6
Protož uslyšev Achiáš šust noh jejích, když vcházela do
dveří, řekl: Pod', ženo Jeroboámova, proč se jinou činíš?
Já zajisté poslán jsem k tobě s řečí tvrdou. 7 Jdi, pověz
Jeroboámovi: Toto praví Hospodin Bůh Izraelský: Poněvadž
jsem tě vyvýšil z prostředku lidu, a postavil jsem tě za
vůdce nad lidem svým Izraelským, 8 A odtrhl jsem království

od domu Davidova, a dal jsem je tobě, ty však nebyl jsi
jako služebník můj David, kterýž ostříhal přikázaní mých, a
následoval mne v celém srdci svém, čině toliko to, což jest
pravého přede mnou, 9 Ale zlost jsi páchal hojněji nade
všecky, kteříž byli před tebou; nebo odšed, učinils sobě bohy
cizí a slité, abys mne dráždil, mne pak zavrhl jsi za hřbet
svůj: 10 Protož aj, já uvedu zlé věci na dům Jeroboámův,
a vyhladím z Jeroboáma, i toho, jenž močí na stěnu, i
zajatého i zanechaného v Izraeli, a vyvrhu ostatky domu
Jeroboámova, jako hnůj vymítán bývá až dočista. 11 Toho,
kdož z domu Jeroboámova umře v městě, psi žráti budou, a
toho, kdož umře na poli, ptáci nebeští jísti budou; neboť jest
mluvil Hospodin. 12 Ty pak vstana, jdi do domu svého, a
když vcházeti budeš do města, tehdy umře pachole. 13 I
budou ho plakati všecken lid Izraelský, a pochovají jej; nebo
ten sám z domu Jeroboámova dostane se do hrobu, proto že
o něm z domu Jeroboámova jest slovo dobré u Hospodina
Boha Izraelského. 14 Vyzdvihneť však sobě Hospodin krále
nad Izraelem, kterýž vyhladí dům Jeroboámův toho dne.
Ale co? Nýbrž již vyzdvihl. 15 A zaklátí Hospodin Izraelem
tak, jako se klátí třtina u vodách, a vykoření Izraele z země
výborné této, kterouž dal otcům jejich, a rozptýlí je daleko za
řeku, proto že sobě zdělali háje, popouzejíce Hospodina.
16 A tak vydá Izraele pro hříchy Jeroboámovy, kterýž i
sám hřešil, i v hřích uvodil Izraele. 17 Tedy vstavši žena
Jeroboámova, odešla a přišla do Tersa, a když vstupovala
na prah domu, umřelo pachole. 18 I pochovali je, a plakal ho
všecken lid Izraelský vedlé řeči Hospodinovy, kterouž mluvil
skrze služebníka svého, Achiáše proroka. 19 Jiné pak věci
Jeroboámovy, jaké boje vedl a kterak kraloval, aj, sepsány
jsou v knize o králích Izraelských. 20 Všech dnů, v nichž
kraloval Jeroboám, bylo dvamecítma let. I usnul s otci svými,
a kraloval Nádab syn jeho místo něho. 21 Roboám také syn
Šalomounův kraloval nad Judou. V jednom a ve čtyřidcíti
letech byl Roboám, když počal kralovati, a sedmnácte let
kraloval v Jeruzalémě městě, kteréž vyvolil Hospodin ze
všech pokolení Izraelských, aby tam přebývalo jméno jeho.
Bylo pak jméno matky jeho Naama Ammonitská. 22 Èinil
také lid Judský to, což zlého jest před Hospodinem, a k
zůřivosti ho popudili hříchy svými, kterýmiž hřešili, více
nežli otcové jejich všemi věcmi, kteréž činili. 23 Nebo i oni
vystavěli sobě výsosti a sloupy, i háje na každém pahrbku
vysokém a pod každým stromem zeleným. 24 Přesto byli
ohyzdní sodomáři v zemi té, činíce vedlé všech ohavností
pohanských, kteréž byl vyplénil Hospodin před tváří synů
Izraelských. 25 I stalo se léta pátého království Roboámova,
že vytáhl Sesák král Egyptský proti Jeruzalému, 26 A pobral
poklady domu Hospodinova a poklady domu královského,
všecko to pobral. Vzal také všecky pavézy zlaté, kterýchž byl
nadělal Šalomoun. 27 Místo kterýchž nadělal král Roboám
pavéz měděných, a poručil je úředníkům nad drabanty, kteříž
ostříhali brány domu královského. 28 A když král chodíval do
domu Hospodinova, nosili je drabanti, a zase je přinášeli do
pokoje drabantů. 29 Jiné pak věci Roboámovy, a všecko,
což činil, zdaliž není zapsáno v knize o králích Judských. 30
Ano i válka, kteráž byla mezi Roboámem a Jeroboámem po
všecky dny. 31 I usnul Roboám s otci svými, a pochován jest
s nimi v městě Davidově. A jméno matky jeho bylo Naama
Ammonitská. I kraloval Abiam syn jeho místo něho.

15 Léta pak osmnáctého království Jeroboáma syna
Nebatova, kraloval Abiam nad Judou. 2 Tři léta kraloval
v Jeruzalémě. A jméno matky jeho bylo Maacha, dcera
Abissalomova. 3 Ten chodil ve všech hříších otce svého,
kteréž páchal před oblíčejem jeho; a nebylo srdce jeho
celé při Hospodinu Bohu jeho, jako srdce Davida otce
jeho. 4 A však pro Davida dal jemu Hospodin Bůh jeho
svíci v Jeruzalémě, vzbudiv syna jeho po něm, a utvrdiv
Jeruzalém, 5 Proto že David činil to, což bylo dobrého před
Hospodinem, a neuchýlil se od žádné věci z těch, kteréž
jemu byl přikázal, po všecky dny života svého, kromě skutku
při Uriášovi Hetejském. 6 A byl boj mezi Roboámem a
Jeroboámem po všecky dny života jeho. 7 Jiné pak věci
Abiamovy, a všecko což činil, popsáno jest v knize o králích
Judských, ano i o boji mezi Abiamem a Jeroboámem. 8
A když usnul Abiam s otci svými, pochovali ho v městě
Davidově. I kraloval Aza syn jeho místo něho. 9 A tak léta
dvadcátého Jeroboáma, krále Izraelského, kraloval Aza nad
Judou. 10 Jedno a čtyřidceti let kraloval v Jeruzalémě. A
jméno matky jeho bylo Maacha, dcera Abissalomova. 11 I
činil Aza, což dobrého bylo před Hospodinem, jako David
otec jeho. 12 Nebo ohyzdné sodomáře vyplénil z země, a
odjal všecky modly, kterýchž nadělali otcové jeho. 13 Nadto i
Maachu matku svou ssadil, aby nebyla královnou; nebo byla
udělala hroznou modlu v háji. Protož podťal Aza modlu tu
ohyzdnou, a spálil při potoku Cedron. 14 A ačkoli výsosti
nebyly zkaženy, a však srdce Azovo bylo celé při Bohu po
všecky dny jeho. 15 Vnesl také ty věci, kteréž posvěceny
byly od otce jeho, i ty věci, kterýchž sám posvětil, do domu
Hospodinova, stříbro a zlato i nádoby. 16 Pročež byla válka
mezi Azou a Bázou, králem Izraelským, po všecky dny
jejich. 17 Nebo Báza král Izraelský vytáhl proti Judovi, a
stavěl Ráma, aby nedal žádnému vyjíti ani jíti k Azovi králi
Judskému. 18 Ale vzav Aza všecko stříbro i zlato, kteréž

pozůstalo v pokladích domu Hospodinova, a v pokladích
domu královského, dal je v ruce služebníků svých, a poslal
je král Aza k Benadadovi synu Tabremmon, syna Hezion,
králi Syrskému, kterýž bydlil v Damašku, řka: 19 Smlouva
jest mezi mnou a mezi tebou, mezi otcem mým a mezi
otcem tvým. Aj, teď posílám tobě dar, stříbro a zlato; jdi, zruš
smlouvu svou s Bázou králem Izraelským, ať odtrhne ode
mne. 20 I uposlechl Benadad krále Azy, a poslav knížata s
vojsky svými proti městům Izraelským, dobyl Jon a Dan,
též Abelbetmaachy, i všeho Ceneretu, a vší země Neftalím.
21 To když uslyšel Báza, přestal stavěti Ráma, a zůstal v
Tersa. 22 Tedy král Aza provolal po všem Judstvu, žádného
nevyměňuje. I pobrali to kamení z Ráma, i dříví jeho, z něhož
stavěl Báza, a vystavěl z toho král Aza Gabaa Beniaminovo
a Masfa. 23 Jiné pak všecky věci Azovy, i všecka síla jeho a
cokoli dělal, i jaká města vystavěl, zapsáno jest v knize o
králích Judských. Jen že v věku starosti své byl nemocný na
nohy. 24 I usnul Aza s otci svými, a pochován jest s nimi v
městě Davida otce svého. A kraloval místo něho Jozafat syn
jeho. 25 Nádab pak syn Jeroboámův, počal kralovati nad
Izraelem léta druhého Azy, krále Judského, a kraloval nad
Izraelem dvě létě. 26 A činil to, což zlého jest před očima
Hospodinovýma, chodě po cestě otce svého, v hříších jeho,
jimiž k hřešení přivodil lid Izraelský. 27 I činil mu úklady Báza
syn Achiášův z domu Izachar, a porazil ho Báza u Gebbeton,
kteréž bylo Filistinských. Nádab zajisté a všickni Izraelští
oblehli byli Gebbeton. 28 A tak zabil ho Báza léta třetího
Azy, krále Judského, a kraloval místo něho. 29 I stalo se,
když počal kralovati, že zahubil všecken dům Jeroboámův, a
nepozůstavil žádné duše z Jeroboáma, až je i vyhladil vedlé
řeči Hospodinovy, kterouž byl mluvil skrze služebníka svého
Achiáše Silonského, 30 Pro hříchy Jeroboámovy, jimiž hřešil,
a jimiž k hřešení přivodil lid Izraelský, pro dráždění jeho,
kterýmž dráždil Hospodina Boha Izraelského. 31 Jiné pak
věci Nádabovy a všecko, což činil, zapsáno jest v knize o
králích Izraelských. 32 Byla tedy válka mezi Azou, a mezi
Bázou králem Izraelským, po všecky dny jejich. 33 Léta
třetího Azy, krále Judského, kraloval Báza syn Achiášův nade
vším Izraelem v Tersa za čtyřmecítma let. 34 A činil to, což
zlého jest před Hospodinem, chodě po cestě Jeroboámově a
v hříších jeho, jimiž k hřešení přivodil Izraele.

16 Stala se pak řeč Hospodinova k Jéhu, synu Chanani,
proti Bázovi, řkoucí: 2 Proto že jsem tě vyzdvihl z
prachu, a postavil za vůdci lidu mého Izraelského, ty jsi
pak chodil po cestě Jeroboámově, a přivedls k hřešení lid
můj Izraelský, aby mne popouzeli hříchy svými: 3 Aj, já
vyhladím potomky Bázovy a potomky domu jeho, a učiním
domu tvému, jako domu Jeroboáma, syna Nebatova. 4
Toho, kdož z rodiny Bázovy umře v městě, psi žráti budou,
a kdož z nich umře na poli, ptáci nebeští jísti budou. 5
Jiné pak věci Bázovy a všecko, což činil, i síla jeho, o tom
zapsáno jest v knize o králích Izraelských. 6 Když pak usnul
Báza s otci svými, pochován jest v Tersa, a Ela syn jeho
kraloval místo něho. 7 A tak skrze Jéhu syna Chanani,
proroka, stala se řeč Hospodinova proti Bázovi a proti
domu jeho, i proti všemu zlému, kteréž činil před oblíčejem
Hospodinovým, popouzeje ho dílem rukou svých, že má býti
podobný domu Jeroboámovu, a proto že jej zabil. 8 Léta
dvadcátého šestého Azy, krále Judského, kraloval Ela syn
Bázův nad Izraelem v Tersa dvě létě. 9 I zprotivil se jemu
služebník jeho Zamri, hejtman nad polovicí vozů, když on v
Tersa kvasil a opilý byl v domě Arsy, vládaře města Tersa.
10 V tom Zamri přišed, ranil ho, a zabil jej léta dvadcátého
sedmého Azy krále Judského, a kraloval místo něho. 11
Když pak kraloval a seděl na stolici jeho, pobil všecken dům
Bázův, i příbuzné jeho, i přátely jeho, nepozůstaviv z něho
ani močícího na stěnu. 12 A tak vyhladil Zamri všecken
dům Bázův vedlé řeči Hospodinovy, kterouž byl mluvil proti
Bázovi skrze Jéhu proroka, 13 Pro všecky hříchy Bázovy, i
hříchy Ela syna jeho, kteříž hřešili, i v hříchy uvodili Izraele,
popouzejíce Hospodina Boha Izraelského marnostmi svými.
14 Jiné pak věci Ela a všecko, což činil, vypsáno jest v knize
o králích Izraelských. 15 Léta dvadcátého sedmého Azy,
krále Judského, kraloval Zamri v Tersa sedm dní, když lid
vojenský ležel proti Gebbeton Filistinských. 16 Nebo uslyšev
lid, kterýž byl v ležení, takové věci, že by se Zamri zprotivil
a že krále zabil, tedy všecken Izrael ustanovili sobě krále
Amri, hejtmana nad vojskem Izraelským toho času v vojště.
17 Protož táhl Amri a s ním všecken Izrael od Gebbeton,
a oblehli Tersu. 18 A když viděl Zamri, že již město jest
vzato, všed na palác domu královského, zapálil nad sebou
dům královský, i umřel, 19 Pro hříchy své, kterýmiž hřešil,
čině, což zlého jest před oblíčejem Hospodinovým, a chodě
po cestě Jeroboámově a v hříších jeho, kteréž páchal,
přivozuje k hřešení lid Izraelský. 20 Jiné pak věci Zamri i
jeho úkladové, kteréž činil, zapsáni jsou v knize o králích
Izraelských. 21 Tedy rozdělil se lid Izraelský na dvé. Polovice
lidu postoupilo po Tebni synu Ginet, aby ho učinili králem,
a druhá polovice postoupila po Amri. 22 Ale přemohl lid,
kterýž postoupil po Amri, lid ten, kterýž postoupil po Tebni
synu Ginet. I umřel Tebni, a kraloval Amri. 23 Léta třidcátého
prvního Azy, krále Judského, kraloval Amri nad Izraelem
dvanácte let. V Tersa kraloval šest let. 24 I koupil horu

Someron od Semera za dvě hřivny stříbra, a když vystavěl
tu horu, nazval jméno města toho, kteréž vzdělal, od jména
Semery, pána té hory, totiž Samaří. 25 Èinil pak Amri to, což
jest zlého před obličejem Hospodinovým; nýbrž horší věci
činil, než kdo ze všech, kteříž před ním byli. 26 Nebo chodil
po všeliké cestě Jeroboáma syna Nebatova, a ve všech
hříších jeho, kterýmiž přivodil k hřešení Izraele, popouzeje
Hospodina Boha Izraelského marnostmi svými. 27 Jiné pak
věci Amri i všecko, což činil, i síla jeho, kterouž prokazoval,
o tom zapsáno jest v knize o králích Izraelských. 28 I usnul
Amri s otci svými, a pochován jest v Samaří, a kraloval místo
něho Achab syn jeho. 29 Achab tedy syn Amri kraloval nad
Izraelem léta třidcátého osmého Azy, krále Judského, a
kraloval Achab syn Amri nad Izraelem v Samaří dvamecítma
let. 30 I činil Achab syn Amri před obličejem Hospodinovým
horší věci než kdo ze všech, kteříž před ním byli. 31 V
tom stalo se, (nebo málo mu to bylo, že chodil v hříších
Jeroboáma syna Nebatova), že sobě pojal ženu Jezábel
dceru Etbál, krále Sidonského, a odšed, sloužil Bálovi a
klaněl se jemu. 32 A vzdělal oltář Bálovi v chrámě Bálově,
kterýž byl ustavěl v Samaří. 33 Udělal také Achab i háj, a tak
přičinil toho, čím by popouzel Hospodina Boha Izraelského,
nade všecky jiné krále Izraelské, kteříž byli před ním. 34
Za dnů jeho Hiel Bethelský vystavěl Jericho. V Abiramovi
prvorozeném svém založil je, a v Segubovi nejmladším svém
postavil brány jeho, vedlé řeči Hospodinovy, kterouž byl
mluvil skrze Jozue syna Nun.

17 Tedy Eliáš Tesbitský, obyvatel Galádský, mluvil k
Achabovi: Živť jest Hospodin Bůh Izraelský, před jehož
oblíčejem stojím, že nebude těchto let rosy ani deště, jediné
vedlé řeči mé. 2 I stalo se slovo Hospodinovo k němu,
řkoucí: 3 Odejdi odsud a obrať se k východu, a skrej se u
potoka Karit, kterýž jest naproti Jordánu. 4 A budeš z toho
potoka píti, krkavcům pak jsem přikázal, aby tě tam krmili.
5 Kterýž odšed, učinil, jakž mu přikázal Hospodin. Nebo
odšed, usadil se při potoku Karit, kterýž byl proti Jordánu. 6
A krkavci přinášeli jemu chléb a maso každého jitra, též
chléb a maso každého večera, a z potoka pil. 7 Tedy po
přeběhnutí dnů některých vysechl ten potok, nebo nebylo
žádného deště v té zemi. 8 I stalo se slovo Hospodinovo k
němu, řkoucí: 9 Vstaň a jdi do Sarepty Sidonské, a buď tam.
Aj, přikázal jsem ženě vdově, aby tě živila. 10 Kterýž vstav,
šel do Sarepty, a přišel k bráně města, a aj, žena vdova
sbírala tu dříví. A zavolav jí, řekl: Medle, přines mi trochu
vody v nádobě, abych se napil. 11 A když šla, aby přinesla,
zavolal jí zase a řekl: Medle, přines mi také kousek chleba
v ruce své. 12 I odpověděla: Živť jest Hospodin Bůh tvůj,
žeť nemám žádného chleba, ani podpopelného, kromě hrsti
mouky v kbelíku a maličko oleje v nádobce, a aj, sbírám
dvě dřevě, abych šla a připravila to sobě a synu svému,
abychom snědouce to, za tím zemříti musili. 13 I řekl jí Eliáš:
Neboj se. Jdi a učiň, jakž jsi řekla, a však udělej mi prvé z
toho malý chléb podpopelný a přines mi; potom sobě a synu
svému uděláš. 14 Neboť toto praví Hospodin Bůh Izraelský:
Mouka z kbelíka toho nebude strávena, aniž oleje v nádobce
té ubude až do toho dne, když dá Hospodin déšť na zemi.
15 I šla a učinila vedlé řeči Eliášovy, a jedla ona i on i čeled
její až do těch dní. 16 Z kbelíka toho mouka nebyla strávena,
aniž oleje v nádobce ubylo, vedlé řeči Hospodinovy, kterouž
mluvil skrze Eliáše. 17 A když to přeběhlo, stalo se, že se
roznemohl syn ženy, paní toho domu, a byla nemoc jeho
velmi těžká, tak že nezůstalo v něm dýchání. 18 Protož
řekla Eliášovi: Co mně a tobě, muži Boží? Přišel jsi ke mně,
abys mi připomenul nepravost mou, a umořil syna mého?
19 Kterýž odpověděl jí: Dej sem syna svého. A vzav ho z
lůna jejího, vnesl jej na síň, kdež sám přebýval, a položil ho
na lůžko své. 20 Tedy volal k Hospodinu a řekl: Hospodine
Bože můj, také-liž s tou vdovou, u kteréž pohostinu jsem, tak
zle nakládáš, že jsi umořil syna jejího? 21 A roztáh se nad
dítětem po třikrát, zvolal k Hospodinu a řekl: Hospodine Bože
můj, prosím, nechť se navrátí duše dítěte tohoto do vnitřností
jeho. 22 I vyslyšel Hospodin hlas Eliášův, a navrátila se duše
dítěte do vnitřností jeho, i ožilo. 23 A vzav Eliáš dítě, snesl je
z síně do domu, a dal je matce jeho. I řekl Eliáš: Pohleď,
syn tvůj živ jest. 24 Tedy řekla žena Eliášovi: Jižť jsem nyní
poznala, že jsi muž Boží, a že řeč Hospodinova v ústech
tvých jest pravá.

18 Potom po mnohých dnech, po třetím tom létě, stalo
se slovo Hospodinovo k Eliášovi, řkoucí: Jdi, ukaž se
Achabovi, neboť dám déšť na zemi. 2 Odšel tedy Eliáš, aby
se ukázal Achabovi. Byl pak hlad veliký v Samaří. 3 I povolal
Achab Abdiáše, kterýž byl představen domu jeho. (Abdiáš
pak bál se Hospodina velmi. 4 Nebo když Jezábel mordovala
proroky Hospodinovy, vzal Abdiáš sto proroků a skryl je po
padesáti v jeskyni, a krmil je chlebem a vodou.) 5 A řekl
Achab Abdiášovi: Jdi skrze tu zemi ke všechněm studnicím
vod, a ke všechněm potokům, zdali bychom kde nalezli
trávu, abychom živé zachovali koně a mezky, a nezmořili
dobytka. 6 I rozdělili sobě zemi, kterouž by prošli. Achab šel
jednou cestou sám, Abdiáš také šel cestou druhou sám.
7 A když Abdiáš byl na cestě, aj, Eliáš potkal se s ním.
Kterýž když ho poznal, padl na tvář svou a řekl: Nejsi-liž

ty, pane můj, Eliáš? 8 Odpověděl jemu: Jsem. Jdi, pověz
pánu svému: Aj, Eliáš přišel. 9 Jemuž řekl: Což jsem zhřešil,
že služebníka svého vydati chceš v ruku Achabovu, aby
mne zamordoval? 10 Živť jest Hospodin Bůh tvůj, žeť není
národu ani království, kamž by neposlal pán můj hledati tě,
a když řekli, že tebe není, přísahy požádal od království
a národu, že tě nemohou nalezti. 11 A ty nyní pravíš: Jdi,
pověz pánu svému: Aj, Eliáš přišel. 12 I stalo by se, že
jakž bych odšel od tebe, tedy duch Hospodinův zanesl by
tě nevím kam, já pak jda, oznámil bych Achabovi, a když
by tě nenalezl, zabil by mne. Služebník zajisté tvůj bojí
se Hospodina od mladosti své. 13 Zdaliž není oznámeno
pánu mému, co jsem učinil, když Jezábel mordovala proroky
Hospodinovy, že jsem skryl z proroků Hospodinových sto
mužů, po padesáti mužích v jeskyni, a krmil jsem je chlebem
a vodou? 14 Ty pak nyní pravíš: Jdi, pověz pánu svému: Aj,
Eliáš přišel. A zamordujeť mne. 15 Odpověděl Eliáš: Živť
jest Hospodin zástupů, před jehož oblíčejem stojím, žeť se
jemu dnes ukáži. 16 A tak šel Abdiáš vstříc Achabovi, a
oznámil jemu. Pročež šel i Achab v cestu Eliášovi. 17 A když
uzřel Achab Eliáše, řekl Achab k němu: Zdaliž ty nejsi ten,
kterýž kormoutíš lid Izraelský? 18 Kterýž odpověděl: Játť
nekormoutím lidu Izraelského, ale ty a dům otce tvého, když
opouštíte přikázaní Hospodinova a následujete Bálů. 19
Protož nyní pošli a shromažďˇ ke mně všecken lid Izraelský
na horu Karmel, a proroků Bálových čtyři sta a padesáte, i
proroků toho háje čtyři sta, kteříž jedí z stolu Jezábel. 20
Obeslal tedy Achab všecky syny Izraelské, a shromáždil ty
proroky na horu Karmel. 21 A přistoupiv Eliáš ke všemu lidu,
řekl: I dokudž kulhati budete na obě straně? Jestližeť jest
Hospodin Bohem, následujtež ho; pakli jest Bál, jdětež za
ním. A neodpověděl jemu lid žádného slova. 22 Opět řekl
Eliáš lidu: Já sám toliko pozůstal jsem prorok Hospodinův,
proroků pak Bálových jest čtyři sta a padesáte mužů. 23
Nechť jsou nám dáni dva volkové, a ať vyberou sobě volka
jednoho, kteréhož nechť rozsekají na kusy a vkladou na
dříví, ale ohně ať nepodkládají. Játť také připravím volka
druhého, kteréhož vložím na dříví, a ohně nepodložím. 24
Tedy vzývejte jméno bohů vašich, já pak vzývati budu jméno
Hospodinovo, a budeť to, že Bůh, kterýž se ohlásí skrze
oheň, ten jest Bůh. A odpověděl všecken lid, řka: Dobráť jest
řeč tato. 25 I řekl Eliáš prorokům Bálovým: Vybeřte sobě
volka jednoho a připravte ho nejprvé, poněvadž jest vás více,
a vzývejte jméno bohů vašich, ale ohně nepodkládejte. 26 A
tak vzali volka, kteréhož jim dal, a připravili a vzývali jméno
Bálovo od jitra až do poledne, říkajíce: Ó Báli, uslyš nás. Ale
nebylo hlasu, ani kdo by odpověděl. I skákali u oltáře, kterýž
byli udělali. 27 Když pak bylo poledne, posmíval se jim Eliáš
a řekl: Křičte vysokým hlasem, poněvadž bůh jest. Neb snad
rozmlouvání má, neb jinou práci, neb jest na cestě, anebť
spí, ať procítí. 28 Takž křičeli hlasem velikým, a bodli se
vedlé obyčeje svého nožíky a špicemi, tak až se krví polívali.
29 I stalo se, když již bylo s poledne, že prorokovali až dotud,
když se obětuje obět suchá, ale nebylo žádného se ohlášení,
ani kdo by odpověděl, ani kdo by vyslyšel. 30 Zatím řekl
Eliáš všemu lidu: Přistuptež ke mně. I přistoupil všecken lid
k němu. Tedy opravil oltář Hospodinův, kterýž byl zbořený.
31 Nebo vzal Eliáš dvanácte kamenů, (vedlé počtu pokolení
synů Jákobových, k němuž se byla stala řeč Hospodinova,
že Izrael bude jméno jeho), 32 A vzdělal z těch kamenů
oltář ve jménu Hospodinovu; udělal také struhu vůkol oltáře
zšíří, co by mohl dvě míry obilé vsíti. 33 Narovnal i dříví, a
rozsekav volka na kusy, vkladl na dříví. 34 A řekl: Naplňte
čtyři stoudve vodou, a vylíte na obět zápalnou i na dříví. Řekl
opět: Učiňtež to po druhé. I učinili po druhé. Řekl ještě: Po
třetí učiňte. I učinili po třetí, 35 Tak že tekly vody okolo oltáře;
také i struhu naplnila voda. 36 Stalo se pak, když se obětuje
obět suchá, přistoupil Eliáš prorok a řekl: Hospodine Bože
Abrahamův, Izákův a Izraelův, nechť dnes poznají, že jsi ty
Bůh v Izraeli, a já služebník tvůj, a že jsem vedlé slova tvého
činil všecky věci tyto. 37 Vyslyš mne, Hospodine, vyslyš mne,
ať by poznal lid tento, že jsi ty, Hospodine, Bohem, když bys
obrátil srdce jejich zase. 38 V tom spadl oheň Hospodinův, a
spálil obět zápalnou, dříví i kamení i prsť; též vodu, kteráž
byla v struze, vypil. 39 Což když uzřel všecken ten lid, padli
na tváři své a řekli: Hospodinť jest Bohem, Hospodin jest
Bohem. 40 I řekl jim Eliáš: Zjímejte ty proroky Bálovy, žádný
ať z nich neujde. I zjímali je. Kteréž svedl Eliáš ku potoku
Číson, a tam je zmordoval. 41 Tedy řekl Eliáš Achabovi: Jdi,
pojez a napí se, nebo aj, zvuk velikého deště. 42 I jel Achab,
aby pojedl a napil se. Eliáš pak vstoupil na vrch Karmele, a
rozprostřel se na zemi a sklonil tvář svou k kolenům svým.
43 Potom řekl mládenci svému: Vystup nyní, a pohleďˇ tam k
moři. Kterýž vystoupiv, pohleděl a řekl: Nic není. Řekl opět:
Vrať se po sedmkrát. 44 I stalo se po sedmé, řekl: Aj, oblak
maličký jako dlaň člověčí vystupuje z moře. Ještě řekl: Jdi,
rci Achabovi: Zapřáhej a jeď, aby tě nezastihl déšť. 45 Stalo
se mezi tím, když se nebesa zamračila oblakem a větrem,
odkudž byl déšť veliký, že jel Achab a přišel do Jezreel. 46
Ruka pak Hospodinova byla s Eliášem, tak že přepásav
bedra svá, běžel před Achabem, až přišel do Jezreel.

19 Tedy oznámil Achab Jezábel všecko to, což učinil Eliáš,
a že naprosto všecky proroky její pobil mečem. 2 A

protož poslala Jezábel posla k Eliášovi, řkuci: Toto ať mi učiní
bohové a toto přidadí, jestliže v tuto hodinu zítra neučiním
tobě, jako ty kterému z nich. 3 Což když zvěděl, vstana,
odšel pro zachování života svého, a přišel do Bersabé, jenž
jest v Judstvu, kdež nechal mládence svého. 4 Sám pak šel
předce po poušti cestou dne jednoho, a přišed, usadil se
pod jedním jalovcem, a žádal sobě smrti a řekl: Jižť jest
dosti, ó Hospodine, vezmi duši mou, nebť nejsem lepší
otců svých. 5 I lehl a usnul pod tím jalovcem. A aj, v touž
chvíli anděl dotekl se ho a řekl jemu: Vstaň, pojez. 6 A když
pohleděl vůkol, a aj, u hlavy jeho chléb na uhlí pečený a číše
vody. I pojedl a napil se, a lehl zase. 7 Opět vrátiv se anděl
Hospodinův po druhé, dotekl se ho a řekl: Vstaň, pojez,
nebo velmi dlouhou máš cestu před sebou. 8 A vstav, jedl a
pil, a šel v síle pokrmu toho čtyřidceti dní a čtyřidceti nocí,
až na horu Boží Oréb. 9 Kdežto všed do jakési jeskyně,
nocoval tam. A aj, řeč Hospodinova k němu, a řekl jemu: Co
tu děláš, Eliáši? 10 Kterýž odpověděl: Velice jsem horlil pro
Hospodina Boha zástupů; nebo opustili smlouvu tvou synové
Izraelští, oltáře tvé zbořili a proroky tvé zmordovali mečem. I
zůstal jsem já sám, teď pak hledají života mého, aby mi jej
odjali. 11 Řekl Bůh: Vyjdi a stůj na hoře před Hospodinem.
A aj, Hospodin šel tudy, a vítr veliký a silný, podvracující
hory a rozrážející skály před Hospodinem, ale nebyl v tom
větru Hospodin. Za tím pak větrem země třesení, ale nebyl v
tom třesení Hospodin. 12 A za třesením oheň, ale nebyl v
ohni Hospodin. A za ohněm hlas tichý a temný. 13 Což když
uslyšel Eliáš, zavinul tvář svou pláštěm svým, a vyšed, stál u
dveří jeskyně, a aj, hlas k němu, řkoucí: Co tu děláš, Eliáši?
14 Kterýž odpověděl: Náramně horlil jsem pro Hospodina
Boha zástupů; nebo opustili smlouvu tvou synové Izraelští,
oltáře tvé zbořili, a proroky tvé pomordovali mečem. I zůstal
jsem já sám, teď pak hledají života mého, aby mi jej odjali.
15 Ale Hospodin řekl jemu: Jdi, navrať se cestou svou k
Damašské poušti, kdežto přijda, pomažeš Hazaele za krále
nad Syrií. 16 Jéhu také syna Namsi pomažeš za krále nad
Izraelem, a Elizea syna Safatova z Abelmehula pomažeš
za proroka místo sebe. 17 I stane se, že toho, kdož by
ušel meče Hazaelova, zamorduje Jéhu, a toho, kdož by
ušel meče Jéhu, zamorduje Elizeus. 18 Zachovalť jsem pak
v Izraeli sedm tisíců, jichžto všech kolena neskláněla se
Bálovi, a jichžto všech ústa nelíbala ho. 19 A tak odšed
odtud, nalezl Elizea syna Safatova, an oře, a dvanáctero
spřežení před ním, sám také byl při dvanáctém. A jda mimo
něj Eliáš, uvrhl plášť svůj na něj. 20 Kterýž zanechav volů,
běžel za Eliášem a řekl: Prosím, nechť políbím otce svého a
matky své, i půjdu za tebou. Jemuž řekl: Jdi, vrať se zase,
nebo vidíš, coť jsem učinil. 21 Navrátil se tedy od něho, a
vzav pár volů, zabil je a dřívím z pluhu uvařil maso jejich,
kteréž dal lidu, i jedli. A vstav, šel za Eliášem a přisluhoval
jemu.

20 Tedy Benadad král Syrský, shromáždiv všecka vojska
svá, a maje s sebou třidceti a dva krále, též koně i
vozy, vytáhl a oblehl Samaří a dobýval ho. 2 I poslal posly k
Achabovi králi Izraelskému do města, 3 A vzkázal jemu:
Takto praví Benadad: Stříbro tvé a zlato tvé mé jest, též
ženy tvé i synové tvoji nejzdárnější moji jsou. 4 I odpověděl
král Izraelský a řekl: Vedlé řeči tvé, pane můj králi, tvůj jsem
i všecko, což mám. 5 Opět navrátivše se poslové, řekli:
Takto praví Benadad: Poslal jsem k tobě, ať by řekli: Stříbro
své a zlato své, ženy své i syny své dáš mi. 6 Ale však o
tomto čase zítra pošli služebníky své k tobě, aby přehledali
dům tvůj i domy služebníků tvých, a oniť všecko, cožkoli
máš nejlepšího, vezmouce v ruce své, poberou. 7 A tak
povolav král Izraelský všech starších země té, řekl: Posuďte
medle, a vizte, jakť ten zlého hledá; nebo poslal ke mně pro
ženy mé a pro syny mé, též pro stříbro mé i pro zlato mé, a
neodepřel jsem jemu. 8 I řekli jemu všickni starší a všecken
lid: Neposlouchejž ho, ani mu povoluj. 9 Protož odpověděl
poslům Benadadovým: Povězte pánu mému králi: Všecko
to, o čež jsi poslal k služebníku svému prvé, učiním, ale
této věci učiniti nemohu. Takž odešli poslové, a donesli mu
tu odpověd. 10 Ještě poslal k němu Benadad a řekl: Toto
ať mi učiní bohové a toto ať přidadí, dostane-li se prachu
Samařského do hrstí všeho lidu, kterýž jest se mnou. 11 Zase
odpověděl král Izraelský a řekl: Povězte, ať se nechlubí ten,
kterýž se strojí do zbroje, jako ten, kterýž svláčí zbroj. 12 I
stalo se, když uslyšel tu řeč, (nebo pil on i králové v staních),
že řekl služebníkům svým: Přitrhněte. I přitrhli k městu. 13
A hle, prorok nějaký přišed k Achabovi králi Izraelskému,
řekl: Toto praví Hospodin: Zdaliž jsi neviděl všeho množství
tohoto velikého? Hle, já dám je dnes v ruku tvou, abys
poznal, že já jsem Hospodin. 14 A když řekl Achab: Skrze
koho? odpověděl on: Tak praví Hospodin: Skrze služebníky
knížat krajů. Řekl ještě: Kdo svede tu bitvu? Odpověděl:
Ty. 15 A protož sečtl služebníky knížat krajů, jichž bylo dvě
stě třidceti a dva; po nich sečtl i všecken lid všech synů
Izraelských, sedm tisíců. 16 I vytáhli o poledni. Benadad pak
pil a ožral se v staních, on i třidceti a dva králové pomocníci
jeho. 17 A tak vytáhli služebníci knížat krajů nejprvé. I poslal
Benadad, (když mu pověděli, řkouce: Muži vytáhli z Samaří),
18 A řekl: Buď že vytáhli o pokoj, zjímejte je živé, buď že k
bitvě vytáhli, zjímejte je živé. 19 Tak, pravím, vytáhli z města

ti služebníci knížat krajů, a vojsko za nimi táhlo. 20 A porazili
jeden každý muže svého, tak že utíkali Syrští, Izraelští pak
honili je. Ale Benadad král Syrský utekl na koni s jízdnými.
21 Potom vytáhl král Izraelský, a pobil koně i vozy zkazil, a
tak porazil Syrské ranou velikou. 22 Opět přišel prorok ten k
králi Izraelskému, a řekl jemu: Jdiž, zmužile se měj a věz i
viz, co bys měl činiti; nebo zase po roce král Syrský vytáhne
proti tobě. 23 Tedy služebníci krále Syrského řekli jemu:
Bohové hor jsouť bohové jejich, protož nás přemohli; ale
bojujme proti nim na rovinách, zvíš, nepřemůžeme-li jich.
24 Protož učiň toto: Odbuďtěch králů, jednoho každého z
místa jeho, a postav vývody místo nich. 25 Ty pak sečti sobě
vojsko z svých jako vojsko oněch, kteříž padli, a koně jako
ony koně, a vozy jako ony vozy; i budeme bojovati proti nim
na rovinách, a zvíš, nepřemůžeme-liť jich. I uposlechl hlasu
jejich a učinil tak. 26 I stalo se po roce, že sečtl Benadad
Syrské a vytáhl do Afeku, aby bojoval proti Izraelovi. 27
Izraelští také sečteni jsou, a opatřivše se stravou, vytáhli jim
v cestu. I položili se Izraelští proti nim jako dvě malá stáda
koz, Syrští pak přikryli tu zemi. 28 V tom přišel týž muž Boží,
a mluvil králi Izraelskému a řekl: Takto praví Hospodin: Proto
že pravili Syrští: Bohem hor jest Hospodin a ne Bohem rovin,
dám všecko množství toto veliké v ruce tvé, abyste věděli,
že já jsem Hospodin. 29 A tak leželi oni proti nim za sedm
dní; i stalo se dne sedmého, že svedli bitvu. I porazili synové
Izraelští z Syrských sto tisíc pěších dne jednoho. 30 Jiní pak
zutíkali do města Afeku, kdež padla zed na dvadceti a sedm
tisíc mužů, kteříž byli pozůstali. Ale Benadad utíkaje, přišel
do města, do nejtajnějšího pokoje. 31 I řekli jemu služebníci
jeho: Aj, toto jsme slýchali, že králové domu Izraelského jsou
králové milosrdní. Medle, nechť vezmeme pytle na bedra svá
a provazy na hlavy své, a vejdeme k králi Izraelskému; snad
při životu zachová tebe. 32 A protož přepásali pytli bedra
svá, a provazy vzali na hlavy své, a přišli k králi Izraelskému
a řekli: Služebník tvůj Benadad praví: Prosím, nechť jsem
zachován při životu. Kterýž řekl: Což jest ještě živ? Bratr
tě můj. 33 Muži pak ti soudíc to za dobré znamení, rychle
chytili ta slova od něho a řekli: Bratrť jest tvůj Benadad. I
řekl: Jděte, přiveďte ho sem. Takž vyšel k němu Benadad, i
kázal mu vstoupiti na svůj vůz. 34 Tedy řekl jemu Benadad:
Města, kteráž otec můj pobral otci tvému, navrátímť, a ulice
zděláš sobě v Damašku, jako byl udělal otec můj v Samaří. I
odpověděl: Já vedlé smlouvy této propustím tě. A tak učinil
s ním smlouvu a propustil ho. 35 Muž pak nějaký z synů
prorockých řekl bližnímu svému z rozkazu Božího: Ubí mne
medle. Ale muž ten nechtěl ho bíti. 36 Kterýž řekl jemu: Proto
že jsi neuposlechl hlasu Hospodinova, aj teď, když půjdeš
ode mne, udáví tě lev. A když šel od něho, trefil na něj lev a
udávil ho. 37 Opět nalezl muže druhého, jemuž řekl: Medle,
ubí mne. Kterýž ubil ho velice a ranil. 38 I odšed prorok ten,
postavil se králi v cestě, a změnil se, zavěsiv sobě oči. 39 A
když král pomíjel, zvolal na něj a řekl: Služebník tvůj vyšel
do bitvy, a hle, jeden odšed, přivedl ke mně muže a řekl:
Ostříhej toho muže, jestliže se pak ztratí, budeť život tvůj
za život jeho, aneb centnéř stříbra položíš. 40 V tom když
služebník tvůj toho i onoho hleděl, tožť se ztratil. Pročež
řekl jemu král Izraelský: Takový buďsoud tvůj, jakýž jsi sám
vypověděl. 41 Tedy rychle odhradil tvář svou, a poznal ho
král Izraelský, že by z proroků byl. 42 I řekl jemu: Takto
praví Hospodin: Poněvadž jsi z ruky pustil muže k smrti
odsouzeného, budeť život tvůj za život jeho, a lid tvůj za lid
jeho. 43 Protož odjel král Izraelský do domu svého, smutný
jsa a hněvaje se, a přišel do Samaří.

21 Stalo se pak po těch věcech, měl Nábot Jezreelský
vinici, kteráž byla v Jezreel podlé paláce Achaba krále
Samařského. 2 I mluvil Achab k Nábotovi, řka: Dej mi vinici
svou, ať ji mám místo zahrady k zelinám, poněvadž jest
blízko podlé domu mého, a dámť za ni vinici lepší, než ta jest,
aneb jestližeť se vidí, dámť stříbra cenu její. 3 Odpověděl
Nábot Achabovi: Nedejž mi toho Hospodin, abych měl dáti
dědictví otců mých tobě. 4 Tedy přišel Achab do domu
svého, smutný jsa a hněvaje se pro řeč, kterouž mluvil jemu
Nábot Jezreelský, řka: Nedám tobě dědictví otců svých. I
lehl na lůžko své, a odvrátiv tvář svou, ani chleba nejedl. 5 V
tom přišedši k němu Jezábel žena jeho, řekla jemu: Proč
tak smutný jest duch tvůj, že ani nejíš chleba? 6 Kterýž
odpověděl jí: Proto že jsem mluvil s Nábotem Jezreelským,
a řekl jsem jemu: Dej mi vinici svou za peníze, aneb jestliže
raději chceš, dámť jinou vinici za ni. On pak odpověděl:
Nedám tobě své vinice. 7 I řekla mu Jezábel žena jeho:
Takliž bys ty nyní spravoval království Izraelské? Vstaň,
pojez chleba a buďdobré mysli, já tobě dám vinici Nábota
Jezreelského. 8 Zatím napsala list jménem Achabovým,
kterýž zapečetila jeho pečetí, a poslala ten list k starším
a předním města jeho, spoluobyvatelům Nábotovým. 9
Napsala pak v tom listu takto: Vyhlaste půst, a posaďte
Nábota mezi předními z lidu, 10 A postavte dva muže
nešlechetné proti němu, kteříž by svědčili na něj, řkouce:
Zlořečil jsi Bohu a králi. Potom vyveďte ho a ukamenujte jej,
ať umře. 11 Učinili tedy muži města toho, starší a přední,
kteříž bydlili v městě jeho, jakž rozkázala jim Jezábel, tak
jakž psáno bylo v listu, kterýž jim byla poslala. 12 Vyhlásili
půst, a posadili Nábota mezi předními z lidu. 13 Potom přišli ti

dva muži nešlechetní, a posadivše se naproti němu, svědčili
proti němu muži ti nešlechetní, proti Nábotovi před lidem,
řkouce: Zlořečil Nábot Bohu a králi. I vyvedli ho za město a
kamenovali jej, až umřel. 14 A poslali k Jezábel, řkouce:
Ukamenovánť jest Nábot a umřel. 15 I stalo se, jakž uslyšela
Jezábel, že by ukamenován byl Nábot, a že by umřel,
řekla Achabovi: Vstaň, vládni vinicí Nábota Jezreelského,
kteréžť nechtěl dáti za peníze; neboť není živ Nábot, ale
umřel. 16 A tak uslyšev Achab, že by umřel Nábot, vstal, aby
šel do vinice Nábota Jezreelského, a aby ji ujal. 17 Tedy
stala se řeč Hospodinova k Eliášovi Tesbitskému, řkoucí:
18 Vstana, vyjdi vstříc Achabovi králi Izraelskému, kterýž
bydlí v Samaří, a hle, jest na vinici Nábotově, do níž všel,
aby ji ujal. 19 A mluviti budeš k němu těmito slovy: Takto
praví Hospodin: Zdaliž jsi nezabil, ano sobě i nepřivlastnil?
Mluv tedy k němu, řka: Takto praví Hospodin: Proto že lízali
psi krev Nábotovu, i tvou krev také lízati budou. 20 I řekl
Achab Eliášovi: Což jsi mne našel, nepříteli můj? Kterýž
odpověděl: Našel, nebo jsi prodal se, abys činil to, což
zlého jest před oblíčejem Hospodinovým. 21 Aj, já uvedu
na tebe zlé, a odejmu potomky tvé, a vyplením z domu
Achabova močícího na stěnu, i zajatého i zanechaného v
Izraeli. 22 A učiním s domem tvým jako s domem Jeroboáma
syna Nebatova, a jako s domem Bázy syna Achiášova,
pro zdráždění, kterýmž jsi mne popudil, a že jsi k hřešení
přivodil Izraele. 23 Ano i proti Jezábel mluvil Hospodin, řka:
Psi žráti budou Jezábel mezi zdmi Jezreelskými. 24 Toho,
kdož umře z domu Achabova v městě, psi žráti budou,
a kdož umře na poli, ptáci nebeští jísti budou. 25 Nebo
nebylo podobného Achabovi, kterýž by se prodal, aby činil
to, což zlého jest před oblíčejem Hospodinovým, proto že ho
ponoukala Jezábel žena jeho. 26 Dopouštěl se zajisté věcí
velmi ohavných, následuje modl vedlé všeho toho, čehož se
dopouštěli Amorejští, kteréž vyplénil Hospodin od tváři synů
Izraelských. 27 I stalo se, když uslyšel Achab slova tato, že
roztrhl roucho své, a vzav žíni na tělo své, postil se a léhal
na pytli, a chodil krotce. 28 Tedy stala se řeč Hospodinova
k Eliášovi Tesbitskému, řkoucí: 29 Viděl-lis, jak se ponížil
Achab před tváří mou? Poněvadž se tak ponížil před tváří
mou, neuvedu toho zlého za dnů jeho, ale za dnů syna jeho
uvedu to zlé na dům jeho.

22 Nebylo pak za tři léta války mezi Syrskými a Izraelskými.
2 I stalo se léta třetího, přijel Jozafat král Judský k králi
Izraelskému. 3 Mluvil pak byl král Izraelský služebníkům
svým: Víte-li, že naše bylo Rámot Galád, a my zanedbáváme
vzíti ho zase z moci krále Syrského? 4 Pročež řekl Jozafatovi:
Potáhneš-li se mnou na vojnu proti Rámot Galád? Odpověděl
Jozafat králi Izraelskému: Jako jsem já, tak jsi ty, jako lid
můj, tak lid tvůj, jako koni moji, tak koni tvoji. 5 Řekl také
Jozafat králi Izraelskému: Vzeptej se dnes medle na slovo
Hospodinovo. 6 I shromáždil král Izraelský proroků okolo
čtyř set mužů a řekl jim: Mám-li táhnouti na vojnu proti
Rámot Galád, či tak nechati? I řekli: Táhni, nebo dá je
Pán v ruku krále. 7 Tedy řekl Jozafat: Což není zde již
žádného proroka Hospodinova, abychom se ho zeptali? 8
Na to řekl král Izraelský Jozafatovi: Ještěť jest muž jeden,
skrze něhož bychom se mohli poraditi s Hospodinem, ale já
ho nenávidím, proto že mi dobrého neprorokuje, než zlé,
Micheáš syn Jemlův. Ale Jozafat řekl: Nechť tak nemluví
král. 9 Protož povolav král Izraelský komorníka jednoho,
řekl: Přiveď sem rychle Micheáše syna Jemlova. 10 (Mezi
tím král Izraelský a Jozafat král Judský, jeden každý na
stolici své, odění jsouce rouchem, seděli v placu u vrat
brány Samařské, a všickni proroci prorokovali před nimi. 11
Sedechiáš pak syn Kenanův udělal sobě byl rohy železné
a řekl: Takto praví Hospodin: Těmito trkati budeš Syrské,
dokudž nepohubíš jich. 12 Takž podobně i jiní všickni proroci
prorokovali, řkouce: Jeď do Rámot Galád, a šťastněť se
povede; nebo dá je Hospodin v ruku královu.) 13 V tom posel
ten, kterýž šel, aby zavolal Micheáše, mluvil jemu, řka: Aj,
nyní slova proroků jedněmi ústy předpovídají dobré věci králi.
Medle, buď řeč tvá jako řeč kterého z nich, a mluv dobré
věci. 14 Tedy řekl Micheáš: Živť jest Hospodin, že což mi koli
řekne Hospodin, to mluviti budu. 15 A když přišel k králi,
řekl jemu král: Micheáši, máme-li jeti na vojnu proti Rámot
Galád, či tak nechati? Kterýž řekl jemu: Jeď a šťastněť se
povede, nebo dá je Hospodin v ruku krále. 16 I řekl jemu král:
I kolikrátž tě mám přísahou zavazovati, abys mi nemluvil
než pravdu ve jménu Hospodinovu? 17 Protož řekl: Viděl
jsem všecken lid Izraelský rozptýlený po horách jako ovce,
kteréž nemají pastýře; nebo řekl Hospodin: Nemají pána tito,
navrať se jeden každý do domu svého v pokoji. 18 I řekl
král Izraelský Jozafatovi: Zdaližť jsem neřekl, že mi nebude
prorokovati dobrého, ale zlé? 19 Řekl dále: Z té příčiny slyš
slovo Hospodinovo: Viděl jsem Hospodina sedícího na stolici
své, a všecko vojsko nebeské stojící po pravici jeho i po
levici jeho. 20 I řekl Hospodin: Kdo oklamá Achaba, aby
vytáhl a padl u Rámot Galád? A když pravil ten toto, a jiný
pravil jiné, 21 Tožť vyšel jakýsi duch, a postaviv se před
Hospodinem, řekl: Já ho oklamám. Hospodin pak řekl jemu:
Jakým způsobem? 22 Odpověděl: Vyjdu a budu duchem
lživým v ústech všech proroků jeho. Kterýžto řekl: Oklamáš
a dovedeš toho; vyjdiž a učiň tak. 23 Protož, aj, jižtě dal

Hospodin ducha lživého v ústa všech proroků tvých těchto,
ješto však Hospodin mluvil zlé proti tobě. 24 Tedy přistoupiv
Sedechiáš syn Kenanův, dal Micheášovi poliček a řekl:
Kudyže odšel duch Hospodinův ode mne, aby mluvil tobě?
25 Odpověděl Micheáš: Aj, uzříš v ten den, když vejdeš do
nejtajnějšího pokoje, abys se skryl. 26 I řekl král Izraelský:
Jmi Micheáše, a doveď ho k Amonovi knížeti města, a k
Joasovi synu královu. 27 A řekneš: Takto praví král: Dejte
tohoto do žaláře, a dávejte mu jísti maličko chleba a maličko
vody, dokudž se nenavrátím v pokoji. 28 Ale Micheáš řekl:
Jestliže ty se navrátíš v pokoji, tedyť nemluvil skrze mne
Hospodin. Přes to řekl: Slyštež to všickni lidé! 29 A tak táhl
král Izraelský, a Jozafat král Judský proti Rámot Galád. 30 I
řekl král Izraelský Jozafatovi: Změním já se, když půjdu k
bitvě, ale ty oblec se v roucho své. I změnil se král Izraelský
a jel k bitvě. 31 Král pak Syrský přikázal třidcíti dvěma svým
hejtmanům nad vozy, a řekl: Nebojujte proti malému ani proti
velikému, než proti samému králi Izraelskému. 32 I stalo
se, když uzřeli hejtmané nad vozy Jozafata, řekli: Jistě král
Izraelský jest. I obrátili se proti němu, aby bojovali. Tedy
zkřikl Jozafat. 33 V tom když uzřeli hejtmané nad vozy, že on
není král Izraelský, obrátili se od něho. 34 Muž pak jeden
střelil z lučiště náhodou, a postřelil krále Izraelského, kdež
se pancíř spojuje. Pročež řekl vozkovi svému: Obrať se a
vyvez mne z vojska, nebo jsem nemocen. 35 I rozmohla se
bitva v ten den. Král pak stál na voze proti Syrským; potom
umřel u večer, a tekla krev z rány do vozu. 36 I volal biřic
po vojště, když již slunce zapadlo, řka: Jeden každý do
města svého, a jeden každý do země své navrať se. 37
Umřel tedy král a dovezen jest do Samaří, i pochovali ho v
Samaří. 38 A když pohřížen byl vůz v rybníku Samařském,
střebali psi krev jeho, též když umývali zbroj jeho, vedlé řeči
Hospodinovy, kterouž byl mluvil. 39 Jiné pak věci Achabovy,
a cožkoli činil, i jaký dům z kostí slonových vystavěl, i všecka
města, kteráž vzdělal, o tom zapsáno jest v knize o králích
Izraelských. 40 A tak usnul Achab s otci svými, a kraloval
Ochoziáš syn jeho místo něho. 41 Jozafat pak syn Azy počal
kralovati nad Judou léta čtvrtého Achaba, krále Izraelského.
42 A byl Jozafat ve třidcíti pěti letech, když počal kralovati,
a dvadceti pět let kraloval nad Jeruzalémem, jehož matky
jméno bylo Azuba, dcera Silchi. 43 I chodil po vší cestě
Azy otce svého, aniž se od ní uchýlil, čině, což dobrého
bylo před oblíčejem Hospodinovým. Toliko poněvadž výsostí
nezkazili, ještě lid obětoval a kadil na těch výsostech. 44
Všel také v pokoj král Jozafat s králem Izraelským. 45 Jiné
pak věci Jozafatovy, i síla jeho, kterouž prokazoval a kterouž
bojoval, zapsány jsou v knize o králích Judských. 46 Ten
ostatky ohyzdných sodomářů, kteříž ještě pozůstali za dnů
Azy otce jeho, vyplénil z země. 47 Tehdáž nebylo žádného
krále v zemi Idumejské, hejtmana měli místo krále. 48 I
nadělal Jozafat lodí mořských, aby jeli do Ofir pro zlato. Ale
nejeli, nebo polámaly se lodí v Aziongaber. 49 Řekl byl také
Ochoziáš syn Achabův Jozafatovi: Nechť jedou služebníci
moji s služebníky tvými na lodech. Ale Jozafat nechtěl. 50 I
usnul Jozafat s otci svými, a pochován jest s otci svými v
městě Davida otce svého; kraloval pak Joram syn jeho místo
něho. 51 Ochoziáš syn Achabův počal kralovati nad Izraelem
v Samaří, léta sedmnáctého Jozafata krále Judského, a
kraloval nad Izraelem dvě létě. 52 Nebo činil zlé věci před
oblíčejem Hospodinovým, a chodil po cestě otce svého a
po cestě matky své, i po cestě Jeroboáma syna Nebatova,
kterýž přivodil k hřešení lid Izraelský. 53 Sloužil také Bálovi
a klaněl se jemu, čímž popudil k hněvu Hospodina Boha
Izraelského vedlé toho všeho, což činil otec jeho.

2 Královská

1 V tom zprotivil se Moáb Izraelovi po smrti Achabově. **2** A
Ochoziáš spadl skrze mříži paláce svého letního, kterýž
byl v Samaří, a stonal. I poslal posly, řka jim: Jděte, pilně
se ptejte Belzebuba, boha Akaron, povstanu-li z nemoci
této? **3** Ale anděl Hospodinův řekl Eliášovi Tesbitskému:
Vstana, jdi vstříc poslům krále Samařského a mluv k nim:
Zdali není Boha v Izraeli, že jdete dotazovati se Belzebuba,
boha Akaron? **4** Protož takto praví Hospodin: S ložce, na
kterémžs se složil, nesejdeš, ale jistotně umřeš. I odšel
Eliáš. **5** A když se navrátili poslové k němu, řekl jim: Pročež
jste se zase vrátili? **6** Odpověděli jemu: Muž nějaký vyšel
nám v cestu a řekl nám: Jděte, navraťte se k králi, kterýž vás
poslal, a rcete jemu: Takto praví Hospodin: Zdali není Boha
v Izraeli, že ty posíláš tázati se Belzebuba, boha Akaron?
Protož s ložce, na kterémžs se složil, nesejdeš, ale jistotně
umřeš. **7** I řekl jim: Jaký jest způsob muže toho, kterýž
vám vstříc vyšel a mluvil vám ty řeči? **8** Kteříž odpověděli
jemu: Jest člověk chlupatý, a pasem koženým přepásán
na bedrách svých. Tedy řekl: Eliáš Tesbitský jest. **9** Protož
poslal pro něj padesátníka s padesáti jeho. Kterýž šel k
němu, a aj, seděl na vrchu hory. I řekl jemu: Muži Boží,
král rozkázal, abys sstoupil dolů. **10** Odpovídaje Eliáš, řekl
padesátníku: Jestliže jsem muž Boží, nechť sstoupí oheň
s nebe, a sžíře tě i tvých padesát. A tak sstoupil oheň s
nebe, a sežral jej i padesát jeho. **11** Opět poslal k němu
král padesátníka jiného s padesáti jeho. Kterýž mluvil a řekl
jemu: Muži Boží, takto rozkázal král: Rychle sstup dolů. **12** I
odpověděl Eliáš a řekl jim: Jestliže jsem muž Boží, nechť
sstoupí oheň s nebe, a sžíře tě i tvých padesát. A tak sstoupil
oheň Boží s nebe, a sežral jej i padesát jeho. **13** Ještě poslal
padesátníka třetího s padesáti jeho. Pročež vstoupiv, přišel
ten třetí padesátník, a klekl na kolena svá před Eliášem,
a prose ho pokorně, řekl jemu: Muži Boží, prosím, nechť
jest drahá duše má i duše služebníků tvých padesáti těchto
před očima tvýma. **14** Aj, oheň sstoupiv s nebe, sežral dva
první padesátníky s padesáti jejich, ale nyní nechť jest drahá
duše má před očima tvýma. **15** Řekl pak anděl Hospodinův
Eliášovi: Sstup s ním, neboj se nic tváři jeho. Tedy vstav,
šel s ním k králi. **16** A mluvil jemu: Takto praví Hospodin:
Proto že jsi poslal posly tázati se Belzebuba, boha Akaron,
(jako by nebylo Boha v Izraeli, abys se tázal slova jeho),
protož s ložce, na kterémžs se složil, nesejdeš, ale jistotně
umřeš. **17** I umřel podlé řeči Hospodinovy, kterouž mluvil
Eliáš, a kraloval Joram místo něho léta druhého Jehorama
syna Jozafatova, krále Judského; nebo on neměl syna. **18** O
jiných pak věcech Ochoziášových, kteréž činil, zapsáno jest
v knize o králích Izraelských.

2 Stalo se potom, když měl již vzíti Hospodin Eliáše u
vichru do nebe, že vyšel Eliáš s Elizeem z Galgala. **2** I
řekl Eliáš Elizeovi: Medle, poseď tuto, nebo Hospodin poslal
mne až do Bethel. Jemuž řekl Elizeus: Živť jest Hospodin, a
živať jest duše tvá, žeť se tebe nespustím. I přišli do Bethel.
3 Tedy vyšli synové proročtí, kteříž byli v Bethel, k Elizeovi
a řekli jemu: Víš-liž, že dnes Hospodin vezme pána tvého
od tebe? Kterýž odpověděl: A já vím, mlčte. **4** Opět řekl
jemu Eliáš: Elizee, medle poseď tuto, nebo Hospodin poslal
mne do Jericha. Kterýž odpověděl: Živť jest Hospodin, a
živať jest duše tvá, žeť se tebe nespustím. I přišli do Jericha.
5 Přistoupivše pak synové proročtí, kteříž byli v Jerichu, k
Elizeovi, řekli jemu: Víš-liž, že dnes vezme Hospodin pána
tvého od tebe? I řekl: A já vím, mlčte. **6** Řekl mu ještě Eliáš:
Poseď medle tuto, nebo Hospodin poslal mne k Jordánu.
Kterýž odpověděl: Živť jest Hospodin, a živať jest duše tvá,
žeť se tebe nespustím. Šli tedy oba. **7** Padesáte pak mužů z
synů prorockých šli, a postavili se naproti zdaleka, ale oni
oba zastavili se u Jordánu. **8** A vzav Eliáš plášť svůj, svinul
jej a udeřil na vodu. I rozdělila se sem i tam, tak že přešli oba
po suše. **9** V tom když přešli, řekl Eliáš Elizeovi: Žádej sobě,
co chceš, prvé než vzat budu od tebe. I řekl Elizeus: Nechť
jest, prosím, dvojnásobní díl ducha tvého na mně. **10** Jemuž
řekl: Nesnadnés věci požádal, a však jestliže uzříš mne,
když budu vzat od tebe, stanеť se tak; pakli nic, nestane se.
11 Takž stalo se, že když předce jdouce, rozmlouvali, aj, vůz
ohnivý a koni ohniví rozdělili je na různo. I vstoupil Eliáš u
vichru do nebe. **12** To vida Elizeus, volal: Otče můj, otče
můj! Vozové Izraelští i jezdci jeho! A neviděl ho více. Potom
uchopiv roucho své, roztrhl je na dva kusy. **13** A zdvih plášť
Eliášův, kterýž byl spadl s něho, navrátil se a stál na břehu
Jordánském. **14** Tedy vzav plášť Eliášův, kterýž byl spadl s
něho, udeřil na vodu a řekl: Kdež jest Hospodin Bůh Eliášův
i on sám? A udeřil, pravím, na vodu, kteráž rozstoupila se
sem i tam. I přešel Elizeus. **15** Což vidouce synové proročtí
z Jericha, naproti stojíce, řekli: Odpočinul duch Eliášův na
Elizeovi. I šli proti němu a poklonili se mu až k zemi. **16** A
řekli jemu: Aj, nyní jest s služebníky tvými padesáte mužů
silných, medle nechť jdou a hledají pána tvého. Snad ho
zanesl duch Hospodinův, a povrhl jej na některé hoře aneb
v některém údolí. Kterýž řekl: Neposílejte. **17** Ale když na
něj vždy dotírali, tak že mu to obtížné bylo, řekl: Pošlete. I
poslali padesáte mužů, a hledajíce za tři dni, nenalezli ho.
18 A když se k němu navrátili, (on pak bydlil v Jerichu), řekl

jim: Zdaliž jsem vám neřekl: Nechoďte? 19 Muži pak města
toho řekli Elizeovi: Hle, nyní byt v městě tomto jest výborný,
jakož, pane můj, vidíš, ale vody jsou zlé a země neúrodná.
20 Tedy řekl: Přineste mi nádobu novou, a dejte do ní soli. I
přinesli mu. 21 A vyšed k pramenu těch vod, vsypal tam sůl
a řekl: Takto praví Hospodin: Uzdravuji vody tyto; nebudeť
více odtud smrti, ani nedochůdčete. 22 A tak uzdraveny jsou
ty vody až do dnešního dne, vedlé řeči Elizeovy, kterouž byl
mluvil. 23 Potom šel odtud do Bethel. A když šel cestou,
pacholata malá vyšedše z města, posmívali se jemu, říkajíce:
Jdi lysý, jdi lysý! 24 Kterýž ohlédna se, uzřel je a zlořečil jim
ve jménu Hospodinovu. Protož vyskočivše dvě nedvědice z
lesa, roztrhaly z nich čtyřidcatero a dvé dětí. 25 I šel odtud
na horu Karmel, odkudž navrátil se do Samaří.

3 Joram pak syn Achabův počal kralovati nad Izraelem
v Samaří léta osmnáctého Jozafata krále Judského, a
kraloval dvanácte let. 2 A činil to, což jest zlého před očima
Hospodinovýma, ač ne tak jako otec jeho a jako matka
jeho; nebo odjal modly Bál, kterýchž byl nadělal otec jeho.
3 A však v hříších Jeroboáma syna Nebatova, kterýž k
hřešení přivodil Izraele, vždy vězel, a neodstoupil od nich. 4
Mésa pak král Moábský měl hojnost dobytka, a dával králi
Izraelskému sto tisíc beranů, a sto tisíc skopců i s vlnou. 5 I
stalo se, když umřel Achab, že se zprotivil král Moábský králi
Izraelskému. 6 Tedy vytáhl v ten čas král Joram z Samaří,
a sečtl všecken Izrael. 7 A když táhl, poslal k Jozafatovi
králi Judskému, aby mu řekli: Král Moábský zprotivil mi se.
Potáhneš-li se mnou proti Moábovi na vojnu? Odpověděl:
Potáhnu. Jako jsem já, tak jsi ty, jako lid můj, tak lid tvůj, jakž
koni moji, tak koni tvoji. 8 Zatím řekl: Kterouž pak cestou
potáhneme? Odpověděl: Cestou pouště Idumejské. 9 A
tak vytáhl král Izraelský a král Judský i král Idumejský. A
když objížděli cestou za sedm dní, nedostávalo se vody
vojsku a hovadům jejich, kteráž měli s sebou. 10 I řekl
král Izraelský: Ach, běda! Nebo povolal Hospodin tří králů
těchto, aby je vydal v ruku Moábovu. 11 Ale Jozafat řekl:
Není-liž zde proroka Hospodinova, abychom se otázali
Hospodina skrze něho? Odpovídaje pak jeden z služebníků
krále Izraelského, řekl: Jestiť zde Elizeus syn Safatův, kterýž
líval vodu na ruce Eliášovy. 12 Tedy řekl Jozafat: U tohoť jest
slovo Hospodinovo. I šli k němu, král Izraelský a Jozafat,
i král Idumejský. 13 I řekl Elizeus králi Izraelskému: Co
mně do tebe? Jdi k prorokům otce svého a k prorokům
matky své. Řekl jemu král Izraelský: Nikoli, nebo povolal
Hospodin tří králů těchto, aby je vydal v ruku Moábovu.
14 K tomu řekl Elizeus: Živť jest Hospodin zástupů, před
jehož obličejem stojím, bychť sobě nevážil Jozafata krále
Judského, nepohleděl bych na tě, ani popatřil. 15 Ale nyní
přiveďte mi toho, kterýž by uměl hráti na harfu. A když on
hral, byla nad ním ruka Hospodinova. 16 I řekl: Takto praví
Hospodin: Nadělej v tomto potoku množství dolů. 17 Nebo
toto dí Hospodin: Neuzříte větru, aniž uzříte přívalu, však
potok tento naplněn bude vodou, tak že píti budete i vy
i množství vaše, i hovada vaše. 18 A i to málo jest před
obličejem Hospodinovým, nebo i Moábské dá v ruku vaši. 19
A zkazíte všeliké město hrazené, i všeliké město výborné,
též všecko stromoví dobré zporážíte, a všecky studnice
vod zasypete, a všeliké pole dobré kamením přiházíte. 20 I
stalo se ráno, když obětována bývá obět suchá, a aj, vody
přicházely cestou od strany Idumejské, a naplněna jest země
vodami. 21 Všecken pak Moáb uslyšev, že by vytáhli králové,
aby bojovali proti nim, svolali se všickni, od toho, kterýž se
pasem opásati může, a výše, a postavili se na pomezí. 22
Potom ráno vstavše, když slunce vzešlo nad těmi vodami,
uzřeli Moábští naproti ty vody rdějící se jako krev. 23 A řekli:
Krev jest. Jistě žeť jsou se pohubili ti králové, a zabil jeden
každý bližního svého; protož nyní k loupežem, ó Moábští! A
přišli až k ležení Izraelskému. 24 Tedy povstavše Izraelští,
porazili Moábské, kteříž utíkali před nimi, a oni porazili je
porážkou velikou, také i v jejich krajině. 25 Nebo města
jejich zbořili, a na všeliké pole výborné házejíce jeden každý
kamením svým, naplnili je, i všecky studnice vod zasypali,
a všecko stromoví dobré zporáželi, tak že toliko nechali u
Kirchareset zdi jeho. Protož shlukše se prakovníci, dobývali
ho. 26 A vida král Moábský, že jsou mu silní bojovníci ti, vzal
s sebou sedm set mužů bojovných, chtě se probiti skrze
vojska krále Idumejského. Ale nemohli. 27 Pročež jav syna
jeho prvorozeného, kterýž měl kralovati místo něho, obětoval
jej v obět zápalnou na zdi. I stalo se rozhněvání veliké proti
Izraelovi; protož odtrhše od něho, navrátili se do země své.

4 Tedy žena jedna z manželek synů prorockých volala k
Elizeovi, řkuci: Služebník tvůj, muž můj, umřel, ty pak víš,
že služebník tvůj bál se Hospodina. A teď věřitel přišel, aby
vzal dva syny mé sobě za služebníky. 2 Řekl jí Elizeus: Což
chceš, ať učiním? Oznam mi, co máš v domě? Ona řekla:
Nemáť služebnice tvá nic v domě, jediné báni oleje. 3 I řekl:
Jdi, vyžádej sobě nádob vně ode všech sousedů svých,
nádob prázdných tím více. 4 A vejda, zavři za sebou dvéře
i za syny svými, a nalévej do všech těch nádob, a kteráž
bude plná, rozkážeš ji odstaviti. 5 A tak odešla od něho a
zavřela dvéře za sebou a za syny svými. Oni podávali jí, a
ona nalévala. 6 I stalo se, že když naplnila ty nádoby, řekla
synu svému: Podej mi ještě nádoby. Kterýž odpověděl: Již

není více nádob. I přestal olej. 7 Tedy ona přišedši, oznámila
to muži Božímu. On pak řekl: Jdi, prodej ten olej, a spokoj
věřitele svého, ty pak s syny svými budeš se živiti z ostatku.
8 Potom stalo se některého času, že šel Elizeus skrze
Sunem, kdež byla jedna žena vzácná, kteráž ho pozdržela,
aby jedl u ní. A od toho času chodívaje tudy, stavoval se
tam, a jídal chléb. 9 Nebo řekla byla muži svému: Aj, nyní
vím, že ten muž Boží svatý jest, kterýž často tudyto chodívá.
10 Medle, udělejme pokojík malý, a postavme tam jemu
ložce, stůl, stolici a svícen, aby, když by koli k nám přišel,
obrátil se tam. 11 Některého tedy času přišel tam, a všed
do toho pokojíku, odpočinul tu. 12 I řekl Gézi služebníku
svému: Zavolej té Sunamitské. Kterýž zavolal jí. I postavila
se před ním. 13 Přitom řekl jemu: Rci jí nyní: Hle, pečuješ a
staráš se o nás všelijak. Co chceš, ať učiním? Máš-li jakou
potřebu před králem aneb před hejtmanem vojska? Kteráž
řekla: U prostřed lidu svého bydlím. 14 Řekl on: Což tedy
mám pro ni učiniti? Odpověděl Gézi: Hle, syna nemá, a
muž její starý jest. 15 Protož řekl: Zavolej jí. Takž jí zavolal,
a ona stála u dveří. 16 I řekl: V času jistém vedlé času
života chovati budeš syna. Řekla ona: Nechtěj, pane můj,
muži Boží, nechtěj se posmívati služebnici své. 17 Zatím
počala žena a porodila syna v času jistém vedlé času života,
kterýž předpověděl jí Elizeus. 18 I rostlo dítě. Stalo se pak
některého času, že vyšedši k otci svému k žencům, 19 Řeklo
otci svému: Hlava má, hlava má! I řekl služebníku: Dones jej
k matce jeho. 20 Kterýž když ho vzal a přinesl k matce jeho,
seděl na klíně jejím až do poledne a umřel. 21 Tedy ona
vstoupivši, položila jej na ložce muže Božího, a zavřevši ho,
vyšla. 22 Potom zavolala muže svého a řekla: Medle, pošli
mi jednoho z služebníků a jednu oslici, ať doběhnu až k muži
Božímu, a zase se navrátím. 23 Kterýž řekl: Proč chceš jíti k
němu? Dnes není novměsíce, ani sobota. Odpověděla ona:
Měj o to pokoj. 24 Osedlavši tedy oslici, řekla služebníku
svému: Pobádej a běž, a nemeškej se pro mne v jízdě, leč
bych rozkázala tobě. 25 A tak jela, až přijela k muži Božímu
na horu Karmel. A když ji uzřel muž Boží zdaleka, řekl Gézi
služebníku svému: Hle, Sunamitská tamto. 26 Protož nyní
běž jí v cestu a rci jí: Dobře-li se máš? Dobře-li se má muž
tvůj? Dobře-li se má syn? Ona řekla: Dobře. 27 V tom přišla
k muži Božímu na horu, a chopila se noh jeho. I přistoupil
Gézi, aby ji odehnal. Ale muž Boží řekl: Nechej jí; nebo v
hořkosti jest duše její, a Hospodin zatajil to přede mnou,
aniž mi oznámil. 28 Ona pak řekla: Zdaliž jsem žádala syna
od pána mého? Zdaliž jsem neřekla, abys mne nešálil? 29
Tedy řekl k Gézi: Přepaš bedra svá, a vezmi hůl mou v ruku
svou a jdi. Jestliže potkáš koho, nepozdravuj ho, a jestliže tě
kdo pozdraví, neodpovídej jemu, a přijda, polož hůl mou
na tvář dítěte. 30 I řekla matka dítěte: Živť jest Hospodin a
živať jest duše tvá, žeť se tebe nespustím. Protož vstav, bral
se za ní. 31 Gézi pak byl předšel je, a položil hůl na tvář
dítěte, ale nebylo hlasu, ani čitelnosti. Pročež vracuje se
jemu vstříc, pověděl mu, řka: Neprobudilo se dítě. 32 Všel
tedy Elizeus do domu, a aj, dítě mrtvé leželo na ložci jeho.
33 A když všel tam, zavřel dvéře před oběma, a modlil se
Hospodinu. 34 Zatím vstoupiv na lože, zpolehl na dítě, vloživ
ústa svá na ústa jeho, a oči své na oči jeho, a ruce své na
ruce jeho, a rozprostřel se nad ním. I zahřelo se tělo dítěte.
35 A odvrátiv se, procházel se po domě jednak sem jednak
tam; potom vstoupiv, rozprostřel se opět nad ním. I kýchalo
dítě až do sedmikrát, a otevřelo to dítě oči své. 36 Tedy
zavolav Gézi, řekl: Zavolej Sunamitské. I zavolal jí. A když
přišla k němu, řekl jí: Vezmiž syna svého. 37 Kteráž jakž
vešla, padla k nohám jeho a poklonila se k zemi. I vzala syna
svého a vyšla. 38 Potom Elizeus navrátil se do Galgala. Byl
pak hlad v té zemi, a synové proročtí seděli před ním. I řekl
mládenci svému: Přistav hrnec veliký, a navař kaše synům
prorockým. 39 Protož vyšel jeden na pole, aby nasbíral zelin,
a nalezl rév polní, a nasbíral z něho tykví polních plnou
sukni svou, a přišed, skrájel to do hrnce, aby navařil kaše;
nebo neznali toho. 40 I vylili mužům těm, aby jedli. Stalo
se pak, když jedli tu kaši, že zkřikli a řekli: Smrt v hrnci,
muži Boží! A nemohli jísti. 41 Kterýžto řekl: Vezměte mouky.
Kteréž nasypav do hrnce, rozkázal vyliti lidu. I jedli, aniž co
zlého bylo v hrnci. 42 V tom muž přišel z Balsalisa, kterýž
přinesl muži Božímu chleby z prvotin, totiž dvadceti chlebů
ječných, a klasů nových nevymnutých. I řekl: Dej lidu, ať
jedí. 43 Odpověděl služebník jeho: Což to mám předložiti
sto mužům? Opět řekl: Dej lidu, ať pojedí. Nebo tak praví
Hospodin: Jísti budou, a ještě zůstane. 44 A tak předložil jim,
i jedli, a zůstalo ještě vedlé řeči Hospodinovy.

5 Náman hejtman vojska krále Syrského, jsa muž veliký
u pána svého, a osoba vzácná, skrze něho zajisté dal
Hospodin vysvobození zemi Syrské, ten, pravím, muž tak
udatný byl malomocný. 2 Byli pak vyšli z země Syrské
lotříkové, kteříž zajali z země Izraelské děvečku malou, a ta
sloužila manželce Námanově. 3 Kteráž řekla paní své: Ó by
pán můj dostal se k proroku, kterýž jest v Samaří, tedy on by
ho uzdravil od malomocenství jeho. 4 A on všed, oznámil
pánu svému, řka: Takto a takto pravila děvečka, kteráž jest z
země Izraelské. 5 Tedy řekl král Syrský: Jdi, vyprav se, a já
pošli list králi Izraelskému. A odcházeje, vzal s sebou deset
centnéřů stříbra a šest tisíců zlatých, nad to desatero roucho

proměnné. 6 I přinesl list králi Izraelskému v tato slova:
Hned, jakž tě dojde list tento, aj, poslal jsem k tobě Námana
služebníka svého, abys ho uzdravil od malomocenství jeho.
7 I stalo se, že když přečetl král Izraelský ten list, roztrhl
roucho své a řekl: Zdali jsem já Bohem, abych mohl umrtviti
a obživiti, že tento poslal ke mně, abych uzdravil muže od
malomocenství jeho? Nýbrž posuďte, prosím, a pohleďte, že
příčiny hledá proti mně. 8 A když uslyšel Elizeus muž Boží,
že roztrhl král Izraelský roucho své, poslal k králi, řka: Proč
jsi roztrhl roucho své? Nechť nyní přijde ke mně a zvíť, že
jest prorok v Izraeli. 9 A tak přibral se Náman s jízdou svou a
s vozy svými, a stál u dveří domu Elizeova. 10 Poslal pak k
němu Elizeus posla, řka: Jdi a umej se sedmkrát v Jordáně,
a uzdraveno bude tělo tvé, a čist budeš. 11 Tedy rozhněvav
se Náman, bral se odtud a mluvil: Hle, řekl jsem u sebe, že
jistotně vyjde, a stoje, vzývati bude jméno Hospodina Boha
svého, a vznášeje ruku svou nad místem neduživým, tak
uzdraví malomocenství mé. 12 Zdali nejsou lepší Abana a
Farfar, řeky Damašské, nad všecky vody Izraelské? Zdaliž
bych se nemohl v nich zmýti, abych čist byl? A obrátiv se, jel
s hněvem. 13 Ale přistoupivše služebníci jeho, mluvili k němu
a řekli: Otče můj, jakkoli velikou věc prorok ten rozkázal by
tobě, což bys neměl učiniti toho? Èím tedy více, kdyžť řekl:
Umej se, a budeš čist. 14 A protož sstoupiv, pohřížil se v
Jordáně sedmkrát vedlé řeči muže Božího. I učiněno jest
tělo jeho jako tělo dítěte malého, a očištěn jest. 15 A hned
navrátil se k muži Božímu se vším komonstvem svým, a
přišed, stál před ním a řekl: Aj, již jsem poznal, žeť není Boha
na vší zemi, jediné v Izraeli. Protož nyní vezmi, prosím, dary
tyto od služebníka svého. 16 On pak řekl: Živť jest Hospodin,
před jehož oblíčejem stojím, žeť nic nevezmu. A ač ho nutil,
aby vzal, však nikoli nechtěl. 17 I řekl Náman: Tedy nic?
Ale nechť jest dáno, prosím, mně služebníku tvému břímě
země na dva mezky; neboť nebude více obětovati služebník
tvůj zápalů aneb obětí bohům cizím, ale Hospodinu. 18 V
této však věci odpusť Hospodin služebníku tvému: Když
vchází pán můj do chrámu Remmon, aby se tam modlil, a
on podpírá se na mou ruku, že i já skláním se v chrámě
Remmon. Toho sklánění mého v chrámě Remmon nechť
neváží, prosím, Hospodin služebníku tvému při té věci. 19 I
řekl jemu: Jdi v pokoji. A když odjel od něho nedaleko, 20 V
tom řekl Gézi služebník Elizea muže Božího: Hle, nedopustil
pán můj Námanovi Syrskému tomuto, aby dáti měl z ruky
své to, což přivezl. Živť jest Hospodin, žeť poběhnu za ním,
a vezmu něco od něho. 21 Protož běžel Gézi za Námanem.
A vida Náman běžícího za sebou, rychle skočil s vozu
vstříc jemu a řekl: Dobře-li se děje? 22 A on odpověděl:
Dobře. Pán můj poslal mne, ať bych řekl: Aj, teď nyní přišli
ke mně dva mládenci s hory Efraim z synů prorockých; dej
jim medle centnéř stříbra a dvoje roucho proměnné. 23
I řekl Náman: Raději vezmi dva centnéře. I přinutil ho. A
svázav dva centnéře stříbra do dvou pytlů, a dvoje roucho
proměnné, vložil to na dva pacholky své, kteříž nesli před
ním. 24 A když přišel na vrch, vzal to z rukou jejich, a
složil v jednom domě, propustiv muže ty, kteřížto odešli. 25
Sám pak všed, stál před pánem svým. I řekl mu Elizeus:
Odkudžto, Gézi? Odpověděl: Nechodil služebník tvůj nikam.
26 Kterýž řekl jemu: Zdaliž srdce mé nebylo při tom, když
obrátil se muž s vozu svého vstříc tobě? Zdaliž čas byl bráti
stříbro aneb roucho, aneb olivoví a vinice, aneb stáda a
voly, neb služebníky aneb děvky? 27 Protož malomocenství
Námanovo přichytí se tebe i semene tvého na věky. I vyšel
od tváři jeho malomocný jako sníh.

6 Řekli pak synové proročtí Elizeovi: Ej, teď místo toto,
v němž bydlíme s tebou, jest nám těsné. 2 Medle, nechť
jdeme až k Jordánu, abychom vzali odtud jeden každý jedno
dřevo, a uděláme sobě tu místo, v němž bychom bydlili. Jimž
řekl: Jděte. 3 I řekl jeden: Prosím, pod’ také s služebníky
svými. Kterýž odpověděl: A já půjdu. 4 Takž šel s nimi. A
když přišli k Jordánu, sekali dříví. 5 I stalo se, když jeden z
nich podtínal dřevo, že sekera spadla mu do vody. Tedy
zkřikl a řekl: Ach, pane můj, a ta ještě byla vypůjčená. 6
Jemuž řekl muž Boží: Kamž jest upadla? I ukázal mu to
místo. Kterýž uťav dřevo, uvrhl je tam, a učinil, aby zplynula
sekera. 7 A řekl: Vezmi ji sobě. Kterýž vztáh ruku svou, vzal
ji. 8 Když pak král Syrský bojoval proti Izraelovi, a vešel v
radu s služebníky svými, řka: Na tom a na tom místě položí
se vojsko mé: 9 Tedy poslal muž Boží k králi Izraelskému,
řka: Viz, abys netáhl přes to místo, nebo tam Syrští jsou
v zálohách. 10 Protož posílal král Izraelský na to místo, o
kterémž mu byl řekl muž Boží, a vystříhal ho, aby se ho
šetřil a to nejednou ani dvakrát. 11 A tak zkormoutil se v
srdci svém král Syrský pro tu věc, a svolav služebníky své,
řekl jim: Proč mi neoznámíte, kdo z našich králi Izraelskému
donáší? 12 Jemuž řekl jeden z služebníků jeho: Nikoli, pane
můj králi, ale Elizeus prorok, kterýž jest v Izraeli, oznamuje
králi Izraelskému slova, kteráž ty mluvíš v nejtajnějším pokoji
svém. 13 Kterýž řekl: Jděte a vizte, kde jest, abych poslal a
jal jej. I oznámeno jemu těmito slovy: Hle, jest v Dotain. 14
Protož poslal tam koně a vozy a vojsko veliké. Kteříž přitáhše
v noci, oblehli město. 15 Vstav pak ráno služebník muže
Božího, vyšel, a aj, vojsko obklíčilo město, koni i vozové. I
řekl služebník ten jeho k němu: Ach, pane můj, což budeme

dělati? 16 Kterýž odpověděl: Neboj se, nebo mnohem více
jich s námi jest, než s nimi. 17 I modlil se Elizeus a řekl: Ó
Hospodine, otevři, prosím, oči jeho, aby viděl. A tak otevřel
Hospodin oči služebníka toho, a viděl, a aj, hora ta plná
koňů, a vozové ohniví okolo Elizea. 18 A když nepřátelé táhli
k němu, modlil se Elizeus Hospodinu a řekl: Poraz, prosím,
národ tento slepotou. I porazil je slepotou vedlé řeči Elizeovy.
19 V tom řekl jim Elizeus: Neníť to ta cesta, ani to město.
Poďte za mnou, a dovedu vás k muži, kteréhož hledáte. Takž
je vedl do Samaří. 20 I stalo se, když vešli do Samaří, že řekl
Elizeus: Ó Hospodine, otevři oči těchto, ať vidí. Tedy otevřel
Hospodin oči jejich, a viděli, že jsou u prostřed Samaří. 21
Řekl pak král Izraelský Elizeovi, když je uzřel: Mám-liž je
zmordovati, otče můj? 22 Odpověděl on: Nemorduj. Zdaliž jsi
je zjímal mečem svým a lučištěm svým, abys je zmordoval?
Dej jim chleba a vody, ať jedí a pijí, a navrátí se ku pánu
svému. 23 A tak připravil jim hojnost velikou, a když pojedli a
napili se, propustil je. Oni pak navrátili se ku pánu svému,
aniž kdy více potom lotříkové Syrští vskakovali do země
Izraelské. 24 Stalo se potom, že shromáždil Benadad král
Syrský všecka vojska svá, a přitáh, oblehl Samaří. 25 Pročež
byl hlad veliký v Samaří; nebo aj, tak dlouho obleženo bylo,
až hlava oslová byla za osmdesáte stříbrných, a čtvrtý díl
míry káb trusů holubích za pět stříbrných. 26 I přihodilo se,
když král Izraelský šel po zdi, žena jedna zvolala k němu,
řkuci: Spomoz mi, pane můj králi. 27 Kterýž řekl: Jestliť
nespomůže Hospodin, odkud já mám pomoci tobě? Zdali
z humna aneb z presu? 28 Řekl jí ještě král: Cožtě pak?
Kteráž odpověděla: Žena tato řekla mi: Dej syna svého,
abychom ho dnes snědly, zítra také sníme syna mého. 29 I
uvařily jsme syna mého, a snědly jsme jej. Potom druhého
dne řekla jsem jí: Dej syna svého, abychom ho snědly. Ale
ona skryla syna svého. 30 A když uslyšel král slova ženy té,
roztrhl roucha svá. (Když pak on šel po zdi, viděl lid, an pytel
byl na těle jeho zespod.) 31 Protož řekl král: Toto mi učiň
Bůh a toto přidej, jestliže zůstane hlava Elizea syna Safatova
na něm dnes. 32 (Elizeus pak seděl v domě svém, a starší s
ním seděli.) I poslal jednoho z přístojících svých, a prvé než
přišel posel ten k němu, již byl řekl starším: Nevíte-liž, že
poslal ten syn vražedlníkův, aby sťal hlavu mou? Šetřtež,
když by vcházel ten posel, zavřete dvéře a odstrčte jej ode
dveří. Zdaliž i dusání noh pána jeho není za ním? 33 A když
on ještě mluvil s nimi, hle, posel přicházel k němu, a řekl: Aj,
toto zlé jest od Hospodina, což mám déle čekati na něj?

7 Řekl pak Elizeus: Slyšte slovo Hospodinovo. Toto praví
Hospodin: O tomto času zítra míra mouky bělné bude
za lot stříbra, a dvě míry ječmene za lot stříbra v bráně
Samařské. 2 I odpověděl muži Božímu jeden z knížat, na
jehož ruku král zpoléhal, a řekl: Kdyby otevřel Hospodin
průduchy nebeské, zdali by to býti mohlo? Kterýž řekl: Aj,
uzříš očima svýma, ale nebudeš jísti z toho. 3 Byli pak u
vrat brány čtyři muži malomocní, kteříž řekli jeden druhému:
Co tu sedíme, až bychom zemříti musili? 4 Díme-li: Poďme
do města, hlad jest v městě, i zemřeme tam; pakli zde
zůstaneme, také zemřeme. Protož nyní poďte, a utecme do
vojska Syrských. Budou-li nás živiti, zůstaneme živi; pakli
nás zbijí, též zemřeme. 5 Vstavše tedy v soumrak, aby šli
k vojsku Syrských, přišli až k kraji ležení Syrského, a hle,
nebylo tu žádného. 6 Nebo Pán učinil to, aby slyšelo vojsko
Syrské hřmot vozů a zvuk koňů, a tak hluk vojska velikého.
I řekli jeden druhému: Hle, ze mzdy najal proti nám král
Izraelský krále Hetejské a krále Egyptské, aby připadli na
nás. 7 A vstavše, utekli v soumrak a nechali tu stanů svých,
a koňů svých i oslů svých, a ležení, tak jakž bylo, a utekli
pro zachování života svého. 8 Když tedy přišli malomocní
ti na kraj ležení, všedše do jednoho stanu, jedli a pili, a
pobravše v něm stříbro a zlato i roucha, odešli a schovali.
Opět navrátivše se, vešli do jiného stanu a pobrali v něm, a
odšedše, schovali. 9 I řekli vespolek: Nedobře děláme. Den
tento jest den dobrých novin, a my mlčíme. Budeme-li čekati
až do svitání, postihne nás nepravost; protož nyní poďte,
vejdouce, oznamme to domu královskému. 10 A přišedše,
volali na branné města, a pověděli jim, řkouce: Přišli jsme
do ležení Syrského, a aj, nebylo tam žádného, ani hlasu
lidského, kromě koní přivázaných a oslů přivázaných, a
stanů, jakž prvé byli. 11 I volal ten na jiné branné, a ti ohlásili
to po všem domě královském. 12 Vstav tedy král v noci, řekl
služebníkům svým: Povím vám nyní, co jsou nám udělali
Syrští. Vědí, že jsme hladovití, protož vyšli z ležení, aby
se skryli v poli, řkouce: Když vyjdou z města, zjímáme je
živé a vejdeme do města. 13 K tomu odpovídaje jeden z
služebníků jeho, řekl: Nechť, prosím, vezmou pět koní z
těch, kteříž pozůstali v městě. (Hle, oniť jsou jako i všecko
množství Izraelské, jenž zůstali v něm, hle, jsou jako všecko
množství Izraelské, kteréž již hyne.) Ty pošleme a přezvíme.
14 A tak vzali dva koně vozní, kteréž poslal král za vojskem
Syrským, řka: Jděte a vizte. 15 I jeli za nimi až k Jordánu, a
aj, po vší té cestě plno bylo šatů a nádob, kteréž metali od
sebe Syrští, splašeni jsouce. Tedy navrátivše se poslové,
oznámili to králi. 16 Protož vyšed lid, vzebral ležení Syrské.
A byla míra mouky bělné za lot, a dvě míry ječmene za lot
vedlé řeči Hospodinovy. 17 Král pak byl ustanovil to kníže,
na jehož ruku zpoléhal, u brány. Kteréhož pošlapal lid v

bráně, tak že umřel, vedlé řeči muže Božího, kterouž mluvil,
když král k němu byl sešel. 18 A stalo se tak, jakž mluvil
muž Boží králi, řka: Dvě míry ječmene budou za lot stříbra, a
míra mouky bělné za lot stříbra zítra o tomto času v bráně
Samařské. 19 K čemuž bylo odpovědělo kníže muži Božímu,
a řeklo: Kdyby otevřel Hospodin průduchy nebeské, zdali by
to podlé řeči této býti mohlo? Jemuž on řekl: Aj, ty uzříš
očima svýma, ale z toho jísti nebudeš. 20 A tak se stalo
jemu; nebo pošlapal ho lid v bráně, tak že umřel.

8 Mluvil pak Elizeus k ženě té, jejíhož byl syna vzkřísil,
řka: Vstaň a jdi, ty i čeled tvá, a buď pohostinu, kdežkoli
budeš moci byt míti; nebo zavolal Hospodin hladu, a přijdeť
na zemi za sedm let. 2 Vstavši tedy žena, učinila vedlé řeči
muže Božího, a odešla s čeledí svou, a bydlila pohostinu v
zemi Filistinských sedm let. 3 I stalo se, že když pominulo
těch sedm let, navrátila se ta žena z země Filistinské, a šla,
aby prosila krále za dům svůj a za pole své. 4 Mezi tím král
mluvil s Gézi, služebníkem muže Božího, řka: Vypravuj mi
medle o všech věcech velikých, kteréž činil Elizeus. 5 A
když on vypravoval králi, kterak obživil mrtvého, aj žena,
jejíhož syna vzkřísil, prosila krále za dům svůj a za pole své.
I řekl Gézi: Pane můj králi, to jest ta žena, a tento syn její,
kteréhož vzkřísil Elizeus. 6 Tedy tázal se král ženy, kteráž
vypravovala jemu. I poručil král komorníku jednomu, řka: Ať
jsou navráceny všecky věci, kteréž byly její, i všecky užitky
pole, ode dne, v němž opustila zemi, až po dnes. 7 Potom
přišel Elizeus do Damašku, král pak Syrský Benadad stonal.
I oznámeno jemu těmito slovy: Přišel muž Boží sem. 8 I
řekl král Hazaelovi: Vezmi v ruce své dar, a jdi vstříc muži
Božímu, a zeptej se Hospodina skrze něho, řka: Povstanu-
li z nemoci této? 9 A tak šel Hazael vstříc jemu, vzav s
sebou dar, a všeliké věci výborné Damašské, břemena na
čtyřidcíti velbloudích, a přišed, stál před ním a řekl: Syn tvůj
Benadad, král Syrský, poslal mne k tobě, řka: Povstanu-
li z nemoci této? 10 Odpověděl mu Elizeus: Jdi, pověz
jemu: Zajisté mohl bys živ zůstati. Ale Hospodin mi ukázal,
že jistotně umře. 11 V tom proměniv muž Boží tvář svou,
ukázal se k němu neochotně a plakal. 12 Jemuž řekl Hazael:
Proč pán můj pláče? Odpověděl: Proto že vím, co zlého ty
učiníš synům Izraelským. Pevnosti jejich spálíš a mládence
jejich zmordуješ mečem, a nemluvňátka jejich rozrážeti
budeš, a těhotné jejich zroztínáš. 13 I řekl Hazael: I což
jest služebník tvůj pes, aby učiniti mohl věc tak velikou?
Odpověděl Elizeus: Ukázal tě mi Hospodin, že budeš králem
Syrským. 14 A odšed od Elizea, přišel ku pánu svému.
Kterýž řekl jemu: Cožť řekl Elizeus? Odpověděl: Pravil mi, že
bys mohl živ zůstati. 15 I stalo se nazejtří, že vzal koberec,
a namočiv jej v vodě, prostřel jej na tvář jeho. I umřel, a
kraloval Hazael místo něho. 16 Léta pak pátého Jorama,
syna Achabova krále Izraelského, a Jozafata krále Judského,
počal kralovati Jehoram, syn Jozafatův král Judský. 17 Ve
dvou a třidcíti letech byl, když počal kralovati, a kraloval osm
let v Jeruzalémě. 18 A chodil po cestě králů Izraelských,
tak jako činil dům Achabův; nebo měl dceru Achabovu za
manželku. Takž činil zlé věci před očima Hospodinovýma. 19
Hospodin však nechtěl zahladiti Judy pro Davida služebníka
svého, jakž mu byl zaslíbil, že dá jemu svíci i synům jeho po
všecky dny. 20 Ve dnech jeho odstoupil Edom od království
Judského, a ustanovili nad sebou krále. 21 Tou příčinou táhl
Jehoram do Seir, i všickni vozové s ním. A vstav v noci,
porazil Idumejské, kteříž jej byli obklíčili, i hejtmany vozů, a
lid utekl do stanů svých. 22 Však předce odstoupil Edom
od království Judského až do tohoto dne. Takž odstoupilo i
Lebno téhož času. 23 O jiných pak věcech Jehoramových, a
o všem, cožkoli činil, psáno jest v knize o králích Judských.
24 I usnul Jehoram s otci svými, a pochován jest s otci svými
v městě Davidově, kraloval pak Ochoziáš syn jeho místo
něho. 25 Léta dvanáctého Jorama syna Achabova, krále
Izraelského, počal kralovati Ochoziáš syn Jehorama, krále
Judského. 26 Ve dvamecítma letech byl Ochoziáš, když
počal kralovati, a kraloval jeden rok v Jeruzalémě. Jméno
matky jeho bylo Atalia, dcera Amri krále Izraelského. 27 A
chodil cestou domu Achabova, čině, což jest zlého před
očima Hospodinovýma, jako i dům Achabův, nebo byl zetěm
domu Achabova. 28 Pročež vycházel s Joramem synem
Achabovým, na vojnu proti Hazaelovi králi Syrskému, do
Rámot Galád; ale porazili Syrští Jorama. 29 A tak navrátil
se král Joram, aby se hojil v Jezreel na rány, kterýmiž
ho ranili Syrští v Ráma, když bojoval s Hazaelem králem
Syrským. Ochoziáš pak syn Jehorama, krále Judského,
přijel, aby navštívil Jorama syna Achabova v Jezreel; nebo
tam nemocen byl.

9 Prorok pak Elizeus povolal jednoho z synů prorockých,
a řekl jemu: Přepaš bedra svá, a vezmi tuto nádobku
oleje do ruky své, a jdi do Rámot Galád. 2 A když tam
přijdeš, uzříš tam Jéhu, syna Jozafata syna Namsi. K němuž
když přijdeš, vyvoláš ho z prostředku bratří jeho, a uvedeš
ho do nejtajnějšího pokojíku. 3 A vezma nádobku oleje,
vyleješ na hlavu jeho a díš: Toto praví Hospodin: Pomazuji
tebe za krále nad Izraelem. A hned otevra dvéře, utec a
nemeškej se. 4 I odšel mládenec ten služebník proroků
do Rámot Galád. 5 A když přišel, aj, knížata vojska seděli.
I řekl: Mámť něco pověděti, ó kníže. I řekl Jéhu: Komu ze

všech nás? Odpověděl: Tobě, ó kníže. 6 Vyvstav tedy, všel
do vnitřku. I vylil olej na hlavu jeho a řekl jemu: Toto praví
Hospodin, Bůh Izraelský: Pomazuji tebe za krále nad lidem
Hospodinovým, nad Izraelem. 7 A zmorduješ dům Achaba
pána svého; neboť pomstím krve služebníků svých proroků,
a krve všech služebníků Hospodinových z ruky Jezábel. 8
A tak zahyne všecken dům Achabův, a vypléním z domu
Achabova močícího na stěnu, a zajatého i zanechaného
v Izraeli. 9 Učiním zajisté domu Achabovu, jako domu
Jeroboámovu syna Nebatova, a jako domu Bázy syna
Achiášova. 10 Jezábel pak sežerou psi na poli Jezreel, a
nebude, kdo by ji pochoval. A rychle otevřev dvéře, utekl. 11
A když Jéhu vyšel k služebníkům pána svého, řekl mu jeden:
Dobře-li se děje? Proč přišel ten blázen k tobě? Odpověděl
jim: Vy znáte člověka i řeč jeho. 12 I řekli: Klamť jest, pověz
nám medle. Kterýž řekl: Takto a takto mluvil mi, řka: Toto
praví Hospodin: Pomazuji tě za krále nad Izraelem. 13 Tedy
rychle vzali jeden každý roucho své, a prostřeli pod něj na
nejvyšším stupni, a troubíce v troubu, pravili: Kralujeť Jéhu.
14 Zatím spuntoval se Jéhu syn Jozafata, syna Namsi, proti
Joramovi, (když Joram ostříhaje Rámot Galád spolu se vším
Izraelem, před Hazaelem králem Syrským, 15 Navrátil se byl
Joram král, aby se hojil v Jezreel na rány, kterýmiž ho ranili
Syrští, když bojoval proti Hazaelovi králi Syrskému). A řekl
Jéhu: Vidí-li se vám, nechť nevychází žádný z města, kterýž
by šel a oznámil to v Jezreel. 16 I vsedl na vůz Jéhu a jel do
Jezreel, nebo Joram ležel tam. Ochoziáš také král Judský
přijel byl, aby navštívil Jorama. 17 V tom strážný, kterýž stál
na věži v Jezreel, když viděl houf Jéhu přicházející, řekl:
Vidím jakýsi houf. I řekl Joram: Povolej jízdného, a pošli
vstříc jim, aby se otázal: Jest-li pokoj? 18 I vyjel jízdný proti
nim a řekl: Takto praví král: Jest-li pokoj? Odpověděl Jéhu:
Co tobě do pokoje? Jeď za mnou. Protož oznámil to strážný,
řka: Přijel posel až k nim, ale nevracuje se. 19 Ještě poslal
druhého jízdného. Kterýž přijel k nim a řekl: Takto praví král:
Jest-li pokoj? Odpověděl Jéhu: Co tobě do pokoje? Jeď za
mnou. 20 Opět oznámil to strážný, řka: Přijel až k nim, ale
nevrací se. Příjezd pak jest jako příjezd Jéhu syna Namsi;
nebo vztekle jede. 21 Tedy řekl Joram: Zapřáhni. I zapřáhl k
vozu jeho. Takž vyjel Joram král Izraelský a Ochoziáš král
Judský, každý na voze svém, a vyjevše proti Jéhu, potkali
se s ním na poli Nábota Jezreelského. 22 I stalo se, když
uzřel Joram Jéhu, že řekl: Jest-liž pokoj, Jéhu? Odpověděl:
Jaký pokoj, poněvadž ještě smilství Jezábel matky tvé a
kouzelnictví její velmi mnohá trvají? 23 Pročež obrátiv se
Joram, utíkal a řekl Ochoziášovi: Zrada, Ochoziáši! 24 Ale
Jéhu pochytiv lučiště, postřelil Jorama mezi ramenem jeho,
tak že střela pronikla srdce jeho. I padl na voze svém. 25
Zatím řekl Jéhu Badakerovi, hejtmanu svému: Vezma, povrz
jej na pole Nábota Jezreelského; nebo pamatuješ, když jsme
já a ty jeli spolu za Achabem otcem jeho, že Hospodin vynesl
proti němu pohrůžku tuto, řka: 26 Zajisté krve Nábotovy a
krve synů jeho, kterouž jsem viděl včera, řekl Hospodin,
pomstím na tobě na poli tomto. Hospodin to řekl, nyní
tedy vezma, povrz jej na pole, vedlé řeči Hospodinovy. 27
Ochoziáš pak král Judský uzřev to, utíkal cestou k domu
zahradnímu. Ale honil ho Jéhu a řekl: I toho zabíte na voze
jeho. Takž ho ranili, když vyjížděl k Guru, kteréž jest podlé
Jibleam. I utekl do Mageddo a tam umřel. 28 Kteréhož
vloživše na vůz služebníci jeho, vezli jej do Jeruzaléma, a
pochovali jej v hrobě jeho s otci jeho v městě Davidově. 29
Léta jedenáctého Jorama syna Achabova počal kralovati
Ochoziáš nad Judou. 30 Potom Jéhu přijel do Jezreel. O
čemž když uslyšela Jezábel, ulíčila tvář svou, a ozdobila
hlavu svou, a vyhlédala z okna. 31 A když Jéhu jel skrze
bránu, řekla: Jest-li pokoj, ó Zamri, mordéři pána svého? 32
On pak pozdvih tváři své k oknu, řekl: Kdo drží se mnou,
kdo? I vyhlédli na něj dva či tři komorníci její. 33 Jimž řekl:
Svrzte ji. Kteřížto svrhli ji. I pokropena jest krví její stěna
i koni; a tak pošlapal ji. 34 A když přijel, jedl a pil, a řekl:
Pohleďte již na tu zlořečenou a pochovejte ji, nebť jest dcera
královská. 35 Protož odšedše, aby ji pochovali, nenalezli
z ní než leb a nohy a dlaně rukou. 36 A navrátivše se,
pověděli jemu. Kterýž řekl: Slovo Hospodinovo jest, kteréž
mluvil skrze služebníka svého, Eliáše Tesbitského, řka: Na
poli Jezreel žráti budou psi tělo Jezábel. 37 Budiž tedy tělo
Jezábel na poli Jezreel, jako hnůj na svrchku pole, tak aby
žádný neřekl: Tato jest Jezábel.

10 Měl pak Achab sedmdesáte synů v Samaří. I napsal
Jéhu list, a poslal jej do Samaří k knížatům Jezreelským,
starším, a kteříž chovali syny Achabovy, s tímto poručením:
2 Hned jakž vás dojde list tento, poněvadž u vás jsou synové
pána vašeho, jsou i vozové u vás, i koni, i město hrazené a
zbroj, 3 Vyberte nejlepšího a nejzpůsobnějšího z synů pána
svého, a posaďte na stolici otce jeho, a bojujte za dům pána
svého. 4 Kteříž bojíce se náramně, pravili: Aj, dva králové
neostáli před ním, a kterak my ostojíme? 5 A tak poslal ten,
kterýž byl ustanoven nad domem, a kterýž ustanoven byl
nad městem, i starší, a kteříž chovali syny Achabovy, k Jéhu,
řkouce: Služebníci tvoji jsme, a všecko, což nám rozkážeš,
učiníme. Neustanovíme žádného krále; což se tobě dobře
líbí, učiň. 6 I napsal k nim list po druhé, řka: Jste-li moji a
hlasu mého posloucháte-li, vezmouce hlavy všech synů pána

svého, přiďte ke mně zítra o tomto času do Jezreel. (Synů
pak králových bylo sedmdesáte mužů u nejpřednějších v
městě, kteříž chovali je.) 7 Tedy stalo se, jakž jich došel list
ten, že zjímali syny královské, a zbili sedmdesáte mužů, a
vkladše hlavy jejich do košů, poslali je k němu do Jezreel.
8 A přišed posel, oznámil jemu, řka: Přinesli hlavy synů
královských. A on řekl: Skladťe je na dvě hromady u vrat
brány až do jitra. 9 Potom ráno vyšed, postavil se a řekl
všemu lidu: Spravedliví jste vy. Aj, já spuntoval jsem se proti
pánu svému a zabil jsem jej; kdo by pobil tyto všecky? 10
Věztež nyní, žeť nepochybilo nižádné slovo Hospodinovo,
kteréž mluvil Hospodin proti domu Achabovu, ale vykonal
Hospodin to, což byl mluvil skrze služebníka svého Eliáše.
11 A tak pobil Jéhu všecky, kteříž pozůstali z domu Achabova
v Jezreel, i všecky nejpřednější jeho, i známé jeho, i kněží
jeho, tak že nezůstalo z nich žádného živého. 12 Potom
vstav, odebral se a jel do Samaří, a již byl v Betekedu
pastýřů na cestě. 13 I nalezl tam Jéhu bratří Ochoziáše,
krále Judského, a řekl: Kdo jste vy? Odpověděli: Jsme bratří
Ochoziášovi a jdeme, abychom pozdravili synů králových
a synů královny. 14 Tedy řekl: Zjímejte je živé. I zjímali
je živé, a pobili je u čisterny v Betekedu, čtyřidceti a dva
muže, a nezůstal z nich žádný. 15 Potom bera se odtud,
nalezl Jonadaba syna Rechabova, kterýž se s ním potkal,
a pozdravil ho. I řekl jemu: Jest-liž srdce tvé přímé, jako
jest srdce mé s srdcem tvým? Odpověděl Jonadab: Jest,
arci jest. Řekl Jéhu: Podejž mi ruky své. I podal mu ruky
své. A on kázal mu vsednouti k sobě na vůz, 16 A řekl:
Pojeď se mnou, a viz horlivost mou pro Hospodina. A tak
vezli jej na voze jeho. 17 Když pak přijel do Samaří, pobil
všecky, kteříž byli pozůstali z domu Achabova v Samaří,
a vyhladil jej vedlé řeči Hospodinovy, kterouž byl mluvil k
Eliášovi. 18 Zatím shromáždiv Jéhu všecken lid, řekl jim:
Achab málo sloužil Bálovi, Jéhu bude mu více sloužiti. 19
Protož nyní všecky proroky Bálovy, všecky služebníky jeho, a
všecky kněží jeho svolejte ke mně, ať žádný tam nezůstává;
nebo velikou obět budu obětovati Bálovi. Kdož by koli nebyl
přítomen, nezůstane živ. Ale Jéhu činil to chytře, aby vyhladil
ctitele Bálovy. 20 Řekl také Jéhu: Zasvěťte svátek Bálovi. I
prohlásili jej. 21 Rozeslal zajisté Jéhu po vší zemi Izraelské.
I sešli se všickni ctitelé Bálovi, tak že nezůstalo ani jednoho,
ješto by nepřišel. A když vešli do domu Bálova, naplněn
jest dům Bálův, od jednoho konce až do druhého. 22 Tedy
řekl tomu, kterýž vládl rouchem: Vynes roucha všechněm
ctitelům Bálovým. I přinesl jim roucha. 23 Potom všel i Jéhu
a Jonadab syn Rechabův do domu Bálova, a řekl ctitelům
Bálovým: Vyhledejte a vizte, ať není zde s vámi někdo z
ctitelů Hospodinových, kromě samých ctitelů Bálových. 24 A
tak vešli, aby obětovali oběti a zápaly. Jéhu pak postavil
sobě vně osmdesáte mužů, jimž byl řekl: Jestliže kdo uteče
z lidí těch, kteréž já uvozuji vám v ruce vaše, život váš
za život jeho. 25 I stalo se, když kněz dokonal obětování
zápalu, řekl Jéhu drabantům a hejtmanům: Vejdětež a zbíte
je, ať žádný neuchází. Kteřížto pobili je ostrostí meče, a
rozmetali těla jejich drabanti a hejtmané. Potom šli dále do
každého města, kdež byl dům Bálův, 26 A vymítajíce modly
z domu Bálova, pálili je. 27 Zkazili také modlu Bálovu, a
zbořivše dům jeho, nadělali z něho záchodů až do dnešního
dne. 28 A tak vyplénil Jéhu Bále z lidu Izraelského. 29 A
však proto od hříchů Jeroboáma syna Nebatova, kterýž
přivedl k hřešení Izraele, neodstoupil Jéhu, totiž od těch telat
zlatých, kteráž byla v Bethel a v Dan. 30 Tedy řekl Hospodin
Jéhu: Poněvadž jsi snažně vykonal to, což dobrého jest
před očima mýma, a všecky věci, kteréž jsem měl v srdci
svém, učinil jsi domu Achabovu, synové tvoji až do čtvrtého
pokolení seděti budou na stolici Izraelské. 31 Ale Jéhu
nebyl toho pilen, aby chodil v zákoně Hospodina, Boha
Izraelského, celým srdcem svým, aniž odstoupil od hříchů
Jeroboáma, kterýž byl uvedl v hříchy lid Izraelský. 32 Za
těch dnů počal Hospodin zmenšovati Izraele; nebo je porazil
Hazael po všech končinách Izraelských, 33 Od Jordánu, proti
východu slunce, všecku zemi Galád, Gádovu a Rubenovu i
Manassesovu, od Aroer, kteréž jest při potoku Arnon, tak
Galád jako Bázan. 34 O jiných věcech Jéhu, a cožkoli činil, i
o vší síle jeho, sepsáno jest v knize o králích Izraelských. 35
I usnul Jéhu s otci svými, a pochovali jej v Samaří, a kraloval
Joachaz syn jeho místo něho. 36 Dnů pak, v nichž kraloval
Jéhu nad lidem Izraelským v Samaří, bylo let osmmecítma.

11 Atalia pak matka Ochoziášova viduci, že umřel syn
její, vstavši, pomordovala všecko símě královské. 2 Ale
Jozaba dcera krále Jehorama, sestra Ochoziášova, vzala
Joasa syna Ochoziášova, a ukradši ho z prostředku synů
královských, kteříž mordováni byli, skryla jej i s chůvou jeho
v pokoji, kdež lůže byla. A tak skryli ho před Ataliií, a není
zamordován. 3 I byl s ní v domě Hospodinově tajně za
šest let, v nichž Atalia kralovala nad zemí. 4 Léta sedmého
poslav Joiada, povolal setníků, hejtmanů a drabantů. I uvedl
je k sobě do domu Hospodinova, a učinil s nimi smlouvu,
a zavázav je přísahou v domě Hospodinově, ukázal jim
syna králova. 5 A přikázal jim, řka: Tato jest věc, kterouž
učiníte: Třetí díl vás, kteříž přicházíte v sobotu, a držíte
stráž, bude při domě královĕ, 6 A díl třetí bude u brány Sur,
a třetí díl bude u brány za drabanty, a budete stráž držeti,

ostříhajíce domu tohoto před outokem. 7 Vy pak všickni,
kteříž byste odjíti měli v sobotu, po vykonání povinnosti
při domě Hospodinově, ve dvě poboční stráže rozdělení,
buďte při králi. 8 A tak obstoupíte krále vůkol, jeden každý
majíce braň svou v rukou svých. Kdož by pak šel do šiku
vašeho, ať umře; a budete při králi, když bude vycházeti i
když bude vcházeti. 9 Protož učinili setníci ti všecky věci tak,
jakž byl rozkázal Joiada kněz, a vzavše jeden každý muže
své, kteříž přicházeli v sobotu a kteříž odcházeli v sobotu,
přišli k Joiadovi knězi. 10 I dal kněz setníkům kopí a pavézy,
kteréž byly Davida krále, a kteréž byly v domě Hospodinově.
11 Stáli pak ti drabanti, jeden každý držíce braň svou v
ruce své, od pravé strany domu až do levé strany domu,
proti oltáři a proti domu při králi vůkol. 12 Tedy vyvedl syna
králova, a vstavil na něj korunu a ozdobu. I ustanovili jej
králem a pomazali ho, a plésajíce rukama, říkali: Živ buď
král! 13 V tom uslyševši Atalia hluk plésajícího lidu, vešla k
lidu do domu Hospodinova. 14 A když pohleděla, a aj, král
stál na místě vyšším, vedlé obyčeje s knížaty, a trouby byly
před králem, a všecken lid země byl vesel, i troubili v trouby.
Tedy roztrhla Atalia roucho své a zkřikla: Spiknutí, spiknutí!
15 Protož rozkázal Joiada kněz těm setníkům ustaveným
nad vojskem, řka jim: Pusťte ji prostředkem řadu, a i toho,
kdož by za ní šel, zabíte mečem. Nebo byl řekl kněz: Ať
není zabita v domě Hospodinově. 16 I pustili ji. Ale když
přišla na cestu, kudy koni vcházejí do domu královského, tu
jest zabita. 17 Tedy učinil Joiada smlouvu mezi Hospodinem
a mezi králem, i mezi lidem, aby byli lid Hospodinův; též
mezi králem a mezi lidem. 18 Potom šel všecken lid země
do domu Bálova, a zbořili jej, i oltáře jeho a obrazy jeho v
kusy stroskotali; Matana také kněze Bálova zabili před oltáři.
Kněz pak znovu nařídil přisluhující v domě Hospodinově.
19 A pojav ty setníky a hejtmany, i drabanty se vším lidem
země, provázeli krále z domu Hospodinova, a přišli cestou k
bráně drabantů do domu královského. Kdežto posadil se na
stolici královské. 20 I veselil se všecken lid země, a město
se upokojilo. Atalii pak zabili mečem u domu královského. 21
A byl Joas v sedmi letech, když počal kralovati.

12 Léta sedmého Jéhu počal kralovati Joas, a kraloval
čtyřidceti let v Jeruzalémě. Jméno matky jeho bylo
Sebia z Bersabé. 2 I činil Joas, což dobrého jest před
očima Hospodinovýma po všecky dny své, pokudž ho
vyučoval Joiada kněz. 3 A však výsosti nebyly zkaženy,
ještě lid obětoval a kadil na těch výsostech. 4 Řekl pak Joas
kněžím: Všecky peníze svaté, kteréž se vnášejí do domu
Hospodinova, totiž peníze těch, kteříž jdou v počet, a peníze
ceny za osobu jednoho každého, a všecky peníze, kteréž
by kdo dobrovolně uložil dáti do domu Hospodinova, 5
Vezmou kněží k sobě, jeden každý od známého svého, a oni
opraví zbořeniny domu všudy, kdež by bylo zboření. 6 Stalo
se potom léta dvadcátého třetího krále Joasa, když ještě
neopravili kněží zbořenin chrámových, 7 Že povolal král Joas
Joiady kněze i jiných kněží, a řekl jim: Proč neopravujete
zbořenin chrámových? Protož nyní nepřijímejte peněz od
známých svých, ale na zbořeniny domu dávejte je. 8 Jemuž
povolivše kněží, nebrali peněz od lidu, ani neopravovali
domu. 9 Protož Joiada kněz vzav jednu truhlici, udělal
díru v víku jejím, a postavil ji vedlé oltáře po pravé straně,
kudy se vchází do domu Hospodinova. I postavili tu kněží
ostříhající prahu i všech peněz, kteréž vnášíny byly do domu
Hospodinova. 10 A když rozuměli, že by mnoho peněz bylo
v truhlici, tedy přicházel kancléř královský a kněz nejvyšší,
a sčetše, schovávali ty peníze, kteréž se nalézaly v domě
Hospodinově. 11 Odkudž vydávali peníze hotové v ruce
řemeslníků postavených nad dílem domu Hospodinova,
a ti obraceli je na tesaře a dělníky, kteříž opravovali dům
Hospodinův, 12 Totiž na zedníky a kameníky, a k jednání
dříví i tesaného kamení, aby opraveny byly zbořeniny domu
Hospodinova, i na všecko to, což obráceno mělo býti na
dům k opravě jeho. 13 A však nebylo děláno do domu
Hospodinova číší stříbrných, žaltářů, kotlíků, trub a žádné
nádoby zlaté, ani nádoby stříbrné z peněz, kteréž přinášíny
byly do domu Hospodinova, 14 Ale těm, kteříž představeni
byli nad dílem, dávali je, a opravovali na ně dům Hospodinův.
15 Aniž žádali počtu od mužů těch, jimž v ruce peníze dávali,
aby platili dělníkům; nebo věrně dělali. 16 Peněz za vinu,
a peněz za hříchy nebylo vnášíno do domu Hospodinova;
kněžím se dostávaly. 17 Tedy vytáhl Hazael král Syrský, a
bojoval proti Gát a dobyl ho. Potom obrátil Hazael tvář svou,
aby táhl proti Jeruzalému. 18 Protož pobral Joas král Judský
všecky věci svaté, kterýchž byli nadali Jozafat a Jehoram
a Ochoziáš, otcové jeho, králové Judští, i to, čehož sám
posvětil, i všecko zlato, kteréž se nalezlo v pokladích domu
Hospodinova a domu královského, a poslal k Hazaelovi
králi Syrskému. I odtáhl od Jeruzaléma. 19 O jiných pak
činech Joasových, a cožkoli činil, psáno jest v knize o králích
Judských. 20 Potom povstavše služebníci jeho, spikli se
spolu, a zabili Joasa v Betmillo, kudy se chodí do Silla, 21
Totiž Jozachar syn Simatův, a Jozabad syn Somerův. Ti
služebníci jeho zabili ho, a umřel. I pochovali jej s otci jeho v
městě Davidově, a kraloval Amaziáš syn jeho místo něho.

13 Léta třimecítmého Joasa syna Ochoziáše, krále
Judského, kraloval Joachaz syn Jéhu nad Izraelem
v Samaří sedmnácte let. **2** A činil to, což jest zlého před
očima Hospodinovýma; nebo následoval hříchů Jeroboáma
syna Nebatova, kterýž přivedl k hřešení Izraele, a neuchýlil
se od nich. **3** I rozhněvala se prchlivost Hospodinova na
Izraele, a vydal je v ruku Hazaele krále Syrského, a v ruku
Benadada syna Hazaelova po všecky ty dny. **4** Ale když
se modlil Joachaz Hospodinu, vyslyšel jej Hospodin. Viděl
zajisté trápení Izraelské, že je ssužoval král Syrský. **5** Protož
dal Hospodin Izraelovi vysvoboditele, a vyšli z ruky Syrských,
i bydlili synové Izraelští v příbytcích svých jako kdy prvé.
6 Však proto neodstoupili od hříchů domu Jeroboámova,
kterýž přivedl k hřešení Izraele, nýbrž v nich chodili, ano i
háj ještě zůstával v Samaří, **7** Ačkoli nezanechal Joachazovi
lidu, kromě padesáti jízdných a desíti vozů a desíti tisíců
pěších; nebo je pohubil král Syrský, a setřel je jako prach při
mlácení. **8** O jiných pak činech Joachazových, a cožkoli
činil, i o síle jeho zapsáno jest v knize o králích Izraelských.
9 I usnul Joachaz s otci svými, a pochovali ho v Samaří.
Kraloval pak Joas syn jeho místo něho. **10** Léta třidcátého
sedmého Joasa krále Judského kraloval Joas syn Joachazův
nad Izraelem v Samaří šestnácte let. **11** A činil to, což jest
zlého před očima Hospodinovýma, neuchýliv se od žádných
hříchů Jeroboáma syna Nebatova, kterýž přivedl k hřešení
Izraele, ale chodil v nich. **12** O jiných pak činech Joasových,
i cožkoli činil, i o síle jeho, kterouž bojoval proti Amaziášovi
králi Judskému, zapsáno jest v knize o králích Izraelských.
13 I usnul Joas s otci svými, a sedl Jeroboám na stolici
jeho. I pochován jest Joas v Samaří s králi Izraelskými. **14**
Elizeus pak roznemohl se nemocí těžkou, v kteréž i umřel.
A přišel byl k němu Joas král Izraelský, a pláče nad ním,
řekl: Otče můj, otče můj, vozové Izraelští a jízdo jeho! **15**
Ale Elizeus řekl jemu: Vezmi lučiště a střely. I vzav, přinesl
k němu lučiště a střely. **16** Řekl dále králi Izraelskému:
Vezmi v ruku svou lučiště. I vzal je v ruku svou. Vložil také
Elizeus ruce své na ruce královy. **17** A řekl: Otevři to okno
k východu. A když otevřel, řekl Elizeus: Střeliž. I střelil.
Tedy řekl: Střela spasení Hospodinova a střela vysvobození
proti Syrským; nebo porazíš Syrské v Afeku, až i do konce
vyhladíš je. **18** Opět řekl: Vezmi střely. I vzal. Tedy řekl králi
Izraelskému: Střílej k zemi. I střelil po třikrát, potom tak
nechal. **19** Pročež rozhněvav se na něj muž Boží, řekl: Měls
pětkrát neb šestkrát střeliti, ješto bys byl porazil Syrské,
ažbys je i do konce byl vyhladil; nyní pak jen po třikrát
porazíš Syrské. **20** Potom umřel Elizeus, a pochovali ho.
Lotříkové pak Moábští vtrhli do země nastávajícího roku. **21** I
stalo se, když pochovávali jednoho, že uzřevše ty lotříky,
uvrhli muže toho do hrobu Elizeova. Kterýžto muž, jakž tam
padl, a dotekl se kostí Elizeových, ožil a vstal na nohy své.
22 Hazael pak král Syrský, ssužoval Izraele po všecky dny
Joachaza. **23** A milostiv jsa jim Hospodin, slitoval se nad
nimi, a popatřil na ně, pro smlouvu svou s Abrahamem, s
Izákem a s Jákobem, a nechtěl jich zahladiti, aniž zavrhl
jich od tváři své až do tohoto času. **24** I umřel Hazael král
Syrský, a kraloval Benadad syn jeho místo něho. **25** Protož
Joas syn Joachazův pobral zase města z ruky Benadada
syna Hazaelova, kteráž byl vzal z ruky Joachaza otce jeho
válečně; nebo po třikrát porazil ho Joas, a navrátil města
Izraelská.

14 Léta druhého Joasa syna Joachaza, krále Izraelského,
kraloval Amaziáš syn Joasa, krále Judského. **2** V
pětmecítma letech byl, když počal kralovati, a kraloval
dvadceti devět let v Jeruzalémě. Jméno matky jeho Joadan
z Jeruzaléma. **3** Ten činil to, což dobrého jest před očima
Hospodinovýma, ačkoli ne tak jako David otec jeho. Všecko,
což činil Joas otec jeho, tak činil. **4** A však výsostí nezkazili,
ještě lid obětoval a kadil na výsostech. **5** I stalo se, když
upevněno bylo království v ruce jeho, že pobil služebníky své,
kteříž byli zabili krále otce jeho. **6** Synů pak těch vražedlníků
nepobil, jakož jest psáno v knize zákona Mojžíšova, kdež
přikázal Hospodin, řka: Nebudouť na hrdle trestáni otcové za
syny, aniž synové trestáni budou na hrdle za otce, ale jeden
každý za svůj hřích umře. **7** On také porazil Idumejských v
údolí solnatém deset tisíců, a dobyl Sela bojem. I nazval
jméno jeho Jektehel až do tohoto dne. **8** Tedy poslal Amaziáš
posly k Joasovi synu Joachaza, syna Jéhu krále Izraelského,
řka: Nuže, pohleďme sobě v oči. **9** Zase poslal Joas král
Izraelský k Amaziášovi králi Judskému a řekl: Bodlák, kterýž
byl na Libánu, poslal k cedru Libánskému, řka: Dej dceru
svou synu mému za manželku. V tom šlo tudy zvíře polní,
kteréž bylo na Libánu, a pošlapalo ten bodlák. **10** Že jsi
mocně porazil Idumejské, protož pozdvihlo tě srdce tvé.
Chlub se a seď v domě svém. I proč se máš plésti v neštěstí,
abys padl ty i Juda s tebou? **11** Ale Amaziáš neuposlechl.
Protož vytáhl Joas král Izraelský, a pohleděli sobě v oči,
on s Amaziášem králem Judským u Betsemes Judova. **12**
I poražen jest Juda od Izraele, a utíkali jeden každý do
příbytků svých. **13** Amaziáše pak krále Judského, syna
Joasa syna Ochoziášova, jal Joas král Izraelský u Betsemes,
a přitáh do Jeruzaléma, zbořil zed Jeruzalémskou, od brány
Efraim až k bráně úhlu, na čtyři sta loktů. **14** A pobral
všecko zlato i stříbro, a všecky nádoby, kteréž se nalézaly v

domě Hospodinově a v pokladích domu královského, také i
mládence zastavené, a navrátil se do Samaří. 15 O jiných
pak činech Joasa, kteréž činil, i síle jeho, a kterak bojoval
proti Amaziášovi králi Judskému, psáno jest v knize o králích
Izraelských. 16 I usnul Joas s otci svými, a pochován jest v
Samaří s králi Izraelskými, i kraloval Jeroboám syn jeho
místo něho. 17 Živ pak byl Amaziáš syn Joasův, král Judský,
po smrti Joasa syna Joachaza, krále Izraelského, patnácte
let. 18 O jiných pak věcech Amaziášových psáno jest v knize
o králích Judských. 19 Potom spuntovali se proti němu v
Jeruzalémě, a on utekl do Lachis. Protož poslali za ním do
Lachis, a zamordovali ho tam. 20 Odkudž odnesli jej na
koních, a pochován jest v Jeruzalémě s otci svými v městě
Davidově. 21 Tedy všecken lid Judský vzali Azariáše, kterýž
byl v šestnácti letech, a ustanovili ho za krále na místě otce
jeho Amaziáše. 22 Ont' jest vzdělal Elat a dobyl ho Judovi,
když byl již usnul král s otci svými. 23 Léta patnáctého
Amaziáše syna Joasa, krále Judského, kraloval Jeroboám
syn Joasa, krále Izraelského, v Samaří čtyřidceti a jedno
léto. 24 A činil to, což jest zlého před očima Hospodinovýma,
neuchýliv se od žádných hříchů Jeroboáma syna Nebatova,
kterýž k hřešení přivedl Izraele. 25 On zase dobyl končin
Izraelských od toho místa, kudy se jde do Emat, až k moři
pustému, vedlé řeči Hospodina Boha Izraelského, kterouž byl
mluvil skrze služebníka svého Jonáše syna Amaty proroka,
kterýž byl z Gethefer. 26 Nebo viděl Hospodin trápení Izraele
těžké náramně, a že jakož zajatý, tak i zanechaný s nic
býti nemůže, aniž jest, kdo by spomohl Izraelovi. 27 A
nemluvil Hospodin, že by chtěl zahladiti jméno Izraele, aby
ho nebylo pod nebem; protož vysvobodil je skrze Jeroboáma
syna Joasova. 28 O jiných pak věcech Jeroboámových, a
cožkoli činil, i o síle jeho, a kterak bojoval, jak zase dobyl
Damašku a Emat Judova Izraelovi, psáno jest v knize o
králích Izraelských. 29 I usnul Jeroboám s otci svými, s králi
Izraelskými, a kraloval Zachariáš syn jeho místo něho.

15 Léta sedmmecítmého Jeroboáma krále Izraelského
kraloval Azariáš syn Amaziáše, krále Judského. 2 V
šestnácti letech byl, když počal kralovati, a kraloval padesáte
dvě létě v Jeruzalémě. Jméno matky jeho bylo Jecholia
z Jeruzaléma. 3 Ten činil, což dobrého jest před očima
Hospodinovýma vedlé všech věcí, kteréž činil Amaziáš otec
jeho. 4 A však výsostí nezkazili, ještě lid obětoval a kadil na
výsostech. 5 Ranil pak Hospodin krále, tak že byl malomocný
až do dne smrti své, a bydlil v domě obzvláštním. Pročež
Jotam syn královský držel správu nad domem, soudě lid
země. 6 O jiných pak činech Azariášových, i cožkoli činil,
psáno jest v knize o králích Judských. 7 I usnul Azariáš s
otci svými, a pochovali jej s otci jeho v městě Davidově,
a kraloval Jotam syn jeho místo něho. 8 Léta třidcátého
osmého Azariáše krále Judského kraloval Zachariáš syn
Jeroboamův nad Izraelem v Samaří šest měsíců. 9 A
činil to, což jest zlého před očima Hospodinovýma, jakž
činívali otcové jeho, neuchýliv se od hříchů Jeroboáma syna
Nebatova, kterýž přivedl k hřešení Izraele. 10 I spikl se proti
němu Sallum syn Jábes a bil ho před lidem, i zabil jej a
kraloval místo něho. 11 O jiných pak věcech Zachariášových
zapsáno jest v knize o králích Izraelských. 12 Tot' jest slovo
Hospodinovo, kteréž mluvil k Jéhu, řka: Synové tvoji do
čtvrtého kolena seděti budou na stolici Izraelské. A tak
se stalo. 13 Sallum syn Jábesův kraloval léta třidcátého
devátého Uziáše krále Judského, a kraloval jeden měsíc
v Samaří. 14 Nebo přitáhl Manahem syn Gádi z Tersa, a
přišed do Samaří, porazil Sallum syna Jábes v Samaří, a
zabiv jej, kraloval na místě jeho. 15 O jiných pak činech
Sallum i spiknutí jeho, kteréž učinil, zapsáno jest v knize
o králích Izraelských. 16 Tehdy pohubil Manahem město
Tipsach, a všecky, kteříž byli v něm, i všecky končiny jeho od
Tersa, proto že mu ho neotevřeli. I pomordoval je, a všecky
těhotné jejich zroztínal. 17 Léta třidcátého devátého Azariáše
krále Judského kraloval Manahem syn Gádi nad Izraelem v
Samaří za deset let. 18 A činil to, což jest zlého před očima
Hospodinovýma, neodvrátiv se od hříchů Jeroboáma syna
Nebatova, (kterýž přivedl Izraele k hřešení), po všecky dny
své. 19 Když pak vytáhl Ful král Assyrský proti zemi té, dal
Manahem Fulovi deset tisíc centnéřů stříbra, aby mu byl
nápomocen k utvrzení království v rukou jeho. 20 I uložil
Manahem daň na Izraele, na všecky bohaté, aby dávali králi
Assyrskému jeden každý po padesáti lotech stříbra. Takž
obrátiv se král Assyrský, nemeškal se více tu v zemi. 21 O
jiných pak činech Manahemových, a cožkoli činil, zapsáno
jest v knize o králích Izraelských. 22 I usnul Manahem s otci
svými, a kraloval Pekachia syn jeho místo něho. 23 Léta
padesátého Azariáše, krále Judského, kraloval Pekachia
syn Manahemův nad Izraelem v Samaří dvě létě. 24 A činil
to, což jest zlého před očima Hospodinovýma, neuchýliv
se od hříchů Jeroboáma syna Nebatova, kterýž k hřešení
přivedl Izraele. 25 Tedy spuntoval se proti němu Pekach syn
Romeliův, hejtman jeho, s Argobem i s Ariášem, a zabil jej v
Samaří na paláci domu královského, maje s sebou padesáte
mužů Galádských. A zabiv jej, kraloval místo něho. 26 Jiní
pak skutkové Pekachia a všecko, což činil, zapsáno jest v
knize o králích Izraelských. 27 Léta padesátého druhého
Azariáše krále Judského kraloval Pekach syn Romeliův

nad Izraelem v Samaří dvadceti let. 28 A činil to, což jest
zlého před očima Hospodinovýma, aniž odstoupil od hříchů
Jeroboáma syna Nebatova, kterýž k hřešení přivedl Izraele.
29 Za dnů Pekacha krále Izraelského přitáhl Tiglatfalazar
král Assyrský, a vzal Jon a Abel, dům Maacha a Janoe,
Kedes a Azor, i Galád a Galilei, i všecku zemi Neftalím, a
přenesl obyvatele jejich do Assyrie. 30 Tedy spuntoval se
Ozee syn Ela, proti Pekachovi synu Romeliovu, a raniv ho,
zabil jej, a kraloval na místě jeho léta dvadcátého Jotama
syna Uziášova. 31 O jiných pak činech Pekachových, a
cožkoli činil, zapsáno jest v knize o králích Izraelských. 32
Léta druhého Pekacha syna Romelia, krále Izraelského,
kraloval Jotam syn Uziáše, krále Judského. 33 V pětmecítma
letech byl, když počal kralovati, a šestnácte let kraloval v
Jeruzalémě. Jméno matky jeho Jerusa, dcera Sádochova.
34 A činil to, což pravého jest před očima Hospodinovýma.
Všecko, jakž činil Uziáš otec jeho, tak činil. 35 A však výsosti
nebyly zkaženy, ještě lid obětoval a kadil na výsostech. On
vystavěl bránu hořejší domu Hospodinova. 36 O jiných pak
činech Jotamových, a cožkoli činil, zapsáno jest v knize o
králích Judských. 37 Za dnů těch počal Hospodin posílati na
Judu Rezina krále Syrského a Pekacha syna Romeliova. 38
I usnul Jotam s otci svými, a pochován jest s otci svými v
městě Davida otce svého. I kraloval Achas syn jeho místo
něho.

16 Sedmnáctého léta Pekacha syna Romeliova kraloval
Achas syn Jotama, krále Judského. 2 Ve dvadcíti
letech byl Achas, když kralovati počal, a šestnácte let
kraloval v Jeruzalémě, ale nečinil toho, což pravého jest,
před Hospodinem Bohem svým, jako David otec jeho. 3
Nýbrž chodil po cestě králů Izraelských; nadto i syna svého
dal provésti skrze oheň vedlé ohavností pohanských, kteréž
byl Hospodin vyplénil před oblíčejem synů Izraelských. 4
Obětoval také a kadil na výsostech a na pahrbcích, i pod
každým stromem zeleným. 5 Tedy vytáhl Rezin král Syrský a
Pekach syn Romeliášův, král Izraelský, proti Jeruzalému k
boji, a oblehli Achasa. Ale nemohli ho dobyti. 6 (Toho času
Rezin král Syrský odtrhl zase město Elat k Syrii, a vyplénil
Židy z Elot; Syrští pak přišedše do Elat, bydlili tam až do
dnešního dne.) 7 I poslal Achas posly k Tiglatfalazarovi králi
Assyrskému, řka: Služebník tvůj a syn tvůj jsem, přitáhni
a vysvobod' mne z ruky krále Syrského, a z ruky krále
Izraelského, kteříž povstali proti mně. 8 A pobrav Achas
stříbro a zlato, kteréž se nalézti mohlo v domě Hospodinově
a v pokladích domu královského, poslal králi Assyrskému
dar. 9 Tedy povolil jemu král Assyrský, a přitáhl k Damašku
a dobyl ho, a přenesl obyvatele jeho do Kir, Rezina pak
zabil. 10 I vypravil se král Achas vstříc Tiglatfalazarovi
králi Assyrskému do Damašku. A uzřev král Achas oltář v
Damašku, poslal k Uriášovi knězi podobenství toho oltáře,
a formu jeho vedlé všelikého díla jeho. 11 I vzdělal Uriáš
kněz oltář vedlé všeho toho, což byl poslal král Achas z
Damašku. Tak učinil kněz Uriáš, prvé než se vrátil král
Achas z Damašku. 12 Když se pak navrátil král z Damašku,
uzřev ten oltář přistoupil k němu a obětoval na něm. 13 A
tak zapálil zápal svůj i suchou obět svou, a obětoval obět
mokrou svou, a pokropil krví oltáře z pokojných obětí svých.
14 Oltář pak měděný, kterýž byl před Hospodinem, přenesl z
přední strany domu, aby nestál mezi oltářem jeho a mezi
domem Hospodinovým, a postavil jej po boku oltáře svého
k půlnoci. 15 I přikázal král Achas knězi Uriášovi, řka: Na
větším oltáři obětuj zápaly jitřní, a obět suchou večerní, a
obět zápalnou královskou s obětí suchou její, i obět zápalnou
všeho lidu země, a oběti suché jejich, i oběti mokré jejich, a
všelikou krví zápalu a všelikou krví oběti kropiti budeš na
něj, oltář pak měděný bude mi k doptávání se Boha. 16 Tedy
učinil Uriáš kněz všecko, jakž mu přikázal Achas. 17 Osekal
také král Achas přepásaní podstavků, a odjal od nich pánve,
a moře složil s volů měděných, kteříž byli pod ním, a položil
je na dláždění kamenné. 18 Zastření také sobotní, kteréž
byli udělali v domě, a vcházení královské z zevnitř odjal od
domu Hospodinova, boje se krále Assyrského. 19 Jiní pak
skutkové krále Achasa, kteréž činil, zapsáni jsou v knize o
králích Judských. 20 I usnul Achas s otci svými, a pochován
jest s nimi v městě Davidově, a kraloval Ezechiáš syn jeho
místo něho.

17 Léta dvanáctého Achasa krále Judského kraloval Ozee
syn Ela v Samaří nad Izraelem devět let. 2 A činil to,
což jest zlého před očima Hospodinovýma, ač ne tak jako jiní
králové Izraelští, kteříž byli před ním. 3 Proti němuž přitáhl
Salmanazar král Assyrský. I učiněn jest Ozee služebníkem
jeho, a dával mu plat. 4 Shledal pak král Assyrský při Ozee
puntování; nebo poslal posly k Sua králi Egyptskému, a
neposílal králi Assyrskému ročního platu. Protož oblehl ho
král Assyrský, a svázaného dal do žaláře. 5 I táhl král
Assyrský po vší zemi; přitáhl také do Samaří, a ležel u
ní tři léta. 6 Léta pak devátého Ozee vzal král Assyrský
Samaří, a přenesl Izraele do Assyrie, a osadil je v Chelach
a v Chabor při řece Gozan, a v městech Médských. 7 To
se stalo, proto že hřešili synové Izraelští proti Hospodinu
Bohu svému, kterýž je vyvedl z země Egyptské, aby nebyli
pod mocí Faraona krále Egyptského, a ctili bohy cizí, 8

Chodíce v ustanoveních pohanů, (kteréž byl vyvrhl Hospodin
od tváři synů Izraelských), a králů Izraelských, kteráž nařídili.
9 Přesto pokrytě se měli synové Izraelští, činíce to, což
není dobrého před Hospodinem Bohem svým, a vzdělali
sobě výsosti ve všech městech svých, od věže strážných
až do města hrazeného. 10 A nastavěli sobě obrazů i hájů
na všelikém pahrbku vysokém, a pod každým stromem
zeleným, 11 Zapalujíce tam vonné věci na všech výsostech,
rovně jako pohané, kteréž vyhnal Hospodin od tváři jejich. A
činili věci nejhorší, popouzejíce Hospodina. 12 A sloužili
bohům nečistým, o nichž byl Hospodin řekl jim, aby nečinili
toho. 13 I osvědčoval Hospodin proti Izraelovi a proti Judovi
skrze všecky proroky i všecky vidoucí, řka: Odvraťte se od
cest svých zlých, a ostříhejte přikázaní mých a ustanovení
mých vedlé všeho zákona, kterýž jsem vydal otcům vašim,
a kterýž jsem poslal k vám skrze služebníky své proroky.
14 Však neposlechli, ale zatvrdili šíji svou, jako i otcové
jejich šíje své, kteříž nevěřili v Hospodina Boha svého. 15 A
opovrhli ustanovení jeho i smlouvu jeho, kterouž učinil s otci
jejich, i osvědčování jeho, kterýmiž se jim osvědčoval, a
odešli po marnosti, a marní učiněni jsou, následujíce pohanů,
kteříž byli vůkol nich, o nichž jim byl přikázal Hospodin, aby
nečinili jako oni. 16 A opustivše všecka přikázaní Hospodina
Boha svého, udělali sobě slitinu, dvé telat a háj, a klaněli se
všemu vojsku nebeskému; sloužili také Bálovi. 17 A vodili
syny své a dcery své skrze oheň, a obírali se s hádáním
a kouzly, a tak vydali se v činění toho, což jest zlé před
očima Hospodinovýma, popouzejíce ho. 18 Protož rozhněval
se Hospodin náramně na Izraele, a zahnal je od tváři své,
nezanechav z nich nic, kromě samého pokolení Judova. 19
Ano i Juda neostříhal přikázaní Hospodina Boha svého, ale
chodili v ustanoveních Izraelských, kteráž byli nařídili. 20 A
protož opovrhl Hospodin všecko símě Izraelské a ssužoval
je, a vydal je v ruku loupežníků, až je i zavrhl od tváři své.
21 Nebo odtrhl Izraele od domu Davidova, a krále ustanovili
Jeroboáma syna Nebatova, Jeroboám pak odvrátil Izraele
od následování Hospodina, a přivedl je k hřešení hříchem
velikým. 22 A chodili synové Izraelští ve všech hříších
Jeroboámových, kteréž on činil, a neodstoupili od nich, 23
Až zavrhl Hospodin Izraele od tváři své, jakož byl mluvil
skrze všecky služebníky své proroky. I vyhnán jest Izrael
z země své do Assyrie až do tohoto dne. 24 Potom král
Assyrský přivedl lidi z Babylona, a z Kut a z Ava, a z Emat a
z Sefarvaim, a osadil je v městech Samařských místo synů
Izraelských, kteříž opanovavše Samaří, bydlili v městech
jejich. 25 I stalo se, když tam bydliti počali, a nesloužili
Hospodinu, že poslal na ně Hospodin lvy, kteříž je dávili. 26
Protož mluvili králi Assyrskému, řkouce: Národové ti, kteréž
jsi přenesl a osadil v městech Samařských, neznají obyčeje
Boha země té; protož poslal na ně lvy, kteříž je hubí, proto
že neznají obyčeje Boha země té. 27 I přikázal král Assyrský,
řka: Dovedťe tam jednoho z těch kněží, kteréž jste odtud
přivedli, a odejdouce, nechť tam bydlí, a učí je obyčeji Boha
země té. 28 Přišel tedy jeden z kněží, kteréž byli přivedli
z Samaří, a bydlil v Bethel, a učil je, jak by měli sloužiti
Hospodinu. 29 A však nadělali sobě jeden každý národ
bohů svých, kteréž stavěli v domě výsostí, jichž byli nadělali
Samařští, jeden každý národ v městech svých, v nichž
bydlili. 30 Muži zajisté Babylonští udělali Sukkot Benot, muži
pak Kutští udělali Nergale, a muži Ematští udělali Asima. 31
Hevejští tolikéž udělali Nibchaz a Tartak, a Sefarvaimští pálili
syny své ohněm Adramelechovi a Anamelechovi, bohům
Sefarvaimským. 32 A tak sloužili Hospodinu, nadělavše sobě
z počtu svého kněží výsostí, kteříž přisluhovali jim v domích
výsostí. 33 Hospodina ctili, však předce bohům svým sloužili
vedlé obyčeje těch národů, odkudž převedeni byli. 34 A do
dnes činí vedlé obyčejů starých; nebojí se Hospodina, a
nečiní vedlé ustanovení a úsudků jeho, ani vedlé zákona
a přikázaní, kteráž vydal Hospodin synům Jákobovým,
jehož nazval Izraelem. 35 Učinil také byl Hospodin s nimi
smlouvu, a přikázal jim, řka: Nebudete ctíti bohů cizích,
ani se jim klaněti, ani jim sloužiti, ani jim obětovati. 36 Ale
Hospodina, kterýž vás vyvedl z země Egyptské v síle veliké
a v rameni vztaženém, toho ctíti budete, a jemu se klaněti,
a jemu obětovati. 37 Také ustanovení a úsudků, i zákona
a přikázaní, kteráž napsal vám, ostříhati budete, plníce je
po všecky dny, a nebudete ctíti bohů cizích. 38 Nadto na
smlouvu, kterouž jsem učinil s vámi, nezapomínejte, aniž
ctěte bohů cizích. 39 Ale Hospodina Boha vašeho se bojte;
onť vás vysvobodí z ruky všech nepřátel vašich. 40 A však
neposlechli, ale vedlé obyčeje svého starého činili. 41 A
tak ti národové ctili Hospodina, a však proto rytinám svým
sloužili. Takž i synové jejich a synové synů jejich vedlé toho,
což činili otcové jejich, také činí až do dnešního dne.

18 Stalo se pak léta třetího Ozee syna Ela, krále
Izraelského, kraloval Ezechiáš syn Achasa, krále
Judského. 2 V pětmecítma letech byl, když počal kralovati, a
dvadceti devět let kraloval v Jeruzalémě. Jméno matky jeho
bylo Abi, dcera Zachariášova. 3 Ten činil, což jest dobrého
před očima Hospodinovýma, všecko tak, jakž činil David
otec jeho. 4 On zkazil výsosti a stroskotal obrazy, a háje
posekal, a ztloukl hada měděného, jehož byl udělal Mojžíš;
nebo až do těch dnů synové Izraelští kadívali jemu, a nazval
jej Nechustam. 5 V Hospodinu Bohu Izraelském doufal, a

nebylo po něm jemu rovného mezi všemi králi Judskými, i z
těch, kteříž byli před ním. 6 Nebo se přídržel Hospodina,
aniž se uchýlil od něho, a ostříhal přikázaní jeho, kteráž
byl přikázal Hospodin Mojžíšovi. 7 A byl Hospodin s ním; k
čemuž se koli obrátil, šťastně se mu vedlo. Zprotivil se pak
králi Assyrskému, a nesloužil jemu. 8 On porazil Filistinské
až do Gázy a končin jeho, od věže strážných až do města
hrazeného. 9 Stalo se pak léta čtvrtého krále Ezechiáše,
(jenž byl sedmý rok Ozee syna Ela, krále Izraelského), vytáhl
Salmanazar král Assyrský proti Samaří a oblehl ji. 10 I vzali
ji při konci léta třetího; léta šestého Ezechiášova, (jenž byl
rok devátý Ozee krále Izraelského), vzata jest Samaří. 11 I
zavedl král Assyrský Izraele do Assyrie, a osadil jej v Chelach
a v Chabor při potoku Gozan, a v městech Médských, 12
Proto že neposlouchali hlasu Hospodina Boha svého, ale
přestupovali smlouvu jeho, i všecko to, což přikázal Mojžíš
služebník Hospodinův, tak že ani poslechnouti ani činiti
nechtěli. 13 Potom čtrnáctého léta krále Ezechiáše přitáhl
Senacherib král Assyrský proti všechněm městům Judským
hrazeným, a zdobýval jich. 14 Tedy poslal Ezechiáš král
Judský k králi Assyrskému do Lachis, řka: Zhřešilť jsem,
odtáhni ode mne; cožkoli na mne vzložíš, ponesu. I uložil král
Assyrský Ezechiášovi králi Judskému tři sta centnéřů stříbra
a třidceti centnéřů zlata. 15 I dal Ezechiáš všecky peníze,
kteréž jsou nalezeny v domě Hospodinově a v pokladích
domu královského. 16 Toho času obloupal Ezechiáš dvéře
chrámu Hospodinova, i sloupy, kteréž byl obložil Ezechiáš
král Judský, a dal je králi Assyrskému. 17 A však poslal král
Assyrský Tartana a Rabsara a Rabsace z Lachis k králi
Ezechiášovi s vojskem velikým k Jeruzalému. Kteříž vytáhše,
přijeli k Jeruzalému, a přitáhše, přitrhli a položili se u struhy
rybníka hořejšího, kteráž jest podlé cesty dlážené při poli
valchářovu. 18 A když volali na krále, vyšel k nim Eliakim syn
Helkiášův, kterýž byl správce domu, a Sobna písař, a Joach
syn Azafův kancléř. 19 I mluvil k nim Rabsace: Povězte
medle Ezechiášovi: Toto praví král veliký, král Assyrský:
Jakéž jest to doufání, na kterémž se zakládáš? 20 Mluvils,
(ale slova rtů svých), že jest rady i síly k válce dosti. V kohož
tedy nyní doufáš, že mi se protivíš? 21 Aj, nyní zpolehl jsi
na hůl třtinovou, a to ještě nalomenou, na Egypt, na niž
zpodepřel-li by se kdo, pronikne ruku jeho a probodne ji.
Takovýť jest Farao král Egyptský všechněm, kteříž doufají v
něho. 22 Pakli mi díte: V Hospodina Boha svého doufáme:
zdaliž on není ten, jehož Ezechiáš pobořil výsosti i oltáře, a
přikázal Judovi i Jeruzalému, řka: Před tímto oltářem klaněti
se budete v Jeruzalémě. 23 Nyní tedy, založ se medle se
pánem mým, králem Assyrským, a dámť dva tisíce koní,
budeš-li moci míti, kdo by na nich jeli? 24 I jakž bys tedy
odolati mohl jednomu knížeti z nejmenších služebníků pána
mého, ačkoli máš doufání v Egyptu pro vozy a jezdce? 25
Přesto, zdali bez Hospodina přitáhl jsem proti místu tomuto,
abych je zkazil? Hospodin řekl mi: Táhni proti zemi té a
zkaz ji. 26 I řekl Eliakim syn Helkiášův a Sobna a Joach
Rabsacovi: Mluv medle k služebníkům svým Syrsky, však
rozumíme, a nemluv k nám Židovsky před lidem tímto, kterýž
jest na zdech. 27 I odpověděl jim Rabsace: Zdaliž ku pánu
tvému a k tobě poslal mne pán můj, abych mluvil slova tato?
Však k mužům těm, kteříž jsou na zdech, aby lejna svá jedli,
a moč svůj spolu s vámi pili. 28 A tak stoje Rabsace, volal
hlasem velikým, Židovsky mluvě a řka: Slyšte slovo krále
velikého, krále Assyrského. 29 Toto praví král: Nechť vás
nesvodí Ezechiáš, neboť nebude moci vás vysvoboditi z ruky
mé. 30 A nechť vám nevelí Ezechiáš doufati v Hospodina,
řka: Zajisté vysvobodí nás Hospodin, a nebudeť dáno město
toto v ruku krále Assyrského. 31 Neposlouchejtež Ezechiáše,
nebo takto praví král Assyrský: Učiňte se mnou smlouvu,
a vyjděte ke mně, a jezte jeden každý z vinice své a z
fíku svého, a píte jeden každý vodu z čisterny své, 32
Dokudž nepřijdu a nepřenesu vás do země podobné zemi
vaší, do země úrodné, země chleba a vinic, země olivoví,
oleje a medu, a budete živi a nezemřete. Neposlouchejtež
Ezechiáše, neboť vás svodí, řka: Hospodin vysvobodí nás.
33 Zdaliž mohli vysvoboditi bohové národů jeden každý zemi
svou z ruky krále Assyrského? 34 Kdež jsou bohové Emat a
Arfad? Kde jsou bohové Sefarvaim, Ana a Ava? Zdaliž jsou
vysvobodili Samaří z ruky mé? 35 Kteří jsou mezi všemi
bohy těch zemí, ješto by vysvobodili zemi svou z ruky mé?
Aby pak Hospodin vysvoboditi mohl Jeruzalém z ruky mé?
36 Lid pak mlčel, a neodpověděl mu žádného slova; nebo
takové bylo rozkázaní královo, řkoucí: Neodpovídejte jemu.
37 Přišli tedy Eliakim syn Helkie, kterýž byl správcím domu, a
Sobna písař, a Joach syn Azafův kancléř k Ezechiášovi,
majíce roucho roztržené, a oznámili jemu slova Rabsacova.

19 To když uslyšel král Ezechiáš, roztrhl roucho své, a
oděv se žíní, všel do domu Hospodinova. 2 I poslal
Eliakima správce domu, a Sobnu písaře, i starší z kněží,
oblečené v žíně, k Izaiášovi proroku, synu Amosovu. 3
Kteříž řekli jemu: Toto praví Ezechiáš: Den úzkosti a útržek i
rouhání jest den tento; přiblížilť se plod k vyjití, ale není síly
při rodičce. 4 Ó by slyšel Hospodin Bůh tvůj všecka slova
Rabsacova, jehož poslal král Assyrský pán jeho, aby utrhal
Bohu živému, aby pomstil Hospodin Bůh tvůj těch slov, kteráž
by slyšel. Protož pozdvihni modlitby své za tento ostatek,

kterýž se nalézá. 5 A tak přišli služebníci krále Ezechiáše k
Izaiášovi. 6 Jimž odpověděl Izaiáš: Toto povíte pánu svému:
Takto praví Hospodin: Nestrachuj se slov těch, kteráž jsi
slyšel, jimiž se mi rouhali služebníci krále Assyrského. 7
Aj, já pustím naň vítr, aby uslyše pověst, navrátil se do
země své, a učiním to, že padne od meče v zemi své.
8 Rabsace pak navrátiv se, nalezl krále Assyrského, an
dobývá Lebna; nebo uslyšel, (pročež odtrhl od Lachis), 9
Uslyšel, pravím, o Tirhákovi králi Mouřenínském, ano pravili:
Aj, teď táhne, aby bojoval s tebou. I navrátil se, a však poslal
jiné posly k Ezechiášovi s těmito slovy: 10 Takto povíte
Ezechiášovi králi Judskému, řkouce: Nechť tebe nesvodí
Bůh tvůj, v němž ty doufáš, říkaje: Nebudeť dán Jeruzalém v
ruku krále Assyrského. 11 Aj, slyšels, co jsou činili králové
Assyrští všechněm zemím, pohubivše je, a ty bys měl býti
vysvobozen? 12 Zdaliž jsou je vysvobodili bohové těch
národů, kteréž zahladili otcové moji, totiž Gozana, Charana,
Resefa a syny Eden, kteříž byli v Telasar? 13 Kde jest král
Emat, a král Arfad, a král města Sefarvaim, Ana i Ava?
14 Protož vzav Ezechiáš list z ruky poslů, přečetl jej, a
vstoupiv do domu Hospodinova, rozvinul jej Ezechiáš před
Hospodinem. 15 A modlil se Ezechiáš před Hospodinem,
řka: Hospodine Bože Izraelský, kterýž sedíš nad cherubíny,
ty jsi sám Bůh všech království země, ty jsi učinil nebe i
zemi. 16 Nakloniž, Hospodine, ucha svého a uslyš; otevři,
Hospodine, oči své a pohleď; slyš slova Senacheribova,
kterýž poslal k činění útržek Bohu živému. 17 Takť jest,
Hospodine, žeť jsou zkazili králové Assyrští národy ty i
země jejich. 18 A uvrhli bohy jejich do ohně. Nebo nebyli
bohové, ale dílo rukou lidských, dřevo a kámen, protož
zahladili je. 19 A nyní, Hospodine Bože náš, vysvoboď nás,
prosím, z ruky jeho, ať by poznala všecka království země,
že jsi ty sám, Hospodine, Bohem. 20 Tedy poslal Izaiáš
syn Amosův k Ezechiášovi, řka: Toto praví Hospodin Bůh
Izraelský: Zač jsi mi se modlil strany Senacheriba krále
Assyrského, vyslyšel jsem tě. 21 Totoť jest slovo, kteréž
mluvil Hospodin o něm: Pohrdá tebou, a posmívá se tobě,
králi, panna dcera Sionská, potřásá za tebou hlavou dcera
Jeruzalémská. 22 Kohož jsi zhaněl? A komus se rouhal?
Proti komu jsi povýšil hlasu a pozdvihls vzhůru očí svých?
Však proti svatému Izraelskému. 23 Skrze posly své utrhal
jsi Pánu, a řekl jsi: Ve množství vozů svých vytáhl jsem na
hory vysoké, na stráně Libánské, a zpodtínám vysoké cedry
jeho, i spanilé jedle jeho, a vejdu do nejdalších příbytků
jeho, do lesů a výborných rolí jeho. 24 Já jsem vykopal a
pil jsem vody cizí, a vysušil jsem nohama svýma všecky
potoky podmaněných. 25 Zdaliž jsi neslyšel, že již dávno
jsem jej učinil, a ode dnů starých jej sformoval? Což tedy
nyní přivedl bych jej k zkažení a v hromady rumu, jako jiná
města hrazená? 26 Jejichž obyvatelé mdlí byli, předěšení a
zahanbení, byvše jako bylina polní a zelina vzcházející, jako
tráva na střechách, a jako osení rzí zkažené, prvé než by
dorostlo obilí. 27 Sedání pak tvé, vycházení tvé i vcházení
tvé znám, i vzteklost tvou proti mně. 28 Poněvadž jsi se
rozzlobil proti mně, a tvé zpouzení přišlo v uši mé, protož
vpustím udici svou v chřípě tvé, a udidla svá do úst tvých, a
odvedu tě zase tou cestou, kterouž jsi přišel. 29 Toto pak
měj, Ezechiáši, za znamení: Že jíte roku prvního to, což
se samo rodí, též druhého roku, což samo vzchází, třetího
teprv roku sejte a žněte, a štěpujte vinice, a jezte ovoce z
nich. 30 Ostatek zajisté domu Judova, kterýž pozůstal, vpustí
zase kořeny své hluboce, a vydá užitek nahoru. 31 Nebo z
Jeruzaléma vyjdou ostatkové, a ti, kteříž jsou zachováni,
z hory Siona. Horlivost Hospodina zástupů učiní to. 32 A
protož toto praví Hospodin o králi Assyrském: Nevejdeť do
města tohoto, aniž sem střely vstřelí, aniž se ho zmocní
pavézníci, aniž udělají u něho náspu. 33 Cestou, kterouž
přitáhl, zase navrátí se, a do města tohoto nevejde, praví
Hospodin. 34 Nebo chrániti budu města tohoto, abych je
zachoval pro sebe a pro Davida služebníka svého. 35
Tedy stalo se té noci, že vyšel anděl Hospodinův, a zbil v
vojště Assyrském sto osmdesáte pět tisíců. I vstali ráno, a
aj, všickni mrtví. 36 Pročež odjel a utekl Senacherib král
Assyrský, a navrátiv se, bydlil v Ninive. 37 I stalo se, když
se klaněl v chrámě Nizrocha boha svého, že Adramelech
a Sarasar, synové jeho, zabili jej mečem, a sami utekli do
země Ararat. I kraloval Esarchaddon syn jeho místo něho.

20 V těch dnech roznemohl se Ezechiáš až k smrti. I
přišel k němu Izaiáš syn Amosův prorok, a řekl jemu:
Toto praví Hospodin: Zřeď dům svůj, nebo umřeš, a nebudeš
živ. 2 I obrátil tvář svou k stěně, a modlil se Hospodinu,
řka: 3 Prosím, ó Hospodine, rozpomeň se nyní, že jsem
stále chodil před tebou v pravdě a v srdci upřímém, a že
jsem to činil, což dobrého jest před očima tvýma. I plakal
Ezechiáš pláčem velikým. 4 Ještě pak Izaiáš nebyl vyšel do
půl síně, když se k němu stalo slovo Hospodinovo, řkoucí:
5 Navrať se a rci Ezechiášovi vůdci lidu mého: Toto praví
Hospodin Bůh Davida otce tvého: Slyšelť jsem modlitbu
tvou, a viděl jsem slzy tvé; aj, já uzdravím tě, třetího dne
vstoupíš do domu Hospodinova. 6 A přidám ke dnům tvým
patnácte let, a z ruky krále Assyrského vysvobodím tě, i
město toto, a chrániti budu města tohoto, pro sebe a pro
Davida služebníka svého. 7 I řekl Izaiáš: Vezměte hrudu

suchých fíků. Kterouž vzavše, přiložili na vřed, i uzdraven
jest. 8 Řekl pak Ezechiáš Izaiášovi: Jaké bude znamení toho,
že mne uzdraví Hospodin, a že půjdu třetího dne do domu
Hospodinova? 9 Odpověděl Izaiáš: Toto bude tobě znamení
od Hospodina, že Hospodin učiní věc tuto, kterouž mluvil:
Chceš-li, aby postoupil dále stín o deset stupňů, aneb navrátil
se zpátkem o deset stupňů? 10 Odpověděl Ezechiáš: Snázeť
může stín postoupiti dolů o deset stupňů. Nechci, ale nechť
zase postoupí stín zpátkem o deset stupňů. 11 Volal tedy
Izaiáš prorok k Hospodinu, a navrátil stín po stupních, po
nichž sešel na hodinách slunečných Achasových, zpátkem o
deset stupňů. 12 Toho času poslal Berodach Baladan syn
Baladanův, král Babylonský, list a dary Ezechiášovi; nebo
slyšel, že nemocen byl Ezechiáš. 13 I vyslyšel je Ezechiáš a
ukázal jim všecky schrany klénotů svých, stříbra a zlata i
vonných věcí, a olej nejvýbornější, tolikéž dům zbroje své,
a cožkoli mohlo nalezeno býti v pokladích jeho. Ničeho
nebylo, čehož by jim neukázal Ezechiáš v domě svém i
ve všem panství svém. 14 Protož přišel prorok Izaiáš k
králi Ezechiášovi, a řekl jemu: Co pravili ti muži? A odkud
přišli k tobě? Odpověděl Ezechiáš: Z země daleké přišli,
z Babylona. 15 I řekl: Co viděli v domě tvém? Odpověděl
Ezechiáš: Všecko, což jest v domě mém, viděli. Ničeho
není v pokladích mých, čehož bych jim neukázal. 16 Ale
Izaiáš řekl Ezechiášovi: Slyšiž slovo Hospodinovo. 17 Aj,
dnové přijdou, v nichž odneseno bude do Babylona, cožkoli
jest v domě tvém, a cožkoli nachovali otcové tvoji až do
tohoto dne; nezůstaneť ničeho, praví Hospodin. 18 Syny
také tvé, kteříž pojdou z tebe, kteréž ty zplodíš, poberou
a budou komorníci při dvoru krále Babylonského. 19 Tedy
řekl Ezechiáš Izaiášovi: Dobrétʼ jest slovo Hospodinovo,
kteréž jsi mluvil. Řekl ještě: Ovšem, žeť jest dobré, jestliže
pokoj a pravda bude za dnů mých. 20 O jiných pak činech
Ezechiášových, i vší síle jeho, a kterak udělal rybník, a
vodu po trubách uvedl do města, zapsáno jest v knize o
králích Judských. 21 I usnul Ezechiáš s otci svými, a kraloval
Manasses syn jeho místo něho.

21 Ve dvanácti letech byl Manasses, když počal kralovati,
a kraloval padesáte a pět let v Jeruzalémě. Jméno
matky jeho bylo Chefziba. 2 I činil to, což jest zlého před
očima Hospodinovýma, vedlé ohavností těch národů, kteréž
Hospodin vyplénil před syny Izraelskými. 3 Nebo převrátiv
se, vzdělal zase výsosti, kteréž byl zkazil Ezechiáš otec
jeho, a vystavěl oltáře Bálovi, a vysadil háj, tak jako byl učinil
Achab král Izraelský. A klaněje se všemu vojsku nebeskému,
ctil je. 4 Vzdělal také oltáře v domě Hospodinově, o němž byl
řekl Hospodin: V Jeruzalémě položím jméno své. 5 Nadto
nadělal oltářů všemu vojsku nebeskému, v obou síních
domu Hospodinova. 6 Syna také svého provedl skrze oheň,
a šetřil časů, s hadačstvím zacházel, zaklinače a čarodějníky
zřídil, a velmi mnoho zlého činil před očima Hospodinovýma,
popouzeje ho. 7 Postavil také rytinu háje, kterouž byl udělal v
domě, o kterémž byl řekl Hospodin k Davidovi a Šalomounovi
synu jeho: V domě tomto a v Jeruzalémě, kterýž jsem vyvolil
ze všech pokolení Izraelských, položím jméno své na věky,
8 Aniž více dopustím, aby se pohnula noha Izraele z země,
kterouž jsem dal otcům jejich, jen toliko budou-li skutečně
ostříhati všeho, což jsem jim přikázal, a všeho zákona, kterýž
jim vydal Mojžíš služebník můj. 9 Ale neuposlechli; nebo je
svedl Manasses, tak že činili horší věci, nežli ti národové,
kteréž vyplénil Hospodin od tváři synů Izraelských, 10 Ačkoli
mluvíval Hospodin skrze služebníky své proroky, řka: 11
Proto že činil Manasses král Judský ohavnosti tyto, a páchal
horší věci nad všecko, což činili Amorejští, kteříž byli před
ním, a že přivedl i Judu k hřešení skrze ukydané bohy své,
12 Protož řekl Hospodin Bůh Izraelský: Aj, já uvedu zlé věci
na Jeruzalém a na Judu, aby každému slyšícímu o tom znělo
v obou uších jeho. 13 Nebo vztáhnu na Jeruzalém šňůru
Samařskou, a závaží domu Achabova, a vytru Jeruzalém,
jako vytírá někdo misku, a vytra, poklopí ji. 14 A opustím
ostatky dědictví svého, a vydám je v ruku nepřátel jejich, i
budou v loupež a v rozchvátání všechněm nepřátelům svým,
15 Proto že činili to, což jest zlého před očima mýma, a
popouzeli mne od toho dne, jakž vyšli otcové jejich z Egypta,
až do dnešního dne. 16 Ano i krve nevinné vylil Manasses
velmi mnoho, tak že naplnil Jeruzalém od jednoho konce k
druhému, kromě hříchu svého, kterýmž přivedl k hřešení
Judu, aby činili, což zlého jest před očima Hospodinovýma.
17 O jiných pak činech Manassesových, a cožkoli činil, i
hřích jeho, kterýmž zhřešil, zapsáno jest v knize o králích
Judských. 18 I usnul Manasses s otci svými, a pohřben jest
v zahradě domu svého, v zahradě Uzy, a kraloval Amon syn
jeho místo něho. 19 Ve dvamecítma letech byl Amon, když
počal kralovati, a kraloval dvě létě v Jeruzalémě. Jméno
matky jeho bylo Mesullemet, dcera Charus z Jateba. 20 I ten
činil to, což jest zlého před očima Hospodinovýma, jako činil
Manasses otec jeho. 21 A chodil po vší cestě, po níž chodil
otec jeho. Sloužil také ukydaným bohům, jimž sloužíval
otec jeho, a klaněl se jim, 22 Opustiv Hospodina Boha otců
svých, aniž chodil po cestě Hospodinově. 23 Spuntovali
se pak služebníci Amonovi proti němu, a zamordovali jej
v domě jeho. 24 Tedy pobil lid země všecky ty, kteříž se
byli spuntovali proti králi Amonovi, a ustanovil lid země
krále Joziáše syna jeho místo něho. 25 O jiných pak činech

Amonových, kteréž činil, zapsáno jest v knize o králích
Judských. 26 I pochoval ho lid v hrobě jeho v zahradě Uzy, a
kraloval Joziáš syn jeho místo něho.

22 V osmi letech byl Joziáš, když počal kralovati, a
kraloval jedno a třidceti let v Jeruzalémě. Jméno matky
jeho bylo Jedida, dcera Adaiášova z Baskat. 2 Ten činil
to, což pravého jest před očima Hospodinovýma, chodě
po vší cestě Davida otce svého, a neuchyluje se na pravo
ani na levo. 3 Stalo se pak osmnáctého léta krále Joziáše,
že poslal král Safana syna Azaliášova, syna Mesullamova,
písaře, do domu Hospodinova, řka: 4 Jdi k Helkiášovi knězi
nejvyššímu, ať sečtou peníze, kteréž jsou vneseny do domu
Hospodinova, kteréž sebrali strážní prahu od lidu. 5 A ať
je dadí v ruce řemeslníků představených nad dílem domu
Hospodinova, aby je obraceli na dělníky, kteříž dělají dílo v
domě Hospodinově, k opravení zbořenin domu, 6 Totiž na
tesaře a stavitele a zedníky, též aby jednali dříví a tesané
kamení k opravování domu. 7 A však ať počtu nečiní z
peněz, kteréž se dávají v ruce jejich; nebo věrně dělati
budou. 8 I řekl Helkiáš kněz nejvyšší Safanovi písaři: Knihu
zákona nalezl jsem v domě Hospodinově. I dal Helkiáš knihu
tu Safanovi, kterýž četl v ní. 9 Přišel pak Safan písař k králi,
a oznamuje králi tu věc, řekl: Sebrali služebníci tvoji peníze,
kteréž se nalezly v domě Páně, a dali je v ruce řemeslníků
představených nad dílem domu Hospodinova. 10 Oznámil
také Safan písař králi, řka: Knihu mi dal Helkiáš kněz. I četl ji
Safan před králem. 11 A když slyšel král slova knihy zákona,
roztrhl roucho své. 12 A rozkázal král Helkiášovi knězi, a
Achikamovi synu Safanovu, a Achborovi synu Michaia, a
Safanovi písaři, a Asaiášovi služebníku královskému, řka: 13
Jděte, poraďte se s Hospodinem o mne i o lid, a o všeho
Judu z strany slov knihy této, kteráž jest nalezena; nebo
veliký jest hněv Hospodinův, kterýž rozpálen jest proti nám,
proto že otcové naši neposlouchali slov knihy této, aby činili
všecko tak, jakž jest nám zapsáno. 14 Tedy šli Helkiáš kněz
a Achikam, a Achbor, a Safan a Asaia k Chuldě prorokyni,
manželce Salluma, syna Tekue, syna Charchas, strážného
nad rouchem; nebo bydlila v Jeruzalémě na druhé straně.
A mluvili s ní. 15 Kteráž řekla jim: Toto praví Hospodin
Bůh Izraelský: Povězte muži, kterýž vás poslal ke mně: 16
Takto praví Hospodin: Aj, já uvedu zlé věci na místo toto a
na obyvatele jeho, všecka slova knihy té, kterouž četl král
Judský, 17 Proto že mne opustili a kadili bohům cizím, aby
mne popouzeli všelikým dílem rukou svých. Z té příčiny
rozpálila se prchlivost má na místo toto, aniž bude uhašena.
18 Králi pak Judskému, kterýž vás poslal, abyste se tázali
Hospodina, takto povíte: Toto praví Hospodin Bůh Izraelský
o slovích těch, kteráž jsi slyšel: 19 Poněvadž obměkčeno
jest srdce tvé, a ponížils se před tváří Hospodinovou, když
jsi slyšel, které věci jsem mluvil proti místu tomuto, a proti
obyvatelům jeho, že má přijíti v zpuštění a v zlořečení,
a roztrhl jsi roucho své, a plakals přede mnou, i já také
uslyšel jsem tě, praví Hospodin. 20 Protož, aj, já připojím tě
k otcům tvým, a pochován budeš v hrobích svých v pokoji,
aby neviděly oči tvé ničeho z toho zlého, kteréž přivedu na
místo toto. I oznámili králi tu řeč.

23 Tedy poslav král, aby se shromáždili k němu všickni
starší Judští a Jeruzalémští, 2 Vstoupil král do domu
Hospodinova a všickni muži Judští, i všickni obyvatelé
Jeruzalémští s ním, i kněží a proroci, a všecken lid od
malého až do velikého, i četl, aby všickni slyšeli všecka slova
knihy smlouvy, kteráž byla nalezena v domě Hospodinově.
3 Potom stoje král na místě vyšším, učinil smlouvu před
Hospodinem, že bude následovati Hospodina, a ostříhati
přikázaní jeho, i svědectví jehoa ustanovení jeho, vším
srdcem svým a vší duší svou, a plniti slova smlouvy té,
kteráž jsou zapsána v knize té. K kteréžto smlouvě i všecken
lid přistoupil. 4 A přikázal král Helkiášovi knězi nejvyššímu
a kněžím nižším i strážným prahu, aby vymetali z chrámu
Hospodinova všecky nádoby, kteréž udělány byly Bálovi
a háji, i všemu vojsku nebeskému. Kterýž popáliv je vně
za Jeruzalémem na poli Cedron, vnesl prach jejich do
Bethel. 5 Složil také kněží, kteréž byli ustanovili králové
Judští, aby kadívali na výsostech v městech Judských a
vůkol Jeruzaléma; takž podobně i ty, kteříž kadívali Bálovi,
slunci, měsíci a planétám, i všemu vojsku nebeskému. 6
Vyvezl také háj z domu Hospodinova ven z Jeruzaléma
ku potoku Cedron, a spálil jej u potoka Cedron a setřel
na prach; ten pak prach vysypal na hroby synů toho lidu.
7 Domky také sodomářů hanebných zkazil, kteříž byli při
domě Hospodinově, v nichž ženy tkaly kortýny k háji. 8 A
kázal přivésti všecky kněží z měst Judských, a poškvrnil
výsostí, na nichž kadívali kněží, od Gabaa až do Bersabé.
Zkazil také výsostí u bran, kteréž byly u vrat brány Jozue,
knížete města, a byly po levé straně vcházejícímu do brány
městské. 9 A však nepřistupovali ti kněží výsostí k oltáři
Hospodinovu v Jeruzalémě, ale jídali chleby přesné mezi
bratřími svými. 10 Poškvrnil také i Tofet, jenž jest v údolí syna
Hinnom, aby více žádný nevodil syna svého aneb dcery
své skrze oheň Molochovi. 11 Zahladil také ty koně, kteréž
byli postavili králové Judští slunci, kdež se vchází do domu
Hospodinova, k domu Netanmelecha komorníka, kterýž byl v

Parvarim; a vozy slunce spálil ohněm. 12 Ano i oltáře, kteříž
byli na vrchním paláci Achasovu, jichž byli nadělali králové
Judští, a oltáře, jichž nadělal Manasses v obou síních domu
Hospodinova, pobořil král, a pospíšiv s nimi odtud, dal
vysypati prach jejich do potoka Cedron. 13 Výsosti také,
kteréž byly před Jeruzalémem, a kteréž byly po pravé straně
hory Olivetské, jichž byl nadělal Šalomoun král Izraelský
Astarotovi, ohavnosti Sidonských, a Chámosovi, ohavnosti
Moábských, a Melchomovi, ohavnosti synů Ammon, poškvrnil
král, 14 A potřískal obrazy, háje posekal, a místa jejich
naplnil kostmi lidskými. 15 Nadto i oltář, jenž byl v Bethel, a
výsost, kterouž udělal Jeroboám syn Nebatův, kterýž přivedl
k hřešení Izraele, i ten oltář i výsost zkazil, a spáliv výsost,
setřel ji na prach; spálil i háj. 16 A obrátiv se Joziáš, uzřel
hroby, kteříž tu na hoře byli, a poslav, pobral kosti z těch
hrobů a spálil je na tom oltáři. A tak poškvrnil ho vedlé
řeči Hospodinovy, kterouž mluvil muž Boží ten, kterýž to
předpověděl. 17 I řekl: Jaký jest onenno nápis, kterýž vidím?
Odpověděli jemu muži města: Hrob muže Božího jest, kterýž
přišed z Judstva, předpověděl tyto věci, kteréž jsi učinil při
oltáři v Bethel. 18 Tedy řekl: Nechtež ho, aniž kdo hýbej
kostmi jeho. I vysvobodili kosti jeho s kostmi proroka toho,
kterýž byl přišel z Samaří. 19 Též všecky domy výsostí,
kteříž byli v městech Samařských, jichž byli nadělali králové
Izraelští, aby popouzeli Hospodina, zkazil Joziáš, a učinil jim
rovně tak, jakž byl učinil v Bethel. 20 Zbil také všecky kněží
výsostí, kteříž tu byli, na oltářích, a pálil kosti lidské na nich.
Potom navrátil se do Jeruzaléma. 21 Přikázal pak král všemu
lidu, řka: Slavte velikunoc Hospodinu Bohu svému, jakož
psáno jest v knize smlouvy této. 22 Nebo nebyla slavena
taková velikanoc od času soudců, kteříž soudili Izraele,
a po všecky dny králů Izraelských a králů Judských. 23
Osmnáctého léta krále Joziáše slavena jest ta velikanoc
Hospodinu v Jeruzalémě. 24 Ano i věšťce a hadače, obrazy i
ukydané bohy, a všecky ty ohavnosti, což jich bylo viděti v
zemi Judské a v Jeruzalémě, vyplénil Joziáš, aby naplnil
slova zákona zapsaná v knize, kterouž nalezl Helkiáš kněz
v domě Hospodinově. 25 A nebylo jemu podobného krále
před ním, kterýž by obrátil se k Hospodinu celým srdcem
svým, a celou duší svou, i všemi mocmi svými vedlé všeho
zákona Mojžíšova, ani po něm nepovstal podobný jemu. 26
A však neodvrátil se Hospodin od prchlivosti hněvu svého
velikého, kterouž vzbuzen byl hněv jeho proti Judovi, pro
všecka popouzení, kterýmiž popouzel ho Manasses. 27
Protož řekl Hospodin: Také i Judu zavrhu od tváři své, jako
jsem zavrhl Izraele, a opovrhu to město, kteréž jsem vyvolil,
Jeruzalém, i ten dům, o němž jsem byl řekl: Jméno mé tam
bude. 28 O jiných pak činech Joziášových, a cožkoli činil,
zapsáno jest v knize o králích Judských. 29 Za dnů jeho
přitáhl Farao Nécho král Egyptský proti králi Assyrskému k
řece Eufraten. I vytáhl král Joziáš proti němu, a on zabil jej v
Mageddo, když ho uzřel. 30 Tedy služebníci jeho vloživše
jej mrtvého na vůz, přivezli ho z Mageddo do Jeruzaléma,
a pochovali jej v hrobě jeho. I vzal lid země Joachaza
syna Joziášova, a pomazali ho, i ustanovili králem na místě
otce jeho. 31 Ve třímecítma letech byl Joachaz, když počal
kralovati, a kraloval tři měsíce v Jeruzalémě. Jméno matky
jeho bylo Chamutal, dcera Jeremiášova z Lebna. 32 A
činil to, což jest zlého před očima Hospodinovýma, všecko
tak, jakž činili otcové jeho. 33 I svázal ho Farao Nécho v
Ribla, v zemi Emat, když kraloval v Jeruzalémě, a uložil
daň na tu zemi, sto centnéřů stříbra a centnéř zlata. 34 A
ustanovil Farao Nécho za krále Eliakima syna Joziášova,
na místo Joziáše otce jeho, a proměnil jméno jeho, aby
sloul Joakim. Ale Joachaza vzal, kterýž, když se dostal do
Egypta, umřel tam. 35 To pak zlato i stříbro dával Joakim
Faraonovi; pročež šacoval obyvatele země, aby mohl dáti
stříbro k rozkázaní Faraonovu. Od jednoho každého vedlé
toho, jakž byl šacován, bral stříbro i zlato od lidu země, aby
dal Faraonovi Néchovi. 36 V pětmecítma letech byl Joakim,
když počal kralovati, a jedenácte let kraloval v Jeruzalémě.
Jméno matky jeho bylo Zebuda, dcera Pedaiova z Ruma. 37
I činil to, což jest zlého před očima Hospodinovýma, podlé
všeho, což činili otcové jeho.

24 Za dnů jeho přitáhl Nabuchodonozor král Babylonský, i
učiněn jest Joakim služebníkem jeho za tři léta. Potom
odvrátiv se, zprotivil se jemu. 2 Protož poslal Hospodin na něj
lotříky Kaldejské a lotříky Syrské, i lotříky Moábské a lotříky
synů Ammon, poslal je, pravím, na Judu, aby ho zkazili
vedlé řeči Hospodinovy, kterouž byl mluvil skrze služebníky
své proroky. 3 A jistě podlé řeči Hospodinovy to se dálo proti
Judovi, aby jej zavrhl od tváři své pro hříchy Manassesovy,
vedlé toho všeho, což byl činil, 4 Ano i pro krev nevinnou,
kterouž vylil, naplniv Jeruzalém krví nevinnou, čehož nechtěl
Hospodin prominouti. 5 O jiných pak věcech Joakimových,
a cožkoli činil, psáno jest v knize o králích Judských. 6
A tak usnul Joakim s otci svými, a kraloval Joachin syn
jeho místo něho. 7 Král pak Egyptský nikdy více nevytáhl z
země své; nebo král Babylonský pobral od řeky Egyptské
až k řece Eufraten všecko, cožkoli měl král Egyptský. 8
V osmnácti letech byl Joachin, když počal kralovati, a tři
měsíce kraloval v Jeruzalémě. Jméno matky jeho Nechusta,
dcera Elnatanova z Jeruzaléma. 9 I činil to, což jest zlého

před očima Hospodinovýma, všecko tak, jakž byl činil otec
jeho. 10 Toho času vytáhli služebníci Nabuchodonozora krále
Babylonského proti Jeruzalému, a obleženo jest město. 11
Ano i Nabuchodonozor král Babylonský přitáhl proti městu,
když služebníci jeho leželi vůkol něho. 12 Tedy vyšel Joachin
král Judský k králi Babylonskému, i s matkou svou i s
služebníky, knížaty i komorníky svými, kteréhož vzal král
Babylonský léta osmého kralování svého. 13 A vynesl
odtud všecky poklady domu Hospodinova, a poklady domu
královského, a ztloukl všecky nádoby zlaté, jichž byl nadělal
Šalomoun král Izraelský do domu Hospodinova, jakož byl
mluvil Hospodin. 14 Při tom přenesl všecken Jeruzalém a
všecka knížata i všecky muže udatné, deset tisíců zajatých,
i všecky tesaře a kováře. Žádného nezanechal, kromě
chaterných lidí země. 15 Zavedl také i Joachina do Babylona,
a matku jeho i ženy královské i komorníky jeho; silné také
země zavedl do vězení z Jeruzaléma do Babylona. 16 Všech
také mužů udatných sedm tisíců, tesařů také a kovářů tisíc,
všecky též zmužilé bojovníky zavedl jaté král Babylonský
do Babylona. 17 Ustanovil pak král Babylonský Mataniáše,
strýce jeho, králem místo něho, a změnil mu jméno, aby sloul
Sedechiáš. 18 V jedenmecítma letech byl Sedechiáš, když
počal kralovati a jedenácte let kraloval v Jeruzalémě. Jméno
matky jeho bylo Chamutal, dcera Jeremiášova z Lebna. 19 I
činil to, což jest zlého před očima Hospodinovýma, všecko
tak, jakž byl dělal Joakim. 20 Nebo se to dálo pro rozhněvání
Hospodinovo proti Jeruzalému a Judovi, až je i zavrhl od tváři
své. V tom opět zprotivil se Sedechiáš králi Babylonskému.

25 Stalo se pak léta devátého kralování jeho, měsíce
desátého, v desátý den téhož měsíce, že přitáhl
Nabuchodonozor král Babylonský se vším vojskem svým
k Jeruzalému, a položil se u něho, a vzdělali proti němu
hradbu vůkol. 2 A bylo město obleženo, až do jedenáctého
léta krále Sedechiáše. 3 V kterémžto, devátého dne čtvrtého
měsíce, rozmohl se hlad v městě, a neměl chleba lid země.
4 I protrženo jest město, a všickni muži bojovní utekli noci té
skrze bránu mezi dvěma zdmi u zahrady královské; Kaldejští
pak leželi okolo města. Ušel také král cestou pouště. 5 I honilo
vojsko Kaldejské krále, a postihli ho na rovinách Jerišských,
a všecko vojsko jeho rozprchlo se od něho. 6 A tak javše
krále, přivedli jej k králi Babylonskému do Ribla, kdež učinili
o něm soud. 7 Syny pak Sedechiášovy zmordovali před
očima jeho. Potom Sedechiáše oslepili, a svázavše ho řetězy
ocelivými, zavedli jej do Babylona. 8 Potom měsíce pátého,
sedmý den téhož měsíce, léta devatenáctého kralování
Nabuchodonozora krále Babylonského, přitáhl Nebuzardan
hejtman nad žoldnéři, služebník krále Babylonského, do
Jeruzaléma. 9 A zapálil dům Hospodinův i dům královský,
i všecky domy v Jeruzalémě, a tak všecky domy veliké
vypálil. 10 Zdi také Jeruzalémské vůkol pobořilo všecko
vojsko Kaldejské, kteréž bylo s tím hejtmanem nad žoldnéři.
11 Ostatek pak lidu, kterýž byl zůstal v městě, i poběhlce,
kteříž se byli obrátili k králi Babylonskému, a jiný obecný lid,
zavedl Nebuzardan hejtman nad žoldnéři. 12 Toliko něco
chaterného lidu země zanechal hejtman nad žoldnéři, aby
byli vinaři a oráči. 13 Nadto sloupy měděné, kteříž byli v
domě Hospodinově, i podstavky, i moře měděné, kteréž bylo
v domě Hospodinově, ztloukli Kaldejští, a měď z nich odvezli
do Babylona. 14 Též hrnce, lopaty a nástroje hudebné, a
kadidlnice i všecky nádoby měděné, jimiž sloužili, pobrali. 15
I nádoby k oharkům a kotlíky, a cokoli zlatého a stříbrného
bylo, pobral hejtman nad žoldnéři, 16 Sloupy dva, moře
jedno a podstavky, jichž byl nadělal Šalomoun do domu
Hospodinova. Nebylo váhy mědi všech těch nádob. 17
Osmnácti loket byla výška sloupu jednoho, a makovice
na něm měděná, kterážto makovice tří loket zvýší byla, a
mřežování i jablka zrnatá na té makovici vůkol; všecko bylo
měděné. Takovýž byl i druhý sloup s mřežováním. 18 Vzal
také týž hejtman nad žoldnéři Saraiáše kněze předního, a
Sofoniáše kněze nižšího, a tři strážné prahu. 19 A z města
vzal komorníka jednoho, kterýž byl hejtmanem nad muži
bojovnými, a pět mužů z těch, jenž bývali při králi, kteříž
nalezeni byli v městě, a předního spisovatele vojska, kterýž
popisoval vojsko z lidu země, a šedesáte mužů z lidu země,
kteříž se nalezli v městě. 20 Zjímav tedy je Nebuzardan
hejtman nad žoldnéři, přivedl je k králi Babylonskému do
Ribla. 21 I pobil je král Babylonský, a zmordoval je v Ribla,
v zemi Emat, a tak zaveden jest Juda z země své. 22
Lidu pak, kterýž zůstal v zemi Judské, jehož byl zanechal
Nabuchodonozor král Babylonský, představil Godoliáše syna
Achikama, syna Safanova. 23 I uslyšeli všickni hejtmané
vojska, oni i lid jejich, že postavil za správce král Babylonský
Godoliáše, a přišli k Godoliášovi do Masfa, totiž Izmael
syn Netaniášův, a Jochanan syn Kareachův, a Saraiáš syn
Tanchumeta Netofatského, a Jazaniáš syn Machatův, oni i
lid jejich. 24 Tedy přisáhl jim Godoliáš i lidu jejich, a řekl jim:
Nebojte se služby Kaldejských, zůstaňte v zemi, a služte
králi Babylonskému, a dobře vám bude. 25 I stalo se měsíce
sedmého, přišel Izmael syn Netaniáše, syna Elisamova, z
semene královského, a deset mužů s ním. I zabili Godoliáše,
a umřel; takž i Židy i Kaldejské, kteříž s ním byli v Masfa. 26
Pročež zdvih se všecken lid, od malého až do velikého, i
hejtmané vojsk, ušli do Egypta; nebo se báli Kaldejských. 27
Stalo se také léta třidcátého sedmého po zajetí Joachina

krále Judského, dvanáctého měsíce, dvadcátého sedmého
dne téhož měsíce, povýšil Evilmerodach král Babylonský
toho léta, když počal kralovati, Joachina krále Judského,
pustiv ho z žaláře. **28** A mluvil s ním dobrotivě, i stolici jeho
postavil nad stolice jiných králů, kteříž s ním byli v Babyloně.
29 Změnil též roucho jeho, kteréž měl v žaláři. I jídal vždycky
před ním po všecky dny života svého. **30** Nebo vyměřený
pokrm ustavičně dáván byl jemu od krále, a to na každý den
po všecky dny života jeho.

1 Kronická

1 Adam, Set, Enos, **2** Kainan, Mahalaleel, Járed, **3** Enoch,
Matuzalém, Lámech, **4** Noé, Sem, Cham a Jáfet. **5**
Synové Jáfetovi: Gomer, Magog, Madai, Javan, Tubal,
Mešech a Tiras. **6** Synové pak Gomerovi: Ascenez, Difat a
Togorma. **7** Synové pak Javanovi: Elisa, Tarsis, Cetim a
Rodanim. **8** Synové Chamovi: Chus, Mizraim, Put a Kanán. **9**
A synové Chusovi: Sába, Evila, Sabata, Regma, Sabatacha.
Synové pak Regmovi: Sába a Dedan. **10** Zplodil také Chus
Nimroda; ten počal mocným býti na zemi. **11** Mizraim pak
zplodil Ludim, Anamim, Laabim a Neftuim, **12** Fetruzim
také a Chasluim, (odkudž pošli Filistinští), a Kafturim. **13**
Kanán pak zplodil Sidona, prvorozeného svého, a Het, **14** A
Jebuzea, Amorea a Gergezea, **15** A Hevea, Aracea a Sinea,
16 A Aradia, Samarea a Amatea. **17** Synové Semovi: Elam,
Assur, Arfaxad, Lud, Aram, Hus a Hul, Geter a Mas. **18** A
Arfaxad zplodil Sále, Sále pak zplodil Hebera. **19** Heberovi
pak narodili se dva synové, z nichž jednoho jméno Peleg,
proto že za dnů jeho rozdělena byla země, jméno pak bratra
jeho Jektan. **20** Kterýžto Jektan zplodil Elmodada, Salefa,
Azarmota a Járe, **21** A Adoráma, Uzala a Dikla, **22** A Ebale,
Abimahele a Sebai, **23** A Ofira, Evila a Jobaba. Všickni ti
byli synové Jektanovi. **24** Sem, Arfaxad, Sále, **25** Heber,
Peleg, Réhu, **26** Sárug, Náchor, Táre, **27** Abram, ten jest
Abraham. **28** Synové Abrahamovi: Izák a Izmael. **29** Tito jsou
rodové jejich: Prvorozený Izmaelův Nabajot, Cedar, Adbeel
a Mabsan, **30** Masma, Dumah, Massa, Hadad a Tema, **31**
Jetur, Nafis a Cedma. Ti jsou synové Izmaelovi. **32** Synové
pak Cetury, ženiny Abrahamovy: Ta porodila Zamrana,
Jeksana, Madana, Madiana, Jezbocha a Suecha. Synové
pak Jeksanovi: Sába a Dedan. **33** Synové pak Madianovi:
Efa, Efer, Enoch, Abida a Helda. Všickni ti synové Cetury.
34 Zplodil tedy Abraham Izáka. Synové pak Izákovi: Ezau
a Izrael. **35** Synové Ezau: Elifaz, Rahuel, Jehus, Jhelom
a Kore. **36** Synové Elifazovi: Teman, Omar, Sefi, Gatam,
Kenaz a syn Tamny, totiž Amalech. **37** Synové Rahuelovi:
Nahat, Zára, Samma a Méza. **38** Synové pak Seir: Lotan,
Sobal, Sebeon, Ana, Dison, Eser a Dízan. **39** Synové pak
Lotanovi: Hori a Homam. Sestra pak Lotanova: Tamna.
40 Synové Sobalovi: Alian, Manáhat, Ebal, Sefi a Onam.
Synové pak Sebeonovi: Aia a Ana. **41** Synové Anovi: Dison.
A synové Disonovi: Hamran, Eseban, Jetran a Charan. **42**
Synové Eser: Balaan, Závan a Jakan. Synové Dízonovi:
Hus a Aran. **43** Tito pak jsou králové, kteříž kralovali v zemi
Idumejské, prvé než kraloval který král z synů Izraelských:
Béla syn Beorův, jehožto město jméno mělo Denaba. **44** A
když umřel Béla, kraloval na místě jeho Jobab, syn Záre z
Bozra. **45** A když umřel Jobab, kraloval místo něho Husam z
země Temanské. **46** A když umřel Husam, kraloval místo
něho Adad syn Badadův, kterýž porazil Madianské v krajině
Moábské; jehož město jméno mělo Avith. **47** A když umřel
Adad, kraloval na místě jeho Semla z Masreka. **48** A když
umřel Semla, kraloval místo něho Saul z Rohobot řeky.
49 A když umřel Saul, kraloval místo něho Bálanan, syn
Achoborův. **50** A když umřel Bálanan, kraloval místo něho
Adad, jehož město řečené Pahu; jméno pak ženy jeho
Mehetabel, dcera Matredy, dcery Mezábovy. **51** A když
umřel Adad, byli vývodové Idumejští: Vývoda Tamna, vývoda
Alja, vývoda Jetet, **52** Vývoda Olibama, vývoda Ela, vývoda
Finon, **53** Vývoda Kenaz, vývoda Teman, vývoda Mabsar, **54**
Vývoda Magdiel, vývoda Híram. Ti byli vývodové Idumejští.

2 Tito jsou synové Izraelovi: Ruben, Simeon, Léví, Juda,
Izachar a Zabulon, **2** Dan, Jozef, Beniamin, Neftalím, Gád
a Asser. **3** Synové Judovi: Her, Onan a Séla. Ti tři narodili
se jemu z dcery Suovy Kananejské. Ale Her, prvorozený
Judův, byl zlý před očima Hospodinovýma, protož zabil
ho. **4** Támar pak nevěsta jeho porodila mu Fáresa a Záru.
Všech synů Judových pět. **5** Synové Fáresovi: Ezron a
Hamul. **6** Synové pak Záre: Zamri, Etan, Héman, Kalkol
a Dára, všech těch pět. **7** A synové Zamri: Charmi, vnuk
Achar, kterýž zkormoutil Izraele, zhřešiv při věci proklaté.
8 Synové pak Etanovi: Azariáš. **9** Synové pak Ezronovi,
kteříž se mu zrodili: Jerachmeel, Ram a Chelubai. **10** Ram
pak zplodil Aminadaba, a Aminadab zplodil Názona, kníže
synů Juda. **11** Názon pak zplodil Salmona, a Salmon zplodil
Bóza. **12** A Bóz zplodil Obéda, a Obéd zplodil Izai. **13**
Izai pak zplodil prvorozeného svého Eliaba, a Abinadaba
druhého, a Sammu třetího, **14** Natanaele čtvrtého, Raddaia
pátého, **15** Ozema šestého, Davida sedmého, **16** A sestry
jejich: Sarvii a Abigail. Synové pak Sarvie byli: Abizai, Joáb,
Azael, tři. **17** Abigail pak porodila Amazu, otec pak Amazův
byl Jeter Izmaelitský. **18** Kálef pak syn Ezronův zplodil s
Azubou manželkou a s Jeriotou syny. Jehož tito synové byli:
Jeser, Sobab a Ardon. **19** Když pak umřela Azuba, pojal
sobě Kálef Efratu, kteráž mu porodila Hura. **20** A Hur zplodil
Uri, a Uri zplodil Bezeleele. **21** Potom všel Ezron k dceři
Machira otce Galádova, kterouž on pojal, když byl v šedesáti
letech. I porodila jemu Seguba. **22** Segub pak zplodil Jaira,
kterýž měl třimecítma měst v zemi Galád. **23** Nebo vzal
Gessurejským a Assyrským vsi Jairovy, i Kanat s městečky
jeho, šedesáte měst. To všecko pobrali synové Machirovi,
otce Galádova. **24** Též i po smrti Ezronově, když již pojal

byl Kálef Efratu, manželka Ezronova Abia porodila jemu
také Ashura, otce Tekoa. 25 Byli pak synové Jerachmeele
prvorozeného Ezronova: Prvorozený Ram, po něm Buna
a Oren, a Ozem s Achia. 26 Měl také manželku druhou
Jerachmeel, jménem Atara. Ta jest matka Onamova. 27
Byli pak synové Ramovi prvorozeného Jerachmeele: Maaz
a Jamin a Eker. 28 Též synové Onamovi byli: Sammai a
Jáda. A synové Sammai: Nádab a Abisur. 29 Jméno pak
manželky Abisurovy Abichail; kteráž porodila jemu Achbana
a Molida. 30 A synové Nádabovi: Seled a Appaim. Ale
umřel Seled bez dětí. 31 Synové pak Appaimovi: Jesi; a
synové Jesi: Sesan; a dcera Sesanova: Achlai. 32 Synové
pak Jády, bratra Sammaiova: Jeter a Jonatan. Ale umřel
Jeter bez dětí. 33 Synové pak Jonatanovi: Felet a Záza.
Ti byli synové Jerachmeelovi. 34 Neměl pak Sesan synů,
ale dceru. A měl Sesan služebníka Egyptského jménem
Jarchu. 35 Protož dal Sesan dceru svou Jarchovi služebníku
svému za manželku, kteráž porodila mu Attaie. 36 Attai
pak zplodil Nátana, a Nátan zplodil Zabada. 37 Zabad
pak zplodil Eflale, a Eflal zplodil Obéda. 38 Obéd pak
zplodil Jéhu, a Jéhu zplodil Azariáše. 39 Azariáš pak zplodil
Cheleza, a Chelez zplodil Elasu. 40 Elasa pak zplodil
Sismaie, a Sismai zplodil Salluma. 41 Sallum pak zplodil
Jekamiáše, a Jekamiáš zplodil Elisama. 42 Synové pak
Kálefa, bratra Jerachmeelova: Mésa prvorozený jeho. On byl
otec Zifejských i synů Marese, otce Hebronova. 43 Synové
pak Hebronovi: Chóre a Tapuach, a Rekem a Sema. 44 Sema
pak zplodil Rachama otce Jorkeamova, a Rekem zplodil
Sammaie. 45 Syn pak Sammai byl Maon; kterýžto Maon byl
otec Betsurských. 46 Efa také, ženina Kálefova, porodila
Chárana a Mozu a Gazeza. A Cháran zplodil Gazeza. 47
Synové pak Johedai: Regem, Jotam, Gesan, Felet, Efa a
Saaf. 48 S ženinou Maachou Kálef zplodil Sebera a Tirchana.
49 Porodila pak Saafa otce Madmanejských, Sévu otce
Makbenejských a otce Gibejských. Též dcera Kálefova Axa.
50 Ti byli synové Kálefovi, syna Hur prvorozeného Efraty:
Sobal otec Kariatjeharimských, 51 Salma otec Betlémských,
Charef otec čeledi Betgaderských. 52 Měl pak syny
Sobal otec Kariatjeharimských: Haroe otce obyvatelů dílu
Menuchotských. 53 A čeledi Kariatjeharimských, Jeterských,
Putských, Sumatských a Misraiských. Z těch pošli Zaratští a
Estaolští. 54 Synové Salmy: Betlémští, Netofatští, Atarotští z
čeledi Joábovy, a Zarští, kteříž užívali dílu Menuchotských, 55
A čeledi písařů obývajících v Jábezu, Tiratských, Simatských,
Suchatských. Ti jsou Cinejští příchozí z Amata, otce čeledi
Rechabovy.

3 Tito jsou pak synové Davidovi, kteříž se jemu zrodili v
Hebronu: Prvorozený Amnon z Achinoam Jezreelské,
druhý Daniel z Abigail Karmelské; 2 Třetí Absolon syn
Maachy, dcery Tolmai, krále Gessur, čtvrtý Adoniáš, syn
Haggit; 3 Pátý Sefatiáš z Abitál, šestý Jetram, z Egly
manželky jeho. 4 Šest se mu jich zrodilo v Hebronu, kdež
kraloval sedm let a šest měsíců; třidceti pak a tři kraloval
v Jeruzalémě. 5 Potom tito se jemu zrodili v Jeruzalémě:
Sammua, Sobab, Nátan a Šalomoun, čtyři, z Betsabé, dcery
Amielovy; 6 Též Ibchar, Elisama a Elifelet; 7 A Noga, Nefeg
a Jafia; 8 A Elisama, Eliada a Elifelet, těch devět. 9 Všickni
ti synové Davidovi krom synů ženin, a Támar sestra jejich.
10 Syn pak Šalomounův Roboám, Abiam syn jeho, Aza
syn jeho, Jozafat syn jeho, 11 Joram syn jeho, Ochoziáš
syn jeho, Joas syn jeho, 12 Amaziáš syn jeho, Azariáš
syn jeho, Jotam syn jeho, 13 Achas syn jeho, Ezechiáš
syn jeho, Manasses syn jeho, 14 Amon syn jeho, Joziáš
syn jeho. 15 Synové pak Joziášovi: Prvorozený Jochanan,
druhý Joakim, třetí Sedechiáš, čtvrtý Sallum. 16 Synové
pak Joakimovi: Jekoniáš syn jeho, Sedechiáš syn jeho.
17 Synové pak Jekoniáše vězně: Salatiel syn jeho. 18
Toho pak Malkiram, Pedai, Senazar, Jekamia, Hosama a
Nedabia. 19 Synové pak Pedaiovi: Zorobábel a Semei. A
syn Zorobábelův: Mesullam, Chananiáš, a Selomit sestra
jejich. 20 Toho pak Chasuba, Ohel, Berechiáš, Chasadiáš a
Jusabchesed, těch pět. 21 Syn pak Chananiášův: Pelatia a
Izaiáš. Synové Refaie, synové Arnanovi, synové Abdiášovi,
synové Sechaniovi. 22 A synové Sechaniovi: Semaiáš. A
synové Semaiášovi: Chattus, Igal, Bariach, Neariáš a Safat,
šest. 23 A syn Neariáše: Elioenai, Ezechiáš a Azrikam, ti tři.
24 Též synové Elioenai: Hodaviáš, Eliasib, Pelaiáš, Akkub,
Jochanan, Delaiáš a Anani, těch sedm.

4 Synové Judovi: Fáres, Ezron, Charmi, Hur a Sobal. 2
Reaiáš pak syn Sobalův zplodil Jachata, Jachat pak
zplodil Ahumai a Laad. Ti jsou rodové Zarati. 3 A tito z otce
Etama: Jezreel, Isma a Idbas; a jméno sestry jejich Zelelfoni.
4 Fanuel pak otec Gedor, a Ezer otec Chusův. Ti jsou synové
Hur prvorozeného Efraty, otce Betlémských. 5 Ashur pak
otec Tekoe měl dvě manželky, Chélu a Naaru. 6 I porodila
jemu Naara Achuzama, Hefera, Temana a Achastara. Ti
jsou synové Naary. 7 Synové pak Chéle: Zeret, Jezochar
a Etnan. 8 Kóz pak zplodil Anuba, Hazobeba, a rodiny
Acharchele syna Harumova. 9 Byl pak Jábez slavnější nad
bratří své, a matka jeho nazvala jméno jeho Jábez, řkuci:
Nebo jsem ho porodila s bolestí. 10 Kterýžto Jábez vzýval
Boha Izraelského, řka: Jestliže štědře požehnáš mi, a rozšíříš

meze mé, a bude ruka tvá se mnou, a vysvobodíš mne
od zlého, abych bolesti netrpěl. I učinil Bůh, začež žádal.
11 Chelub pak, bratr Sucha, zplodil Mechiru. Ont' jest otec
Estonův. 12 Eston pak zplodil Betrafa, Paseacha a Techinna,
otce města Náchas. Ti jsou muži Rechy. 13 Synové pak
Cenezovi: Otoniel a Saraiáš. Synové pak Otonielovi: Chatat.
14 Meonatai pak zplodil Ofru, Saraiáš pak zplodil Joába, otce
bydlících v údolí řemeslníků; nebo tam řemeslníci byli. 15
Synové pak Kálefa, syna Jefonova: Iru, Ela a Naam. Syn pak
Ela: Cenez. 16 Synové pak Jehalleleelovi: Zif, Zifa, Tiriáš
a Asarel. 17 A synové Ezry: Jeter, Mered, Efer a Jalon.
Porodila také Miriama, Sammai a Jezba otce Estemo. 18
Manželka pak jeho Jehudia porodila Jereda otce Gedor,
a Hebera otce Socho, a Jekutiele otce Zanoe. A ti jsou
synové Betie dcery Faraonovy, kterouž pojal Mered. 19
Synové pak manželky Hodia sestry Nachamovy, otce Cejly:
Garmi a Estemo Maachatský. 20 Synové pak Simonovi:
Amnon, Rinna, Benchanan a Tilon. A synové Jesi: Zochet a
Benzochet. 21 Synové Séla syna Judova: Her otec Lechův,
a Lada otec Maresův, a čeledi domu těch, jenž dělali díla
kmentová v domě Asbea, 22 A Jokim a muži Chozeby, Joas
a Saraf, kteříž panovali v Moáb, a Jasubi Lechem. Ale ty věci
jsou starodávní. 23 Tot' jsou ti hrnčíři obyvatelé v štěpnicích a
ohradách u krále, příčinou díla jeho tam bydlíce. 24 Synové
Simeonovi: Namuel, Jamin, Jarib, Zára a Saul. 25 Sallum
syn jeho, Mabsam syn jeho, Masma syn jeho. 26 Synové
pak Masmovi: Hamuel syn jeho, Zakur syn jeho, Semei syn
jeho. 27 Ten Semei měl synů šestnácte a dcer šest. Bratří
pak jejich neměli mnoho synů, tak že vší rodiny jejich nebylo
tak mnoho, jako synů Judových. 28 Bydlili pak v Bersabé a
Molada a v Azarsual, 29 A v Bála, v Esem a v Tolad, 30 A v
Betueli, v Horma a v Sicelechu, 31 A v Betmarchabot, a
v Azarsusim, v Betberi a v Saraim. Ta byla města jejich,
dokudž kraloval David. 32 Vsi také jejich při Etam, Ain,
Remmon, Tochen, Asan, pěti městech. 33 A tak všecky
vesnice jejich, kteréž byly vůkol těch měst až do Baal, ta
byla obydlé jejich vedlé rodu jejich. 34 A Mesobab, Jamlech
a Josa syn Amazův; 35 A Joel, a Jéhu syn Jozabiáše,
syna Saraiášova, syna Azielova; 36 A Elioenai, Jákoba,
Jesochaiáš, Asaiáš, Adiel a Jesimeel a Benaiáš; 37 A Ziza
syn Sifi, syna Allonova, syna Jedaiášova, syna Simri, syna
Semaiášova. 38 Tito ze jména vyčtení ustaveni jsou za
knížata v čeledech svých, a čeledi otcovské jejich rozmnožily
se náramně. 39 A protož brali se, kudyž se vchází k Gedor,
až k východu po údolí tom, aby hledali pastev dobytku
svému. 40 I nalezli pastvu hojnou a výbornou, zemi pak
prostrannou, bezpečnou a pokojnou, a že z Chama byli ti,
kteříž bydlili tam před tím. 41 Protož přišedše ti napsaní ze
jména ve dnech Ezechiáše krále Judského, pobořili stany
jejich a příbytky, kteříž tam nalezeni byli, a zmordovali je, tak
že jich do tohoto dne není, a sami osedli místo nich; nebo
měli tu pastvu dobytku svému. 42 Někteří pak z těch synů
Simeonových odebrali se na horu Seir, mužů pět set, jichž
Pelatia, Neariáš, Refaiáš a Uziel, synové Jesi, byli vůdcové.
43 I vyplénili ostatek těch, kteříž ušli z Amalechitských, a
bydlili tam až do tohoto dne.

5 Synové pak Rubenovi prvorozeného Izraelova: (nebo
on byl prvorozený, ale když poškvrnil lože otce svého,
dáno jest prvorozenství jeho synům Jozefovým, syna
Izraelova, však jemu není přičteno prvorozenství. 2 Nebo
Judas byl nejsilnější z bratří svých, a kníže mezi nimi,
ale prvorozenství Jozefovi náleželo). 3 Synové, pravím,
Rubenovi, prvorozeného Izraelova: Enoch, Fallu, Ezron a
Charmi. 4 Synové Joelovi: Semaiáš syn jeho, Gog syn jeho,
Semei syn jeho; 5 Mícha syn jeho, Reaiáš syn jeho, Bál
syn jeho; 6 Béra syn jeho, jehož zavedl Tiglatfalazar král
Assyrský. Ten byl knížetem pokolení Rubenova. 7 Bratří
pak jeho po čeledech jejich, když vyčteni byli po rodinách
svých, knížetem byl Jehiel a Zachariáš. 8 A Béla syn Azaza,
syna Semy, syna Joelova. Ten bydlil v Aroer až do Nébo a
Balmeon. 9 Potom i na východ bydlil, až kudy se vchází na
poušť od řeky Eufrates; nebo stáda jejich rozmnožila se v
zemi Galádské. 10 Pročež ve dnech Saulových bojovali s
Agarenskými, kteříž poraženi jsou od ruky jejich. A tak bydlili
v staních jejich po vší krajině východní země Galádské. 11
Synové pak Gádovi naproti nim bydlili v zemi Bázan, až do
Sálechy. 12 Joel byl kníže jejich, a Safan druhý. Ale Janai a
Safat v Bázan zůstali. 13 Bratří pak jejich po domích otců
svých: Michael, Mesullam, Seba, Jorai, Jachan, Zia, Heber,
těch sedm. 14 (Ti byli synové Abichailovi, synové Hurovi,
synové Jaroachovi, synové Galádovi, synové Michaelovi,
synové Jesisovi, synové Jachdovi, synové Buzovi.) 15 Též
Ahi syn Abdiele, syna Gunova, kníže v domě otců jich.
16 I bydlili v Galád, v Bázan a v vesnicech jeho, a ve
všech předměstích Sáron, až do hranic jejich. 17 Všickni
tito vyčteni byli ve dnech Jotama krále Judského, a ve
dnech Jeroboáma krále Izraelského. 18 Synů Rubenových a
Gádových a polovice pokolení Manassesova, mužů silných,
nosících štít a meč, a natahujících lučiště, a umělých v bitvě,
čtyřidceti a čtyři tisíce, sedm set a šedesát vycházejících k
boji. 19 I bojovali s Agarenskými, Iturejskými, Nafejskými
a Nodabskými. 20 A měli pomoc proti nim. I dáni jsou v
ruku jich Agarenové i všecko, což měli. Nebo k Bohu volali
v boji, a vyslyšel je, nebo doufali v něho. 21 I zajali stáda

jejich, velbloudů jejich padesáte tisíců, a dobytka dvě stě a
padesáte tisíců, a oslů dva tisíce, a lidí sto tisíc osob. 22
Zraněných také množství padlo, nebo od Boha byla porážka
ta. I bydlili na místě jejich až do přestěhování svého. 23
Synové pak polovice pokolení Manassesova bydlili v té zemi
od Bázanu až do Balhermon i Sanir, totiž hory Hermon;
nebo i oni rozmnoženi byli. 24 Tato pak byla knížata v domě
otců jejich: Efer, Jesi, Eliel, Azriel, Jeremiáš, Hodaviáš a
Jachdiel, muži udatní a silní, muži slovoutní, knížata domu
otců svých. 25 Ale když přestoupili proti Bohu otců svých, a
smilnili, následujíce bohů národů země té, kteréž shladil Bůh
od tváři jejich: 26 Vzbudil Bůh Izraelský ducha Fule krále
Assyrského, a ducha Tiglatfalazara krále Assyrského, kterýž
přenesl pokolení Rubenovo a Gádovo a polovici pokolení
Manassesova, a dovedl je do Chelach a do Chabor, až do
Hara a k řece Gozan až do dnešního dne.

6 Synové Léví: Gerson, Kahat a Merari. 2 Synové pak
Kahat: Amram, Izar, Hebron a Uziel. 3 Synové pak
Amramovi: Aron, Mojžíš, a Maria. Synové pak Aronovi:
Nádab, Abiu, Eleazar a Itamar. 4 Eleazar zplodil Fínesa,
Fínes zplodil Abisua. 5 Abisua pak zplodil Bukki, Bukki pak
zplodil Uzi. 6 Uzi pak zplodil Zerachiáše, Zerachiáš pak
zplodil Meraiota. 7 Meraiot zplodil Amariáše, Amariáš pak
zplodil Achitoba. 8 Achitob pak zplodil Sádocha, Sádoch pak
zplodil Achimaasa. 9 Achimaas pak zplodil Azariáše, Azariáš
pak zplodil Jochanana. 10 Jochanan pak zplodil Azariáše.
Ont' jest užíval kněžství v domě, jejž ustavěl Šalomoun v
Jeruzalémě. 11 Zplodil pak Azariáš Amariáše, Amariáš pak
zplodil Achitoba. 12 Achitob zplodil Sádocha, Sádoch pak
zplodil Salluma. 13 Sallum pak zplodil Helkiáše, Helkiáš pak
zplodil Azariáše. 14 Azariáš pak zplodil Saraiáše, Saraiáš
pak zplodil Jozadaka. 15 Jozadak pak odšel, když převedl
Hospodin Judu a Jeruzalém skrze Nabuchodonozora. 16
Synové Léví: Gersom, Kahat a Merari. 17 Tato pak jsou
jména synů Gersomových: Lebni a Semei. 18 Synové pak
Kahat: Amram, Izar, Hebron a Uziel. 19 Synové Merari:
Moholi a Musi. A tak ty jsou čeledi Levítů po otcích jejich. 20
Gersomovi: Lebni syn jeho, Jachat syn jeho, Zimma syn
jeho, 21 Joach syn jeho, Iddo syn jeho, Zára syn jeho, Jetrai
syn jeho. 22 Synové Kahat: Aminadab syn jeho, Chóre syn
jeho, Assir syn jeho, 23 Elkána syn jeho, a Abiazaf syn jeho,
Assir syn jeho, 24 Tachat syn jeho, Uriel syn jeho, Uziáš
syn jeho, Saul syn jeho. 25 Synové pak Elkánovi: Amasai
a Achimot. 26 Elkána: Synové Elkánovi: Zofai syn jeho, a
Nachat syn jeho, 27 Eliab syn jeho, Jerocham syn jeho,
Elkána syn jeho. 28 Synové pak Samuelovi: Prvorozený
Vasni a Abia. 29 Synové Merari: Moholi, Lebni syn jeho,
Semei syn jeho, Uza syn jeho, 30 Sima syn jeho, Aggia
syn jeho, Azaiáš syn jeho. 31 Tito jsou pak, kteréž ustanovil
David k zpívání v domě Hospodinově, když tam postavena
truhla, 32 Kteříž přisluhovali před příbytkem stánku úmluvy
zpíváním, dokudž neustavěl Šalomoun domu Hospodinova
v Jeruzalémě, a stáli podlé pořádku svého v přisluhování
svém. 33 Tito jsou pak, kteříž stáli, i synové jejich, z synů
Kahat: Héman kantor, syn Joele, syna Samuelova, 34 Syna
Elkánova, syna Jerochamova, syna Elielova, syna Tohu,
35 Syna Sufova, syna Elkánova, syna Machatova, syna
Amasai, 36 Syna Elkánova, syna Joelova, syna Azariášova,
syna Sofoniášova, 37 Syna Tachatova, syna Assirova, syna
Abiazafova, syna Chóre, 38 Syna Izarova, syna Kahatova,
syna Léví, syna Izraelova. 39 A bratr jeho Azaf, kterýž
stával po pravici jeho. Azaf pak byl syn Berechiáše, syna
Simova, 40 Syna Michaelova, syna Baaseiášova, syna
Malkiášova, 41 Syna Etni, syna Záry, syna Adaiova, 42
Syna Etanova, syna Zimmova, syna Semeiova, 43 Syna
Jachatova, syna Gersomova, syna Léví. 44 Synové pak
Merari, bratří jejich, stávali po levici: Etan, syn Kísi, syna
Abdova, syna Malluchova, 45 Syna Chasabiášova, syna
Amaziášova, syna Helkiášova, 46 Syna Amzova, syna
Bánova, syna Semerova, 47 Syna Moholi, syna Musi, syna
Merari, syna Léví. 48 Bratří pak jejich Levítové jiní oddáni
jsou ke všelikému přisluhování příbytku domu Božího. 49 Ale
Aron a synové jeho pálili na oltáři zápalu a na oltáři kadění,
při všelikém přisluhování svatyně svatých, a k očišťování
Izraele podlé všeho toho, jakož přikázal Mojžíš služebník
Boží. 50 Tito pak jsou synové Aronovi: Eleazar syn jeho,
Fínes syn jeho, Abisua syn jeho, 51 Bukki syn jeho, Uzi
syn jeho, Zerachiáš syn jeho, 52 Meraiot syn jeho, Amariáš
syn jeho, Achitob syn jeho, 53 Sádoch syn jeho, Achimaas
syn jeho. 54 A tato obydlé jejich, po příbytcích jejich, v
mezech jejich, synů Aronových po čeledi Kahatských; nebo
jejich byl los. 55 A protož dali jim Hebron v zemi Judské,
a předměstí jeho vůkol něho. 56 Pole však městská a vsi
jejich dali Kálefovi synu Jefonovu. 57 Synům pak Aronovým
dali z měst Judských města útočišťná: Hebron a Lebno a
předměstí jeho, a Jeter i Estemo a předměstí jeho, 58 A
Holon i předměstí jeho, a Dabir i předměstí jeho, 59 Též
Asan a předměstí jeho, a Betsemes a předměstí jeho. 60 Z
pokolení pak Beniamin: Gaba a předměstí jeho, a Allemet i
předměstí jeho, i Anatot a předměstí jeho, všech měst jejich
třinácte měst po čeledech jejich. 61 Synům též Kahatovým
ostatním z čeledi toho pokolení dáno v polovici pokolení
Manassesova losem měst deset. 62 Synům pak Gersonovým

po čeledech jejich v pokolení Izachar a v pokolení Asser, a
v pokolení Neftalím, a v pokolení Manassesovu v Bázan
měst třináct. 63 Synům Merari po čeledech jejich v pokolení
Ruben, a v pokolení Gád, a v pokolení Zabulon losem
měst dvanáct. 64 Dali synové Izraelští Levítům ta města
a předměstí jejich. 65 A dali je losem v pokolení synů
Judových, a v pokolení synů Simeonových, a v pokolení
synů Beniaminových, města ta, kteráž jmenovali ze jména.
66 A kteříž byli z čeledi synů Kahat, (byla pak města a
hranice jejich v pokolení Efraimovu), 67 Těm dali města
útočišťná: Sichem a předměstí jeho na hoře Efraim, a
Gázer a předměstí jeho, 68 A Jekmaam i předměstí jeho,
a Betoron i předměstí jeho, 69 Též i Aialon a předměstí
jeho, a Getremmon s předměstím jeho. 70 A v polovici
pokolení Manassesova: Aner a předměstí jeho, Balám a
předměstí jeho, čeledem synů Kahat ostatním. 71 Synům
pak Gersonovým v čeledi polovice pokolení Manassesova
dali Golan v Bázan s předměstím jeho, a Astarot i předměstí
jeho. 72 V pokolení pak Izachar: Kádes s předměstím jeho,
Daberet a předměstí jeho, 73 Rámot také s předměstím
jeho, a Anem i předměstí jeho. 74 V pokolení pak Asser:
Masal s předměstím jeho, a Abdon i předměstí jeho, 75 Též
Hukok s předměstím jeho, Rohob také i předměstí jeho. 76
V pokolení pak Neftalímovu: Kádes v Galilei a předměstí
jeho, Hamon a předměstí jeho, a Kariataim i předměstí
jeho. 77 Synům Merari ostatním v pokolení Zabulonovu dali
Remmon s předměstím jeho, Tábor a předměstí jeho. 78
A za Jordánem u Jericha, k východní straně Jordánu, v
pokolení Rubenovu: Bozor na poušti s předměstím jeho, a
Jasa i předměstí jeho. 79 Kedemot také s předměstím jeho,
a Mefat i předměstí jeho. 80 V pokolení pak Gád: Rámot v
Galád s předměstím jeho, a Mahanaim i předměstí jeho, 81 I
Ezebon s předměstím jeho, a Jazer i předměstí jeho.

7 Synové pak Izacharovi: Tola, Fua, Jasub a Simron,
čtyři. 2 Synové pak Tolovi: Uzi, Refaia, Jeriel, Jachmai,
Jipsam, Samuel, knížata po domích otců jejich, pošlí od
Toly, muži udatní v pokoleních svých. Počet jejich ve dnech
Davidových byl dvamecítma tisíců a šest set. 3 Synové
Uzovi: Izrachiáš. Synové pak Izrachiášovi: Michael, Abdiáš,
Joel a Isia, všech pět knížat. 4 A s nimi v pokoleních jejich,
po čeledech jejich otcovských, mužů válečných třidceti šest
tisíců; nebo mnoho měli žen a synů. 5 Bratří také jejich
po všech čeledech Izachar, mužů udatných osmdesáte
sedm tisíců, všech vyčtených. 6 Synové Beniaminovi: Béla,
Becher, Jediael, tři. 7 Synové pak Bélovi: Ezbon, Uzi, Uziel,
Jerimot a Iri, pět knížat čeledí otcovských, muži udatní;
načteno jich dvamecítma tisíců, třidceti a čtyři. 8 Potom
synové Becherovi: Zemira, Joas, Eliezer, Elioenai, Amri,
Jeremot, Abiáš, Anatot a Alemet, všickni synové Becherovi.
9 Kterýchž počet po pokoleních jejich, a po knížatech v domě
čeledí otcovských, mužů udatných, dvadceti tisíců a dvě
stě. 10 Synové také Jediaelovi: Bilan. Synové pak Bilanovi:
Jeus, Beniamin, Ahod, Kenan, Zetan, Tarsis a Achisachar.
11 Všech těch synů Jediaelových po knížatech čeledí, mužů
udatných, sedmnáct tisíc a dvě stě, vycházejících na vojnu k
bitvě, 12 Kromě Suppim a Chuppim, synů doma zrozených, a
Chusim, synů vně zplozených. 13 Synové Neftalímovi: Jasiel,
Guni, Jezer a Sallum, synové Bály. 14 Synové Manassesovi:
Asriel, kteréhož mu manželka porodila. (Ženina též jeho
Syrská porodila Machira, otce Galád. 15 Machir pak vzal
manželku Chuppimovu a Suppimovu, a jméno sestry jeho
Maacha.) Jméno pak druhého Salfad, a měl Salfad dcery. 16
Porodila pak Maacha manželka Machirova syna, kteréhož
nazvala Fáres, a jméno bratra jeho Sáres, synové pak
jeho Ulam a Rekem. 17 Synové pak Ulamovi: Bedan. Tit'
jsou synové Galád syna Machirova, syna Manassesova.
18 Sestra pak jeho Molechet porodila Ishoda a Abiezera a
Machla. 19 Byli pak synové Semidovi: Achian, Sechem,
Likchi a Aniam. 20 Synové pak Efraimovi: Sutelach, a Bered
syn jeho, Tachat syn jeho, Elada syn jeho, Tachat syn jeho,
21 Též Zabad syn jeho, Sutelach syn jeho, Ezer a Elad. I
zbili je muži Gát, kteříž zrozeni byli v zemi té; nebo sstoupili
byli, aby zajali dobytky jejich. 22 Protož kvílil Efraim otec
jejich za mnohé dny, a přišli bratří jeho, aby ho těšili. 23
Potom všel k manželce své, kteráž počala a porodila syna, a
nazval jméno jeho Beria, že byl v zámutku pro rodinu svou.
24 Dceru také Seeru, kteráž vystavěla Betoron dolní i horní,
a Uzen Seera. 25 A Refacha syna jeho, Resefa, Telecha,
a Tachana syna jeho, 26 Ladana syna jeho, Amiuda syna
jeho, Elisama syna jeho, 27 Non syna jeho, Jozue syna jeho.
28 Vládařství pak jejich a bydlení jejich Bethel s vesnicemi
svými, a k východu Náran, a k západu Gázer a vesnice jeho,
Sichem s vesnicemi svými, až do Gázy a vesnic jeho. 29 A v
místech naproti synům Manassesovým: Betsan s vesnicemi
svými, Tanach s vesnicemi svými, Mageddo s vesnicemi
svými, Dor s vesnicemi svými. V těch bydlili synové Jozefa
syna Izraelova. 30 Synové Asser: Jemna, Jesua, Jesui,
Beria, a Serach sestra jejich. 31 Synové pak Beriovi: Heber,
Melchiel. Ont' jest otec Birzavitův. 32 Heber pak zplodil
Jafleta, Somera, Chotama, a Suu sestru jejich. 33 Synové
pak Jafletovi: Pasach, Bimhal, a Asvat. Ti jsou synové
Jafletovi. 34 Synové pak Somerovi: Achi, Rohaga, Jehubba
a Aram. 35 Synové pak Helema, bratra jeho: Zofach, Jimna,

Seles a Amal. 36 Synové Zofachovi: Suach, Charnefer, Sual,
Beri a Jimra, 37 Bezer, Hod, Samma, Silsa, Jitran a Béra. 38
Synové Jeterovi: Jefunne, Fispa a Ara. 39 Synové pak Ulla:
Arach, Haniel a Riziáš. 40 Všickni ti synové Asser, knížata
domů otcovských, vybraní, udatní, přední z knížat, kteříž
vyčteni do vojska k bitvě, v počtu šest a dvadceti tisíc mužů.

8 Beniamin pak zplodil Bélu, prvorozeného svého, Asbele
druhého, Achracha třetího, 2 Nocha čtvrtého, Rafa
pátého. 3 Béla pak měl syny: Addara, Geru, Abiuda, 4
Abisua, Námana, Achoacha, 5 A Geru, Sefufana a Churama.
6 Ti jsou synové Echudovi, ti jsou knížata čeledí otcovských,
bydlících v Gabaa, kteříž je uvedli do Manáhat, 7 Totiž:
Náman, a Achia a Gera. On přestěhoval je; zplodil pak Uza
a Achichuda. 8 Sacharaim pak zplodil v krajině Moábské,
když onen byl propustil je, s Chusimou a Bárou manželkami
svými. 9 Zplodil s Chodes manželkou svou Jobaba, Sebia,
Mésa a Malkama, 10 Jehuza, Sachia a Mirma. Ti jsou synové
jeho, knížata čeledí otcovských. 11 S Chusimou pak byl
zplodil Abitoba a Elpále. 12 Synové pak Elpálovi: Heber,
Misam a Semer. Ten vystavěl Ono a Lod, i vsi jeho. 13 A
Beria a Sema. Ti jsou knížata čeledí otcovských, bydlících
v Aialon; ti zahnali obyvatele Gát. 14 Achio pak, Sasák
a Jeremot, 15 Zebadiáš, Arad a Ader, 16 Michael, Ispa
a Jocha synové Beria. 17 A Zebadiáš, Mesullam, Chiski,
Heber, 18 Ismerai, Izliáš a Jobab synové Elpálovi. 19 A
Jakim, Zichri a Zabdi. 20 Elienai, Ziletai a Eliel, 21 Adaiáš,
Baraiáš a Simrat synové Simei. 22 Ispan a Heber a Eliel, 23
Abdon, Zichri a Chanan, 24 Chananiáš, Elam a Anatotiáš, 25
Ifdaiáš a Fanuel synové Sasákovi. 26 Samserai, Sechariáš
a Ataliáš, 27 Jaresiáš, Eliáš a Zichri synové Jerochamovi.
28 Ta jsou knížata otcovských čeledí po rodinách svých,
kterážto knížata bydlila v Jeruzalémě. 29 V Gabaon pak
bydlilo kníže Gabaon, a jméno manželky jeho Maacha. 30
A syn jeho prvorozený Abdon, Zur, Cis, Bál a Nádab, 31
Ale Gedor, Achio, Zecher. 32 A Miklot zplodil Simea. I ti
také naproti bratřím svým bydlili v Jeruzalémě s bratřími
svými. 33 Ner pak zplodil Cisa, a Cis zplodil Saule. Saul pak
zplodil Jonatu, Melchisua, Abinadaba a Ezbále. 34 Syn pak
Jonatův Meribbál, Meribbál pak zplodil Mícha. 35 Synové pak
Míchovi: Piton, Melech, Tarea a Achaz. 36 Achaz pak zplodil
Jehoadu, Jehoada pak zplodil Alemeta, Azmaveta a Zimru.
Zimri pak zplodil Mozu. 37 Moza pak zplodil Bina. Ráfa syn
jeho, Elasa syn jeho, Azel syn jeho. 38 Azel pak měl šest
synů, jichž tato jsou jména: Azrikam, Bochru, Izmael, Seariáš
a Abdiáš a Chanan. Všickni ti synové Azelovi. 39 Synové
pak Ezeka, bratra jeho: Ulam prvorozený jeho, Jehus druhý,
a Elifelet třetí. 40 A byli synové Ulamovi muži udatní a střelci
umělí, kteříž měli mnoho synů a vnuků až do sta a padesáti.
Všickni ti byli z synů Beniaminových.

9 A tak všickni Izraelští sečteni byli, a aj, zapsáni jsou v
knize králů Izraelských a Judských, a přeneseni jsou
do Babylona pro přestoupení své. 2 Ti pak, kteříž bydlili
prvé v vládařství svém v městech svých, totiž Izraelští,
kněží, Levítové a Netinejští, 3 Bydlili v Jeruzalémě, z synů
Judových, z synů Beniaminových, ano i z synů Efraimových
a Manassesových: 4 Uttai syn Amiuda, syna Amri, syna
Imri, syna Bani, z synů Fáresových, syna Judova. 5 A
z čeledi Silonovy: Azaiáš prvorozený a synové jeho. 6
A z synů Zerachových: Jehuel, a příbuzných jejich šest
set a devadesát. 7 Z synů pak Beniaminových: Sallu syn
Mesullama, syna Hodavia, syna Hasenuova, 8 A Ibneiáš
syn Jerochamův, Ela syn Uzi, syna Michri, a Mesullam
syn Sefatiáše, syna Rehuelova, syna Ibniášova. 9 Bratří
také jejich po pokoleních jejich, devět set padesáte a
šest; všickni ti muži knížata čeledí po domích otců svých.
10 Z kněží také Jedaiáš, Jehoiarib a Jachin, 11 Azariáš
syn Helkiáše, syna Mesullamova, syna Sádochova, syna
Meraiotova, syna Achitobova, kníže v domě Božím. 12 A
Adaiáš syn Jerochama, syna Paschurova, syna Malchiášova,
a Masai syn Adiele, syna Jachzery, syna Mesullamova, syna
Mesillemitova, syna Immerova. 13 A bratří jejich knížata po
domích otců svých, tisíc sedm set a šedesát mužů udatných
v práci přisluhování domu Božího. 14 A z Levítů: Semaiáš
syn Chasuba, syna Azrikamova, syna Chasabiášova, z
synů Merari. 15 A Bakbakar Cheres, a Galal, a Mataniáš
syn Míchy, syna Zichri, syna Azafova. 16 A Abdiáš syn
Semaiáše, syna Galalova, syna Jedutunova, a Berechiáš syn
Asy, syna Elkánova, kterýž přebýval ve vsech Netofatských.
17 Též vrátní: Sallum a Akkub, a Talmon, Achiman, i bratří
jejich, z nichž byl Sallum kníže. 18 Kterýž až po dnes v
bráně královské stával k východu, onino pak vrátnými byli po
houfích synů Léví. 19 Ale Sallum syn Chóre, syna Abiazafova,
syna Chóre, a bratří jeho z domu otce jeho, Chorejští, nad
pracemi přisluhování, ostříhali prahů při stánku, tak jako
otcové jejich nad vojskem Hospodinovým, kteříž ostříhali
vcházení. 20 Nad kterýmiž Fínes syn Eleazarův byl někdy
knížetem, a Hospodin byl s ním. 21 Zachariáš pak syn
Meselemiášův vrátným byl u dveří stánku úmluvy. 22 Všickni
ti voleni za vrátné k veřejím, osob dvě stě a dvanáct. Ti ve
vsech svých vyčteni jsou, kteréž nařídil David a Samuel
vidoucí, pro jejich věrnost, 23 Aby oni i synové jejich byli při
branách domu Hospodinova, v domě stánku po strážích.

24 Po čtyřech stranách byli vrátní, k východu, k západu,
k půlnoci a ku poledni. 25 A bratří jejich, po vsech svých
bydlící, aby každého sedmého dne časy svými přicházeli s
nimi. 26 Nebo Levítové byli pod spravou těch čtyř předních
vrátných, a byli nad komorami a nad poklady domu Božího,
27 A aby vůkol domu Božího ponocovali; nebo jim poručena
stráž, a otvírati každý den ráno. 28 Z těch také ustaveni nad
nádobami přisluhování; nebo v počtu vnášeli je, a v jistém
počtu též vynášeli. 29 Z nichž opět někteří postaveni byli nad
nádobami jinými a nade všemi nádobami posvátnými, a nad
bělí, vínem, olejem, kadidlem a vonnými věcmi. 30 Někteří
také synové kněžští strojili masti z těch vonných věcí. 31
Matatiáš pak z Levítů, prvorozený Salluma Choritského,
správcí byl těch věcí, kteréž se na pánvi smažily. 32 A z
synů Kahat, z bratří jejich, byli ustanoveni nad chlebem
předložení, aby jej připravovali na každou sobotu. 33 Z těch
také byli zpěváci, přednější z čeledí otcovských mezi Levíty
bydlíce, nejsouce zaměstknaní něčím jiným; nebo ve dne
i v noci k své povinnosti státi musili. 34 Ti jsou přední z
čeledí otcovských mezi Levíty v čeledech svých, a ti přední
jsouce, bydlili v Jeruzalémě. 35 V Gabaon pak bydlili, otec
Gabaonitských Jehiel, a jméno manželky jeho Maacha. 36
Syn pak jeho prvorozený Abdon, Zur, Cis, Bál, Ner a Nádab.
37 Ale Gedor, Achio, Zachariáš a Miklot, 38 (Miklot pak zplodil
Simam), ti také naproti bratřím svým bydlili v Jeruzalémě s
bratřími svými. 39 Ner pak zplodil Cisa, a Cis zplodil Saule,
Saul pak zplodil Jonatu, Melchisua, Abinadaba a Ezbále.
40 Syn pak Jonatův Meribbál, a Meribbál zplodil Mícha. 41
Synové pak Míchovi: Piton, Melech, Tarea. 42 Achaz pak
zplodil Járu, Jára pak zplodil Alemeta, Azmaveta a Zimri.
Zimri pak zplodil Mozu. 43 Moza pak zplodil Bina. Refaiáš
syn jeho, Elasa syn jeho, Azel syn jeho. 44 Azel pak měl
šest synů, jichžto tato jsou jména: Azrikam, Bochru, Izmael,
Seariáš, Abdiáš a Chanan. Ti jsou synové Azelovi.

10 Když pak bojovali Filistinští s Izraelem, utíkali muži
Izraelští před Filistinskými, a padli, zbiti jsouce na hoře
Gelboe. 2 I stihali Filistinští Saule a syny jeho, a zabili
Filistinští Jonatu, Abinadaba a Melchisua, syny Saulovy. 3
A když se zsilila bitva proti Saulovi, trefili na něj střelci s
luky, a postřelen jest od střelců. 4 Protož řekl Saul oděnci
svému: Vytrhni meč svůj a probodni mne jím, aby přijdouce
ti neobřezanci, nečinili sobě ze mne posměchu. Ale nechtěl
oděnec jeho, nebo se bál velmi. A pochytiv Saul meč, nalehl
na něj. 5 Tedy vida oděnec jeho, že umřel Saul, nalehl i
on na meč a umřel. 6 A tak umřel Saul i tři synové jeho, a
všecka čeled jeho spolu zemřeli. 7 Když pak uzřeli všickni
muži Izraelští, kteříž bydlili za tím údolím, že utekli Izraelští,
a že zemřeli Saul i synové jeho, opustivše města svá, též
utíkali. I přišli Filistinští a bydlili v nich. 8 Potom nazejtří
přišli Filistinští, aby zloupili pobité. I nalezli Saule a syny
jeho, ležící na hoře Gelboe. 9 A svlékše ho, vzali hlavu
jeho i odění jeho, a poslali po zemi Filistinské vůkol, aby to
ohlášeno bylo modlám jejich i lidu. 10 Složili také i odění
jeho v chrámě boha svého, hlavu pak jeho přibili v chrámě
Dágon. 11 Tedy uslyšavše všickni v Jábes Galád všecko,
což učinili Filistinští Saulovi, 12 Zdvihli se všickni muži silní a
vzali tělo Saulovo, a těla synů jeho, a přinesli je doJábes.
A pochovavše kosti jejich pod jedním dubem v Jábes,
postili se sedm dní. 13 A tak umřel Saul pro přestoupení
své, jímž byl přestoupil proti Hospodinu, totiž proti slovu
Hospodinovu, jehož neostříhal, a že se také radil s duchem
věštím, doptávaje se ho, 14 A nedoptával se Hospodina.
Protož zabil jej, a přenesl království na Davida syna Izai.

11 Nebo shromáždivše se všickni Izraelští k Davidovi
do Hebronu, řekli: Aj, my kost tvá a tělo tvé jsme. 2
Ano předešlých časů, když byl Saul králem, ty jsi vyvodil
i přivodil Izraele, a nadto řekl Hospodin Bůh tvůj tobě: Ty
pásti budeš lid můj Izraelský, a ty budeš vývoda nad lidem
mým Izraelským. 3 Přišli také všickni starší Izraelští k králi
do Hebronu, a učinil s nimi David smlouvu v Hebronu před
Hospodinem. I pomazali Davida za krále nad Izraelem, podlé
slova Hospodinova skrze Samuele. 4 Táhl pak David a
všecken lid Izraelský k Jeruzalému, (jenž bylo Jebus, nebo
tam byli Jebuzejští obyvatelé té země). 5 I mluvili obyvatelé
Jebus Davidovi: Nevejdeš sem. Ale David vzal hrad Sion,
to jest město Davidovo. 6 Nebo byl řekl David: Kdož by
koli nejprvé porazil Jebuzea, bude předním a knížetem.
Protož vstoupil nejprvé Joáb syn Sarvie, a učiněn předním. 7
Potom bydlil David na tom hradě, pročež nazvali jej městem
Davidovým. 8 I vystavěl město vůkol a vůkol, od Mello až do
okolku, Joáb pak opravil ostatek města. 9 A tak David čím
dále tím více prospíval a rostl; nebo Hospodin zástupů byl s
ním. 10 Tito pak jsou přední z udatných, kteréž měl David,
ježto se zmužile přičinili s ním o království jeho se vším
Izraelem, aby ho za krále vyzdvihli podlé slova Hospodinova
nad Izraelem. 11 Tento jest počet silných, kteréž měl David:
Jasobam syn Chachmonův, přední z vůdců. Ten pozdvihl
kopí svého proti třem stům, a zbil je pojednou. 12 Po něm
též Eleazar syn Dodi Achochitského. On byl jeden z těch tří
udatných. 13 Ten byl s Davidem v Pasdammim, když se
Filistinští sebrali k boji. A byl tu díl rolí poseté ječmenem, a
lid byl utekl před Filistinskými. 14 I zastavili se u prostřed

toho dílu, a obdrželi jej, porazivše Filistinské. A vysvobodil
Hospodin lid vysvobozením velikým. 15 Ti také tři ze třidcíti
předních sstoupili k skále k Davidovi do jeskyně Adulam,
když vojsko Filistinských leželo v údolí Refaim. 16 (Nebo
David tehdáž bydlil v pevnosti své, a osazený lid Filistinských
byl tehdáž u Betléma.) 17 Pohnul se pak David žádostí,
a řekl: Ó by mi někdo dal píti vody z čisterny Betlémské,
kteráž jest u brány. 18 A protož probivše se ti tři skrze vojsko
Filistinských, navážili vody z čisterny Betlémské, kteráž jest
u brány, a nabravše, přinesli k Davidovi. David pak nechtěl jí
píti, ale vylil ji v obět Hospodinu, 19 A řekl: Nedejž mi toho,
Bože můj, abych to učiniti měl. Zdali krev mužů těch píti
budu, kteříž se opovážili života svého? Nebo s opovážením
života svého přinesli ji. I nechtěl jí píti. To učinili ti tři silní.
20 Potom Abizai bratr Joábův byl přední mezi třmi, a ten
také pozdvihl kopí svého proti třem stům, i pobil je, a byl
z těch tří nejslovoutnější. 21 Z těch tří nad druhé dva jsa
nejvzácnější, byl knížetem jejich, a však oněm prvním nebyl
rovný. 22 Banaiáš také syn Joiadův, syn muže udatného,
velikých činů, z Kabsael, ten zabil dva reky Moábské. Tentýž
sstoupiv, zabil lva v jámě, když byl sníh. 23 Ten také zabil
muže Egyptského zvýší pěti loket. A ačkoli měl Egyptský ten
v ruce kopí, jako vratidlo tkadlcovské, však šel k němu s
holí, a vytrh kopí z ruky Egyptského, zabil jej kopím jeho. 24
To učinil Banaiáš syn Joiadův, kterýž také slovoutný byl mezi
těmi třmi silnými. 25 A ač byl mezi třidcíti slavný, však oněm
třem se nevrovnal. I ustanovil ho David nad drabanty svými.
26 Udatní rytíři také i tito: Azael bratr Joábův, Elchanan syn
Dodův Betlémský, 27 Sammot Charodský, Chelez Pelonský,
28 Híra syn Ikeš Tekoitský, Abiezer Anatotský, 29 Sibbechai
Chusatský, Ilai Achochský, 30 Maharai Netofatský, Cheleb
syn Baany Netofatský, 31 Ittai syn Ribai z Gabaa synů
Beniaminových, Banaiáš Faratonský, 32 Churai od potoku
Gás, Abiel Arbatský, 33 Azmavet Bacharomský, Eliachba
Salbonský, 34 Synové Chasem Gizonského, Jonatan syn
Sage Hararského, 35 Achiam syn Sacharův Hararský, Elifal
syn Urův, 36 Hefer Mecheratský, Achiáš Pelonský, 37 Chezro
Karmelský, Narai syn Ezbai, 38 Joel bratr Nátanův, Mibchar
syn Geri, 39 Zelek Ammonský, Nacharai Berotský, oděnec
Joába syna Sarvie, 40 Híra Itrejský, Gareb Itrejský, 41 Uriáš
Hetejský, Zabad syn Achlai, 42 Adina syn Sizův Rubenský,
kníže nad Rubenskými, a s ním jiných třidceti, 43 Chanan
syn Maachův, a Jozafat Mitnejský, 44 Uziáš Asteratský,
Sama a Johiel, synové Chotama Aroerského, 45 Jediael, syn
Simri, a Jocha bratr jeho Tizejský, 46 Eliel Machavimský, a
Jeribai a Josaviáš synové Elnámovi, a Itma Moábský, 47
Eliel, a Obéd, a Jaasiel z Mezobaia.

12 Tito pak jsou, kteříž přišli k Davidovi do Sicelechu, když
se ještě kryl před Saulem synem Cis, a ti byli mezi
udatnými, pomocníci boje, 2 Nosíce lučiště, a bojujíce pravicí
i levicí kamením i střelami z lučiště, a byli z bratří Saulových,
z pokolení Beniaminova: 3 Kníže Achiezer a Joas, synové
Semmaa Gabatského, a Jeziel a Felet, synové Azmavetovi,
Beracha, a Jéhu Anatotský, 4 A Ismaiáš Gabaonitský, silný
mezi třidcíti, kterýž byl nad třidcíti, Jeremiáš, Jachaziel,
Jochanan a Jozabad Gederatský, 5 A Eluzai, Jerimot,
Bealiáš, Semariáš, a Sefatiáš Charufský, 6 Elkána, Isiáš,
Azareel, Joezer a Jasobam, Chorejští, 7 A Joela a Zebadiáš
synové Jerochamovi z Gedor. 8 Též i z pokolení Gádova
utekli k Davidovi k pevnosti na poušť, muži udatní, muži
způsobní k boji, užívajíce štítu a pavézy, jichžto tváři jako
tváři lvové, a podobní srnám na horách v rychlosti: 9 Ezer
první, Abdiáš druhý, Eliab třetí, 10 Mismanna čtvrtý, Jeremiáš
pátý, 11 Attai šestý, Eliel sedmý, 12 Jochanan osmý, Elzabad
devátý, 13 Jeremiáš desátý, Machbannai jedenáctý. 14
Ti byli z synů Gádových, knížata vojska, jeden nad stem
menší, a větší nad tisícem. 15 Ti jsou, kteříž přepravili se
přes Jordán měsíce prvního, ačkoli se byl vylil ze všech
břehů svých, a zahnali všecky z údolí na východ i na západ.
16 Přišli také někteří z synů Beniaminových a Judových k
pevnosti Davidově. 17 I vyšel jim David vstříc, a mluvě,
řekl jim: Jestliže z příčiny pokoje jdete ke mně, abyste
mi pomáhali, i mé srdce také s vámi se sjednotí; pakli k
vyzrazení mne nepřátelům mým, (ješto není nepravosti při
mně), popatřiž Bůh otců našich a tresci. 18 Duch pak posilnil
Amazu předního mezi hejtmany, i řekl: Tobě, ó Davide, a
těm, jenž s tebou jsou, synu Izai, pokoj; pokoj tobě, pokoj i
pomocníkům tvým. Toběť zajisté pomáhá Bůh tvůj. A tak
přijal je David, a postavil je mezi knížaty houfů. 19 Nadto i z
pokolení Manassesova odstoupili k Davidovi, když táhl s
Filistinskými k boji proti Saulovi, ale nepomáhali jim. Nebo
uradivše se, propustili ho zase knížata Filistinská, řkouce: S
nebezpečenstvím hrdel našich odstoupil by ku pánu svému
Saulovi. 20 Takž když táhl do Sicelechu, odstoupili k němu
někteří z pokolení Manassesova: Adnach, Jozabad, Jediael,
Michael, Jozabad, Elihu, a Zilletai, hejtmané nad tisíci v
pokolení Manassesovu. 21 Ti také pomáhali Davidovi s houfy
jeho; nebo udatní byli všickni, pročež byli knížaty v jeho
vojště. 22 Anobrž každého dne přibývalo jich Davidovi ku
pomoci, až bylo vojsko veliké, jako vojsko Boží. 23 Tento pak
jest počet vývod způsobných k boji, kteříž přišli k Davidovi
do Hebronu, aby obrátili království Saulovo k němu podlé
slova Hospodinova. 24 Z synů Judových, nosících pavézy
a kopí, šest tisíc a osm set způsobných k boji. 25 Z synů

Simeonových, udatných mužů k boji, sedm tisíc a sto. 26
Z synů Léví čtyři tisíce a šest set. 27 Joiada také vývoda
synů Aronových, a s ním tři tisíce a sedm set. 28 A Sádoch
mládenec rek udatný, a z domu otce jeho knížat dvamecítma.
29 A z synů Beniaminových, bratří Saulových tři tisíce; nebo
ještě množství jiných drželi stráž domu Saulova. 30 Z synů
též Efraimových dvadceti tisíc a osm set. Ti byli rekové
udatní, muži slovoutní v čeledech otců svých. 31 Z polovice
pak pokolení Manassesova osmnáct tisíc, kteříž vyčteni byli
ze jména, aby přišli a ustanovili Davida za krále. 32 Z synů
také Izacharových, znajících a rozumějících časům, tak že
věděli, co by měl činiti lid Izraelský, knížat jejich dvě stě, a
všickni bratří jejich činili podlé rčení jejich. 33 Z synů Zabulon
vycházejících na vojnu, vycvičených v bitvě všelijakými
nástroji válečnými, padesáte tisíc, a ku potýkání se v šiku
bez choulostivosti srdce. 34 Z Neftalímova pak pokolení
knížat tisíc, a s nimi pavézníků a kopidlníků třidceti a sedm
tisíc. 35 Z pokolení Dan, způsobných k boji, osm a dvadceti
tisíc a šest set. 36 A z pokolení Asserova, kteříž způsobní
byli k boji, a umělí v šikování se k bitvě, čtyřidceti tisíc. 37 A
z Zajordání, totiž z Rubenských a Gádských, a z polovice
pokolení Manassesova, přišli se všemi nástroji válečnými sto
a dvadceti tisíc. 38 Všickni ti muži bojovní, umělí v šiku,
úmyslem upřímým přišli do Hebronu, aby ustanovili Davida
za krále nade vším lidem Izraelským. Nýbrž i všickni ostatní
Izraelští srdce jednoho byli, aby za krále ustanovili Davida.
39 I byli tu s Davidem tři dni, jedouce a pijíce, nebo jim byli
připravili bratří jejich. 40 Ano i ti, kteříž jim blízcí byli až k
Izachar a Zabulon a Neftalím, přinášeli chleba na oslích a na
velbloudích, i na mezcích a na volích, potravy, mouky, fíků a
hroznů sušených, vína, oleje, volů, a ovcí v hojnosti. Nebo
radost byla v lidu Izraelském.

13 David pak poradil se s hejtmany nad tisíci, s setníky a
se všemi vývodami. 2 A řekl David všemu shromáždění
Izraelskému: Jestliže se vám líbí, a jestli to od Hospodina
Boha našeho, rozešleme posly k bratřím našim pozůstalým
do všech zemí Izraelských, a též kněžím a Levítům do
měst a předměstí jejich, a nechť se shromáždí k nám, 3
Abychom zase k nám přivezli truhlu Boha našeho; nebo
jsme jí nehledali ve dnech Saulových. 4 I řeklo všecko
množství, aby se tak stalo; nebo líbila se ta věc všemu
lidu. 5 Protož shromáždil David všecken lid Izraelský od
Nílu Egyptského, až kudy se vchází do Emat, aby přivezli
truhlu Hospodinovu z Kariatjeharim. 6 A tak vstoupil David a
všecken lid Izraelský do Bála, v Kariatjeharim, kteréž jest v
Judstvu, aby přenesli odtud truhlu Boha Hospodina, sedícího
nad cherubíny, jehož se jméno vzývá. 7 I vstavili truhlu Boží
na nový vůz, vzavše ji z domu Abinadabova, Uza pak a
Achio spravovali vůz. 8 Ale David a všecken lid Izraelský
hrali před Bohem ze vší síly, v zpěvích na harfy, na loutny,
na bubny, na cymbály a na trouby. 9 A když přišli až k
humnu Kídon, vztáhl Uza ruku svou, aby pozdržel truhly;
nebo uchýlili se volové. 10 Protož rozhněval se Hospodin na
Uzu a zabil jej, proto že vztáhl ruku svou k truhle; a umřel
tu před Bohem. 11 Tedy zkormoutil se David, proto že se
Hospodin tak přísně obořil na Uzu. I nazval to místo Perez
Uza až do tohoto dne. 12 A boje se David Boha v ten den,
řekl: Kterakž mám k sobě přivezti truhlu Boží? 13 Pročež
nepřenesl David truhly k sobě do města Davidova, ale obrátil
ji do domu Obededoma Gittejského. 14 I pozůstala truhla
Boží mezi čeledí Obededomovou, v domě jeho za tři měsíce,
a požehnal Hospodin domu Obededomovu a všem věcem
jeho.

14 Potom poslal Chíram král Tyrský posly k Davidovi, a
dříví cedrového a zedníky i tesaře, aby stavěli jemu
dům. 2 I poznal David, že ho potvrdil Hospodin za krále nad
Izraelem, a že zvýšil království jeho pro lid svůj Izraelský. 3
Pojal pak David ještě ženy v Jeruzalémě, a zplodil David
více synů a dcer. 4 A tato jsou jména těch, kteříž se jemu
zrodili v Jeruzalémě: Sammua, Sobab, Nátan a Šalomoun, 5
Též Ibchar, Elisua, Elfelet, 6 Za tím Noga, Nefeg, Jafia, 7
Elisama, Beeliada a Elifelet. 8 V tom uslyšavše Filistinští, že
by pomazán byl David za krále nade vším Izraelem, vytáhli
všickni Filistinští hledati Davida. O čemž uslyšav David,
vytáhl proti nim. 9 Nebo když Filistinští přišli, a rozprostřeli
se v údolí Refaim, 10 Radil se David s Bohem, řka: Potáhnu-
li proti Filistinským, a dáš-li je v ruku mou? Odpověděl jemu
Hospodin: Táhni, a dám je v ruku tvou. 11 Tedy vtrhli do
Balperazim. I porazil je tam David a řekl: Protrhlť jest Bůh
nepřátely mé rukou mou, jako vody protrhují břehy. A protož
nazváno jméno místa toho Balperazim. 12 Nebo nechali tam
bohů svých. I přikázal David, aby je spálili. 13 Ale Filistinští
sebravše se znovu, rozprostřeli se v tom údolí. 14 Pročež
David radil se opět s Bohem. I řekl jemu Bůh: Nepřistupuj k
nim po zadu; odvrať se od nich, abys na ně trefil naproti
moruším. 15 A když uslyšíš, že šustí vrchové moruší, tedy
vytáhneš k bitvě; nebo vyšel Bůh před tebou, aby porazil
vojska Filistinská. 16 I učinil David tak, jakž mu byl přikázal
Bůh, a porazili vojska Filistinská od Gabaon až do Gázera.
17 A tak rozešla se pověst o Davidovi do všech zemí, a
způsobil Hospodin to, že se ho báli všickni národové.

15 Když pak sobě nastavěl domů v městě Davidově, a
připravil místo pro truhlu Boží, a roztáhl jí stánek, **2**
Tehdy řekl David: Nemáť nositi žádný truhly Boží kromě
Levítů, ty zajisté vyvolil Hospodin, aby nosili truhlu Boží,
a aby přisluhovali jemu až na věky. **3** Protož shromáždil
David všecken lid Izraelský do Jeruzaléma, aby přenesl
truhlu Hospodinovu na místo její, kteréž jí byl připravil. **4**
Shromáždil také David syny Aronovy a Levíty. **5** Z synů
Kahat byli Uriel kníže, a bratří jeho sto a dvadceti. **6** Z synů
Merari Asaiáš kníže, a bratří jeho dvě stě a dvadceti. **7** Z
synů Gersomových Joel kníže, a bratří jeho sto a třidceti. **8** Z
synů Elizafanových Semaiáš kníže, a bratří jeho dvě stě. **9** Z
synů Hebronových Eliel kníže, a bratří jeho osmdesát. **10** Z
synů Uzielových Aminadab kníže, a bratří jeho sto a dvanáct.
11 Tedy povolal David Sádocha a Abiatara, kněží, též i Levítů:
Uriele, Asaiáše, Joele, Semaiáše, Eliele a Aminadaba, **12**
A řekl jim: Vy jste přední z otcovských čeledí mezi Levíty,
posvěťte sebe i bratří svých, abyste vnesli truhlu Hospodina
Boha Izraelského tu, kdež jsem jí připravil. **13** Nebo že
spočátku ne vy jste spravovali toho, obořil se Hospodin Bůh
náš na nás; nebo jsme ho nehledali náležitě. **14** I posvětili
se kněží i Levítové, aby přenesli truhlu Hospodina Boha
Izraelského. **15** A nesli synové Levítů truhlu Boží, jakož
byl přikázal Mojžíš, podlé slova Hospodinova, na ramenou
svých na sochořích. **16** Řekl také David předním z Levítů,
aby ustanovili z bratří svých zpěváky s nástroji muzickými,
loutnami, harfami a cymbály, aby zvučeli, povyšujíce hlasu s
radostí. **17** Takž ustanovili Levítové Hémana syna Joelova,
a z bratří jeho Azafa syna Berechiášova, a z synů Merari
bratří jejich Etana syna Kusaiova. **18** A s nimi bratří jejich z
druhého pořádku: Zachariáše, Béna, Jaaziele, Semiramota,
Jechiele, Unni, Eliaba, Benaiáše, Maaseiáše, Mattitiáše,
Elifele, Mikneiáše, Obededoma a Jehiele, vrátné. **19** Nebo
zpěváci Héman, Azaf a Etan hrali hlasitě na cymbálích
měděných, **20** A Zachariáš, Aziel, Semiramot, Jechiel,
Unni, Eliab, Maaseiáš a Benaiáš na loutnách, při zpěvu
vysokém. **21** A Mattitiáš, Elifele, Mikneiáš, Obededom, Jehiel
a Azaziáš hrali na harfách při zpěvu nízkém. **22** Chenaniáš
pak, přední z Levítů nesoucích truhlu, spravoval, jak by
nésti měli; nebo byl umělý. **23** Berechiáš pak a Elkána
byli vrátní u truhly. **24** Sebaniáš také a Jozafat, Natanael,
Amazai, Zachariáš, Benaiáš a Eliezer kněží, troubili na
trouby před truhlou Boží; ale Obededom a Jechiáš byli též
vrátní u truhly. **25** A tak vypravil se David a starší Izraelští
a hejtmané, aby přenesli truhlu smlouvy Hospodinovy z
domu Obededomova s veselím. **26** I stalo se, poněvadž Bůh
pomáhal Levítům nesoucím truhlu smlouvy Hospodinovy,
že obětovali sedm volů a sedm beranů. **27** David pak odín
byl pláštěm kmentovým, tolikéž všickni Levítové, kteříž
nesli truhlu, i zpěváci, i Chenaniáš, správce nesoucích,
mezi zpěváky. Měl také David na sobě efod lněný. **28** Takž
všecken lid Izraelský provázeli truhlu smlouvy Hospodinovy s
plésáním a zvukem trouby, a pozaunů a cymbálů, a hrali na
loutny a na harfy. **29** Když pak truhla smlouvy Hospodinovy
vcházela do města Davidova, Míkol dcera Saulova vyhlédla
z okna, a viduci krále Davida poskakujícího a plésajícího,
pohrdla jím v srdci svém.

16 A když přinesli truhlu Boží a postavili ji u prostřed
stánku, kterýž jí byl rozbil David, tedy obětovali oběti
zápalné a oběti pokojné před Bohem. **2** Zatím dokonav David
obětování obětí zápalných a pokojných, dal požehnání lidu
ve jménu Hospodinovu. **3** Rozdělil také všechněm mužům
Izraelským, od muže až do ženy, jednomu každému po
pecnu chleba a kusu masa, a í láhvici. **4** Potom postavil před
truhlou Hospodinovou služebníky z Levítů k připomínání, k
vyznávání a k chválení Hospodina Boha Izraelského. **5** Azaf
byl přední, a druhý po něm Zachariáš, Jehiel, Semiramot,
Jechiel, Mattitiáš, Eliab, Benaiáš, Obededom a Jehiel. Ti na
nástrojích, na loutnách a harfách, ale Azaf na cymbálích hral.
6 Benaiáš pak a Jachaziel kněží s trubami byli ustavičně
před truhlou smlouvy Boží. **7** Teprv toho dne ponejprvé
nařídil David, aby slaven byl Hospodin zpěvem tímto od
Azafa a bratří jeho: **8** Slavte Hospodina, zvěstujte jméno
jeho, a oznamujte mezi národy skutky jeho. **9** Zpívejte
a žalmy prozpěvujte jemu, rozmlouvejte o všech divných
skutcích jeho. **10** Chlubte se v svatém jménu jeho, vesel se
srdce těch, jenž hledají Hospodina. **11** Hledejte Hospodina
i síly jeho, hledejte tváři jeho ustavičně. **12** Rozpomínejte
se na divné skutky jeho, kteréž činil, na zázraky jeho, i na
soudy úst jeho. **13** Ó símě Izraele, služebníka jeho, ó synové
Jákobovi, vyvolení jeho, **14** Ont' jest Hospodin Bůh náš,
na vší zemi soudové jeho. **15** Rozpomínejte se ustavičně
na smlouvu jeho, na slovo, kteréž přikázal až do tisíce
pokolení, **16** Kterouž učinil s Abrahamem, a na přísahu jeho
Izákovi. **17** A vystavil ji Jákobovi za ustanovení, Izraelovi za
smlouvu věčnou, **18** Pravě: Tobě dám zemi Kananejskou za
provazec vládařství vašeho, **19** Ačkoli vás byl malý počet, a
maličko byli jste v ní pohostinu. **20** A přecházeli od národu do
národu, a z království k jinému lidu. **21** Nedopustil žádnému
ublížiti jim, ano i krále pro ně trestal, řka: **22** Nedotýkejte
se pomazaných mých, a prorokům mým nečiňte nic zlého.
23 Zpívejte Hospodinu všecka země, zvěstujte den po dni
spasení jeho. **24** Vypravujte mezi pohany slávu jeho, a

mezi všemi národy divy jeho. 25 Nebo veliký jest Hospodin,
a chvalitebný náramně, hroznější nade všecky bohy. 26
Všickni zajisté bohové národů jsou modly, Hospodin pak
nebesa učinil. 27 Sláva a jasnost před ním, síla a veselé na
místě jeho. 28 Vzdejte Hospodinu čeledi národů, vzdejte
Hospodinu slávu i moc. 29 Vzdejte Hospodinu čest jména
jeho, přineste dary a přiďte před oblíčej jeho, a sklánějte se
před Hospodinem v okrase svatosti. 30 Bojte se oblíčeje jeho
všickni obyvatelé země, a budeť upevněn okršlek země, aby
se nepohnul. 31 Veseliti se budou nebesa, a plésati bude
země, a řeknou mezi pohany: Hospodin kraluje. 32 Zvuk
vydá moře, i což v něm jest, veseliti se bude pole i vše,
což jest na něm. 33 Tedy prozpěvovati bude dříví lesní před
Hospodinem, neboť se béře, aby soudil zemi. 34 Oslavujte
Hospodina, neb dobrý jest, nebo na věky milosrdenství
jeho. 35 A rcete: Zachovej nás, Bože spasení našeho, a
shromažď nás, a vytrhni nás z pohanů, abychom slavili
svaté jméno tvé, a chlubili se v chvále tvé. 36 Požehnaný
Hospodin Bůh Izraelský od věků a až na věky. I řekl všecken
lid: Amen, i Halelujah. 37 I nechal tu David před truhlou
smlouvy Hospodinovy Azafa a bratří jeho, aby přisluhovali
před truhlou ustavičně podlé povinnosti dne každého. 38
Též i Obededoma s bratřími jejich, osob šedesáte osm,
Obededoma, pravím, syna Jedutunova, a Chosi, aby vrátní
byli. 39 Sádocha také kněze a bratří jeho za kněží nechal
před příbytkem Hospodinovým na výsosti, kteráž byla v
Gabaon, 40 Aby obětovali zápaly Hospodinu na oltáři zápalu
ustavičně, ráno i večer, podlé všeho, což psáno jest v
zákoně Hospodinově, jejž vydal Izraelovi. 41 A s nimi nechal
Hémana a Jedutuna a jiných vybraných, kteříž vyčteni byli
zejména, aby vzdávali chválu Hospodinu, proto že na věky
trvá milosrdenství jeho. 42 Těm také, totiž Hémanovi a
Jedutunovi, nechal trub a cymbálů, aby zvučeli, i jiných
nástrojů muziky Boží, syny pak Jedutunovy postavil u vrat.
43 A tak rozešel se všecken lid, jeden každý do domu svého;
David též navrátil se, aby požehnání dal domu svému.

17 I stalo se, když bydlil David v domě svém, že řekl
Nátanovi proroku: Aj, já přebývám v domě cedrovém,
truhla pak smlouvy Hospodinovy jest pod kortýnami. 2 I
řekl Nátan Davidovi: Cožkoli jest v srdci tvém, učiň; nebo
Bůh s tebou jest. 3 Potom té noci stalo se slovo Boží k
Nátanovi, řkoucí: 4 Jdi a rci Davidovi služebníku mému:
Toto dí Hospodin: Ne ty stavěti mi budeš dům k bydlení,
5 Poněvadž jsem nebydlil v žádném domě od toho dne,
jakž jsem vyvedl syny Izraelské, až do dne tohoto, ale
procházel jsem se z stánku do stánku, také i vně kromě
příbytku. 6 Nadto kudyž jsem koli chodil se vším Izraelem,
zdali jsem slovo řekl kterému z soudců Izraelských, (jimž
jsem přikázal, aby pásli lid můj), řka: Proč jste mi neustavěli
domu cedrového? 7 Protož nyní toto díš služebníku mému
Davidovi: Takto praví Hospodin zástupů: Já jsem tě vzal z
ovčince, když jsi chodil za stádem, abys byl vývodou lidu
mého Izraelského. 8 A býval jsem s tebou všudy, kamž jsi koli
se obrátil, všecky také nepřátely tvé vyhladil jsem před tváří
tvou, a učinilť jsem jméno veliké, jako jméno vznešených na
zemi. 9 Ano i lidu svému Izraelskému způsobil jsem místo,
a vštípil jej tu. I bude bydliti na místě svém, a nepohne
se více, aniž na něj dotírati budou lidé nešlechetní, jako
prvé, 10 Hned od toho času, jakž jsem ustanovil soudce nad
lidem svým Izraelským, až jsem ponížil všech nepřátel tvých;
nýbrž oznamujiť, že Hospodin sám vystaví tobě dům. 11
Nebo když se vyplní dnové tvoji, abys šel za otci svými,
vzbudím símě tvé po tobě, kteréž bude z synů tvých, a
utvrdím království jeho. 12 Onť mi ustaví dům, a já utvrdím
trůn jeho až na věky. 13 Já budu jemu otcem, a on mi bude
synem, a milosrdenství svého neodejmu od něho, jako jsem
je odjal od toho, kterýž byl před tebou. 14 Ale postavím jej
v domě svém a v království svém až na věky, a trůn jeho
bude nepohnutelný až na věky. 15 Podlé všech slov těchto,
a podlé všeho vidění tohoto, tak mluvil Nátan Davidovi.
16 Tedy všed král David, posadil se před Hospodinem, a
řekl: Kdož jsem já, ó Hospodine Bože, a jaký jest dům můj,
že jsi mne tak zvýšil? 17 Anobrž i to jsi za málo u sebe
položil, ó Bože, pročež jsi zamluvil se o domu služebníka
svého i na dlouhé časy, a popatřil jsi na mne, jako na osobu
člověka vzácného, Hospodine Bože. 18 Což ještě více mluviti
má David před tebou o zvelebení služebníka tvého? Ty
zajisté znáš služebníka svého. 19 Hospodine, pro služebníka
svého a podlé srdce svého činíš velikou věc tuto, abys v
známost uvedl všecky převeliké věci. 20 Hospodine, neníť
tobě rovného, anobrž není žádného Boha kromě tebe, podlé
toho všeho, jakž jsme slýchali ušima svýma. 21 Nebo kde
jest který národ na zemi, jako lid tvůj Izraelský, jehož by
Bůh šel, aby vykoupil sobě lid a dobyl sobě jména, čině
veliké a hrozné věci, vyháněje před tváří lidu svého, kterýž
jsi vykoupil z Egypta, pohany? 22 Zvolil jsi zajisté lid svůj
Izraelský sobě za lid až na věky, a ty, Hospodine, sám jsi
jejich Bohem. 23 Nyní tedy, Hospodine, slovo to, jímž jsi
zamluvil se služebníku svému a domu jeho, budiž jisté až na
věky, a učiň tak, jakž jsi mluvil. 24 Budiž, pravím, jisté, tak
aby velebeno bylo jméno tvé až na věky, a říkáno: Hospodin
zástupů, Bůh Izraelský, jest Bůh nad Izraelem, a dům Davida
služebníka tvého ať jest nepohnutelný před oblíčejem tvým.

25 Nebo ty, Bože můj, zjevil jsi služebníku svému, že mu
ustavíš dům, a protož směl služebník tvůj modliti se před
tebou. 26 A tak, ó Hospodine, ty jsi sám Bůh, a mluvil jsi
o služebníku svém dobré věci tyto. 27 Nyní tedy ráčil jsi
požehnati domu služebníka svého, aby trval na věky před
oblíčejem tvým; nebo jsi ty, Hospodine, požehnal, i budeť
požehnaný na věky.

18 Stalo se potom, že porazil David Filistinské, a zemdlil je,
a vzal Gát i vesnice jeho z ruky Filistinských. 2 Porazil
také i Moábské, a učiněni jsou Moábští služebníci Davidovi, a
dávali jemu plat. 3 Porazil též David Hadarezera krále Soba
v Emat, když byl vytáhl, aby opanoval řeku Eufrates. 4 A
pobral mu David tisíc vozů, a sedm tisíc jízdných, a dvadceti
tisíc mužů pěších, a zpodřezoval David žily všechněm koňům
vozníkům. Toliko zanechal z nich ke stu vozům. 5 Přitáhli pak
byli Syrští od Damašku na pomoc Hadarezerovi králi Soba,
ale David porazil z Syrských dvamecítma tisíc mužů. 6 Tedy
osadil David Syrii Damašskou. I učiněni jsou Syrští služebníci
Davidovi, dávajíce plat; nebo zachovával Hospodin Davida,
kamž se koli obrátil. 7 Pobral také David štíty zlaté, kteréž
měli služebníci Hadarezerovi, a přinesl je do Jeruzaléma.
8 Z Tibchat též a z Chun, měst Hadarezerových, nabral
David mědi velmi mnoho, z kteréž potom slil Šalomoun
moře měděné, a sloupy i nádobí měděné. 9 A když uslyšel
Tohu král Emat, že porazil David všecko vojsko Hadarezera
krále Soba, 10 Poslal Adorama syna svého k králi Davidovi,
aby ho pozdravil přátelsky, a spolu se s ním radoval z
toho, že bojoval s Hadarezerem, a porazil ho; (nebo válčil
Tohu s Hadarezerem). Kterýžto přinesl všelijaké nádoby
zlaté a stříbrné i měděné. 11 Ty také obětoval král David
Hospodinu s stříbrem a zlatem, kteréhož byl nabral ze všech
národů, z Idumejských, z Moábských, z synů Ammon, z
Filistinských, i z Amalechitských. 12 Abizai také syn Sarvie
porazil Idumejských v údolí solnatém osmnácte tisíc. 13
Protož i nad Idumejskými postavil stráž, a učiněni jsou
všickni Idumejští služebníci Davidovi; nebo zachovával
Hospodin Davida, kamž se koli obrátil. 14 A tak kraloval
David nade vším Izraelem, a činil soud a spravedlnost
všemu lidu svému. 15 Joáb pak syn Sarvie byl nad vojskem,
a Jozafat syn Achiludův byl kancléřem. 16 Sádoch také
syn Achitobův a Abimelech syn Abiatarův byli kněžími, a
Susa byl písařem. 17 Banaiáš pak syn Joiadův byl nad
Cheretejskými a Peletejskými, a synové Davidovi knížaty při
králi.

19 Stalo se zatím, že umřel Náhas král Ammonitský, a
kraloval syn jeho místo něho. 2 I řekl David: Učiním
milosrdenství s Chanunem synem Náhasovým, nebo učinil
otec jeho milosrdenství nade mnou. Tedy poslal David posly,
aby ho potěšili pro otce jeho. I přišli služebníci Davidovi do
země synů Ammon k Chanunovi, aby ho těšili. 3 Tedy řekla
knížata Ammonitská Chanunovi: Cožť se zdá, že David činí
poctivost otci tvému, že poslal k tobě, kteříž by tě potěšili?
Zdali ne proto, aby shlédli a vyšpehovali, i podvrátili zemi
tuto, přišli služebníci jeho k tobě? 4 Pročež Chanun vzav
služebníky Davidovy, oholil je a zustřihoval roucha jejich
polovici až do rozkroků, a propustil je. 5 Tedy odešli někteří,
a oznámili Davidovi o těch mužích. I poslal proti nim, (nebo
byli muži ti zlehčeni velice), a rozkázal jim král: Pobuďte v
Jerichu, dokudž neobrostou brady vaše; potom se navrátíte.
6 Vidouce pak Ammonitští, že se zošklivili Davidovi, poslal
Chanun a synové Ammon tisíc hřiven stříbra, aby sobě najali
ze mzdy z Mezopotamie a z Syrie Maacha a z Soba vozů a
jezdců. 7 A najali sobě ze mzdy třidceti a dva tisíce vozů,
a krále Maachu i lid jeho. Kteřížto přitáhše, položili se s
vojskem naproti Medaba. Ammonitští také shromáždivše
se z měst svých, přitáhli k té bitvě. 8 Což uslyšav David,
poslal Joába se vším vojskem udatných. 9 A tak vytáhše
Ammonitští, sšikovali se k boji u brány města toho. Králové
pak, kteříž byli přitáhli, byli zvláště na poli. 10 A protož
vida Joáb proti sobě sšikovaný lid z předu i z zadu, vybrav
některé ze všech výborných Izraelských, sšikoval je také
proti Syrským. 11 Ostatek pak lidu dal pod správu Abizaie
bratra svého, a sšikovali se proti Ammonitským. 12 I řekl
Joáb: Jestliže Syrští budou mne silnější, přispěješ mi na
pomoc; pakli Ammonitští silnější budou tebe, já pomohu
tobě. 13 Posiliž se, a zmužile se mějme, bojujíce za lid náš a
za města Boha našeho, Hospodin však, což mu se dobře
líbí, nechť učiní. 14 Takž přistoupil Joáb i lid, kterýž při něm
byl, k bitvě proti Syrským. Ale oni utekli před ním. 15 V tom
Ammonitští vidouce, že utíkají Syrští, utekli také i oni před
Abizaiem bratrem jeho, a ušli do města. Joáb též navrátil se
do Jeruzaléma. 16 A tak vidouce Syrští, že jsou poraženi od
Izraelských, poslali posly, a vyvedli Syrské, kteříž bydlejí
za řekou, a Sofach kníže vojska Hadarezerova vedl je. 17
I oznámeno to Davidovi. Kterýžto shromáždiv všecken lid
Izraelský, přepravil se přes Jordán, a přitáhl k nim, a sšikoval
vojsko proti nim. A když sšikoval David vojsko proti Syrským
k bitvě, bojovali s ním. 18 Tedy utekli Syrští před Izraelem. I
porazil David z Syrských sedm tisíc vozů, a čtyřidceti tisíc
lidu pěšího, až i Sofacha hejtmana vojska toho zabil. 19
Pročež když viděli služebníci Hadarezerovi, že jsou poraženi
od Izraele, vešli v pokoj s Davidem, a sloužili jemu. A nechtěli
více Syrští táhnouti na pomoc Ammonitským.

20 I stalo se po roce, když králové vyjíždívají na vojnu,
že vedl Joáb lid válečný, a hubil zemi synů Ammon. A
když přitáhl, oblehl Rabbu; (ale David zůstal v Jeruzalémě). I
dobyl Joáb Rabby, a rozbořil ji. **2** Tedy sňal David korunu
krále jejich s hlavy jeho, a našel, že vážila hřivnu zlata. A
bylo v ní kamení drahé, i vstavena byla na hlavu Davidovu.
Vyvezl též kořisti města velmi veliké. **3** Lid pak, kterýž v něm
byl, vyvedl, a dal je pod pily a brány železné i sekery. A
tak učinil David všechněm městům Ammonitským. I navrátil
se David se vším lidem do Jeruzaléma. **4** Potom pak když
trvala válka v Gázer s Filistinskými, tehdy zabil Sibbechai
Chusatský Sippaje, kterýž byl zplozený z obrů, i sníženi
jsou. **5** Byla ještě i jiná válka s Filistinskými, kdežto zabil
Elchanan, syn Jairův, Lachmi bratra Goliáše Gittejského, u
jehož kopí bylo dřevo jako vratidlo tkadlcovské. **6** Opět byla
jiná válka v Gát, a byl tam muž veliké postavy, kterýž měl po
šesti prstech, všech čtyřmecítma, a byl i on zplozený z téhož
obra. **7** Ten když haněl Izraele, zabil ho Jonata syn Semmaa,
bratra Davidova. **8** Ti byli synové jednoho obra v Gát, kteříž
padli od ruky Davidovy a od ruky služebníků jeho.

21 Satan pak povstal proti Izraelovi, a ponukl Davida,
aby sečtl lid Izraelský. **2** Protož řekl David Joábovi
a knížatům lidu: Jděte, sečtěte lid Izraelský od Bersabé
až do Dan, a oznamte mi, abych věděl počet jich. **3** Ale
Joáb řekl: Přidejž Hospodin lidu svého, což ho koli, stokrát
více. I zdaliž, pane můj králi, nejsou všickni oni pána mého
služebníci? Proč toho vyhledává pán můj? Proč má býti
uvedena pokléska na Izraele? **4** Ale řeč královská přemohla
Joába. A tak vyšed Joáb, prošel všecken lid Izraelský; potom
navrátil se do Jeruzaléma. **5** I dal Joáb počet lidu sečteného
Davidovi. A bylo všeho lidu Izraelského jedenáctekrát sto
tisíc mužů bojovných, lidu pak Judského čtyřikrát sto tisíc, a
sedmdesáte tisíc mužů bojovných. **6** Pokolení pak Léví a
Beniaminova nepočítal mezi ně; nebo v ošklivosti měl Joáb
rozkázaní královo. **7** Ovšem nelíbila se Bohu ta věc, protož
ranil Izraele. **8** I řekl David Bohu: Zhřešil jsem těžce, že
jsem to učinil, ale nyní odejmi, prosím, nepravost služebníka
svého, nebo jsem velmi bláznivě učinil. **9** V tom mluvil
Hospodin k Gádovi, proroku Davidovu, řka: **10** Jdi a rci
Davidovi: Toto praví Hospodin: Trojíť věci podávám, vyvol
sobě jednu z nich, kteroužť bych učinil. **11** Tedy přišel Gád k
Davidovi a řekl jemu: Toto praví Hospodin: Vol sobě, **12**
Buďto hlad za tři léta, buďabys za tři měsíce kažen byl od
protivníků svých, když by meč nepřátel tvých dotekl se tebe,
aneb aby za tři dni meč Hospodinův a mor byl v zemi, a
anděl Hospodinův aby hubil po všech končinách Izraelských.
Již tedy viz, co mám odpověděti tomu, kterýž mne poslal. **13** I
řekl David Gádovi: Úzko mi náramně; nechť prosím, upadnu
v ruce Hospodinovy, neboť jsou mnohá slitování jeho, jediné
ať v ruce lidské neupadám. **14** A tak uvedl Hospodin mor na
lid Izraelský, a padlo jich z Izraele sedmdesáte tisíc mužů. **15**
Poslal také Bůh anděla i na Jeruzalém, aby hubil jej. A když
hubil, popatřil Hospodin, a zželelo mu se toho zlého. I řekl
andělu, kterýž hubil: Dostitť jest, zdrž ruku svou. Anděl pak
stál podlé humna Ornana Jebuzejského. **16** Mezi tím pozdvih
David očí svých, uzřel anděla Hospodinova, stojícího mezi
zemí a nebem, a meč dobytý v ruce jeho, vztažený proti
Jeruzalému. I padl David, ano i starší, odíni jsouce žíněmi,
na tváři své. **17** A řekl David Bohu: Zdaliž jsem já nerozkázal
čísti lidu? A játť jsem sám ten, kterýž jsem zhřešil, a převelmi
jsem zle učinil, tyto pak ovce co učinily? Hospodine, Bože
můj, nechť jest, prosím, ruka tvá proti mně, a proti domu otce
mého, ale proti lidu tvému nechť není rána. **18** Zatím anděl
Hospodinův mluvil k Gádovi, aby řekl Davidovi, aby vstoupě,
vzdělal oltář Hospodinu na humně Ornana Jebuzejského.
19 I vstoupil David podlé řeči Gádovy, kterouž byl mluvil
ve jménu Hospodinovu. **20** A obrátiv se Ornan, uzřel toho
anděla, a čtyři synové jeho s ním skryli se. Ornan pak mlátil
pšenici. **21** V tom přišel David k Ornanovi. A pohleděv Ornan,
uzřel Davida, a vyšed z humna toho, klaněl se Davidovi až k
zemi. **22** Tedy řekl David Ornanovi: Dej mi to místo humna,
ať vzdělám na něm oltář Hospodinu; za slušné peníze dej mi
je, i přestane rána v lidu. **23** I řekl Ornan Davidovi: Nechť
sobě vezme, a učiní pán můj král, což se mu za dobré vidí.
Hle, přidám i voly tyto k oběti zápalné, a smyky na drva, i
pšenici k oběti suché, to všecko dávám. **24** Král pak David
řekl Ornanovi: Nikoli, ale raději koupím je od tebe za slušné
peníze; neboť nevezmu, což tvého jest, Hospodinu, aniž
budu obětovati oběti zápalné darem dané. **25** I dal David
Ornanovi za to místo zlata ztíží šesti set lotů. **26** A vzdělal tu
David oltář Hospodinu, a obětoval zápaly a oběti pokojné,
a vzýval Hospodina. Kterýžto vyslyšel ho, spustiv oheň s
nebe na oltář zápalu. **27** I řekl Hospodin andělu, aby obrátil
meč svůj do pošvy jeho. **28** Toho času když uzřel David,
že jej vyslyšel Hospodin na humně Ornana Jebuzejského,
obětovával tu oběti. **29** Nebo stánek Hospodinův, kterýž
byl učinil Mojžíš na poušti, a oltář k zápalu toho času byl
na výsosti v Gabaon. **30** David pak nemohl tam choditi k
němu, aby hledal Boha, proto že se zhrozil meče anděla
Hospodinova.

22 I řekl David: Totoť jest místo domu Hospodina Boha,
a toto jest místo oltáři k zápalu Izraelovi. **2** Protož

přikázal David, aby shromáždili cizozemce přebývající v zemi
Izraelské, a ustanovil z nich kameníky, aby tesali kamení k
stavení domu Božího. 3 Železa také mnoho na hřeby, a na
dvéře k branám i k spojováním, připravil David, i mědi mnoho
bez váhy. 4 Též i dříví cedrového bez počtu; nebo přiváželi
Sidonští a Tyrští dříví cedrového množství Davidovi. 5 Nebo
řekl byl David: Šalomoun syn můj mládenček jest malý,
dům pak vystaven býti má Hospodinu veliký, znamenitý a
slovoutný po všech zemích, a protož připravím mu nyní
potřeb. A tak připravil David množství toho před smrtí svou.
6 Potom povolav Šalomouna syna svého, přikázal mu, aby
vystavěl dům Hospodinu Bohu Izraelskému. 7 A řekl David
Šalomounovi: Synu můj, uložil jsem byl v srdci svém vystavěti
dům jménu Hospodina Boha svého. 8 Ale stala se ke mně
řeč Hospodinova, řkoucí: Mnohou jsi krev vylil, a boje veliké
jsi vedl; nebudeš stavěti domu jménu mému, proto že jsi
mnoho krve vylil na zem přede mnou. 9 Aj, syn narodí se
tobě, tenť bude muž pokojný. Odpočinutí zajisté dám jemu
vůkol přede všemi nepřátely jeho, pročež Šalomoun slouti
bude; nebo pokoj a odpočinutí dám Izraelovi za dnů jeho. 10
Ontť ustaví dům jménu mému, a on bude mi za syna, a já
jemu za otce, a upevním trůn království jeho nad Izraelem
až na věky. 11 Protož, synu můj, Hospodin bude s tebou, a
šťastněť se povede, a vystavíš dům Hospodina Boha svého,
jakož mluvil o tobě. 12 A však dejž tobě Hospodin rozum a
moudrost, a ustanovižtě nad Izraelem, abys ostříhal zákona
Hospodina Boha svého. 13 A tehdyť se šťastně povede,
když ostříhati a činiti budeš ustanovení a soudy, kteréž
přikázal Hospodin skrze Mojžíše lidu Izraelskému. Posilniž
se a zmocni, neboj se, ani lekej. 14 A aj, já v nevolech svých
připravil jsem k domu Hospodinovu sto tisíců centnéřů zlata,
a stříbra tisíc tisíců centnéřů, mědi pak a železa bez váhy;
nebo toho mnoho jest. Dříví také i kamení připravil jsem, a k
tomu ostatek přidáš. 15 Přes to máš u sebe hojně dělníků,
kameníků a zedníků, i tesařů i jiných zběhlých ve všelijakém
díle. 16 Zlata, stříbra, mědi a železa není počtu; snažiž se
a dělej, a Hospodin budiž s tebou. 17 Přikázal také David
všechněm knížatům Izraelským, aby pomáhali Šalomounovi
synu jeho, řka: 18 Zdaliž Hospodin Bůh váš není s vámi,
kterýž vám způsobil vůkol a vůkol odpočinutí? Nebo dal v
ruku mou obyvatele země této, a podmaněna jest země
Hospodinu a lidu jeho. 19 Nyní tedy vydejte se srdcem svým
a duší svou k hledání Hospodina Boha svého, a přičiníce se,
vystavějte svatyni Hospodinu Bohu, abyste tam vnesli truhlu
smlouvy Hospodinovy, a nádobí Bohu posvěcená do domu
vystaveného jménu Hospodinovu.

23 Sstarav se pak David, a jsa pln dnů, ustanovil králem
Šalomouna syna svého nad Izraelem, 2 A shromáždil
všecka knížata Izraelská, i kněží a Levíty. 3 I sečteni jsou
Levítové od třidcítiletých a výše, a byl počet jich, vedlé jmen a
osob jejich, třidceti a osm tisíců. 4 Z kterýchž postaveno bylo
nad dílem domu Hospodinova čtyřmecítma tisíců, vladařů
pak a soudců šest tisíců, 5 A vrátných čtyři tisíce, a čtyři
tisíce chválících Hospodina na nástrojích, kterýchž nadělal k
chválení Boha. 6 I nařídil David pořádku mezi syny Léví,
totiž mezi syny Gerson, Kahat a Merari. 7 Z Gersona byli
Ladan a Semei. 8 Synové Ladan: Kníže Jehiel, Zetam a
Joel, ti tři. 9 Synové Semei: Selomit, Oziel a Háran, ti tři. Ta
jsou knížata otcovských čeledí Ladanských. 10 Synové pak
Semei: Jachat, Zina, Jehus a Beria. Ti čtyři jsou synové
Semei. 11 Byl pak Jachat kníže, a Ziza druhý, ale Jehus a
Beria ne mnoho měli synů, a protož v čeledi otcovské za
jedny byli počítáni. 12 Synové Kahat: Amram, Izar, Hebron a
Uziel, ti čtyři. 13 Synové Amramovi: Aron a Mojžíš. Byl pak
oddělen Aron, aby sloužil v svatyni svatých, on i synové jeho
na věky, a aby kadili před Hospodinem, a sloužili jemu, i
dobrořečili ve jménu jeho až na věky. 14 Ale synové Mojžíše,
muže Božího, počteni jsou v pokolení Léví. 15 Synové
Mojžíšovi: Gersom a Eliezer. 16 Synové Gersomovi: Sebuel
kníže. 17 A synové Eliezerovi: Rechabiáš kníže. Neměl
pak Eliezer více synů, ale synové Rechabiášovi rozmnožili
se velmi. 18 Synové Izarovi: Selomit kníže. 19 Synové
Hebronovi: Jeriáš kníže, Amariáš druhé, Jachaziel třetí, a
Jekmaam čtvrté. 20 Synové Uzielovi: Mícha kníže, a Jezia
druhý. 21 Synové Merari: Moholi a Musi. Synové Moholi:
Eleazar a Cis. 22 Umřel pak Eleazar, a neměl synů, než
toliko dcery, kteréž pojali synové Cis, bratří jejich. 23 Synové
Musi: Moholi a Eder a Jerimot, ti tři. 24 Ti jsou synové
Léví po čeledech svých, knížata čeledí, kteříž vyčteni byli
vedlé počtu jmen a osob, konající dílo v přisluhování domu
Hospodinova od dvadcítiletých a výše. 25 Nebo řekl David:
Odpočinutí dal Hospodin Bůh Izraelský lidu svému, a bydliti
bude v Jeruzalémě až na věky. 26 Ano i Levítové nebudou
více nositi stánku, ani kterých nádob jeho k přisluhování
jeho. 27 A tak podlé nařízení Davidova nejposlednějšího
byvše sečteni synové Léví, počna od dvadcítiletých a výše,
28 Postaveni byli, aby byli ku pomoci synů Aronových, v
přisluhování domu Hospodinova v síňcích, v pokojích a při
očišťování všeliké věci svaté, i při práci služebnosti domu
Božího, 29 Též při chlebích posvátných, a při běli k obětem
suchým, při koláčích přesných, a při pánvicích a rendlících,
i při všeliké míře a měření, 30 A aby stáli každého jitra k
slavení a chválení Hospodina, tolikéž i u večer, 31 A při

všeliké oběti zápalů Hospodinových ve dny sobotní, a na
novměsíce a v svátky výroční v jistém počtu, vedlé řádu
jejich ustavičně před Hospodinem, 32 A tak aby drželi stráž
stánku úmluvy, a stráž svatyně, i stráž synů Aronových,
bratří svých v službě domu Hospodinova.

24 Synů pak Aronových tato jsou zpořádaní: Synové
Aronovi: Nádab, Abiu, Eleazar a Itamar. 2 Ale že umřel
Nádab a Abiu před otcem svým, a neměli synů, protož konali
úřad kněžský Eleazar a Itamar. 3 Kteréž zpořádal David,
totiž Sádocha z synů Eleazarových, a Achimelecha z synů
Itamarových, vedlé počtu a řádu jejich v přisluhováních jejich.
4 Nalezeno pak synů Eleazarových více předních mužů,
než synů Itamarových, a rozdělili je. Z synů Eleazarových
bylo předních po domích otcovských šestnáct, a z synů
Itamarových po čeledech otcovských osm. 5 I rozděleni jsou
losem jedni od druhých, ačkoli byli knížata nad věcmi svatými,
a knížata Boží z synů Eleazarových a z synů Itamarových. 6
I popsal je Semaiáš syn Natanaelův, písař z pokolení Léví
před králem a knížaty, a Sádochem knězem a Achimelechem
synem Abiatarovým i knížaty čeledí otcovských mezi kněžími
a Levíty, tak že dům otcovský jeden zaznamenán Eleazarovi,
tolikéž druhý zaznamenán Itamarovi. 7 Padl pak los první
na Jehoiariba, na Jedaiáše druhý, 8 Na Charima třetí,
na Seorima čtvrtý, 9 Na Malkiáše pátý, na Miamin šestý,
10 Na Hakkoza sedmý, na Abiáše osmý, 11 Na Jesua
devátý, na Sechaniáše desátý, 12 Na Eliasiba jedenáctý,
na Jakima dvanáctý, 13 Na Chuppa třináctý, na Jesebaba
čtrnáctý, 14 Na Bilgu patnáctý, na Immera šestnáctý, 15
Na Chezira sedmnáctý, na Happizeza osmnáctý, 16 Na
Petachiáše devatenáctý, na Ezechiele dvadcátý, 17 Na
Jachina jedenmecítmý, na Gamule dvamecítmý, 18 Na
Delaiáše třímecítmý, na Maaseiáše čtyřmecítmý. 19 Ti jsou,
jenž zřízeni byli v přisluhováních svých, aby vcházeli do
domu Hospodinova podlé řádu svého, pod spravou Arona
otce jejich, jakož mu byl přikázal Hospodin Bůh Izraelský. 20
Z synů Léví ostatních, z synů Amramových Subael, z synů
Subael Jechdeiáš. 21 Z Rechabiáše, z synů Rechabiášových
kníže Iziáš. 22 Z Izara Selomot, z synů Selomotových
Jachat. 23 Synové pak Jeriášovi: Amariáš druhý, Jachaziel
třetí, Jekamam čtvrtý. 24 Syn Uzielův Mícha, z synů Míchy
Samir. 25 Bratr Míchův Iziáš, a syn Iziášův Zachariáš. 26
Synové Merari: Moholi a Musi, synové Jaaziášovi: Beno. 27
Synové Merari z Jaaziáše: Beno, Soham, Zakur a Ibri. 28 Z
Moholi Eleazar, kterýž neměl synů. 29 Z Cisa synové Cisovi:
Jerachmeel. 30 Synové pak Musi: Moholi, Eder a Jerimot. Ti
jsou synové Levítů po domích otců svých. 31 I ti také metali
losy naproti bratřím svým, synům Aronovým, před Davidem
králem, Sádochem a Achimelechem, i knížaty otcovských
čeledí z kněží a Levítů, z čeledí otcovských, každý přednější
naproti bratru svému mladšímu.

25 I oddělil David a knížata vojska k službě syny Azafovy
a Hémanovy a Jedutunovy, kteříž by prorokovali při
harfách, při loutnách a při cimbálích. Byl pak počet jejich, totiž
mužů těch, jenž práci vedli v přisluhování svém, 2 Z synů
Azafových: Zakur, Jozef, Netaniáš a Asarela, synové Azafovi,
pod spravou Azafavou byli, kterýž prorokoval k rozkazu
královu. 3 Z Jedutuna synů Jedutunových bylo šest: Godoliáš,
Zeri, Izaiáš, Chasabiáš, Mattitiáš a Simei, pod spravou
otce jejich Jedutuna, kterýž prorokoval při harfě k slavení
a chválení Hospodina. 4 Z Hémana synové Hémanovi:
Bukkiáš, Mataniáš, Uziel, Sebuel, Jerimot, Chananiáš,
Chanani, Eliata, Giddalti, Romantiezer, Jazbekasa, Malloti,
Hotir a Machaziot. 5 Všickni ti synové Hémanovi, proroka
králova v slovích Božských, k vyvyšování moci. A dal Bůh
Hémanovi synů čtrnácte a dcery tři. 6 Všickni ti byli pod
spravou otce svého, při zpívání v domě Hospodinově na
cymbálích, loutnách a harfách, k službě v domě Božím vedlé
poručení králova Azafovi, Jedutunovi a Hémanovi. 7 Byl
pak počet jich s bratřími jejich, těmi, kteříž byli vycvičení v
zpěvích Hospodinových, všech mistrů dvě stě osmdesát
osm. 8 Tedy metali losy, houf držících stráž naproti druhému,
jakž malý, tak veliký, mistr i učedlník. 9 I padl první los v
čeledi Azaf na Jozefa, na Godoliáše s bratřími a syny jeho
druhý, jichž bylo dvanáct. 10 Třetí na Zakura, synům jeho
a bratřím jeho dvanácti. 11 Ètvrtý na Izara, synům jeho a
bratřím jeho dvanácti. 12 Pátý na Netaniáše, synům jeho a
bratřím jeho dvanácti. 13 Šestý na Bukkiáše, synům jeho a
bratřím jeho dvanácti. 14 Sedmý na Jesarele, synům jeho a
bratřím jeho dvanácti. 15 Osmý na Izaiáše, synům jeho a
bratřím jeho dvanácti. 16 Devátý na Mataniáše, synům a
bratřím jeho dvanácti. 17 Desátý na Simei, synům a bratřím
jeho dvanácti. 18 Jedenáctý na Azarele, synům a bratřím
jeho dvanácti. 19 Dvanáctý na Chasabiáše, synům a bratřím
jeho dvanácti. 20 Třináctý na Subaele, synům a bratřím jeho
dvanácti. 21 Ètrnáctý na Mattitiáše, synům a bratřím jeho
dvanácti. 22 Patnáctý na Jerimota, synům a bratřím jeho
dvanácti. 23 Šestnáctý na Chananiáše, synům a bratřím jeho
dvanácti. 24 Sedmnáctý na Jazbekasa, synům a bratřím
jeho dvanácti. 25 Osmnáctý na Chanani, synům a bratřím
jeho dvanácti. 26 Devatenáctý na Malloti, synům a bratřím
jeho dvanácti. 27 Dvadcátý na Eliatu, synům a bratřím jeho
dvanácti. 28 Jedenmecítmý na Hotira, synům a bratřím jeho

dvanácti. 29 Dvamecítmý na Giddalta, synům a bratřím jeho
dvanácti. 30 Třímecítmý na Machaziota, synům a bratřím
jeho dvanácti. 31 Ètyřmecítmý na Romantiezera, synům a
bratřím jeho dvanácti.

26 Zpořádání pak vrátných takové bylo: Z Chorejských
Meselemiáš syn Chóre, z synů Azafových. 2 A z
Meselemiášových synů: Zachariáš prvorozený, Jediael
druhý, Zebadiáš třetí, Jatniel čtvrtý, 3 Elam pátý, Jochanan
šestý, Elioenai sedmý. 4 A z Obededomových synů: Semaiáš
prvorozený, Jozabad druhý, Joach třetí, Sachar čtvrtý a
Natanael pátý, 5 Amiel šestý, Izachar sedmý, Pehulletai
osmý; nebo požehnal mu Bůh. 6 Semaiášovi pak synu jeho
zrodili se synové, kteříž panovali v domě otce svého; nebo
muži udatní byli. 7 Synové Semaiášovi: Otni a Refael, Obéd a
Elzabad, jehož bratří byli muži udatní; též Elihu a Semachiáš.
8 Všickni ti z potomků Obededomových, oni sami i synové
jejich a bratří jejich, jeden každý muž udatný a způsobný k
službě, šedesáte a dva všech z Obededoma. 9 Též synů
a bratří Meselemiášových, mužů silných, osmnáct. 10 Z
Chosových pak, kterýž byl z synů Merari, synové byli: Simri
kníže. Ačkoli nebyl prvorozený, však postavil ho otec jeho za
předního. 11 Helkiáš druhý, Tebaliáš třetí, Zachariáš čtvrtý.
Všech synů a bratří Chosových třinácte. 12 Těm rozděleny
jsou povinnosti, aby byli vrátnými po mužích předních, držíce
stráž naproti bratřím svým při službě v domě Hospodinově.
13 Nebo metali losy, jakož malý, tak veliký, po domích svých
otcovských, k jedné každé bráně. 14 I padl los k východu
Selemiášovi. Zachariášovi také synu jeho, rádci opatrnému,
uvrhli losy, i padl los jeho na půlnoci. 15 Obededomovi pak
na poledne, ale synům jeho na dům pokladů. 16 Suppimovi
a Chosovi na západ s branou Salléchet, na cestě podlážené
vzhůru jdoucí. Stráž byla naproti stráži. 17 K východu Levítů
šest, k půlnoci na den čtyři, ku poledni na den čtyři, a při
domě pokladů dva a dva, 18 V straně zevnitřní k západu, po
čtyřech k příkopu, po dvou k straně zevnitřní. 19 Ta jsou
zpořádání vrátných synů Chóre a synů Merari. 20 Tito také
Levítové: Achiáš byl nad poklady domu Božího, totiž nad
poklady věcí posvátných. 21 Z synů Ladanových synové
Gersunských, z Ladana knížata otcovských čeledí, z Ladana
totiž Gersunského Jechiel. 22 Synové Jechielovi, Zetam a
Joel bratr jeho, byli nad poklady domu Hospodinova. 23 Z
Amramských, z Izarských z Hebronských a z Ozielských.
24 Sebuel pak syn Gersoma, syna Mojžíšova, přední nad
poklady. 25 Ale bratří jeho z Eliezera: Rechabiáš syn jeho,
a Izaiáš syn jeho, a Joram syn jeho, a Zichri syn jeho, a
Selomit syn jeho. 26 Ten Selomit a bratří jeho byli nade všemi
poklady věcí posvátných, kterýchž byl posvětil David král a
knížata čeledí otcovských, i hejtmané a setníci s vývodami
vojska. 27 Nebo z bojů a z kořistí obětovávali k opravě domu
Hospodinova, 28 A čehožkoli byl posvětil Samuel prorok, a
Saul syn Cis, a Abner syn Nerův, a Joáb syn Sarvie. Kdokoli
posvěcoval čeho, dával do rukou Selomita a bratří jeho. 29 Z
Izarských Chenaniáš a synové jeho, nad dílem, kteréž vně
děláno, byli v Izraeli za úředníky a soudce. 30 Z Hebronských
Chasabiáš a bratří jeho, mužů silných tisíc a sedm set bylo v
přednosti nad Izraelem, za Jordánem k západu, ve všelikém
díle Hospodinově a v službě královské. 31 Mezi kterýmiž
Hebronskými Jeriáš kníže byl nad Hebronskými v pokolení
jejich, po čeledech otcovských; nebo léta čtyřidcátého
kralování Davidova vyhledáváni byli, a nalezeni jsou mezi
nimi muži udatní v Jazar Galádské, 32 A bratří jeho, mužů
silných, dva tisíce a sedm set, knížat otcovských čeledí.
Kteréž ustanovil David král nad Rubenskými a Gádskými,
a nad polovicí pokolení Manassesova, ve všech věcech
Božských i věcech královských.

27 Synové pak Izraelští podlé počtu svého, knížata čeledí
otcovských a hejtmané a setníci a úředníci nad těmi,
kteříž přisluhovali králi ve všech věcech jedni po druhých,
vcházejíce a vycházejíce na každý měsíc, přes všecky
měsíce roku: V jednom každém houfě bylo jich čtyřmecítma
tisíců. 2 Nad houfem prvním první měsíc byl Jasobam,
syn Zabdielův, a v houfě jeho bylo čtyřmecítma tisíců. 3
Z synů Fáresových bylo to kníže všech knížat nad vojsky,
měsíce prvního. 4 Zatím nad houfem na měsíc druhý byl
Dodai Achochitský i s houfem svým, potom Miklot vývoda,
a v houfě jeho čtyřmecítma tisíců. 5 Kníže vojska třetího
na třetí měsíc Banaiáš syn Joiady, nejvyššího kněze, a v
houfě jeho čtyřmecítma tisíců. 6 Ten Banaiáš byl silný mezi
třidcíti a nad třidcíti, a v houfě jeho Amizabad syn jeho. 7
Ètvrtého houfu kníže na čtvrtý měsíc Azael, bratr Joábův,
a Zebadiáš syn jeho po něm, a v houfě jeho čtyřmecítma
tisíců. 8 Pátého na pátý měsíc kníže Samhut Izrachitský, a v
houfě jeho čtyřmecítma tisíců. 9 Šestého na šestý měsíc
Híra, syn Ikeše Tekoitského, a v houfě jeho čtyřmecítma
tisíců. 10 Sedmého na sedmý měsíc Chelez Pelonský z synů
Efraimových, a v houfě jeho čtyřmecítma tisíců. 11 Osmého
na osmý měsíc Sibbechai Chusatský z Zarchejských, a
v houfě jeho čtyřmecítma tisíců. 12 Devátého na devátý
měsíc Abiezer Anatotský z Beniaminských, a v houfě jeho
čtyřmecítma tisíců. 13 Desátého na měsíc desátý Maharai
Netofatský z Zarchejských, a v houfě jeho čtyřmecítma tisíců.
14 Jedenáctého na jedenáctý měsíc Banaiáš Faratonský

z synů Efraimových, a v houfě jeho čtyřmecítma tisíců.
15 Dvanáctého na dvanáctý měsíc Cheldai Netofatský z
Otoniele, a v houfě jeho čtyřmecítma tisíců. 16 Mimo to byli
nad pokoleními Izraelskými, nad Rubenskými vývoda Eliezer
syn Zichrův, nad Simeonskými Sefatiáš syn Maachův, 17 Nad
pokolením Léví Chasabiáš syn Kemuelův, nad Aronovým
Sádoch, 18 Nad Judovým Elihu z bratří Davidových, nad
Izacharovým Amri syn Michaelův, 19 Nad Zabulonovým
Izmaiáš syn Abdiášův, nad Neftalímovým Jerimot syn
Azrielův, 20 Nad syny Efraimovými Ozeáš syn Azaziášův,
nad polovicí pokolení Manasse Joel syn Pedaiášův, 21 Nad
druhou pak polovicí Manasse v Gálad Iddo syn Zachariášův,
nad Beniaminovým Jaasiel syn Abnerův, 22 Nad Danovým
Azarel syn Jerochamův. Ta jsou knížata pokolení Izraelských.
23 Nesečtl jich pak David všech od dvadcítiletých a níže;
nebo byl řekl Hospodin, že rozmnoží Izraele jako hvězdy
nebeské. 24 A ačkoli Joáb syn Sarvie počal jich počítati,
však nedokonal; nebo proto přišel hněv Boží na Izraele, aniž
jest vložen počet ten v knihu o králi Davidovi. 25 Nad poklady
pak královskými byl Azmavet syn Adielův, a nad důchody z
polí, z měst a ze vsí i z zámků byl Jonatan syn Uziášův. 26
A nad dělníky na poli, při dělání rolí, Ezri syn Chelubův. 27 A
nad vinicemi Semeiáš Ramatský, a nad úrodami z vinic i
nad sklepy vinnými Zabdi Sifmejský. 28 A nad olivovím a
planým fíkovím, kteréž jest na polích, Baalchanan Gederský,
a nad špižírnami olejnými Joas. 29 A nad skoty, kteříž se
pásli v Sáron, Sitrai Sáronský, a nad skoty v údolích Safat
syn Adlai. 30 A nad velbloudy Obil Izmaelský, nad oslicemi
Jechdeiáš Meronotský, 31 Nad bravy pak Jazim Agarejský.
Všickni ti úředníci byli nad statkem krále Davida. 32 Ale
Jonatan strýc Davidův byl rada, muž rozumný a kancléř. On
a Jechiel syn Chachmonův býval s syny královskými. 33
Achitofel též rada králova, a Chusai Architský přítel králův.
34 Po Achitofelovi potom byl Joiada syn Banaiášův, a Abiatar,
a kníže vojska králova Joáb.

28 Shromáždil pak David všecka knížata Izraelská, knížata
jednoho každého pokolení, a knížata houfů sloužících
králi, i hejtmany a setníky, i úředníky nade vším statkem
a jměním královým i synů jeho s komorníky, i se všemi
vzácnými a udatnými lidmi, do Jeruzaléma. 2 A povstav
David král na nohy své, řekl: Slyšte mne, bratří moji a lide
můj. Já jsem uložil v srdci svém vystavěti dům k odpočinutí
truhle úmluvy Hospodinovy, a ku podnoži noh Boha našeho,
a připravil jsem byl potřeby k stavení. 3 Ale Bůh mi řekl:
Nebudeš stavěti domu jménu mému, proto že jsi muž válkami
zaměstknaný a krev jsi vyléval. 4 Vyvolil pak Hospodin
Bůh Izraelský mne ze vší čeledi otce mého, abych byl
králem nad Izraelem na věky; nebo z Judy vybral vývodu
a z domu Judova čeled otce mého, a z synů otce mého
mne ráčil za krále ustanoviti nade vším Izraelem. 5 Tolikéž
ze všech synů mých, (nebo mnoho synů dal mi Hospodin),
vybral Šalomouna syna mého, aby seděl na stolici království
Hospodinova nad Izraelem, 6 A řekl mi: Šalomoun syn tvůj,
ten mi vzdělá dům můj a síně mé; nebo jsem jej sobě zvolil
za syna, a já budu jemu za otce. 7 I utvrdím království jeho
až na věky, bude-li stálý v ostříhání přikázaní mých a soudů
mých, jako i nynějšího času. 8 Nyní tedy při přítomnosti
všeho Izraele, shromáždění Hospodinova, an slyší Bůh náš,
napomínám vás: Zachovávejte a dotazujte se na všecka
přikázaní Hospodina Boha svého, abyste vládli zemí dobrou,
a v dědictví její uvedli i syny své po sobě až na věky. 9 Ty
také, Šalomoune, synu můj, znej Boha otce svého, a služ
jemu celým srdcem a myslí ochotnou. Nebo všecka srdce
zpytuje Hospodin a všeliká mysli tanutí zná. Budeš-li ho
hledati, nalezneš jej; pakli ho opustíš, zavrže tě na věky. 10
A tak viziž, že tě Hospodin zvolil, abys vystavěl dům svatyně;
posilniž se a dělej. 11 Dal pak David Šalomounovi synu
svému formu síňce i pokojů jejích, a sklepů i paláců a komor
jejích vnitřních, i domu pro slitovnici, 12 A formu všeho toho,
což byl složil v mysli své o síních domu Hospodinova, i o
všech komorách vůkol chrámu pro poklady domu Božího, i
pro poklady věcí posvátných, 13 I pro houfy kněží a Levítů, a
pro všecko dílo služby domu Hospodinova, a pro všecko
nádobí k přisluhování v domě Hospodinově. 14 Dal též zlata
v jisté váze na nádobí zlaté, na všelijaké nádobí k jedné
každé službě, též stříbra na všecky nádoby stříbrné v jisté
váze na všelijaké nádobí k jedné každé službě, 15 Totiž váhu
na svícny zlaté, a lampy jejich zlaté podlé váhy jednoho
každého svícnu i lamp jeho, na svícny pak stříbrné podlé
váhy svícnu každého a lamp jeho, jakž potřebí bylo každému
svícnu. 16 Zlata též váhu na stoly předložení na jeden každý
stůl, i stříbra na stoly stříbrné, 17 I na vidličky a na kotlíky, i
na přikryvadla zlata ryzího, a na medenice zlaté váhu na
jednu každou medenici, tolikéž na medenice stříbrné jistou
váhu na jednu každou medenici. 18 Také na oltář k kadění
zlata ryzího váhu, zlata i k udělání vozů cherubínů, kteříž by
roztaženými křídly zastírali truhlu úmluvy Hospodinovy. 19
Všecko to skrze vypsání z ruky Hospodinovy mne došlo,
kterýž mi to dal, abych vyrozuměl všemu dílu formy té. 20
A tak řekl David Šalomounovi synu svému: Posilniž se a
zmocni a dělej; neboj se, ani lekej. Nebo Hospodin Bůh, Bůh
můj s tebou bude, nenechať tebe samého, aniž tě opustí, až
i dokonáno bude všecko dílo služby domu Hospodinova. 21

Hle, i houfové kněží a Levítů ke všeliké službě domu Božího
s tebou také budou při všelikém díle, jsouce všickni ochotní
a prozřetelní v moudrosti při všeliké práci, knížata také i
všecken lid ke všechněm slovům tvým.

29 Potom řekl David král všemu shromáždění: Šalomouna
syna mého jediného vyvolil Bůh ještě maličkého a
mladého, dílo pak toto veliké jest; nebo ne člověku palác
ten, ale Hospodinu Bohu býti má. **2** Já zajisté podlé své
nejvyšší možnosti nachystal jsem potřeb k domu Boha
svého, zlata k nádobám zlatým, a stříbra k stříbrným, mědi k
měděným, železa k železným a dříví k dřevěným, kamení
onychinového i kamení k vsazování, i karbunkulového, a
rozličných barev, a všelijakého kamení drahého, i kamení
mramorového hojně. **3** Nadto z veliké lásky k domu Boha
svého, maje zvláštní poklad zlata a stříbra, i ten dávám
k domu Boha svého mimo všecko to, což jsem připravil
k domu svatyně, **4** Totiž tři tisíce centnéřů zlata, zlata z
Ofir, a sedm tisíc centnéřů stříbra přečištěného k potažení
stěn domů svatých, **5** Zlata k nádobám zlatým a stříbra
k stříbrným i ke všelikému dílu řemeslnému. A jestliže
jest kdo více, ješto by co chtěl dobrovolně obětovati dnes
Hospodinu? **6** Tedy knížata čeledí otcovských a knížata
pokolení Izraelských, i hejtmané a setníci i úředníci nad dílem
královským dobrovolně obětovali. **7** A dali k službě domu
Božího zlata pět tisíc centnéřů, a deset tisíc zlatých, stříbra
pak deset tisíc centnéřů, a mědi osmnácte tisíc centnéřů, a
železa sto tisíc centnéřů. **8** Kdožkoli měli kamení drahé,
dávali do pokladu domu Hospodinova do rukou Jechiele
Gersunského. **9** I veselil se lid, že tak ochotně obětovali;
nebo celým srdcem dobrovolně obětovali Hospodinu. Nýbrž i
král David radoval se radostí velikou. **10** A protož dobrořečil
David Hospodinu před oblíčejem všeho shromáždění, a
řekl David: Požehnaný jsi ty Hospodine, Bože Izraele otce
našeho, od věků až na věky. **11** Tvát' jest, ó Hospodine,
velebnost i moc i sláva, i vítězství i čest, ano i všecko, což
jest v nebi i v zemi. Tvé jest, ó Hospodine, království, a ty jsi
vyšší nad všelikou vrchnost. **12** I bohatství i sláva od tebe
jest, a ty panuješ nade vším, a v ruce tvé jest moc a síla, a
v ruce tvé také jest i to, kohož chceš zvelebiti a upevniti.
13 Nyní tedy, Bože náš, děkujeme tobě, a chválíme jméno
slávy tvé. **14** Nebo kdo jsem já, a co jest lid můj, abychom
mohli míti moc k tak dobrovolnému obětování tobě? Od
tebeť jest zajisté všecko, a i to z ruky tvé dali jsme tobě. **15**
Nebo my příchozí jsme před tebou a hosté, jako i všickni
otcové naši; dnové naši jsou jako stín běžící po zemi beze
vší zástavy. **16** Hospodine, Bože náš, všecka ta hojnost,
kterouž jsme připravili k stavení domu tvého, jménu svatému
tvému, z ruky tvé jest, a tvé jsou všecky věci. **17** Známť
pak, Bože můj, že ty zpytuješ srdce, a upřímnost oblibuješ;
protož já z upřímnosti srdce svého ochotně obětoval jsem
toto všecko. Ano i lid tvůj, kterýž se teď shledal, viděl
jsem, jak s radostí chtivě obětuje tobě. **18** Hospodine, Bože
Abrahama, Izáka a Izraele, otců našich, zachovejž to na
věky, totiž snažnost takovou srdce lidu svého, a nastrojuj
srdce jejich sobě. **19** Šalomounovi také synu mému dej
srdce upřímé, aby ostříhal přikázaní tvých, svědectví tvých a
ustanovení tvých, a aby činil všecko, a vystavěl dům ten, k
němuž jsem potřeby připravil. **20** Potom řekl David všemu
shromáždění: Dobrořečte nyní Hospodinu Bohu svému.
I dobrořečilo všecko shromáždění Hospodinu Bohu otců
svých, a přisehnuvše hlavy, poklonili se Hospodinu i králi.
21 Zatím obětovali Hospodinu oběti, obětovali také zápaly
Hospodinu nazejtří, volů tisíc, skopců tisíc, beranů tisíc, s
mokrými obětmi jejich, a jiných obětí množství za všecken lid
Izraelský. **22** I jedli a pili před Hospodinem v ten den s radostí
velikou. Potom za krále ustanovili po druhé Šalomouna
syna Davidova, a pomazali jej Hospodinu za vývodu, a
Sádocha za kněze. **23** A tak dosedl Šalomoun na stolici
Hospodinovu, aby byl králem místo Davida otce svého. I
vedlo se mu šťastně, a poslouchal ho všecken Izrael. **24**
Tolikéž i všecka knížata a znamenití, i všickni synové krále
Davida poddali se Šalomounovi králi. **25** I zvelebil Hospodin
Šalomouna náramně před očima všeho Izraele, a dal mu
slávu královskou, jakéž neměl před ním žádný král v Izraeli.
26 Kraloval pak byl David syn Izai nade vším Izraelem. **27**
A dnů, v nichž kraloval David nad Izraelem, bylo čtyřidceti
let. V Hebronu kraloval sedm let, a v Jeruzalémě kraloval
třidceti a tři léta. **28** I umřel v starosti dobré, pln jsa dnů,
bohatství a slávy, a kraloval Šalomoun syn jeho místo něho.
29 Èinové pak Davida krále první i poslední popsáni jsou v
knize Samuele proroka, a v knize Nátana proroka, též v
knize Gáda proroka, **30** Se vším kralováním i silou jeho, i se
všemi příběhy časů při něm i při lidu Izraelském, i při všech
královstvích zemských.

2 Kronická

1 Když se pak zmocnil Šalomoun syn Davidův v království
svém, a Hospodin Bůh jeho byl s ním, a zvelebil ho
náramně: **2** Tedy rozkázal Šalomoun všemu Izraelovi i
hejtmanům, setníkům i soudcům, i všechněm knížatům nade
vším Izraelem, i přednějším v čeledech otcovských. **3** I bral
se Šalomoun a všecko to shromáždění s ním na výsost,
kteráž byla v Gabaon; nebo tam byl stánek shromáždění
Božího, kterýž byl udělal Mojžíš služebník Hospodinův na
poušti. **4** (Truhlu pak Boží přivezl byl David z Kariatjeharim,
připraviv jí místo; nebo byl rozbil jí stan v Jeruzalémě.) **5**
A oltář měděný, kterýž byl udělal Bezeleel syn Uri, syna
Hur, byl tam před stánkem Hospodinovým, kdež hledal
ho Šalomoun i všecko to shromáždění. **6** I obětoval tam
Šalomoun před Hospodinem na oltáři měděném, kterýž byl
před stánkem úmluvy, a obětoval na něm tisíc zápalů. **7** Té
noci ukázal se Bůh Šalomounovi, a řekl jemu: Žádej, zač
chceš, a dám tobě. **8** I řekl Šalomoun Bohu: Ty jsi učinil otci
mému Davidovi milosrdenství veliké, mne jsi též ustanovil
králem místo něho. **9** Již tedy, Hospodine Bože, budiž stálé
slovo tvé mluvené s Davidem otcem mým; nebo ty jsi mne
ustanovil za krále nad lidem tak mnohým, jako jest prachu
zemského. **10** Protož dej mi moudrost a umění, ať bych
vycházeti mohl před lidem tímto i vcházeti. Nebo kdož by
mohl souditi tento lid tvůj tak mnohý? **11** Tedy odpověděl
Bůh Šalomounovi: Proto že bylo to v srdci tvém, a nežádal
jsi bohatství, ani zboží, ani slávy, ani bezživotí těch, jenž
tebe nenávidí, aniž jsi také za dlouhý věk žádal, ale žádal jsi
sobě moudrosti a umění, abys soudil lid můj, nad nímž jsem
tě ustanovil za krále: **12** Moudrost a umění dáno jest tobě, k
čemužť přidám i bohatství a zboží, i slávy, tak že žádný z
králů, kteříž byli před tebou, nebyl tobě rovný, aniž bude po
tobě takového. **13** I navrátil se Šalomoun s výsosti, kteráž
byla v Gabaon, do Jeruzaléma, od stánku úmluvy, a tak
kraloval nad Izraelem. **14** Nashromáždil pak Šalomoun vozů
a jezdců, a měl tisíc a čtyři sta vozů, a dvanácte tisíc jezdců,
kteréž rozsadil do měst vozů, a při králi v Jeruzalémě. **15** I
složil král stříbra a zlata v Jeruzalémě jako kamení, a dříví
cedrového jako planého fíkoví, kteréž roste v údolí u velikém
množství. **16** Přivodili také Šalomounovi koně z Egypta a
koupě rozličné; nebo kupci královští brávali koupě rozličné
za slušnou mzdu. **17** A vycházejíce, vodívali spřež vozníků z
Egypta za šest set lotů stříbra, koně pak za půl druhého sta.
A tak všechněm králům Hetejským i králům Syrským oni
dodávali.

2 A umíniv Šalomoun stavěti dům jménu Hospodinovu, a
dům svůj královský, **2** Odečtl Šalomoun sedmdesát tisíc
nosičů a osmdesát tisíc těch, kteříž tesali na hoře, a úředníků
nad nimi tři tisíce a šest set. **3** Poslal také Šalomoun k
Chíramovi králi Tyrskému, řka: Jakž jsi se choval k Davidovi
otci mému, posílaje mu dříví cedrové, aby sobě stavěl dům k
bydlení, tak čiň i mně. **4** Nebo aj, já stavěti chci dům jménu
Hospodina Boha svého, aby posvěcen byl jemu k tomu,
aby se před ním kadilo vonnými věcmi, a k ustavičnému
předkládání chlebů, i k zápalným obětem, ranním i večerním,
ve dny sobotní a novoměsíčné, i na slavnosti Hospodina
Boha našeho, což v Izraeli na věky trvati má. **5** Dům pak,
kterýž stavěti chci, veliký býti má; nebo Bůh náš větší jest
nade všecky bohy. **6** Ač kdo jest, ješto by mohl dům jemu
vystavěti, poněvadž ho nebe i nebesa nebes obsáhnouti
nemohou? Ano i já kdo jsem, abych jemu dům vystavěti měl,
než toliko k tomu, aby se kadilo před ním? **7** Protož nyní pošli
mi muže umělého, kterýž by uměl dělati na zlatě, na stříbře,
na mědi, na železe, i z zlatohlavu a z červce, a z postavce
modrého, a kterýž by uměl řezati řezby s jinými umělými,
kteříž jsou u mne v Judstvu a v Jeruzalémě, kteréž zjednal
David otec můj. **8** Přes to pošli mi také dříví cedrového a
jedlového, a algumim z Libánu; nebo vím, že služebníci tvoji
umějí sekati dříví Libánské. A hle, služebníci moji budou s
služebníky tvými, **9** Aby mi připravili dostatek dříví; nebo
dům, kterýž já stavěti chci, veliký býti má a slavný. **10** A aj,
dám na dělníky, kteříž sekati mají dříví, pšenice semlené
služebníkům tvým dvadcet tisíc měr, a dvadcet tisíc měr
ječmene, a dvadcet tisíc lák vína, a dvadcet tisíc tun oleje.
11 I odpověděl Chíram král Tyrský psáním, kteréž poslal k
Šalomounovi: Jistě, žeť miluje Hospodin lid svůj, protož tě
ustanovil nad nimi za krále. **12** Řekl dále Chíram: Požehnaný
Hospodin Bůh Izraelský, kterýž učinil nebe i zemi, a kterýž
dal králi Davidovi syna moudrého, umělého, rozumného
a opatrného, aby vystavěl dům Hospodinu a dům svůj
královský. **13** Protož posílámť teď muže moudrého, umělého
a opatrného, kterýž byl u Chírama otce mého, **14** Syna jedné
ženy ze dcer Dan, otce pak měl Tyrského, kterýž umí dělati
na zlatě, na stříbře, na mědi, železe, kamení a na dříví, i z
šarlatu, z postavce modrého, z kmentu a z červce, tolikéž
řezati všelijaké řezby, a vymysliti všelijaké dílo, kteréž dáno
mu bude s moudrými tvými, a s moudrými pána mého Davida
otce tvého. **15** Pšenice však toliko a ječmene, oleje a vína,
což řekl pán můj, nechť pošle služebníkům svým. **16** My pak
nasekáme dříví z Libánu, což ho koli bude potřebí tobě, a
připlavíme je tobě v vořích po moři k Joppe, a ty dáš je voziti
do Jeruzaléma. **17** A tak sečtl Šalomoun všecky cizozemce,

kteříž byli v zemi Izraelské po sečtení tom, kterýmž sečtl
je David otec jeho, a nalezeno jich sto a padesát tisíc, tři
tisíce a šest set. 18 I vybral z nich sedmdesát tisíc nosičů, a
osmdesát tisíc těch, kteříž sekali na hoře, tři pak tisíce a
šest set úředníků, kteříž lid k dílu přídrželi.

3 I začal stavěti Šalomoun domu Hospodinova v Jeruzalémě
na hoře Moria, kteráž byla ukázána Davidovi otci jeho,
na místě, kteréž byl připravil David, na humně Ornana
Jebuzejského. 2 A počal stavěti druhého měsíce, dne
druhého, království svého léta čtvrtého. 3 A toto jest vyměření
Šalomounovo při stavení domu Božího: Dlouhost loktů podlé
první míry bylo šedesáti loket, a šíř dvadcíti loket. 4 A síň,
kteráž byla v čele, jakž široký dům, byla na dvadceti loktů,
vysokost pak sto a dvadcíti, a obložil ji vnitř zlatem čistým. 5
Dům pak veliký opažil dřívím jedlovým, kteréž obložil zlatem
nejčistším, na němž po vrchu dal nadělati palm a řetízků. 6
Přikryl také dům ten kamenem drahým ozdobně; zlato pak
to bylo zlato Parvaimské. 7 Obložil, pravím, dům, trámy,
veřeje i stěny jeho, i dvéře jeho zlatem, a vyryl cherubíny
na stěnách. 8 Udělal i dům svatyně svatých, jehož dýlka
byla jako šířka domu, dvadcíti loktů, a šířka loktů dvadcíti, a
obložil ji zlatem výborným šesti sty centnéři. 9 Hřebíkové
též vážili padesát lotů zlata, ano i síňce obložil zlatem. 10
Udělal také v domě svatyně svatých dva cherubíny dílem
řemeslným, a obložil je zlatem. 11 Dlouhost křídel těch
cherubínů byla na dvadceti loket. Křídlo jedno na pět loket, a
dotýkalo se stěny domu, a druhé křídlo na pět loket dotýkalo
se křídla cherubína druhého. 12 A tak křídlo cherubína
jednoho na pět loket dotýkalo se stěny domu, a křídlo druhé
na pět loket dosahovalo křídla cherubína druhého. 13 A tak
křídla cherubínů těch roztažená byla na dvadceti loktů, a
stáli na nohách svých, tváří svou obráceni do domu. 14
Udělal také i oponu z postavce modrého, z šarlatu, z červce
a z kmentu, a udělal na ní cherubíny. 15 Udělal též před
domem sloupy dva na třidceti a pět loktů zvýší, a makovice,
kteréž byly na každém svrchu, na pět loket. 16 Zdělal též i
řetízky jako v svatyni svatých, a otočil je okolo makovic těch
sloupů, a udělav jablek zrnatých sto, dal mezi řetízky. 17
A tak postavil ty sloupy před chrámem, jeden po pravé a
druhý po levé straně, a dal jméno tomu, kterýž byl po pravici
Jachin, a jméno tomu, kterýž byl po levici, Boaz.

4 Udělal také i oltář měděný, zdélí dvadcíti loktů, a dvadcíti
loktů zšíří, desíti pak loktů zvýší. 2 Udělal též moře
slité, desíti loket od jednoho kraje k druhému, okrouhlé
vůkol, zvýší na pět loktů, a okolek jeho třidcíti loket vůkol. 3
Podobenství také volů pod ním, kterýchž všudy vůkol bylo
deset do lokte, obkličujících moře vůkol; a tak byly dva řady
volů slitých, spolu s mořem. 4 A stálo na dvanácti volích.
Tři obráceni byli na půlnoci, a tři patřili k západu, tři zase
postaveni byli ku poledni, a tři obráceni byli k východu, a
moře svrchu na nich stálo, ale všech jich zadkové byli pod
mořem. 5 A bylo ztlouští na dlaň. Kraj jeho byl, jakýž bývá u
koflíku aneb květu liliového, tři tisíce tun v se beroucí. 6
Udělal také deset umyvadel, a postavil jich pět po pravé
straně, a pět po levé, k obmývání z nich. Všecko, což se
strojilo k zápalům, obmývali z nich, ale moře, aby se z něho
kněží umývali. 7 Nadto udělal i svícnů zlatých deset vedlé
slušnosti jejich, a postavil v chrámě, pět po pravé straně a
pět po levé. 8 Udělal i stolů deset, kteréž postavil v chrámě,
pět po pravé a pět po levé straně. K tomu udělal číší zlatých
sto. 9 Udělal potom síň kněžskou, též síň velikou, a dvéře u
též síně okoval mědí. 10 Moře pak postavil na pravé straně
k východu, naproti polední straně. 11 Nadělal také Chíram
hrnců, lopat a kotlíků, a dokonal Chíram dílo, kteréž byl dělal
králi Šalomounovi k domu Božímu. 12 Dva sloupy a kruhy,
makovice také na vrchu těch dvou sloupů, a mřežování
dvoje, aby přikrývalo ty dvě makovice okrouhlé, kteréž byly
na vrchu sloupů, 13 A jablek zrnatých čtyři sta na dvojím
mřežování. Dvěma řady jablka zrnatá byla na mřežování
jednom, aby přikrývala ty dvě makovice okrouhlé, kteréž byly
na vrchu sloupů. 14 Podstavky také zdělal, a umyvadla na
těch podstavcích. 15 Moře jedno, a volů dvanácte pod ním.
16 Též hrnce a lopaty a vidličky třírohé, a všecko nádobí
jejich zdělal Chíram s otcem svým králi Šalomounovi k domu
Hospodinovu z mědi přečisté. 17 Na rovinách Jordánských
sléval to král v zemi jilovaté, mezi Sochot a Saredata. 18 A
tak nadělal Šalomoun všech těch nádob velmi mnoho, tak že
váhy té mědi vyhledáváno nebylo. 19 Zdělal také Šalomoun i
jiná všelijaká nádobí k domu Božímu, jako oltář zlatý a stoly,
na nichž kladeni byli chlebové předložení, 20 Tolikéž svícny i
lampy jejich z zlata nejčistšího, aby je rozsvěcovali příslušně
před svatyní svatých, 21 Květy také a lampy i utěradla z
zlata, a to bylo zlato nejvýbornější. 22 I žaltáře a kotlíky,
kadidlnice a nádoby k oharkům z zlata čistého, k tomu i
bránu domu, dvéře vnitřní svatyně svatých, i dvéře domu,
totiž v chrámě, byly z zlata.

5 A tak dokonáno jest všecko dílo, kteréž dělal Šalomoun
k domu Hospodinovu, a vnesl tam Šalomoun věci
posvěcené od Davida otce svého, též stříbro a zlato, a
všecko nádobí, složiv je mezi poklady domu Božího. 2 Tedy
shromáždil Šalomoun starší Izraelské, a všecky přední z
pokolení, totiž knížata čeledí otcovských s syny Izraelskými

do Jeruzaléma, aby přenesli truhlu smlouvy Hospodinovy
z města Davidova, jenž jest Sion. 3 I shromáždili se k
králi všickni muži Izraelští na slavnost, kteráž bývá měsíce
sedmého. 4 Když pak přišli všickni starší Izraelští, vzali
Levítové truhlu, 5 A nesli ji zhůru, též stánek úmluvy, i všecka
nádobí posvátná, kteráž byla v stánku, přenesli to kněží
a Levítové. 6 Zatím král Šalomoun i všecko shromáždění
Izraelské, kteréž se k němu sešlo, obětovali před truhlou
ovce a voly, kteříž ani popisováni, ani vyčítáni nebyli pro
množství. 7 A tak vnesli kněží truhlu smlouvy Hospodinovy
na místo její, do vnitřního domu, do svatyně svatých, pod
křídla cherubínů. 8 Nebo cherubínové měli roztažená křídla
nad místem truhly, a přikrývali cherubínové truhlu i sochory
její svrchu. 9 A povytáhli sochorů, tak že vidíni byli koncové
jejich z truhly, k předku svatyně svatých, vně však nebylo jich
viděti. A byla tam až do tohoto dne. 10 Nic nebylo v truhle,
kromě dvou tabulí, kteréž tam složil Mojžíš na Orébě tehdáž,
když učinil Hospodin smlouvu s syny Izraelskými, a oni vyšli
z Egypta. 11 I stalo se, když vycházeli kněží z svatyně,
(nebo všickni kněží, kteříž se koli našli, byli se posvětili, aniž
šetřili pořádku. 12 Tak i Levítové zpěváci všickni, kteříž byli
při Azafovi, Hémanovi a Jedutunovi, i synové jejich i bratří
jejich, odíni jsouce kmentem, stáli s cymbály a loutnami
a harfami k východní straně oltáře, a s nimi kněží sto a
dvadceti, troubících v trouby. 13 Nebo měli ti, kteříž spolu
troubili v trouby, a zpěváci vydávati jeden zvuk k chválení a
oslavování Hospodina); a když povyšovali hlasu na trouby
a cymbály i jiné nástroje hudebné, chválíce Hospodina a
řkouce, že dobrý jest, a že na věky trvá milosrdenství jeho:
tedy oblak naplnil dům ten, dům totiž Hospodinův, 14 Tak
že nemohli kněží ostáti a sloužiti pro ten oblak; nebo sláva
Hospodinova byla naplnila dům Boží.

6 Tehdy řekl Šalomoun: Hospodin řekl, že bude přebývati
v mrákotě. 2 Aj, jižť jsem vystavěl tobě, Pane, dům k
přebývání, a místo, v němž bys přebýval na věky. 3 A
obrátiv král tvář svou, dával požehnání všemu shromáždění
Izraelskému. (Všecko pak shromáždění Izraelské stálo.) 4 A
řekl: Požehnaný Hospodin Bůh Izraelský, kterýž mluvil ústy
svými Davidovi otci mému, a to teď skutečně naplnil, řka: 5
Od toho dne, jakž jsem vyvedl lid svůj z země Egyptské,
nevyvolil jsem města z žádného pokolení Izraelského k
vystavení domu, kdež by přebývalo jméno mé, aniž jsem
vyvolil kterého muže, aby byl vývodou nad lidem mým
Izraelským. 6 Ale vyvolil jsem Jeruzalém, aby tu přebývalo
jméno mé, a vyvolil jsem Davida, aby byl nad lidem mým
Izraelským. 7 Uložil tě byl zajisté David otec můj stavěti dům
jménu Hospodina Boha Izraelského. 8 Ale Hospodin řekl
Davidovi otci mému: Ačkoli jsi uložil v srdci svém stavěti dům
jménu mému, a dobřes učinil, žes to myslil v srdci svém, 9 A
však ty nebudeš stavěti toho domu, ale syn tvůj, kterýž vyjde
z bedr tvých, on vystaví dům ten jménu mému. 10 A tak splnil
Hospodin slovo své, kteréž byl mluvil. Nebo jsem povstal na
místo Davida otce svého, a dosedl jsem na stolici Izraelskou,
jakož byl mluvil Hospodin, a ustavěl jsem dům tento jménu
Hospodina Boha Izraelského. 11 A postavil jsem tam truhlu,
v níž jest smlouva Hospodinova, kterouž učinil s syny
Izraelskými. 12 I postavil se před oltářem Hospodinovým,
přede vším shromážděním Izraelským, a pozdvihl rukou
svých. 13 Udělal pak byl Šalomoun výstupek měděný ku
podobenství pánve, a postavil jej u prostřed síně, pěti loktů
zdélí, a pěti loket zšíří, a tří loket zvýší, i vstoupil na něj, a
poklekl na kolena svá přede vším shromážděním Izraelským,
a pozdvihl rukou svých k nebi, 14 A řekl: Hospodine Bože
Izraelský, neníť podobného tobě Boha na nebi ani na zemi,
kterýž by ostříhal smlouvy a milosrdenství služebníkům
svým, chodícím před tebou v celém srdci svém, 15 Kterýž
jsi splnil služebníku svému, Davidovi otci mému, to, což jsi
mluvil jemu. Jakž jsi mluvil ústy svými, tak jsi to skutečně
naplnil, jakž se to dnes vidí. 16 Nyní tedy, ó Hospodine
Bože Izraelský, naplniž služebníku svému, Davidovi otci
mému, což jsi mluvil jemu, řka: Nebudeť vyhlazen muž z
rodu tvého od tváři mé, aby neměl seděti na stolici Izraelské,
jestliže toliko ostříhati budou synové tvoji cesty své, chodíce
v zákoně mém, tak jakož jsi ty chodil přede mnou. 17 Protož
nyní, ó Hospodine Bože Izraelský, nechť jest upevněno
slovo tvé, kteréž jsi mluvil služebníku svému Davidovi. 18
(Ač zdali v pravdě bydliti bude Bůh s člověkem na zemi? Aj,
nebesa, nýbrž nebesa nebes neobsahují tě, mnohem méně
dům tento, kterýž jsem vystavěl.) 19 A popatř k modlitbě
služebníka svého a k úpění jeho, Hospodine Bože můj,
slyše volání a modlitbu, kterouž služebník tvůj modlí se před
tebou, 20 Aby oči tvé byly otevřené na dům tento dnem i
nocí, na místo toto, o němž jsi mluvil, že tu přebývati bude
jméno tvé, abys vyslýchal modlitbu, kterouž se modlívati
bude služebník tvůj na místě tomto. 21 Vyslýchejž tedy
modlitbu služebníka svého, i lidu svého Izraelského, kterouž
se modlívati budou na místě tomto, ty vždy vyslýchej z místa
přebývání svého, s nebe, a vyslýchaje, buď milostiv. 22
Když by zhřešil člověk proti bližnímu svému, a nutil by ho k
přísaze, tak že by přisahati musil, a přišla by ta přísaha před
oltář do domu tohoto: 23 Ty vyslýchej s nebe, a rozeznej
i rozsuď služebníky své, mstě nad bezbožným, obraceje
usilování jeho na hlavu jeho, a ospravedlňuje spravedlivého,

odplacuje mu podlé spravedlnosti jeho. 24 Tolikéž když by
poražen byl lid tvůj Izraelský od nepřátel, proto že zhřešili
proti tobě, jestliže by obrátíce se, vyznávali jméno tvé, a
modléce se, poníženě by prosili tebe v domě tomto: 25 Ty
vyslýchej s nebe, a odpusť hřích lidu svému Izraelskému, a
přiveď je zase do země, kterouž jsi jim dal i otcům jejich.
26 Podobně když by zavříno bylo nebe, a nepršel by déšť,
proto že zhřešili proti tobě, a modléce se na místě tomto,
vyznávali by jméno tvé, a od hříchu svého by se odvrátili
po tvém trestání: 27 Ty vyslýchej na nebi, a odpusť hřích
služebníků svých a lidu svého Izraelského, vyučuje je cestě
výborné, po níž by chodili, a dej déšť na zemi svou, kterouž
jsi dal lidu svému za dědictví. 28 Byl-li by hlad na zemi,
byl-li by mor, sucho neb rez, kobylky neb brouci jestliže by
byli, ssoužil-li by jej nepřítel jeho v zemi obývání jeho, aneb
jakákoli rána a jakákoli nemoc: 29 Všelikou modlitbu a každé
úpění, kteréž by pocházelo od kteréhokoli člověka, aneb ode
všeho lidu tvého Izraelského, když by jen poznajíce jeden
každý ránu svou a bolest svou, pozdvihl by rukou svých
v domě tomto, 30 Ty vyslýchej s nebe, z místa přebývání
svého, a slituj se, a odplať jednomu každému podlé skutků
jeho, vedlé toho, jakž znáš srdce jeho, (ty zajisté sám znáš
srdce lidská), 31 Aby se báli tebe, a chodili po všech cestách
tvých, po všecky dny, v nichž by živi byli na zemi, kterouž jsi
dal otcům našim. 32 Nýbrž také i cizozemec, kterýž není z
lidu tvého Izraelského, přišel-li by z země daleké pro jméno
tvé veliké a ruku tvou silnou, a rámě tvé vztažené, když by
přišli a modlili se v domě tomto: 33 Ty vyslýchej s nebe,
z místa přebývání svého, a učiň všecko to, o čež volati
bude k tobě cizozemec ten, aby poznali všickni národové
země jméno tvé, a báli se tebe jako lid tvůj Izraelský, a
aby poznali, že jméno tvé vzýváno jest nad domem tímto,
kterýž jsem vystavěl. 34 Když by vytáhl lid tvůj k boji proti
nepřátelům svým cestou, kterouž bys je poslal, a modlili
by se tobě naproti městu tomuto, kteréž jsi vyvolil, a domu
tomuto, kterýž jsem ustavěl jménu tvému: 35 Ty vyslýchej s
nebe modlitbu a úpění jejich, a vyvoď při jejich. 36 Když by
zhřešili proti tobě, (jakož není člověka, ješto by nehřešil), a
rozhněvaje se na ně, vydal bys je v moc nepříteli, tak že
by je jaté vedli ti, kteříž by je zjímali, do země daleké neb
blízké; 37 A usmyslili by sobě v zemi, do níž by zajati byli, a
obrátíce se, modlili by se tobě v zemi zajetí svého, řkouce:
Zhřešili jsme, převráceně jsme činili, a bezbožně jsme se
chovali; 38 A tak navrátili by se k tobě celým srdcem svým
a celou duší svou v zemi zajetí svého, do kteréž by zajati
byli, a modlili by se naproti zemi své, kterouž jsi dal otcům
jejich, a naproti městu, kteréž jsi vyvolil, a domu, kterýž jsem
vzdělal jménu tvému: 39 Vyslýchej s nebe, z místa příbytku
svého, modlitbu jejich a úpění jejich, a vyvoď při jejich, a
odpusť lidu svému, kterýž by zhřešil proti tobě. 40 Nyní tedy,
Bože můj, nechť jsou, prosím, oči tvé otevřené, a uši tvé
nakloněné k modlitbě na místě tomto. 41 Aj, nyní povstaň, ó
Hospodine Bože, k odpočinutí svému, ty i truhla síly tvé;
kněží tvoji, Hospodine Bože, nechť jsou oblečeni v spasení,
a svatí tvoji ať se veselí v dobrých věcech. 42 Hospodine
Bože, neodvracejž tváři od pomazaného svého, pamatuj na
milosrdenství zaslíbená Davidovi služebníku svému.

7 A když přestal Šalomoun modliti se, rychle oheň sstoupil
s nebe, a sehltil zápal i jiné oběti, a sláva Hospodinova
naplnila dům ten, 2 Tak že nemohli kněží vjíti do domu
Hospodinova, proto že naplnila sláva Hospodinova dům
Hospodinův. 3 Všickni pak synové Izraelští viděli, když
sstupoval oheň a sláva Hospodinova na dům, a padše
tváří k zemi na dláždění, klaněli se a chválili Hospodina,
že dobrý jest, a že na věky trvá milosrdenství jeho. 4 Při
tom král a všecken lid obětovali oběti před Hospodinem. 5
Obětoval zajisté král Šalomoun obět dvamecítma tisíc volů,
a ovec sto a dvadceti tisíců, když posvěcovali domu Božího
král i všecken lid. 6 Ale kněží stáli při svých úřadích, též i
Levítové s nástroji hudebnými Hospodinovými, kterýchž byl
nadělal David král k oslavování Hospodina, (nebo na věky
milosrdenství jeho), žalmem Davidovým, kterýž jim vydal. Jiní
pak kněží troubili v trouby naproti nim, a všecken lid Izraelský
stál. 7 Posvětil také Šalomoun prostředku té síně, kteráž
byla před domem Hospodinovým; nebo obětoval tu oběti
zápalné a tuky obětí, pokojných, proto že na oltáři měděném,
kterýž byl udělal Šalomoun, nemohli se směstknati zápalové
a oběti suché i tukové jejich. 8 I držel Šalomoun slavnost
toho času za sedm dní, a všecken Izrael s ním, shromáždění
velmi veliké odtud, kudyž se vchází do Emat, až ku potoku
Egyptskému. 9 I světili dne osmého svátek; nebo posvěcení
oltáře slavili za sedm dní, tolikéž slavnost tu za sedm dní.
10 Třimecítmého pak dne měsíce sedmého propustil lid
k příbytkům jejich s radostí a veselím srdce z toho, což
dobrého učinil Hospodin Davidovi a Šalomounovi a Izraelovi
lidu svému. 11 I dokonal Šalomoun dům Hospodinův a dům
královský, a všecko, cožkoli byl uložil v srdci svém, aby učinil
v domě Hospodinově a v domě svém, šťastně se mu vedlo.
12 V tom ukázal se Hospodin Šalomounovi v noci, a řekl
jemu: Uslyšel jsem modlitbu tvou, a vyvolil jsem sobě to
místo za dům obětí. 13 Jestliže zavru nebe, tak že by nebylo
deště, a jestliže přikáži kobylkám, aby pohubily zemi, též
jestliže pošli morovou ránu na lid svůj, 14 A ponižujíce se lid

můj, nad nímž jest vzýváno jméno mé, modlili by se, a hledali
by tváři mé, a odvrátili by se od cest svých zlých: i já také
vyslyším je s nebe, a odpustím hřích jejich, a uzdravím zemi
jejich. 15 Budouť již i oči mé otevřené, a uši mé nakloněné k
modlitbě z místa tohoto. 16 Nebo nyní vyvolil jsem a posvětil
domu tohoto, aby tu přebývalo jméno mé až na věky, a aby
tu byly oči mé a srdce mé po všecky dny. 17 A ty budeš-li
choditi přede mnou, jako chodil David otec tvůj, tak abys činil
všecko to, což jsem přikázal tobě, ustanovení i soudů mých
ostříhaje: 18 Utvrdím zajisté stolici království tvého, jakož
jsem učinil smlouvu s Davidem otcem tvým, řka: Nebude
vyhlazen muž z rodu tvého, aby nepanoval nad Izraelem.
19 Jestliže pak se odvrátíte a opustíte ustanovení má a
přikázání má, kteráž jsem vám vydal, a odejdouce, sloužiti
budete bohům cizím a klaněti se jim: 20 Vypléním takové z
země své, kterouž jsem jim dal, a dům tento, kteréhož jsem
posvětil jménu svému, zavrhu od tváři své, a vydám jej v
přísloví a v rozprávku mezi všemi národy. 21 A tak dům ten,
kterýž byl zvýšený každému jdoucímu mimo něj, bude k
užasnutí, a dí: Proč tak učinil Hospodin zemi této a domu
tomuto? 22 Tedy odpovědí: Proto že opustili Hospodina
Boha otců svých, kterýž je vyvedl z země Egyptské, a chopili
se bohů cizích, a klanějíce se jim, sloužili jim, protož uvedl
na ně všecky tyto zlé věci.

8 Stalo se potom po přeběhnutí dvadcíti let, v nichž stavěl
Šalomoun dům Hospodinův a dům svůj, 2 Že vystavěl
Šalomoun města, kteráž byl dal Chíram Šalomounovi, a
osadil tam syny Izraelské. 3 Zatím táhl Šalomoun do Emat
Soby, a zmocnil se jí. 4 I ustavěl Tadmor na poušti, a
všecka města skladů vystavěl v Emat. 5 Vystavěl i Betoron
hořejší, též i Betoron dolejší, města ohrazená zdmi, branami
i závorami. 6 Ano i Baalat a všecka města, v nichž měl
sklady Šalomoun, a všecka města vozů, i města jízdných,
všecko vedlé žádosti své, cožkoli chtěl stavěti v Jeruzalémě
a na Libánu, i po vší zemi panování svého. 7 Všecken
také lid, kterýž byl pozůstal z Hetejských, a Amorejských a
Ferezejských, a Hevejských a Jebuzejských, kteříž nebyli z
Izraele, 8 Z synů jejich, kteříž byli pozůstali po nich v zemi
té, jichž byli nevyhubili synové Izraelští, uvedl Šalomoun
pod plat až do tohoto dne. 9 Ale z synů Izraelských, jichž
nepodrobil Šalomoun v službu při díle svém, (nebo oni byli
muži bojovní a přední knížata jeho, úředníci nad vozy a
jezdci jeho), 10 Z těch, pravím, bylo předních vládařů, kteréž
měl král Šalomoun, dvě stě a padesáte, kteříž panovali
nad lidem. 11 Dceru pak Faraonovu přestěhoval Šalomoun
z města Davidova do domu, kterýž jí byl vystavěl. Nebo
řekl: Nemohlať by bydliti manželka má v domě Davida krále
Izraelského, nebo svatý jest, proto že vešla do něho truhla
Hospodinova. 12 Tedy obětoval Šalomoun zápaly Hospodinu
na oltáři Hospodinovu, kterýž byl vzdělal před síní, 13 Cokoli
náležitě každého dne obětováno býti mělo podlé přikázaní
Mojžíšova, ve dny sobotní, na novměsíce a na slavnosti, po
třikrát do roka, na slavnost přesnic, na slavnost téhodnů, a
na slavnost stánků. 14 Ustanovil také podlé nařízení Davida
otce svého pořádky kněžské k úřadům jejich, a Levíty ku
povinnostem jejich, aby chválili Boha, a přisluhovali při
kněžích náležitě každého dne, a vrátné v pořádcích jejich
u jedné každé brány; nebo tak byl rozkaz Davida muže
Božího. 15 Aniž se uchýlili od rozkázaní králova kněžím a
Levítům při všeliké věci i při pokladích. 16 A když dostrojeno
bylo všecko dílo Šalomounovo od toho dne, v němž založen
byl dům Hospodinův, až do vystavení jeho, a tak dokonán
byl dům Hospodinův, 17 Tedy jel Šalomoun do Aziongaber a
do Elat při břehu mořském v zemi Idumejské. 18 I poslal
jemu Chíram po služebnících svých lodí, a služebníky umělé
na moři, kteříž plavivše se s služebníky Šalomounovými
do Ofir, nabrali odtud čtyři sta a padesáte centnéřů zlata, a
přinesli je králi Šalomounovi.

9 Královna pak z Sáby uslyševši pověst o Šalomounovi,
přijela do Jeruzaléma, aby zkusila Šalomouna v
pohádkách, s vojskem velmi velikým a s velbloudy, na
nichž přinesla vonných věcí, a zlata velmi mnoho i kamení
drahého. Přišla tedy k Šalomounovi, a mluvila s ním o
všecko, což měla v srdci svém. 2 Jížto odpověděl Šalomoun
na všecka slova její. Nebylo nic skrytého před Šalomounem,
nač by jí neodpověděl. 3 Protož uzřevši královna z Sáby
moudrost Šalomounovu, a dům, kterýž byl ustavěl, 4 I
pokrmy stolu jeho, též sedání a stávání služebníků jeho
přisluhujících jemu, i roucha jejich, šeňkýře také jeho a oděv
jejich, i stupně, kterýmiž vstupoval k domu Hospodinovu:
zděsila se náramně, 5 A řekla králi: Praváť jest řeč, kterouž
jsem slyšela v zemi své o věcech tvých a o moudrosti tvé.
6 Však jsem nechtěla věřiti řečem jejich, až jsem přijela a
uzřela očima svýma, a aj, není mi praveno ani polovice o
velikosti moudrosti tvé. Převýšil jsi pověst tu, kterouž jsem
slyšela. 7 Blahoslavení muži tvoji, a blahoslavení služebníci
tvoji tito, kteříž stojí před tebou vždycky, a slyší moudrost
tvou. 8 Budiž Hospodin Bůh tvůj požehnaný, kterýž tě sobě
oblíbil, aby tě posadil na stolici své, abys byl králem na místě
Hospodina Boha tvého. Proto že miluje Bůh tvůj Izraele, aby
jej utvrdil na věky, ustanovil tě nad nimi králem, abys činil
soud a spravedlnost. 9 I dala králi sto a dvadceti centnéřů

zlata, a vonných věcí velmi mnoho, i kamení drahého, aniž
bylo kdy přivezeno takových vonných věcí, jakéž darovala
královna z Sáby Šalomounovi. 10 K tomu také i služebníci
Chíramovi, a služebníci Šalomounovi, kteříž byli přivezli zlata
z Ofir, přivezli dříví algumim a kamení drahého. 11 I nadělal
král z toho dříví algumim stupňů k domu Hospodinovu i k
domu královu, též harf a louten zpěvákům, aniž kdy prvé
vídány takové věci v zemi Judské. 12 Král také Šalomoun
dal královně z Sáby vedlé vší vůle její, čehož požádala,
kromě toho, což byla přinesla k králi. Potom se navrátila a
odjela do země své, ona i služebníci její. 13 Byla pak váha
toho zlata, kteréž přicházelo Šalomounovi na každý rok, šest
set šedesáte a šest centnéřů zlata, 14 Kromě toho, což kupci
a prodavači přinášeli, a všickni králové Arabští. A vývodové
té země přiváželi zlato a stříbro Šalomounovi. 15 A protož
nadělal král Šalomoun dvě stě štítů z zlata taženého; šest
set lotů zlata taženého dával na každý štít. 16 A tři sta pavéz
z zlata taženého; tři sta lotů zlata dal na každou pavézu. I
složil je král v domě lesu Libánského. 17 Udělal také král
stolici z kostí slonových velikou, a obložil ji zlatem čistým. 18
A bylo šest stupňů k té stolici, a podnože té stolice také byly
z zlata, držící se stolice, ano i spolehadla rukám s obou
stran, tu kdež se sedalo, a dva lvové stáli u spolehadel. 19
Dvanácte též lvů stálo tu na šesti stupních s obou stran.
Nebylo nic uděláno takového v žádném království. 20 Nadto
všecky nádoby krále Šalomouna, jichž ku pití užívali, byly
zlaté, a všecky nádoby v domě lesu Libánského byly z zlata
nejčistšího. Nic nebylo z stříbra, aniž ho sobě co vážili za dnů
Šalomounových. 21 Nebo měl král lodí, kteréž přecházely
přes moře s služebníky Chíramovými. Jednou ve třech letech
vracovaly se ty lodí mořské, přinášející zlato a stříbro, kosti
slonové a opice a pávy. 22 I zveleben jest král Šalomoun nad
všecky krále zemské v bohatství a v moudrosti. 23 Pročež
všickni králové země žádostivi byli viděti tvář Šalomounovu,
aby slyšeli moudrost jeho, kterouž složil Bůh v srdci jeho. 24
Z nichž jeden každý přinášeli také dar svůj, nádoby stříbrné
a nádoby zlaté, roucha a zbroj, i vonné věci, koně a mezky,
každého roku, 25 Tak že měl Šalomoun čtyři tisíce stájí koní
a vozů, a dvanácte tisíc jezdců, kteréž rozsadil v městech
vozů a při králi v Jeruzalémě. 26 I panoval nade všemi králi
od řeky Eufrates až k zemi Filistinské, a až k končinám
Egyptským. 27 A složil král stříbra v Jeruzalémě jako kamení,
a cedrového dříví jako planého fíkoví, kteréž roste v údolí
u velikém množství. 28 Přivodili také Šalomounovi koně z
Egypta i ze všech zemí. 29 Jiné pak věci Šalomounovy,
první i poslední, vypsány jsou v knize Nátana proroka, a v
proroctví Achiáše Silonského, a u viděních Jaaddy proroka
o Jeroboámovi synu Nebatovu. 30 A kraloval Šalomoun v
Jeruzalémě nade vším Izraelem čtyřidceti let. 31 I usnul
Šalomoun s otci svými, a pochovali jej v městě Davida otce
jeho. Kraloval pak Roboám syn jeho místo něho.

10 Tedy odšel Roboám do Sichem; nebo tam sešel se
byl všecken Izrael, aby ho ustanovili za krále. 2 Stalo
se pak, když o tom uslyšel Jeroboám syn Nebatův, jsa v
Egyptě, kamž byl utekl před králem Šalomounem, navrátil se
Jeroboám z Egypta. 3 Nebo poslali a povolali ho. Tedy přišed
Jeroboám i všecken Izrael, mluvili k Roboámovi, řkouce:
4 Otec tvůj stížil jho naše, protož nyní polehč služby otce
svého tvrdé a břemene jeho těžkého, kteréž vložil na nás,
a budeme tobě sloužiti. 5 Kterýž řekl jim: Po třech dnech
navraťte se ke mně. I odšel lid. 6 V tom radil se král Roboám
s starci, kteříž stávali před Šalomounem otcem jeho, ještě
za života jeho, řka: Kterak vy radíte, jakou odpověd mám
dáti lidu tomu? 7 I odpověděli jemu, řkouce: Jestliže se
dobrotivě ukážeš lidu tomuto a povolíš jim, a mluviti budeš
přívětivě, budou služebníci tvoji po všecky dny. 8 Ale on
opustil radu starců, kterouž dali jemu, a radil se s mládenci,
kteříž odrostli s ním, a stávali před ním. 9 A řekl jim: Co vy
radíte, jakou máme dáti odpověd lidu tomuto, kteříž mluvili
ke mně, řkouce: Polehč břemene, kteréž vložil otec tvůj
na nás? 10 Jemuž odpověděli mládenci, kteříž zrostli s
ním, řkouce: Takto odpovíš lidu tomu, kteříž mluvili k tobě a
řekli: Otec tvůj stížil jho naše, ty pak polehč nám, takto díš
jim: Nejmenší prst můj tlustší jest, nežli bedra otce mého.
11 Nyní tedy, otec můj těžké břímě vzložil na vás, já pak
přidám břemene vašeho; otec můj trestal vás bičíky, ale já
biči uzlovatými. 12 Potom přišel Jeroboám i všecken lid k
Roboámovi dne třetího, jakž byl vyřkl král, řka: Navraťte
se ke mně dne třetího. 13 I odpověděl jim král tvrdě. Nebo
opustil král Roboám radu starců, 14 A mluvil k nim vedlé
rady mládenců, řka: Otec můj stížil jho vaše, já pak k němu
přidám; otec můj trestal vás bičíky, ale já biči uzlovatými. 15
A tak neuposlechl král lidu. (Příčina zajisté byla od Boha,
aby naplnil Hospodin řeč svou, kterouž mluvil skrze Achiáše
Silonského k Jeroboámovi synu Nebatovu.) 16 Protož vida
všecken Izrael, že by je král oslyšel, odpověděl lid králi,
řkouce: Jakýž máme díl v Davidovi? Ani dědictví nemáme v
synu Izai. Jeden každý k stanům svým, ó Izraeli! Nyní opatř
dům svůj, Davide. Odšel tedy všecken Izrael k stanům svým,
17 Tak že nad syny Izraelskými toliko, kteříž bydlili v městech
Judských, kraloval Roboám. 18 A když poslal král Roboám
Adurama, kterýž byl nad platy, uházeli ho synové Izraelští
kamením až do smrti, čímž král Roboám přinucen byl, aby

vsedna na vůz, utekl do Jeruzaléma. 19 A tak odstoupili
synové Izraelští od domu Davidova až do dnešního dne.

11 Když pak přijel Roboám do Jeruzaléma, shromáždil
dům Judův a Beniaminův, sto a osmdesáte tisíc
výborných bojovníků, aby bojovali proti Izraelovi, a aby zase
obráceno bylo království k Roboámovi. 2 Tedy stala se řeč
Hospodinova k Semaiášovi, muži Božímu, řkoucí: 3 Pověz
Roboámovi synu Šalomounovu, králi Judskému, a všemu lidu
Izraelskému, kterýž jest v pokolení Judově a Beniaminově,
řka: 4 Takto praví Hospodin: Netáhněte a nebojujte proti
bratřím svým, navraťte se jeden každý do domu svého; nebo
ode mne stala se věc tato. I uposlechli rozkazu Hospodinova,
a navrátili se, aby netáhli proti Jeroboámovi. 5 I bydlil
Roboám v Jeruzalémě, a vzdělal města hrazená v Judstvu.
6 A vzdělal Betlém, Etam. a Tekoe, 7 Betsur, Socho a
Adulam, 8 Gát, Maresa a Zif, 9 Adoraim, Lachis a Azeka, 10
Zaraha, Aialon a Hebron, kteráž byla v pokolení Judově
a Beniaminově města hrazená. 11 A když upevnil města
hrazená, osadil v nich knížata, a zdělal špižírny k potravám,
k oleji a vínu. 12 A v jednom každém městě složil štíty a
kopí, a opatřil ta města velmi dobře, a tak kraloval nad
Judou a Beniaminem. 13 Kněží také a Levítové, kteříž byli
ve všem Izraeli, postavili se k němu ze všech končin svých.
14 Opustili byli zajisté Levítové předměstí svá i vládařství
svá, a odebrali se do Judstva a do Jeruzaléma, (proto, že
je zavrhl Jeroboám a synové jeho, aby v úřadu kněžském
nesloužili Hospodinu. 15 A nařídil sobě kněží k sloužení po
výsostech ďáblům a telatům, kterýchž byl nadělal). 16 A za
nimi ze všech pokolení Izraelských ti, kteříž oddali srdce své
k hledání Hospodina Boha Izraelského, přišli do Jeruzaléma,
aby obětovali Hospodinu Bohu otců svých. 17 A tak utvrdili
království Judské, a zsilili Roboáma syna Šalomounova
za tři léta, a po ta tři léta chodili po cestě Davidově a
Šalomounově. 18 Potom pojal sobě Roboám ženu, Mahalat,
dceru Jerimota syna Davidova, a Abichail, dceru Eliaba
syna Izai. 19 Kteráž mu zplodila syny: Jeusa a Semariáše
a Zahama. 20 A po té pojal Maachu dceru Absolonovu,
kteráž mu porodila Abiáše, Attaie, Zizu a Selomita. 21 Ale
miloval Roboám Maachu dceru Absolonovu, nade všecky
ženy i ženiny své; nebo byl pojal žen osmnáct, a ženin
šedesát, a zplodil dvadceti a osm synů a šedesáte dcer.
22 Ustanovil pak Roboám Abiáše syna Maachy za kníže a
vývodu mezi bratřími jeho; nebo myslil ho ustanoviti králem.
23 A opatrnosti užívaje, rozsadil všecky jiné syny své po
všech krajích Judových a Beniaminových, ve všech městech
ohrazených, i dal jim potravy hojně, a nabral jim mnoho žen.

12 I stalo se, když utvrdil království Roboám a zmocnil
je, opustil zákon Hospodinův, i všecken Izrael s ním.
2 Stalo se, pravím, léta pátého království Roboámova, že
vytáhl Sesák král Egyptský proti Jeruzalému, (nebo byli
zhřešili proti Hospodinu), 3 S tisícem a dvěma sty vozů, a s
šedesáti tisíci jízdných, a nebylo počtu lidu, kterýž přitáhl s
ním z Egypta, Lubimských, Sukkimských a Chussimských. 4
A pobral města hrazená, kteráž byla v Judstvu, a přitáhl až k
Jeruzalému. 5 Tedy Semaiáš prorok přišel k Roboámovi a k
knížatům Judským, kteříž se byli sebrali do Jeruzaléma,
bojíce se Sesáka, a řekl jim: Toto praví Hospodin: Vy jste
mne opustili, i já také opouštím vás v rukou Sesákových. 6 I
ponížili se knížata Izraelská i král, a řekli: Spravedlivýť jest
Hospodin. 7 A když viděl Hospodin, že se ponížili, stalo se
slovo Hospodinovo k Semaiášovi, řkoucí: Ponížiliť jsou se,
neshladím jich, ale dám jim tudíž vysvobození, aniž se vyleje
prchlivost má na Jeruzalém skrze Sesáka. 8 A však sloužiti
jemu budou, aby zkusili, co jest to mně sloužiti, a sloužiti
králům zemským. 9 A tak vstoupiv Sesák král Egytský do
Jeruzaléma, pobral poklady domu Hospodinova, i poklady
domu královského, všecko to pobral. Vzal i pavézy zlaté,
kterýchž byl nadělal Šalomoun. 10 I nadělal král Roboám
místo nich pavéz měděných, a poručil je úředníkům nad
drabanty, kteříž ostříhali brány domu královského. 11 A když
král chodíval do domu Hospodinova, přicházívali drabanti a
nosili je; potom též zase přinášeli je do pokoje drabantů.
12 Když se pak ponížil, odvrátila se od něho prchlivost
Hospodinova, a neshladil ho do cela, tak jakož se k Judovi v
dobrých věcech ohlašoval. 13 Tedy zmocnil se král Roboám
v Jeruzalémě a kraloval; nebo ve čtyřidcíti a v jednom létě
byl Roboám, když počal kralovati, a sedmnácte let kraloval
v Jeruzalémě, městě, kteréž vyvolil Hospodin ze všech
pokolení Izraelských, aby tam přebývalo jméno jeho. Jméno
matky jeho bylo Naama Ammonitská. 14 Kterýž činil zlé věci;
nebo neustavil srdce svého, aby hledal Hospodina. 15 Věci
pak Roboámovy, první i poslední, zdaž zapsány nejsou v
knihách Semaiáše proroka, a Iddo proroka, kdež se vyčítá
pořádek rodů, ano i války mezi Roboámem a Jeroboámem,
po všecky dny? 16 I usnul Roboám s otci svými, a pochován
jest v městě Davidově, a kraloval Abiáš syn jeho místo něho.

13 Léta osmnáctého krále Jeroboáma kraloval Abiáš nad
Judou. 2 Tři léta kraloval v Jeruzalémě, (a jméno matky
jeho Michaia, dcera Urielova z Gabaa), a byla válka mezi
Abiášem a Jeroboámem. 3 Pročež sšikoval Abiáš vojsko
udatných bojovníků, čtyřikrát sto tisíc mužů výborných,
Jeroboám pak sšikoval se proti němu, maje osmkrát sto tisíc

mužů výborných, velmi udatných. 4 I postavil se Abiáš na
vrchu hory Semaraim, kteráž byla mezi horami Efraimskými,
a řekl: Slyšte mne, Jeroboáme i všecken Izraeli. 5 Zdaliž
jste neměli věděti, že Hospodin Bůh Izraelský dal království
Davidovi nad Izraelem na věky, jemu i synům jeho smlouvou
trvánlivou? 6 Ale povstal Jeroboám syn Nebatův, služebník
Šalomouna syna Davidova, a zprotivil se pánu svému. 7 A
sebrali se k němu lidé nevážní a bezbožní a zsilili se proti
Roboámovi synu Šalomounovu, Roboám pak byv dítě a
srdce choulostivého, neodepřel jim zmužile. 8 Tak vy nyní
myslíte zsiliti se proti království Hospodinovu, kteréž jest v
ruce synů Davidových, a jest vás veliké množství; máte také
při sobě telata zlatá, kterýchž vám nadělal Jeroboám, za
bohy. 9 Zdaliž jste nezavrhli kněží Hospodinových, synů
Aronových a Levítů, a nadělali jste sobě kněží, tak jako
národové jiných zemí? Kdožkoli přichází, aby posvěceny
byly ruce jeho volčetem mladým a sedmi skopci, hned je
knězem těch, jenž nejsou bohové. 10 Ale my jsme Hospodina
Boha našeho, aniž jsme se ho spustili, kněží pak přisluhující
Hospodinu jsou synové Aronovi a Levítové, kteříž konají
práci svou, 11 A pálí Hospodinu zápaly každého jitra a
každého večera, kadí také vonnými věcmi, zpořádaní také
chlebů na stole čistém, a svícen zlatý s lampami jeho
spravují, aby hořely každého večera. A tak my ostříháme
nařízení Hospodina Boha svého, ale vy strhli jste se jeho. 12
Protož aj, s námi jest Bůh vůdce náš, a kněží jeho a trouby
zvučné, aby zněly proti vám. Synové Izraelští, nebojujte s
Hospodinem Bohem otců svých, nebo nepovede se vám
šťastně. 13 Mezi tím Jeroboám obvedl zálohy, aby po zadu
na ně připadli, a tak byli Izraelští před Judskými, a zálohy
ty byly jim pozadu. 14 Tedy spatřiv Juda, an válka jim s
předu i s zadu, zvolali k Hospodinu, a kněží troubili v trouby.
15 Učinili také pokřik muži Judští. I stalo se v tom pokřiku
mužů Judských, ranil Bůh Jeroboáma i všecken Izrael před
Abiášem a Judou. 16 A tak utíkali synové Izraelští před
Judou, ale dal je Bůh v ruku jejich. 17 Nebo porazili je
Abiáš a lid jeho ranou velikou, tak že padlo zbitých z Izraele
pětkrát sto tisíc mužů výborných. 18 Protož sníženi jsou
synové Izraelští v ten čas, a zmocnili se synové Judovi, nebo
zpolehli na Hospodina Boha otců svých. 19 I honil Abiáš
Jeroboáma, a vzal mu města, Bethel i vsi jeho, Jesana i vsi
jeho, a Efron i vsi jeho. 20 Aniž se mohl zase zsiliti více
Jeroboám po všecky dny Abiášovy. I ranil jej Hospodin, tak
že umřel. 21 Ale Abiáš zmocnil se, kterýž byl sobě pojal
žen čtrnáct, a zplodil dvamecítma synů a šestnácte dcer.
22 Ostatek pak činů Abiášových, a života jeho i řečí jeho,
sepsáno jest v knize proroka Iddo.

14 Když pak usnul Abiáš s otci svými, a pochovali jej v
městě Davidově, kraloval Aza syn jeho místo něho. Za
jeho dnů v pokoji byla země deset let. 2 I činil Aza to, což se
dobře líbilo Hospodinu Bohu jeho. 3 Nebo zbořil oltáře cizí i
výsosti, a stroskotal obrazy jejich, a posekal háje jejich. 4 A
přikázal Judovi, aby hledali Hospodina Boha otců svých, a
ostříhali zákona a přikázaní jeho. 5 Zkazil, pravím, po všech
městech Judských výsosti a slunečné obrazy, a bylo v pokoji
království za času jeho. 6 Zatím vzdělal města hrazená v
Judstvu, proto že v pokoji byla země, aniž jaká proti němu
válka povstala těch let; nebo Hospodin dal jemu odpočinutí.
7 I řekl lidu Judskému: Vzdělejme ta města, a ohraďme je
zdmi a věžemi, branami i závorami, dokudž země jest v moci
naší. Aj, že jsme hledali Hospodina Boha svého, hledali jsme
ho, a dal nám odpočinutí odevšad. A tak stavěli a šťastně se
jim zvedlo. 8 Měl pak Aza vojsko těch, kteříž nosili štíty a
kopí, z pokolení Judova třikrát sto tisíců, a z Beniaminova
pavézníků a střelců dvě stě a osmdesáte tisíců. Všickni ti
byli muži udatní. 9 I vytáhl proti nim Zerach Mouřenín, maje
v vojště desetkrát sto tisíců, a vozů tři sta, a přitáhl až k
Maresa. 10 Vytáhl též i Aza proti němu. I sšikovali vojska
v údolí Sefata u Maresa. 11 Tedy volal Aza k Hospodinu
Bohu svému, a řekl: Hospodine, neníť potřebí tobě velikého
množství, když ty chceš pomoci mdlejším. Pomoziž nám,
Hospodine Bože náš, neboť v tebe doufáme, a ve jménu
tvém jdeme proti množství tomuto. Hospodine, ty jsi Bůh náš;
nechť nemá moci proti tobě bídný člověk. 12 I ranil Hospodin
Mouřeníny před Azou a před lidem Judským, tak že utíkali
Mouřenínové. 13 A honil je Aza i lid, kterýž byl s ním, až
do Gerar. I padli Mouřenínové, že se nijakž otaviti nemohli;
nebo potříni jsou před Hospodinem a před vojskem jeho. I
odnesli onino kořistí velmi mnoho. 14 Pohubili také všecka
města vůkol Gerar; strach zajisté Hospodinův připadl na ně.
I vzebrali všecka města; nebo mnoho kořistí v nich bylo. 15
Též i obyvatele v staních při dobytcích zbili, a zajavše ovec
velmi mnoho a velbloudů, navrátili se do Jeruzaléma.

15 Tehdy na Azariáše syna Odedova sstoupil duch Boží.
2 Pročež vyšed vstříc Azovi, řekl jemu: Slyšte mne,
Azo i všecko pokolení Judovo a Beniaminovo. Hospodin
byl s vámi, dokudž jste byli s ním, a budete-li ho hledati,
najdete ho; pakli ho opustíte, opustíť vás. 3 Po mnohé
zajisté dny Izrael jest bez pravého Boha a bez kněží, učitelů
i bez zákona, 4 Ješto, kdyby se v úzkosti své k Hospodinu
Bohu Izraelskému byli obrátili a hledali ho, byliť by ho
nalezli. 5 Ale časů těchto není bezpečno vycházeti ani
vcházeti; nebo nepokoj veliký jest mezi všemi obyvateli

země, 6 Tak že šlapá národ po národu, a město po městu,
proto že Bůh kormoutí je všelijakými úzkostmi. 7 Protož vy
posilňte se, a neopouštějte rukou svých; nebo má mzdu
práce vaše. 8 A když slyšel Aza slova ta a proroctví Odeda
proroka, posilil se, a vyplénil ohavnosti ze vší země Judské
a Beniaminské, i z měst, kteráž byl vzal na hoře Efraim, a
obnovil oltář Hospodinův, kterýž byl před síní Hospodinovou.
9 Potom shromáždil všecko pokolení Judovo i Beniaminovo,
a příchozí s nimi z Efraima, Manassesa a Simeona; nebo
jich bylo uteklo k němu z lidu Izraelského velmi mnoho,
vidouce, že Hospodin Bůh jeho jest s ním. 10 I sebrali se do
Jeruzaléma třetího měsíce, patnáctého léta kralování Azova,
11 A obětovali Hospodinu v ten den z kořistí přihnaných,
volů sedm set a ovcí sedm tisíc. 12 A vešli v smlouvu, aby
hledali Hospodina Boha otců svých, z celého srdce svého a
ze vší duše své, 13 A kdož by koli nehledal Hospodina Boha
Izraelského, aby byl usmrcen, buď malý neb veliký, buď muž
neb žena. 14 I přisáhli Hospodinu hlasem velikým, s zvukem
na trouby i na pozouny. 15 Všecken zajisté lid Judský radoval
se z přísahy té; nebo celým srdcem svým přisáhli, a se
vší ochotností hledali ho, a nalezli jej. I dal jim odpočinutí
Hospodin se všech stran. 16 Nadto i Maachu matku ssadil
Aza král, aby nebyla královnou, proto že byla vzdělala v háji
hroznou modlu. I podťal Aza modlu tu hroznou, a zdrobil i
spálil ji při potoku Cedron. 17 Ačkoli výsosti nebyly zkaženy
v lidu Izraelském, srdce však Azovo bylo celé po všecky dny
jeho. 18 Vnesl také ty věci, kteréž posvěceny byly od otce
jeho, i to, čehož sám posvětil, do domu Božího, stříbro, zlato
i nádoby. 19 A nebylo války až do léta třidcátého pátého
kralování Azova.

16 Léta třidcátého šestého kralování Azova vytáhl Báza
král Izraelský proti Judovi, a stavěl Ráma, aby nedal
vyjíti ani jíti k Azovi králi Judskému. 2 Tedy vzav Aza stříbro i
zlato z pokladů domu Hospodinova i domu královského,
poslal k Benadadovi králi Syrskému, kterýž bydlil v Damašku,
řka: 3 Smlouva jest mezi mnou a mezi tebou, mezi otcem
mým a mezi otcem tvým. Aj, posílámť teď stříbro a zlato, jdi,
zruš smlouvu svou s Bázou králem Izraelským, ať odtrhne
ode mne. 4 I uposlechl Benadad krále Azy, a poslal knížata s
vojsky svými proti městům Izraelským. I dobyli Jon a Dan, též
Abelmaim i všech měst Neftalímových, v nichž měli sklady. 5
To když uslyšel Báza, přestal stavěti Ráma, a zanechal díla
svého. 6 V tom Aza král pojal všecken lid Judský, a pobrali
kamení z Ráma i dříví, z něhož stavěl Báza, a vystavěl
z něho Gabaa a Masfa. 7 V ten pak čas přišel Chanani
prorok k Azovi králi Judskému, a řekl jemu: Že jsi zpolehl na
krále Syrského, a nezpolehl jsi na Hospodina Boha svého,
proto ušlo vojsko krále Syrského z ruky tvé. 8 Zdaliž jsou
Chussimští a Lubimští neměli vojsk velmi velikých, s vozy a
jezdci náramně mnohými? A když jsi zpolehl na Hospodina,
vydal je v ruku tvou. 9 Oči zajisté Hospodinovy spatřují
všecku zemi, aby dokazoval síly své při těch, kteříž jsou k
němu srdce upřímého. Bláznivě jsi učinil v té věci, protož od
toho času budou proti tobě války. 10 Tedy rozhněvav se
Aza na proroka, dal ho do vězení; nebo se byl rozhněval na
něj pro tu věc. A utiskal Aza některé z lidu toho času. 11 O
jiných pak věcech Azových, prvních i posledních, zapsáno
jest v knize o králích Judských a Izraelských. 12 Potom léta
třidcátého devátého kralování svého nemocen byl Aza na
nohy své těžkou nemocí, a však v nemoci své nehledal
Boha, ale lékařů. 13 A tak usnul Aza s otci svými, a umřel
léta čtyřidcátého prvního kralování svého. 14 A pochovali jej
v hrobě jeho, kterýž byl vytesal sobě v městě Davidově,
a položili ho na lůžku, kteréž byl naplnil vonnými věcmi a
mastmi dílem apatykářským připravenými. I pálili to jemu
ohněm velmi velikým.

17 I kraloval Jozafat syn jeho místo něho, a zmocnil
se Izraele. 2 I osadil lidem válečným všecka města
hrazená v Judstvu, a postavil stráž v zemi Judské a v
městech Efraim, kteráž byl zdobýval Aza otec jeho. 3 A
byl Hospodin s Jozafatem; nebo chodil po cestách Davida
otce svého prvních, aniž hledal modl. 4 Ale Boha otce
svého hledal, a v přikázaních jeho chodil, aniž následoval
skutků lidu Izraelského. 5 I utvrdil Hospodin království v
ruce jeho, a dal všecken lid Judský dary Jozafatovi, tak že
měl bohatství a slávy hojně. 6 A nabyv udatného srdce
k cestám Hospodinovým, zkazil přesto také i výsosti a
háje v Judstvu. 7 Léta pak třetího království svého poslal
knížata svá: Benchaile, Abdiáše, Zachariáše, Natanaele a
Micheáše, aby učili v městech Judských. 8 A s nimi Levíty:
Semaiáše, Netaniáše, Zebadiáše, Azaele, Semiramota,
Jonatana, Adoniáše, Tobiáše a Tobadoniáše, Levíty, a s
nimi Elisama a Jehorama, kněží, 9 Kteříž učili v Judstvu,
majíce s sebou knihu zákona Hospodinova. Chodili pak
vůkol po všech městech Judských, vyučujíce lid. 10 I byl
strach Hospodinův na všech královstvích zemí, kteréž byly
vůkol Judstva, tak že nebojovali proti Jozafatovi. 11 Nýbrž i
Filistinští přinášeli Jozafatovi dary a berni uloženou. Arabští
také přiháněli jemu dobytky, skopců po sedmi tisících a
sedmi stech, též kozlů po sedmi tisících a sedmi stech.
12 I prospíval Jozafat, a rostl až na nejvyšší, a vystavěl v
Judstvu zámky a města k skladům. 13 A práci mnohou vedl

při městech Judských, muže pak válečné a slovoutné měl v
Jeruzalémě. 14 A tento jest počet jich po domích otců jejich:
Z Judy knížata nad tisíci: Adna kníže, a s ním udatných
rytířů třikrát sto tisíc. 15 A po něm Jochanan kníže, a s ním
dvě stě a osmdesát tisíc. 16 Po něm Amaziáš syn Zichrův,
kterýž se dobrovolně byl oddal Hospodinu, a při něm dvakrát
sto tisíc mužů udatných. 17 Z Beniamina pak muž udatný
Eliada, a s ním lidu zbrojného s lučišti a pavézami dvakrát
sto tisíc. 18 A po něm Jozabad, a s ním sto a osmdesát tisíc
způsobných k boji. 19 Ti sloužili králi, kromě těch, kteréž byl
osadil král po městech hrazených po všem Judstvu.

18 I měl Jozafat bohatství a slávu velmi velikou, a spříznil
se s Achabem. 2 Přijel pak po letech k Achabovi
do Samaří, a nabil Achab ovcí a volů hojně pro něj a
pro lid, kterýž byl s ním, a namlouval ho, aby táhl do
Rámot Galád. 3 Nebo řekl Achab král Izraelský Jozafatovi
králi Judskému: Potáhneš-li se mnou do Rámot Galád?
Odpověděl jemu: Jakž jsem já, tak jsi ty, jako lid tvůj, tak lid
můj, a s tebouť budu v tom boji. 4 Řekl také Jozafat králi
Izraelskému: Vzeptej se medle dnes na slovo Hospodinovo.
5 I shromáždil král Izraelský proroků svých čtyři sta mužů,
a řekl jim: Máme-li jeti do Rámot Galád na vojnu, čili tak
nechati? I řekli: Táhni, nebo dá je Bůh v ruku královu. 6
Tedy řekl Jozafat: Což již není zde proroka Hospodinova
žádného, abychom se ho zeptali? 7 Odpověděl král Izraelský
Jozafatovi: Ještěť jest muž jeden, skrze něhož bys se mohl
poraditi s Hospodinem, ale já ho nenávidím, proto že mi
nikdy nic dobrého neprorokuje, ale vždycky zlé. Ten jest
Micheáš syn Jemlův. Ale Jozafat řekl: Nechť tak nemluví
král. 8 Protož povolav král Izraelský komorníka jednoho,
řekl: Přiveď sem rychle Micheáše syna Jemlova. 9 (Mezi tím
král Izraelský a Jozafat král Judský seděli jeden každý na
stolici své, odíni jsouce rouchem. Seděli pak v placu u vrat
brány Samařské, a všickni proroci prorokovali před nimi.
10 Kdežto Sedechiáš syn Kenanův udělal sobě byl i rohy
železné, a řekl: Takto praví Hospodin: Těmito trkati budeš
Syrské, dokudž jich nepohubíš. 11 Tak podobně všickni
proroci prorokovali, řkouce: Jeď do Rámot Galád, a šťastněť
se povede; nebo dá je Hospodin v ruku královu.) 12 V tom
posel ten, kterýž šel, aby zavolal Micheáše, mluvil jemu, řka:
Aj, řeči proroků těch jednostejné jsou a dobré před králem.
Medle, buď řeč tvá, jako řeč kterého z nich, a mluv dobré
věci. 13 Jemuž řekl Micheáš: Živť jest Hospodin, že cožkoli
vyřkne Bůh můj, to mluviti budu. 14 A když přišel k králi, řekl
jemu král: Micheáši, máme-li jeti proti Rámot Galád na vojnu,
čili tak nechati? Kterýž řekl: Táhněte a šťastněť se vám
povede, i budou dáni v ruku vaši. 15 Ještě řekl jemu král:
I kolikrátž tě mám přísahou zavazovati, abys mi nemluvil
než pravdu ve jménu Hospodinovu? 16 Protož řekl: Viděl
jsem všecken lid Izraelský rozptýlený po horách jako ovce,
kteréž nemají pastýře; nebo řekl Hospodin: Nemají pána tito,
navrať se jeden každý do domu svého v pokoji. 17 I řekl
král Izraelský Jozafatovi: Zdaližť jsem neřekl, že mi nebude
prorokovati nic dobrého, ale zlé? 18 Řekl dále: Protož slyšte
slovo Hospodinovo: Viděl jsem Hospodina sedícího na trůnu
svém, a všecko vojsko nebeské stojící po pravici jeho i po
levici jeho. 19 I řekl Hospodin: Kdo oklamá Achaba krále
Izraelského, aby vytáhl a padl u Rámot Galád? A když pravil
ten toto, a jiný pravil jiné, 20 Tožť vyšel duch, a postaviv
se před Hospodinem, řekl: Já ho oklamám. Hospodin pak
řekl jemu: Jakým způsobem? 21 Odpověděl: Vyjdu a budu
duchem lživým v ústech všech proroků jeho. Kterýžto řekl:
Oklamáš a dovedeš toho; jdiž a učiň tak. 22 Protož aj, jižtě
dal Hospodin ducha lživého v ústa proroků tvých těchto,
ješto však Hospodin mluvil zlé proti tobě. 23 Tedy přistoupiv
Sedechiáš syn Kenanův, dal políček Micheášovi a řekl:
Kterouž jest cestou odšel duch Hospodinův ode mne, aby
mluvil tobě? 24 Odpověděl Micheáš: Aj, uzříš v ten den,
když vejdeš do nejtajnějšího pokoje, abys se skryl. 25 I řekl
král Izraelský: Jměte Micheáše, a dovedťe ho k Amonovi
hejtmanu města, a k Joasovi synu královu. 26 A díte: Takto
praví král: Dejte tohoto do žaláře a dávejte mu jísti maličko
chleba a maličko vody, dokudž se nenavrátím v pokoji.
27 Ale Micháš řekl: Jestliže se ty navrátíš v pokoji, tedyť
nemluvil Hospodin skrze mne. Přesto řekl: Slyštež to všickni
lidé. 28 A tak táhl král Izraelský a Jozafat král Judský proti
Rámot Galád. 29 I řekl král Izraelský Jozafatovi: Změním já
se, když půjdu k bitvě, ale ty oblec se v roucho své. I změnil
se král Izraelský, a jeli k bitvě. 30 Král pak Syrský přikázal
byl hejtmanům nad vozy svými, řka: Nebojujte proti malému
ani proti velikému, než proti samému králi Izraelskému. 31
I stalo se, když hejtmané nad vozy uzřeli Jozafata, řekli:
Král Izraelský jest. Takž se obrátili proti němu, aby bojovali.
Tedy zkřikl Jozafat, a Hospodin spomohl jemu, a odvrátil je
Bůh od něho. 32 Nebo uzřevše hejtmané nad vozy, že on
není král Izraelský, obrátili se od něho. 33 Muž pak střelil
z lučiště náhodou, a postřelil krále Izraelského, kdež se
pancíř spojuje. Pročež řekl vozkovi: Obrať se, a vyvez mne z
vojska; nebo jsem nemocen. 34 I rozmohla se bitva v ten
den. Král pak Izraelský stál na voze proti Syrským až do
večera, i umřel v západ slunce.

19 Když se pak navracoval Jozafat král Judský do domu
svého v pokoji do Jeruzaléma, 2 Vyšel jemu vstříc
Jéhu syn Chananův, prorok, a řekl králi Jozafatovi: Zdaliž jsi
bezbožnému měl pomáhati, a ty, jenž nenávidí Hospodina,
milovati? Z té příčiny proti tobě jest hněv Hospodinův. 3
Ale však nalezly se věci dobré při tobě, že jsi vysekal háje
z země, a nastrojil srdce své, abys hledal Boha. 4 I bydlil
Jozafat v Jeruzalémě, a zase projel lid od Bersabé až k
hoře Efraim, a navrátil je k Hospodinu Bohu otců jejich.
5 A ustanovil soudce v zemi po všech městech Judských
hrazených, v jednom každém městě. 6 Tedy řekl soudcům:
Vizte, jak co činíte; nebo nevedete soudu za člověka, ale za
Hospodina, kterýž vám přítomen jest při vykonávání soudu.
7 A protož budiž bázeň Hospodinova při vás. Ostříhejte
toho a čiňte tak, neboť není u Hospodina Boha našeho
nepravosti, tak aby šetřiti měl osob, aneb přijímati dary. 8
Tak i v Jeruzalémě ustanovil Jozafat některé z Levítů a z
kněží, a z knížat otcovských, čeledí Izraelských, k soudu
Hospodinovu a k rozepřem těch, kteříž by se obraceli o to
do Jeruzaléma. 9 A přikázal jim, řka: Takž dělejte v bázni
Hospodinově, u víře a v srdci upřímém. 10 A při všeliké
rozepři, kteráž by přišla před vás od bratří vašich, kteříž
bydlí v městech svých, buď mezi krví a krví, mezi zákonem
a přikázaním, ustanoveními a soudy, napomenete jich, aby
nehřešili proti Hospodinu, tak aby nepřišla prchlivost na vás,
ani na bratří vaše. Tak čiňte, a neuběhnete v hřích. 11 A aj,
Amariáš, kněz nejvyšší, mezi vámi bude ve všech věcech
Hospodinových, a Zebadiáš syn Izmaelův, vývoda domu
Judova, ve všeliké věci královské. Máte také Levíty správce
mezi sebou; posilňtež se a zmužile sobě počínejte, a budeť
Hospodin s tím, kdož bude dobrý.

20 I stalo se potom, že přitáhli synové Moáb a synové
Ammon, a s nimi někteří od Ammonitských, proti
Jozafatovi na vojnu. 2 A přišedše, oznámili Jozafatovi,
řkouce: Přitáhlo proti tobě množství veliké z zámoří, z země
Syrské, a aj, jsou v Hasesontamar, jenž jest Engadi. 3 I ulekl
se, a obrátil Jozafat tvář svou k hledání Hospodina, a vyhlásil
půst všemu lidu Judskému. 4 A tak shromáždil se lid Judský,
aby hledali Hospodina. Také i ze všech měst Judských sešli
se hledati Hospodina. 5 Tedy stál Jozafat v shromáždění
Judském a Jeruzalémském, v domě Hospodinově před síní
novou, 6 A řekl: Hospodine, Bože otců našich, zdaliž ty
sám nejsi Bohem na nebi? Zdaliž ty nepanuješ nade všemi
královstvími národů? Zdaliž v ruce tvé není síly a moci, tak
že není, kdo by se mohl postaviti proti tobě? 7 Zdaliž jsi
ty, Bože náš, nevyhnal obyvatelů země této před tváří lidu
svého Izraelského, a dal jsi ji semeni Abrahama, milovníka
svého na věky? 8 Kteřížto bydlili v ní, a vzdělali tobě v ní
svatyni, jménu tvému, řkouce: 9 Jestliže by na nás přišly zlé
věci, meč pomsty, buď morová rána, buď hlad, postavíme se
před tímto domem a před tebou, (poněvadž jméno tvé jest v
domě tomto), a budeme volati k tobě v úzkostech svých,
i vyslyšíš a vysvobodíš. 10 A nyní, aj, synové Ammon a
Moáb, a hora Seir, skrze něž jsi nedopustil jíti Izraelovi, když
se brali z země Egyptské, ale uhnuli se od nich, a nepohubili
jich, 11 Aj hle, oni odplacejí se nám, přitáhše, aby nás vyhnali
z dědictví tvého, kteréž jsi právem dědičným dal nám. 12
Bože náš, zdali jich souditi nebudeš? V nást zajisté není
žádné síly proti množství tomuto velikému, kteréž táhne proti
nám, aniž my víme, co bychom činiti měli, toliko na tě patří
oči naše. 13 Všecken také lid Judský stáli před Hospodinem,
též i dítky jich, ženy i synové jejich. 14 Jachaziel pak
syn Zachariáše syna Benaiášova, syna Jehielova, syna
Mataniášova, Levíta z synů Azafových, nadšen jsa duchem
Hospodinovým, u prostřed toho shromáždění, 15 Řekl:
Pozorujte všecken Judo a obyvatelé Jeruzalémští, i ty králi
Jozafate. Takto vám praví Hospodin: Nebojte se vy, ani se
lekejte množství tohoto velikého; nebo ne váš bude boj,
ale Boží. 16 Zítra vytáhněte proti nim, aj, oni potáhnou po
stráni Ziz, a naleznete je při konci údolí naproti poušti Jeruel.
17 Nebudete vy bojovati tuto. Postavte se, stůjte a vizte
vysvobození Hospodinovo při sobě, ó Judo a Jeruzaléme.
Nebojte se, aniž se strachujte; zítra vyjděte proti nim, a
Hospodin bude s vámi. 18 I sklonil se Jozafat tváří k zemi,
a všecken lid Judský i obyvatelé Jeruzalémští padli před
Hospodinem, klanějíce se Hospodinu. 19 Vstali pak Levítové
z synů Kahat a z synů Chóre, aby chválili Hospodina Boha
Izraelského hlasem velikým a vysokým. 20 Potom vstavše
ráno, vytáhli na poušť Tekoe. A když vycházeli, stál Jozafat
a řekl: Slyšte mne, Judo a obyvatelé Jeruzalémští. Věřte
v Hospodina Boha svého, a stane se vám věrně; věřte
prorokům jeho, a šťastně se vám povede. 21 A tak poradiv
se s lidem, postavil zpěváky Hospodinu, aby chválili okrasu
svatosti, a když by vycházeli sšikovaní k boji, aby oni napřed
šli a říkali: Oslavujte Hospodina, nebo na věky milosrdenství
jeho. 22 Tu chvíli pak, když oni začali zpěv a chválení, obrátil
Hospodin ty, kteříž byli v zálohách, na syny Ammon, Moáb a
obyvatele hory Seir, ješto však byli přitáhli proti Judovi, a tak
sami se bili. 23 Nebo povstali synové Ammon a Moábští
proti obyvatelům hory Seir, aby zmordovali a shladili je.
A když dokonali boj proti obyvatelům hory Seir, pomáhali
sobě a hubili jedni druhé. 24 Mezi tím lid Judský přitáhl k
stráži, kteráž jest na poušti, a uzřeli to množství, a aj, mrtví

leží na zemi, aniž kdo ušel. 25 Pročež přistoupil Jozafat s
lidem svým, aby rozebrali loupeže jejich, a nalezli u nich
hojnost zboží i klénotů na tělích zbitých. I rozbitovali toho
mezi sebou, tak že unesti nemohli; za tři dni dělili ty loupeže,
proto že jich mnoho bylo. 26 V den pak čtvrtý shromáždili
se do údolí Beracha, a že tu dobrořečili Hospodinu, protož
nazvali jméno místa toho údolí Beracha až do dnešního dne.
27 Zatím obrátili se všickni muži Judští a Jeruzalémští, a
Jozafat před nimi, aby se navrátili do Jeruzaléma s veselím;
nebo byl obveselil je Hospodin nad nepřátely jejich. 28 I
vešli do Jeruzaléma s loutnami a harfami a s trubami do
domu Hospodinova. 29 Tedy připadl strach Boží na všecka
království zemská, když uslyšeli, že Hospodin bojoval proti
nepřátelům lidu Izraelského. 30 A tak v pokoji bylo království
Jozafatovo; nebo odpočinutí dal jemu Bůh jeho odevšad. 31
Kraloval pak Jozafat nad Judou. Ve třidcíti pěti letech byl,
když kralovati začal, a pětmecítma let kraloval v Jeruzalémě.
Jméno matky jeho Azuba, dcera Silchi. 32 A chodil po cestě
Azy otce svého, aniž se uchýlil od ní, čině to, což pravého
jest před očima Hospodinovýma. 33 A však výsosti nebyly
zkaženy, nebo ještě lid byl nenastrojil srdce svého k Bohu
otců svých. 34 O jiných pak věcech Jozafatových, prvních
i posledních, sepsáno jest v knihách Jéhu syna Chanani,
kterémuž bylo poručeno, aby to vložil do knihy o králích
Izraelských. 35 Potom stovaryšil se Jozafat král Judský
s Ochoziášem králem Izraelským, kterýž sobě bezbožně
počínal. 36 Stovaryšil se pak s ním proto, aby nadělal lodí,
kteréž by přecházely přes moře. I nadělali lodí v Aziongaber.
37 Protož prorokoval Eliezer syn Dodavahův z Maresa proti
Jozafatovi, řka: Jakž jsi se stovaryšil s Ochoziášem, roztrhl
Hospodin skutky tvé. I stroskotány jsou lodí, a tak nemohly
se doplaviti přes moře.

21 Potom usnul Jozafat s otci svými, a pochován jest s
nimi v městě Davidově. I kraloval Jehoram syn jeho
místo něho. 2 Měl pak bratří, syny Jozafatovy, Azariáše,
Jechiele, Zachariáše, Azariáše, Michaele a Sefatiáše. Všickni
ti byli synové Jozafata krále Izraelského. 3 Kterýmž byl dal
otec jejich darů mnoho, stříbra a zlata, a věcí drahých, s
městy hrazenými v Judstvu, království pak dal Jehoramovi,
proto že on byl prvorozený. 4 I uvázal se Jehoram v
království otce svého, a zmocniv se, zmordoval všecky bratří
své mečem, ano i některé z knížat Izraelských. 5 Ve dvou a
třidcíti letech byl Jehoram, když počal kralovati, a osm let
kraloval v Jeruzalémě. 6 A chodil po cestě králů Izraelských,
tak jako činil dům Achabův; nebo dceru Achabovu měl
za manželku, a činil zlé věci před očima Hospodinovýma.
7 Hospodin však nechtěl zahladiti domu Davidova, pro
smlouvu, kterouž byl učinil s Davidem, a poněvadž byl
řekl, že dá jemu svíci i synům jeho po všecky dny. 8 Ve
dnech jeho odstoupili Idumejští, aby nebyli poddáni Judovi,
a ustanovili nad sebou krále. 9 Pročež přitáhl Jehoram s
knížaty svými, i se všemi vozy svými, a vstav v noci porazil
Idumejské, kteříž jej byli obklíčili, i hejtmany vozů jeho. 10
Však předce vytáhli se Idumejští z manství Judova až do
tohoto dne. Téhož času zprotivilo se i Lebno, aby nebylo pod
jeho mocí, proto že opustil Hospodina Boha otců svých. 11
Přesto nadělal výsostí po horách Judských, a uvedl v smilství
obyvatele Jeruzalémské, nýbrž dostrčil, jako i Judské. 12
I přišlo k němu psání od Eliáše proroka, řkoucího: Toto
praví Hospodin Bůh Davida otce tvého: Proto že jsi nechodil
po cestách Jozafata otce svého, a po cestách Azy krále
Judského, 13 Ale chodil jsi po cestě králů Izraelských, a
uvedl jsi v smilství Judu i obyvatele Jeruzalémské, tak jako
jest v smilství uvedl dům Achabův Izraele, nadto i bratří
své, rodinu otce svého, lepší než jsi sám, zmordoval jsi:
14 Aj, Hospodin uvede ránu velikou na lid tvůj a na syny
tvé, na ženy tvé a na všecko jmění tvé, 15 Ty pak nemocen
budeš těžce nemocí střev svých, až z tebe vyjdou střeva tvá
pro nemoc rozmáhající se den ode dne. 16 A tak vzbudil
Hospodin proti Jehoramovi ducha Filistinských a Arabských,
kteříž jsou při končinách Chussimských. 17 Kteříž vytáhše
proti zemi Judské, vtrhli do ní, a rozchvátali všecko jmění,
kteréž se nalezlo v domě královském, ano i syny jeho a ženy
jeho, tak že mu nezůstalo žádného syna kromě Joachaza,
nejmladšího z synů jeho. 18 Potom pak po všem ranil jej
Hospodin na střevách jeho nemocí nezhojitelnou. 19 A když
se to den po dni rozmáhalo, a již čas vycházel přeběhnutí
dvou let, vyšla střeva jeho pro nemoc jeho, i umřel na hrozné
bolesti. A nepálil mu lid jeho vonných věcí, jako pálívali
otcům jeho. 20 Ve třidcíti a ve dvou letech byl, když kralovati
počal, a osm let kraloval v Jeruzalémě, a sešel tak, že po
něm netoužili. A však jej pochovali v městě Davidově, ale ne
v hrobích královských.

22 Tedy ustanovili krále obyvatelé Jeruzalémští Ochoziáše,
syna jeho nejmladšího, místo něho; nebo všecky starší
byl pobil houf lotříků, kteříž přitáhli s Arabskými do ležení.
A tak kraloval Ochoziáš syn Jehorama krále Judského.
2 Ve čtyřidcíti a dvou letech byl Ochoziáš, když kralovati
počal, a jediný rok kraloval v Jeruzalémě. Jméno pak matky
jeho Atalia dcera Amri. 3 I on také chodil po cestách domu
Achabova, nebo matka jeho nabádala jej k nepobožnosti. 4
Protož činil zlé věci před očima Hospodinovýma, jako dům
Achabův; ty on měl zajisté rádce po smrti otce svého, k

zahynutí svému. 5 Nebo radou jejich se spravoval, a táhl s
Joramem synem Achabovým, králem Izraelským, na vojnu
proti Hazaelovi králi Syrskému do Rámot Galád, kdežto
ranili Syrští Jorama. 6 Kterýž navrátil se, aby se hojil v
Jezreel; nebo měl rány, kteréž mu učinili v Ráma, když
bojoval s Hazaelem králem Syrským. V tom Azariáš syn
Jehorama krále Judského sstoupil, aby navštívil Jorama
syna Achabova v Jezreel, kterýž tam nemocen byl. 7 Bylo
pak to ku pádu od Boha Ochoziášovi, že přišel k Joramovi.
Nebo jakž přišel, vyjel s Joramem proti Jéhu synu Namsi,
kteréhož byl pomazal Hospodin, aby vyplénil dům Achabův.
8 Tedy stalo se, když mstil Jéhu nad domem Achabovým, že
našel knížata Judská, a syny bratří Ochoziášových, kteříž
sloužili Ochoziášovi, i zmordoval je. 9 Potom hledajíce i
Ochoziáše, jali jej, an se pokrýval v Samaří, a přivedše ho k
Jéhu, zabili jej a pochovali; nebo řekli: Synť jest Jozafatův,
kterýž hledal Hospodina celým srdcem svým. A tak nebylo
žádného více z domu Ochoziášova, kterýž by měl moc k
obdržení království. 10 Pročež Atalia matka Ochoziášova
viduci, že umřel syn její, vstavši, pomordovala všecko símě
královské domu Judského. 11 Ale Jozabat dcera králova
vzala Joasa syna Ochoziášova, a tajně ho uchvátivši z
prostředku synů královských, kteříž mordováni byli, schovala
jej s chůvou jeho v pokoji, kdež lůže byla. I skryla ho Jozabat
dcera krále Jorama, manželka Joiady kněze, (nebo ona byla
sestra Ochoziášova), před Atalií, aby ho nezamordovala.
12 I byl s nimi v domě Božím, skryt jsa za šest let, v nichž
Atalia kralovala v té zemi.

23 Léta pak sedmého posilnil se Joiada, a pojal s sebou
v smlouvu setníky, Azariáše syna Jerochamova, a
Izmaele syna Jochananova, a Azariáše syna Obédova, a
Maaseiáše syna Adaiášova, a Elizafata syna Zichri, 2 Kteříž
obcházejíce zemi Judskou, shromáždili Levíty ze všech měst
Judských, a přední z otcovských čeledí Izraelských, a přišli
do Jeruzaléma. 3 I učinilo všecko to shromáždění smlouvu v
domě Božím s králem. Byl pak jim řekl Joiada: Aj, syn králův
kralovati bude, jakož mluvil Hospodin o synech Davidových.
4 Tatoť jest věc, kterouž učiníte: Třetí díl vás, kteříž přicházíte
v sobotu z kněží a z Levítů, budou vrátnými. 5 Třetí pak
díl bude při domě královu, a třetí díl u brány přední, ale
všecken lid bude v síních domu Hospodinova. 6 Aniž kdo
vcházej do domu Hospodinova kromě kněží a těch Levítů,
kteříž konají služby. Ti ať vcházejí, nebo svatí jsou, všecken
pak lid ať drží stráž Hospodinovu. 7 I obstoupí Levítové
krále vůkol, jeden každý maje braň svou v rukou svých, a
kdož by koli všel do domu, ať umře. A buďte při králi, když
bude vcházeti, i když bude vycházeti. 8 Tedy učinili Levítové
a všecken Juda všecko, cožkoli přikázal Joiada kněz, a
vzali jeden každý muže své, kteříž přicházeli v sobotu, a
kteříž odcházeli v sobotu; nebo byl nepropustil Joiada kněz
žádné střídy. 9 I dal Joiada kněz setníkům kopí a pavézy i
štíty, kteříž byli krále Davida, jenž byli v domě Božím. 10 A
postavil všecken lid, (a jeden každý měl braň v ruce své), od
pravé strany domu až do levé strany domu, proti oltáři a proti
domu, při králi všudy vůkol. 11 A tak vyvedli syna králova, a
vstavili na něj korunu královskou a ozdobu. I ustanovili jej
králem, a pomazali ho Joiada a synové jeho, a říkali: Živ buď
král! 12 V tom uslyševši Atalia hřmot sbíhajícího se lidu,
a chválícího krále, vešla k lidu do domu Hospodinova. 13
A když pohleděla, a aj, král stál na místě vyšším, kudyž
se vchází, a knížata i trubači podlé krále, a všecken lid
země veselící se, a zvučící na trouby, a zpěváci s nástroji
hudebnými, a ti, kteříž předčili v zpívání. Tedy roztrhla Atalia
roucho své, a řekla: Spiknutí, spiknutí! 14 Ale Joiada kněz
rozkázal vyjíti setníkům, hejtmanům vojska, řka jim: Vyveďte
ji prostředkem řadů, a kdož by za ní šel, ať jest zabit mečem.
Nebo byl řekl kněz: Nezabijejte jí v domě Hospodinově. 15 A
když se jí rozstoupili s obou stran, šla, kudy se chodí k bráně
koňské k domu královskému, a tu ji zabili. 16 Tedy Joiada
učinil smlouvu mezi Hospodinem a mezi vším lidem, i mezi
králem, aby byli lid Hospodinův. 17 Potom šel všecken lid do
domu Bálova a zbořili jej i oltáře jeho, a obrazy stroskotali.
Matana pak kněze Bálova zabili před oltáři. 18 I uvedl
zase Joiada úředníky domu Hospodinova pod moc kněží
a Levítů, kteréž byl rozdělil David v domě Hospodinově,
aby obětovali zápaly Hospodinu, (jakož psáno jest v zákoně
Mojžíšově), s veselím a zpíváním podlé nařízení Davidova.
19 Postavil také vrátné u vrat domu Hospodinova, aby tam
nevcházel poškvrněný jakoužkoli věcí. 20 A pojav setníky a
znamenitější, a ty, kteříž správu drželi nad lidem, i všecken
lid země, provázel krále z domu Hospodinova. I šli branou
hořejší do domu královského, a posadili krále na stolici
královské. 21 I veselil se všecken lid země, a město se
upokojilo, jakž Atalii zabili mečem.

24 V sedmi letech byl Joas, když počal kralovati, a
čtyřidceti let kraloval v Jeruzalémě. Jméno pak matky
jeho Sebia z Bersabé. 2 A činil Joas to, což pravého
bylo před očima Hospodinovýma po všecky dny kněze
Joiady. 3 Mezi tím vzal mu Joiada dvě ženě, i plodil syny
i dcery. 4 Potom pak uložil v srdci Joas, aby opravil dům
Hospodinův. 5 I shromáždil kněží a Levíty, a řekl jim:
Vyjděte do měst Judských, a vybírejte ode všeho Izraele
peníze, na opravu domu Boha vašeho na každý rok, vy
pak pospěšte s tou věcí. Ale nepospíchali Levítové. 6

Protož povolav král Joiady, předního kněze, řekl jemu: Proč
nepřídržíš Levítů, aby snesli z Judstva a z Jeruzaléma
sbírku Mojžíše služebníka Hospodinova a shromáždění
všeho Izraele k stánku svědectví? 7 Nebo Atalia bezbožná
a synové její vlámali se do domu Božího, a všecky věci
posvěcené domu Hospodinova obrátili na modly. 8 A tak
poručil král, aby udělali jednu truhlu, a postavili ji u brány
domu Hospodinova vně. 9 I dali provolati v Judstvu a v
Jeruzalémě, aby snesli Hospodinu sbírku Mojžíše služebníka
Božího, uloženou na Izraele na poušti. 10 Tedy veselila se
všecka knížata i všecken lid, a přinášejíce, metali do truhly,
až se zpořádali. 11 Bývalo pak to, že když přinášeli truhlu k
úředníkům královským skrze ruce Levítů, (nebo když viděli,
že mnoho jest peněz, tedy přicházel kanclíř královský a
úředník nejvyššího kněze), aby vyprázdnili truhlu, potom
ji zase donášeli a postavovali na místo její. A tak činívali
den po dni, a sebrali peněz velmi mnoho. 12 Kteréž vydával
král a Joiada správcům nad dílem domu Hospodinova, a
oni najímali kameníky a řemeslníky k opravování domu
Hospodinova, ano i kováře a kotláře k utvrzení domu
Hospodinova. 13 Takž dělali dělníci, a spraveno jest dílo to
skrze ruce jejich, tak že přivedli zase dům Boží k způsobu
jeho, a upevnili jej. 14 A když dokonali, přinesli před krále a
Joiadu ostatek peněz. I dal nadělati z nich nádob do domu
Hospodinova, nádob k službě a obětování, a kadidlnic, i
jiných nádob zlatých a stříbrných. A tak obětovávali oběti
zápalné v domě Hospodinově ustavičně, po všecky dny
Joiadovy. 15 Potom sstaral se Joiada, pln jsa dnů, a umřel.
Ve stu a ve třidcíti letech byl, když umřel. 16 I pochovali ho
v městě Davidově s králi, proto že činil, což dobrého jest
Izraelovi, Bohu i domu jeho. 17 Po smrti pak Joiadově přišla
knížata Judská, a padše, klaněli se králi. Tedy uposlechl
jich král. 18 Pročež opustivše dům Hospodina Boha otců
svých, sloužili hájům a modlám. I rozhněval se Bůh na lid
Judský a na Jeruzalém pro ten hřích jejich. 19 I posílal
k nim proroky, aby je zase obrátili k Hospodinu. Kteřížto
svědčili jim, oni však neuposlechli. 20 Nýbrž, když Duch Boží
vzbudil Zachariáše syna Joiady kněze, (kterýž vystoupiv
před lid, mluvil jim: Takto praví Bůh: Proč přestupujete
přikázaní Hospodinova? Nepovedeť se vám šťastně. Proto
že jste opustili Hospodina, i on také opustí vás); 21 Oni
spikše se proti němu, ukamenovali jej z rozkazu králova
v síni domu Hospodinova. 22 (Aniž se rozpomenul Joas
král na milosrdenství, kteréž byl učinil jemu Joiada otec
jeho, ale zamordoval syna jeho.) Kterýž když umíral, řekl:
Nechť popatří Hospodin, a vyhledá to. 23 I stalo se po roce,
vytáhlo proti němu vojsko Syrské a přitáhlo proti Judovi a
Jeruzalému, a vyhladili z lidu všecka knížata jejich, a všecky
loupeže jich poslali králi Damašskému. 24 Nebo ač v malém
počtu lidu bylo přitáhlo vojsko Syrské, však Hospodin dal v
ruku jejich vojsko velmi veliké, proto že opustili Hospodina
Boha otců svých. Ano i samého Joasa trápili. 25 A jakž ti
odešli od něho, (opustivše jej v těžkých nemocech), spikli se
proti němu služebníci jeho pro krev synů Joiady kněze, a
zamordovali jej na loži jeho. I umřel. Tedy pochovali jej v
městě Davidově, ale nepochovali ho v hrobích královských.
26 A tito jsou, kteříž se spikli proti němu: Zabad syn Simaty
Ammonitského, a Jozabad syn Simrity Moábského. 27 O
synech pak jeho, a o veliké dani od něho uložené, i o stavení
domu Božího, to vše sepsáno jest v knize královské. Kraloval
pak Amaziáš syn jeho místo něho.

25 V pětmecítma letech kralovati počal Amaziáš, a kraloval
dvadceti devět let v Jeruzalémě. Jméno matky jeho
Joadan z Jeruzaléma. 2 A činil to, což pravého bylo před
očima Hospodinovýma, ale však ne srdcem upřímým. 3 I
stalo se, když bylo upevněno království jeho, že zmordoval
služebníky své, kteříž zabili krále otce jeho. 4 A však synů
jejich nekázal mordovati, ale učinil tak, jakž psáno jest v
zákoně, v knize Mojžíšově, kdež přikázal Hospodin, řka:
Nebudou na hrdle trestáni otcové za syny, aniž synové
trestáni budou na hrdle za otce, ale jeden každý za svůj hřích
umře. 5 Zatím shromáždil Amaziáš lid Judský, a ustanovil
po domích otcovských čeledí jejich hejtmany a setníky,
po všem Judstvu a pokolení Beniaminovu, a sečtl je od
dvadcítiletých a výše, a našel jich třikrát sto tisíc vybraných
mužů bojovných, kopidlníků a pavézníků. 6 Najal také ze
mzdy z Izraele sto tisíc mužů udatných ze sta hřiven stříbra.
7 Muž pak Boží přišel k němu, řka: Ó králi, nechť netáhne s
tebou vojsko Izraelské; nebo Hospodin není s Izraelem, a
všechněmi syny Efraimovými. 8 Ale táhni ty. Učiniž tak, a
posilň se k boji; jinak porazí tě Bůh před nepřátely, neboť
může Bůh i pomoci i poraziti. 9 Tedy řekl Amaziáš muži
Božímu: Jakž pak udělám s stem hřiven stříbra, kteréž jsem
dal vojsku Izraelskému? Odpověděl muž Boží: Máť Hospodin
mnohem více nad to, což by dal tobě. 10 A tak oddělil
Amaziáš vojsko to, kteréž bylo přitáhlo k němu z Efraim,
aby odešli na místo své. Pročež rozhněvali se náramně na
Judské a navrátili se k místu svému s velikým hněvem. 11
Mezi tím Amaziáš posiliv se, vedl lid svůj, a táhl do údolí
solnatého, a porazil synů Seir deset tisíců. 12 Deset také
tisíců živých jali synové Judští, a vedli na vrch skály, a sházeli
je s vrchu té skály, tak že se všickni zrozráželi. 13 Vojsko pak
to, kteréž zase odeslal Amaziáš, aby netáhlo s ním na vojnu,
vtrhlo do měst Judských od Samaří až do Betoron, a pobivše

z nich tři tisíce, nabrali loupeží mnoho. 14 I stalo se, když se
vracel Amaziáš od porážky Idumejských, že přivezl s sebou
bohy synů Seir, a vyzdvihl je sobě za bohy, a skláněl se
před nimi, a kadil jim. 15 A protož rozhněval se náramně
Hospodin na Amaziáše, a poslal k němu proroka, kterýž
jemu řekl: Proč hledáš bohů lidu toho, kteříž nevytrhli lidu
svého z ruky tvé? 16 Stalo se pak, když on k němu mluvil,
řekl mu král: Co tě postavili, abys byl rádcím královským?
Přestaniž, nechceš-li bit býti. A tak přestal prorok, však řekl:
Seznávám, že tě usoudil Bůh zahladiti, poněvadž učiniv to,
neuposlechl jsi rady mé. 17 Tedy poradiv se Amaziáš král
Judský, poslal k Joasovi synu Joachaza syna Jéhu, králi
Izraelskému, řka: Nuže, pohleďme sobě v oči. 18 I poslal
Joas král Izraelský k Amaziášovi králi Judskému, a řekl:
Bodlák, kterýž byl na Libánu, poslal k cedru Libánskému,
řka: Dej dceru svou synu mému za manželku. V tom šlo tudy
zvíře polní, kteréž bylo na Libánu, a pošlapalo ten bodlák.
19 Myslil jsi: Aj, porazil jsem Idumejské, protož pozdvihlo
tě srdce tvé, tak že se tím honosíš. Medle, zůstaň v domě
svém. Proč se máš zapletati v takové zlé, až bys padl i ty i
Juda s tebou? 20 Ale neuposlechl Amaziáš; nebo od Boha
to bylo, aby je vydal v ruku oněchno, proto že hledali bohů
Idumejských. 21 Takž vytáhl Joas král Izraelský, a pohleděli
sobě v oči s Amaziášem králem Judským v Betsemes,
kteréž jest Judovo. 22 I poražen jest Juda před Izraelem, a
utíkali jeden každý do příbytků svých. 23 Amaziáše pak krále
Judského, syna Joasova, jenž byl syn Joachazův, jal Joas
král Izraelský u Betsemes, a přivedl jej do Jeruzaléma, a
zbořil zdi Jeruzalémské odbrány Efraim až k bráně úhlu na
čtyři sta loktů. 24 A pobrav všecko zlato a stříbro i všecko
nádobí, kteréž se nalezlo v domě Božím u Obededoma,
a v pokladích domu královského, také i ty, kteříž byli v
zástavě, navrátil se do Samaří. 25 Byl pak živ Amaziáš
syn Joasův, král Judský, po smrti Joasa syna Joachaza,
krále Izraelského, patnácte let. 26 Ale o jiných činech
Amaziášových, prvních i posledních, vypsáno jest v knize o
králích Judských a Izraelských. 27 Od toho zajisté času,
jakž se spustil Amaziáš Hospodina, spikli se jedovatě proti
němu v Jeruzalémě. A když utekl do Lachis, poslali za ním
do Lachis, a zabili jej tam. 28 A přinesše ho na koních,
pochovali jej s otci jeho v městě Judově.

26 Tedy všecken lid Judský vzali Uziáše, kterýž byl v
šestnácti letech, a ustanovili jej za krále na místě
otce jeho Amaziáše. 2 Ont' jest vzdělal Elot, a dobyl ho
zase Judovi, když již umřel král s otci svými. 3 V šestnácti
letech byl Uziáš, když kralovati počal, a kraloval padesáte a
dvě létěv Jeruzalémě. Jméno pak matky jeho Jecholia z
Jeruzaléma. 4 Ten činil to, což pravého bylo před očima
Hospodinovýma, podlé všeho, což byl činil Amaziáš otec
jeho. 5 A hledal s pilností Boha ve dnech Zachariáše,
rozumějícího vidění Božímu, a po ty dny, v nichž hledal
Hospodina, šťastný prospěch dal jemu Bůh. 6 Nebo vytáh,
bojoval proti Filistinským, a probořil zed města Gát, a zed
města Jabne, i zed města Azotu, a vystavěl města okolo
Azotu, i v zemi Filistinské. 7 Bůh zajisté pomáhal jemu
proti Filistinským a proti Arabským, kteříž bydlili v Gurbal,
i proti Maonitským. 8 I dávali Ammonitští dary Uziášovi,
a rozneslo se jméno jeho až do Egypta; nebo zsilil se na
nejvyšší. 9 A vzdělal Uziáš věže v Jeruzalémě u brány
úhlové, a u brány údolí, a u Mikzoa, i upevnil je. 10 Vystavěl
také věže na poušti, a vykopal studnic mnoho, proto že
měl stád mnoho, jakož při údolí tak i na rovinách, oráče
tolikéž a vinaře po horách i na místech úrodných; nebo
laskav byl na rolí. 11 Měl také Uziáš vojsko bojovníků,
vycházejících k boji po houfích v jistém počtu, jakž vyčteni
byli od Jehiele kanclíře, a Maaseiáše úředníka, uvedené pod
správu Chananiášovi knížeti královskému. 12 Všecken počet
knížat čeledí otcovských, mužů udatných, dva tisíce a šest
set. 13 A pod spravou jejich lidu válečného třikrát sto tisíc,
sedm tisíc a pět set bojovníků udatných, aby pomáhali králi
proti nepříteli. 14 Připravil pak Uziáš všemu tomu vojsku
pavézy, kopí, lebky, pancíře, lučiště i kamení prakové. 15
Nadělal také v Jeruzalémě vtipně vymyšlených nástrojů
válečných, aby byli na věžech a na úhlech k střílení střelami
a kamením velikým. I rozneslo se jméno jeho daleko, proto
že divné pomoci měl, až se i zmocnil. 16 Ale když se zmocnil,
pozdvihlo se srdce jeho k zahynutí jeho, a zhřešil proti
Hospodinu Bohu svému; nebo všel do chrámu Hospodinova,
aby kadil na oltáři, na němž se kadívalo. 17 I všel za
ním Azariáš kněz, a s ním jiných kněží Hospodinových
osmdesáte, mužů udatných. 18 Kteříž postavili se proti
Uziášovi králi, a mluvili jemu: Ne tobě, Uziáši, náleží kaditi
Hospodinu, ale kněžím, synům Aronovým, kteříž posvěceni
jsou, aby kadili. Vyjdiž z svatyně, nebo jsi zhřešil, aniž
to bude tobě ke cti před Hospodinem Bohem. 19 Pročež
rozhněval se Uziáš, (v ruce pak své měl kadidlnici, aby kadil).
A když se spouzel na kněží, ukázalo se malomocenství na
čele jeho před kněžími v domě Hospodinově u oltáře, na
němž se kadilo. 20 A pohleděv na něj Azariáš, nejvyšší kněz,
a všickni kněží, a aj, byl malomocný na čele svém. Protož
rychle jej vyvedli ven, nýbrž i sám se nutil vyjíti, proto že ho
ranil Hospodin. 21 A tak byl Uziáš král malomocný až do
dne smrti své, a bydlil v domě obzvláštním, jsa malomocný;

nebo byl vyobcován z domu Hospodinova. Mezi tím Jotam
syn jeho byl nad domem královským, soudě lid země. 22 O
jiných pak věcech Uziášových, prvních i posledních, psal
Izaiáš prorok, syn Amosův. 23 I usnul Uziáš s otci svými, a
pochovali jej s otci jeho na poli hrobů královských; nebo
řekli: Malomocný jest. I kraloval Jotam syn jeho místo něho.

27 V pětmecítma letech byl Jotam, když počal kralovati, a
šestnáct let kraloval v Jeruzalémě. Jméno matky jeho
Jerusa dcera Sádochova. 2 Kterýž činil to, což pravého bylo
před očima Hospodinovýma, podlé všeho, což činil Uziáš
otec jeho, kromě že nevšel do chrámu Hospodinova, a lid
ještě porušený byl. 3 On ustavěl bránu domu Hospodinova
hořejší, a na zdi Ofel mnoho stavěl. 4 Nadto vystavěl i města
na horách Judských, a v lesích zdělal zámky a věže. 5 On
také bojoval s králem synů Ammon, a zmocnil se jich. I dali
mu synové Ammon toho roku sto centnéřů stříbra, a deset
tisíc měr pšenice, a ječmene deset tisíců. Tolikéž dali mu
synové Ammon i léta druhého i třetího. 6 A tak zsilil se
Jotam; nebo nastrojil cesty své před Hospodinem Bohem
svým. 7 O jiných pak věcech Jotamových, a o všech válkách
i cestách jeho, zapsáno jest v knize o králích Izraelských a
Judských. 8 V pětmecítma letech byl, když kralovati začal, a
šestnáct let kraloval v Jeruzalémě. 9 I usnul Jotam s otci
svými, a pochovali jej v městě Davidově, a kraloval Achas
syn jeho místo něho.

28 Ve dvadcíti letech byl Achas, když počal kralovati, a
šestnácte let kraloval v Jeruzalémě, a nečinil toho,
což pravého bylo před očima Hospodinovýma, jako David
otec jeho. 2 Ale chodil po cestách králů Izraelských, nýbrž
nadělal také slitin modlářských. 3 Přesto i sám kadíval v
údolí Benhinnom, a pálil syny své ohněm podlé ohavností
pohanů, kteréž vyhnal Hospodin před syny Izraelskými. 4
A obětoval i kadíval na výsostech a na pahrbcích, i pod
každým stromem zeleným. 5 Protož dal jej Hospodin Bůh
jeho v ruku krále Syrského. Kteříž porazivše jej, zajali odtud
množství veliké, a přivedli je do Damašku. Nad to i v ruku
krále Izraelského dán jest, kterýž porazil jej porážkou velikou.
6 Nebo pomordoval Pekach syn Romeliášův v Judstvu sto a
dvadcet tisíců dne jednoho, vše mužů udatných, proto že
opustili Hospodina Boha otců svých. 7 Zabil také Zichri, rytíř
Efraimský Maaseiáše syna králova, a Azrikama, správce
domu jeho, a Elkána, druhého po králi. 8 Nadto zajali též
synové Izraelští z bratří svých dvakrát sto tisíc žen, synů a
dcer, ano i kořistí mnoho nabrali od nich, a vezli loupež do
Samaří. 9 Byl pak tu prorok Hospodinův, jménem Oded,
kterýž vyšed proti vojsku přicházejícímu do Samaří, řekl jim:
Hle, rozhněvav se Hospodin Bůh otců vašich na Judské,
vydal je v ruku vaši, a vy jste je pomordovali v prchlivosti,
kteráž až k nebi dosáhla. 10 A ještě Judské a Jeruzalémské
myslíte sobě podrobiti za pacholky a děvky. Zdaliž i vy,
i vy, jste bez hříchů proti Hospodinu Bohu vašemu? 11
A protož nyní poslechněte mne, a dovedťe zase zajaté,
kteréž jste zajali z bratří svých; nebo jinak hněv prchlivosti
Hospodinovy bude proti vám. 12 Tedy povstali někteří
z předních synů Efraimových: Azariáš syn Jochananův,
Berechiáš syn Mesillemotův, Ezechiáš syn Sallumův, a
Amaza syn Chadlaiův proti těm, kteříž se vracovali z té
vojny. 13 A řekli jim: Nepřivedete sem těch zajatých; nebo
vinu proti Hospodinu myslíte na nás uvesti, přivětšujíce
hříchů našich a provinění našich. Veliký tě zajisté hřích náš
a prchlivost hněvu proti Izraelovi. 14 Takž nechali vojáci těch
zajatých i kořistí svých před knížaty a vším shromážděním.
15 A přičinivše se muži někteří ze jména znamenaní, vzali ty
zajaté, a všecky, kteřížkoli z nich nebyli odění, přiodíli je z
těch kořistí. A když je zobláčeli a zobouvali, nakrmili i napojili,
ano i pomazali, a zprovodili na oslích, každého nemocného
z nich, a dovedli ho do Jericha města palmového k bratřím
jejich, potom navrátili se do Samaří. 16 Toho času poslal král
Achas k králům Assyrským, aby mu pomoc dali. 17 Nebo
ještě přitáhli i Idumejští, a zbili některé z Judských, a jiné
zajali. 18 Nadto i Filistinští učinili vpád do měst, na rovinách
k straně polední Judstva, a vzali Betsemes a Aialon, a
Gederot a Socho i vsi jeho, a Tamna i vsi jeho, a Gimzo i vsi
jeho, a bydlili v nich. 19 Tak zajisté ponižoval Hospodin Judy
pro Achasa krále Izraelského, proto že odvrátil Judu, aby
naprosto převráceně činil proti Hospodinu. 20 A tak přitáhl k
němu Tiglatfalazar král Assyrský, a více ho ssužoval, nežli
mu pomáhal. 21 A ačkoli Achas vzal z domu Hospodinova a
domu královského, i od knížat, a dal králi Assyrskému, však
nedal jemu pomoci. 22 V který pak koli čas byl ssužován,
tím větší převrácenost páchal proti Hospodinu. Takový byl
král Achas. 23 Nebo obětoval bohům Damašským, kteříž ho
porazili, a řekl: Poněvadž bohové králů Syrských pomáhají
jim, těm obětovati budu, aby mně pomáhali. Ale oni byli
ku pádu jemu, ano i všemu Izraeli. 24 Pročež shromáždiv
Achas nádoby domu Božího, osekal je, a zamkl dvéře
domu Hospodinova, a nadělal sobě oltářů při každém úhlu
v Jeruzalémě. 25 Ano i v každém městě Judském zdělal
výsosti, aby kadil bohům cizím, a tak popouzel k hněvu
Hospodina Boha otců svých. 26 O jiných pak věcech jeho, a
o všech cestách jeho, prvních i posledních zapsáno jest v
knize králů Judských a Izraelských. 27 I usnul Achas s otci
svými, a pochovali jej v městě Jeruzalémě; nebo nevložili

ho do hrobů králů Izraelských. I kraloval Ezechiáš syn jeho
místo něho.

29 Ezechiáš kralovati počal, když byl v pětmecítma letech,
a dvadceti devět let kraloval v Jeruzalémě. Jméno
matky jeho bylo Abia dcera Zachariášova. **2** A činil to, což
pravého bylo před očima Hospodinovýma, podlé všech věcí,
kteréž činil David otec jeho. **3** On prvního léta kralování
svého měsíce prvního otevřel dvéře domu Hospodinova, a
opravil je. **4** Uvedl také kněží a Levíty, shromáždiv je do
ulice východní, **5** A řekl jim: Slyšte mne, Levítové. Nyní
posvěťte se, posvěťte také i domu Hospodina Boha otců
vašich, a vyneste nečistotu z svatyně. **6** Neboť zhřešili
otcové naši, a činili zlé věci před očima Hospodina Boha
našeho, opouštějíce jej, a odvracujíce tvář svou od stánku
Hospodinova, obracejíce se hřbetem k němu. **7** Zavřeli
také dvéře síně, a zhasili lampy, a kadidlem nekadili, aniž
zápalu obětovali v svatyni Bohu Izraelskému. **8** Protož
rozhněval se Hospodin na Judu a na Jeruzalém, a vydal
je v posmýkání, zpuštění a ku podivení, jakož sami očima
svýma vidíte. **9** A aj, padli otcové naši od meče, a synové
naši i dcery naše a manželky naše zajaty jsou pro tu příčinu.
10 Nyní tedy umínil jsem učiniti smlouvu s Hospodinem
Bohem Izraelským, aby odvrátil od nás hněv prchlivosti
své. **11** Synové moji, nebluďtež již. Vásť jest zajisté vyvolil
Hospodin, abyste stojíce před ním, sloužili jemu, a byli
služebníci jeho, a kadili. **12** Tedy povstali Levítové tito:
Machat syn Amazai, a Joel syn Azariášův z synů Kahat; z
synů pak Merari: Cis syn Abdi, a Azariáš syn Jehalleelův; a
z Gersonitských: Joach syn Zimma, a Eden syn Joachův;
13 Též z synů Elizafanových: Simri a Jehiel; z synů pak
Azafových: Zachariáš a Mataniáš; **14** A z synů Hémanových:
Jechiel a Simei; z synů pak Jedutunových: Semaiáš a Uziel.
15 I shromáždili bratří své, kteříž posvětivše se, přišli podlé
rozkázaní králova a slov Hospodinových, aby vyčistili dům
Hospodinův. **16** A všedše kněží do domu Hospodinova, aby
jej vyčistili, vynesli všelikou nečistotu, kterouž našli v chrámě
Hospodinově, do síně domu Hospodinova. Levítové pak
probravše to, vynesli ven ku potoku Cedron. **17** Začali pak
prvního dne měsíce prvního posvěcovati, a dne osmého
téhož měsíce vešli do síně Hospodinovy, a posvěcovali
domu Hospodinova za osm dní, a dne šestnáctého měsíce
prvního dokonali. **18** Tedy vešli k Ezechiášovi králi, a řekli:
Vyčistili jsme všecken dům Hospodinův, i oltář zápalu, i
všecky nádoby jeho, i stůl předložení a všecky nádoby
jeho. **19** Všecky také nádoby, kteréž byl zavrhl král Achas
za kralování svého, když převráceně činil, připravili jsme a
posvětili, a aj, jsou před oltářem Hospodinovým. **20** Potom
vstav ráno Ezechiáš král, shromáždil úředníky města, a
vstoupil do domu Hospodinova. **21** A přivedli volků sedm,
a skopců sedm, a beránků sedm, a kozlů sedm za hřích,
za království, a za svatyni, a za Judu; a rozkázal synům
Aronovým kněžím, aby obětovali na oltáři Hospodinovu. **22**
Takž zbili voly ty, a kněží berouce krev jejich, kropili na oltář.
Zbili též i skopce a pokropovali krví jejich oltáře; zbili také i
beránky, a krví jejich kropili na oltář. **23** Přivedli i kozly k oběti
za hřích před krále i shromáždění, kteřížto vložili ruce své na
ně. **24** I zbili je kněží a vyčistili krví jejich oltář k očištění
všeho Izraele; nebo za všecken lid Izraelský rozkázal král
obětovati zápal a oběti za hřích. **25** Postavil zase i Levíty v
domě Hospodinově s cymbály, loutnami a harfami podlé
rozkázaní Davidova, a Gáda proroka královského, a Nátana
proroka; nebo od Hospodina bylo to přikázáno skrze proroky
jeho. **26** A tak stáli Levítové s nástroji Davidovými a kněží s
trubami. **27** I rozkázal Ezechiáš, aby obětovali zápal na oltáři.
A když se začala obět zápalná, začal se zpěv Hospodinův a
troubení i zpěvové na nástroje Davida, krále Izraelského. **28**
Všecko pak shromáždění klanělo se, když zpěváci zpívali, a
trubači troubili, a to vše, až se dokonal zápal. **29** A když
dokonali obětování zápalu, sklonili se král a všickni, kteříž
byli s ním, a poklonu učinili. **30** Tedy přikázal Ezechiáš král i
knížata Levítům, aby chválili Hospodina slovy Davidovými
a Azafa proroka. I chválili s velikým veselím, a sklánějíce
se, poklonu činili. **31** Potom mluvil Ezechiáš, řka: Nyní
jste posvětili rukou svých Hospodinu. Přistupte, a přiveďte
oběti vítězné a oběti chvály do domu Hospodinova. Protož
přivodilo shromáždění to oběti vítězné a oběti chvály, ano i
každý z srdce ochotného k zápalným obětem, **32** Tak že
počet obětí zápalných, kteréž přivedlo shromáždění to, byl
volů sedmdesáte, skopců sto, beránků dvě stě, všecko to na
obět zápalnou Hospodinu. **33** Jiných pak věcí posvěcených
bylo volů šest set, a ovec tři tisíce. **34** Kněží však bylo
málo, tak že nemohli postačiti vytahovati z koží všech obětí
zápalných. Pročež pomáhali jim bratří jejich Levítové, až i
dokonali dílo to, a dokudž se neposvětili jiní kněží; nebo
Levítové byli hotovější ku posvěcení se, nežli kněží. **35** K
tomu k zápalům bylo množství veliké tuků z obětí pokojných
a obětí mokrých, kromě jiných zápalů. A tak vykonána
byla služba domu Hospodinova. **36** A veselil se Ezechiáš i
všecken lid, že Bůh byl nastrojil lid, tak aby se ta věc rychle
spravila.

30 Potom poslal Ezechiáš ke všemu lidu Izraelskému a
Judskému, psal také listy k Efraimovi a Manassesovi,

aby přišli do domu Hospodinova do Jeruzaléma, a slavili
velikunoc Hospodinu Bohu Izraelskému. 2 Snesli se pak
byli na tom král i knížata jeho, i všecko shromáždění v
Jeruzalémě, aby slavili velikunoc měsíce druhého. 3 Nebo
nemohli slaviti toho času, proto že kněží posvěcených se
nedostávalo, aniž se lid byl shromáždil do Jeruzaléma. 4 I
vidělo se to za dobré králi i všemu množství, 5 A usoudili,
aby provolati dali po všem Izraeli, od Bersabé až do Dan,
aby přišli k slavení velikonoci Hospodinu Bohu Izraelskému
do Jeruzaléma; nebo již byli dávno neslavili tak, jakž psáno
jest. 6 Protož šli poslové s listy od krále a od knížat jeho po
vší zemi Izraelské a Judské s rozkazem královským tímto:
Synové Izraelští, obraťte se k Hospodinu Bohu Abrahamovu,
Izákovu a Izraelovu, i obrátí se k ostatkům, kteříž jste koli
znikli ruky králů Assyrských. 7 A nebývejte jako otcové vaši
a bratří vaši, kteříž převráceně činili proti Hospodinu Bohu
otců svých, pročež dal je v zpuštění, jakž sami vidíte. 8 Nyní
tedy nezatvrzujte šijí svých tak, jako otcové vaši. Podejte
ruky Hospodinu, a poďte do svatyně jeho, kteréž posvětil na
věky, a služte Hospodinu Bohu svému, a odvrátí se od vás
hněv prchlivosti jeho. 9 Nebo obrátíte-li se k Hospodinu,
bratří vaši i synové vaši milosrdenství obdrží u těch, kteříž je
zjímali, tak že se navrátí do země této. Milosrdný zajisté a
dobrotivý jest Hospodin Bůh váš, aniž odvrátí tváři od vás,
jestliže se obrátíte k němu. 10 Když pak ti poslové chodili z
města do města po kraji Efraim a Manasse až do Zabulon,
posmívali se a utrhali jim. 11 Ale však někteří z Asser,
Manasses a Zabulon, poníživše se, přišli do Jeruzaléma.
12 V Judstvu tolikéž byla ruka Boží, tak že jim dal srdce
jedno k vykonání rozkazu králova a knížat, podlé slova
Hospodinova. 13 I sešlo se do Jeruzaléma lidu mnoho,
aby drželi slavnost přesnic měsíce druhého, shromáždění
velmi veliké. 14 Tedy povstavše, pobořili oltáře, kteříž byli v
Jeruzalémě; též i všecky oltáře, na kterýchž se kadívalo,
rozbořili a vmetali do potoka Cedron. 15 Potom pak obětovali
beránka velikonočního, čtrnáctého dne měsíce druhého.
Kněží pak a Levítové zastyděvše se, posvětili se, a přivedli
oběti do domu Hospodinova. 16 A stáli v řadu svém vedlé
povinnosti své podlé zákona Mojžíše muže Božího, a kněží
kropili krví, berouce ji z rukou Levítů. 17 Nebo mnozí byli v
shromáždění, kteříž se neposvětili. Protož Levítové zabíjeli
beránky velikonoční za každého nečistého, k tomu, aby jich
posvětili Hospodinu. 18 Veliký zajisté díl toho lidu, množství
z Efraima, Manassesa, Izachara a Zabulona, neočistili se, a
však jedli beránka velikonočního jinak než psáno jest. Ale
modlil se Ezechiáš za ně, řka: Dobrotivý Hospodin očistiž
toho, 19 Kdožkoli celým srdcem svým se ustavil, aby hledal
Boha, Hospodina Boha otců svých, byť pak i očištěn nebyl
vedlé očišťování svatého. 20 I vyslyšel Hospodin Ezechiáše,
a uzdravil lid. 21 A tak drželi synové Izraelští, kteříž byli
v Jeruzalémě, slavnost přesnic za sedm dní s veselím
velikým, a chválili Hospodina každého dne Levítové a kněží
na nástrojích sílu Hospodinovu. 22 Mluvil pak byl Ezechiáš
přívětivě ke všechněm Levítům vyučujícím známosti pravé
Hospodina. I jedli oběti slavnosti té za sedm dní, obětujíce
oběti pokojné, a oslavujíce Hospodina Boha otců svých.
23 Tedy sneslo se na tom všecko shromáždění, aby učinili
tolikéž za druhých sedm dní. Takž slavili jiných sedm dní s
radostí. 24 Nebo Ezechiáš král Judský dal shromáždění tomu
tisíc volků, a sedm tisíc ovec. Knížata také dala shromáždění
volků tisíc, a ovec deset tisíců. A posvětilo se kněží velmi
mnoho. 25 A tak veselilo se všecko shromáždění Judské,
i kněží a Levítové a všecko shromáždění, kteréž přišlo
z Izraele, i příchozí, kteříž byli přišli z země Izraelské, i
obyvatelé Judští. 26 A bylo veselí veliké v Jeruzalémě; nebo
ode dnů Šalomouna syna Davida, krále Izraelského, nic
takového nebylo v Jeruzalémě. 27 Potom pak vstali kněží i
Levítové, a dali požehnání lidu. I vyslyšán jest hlas jejich,
a přišla modlitba jejich k příbytku svatosti Hospodinovy v
nebe.

31 A když se to všecko dokonalo, vyšed všecken lid
Izraelský, což ho koli bylo v městech Judských,
stroskotali modly a posekali háje, a pobořili výsosti a oltáře
po vší zemi Judské a Beniamin, i v Efraim a Manasses, až
vše dokonali. Potom navrátili se všickni synové Izraelští,
jeden každý k vládařství svému do města svého. 2 Ezechiáš
pak zase zřídil třídy kněží a Levítů podlé tříd jejich, jednoho
každého podlé povinnosti přisluhování jeho, kněží a Levíty k
obětem zápalným a pokojným, aby přisluhovali, a oslavovali
i chválili Hospodina v branách vojska jeho. 3 Též i částka z
statku královského dávána k obětování zápalů, k zápalům
jitřním i večerním, též k zápalům sobotním, a na novměsíce i
na slavnosti výroční, jakož psáno jest v zákoně Hospodinově.
4 Přikázal také lidu přebývajícímu v Jeruzalémě, dávati
díl kněžím a Levítům, aby tím ochotnější byli v zákoně
Hospodinově. 5 A jakž vyšel tento rozkaz, snesli synové
Izraelští mnoho prvotin obilé, mstu, oleje, ovoce palmového i
všech úrod polních, a desátek ze všech věcí hojný přinesli.
6 Synové také Izraelští a Judští, kteříž bydlili v městech
Judských, i oni desátky z skotů a bravů, a desátky svaté,
posvěcené Hospodinu Bohu svému, snášeli a skládali po
hromadách. 7 Třetího měsíce počali zakládati těch hromad, a
měsíce sedmého dokonali. 8 Přišed pak Ezechiáš s knížaty,
a vidouce hromady ty, dobrořečili Hospodinu a lidu jeho

Izraelskému. 9 I tázal se Ezechiáš kněží a Levítů o těch
hromadách. 10 Jemuž odpověděl Azariáš kněz nejvyšší
z domu Sádochova, řka: Jakž počali těch obětí přinášeti
do domu Hospodinova, jedli jsme a nasyceni jsme, a ještě
zůstává hojně; nebo Hospodin požehnal lidu svému, že toho
tak mnoho pozůstalo. 11 Tedy rozkázal Ezechiáš nadělati
špižírní při domu Hospodinovu. I nadělali, 12 A snášeli
tam věrně oběti a desátky, i věci posvěcené, a nad tím
byl za správce Konaniáš Levíta, a Simei bratr jeho, druhý.
13 Jechiel pak a Azaziáš, Nachat a Azael, a Jerimot a
Jozabad, Eliel, Izmachiáš, Machat a Benaiáš, přivzati za
úředníky od Konaniáše a Simei bratra jeho, podlé poručení
Ezechiáše krále, a Azariáše knížete domu Božího. 14
Chóre pak syn Imny, Levíta, vrátný brány východní, byl nad
tím, což dobrovolně obětovali Bohu, aby rozděloval oběti
Hospodinovy a věci svatosvaté. 15 Jemuž ku pomoci byli
Eden, Miniamin, Jesua, Semaiáš, Amariáš a Sechaniáš
po městech kněžských, muži hodnověrní, aby rozdělovali
bratřím svým díly, jakž velikému, tak malému, 16 (Mimo ty,
kteříž z pokolení jejich byli pohlaví mužského, od tříletých
a výše), každému vcházejícímu do domu Hospodinova ku
povinnostem denním, podlé úřadů jejich, a podlé služby
jich i podlé třídy jejich, 17 A těm, kteříž počteni byli v
rodině kněžské po čeledech otců jejich, i Levítům, ode
dvadcítiletého a výše, podlé služby jich v třídách jejich,
18 Též i rodině jejich, na všecky maličké jich, ženy jejich,
syny jejich i dcery jejich, a všemu množství; nebo dověrně
posvětili se v svatosti. 19 Synům také Aronovým kněžím v
předměstích měst jejich po všech městech ti muži, kteříž
zejména zaznamenáni jsou, dávali díly každému pohlaví
mužského z kněží i každému z rodiny Levítů. 20 A tak učinil
Ezechiáš ve všem Judstvu, a činil, což dobrého, přímého
a pravého jest před Hospodinem Bohem svým. 21 A ve
všelikém díle, kteréžkoli začal při službě domu Božího, a v
zákoně i v přikázaní, hledaje Boha svého, celým srdcem
svým to činil, a šťastně se mu vedlo.

32 Po těch věcech a stálém nařízení jejich, přitáh
Senacherib král Assyrský, vtrhl do Judstva, a položil
se proti městům hrazeným, a uložil jich zdobývati sobě. 2
Vida pak Ezechiáš, že přitáhl Senacherib, a že tvář jeho
obrácena jest k boji proti Jeruzalému, 3 Uradil se s knížaty
a rytíři svými, aby zasypali vody studnic, kteréž byly vně
za městem. I pomáhali jemu. 4 Nebo shromáždilo se lidu
množství, a zasypali všecky studnice i potok rozvodňující se
u prostřed země, řkouce: Proč přijdouce králové Assyrští,
mají najíti vody tak mnoho? 5 A posiliv se, vystavěl všecku
zed zbořenou, a zopravoval věže, a vně zed druhou. Upevnil
i Mello města Davidova, k tomu také nadělal braně velmi
mnoho i pavéz. 6 Zřídil též hejtmany válečné nad lidem,
a shromáždil je k sobě do ulice u brány městské, a mluvil
jim přívětivě, řka: 7 Posilňte se a zmužile sobě počínejte,
nebojte se, ani strachujte tváři krále Assyrského, ani všeho
množství, kteréž jest s ním; nebo větší jest s námi, než s
ním. 8 S nímť jest rámě člověka, s námi pak jest Hospodin
Bůh náš, ku pomoci naší a k bojování za nás. I zpolehl
lid na slova Ezechiáše krále Judského. 9 Potom poslal
Senacherib král Assyrský služebníky své do Jeruzaléma,
(sám pak ležel u Lachis, a všecko království jeho bylo s ním),
k Ezechiášovi králi Judskému, i ke všemu lidu Judskému,
kterýž byl v Jeruzalémě, řka: 10 Takto praví Senacherib
král Assyrský: V čem vy doufáte, že zůstáváte v ohradě v
Jeruzalémě? 11 Zdaliž Ezechiáš nenavodí vás, aby vás
zmořil hladem a žízní, pravě: Hospodin Bůh náš vytrhne
nás z ruky krále Assyrského? 12 Zdaliž jest sám Ezechiáš
nepobořil výsostí jeho a oltářů jeho, a přikázal Judovi a
obyvatelům Jeruzalémským, řka: Před jedním oltářem klaněti
se budete, a na něm kaditi. 13 Nevíte-liž, co jsem učinil já
i otcové moji všechněm národům zemí? Zdaliž jak mohli
bohové národů a zemí vytrhnouti země své z ruky mé? 14
Kdo byl mezi všemi bohy národů těch, kteréž jsou vyplénili
otcové moji, kterýž by mohl vytrhnouti lid svůj z ruky mé?
Aby pak mohl Bůh váš vytrhnouti vás z ruky mé? 15 Protož
tedy nechť vás nesvodí Ezechiáš, ani vás namlouvá, aniž mu
věřte. Kdyžtě nemohl žádný bůh všech národů a království
vytrhnouti lidu svého z ruky mé, jako i z ruky otců mých,
nadtoť ovšem bohové vaši nevytrhnou vás z ruky mé. 16 Přes
to ještě mluvili služebníci jeho i proti Hospodinu Bohu, i proti
Ezechiášovi služebníku jeho. 17 Psal také listy, rouhaje se
Hospodinu Bohu Izraelskému, a mluvě proti němu, řka: Jakož
bohové národů zemských nevytrhli lidu svého z ruky mé, tak
nevytrhne Bůh Ezechiášův lidu svého z ruky mé. 18 Křičeli
pak hlasem velikým Židovsky proti lidu Jeruzalémskému,
kterýž byl na zdi, aby strach na ně pustili a předěsili je, aby
tak vzali město. 19 A tak mluvili o Bohu Jeruzalémském,
jako o jiných bozích národů země, dílu rukou lidských. 20
Tedy modlil se Ezechiáš král, a Izaiáš prorok syn Amosův
z příčiny té, a volali k nebi. 21 I poslal Hospodin anděla,
kterýž vyhladil každého udatného i vývodu i kníže v vojště
krále Assyrského, tak že se s hanbou velikou navrátil do
země své. A když všel do chrámu boha svého, ti, kteříž
vyšli z života jeho, zamordovali ho tam mečem. 22 A tak
vysvobodil Hospodin Ezechiáše a obyvatele Jeruzalémské
z ruky Senachariba krále Assyrského, a z ruky všech, a

provázel je všudy vůkol. 23 Tedy mnozí přinášeli oběti
Hospodinu do Jeruzaléma, ano i dary drahé Ezechiášovi
králi Judskému, tak že potom vznešen jest u všech národů.
24 V těch dnech roznemohl se Ezechiáš až k smrti, i modlil
se Hospodinu. Kterýž promluvil k němu, a ukázal mu zázrak.
25 Ale Ezechiáš nebyl vděčen dobrodiní sobě učiněného,
nebo pozdvihlo se srdce jeho. Pročež povstala proti němu
prchlivost, i proti Judovi a Jeruzalému. 26 Ale když se
pokořil Ezechiáš pro to pozdvižení srdce svého i s obyvateli
Jeruzalémskými, nepřišla na ně prchlivost Hospodinova za
dnů Ezechiášových. 27 Měl pak Ezechiáš bohatství a slávu
velmi velikou; nebo nashromáždil sobě pokladů stříbra a
zlata i kamení drahého a vonných věcí, i pavéz i všelijakých
klénotů. 28 A měl špižírny pro úrody obilí, mstu, oleje, i stáje
pro všeliká hovada a chlévy pro dobytek. 29 Města také
zdělal sobě, a měl bravů a skotů množství; nebo Bůh dal
jemu zboží náramně veliké. 30 Tentýž Ezechiáš zasypal tok
vody Gihonu hořejší, a přímo vedl jej dolů k západní straně
města Davidova, a šťastně se vedlo Ezechiášovi ve všech
skutcích jeho. 31 Toliko při poselství knížat Babylonských
poslaných k němu, aby se vyptali na zázrak, kterýž se byl
stal v zemi, opustil ho Bůh, aby ho zkusil, aby známé bylo
všecko, co bylo v srdci jeho. 32 Jiné pak věci Ezechiášovy i
pobožnost jeho zapsány jsou v proroctví Izaiáše proroka
syna Amosova, a v knize o králích Judských a Izraelských.
33 I usnul Ezechiáš s otci svými, a pochovali jej výše nad
hroby potomků Davidových, a učinili jemu poctivost při smrti
jeho všecken Juda i obyvatelé Jeruzalémští. A kraloval
Manasses syn jeho místo něho.

33 Ve dvanácti letech byl Manasses, když počal kralovati,
a padesáte pět let kraloval v Jeruzalémě. 2 Èinil
pak to, což jest zlého před očima Hospodinovýma, vedlé
ohavností těch národů, kteréž Hospodin vyhnal před syny
Izraelskými. 3 Nebo vzdělal zase výsosti, kteréž byl rozbořil
Ezechiáš otec jeho, a vystavěl oltáře Bálům, a vysadil
háje, a klaněje se všemu vojsku nebeskému, sloužil jim. 4
Vzdělal také oltáře v domě Hospodinově, o němž byl řekl
Hospodin: V Jeruzalémě bude jméno mé na věky. 5 Vzdělal,
pravím, oltáře všemu vojsku nebeskému ve dvou síních
domu Hospodinova. 6 Přesto dal provoditi syny své skrze
oheň v údolí Benhinnom, a šetřil času, s hadačstvím a s
kouzly se obíral, a nařídil zaklinače a čarodějníky, a mnoho
zlého páchal před očima Hospodinovýma, popouzeje ho. 7
Postavil také obraz rytý, kterýž byl udělal, v domě Božím, o
kterémž byl řekl Bůh Davidovi a Šalomounovi synu jeho: V
domě tomto a v Jeruzalémě, kterýž jsem vyvolil ze všech
pokolení Izraelských, oslavím jméno své na věky. 8 Aniž
více pohnu nohou lidu Izraelského z země, kterouž jsem
oddělil otcům vašim, jen toliko budou-li šetřiti, aby plnili
všecko to, což jsem jim přikázal, všecken zákon, ustanovení
a soudy skrze Mojžíše vydané. 9 Ale Manasses uvedl v blud
Judské i obyvatele Jeruzalémské, tak že činili horší věci
nežli ti národové, kteréž vyplénil Hospodin před tváří synů
Izraelských. 10 A ačkoli mluvil Hospodin k Manassesovi
a k lidu jeho, oni však nepozorovali. 11 Pročež přivedl na
ně Hospodin hejtmany vojska krále Assyrského, kteříž jali
Manassesa v trní, a svázavše ho dvěma řetězy ocelivými,
dovedli jej do Babylona. 12 Tam pak jsa sevřín, modlil
se Hospodinu Bohu svému, a ponižoval se velmi před
oblíčejem Boha otců svých, 13 A modlil se jemu. I naklonil
se k němu, a vyslyšel modlitbu jeho, a uvedl jej zase do
Jeruzaléma do království jeho. Tehdy poznal Manasses,
že sám Hospodin jest Bohem. 14 A potom vystavěl zed
zevnitřní města Davidova k západní straně Gihonu potoku,
až kudy se chodí k bráně rybné, a obehnal Ofel, a vyhnal
ji velmi vysoko. Rozsadil také hejtmany vojska po všech
městech hrazených v Judstvu. 15 Vymetal také bohy cizí
a rytinu z domu Hospodinova, a všecky oltáře, kterýchž
byl nadělal na hoře domu Hospodinova i v Jeruzalémě,
a vyházel za město. 16 Opravil zase i oltář Hospodinův,
a obětoval na něm oběti pokojné a díkčinění, a přikázal
Judským, aby sloužili Hospodinu Bohu Izraelskému. 17
A však vždy ještě lid obětoval na výsostech, ale toliko
Hospodinu Bohu svému. 18 Jiné pak věci Manassesovy, i
modlitba jeho k Bohu jeho, a slova proroků, kteříž mluvívali
k němu ve jménu Hospodina Boha Izraelského, to vše
zapsáno v knize o králích Izraelských. 19 Modlitba pak jeho i
to, že vyslyšán jest, a každý hřích jeho, i přestoupení jeho, i
místa, na kterýchž byl postavil výsosti, a zdělal háje a rytiny,
ještě prvé než se pokořil, to vše zapsáno jest v knihách
Chozai. 20 I usnul Manasses s otci svými, a pochovali jej v
domě jeho, a kraloval Amon syn jeho místo něho. 21 Ve
dvamecítma letech byl Amon, když počal kralovati, a dvě létě
kraloval v Jeruzalémě. 22 I činil to, což jest zlého před očima
Hospodinovýma, tak jako byl činil Manasses otec jeho; nebo
všechněm rytinám, kterýchž byl nadělal Manasses otec
jeho, obětoval Amon a sloužil jim. 23 Aniž se ponížil před
Hospodinem, jako se ponížil Manasses otec jeho, nýbrž
on Amon mnohem více hřešil. 24 Spuntovali se pak proti
němu služebníci jeho, a zamordovali jej v domě jeho. 25
Tedy pobil lid země všecky ty, kteříž se byli spuntovali proti
králi Amonovi, a ustanovil lid země krále Joziáše syna jeho
místo něho.

34 V osmi letech byl Joziáš, když kralovati počal, a
kraloval jedno a třidceti let v Jeruzalémě. 2 Ten činil
to, což jest pravého před očima Hospodinovýma, chodě
po cestách Davida otce svého, a neuchýlil se na pravo
ani na levo. 3 Léta zajisté osmého kralování svého, když
ještě mládenček byl, počal hledati Boha Davida otce svého,
dvanáctého pak léta počal vyčišťovati Judy a Jeruzaléma
od výsostí, hájů, rytin a slitin. 4 Nebo u přítomnosti jeho
rozbořili oltáře Bálů, i obrazy slunečné, kteříž byli na nich,
zpodtínal. Též i háje a rytiny, i slitiny zdrobil a setřel, a
rozsypal po hrobích těch, kteříž jim obětovávali. 5 Kosti pak
kněží popálil na oltářích jejich, a vyčistil Judu a Jeruzalém, 6
Též i města v pokolení Manasses, Efraim a Simeon, až i
Neftalím i pustiny jejich vůkol. 7 A tak zkazil oltáře a háje, a
rytiny stroskotal na kusy, a všecky obrazy slunečné vysekal
po vší zemi Izraelské. Potom navrátil se do Jeruzaléma. 8
Léta pak osmnáctého kralování svého, když vyčistil zemi
a dům Boží, poslal Safana syna Azaliášova, a Maaseiáše
úředníka města, aJoacha syna Joachazova kanclíře, aby
opraven byl dům Hospodina Boha jeho. 9 Kteříž přišedše k
Helkiášovi knězi nejvyššímu, dali peníze snesené do domu
Božího, kteréž byli Levítové vrátní vybrali od Manassesa a
Efraima, i ode všech ostatků Izraelských, i od všeho Judy a
Beniamina, a navrátili se do Jeruzaléma. 10 Dali je pak v
ruce správců toho díla, kteříž představeni byli nad domem
Hospodinovým, a ti vydávali je dělníkům, jenž dělali v domě
Hospodinově, opravujíce a utvrzujíce jej. 11 I dali tesařům a
stavitelům, aby najednali kamení tesaného, a dříví k vazbám
i k trámům domů, kteréž byli zbořili králové Judští. 12 Muži
pak ti věrně se měli při té práci, nad nimiž ustanoveni Jachat
a Abdiáš Levítové z synů Merari, Zachariáš a Mesullam
z synů Kahat, aby s pilností přídrželi k práci. A z těch
Levítů každý uměl hráti na nástroje muzické. 13 Ale nad
nosiči, i kteříž přídrželi dělníky ke všeliké práci, byli z Levítů
písaři, úředníci a vrátní. 14 A když vynášeli peníze, kteréž
byli sneseny do domu Hospodinova, našel Helkiáš kněz
knihu zákona Hospodinova vydaného skrze Mojžíše. 15 I
řekl Helkiáš k Safanovi písaři: Knihu zákona nalezl jsem
v domě Hospodinově. I dal Helkiáš tu knihu Safanovi. 16
Safan pak přinesl tu knihu králi, a při tom jemu oznámil, řka:
Všecko, cožkoli bylo poručeno služebníkům tvým, dělají.
17 Nebo sebravše peníze, což se jich koli nalezlo v domě
Hospodinově, vydali je v ruce úředníkům a dělníkům. 18
Oznámil také Safan písař králi, řka: Knihu mi dal Helkiáš
kněz. I četl v ní Safan před králem. 19 Pročež když slyšel
král slova zákona, roztrhl roucho své. 20 A rozkázal král
Helkiášovi, též Achikamovi synu Safanovu, a Abdonovi
synu Míchovu, a Safanovi písaři, a Asaiášovi služebníku
královskému, řka: 21 Jděte, poraďte se s Hospodinem o
mne i o pozůstalý lid Izraelský a Judský, z strany slov knihy
této, kteráž jest nalezena; nebo veliký jest hněv Hospodinův,
kterýž jest vylit na nás, proto že neostříhali otcové naši
slova Hospodinova, aby činili všecko, což psáno jest v knize
této. 22 Tedy šli, Helkiáš a kteříž byli při králi, k Chuldě
prorokyni, manželce Salluma syna Tekue, syna Chasrova,
strážného nad rouchem, nebo bydlila v Jeruzalémě na druhé
straně, a mluvili k ní ty věci. 23 Kteráž řekla jim: Toto praví
Hospodin Bůh Izraelský: Povězte muži tomu, kterýž poslal
vás ke mně, 24 Takto praví Hospodin: Aj, já uvedu zlé věci
na toto místo a na obyvatele jeho, všecka zlořečení napsaná
v knize té, kterouž čtli před králem Judským, 25 Proto že
opustili mne a kadili bohům cizím, aby mne popouzeli všemi
skutky rukou svých. Z té příčiny vylita bude prchlivost má
na toto místo, aniž bude uhašena. 26 Králi pak Judskému,
kterýž poslal vás, abyste se tázali Hospodina, takto povíte:
Toto praví Hospodin Bůh Izraelský o slovích těch, kteráž jsi
slyšel: 27 Poněvadž obměkčeno jest srdce tvé, a ponížil jsi
se před tváří Boží, kdyžs slyšel slova jeho proti místu tomuto
a proti obyvatelům jeho, a ponižuje se přede mnou, roztrhl jsi
roucho své, a plakals přede mnou, i já vyslyšel jsem tě, praví
Hospodin. 28 Aj, já připojím tě k otcům tvým, a pochován
budeš v hrobích svých v pokoji, aby neviděly oči tvé ničeho
z toho zlého, kteréž já uvedu na místo toto a na obyvatele
jeho. I oznámili králi tu řeč. 29 Tedy poslav král, shromáždil
všecky starší Judské a Jeruzalémské. 30 A vstoupil král
do domu Hospodinova, a všickni muži Judští i obyvatelé
Jeruzalémští, kněží, Levítové a všecken lid od velikého až do
malého, i četl, aby všickni slyšeli všecka slova knihy smlouvy,
kteráž byla nalezena v domě Hospodinově. 31 Potom stoje
král na místě svém, učinil smlouvu před Hospodinem, že
bude následovati Hospodina, a ostříhati přikázaní jeho i
svědectví jeho a ustanovení jeho z celého srdce svého a
ze vší duše své, a plniti slova smlouvy té, kteráž jsou v
té knize zapsána. 32 I rozkázal, aby k témuž každý stál,
kdož by koli nalezen byl v Jeruzalémě a v Beniaminovi. I
činili obyvatelé Jeruzalémští podlé smlouvy Boží, Boha otců
svých. 33 Tehdáž také vyprázdnil Joziáš všecky ohavnosti
ze všech zemí synů Izraelských, a přídržel všecky, kteřížkoli
byli v Izraeli, k tomu, aby sloužili Hospodinu Bohu svému.
Po všecky dny jeho neodstoupili od následování Hospodina
Boha otců svých.

35 Slavil také Joziáš v Jeruzalémě velikunoc Hospodinu,
a zabili beránka velikonočního čtrnáctého dne měsíce

prvního. 2 A postaviv kněží v strážech jejich, utvrdil je v
přisluhování domu Hospodinova. 3 I řekl Levítům, kteříž
připravovali za všecken lid Izraelský věci svaté Hospodinu:
Vneste truhlu svatosti do domu, kterýž ustavěl Šalomoun
syn Davidův, král Izraelský. Nebudeť vám břemenem na
ramenou. A tak nyní služte Hospodinu Bohu svému a lidu
jeho Izraelskému. 4 A připravte se po čeledech otců svých,
po třídách svých, tak jakž nařídil David král Izraelský, a
podlé nařízení Šalomouna syna jeho. 5 A stůjte v svatyni
podlé rozdílu čeledí otcovských, bratří národu svého, a
podlé rozdělení každé čeledi otcovské Levítů. 6 A tak zabíte
beránka, a posvěťte se, a připravte bratřím svým, chovajíce
se vedlé slova Hospodinova vydaného skrze Mojžíše. 7
Daroval pak Joziáš všemu množství z stáda beránků a
kozelců, vše k obětem velikonočním, podlé toho všeho,
jakž postačovalo, v počtu třidcet tisíců, a skotů tři tisíce,
to vše z statku královského. 8 Knížata jeho také k lidu,
kněžím i Levítům štědře se ukázali: Helkiáš, Zachariáš
a Jechiel, přední v domě Božím, dali kněžím k obětem
velikonočním dva tisíce a šest set bravů a skotů tři sta. 9
Konaniáš pak s Semaiášem a Natanaelem bratřími svými,
též Chasabiáš, Jehiel, Jozabad, přední z Levítů, darovali
jiným Levítům k obětem velikonočním pět tisíc bravů a skotů
pět set. 10 A když připraveno bylo všecko k službě, stáli
kněží na místě svém, a Levítové v třídách svých, podlé
rozkazu královského. 11 I zabíjeli beránky velikonoční,
kněží pak kropili krví, berouce z rukou jejich, a Levítové
vytahovali z koží. 12 Tedy oddělili zápal, aby dali lidu podlé
rozdělení domů čeledí otcovských, tak aby obětováno bylo
Hospodinu, jakž psáno jest v knize Mojžíšově. Tolikéž i s
voly učinili. 13 I pekli beránky velikonoční ohněm podlé
obyčeje, ale jiné věci posvěcené vařili v hrncích, v kotlících a
v pánvicích, a rozdávali rychle všemu lidu. 14 Potom pak
připravili sobě a kněžím. Nebo kněží, synové Aronovi, zápaly
a tuky až do noci obětovali, protož Levítové připravili sobě i
kněžím, synům Aronovým. 15 Též i zpěváci, synové Azafovi,
stáli na místě svém podlé rozkázaní Davidova Azafovi,
Hémanovi i Jedutunovi, proroku královskému, vydaného.
Vrátní také při jedné každé bráně neměli odcházeti od své
povinnosti, pročež bratří jejich Levítové jiní strojili jim. 16
A tak nastrojena byla všecka služba Hospodinova v ten
den, v slavení hodu beránka a obětování oběti zápalné
na oltáři Hospodinovu, podlé rozkázaní krále Joziáše. 17
I slavili synové Izraelští, což se jich našlo, hod beránka v
ten čas a slavnost přesnic za sedm dní. 18 Nebyla pak
slavena velikanoc té podobná v Izraeli ode dnů Samuele
proroka, aniž který z králů Izraelských slavil hodu beránka
podobného tomu, kterýž slavil Joziáš s kněžími a Levíty, i
se vším lidem Judským a Izraelským, což se ho našlo, i s
obyvateli Jeruzalémskými. 19 Osmnáctého léta kralování
Joziášova slaven byl ten hod beránka. 20 Potom po všem,
když již spravil Joziáš dům Boží, přitáhl Nécho král Egyptský,
aby bojoval proti Charkemis podlé Eufraten, Joziáš pak
vytáhl proti němu. 21 Kterýž ač poslal k němu posly, řka:
Já nic nemám s tebou činiti, králi Judský. Ne proti tobě,
slyš ty, dnes táhnu, ale proti domu, kterýž se mnou bojuje,
kamž mi rozkázal Bůh, abych pospíšil. Nebojuj s Bohem,
kterýž se mnou jest, ať tě neshladí: 22 Joziáš však neodvrátil
tváři své od něho, ale aby bojoval s ním, změnil oděv svůj,
aniž uposlechl slov Néchových, pošlých z úst Božích. A tak
přitáhl, aby se s ním potýkal na poli Mageddo. 23 I postřelili
střelci krále Joziáše. Tedy řekl král služebníkům svým:
Odvezte mne, neboť jsem velmi nemocen. 24 Takž přenesli
jej služebníci jeho z toho vozu, a vložili ho na druhý vůz,
kterýž měl, a dovezli jej do Jeruzaléma. I umřel a pochován
jest v hrobích otců svých. I plakal všecken Juda a Jeruzalém
nad Joziášem. 25 Naříkal také i Jeremiáš nad Joziášem, a
zpívávali všickni zpěváci a zpěvakyně v naříkáních svých o
Joziášovi až do dnešního dne, kteráž uvedli v obyčej Izraeli.
A ta jsou zapsána v pláči Jeremiášovu. 26 Jiné pak věci
Joziášovy, i pobožnost jeho, jakž napsáno jest v zákoně
Hospodinově, 27 I skutkové jeho první i poslední, to vše
zapsáno jest v knize o králích Izraelských a Judských.

36 Tedy vzal lid země Joachaza syna Joziášova, a
ustanovili ho králem na místě otce jeho v Jeruzalémě.
2 Ve třimecítma letech byl Joachaz, když počal kralovati, a tři
měsíce kraloval v Jeruzalémě. 3 Nebo vzal jej král Egyptský
z Jeruzaléma, a uložil na zemi pokutu sto centnéřů stříbra a
centnéř zlata. 4 A ustanovil král Egyptský Eliakima bratra jeho
nad Judou a Jeruzalémem za krále, a proměnil mu jméno
jeho, aby sloul Joakim. Joachaza pak bratra jeho vzal Nécho,
a zavedl ho do Egypta. 5 V pětmecítma letech byl Joakim,
když počal kralovati, a jedenáct let kraloval v Jeruzalémě. A
když činil to, což jest zlého před očima Hospodina Boha
svého, 6 Přitáhl proti němu Nabuchodonozor král Babylonský,
a svázal jej řetězy ocelivými, aby jej zavedl do Babylona. 7
Nádoby také domu Hospodinova zavezl Nabuchodonozor
do Babylona, a dal je do chrámu svého v Babyloně. 8 Jiné
pak věci Joakimovy i ohavnosti jeho, kteréž páchal, i což
se nalézalo při něm, to vše zapsáno jest v knize o králích
Izraelských a Judských. I kraloval Joachin syn jeho místo
něho. 9 V osmi letech byl Joachin, když kralovati počal,
a kraloval tři měsíce a deset dní v Jeruzalémě, a činil to,

což bylo zlého před očima Hospodinovýma. **10** Potom pak
po roce poslal král Nabuchodonozor, a dal ho zavésti do
Babylona s klénoty domu Hospodinova, a ustanovil králem
Sedechiáše, příbuzného jeho, nad Judou a Jeruzalémem. **11**
V jedenmecítma letech byl Sedechiáš, když počal kralovati, a
jedenáct let kraloval v Jeruzalémě. **12** I činil to, což jest zlého
před očima Hospodina Boha svého, aniž se pokořil před
Jeremiášem prorokem mluvícím řeč Hospodinovu. **13** Nýbrž
i Nabuchodonozorovi králi se zprotivil, jenž ho byl přísahou
zavázal skrze Boha, a zatvrdiv šíji svou, urputně uložil v srdci
svém, aby se nenavracoval k Hospodinu Bohu Izraelskému.
14 Ano i všecka knížata, kněží i lid v mnohá přestoupení
se vydali, podlé všech ohavností pohanských, a poškvrnili
domu Hospodinova, jehož byl posvětil v Jeruzalémě. **15**
A když posílal Hospodin Bůh otců jejich k nim posly své,
ráno vstávaje a posílaje, proto že se přívětivě měl k lidu
svému a k příbytku svému: **16** Posmívali se poslům Božím, a
pohrdali slovy jeho, a za svůdce měli proroky jeho, až se
rozpálila prchlivost Hospodinova na lid jeho, tak aby nebylo
žádného uléčení. **17** I přivedl na ně krále Kaldejského, kterýž
zmordoval mládence jejich mečem v domě svatyně jejich, a
neodpustil mládenci ani panně, starci ani kmeti. Všecky dal
v ruku jeho. **18** K tomu i všecky nádoby domu Božího, veliké
i malé, i poklady domu Hospodinova, i poklady královské i
knížat jeho, všecko zavezl do Babylona. **19** A vypálili dům
Boží, a zbořili zed Jeruzalémskou, též i všecky paláce v
něm popálili, ano i všelijaké klénoty drahé v něm zkazili.
20 A což jich pozůstalo po meči, to převedl do Babylona,
a byli služebníci jeho i synů jeho, dokudž nekraloval král
Perský, **21** Aby se naplnila řeč Hospodinova skrze ústa
Jeremiášova, dokudž země nevykonala sobot svých; po
všecky dny, pokudž byla pustá, odpočívala, až se vyplnilo
sedmdesáte let. **22** Potom léta prvního Cýra krále Perského,
aby se naplnila řeč Hospodinova skrze ústa Jeremiášova,
vzbudil Hospodin ducha Cýrova krále Perského. Kterýž dal
provolati po všem království svém, ano také i rozepsal, řka:
23 Toto praví Cýrus král Perský: Všecka království země
dal mi Hospodin Bůh nebeský, a ten mi poručil, abych mu
vystavěl dům v Jeruzalémě, kterýž jest v Judstvu. Kdo jest
mezi vámi ze všeho lidu jeho, Hospodin Bůh jeho budiž s
ním, a ať jde.

Ezdráš

1 Léta prvního Cýra krále Perského, aby se naplnila řeč
Hospodinova skrze ústa Jeremiášova, vzbudil Hospodin
ducha Cýrova krále Perského, aby dal provolati po všem
království svém, ano také i rozepsal, řka: **2** Toto praví
Cýrus král Perský: Všecka království země dal mi Hospodin
Bůh nebeský, a on mi poručil, abych mu vystavěl dům v
Jeruzalémě, kterýž jest v Judstvu. **3** Kdo jest mezi vámi
ze všeho lidu jeho, budiž Bůh jeho s ním, a nechať jde do
Jeruzaléma, kterýž jest v Judstvu, a staví dům Hospodina
Boha Izraelského, toho Boha, kterýž jest v Jeruzalémě. **4**
Kdož by pak zůstal na kterémkoli místě, kdež jest pohostinu,
lidé místa toho ať mu pomohou stříbrem a zlatem, statkem
i hovady, mimo oběti dobrovolné k domu Božímu, kterýž
jest v Jeruzalémě. **5** I povstali přední z čeledí otců z
pokolení Judova a Beniaminova, kněží také a Levítové i
každý, číhož ducha vzbudil Bůh, aby šli k stavení domu
Hospodinova, kterýž jest v Jeruzalémě. **6** Jimž všickni ti,
kteříž bydlili okolo nich, pomáhali nádobami stříbrnými a
zlatými, statkem i hovady, a věcmi drahými, mimo všecko, což
dobrovolně obětováno bylo. **7** Král také Cýrus vydal nádoby
domu Hospodinova, kteréž byl pobral Nabuchodonozor z
Jeruzaléma, a dal je byl do domu Boha svého. **8** Vydal je
pak Cýrus král Perský skrze Mitridata správce nad poklady,
kterýž je vyčtl Sesbazarovi knížeti Judskému. **9** A tento jest
počet jejich: Medenic zlatých třidceti, medenic stříbrných
tisíc, nožů devětmecítma. **10** Koflíků zlatých třidceti, koflíků
stříbrných prostějších čtyři sta a deset, nádob jiných na
tisíce. **11** Všech nádob zlatých i stříbrných pět tisíc a čtyři
sta. Všecko to odnesl Sesbazar, když se stěhoval lid zajatý z
Babylona do Jeruzaléma.

2 Tito pak jsou lidé té krajiny, kteříž se z zajetí a přestěhování
toho brali, jakž je byl přestěhoval Nabuchodonozor král
Babylonský do Babylona, a navrátili se do Jeruzaléma
a do Judstva, jeden každý do města svého, **2** Kteříž
přišli s Zorobábelem, s Jesua, s Nehemiášem, Saraiášem,
Reelaiášem, Mardocheem, Bilsanem, Misparem, Bigvajem,
Rechumem a Baanou. Počet mužů z lidu Izraelského: **3**
Synů Farosových dva tisíce, sto sedmdesáte dva. **4** Synů
Sefatiášových tři sta sedmdesáte dva. **5** Synů Arachových
sedm set sedmdesát pět. **6** Synů Pachat Moábových,
synů Jesue a Joábových dva tisíce, osm set a dvanácte.
7 Synů Elamových tisíc, dvě stě padesáte čtyři. **8** Synů
Zattuových devět set čtyřidceti pět. **9** Synů Zakkai sedm set
a šedesát. **10** Synů Báni šest set čtyřidceti dva. **11** Synů
Bebai šest set třimecítma. **12** Synů Azgadových tisíc, dvě
stě dvamecítma. **13** Synů Adonikamových šest set šedesáte
šest. **14** Synů Bigvai dva tisíce, padesáte šest. **15** Synů
Adinových čtyři sta padesáte čtyři. **16** Synů Aterových z
Ezechiáše devadesát osm. **17** Synů Bezai tři sta třimecítma.
18 Synů Jorahových sto a dvanácte. **19** Synů Chasumových
dvě stě třimecítma. **20** Synů Gibbarových devadesáte pět.
21 Synů Betlémských sto třimecítma. **22** Mužů Netofatských
padesáte šest. **23** Mužů Anatotských sto osmmecítma. **24**
Synů Azmavetských čtyřidceti dva. **25** Synů Kariatarimských,
Kafirských a Berotských sedm set čtyřidceti a tři. **26** Synů
Ráma a Gabaa šest set jedenmecítma. **27** Mužů Michmas
sto dvamecítma. **28** Mužů z Bethel a Hai dvě stě třimecítma.
29 Synů z Nébo padesáte dva. **30** Synů Magbisových
sto padesáte šest. **31** Synů Elama druhého tisíc, dvě stě
padesáte čtyři. **32** Synů Charimových tři sta dvadceti. **33**
Synů Lodových, Chadidových a Onových sedm set dvadceti
pět. **34** Synů Jerecho tři sta čtyřidceti pět. **35** Synů Senaa tři
tisíce, šest set a třidceti. **36** Kněží, synů Jedaiášových z
domu Jesua, devět set sedmdesáte tři. **37** Synů Immerových
tisíc, padesáte dva. **38** Synů Paschurových tisíc, dvě stě
čtyřidceti sedm. **39** Synů Charimových tisíc a sedmnácte.
40 Levítů, synů Jesua a Kadmiele, synů Hodaviášových,
sedmdesáte čtyři. **41** Zpěváků, synů Azafových, sto dvadceti
osm. **42** Synů vrátných, synů Sallumových, synů Aterových,
synů Talmonových, synů Akkubových, synů Chatita, synů
Sobai, všech sto třidceti devět. **43** Netinejských, synů Zicha,
synů Chasufa, synů Tabbaot, **44** Synů Keros, synů Siaha,
synů Fádon, **45** Synů Lebana, synů Chagaba, synů Akkub,
46 Synů Chagab, synů Samlai, synů Chanan, **47** Synů Giddel,
synů Gachar, synů Reaia, **48** Synů Rezin, synů Nekoda, synů
Gazam, **49** Synů Uza, synů Paseach, synů Besai, **50** Synů
Asna, synů Meunim, synů Nefusim, **51** Synů Bakbuk, synů
Chakufa, synů Charchur, **52** Synů Bazlut, synů Mechida, synů
Charsa, **53** Synů Barkos, synů Sisera, synů Tamach, **54** Synů
Neziach, synů Chatifa, **55** Synů služebníků Šalomounových,
synů Sotai, synů Soferet, synů Feruda, **56** Synů Jaala, synů
Darkon, synů Giddel, **57** Synů Sefatiášových, synů Chattil,
synů Pocheret Hazebaim, synů Ami, **58** Všech Netinejských
a synů služebníků Šalomounových tři sta devadesáte dva.
59 Tito také byli, kteříž šli z Telmelach, Telcharsa, Cherub,
Addan a Immer, ale nemohli ukázati domu otců svých a
semene svého, že by z Izraele byli: **60** Synů Delaiášových,
synů Tobiášových, synů Nekodových šest set padesáte
dva. **61** A z synů kněžských synové Chabaiášovi, synové
Kózovi, synové Barzillai, kterýž pojav sobě ze dcer Barzillai
Galádského manželku, nazván jest jménem jejich. **62** Ti

vyhledávali zapsání o sobě, chtíce prokázati rod svůj, ale
nenašlo se. Protož zbaveni jsou kněžství. 63 A zapověděl
jim Tirsata, aby nejedli z věcí svatosvatých, dokudž by
nestál kněz s urim a thumim. 64 Všeho toho shromáždění
pospolu čtyřidceti a dva tisíce, tři sta šedesáte, 65 Kromě
služebníků jejich, a děvek jejich, jichž bylo sedm tisíc, tři sta
třidceti sedm. A mezi nimi bylo zpěváků a zpěvakyní dvě
stě. 66 Koní jejich sedm set třidceti šest, mezků jejich dvě
stě čtyřidceti pět. 67 Velbloudů jejich čtyři sta třidceti pět,
oslů šest tisíc, sedm set a dvadceti. 68 Z knížat pak čeledí
otcovských, někteří, když přišli k domu Hospodinovu, kterýž
byl v Jeruzalémě, dobrovolně se oddavše, aby stavěli dům
Boží na gruntech jeho, 69 Vedlé možnosti své dali náklad k
dílu: Zlata jeden a šedesáte tisíc drachem, stříbra pak pět
tisíc liber, a sukní kněžských sto. 70 A tak osadili se kněží
i Levítové a někteří z lidu, i zpěváci i vrátní a Netinejští v
městech svých, i všecken Izrael v městech svých.

3 Když pak nastal měsíc sedmý, a byli synové Izraelští v
městech, shromáždil se lid jednomyslně do Jeruzaléma.
2 Tedy vstav Jesua syn Jozadakův s bratřími svými kněžími,
a Zorobábel syn Salatielův s bratřími svými, vzdělali oltář
Boha Izraelského, aby obětovali na něm oběti zápalné, jakož
psáno jest v zákoně Mojžíše muže Božího. 3 A když postavili
oltář ten na základích jeho, ačkoli se obávali národů jiných
zemí, však obětovali na něm oběti zápalné Hospodinu, oběti
zápalné ráno i večer. 4 Drželi také slavnost stánků, jakož
psáno jest, obětujíce zápal na každý den, vedlé počtu a vedlé
obyčeje každého dne, 5 A potom obět zápalnou ustavičnou, i
na novměsíce i na každou slavnost Hospodinu posvěcenou,
i od každého dobrovolně obětujícího dobrovolnou obět
Hospodinu. 6 Od prvního dne toho měsíce sedmého počali
obětovati zápalů Hospodinu, ačkoli chrám Hospodinův ještě
nebyl založen. 7 I dali peníze kameníkům a řemeslníkům, též
potravy a nápoje i oleje Sidonským a Tyrským, aby vezli dříví
cedrové z Libánu k moři Joppen, podlé povolení jim Cýra
krále Perského. 8 Léta pak druhého po jejich se navrácení
k domu Božímu do Jeruzaléma, měsíce druhého, začali
Zorobábel syn Salatielův, a Jesua syn Jozadakův, i jiní bratří
jejich kněží a Levítové a všickni, kteříž byli přišli z toho zajetí
do Jeruzaléma, a ustanovili Levíty od dvadcítiletých a výše,
aby přihlédali k dílu domu Hospodinova. 9 A tak postaven
jest Jesua, synové jeho i bratří jeho, Kadmiel i synové jeho,
synové Judovi spolu, aby přihlédali k dílu při domě Božím,
potomci Chenadadovi, synové jejich i bratří jejich Levítové.
10 A když zakládali grunty stavitelé chrámu Hospodinova,
postavili kněží zobláčené s trubami, a Levíty, syny Azafovy s
cymbály, aby chválili Hospodina vedlé nařízení Davida krále
Izraelského. 11 I prozpěvovali jedni po druhých, chválíce a
oslavujíce Hospodina, nebo dobrý jest, a že na věky trvá
milosrdenství jeho nad Izraelem. Všecken také lid prokřikoval
hlasem velikým, chválíce Hospodina, proto že založen byl
dům Hospodinův. 12 Mnozí pak z kněží a z Levítů i z knížat
čeledí otcovských, starci, kteříž byli viděli prvnější dům,
když zakládali tento dům před očima jejich, plakali hlasem
velikým. Mnozí nazpět prokřikovali s radostí hlasem velikým,
13 Tak že lid nemohl rozeznati hlasu prokřikování radostného
od hlasu plačícího lidu; nebo lid ten prokřikoval hlasem
velikým, a hlas ten slyšán byl daleko.

4 Uslyšavše pak nepřátelé Judovi a Beniaminovi, že by
ti, kteříž přestěhováni byli, stavěli chrám Hospodinu Bohu
Izraelskému, 2 Přistoupili k Zorobábelovi a k knížatům čeledí
otcovských, a řekli jim: Budeme s vámi stavěti; nebo jako i
vy hledati budeme Boha vašeho, jemuž i oběti obětujeme
ode dnů Esarchaddona krále Assyrského, kterýž nás sem
uvedl. 3 Tedy řekl jim Zorobábel a Jesua i jiná knížata čeledí
otcovských z Izraele: Ne vám, ale nám náleží stavěti dům
Bohu našemu; nebo my sami stavěti budeme Hospodinu
Bohu Izraelskému, jakž přikázal nám král Cýrus, král Perský.
4 A však lid té krajiny zemdléval ruce lidu Judského, a
odhrožovali je, aby nestavěli. 5 Anobrž i najímali proti nim
rádce, aby rušili rady jejich, po všecky dny Cýra krále
Perského, až do kralování Daria krále Perského. 6 Nebo
když kraloval Asverus, při začátku kralování jeho sepsali
žalobu proti obyvatelům Judským a Jeruzalémským. 7 (Tak
jako za dnů Artaxerxa psal Bislam, Mitridates, Tabel a jiní
tovaryši jeho k Artaxerxovi králi Perskému.) Písmo pak listu
toho psáno bylo Syrsky, i vykládáno Syrsky. 8 Rechum totiž
kancléř a Simsai písař napsali jeden list proti Jeruzalému
Artaxerxovi králi, takový: 9 Rechum kancléř a Simsai písař
i jiní tovaryši jejich, Dinaiští a Afarsatchaiští, Tarpelaiští,
Afarzaiští, Arkevaiští, Babylonští, Susanechaiští, Dehavejští
a Elmaiští, 10 I jiní národové, kteréž byl převedl Asnapar
veliký a slavný, a rozsadil v městech Samařských, a jiní za
řekou, i Cheenetští, 11 (Tento jest přípis listu, kterýž poslali k
Artaxerxovi králi), služebníci tvoji, lidé za řekou a Cheenetští.
12 Známo buď králi, že Židé, kteříž se vrátili od tebe, přišedše
k nám do Jeruzaléma, město odporné a škodlivé stavějí, i
zdi dělají, a základy spojují. 13 Protož nyní buď vědomo
králi, bude-li to město vystaveno, a zdi dodělány, platuť,
cla a úroku dávati nebudou, a tak komoře královské újma
bude. 14 Nyní tedy poněvadž dobrodiní paláce užíváme,
na obnažování krále neslušelo se nám dívati. Tou příčinou

poslali jsme a oznámili to králi, 15 Aby dal hledati v knihách
kronik otců svých, a najdeš v nich, i zvíš, že město to jest
město odporné a škodlivé králům i krajinám, a že se v něm
puntovávají od starodávna, pročež to město prvé zkaženo
bylo. 16 Nadto známoť činíme králi, že bude-li to město
vystaveno, a zdi dodělány, tedy vládařství za řekou míti
nebudeš. 17 Tedy odeslal odpověd král Rechumovi kancléři
a Simsaiovi písaři i jiným tovaryšům jejich, kteříž bydlili v
Samaří, a jiným za řekou v Selam i v Cheet: 18 Psání, kteréž
jste k nám poslali, zjevně čteno jest přede mnou. 19 Protož
rozkázal jsem, aby hledali. I nalezli, že to město zdávna
povstává proti králům, a zprotivování i puntování bývají v
něm. 20 Nadto i králové mocní že bývali v Jeruzalémě, a
panovali nade vším, co jest za řekou, jimž platové, cla a
úrok dáván býval. 21 Protož nyní přikažte, ať jest zastaveno
mužům těm, aby to město nebylo staveno, dokudž by ode
mne poručeno nebylo. 22 Hleďtež pak, abyste se v té
věci nemýlili, a ať skrze to nezroste něco zlého na škodu
králům. 23 Když pak ten přípis listu Artaxerxa krále čten
byl před Rechumem a Simsaiem písařem a tovaryši jejich,
odešli rychle do Jeruzaléma k Židům, a zastavili jim mocí a
silou. 24 A tak přetrženo jest dílo domu Božího, kterýž byl v
Jeruzalémě, a stálo tak až do druhého léta kralování Daria
krále Perského.

5 Toho času prorokoval Aggeus prorok a Zachariáš syn
Iddo, proroci, Židům, kteříž byli v Judstvu a v Jeruzalémě,
ve jménu Boha Izraelského mluvíce k nim. 2 Tedy povstavše
Zorobábel syn Salatielův, a Jesua syn Jozadakův, počali
zase stavěti domu Božího, kterýž jest v Jeruzalémě, a byli s
nimi proroci Boží, pomáhajíce jim. 3 Téhož času přišel k
nim Tattenai, vývoda za řekou, a Setarbozenai, i tovaryši
jejich, kteříž takto k nim řekli: Kdo vám poručil dům tento
stavěti a zdi tyto dělati? 4 Tedy jsme jim řekli takto, ano i ty
muže, kteří to stavení dělali, jmenovali. 5 Nad staršími pak
Židovskými byla ochrana Boha jejich, tak že nepřekazili jim,
dokudž ta věc nepřišla před Daria, jehož tehdáž odpověd
přinesli o té věci. 6 Přípis listu, kterýž poslal Tattenai vývoda
za řekou, a Setarbozenai s tovaryši svými, i Afarsechaští,
kteříž byli za řekou, k Dariovi králi. 7 List poslali jemu, a
takto bylo psáno v něm: Dariovi králi pokoj všeliký. 8 Známo
buď králi, že jsme přišli do Judské krajiny k domu Boha
velikého. Kterýžto stavějí kamením velikým, a dříví kladou
do stěn, a dílo to spěšně se staví, a daří se v rukou jejich. 9
Tedy otázali jsme se těch starších, a takto jsme jim řekli:
Kdo vám poručil stavěti dům tento, a zdi tyto dělati? 10
Ano i na jména jejich ptali jsme se jich, abychom oznámili
tobě, a napsali jména mužů těch, kteříž jsou přední mezi
nimi. 11 Těmito pak slovy nám odpověděli, řkouce: My
jsme služebníci Boha nebe a země, a stavíme dům, kterýž
byl ustaven prvé před mnohými lety, jejž byl veliký král
Izraelský stavěl i dokonal. 12 Ale potom, když popudili otcové
naši Boha nebeského, vydal je v ruku Nabuchodonozora
krále v Babyloně, Kaldejského, kterýž dům tento zbořil,
a lid převedl do Babylona. 13 A však léta prvního Cýra
krále Babylonského, Cýrus král rozkázal, aby tento Boží
dům byl staven. 14 Nadto i nádoby domu Božího zlaté a
stříbrné, kteréž byl Nabuchodonozor vynesl z chrámu, jenž
byl v Jeruzalémě, a vnesl je do chrámu Babylonského, i
ty vynesl Cýrus král z chrámu Babylonského, a dány jsou
Sesbazarovi, jehož byl vývodou ustanovil. 15 A poručil mu,
řka: Nádoby tyto vezma, odejdi a slož je v chrámě, kterýž
jest v Jeruzalémě, a dům Boží ať stavějí na místě jeho.
16 Tedy Sesbazar ten přišed, založil grunty domu Božího,
kterýž jest v Jeruzalémě, a od toho času až po dnes staví
se, a ještě není dokonán. 17 Nyní tedy jestli se za dobré
králi vidí, nechť se pohledá mezi poklady královskými, kteříž
jsou tam v Babyloně, jest-li tak, že by Cýrus král poručil, aby
staven byl dům Boží tento, kterýž jest v Jeruzalémě. Potom
vůli královskou nechť nám pošle o té věci.

6 Tedy král Darius rozkázal, aby hledali v bibliotéce, mezi
poklady složenými v Babyloně. 2 I nalezena jest v
Achmeta na hradě, kterýž jest v Médské krajině, jedna
kniha, a takto zapsána byla v ní pamět: 3 Léta prvního
Cýra krále Cýrus král rozkázal: Dům Boží, kterýž byl v
Jeruzalémě, ať jest v městě staven na místě, kdež se obětují
oběti, a grunty jeho ať vzhůru ženou, zvýší loktů šedesáti,
a zšíří loktů šedesáti, 4 Třmi řady z kamení velikého, a
řad z dříví nového, náklad pak z domu královského bude
dáván. 5 Nadto nádobí domu Božího zlaté i stříbrné, kteréž
Nabuchodonozor byl pobral z chrámu, jenž byl v Jeruzalémě,
a byl je přenesl do Babylona, ať zase navrátí, aby se dostalo
do chrámu Jeruzalémského na místo své, a složeno bylo v
domě Božím. 6 Protož nyní, ty Tattenai, vývodo za řekou,
Setarbozenai s tovaryši svými, i Afarsechaští, kteříž jste
za řekou, ustupte odtud. 7 Nechte jich při díle toho domu
Božího. Vůdce Židovský a starší jejich nechať ten dům
Boží stavějí na místě jeho. 8 Ode mne také poručeno
jest o tom, co byste měli činiti s staršími Židovskými při
stavení toho domu Božího, totiž, aby z zboží královského, z
důchodů, jenž jsou za řekou, bez meškání náklad dáván byl
mužům těm, aby dílo nemělo překážky. 9 A to, čehož by
bylo potřebí, buď volků aneb skopců i beránků k zápalným
obětem Boha nebeského, obilé, soli, vína i oleje, jakž by

rozkázali kněží Jeruzalémští, nechť se jim dává na každý
den, a to beze všeho podvodu, 10 Aby měli z čeho obětovati
vůni příjemnou Bohu nebeskému, a aby se modlili za život
krále i za syny jeho. 11 Nadto ode mne jest rozkázáno:
Kdož by koli zrušil přikázaní toto, aby vybořeno bylo z
domu jeho dřevo, a zdviženo bylo, na němž by oběšen
byl, a dům jeho ať jest hnojištěm pro takovou věc. 12 Bůh
pak, jehož jméno tam přebývá, zkaziž všelikého krále i lid,
kterýž by vztáhl ruku svou k změnění toho, a zkáze toho
domu Božího, jenž jest v Jeruzalémě. Já Darius přikazuji
sám, bez meškání ať se stane. 13 Tedy Tattenai, vývoda
za řekou, a Setarbozenai s tovaryši svými vedlé toho, jakž
rozkázal Darius král, tak učinili bez meškání. 14 I stavěli
starší Židovští, a šťastně se jim vedlo vedlé proroctví Aggea
proroka, a Zachariáše syna Iddova. Stavěli tedy a dokonali z
rozkázaní Boha Izraelského, a z rozkázaní Cýra a Daria,
a Artaxerxa krále Perského. 15 A dokonán jest ten dům
k třetímu dni měsíce Adar, a ten byl rok šestý kralování
Daria krále. 16 Tedy synové Izraelští, kněží a Levítové, i jiní,
kteříž byli přišli z převedení, posvětili toho domu Božího
s radostí. 17 A obětovali při posvěcení toho Božího domu
sto telat, skopců dvě stě, beránků čtyři sta, a kozlů k oběti
za hřích za všecken Izrael dvanáct, vedlé počtu pokolení
Izraelského. 18 I postavili kněží v třídách jejich, a Levíty v
pořádcích jejich při službě Boží v Jeruzalémě, jakož psáno
jest v knize Mojžíšově. 19 Slavili také ti, kteříž se vrátili z
přestěhování, velikunoc čtrnáctého dne měsíce prvního. 20
Nebo očistili se byli kněží a Levítové jednomyslně. Všickni
čistí byli, a obětovali beránka velikonočního za všecky, jenž
zajati byli, i za bratří své kněží, i sami za sebe. 21 A jedli
synové Izraelští, kteříž se byli navrátili z přestěhování, i
každý, kdož odděliv se od poškvrnění pohanů země, připojil
se k nim, aby hledal Hospodina Boha Izraelského. 22 Drželi
také slavnost přesnic za sedm dní s veselím, proto že je
rozveselil Hospodin, a obrátil srdce krále Assyrského k nim,
aby jich posilnil v díle domu Božího, Boha Izraelského.

7 Po těch pak věcech, za kralování Artaxerxa krále
Perského, Ezdráš syn Saraiáše, syna Azariášova, syna
Helkiášova, 2 Syna Sallumova, syna Sádochova, syna
Achitobova, 3 Syna Amariášova, syna Azariášova, syna
Meraiotova, 4 Syna Zerachiášova, syna Uzi, syna Bukki,
5 Syna Abisuova, syna Fínesova, syna Eleazarova, syna
Aronova, kněze nejvyššího, 6 Tento Ezdráš vyšel z Babylona,
a byl člověk zběhlý v zákoně Mojžíšově, kterýž dal Hospodin
Bůh Izraelský, a dal mu král podlé toho, jakž ruka Hospodina
Boha jeho byla s ním, všecko, zač ho koli žádal. 7 Vyšli
také synové Izraelští a kněží, i Levítové a zpěváci, vrátní a
Netinejští do Jeruzaléma, léta sedmého Artaxerxa krále. 8 A
přišel do Jeruzaléma pátého měsíce. Tent jest rok sedmý
krále Daria. 9 Prvního zajisté dne měsíce prvního vyšel z
Babylona, a prvního dne měsíce pátého přišel do Jeruzaléma
s pomocí Boha svého. 10 Nebo Ezdráš byl uložil v srdci
svém, aby zpytoval zákon Hospodinův i plnil jej, a aby učil
lid Izraelský ustanovením a soudům. 11 Tento pak jest přípis
listu, kterýž dal král Artaxerxes Ezdrášovi knězi umělému v
zákoně, zběhlému v těch věcech, kteréž přikázal Hospodin,
a v ustanoveních jeho v Izraeli: 12 Artaxerxes, král nad králi,
Ezdrášovi knězi umělému v zákoně Boha nebeského, muži
zachovalému i Cheenetským. 13 Ode mne jest přikázáno,
kdož by koli v království mém z lidu Izraelského, a z kněží
jeho i z Levítů, dobrovolně jíti chtěl s tebou do Jeruzaléma,
aby šel. 14 Poněvadž jsi od krále a sedmi rad jeho poslán,
abys dohlédal k Judstvu a k Jeruzalému podlé zákona Boha
svého, kterýž máš v ruce své, 15 A abys donesl stříbro a
zlato, kteréž král a rady jeho dobrovolně obětovali Bohu
Izraelskému, jehož příbytek jest v Jeruzalémě, 16 A všecko
stříbro a zlato, kteréhož bys dostal ve vší krajině Babylonské
u těch, kteříž by z lidu dobrovolně co obětovati chtěli, i
s kněžími, kteříž by dobrovolně obětovali k domu Boha
svého, kterýž jest v Jeruzalémě, 17 Abys rychle nakoupil
za to stříbro telat, skopců, beránků s suchými i mokrými
obětmi jejich, a obětoval je na oltáři domu Boha vašeho v
Jeruzalémě. 18 A což se koli tobě a bratřím tvým za dobré
viděti bude, s ostatkem stříbra a zlata učiniti, vedlé vůle
Boha vašeho učiňte. 19 Nádoby pak, kteréžť jsou dány k
službě domu Boha tvého, navrať před Bohem v Jeruzalémě,
20 I jiné věci přináležející k domu Boha tvého. A což by bylo
potřebí dáti, dáš z komory královské. 21 A já, já Artaxerxes
král poručil jsem všechněm výběrčím, kteříž jste za řekou,
aby všecko, čehož by koli žádal od vás Ezdráš kněz, učitel
zákona Boha nebeského, rychle se stalo, 22 Až do sta
centnéřů stříbra, a až do sta měr pšenice, a až do sta sudů
vína, a až do sta tun oleje, a soli bez míry. 23 Což by
koli bylo z rozkazu Boha nebeského, nechť rychle spraví
k domu Boha nebeského. Nebo proč má býti prchlivost
jeho proti království královu i synům jeho? 24 Také vám
oznamujeme, aby na žádného z kněží a Levítů, zpěváků,
vrátných, Netinejských a služebníků v domě Boha toho,
platu, cla a úroku žádný úředník nevzkládal. 25 Přesto, ty
Ezdráši, podlé moudrosti Boha svého, kterouž jsi obdařen,
nařídíš soudce a rádce, kteříž by soudili všecken lid, jenž
jest za řekou, ze všech, kteříž povědomi jsou zákona Boha
tvého. A kdo by neuměl, budete učiti. 26 Kdož by pak koli

neplnil zákona Boha tvého a zákona králova, ať se i hned
soud vynese o něm, buď k smrti, buďto k vypovědění jeho,
neb aby na statku pokutován byl, aneb vězením trestán.
27 Požehnaný Hospodin Bůh otců našich, kterýž dal to
srdce královo, aby zvelebil dům Hospodinův, kterýž jest v
Jeruzalémě, 28 A naklonil ke mně milosrdenstvím krále i rad
jeho, i všech mocných knížat královských. Protož já posilněn
jsa rukou Hospodina Boha svého nade mnou, shromáždil
jsem z lidu Izraelského přednější, kteříž by šli se mnou.

8 Tito jsou pak přednější po čeledech svých otcovských,
a rod těch, kteříž vyšli se mnou za kralování Artaxerxa
krále z Babylona: 2 Z synů Fínesových Gersom, z synů
Itamarových Daniel, z synů Davidových Chattus. 3 Z synů
Sechaniášových, jenž byl z synů Farosových, Zachariáš,
a s ním počet mužů sto a padesáte. 4 Z synů Pachat
Moábových Eliehoenai syn Zerachiášův, a s ním dvě stě
mužů. 5 Z synů Sechaniášových syn Jachazielův, a s ním
tři sta mužů. 6 Z synů Adinových Ebed syn Jonatanův, a
s ním padesát mužů. 7 Z synů pak Elamových Izaiáš syn
Ataliášův, a s ním sedmdesát mužů. 8 Z synů Sefatiášových
Zebadiáš syn Michaelův, a s ním osmdesáte mužů. 9 Z
synů Joábových Abdiáš syn Jechielův, a s ním dvě stě a
osmnácte mužů. 10 Z synů Selomitových syn Josifiášův, a s
ním sto a šedesáte mužů. 11 Z synů Bebai Zachariáš syn
Bebai, a s ním osmmecítma mužů. 12 Z synů Azgadových
Jochanan syn Hakatanův, a s ním sto a deset mužů. 13 Z
synů Adonikamových poslednějších, jichž jména jsou tato:
Elifelet, Jehiel, Semaiáš, a s ním šedesáte mužů. 14 Z
synů Bigvai Utai a Zabbud, a s nimi sedmdesáte mužů. 15
Shromáždil jsem je pak u potoku, kterýž vpadá do Ahavy,
a leželi jsme tu tři dni. Potom přehlédal jsem lid a kněží,
a z synů Léví nenašel jsem tu žádného. 16 Protož poslal
jsem Eliezera, Ariele, Semaiáše, Elnatana, Jariba, Elnatana,
Nátana, Zachariáše a Mesullama, přednější, a Joiariba a
Elnatana, muže učené, 17 A rozkázal jsem jim k Iddovi,
knížeti v Chasifia místě, a naučil sem je, jak by měli mluviti
k Iddovi, Achivovi a Netinejským v Chasifia místě, aby
nám přivedli služebníky domu Boha našeho. 18 I přivedli
nám s pomocí Boží muže rozumného z synů Moholi, syna
Léví, syna Izraelova, a Serebiáše s syny jeho, a bratří jeho
osmnácte, 19 A Chasabiáše, a s ním Izaiáše z synů Merari,
bratří jeho a synů jejich dvadceti. 20 Z Netinejských pak,
kteréž byl zřídil David a knížata k službě Levítům, dvě
stě a dvadceti Netinejských. A ti všickni ze jména vyčteni
byli. 21 Tedy vyhlásil jsem tu půst u řeky Ahava, abychom
se ponižovali před Bohem svým, a hledali od něho cesty
přímé sobě a dítkám svým, i všemu jmění našemu. 22
Nebo styděl jsem se žádati od krále vojska a jízdných, aby
nás bránili před nepřátely na cestě; nebo jsme byli pravili
králi, řkouce: Ruka Boha našeho jest nade všemi, kteříž ho
hledají upřímě, ale moc a prchlivost jeho proti všechněm,
kteříž ho opouštějí. 23 A když jsme se postili a hledali v
tom Boha svého, tedy vyslyšel nás. 24 Oddělil jsem pak
přednějších kněží dvanácte: Serebiáše, Chasabiáše, a s
nimi z bratří jejich deset. 25 I odvážil jsem jim stříbro a zlato,
a to nádobí, obět domu Boha našeho, kterouž obětovali
král i rady jeho, i knížata jeho a všecken lid Izraelský,
což se ho našlo. 26 Odvážil jsem, pravím, do rukou jejich
stříbra šest set centnéřů a padesát, a nádobí stříbrného sto
centnéřů, a zlata sto centnéřů, 27 A koflíků zlatých dvadceti,
každý v tisíc drachem, a dvě nádoby z mosazi nejlepší, tak
vzácné jako zlato. 28 Potom jsem jim řekl: Vy jste posvěceni
Hospodinu, i tyto nádoby posvěceny jsou, a to stříbro i
zlato jest obět dobrovolná Hospodinu Bohu otců vašich. 29
Pilni toho buďte a ostříhejte, až to i odvážíte před kněžími
přednějšími a Levíty, i předními z čeledí otcovských z Izraele
v Jeruzalémě v pokojích domu Hospodinova. 30 A tak přijali
kněží a Levítové váhu stříbra, zlata a nádobí, aby donesli do
Jeruzaléma, do domu Boha našeho. 31 Zatím hnuli jsme se
od řeky Ahava, dvanáctého dne měsíce prvního, abychom
se brali do Jeruzaléma, a ruka Boha našeho byla s námi, a
vytrhla nás z ruky nepřátel a úkladníků na cestě. 32 I přišli
jsme do Jeruzaléma, a pobyli jsme tu tři dni. 33 Ètvrtého
pak dne odváženo jest stříbro a zlato, a nádobí to v domě
Boha našeho k ruce Meremota syna Uriáše kněze, s nímž
byl Eleazar syn Fínesův, a pomocníci jejich Jozabad syn
Jesua, a Noadiáš syn Binnui, Levítové, 34 Vše v počtu a
váze, a zapsána jest všecka ta váha toho času. 35 Vrátivše
se pak z zajetí ti, kteříž byli přestěhováni, obětovali zápaly
Bohu Izraelskému, volků dvanáct za všecken lid Izraelský,
skopců devadesát a šest, beránků sedmdesát a sedm, kozlů
za hřích dvanáct, vše v obět zápalnou Hospodinu. 36 I dali
výpovědi královy vládařům královským i vývodám za řekou.
Kteříž pomocni byli lidu i domu Božímu.

9 A když se to vykonalo, přistoupili ke mně knížata, řkouce:
Neoddělil se lid Izraelský, ani kněží a Levítové od národů
zemí, ale činí podlé ohavností Kananejských, Hetejských,
Ferezejských, Jebuzejských, Ammonitských, Moábských,
Egyptských a Amorejských. 2 Nebo nabrali sobě a synům
svým dcer jejich, a smísili se símě svaté s národy zemí, a
knížata a vrchnost první byla v tom přestoupení. 3 Kteroužto
věc když jsem uslyšel, roztrhl jsem roucho své i plášť, a
trhal jsem vlasy s hlavy své i z brady, a seděl jsem zděšený.
4 I shromáždili se ke mně všickni, třesoucí se před řečmi

Boha Izraelského pro přestoupení lidu přestěhovaného, já
pak seděl jsem zděšený, až do oběti večerní. 5 Ale v čas
oběti večerní vstal jsem od trápení svého, maje na sobě
roucho roztržené i plášť svůj, a klekl jsem na kolena svá,
rozprostíraje ruce své k Hospodinu Bohu svému. 6 A řekl
jsem: Bože můj, stydím se a hanbím pozdvihnouti, Bože
můj, tváři své k tobě; nebo nepravosti naše rozmnožily se
nad hlavou, a provinění naše vzrostlo až k nebi. 7 Ode
dnů otců našich u veliké jsme vině až do tohoto dne, a pro
nepravosti naše vydáni jsme my, králové naši i kněží naši v
ruku králů zemí pod meč, v zajetí a v loupež, a v zahanbení
tváři, tak jakž se to nyní děje. 8 Teď pak rychle stala se
nám milost od Hospodina Boha našeho, že zanechal nám
ostatků, a dal nám obydlí na místě svatém, aby osvítil oči
naše Bůh náš, a dal nám maličké povydchnutí od služby
naší. 9 Nebo ač jsme byli služebníci, však nenechal nás Bůh
náš v porobě naší, ale naklonil k nám milostí krále Perské,
dav nám život, abychom vyzdvihli dům Boha našeho, a
zase obnovili pustiny jeho, nýbrž ohradil nás v Judstvu a v
Jeruzalémě. 10 Nyní tedy což díme, ó Bože náš, po těch
věcech, poněvadž jsme opustili přikázaní tvá, 11 Kteráž
jsi vydal skrze služebníky své proroky, řka: Země ta, do
kteréž jdete, abyste jí dědičně vládli, jest země nečistá, pro
nečistotu národů těch zemí, pro ohavnosti jejich, kterýmiž
ji naplnili všudy naskrze v nečistotě své. 12 Protož nyní
dcer vašich nedávejte synům jejich, a dcer jejich nebeřte
synům vašim, a nehledejte pokoje jejich a dobrého jejich,
až na věky, abyste se zmocnili, a jedli dobré věci země,
a k dědičnému vládařství zanechali ji synům svým až na
věky. 13 Po všech pak těch věcech, kteréž na nás přišly pro
zlé skutky naše, a pro veliké naše provinění, poněvadž ty,
Bože náš, netrestal jsi nás podlé nepravostí našich, a dal jsi
nám vysvobození takové, 14 Opět-liž bychom rušiti měli tvá
přikázaní, a přízniti se s národy těmito ohavnými? Zdaliž bys
se zuřivě nehněval na nás, až bys nás do konce vyhladil,
tak že by žádný nezůstal a neušel? 15 Hospodine Bože
Izraelský, ty jsi spravedlivý; nebo jsme pozůstali ostatkové,
jakž se to vidí dnešního dne. Aj, my jsme před tebou s
proviněním svým, ač bychom neměli postavovati se před
tváří tvou pro věci takové.

10 Když se pak Ezdráš, padna před domem Božím, tak
modlil a vyznával s pláčem, sešel se k němu z lidu
Izraelského zástup velmi veliký mužů i žen i dětí. A když
plakal lid pláčem velikým, 2 Tedy mluvil Sechaniáš syn
Jechielův z synů Elamových, a řekl Ezdrášovi: Myť jsme
zhřešili proti Bohu svému, že jsme pojímali ženy cizozemky z
národů zemí, a však vždy Izrael může míti naději při té věci.
3 Nyní tedy vejděme v smlouvu s Bohem svým, zapudíce
všecky ženy i syny jejich podlé rady Páně a těch, jenž se
třesou před přikázaním Boha našeho, a tak podlé zákona ať
se stane. 4 Vstaň, nebo na tobě jest ta věc, a my budeme
při tobě. Posilň se a učiň tak. 5 I vstal Ezdráš a zavázal
přísahou přednější kněží a Levíty a všecken lid Izraelský,
aby tak učinili. I přisáhli. 6 A vstav Ezdráš od domu Božího,
odšel do pokojíka Jochananova, syna Eliasibova, i všel
tam, a nejedl chleba, ani vody nepil; nebo zámutek měl pro
přestoupení těch, jenž se přestěhovali. 7 Zatím dali provolati
v Judstvu a v Jeruzalémě všechněm přestěhovaným, aby
se shromáždili do Jeruzaléma, 8 Kdo by pak koli nepřišel
ve třech dnech, podlé rady knížat a starších, aby všecken
statek svůj propadl, a sám odloučen byl od shromáždění
přestěhovaných. 9 A protož shromáždili se všickni muži
Judští i Beniamin do Jeruzaléma ke dni třetímu, dvadcátého
dne měsíce, (a ten měsíc byl devátý). I seděl všecken lid na
ulici domu Božího, třesouce se pro tu věc i pro déšť. 10
Tedy vyvstal Ezdráš kněz a řekl k nim: Vy jste zhřešili, že
jste pojímali ženy cizozemky, abyste přidali k provinění lidu
Izraelského. 11 Protož již vyznejte se Hospodinu Bohu otců
svých, a čiňte vůli jeho, a oddělte se od národů cizích, i od
žen cizozemek. 12 I odpovědělo všecko to shromáždění, a
řekli hlasem velikým: Podlé slova tvého povinni jsme tak
učiniti. 13 Ale lidu mnoho jest, a prška, a nemůžeme vně státi.
K tomu není ta práce jednoho dne ani dvou, nebo mnoho jest
nás, kteříž jsme v tom přestoupili. 14 Nechť jsou postavena,
prosíme, knížata naše ze všeho shromáždění, a kdož koli
jest v městech našich, kterýž pojal ženy cizozemky, ať přijde
v čas uložený, a s nimi starší z jednoho každého města i
soudcové jejich, až bychom tak odvrátili hněv prchlivosti
Boha našeho od sebe pro tu věc. 15 Takž Jonatan syn
Azahelův, a Jachziáš syn Tekue, postaveni byli nad tím,
Mesullam pak a Sabbetai, Levítové, pomáhali jim. 16 Tedy
učinili tak při těch, jenž přestěhováni byli. I odděleni jsou
Ezdráš kněz a muži přední čeledí otcovských po domích
otců svých, všickni ti ze jména, a zasedli prvního dne měsíce
desátého, aby to vyhledali. 17 Což i konali při všech mužích,
kteříž byli pojali ženy cizozemky, až do prvního dne prvního
měsíce. 18 Našli se pak z synů kněžských, jenž zpojímali
ženy cizozemky tito: Z synů Jesua syna Jozadakova, a
z bratří jeho: Maaseiáš, Eliezer, Jarib a Gedaliáš. 19 Ale
povolili, aby zapudili ženy své. A ti, kteříž provinili, obětovali
skopce z stáda za vinu svou. 20 A z synů Immer: Chanani a
Zebadiáš. 21 Z synů Charim: Maaseiáš, Eliah, Semaiáš,
Jechiel a Uziáš. 22 Z synů Paschur: Elioenai, Maaseiáš,

Izmael, Natanael, Jozabad a Elasa. **23** A z Levítů: Jozabad,
Simei, Kelaiáš, (jenž jest Kelita), Petachiáš, Juda a Eliezer.
24 Z zpěváků pak Eliasib, a z vrátných Sallum, Telem a Uri.
25 A z lidu Izraelského, z synů Faresových: Ramiáš, Jeziáš,
Malkiáš, Miamin, Eleazar, Malkiáš a Benaiáš. **26** Z synů
Elamových: Mataniáš, Zachariáš, Jechiel, Abdi, Jeremot a
Eliah. **27** Z synů Zattu: Elioenai, Eliasib, Mataniáš, Jeremot,
Zabad, a Aziza. **28** Též z synů Bebai: Jochanan, Chananiáš,
Zabbai, Atlai. **29** Z synů Báni: Mesullam, Malluch, Adaiáš,
Jasub, Seal, Jeramot. **30** Z synů Pachat Moábových: Adna a
Chélal, Benaiáš, Maaseiáš, Mataniáš, Bezaleel, Binnui a
Manasse. **31** Z synů Charimových: Eliezer, Isiáš, Malkiáš,
Semaiáš, Simeon, **32** Beniamin, Malluch, Semariáš. **33**
Z synů Chasumových: Mattenai, Mattata, Zabad, Elifelet,
Jeremai, Manasses, Simei. **34** Z synů Báni: Maadai, Amram,
Uel, **35** Benaiáš, Bediáš, Keluhu, **36** Vaniáš, Meremot,
Eliasib, **37** Mattaniáš, Mattenai, Jaasav, **38** Báni, Binnui,
Simei, **39** Selemiáš, Nátan a Adaiáš, **40** Machnadbai, Sasai,
Sarai, **41** Azarel, Selemiáš, Semariáš, **42** Sallum, Amariáš
a Jozef. **43** Z synů Nébových: Jehiel, Mattitiáš, Zabad,
Zebina, Jaddav, Joel a Benaiáš. **44** Ti všickni pojali byli ženy
cizozemky, a byly z těch žen některé, že i děti zplodily.

Nehemiáš

1 Slova Nehemiáše syna Chachaliášova. I stalo se měsíce
Kislev léta dvadcátého, když jsem byl na hradě Susan, **2**
Že přišel Chanani, jeden z bratří mých, s některými muži
z Judstva. Kterýchžto vzeptal jsem se na Židy, na ostatky
pozůstalé z zajetí a na Jeruzalém. **3** I řekli mi: Ostatkové
ti, kteříž pozůstali z zajetí tam v té krajině, jsou u velikém
nátisku a v pohanění, nadto i zed Jeruzalémská rozbořena
jest, a brány jeho ohněm zkaženy. **4** Kterážto slova když
jsem uslyšel, sedna plakal jsem a kvílil za několik dní, a
postil jsem se, i modlil před Bohem nebeským. **5** A řekl
jsem: Prosím, Hospodine Bože nebeský, silný, veliký a
hrozný, ostříhající smlouvy a milosrdenství těm, jenž tě
milují, a ostříhají přikázaní tvých, **6** Budiž, prosím, ucho
tvé nakloněné, a oči tvé otevřené, abys slyšel modlitbu
služebníka svého, kterouž já se modlím před tebou nyní
dnem i nocí za syny Izraelské, služebníky tvé, a vyznávám
hříchy synů Izraelských, jimiž jsme hřešili proti tobě. Já
také i dům otce mého hřešili jsme. **7** Zpronevěřili jsme se
tobě, a neostříhali jsme přikázaní a ustanovení a soudů,
kteréž jsi vydal skrze Mojžíše služebníka svého. **8** Budiž
pamětliv, prosím, na slovo, kteréž jsi přikázal Mojžíšovi
služebníku svému, řka: Vy přestoupíte, já pak rozptýlím
vás mezi národy. **9** Ale když se obrátíte ke mně, a budete
ostříhati přikázaní mých, a plniti je, by pak někteří z vás až
na kraj světa zahnáni byli, i odtud shromáždím je, a přivedu
je zase na místo, kteréž jsem vyvolil, aby tam přebývalo
jméno mé. **10** Však tito jsou služebníci tvoji a lid tvůj, kteréž
jsi vykoupil mocí svou převelikou, a rukou svou přesilnou.
11 Prosím, ó Hospodine, nechť jest nakloněné ucho tvé k
modlitbě služebníka tvého, a k modlitbě služebníků tvých,
kteříž žádají báti se jména tvého, a dej šťastný prospěch,
prosím, služebníku svému dnes, nakloně k němu lítostí
člověka toho. Já pak byl jsem šeňkéřem královským.

2 Tedy stalo se měsíce Nísan léta dvadcátého Artaxerxa
krále, když víno stálo před ním, že vzav víno, podal jsem
ho králi. Nebýval jsem pak smuten před ním. **2** Pročež mi
řekl král: Proč oblíčej tvůj smutný jest, poněvadž nestůněš?
Jiného není, než sevření srdce. Pročež ulekl jsem se velmi
velice. **3** A řekl jsem králi: Král na věky buď živ. Kterak
nemá býti smutný oblíčej můj, když město to, kdež jsou
hrobové otců mých, zpuštěno jest, a brány jeho ohněm
zkaženy? **4** Opět mi řekl král: Èeho žádáš? Mezi tím modlil
jsem se Bohu nebeskému. **5** Potom řekl jsem králi: Zdá-
lit se za dobré králi, a jestliže má lásku služebník tvůj u
tebe, žádám, abys mne poslal do Judstva, do města, kdež
jsou hrobové otců mých, abych je zase vystavěl. **6** Ještě
mi řekl král (královna pak seděla podlé něho): Dlouho-li
budeš na té cestě, a kdy se zas navrátíš? I líbilo se to králi,
a propustil mne, hned jakž jsem mu oznámil jistý čas. **7**
Zatím řekl jsem králi: Vidí-li se za dobré králi, nechť mi
dadí listy k vývodám za řekou, aby mne provedli, až bych
přišel do Judstva, **8** Tolikéž psání k Azafovi, vládaři lesu
královského, aby mi dal dříví na trámy, k branám paláce, při
domě Božím, a ke zdem městským, a k domu, do něhož
bych vjíti mohl. I dal mi král vedlé štědré ruky Boha mého
ke mně. **9** Tedy přišed k vývodám za řekou, dal jsem jim
psání královské. Poslal pak byl se mnou král hejtmany
vojska a jezdce. **10** To když uslyšel Sanballat Choronský, a
Tobiáš služebník Ammonitský, velmi je to mrzelo, že přišel
člověk, kterýž by obmýšlel dobré synů Izraelských. **11** A
tak přišed do Jeruzaléma, pobyl jsem tam za tři dni. **12** V
noci pak vstal jsem, a kolikosi mužů se mnou, a neoznámil
jsem žádnému, co mi dal Bůh můj v srdce, abych činil v
Jeruzalémě, aniž jsem měl hovada jakého s sebou, kromě
hovádka, na němž jsem jel. **13** I vyjel jsem branou při údolí
v noci k studnici drakové a k bráně hnojné, a ohledoval
jsem zdí Jeruzalémských, kteréž byly pobořené, a bran jeho
zkažených ohněm. **14** Odtud jsem jel k bráně studničné,
a k rybníku královskému, kdež nebylo brodu hovádku, na
němž jsem jel, aby přejíti mohlo. **15** Pročež bral jsem se
zhůru podlé potoka v noci, a ohledoval jsem zdi. Odkudž
vraceje se, vjel jsem branou při údolí, a tak jsem se navrátil.
16 Ale knížata nic nevěděli, kam jsem jezdil, a co jsem činil;
nebo jsem Židům, ani kněžím, ani přednějším, ani knížatům,
ani jiným úředníkům až do té chvíle neoznámil. **17** Protož
řekl jsem jim: Vy vidíte, v jakém jsme zlém, a Jeruzalém
zpuštěný, a brány jeho ohněm zkaženy. Podtež, a stavějme
zed Jeruzalémskou, abychom nebyli více v pohanění. **18**
A když jsem jim oznámil, že pomoc Boha mého jest se
mnou, ano i slova králova, kteráž ke mně mluvil, teprv řekli:
Přičiňmež se a stavějme. I posilnili rukou svých k dobrému.
19 Což když uslyšel Sanballat Choronský, a Tobiáš služebník
Ammonitský, a Gesem Arabský, posmívali se, a utrhali
nám, pravíce: Což to děláte? Co se králi protivíte? **20** Jimž
odpovídaje, řekl jsem: Bůh nebeský, tenť nám dá prospěch,
a my služebníci jeho přičiníce se, stavěti budeme, vy pak
nemáte žádného dílu, ani práva, ani památky v Jeruzalémě.

3 Tedy povstal Eliasib, kněz nejvyšší, a příbuzní jeho kněží,
a stavěli bránu bravnou, (tiť jsou ji vystavěli, a zavěsili
vrata její, až k věži Mea vystavěli ji), až k věži Chananeel. **2**

A podlé něho stavěli muži Jerecha, též podlé něho stavěl
Zakur syn Imrův. 3 Bránu pak rybnou stavěli synové Senaa.
Ti položili trámy její, a vstavili vrata její s zámky i závorami
jejími. 4 Podlé těch také opravoval Meremot syn Uriáše, syna
Kózova, a podlé nich opravoval Mesullam syn Berechiáše,
syna Mesezabelova, a podlé těch opravoval Sádoch syn
Baanův. 5 A podlé nich opravovali Tekoitští. Ale ti, kteříž byli
znamenitější z nich, nepodklonili šíje své k dílu pána svého.
6 Bránu pak starou opravovali Joiada syn Paseachův, a
Mesullam syn Besodiášův. Ti položili trámy její a vstavili
vrata její s zámky a závorami jejími. 7 Podlé nich opravoval
Melatiáš Gabaonitský, a Jádon Meronotský, muži z Gabaon
a z Masfa, až k stolici knížecí z této strany řeky. 8 Podlé nich
pak opravoval Uziel syn Charhaiášův s zlatníky, a podlé něho
opravoval Chananiáš, syn apatekářův. A nechali Jeruzaléma
až do zdi široké. 9 Dále podlé nich opravoval Refaiáš syn
Churův, hejtman nad polovicí kraje Jeruzalémského. 10
A podlé nich opravoval Jedaiáš Charumafův proti domu
svému. Podlé něhož opravoval Chattus syn Chasabneiášův.
11 Druhý pak díl opravoval Malkiáš syn Charimův, a Chasub
syn Pachat Moábův, a věži Tannurim. 12 Podlé něhož
opravoval Sallum syn Lochesův, hejtman nad polovicí kraje
Jeruzalémského, se dcerami svými. 13 Bránu při údolí opravil
Chanun s obyvateli Zanoe. Oni ji stavěli, a vstavili vrata její
s zámky i závorami jejími, a zdi na tisíc loket až do brány
hnojné. 14 Bránu pak hnojnou opravil Malkiáš syn Rechabův,
hejtman kraje Betkarem. On ji ustavěl, a vstavil vrata s zámky
i závorami jejími. 15 Bránu pak studnice opravoval Sallun
syn Kolchozův, hejtman kraje Masfa. On ji vystavěl a přikryl
ji, a vstavil vrata její s zámky i závorami jejími, a zed rybníka
Selach, od zahrady královské až k stupňům sstoupajícím
z města Davidova. 16 Za ním opravoval Nehemiáš syn
Azbukův, hejtman nad polovici kraje Betsur, až naproti
hrobům Davidovým, a až k rybníku udělanému, až k domu
silných. 17 Za ním opravovali Levítové, Rechum syn Báni,
podlé něhož opravoval Chasabiáš, hejtman nad polovicí
kraje Ceily s krajem svým. 18 Za ním opravovali bratří jejich,
Bavai syn Chenadadův, hejtman nad polovicí kraje Ceily. 19
Podlé něho pak opravoval Ezer syn Jesua, hejtman Masfa,
díl druhý naproti, kudyž se chodí k skladu zbroje Mikzoa. 20
Za ním rozhorliv se, opravoval Báruch syn Zabbai, díl druhý
od Mikzoa až ke dveřům domu Eliasiba, kněze nejvyššího.
21 Za ním opravoval Meremot syn Uriáše, syna Kózi, díl
druhý ode dveří domu Eliasibova až do konce domu jeho. 22
Za ním opravovali kněží, kteříž bydlili v rovině. 23 Za ním
opravoval Beniamin a Chasub proti domům svým. Za ním
opravoval Azariáš syn Maaseiáše, syna Ananiášova vedlé
domu svého. 24 Za ním opravoval Binnui syn Chenadadův
díl druhý, od domu Azariášova až do Mikzoa a až k úhlu. 25
Pálal syn Uzai proti Mikzoa a věži vysoké, kteráž vyhlédala z
domu králova, jenž byla v placu u žaláře. Za ním Pedaiáš
syn Farosův. 26 Netinejští pak, jenž bydlili v Ofel, až naproti
bráně vodné k východu, a věži vysoké. 27 Za ním opravovali
Tekoitští díl druhý, naproti věži veliké a vysoké, až ke
zdi při Ofel. 28 Od brány koňské opravovali kněží, jeden
každý naproti domu svému. 29 Za tím opravoval Sádoch
syn Immerův naproti domu svému. Za ním pak opravoval
Semaiáš syn Sechaniášův, strážný brány východní. 30 Za
ním opravoval Chananiáš syn Selemiášův, a Chanun syn
Zalafův šestý, díl druhý. Za ním opravoval Mesullam syn
Berechiášův proti pokoji svému. 31 Za ním opravoval Malkiáš
syn zlatníkův až k domu Netinejských a kupců, naproti bráně
Mifkad, až do paláce úhlového. 32 A mezi palácem úhlovým
až do brány bravné opravovali zlatníci a kupci.

4 I stalo se, když uslyšel Sanballat, že stavíme zed, rozpálil
se hněvem, a rozzlobiv se velmi, posmíval se Židům. 2
Nebo mluvil před bratřími svými a před vojskem Samařským,
řka: Co ti bídní Židé berou před sebe? Tak-liž mají býti
zanecháni? Což budou obětovati? Za jeden-liž den to
dodělati mají? Také-liž i kamení z hromad rumu křísiti budou,
kteréž spáleno jest? 3 Tobiáš pak Ammonitský podlé něho
řekl: Nechať stavějí, však liška přiběhna, prorazí zed jejich
kamennou. 4 Slyš, ó Bože náš, že jsme v pohrdání, a obrať
pohanění jejich na hlavu jejich, a dej je v loupež v zemi,
do níž by zajati byli. 5 A nepřikrývej nepravosti jejich, a
hřích jejich od tváři tvé ať není shlazen, proto že jsou tě
popouzeli v stavitelích. 6 A tak stavěli jsme tu zed, a spojili
všecku až do polu, a měl lid srdce k tomu dílu. 7 Což
když uslyšel Sanballat, a Tobiáš a Arabští, Ammonitští i
Azotští, že by na dýl přibývalo zdi Jeruzalémské, a že se již
byly počaly mezery zavírati, rozpálili se hněvem velice. 8
Protož spuntovali se všickni společně, aby táhli k boji proti
Jeruzalému a aby jemu překážku učinili. 9 (My pak modlili
jsem se Bohu svému, a postavili jsme stráž proti nim ve dne
i v noci, bojíce se jich. 10 Nebo řekli Judští: Zemdlelať jest
síla nosičů, a rumu ještě mnoho jest, neodolalit' bychom jim,
stavějíce zed.) 11 Anobrž i řekli nepřátelé naši: Nezvědíť,
ani spatří, až vpadneme mezi ně, a pomordujeme je, aneb
zastavíme to dílo. 12 Když pak přišli Židé, kteříž s nimi bydlili,
a pravili nám na desetkrát: Mějte pozor na všecka místa,
kudyž se chodí k nám: 13 Tedy postavil jsem na dolních
místech za zdí, i na místech příkrých, a osadil jsem lidem po
čeledech s meči, s kopími a lučišti jejich. 14 A když jsem

to spatřil, vstana, řekl jsem k přednějším a knížatům i k
jinému lidu: Nebojte se jich, ale na Pána velikého a hrozného
pamatujte, a bojujte za bratří své, za syny své a dcery své,
za manželky své a domy své. 15 I stalo se, když uslyšeli
nepřátelé naši, že jest nám to oznámeno, tožť Bůh rozptýlil
radu jejich, a my navrátili jsme se všickni ke zdem, každý k
dílu svému. 16 Ale však od toho dne polovice služebníků
mých dělali, a polovice jich držela kopí, pavézy a lučiště, a
pancíře, a knížata stála za vší čeledí Judskou. 17 Ti také,
kteříž dělali na zdi, i nosiči břemen, i nakladači, každý jednou
rukou dělal, a v druhé držel braň. 18 Z těch pak, kteříž
stavěli, měl jeden každý meč svůj připásaný na bedrách
svých, a tak stavěli, a trubač stál podlé mne. 19 Nebo jsem
řekl k přednějším a knížatům i k jinému lidu: Dílo veliké
a široké jest, a my porůznu jsme na zdi, podál jeden od
druhého. 20 Na kterém byste koli místě uslyšeli hlas trouby,
tu se shromažďte k nám. Bůh náš bude bojovati za nás. 21 A
tak my dělali jsme dílo, a polovice jich držela kopí od svitání
až do soumraku. 22 Tehdáž také řekl jsem lidu: Každý s
služebníkem svým nocuj u prostřed Jeruzaléma, ať je máme
k stráži v noci, a ve dne k dílu. 23 Pročež i já, i bratří moji, i
služebníci moji, i strážní, kteříž chodí za mnou, nebudeme
svláčeti oděvu svého. Žádný ho nesloží, leč u vody.

5 Byl pak pokřik veliký lidu i žen jejich na bratří jich Židy.
2 Nebo někteří pravili: Synů a dcer máme tak mnoho, že
za ně obilé jednáme, abychom jísti a živi býti mohli. 3 Jiní
opět pravili: Pole svá i vinice své, a domy své zzastavovati
musíme, abychom obilé jednati mohli v hladu tomto. 4 Jiní
ještě pravili: Musíme vypůjčiti peněz, abychom dali plat
králi, na svá pole i vinice své, 5 Ješto aj, jakož tělo bratří
našich, tak těla naše, jakož synové jejich, tak i synové
naši. A však my musíme podrobovati syny své a dcery své
v službu, a některé již ze dcer našich podrobeny jsou, a
nemůžeme s nic býti, poněvadž pole naše a vinice naše drží
jiní. 6 Protož rozhněval jsem se velmi, když jsem slyšel křik
jejich a slova taková. 7 I uložil jsem v srdci svém, abych
domlouval přednějším a knížatům, řka jim: Vy jste ti, jenž
obtěžujete jeden každý bratra svého. I svolal jsem proti nim
shromáždění veliké. 8 A řekl jsem jim: My vyplacujeme bratří
své Židy, kteříž prodáni byli pohanům, podlé možnosti naší.
Což vy zase prodávati máte bratří vaše, anobrž což je sobě
prodávati budete? Kteřížto umlkli a nenalezli odpovědi. 9
Řekl jsem dále: Není to dobře, což děláte. Zdali v bázni
Boha našeho nemáte choditi raději než v pohanění pohanů,
nepřátel našich? 10 I já také s bratřími svými a s služebníky
svými mohl bych bráti od nich peníze aneb obilé, a však
odpusťme jim medle ten dluh. 11 Navraťte jim, prosím,
ještě dnes pole jejich, vinice jejich, zahrady olivové jejich i
domy jejich, i ten stý díl peněz, obilé, vína i oleje, kterýž
od nich béřete. 12 Odpověděli: Navrátíme, aniž čeho od
nich vyhledávati budeme; tak učiníme, jakž ty pravíš. Tedy
svolav kněží, zavázal jsem je přísahou, aby tak učinili. 13
Vytřásl jsem také podolek svůj, a řekl jsem: Tak vytřes Bůh
každého muže, kdož by nenaplnil slova tohoto, z domu jeho,
z úsilí jeho, a tak buď vytřesený a prázdný. I řeklo všecko
shromáždění: Amen, a chválili Hospodina. I učinil lid tak.
14 Anobrž také ode dne, v němž jsem postaven, abych byl
vývodou jejich v zemi Judské, od léta dvadcátého až do léta
třidcátého druhého Artaxerxa krále, za dvanácte let, ani já ani
bratří moji pokrmu knížecího jsme nejedli, 15 Ješto vývodové
prvnější, kteříž byli přede mnou, obtěžovali lid, berouce
od nich chléb a víno mimo čtyřidceti lotů stříbra. Nadto i
služebníci jejich ssužovali lid, čehož jsem já nečinil, boje se
Boha. 16 Alebrž také i při opravování zdi pracoval jsem,
aniž jsme skupovali rolí, ano i všickni služebníci moji byli tu
shromážděni k dílu. 17 Přesto Židé a knížat půl druhého
sta osob, a kteříž přicházeli k nám z národů okolních, jídali
u stolu mého. 18 Pročež strojívalo se toho na každý den
jeden vůl, šest ovec výborných, též i ptáci byli mi strojeni, a
v jednom z desíti dnů všelijakého vína dávalo se dosti. Však
s tím se vším pokrmu knížecího nežádal jsem, nebo těžká
poroba vzložena byla na lid ten. 19 Budiž pamětliv na mne,
Bože můj, k dobrému, což jsem pak koli činil při lidu tomto.

6 I stalo se, když uslyšel Sanballat a Tobiáš, a Gesem
Arabský i jiní nepřátelé naši, že bych vystavěl zed, a že
nezůstalo v ní mezery, ačkoli jsem ještě až do toho času
nevstavil vrat do bran, 2 Že poslal Sanballat a Gesem ke
mně, řka: Přiď, a rozmluvíme spolu ve vsi na rovinách Ono.
Ale oni mé zlé obmýšleli. 3 Takž jsem poslal k nim posly, řka:
Dílo veliké dělám, protož nemohu odjíti. Což se má meškati
dílo, když bych je opustě, k vám sjíti měl? 4 I posílali ke
mně na týž způsob čtyřikrát, a odpověděl jsem jim týmiž
slovy. 5 Potom poslal ke mně Sanballat na tentýž způsob po
páté služebníka svého s listem otevřeným. 6 V kterémž bylo
psáno: Slyší se mezi národy, jakž Gasmu praví, že ty a Židé
myslíte se zprotiviti, a že ty proto stavíš zed, abys králem
jejich byl, jakž se to dokoná. 7 Také žes i proroky postavil,
aby hlásali o tobě v Jeruzalémě, řkouce: Král v Judstvu.
Nyní tedy uslyší král ty věci. Protož přiď, a poradíme se
spolu. 8 Tedy poslal jsem k němu, řka: Neníť toho nic, což
ty pravíš, ale sám sobě to vymýšlíš. 9 Nebo všickni ti nás
ustrašiti se snažovali, myslíce: Oslábnou ruce jejich při díle,
a nedokoná se to. Ale však ty, ó Bože, posilň rukou mých.

10 A když jsem všel do domu Semaiáše syna Delaiášova,
syna Mehetabelova, kterýž se byl zavřel, řekl mi: Sejděme
se do domu Božího, do vnitřku chrámu, a zavřeme dvéře
chrámové; nebo přijdou, chtíc tě zamordovati. A to v noci
přijdou, aby tě zamordovali. 11 Jemuž jsem řekl: Takový-
liž by muž, jako jsem já, utíkati měl? Aneb kdo jest tak,
jako jsem já, ješto by vejda do chrámu, živ byl? Nevejduť.
12 I poznal jsem, a aj, Bůh neposlal ho, ale proroctví to
mluvil proti mně, že ho Tobiáš a Sanballat byli ze mzdy
najali. 13 Proto pak ze mzdy byl najat, abych já ustrašen jsa,
učinil to a zhřešil, aby mi to bylo u nich k zlé pověsti, čímž
by mi utrhali. 14 Budiž pamětliv, můj Bože, na Tobiáše a
Sanballata, podlé těch skutků jejich, i na Noadii prorokyni,
a na jiné proroky, kteříž strašili mne. 15 A tak dodělána
jest zed ta pětmecítmého dne měsíce Elul v padesáti a
dvou dnech. 16 To když uslyšeli všickni nepřátelé naši, a
viděli všickni národové, kteříž byli vůkol nás, ulekli se velmi;
nebo poznali, že od Boha našeho působeno bylo dílo to.
17 Také v těch dnech i listy často posílali přednější Judští
k Tobiášovi, tolikéž od Tobiáše docházely k nim. 18 Nebo
mnozí v Judstvu měli s ním přísahu, proto že byl zetěm
Sechaniáše syna Arachova, a Jochanan syn jeho pojal byl
dceru Mesullama syna Berechiášova. 19 K tomu i dobré činy
jeho vypravovali přede mnou, a řeči mé vynášeli k němu.
Listy pak posílal Tobiáš, aby mne ustrašil.

7 A když byla dostavena zed, a zavěsil jsem vrata, a
ustanoveni byli vrátní i zpěváci i Levítové, 2 Poručil jsem
Chananovi bratru svému, a Chananiášovi hejtmanu hradu
Jeruzalémského, (proto že on byl muž věrný a bohabojný
nad mnohé), 3 A řekl jsem jim: Nechť nebývají otvírány
brány Jeruzalémské, až obejde slunce, a když ti, jenž tu
stávají, zavrou brány, vy ohledejte. A tak postavil jsem
stráž z obyvatelů Jeruzalémských, každého v stráži jeho,
a každého naproti domu jeho. 4 Město pak to bylo široké
a veliké, ale lidu málo v ohradě jeho, a domové nebyli
vystaveni. 5 Protož dal mi to Bůh můj v srdce mé, že jsem
shromáždil přednější, a knížata i lid, aby byli vyčteni podlé
pořádku rodů. I nalezl jsem knihu o rodu těch, kteříž se
byli prvé přestěhovali, a našel jsem v ní napsáno: 6 Tito
jsou lidé té krajiny, kteříž šli z zajetí a přestěhování toho,
jakž je byl přestěhoval Nabuchodonozor král Babylonský,
a navrátili se do Jeruzaléma a do Judstva, jeden každý
do města svého. 7 Kteříž přišli s Zorobábelem, s Jesua,
s Nehemiášem, Azariášem, Raamiášem, Nachamanem,
Mardocheem, Bilsanem, Misperetem, Bigvajem, Nechumem,
Baanou, počet mužů z lidu Izraelského: 8 Synů Farosových
dva tisíce, sto sedmdesát dva; 9 Synů Sefatiášových tři sta
sedmdesát dva; 10 Synů Arachových šest set padesát dva;
11 Synů Pachat Moábových, synů Jesua a Joábových, dva
tisíce, osm set a osmnáct; 12 Synů Elamových tisíc, dvě stě
padesát čtyři; 13 Synů Zattuových osm set čtyřidceti pět; 14
Synů Zakkai sedm set a šedesát; 15 Synů Binnui šest set
čtyřidceti osm; 16 Synů Bebai šest set dvadceti osm; 17
Synů Azgadových dva tisíce, tři sta dvamecítma; 18 Synů
Adonikamových šest set šedesáte sedm; 19 Synů Bigvai dva
tisíce, šedesáte sedm; 20 Synů Adinových šest set padesát
pět; 21 Synů Aterových z Ezechiáše devadesát osm; 22
Synů Chasumových tři sta dvadceti osm; 23 Synů Bezai tři
sta dvadceti čtyři; 24 Synů Charifových sto a dvanáct; 25
Synů Gabaonitských devadesát pět; 26 Mužů Betlémských a
Netofatských sto osmdesát osm; 27 Mužů Anatotských sto
dvadceti osm; 28 Mužů Betazmavetských čtyřidceti dva; 29
Mužů Kariatjeharimských, Kafirských a Berotských sedm set
čtyřidceti a tři; 30 Mužů Ráma a Gabaa šest set dvadceti
jeden; 31 Mužů Michmas sto dvadceti dva; 32 Mužů z Bethel
a Hai sto dvadceti tři; 33 Mužů z Nébo druhého padesáte
dva; 34 Synů Elama druhého tisíc, dvě stě padesát čtyři; 35
Synů Charimových tři sta dvadceti; 36 Synů Jerecho tři sta
čtyřidceti pět; 37 Synů Lodových, Chadidových a Onových
sedm set dvadceti jeden; 38 Synů Senaa tři tisíce, devět
set a třidceti. 39 Kněží: Synů Jedaiášových z domu Jesua
devět set sedmdesát tři; 40 Synů Immerových tisíc, padesát
dva; 41 Synů Paschurových tisíc, dvě stě čtyřidceti sedm;
42 Synů Charimových tisíc a sedmnáct. 43 Levítů: Synů
Jesua a Kadmiele, synů Hodevášových sedmdesát čtyři. 44
Zpěváků: Synů Azafových sto čtyřidceti osm. 45 Vrátných:
Synů Sallumových, synů Aterových, synů Talmonových,
synů Akkubových, synů Chatita, synů Sobai, sto třidceti
osm. 46 Netinejských: Synů Zicha, synů Chasufa, synů
Tabbaot, 47 Synů Keros, synů Sia, synů Fadon, 48 Synů
Lebana, synů Chagaba, synů Salmai, 49 Synů Chanan,
synů Giddel, synů Gachar, 50 Synů Reaia, synů Rezin, synů
Nekoda, 51 Synů Gazam, synů Uza, synů Paseach, 52 Synů
Besai, synů Meunim, synů Nefisesim, 53 Synů Bakbuk, synů
Chakufa, synů Charchur, 54 Synů Bazlit, synů Mechida, synů
Charsa, 55 Synů Barkos, synů Sisera, synů Tamach, 56 Synů
Neziach, synů Chatifa, 57 Synů služebníků Šalomounových,
synů Sotai, synů Soferet, synů Ferida, 58 Synů Jaala,
synů Darkon, synů Giddel, 59 Synů Sefatiášových, synů
Chattil, synů Pocheret Hazebaim, synů Amon, 60 Všech
Netinejských a synů služebníků Šalomounových tři sta
devadesát dva. 61 Tito také byli, kteříž vyšli z Telmelach a
Telcharsa: Cherub, Addon a Immer. Ale nemohli prokázati

rodu otců svých a semene svého, že by z Izraele byli. 62
Synů Delaiášových, synů Tobiášových, synů Nekodových
šest set čtyřidceti dva. 63 A z kněží: Synové Chabaiášovi,
synové Kózovi, synové Barzillai toho, kterýž pojav sobě z
dcer Barzillai Galádského manželku, nazván jest jménem
jejich. 64 Ti vyhledávali jeden každý zapsání o sobě, chtíce
prokázati rod svůj, ale nenašlo se. A protož zbaveni jsou
kněžství. 65 A zapověděl jim Tirsata, aby nejedli z věcí
svatosvatých, dokudž by nestál kněz s urim a tumim. 66
Všeho toho shromáždění pospolu čtyřidceti a dva tisíce, tři
sta a šedesát, 67 Kromě služebníků jejich a děvek jejich,
jichž bylo sedm tisíc, tři sta třidceti sedm. A mezi nimi bylo
zpěváků a zpěvakyní dvě stě čtyřidceti pět. 68 Koní jejich
sedm set třidceti šest, mezků jejich dvě stě čtyřidceti pět, 69
Velbloudů čtyři sta třidceti pět, oslů šest tisíc, sedm set a
dvadceti. 70 Tehdy někteří z knížat čeledí otcovských dávali
ku potřebám. Tirsata dal na poklad tisíc drachem zlata, bání
padesát, sukní kněžských pět set a třidceti. 71 Knížata také
čeledí otcovských dali na poklad ku potřebám dvadceti tisíc
drachem zlata, a stříbra liber dva tisíce a dvě stě. 72 Což
pak dali jiní z lidu, bylo zlata dvadcet tisíc drachem, a stříbra
dva tisíce liber, a sukní kněžských šedesát sedm. 73 A tak
osadili se kněží a Levítové, a vrátní i zpěváci, lid a Netinejští,
i všecken Izrael v městech svých. I nastal měsíc sedmý, a
synové Izraelští byli v městech svých.

8 I shromáždil se všecken lid jednomyslně do ulice, kteráž
jest proti bráně vodné, a řekli Ezdrášovi učiteli, aby
přinesl knihu zákona Mojžíšova, kterýž vydal Hospodin
lidu Izraelskému. 2 Tedy přinesl Ezdráš kněz zákon před
to shromáždění mužů i žen i všech, kteříž by rozumně
poslouchati mohli, prvního dne měsíce sedmého. 3 I četl v
něm na té ulici, kteráž jest proti bráně vodné, od jitra až do
poledne, při přítomnosti mužů i žen, i kteřížkoli rozuměti
mohli. A uši všeho lidu obráceny byly k knize zákona.
4 Stál pak Ezdráš učitel na kazatelnici dřevěné, kterouž
byli udělali k té věci, a stál podlé něho Mattitiáš, Sema,
Anaiáš, Uriáš, Helkiáš a Maaseiáš, po pravé ruce jeho, po
levé pak Pedaiáš, Misael, Malkiáš, Chasum, Chasbaddana,
Zachariáš a Mesullam. 5 Otevřel tedy Ezdráš knihu před
očima všeho lidu, (nebo výše stál než všecken lid). Kterouž
jakž otevřel, povstal všecken lid. 6 I dobrořečil Ezdráš
Hospodinu Bohu velikému, a všecken lid odpovídal: Amen,
amen, pozdvihujíce rukou svých, a skloňujíce hlavy, poklonu
učinili Hospodinu tváří k zemi. 7 Tak i Jesua, Báni, Serebiáš,
Jamin, Akkub, Sabbetai, Hodiáš, Maaseiáš, Kelita, Azariáš,
Jozabad, Chanan, Pelaiáš, a Levítové vyučovali lid zákonu.
Lid pak byl na místě svém. 8 Nebo čtli v té knize v zákoně
Božím srozumitelně, a vykládajíce smysl, vysvětlovali to,
což čtli. 9 Potom řekl Nehemiáš, jinak Tirsata, a Ezdráš
kněz, učitel, a Levítové, kteříž lid vyučovali, všemu lidu: Den
tento posvěcený jest Hospodinu Bohu vašemu, nekvěltež,
ani plačte. (Nebo plakal všecken lid, když slyšeli slova
zákona.) 10 Ale jděte, řekl jim, a jezte tučné věci, a píte
sladké, sdílejíce se s těmi, kteříž nemají nic připraveno. Den
zajisté tento svatý jest Pánu našemu, protož nermuťtež se,
nýbrž radost Hospodinova budiž síla vaše. 11 A když tak
Levítové pospokojili všeho lidu, mluvíce: Mlčte, nebo den
svatý jest, a nermuťte se, 12 Odšel všecken lid, aby jedli a
pili, a aby se sdíleli. I veselili se velmi, proto že srozuměli
slovům těm, kteráž jim v známost uvedli. 13 Potom nazejtří
sešla se knížata čeledí otcovských ze všeho lidu, kněží i
Levítové k Ezdrášovi učiteli, aby vyrozuměli slovům zákona.
14 Našli pak napsáno v zákoně, že přikázal Hospodin skrze
Mojžíše, aby bydlili synové Izraelští v stáncích na slavnost
měsíce sedmého, 15 A aby dali prohlásiti a provolati po
všech městech svých i v Jeruzalémě, řkouce: Vyjděte na
hory, a přineste ratolestí olivových a ratolestí dříví borového,
a ratolestí myrtových, i ratolestí palmových, a ratolestí dříví
hustého, abyste nadělali stánků, tak jakž psáno jest. 16
Protož vyšed lid, přinesli a nadělali sobě stánků, jeden každý
na střeše své, i v síních svých, i v síních domu Božího, i v
ulici brány vodné, i v ulici brány Efraim. 17 A tak nadělali
stánků všecko shromáždění těch, jenž se vrátili z zajetí,
a bydlili v nich, (ačkoli nečinili tak synové Izraelští ode
dnů Jozue syna Nun, až do dne toho). I byla radost velmi
veliká. 18 Ètel pak v knize zákona Božího na každý den, od
prvního dne až do posledního, a drželi slavnost za sedm
dní. Osmého pak dne byl svátek podlé obyčeje.

9 Potom dvadcátého čtvrtého dne téhož měsíce shromáždili
se synové Izraelští, a postíce se v žíních, posypali se
prstí, 2 (Oddělilo se pak bylo símě Izraelské ode všech
cizozemců), a stojíce, vyznávali hříchy své i nepravosti otců
svých. 3 I stáli na místech svých, a čtli v knize zákona
Hospodina Boha svého čtyřikrát za den, a čtyřikrát vyznávali
a klaněli se Hospodinu Bohu svému. 4 Za tím vystoupivše
na výstupek Levítský Jesua a Báni, Kadmiel, Sebaniáš,
Bunni, Serebiáš, Báni a Chenani, volali hlasem velikým
k Hospodinu Bohu svému. 5 A řekli Levítové ti, Jesua,
Kadmiel, Báni, Chasabniáš, Serebiáš, Hodiáš, Sebaniáš a
Petachiáš: Vstaňte, dobrořečte Hospodinu Bohu svému, od
věků až na věky, a ať dobrořečí slavnému jménu jeho, a
vyššímu nad každé dobrořečení i chválu. 6 Ty jsi, Hospodine,

sám ten jediný, ty jsi učinil nebesa, nebesa nebes i všecko
vojsko jejich, zemi i všecko, což jest na ní, moře i všecko,
což jest v nich, obživuješ také všecko, ano i vojska nebeská
před tebou se sklánějí. 7 Ty jsi, Hospodine, Bůh ten, kterýž
jsi vyvolil Abrama, a vyvedl jej z Ur Kaldejských, a dal jsi
jemu jméno Abraham. 8 A nalezl jsi srdce jeho věrné před
sebou, a učinil jsi s ním smlouvu, že dáš zemi Kananejského,
Hetejského, Amorejského, Ferezejského, Jebuzejského a
Gergezejského, že dáš ji semeni jeho, a naplnils slova svá,
nebo spravedlivý jsi ty. 9 Popatřil jsi zajisté na trápení otců
našich v Egyptě, a křik jejich vyslyšel jsi při moři Rudém. 10
A ukazovals znamení a zázraky na Faraonovi i na všech
služebnících jeho, i na všem lidu země jeho; nebo věděl
jsi, že jsou pýchu provodili nad nimi. Ěímž jsi dobyl sobě
jména, jakž se to podnes vidí. 11 Nadto i moře jsi před
nimi rozdělil, tak že přešli prostředkem moře po suše, a
ty, jenž je stihali, uvrhl jsi do hlubin, jako kámen do vody
veliké. 12 A sloupem oblakovým vodils je ve dne, a sloupem
ohnivým v noci, osvěcuje jim cestu, kudy by jíti měli. 13
Potom jsi sstoupil na horu Sinai, a mluvil jsi s nimi s nebe,
a vydal jsi jim soudy přímé a zákony pravé, ustanovení a
přikázaní dobrá. 14 Též i sobotu svou svatou známu jsi
jim učinil, a přikázaní, ustanovení i zákon vydals jim skrze
Mojžíše, služebníka svého. 15 Také i chléb s nebe dal jsi jim
v hladu jejich, a vodu z skály vyvedl jsi jim v žízni jejich, a
rozkázal jsi jim, aby šli a dědičně vládli zemí, kterouž jsi
zdvihna ruku svou, přisáhl dáti jim. 16 Oni pak a otcové naši
pyšně sobě počínali, a zatvrdivše šíji svou, neposlouchali
přikázaní tvých. 17 Nýbrž hned nechtěli slyšeti, aniž se
rozpomenuli na divné činy tvé, kteréž jsi působil při nich,
a zatvrdivše šíji svou, ustavovali sobě vůdce, chtíce se
navrátiti k porobení svému z zarputilosti své. Ty však, Bože,
snadný k odpuštění, milostivý a lítostivý, dlouho shovívající
a hojný v milosrdenství, neopustils jich. 18 Ano i tehdáž,
když sobě udělali tele slité a řekli: Tito jsou bohové tvoji,
kteříž tě vyvedli z Egypta, a dopustili se velikého rouhání.
19 Ty však pro svá mnohá slitování neopustil jsi jich na
poušti. Sloup oblakový neodcházel od nich ve dne, veda
je po cestě, ani sloup ohnivý v noci, osvěcuje je a cestu,
po níž jíti měli. 20 Nadto Ducha svého dobrého dal jsi k
vyučování jich, manny své také neodjals od úst jejich, a
vodu dal jsi jim v žízni jejich. 21 A tak za čtyřidceti let krmil
jsi je na poušti. V ničemž nedostatku neměli, oděv jejich
nezvetšel, a nohy jejich se neodhnetly. 22 Potom dal jsi
jim království a národy, kteréž jsi rozehnal do koutů, tak
že dědičně obdrželi zemi Seonovu, a zemi krále Ezebon,
i zemi Oga krále Bázan. 23 Syny pak jejich rozmnožil jsi
jako hvězdy nebeské, a uvedl jsi je do země, o kteréž jsi
byl řekl otcům jejich, že do ní vejdou, aby jí vládli. 24 Nebo
všedše synové, dědičně obdrželi zemi tu, když jsi snížil před
nimi obyvatele té země Kananejské, a dals je v ruku jejich, i
krále jejich, i národy té země, aby s nimi nakládali podlé vůle
své. 25 A tak vzali města hrazená i pole úrodná, a dědičně
ujali domy plné všeho dobrého, studnice vykopané, vinice
a olivoví, i stromoví ovoce nesoucí velmi mnohé. I jedli, a
nasyceni jsouce, vytyli, a v dobrodiní tvém hojném rozkoší
oplývali. 26 Když pak popouzejíce tě, zprotivili se tobě,
zavrhše zákon tvůj za hřbet svůj, a proroky tvé zmordovali,
kteříž jim osvědčovali, aby je obrátili k tobě, a dopouštěli se
velikého rouhání, 27 Dával jsi je v ruku nepřátel jejich, kteříž
je ssužovali. A když v čas ssoužení svého volali k tobě, tys
je s nebe vyslýchal, a podlé mnohých slitování svých dával
jsi jim vysvoboditele, kteříž je vysvobozovali z ruky nepřátel
jejich. 28 Mezitím, jakž jen oddechnutí měli, zase znovu činili
zlé před tebou, a protož pouštěl jsi je v ruku nepřátel jejich,
aby panovali nad nimi. Když se pak opět obrátili, a křičeli k
tobě, tys je s nebe vyslýchal a vysvobozoval podlé slitování
svých po mnohé časy. 29 A napomínals jich, abys je obrátil k
zákonu svému, ale oni pyšně sobě počínali, a neposlouchali
přikázaní tvých, a proti soudům tvým hřešili, v nichžto, činil-li
by je člověk, byl by živ. Nýbrž plece svého uchylujíce, šíji
svou zatvrzovali, a neposlouchali. 30 A však shovíval jsi jim
po mnohá léta, osvědčuje jim duchem svým skrze proroky
své, a když neposlouchali, dal jsi je v ruku národům zemí. 31
Ale pro slitování svá mnohá nedals jim do konce zahynouti,
aniž jsi jich opustil, proto že jsi Bůh milostivý a lítostivý. 32
Nyní tedy, ó Bože náš, silný, veliký, mocný a hrozný, kterýž
ostříháš smlouvy a milosrdenství, nechť to není u tebe za
málo, že ty všecky těžkosti na nás přišly, na krále naše,
knížata naše, kněží naše, proroky naše i na otce naše, a
na všecken lid tvůj, hned ode dnů králů Assyrských, až do
tohoto dne, 33 Ačkoli ty jsi spravedlivý ve všech těch věcech,
kteréž přišly na nás. Nebo jsi spravedlivě to učinil, ale my
jsme bezbožně činili. 34 I králové naši, knížata naše, kněží
naši i otcové naši neplnili zákona tvého, aniž šetřili přikázaní
tvých a svědectví tvých, jimiž se jim osvědčoval. 35 Nebo
oni v království svém a v dobrodiní tvém hojném, kteréž jsi
jim ukazoval, a v zemi široké a úrodné, kterouž jsi jim dal,
nesloužili tobě, aniž se odvrátili od činů svých zlých. 36 Aj,
my jsme dnes manové, a to v zemi, kterouž jsi dal otcům
našim, aby jedli ovoce její a dobré věci její, aj, jsme v ní
manové. 37 Jižť úrody své vydává v hojnosti králům, kteréž
jsi postavil nad námi pro hříchy naše, a oniť i nad těly našimi
se potřásají, i nad hovady našimi podlé vůle své, tak že

jsme u veliké úzkosti. 38 Se vším však tím činíme smlouvu
nepohnutelnou, i zapisujeme, kteréž potvrzují knížata naše,
Levítové naši, i kněží naši.

10 Kteříž pak potvrzovali, byli tito: Nehemiáš Tirsata,
syn Chachaliášův, a Sedechiáš, 2 Saraiáš, Azariáš,
Jeremiáš, 3 Paschur, Amariáš, Malkiáš, 4 Chattus, Sebaniáš,
Malluch, 5 Charim, Meremot, Abdiáš, 6 Daniel, Ginneton,
Báruch, 7 Mesullam, Abiáš, Miamin, 8 Maaseiáš, Bilkai,
Semaiáš. To kněží. 9 Levítové pak: Jesua syn Azaniášův,
Binnui z synů Chenadad, Kadmiel. 10 Bratří pak jejich:
Sebaniáš, Hodiáš, Kelita, Pelaiáš, Chanan, 11 Mícha,
Rechob, Chasabiáš, 12 Zakur, Serebiáš, Sebaniáš, 13
Hodiáš, Báni, Beninu. 14 Přední z lidu: Paros, Pachat
Moáb, Elam, Zattu, Báni, 15 Bunni, Azgad, Bebai, 16
Adoniáš, Bigvai, Adin, 17 Ater, Ezechiáš, Azur, 18 Hodiáš,
Chasum, Bezai, 19 Charif, Anatot, Nebai, 20 Magpias,
Mesullam, Chezir, 21 Mesezabel, Sádoch, Jaddua, 22
Pelatiáš, Chanan, Anaiáš, 23 Ozeáš, Chananiáš, Chasub,
24 Loches, Pilcha, Sobek, 25 Rechum, Chasabna, Maaseiáš,
26 Achiáš, Chanan, Anan, 27 Malluch, Charim, Baana. 28 Tak
i jiní z lidu, kněží, Levítů, vrátných, zpěváků, Netinejských i
všickni, kteříž se oddělili od národů zemí k zákonu Božímu,
ženy jejich, synové jejich i dcery jejich, každý umělý a
rozumný, 29 Chopivše se téhož s bratřími svými a těmi,
kteříž byli přednější, přistupovali, prokletím a přísahou se
zavazujíce: Že budeme choditi v zákoně Božím, kterýž
vydán jest skrze Mojžíše služebníka Božího, a ostříhati i
plniti všecka přikázaní Hospodina Pána našeho, i soudy
jeho, i ustanovení jeho; 30 Také že nebudeme dávati dcer
svých národům zemí, ani dcer jejich bráti synům svým, 31
Ani od cizozemců, kteříž by nám přinášeli jaké koupě a
jakékoli potravy v den sobotní na prodaj, přijímati v sobotu
aneb v sváteční den, a že necháme rolí sedmého léta, i
všelikého dobývání dluhu. 32 I to nařídili jsme mezi sebou,
abychom dávali třetí díl lotu na každý rok k službě domu
Boha našeho, 33 Na chleby zpořádaní, i obět ustavičnou, i
na zápal ustavičný k sobotám, novměsícům a slavnostem, i
na věci svaté, i oběti za hříchy k očištění Izraele, i na všecko
přisluhování domu Boha našeho. 34 Metali jsme i losy s
strany kněží, Levítů i lidu, příčinou dříví nošení, aby ho
dodávali do domu Boha našeho, čeledem otců našich časy
vyměřenými, rok po roku, aby hořelo na oltáři Hospodina
Boha našeho, jakž psáno jest v zákoně. 35 Také, že chceme
přinášeti prvotiny země své, i prvotiny všelikého ovoce
každého stromu, rok po roku do domu Hospodinova. 36 K
tomu i prvorozené syny své, i hovádka svá, (jakož psáno jest
v zákoně), i prvorozené z skotů i bravů svých, že přinášeti
budeme do domu Boha svého, kněžím přisluhujícím v domě
Boha našeho. 37 A prvotiny těsta svého i obětí svých, i
ovoce všelijakého stromu, mstu i oleje nového, aby přinášeli
kněžím do pokojů domu Boha našeho, a desátky země naší
Levítům. A Levítové desátky ty vybírati budou po všech
městech, v nichž pracovati budeme. 38 Bude pak při tom
kněz, syn Aronův, s Levíty, když Levítové ty desátky vyberou,
a Levítové sami vnesou desátek z desátků do domu Boha
našeho, do pokojů v domě skladu. 39 Nebo do těch pokojů
donášeti budou synové Izraelští i synové Léví oběti obilé,
mstu a oleje nového, (kdež jsou nádoby svatyně), i kněží
přisluhující, vrátní i zpěváci, abychom neopouštěli domu
Boha svého.

11 I přebývala knížata lidu v Jeruzalémě. Jiný pak lid
metali losy, aby vzali desátého člověka k bydlení v
Jeruzalémě městě svatém, ale devět dílů v jiných městech,
2 Ačkoli dobrořečil lid všechněm mužům těm, kteříž se
sami dobrovolně podali k bydlení v Jeruzalémě. 3 A tito
jsou přednější té krajiny, kteříž se osadili v Jeruzalémě. (V
jiných pak městech Judských bydlili jeden každý v vládařství
svém, po městech svých, lid Izraelský, kněží a Levítové,
i Netinejští, též i synové služebníků Šalomounových.) 4
A tak v Jeruzalémě bydlili někteří z synů Judových i z
synů Beniaminových. Z Judových: Ataiáš syn Uziáše, syna
Zachariášova, syna Amariášova, syna Sefatiášova, syna
Mahalaleelova z synů Fáresových. 5 Též Maaseiáš syn
Bárucha, syna Kolchozy, syna Chazaiášova, syna Adaiášova,
syna Joiaribova, syna Zachariášova, syna Silonského. 6
Všech synů Fáresových, bydlících v Jeruzalémě, čtyři sta
šedesáte osm, mužů udatných. 7 Synové Beniaminovi tito:
Sallu syn Mesullama, syna Joedova, syna Pedaiášova,
syna Kolaiášova, syna Maaseiášova, syna Itielova, syna
Izaiášova. 8 A po něm Gabai, Sallai. Všech devět set
dvadceti osm. 9 Joel pak syn Zichri byl jim představen, a
Juda syn Senua nad městem druhý po něm. 10 Z kněží:
Jedaiáš syn Joiaribův a Jachin. 11 Saraiáš syn Helkiáše,
syna Mesullamova, syna Sádochova, syna Meraiotova,
syna Achitobova, přední v domě Božím. 12 Bratří pak
jejich, přisluhujících v tom domě, osm set dvadceti dva. A
Adaiáš syn Jerochama, syna Pelaliášova, syna Amzi, syna
Zachariášova, syna Paschurova, syna Malkiášova, 13 A
bratří jeho, knížat čeledí otcovských, dvě stě čtyřidceti dva.
A Amassai syn Azarele, syna Achzai, syna Mesillemotova,
syna Immerova. 14 Bratří pak jejich, mužů udatných, sto
dvadceti osm, jimž představen byl Zabdiel syn Gedolimův. 15
Z Levítů tito: Semaiáš syn Chasuby, syna Azrikamova, syna

Chasabiášova, syna Bunni. 16 A Sabbetai s Jozabadem
byli nad dílem při domě Božím vně, z předních Levítů. 17
A Mataniáš syn Míchy, syna Zabdi, syna Azafova, přední,
začínal chvály a modlitbu. A Bakbukiáš druhý z bratří jeho, a
Abda syn Sammua, syna Galalova, syna Jedutunova. 18
Všech Levítů v městě svatém dvě stě osmdesát a čtyři. 19 Z
vrátných: Akkub, Talmon a bratří jejich, strážní u bran, sto
sedmdesát a dva. 20 Ostatek pak lidu Izraelského, kněží a
Levítů, bydlili ve všech městech Judských, jeden každý v
dědictví svém. 21 Ale Netinejští bydlili v Ofel, Zicha pak a
Gispa byli představeni Netinejským. 22 Představený pak
Levítům v Jeruzalémě byl Uzi syn Báni, syna Chasabiášova,
syna Mataniášova, syna Míchova z synů Azafových, jenž
byli zpěváci při službě domu Božího. 23 Nebo poručení
královské bylo o nich, a stálé odměření pro zpěváky na
každý den. 24 A Petachiáš syn Mesezabelův, z synů Záry
syna Judova, místo královské držící v každém jednání k
lidu. 25 Ve vsech pak s poli jejich, z synů Judových bydlili
v Kariatarbe a v vesnicích jeho, v Dibon a vesnicích jeho,
v Jekabsael i ve vsech jeho, 26 A v Jesua, v Molada, v
Betfelet, 27 A v Azarsual, v Bersabé i v vesnicích jeho. 28 A
v Sicelechu, v Mechona, i v vesnicích jeho, 29 V Enremmon,
v Zaraha, v Jarmut, 30 V Zanoe, v Adulam i ve vsech jeho, v
Lachis s poli jeho, v Azeka a vesnicích jeho. A tak bydlili od
Bersabé až do Gehinnom. 31 Synové pak Beniaminovi z
Gabaa v Michmas, v Aia, v Bethel i v vesnicích jeho, 32 V
Anatot, v Nobe, v Anania, 33 V Azor, v Ráma, v Gittaim, 34
V Chadid, v Seboim, v Neballat, 35 V Lod, v Ono a v údolí
řemeslníků. 36 Z Levítů pak někteří bydlili v dílích Judských
a Beniaminských.

12 Tito pak jsou kněží a Levítové, kteříž se byli navrátili s
Zorobábelem synem Salatielovým, a s Jesua: Saraiáš,
Jeremiáš, Ezdráš, 2 Amariáš, Malluch, Chattus, 3 Sechaniáš,
Rechum, Meremot, 4 Iddo, Ginnetoi, Abiáš, 5 Miamin,
Maadiáš, Bilga, 6 Semaiáš, Joiarib, Jedaiáš, 7 Sallu,
Amok, Helkiáš, Jedaiáš. Ti byli přednější z kněží a bratří
svých za času Jesua. 8 Levítové pak: Jesua, Binnui,
Kadmiel, Serebiáš, Juda; Mattaniáš, postavený nad zpěvy
chvalitebnými s bratřími svými. 9 A Bakbukiáš a Unni, bratří
jejich, byli naproti nim v pořádcích svých. 10 Jesua pak
zplodil Joiakima, a Joiakim zplodil Eliasiba, Eliasib pak
zplodil Joiadu. 11 A Joiada zplodil Jonatana, Jonatan pak
zplodil Jaddua. 12 Za času pak Joiakima byli přední kněží z
čeledí otcovských: Z Saraiášovy Meraiáš, z Jeremiášovy
Chananiáš, 13 Z Ezdrášovy Mesullam, z Amariášovy
Jochanan, 14 Z Melichovy Jonatan, z Sebaniášovy Jozef,
15 Z Charimovy Adna, z Meraiotovy Chelkai, 16 Z Iddovy
Zachariáš, z Ginnetonovy Mesullam, 17 Z Abiášovy Zichri, z
Miniaminovy a z Moadiášovy Piltai, 18 Z Bilgovy Sammua, z
Semaiášovy Jonatan, 19 Z Joiaribovy Mattenai, z Jedaiášovy
Uzi, 20 Z Sallaiovy Kallai, z Amokovy Heber, 21 Z Helkiášovy
Chasabiáš, z Jedaiášovy Natanael. 22 Levítové pak přednější
z čeledí otcovských za dnů Eliasiba, Joiady, Jochanana
a Jaddua, zapsáni jsou až do kralování Daria Perského.
23 Synové, pravím, Léví, přední v čeledech otcovských,
zapsáni jsou v knize Paralipomenon, až do času Jochanana
syna Eliasibova. 24 Potom přední Levítové: Chasabiáš,
Serebiáš, a Jesua syn Kadmielův, a bratří jejich naproti
nim k chválení a oslavování Boha, podlé nařízení Davida
muže Božího, třída proti třídě. 25 Mataniáš, Bakbukiáš,
Abdiáš, Mesullam, Talmon, Akkub, držící stráž vrátných při
domu pokladů u bran. 26 Ti byli za času Joiakima, syna
Jesua, syna Jozadakova, a za času Nehemiáše vůdce,
a Ezdráše kněze a učitele. 27 Ku posvěcování pak zdí
Jeruzalémských shlédávali Levíty ze všech míst jejich, aby
je přivedli do Jeruzaléma, aby vykonali posvěcení a veselí, a
to s oslavováním a zpěvy, cymbály, loutnami a harfami. 28
Protož shromážděni jsou synové zpěváků, i z rovin okolo
Jeruzaléma, i ze vsí Netofatských, 29 Též z domu Galgal,
a z polí Gaba i Azmavet; nebo vsi stavěli sobě zpěváci
okolo Jeruzaléma. 30 A očistivše se kněží a Levítové, očistili
také lid, brány i zed. 31 Za tím rozkázal jsem vstoupiti
knížatům Judským na zed, a postavil jsem dva houfy veliké
oslavujících, z nichž jedni šli na pravo, od horní strany zdi k
bráně hnojné. 32 A za těmi šel Hosaiáš a polovice knížat
Judských, 33 Též Azariáš, Ezdráš, a Mesullam, 34 Juda,
Beniamin, Semaiáš a Jeremiáš. 35 Potom za syny kněžskými
s trubami Zachariáš syn Jonatana, syna Semaiášova, syna
Mattaniášova, syna Michaiášova, syna Zakurova, syna
Azafova. 36 A bratří jeho: Semaiáš, Azarel, Milalai, Gilalai,
Maai, Natanael a Juda, Chanani s nástroji hudebnými Davida
muže Božího, Ezdráš pak učitel před nimi. 37 Potom k bráně
u studnice, kteráž naproti nim byla, vstupovali po stupních
města Davidova, kudy se chodí na zed, a ode zdi při domě
Davidově, až k bráně vodné k východu. 38 Houf pak druhý
oslavujících bral se naproti oněmno, a já za nimi, a polovice
lidu po zdi od věže Tannurim až ke zdi široké, 39 A od brány
Efraim k bráně staré, a k bráně rybné, a věži Chananeel, a
věži Mea, až k bráně bravné. I zastavili se v bráně stráže.
40 Potom zastavili se oba houfové oslavujících v domě
Božím, i já, a polovice knížat se mnou. 41 Ano i kněží:
Eliakim, Maaseiáš, Miniamin, Michaiáš, Elioenai, Zachariáš,
Chananiáš, s trubami, 42 A Maaseiáš, Semaiáš, Eleazar,

Uzi, Jochanan, Malkiáš, Elam a Ezer. Zpěváci pak zvučně
zpívali s Izrachiášem představeným svým. 43 Obětovali také
v ten den oběti veliké, a veselili se; nebo Bůh obveselil je
veselím velikým. Ano i ženy a děti veselily se, tak že bylo
slyšáno veselí Jeruzaléma opodál. 44 Mezi tím zřízeni jsou
v ten den muži nad komorami k pokladům a k obětem, i
k prvotinám a k desátkům, aby shromažďovali do nich s
polí městských díly, zákonem vyměřené kněžím a Levítům;
nebo veselil se Juda z kněží a Levítů přístojících, 45 Kteříž
držeti měli stráž Boha svého, a stráž očišťování, a zpěváků i
vrátných, podlé nařízení Davidova a Šalomouna syna jeho.
46 Nebo za času Davidova a Azafova od starodávna přední
zpěváci k zpívání, chválení a oslavování Boha stáli před
ním. 47 Pročež všecken Izrael za dnů Zorobábele a za času
Nehemiáše dávali díly pro zpěváky a vrátné, na každý den
stálé odměření, a odvodili je Levítům, Levítové pak dávali
synům Aronovým.

13 V ten den čteno jest v knize Mojžíšově, tak že lid
slyšeti mohl. I nalezeno v ní napsáno, že nemá vjíti
Ammonitský a Moábský do shromáždění Božího až na věky,
2 Proto že nevyšli proti synům Izraelským s chlebem a s
vodou, ale najali ze mzdy proti nim Baláma, aby jim zlořečil,
ačkoli obrátil Bůh náš to zlořečení v požehnání. 3 Stalo se
pak, když slyšeli zákon, že odmísili všecky přimíšené od
Izraele. 4 Ale před tím Eliasib kněz, správce komory domu
Boha našeho, spříznil se s Tobiášem. 5 Kterémuž udělal
pokoj veliký, kdež prvé skládali dary, kadidlo a nádoby, a
desátky z obilé, mstu a oleje nového, nařízené Levítům a
zpěvákům i vrátným, též i obět kněžím. 6 Ale když se to
vše dálo, nebyl jsem v Jeruzalémě. Nebo léta třidcátého
druhého Artaxerxa krále Babylonského přišel jsem k králi, a
po přeběhnutí let, vyžádán jsem na králi. 7 Když jsem pak
přišel do Jeruzaléma, srozuměl jsem tomu zlému, co učinil
Eliasib pro Tobiáše, udělav mu pokoj v síních domu Božího.
8 Což mi se velmi nelíbilo. Protož vyházel jsem všecko
nádobí domu Tobiášova ven z toho pokoje. 9 A rozkázal
jsem očistiti ty pokoje. I vnesl jsem tam zase nádoby domu
Božího, dary a kadidlo. 10 Potom dověděv se, že dílové
Levítům nebyli dáváni, a že rozběhli se jeden každý na svou
rolí, Levítové i zpěváci vedoucí práci, 11 Protož domlouval
jsem se na starší, řka: Proč jest opuštěn dům Boží? A
shromáždiv je, postavil jsem je na místě jejich. 12 A všecken
Juda přinášeli desátky obilé, mstu a oleje nového do skladů.
13 A ustanovil jsem úředníky nad sklady: Selemiáše kněze, a
Sádocha učitele, a Pedaiáše z Levítů, přidav k nim Chanana
syna Zakurova, syna Mattaniášova; nebo za věrné jmíni byli.
A ti měli rozdělovati bratřím svým. 14 Budiž pamětliv na mne,
Bože můj, pro to, a nevyhlazuj dobrodiní mých, kteráž jsem
prokázal k domu Boha svého i k službám jeho. 15 V těch
dnech viděl jsem v Judstvu, ani tlačí presem v sobotu, a
přinášejí snopy, kteréž nakládali na osly, též víno, hrozny, fíky
i všeliká břemena, a snášejí v den sobotní do Jeruzaléma. I
domlouval jsem jim v ten den, když prodávali potravu. 16
Tyrští také, kteříž bydlili v něm, nosili ryby i všelijaké koupě,
a prodávali v sobotu synům Juda, a to v Jeruzalémě. 17
Protož jsem domlouval starším Judským, a řekl jsem jim:
Jaká jest to nepravost, kterouž činíte, poškvrňujíce dne
sobotního? 18 Zdaliž jsou tak nečinili otcové vaši? Pročež
Bůh náš přivedl na nás všecko toto zlé, i na toto město, a vy
přidáváte hněvivosti na Izraele, poškvrňujíce soboty. 19 Když
tedy byly v stínu brány Jeruzalémské před sobotou, rozkázal
jsem zavříti brány, a rozkázal jsem, aby jich neotvírali až po
sobotě. K tomu i z služebníků svých některé postavil jsem v
bráně, aby náklad nebyl vezen do města v sobotu. 20 Protož
zůstali kupci a prodavači všelijakých věcí prodajných vně
před Jeruzalémem, jednou i podruhé. 21 I osvědčil jsem se
jim, řka jim: Proč zůstáváte přes noc naproti zdi? Učiníte-
li to více, vztáhnu ruku na vás. Od té chvíle nepřicházeli
v sobotu. 22 Rozkázal jsem pak Levítům, aby se očistili,
a přijdouce, ostříhali bran, a světili den sobotní. Také i v
tom pamatuj na mne, Bože můj, a buď mi milostiv podlé
množství milosrdenství svého. 23 V těch dnech spatřil jsem
také Židy, kteříž byli pojali ženy Azotské, Ammonitské a
Moábské, 24 An synové jejich mluvili od polu Azotsky, a
neuměli mluviti Židovsky, ale podlé jazyku každého toho lidu.
25 Protož domlouval jsem jim, a zlořečil jsem jim, a některé z
nich bil jsem a rval, přísahou je zavazuje skrze Boha, řka:
Budete-li dávati dcery své synům jejich, aneb bráti dcery
jejich synům svým neb sobě, zlořečení budete. 26 Zdaliž
tím nezhřešil Šalomoun král Izraelský? Ješto ve mnohých
národech nebylo krále jemu podobného, kterýž byl milý Bohu
svému, tak že ustanovil jej Bůh králem nade vším Izraelem,
však i toho k hříchu přivedly ženy cizozemky. 27 A vám zdali
povolíme, abyste se dopouštěli všeho toho zlého velikého, a
přestupovali proti Bohu svému, pojímajíce ženy cizozemky?
28 Z synů pak Joiady syna Eliasiba, kněze nejvyššího, jeden
byl zeť Sanballata Choronského, kteréhož jsem zahnal od
sebe. 29 Budiž pamětliv na to, Bože můj, proti těm, kteříž
poškvrňují kněžství, a smlouvy kněžské i Levítské. 30 Protož
jsem je vyčistil od všelikého cizozemce, a ustanovil jsem
zase třídy kněžím a Levítům, jednomu každému v práci jeho,
31 I nošení dříví k obětem časy uloženými, též i prvotin.
Budiž pamětliv na mne, Bože můj, k mému dobrému.

Ester

1 Stalo se pak za času krále Asvera, (to jest ten Asverus,
jenž kraloval od Indie až k Mouřenínské zemi nad sto
dvadcíti a sedmi krajinami), **2** Že toho času, když seděl
král Asverus na stolici království svého, jenž byla v Susan,
městě královském, **3** Léta třetího kralování svého, učinil
u sebe hody všechněm knížatům svým a služebníkům
svým, nejznamenitějším Perským a Médským, hejtmanům a
vládařům nad krajinami, **4** Ukazuje bohatství, slávu království
svého a čest, i ozdobu důstojnosti své za mnoho dnů, totiž za
sto a osmdesáte dnů. **5** (A když se vyplnili dnové ti, učinil král
všemu lidu, což ho koli bylo v Susan městě královském, od
největšího až do nejmenšího, hody za sedm dní na paláci v
zahradě při domě královském.) **6** Též čalouny bílé, zelené a
z postavce modrého, zavěšené na provázcích kmentových a
šarlatových u kroužků stříbrných, na sloupích mramorových,
lůžka zlatá a stříbrná na podlaze porfyretové a mramorové,
pariové a socharetové. **7** Nápoj pak dávali v nádobách
zlatých, a to v nádobách jiných a jiných, i vína královského v
hojnosti, jakž slušelo na krále. **8** Ale ku pití, podlé nařízení,
žádný nenutil. Nebo tak poručil král všechněm správcům
domu svého, aby činili podlé vůle jednoho každého. **9** Také
i královna Vasti učinila hody ženám v domě královském
krále Asvera. **10** Dne pak sedmého, když se podveselil král
vínem, rozkázal Mehumanovi, Biztovi, Charbonovi, Bigtovi a
Abagtovi, Zetarovi a Karkasovi, sedmi komorníkům, kteříž
sloužili před oblíčejem krále Asvera, **11** Aby přivedli Vasti
královnu před oblíčej krále v koruně královské, aby okázal
národům i knížatům krásu její; nebo velmi krásná byla. **12**
Ale odepřela královna Vasti přijíti k rozkazu královskému,
skrze ty komorníky vzkázanému. Pročež král rozhněval
se velmi a rozpálil se hněvem sám v sobě. **13** I řekl král
mudrcům znajícím časy, (nebo tak každé věci podával král
na všecky zběhlé v právích a soudech), **14** A nejbližšímu
sebe Charsenovi, Setarovi, Admatovi, Tarsisovi, Meresovi,
Marsenovi, Memuchanovi, sedmi vývodám Perským a
Médským, jenž vídali tvář královskou, a sedali první po králi:
15 Co se má podlé práva státi s královnou Vasti, proto že
nevyplnila rozkazu krále Asvera, stalého skrze komorníky?
16 Tedy řekl Memuchan před králem i knížaty: Ne proti
samému králi zavinila královna Vasti, ale proti všechněm
knížatům, a proti všechněm národům všech krajin Asvera
krále. **17** Nebo když se donese to, co učinila královna,
všech žen, zlehčí sobě muže své a řeknou: An král Asverus
rozkázal přivésti královnu Vasti před oblíčej svůj, a však
nepřišla. **18** Nýbrž ještě tohoto dne budou to mluviti kněžny
Perské a Médské, (kteréž slyšely, co učinila královna),
všechněm knížatům královským, i naplodí se hojně pýchy a
zpoury. **19** Jestliže se tedy králi za dobré vidí, nechť se stane
výpověď královská od oblíčeje jeho, a nechť jest vepsána
mezi práva Perská a Médská, kteráž by nemohla změněna
býti, že nechtěla přijíti Vasti před oblíčej krále Asvera, pročež
království její dá král jiné, lepší nežli ona. **20** Tak když uslyší
výpověd královskou, kterouž vyhlásiti dá po všem království
svém, jakkoli veliké jest, všecky ženy v poctivosti míti budou
manžely své, od největšího až do nejmenšího. **21** I líbila se ta
rada králi i knížatům, a učinil král podlé rady Memuchanovy.
22 A rozeslal listy do všech krajin královských, do jedné
každé krajiny písmem jejím, a do každého národu jazykem
jeho, aby každý muž byl pánem domu svého. Což oznámil
každý hejtman lidu jazykem jeho.

2 Ty věci když se zběhly, a když se upokojila prchlivost
krále Asvera, zpomenul na Vasti a na to, což byla učinila,
též i na to, jaká se výpověd stala proti ní. **2** I řekli mládenci
královští, služebníci jeho: Nechť hledají králi mladic, panen
krásných. **3** A nechť zřídí král úředníky ve všech krajinách
království svého, kteříž by shromáždili všecky mladice, panny
krásné, do Susan města královského, do domu ženského,
pod stráž Hegai komorníka královského, strážce žen, a ať
jim vydává okrasy jejich. **4** A mladice, kteráž by se zalíbila
králi, aby kralovala místo Vasti. I líbila se ta věc králi, a
učinil tak. **5** Byl pak jeden Žid v Susan, městě královském,
jménem Mardocheus syn Jairův, syna Simei, syna Cis, z
pokolení Beniamin. **6** A ten byl přestěhován z Jeruzaléma
s přestěhovanými, kteříž přestěhováni byli s Jekoniášem
králem Judským, kteréhož přestěhoval Nabuchodonozor král
Babylonský. **7** Ten choval Hadassu, jinak Esteru, dceru strýce
svého, proto že neměla otce ani matky. A děvečka ta byla
pěkné postavy a krásné tváři, kterouž po smrti otce a matky
její vzal sobě Mardocheus za dceru. **8** Stalo se tedy, když
vyšlo slovo královské a rozkaz jeho, a když shromážďováno
bylo panen mnoho do Susan, města královského, pod stráž
Hegai, že i Ester vzata byla do domu královského pod stráž
Hegai, strážného nad ženami. **9** I líbila se jemu ta mladice, a
našla milost u něho. Pročež i hned dal jí okrasu její a díl její,
a sedm panen způsobných z domu královského; k tomu
opatření její i jejích panen proměnil v lepší v domě ženském.
10 Neoznámila pak Ester lidu svého, ani rodiny své; nebo
přikázal jí byl Mardocheus, aby nepravila. **11** Ale Mardocheus
každého dne chodíval před síní domu ženského, aby zvěděl,
jak se má Ester, a co se s ní děje. **12** Když pak přišel jistý
čas jedné každé panny, aby vešla před krále Asvera, když se

vyplnilo při ní podlé práva žen, za dvanácte měsíců, (nebo
za tolik dnů ozdobovaly se, šest měsíců olejem mirrovým, a
šest měsíců věcmi vonnými a ozdobami ženskými), 13 A tak
přicházela panna před krále. Cožkoli řekla, dávalo se jí, aby
s tím šla z domu žen až k domu královskému. 14 U večer
vcházela k králi, a ráno zase odcházela do druhého domu
ženského, pod stráž Saasgazy, komorníka královského,
strážce ženin. Nepřicházela více k králi, ale jestliže se líbila
králi, povolána bývala ze jména. 15 Tedy když přišel čas jistý
Estery, dcery Abichaile, strýce Mardocheova, kterouž byl
vzal sobě za dceru, aby vešla k králi, nežádala ničeho, než
což řekl Hegai komorník královský, strážce žen. I líbila se
Ester všechněm, kteříž ji viděli. 16 A tak vzata jest Ester k
králi Asverovi do domu jeho královského, měsíce desátého,
(jenž jest měsíc Tebet), léta sedmého kralování jeho. 17 I
zamiloval král Ester nade všecky jiné ženy, a nalezla milost
a lásku u něho nade všecky panny, tak že vstavil korunu
královskou na hlavu její, a učinil ji královnou místo Vasti. 18
K tomu také učinil král hody veliké všechněm knížatům svým
a služebníkům svým, totiž hody Estery, a dal odpočinutí
krajinám, a daroval je tak, jakž slušelo na krále. 19 A když
podruhé shromažďovány byly panny, a Mardocheus seděl
u brány královské, 20 Ester pak neoznámila byla rodiny
své a národu svého, jakž jí byl přikázal Mardocheus; nebo
rozkázaní Mardocheovo Ester činila, jako i když chována
byla u něho: 21 V těch dnech, (když Mardocheus sedal u
brány královské), rozhněval se Bigtan a Teres, dva komorníci
královští z strážných prahu, a smýšleli o to, aby vztáhli
ruce na krále Asvera. 22 Èehož dověděv se Mardocheus,
oznámil to Ester královně, Ester pak oznámila králi jménem
Mardocheovým. 23 A když bylo toho vyhledáváno, našlo se
tak. I oběšeni jsou ti oba na šibenici, a zapsáno jest to do
kronik před králem.

3 Po těch věcech zvelebil král Asverus Amana syna
Hammedatova Agagského, a vyvýšil ho, tak že vyzdvihl
stolici jeho nade všecka jiná knížata, kteříž byli při něm.
2 A všickni služebníci královští, kteříž vcházeli do brány
královské, klaněli se a padali před Amanem; nebo tak
přikázal o něm král. Ale Mardocheus se neklaněl, ani padal.
3 Protož řekli služebníci královští, kteříž byli v bráně královské,
Mardocheovi: Proč přestupuješ přikázaní královské? 4 I stalo
se, když o to s ním mluvívali každého dne, a neposlechl
jich, že to oznámili Amanovi, aby viděli, bude-li stálý v
svých slovích Mardocheus; nebo oznámil jim, že jest Žid.
5 Vida pak Aman, že se Mardocheus neklaní, ani padá
před ním, naplněn jest Aman prchlivostí. 6 Ale za malou
věc sobě položil, vztáhnouti ruku na Mardochea samého,
(nebo byli oznámili jemu, z kterého by lidu byl Mardocheus).
Protož smýšlel Aman, aby zahubil národ Mardocheův, totiž
všecky Židy, kteříž byli ve všem království Asverovu. 7
Takž měsíce prvního, totiž měsíce Nísan, léta dvanáctého
kralování Asverova, rozkázal uvrci pur, totiž los, před sebou
ode dne ke dni, a od měsíce až do měsíce dvanáctého,
jenž jest měsíc Adar. 8 Nebo byl řekl Aman králi Asverovi:
Jest lid jakýsi rozptýlený a roztroušený mezi lidem ve všech
krajinách království tvého, jejichž práva rozdílná jsou ode
všech národů, práv pak královských neostříhají. Protož králi
není užitečné, nechati jich. 9 Jestliže se králi za dobré vidí,
nechť se napíše, aby je zahladili, a já deset tisíc centnéřů
stříbra odvážím do rukou představeným té práci, aby je
vnesli do komory královské. 10 Tedy král sňav prsten svůj s
ruky své, dal jej Amanovi synu Hammedatovu Agagskému,
nepříteli Židovskému. 11 A řekl král Amanovi: Stříbro to daruji
tobě i lid ten, abys naložil s ním, jakť se koli líbí. 12 Protož
povoláni jsou písaři královští téhož měsíce prvního třináctého
dne, a psáno jest všecko tak, jakž přikázal Aman, k knížatům
královským i vývodám, kteříž byli v jedné každé krajině, i
hejtmanům jednoho každého národu, každé krajině vedlé
písma jejího, a každému národu vedlé jazyku jeho; jménem
krále Asvera psáno, a zapečetěno prstenem královským. 13
I jsou posláni listové po poslích do všech krajin královských,
aby hubili, mordovali a vyhladili všecky Židy, od mladého až
do starce, děti i ženy, jednoho dne, totiž třináctého, měsíce
dvanáctého, (jenž jest měsíc Adar), a loupeže jejich aby
rozbitovali. 14 Summa toho psání byla: Aby vyhlášeno bylo
v jedné každé krajině a oznámeno všechněm národům,
aby hotovi byli ke dni tomu. 15 Tedy vyjeli poslové stěží s
poručením královským, a vyhlášeno jest to v Susan, městě
královském. Král pak a Aman seděli, kvasíce, ale měšťané
Susan zkormouceni byli.

4 Mardocheus pak zvěděv všecko to, což se bylo stalo,
roztrhl roucho své, a vzal na sebe žíni a popel, a jda
po městě, křičel křikem velikým a žalostným. 2 A přišel až
před bránu královskou; nebo žádný neměl vcházeti do brány
královské v oděvu žíněném. 3 V každé také krajině i místě,
kamžkoli slovo královské a výpověd jeho došla, kvílení
veliké bylo od Židů, a půst, pláč i úpění, a žíni s popelem
podestřeli sobě mnozí. 4 Pročež přišedše děvečky Estery a
komorníci její, oznámili jí to. I zarmoutila se královna velmi, a
poslala šaty, aby oblékli Mardochea, a aby vzali žíni jeho od
něho. Ale on jich nepřijal. 5 Tedy zavolavši Ester Hatacha,
jednoho z komorníků královských, kteréhož jí byl dal za

služebníka, poručila mu o Mardocheovi, aby přezvěděl, co a
proč by to bylo. 6 Takž vyšel Hatach k Mardocheovi na ulici
města, kteráž jest před branou královskou. 7 I oznámil jemu
Mardocheus všecko, co se mu přihodilo, i o té summě peněz,
kterouž připověděl Aman dáti do komory královské proti
Židům, k vyhlazení jich. 8 K tomu i přípis psané výpovědi,
kteráž vyhlášena byla v Susan, aby zhubeni byli, dal jemu,
aby ukázal Ester a oznámil jí, a aby jí rozkázal jíti k králi, a
milosti hledati u něho, a prositi před tváří jeho za lid svůj. 9
Tedy přišel Hatach, a oznámil Ester slova Mardocheova. 10 I
řekla Ester Hatachovi, a poručila mu oznámiti Mardocheovi:
11 Všickni služebníci královští i lid krajin královských vědí,
že kterýž by koli muž neb žena všel před krále do síně
vnitřní, nejsa povolán, jedno právo o něm jest, aby hrdlo
propadl, kromě toho, k komuž by král vztáhl berlu zlatou,
že živ zůstane. Já pak nebyla jsem povolána, abych vešla
k králi již třidceti dnů. 12 Ale když oznámili Mardocheovi
slova Estery, 13 Řekl Mardocheus, aby zase oznámeno bylo
Esteře: Nemysl sobě, abys zachována býti mohla v domě
královském ze všech Židů. 14 Nebo jestliže se umlčíš v tento
čas, oddechnutí a vysvobození Židům přijde odjinud, ty pak
a dům otce tvého zahynete. A kdo ví, ne pro tento-lis čas
přišla k tomu království? 15 I řekla Ester, aby zase oznámili
Mardocheovi: 16 Jdi a shromažď všecky Židy, což jest jich v
Susan, a postťe se za mne, a nejezte ani píte za tři dni, v
noci ani ve dne. Já podobně, i panny mé postiti se budou,
a teprv vejdu k králi, což však neobyčejné jest, a jestližeť
zahynu, nechť zahynu. 17 Tedy šel Mardocheus, a učinil
všecko tak, jakž mu poručila Ester.

5 Stalo se potom dne třetího, oblékši se Ester v roucho
královské, postavila se v síni vnitřní domu královského,
naproti pokoji královskému. Král pak seděl na stolici své
královské, v pokoji královském naproti dveřím domu. 2 Stalo
se, pravím, když uzřel král Ester královnu, ana stojí v síni, že
milostí jsa k ní nakloněn, vztáhl král k Ester berlu zlatou,
kterouž držel v ruce své. Tedy přistoupivši Ester, dotkla se
konce berly. 3 I řekl jí král: Co jest tobě, královno Ester? A
jaká jest prosba tvá? Až do polovice království dáno bude
tobě. 4 Odpověděla Ester: Jestliže se králi za dobré vidí,
nechať přijde král s Amanem dnes na hody, kteréž jsem
jemu připravila. 5 I řekl král: Zavolejte rychle Amana, ať
naplní žádost Estery. A tak přišel král s Amanem na hody,
kteréž byla připravila Ester. 6 Potom řekl král k Ester, napiv
se vína. Jaká jest žádost tvá? A budeť dáno. Aneb jaká jest
prosba tvá? Bys pak žádala až do polovice království, staneť
se. 7 I odpověděla Ester: Žádost má a prosba má jest: 8
Nalezla-li jsem milost u krále, a jestliže se králi za dobré vidí
povoliti žádosti mé, a naplniti prosbu mou, aby ještě přišel
král i Aman na hody, kteréž jim připravím, a zítra učiním
podlé slova královského. 9 A tak vyšel Aman dne toho,
vesel jsa a dobré mysli. Ale když viděl Aman Mardochea
v bráně královské, že ani nepovstal, ani se nehnul před
ním, naplněn jest Aman hněvem proti Mardocheovi. 10 A
však zdržel se Aman, až přišel do domu svého, a poslav,
povolal přátel svých a Zeres ženy své. 11 I vypravoval jim
Aman o slávě bohatství svého, i o množství synů svých, i o
všem, čímž ho zvelebil král, a jak ho vyvýšil nad knížata i
služebníky královské. 12 A doložil Aman: Nadto nepozvala
Ester královna s králem na hody, kteréž byla připravila jen
mne, a ještě i k zejtří pozván jsem od ní s králem. 13 Ale
všecko to nic mi neprospívá, pokudžkoli vídám Mardochea,
toho Žida, sedati u brány královské. 14 Řekla jemu Zeres
žena jeho, i všickni přátelé jeho: Nechť udělají šibenici zvýši
padesáti loket, a ráno rci králi, aby na ní oběsili Mardochea,
a vejdi s králem na hody vesele. I líbila se ta rada Amanovi,
a rozkázal postaviti šibenici.

6 Té noci král nemoha spáti, rozkázal přinésti knihy
pamětné, kroniky, kteréž čteny byly před králem. 2 I našli
zapsáno, že pověděl Mardocheus na Bigtana a Teresa,
dva komorníky královské z těch, jenž ostříhali prahu, že
ukládali vztáhnouti ruku na krále Asvera. 3 Tedy řekl král:
Èím jest poctěn, neb jak zveleben Mardocheus za to?
Odpověděli služebníci královští, dvořané jeho: Není jemu nic
dáno. 4 I řekl král: Kdo jest v síni? (Aman pak byl přišel
do síně domu královského zevnitřní, mluviti s králem, aby
oběšen byl Mardocheus na šibenici, kterouž jemu připravil.)
5 Odpověděli králi služebníci jeho: Aj, Aman stojí v síni.
Řekl král: Nechť vejde sem. 6 Takž všel Aman. Jemuž
řekl král: Co sluší učiniti muži tomu, kteréhož by chtěl král
ctíti? (Aman řekl sám v sobě: Kohož by jiného chtěl král
více ctíti, nežli mne?) 7 Odpověděl Aman králi: Muži tomu,
jehož král ctíti chce, 8 Ať přinesou roucho královské, do
kteréhož se král obláčí, a přivedou koně, na kterémž jezdí
král, a vstaví korunu královskou na hlavu jeho. 9 A dadouce
roucho to i koně toho v ruku některého z nejznamenitějších
knížat královských, ať oblekou muže toho, jehož král chce
ctíti, a ať jej vodí na koni po ulici města, a volají před ním:
Tak se má státi muži tomu, jehož král ctíti chce. 10 Tedy
řekl král Amanovi: Pospěš, vezmi to roucho a koně, jakž
jsi řekl, a učiň to Mardocheovi Židu, kterýž sedí v bráně
královské. Nepomíjejž ničeho ze všeho toho, což jsi mluvil.
11 Protož vzav Aman roucho i koně, oblékl Mardochea, a

vedl jej na koni po ulici města, volaje před ním: Tak se má
státi muži tomu, jehož král ctíti chce. 12 Potom navrátil se
Mardocheus k bráně královské. Aman pak rychle pospíšil do
domu svého, smuten jsa, s zakrytou hlavou. 13 I vypravoval
Aman Zeres ženě své a všechněm přátelům svým všecko,
což se mu přihodilo. I řekli jemu mudrci jeho i Zeres žena
jeho: Poněvadž z národu Židovského jest Mardocheus, před
jehož oblíčejem počal jsi klesati, neodoláš jemu, ale jistě
padneš před oblíčejem jeho. 14 A když oni ještě mluvili s
ním, komorníci královští přišli, a rychle vzali Amana na hody,
kteréž připravila Ester.

7 A tak přišel král i Aman, aby hodovali s Ester královnou.
2 I řekl král k Ester opět druhého dne, napiv se vína:
Jaká jest žádost tvá, Ester královno? A budeť dáno. Aneb
jaká jest prosba tvá? Až do polovice království staneť se.
3 Tedy odpověděla Ester královna a řekla: Jestliže jsem
nalezla milost před očima tvýma, ó králi, a jestliže se králi za
dobré vidí, nechť mi jest darován život můj k mé žádosti,
a národu mému k prosbě mé. 4 Nebo prodáni jsme, já i
národ můj, abychom zbiti, pomordováni a vyhlazeni byli,
ješto kdybychom za služebníky a děvky prodáni byli, mlčela
bych, ač by i tak ten nepřítel nijakž nemohl nahraditi králi té
škody. 5 Opět odpovídaje král Asverus, řekl Ester královně: I
kdož jest to ten, a kde jest ten, jehož srdce tak jest naduté,
aby to činil? 6 I řekla Ester: Muž protivník a nepřítel nejhorší
jest Aman tento. Takž Aman zhrozil se před oblíčejem krále
a královny. 7 Tedy král vstal v prchlivosti své od pití vína,
a vyšel na zahradu při paláci. Aman pak pozůstal tu, aby
prosil za život svůj Estery královny; nebo viděl, že jest o něm
zle uloženo od krále. 8 Potom král navrátil se z zahrady
palácu do domu, kdež pil víno, a Aman padl na lůžko, na
kterémž seděla Ester. I řekl král: Což ještě násilé učiniti chce
královně u mne v domě? A hned jakž slovo to vyšlo z úst
krále, tvář Amanovu zakryli. 9 Mezi tím řekl Charbona, jeden
z komorníků, před králem: Aj, ještě šibenice, kterouž připravil
Aman Mardocheovi, kterýž mluvil králi k dobrému, stojí při
domě Amanově, zvýší padesáti loket. I řekl král: Oběstež
ho na ní. 10 Tedy oběsili Amana na té šibenici, kterouž byl
připravil Mardocheovi. A tak prchlivost královská ukojila se.

8 Téhož dne dal král Asverus Ester královně dům Amana
nepřítele Židovského, a Mardocheus přišel před krále,
(nebo oznámila Ester, co by jí on byl). 2 Kdežto král sňav
prsten svůj, kterýž vzal od Amana, dal jej Mardocheovi. Ester
pak ustanovila Mardochea nad domem Amanovým. 3 Potom
ještě Ester mluvila před králem, padši k nohám jeho, a s
pláčem pokorně ho prosila, aby zrušil nešlechetnost Amana
Agagského a jeho úklady, kteréž smyslil proti Židům. 4 (Tedy
vztáhl král k Esteře berlu zlatou, a Ester vstavši, postavila se
před králem.) 5 A řekla: Jestliže se králi za dobré vidí, a
nalezla-li jsem milost před tváří jeho, a jestliže se ta věc
králi slušná býti vidí, a já jsem-li příjemná před očima jeho:
nechť jest psáno, aby byli zrušeni listové ti, a tak úkladové
Amana syna Hammedatova Agagského, kteréž rozepsal, aby
vyhladili Židy, což jest jich ve všech krajinách královských. 6
Nebo jak bych se mohla dívati na to zlé, kteréž by potkalo lid
můj? A jak bych mohla hleděti na zhoubu rodiny své? 7 I
řekl král Asverus Ester královně a Mardocheovi Židu: Ej,
dům Amanův dal jsem Esteře, jeho pak oběsili na šibenici,
proto že vztáhnouti chtěl ruku svou na Židy. 8 Vy tedy pište
Židům, jakž se vám za dobré zdá, jménem královským, a
zapečeťte prstenem královským. (Nebo což se píše jménem
krále, a zapečetí prstenem královským, nemůže zpátkem
jíti.) 9 Takž svolali písaře královské v ten čas měsíce třetího,
jenž jest měsíc Siban, dvadcátého třetího dne téhož měsíce,
a psáno jest všecko tak, jakž přikázal Mardocheus, k Židům
a knížatům, i vývodám a hejtmanům krajin, kteréž jsou od
Indie až do země Mouřenínské, sto dvadceti sedm krajin, do
každé krajiny písmem jejím, každému národu jazykem jeho,
též i Židům písmem jejich a jazykem jejich. 10 A když napsal
jménem krále Asvera a zapečetil prstenem královským,
rozeslal listy po poslích, kteříž jezdívali na koních rychlých a
mezcích mladých: 11 Že jest povolil král Židům, kteřížby v
kterémkoli městě byli, aby shromáždíce se, zastávali života
svého, a aby hubili, mordovali a plénili všecka vojska národu
i krajiny, útok činících na ně, na děti jejich i ženy jejich, a
kořisti jejich aby rozbitovali. 12 Jednoho a téhož dne ve všech
krajinách krále Asvera, totiž třináctého, měsíce dvanáctého,
jenž jest měsíc Adar. 13 Summa toho psání: Aby vyhlášeno
bylo v jedné každé krajině, a oznámeno všechněm národům,
aby Židé byli hotovi ke dni tomu ku pomstě nad nepřátely
svými. 14 Tedy poslové, kteříž jezdívali na koních prudkých
a na mezcích, vyjeli snažným a rychlým během s poručením
královským, a vyhlášeno jest to v Susan, městě královském.
15 Mardocheus pak vycházel od oblíčeje královského v rouše
královském z postavce modrého a bílého, v koruně zlaté
veliké a v plášti kmentovém a šarlatovém, a město Susan
plésalo a veselilo se. 16 Nebo Židům vzešlo světlo a radost,
i veselé a sláva. 17 Ano i v každé krajině i v každém městě,
na kteréžkoli místo poručení královské a výpověd jeho došla,
veselé a radost měli Židé, hody a dobrou vůli, a mnozí z
národů jiných přistupovali k Židům; nebo připadl na ně strach
Židovský.

9 Potom dvanáctého měsíce, (jenž jest měsíc Adar),
třináctého dne téhož měsíce, když přišel čas poručení
královského a výpovědi jeho, aby se vyplnila, v ten den, v
kterýž se nadáli nepřátelé Židovští, že budou panovati nad
nimi, stalo se na odpor, že panovali Židé nad těmi, kteříž je v
nenávisti měli. **2** Nebo se byli shromáždili Židé v městech
svých, po všech krajinách krále Asvera, aby vztáhli ruku na
ty, kteříž hledali jejich zlého. A žádný před nimi neostál, nebo
připadl strach jejich na všecky národy. **3** A všickni hejtmané
krajin, i knížata a vývodové, i správcové díla královského v
poctivosti měli Židy; nebo strach Mardocheův na ně připadl.
4 Byl zajisté Mardocheus veliký v domě královském, a
rozcházela se pověst o něm po všech krajinách; nebo muž
ten Mardocheus vždy více rostl. **5** A tak zbili Židé všecky
nepřátely své, mečem hubíce, mordujíce a vyhlazujíce je, a
nakládajíce s těmi, kteříž je v nenávisti měli, podlé líbosti
své. **6** Ano i v Susan městě královském zmordovali Židé a
vyhladili pět set mužů. **7** A Parsandata, Dalfona i Aspata,
8 A Porata, Adalia i Aridata, **9** I Parimasta, Arisai i Aridai
a Vajezata, **10** Deset synů Amana syna Hammedatova,
nepřítele Židovského, zmordovali. Ale k loupeži nevztáhli ruky
své. **11** Dne toho, když se donesl krále počet zmordovaných
v Susan městě královském, **12** Řekl král Esteře královně:
V Susan městě královském zmordovali Židé a vyhladili
pět set mužů, a deset synů Amanových. Co pak učinili v
jiných krajinách královských? Již tedy jaká jest žádost tvá?
A dánoť bude. Aneb která prosba tvá ještě? A stanet' se.
13 Odpověděla Ester: jestliže se králi za dobré vidí, nechť
jest dopuštěno ještě zítra Židům, kteříž jsou v Susan, učiniti
podlé výpovědi dnešní, a deset synů Amanových zvěšeti na
šibenici. **14** I přikázal král, aby se tak stalo. Tedy vyhlášena
jest výpověd v Susan, a tak deset synů Amanových zvěšeli.
15 A shromáždivše se Židé, kteříž byli v Susan, také i
čtrnáctého dne měsíce Adar, zmordovali v Susan tři sta
mužů. Ale k loupeži nevztáhli ruky své. **16** Jiní také Židé,
kteříž byli v krajinách královských, shromáždivše se, a
zastávajíce života svého, tak odpočinuli od nepřátel svých.
Zmordovali pak těch, jenž je v nenávisti měli, sedmdesáte
pět tisíc. Ale k loupeži nevztáhli ruky své. **17** Stalo se to
dne třináctého měsíce Adar. I odpočinuli čtrnáctého dne
téhož měsíce, a učinili sobě v ten den hody a veselé. **18**
Ale Židé, kteříž byli v Susan, shromáždili se třináctého dne
téhož měsíce a též čtrnáctého, a odpočinuli patnáctého,
a učinili sobě na ten den hody a veselé. **19** Protož Židé,
kteříž bydlí ve vsech a v městečkách nehrazených, světí den
čtrnáctý měsíce Adar, majíce veselé, hody a dobrou vůli, a
posílajíce částky pokrmů jedni druhým. **20** Nebo rozepsal
Mardocheus ty věci, a rozeslal listy ke všem Židům, kteříž
byli ve všech krajinách krále Asvera, blízkým i dalekým, **21**
Ustavuje jim, aby slavili den čtrnáctý měsíce Adar, a den
patnáctý téhož měsíce každého roku, **22** Podlé dnů těch,
v nichž odpočinuli Židé od nepřátel svých, a měsíce toho,
kterýž se jim obrátil z zámutku v radost, a z kvílení v dobrou
vůli, aby ty dni slavili, hodujíce a veselíce se, a posílajíce
částky pokrmů jeden druhému, i dary chudým. **23** I přijali
to všickni Židé, že budou činiti to, což začali, a což jim
psal Mardocheus: **24** Jak Aman syn Hammedatův Agagský,
protivník všech Židů, ukládal o Židech, aby je vyhubil a uvrhl
pur, totiž los, k setření a zahlazení jejich. **25** Ale jak ona
vešla před oblíčej krále, poručil král v listech, aby obráceni
byli úkladové jeho nešlechetní, kteréž vymyslil proti Židům,
na hlavu jeho, a aby ho oběsili i syny jeho na šibenici. **26** I
nazvali ty dny Purim, totiž losů, od jména toho pur. A tak
z příčiny všech slov listu toho, a což viděli při tom, i což
přišlo k nim, **27** Ustavili a přijali Židé na sebe i na símě
své, i na všecky připojené k sobě, aby to nepominulo, že
budou slaviti ty dva dni podlé vypsání jejich, a podlé určitého
času jejich každého roku. **28** A že ti dnové budou pamětní a
slavní v každém věku, rodině, krajině a městě; k tomu, že ti
dnové Purim nepominou z prostředku Židů, a památka jejich
nepřestane u potomků jejich. **29** Psala také Ester královna,
dcera Abichailova, i Mardocheus Žid pro větší upevnění
psání z strany dnů Purim po druhé. **30** A on rozeslal to
psání ke všem Židům, do sta dvadcíti sedmi krajin království
Asverova, vzkazuje jim pozdravení, **31** Aby tuze drželi dny ty
Purim v určité časy jich, jakž je nařídil jim Mardocheus Žid a
Ester královna, a jakž to přijali na sebe a na símě své, na
pamět postů a křiku jejich. **32** A tak výpověd Estery potvrdila
ustanovení dnů Purim, což zapsáno jest v knize této.

10 Potom uložil král Asverus daň na zemi i na ostrovy
mořské. **2** Všickni pak činové síly jeho a moci jeho, i
vypsání důstojnosti Mardocheovy, kterouž ho zvelebil král, to
vše zapsáno jest v knize o králích Médských a Perských. **3**
Nebo Mardocheus Žid byl druhý po králi Asverovi, a veliký u
Židů, i vzácný u všeho množství bratří svých, pečuje o dobré
lidu svého, a způsobuje pokoj všemu semeni svému.

Jób

1 Byl muž v zemi Uz, jménem Job, a muž ten byl sprostný a
upřímý, boje se Boha, a vystříhaje se zlého. **2** Kterémuž
se narodilo sedm synů a tři dcery. **3** A měl dobytka sedm
tisíc ovec, tři tisíce velbloudů, pět set spřežení volů, a pět
set oslic, a čeledi služebné velmi mnoho, a byl muž ten
vznešenější nade všecky lidi východní. **4** I scházívali se
synové jeho, a strojívali hody po domích, každý ve dni svém.
Posílávali také, a zvávali své tři sestry, aby jedly a pily s nimi.
5 A když vypořádali dny hodů, posílával Job, a posvěcoval
jich, a vstávaje ráno, obětoval zápaly podlé počtu všech jich.
Nebo říkával Job: Snad zhřešili synové moji, aneb zlořečili
Bohu v srdci svém. Tak činíval Job po všecky ty dny. **6**
Jednoho pak dne, když přišli synové Boží, aby se postavili
před Hospodinem, přišel také i Satan mezi ně. **7** Tedy
řekl Hospodin Satanovi: Odkud jdeš? I odpověděl Satan
Hospodinu, řka: Procházel jsem zemi, a obcházel jsem ji. **8** I
řekl Hospodin Satanovi: Spatřil-lis služebníka mého Joba,
že není jemu rovného na zemi, a že jest muž sprostný a
upřímý, bojící se Boha a varující se zlého. **9** A odpovídaje
Satan Hospodinu, řekl: Zdaliž se Job darmo bojí Boha? **10**
Zdaž jsi ty ho neohradil i domu jeho a všeho, což má, se
všech stran? Dílu rukou jeho požehnal jsi, a dobytek jeho
rozmnožil se na zemi. **11** Ale vztáhni nyní ruku svou, a dotkni
se všeho, což má, nebude-liť zlořečiti v oči. **12** Tedy řekl
Hospodin Satanovi: Aj, cožkoli má, v moci tvé buď, toliko na
něj nevztahuj ruky své. I vyšel Satan od tváři Hospodinovy.
13 Jednoho pak dne synové a dcery jeho jedli, a pili víno v
domě bratra svého prvorozeného. **14** I přišel posel k Jobovi,
a řekl: Když volové orali, a oslice se pásly podlé nich, **15**
Vpád učinivše Sabejští, zajali je, a služebníky zbili ostrostí
meče, a utekl jsem toliko já sám, abych oznámil tobě. **16** A
když on ještě mluvil, přišed druhý, řekl: Oheň Boží spadl s
nebe, a rozpáliv se na dobytek i na služebníky, sehltil je, já
pak utekl jsem toliko sám, abych oznámil tobě. **17** A když ten
ještě mluvil, jiný přišed, řekl: Kaldejští sšikovavše tři houfy,
připadli na velbloudy, a zajali je, a služebníky zbili ostrostí
meče, a utekl jsem toliko já sám, abych oznámil tobě. **18** A
když ten ještě mluvil, jiný přišel a řekl: Synové tvoji a dcery
tvé jedli, a pili víno v domě bratra svého prvorozeného. **19** A
aj, vítr veliký strhl se z té strany od pouště, a udeřil na čtyři
úhly domu, tak že se obořil na děti, i zemřeli, a utekl jsem
toliko já sám, abych oznámil tobě. **20** Tedy Job vstav, roztrhl
roucho své, a oholil hlavu svou, a padna na zem, poklonu
učinil. **21** A řekl: Nahý jsem vyšel z života matky své, nahý
se také zase tam navrátím. Hospodin dal, Hospodin též
odjal. Buď požehnáno jméno Hospodinovo. **22** V tom ve
všem nezhřešil Job, a nepřivlastnil Bohu nic nemoudrého.

2 I stalo se opět jednoho dne, že když přišli synové Boží,
aby se postavili před Hospodinem, přišel také i Satan mezi
ně, aby se postavil před Hospodinem. **2** Tedy řekl Hospodin
Satanovi: Odkud jdeš? I odpověděl Satan Hospodinu, řka:
Procházel jsem zemi, a obcházel jsem ji. **3** I řekl Hospodin
Satanovi: Spatřil-lis služebníka mého Joba, že není jemu
rovného na zemi, že jest muž sprostný a upřímý, bojící se
Boha, a varující se zlého, a že po dnes trvá v upřímnosti
své, ačkoli jsi ty mne popudil proti němu, abych jej hubil bez
příčiny. **4** A odpovídaje Satan Hospodinu, řekl: Kůži za kůži,
a všecko, což má člověk, dá za sebe samého. **5** Ale vztáhni
nyní ruku svou, a dotkni se kostí jeho, a masa jeho, nebude-
liť v oči zlořečiti tobě. **6** Tedy řekl Hospodin Satanovi: Aj, v
moci tvé buď, a však zachovej ho při životu. **7** Protož vyšed
Satan od tváři Hospodinovy, ranil Joba nežitem nejhorším,
od zpodku nohy jeho až do vrchu hlavy jeho, **8** Tak že
vzal střepinu, aby se jí drbal, usadiv se v popele. **9** I řekla
jemu žena jeho: Ještě vždy trváš v své upřímnosti? Zlořeč
Bohu a umři. **10** Jížto řekl: Mluvíš, jako jedna z bláznivých
mluvívá. Dobré-liž jen věci bráti budeme od Boha, zlých
pak nebudeme přijímati? V tom ve všem nezhřešil Job rty
svými. **11** Když pak uslyšeli tři přátelé Jobovi o všem tom
zlém, kteréž přišlo na něj, přišli jeden každý z místa svého:
Elifaz Temanský, a Bildad Suchský a Zofar Naamatský, na
tom zůstavše spolu, aby přijdouce k němu, politovali ho a
těšili jej. **12** Kteříž pozdvihše očí svých zdaleka, nepoznali
ho. Potom pozdvihše hlasu svého, plakali, a roztrhše jeden
každý roucho své, házeli prachem nad hlavy své zhůru. **13**
A seděli s ním na zemi sedm dní a sedm nocí, a žádný k
němu nepromluvil slova; nebo viděli, že se velmi rozmohla
bolest jeho.

3 Potom otevřev Job ústa svá, zlořečil dni svému. **2** Nebo
mluvě Job, řekl: **3** Ó by byl zahynul ten den, v němž
jsem se naroditi měl, i noc, v níž bylo řečeno: Počat jest
pacholík. **4** Ten den ó by byl obrácen v temnost, aby ho byl
nevyhledával Bůh shůry, a nebyl osvícen světlem. **5** Ó by
jej byly zachvátily tmy a stín smrti, a aby jej byla přikvačila
mračna, a předěsila horkost denní. **6** Ó by noc tu mrákota
byla opanovala, aby nebyla připojena ke dnům roku, a v
počet měsíců nepřišla. **7** Ó by noc ta byla osaměla, a zpěvu
aby nebylo v ní. **8** Ó by jí byli zlořečili ti, kteříž proklínají
den, hotovi jsouce vzbuditi velryba. **9** Ó by se byly hvězdy
zatměly v soumraku jejím, a očekávajíc světla, aby ho nebyla
dočekala, ani spatřila záře jitřní. **10** Nebo nezavřela dveří

života mého, ani skryla trápení od očí mých. 11 Proč jsem
neumřel v matce, aneb vyšed z života, proč jsem nezahynul?
12 Proč jsem vzat byl na klín, a proč jsem prsí požíval? 13
Nebo bych nyní ležel a odpočíval, spal bych a měl bych
pokoj, 14 S králi a radami země, kteříž sobě vzdělávali místa
pustá, 15 Aneb s knížaty, kteříž měli zlato, a domy své
naplňovali stříbrem. 16 Aneb jako nedochůdče nezřetelné
proč jsem nebyl, a jako nemluvňátka, kteráž světla neviděla?
17 Tamť bezbožní přestávají bouřiti, a tamť odpočívají ti,
jenž v práci ustali. 18 Také i vězňové pokoj mají, a neslyší
více hlasu násilníka. 19 Malý i veliký tam jsou rovni sobě, a
služebník jest prost pána svého. 20 Proč Bůh dává světlo
zbědovanému a život těm, kteříž jsou ducha truchlivého?
21 Kteříž očekávají smrti, a není jí, ačkoli jí hledají pilněji
než skrytých pokladů? 22 Kteříž by se veselili s plésáním
a radovali, když by nalezli hrob? 23 Èlověku, jehož cesta
skryta jest, a jehož Bůh přistřel? 24 Nebo před pokrmem
mým vzdychání mé přichází, a rozchází se jako voda řvání
mé. 25 To zajisté, čehož jsem se lekal, stalo se mi, a čehož
jsem se obával, přišlo na mne. 26 Neměl jsem pokoje, aniž
jsem se ubezpečil, ani odpočíval, až i přišlo pokušení toto.

4 Jemuž odpovídaje Elifaz Temanský, řekl: 2 Počneme-li
mluviti s tebou, neponeseš-liž toho těžce? Ale kdož by se
zdržeti mohl, aby neměl mluviti? 3 Aj, učívals mnohé, a rukou
opuštěných jsi posiloval. 4 Padajícího pozdvihovals řečmi
svými, a kolena zemdlená jsi zmocňoval. 5 Nyní pak, jakž
toto přišlo na tebe, těžce to neseš, a jakž tě dotklo, předěšen
jsi. 6 Nebylo-liž náboženství tvé nadějí tvou, a upřímost cest
tvých očekáváním tvým? 7 Rozpomeň se, prosím, kdo jest
kdy nevinný zahynul? Aneb kde upřímí vyhlazeni jsou? 8
Jakož jsem já vídal ty, kteříž orali nepravost, a rozsívali
převrácenost, že ji i žali. 9 Od dchnutí Božího hynou, a
duchem prchlivosti jeho v nic obracíni bývají. 10 Řvání lva a
hlas lvice a zubové mladých lvíčat setříni bývají. 11 Hyne
lev, že nemá loupeže, a lvíčata mladá rozptýlena bývají. 12
Nebo i tajně doneslo se mne slovo, a pochopilo ucho mé
něco maličko toho. 13 V přemyšlováních z vidění nočních,
když připadá tvrdý sen na lidi, 14 Strach připadl na mne a
lekání, kteréž předěsilo všecky kosti mé. 15 Duch zajisté
před tváří mou šel, tak že vlasové vstávali na těle mém.
16 Zastavil se, ale neznal jsem tváři jeho; tvárnost jen byla
před očima mýma. Mezi tím mlče, slyšel jsem hlas: 17 Zdaliž
může člověk spravedlivějším býti než Bůh, aneb muž čistším
nad toho, kterýž ho učinil? 18 Ano mezi služebníky jeho není
dokonalosti, a při andělích svých zanechal nedostatku. 19
Èím více při těch, kteříž bydlejí v domích hliněných, jejichž
základ jest na prachu, a setříni bývají snáze než mol. 20 Od
jitra až do večera stíráni bývají, a kdož toho nerozvažují,
na věky zahynou. 21 Zdaliž nepomíjí sláva jejich s nimi?
Umírají, ale ne v moudrosti.

5 Zavolejž tedy, dá-lit' kdo odpověd? A k kterému se z
svatých obrátíš? 2 Pakli k bláznu, zahubí ho rozhněvání,
a nesmyslného zabije prchlivost. 3 Játˇ jsem viděl blázna,
an se vkořenil, ale hned jsem zle tušil příbytku jeho, řka: 4
Vzdálenit' jsou synové jeho od spasení; nebo potříni budou
v bráně, aniž bude, kdo by je vytrhl. 5 Obilé jeho zžíře
hladovitý, a i z prostřed trní je vychvátí; nadto sehltí násilník
statek takových. 6 Nebot' nepochází z prachu trápení, aniž
se z země pučí bída. 7 Ale člověk rodí se k bídě, tak jako
jiskry z uhlí zhůru létají. 8 Jistě žet' bych já hledal Boha
silného, a jemu bych předložil při svou, 9 Kterýž činí věci
veliké, nezpytatelné, divné, a jimž počtu není, 10 Kterýž
dává déšť na zemi, a spouští vody na pole, 11 Kterýž
sází opovržené na místě vysokém, a žalostící vyvyšuje
spasením, 12 Kterýž v nic obrací myšlení chytráků, tak
aby nemohli k skutku přivésti ruce jejich ničeho, 13 Kterýž
lapá moudré v chytrosti jejich; nebo rada převrácených
bláznová bývá. 14 Ve dne motají se jako ve tmách, a jako
v noci šámají o poledni. 15 Kterýž zachovává od meče a
od úst jejich, a chudého od ruky násilníka. 16 Máť zajisté
nuzný naději, ale nepravost musí zacpati ústa svá. 17 Aj,
jak blahoslavený jest člověk, kteréhož tresce Bůh! A protož
káráním Všemohoucího nepohrdej. 18 Ont' zajisté uráží,
on i obvazuje; raní, ruka jeho také léčí. 19 Z šesti úzkostí
vysvobodil by tebe, ano i v sedmi nedotklo by se tebe zlé. 20
V hladu vykoupil by tě od smrti, a v boji od moci meče. 21
Když utrhá jazyk, byl bys skryt, aniž bys se bál zhouby, když
by přišla. 22 Zhouba a hlad buď tobě za smích, a nestrachuj
se ani líté zvěři zemské. 23 Nebo s kamením polním příměří
tvé, a zvěř lítá polní pokoj zachová k tobě. 24 A shledáš, žet'
stánek tvůj bude bezpečný, a navrátíš se zase k příbytku
svému, a nezhřešíš. 25 Shledáš také, žet' se rozmnoží símě
tvé, a potomci tvoji jako bylina zemská. 26 Vejdeš v šedinách
do hrobu, tak jako odnášíno bývá zralé obilí časem svým. 27
Aj, toť jsme vyhledali, a takť jest; poslechniž toho, a schovej
sobě to.

6 Odpovídaje pak Job, řekl: 2 Ó kdyby pilně zváženo bylo
hořekování mé, a bída má na váze aby spolu vyzdvižena
byla. 3 Jistě že by se nad písek mořský těžší ukázala, pročež
mi se i slov nedostává. 4 Nebo střely Všemohoucího vězí ve
mně, jejichž jed vysušil ducha mého, a hrůzy Boží bojují
proti mně. 5 Zdaliž řve divoký osel nad mladistvou travou?

Řve-liž vůl nad picí svou? 6 Zdaliž jedí to, což neslaného
jest, bez soli? Jest-liž chut v věci slzké? 7 Ach, kterýchž se
ostýchala dotknouti duše má, ty jsou již bolesti těla mého. 8
Ó by se naplnila žádost má, a aby to, čehož očekávám, dal
Bůh, 9 Totiž, aby se líbilo Bohu setříti mne, vztáhnouti ruku
svou, a zahladiti mne. 10 Neboť mám ještě, čím bych se
potěšoval, (ačkoli hořím bolestí, aniž mne Bůh co lituje), že
jsem netajil řečí Nejsvětějšího. 11 Nebo jaká jest síla má,
abych potrvati mohl? Aneb jaký konec můj, abych prodlel
života svého? 12 Zdali síla má jest síla kamenná? Zdali tělo
mé ocelivé? 13 Zdaliž pak obrany mé není při mně? Aneb
zdravý soud vzdálen jest ode mne, 14 Proti tomu, jehož
lítostivost k bližnímu mizí, a kterýž bázeň Všemohoucího
opustil? 15 Bratří moji zmýlili mne jako potok, pominuli
jako prudcí potokové, 16 Kteříž kalní bývají od ledu, a v
nichž se kryje sníh. 17 V čas horka vysychají; když sucho
bývá, mizejí z místa svého. 18 Sem i tam roztěkají se od
toku svého obecného, v nic se obracejí a hynou. 19 To
vidouce houfové jdoucích z Tema, zástupové Sabejských,
jenž naději měli v nich, 20 Zastyděli se, že v nich doufali;
nebo přišedše až k nim, oklamáni jsou. 21 Tak zajisté i vy
byvše, nejste; vidouce potření mé, děsíte se. 22 Zdali jsem
řekl: Přineste mi, aneb z zboží svého udělte darů pro mne?
23 Aneb: Vysvobďte mne z ruky nepřítele, a z ruky násilníků
vykupte mne? 24 Poučte mne, a budu mlčeti, a v čem bych
bloudil, poslužte mi k srozumění. 25 Ó jak jsou pronikavé
řeči upřímé! Ale co vzdělá obviňování vaše? 26 Zdali jen z
slov mne viniti myslíte, a převívati řeči choulostivého? 27
Také i na sirotka se obořujete, anobrž jámu kopáte příteli
svému. 28 A protož nyní chtějtež popatřiti na mne, a suďte,
klamám-lit' před oblíčejem vaším. 29 Napravte se, prosím,
nechť není nepravostí; napravte se, pravím, a tak poznáte,
žeť jest spravedlnost v té řeči mé. 30 A jest-li na jazyku mém
nepravost, neměl-liž bych, čitedlen býti bíd?

7 Zdaliž nemá vyměřeného času člověk na zemi? A dnové
jeho jako dnové nájemníka. 2 Jako služebník, kterýž
touží po stínu, a jako nájemník, jenž očekává skonání díla
svého: 3 Tak jsou mi dědičně přivlastněni měsícové marní, a
noci plné trápení jsou mi odečteny. 4 Jestliže ležím, říkám:
Kdy vstanu? A pomine noc? Tak pln bývám myšlení až do
svitání. 5 Tělo mé odíno jest červy a strupem i prachem,
kůže má puká se a rozpouští. 6 Dnové moji rychlejší byli
nežli člunek tkadlce, nebo stráveni jsou bez prodlení. 7
Rozpomeň se, ó Pane, že jako vítr jest život můj, a oko mé
že více neuzří dobrých věcí, 8 Aniž mne spatří oko, jenž
mne vídalo. Oči tvé budou ke mně, a mne již nebude. 9
Jakož oblak hyne a mizí, tak ten, kterýž sstupuje do hrobu,
nevystoupí zase, (Sheol h7585) 10 Aniž se opět navrátí do
domu svého, aniž ho již více pozná místo jeho. 11 Protož
nemohuť já zdržeti úst svých, mluvím v ssoužení ducha
svého, naříkám v hořkosti duše své. 12 Zdali jsem já mořem
čili velrybem, že jsi mne stráží osadil? 13 Když myslím:
Potěší mne lůže mé, poodejme naříkání mého postel má: 14
Tedy mne strašíš sny, a viděními děsíš mne, 15 Tak že sobě
zvoluje zaškrcení duše má, a smrt nad život. 16 Mrzí mne,
nebuduť déle živ. Poodstupiž ode mne, nebo marní jsou
dnové moji. 17 Co jest člověk, že ho sobě tak vážíš, a že
tak o něj pečuješ? 18 A že ho navštěvuješ každého jitra, a
každé chvíle jej zkušuješ? 19 Dokudž se neodvrátíš ode
mne, a nedáš mi aspoň polknouti mé sliny? 20 Zhřešil jsem,
což mám učiniti, ó strážce lidský? Proč jsi mne položil za cíl
sobě, tak abych sám sobě byl břemenem? 21 Nýbrž proč
neodejmeš přestoupení mého, a neodpustíš nepravosti mé?
Nebo již v zemi lehnu. Potom bys mne i pilně hledal, nebude
mne.

8 Tedy odpovídaje Bildad Suchský, řekl: 2 Dokudž mluviti
budeš takové věci, a slova úst tvých budou jako vítr
násilný? 3 Což by Bůh silný neprávě soudil, a Všemohoucí
což by převracel spravedlnost? 4 Synové zajisté tvoji že
zhřešili proti němu, proto pustil je po nepravosti jejich. 5
Kdybys ty opravdově hledal Boha silného, a Všemohoucímu
se modlil, 6 A byl čistý a upřímý: jistě žeť by se hned probudil
k tobě, a napravil by příbytek spravedlnosti tvé. 7 A byly
by první věci tvé špatné, poslední pak rozmnožily by se
náramně. 8 Nebo vzeptej se, prosím, věku starého, a nastroj
se k zpytování otců jejich. 9 (Myť zajisté včerejší jsme, aniž
jsme čeho povědomi; k tomu dnové naši jsou jako stín na
zemi.) 10 Zdaliž tě oni nenaučí, a nepovědí tobě, a z srdce
svého nevynesou-liž slov? 11 Zdali roste třtí bez bahna?
Roste-liž rákosí bez vody? 12 Nýbrž ještě za zelena, dříve
než vytrháno bývá, ano prvé než jaká jiná tráva, usychá. 13
Tak stezky všech zapomínajících se na Boha silného, tak,
pravím, naděje pokrytce zahyne. 14 Klesne naděje jeho,
a doufání jeho jako dům pavouka. 15 Spolehne-li na dům
svůj, neostojí; chytí-li se ho, nezdrží. 16 Vláhu má před
sluncem, tak že z zahrady jeho výstřelkové jeho vynikají.
17 Při vrchovišti kořenové jeho hustě rostou, i na místech
skalnatých rozkládá se. 18 A však bývá-li zachvácen z místa
svého, až by se ho i odečtlo, řka: Nevidělo jsem tě: 19 Tožť
ta radost života jeho, a z země jiný vykvetá. 20 Aj, Bůh
silný nepohrdá upřímým, ale nešlechetným ruky nepodává:
21 Až i naplní smíchem ústa tvá, a rty tvé plésáním, 22

Když nenávidící tebe v hanbu oblečeni budou, a stánku lidí
bezbožných nikdež nebude.

9 Odpověděv pak Job, řekl: **2** I ovšem vím, žeť tak jest;
nebo jak by mohl člověk spravedliv býti před Bohem
silným? **3** A chtěl-li by se hádati s ním, nemohl by jemu
odpověditi ani na jedno z tisíce slov. **4** Moudrého jest srdce
a silný v moci. Kdo zatvrdiv se proti němu, pokoje užil? **5** On
přenáší hory, než kdo shlédne, a podvrací je v prchlivosti
své. **6** On pohybuje zemí z místa jejího, tak že se třesou
sloupové její. **7** On když zapovídá slunci, nevychází, a
hvězdy zapečeťuje. **8** On roztahuje nebe sám, a šlapá
po vlnách mořských. **9** On učinil Arktura, Oriona, Kuřátka
a hvězdy skryté na poledne. **10** On činí věci veliké, a to
nevystižitelné a divné, jimž není počtu. **11** Ano jde-li mimo
mne, tedy nevidím; ovšem když pomíjí, neznamenám ho. **12**
Tolikéž jestliže co uchvátí, kdo mu to rozkáže navrátiti? Kdo
dí jemu: Co činíš? **13** Nezdržel-li by Bůh hněvu svého, klesli
by před ním spolu spuntovaní, jakkoli mocní. **14** Jakž bych já
tedy jemu odpovídati, a jaká slova svá proti němu vyhledati
mohl? **15** Kterémuž, bych i spravedliv byl, nebudu odpovídati,
ale před soudcím svým pokořiti se budu. **16** Ač bych pak i
volal, a on mi se ozval, neuvěřím, aby vyslyšel hlas můj, **17**
Poněvadž vichřicí setřel mne, rozmnožil rány mé bez příčiny.
18 Aniž mi dá oddechnouti, ale sytí mne hořkostmi. **19** Obrátil-
li bych se k moci, aj, ontʼ jest nejsilnější; pakli k soudu, kdo
mi rok složí? **20** Jestliže se za spravedlivého stavěti budu,
ústa má potupí mne; pakli za upřímého, převráceného mne
býti ukáží. **21** Jsem-li upřímý, nebudu věděti toho; nenáviděti
budu života svého. **22** Jediná jest věc, pročež jsem to mluvil,
že upřímého jako bezbožného on zahlazuje. **23** Jestliže
bičem náhle usmrcuje, zkušování nevinných se posmívá;
24 Země dána bývá v ruku bezbožného, tvář soudců jejich
zakrývá: jestliže ne on, kdož jiný jest? **25** Dnové pak moji
rychlejší byli nežli posel; utekli, aniž viděli dobrých věcí. **26**
Pominuli jako prudké lodí, jako orlice letící na pastvu. **27**
Dím-li: Zapomenu se na své naříkání, zanechám horlení
svého, a posilím se: **28** Lekám se všech bolestí svých, vida,
že mne jich nezprostíš. **29** Jestli jsem bezbožný, pročež bych
nadarmo pracoval? **30** Ano bych se i umyl vodou sněžnou, a
očistil mýdlem ruce své, **31** Tedy v jámě pohřížíš mne, tak
že se ode mne zprzní i to roucho mé. **32** Nebo Bůh není
člověkem jako já, jemuž bych odpovídati mohl, a abychom
vešli spolu v soud. **33** Aniž máme prostředníka mezi sebou,
kterýž by rozhodl nás oba. **34** Kdyby odjal ode mne prut
svůj, a strach jeho aby mne nekormoutil, **35** Tehdáž bych
mluvil, a nebál bych se, poněvadž není toho tak při mně.

10 Stýště se duši mé v životě mém, vypustím nad sebou
naříkání své, mluviti budu v hořkosti duše své. **2** Dím
Bohu: Neodsuzuj mne, oznam mi, proč se nesnadníš se
mnou? **3** Jaký máš na tom užitek, že mne ssužuješ, že
pohrdáš dílem rukou svých, a radu bezbožných osvěcuješ?
4 Zdali oči tělesné máš? Zdali tak, jako hledí člověk, ty
hledíš? **5** Zdaž jsou jako dnové člověka dnové tvoji, a léta
tvá podobná dnům lidským, **6** Že vyhledáváš nepravosti mé,
a na hřích můj se vyptáváš? **7** Ty víš, žeť nejsem bezbožný,
ačkoli není žádného, kdo by mne vytrhl z ruky tvé. **8** Ruce
tvé sformovaly mne, a učinily mne, a tedʼ pojednou všudy
vůkol hubíš mne. **9** Pamětliv budʼ, prosím, že jsi mne jako
hlinu učinil, a že v prach zase obrátíš mne. **10** Zdalis mne
jako mléka neslil, a jako syření neshustil? **11** Kůží a masem
přioděl jsi mne, a kostmi i žilami spojils mne. **12** Života z
milosrdenství udělil jsi mi, přesto navštěvování tvé ostříhalo
dýchání mého. **13** Ale toto skryl jsi v srdci svém; vím, žeť
jest to při tobě. **14** Jakž zhřeším, hned mne šetříš, a od
nepravosti mé neočišťuješ mne. **15** Jestliže jsem bezbožný,
běda mně; pakliť jsem spravedlivý, ani tak nepozdvihnu
hlavy, nasycen jsa hanbou, a vida trápení své, **16** Kteréhož
vždy více přibývá. Honíš mne jako lev, a jedno po druhém
divně se mnou zacházíš. **17** Obnovuješ svědky své proti
mně, a rozmnožuješ rozhněvání své na mne; vojska jedna
po druhých jsou proti mně. **18** Proč jsi jen z života vyvedl
mne? Ó bych byl zahynul, aby mne bylo ani oko nevidělo,
19 A abych byl, jako by mne nikdy nebylo, z života do
hrobu abych byl vnesen. **20** Zdaliž jest mnoho dnů mých?
Ponechejž tedy a popustʼ mne, abych maličko pookřál, **21**
Prvé než odejdu tam, odkudž se zase nenavrátím, do krajiny
tmavé, anobrž stínu smrti, **22** Do krajiny, pravím, tmavé,
kdež jest sama mrákota stínu smrti, a kdež není žádných
proměn, ale sama pouhá mrákota.

11 A odpovídaje Zofar Naamatský, řekl: **2** Zdaliž k
mnohým slovům nemá odpovědíno býti? Aneb zdali
člověk mnohomluvný práv zůstane? **3** Žváním svým lidi
zaměstknáváš, a posmíváš se, aniž jest, kdo by tě zahanbil.
4 Nebo jsi řekl: Èisté jest učení mé, a čist jsem, ó Bože,
před očima tvýma. **5** Ješto, ó kdyby Bůh mluvil, a otevřel
rty své proti tobě, **6** Atʼby oznámil tajemství moudrosti, že
dvakrát většího trestání zasloužil jsi. A věz, že se Bůh
zapomněl na tebe pro nepravost tvou. **7** Zdaliž ty stižitelnosti
Boží dosáhneš, aneb dokonalost Všemohoucího vystihneš?
8 Vyšší jest nebes, což učiníš? Hlubší než peklo, jakž
porozumíš? **(Sheol h7585)** **9** Delší jest míra její než země, a
širší než moře. **10** Bude-li pléniti neb zavírati aneb ssužovati,

kdo se na něj bude domlouvati? 11 Poněvadž zná lidskou
marnost, a vidí nepravost, což by tomu rozuměti neměl?
12 Tak aby muž nesmyslný nabyl rozumu, ačkoli člověk
jest jako hřebec z divokého osla zplozený. 13 Jestliže ty
nastrojíš srdce své, a ruce své k němu vztáhneš; 14 Byla-li by
nepravost v ruce tvé, vzdal ji od sebe, aniž dopouštěj bydliti
v staních svých nešlechetnosti: 15 Tedy jistě pozdvihneš
tváři své z poškvrny, a budeš nepohnutý, aniž se báti budeš.
16 Nebo se na těžkost zapomeneš, na niž jako na vody,
kteréž pominuly, zpomínati budeš. 17 K tomu nad poledne
jasný nastaneť čas; zatmíš-li se pak, jitru podobný budeš. 18
Budeš i mysli doufanlivé, maje naději; stánek roztáhneš,
i bezpečně spáti budeš. 19 A tak v pokoji budeš, aniž tě
kdo předěsí, a mnozí tváři tvé kořiti se budou. 20 Oči pak
bezbožných zkaženy budou, a utíkání jim zhyne; nadto
naděje jejich bude jako dchnutí člověka.

12 Odpověděv pak Job, řekl: 2 V pravdě, že jste vy lidé,
a že s vámi umře moudrost. 3 I játˇ mám srdce jako vy,
aniž jsem zpozdilejší než vy, anobrž při komž toho není? 4 Za
posměch příteli svému jsem, kteréhož, když volá, vyslýchá
Bůh; v posměchuť jest spravedlivý a upřímý. 5 Pochodně
zavržená jest (podlé smýšlení člověka pokoje užívajícího)
ten, kterýž jest blízký pádu. 6 Pokojné a bezpečné příbytky
mají loupežníci ti, kteříž popouzejí Boha silného, jimž on
uvodí dobré věci v ruku jejich. 7 Ano zeptej se třebas
hovad, a naučí tě, aneb ptactva nebeského, a oznámí tobě.
8 Aneb rozmluv s zemí, a poučí tě, ano i ryby mořské
vypravovati budou tobě. 9 Kdo nezná ze všeho toho, že ruka
Hospodinova to učinila? 10 V jehož ruce jest duše všelikého
živočicha, a duch každého těla lidského. 11 Zdaliž ucho slov
rozeznávati nebude, tak jako dásně pokrmu okoušejí? 12
Při starcích jest moudrost, a při dlouhověkých rozumnost.
13 Nadto pak u Boha moudrost a síla, jehoť jest rada a
rozumnost. 14 Jestliže on boří, nemůže zase stavíno býti;
zavírá-li člověka, nemůže býti otevříno. 15 Hle, tak zastavuje
vody, až i vysychají, a tak je vypouští, že podvracejí zemi. 16
U něho jest síla a bytnost, jeho jest ten, kterýž bloudí, i kterýž
v blud uvodí. 17 On uvodí rádce v nemoudrost, a z soudců
blázny činí. 18 Svazek králů rozvazuje, a pasem přepasuje
bedra jejich. 19 On uvodí knížata v nemoudrost, a mocné
vyvrací. 20 On odjímá řeč výmluvným, a soud starcům béře.
21 On vylévá potupu na urozené, a sílu mocných zemdlívá.
22 On zjevuje hluboké věci z temností, a vyvodí na světlo stín
smrti. 23 On rozmnožuje národy i hubí je, rozšiřuje národy i
zavodí je. 24 On odjímá srdce předním z lidu země, a v blud
je uvodí na poušti bezcestné, 25 Aby šámali ve tmě bez
světla. Summou, činí, aby bloudili jako opilý.

13 Aj, všecko to vidělo oko mé, slyšelo ucho mé, a
srozumělo tomu. 2 Jakož vy znáte to, znám i já, nejsem
zpozdilejší než vy. 3 Jistě žeť já s Všemohoucím mluviti,
a s Bohem silným o svou při jednati budu. 4 Nebo vy jste
skladatelé lži, a lékaři marní všickni vy. 5 Ó kdybyste aspoň
mlčeli, a bylo by vám to za moudrost. 6 Slyštež medle odpory
mé, a důvodů rtů mých pozorujte. 7 Zdali zastávajíce Boha
silného, mluviti máte nepravost? Aneb za něho mluviti máte
lest? 8 Zdaliž osobu jeho přijímati budete, a o Boha silného
se zasazovati? 9 Zdaž vám to k dobrému bude, když na
průbu vezme vás, že jakož člověk oklamán bývá, oklamati
jej chcete? 10 V pravdě žeť vám přísně domlouvati bude,
budete-li povrchně osoby jeho šetřiti. 11 Což ani důstojnost
jeho vás nepředěšuje, ani strach jeho nepřikvačuje vás? 12
Všecka vzácnost vaše podobná jest popelu, a hromadám
bláta vyvýšení vaše. 13 Postrptež mne, nechať já mluvím,
přiď na mne cokoli. 14 Pročež bych trhati měl maso své
zuby svými, a duši svou klásti v ruku svou? 15 By mne i
zabil, což bych v něho nedoufal? A však cesty své před
oblíčej jeho předložím. 16 Onť sám jest spasení mé; nebo
před oblíčej jeho pokrytec nepřijde. 17 Poslouchejte pilně
řeči mé, a zprávu mou pusťte v uši své. 18 Aj, jižť začínám
pře své vésti, vím, že zůstanu spravedliv. 19 Kdo jest, ješto
by mi odpíral, tak abych nyní umlknouti a umříti musil? 20
Toliko té dvoji věci, ó Bože, nečiň mi, a tehdy před tváří
tvou nebudu se skrývati: 21 Ruku svou vzdal ode mne, a
hrůza tvá nechť mne neděsí. 22 Zatím povolej mne, a buduť
odpovídati; aneb nechať já mluvím, a odpovídej mi. 23 Jak
mnoho jest mých nepravostí a hříchů? Přestoupení mé a
hřích můj ukaž mi. 24 Proč tvář svou skrýváš, a pokládáš
mne sobě za nepřítele? 25 Zdaliž list větrem se zmítající
potříti chceš, a stéblo suché stihati budeš? 26 Že zapisuješ
proti mně hořkosti, a dáváš mi v dědictví nepravosti mladosti
mé, 27 A dáváš do klady nohy mé, a šetříš všech stezek
mých, na paty noh mých našlapuješ; 28 Ješto člověk jako
hnis kazí se, a jako roucho, kteréž jí mol.

14 Èlověk narozený z ženy jest krátkého věku a plný
lopotování. 2 Jako květ vychází a podťat bývá, a utíká
jako stín, a netrvá. 3 A však i na takového otvíráš oko své,
a mne uvodíš k soudu s sebou. 4 Kdo toho dokáže, aby
čistý z nečistého pošel? Ani jeden. 5 Poněvadž vyměřeni
jsou dnové jeho, počet měsíců jeho u tebe, a cíles jemu
položil, kterýchž by nepřekračoval: 6 Odvrať se od něho,
ať oddechne sobě, a zatím aby přečekal jako nájemník

den svůj. 7 O stromu zajisté jest naděje, by i podťat byl,
že se zase zotaví, a výstřelek jeho nevyhyne, 8 By se pak
i sstaral v zemi kořen jeho, a v prachu již jako umřel peň
jeho: 9 Avšak jakž počije vláhy, zase se pučí, a zahustí
jako keř. 10 Ale člověk umírá, mdlobou přemožen jsa, a
když vypustí duši člověk, kam se poděl? 11 Jakož ucházejí
vody z jezera, a řeka opadá a vysychá: 12 Tak člověk, když
lehne, nevstává zase dotud, dokudž nebes stává. Nebývajíť
vzbuzeni lidé, aniž se probuzují ze sna svého. 13 Ó kdybys
mne v hrobě schoval, a skryl mne, dokudž by nebyl odvrácen
hněv tvůj, ulože mi cíl, abys se rozpomenul na mne. (Sheol
h7585) 14 Když umře člověk, zdaliž zase ožive? Po všecky
tedy dny vyměřeného času svého očekávati budu, až přijde
proměna při mně. 15 Zavoláš, a já se ohlásím tobě, díla
rukou svých budeš žádostiv, 16 Ačkoli nyní kroky mé počítáš,
aniž shovíváš hříchům mým, 17 Ale zapečetěné maje jako v
pytlíku přestoupení mé, ještě přikládáš k nepravosti mé. 18
Jistě že jako hora padnuc, rozdrobuje se, a skála odsedá
z místa svého, 19 Jako kamení stírá voda, a povodní
zachvacuje, což z prachu zemského samo od sebe roste: tak
i ty naději člověka v nic obracíš. 20 Přemáháš jej ustavičně,
tak aby odjíti musil; proměňuješ tvář jeho, a propouštíš jej.
21 Budou-li slavní synové jeho, nic neví; pakli v potupě, nic o
ně nepečuje. 22 Toliko tělo jeho, dokudž živ jest, bolestí
okouší, a duše jeho v něm kvílí.

15 Tedy odpovídaje Elifaz Temanský, řekl: 2 Zdali
moudrý vynášeti má umění povětrné, aneb naplňovati
východním větrem břicho své, 3 Hádaje se slovy
neprospěšnými, aneb řečmi neužitečnými? 4 Anobrž
vyprazdňuješ i bázeň Boží, a modliteb k Bohu činiti se
zbraňuješ. 5 Osvědčujíť zajisté nepravost tvou ústa tvá, ač
jsi koli sobě zvolil jazyk chytrých. 6 Potupují tě ústa tvá,
a ne já, a rtové tvoji svědčí proti tobě. 7 Zdaliž ty nejprv
z lidí zplozen jsi, aneb prvé než pahrbkové sformován? 8
Zdaliž jsi tajemství Boží slyšel, že u sebe zavíráš moudrost?
9 Co víš, čehož bychom nevěděli? Èemu rozumíš, aby
toho při nás nebylo? 10 I šedivýť i stařec mezi námi jest,
ano i starší věkem než otec tvůj. 11 Zdali malá jsou tobě
potěšování Boha silného, čili něco je zastěňuje tobě? 12
Tak-liž tě jalo srdce tvé, a tak-liž blíkají oči tvé, 13 Že smíš
odpovídati Bohu silnému tak pyšně, a vypouštěti z úst svých
ty řeči? 14 Nebo což jest člověk, aby se mohl očistiti, aneb
spravedliv býti narozený z ženy? 15 An při svatých jeho není
dokonalosti, a nebesa nejsou čistá před očima jeho, 16
Nadto ohavný a neužitečný člověk, kterýž pije nepravost jako
vodu. 17 Já oznámím tobě, poslyš mne; to zajisté, což jsem
viděl, vypravovati budu, 18 Což moudří vynesli a nezatajili,
slýchavše od předků svých. 19 Jimž samým dána byla země,
aniž přejíti mohl cizí prostředkem jejich. 20 Po všecky své
dny bezbožný sám se bolestí trápí, po všecka, pravím léta,
skrytá před ukrutníkem. 21 Zvuk strachu jest v uších jeho,
že i v čas pokoje zhoubce připadne na něj. 22 Nevěří, by
se měl navrátiti z temností, ustavičně očekávaje na sebe
meče. 23 Bývá i tulákem, chleba hledaje, kde by byl, cítě,
že pro něj nastrojen jest den temností. 24 Děsí jej nátisk
a ssoužení, kteréž se silí proti němu, jako král s vojskem
sšikovaným. 25 Nebo vztáhl proti Bohu silnému ruku svou,
a proti Všemohoucímu postavil se. 26 Útok učinil na něj,
na šíji jeho s množstvím zdvižených štítů svých. 27 Nebo
přiodíl tvář svou tukem svým, tak že se mu nadělalo faldů na
slabinách. 28 A bydlil v městech zkažených, a v domích,
v nichž žádný nebydlil, kteráž v hromady rumu obrácena
byla. 29 Avšak nezbohatneť, aniž stane moc jeho, aniž se
rozšíří na zemi dokonalost takových. 30 Nevyjde z temností,
mladistvou ratolest jeho usuší plamen, a tak zahyne od
ducha úst svých. 31 Ale nevěří, že v marnosti jest ten, jenž
bloudí, a že marnost bude směna jeho. 32 Před časem svým
vyťat bude, a ratolest jeho nebude se zelenati. 33 Zmaří,
jako vinný kmen nezralý hrozen svůj, a svrže květ svůj jako
oliva. 34 Nebo shromáždění pokrytce spustne, a oheň spálí
stany oslepených dary. 35 Kteřížto když počali ssužování, a
porodili nepravost, hned břicho jejich strojí jinou lest.

16 A odpovídaje Job, řekl: 2 Slyšel jsem již podobných
věcí mnoho; všickni vy nepříjemní jste těšitelé. 3 Bude-
liž kdy konec slovům povětrným? Aneb co tě popouzí, že tak
mluvíš? 4 Zdaliž bych já tak mluviti mohl, jako vy, kdybyste
byli na místě mém? Shromažďoval-li bych proti vám slova,
aneb potřásal na vás hlavou svou? 5 Nýbrž posiloval bych
vás ústy svými, a otvírání rtů mých krotilo by bolest. 6 Buď
že mluvím, neumenšuje se bolesti mé, buď že tak nechám,
neodchází ode mne. 7 Ale ustavičně zemdlívá mne; nebo
jsi mne, ó Bože, zbavil všeho shromáždění mého. 8 A
vrásky jsi mi zdělal; což mám za svědka, ano patrná na mně
hubenost má na tváři mé to osvědčuje. 9 Prchlivost jeho
zachvátila mne, a vzal mne v nenávist, škřipě na mne zuby
svými; jako nepřítel můj zaostřil oči své na mne. 10 Rozedřeli
na mne ústa svá, potupně mne poličkujíce, proti mně se
shromáždivše. 11 Vydal mne Bůh silný nešlechetníku, a v
ruce bezbožných uvedl mne. 12 Pokoje jsem užíval, však
potřel mne, a uchopiv mne za šíji mou, roztříštil mne, a
vystavil mne sobě za cíl. 13 Obklíčili mne střelci jeho, rozťal
ledví má beze vší lítosti, a vylil na zem žluč mou. 14 Ranil

mne ranou na ránu, outok učinil na mne jako silný. 15 Žíni
jsem ušil na zjízvenou kůži svou, a zohavil jsem v prachu sílu
svou. 16 Tvář má oduřavěla od pláče, a na víčkách mých stín
smrti jest. 17 Ne pro nějaké bezpraví v rukou mých; nebo i
modlitba má čistá jest. 18 Ó země, nepřikrývej krve mé, a
nechť nemá místa volání mé. 19 Aj, nyní jestiť i v nebesích
svědek můj, svědek můj, pravím, jest na výsostech. 20 Ó
mudráci moji, přátelé moji, k Bohuť slzí oko mé. 21 Ó by
lze bylo muži v hádku s ním se vydati, jako synu člověka s
přítelem svým. 22 Nebo léta mně odečtená přicházejí, a
cestou, kterouž se zase nenavrátím, již se beru.

17 Dýchání mé ruší se, dnové moji hynou, hrobu blízký
jsem. 2 Jistě posměvači jsou u mne, a pro jejich mne
kormoucení nepřichází ani sen na oči mé. 3 Postav mi,
prosím, rukojmě za sebe; kdo jest ten, nechť mi na to ruky
podá. 4 Nebo srdce jejich přikryl jsi, aby nerozuměli, a
protož jich nepovýšíš. 5 Kdož pochlebuje bližním, oči synů
jeho zhynou. 6 Jistě vystavil mne za přísloví lidem, a za
divadlo všechněm, 7 Tak že pro žalost pošly oči mé, a
oudové moji všickni stínu jsou podobni. 8 Užasnouť se nad
tím upřímí, a však nevinný proti pokrytci vždy se zsilovati
bude. 9 Přídržeti se bude, pravím, spravedlivý cesty své, a
ten, jenž jest čistých rukou, posilní se více. 10 Tolikéž i vy
všickni obraťte se, a podťe, prosím; neboť nenacházím mezi
vámi moudrého. 11 Dnové moji pomíjejí, myšlení má mizejí,
přemyšlování, pravím, srdce mého. 12 Noc mi obracejí v den,
a světla denního ukracují pro přítomnost temností. 13 Abych
pak čeho i očekával, hrob bude dům můj, ve tmě usteli ložce
své. **(Sheol h7585)** 14 Jámu nazovu otcem svým, matkou pak a
sestrou svou červy. 15 Kdež jest tedy očekávání mé? A kdo
to, čím bych se troštoval, spatří? 16 Do skrýší hrobu sstoupí,
poněvadž jest všechněm v prachu země odpočívati. **(Sheol
h7585)**

18 Odpovídaje pak Bildad Suchský, řekl: 2 Dokudž
neučiníte konce řečem? Pomyslte na to, a potom
mluviti budeme. 3 Proč jsme počteni za hovada? Ošklivi jsme
jemu, jakž sami vidíte. 4 Ó ty, jenž hubíš život svůj zuřením
svým, zdaliž pro tebe opuštěna bude země, a odsedne skála
z místa svého? 5 Anobrž světlo bezbožných uhašeno bude,
aniž se blyštěti bude jiskra ohně jejich. 6 Světlo se zatmí v
stánku jeho, a lucerna jeho v něm zhasne. 7 Ssouženi budou
krokové síly jeho, a porazí jej rada jeho. 8 Nebo zapleten
jest do síti nohami svými, a v zamotání chodí. 9 Chytí ho
za patu osídlo, a zmocní se ho násilník. 10 Skrytať jest při
zemi smečka jeho, a léčka jeho na stezce. 11 Odevšad
hrůzy jej děsiti budou a dotírati na nohy jeho. 12 Hladovitá
bude síla jeho, a bída pohotově při boku jeho. 13 Zžíře
žily kůže jeho, zžíře oudy jeho kníže smrti. 14 Uchváceno
bude z stánku jeho doufání jeho, a to jej přivede k králi
strachů. 15 V stánku jeho hrůza bydleti bude, ač nebyl jeho;
posypáno bude obydlí jeho sirou. 16 Od zpodku kořenové
jeho uschnou, a svrchu osekány budou ratolesti jeho. 17
Památka jeho zahyne z země, aniž jméno jeho slýcháno
bude na ulicích. 18 Vyženou ho z světla do tmy, anobrž z
okršlku zemského vypudí jej. 19 Nepozůstaví ani syna ani
vnuka v lidu svém, ani jakého ostatku v příbytcích svých.
20 Nade dnem jeho zděsí se potomci, a přítomní strachem
podjati budou. 21 Takovýť jest zajisté způsob nešlechetného,
a takový cíl toho, kterýž nezná Boha silného.

19 Tedy odpověděv Job, řekl: 2 Dokudž trápiti budete duši
mou, a dotírati na mne řečmi svými? 3 Již na desetkrát
zhaněli jste mne, aniž se stydíte, že se zatvrzujete proti
mně. 4 Ale nechť jest tak, že jsem zbloudil, při mně zůstane
blud můj. 5 Jestliže se pak vždy proti mně siliti chcete, a
obviňujíc mne, za pomoc sobě bráti proti mně potupu mou:
6 Tedy vězte, že Bůh podvrátil mne, a sítí svou otáhl mne.
7 Nebo aj, volám-li pro nátisk, nemám vyslyšení; křičím-li,
není rozsouzení. 8 Cestu mou zapletl tak, abych nikoli projíti
nemohl, a stezky mé temnostmi zastřel. 9 Slávu mou se
mne strhl, a sňal korunu s hlavy mé. 10 Zpodvracel mne
všudy vůkol, abych zahynul, a vyvrátil jako strom naději
mou. 11 Nadto zažžel proti mně prchlivost svou, a přičtl
mne mezi nepřátely své. 12 Pročež přitáhše houfové jeho,
učinili sobě ke mně cestu, a vojensky se položili okolo stanu
mého. 13 Bratří mé ode mne vzdálil, a známí moji všelijak
se mne cizí. 14 Opustili mne příbuzní moji, a známí moji
zapomenuli se na mne. 15 Podruhové domu mého a děvky
mé za cizího mne mají, cizozemec jsem před očima jejich. 16
Na služebníka svého volám, ale neozývá se, i když ho ústy
svými pěkně prosím. 17 Dýchání mého štítí se manželka má,
ačkoli pokorně jí prosím, pro dítky života mého. 18 Nadto i ti
nejšpatnější pohrdají mnou; i když povstanu, utrhají mi. 19 V
ošklivost mne sobě vzali všickni rádcové moji, a ti, kteréž
miluji, obrátili se proti mně. 20 K kůži mé jako k masu mému
přilnuly kosti mé, kůže při zubích mých toliko v cele zůstala.
21 Slitujte se nade mnou, slitujte se nade mnou, vy přátelé
moji; nebo ruka Boží se mne dotkla. 22 Proč mi se protivíte
tak jako Bůh silný, a masem mým nemůžte se nasytiti? 23 Ó
kdyby nyní sepsány byly řeči mé, ó kdyby v knihu vepsány
byly, 24 Anobrž rafijí železnou a olovem na věčnost na skále
aby vyryty byly. 25 Ačkoli já vím, že vykupitel můj živ jest,
a že v den nejposlednější nad prachem se postaví. 26 A

ač by kůži mou i tělo červi zvrtali, však vždy v těle svém
uzřím Boha. 27 Kteréhož já uzřím sobě, a oči mé spatří jej, a
ne jiný, jakkoli zhynula ledví má u vnitřnosti mé. 28 Ješto
byste říci měli: I pročež ho trápíme? poněvadž základ dobré
pře při mně se nalézá. 29 Bojte se meče, nebo pomsta za
nepravosti jest meč, a vězte, žeť bude soud.

20 Odpovídaje pak Zofar Naamatský, řekl: 2 Z příčiny
té myšlení má k odpovídání tobě nutí mne, a to abych
rychle učinil, 3 Že kárání k zahanbení svému slyším, pročež
duch můj osvícený nutí mne, ať bych odpovídal. 4 Zdaž
nevíš o tom, že od věků, a jakž postavil Bůh člověka na
zemi, 5 Plésání bezbožných krátké jest, a veselí pokrytce
jen na chvílku? 6 Byť pak vstoupila až k nebi pýcha jeho, a
hlava jeho oblaku by se dotkla, 7 Však jako lejno jeho na
věky zahyne. Ti, kteříž jej vídali, řeknou: Kam se poděl? 8
Jako sen pomine, aniž ho naleznou; nebo uteče jako vidění
noční. 9 Oko, kteréž ho vídalo, již ho nikdy neuzří, aniž
více patřiti bude na něj místo jeho. 10 Synové jeho budou
přízně u nuzných hledati, a ruce jeho musejí zase vraceti
loupež svou. 11 Kosti jeho naplněny jsou hříchy mladosti
jeho, a s ním v prachu lehnou. 12 A ačkoli zlost sladne v
ústech jeho, a chová ji pod jazykem svým; 13 Kochá se v
ní, a nepouští jí, ale zdržuje ji u prostřed dásní svých: 14
Však pokrm ten ve střevách jeho promění se; bude jako
žluč hadů nejlítějších u vnitřnostech jeho. 15 Zboží nahltané
vyvrátí, z břicha jeho Bůh silný je vyžene. 16 Jed hadů lítých
ssáti bude, zabije ho jazyk ještěrčí. 17 Neuzří pramenů
potoků a řek medu a másla. 18 Navrátí úsilé cizí, a nezažive
ho, vedlé nátisku svého rozličného; nebude na ně vesel.
19 Nebo utiskal a opouštěl nuzné, dům zloupil a nestavěl
ho. 20 Pročež nesezná nic pokojného v životě svém, aniž
které nejrozkošnější své věci bude moci zachovati. 21 Nic
mu nepozůstane z pokrmu jeho, tak že nebude míti, čím
by se troštoval. 22 Byť pak i dovršena byla hojnost jeho,
ssoužení míti bude; každá ruka trapiče oboří se na něj. 23
By měl čím naplniti břicho své, dopustí na něj Bůh prchlivost
hněvu svého, kterouž na něj dštíti bude i na pokrm jeho. 24
Když utíkati bude před zbrojí železnou, prostřelí ho lučiště
ocelivé. 25 Střela vyňata bude z toulu a vystřelena, nadto
meč pronikne žluč jeho; a když odcházeti bude, přikvačí jej
hrůzy. 26 Všeliká neštěstí jsou polečena v skrýších jeho,
zžíře jej oheň nerozdmýchaný, zle se povede i pozůstalému
v stanu jeho. 27 Odkryjí nebesa nepravost jeho, a země
povstane proti němu. 28 Rozptýlena bude úroda domu jeho,
rozplyne se v den hněvu jeho. 29 Tenť jest podíl člověka
bezbožného od Boha, to, pravím, dědictví vyrčené jemu od
Boha silného.

21 A odpovídaje Job, řekl: 2 Poslouchejte pilně řeči mé, a
bude mi to za potěšení od vás. 3 Postrpte mne, abych
i já mluvil, a když odmluvím, posmívejž se. 4 Zdaliž já před
člověkem naříkám? A poněvadž jest proč, jakž nemá býti
ssoužen duch můj? 5 Pohleďte na mne, a užasněte se, a
položte prst na ústa. 6 Ano já sám, když rozvažuji své bídy,
tedy se děsím, a spopadá tělo mé hrůza. 7 Proč bezbožní živi
jsou, k věku starému přicházejí, též i bohatnou? 8 Símě jejich
stálé jest před oblíčejem jejich s nimi, a rodina jejich před
očima jejich. 9 Domové jejich bezpečni jsou před strachem,
aniž metla Boží na nich. 10 Býk jejich připouštín bývá, ale
ne na prázdno; kráva jejich rodí, a nepotracuje plodu. 11
Vypouštějí jako stádo maličké své, a synové jejich poskakují.
12 Povyšují hlasu při bubnu a harfě, a veselí se k zvuku
muziky. 13 Tráví v štěstí dny své, a v okamžení do hrobu
sstupují. (Sheol h7585) 14 Kteříž říkají Bohu silnému: Odejdi od
nás, nebo známosti cest tvých neoblibujeme. 15 Kdo jest
Všemohoucí, abychom sloužili jemu? A jaký toho zisk, že
bychom se modlili jemu? 16 Ale pohleď, že není v moci jejich
štěstí jejich, pročež rada bezbožných vzdálena jest ode mne.
17 Èasto-liž svíce bezbožných hasne? Přichází-liž na ně bída
jejich? Poděluje-liž je bolestmi Bůh v hněvě svém? 18 Bývají-
liž jako plevy před větrem, a jako drtiny, kteréž zachvacuje
vicher? 19 Odkládá-liž Bůh synům bezbožníka nepravost
jeho? Odplacuje-liž jemu tak, aby to znáti mohl, 20 A aby
viděly oči jeho neštěstí jeho, a prchlivost Všemohoucího že
by pil? 21 O dům pak jeho po něm jaká jest péče jeho, když
počet měsíců jeho bude umenšen? 22 Zdali Boha silného
kdo učiti bude umění, kterýž sám vysokosti soudí? 23 Tento
umírá v síle dokonalosti své, všelijak bezpečný a pokojný.
24 Prsy jeho plné jsou mléka, a mozk kostí jeho svlažován
bývá. 25 Jiný pak umírá v hořkosti ducha, kterýž nikdy nejídal
s potěšením. 26 Jednostejně v prachu lehnou, a červy se
rozlezou. 27 Aj, známť myšlení vaše, a chytrosti, kteréž
proti mně neprávě vymýšlíte. 28 Nebo pravíte: Kde jest dům
urozeného? A kde stánek příbytků bezbožných? 29 Což
jste se netázali jdoucích cestou? Zkušení-liž aspoň jejich
nepovolíte, 30 Že v den neštěstí ochranu mívá bezbožný, v
den, pravím, rozhněvání přistřín bývá? 31 Kdo jemu oznámí
zjevně cestu jeho? Aneb za to, co činil, kdo jemu odplatí? 32
A však i on k hrobu vyprovozen bude, a tam zůstane. 33
Sladnou jemu hrudy údolí, nadto za sebou všecky lidi táhne,
těch pak, kteříž ho předešli, není počtu. 34 Hle, jak vy mne

marně troštujete, nebo v odpovědech vašich nezůstává než faleš.

22 A odpovídaje Elifaz Temanský, řekl: **2** Zdaliž Bohu silnému co prospěšný býti může člověk, když sobě nejmoudřeji počíná? **3** Zdaliž se kochá Všemohoucí v tom, že ty se ospravedlňuješ? Aneb má-liž zisk, když bys dokonalé ukázal býti cesty své? **4** Zdali, že by se tebe bál, tresce tě, mstě nad tebou? **5** Zdali zlost tvá není mnohá? Anobrž není konce nepravostem tvým. **6** Nebo jsi brával základ od bratří svých bez příčiny, a roucha z nahých jsi svláčel. **7** Vody ustalému jsi nepodal, a hladovitému zbraňovals chleba. **8** Ale muži boháči přál jsi země, tak aby ten, jehož osoba vzácná, v ní seděl. **9** Vdovy pak pouštěl jsi prázdné, ačkoli ramena sirotků potřína byla. **10** A protož obkličuji tě osídla, a děsí tě strach nenadálý, **11** Aneb tma, abys neviděl, anobrž rozvodnění přikrývá tě. **12** Říkáš: Zdaž Bůh není na výsosti nebeské? Ano shlédni vrch hvězd, jak jsou vysoké. **13** Protož pravíš: Jak by věděl Bůh silný? Skrze mrákotu-liž by soudil? **14** Oblakové jsou skrýše jeho, tak že nevidí; nebo okršlek nebeský obchází. **15** Šetříš-liž stezky věku předešlého, kterouž kráčeli lidé marní? **16** Kteříž vypléněni jsou před časem, potok vylit jest na základ jejich. **17** Kteříž říkali Bohu silnému: Odejdi od nás. Což by tedy jim učiniti měl Všemohoucí? **18** On zajisté domy jejich naplnil dobrými věcmi, (ale rada bezbožných vzdálena jest ode mne). **19** Což vidouce spravedliví, veselí se, a nevinný posmívá se jim, **20** Zvlášť když není vypléněno jmění naše, ostatky pak jejich sežral oheň. **21** Přivykejž medle s ním choditi, a pokojněji se míti, skrze to přijde tobě všecko dobré. **22** Přijmi, prosím, z úst jeho zákon, a slož řeči jeho v srdci svém. **23** Navrátíš-li se k Všemohoucímu, vzdělán budeš, a vzdálíš-li nepravost od stanů svých, **24** Tedy nakladeš na zemi zlata, a místo kamení potočního zlata z Ofir. **25** Nebo bude Všemohoucí nejčistším zlatem tvým, a stříbrem i silou tvou. **26** A tehdáž v Všemohoucím kochati se budeš, a pozdvihna k Bohu tváři své, **27** Pokorně modliti se budeš jemu, a vyslyší tě; pročež sliby své plniti budeš. **28** Nebo cožkoli začneš, budeť se dařiti, anobrž na cestách tvých svítiti bude světlo. **29** Když jiní sníženi budou, tedy díš: Játť jsem povýšen. Nebo toho, kdož jest očí ponížených, Bůh spasena učiní. **30** Vysvobodí i toho, kterýž není bez viny, vysvobodí, pravím, čistotou rukou tvých.

23 Tedy odpověděl Job a řekl: **2** Což vždy předce naříkání mé za zpouru jmíno bude, ješto bída má těžší jest nežli lkání mé? **3** Ó bych věděl, kde ho najíti, šel bych až k trůnu jeho. **4** Pořádně bych před ním vedl při, a ústa svá naplnil bych důvody. **5** Zvěděl bych, jakými slovy by mně odpověděl, a porozuměl bych, co by mi řekl. **6** Zdaliž by podlé veliké síly své rozepři vedl se mnou? Nikoli, nýbrž on sám dal by mi sílu. **7** Tuť by upřímý hádati se mohl s ním, a byl bych osvobozen všelijak od soudce svého. **8** Ale aj, půjdu-li upřímo dále, tam ho není; pakli nazpět, nepostihnu ho. **9** By i čím zaměstknán byl na levo, předce ho nespatřím; zastře-li se na pravo, ovšem ho neuzřím. **10** Nebo on zná cestu, kteráž jest při mně; bude-li mne zkušovati, jako zlato se ukáži. **11** Šlepějí zajisté jeho přídržela se noha má, cesty jeho šetřil jsem, abych se s ní neuchyloval. **12** Aniž od přikázaní rtů jeho uchýlil jsem se, nýbrž ustaviv se na tom, schované jsem měl řeči úst jeho. **13** On pak jestliže při čem stojí, kdo jej odvrátí? Ano duše jeho čehož jen žádá, toho hned dovodí. **14** A vykoná uložení své o mně; nebo takových příkladů mnoho jest při něm. **15** Pročež před tváří jeho děsím se; když to rozvažuji, lekám se ho. **16** Bůh zajisté zemdlil srdce mé, a Všemohoucí předěsil mne, **17** Tak že sotva jsem nezahynul v těch temnostech; nebo před tváří mou nezakryl mrákoty.

24 Proč by od Všemohoucího neměli býti skryti časové, a ti, kteříž jej znají, neměli neviděti dnů jeho? **2** Bezbožníť nyní mezníky přenášejí, a stádo, kteréž mocí zajali, pasou. **3** Osla sirotků zajímají, v zástavě berou vola od vdovy. **4** Strkají nuznými s cesty, musejí se vůbec skrývati chudí na světě. **5** Aj, oni jako divocí oslové na poušti, vycházejí jako ku práci své, ráno přivstávajíce k loupeži; poušť jest chléb jejich i dětí jejich. **6** Na cizím poli žnou, a z vinic bezbožníci sbírají. **7** Nahé přivodí k tomu, aby nocovati musili bez roucha, nemajíce se čím přiodíti na zimě. **8** A přívalem v horách moknouce, nemajíce obydlí, k skále se přivinouti musejí. **9** Loupí sirotky, kteříž jsou při prsích, a od chudého základ berou. **10** Nahého opouštějí, že musí choditi bez oděvu, a ti, kteříž snášejí snopy, v hladu zůstávati. **11** Ti, jenž mezi zdmi jejich olej vytlačují, a presy tlačí, žíznějí. **12** Lidé v městech lkají, a duše zraněných volají, Bůh pak přítrže tomu nečiní. **13** Oniť jsou ti, kteříž odporují světlu, a neznají cest jeho, aniž chodí po stezkách jeho. **14** Na úsvitě povstávaje vražedlník, morduje chudého a nuzného, a v noci jest jako zloděj. **15** Tolikéž oko cizoložníka šetří soumraku, říkaje: Nespatříť mne žádný, a tvář zakrývá. **16** Podkopávají potmě i domy, kteréž sobě ve dne znamenali; nebo nenávidí světla. **17** Ale hned v jitře přichází na ně stín smrti; když jeden druhého poznati může, strachu stínu smrti okoušejí. **18** Lehcí jsou na svrchku vody, zlořečené jest jmění jejich na zemi, aniž odcházejí cestou svobodnou. **19** Jako sucho a horko

uchvacuje vody sněžné, tak hrob ty, jenž hřešili. **(Sheol h7585)**
20 Zapomíná se na něj život matky, sladne červům, nebývá
více připomínán, a tak polámána bývá nepravost jako strom.
21 Připojuje mu neplodnou, kteráž nerodí, a vdově dobře
nečiní. 22 Zachvacuje silné mocí svou; ostojí-li kdo z nich,
bojí se o život svůj. 23 Dává jemu, na čemž by bezpečně
spolehnouti mohl, však oči jeho šetří cest jejich. 24 Bývají
zvýšeni poněkud, ale hned jich není; tak jako jiní všickni
sníženi, vypléněni, a jako vršková klasů stínáni bývají. 25
Zdaliž není tak? Kdo na mne dokáže klamu, a v nic obrátí
řeč mou?

25 Tedy odpovídaje Bildad Suchský, řekl: 2 Panování a
hrůza Boží působí pokoj na výsostech jeho. 3 Zdaliž
jest počet vojskům jeho? A nad kým nevzchází světlo jeho?
4 Jakž by tedy spravedliv býti mohl bídný člověk před Bohem
silným, aneb jak čist býti narozený z ženy? 5 Hle, ani měsíc
nesvítil by, ani hvězdy nebyly by čisté před očima jeho, 6
Nadto pak smrtelný člověk, jsa jako červ, a syn člověka, jako
hmyz.

26 A odpovídaje Job, řekl: 2 Komu jsi napomohl? Tomu-
li, kterýž nemá síly? Toho-lis retoval, kterýž jest bez
moci? 3 Komu jsi rady udělil? Nemoudrému-li? Hned jsi
základu dostatečně poučil? 4 Komužs ty řeči zvěstoval? A
čí duch vyšel z tebe? 5 Však i mrtvé věci pod vodami a
obyvateli jejich sformovány bývají. 6 Odkryta jest propast
před ním, i zahynutí není zakryto. **(Sheol h7585)** 7 Ontě roztáhl
půlnoční stranu nad prázdnem, zavěsil zemi na ničemž. 8
Zavazuje vody v oblacích svých, aniž se trhá oblak pod
nimi. 9 On sám zdržuje stále trůn svůj, a roztahuje na něm
oblaky své. 10 Cíl vyměřil rozlévání se vodám, až do skonání
světla a tmy. 11 Sloupové nebeští třesou se a pohybují od
žehrání jeho. 12 Mocí svou rozdělil moře, a rozumností svou
dutí jeho. 13 Duchem svým nebesa ozdobil, a ruka jeho
sformovala hada dlouhého. 14 Aj, toť jsou jen částky cest
jeho, a jak nestižitelné jest i to maličko, což jsme slyšeli o
něm. Hřímání pak moci jeho kdo srozumí?

27 Potom dále Job vedl řeč svou a řekl: 2 Živť jest Bůh
silný, kterýž zavrhl při mou, a Všemohoucí, kterýž
hořkostí naplnil duši mou, 3 Že nikoli, dokudž duše má ve
mně bude a duch Boží v chřípích mých, 4 Nebudou mluviti
rtové moji nepravosti, a jazyk můj vynášeti lsti. 5 Odstup ode
mne, abych vás za spravedlivé vysvědčil; dokudž dýchati
budu, neodložím upřímosti své od sebe. 6 Spravedlnosti své
držím se, aniž se jí pustím; nezahanbíť mne srdce mé nikdy.
7 Bude jako bezbožník nepřítel můj, a povstávající proti mně
jako nešlechetník. 8 Nebo jaká jest naděje pokrytce, by pak
lakoměl, když Bůh vytrhne duši jeho? 9 Zdaliž volání jeho
vyslyší Bůh silný, když na něj přijde ssoužení? 10 Zdaliž
v Všemohoucím kochati se bude? Bude-liž vzývati Boha
každého času? 11 Ale já učím vás, v kázni Boha silného jsa,
a jak se mám k Všemohoucímu, netajím. 12 Aj, vy všickni
to vidíte, pročež vždy tedy takovou marnost vynášíte? 13
Ten má podíl člověk bezbožný u Boha silného, a to dědictví
ukrutníci od Všemohoucího přijímají: 14 Rozmnoží-li se
synové jeho, rozmnoží se pod meč, a rodina jeho nenasytí
se chlebem. 15 Pozůstalí po něm v smrti pohřbeni budou,
a vdovy jeho nebudou ho plakati. 16 Nashromáždí-li jako
prachu stříbra, a jako bláta najedná-li šatů: 17 Co najedná,
to spravedlivý obleče, a stříbro nevinný rozdělí. 18 Vystaví-li
jako Arktura dům svůj, bude však jako bouda, kterouž udělal
strážný. 19 Bohatý když umře, nebude pochován; pohledí
někdo, anť ho není. 20 Postihnou jej hrůzy jako vody, v noci
kradmo zachvátí ho vicher. 21 Pochytí jej východní vítr, a
odejde, nebo vichřicí uchvátí jej z místa jeho. 22 Takové věci
na něj dopustí Bůh bez lítosti, ačkoli před rukou jeho prudce
utíkati bude. 23 Tleskne nad ním každý rukama svýma, a
ckáti bude z místa svého.

28 Máť zajisté stříbro prameny své, a zlato místo k
přehánění. 2 Železo z země vzato bývá, a kámen
rozpuštěný dává měď. 3 Cíl ukládá temnostem, a všelikou
dokonalost člověk vystihá, kámen mrákoty a stínu smrti.
4 Protrhuje se řeka na obyvatele, tak že ji nemůže žádný
přebřesti, a svozována bývá uměním smrtelného člověka, i
odchází. 5 Z země vychází chléb, ačkoli pod ní jest něco
rozdílného, podobného k ohni. 6 V některé zemi jest kamení
zafirové a prach zlatý, 7 K čemuž stezky nezná žádný pták,
aniž ji spatřilo oko luňáka, 8 Kteréž nešlapala mladá zvěř,
aniž šel po ní lev. 9 K škřemeni vztahuje ruku svou, a z
kořene převrací hory. 10 Z skálí vyvodí potůčky, a všecko,
což jest drahého, spatřuje oko jeho. 11 Vylévati se řekám
zbraňuje, a tak cožkoli skrytého jest, na světlo vynáší. 12 Ale
moudrost kde nalezena bývá? A kde jest místo rozumnosti?
13 Neví smrtelný člověk ceny její, aniž bývá nalezena v zemi
živých. 14 Propast praví: Není ve mně, moře také dí: Není u
mne. 15 Nedává se zlata čistého za ni, aniž odváženo bývá
stříbro za směnu její. 16 Nemůže býti ceněna za zlato z
Ofir, ani za onychin drahý a zafir. 17 Nevrovná se jí zlato
ani drahý kámen, aniž směněna býti může za nádobu z
ryzího zlata. 18 Korálů pak a perel se nepřipomíná; nebo
nabytí moudrosti dražší jest nad klénoty. 19 Není jí rovný
v ceně smaragd z Mouřenínské země, aniž za čisté zlato

může ceněna býti. 20 Odkudž tedy moudrost přichází? A
kde jest místo rozumnosti? 21 Poněvadž skryta jest před
očima všelikého živého, i před nebeským ptactvem ukryta
jest. 22 Zahynutí i smrt praví: Ušima svýma slyšely jsme
pověst o ní. 23 Sám Bůh rozumí cestě její, a on ví místo
její. 24 Nebo on končiny země spatřuje, a všecko, což jest
pod nebem, vidí, 25 Tak že větru váhu dává, a vody v míru
odvažuje. 26 On též vyměřuje dešti právo, i cestu blýskání
hromů. 27 Hned tehdáž viděl ji, a rozhlásil ji, připravil ji, a
vystihl ji. 28 Èlověku pak řekl: Aj, bázeň Páně jest moudrost,
a odstoupiti od zlého rozumnost.

29 Ještě dále Job vedl řeč svou, a řekl: 2 Ó bych byl
jako za časů předešlých, za dnů, v nichž mne Bůh
zachovával, 3 Dokudž svítil svící svou nad hlavou mou,
při jehož světle chodíval jsem v temnostech, 4 Tak jako
jsem byl za dnů mladosti své, dokudž přívětivost Boží byla
v stanu mém, 5 Dokudž ještě Všemohoucí byl se mnou,
a všudy vůkol mne dítky mé, 6 Když šlepěje mé máslem
oplývaly, a skála vylévala mi prameny oleje, 7 Když jsem
vycházel k bráně skrze město, a na ulici strojíval sobě stolici
svou. 8 Jakž mne spatřovali mládenci, skrývali se, starci pak
povstávali a stáli. 9 Knížata choulili se v řečech, anobrž
ruku kladli na ústa svá. 10 Hlas vývod se tratil, a jazyk jejich
lnul k dásním jejich. 11 Nebo ucho slyše, blahoslavilo mne,
a oko vida, posvědčovalo mi, 12 Že vysvobozuji chudého
volajícího, a sirotka, i toho, kterýž nemá spomocníka. 13
Požehnání hynoucího přicházelo na mne, a srdce vdovy k
plésání jsem vzbuzoval. 14 V spravedlnost jsem se obláčel,
a ona ozdobovala mne; jako plášť a koruna byl soud můj. 15
Místo očí býval jsem slepému, a místo noh kulhavému. 16
Byl jsem otcem nuzných, a na při, jíž jsem nebyl povědom,
vyptával jsem se. 17 A tak vylamoval jsem třenovní zuby
nešlechetníka, a z zubů jeho vyrážel jsem loupež. 18 A protož
jsem říkal: V hnízdě svém umru, a jako písek rozmnožím dny.
19 Kořen můj rozloží se při vodách, a rosa nocovati bude na
ratolestech mých. 20 Sláva má mladnouti bude při mně,
a lučiště mé v ruce mé obnovovati se. 21 Poslouchajíce,
čekali na mne, a přestávali na radě mé. 22 Po slovu mém
nic neměnili, tak na ně dštila řeč má. 23 Nebo očekávali mne
jako deště, a ústa svá otvírali jako k přívalu žádostivému.
24 Žertoval-li jsem s nimi, nevěřili; pročež u vážnosti mne
míti neoblevovali. 25 Přišel-li jsem kdy k nim, sedal jsem
na předním místě, a tak bydlil jsem jako král v vojště, když
smutných potěšuje.

30 Nyní pak posmívají se mi mladší mne, jejichž bych
otců nechtěl byl postaviti se psy stáda svého. 2 Ač
síla rukou jejich k čemu by mi byla? Zmařena jest při nich
starost jejich. 3 Nebo chudobou a hladem znuzeni, utíkali
na planá, tmavá, soukromná a pustá místa. 4 Kteříž trhali
zeliny po chrastinách, ano i koření, a jalovec za pokrm byl
jim. 5 Z prostřed lidí vyháníni byli; povolávali za nimi, jako
za zlodějem, 6 Tak že musili bydliti v výmolích potoků, v
děrách země a skálí. 7 V chrastinách řvali, pod trní se
shromažďovali, 8 Lidé nejnešlechetnější, nýbrž lidé bez
poctivosti, menší váhy i než ta země. 9 Nyní, pravím, jsem
jejich písničkou, jsa jim učiněn za přísloví. 10 V ošklivosti
mne mají, vzdalují se mne, a na tvář mou nestydí se plvati.
11 Nebo Bůh mou vážnost odjal, a ssoužil mne; pročež
uzdu před přítomností mou svrhli. 12 Po pravici mládež
povstává, nohy mi podrážejí, tak že šlapáním protřeli ke
mně stezky nešlechetnosti své. 13 Mou pak stezku zkazili, k
bídě mé přidali, ač jim to nic nepomůže. 14 Jako širokou
mezerou vskakují, a k vyplénění mému valí se. 15 Obrátily
se na mne hrůzy, stihají jako vítr ochotnost mou, nebo jako
oblak pomíjí zdraví mé. 16 A již ve mně rozlila se duše má,
pochytili mne dnové trápení mého, 17 Kteréž v noci vrtá
kosti mé ve mně; pročež ani nervové moji neodpočívají. 18
Oděv můj mění se pro násilnou moc bolesti, kteráž mne
tak jako obojek sukně mé svírá. 19 Uvrhl mne do bláta, tak
že jsem již podobný prachu a popelu. 20 Volám k tobě, ó
Bože, a neslyšíš mne; postavuji se, ale nehledíš na mne.
21 Obrátils mi se v ukrutného nepřítele, silou ruky své mi
odporuješ. 22 Vznášíš mne u vítr, sázíš mne na něj, a k
rozplynutí mi přivodíš zdravý soud. 23 Nebo vím, že mne
k smrti odkážeš, a do domu, do něhož se shromažďuje
všeliký živý. 24 Jistě žeť nevztáhne Bůh do hrobu ruky,
by pak, když je stírá, i volali. 25 Zdaliž jsem neplakal nad
tím, kdož okoušel zlých dnů? Duše má kormoutila se nad
nuzným. 26 Když jsem dobrého čekal, přišlo mi zlé; nadál
jsem se světla, ale přišla mrákota. 27 Vnitřností mé zevřely,
tak že se ještě neupokojily; předstihli mne dnové trápení. 28
Chodím osmahlý, ne od slunce, povstávaje, i mezi mnohými
křičím. 29 Bratrem učiněn jsem draků, a tovaryšem mladých
pstrosů. 30 Kůže má zčernala na mně, a kosti mé vyprahly
od horkosti. 31 A protož v kvílení obrátila se harfa má, a
píšťalka má v hlas plačících.

31 Smlouvu jsem učinil s očima svýma, a proč bych hleděl
na pannu? 2 Nebo jaký jest díl od Boha s hůry, aneb
dědictví od Všemohoucího s výsosti? 3 Zdaliž zahynutí
nešlechetnému a pomsta zázračná činitelům nepravosti
připravena není? 4 Zdaliž on nevidí cest mých, a všech
kroků mých nepočítá? 5 Obíral-li jsem se s neupřímostí,

a chvátala-li ke lsti noha má: 6 Nechť mne zváží na váze
spravedlnosti, a přezví Bůh upřímost mou. 7 Uchýlil-li se
krok můj s cesty, a za očima mýma odešlo-li srdce mé, a
rukou mých chytila-li se jaká poškvrna: 8 Tedy co naseji,
nechť jiný sní, a výstřelkové moji ať jsou vykořeněni. 9
Jestliže se dalo přivábiti srdce mé k ženě, a u dveří bližního
svého činil-li jsem úklady: 10 Nechť mele jinému žena má, a
nad ní ať se schylují jiní. 11 Neboť jest to nešlechetnost, a
nepravost odsudku hodná. 12 Oheň ten zajisté by až do
zahynutí žral, a všecku úrodu mou vykořenil. 13 Nechtěl-li
jsem státi k soudu s služebníkem svým aneb děvkou svou v
rozepři jejich se mnou? 14 Nebo co bych činil, kdyby povstal
Bůh silný? A kdyby vyhledával, co bych odpověděl jemu?
15 Zdali ten, kterýž mne v břiše učinil, neučinil i jeho? A
nesformoval nás hned v životě jeden a týž? 16 Odepřel-li
jsem žádosti nuzných, a oči vdovy jestliže jsem kormoutil?
17 A jedl-li jsem skyvu svou sám, a nejedl-li i sirotek z ní? 18
Poněvadž od mladosti mé rostl se mnou jako u otce, a od
života matky své býval jsem vdově za vůdce. 19 Díval-li
jsem se na koho, že by hynul, nemaje šatů, a nuzný že by
neměl oděvu? 20 Nedobrořečila-li mi bedra jeho, že rounem
beranů mých se zahřel? 21 Opřáhl-li jsem na sirotka rukou
svou, když jsem v bráně viděl pomoc svou: 22 Lopatka má
od svých plecí nechť odpadne, a ruka má z kloubu svého
ať se vylomí. 23 Nebo jsem se bál, aby mne Bůh nesetřel,
jehož bych velebnosti nikoli neznikl. 24 Skládal-li jsem v
zlatě naději svou, aneb hrudě zlata říkal-li jsem: Doufání
mé? 25 Veselil-li jsem se z toho, že bylo rozmnoženo zboží
mé, a že ho množství nabyla ruka má? 26 Hleděl-li jsem na
světlost slunce svítícího, a na měsíc spanile chodící, 27
Tak že by se tajně dalo svésti srdce mé, a že by líbala ústa
má ruku mou? 28 I toť by byla nepravost odsudku hodná;
neboť bych tím zapíral Boha silného nejvyššího. 29 Radoval-
li jsem se z neštěstí toho, kterýž mne nenáviděl, a plésal-li
jsem, když se mu zle vedlo? 30 Nedopustilť jsem zajisté
hřešiti ani ústům svým, abych zlořečení žádal duši jeho. 31
Jestliže neříkala čeládka má: Ó by nám dal někdo masa
toho; nemůžeme se ani najísti? 32 Nebo vně nenocoval
host, dvéře své pocestnému otvíral jsem. 33 Přikrýval-li jsem
jako jiní lidé přestoupení svá, skrývaje v skrýši své nepravost
svou? 34 A ač bych byl mohl škoditi množství velikému, ale
pohanění rodů děsilo mne; protož jsem mlčel, nevycházeje
ani ze dveří. 35 Ó bych měl toho, kterýž by mne vyslyšel. Ale
aj, totoť jest znamení mé: Všemohoucí sám bude odpovídati
za mne, a kniha, kterouž sepsal odpůrce můj. 36 Víť Bůh,
nenosil-li bych ji na rameni svém, neotočil-li bych ji sobě
místo koruny. 37 Počet kroků svých oznámil bych jemu, jako
kníže přiblížil bych se k němu. 38 Jestliže proti mně země
má volala, tolikéž i záhonové její plakali, 39 Jídal-li jsem
úrody její bez peněz, a duši držitelů jejich přivodil-li jsem
k vzdychání: 40 Místo pšenice nechť vzejde trní, a místo
ječmene koukol. Skonávají se slova Jobova.

32 A když přestali ti tři muži odpovídati Jobovi, proto že
se spravedlivý sobě zdál, 2 Tedy rozpáliv se hněvem
Elihu, syn Barachele Buzitského z rodu Syrského, na Joba,
rozhněval se, proto že spravedlivější pravil býti duši svou
nad Boha. 3 Ano i na ty tři z přátel jeho roznítil se hněv
jeho, proto že nenalézajíce odpovědi, však potupovali Joba.
4 Nebo Elihu očekával na Joba a na ně s řečí, proto že
starší byli věkem než on. 5 Ale vida Elihu, že nebylo žádné
odpovědi v ústech těch tří mužů, zažhl se v hněvě svém.
6 I mluvil Elihu syn Barachele Buzitského, řka: Já jsem
nejmladší, vy pak jste starci, pročež ostýchaje se, nesměl
jsem vám oznámiti zdání svého. 7 Myslil jsem: Staří mluviti
budou, a mnoho let mající v známost uvedou moudrost. 8 Ale
vidím, že Duch Boží v člověku a nadšení Všemohoucího činí
lidi rozumné. 9 Slavní ne vždycky jsou moudří, aniž starci
vždycky rozumějí soudu. 10 A protož pravím: Poslouchejte
mne, oznámím i já také zdání své. 11 Aj, očekával jsem na
slova vaše, poslouchal jsem důvodů vašich dotud, dokudž
jste vyhledávali řeči, 12 A bedlivě vás soudě, spatřil jsem, že
žádného není, kdo by Joba přemohl, není z vás žádného,
ješto by odpovídal řečem jeho. 13 Ale díte snad: Nalezli
jsme moudrost, Bůh silný stihá jej, ne člověk. 14 Odpovím:
Ač Job neobracel proti mně řeči, a však slovy vašimi nebudu
jemu odpovídati. 15 Bojí se, neodpovídají více, zavrhli od
sebe slova. 16 Čekal jsem zajisté, však poněvadž nemluví,
ale mlčí, a neodpovídají více, 17 Odpovím i já také za sebe,
oznámím zdání své i já. 18 Nebo pln jsem řečí, těsno ve
mně duchu života mého. 19 Aj, břicho mé jest jako mest
nemající průduchu, jako sudové noví rozpuklo by se. 20
Mluviti budu, a vydchnu sobě, otevru rty své, a odpovídati
budu. 21 Nebuduť pak šetřiti osoby žádného, a k člověku
bez proměňování jména mluviti budu. 22 Nebo neumím jmen
proměňovati, nebo tudíž by mne zachvátil stvořitel můj.

33 Slyšiž tedy, prosím, Jobe, řeči mé, a všech slov mých
ušima svýma pozoruj. 2 Aj, jižť otvírám ústa svá, mluví
jazyk můj v ústech mých. 3 Upřímost srdce mého a umění
vynesou rtové moji. 4 Duch Boha silného učinil mne, a
dchnutí Všemohoucího dalo mi život. 5 Můžeš-li, odpovídej
mi, připrav se proti mně, a postav se. 6 Aj, já podlé žádosti
tvé buduť místo Boha silného; z bláta sformován jsem i já. 7
Pročež strach ze mne nepředěsí tě, a ruka má nebudeť k

obtížení. 8 Řekl jsi pak přede mnou, a hlas ten řečí tvých
slyšel jsem: 9 Èist jsem, bez přestoupení, nevinný jsem, a
nepravosti při mně není. 10 Aj, příčiny ku potření mne shledal
Bůh, klade mne sobě za nepřítele, 11 Svírá poutami nohy
mé, střeže všech stezek mých. 12 Aj, tím nejsi spravedliv,
odpovídám tobě, nebo větší jest Bůh nežli člověk. 13 Oč se
s ním nesnadníš? Žeť všech svých věcí nezjevuje? 14 Ano
jednou mluví Bůh silný, i dvakrát, a nešetří toho člověk. 15
Skrze sny u vidění nočním, když připadá hluboký sen na lidi
ve spaní na ložci, 16 Tehdáž odkrývá ucho lidem, a čemu je
učí, to zpečeťuje, 17 Aby odtrhl člověka od skutku zlého, a
pýchu od muže vzdálil, 18 A zachoval duši jeho od jámy, a
život jeho aby netrefil na meč. 19 Tresce i bolestí na lůži
jeho, a všecky kosti jeho násilnou nemocí, 20 Tak že sobě
život jeho oškliví pokrm, a duše jeho krmi nejlahodnější.
21 Hyne tělo jeho patrně, a vyhlédají kosti jeho, jichž prvé
nebylo vídati. 22 A tak bývá blízká hrobu duše jeho, a život
jeho smrtelných ran. 23 Však bude-li míti anděla vykladače
jednoho z tisíce, kterýž by za člověka oznámil pokání jeho:
24 Tedy smiluje se nad ním, a dí: Vyprosť jej, ať nesstoupí
do porušení, oblíbilť jsem mzdu vyplacení. 25 I odmladne
tělo jeho nad dítěcí, a navrátí se ke dnům mladosti své. 26
Kořiti se bude Bohu, a zamiluje jej, a patřiti bude na něj
tváří ochotnou; nadto navrátí člověku spravedlnost jeho.
27 Kterýž hledě na lidi, řekne: Zhřešilť jsem byl, a to, což
pravého bylo, převrátil jsem, ale nebylo mi to prospěšné. 28
Bůh však vykoupil duši mou, aby nešla do jámy, a život můj,
aby světlo spatřoval. 29 Aj, všeckoť to dělá Bůh silný dvakrát
i třikrát při člověku, 30 Aby odvrátil duši jeho od jámy, a aby
osvícen byl světlem živých. 31 Pozoruj, Jobe, poslouchej
mne, mlč, ať já mluvím. 32 Jestliže máš slova, odpovídej
mi, nebo bych chtěl ospravedlniti tebe. 33 Pakli nic, ty mne
poslouchej; mlč, a poučím tě moudrosti.

34 Ještě mluvil Elihu, a řekl: 2 Poslouchejte, moudří, řečí
mých, a rozumní, ušima pozorujte. 3 Nebo ucho řečí
zkušuje, tak jako dásně okoušejí pokrmu. 4 Soud sobě
zvolme, a vyhledejme mezi sebou, co by bylo dobrého. 5
Nebo řekl Job: Spravedliv jsem, a Bůh silný zavrhl při mou.
6 Své-liž bych pře ukrývati měl? Přeplněna jest bolestí rána
má bez provinění. 7 Který muž jest podobný Jobovi, ješto
by pil posměch jako vodu? 8 A že by všel v tovaryšství
s činiteli nepravosti, a chodil by s lidmi nešlechetnými? 9
Nebo řekl: Neprospívá to člověku líbiti se Bohu. 10 A protož,
muži rozumní, poslouchejte mne. Odstup od Boha silného
nešlechetnost a od Všemohoucího nepravost. 11 Nebo on
podlé skutků člověka odplací, a podlé toho, jaká jest čí cesta,
působí, aby to nalézal. 12 A naprosto Bůh silný nečiní nic
nešlechetně, a Všemohoucí nepřevrací soudu. 13 Kdo svěřil
jemu zemi? A kdo zpořádal všecken okršlek? 14 Kdyby
se na něj obrátil, a ducha jeho i duši jeho k sobě vzal, 15
Umřelo by všeliké tělo pojednou, a tak by člověk do prachu
se navrátil. 16 Máš-li tedy rozum, poslyš toho, pusť v uši své
hlas řečí mých. 17 Ješto ten, kterýž by v nenávisti měl soud,
zdaliž by panovati mohl? Èili toho, jenž jest svrchovaně
spravedlivý, za nešlechetného vyhlásíš? 18 Zdaliž sluší králi
říci: Ó nešlechetný, a šlechticům: Ó bezbožní? 19 Mnohem
méně tomu, kterýž nepřijímá osob knížat, aniž u něho má
přednost urozený před nuzným; nebo dílo rukou jeho jsou
všickni. 20 V okamžení umírají, třebas o půl noci postrčeni
bývají lidé, a pomíjejí, a zachvácen bývá silný ne rukou
lidskou. 21 Nebo oči jeho hledí na cesty člověka, a všecky
kroky jeho on spatřuje. 22 Neníť žádných temností, ani stínu
smrti, kdež by se skryli činitelé nepravosti. 23 Aniž zajisté
vzkládá na koho více, tak aby se s Bohem silným souditi
mohl. 24 Pyšné stírá bez počtu, a postavuje jiné na místa
jejich. 25 Nebo zná skutky jejich; pročež na ně obrací noc,
a potříni bývají. 26 Jakožto bezbožné rozráží je na místě
patrném, 27 Proto že odstoupili od něho, a žádných cest jeho
nešetřili, 28 Aby dokázal, že připouští k sobě křik nuzného,
a volání chudých že vyslýchá. 29 (Nebo když on spokojí,
kdo znepokojí? A když skryje tvář svou, kdo jej spatří?)
Tak celý národ, jako i každého člověka jednostejně, 30 Aby
nekraloval člověk pokrytý, aby nebylo lidem ourazu. 31 Jistě
žeť k Bohu silnému raději toto mluveno býti má: Ponesuť,
nezruším. 32 Mimo to, nevidím-li čeho, ty vyuč mne; jestliže
jsem nepravost páchal, neučiním toho víc. 33 Nebo zdali
vedlé tvého zdání odplacovati má, že bys ty toho neliboval,
že bys ono zvoloval, a ne on? Pakli co víš jiného, mluv. 34
Muži rozumní se mnou řeknou, i každý moudrý poslouchaje
mne, 35 Že Job hloupě mluví, a slova jeho nejsou rozumná.
36 Ó by zkušen byl Job dokonale, pro odmlouvání nám jako
lidem nepravým, 37 Poněvadž k hříchu svému přidává i
nešlechetnost, mezi námi také jen chloubu svou vynáší, a
rozmnožuje řeči své proti Bohu.

35 Ještě mluvil Elihu, a řekl: 2 Domníváš-liž se, že jsi
to s soudem řekl: Spravedlnost má převyšuje Boží? 3
Nebo jsi řekl: Co mi prospěje, jaký užitek budu míti, bych i
nehřešil? 4 Já odpovím tobě místně, i tovaryšům tvým s
tebou. 5 Pohleď na nebe a viz, anobrž spatř oblaky, vyšší,
než-lis ty. 6 Jestliže bys hřešil, co svedeš proti němu? A byť
se i rozmnožily nešlechetnosti tvé, co mu uškodíš? 7 Budeš-
li spravedlivý, čeho mu udělíš? Aneb co z ruky tvé vezme? 8

Každémuť člověku bezbožnost jeho uškodí, a synu člověka
spravedlnost jeho prospěje. 9 Z množství nátisk trpících,
kteréž k tomu přivodí, aby úpěli a křičeli pro ukrutnost
povýšených, 10 Žádný neříká: Kde jest Bůh stvořitel můj?
Ješto on dává zpěv i v noci. 11 On vyučuje nás nad hovada
zemská, a nad ptactvo nebeské moudřejší nás činí. 12
Tehdáž volají-li pro pýchu zlých, nebývají vyslyšáni. 13 A
jistě žeť ošemetnosti nevyslýchá Bůh silný, a Všemohoucí
nepatří na ni. 14 Mnohem méně, jestliže díš: Nepatříš na to.
Sám s sebou vejdi v soud před ním, a doufej v něho. 15 Ale
nyní poněvadž nic není těch věcí, navštívil jej hněv jeho;
nebo nechce znáti hojnosti této veliké. 16 A protož marně
Job otvírá ústa svá, hloupě rozmnožuje řeči své.

36 Zatím přidal Elihu, a řekl: 2 Postrp mne maličko, a
oznámímť šíře; neboť mám ještě, co bych za Boha
mluvil. 3 Vynesu smysl svůj zdaleka, a stvořiteli svému
přivlastním spravedlnost. 4 V pravdě, žeť nebudou lživé řeči
mé; zdravě smýšlejícího máš mne s sebou. 5 Aj, Bůh silný
mocný jest, aniž svých zamítá; silný jest, a srdce udatného.
6 Neobživuje bezbožného, chudým pak k soudu dopomáhá.
7 Neodvrací od spravedlivého očí svých, nýbrž s králi na
stolici sází je na věky, i bývají zvýšeni. 8 Pakli by poutami
sevříni byli, zapleteni jsouce provazy ssoužení: 9 Tudy jim v
známost uvodí hřích jejich, a že přestoupení jejich se ssilila.
10 A tak otvírá sluch jejich, aby se napravili, anobrž mluví jim,
aby se navrátili od nepravosti. 11 Uposlechnou-li a budou-li
jemu sloužiti, stráví dny své v dobrém, a léta svá v potěšení.
12 Pakli neuposlechnou, od meče sejdou, a pozdychají bez
umění. 13 Nebo kteříž jsou nečistého srdce, přivětšují hněvu,
aniž k němu volají, když by je ssoužil. 14 Protož umírá v
mladosti duše jejich, a život jejich s smilníky. 15 Vytrhuje,
pravím, ssouženého z jeho ssoužení, a ty, jejichž sluch
otvírá, v trápení. 16 A tak by i tebe přenesl z prostředku
úzkosti na širokost, kdež není stěsnění, a byl by pokojný
stůl tvůj tukem oplývající. 17 Ale ty zasloužils, abys jako
bezbožný souzen byl; soud a právo na tě dochází. 18 Jistě
strach, aby tě neuvrhl Bůh u větší ránu, tak že by jakkoli
veliká výplaty mzda, tebe nevyprostila. 19 Zdaliž by sobě
co vážil bohatství tvého? Jistě ani nejvýbornějšího zlata,
ani jakékoli síly neb moci tvé. 20 Nechvátejž tedy k noci,
v kterouž odcházejí lidé na místo své. 21 Hleď, abys se
neohlédal na marnost, zvoluje ji raději, nežli ssoužení. 22 Aj,
Bůh silný nejvyšší jest mocí svou. Kdo jemu podobný učitel?
23 Kdo jemu vyměřil cestu jeho? Kdo jemu smí říci: Èiníš
nepravost? 24 Pamětliv buď raději, abys vyvyšoval dílo jeho,
kteréž spatřují lidé, 25 Kteréž, pravím, všickni lidé vidí, na
něž člověk patří zdaleka. 26 Nebo Bůh silný tak jest veliký, že
ho nemůžeme poznati, počet let jeho jest nevystižitelný. 27
On zajisté vyvodí krůpěje vod, kteréž vylévají déšť z oblaků
jeho, 28 Když se rozpouštějí oblakové, a kropí na mnohé lidi.
29 (Anobrž vyrozumí-li kdo roztažení oblaků, a zvuku stánku
jeho, 30 Jak rozprostírá nad ním světlo své, aneb všecko
moře přikrývá? 31 Skrze ty věci zajisté tresce lidi, a též dává
pokrmu hojnost. 32 Oblaky zakrývá světlo, a přikazuje mu
ukrývati se za to, co je potkává.) 33 Ohlašuje o něm zvuk
jeho, též dobytek, a to hned, když pára zhůru vstupuje.

37 Takéť se i nad tím děsí srdce mé, až se pohybuje z
místa svého. 2 Poslouchejte pilně hřmotného hlasu
jeho, a zvuku z úst jeho pocházejícího. 3 Pode všecka
nebesa jej rozprostírá, a světlo své k krajům země. 4 Za
nímž zvučí hlukem, a hřímá hlasem důstojnosti své, aniž
mešká s jinými věcmi, když se slýchá hlas jeho. 5 Bůh
silný hřímá hlasem svým předivně, činí veliké věci, a však
nemůžeme rozuměti, jak. 6 Sněhu zajisté říká: Buď na zemi,
tolikéž pršce dešťové, ano i přívalu násilnému. 7 Zavírá
ruku všelikého člověka, aby žádný z lidí nemohl konati díla
svého. 8 Tehdáž i zvěř vchází do skrýše, a v peleších svých
obývá. 9 Z skrýše vychází vichřice, a od půlnoční strany
zima. 10 Dchnutím Bůh silný dává mráz, až se široké vody
zavírají. 11 Také i při svlažování země pohybuje oblakem, a
rozhání mračno světlem svým. 12 A tentýž sem i tam obrací
se moudrostí jeho, aby činil, což by mu koli přikázal na tváři
okršlku zemského. 13 Buď k trestání, neb pro zemi svou,
buď k prokazování dobrotivosti, spraví to, že se postaví. 14
Pozorujž toho, Jobe, zastav se a podívej se divům Boha
silného. 15 Víš-li, kdy Bůh ukládá co o těch věcech, aneb
kdy chce osvěcovati světlem oblaky své? 16 Znáš-li, jak se
vznášejí oblakové, a jiné divy dokonalého v uměních? 17 A
že tě roucho tvé zahřívati bude, když Bůh zemi pokojnou činí
větry poledními? 18 Roztahoval-li jsi s ním nebesa trvánlivá,
k zrcadlu slitému podobná? 19 Poukaž nám, co bychom řekli
jemu; nebo nemůžeme ani řeči zpořádati pro temnost. 20
Zdaž jemu kdo oznámí, co bych já mluvil? Pakli by kdo za
mne mluvil, jistě že by byl sehlcen. 21 Ano nyní nemohou
patřiti lidé na světlo, když jest jasné na oblacích, když je
vítr prochází a vyčišťuje, 22 Od půlnoční strany s jasnem
jako zlato přicházeje, ale v Bohu hroznější jest sláva. 23
Všemohoucí, jehož vystihnouti nemůžeme, ač jest veliký
v moci, však soudem a přísnou spravedlností netrápí. 24
Protož bojí se ho lidé; neohlédá se na žádného z těch, kdož
jsou moudrého srdce.

38 Tedy odpověděl Hospodin Jobovi z vichru, a řekl: **2** Kdož jest to, jenž zatemňuje radu řečmi neumělými? **3** Přepaš nyní jako muž bedra svá, a nač se tebe tázati budu, oznam mi. **4** Kdes byl, když jsem zakládal zemi? Pověz, jestliže máš rozum. **5** Kdo rozměřil ji, víš-li? Aneb kdo vztáhl pravidlo na ni? **6** Na čem podstavkové její upevněni jsou? Aneb kdo založil úhelný kámen její, **7** Když prozpěvovaly spolu hvězdy jitřní, a plésali všickni synové Boží? **8** Aneb kdo zavřel jako dveřmi moře, když vyšlo z života, a zjevilo se? **9** Když jsem mu položil oblak za oděv, a mrákotu místo plének jeho, **10** Když jsem jemu uložil úsudek svůj, přistaviv závory a dvéře, **11** I řekl jsem: Až potud vycházeti budeš, a dále nic, tu, pravím, skládati budeš dutí vlnobití svého. **12** Zdaž jsi kdy za dnů svých rozkázal jitru? Ukázal-lis záři jitřní místo její, **13** Aby uchvacovala kraje země, a bezbožní aby z ní vymítáni byli? **14** Tak aby proměnu přijímala jako vosk pečetní, oni pak aby nedlouho stáli jako roucho, **15** A aby bezbožným zbraňováno bylo světla jejich, a rámě vyvýšené zlámáno bylo? **16** Přišel-lis až k hlubinám mořským? A u vnitřnosti propasti chodil-lis? **17** Jsou-li tobě zjeveny brány smrti? A brány stínu smrti viděl-lis? **18** Shlédl-lis širokosti země? Oznam, jestliže ji znáš všecku. **19** Která jest cesta k obydlí světla, a které místo temností, **20** Že bys je pojal v meze jeho, poněvadž bys srozumíval stezkám domu jeho? **21** Věděl-lis tehdáž, že jsi měl se naroditi, a počet dnů tvých jak veliký býti má? **22** Přišel-lis až ku pokladům sněhu? A poklady krupobití viděl-lis, **23** Kteréž chovám k času ssoužení, ke dni bitvy a boje? **24** Kterými se cestami rozděluje světlo, kteréž rozhání východní vítr po zemi? **25** Kdo rozdělil povodní tok, a cestu blýskání hromovému, **26** Tak aby pršel déšť i na tu zemi, kdež není lidí, na poušť, kdež není člověka, **27** Aby zapájel místa planá a pustá, a k zrůstu přivodil trávu mladistvou? **28** Má-liž déšť otce? A kdo plodí krůpěje rosy? **29** Z čího života vychází mráz? A jíní nebeské kdo plodí? **30** Až i vody jako v kámen se proměňují, a svrchek propasti zamrzá. **31** Zdali zavázati můžeš rozkoše Kuřátek, aneb stahování Orionovo rozvázati? **32** Můžeš-li vyvoditi hvězdy polední v čas jistý, aneb Arktura s syny jeho povedeš-li? **33** Znáš-li řád nebes? Můžeš-li spravovati panování jejich na zemi? **34** Můžeš-li pozdvihnouti k oblaku hlasu svého, aby hojnost vod přikryla tebe? **35** Ty-liž vypustíš blýskání, aby vycházela? Zdaliž řeknou tobě: Aj teď jsme? **36** Kdo složil u vnitřnostech lidských moudrost? Aneb kdo dal rozumu stižitelnost? **37** Kdo vypravovati bude o nebesích moudře? A láhvice nebeské kdo nastrojuje, **38** Aby svlažená země zase stuhnouti mohla, a hrudy se v hromadě držely? **39** Honíš-liž ty lvu loupež? A hltavost lvíčat naplňuješ-liž, **40** Když se stulují v peleších svých, ustavičně z skrýší čihajíce? **41** Kdo připravuje krkavci pokrm jeho, když mladí jeho k Bohu silnému volají, a toulají se sem i tam pro nedostatek pokrmu?

39 Víš-li, kterého času rodí kamsíkové, a laň ku porodu pracující spatřil-lis? **2** Máš-li v počtu měsíce, kteréž vyplňují? Znáš-li, pravím, čas porodu jejich? **3** Jak se kladou, plod svůj utiskají, a s bolestí ho pozbývají? **4** Jak se zmocňují mladí jejich, i odchovávají picí polní, a vycházejíce, nenavracují se k nim? **5** Kdo propustil zvěř, aby byla svobodná? A řemení divokého osla kdo rozvázal? **6** Jemuž jsem dal pustinu místo domu jeho, a místo příbytku jeho zemi slatinnou. **7** Posmívá se hluku městskému, a na křikání toho, kdož by jej honil, nic nedbá. **8** To, což nachází v horách, jest pastva jeho; nebo toliko zeliny hledá. **9** Svolíliž jednorožec, aby tobě sloužil, a u jeslí tvých aby nocoval? **10** Připřáhneš-liž provazem jednorožce k orání? Bude-liž vláčeti brázdy za tebou? **11** Zdaž se na něj ubezpečíš, proto že jest veliká síla jeho, a poručíš jemu svou práci? **12** Zdaž se jemu dověříš, že sveze semeno tvé, a na humno tvé shromáždí? **13** Ty-lis dal pávům křídlo pěkné, aneb péro čápu neb pstrosu? **14** A že opouští na zemi vejce svá, ačkoli je v prachu osedí, **15** Nic nemysle, že by je noha potlačiti, aneb zvěř polní pošlapati mohla? **16** Tak se zatvrzuje k mladým svým, jako by jich neměl; jako by neužitečná byla práce jeho, tak jest bez starosti. **17** Nebo nedal jemu Bůh moudrosti, aniž mu udělil rozumnosti. **18** Èasem svým zhůru se vznášeje, posmívá se koni i jezdci jeho. **19** Zdaž ty dáti můžeš koni sílu? Ty-li ozdobíš šíji jeho řehtáním? **20** Zdali jej zastrašíš jako kobylku? Anobrž frkání chřípí jeho strašlivé jest. **21** Kopá důl, a pléše v síle své, vycházeje vstříc i zbroji. **22** Směje se strachu, aniž se leká, aniž ustupuje zpátkem před ostrostí meče, **23** Ač i toul na něm chřestí, a blyští se dřevce a kopí. **24** S hřmotem a s hněvem kopá zemi, aniž pokojně stojí k zvuku trouby. **25** Anobrž k zvuku trouby řehce, a zdaleka cítí boj, hluk knížat a prokřikování. **26** Zdali podlé rozumu tvého létá jestřáb, roztahuje křídla svá na poledne? **27** Zdali k rozkazu tvému zhůru se vznáší orlice, a vysoko se hnízdí? **28** Na skále přebývá, přebývá na špičaté skále jako na hradě, **29** Odkudž hledá pokrmu, kterýž z daleka očima svýma spatřuje. **30** Ano i mladí její střebí krev, a kde těla mrtvá, tu i ona jest.

40 A tak odpovídaje Hospodin Jobovi, řekl: **2** Zdali hádající se s Všemohoucím obviní jej? Kdo chce viniti Boha, nechť odpoví na to. **3** Tehdy odpověděl Job Hospodinu a řekl: **4** Aj, chaternýť jsem, což bych odpovídal tobě?

Ruku svou kladu na ústa svá. 5 Jednou jsem mluvil, ale
nebudu již odmlouvati, nýbrž i podruhé, ale nebudu více
přidávati. 6 Ještě odpovídaje Hospodin z vichru Jobovi, i
řekl: 7 Přepaš nyní jako muž bedra svá, a nač se tebe tázati
budu, oznam mi. 8 Zdaliž pak i soud můj zrušiti chceš?
Což mne odsoudíš, jen abys se sám ospravedlnil? 9 Èili
máš rámě jako Bůh silný, a hlasem jako on hřímáš? 10
Ozdobiž se nyní vyvýšeností a důstojností, v slávu a okrasu
oblec se. 11 Rozprostři prchlivost hněvu svého, a pohleď
na všelikého pyšného, a sniž ho. 12 Pohleď, pravím, na
všelikého pyšného, a sehni jej, anobrž setři bezbožné na
místě jejich. 13 Skrej je v prachu spolu, tvář jejich zavěž v
skrytě. 14 A tak i já budu tě oslavovati, že tě zachovává
pravice tvá. 15 Aj, hle slon, jejž jsem jako i tebe učinil, trávu
jí jako vůl. 16 Aj, hle moc jeho v bedrách jeho, a síla jeho v
pupku břicha jeho. 17 Jak chce, ohání ocasem svým, ačkoli
jest jako cedr; žily lůna jeho jako ratolesti jsou spletené. 18
Kosti jeho jako trouby měděné, hnátové jeho jako sochor
železný. 19 Onť jest přední z účinků Boha silného, učinitel
jeho sám na něj doložiti může meč svůj. 20 Hory zajisté
přinášejí mu pastvu, a všecka zvěř polní hrá tam. 21 V stínu
léhá, v soukromí mezi třtím a bahnem. 22 Dříví stín dávající
stínem svým jej přikrývá, a vrbí potoční obkličuje jej. 23 Aj,
zadržuje řeku tak, že nemůže pospíchati; tuší sobě, že požře
Jordán v ústa svá. 24 Zdaž kdo před očima jeho polapí jej,
aneb provazy protáhne chřípě jeho?

41 Vytáhneš-liž velryba udicí, aneb provazem pohříženým
až k jazyku jeho? 2 Zdali dáš kroužek na chřípě jeho,
aneb hákem probodneš čelist jeho? 3 Zdaž se obrátí k tobě
s prosbami, aneb mluviti bude tobě lahodně? 4 Učiní-liž
smlouvu s tebou? Přijmeš-liž jej za služebníka věčného? 5
Zdaž budeš s ním hráti jako s ptáčkem, aneb přivážeš jej
dětem svým? 6 Přistrojí-liž sobě hody z něho společníci, a
rozdělí-liž jej mezi kupce? 7 Zdaž naplníš háky kůži jeho, a
vidlicemi rybářskými hlavu jeho? 8 Vztáhni jen na něj ruku
svou, a neučiníš zmínky o boji. 9 Aj, naděje o polapení jeho
mylná jest. Zdaž i k spatření jeho člověk nebývá poražen?
10 Není žádného tak smělého, kdo by jej zbudil, kdož tedy
postaví se přede mnou? 11 Kdo mne čím předšel, abych se
jemu odplacel? Cožkoli jest pode vším nebem, mé jest. 12
Nebudu mlčeti o údech jeho, a o síle výborného sformování
jeho. 13 Kdo odkryl svrchek oděvu jeho? S dvojitými udidly
svými kdo k němu přistoupí? 14 Vrata úst jeho kdo otevře?
Okolo zubů jeho jest hrůza. 15 Šupiny jeho pevné jako
štítové sevřené velmi tuze. 16 Jedna druhé tak blízko jest,
že ani vítr nevchází mezi ně. 17 Jedna druhé se přídrží,
a nedělí se. 18 Od kýchání jeho zažžehá se světlo, a oči
jeho jsou jako záře svitání. 19 Z úst jeho jako pochodně
vycházejí, a jiskry ohnivé vyskakují. 20 Z chřípí jeho vychází
dým, jako z kotla vroucího aneb hrnce. 21 Dýchání jeho
uhlí rozpaluje, a plamen z úst jeho vychází. 22 V šíji jeho
přebývá síla, a před ním utíká žalost. 23 Kusové masa jeho
drží se spolu; celistvé jest v něm, aniž se rozdrobuje. 24
Srdce jeho tuhé jest jako kámen, tak tuhé, jako úlomek
zpodního žernovu. 25 Vyskýtání jeho bojí se nejsilnější, až
se strachem i vyčišťují. 26 Meč stihající jej neostojí, ani
kopí, šíp neb i pancíř. 27 Pokládá železo za plevy, ocel za
dřevo shnilé. 28 Nezahání ho střela, v stéblo obrací se jemu
kamení prakové. 29 Za stéblo počítá střelbu, a posmívá se
šermování kopím. 30 Pod ním ostré střepiny, stele sobě na
věci špičaté jako na blátě. 31 Působí, aby vřelo v hlubině
jako v kotle, a kormoutilo se moře jako v moždíři. 32 Za
sebou patrnou činí stezku, až sezdá, že propast má šediny.
33 Žádného není na zemi jemu podobného, aby tak učiněn
byl bez strachu. 34 Cokoli vysokého jest, za nic pokládá, jest
králem nade všemi šelmami.

42 Tedy odpovídaje Job Hospodinu, řekl: 2 Vím, že všecko
můžeš, a že nemůže překaženo býti tvému myšlení.
3 Kdo jest to ten, ptáš se, ješto zatemňuje radu Boží tak
hloupě? Protož přiznávám se, že jsem tomu nerozuměl.
Divnějšíť jsou ty věci nad mou stižitelnost, anižť jich mohu
poznati. 4 Vyslýchejž, prosím, když bych koli mluvil; když
bych se tebe tázal, oznamuj mi. 5 Tolikoť jsem slýchal o tobě,
nyní pak i oko mé tě vidí. 6 Pročež mrzí mne to, a želím toho
v prachu a v popele. 7 Stalo se pak, když odmluvil Hospodin
slova ta k Jobovi, že řekl Hospodin Elifazovi Temanskému:
Rozpálil se hněv můj proti tobě, a proti dvěma přátelům tvým,
proto že jste nemluvili o mně toho, což pravého jest, tak
jako služebník můj Job. 8 Protož nyní vezměte sobě sedm
volků, a sedm skopců, a jděte k služebníku mému Jobovi,
abyste dali obětovati obět za sebe, a služebník můj Job,
aby se modlil za vás. Nebo jistě oblíčej jeho přijmu, abych
neučinil s vámi podlé bláznovství vašeho; nebo nemluvili jste
toho, což pravého jest, o mně, tak jako služebník můj Job. 9
A tak odšedše Elifaz Temanský a Bildad Suchský a Zofar
Naamatský, učinili, jakž jim byl přikázal Hospodin, a přijal
Hospodin oblíčej Jobův. 10 Navrátil také Hospodin to, což
odjato bylo Jobovi, když se modlil za přátely své, tak že což
měl Job, rozmnožil to Hospodin dvénásobně. 11 A sšedše se
k němu všickni příbuzní, a všecky příbuzné jeho, a všickni
známí jeho prvnější, jedli s ním chléb v domě jeho, a lítost
majíce nad ním, potěšovali ho nade vším tím zlým, kteréž byl

uvedl Hospodin na něj. A dali jemu jeden každý peníz jeden,
a jeden každý náušnici zlatou jednu. 12 A tak požehnal
Hospodin Jobovi k posledku více nežli v počátku jeho. Nebo
měl čtrnácte tisíc ovcí, a šest tisíc velbloudů, a tisíc spřežení
volů, a tisíc oslic. 13 Měl také sedm synů a tři dcery, 14 Z
nichž první dal jméno Jemima, jméno pak druhé Keciha, a
jméno třetí Kerenhappuch. 15 Aniž se nacházely ženy tak
krásné, jako dcery Jobovy, ve vší té krajině; kterýmž dal otec
jejich dědictví mezi bratřími jejich. 16 Byl pak živ Job potom
sto a čtyřidceti let, a viděl syny své, a syny synů svých, až
do čtvrtého pokolení. 17 I umřel Job, stár jsa a pln dnů.

Žalmy

1 Blahoslavený ten muž, kterýž nechodí po radě
bezbožných, a na cestě hříšníků nestojí, a na stolici
posměvačů nesedá. **2** Ale v zákoně Hospodinově jest líbost
jeho, a v zákoně jeho přemýšlí dnem i nocí. **3** Nebo bude
jako strom štípený při tekutých vodách, kterýž ovoce své
vydává časem svým, jehožto list nevadne, a cožkoli činiti
bude, šťastně mu se povede. **4** Ne takť budou bezbožní, ale
jako plevy, kteréž rozmítá vítr. **5** A protož neostojí bezbožní
na soudu, ani hříšníci v shromáždění spravedlivých. **6** Neboť
zná Hospodin cestu spravedlivých, ale cesta bezbožných
zahyne.

2 Proč se bouří národové, a lidé daremné věci přemyšlují?
2 Sstupují se králové zemští, a knížata se spolu radí
proti Hospodinu, a proti pomazanému jeho, **3** Říkajíce:
Roztrhejme svazky jejich, a zavrzme od sebe provazy jejich.
4 Ale ten, jenž přebývá v nebesích, směje se, Pán posmívá
se jim. **5** Tehdáž mluviti bude k nim v hněvě svém, a v
prchlivosti své předěsí je, řka: **6** Játť jsem ustanovil krále
svého nad Sionem, horou svatou mou. **7** Vypravovati budu
úsudek. Hospodin řekl ke mně: Syn můj ty jsi, já dnes
zplodil jsem tě. **8** Požádej mne, a dámť národy, dědictví
tvé, a končiny země, vládařství tvé. **9** Roztlučeš je prutem
železným, a jako nádobu hrnčířskou roztříštíš je. **10** A protož,
králové, nyní srozumějte, vyučujte se, soudcové zemští.
11 Služte Hospodinu v bázni, a veselte se s třesením. **12**
Líbejte syna, aby se nerozhněval, a zhynuli byste na cestě,
jakž by se jen málo zapálil hněv jeho. Blahoslavení jsou
všickni, kteříž doufají v něho.

3 Žalm Davidův, když utíkal před Absolonem synem
svým. Hospodine, jakť jsou mnozí nepřátelé moji! Mnozí
povstávají proti mně. **2** Mnozí mluví o duši mé: Nemáť tento
žádné pomoci v Bohu. **3** Ale ty, Hospodine, jsi štítem vůkol
mne, slávou mou, a kterýž povyšuješ hlavy mé. **4** Hlasem
svým volal jsem k Hospodinu, a vyslyšel mne s hory svaté
své. (Sélah) **5** Já jsem lehl, a spal jsem, i zas procítil; nebo
mne zdržoval Hospodin. **6** Nebuduť se báti mnoha tisíců lidí,
kteříž se vůkol kladou proti mně. **7** Povstaniž, Hospodine,
zachovej mne, Bože můj, kterýž jsi zbil všech nepřátel mých
líce, a zuby bezbožníků zvyrážel. **8** Tvéť, ó Hospodine, jest
spasení, a nad lidem tvým požehnání tvé. (Sélah)

4 Přednímu zpěváku na neginot, žalm Davidův. Když volám,
vyslyš mne, Bože spravedlnosti mé. Ty jsi mi v úzkosti
prostranství způsoboval, smiluj se nade mnou, a vyslyš
modlitbu mou. **2** Synové lidští, dokudž sláva má v potupě
bude? Dlouho-liž marnost milovati a lži hledati budete?
(Sélah) **3** Vězte, žeť jest oddělil Hospodin sobě milého.
Vyslyšíť mne Hospodin, když k němu volati budu. **4** Uleknětež
se a nehřešte, přemyšlujte o tom v srdci svém, na ložci
svém, a umlkněte. (Sélah) **5** Obětujte oběti spravedlnosti, a
doufejte v Hospodina. **6** Mnozí říkají: Ó bychom viděti mohli
dobré věci. Hospodine, pozdvihni nad námi jasného oblíčeje
svého, **7** I způsobíš radost v srdci mém větší, než oni mívají,
když obilé a víno jejich se obrodí. **8** Játť u pokoji i lehnu i
spáti budu; nebo ty, Hospodine, sám způsobíš mi bydlení
bezpečné.

5 Přednímu zpěváku na nechilot, žalm Davidův. Slova má
slyš, Hospodine, porozuměj tužebnému úpění mému. **2**
Pozoruj hlasu volání mého, králi můj a Bože můj; nebo se
tobě modlím. **3** Hospodine, v jitře vyslyšíš hlas můj, v jitře
předložím tobě žádost, a šetřiti budu. **4** Nebo ty, ó Bože silný,
neoblibuješ bezbožnosti, nemá místa u tebe nešlechetník. **5**
Neostojí blázniví před očima tvýma, v nenávisti máš všecky
činitele nepravosti. **6** Zatratíš mluvící lež. Èlověka ukrutného
a lstivého v ohavnosti má Hospodin. **7** Já pak ve množství
milosrdenství tvého vejdu do domu tvého, klaněti se budu k
svatému chrámu tvému v bázni tvé. **8** Hospodine, proveď
mne v spravedlnosti své, pro ty, jenž mne střehou; spravuj
přede mnou cestu svou. **9** Neboť není v ústech jejich
žádné upřímnosti, vnitřnosti jejich plné nešlechetnosti, hrob
otevřený hrdlo jejich, jazykem svým lahodně mluví. **10** Zkaz
je, ó Bože, nechať padnou od rad svých; pro množství
nešlechetností jejich rozptyl je, poněvadž odporní jsou tobě.
11 A ať se všickni v tě doufající radují, na věky ať plésají,
když je zastírati budeš; ať se v tobě veselí, kteřížkoli milují
jméno tvé. **12** Nebo ty, Hospodine, požehnáš spravedlivému,
a jako štítem přívětivostí svou vůkol zastřeš jej.

6 Přednímu kantoru na neginot, k nízkému zpěvu, žalm
Davidův. Hospodine, netresci mne v hněvě svém, ani v
prchlivosti své kárej mne. **2** Smiluj se nade mnou, Hospodine,
neboť jsem zemdlený; uzdrav mne, Hospodine, nebo ztrnuly
kosti mé. **3** Ano i duše má předěšena jest náramně, ty pak,
Hospodine, až dokavad? **4** Navratiž se, Hospodine, a vytrhni
duši mou; spomoz mi pro milosrdenství své. **5** Nebo mrtví
nezpomínají na tebe, a v hrobě kdo tě bude oslavovati?
(Sheol h7585) **6** Ustávám v úpění svém, ložce své každé noci
svlažuji, slzami svými postel svou smáčím. **7** Sškvrkla se
zámutkem tvář má, sstarala se příčinou všech nepřátel mých.
8 Odstuptež ode mne všickni činitelé nepravosti; neboť jest
vyslyšel Hospodin hlas pláče mého. **9** Vyslyšel Hospodin

pokornou modlitbu mou, Hospodin modlitbu mou přijal. 10
Nechažť se zastydí a předěsí zřejmě všickni nepřátelé moji,
nechažť jsou zpět obráceni a rychle zahanbeni.

7 Osvědčení neviny Davidovy, o čemž zpíval Hospodinu
z příčiny slov Chusi syna Jeminova. Hospodine Bože
můj, v toběť doufám, vysvobodʼ mne ode všech protivníků
mých, a vytrhni mne, 2 Aby neuchvátil jako lev duše mé, a
neroztrhal, když by nebyl, kdo by vysvobodil. 3 Hospodine
Bože můj, učinil-li jsem to, jest-li nepravost při mně, 4 Èinil-
li jsem zle tomu, kdož se ke mně pokojně choval, (nýbrž
spomáhal jsem protivícímu se mi bez příčiny), 5 Nechať stihá
nepřítel duši mou, i popadne, a pošlapá na zemi život můj, a
slávu mou v prach uvede. (Sélah) 6 Povstaň, Hospodine, v
hněvě svém, vyvyš se proti vzteklostem mých nepřátel, a
procit ke mně, nebo jsi soud nařídil. 7 I shrne se k tobě
shromáždění lidí; pro ně tedy u výsost navrať se zase. 8
Hospodin souditi bude lidi. Sudiž mne, Hospodine, podlé
spravedlnosti mé, a podlé nevinnosti mé, kteráž při mně
jest. 9 Ó by již k skončení přišla nešlechetnost bezbožných,
spravedlivého pak abys utvrdil ty, kterýž zkušuješ srdce a
ledví, Bože spravedlivý. 10 Bůh jest štít můj, kterýž spaseny
činí upřímé srdcem. 11 Bůh jest soudce spravedlivý, Bůh
silný hněvá se na bezbožného každý den. 12 Neobrátí-li
se, naostříť meč svůj; lučiště své natáhl, a naměřil je. 13
Připravil sobě i zbroj smrtelnou, střely své proti škůdcím
přistrojil. 14 Aj, rodí nepravost; nebo počav těžkou bolest,
urodí lež. 15 Jámu kopal, i vykopal ji, ale padne do dolu,
kterýž přistrojil. 16 Obrátíť se usilování jeho na hlavu jeho, a
na vrch hlavy jeho nepravost jeho sstoupí. 17 Slaviti budu
Hospodina podlé spravedlnosti jeho, a žalmy zpívati jménu
Hospodina nejvyššího.

8 Přednímu zpěváku na gittejský nástroj, žalm Davidův.
Hospodine Pane náš, jak důstojné jest jméno tvé na
vší zemi! Nebo jsi vyvýšil slávu svou nad nebesa. 2 Z úst
nemluvňátek a těch, jenž prsí požívají, mocně dokazuješ
síly z příčiny svých nepřátel, abys přítrž učinil protivníku a
vymstívajícímu se. 3 Když spatřuji nebesa tvá, dílo prstů
tvých, měsíc a hvězdy, kteréž jsi tak upevnil, říkám: 4
Co jest člověk, že jsi naň pamětliv, a syn člověka, že jej
navštěvuješ? 5 Nebo učinil jsi ho málo menšího andělů,
slávou a ctí korunoval jsi jej. 6 Pánem jsi ho učinil nad dílem
rukou svých, všecko jsi podložil pod nohy jeho: 7 Ovce i voly
všecky, také i zvěř polní, 8 Ptactvo nebeské, i ryby mořské,
a cožkoli chodí stezkami mořskými. 9 Hospodine Pane náš,
jak důstojné jest jméno tvé na vší zemi!

9 Přednímu zpěváku na al mutlabben, žalm Davidův.
Oslavovati tě budu, Hospodine, celým srdcem svým,
vypravovati budu všecky divné skutky tvé. 2 Radovati a
veseliti se budu v tobě, žalmy zpívati budu jménu tvému, ó
Nejvyšší, 3 Proto že nepřátelé moji jsou nazpět obráceni,
že klesli, a zahynuli od tváři tvé. 4 Nebo jsi vyvedl soud
můj a při mou, posadils se na stolici soudce spravedlivý. 5
Ohromil jsi národy, zatratils bezbožníka, jméno jejich vyhladil
jsi na věčné věky. 6 Ó nepříteli, již-li jsou dokonány zhouby
tvé na věky? Již-li jsi města podvrátil? Zahynula památka
jejich s nimi. 7 Ale Hospodin na věky kraluje, připravil k
soudu trůn svůj. 8 Ont soudí sám okršlek v spravedlnosti, a
výpověd činí národům v pravosti. 9 Hospodin zajisté jest
útočiště chudého, útočiště v čas ssoužení. 10 I budou v tebe
doufati, kteříž znají jméno tvé; nebo neopouštíš hledajících
tě, Hospodine. 11 Žalmy zpívejte Hospodinu, přebývajícímu
na Sionu, zvěstujte mezi národy skutky jeho. 12 Nebo on
vyhledává krve, rozpomíná se na ni, aniž se zapomíná
na křik utištěných. 13 Smiluj se nade mnou, Hospodine,
viz ssoužení mé od těch, kteříž mne nenávidí, ty, kterýž
mne vyzdvihuješ z bran smrti, 14 Abych vypravoval všecky
chvály tvé v branách dcery Sionské, a veselil se v spasení
tvém. 15 Pohříženiť jsou národové v jámě, kterouž udělali;
v osídle, kteréž polékli, uvázla noha jejich. 16 Přišelť jest
v známost Hospodin, pomstu učiniv; v díle rukou svých
zapletl se bezbožník. Higgaion (Sélah) 17 Obráceni buďte
bezbožníci do pekla, všickni národové, kteříž se zapomínají
nad Bohem. (Sheol h7585) 18 Neboť nebude dán chudý u věčné
zapomenutí; očekávání ssoužených nezahynet na věky. 19
Povstaniž, Hospodine, ať se nesilí člověk; národové buďte
souzeni před tebou. 20 Pusť na ně strach, ó Hospodine, ať
tomu porozumějí národové, že smrtelní jsou. (Sélah)

10 Proč, ó Hospodine, stojíš zdaleka, a skrýváš se v
čas ssoužení? 2 Z pychu bezbožník protivenství činí
chudému. Ó by jati byli v zlých radách, kteréž vymýšlejí.
3 Neboť se honosí bezbožník v líbostech života svého, a
lakomý sobě pochlebuje, a Hospodina popouzí. 4 Bezbožník
pro pýchu, kterouž na sobě prokazuje, nedbá na nic; všecka
myšlení jeho jsou, že není Boha. 5 Dobře mu se daří na
cestách jeho všelikého času, soudové tvoji vzdáleni jsou od
něho, i na všecky nepřátely své fouká, 6 Říkaje v srdci svém:
Nepohnut se od národu až do pronárodu, nebo nebojím
se zlého. 7 Ústa jeho plná jsou zlořečenství, i chytrosti a
lsti; pod jazykem jeho trápení a starost. 8 Sedí v zálohách
ve vsech a v skrýších, aby zamordoval nevinného; očima
svýma po chudém špehuje. 9 Èíhá v skrytě jako lev v jeskyni

své, číhá, aby pochytil chudého, uchvacujeť jej, a táhne pod
sítku svou. 10 Připadá a stuluje se, dokudž by nevpadlo v
silné pazoury jeho shromáždění chudých. 11 Říká v srdci
svém: Zapomenulť jest Bůh silný, skryl tvář svou, nepohledíť
na věky. 12 Povstaniž, Hospodine Bože silný, vznes ruku
svou, nezapomínejž se nad chudými. 13 Proč má bezbožník
Boha popouzeti, říkaje v srdci svém, že toho vyhledávati
nebudeš? 14 Díváš se do času, nebo ty nátisk a bolest
spatřuješ, abys jim odplatil rukou svou; na tebeť se spouští
chudý, sirotku ty jsi spomocník. 15 Potři rámě bezbožného, a
vyhledej nepravosti zlostného, tak aby neostál. 16 Hospodin
jest králem věčných věků, národové z země své hynou. 17
Žádost ponížených vyslýcháš, Hospodine, utvrzuješ srdce
jejich, ucha svého k nim nakloňuješ, 18 Abys soud činil
sirotku a ssouženému, tak aby jich nessužoval více člověk
bídný a zemský.

11 Přednímu zpěváku, žalm Davidův. Hospodina doufám,
kterakž tedy říkáte duši mé: Uleť s hory své jako
ptáče? 2 Nebo aj, bezbožníci napínají lučiště, přikládají
šípy své na tětivo, aby stříleli skrytě na upřímé srdcem.
3 Ale těmi usilováními zkaženi budou; nebo spravedlivý
co učinil? 4 Hospodin jest v chrámě svatém svém, trůn
Hospodinův v nebi jest; oči jeho hledí, víčka jeho zkušují synů
lidských. 5 Hospodin zkušuje spravedlivého, bezbožníka pak
a milujícího nepravost nenávidí duše jeho. 6 Dštíti bude na
bezbožníky uhlím řeřavým, ohněm a sirou, a duch vichřice
bude částka kalicha jejich. 7 Nebo Hospodin spravedlivý
jest, spravedlnost miluje, na upřímého oči jeho patří.

12 Přednímu kantoru k nízkému zpěvu, žalm Davidův.
Spomoz, ó Hospodine; nebo se již nenalézá
milosrdného, a vyhynuli věrní z synů lidských. 2 Lež mluví
jeden každý s bližním svým, rty úlisnými z srdce dvojitého řeči
vynášejí. 3 Ó by vyplénil Hospodin všeliké rty úlisné, a jazyk
velikomluvný, 4 Kteříž říkají: Jazykem svým přemůžeme,
mámeť ústa svá s sebou, kdo jest pánem naším? 5 Pro
zhoubu chudých, pro úpění nuzných jižť povstanu, praví
Hospodin, v bezpečnosti postavím toho, na nějž polečeno
bylo. 6 Výmluvnosti Hospodinovy jsou výmluvnosti čisté,
jako stříbro v hliněné peci přehnané a sedmkrát zprubované.
7 Ty, Hospodine, jim spomáhati budeš, a ostříhati každého
od národu tohoto až na věky. 8 Vůkol a vůkol bezbožní se
protulují, když takoví ničemní vyvýšeni bývají mezi syny
lidskými.

13 Přednímu zpěváku, žalm Davidův. 2 Až dokud,
Hospodine? Což se na věky zapomeneš na mne?
Dokudž tvář svou skrývati budeš přede mnou? 3 Dokud rady
vyhledávati budu v mysli své, a den ode dne svírati se v
srdci svém? Až dokud se zpínati bude nepřítel můj nade
mnou? 4 Vzhlédni, vyslyš mne, Hospodine Bože můj, osvěť
oči mé, abych neusnul snem smrti, 5 A aby neřekl nepřítel
můj: Svítězil jsem nad ním, a nepřátelé moji aby neplésali,
jestliže bych se poklesl. 6 Játť zajisté v milosrdenství tvém
doufám, plésati bude srdce mé v spasení tvém; zpívati budu
Hospodinu, že jest mi tak dobře učinil.

14 Přednímu zpěváku, píseň Davidova. Říká blázen v
srdci svém: Není Boha. Porušeni jsou, a ohavní v
snažnostech; není, kdo by činil dobré. 2 Hospodin s nebe
popatřil na syny lidské, aby viděl, byl-li by kdo rozumný a
hledající Boha. 3 Všickni se odvrátili, napořád neužiteční
učiněni jsou; není, kdo by činil dobré, není ani jednoho.
4 Zdaliž nevědí všickni činitelé nepravosti, že zžírají lid
můj, jako by chléb jedli? Hospodina pak nevzývají. 5
Tehdáž se náramně strašiti budou; nebo Bůh jest v rodině
spravedlivého. 6 Radu chudého potupujete, ale Hospodin
jest naděje jeho. 7 Ó by z Siona dáno bylo spasení Izraelovi.
Když Hospodin zase přivede zajaté lidu svého, plésati bude
Jákob, a veseliti se Izrael.

15 Žalm Davidův. Hospodine, kdo bude přebývati v stánku
tvém? Kdo bydliti bude na hoře svaté tvé? 2 Ten, kdož
chodí v upřímnosti, a činí spravedlnost, a mluví pravdu z
srdce svého. 3 Kdož neutrhá jazykem svým, bližnímu svému
nečiní zlého, a potupy neuvodí na bližního svého. 4 Ten,
před jehož očima v nevážnosti jest zavržený, v poctivosti
pak bojící se Hospodina; a přisáhl-li by i se škodou, však
toho nemění. 5 Kdož peněz svých nedává na lichvu, a daru
proti nevinnému nebéře. Kdož tyto věci činí, nepohneť se na
věky.

16 Zlatý zpěv Davidův. Ostříhej mne, Bože silný, neboť
v tebe doufám. 2 Rcižˇ, duše má, Hospodinu: Ty jsi
Pán můj, dobrota má nic tobě neprospěje. 3 Ale svatým,
kteříž jsou na zemi, a znamenitým, v nichž všecka líbost má.
4 Rozmnožují bolesti své ti, kteříž k cizímu bohu chvátají;
neokusím obětí jejich ze krve, aniž vezmu jména jejich ve
rty své. 5 Hospodin jest částka dílu mého a kalicha mého;
ty zdržuješ los můj. 6 Provazcové padli mi na místech
veselých, a dědictví rozkošné dostalo se mi. 7 Dobrořečiti
budu Hospodinu, kterýž mi radí; nebo i v noci vyučují mne
ledví má. 8 Představuji Hospodina před oblíčej svůj vždycky,
a kdyžť jest mi po pravici, nikoli se nepohnu. 9 Z té příčiny
rozveselilo se srdce mé, a zplésala sláva má, ano i tělo mé v

bezpečnosti přebývati bude. 10 Nebo nenecháš duše mé v
pekle, aniž dopustíš svatému svému viděti porušení. (Sheol
h7585) 11 Známou učiníš mi cestu života; sytost hojného
veselí jest před obličejem tvým, a dokonalé utěšení po
pravici tvé až na věky.

17 Modlitba Davidova. Vyslyš, Hospodine, spravedlnost, a
pozoruj volání mého; nakloň uší k modlitbě mé, kteráž
jest beze vší rtů ošemetnosti. 2 Od tváři tvé vyjdiž soud můj,
oči tvé nechať patří na upřímnost. 3 Zkusils srdce mého,
navštívils je v noci; ohněm jsi mne zpruboval, aniž jsi co
shledal; to, což myslím, nepředstihá úst mých. 4 Z strany
pak skutků lidských, já podlé slova rtů tvých vystříhal jsem se
stezky zhoubce. 5 Zdržuj kroky mé na cestách svých, aby se
neuchylovaly nohy mé. 6 Já volám k tobě, nebo vyslýcháš
mne, ó Bože silný; nakloň ke mně ucha svého, a slyš řeč
mou. 7 Prokaž milosrdenství svá, naději majících ochránce
před těmi, kteříž povstávají proti pravici tvé. 8 Ostříhej mne
jako zřítelnice oka, v stínu křídel svých skrej mne, 9 Od
tváři bezbožných těch, kteříž mne hubí, od nepřátel mých
úhlavních obkličujících mne, 10 Kteříž tukem svým zarostli,
mluví pyšně ústy svými. 11 Jižť i kroky naše předstihají, oči
své obrácené mají, aby nás porazili na zem. 12 Každý z nich
podoben jest lvu žádostivému loupeže, a lvíčeti sedícímu v
skrýši. 13 Povstaniž, Hospodine, předejdi tváři jeho, sehni jej,
a vytrhni duši mou od bezbožníka mečem svým, 14 Rukou
svou od lidí, ó Hospodine, od lidí světských, jichžto oddíl jest
v tomto životě, a jejichž břicho ty z špižírny své naplňuješ.
Èímž i synové jejich nasyceni bývají, a ostatků zanechávají
maličkým svým. 15 Já pak v spravedlnosti spatřovati budu
tvář tvou; nasycen budu obrazem tvým, když procítím.

18 Přednímu zpěváku, služebníka Hospodinova Davida,
kterýž mluvil Hospodinu slova písně této v ten den, v
němž ho vysvobodil Hospodin z ruky všech nepřátel jeho i z
ruky Saulovy, a řekl: Z vnitřnosti srdce miluji tě, Hospodine,
sílo má. 2 Hospodin skála má a hrad můj, i vysvoboditel můj,
Bůh silný můj, skála má, v němž naději skládám, štít můj a
roh spasení mého, mé útočiště. 3 Chvály hodného vzýval
jsem Hospodina, a od nepřátel svých byl jsem vyproštěn. 4
Obklíčilyť mne byly bolesti smrti, a proudové nešlechetných
předěsili mne. 5 Bylyť jsou mne obklíčily bolesti hrobu, osídla
smrti zachvátila mne. (Sheol h7585) 6 V úzkosti své vzýval
jsem Hospodina, a k Bohu svému volal jsem, i vyslyšel z
chrámu svého hlas můj, a volání mé před obličejem jeho
přišlo v uši jeho. 7 Tehdy pohnula se a zatřásla země,
základové hor pohnuli se, a třásli se pro rozhněvání jeho. 8
Dým vystupoval z chřípí jeho, a oheň zžírající z úst jeho,
od něhož se uhlí rozpálilo. 9 Nakloniv nebes, sstoupil, a
mrákota byla pod nohami jeho. 10 A sedě na cherubínu,
letěl, letěl na peří větrovém. 11 Udělal sobě z temností
skrýši, vůkol sebe stánek svůj z temných vod a hustých
oblaků. 12 Od blesku před ním oblakové jeho rozehnáni
jsou, krupobití i uhlí řeřavé. 13 I hřímal na nebi Hospodin, a
Nejvyšší vydal zvuk svůj, i krupobití a uhlí řeřavé. 14 Vystřelil
i střely své, a rozptýlil je, a blýskáním častým porazil je. 15 I
ukázaly se hlubiny vod, a odkryti jsou základové okršlku pro
žehrání tvé, Hospodine, pro dchnutí větru chřípí tvých. 16
Poslav s výsosti, uchopil mne, vytáhl mne z velikých vod. 17
Vytrhl mne od nepřítele mého silného, a od těch, kteříž mne
nenáviděli, ačkoli silnější mne byli. 18 Předstihliť jsou mne
byli v den trápení mého, ale Hospodin byl mi podpora. 19
Kterýž vyvedl mne na prostranno, vytrhl mne, nebo mne
sobě oblíbil. 20 Odplatil mi Hospodin podlé spravedlnosti mé,
podlé čistoty rukou mých nahradil mi. 21 Nebo jsem ostříhal
cest Hospodinových, aniž jsem se bezbožně strhl Boha
svého. 22 Všickni zajisté soudové jeho jsou přede mnou, a
ustanovení jeho neodložil jsem od sebe. 23 Nýbrž upřímě
choval jsem se k němu, a vystříhal jsem se nepravosti
své. 24 Protož odplatil mi Hospodin podlé spravedlnosti mé,
podlé čistoty rukou mých, kteráž jest před očima jeho. 25
Ty, Pane, s milosrdným milosrdně nakládáš, a k člověku
upřímému upřímě se máš. 26 K sprostnému sprostně se
ukazuješ, a s převráceným převráceně zacházíš. 27 Lid
pak ssoužený vysvobozuješ, a oči vysoké snižuješ. 28 Ty
zajisté rozsvěcuješ svíci mou; Hospodin Bůh můj osvěcuje
temnosti mé. 29 Nebo v tobě proběhl jsem vojsko, a v Bohu
svém přeskočil jsem i zed. 30 Boha tohoto silného cesta jest
dokonalá, výmluvnosti Hospodinovy jsou přečištěné, ont' jest
štít všech, kteříž v něho doufají. 31 Nebo kdo jest Bohem
kromě Hospodina, a kdo skalou kromě Boha našeho? 32
Ten Bůh silný přepasuje mne udatností, a činí dokonalou
cestu mou. 33 Èiní nohy mé jako laní, a na vysokostech
mých postavuje mne. 34 Učí ruce mé boji, tak že lámi i
lučiště ocelivé rukama svýma. 35 Tys mi také dodal štítu
spasení svého, a pravice tvá podpírala mne, a dobrotivost
tvá mne zvelebila. 36 Rozšířil jsi krokům mým místo pode
mnou, a nepodvrtly se nohy mé. 37 Honil jsem nepřátely
své, a postihl jsem je, aniž jsem se navrátil, až jsem je
vyhubil. 38 Tak jsem je zranil, že nemohli povstati, padše
pod nohy mé. 39 Ty jsi zajisté mne přepásal udatností k boji,
povstávající proti mně sehnul jsi pode mne. 40 Nýbrž dals mi
šíji nepřátel mých, abych ty, kteříž mne nenáviděli, vyplénil.
41 Volalit' jsou, ale nebylo spomocníka k Hospodinu, ale
nevyslyšel jich. 42 I potřel jsem je jako prach u povětří, jako

bláto na ulicích rozšlapal jsem je. 43 Ty jsi mne vyprostil z
různic lidu, a postavils mne v hlavu národům; lid, kteréhož
jsem neznal, sloužil mi. 44 Jakž jen zaslechli, uposlechli
mne, cizozemci lhali mi. 45 Cizozemci svadli a třásli se
v ohradách svých. 46 Živť jest Hospodin, a požehnaná
skála má; protož buď vyvyšován Bůh spasení mého, 47 Bůh
silný, kterýž mi pomsty poroučí, a podmaňuje mi lidi. 48
Ty jsi vysvoboditel můj z moci nepřátel mých, také i nad
povstávající proti mně vyvýšils mne, a od člověka ukrutného
vyprostils mne. 49 A protož chváliti tě budu mezi národy, ó
Hospodine, a jménu tvému žalmy prozpěvovati, 50 Kterýž
tak důstojně vysvobozuješ krále svého, a činíš milosrdenství
pomazanému svému Davidovi, i semeni jeho až na věky.

19 Přednímu z kantorů, žalm Davidův. Nebesa vypravují
slávu Boha silného, a dílo rukou jeho obloha zvěstuje. 2
Den po dni vynáší řeč, a noc po noci ukazuje umění. 3 Neníť
řeči ani slov, kdež by nemohl slyšán býti hlas jejich. 4 Po vší
zemi rozchází se zpráva jejich, a až do končin okršlku slova
jich, slunci pak rozbil stánek na nich. 5 Kteréž jako ženich
vychází z pokoje svého, veselí se jako udatný rek, cestou
běžeti maje. 6 Od končin nebes východ jeho, a obcházení
jeho až zase do končin jejich, a ničeho není, což by se
ukryti mohlo před horkostí jeho. 7 Zákon Hospodinův jest
dokonalý, očerstvující duši, Hospodinovo svědectví pravé,
moudrost dávající neumělým. 8 Rozkazové Hospodinovi
přímí, obveselující srdce, přikázaní Hospodinovo čisté,
osvěcující oči. 9 Bázeň Hospodinova čistá, zůstávající na
věky, soudové Hospodinovi praví, a k tomu i spravedliví. 10
Mnohem žádostivější jsou než zlato, a než mnoho ryzího
zlata, sladší než med a stred z plástů. 11 Služebník tvůj
zajisté jimi osvěcován bývá, a kdož jich ostříhá, užitek hojný
má. 12 Ale poblouzením kdo vyrozumí? Protož i od tajných
očisť mne. 13 I od zúmyslných zdržuj služebníka svého, aby
nade mnou nepanovali, a tehdyť dokonalý budu, a očištěný
od přestoupení velikého. 14 Ó ať jsou slova úst mých tobě
příjemná, i přemyšlování srdce mého před tebou, Hospodine
skálo má, a vykupiteli můj.

20 Přednímu zpěváku, žalm Davidův. Vyslyšiž tě Hospodin
v den ssoužení, k zvýšení tě přived' jméno Boha
Jákobova. 2 Sešliž tobě pomoc z svatyně, a z Siona utvrzuj
tě. 3 Rozpomeniž se na všecky oběti tvé, a zápaly tvé v
popel obrať. (Sélah) 4 Dejž tobě vše podlé srdce tvého, a
všelikou radu tvou vyplň. 5 I budeme prozpěvovati o spasení
tvém, a ve jménu Boha našeho korouhve vyzdvihneme;
naplniž Hospodin všecky prosby tvé. 6 Nyníť jsme poznali,
že Hospodin zachoval svého pomazaného, a že jej vyslyšel
s nebe svatého svého; nebo v jeho přesilné pravici jest
spasení. 7 Tito v vozích, jiní v koních doufají, ale my jméno
Hospodina Boha našeho sobě připomínáme. 8 A protož
oni sehnuti jsou, a padli, ale my povstali jsme, a zmužile
stojíme. 9 Hospodine, zachovávejž nás, i král ať slyší nás,
když k němu volati budeme.

21 Přednímu z kantorů, žalm Davidův. Hospodine, v
síle tvé raduje se král, a v spasení tvém veselí se
přenáramně. 2 Žádost srdce jeho dal jsi jemu, a prosbě rtů
jeho neodepřel jsi. (Sélah) 3 Předšel jsi jej zajisté hojným
požehnáním, vstavil jsi na hlavu jeho korunu z ryzího zlata.
4 Života požádal od tebe, a dal jsi mu prodlení dnů na věky
věků. 5 Veliká jest sláva jeho v spasení tvém, důstojností
a krásou přioděl jsi jej. 6 Nebo jsi jej vystavil za příklad
hojného požehnání až na věky, rozveselil jsi jej radostí
oblíčeje svého. 7 A poněvadž král doufá v Hospodina, a v
milosrdenství Nejvyššího, nepohneť se. 8 Najdeť ruka tvá
všecky nepřátely své, dosáhne pravice tvá těch, kteříž tě
nenávidí. 9 Uvržeš je jako do peci ohnivé v čas rozhněvání
svého; Hospodin v prchlivosti své sehltí je, a oheň sžíře
je. 10 Plémě jejich z země vyhladíš, a símě jejich z synů
lidských, 11 Nebo jsou proti tobě ukládali zlost, myslili na
nešlechetnost, ač ji dovesti nemohli. 12 Protož je vystavíš za
cíl, na tětiva svá přikládati budeš proti tváři jejich. 13 Zjeviž
se, ó Hospodine, v síle své, a budemeť zpívati a oslavovati
udatnost tvou.

22 Přednímu zpěváku k času jitřnímu, žalm Davidův. Bože
můj, Bože můj, pročež jsi mne opustil? Vzdálils se od
spasení mého a od slov naříkání mého. 2 Bože můj, přes
celý den volám, a neslyšíš, i v noci, a nemohu se utajiti. 3 Ty
zajisté jsi svatý, zůstávající vždycky k veliké chvále Izraelovi.
4 V tobeť doufali otcové naši, doufali, a vysvobozovals je. 5
K tobě volávali, a spomáhals jim; v tobě doufali, a nebývali
zahanbeni. 6 Já pak červ jsem, a ne člověk, útržka lidská
a povrhel vůbec. 7 Všickni, kteříž mne vidí, posmívají se
mi, ošklebují se, a hlavami potřásají, říkajíce: 8 Spustiltě
se na Hospodina, nechť ho vysvobodí; nechať jej vytrhne,
poněvadž se mu v něm zalíbilo. 9 Ješto ty jsi, kterýž jsi
mne vyvedl z života, ustaviv mne v doufání při prsích matky
mé. 10 Na tebeť jsem uvržen od narození svého, od života
matky mé Bůh můj ty jsi. 11 Nevzdalujž se ode mne, nebo
ssoužení blízké jest, a nemám spomocníka. 12 Obkličujíť
mne býkové mnozí, silní volové z Bázan obstupují mne. 13
Otvírají na mne ústa svá, jako lev rozsapávající a řvoucí.
14 Jako voda rozplynul jsem se, a rozstoupily se všecky
kosti mé, a srdce mé jako vosk rozpustilo se u prostřed

vnitřností mých. 15 Vyprahla jako střepina síla má, a jazyk
můj přilnul k dásním mým, anobrž v prachu smrti položils
mne. 16 Nebo psi obskočili mne, rota zlostníků oblehla mne,
zprobijeli ruce mé i nohy mé. 17 Mohl bych sčísti všecky
kosti své, oni pak hledí na mne, a dívají se mi. 18 Dělí
mezi sebou roucha má, a o můj oděv mecí los. 19 Ale ty,
Hospodine, nevzdalujž se, sílo má, přispěj k spomožení
mému. 20 Vychvať od meče duši mou, a z moci psů jedinkou
mou. 21 Zachovej mne od úst lva, a od rohů jednorožcových
vyprosť mne. 22 I budu vypravovati bratřím svým o jménu
tvém, u prostřed shromáždění chváliti tě budu, řka: 23 Kteříž
se bojíte Hospodina, chvalte jej, všecko símě Jákobovo ctěte
jej, a boj se ho všecka rodino Izraelova. 24 Nebo nepohrdá,
ani se odvrací od trápení ztrápeného, aniž skrývá tváři své
od něho, nýbrž když k němu volá, vyslýchá jej. 25 O tobě
chvála má v shromáždění velikém, sliby své plniti budu
před těmi, kteříž se bojí tebe. 26 Jísti budou tiší a nasyceni
budou, chváliti budou Hospodina ti, kteříž ho hledají, živo
bude srdce vaše na věky. 27 Rozpomenou a obrátí se
k Hospodinu všecky končiny země, a skláněti se budou
před ním všecky čeledi národů. 28 Nebo Hospodinovo jest
království, a ont' panuje nad národy. 29 Jísti budou a skláněti
se před ním všickni tuční země, jemu se klaněti budou
všickni sstupující do prachu, a kteříž duše své nemohou při
životu zachovati. 30 Símě jejich sloužiti mu bude, a přičteno
bude ku Pánu v každém věku. 31 Přijdouť, a lidu, kterýž z
nich vyjde, vypravovati budou spravedlnost jeho; nebo ji
skutkem vykonal.

23 Žalm Davidův. Hospodin jest můj pastýř, nebudu míti
nedostatku. 2 Na pastvách zelených pase mne, k
vodám tichým mne přivodí. 3 Duši mou očerstvuje, vodí mne
po stezkách spravedlnosti pro jméno své. 4 Byť mi se dostalo
jíti přes údolí stínu smrti, nebuduť se báti zlého, nebo ty se
mnou jsi; prut tvůj a hůl tvá, toť mne potěšuje. 5 Strojíš stůl
před oblíčejem mým naproti mým nepřátelům, pomazuješ
olejem hlavy mé, kalich můj naléváš, až oplývá. 6 Nadto i
dobrota a milosrdenství následovati mne budou po všecky
dny života mého, a přebývati budu v domě Hospodinově za
dlouhé časy.

24 Žalm Davidův. Hospodinova jest země, a plnost její,
okršlek země, i ti, kteříž obývají na něm. 2 Nebo on ji
na moři založil, a na řekách upevnil ji. 3 Kdo vstoupí na
horu Hospodinovu? A kdo stane na místě svatém jeho?
4 Ten, kdož jest rukou nevinných, a srdce čistého, kdož
neobrací duše své k marnosti, a nepřisahá lstivě. 5 Ten
přijme požehnání od Hospodina, a spravedlnost od Boha
spasitele svého. 6 Toť jest národ hledajících jeho, hledajících
tváři tvé, ó Bože Jákobův. (Sélah) 7 Pozdvihnětež, ó brány,
svrchků svých, pozdvihnětež se vrata věčná, aby vjíti mohl
král slávy. 8 Kdož jest to ten král slávy? Hospodin silný a
mocný, Hospodin udatný válečník. 9 Pozdvihnětež, ó brány,
svrchků svých, pozdvihněte se vrata věčná, aby vjíti mohl
král slávy. 10 Kdož jest to ten král slávy? Hospodin zástupů,
ont' jest král slávy. (Sélah)

25 Žalm Davidův. K toběť, Hospodine, duše své pozdvihuji.
2 Bože můj, v toběť naději skládám, nechť nejsem
zahanben, aby se neradovali nepřátelé moji nade mnou. 3 A
takť i všickni, kteříž na tě očekávají, zahanbeni nebudou;
zahanbeni budou, kteříž se převráceně mají bez příčiny.
4 Cesty své, Hospodine, uveď mi v známost, a stezkám
svým vyuč mne. 5 Dejž, ať chodím v pravdě tvé, a poučuj
mne; nebo ty jsi Bůh spasitel můj, na tebeť očekávám dne
každého. 6 Rozpomeň se na slitování svá, Hospodine, a na
milosrdenství svá, kteráž jsou od věků. 7 Hříchů mladosti
mé a přestoupení mých nezpomínej, ale podlé milosrdenství
svého pamětliv buď na mne pro dobrotu svou, Hospodine. 8
Dobrý a přímý jest Hospodin, a protož vyučuje hříšníky cestě
své. 9 Působí to, aby tiší chodili v soudu, a vyučuje tiché
cestě své. 10 Všecky stezky Hospodinovy jsou milosrdenství
a pravda těm, kteříž ostříhají smlouvy jeho a svědectví jeho.
11 Pro jméno své, Hospodine, odpusť nepravost mou, neboť
jest veliká. 12 Který jest člověk, ješto se bojí Hospodina,
jehož vyučuje, kterou by cestu vyvoliti měl? 13 Duše jeho v
dobrém přebývati bude, a símě jeho dědičně obdrží zemi. 14
Tajemství Hospodinovo zjevné jest těm, kteříž se jeho bojí, a
v známost jim uvodí smlouvu svou. 15 Oči mé vždycky patří
k Hospodinu, on zajisté z leči vyvodí nohy mé. 16 Popatřiž
na mne, a smiluj se nade mnou, neboť jsem opuštěný a
strápený. 17 Ssoužení srdce mého rozmnožují se, z úzkostí
mých vyveď mne. 18 Viz trápení mé a bídu mou, a odpusť
všecky hříchy mé. 19 Viz nepřátely mé, jak mnozí jsou, a
nenávistí nešlechetnou nenávidí mne. 20 Ostříhej duše mé,
a vytrhni mne, ať nejsem zahanben, neboť v tebe doufám.
21 Sprostnost a upřímnost nechať mne ostříhají, nebo na tě
očekávám. 22 Vykup, ó Bože, Izraele ze všelijakých úzkostí
jeho.

26 Žalm Davidův. Sud' mne, Hospodine, nebo já v
upřímnosti své chodím, a v tě Hospodina doufám,
nepohnuť se. 2 Zprubujž mne, Hospodine, a zkus mne,
přepal ledví má i srdce mé. 3 Milosrdenství tvé zajisté před
očima mýma jest, a chodím stále v pravdě tvé. 4 S lidmi
marnými nesedám, a s pokrytci v spolek nevcházím. 5 V

nenávisti mám shromáždění zlostníků, a s bezbožnými se
neusazuji. 6 Umývám v nevinnosti ruce své, postavuji se
při oltáři tvém, Hospodine, 7 Abych tě hlasitě chválil, a
vypravoval všecky divné skutky tvé. 8 Hospodine, jáť miluji
obydlí domu tvého, a místo příbytku slávy tvé. 9 Nezahrnujž
s hříšnými duše mé, a s lidmi vražedlnými života mého, 10 V
jejichž rukou jest nešlechetnost, a pravice jejich vzátků plná.
11 Já pak v upřímnosti své chodím, vykupiž mne, a smiluj se
nade mnou. 12 Noha má stojí na rovině, v shromážděních
svatých dobrořečiti budu Hospodinu.

27 Davidův. Hospodin světlo mé a spasení mé, kohož
se budu báti? Hospodin síla života mého, kohož se
budu strašiti? 2 Útok učinivše na mne zlostníci, k sežrání
těla mého, protivníci moji a nepřátelé moji, sami se potkli a
padli. 3 Protož byť i stany své proti mně rozbili, nebude se
lekati srdce mé; byť se pozdvihla proti mně i válka, na toť se
já spouštím. 4 Jedné věci žádal jsem od Hospodina, tétť
vždy hledati budu: Abych přebýval v domě Hospodinově po
všecky dny života svého, a spatřoval okrasu Hospodinovu,
a zpytoval v chrámě jeho. 5 Nebo tu mne ukryje v stánku
svém, v den zlý schová mne v skrýši stanu svého, a na
skálu vyzdvihne mne. 6 A tak vyvýšena bude hlava má
nad nepřátely mými, kteříž mne obklíčili; i budu obětovati v
stánku jeho oběti plésání, prozpěvovati a chvály vzdávati
budu Hospodinu. 7 Slyš mne, Hospodine, hlasem volajícího,
a smiluj se nade mnou, i vyslyš mne. 8 O tobě přemýšlí
srdce mé, že velíš, řka: Hledejte tváři mé, a protož tváři tvé,
Hospodine, hledati budu. 9 Neskrývejž tváři své přede mnou,
aniž zamítej v hněvě služebníka svého; spomožení mé býval
jsi, neopouštěj mne, aniž se mne zhošťuj, Bože spasení
mého. 10 Ačkoli otec můj a matka má mne opustili, Hospodin
však mne k sobě přivine. 11 Vyuč mne, Hospodine, cestě
své, a veď mne po stezce přímé pro ty, jenž mne střehou. 12
Nevydávejž mne líbosti protivníků mých, neboť by ostáli proti
mně svědkové lživí, i ten, jenž dýše ukrutností. 13 Bychť
nevěřil, že užívati budu dobroty Hospodinovy v zemi živých,
nikoli bych neostál. 14 Očekávejž na Hospodina, posilň se, a
onť posilní srdce tvého; protož očekávej na Hospodina.

28 Davidův. K toběť, Hospodine, volám, skálo má,
neodmlčujž mi se, abych, neozval-li bys mi se, nebyl
podobný učiněn těm, kteříž sstupují do hrobu. 2 Vyslýchej
hlas pokorných modliteb mých, kdyžkoli k tobě volám, když
pozdvihuji rukou svých k svatyni svatosti tvé. 3 Nezahrnuj
mne s bezbožníky, a s těmi, kteříž páší nepravost, kteříž
mluvívají pokoj s bližními svými, ale převrácenost jest v
srdcích jejich. 4 Dejž jim podlé skutků jejich, a podlé zlosti
nešlechetností jejich; podlé práce rukou jejich dej jim, zaplať
jim zaslouženou mzdu jejich. 5 Nebo nechtí mysli přiložiti k
skutkům Hospodinovým, a k dílu rukou jeho; protož podvrátí
je, a nebude jich vzdělávati. 6 Požehnaný Hospodin, nebo
vyslyšel hlas pokorných modliteb mých. 7 Hospodin jest
síla má a štít můj, v němť jest složilo naději srdce mé, a
dána mi pomoc; protož se veselí srdce mé, a písničkou
svou oslavovati jej budu. 8 Hospodin jest síla svých, a síla
hojného spasení pomazaného svého on jest. 9 Spas lid svůj,
Hospodine, a požehnej dědictví svému, a pas je, i vyvyš je
až na věky.

29 Žalm Davidův. Vzdejte Hospodinu, velikomocní, vzdejte
Hospodinu čest a sílu. 2 Vzdejte Hospodinu slávu
jména jeho, sklánějte se Hospodinu v ozdobě svatosti. 3 Hlas
Hospodinův nad vodami, Bůh silný slávy hřímání vzbuzuje,
Hospodin to činí nad vodami mnohými. 4 Hlas Hospodinův
přichází s mocí, hlas Hospodinův s velebností. 5 Hlas
Hospodinův láme cedry, rozrážíť Hospodin cedry Libánské.
6 A činí, aby skákali jako telata, Libán a Sirion, jako mladý
jednorožec. 7 Hlas Hospodinův rozkřesává plamen ohně. 8
Hlas Hospodinův k bolesti přivodí poušť, k bolesti přivodí
Hospodin poušť Kádes. 9 Hlas Hospodinův to činí, že laně
plodu pozbývají, obnažuje i lesy, ale v chrámě svém všecku
svou slávu vypravuje. 10 Hospodin nad potopou seděl, a
budeť seděti Hospodin, jsa králem i na věky. 11 Hospodin
silou lid svůj daří, Hospodin požehná lidu svému v pokoji.

30 Žalm písně, při posvěcení domu Davidova. Vyvyšovati
tě budu, Hospodine, nebo jsi vyvýšil mne, aniž jsi
obradoval nepřátel mých nade mnou. 2 Hospodine Bože můj,
k toběť jsem volal, a uzdravil jsi mne. 3 Hospodine, vyvedl jsi
z pekla duši mou, obživil jsi mne, abych s jinými nesstoupil
do hrobu. **(Sheol h7585)** 4 Žalmy zpívejte Hospodinu svatí
jeho, a oslavujte památku svatosti jeho. 5 Nebo na kratičko
trvá v hněvě svém, všecken pak život v dobré líbeznosti své;
z večera potrvá pláč, ale z jitra navrátí se prozpěvování. 6
I jáť jsem řekl, když mi se šťastně vedlo: Nepohnu se na
věky. 7 Nebo ty, Hospodine, podlé dobře líbezné vůle své
silou upevnil jsi horu mou, ale jakž jsi skryl tvář svou, byl
jsem přestrašen. 8 I volal jsem k tobě, Hospodine, Pánu
pokorně jsem se modlil, řka: 9 Jaký bude užitek z mé krve,
jestliže sstoupím do jámy? Zdaliž tě prach oslavovati bude?
Zdaliž zvěstovati bude pravdu tvou? 10 Vyslyšiž, Hospodine,
a smiluj se nade mnou, Hospodine, budiž můj spomocník.
11 I obrátil jsi mi pláč můj v plésání, odvázal jsi pytel můj, a
přepásals mne veselím. 12 Protož tobě žalmy zpívati bude

jazyk můj, a nebude mlčeti. Hospodine Bože můj, na věky tě
oslavovati budu.

31 Přednímu zpěváku, žalm Davidův. V tebe, Hospodine,
doufám, nedejž mi zahanbenu býti na věky, pro
spravedlnost svou vysvobod' mne. **2** Nakloň ke mně ucha
svého, rychle vytrhni mne; budiž mi pevnou skalou a domem
ohraženým, abys mne zachoval. **3** Nebo skála má a hrad
můj ty jsi, protož pro jméno své ved' i doved' mne. **4** Vyved'
mne z leči, kterouž polékli na mne; nebo síla má ty jsi. **5**
V ruce tvé poroučím ducha svého, nebo jsi mne vykoupil,
Hospodine, Bože silný a věrný. **6** Nenávidím těch, kteříž
následují pouhých marností, nebo já v Hospodinu naději
skládám. **7** Plésati a radovati se budu v milosrdenství tvém,
že jsi vzezřel na mé trápení, a poznal jsi v ssoužení duši
mou. **8** Aniž jsi mne zavřel v ruce nepřítele, ale postavil jsi
na širokosti nohy mé. **9** Smiluj se nade mnou, Hospodine,
nebo jsem ssoužen, tak že usvadla zámutkem tvář má,
duše má, i život můj. **10** Žalostí zajisté zhynulo zdraví mé,
a léta má od úpění, zemdlena bídou mou síla má, a kosti
mé vyprahly. **11** U všech nepřátel svých jsem v pohanění,
a nejvíce u sousedů, známým pak svým jsem strašidlem;
kteříž mne vídají vně, utíkají přede mnou. **12** Vyšel jsem z
paměti tak, jako mrtvý, učiněn jsem jako nádoba rozražená.
13 Nebo slýchám utrhání mnohých, strach odevšad, když se
proti mně spolu puntují, lstivě přemýšlejíce, jak by odjali
duši mou. **14** Ale já v tobě naději skládám, Hospodine; řekl
jsem: Bůh můj jsi ty. **15** V rukou tvých jsou časové moji,
vytrhni mne z ruky nepřátel mých a těch, kteříž mne stihají.
16 Osvěť tvář svou nad služebníkem svým, zachovej mne
pro milosrdenství své. **17** Hospodine, ať nejsem zahanben,
nebo jsem tě vzýval; nechať jsou zahanbeni bezbožníci, a
skroceni v pekle. **(Sheol h7585)** **18** Oněmějte rtové lživí, kteříž
mluví proti spravedlivému tvrdě, pyšně a s potupou. **19** Ó
jak veliká jest dobrotivost tvá, kterouž jsi odložil těm, jenž
se bojí tebe, a kterouž jsi činíval doufajícím v tebe před
syny lidskými. **20** Ty je skrýváš v skrýši oblíčeje svého před
vysokomyslností člověka, skrýváš je jako v stanu před jazyky
svárlivými. **21** Požehnaný buď Hospodin, nebo prokázal ke
mně divné milosrdenství své jako v městě ohraženém. **22** Já
zajisté když jsem pospíchal, řekl jsem: Zavržen' jsem od očí
tvých, ale ty jsi vyslyšel hlas pokorných modliteb mých, když
jsem k tobě volal. **23** Milujtež Hospodina všickni svatí jeho,
neboť ostříhá věřících Hospodin, a též odplací vrchovatě
tomu, kdož pýchu provodí. **24** Zmužile sobě čiňte, (a posilní
Bůh srdce vašeho), všickni, kteříž naději máte v Hospodinu.

32 Žalm Davidův vyučující. Blahoslavený jest ten, jemuž
odpuštěno přestoupení, a jehož hřích přikryt jest. **2**
Blahoslavený člověk, jemuž nepočítá Hospodin nepravosti,
a v jehož duchu lsti není. **3** Já když jsem mlčel, prahly
kosti mé v úpění mém každého dne. **4** Nebo dnem i nocí
obtížena byla nade mnou ruka tvá, tak že přirozená vlhkost
má obrátila se v sucho letní. (Sélah) **5** Protož hřích svůj
oznámil jsem tobě, a nepravosti své jsem neukryl. Řekl jsem:
Vyznám na sebe Hospodinu přestoupení svá, a ty jsi odpustil
nepravost hříchu mého. (Sélah) **6** Za to se tobě bude modliti
každý svatý, v času příhodném k nalezení tebe; pročež
vody mnohé v rozvodnění k němu nedosáhnou. **7** Ty jsi
skrýše má, od ssoužení zachováš mne, a plésáním vítězným
obdaříš. (Sélah) **8** Já tobě k srozumění posloužím, a vyučím
tě cestě, po níž bys choditi měl; dámť radu, oči své na tě
obrátě. **9** Nebývejte jako kůň a jako mezek, kteříž rozumu
nemají, jejichž ústa uzdou a udidly sevříti musíš, aby tobě
neškodili. **10** Mnohé bolesti jsou bezbožníka, ale toho, jenž
naději skládá v Hospodinu, milosrdenství obklíčí. **11** Radujte
se v Hospodinu, a plésejte spravedliví, a prozpěvujte všickni
srdce upřímého.

33 Veselte se spravedliví v Hospodinu, na upřímeť přísluší
chválení. **2** Oslavujte Hospodina na harfě, na loutně, a
na nástroji o desíti strunách, žalmy zpívejte jemu. **3** Zpívejte
jemu píseň novou, a hudťe dobře a zvučně. **4** Nebo pravé
jest slovo Hospodinovo, a všeliké dílo jeho stálé. **5** Milujeť
spravedlnost a soud, milosrdenství Hospodinova plná jest
země. **6** Slovem Hospodinovým nebesa učiněna jsou, a
duchem úst jeho všecko vojsko jejich. **7** Onť shrnul jako
na hromadu vody mořské, a složil na poklad propasti. **8**
Boj se Hospodina všecka země, děstež se před ním všickni
obyvatelé okršlku zemského. **9** Nebo on řekl, a stalo se, on
rozkázal, a postavilo se. **10** Hospodin ruší rady národů, a v
nic obrací přemyšlování lidská. **11** Rada pak Hospodinova
na věky trvá, myšlení srdce jeho od národu do pronárodu.
12 Blahoslavený národ, kteréhož Hospodin jest Bohem jeho,
lid ten, kterýž sobě on vyvolil za dědictví. **13** Hospodin
patře s nebe, vidí všecky syny lidské, **14** Z příbytku trůnu
svého dohlédá ke všechněm obyvatelům země. **15** Ten,
kterýž stvořil srdce jednoho každého z nich, spatřuje všecky
skutky jejich. **16** Nebývá král zachován skrze mnohý zástup,
ani udatný rek vysvobozen skrze velikou moc svou. **17**
Oklamavatelný jest kůň k spomožení, aniž ve množství síly
své vytrhuje. **18** Aj, oči Hospodinovy patří na ty, kteříž se ho
bojí, a na ty, kteříž očekávají milosrdenství jeho, **19** Aby
vyprostil od smrti duše jejich, a živil je v čas hladu. **20** Duše

naše očekává na Hospodina, on jest spomožení naše, a
pavéza naše. 21 V něm zajisté rozveselí se srdce naše,
nebo ve jménu jeho svatém naději skládáme. 22 Budiž
milosrdenství tvé nad námi, Hospodine, jakož naději máme v
tobě.

34 Davidův, když proměnil oblíčej svůj před Abimelechem;
pročež jsa od něho vyhnán, odšel. Dobrořečiti budu
Hospodinu každého času, vždycky chvála jeho v ústech
mých. 2 V Hospodinu chlubiti se bude duše má, což uslyšíc
tiší, budou se veseliti. 3 Zvelebujtež se mnou Hospodina, a
jméno jeho společně vyvyšujme. 4 Hledal jsem Hospodina,
a vyslyšel mne, a ze všech přístrachů mých vytrhl mne.
5 Pročež k němu patřiti budou, a sbíhati se, a nebudou
zahanbeny tváři jejich, ale řkou: 6 Tento chudý volal a
Hospodin vyslyšel, i ze všech úzkostí jeho vysvobodil jej.
7 Vojensky se klade anděl Hospodinův okolo těch, kteříž
se ho bojí, a zastává jich. 8 Okuste a vizte, jak dobrý jest
Hospodin. Blahoslavený člověk, kterýž doufá v něho. 9
Bojtež se Hospodina svatí jeho; neboť nemívají nedostatku
ti, kdož se ho bojí. 10 Lvíčátka nedostatek a hlad trpívají,
ale ti, kteříž hledají Hospodina, nemívají nedostatku ve
všem dobrém. 11 Poďtež, dítky, poslouchejte mne, bázni
Hospodinově vyučovati vás budu. 12 Který člověk žádostiv
jest života, a miluje dny, aby užíval dobrých věcí? 13 Zdržuj
jazyk svůj od zlého, a rty své od mluvení lsti. 14 Odstup
od zlého, a čiň dobré, hledej pokoje, a stíhej jej. 15 Oči
Hospodinovy obrácené jsou k spravedlivým, a uši jeho k
volání jejich: 16 Ale zuřivý oblíčej Hospodinův proti těm,
kteříž páší zlé věci, aby vyplénil z země památku jejich. 17
Volají-li spravedliví, Hospodin vyslýchá, a ze všech jejich
úzkostí je vytrhuje. 18 Nebo blízko jest Hospodin těm, kteříž
jsou srdce skroušeného, a potřeným v duchu spomáhá. 19
Mnohé úzkosti jsou spravedlivého, ale Hospodin ze všech
jej vytrhuje. 20 Ont' ostříhá všech kostí jeho, žádná z nich
nebývá zlámána. 21 Bezbožníka zahubí zlost, a ti, kteříž
nenávidí spravedlivého, zkaženi budou. 22 Služebníků pak
svých duše vykoupí Hospodin, a nebudou zkaženi, kteříž
doufají v něho.

35 Žalm Davidův. Sud' se, Hospodine, s těmi, kteříž se se
mnou soudí; bojuj proti těm, kteříž proti mně bojují. 2
Pochyť štít a pavézu, a povstaň mi ku pomoci. 3 Vezmi i
kopí, a vyjdi vstříc těm, kteříž táhnou proti mně. Rciž duši
mé: Spasení tvé jáť jsem. 4 Nechať se zahanbí a zapýří ti,
kteříž hledají duše mé; zpět ať jsou obráceni a zahanbeni ti,
kteříž mi zlé obmýšlejí. 5 Ať jsou jako plevy před větrem, a
anděl Hospodinův rozptylujž je. 6 Cesta jejich budiž temná a
plzká, a anděl Hospodinův stihej je. 7 Nebo jsou bez příčiny
polékli v jámě osídlo své, bez příčiny vykopali jámu duši mé.
8 Připadniž na ně setření, jehož se nenadáli, a sít jejich,
kterouž ukryli, ať je uloví; s hřmotem ať do ní vpadnou. 9
Duše má pak ať se veselí v Hospodinu, a ať raduje se v
spasení jeho. 10 A tuť všecky kosti mé řeknou: Hospodine,
kdo jest podobný tobě, ješto vytrhuješ ztrápeného z moci
toho, kterýž nad něj silnější jest, tolikéž chudého a nuzného
od toho, kterýž ho násilně loupí? 11 Povstávají svědkové
lživí, a na to, o čemž nevím, dotazují se mne. 12 Zlým za
dobré mi se odplacují, duše mé zbaviti mne chtíce, 13 Ježto
já v nemoci jejich pytlem jsem se přiodíval, duši svou postem
trápil, a sám u sebe za ně často se modlil. 14 Jako k příteli,
jako k bratru vlastnímu jsem chodíval; jakožto ten, kterýž
po matce kvílí, smutek nesa, tak jsem se ponižoval. 15 Ale
oni z mého zlého radovali se, a rotili se; shromažďovali se
proti mně i ti nejnevážnější, o čemž jsem nevěděl; utrhali
mi, a nemlčeli. 16 S pokrytci, posměvači, fatkáři škřipěli
na mne zuby svými. 17 Pane, dlouho-liž se dívati budeš?
Vytrhni duši mou od zhouby jejich, od lvů jedinkou mou. 18
I budu tě oslavovati v shromáždění velikém, ve množství
lidu tebe chváliti budu. 19 Nechažť se nade mnou neradují
ti, kteříž bezprávně ke mně se nepřátelsky mají; ti, kteříž
mne nenávidí bez příčiny, ať nemhourají očima. 20 Neboť
nemluví ku pokoji, ale proti pokojným na zemi slova lstivá
vymýšlejí. 21 Anobrž rozdírají proti mně ústa svá, a říkají:
Hahá, hahá, jižť vidí oko naše. 22 Vidíš ty to, Hospodine,
neodmlčujž se, Pane, nevzdalujž se ode mne. 23 Probudiž
se a prociť k soudu mému, Bože můj a Pane můj, k obhájení
pře mé. 24 Sud' mne podlé spravedlnosti své, Hospodine
Bože můj, ať se neradují nade mnou. 25 Ať neříkají v srdci
svém: Měhoděk duši naší; ať neříkají: Sehltili jsme jej. 26 Ale
ať se zahanbí a zapýří všickni radující se mému zlému, v
stud a hanbu ať jsou oblečeni ti, kteříž se zpínají proti mně.
27 Ti pak, kteříž mi přejí mé spravedlnosti, ať plésají, a radují
se, a ať říkají vždycky: Veleslaven budiž Hospodin, kterýž
přeje pokoje služebníku svému. 28 I můj jazyk ohlašovati
bude spravedlnost tvou, a na každý den chválu tvou.

36 Přednímu z kantorů, služebníka Hospodinova Davida.
Převrácenost bezbožníka pojišťuje u vnitřnosti srdce
mého, že není žádné bázně Boží před očima jeho. 2 Nebo
mu ona pochlebuje před očima jeho, aby vykonal nepravost
svou až do zošklivení. 3 Slova úst jeho jsou nepravá a lstivá,
přestal srozumívati, aby dobře činil. 4 Nepravost smýšlí i na
ložci svém, ustavuje se na cestě nedobré, zlého se nevaruje.
5 Hospodine, až do nebes milosrdenství tvé, pravda tvá

až do nejvyšších oblaků. 6 Spravedlnost tvá jako nejvyšší
hory, soudové tvoji jako hlubokost nesmírná; lidi i hovada
sám zachováváš, Hospodine. 7 Jak převelmi drahé jest
milosrdenství tvé, Bože, a protož synové lidští v stínu křídel
tvých doufají. 8 Tučností domu tvého rozvlažováni bývají,
a potokem rozkoší svých napájíš je. 9 Nebo u tebe jest
studnice života, a v světle tvém světlo vidíme. 10 Rozprostři
milosrdenství své na ty, kteříž tebe znají, a spravedlnost
tvou na upřímé srdcem. 11 Nechažť nedotírá na mne noha
pyšných, a ruka bezbožníků ať mne nezavozuje. 12 Tam,
kdež padají činitelé nepravosti, poraženi bývají, a nemohou
povstati.

37 Žalm Davidův. Nehněvej se příčinou zlostníků, nechtěj
záviděti těm, kteříž páší nepravost. 2 Nebo jako tráva
v náhle podťati budou, a jako zelená bylina uvadnou. 3
Doufej v Hospodina, a 4 Těš se v Hospodinu, a dá tobě
žádosti srdce tvého. 5 Uval na Hospodina cestu svou, a
slož v něm naději, ont' zajisté všecko spraví. 6 A vyvedeť
spravedlnost tvou jako světlo, a nevinu tvou jako poledne. 7
Mlčelivě se měj k Hospodinu, a očekávej na něj pečlivě.
Nekormuť se příčinou toho, jemuž se daří na cestě jeho,
příčinou člověka, kterýž provodí, cožkoli umyslil. 8 Pusť
mimo sebe hněv, a zanech prchlivosti; nezpouzej se tak,
abys zle činiti chtěl. 9 Nebo zlostníci vypléněni budou, ale
ti, kteříž očekávají na Hospodina, dědičně zemí vládnouti
budou. 10 Po malé chvíli zajisté, ant' bezbožníka nebude, a
pohledíš na místo jeho, ant' ho již není. 11 Ale tiší dědičně
obdrží zemi, a rozkoš míti budou ve množství pokoje. 12 Zle
myslí bezbožník o spravedlivém, a škřipí na něj zuby svými,
13 Ale Hospodin směje se jemu; nebo vidí, že se přibližuje
den jeho. 14 Vytrhujíť bezbožníci meč, a natahují lučiště své,
aby porazili chudého a nuzného, aby hubili ty, kteříž jsou
ctného obcování; 15 Ale meč jejich vejde v jejich srdce, a
lučiště jejich budou polámána. 16 Lepší jest málo, což má
spravedlivý, než veliká bohatství bezbožníků mnohých. 17
Nebo ramena bezbožných polámána budou, spravedlivé pak
zdržuje Hospodin. 18 Znáť Hospodin dny upřímých, protož
dědictví jejich na věky zůstane. 19 Nebudouť zahanbeni v
čas zlý, a ve dnech hladu nasyceni budou; 20 Ale bezbožníci
zahynou, a nepřátelé Hospodinovi, jak tuk beranů s dymem
mizí, tak zmizejí. 21 Vypůjčuje bezbožník, a nemá co oplatiti,
ale spravedlivý milost činí, a rozdává. 22 Nebo požehnaní
ode Pána zemí vládnouti budou, ale zlořečení od něho budou
vypléněni. 23 Krokové člověka spravedlivého od Hospodina
spravováni bývají, a cestu jeho libuje. 24 Jestliže by upadl,
neurazí se; nebo Hospodin drží jej za ruku jeho. 25 Mlad
jsem byl, a sstaral jsem se, a neviděl jsem spravedlivého
opuštěného, ani semene jeho žebrati chleba. 26 Každého
dne milost činí, i půjčuje, a však símě jeho jest v požehnání.
27 Odstup od zlého, a čiň dobré, a bydliti budeš na věky. 28
Nebo Hospodin miluje soud, a neopouští svatých svých,
na věky v stráži jeho budou; símě pak bezbožníků bude
vypléněno. 29 Ale spravedliví ujmou zemi dědičně, a na
věky v ní přebývati budou. 30 Ústa spravedlivého mluví
moudrost, a jazyk jeho vynáší soud. 31 Zákon Boha jeho jest
v srdci jeho, pročež nepodvrtnou se nohy jeho. 32 Špehujeť
bezbožník po spravedlivém, a hledá ho zahubiti; 33 Ale
Hospodin ho nenechá v ruce jeho, aniž ho dopustí potupiti,
když by souzen byl. 34 Očekávejž tedy na Hospodina, a
ostříhej cesty jeho, a on tě povýší, abys dědičně obdržel
zemi, z níž že vykořeněni budou bezbožníci, uhlédáš. 35
Viděl jsem bezbožníka hrozné síly, an se rozložil jako zelený
samorostlý strom. 36 Ale tudíž pominul, a aj nebylo ho; nebo
hledal jsem ho, a není nalezen. 37 Pozor měj na pobožného,
a viz upřímého, žeť takového člověka poslední věci jsou
potěšené, 38 Přestupníci pak že tolikéž vyhlazeni budou, a
bezbožníci naposledy vyťati. 39 Ale spasení spravedlivých
jest od Hospodina, ont' jest síla jejich v času ssoužení.
40 Spomáháť jim Hospodin, a je vytrhuje, vytrhuje je od
bezbožníků, a zachovává je; nebo doufají v něho.

38 Žalm Davidův k připomínání. Hospodine, v prchlivosti
své netresci mne, ani v hněvě svém kárej mne. 2
Nebo střely tvé uvázly ve mně, a ruka tvá na mne těžce
dolehla. 3 Nic není celého v těle mém pro tvou hněvivost,
nemají pokoje kosti mé pro hřích můj. 4 Nebo nepravosti mé
vzešly nad hlavu mou, jako břímě těžké nemožné jsou mi
k unesení. 5 Zahnojily se, a kyší rány mé pro bláznovství
mé. 6 Pohrbený a sklíčený jsem náramně, každého dne v
smutku chodím. 7 Nebo ledví má plná jsou mrzkosti, a nic
není celého v těle mém. 8 Zemdlen jsem a potřín převelice,
řvu pro úzkost srdce svého. 9 Pane, před tebou jest všecka
žádost má, a vzdychání mé není před tebou skryto. 10 Srdce
mé zmítá se, opustila mne síla má, i to světlo očí mých není
se mnou. 11 Ti, kteříž mne milovali, a tovaryši moji, štítí se
ran mých, a příbuzní moji zdaleka stojí. 12 Ti pak, kteříž stojí
o bezživotí mé, osídla lécejí, a kteříž mého zlého hledají,
mluví převráceně, a přes celý den lest a chytrost smýšlejí.
13 Ale já jako hluchý neslyším, a jako němý, kterýž neotvírá
úst svých; 14 Tak jsem, jako člověk, kterýž neslyší, a v jehož
ústech není žádného odporu. 15 Nebo na tě, Hospodine,
očekávám, ty za mne odpovíš, Pane Bože můj. 16 Nebo
jsem řekl: Ať se neradují ze mne, poklesla-li by se noha

má, ať se pyšně nepozdvihují nade mnou, 17 Poněvadž
k snášení bíd hotov jsem, anobrž bolest má vždycky jest
přede mnou. 18 A že nepravosti své vyznávám, a pro hřích
svůj tesklím. 19 Pročež nepřátelé moji veseli jsouce, silí se,
a rozmnožují se ti, kteříž mne bez příčiny nenávidí. 20 A
zlým za dobré mi se odplacujíce, činí mi protivenství, proto
že dobrého následuji. 21 Neopouštějž mne, Hospodine Bože
můj, nevzdalujž se ode mne. 22 Přispěj k spomožení mému,
Pane spasení mého.

39 Přednímu zpěváku Jedutunovi, žalm Davidův. Řekl
jsem: Ostříhati budu cest svých, abych nezhřešil
jazykem svým; pojmu v uzdu ústa svá, dokudž bude
bezbožník přede mnou. 2 Mlčením byl jsem k němému
podobný, umlčel jsem se i spravedlivého odporu, ale bolest
má více zbouřena jest. 3 Hořelo ve mně srdce mé, roznícen
jest oheň v přemyšlování mém, tak že jsem mluvil jazykem
svým, řka: 4 Dej mi znáti, Hospodine, konec života mého, a
odměření dnů mých jaké jest, abych věděl, jak dlouho trvati
mám. 5 Aj, na dlaň odměřil jsi mi dnů, a věk můj jest jako nic
před tebou, a jistě žeť není než pouhá marnost každý člověk,
jakkoli pevně stojící. (Sélah) 6 Jistě tak pomíjí člověk jako
stín, nadarmo zajisté kvaltuje se; shromažďuje, a neví, kdo to
poběře. 7 Načež bych tedy nyní očekával, Pane? Očekávání
mé jest na tebe. 8 A protož ode všech přestoupení mých
vysvobod' mne, za posměch bláznu nevystavuj mne. 9
Oněměl jsem, a neotevřel úst svých, proto že jsi ty učinil to.
10 Odejmi ode mne metlu svou, nebo od švihání ruky tvé
docela zhynul jsem. 11 Ty, když žehráním pro nepravost
tresceš člověka, hned jako mol k zetlení přivodíš zdárnost
jeho; marnost zajisté jest všeliký člověk. (Sélah) 12 Vyslyšiž
modlitbu mou, Hospodine, a volání mé přijmi v uši své;
neodmlčujž se kvílení mému, nebo jsem příchozí a podruh u
tebe, jako i všickni otcové moji. 13 Ponechej mne, ať se
posilím, prvé než bych se odebral, a již zde více nebyl.

40 Přednímu zpěváku, Davidův žalm. Žádostivě očekával
jsem na Hospodina, i naklonil se ke mně, a vyslyšel mé
volání. 2 A vytáhl mne z čisterny hlučící, i z bláta bahnivého,
a postavil na skále nohy mé, a kroky mé utvrdil. 3 A tak
vložil v ústa má píseň novou, chválu Bohu našemu, což
když uhlédají mnozí, i báti se, i doufání skládati budou
v Hospodinu. 4 Blahoslavený ten člověk, kterýž skládá v
Hospodinu svou naději, a neohlédá se na pyšné, ani na ty,
kteříž se ke lži uchylují. 5 Mnohé věci činíš ty, Hospodine
Bože můj, a divní jsou skutkové tvoji i myšlení tvá o nás;
není, kdo by je pořád vyčísti mohl před tebou. Já chtěl-li
bych je vymluviti a vypraviti, mnohem více jich jest, nežli
vypraveno býti může. 6 Oběti a daru neoblíbils, ale uši jsi mi
otevřel; zápalu a oběti za hřích nežádal jsi. 7 Tehdy řekl
jsem: Aj, jduť, jakož v knihách psáno jest o mně. 8 Abych
činil vůli tvou, Bože můj, líbost mám; nebo zákon tvůj jest u
prostřed vnitřností mých. 9 Ohlašoval jsem spravedlnost
v shromáždění velikém; aj, rtů svých že jsem nezdržoval,
ty znáš, Hospodine. 10 Spravedlnosti tvé neukryl jsem u
prostřed srdce svého, pravdu tvou a spasení tvé vypravoval
jsem, nezatajil jsem milosrdenství tvého a pravdy tvé v
shromáždění velikém. 11 Ty pak, Hospodine, nevzdaluj
slitování svých ode mne; milosrdenství tvé a pravda tvá
vždycky ať mne ostříhají. 12 Neboť jsou mne obklíčily
zlé věci, jimž počtu není; dostihly mne mé nepravosti, tak
že prohlédnouti nemohu; rozmnožily se nad počet vlasů
hlavy mé, a srdce mé opustilo mne. 13 Račiž ty mne,
Hospodine, vysvoboditi; Hospodine, pospěšiž ku pomoci mé.
14 Zahanbeni buďte, a zapyřte se všickni, kteříž hledají duše
mé, aby ji zahladili; zpět obráceni a v potupu dáni buďte,
kteříž líbost mají v neštěstí mém. 15 Přijdiž na ně spuštění
za to, že mne k hanbě přivésti usilují, říkajíce: Hahá, hahá.
16 Ale ať radují a veselí se v tobě všickni hledající tebe,
a milující spasení tvé ať říkají vždycky: Veleslaven budiž
Hospodin. 17 Já pak ačkoli chudý a nuzný jsem, Pán však
pečuje o mne. Pomoc má a vysvoboditel můj ty jsi. Bože
můj, neprodlévejž.

41 Přednímu zpěváku, žalm Davidův. Blahoslavený, kdož
prozřetelný soud činí o chudém; v den zlý vysvobodí jej
Hospodin. 2 Hospodin ho ostřeže, a obživí jej; blažený bude
na zemi, aniž ho vydá líbosti nepřátel jeho. 3 Hospodin ho
na ložci ve mdlobě posilí, všecko ležení jeho v nemoci jeho
promění. 4 Já řekl jsem: Hospodine, smiluj se nade mnou,
uzdrav duši mou, nebo jsem tobě zhřešil. 5 Nepřátelé moji
mluvili zle o mně, řkouce: Skoro-liž umřel, a zahyne jméno
jeho? 6 A jestliže kdo z nich přichází, aby mne navštívil,
pochlebenství mluví; srdce jeho sbírá sobě nepravost, a
vyjda ven, roznáší ji. 7 Sšeptávají se spolu proti mně
všickni, kteříž mne nenávidí, a přičítají mi zlé věci, říkajíce: 8
Pomsta pro nešlechetnost přichytila se ho, a kdyžtě se složil
nepovstaneť zase. 9 Také i ten, s nímž jsem byl v přátelství,
jemuž jsem se dověřoval, a kterýž jídal chléb můj, pozdvihl
paty proti mně. 10 Ale ty, Hospodine, smiluj se nade mnou, a
pozdvihni mne, a odplatím jim; 11 Abych odtud poznal, že
mne sobě libuješ, když by se neradoval nade mnou nepřítel
můj. 12 Mne pak v upřímnosti mé zachováš, a postavíš
před obličejem svým na věky. 13 Požehnaný Hospodin Bůh
Izraelský, od věků až na věky, Amen i Amen.

42 Přednímu zpěváku z synů Chóre, žalm vyučující. Jakož
jelen řve, dychtě po tekutých vodách, tak duše má řve
k tobě, ó Bože. 2 Žízní duše má Boha, Boha živého, a říká:
Skoro-liž půjdu, a ukáži se před oblíčejem Božím? 3 Slzy
mé jsou mi místo chleba dnem i nocí, když mi říkají každého
dne: Kdež jest Bůh tvůj? 4 Na to když se rozpomínám,
téměř duši svou sám v sobě vylévám, že jsem chodíval
s mnohými, a ubírával jsem se s nimi do domu Božího s
hlasitým zpíváním, a díkčiněním v zástupu plésajících. 5
Proč jsi smutná, duše má, a proč se kormoutíš? Posečkej
na Boha, neboť ještě vyznávati jej budu, i hojné spasení
tváři jeho. 6 Můj Bože, jak tesklí duše má! Protož se na
tě rozpomínám v krajině Jordánské a Hermonské, na hoře
Mitsar. 7 Propast propasti se ozývá k hlučení trub tvých,
všecka vlnobití tvá a rozvodnění tvá na mne se svalila. 8
Věřím však, žeť mi udělí ve dne Hospodin milosrdenství
svého, a v noci písnička jeho se mnou, a modlitba má k Bohu
života mého. 9 Dím k Bohu silnému, skále své: Pročež jsi
zapomenul se nade mnou? Proč pro ssoužení od nepřítele
v smutku mám choditi? 10 Jako rána v kostech mých jest
to, když mi utrhají nepřátelé moji, říkajíce mi každého dne:
Kdež jest Bůh tvůj? 11 Proč jsi smutná, duše má, a proč se
kormoutíš ve mně? Posečkej na Boha, neboť ještě vyznávati
jej budu; onť jest hojné spasení tváři mé a Bůh můj.

43 Sudʼ mne, ó Bože, a zasadʼ se o mou při; od národu
nemilosrdného, a od člověka lstivého a nepravého
vytrhni mne. 2 Nebo ty jsi Bůh mé síly. Proč jsi mne zapudil?
Proč pro ssoužení od nepřítele v smutku mám ustavičně
choditi? 3 Sešliž světlo své a pravdu svou, to atʼ mne vodí a
zprovodí na horu svatosti tvé a do příbytků tvých, 4 Abych
přistoupil k oltáři Božímu, k Bohu radostného plésání mého,
a budu tě oslavovati na harfě, ó Bože, Bože můj. 5 Proč jsi
smutná, duše má, a proč se kormoutíš ve mně? Posečkej na
Boha, neboť ještě vyznávati jej budu; onť jest hojné spasení
tváři mé a Bůh můj.

44 Přednímu zpěváku z synů Chóre, vyučující. Bože,
ušima svýma slýchali jsme, a otcové naši vypravovali
nám o skutcích, kteréž jsi činíval za dnů jejich, za dnů
starodávních. 2 Tys sám rukou svou vyhnal pohany, a vštípil
jsi je; potřel jsi lidi, a je jsi rozplodil. 3 Neboť jsou neopanovali
země mečem svým, aniž jim rámě jejich spomohlo, ale
pravice tvá a rámě tvé, a světlost oblíčeje tvého, proto že jsi
je zamiloval. 4 Ty jsi sám král můj, ó Bože, udílejž hojného
spasení Jákobova. 5 V tobeť jsme protivníky naše potírali, a
ve jménu tvém pošlapávali jsme povstávající proti nám. 6
Neboť jsem v lučišti svém naděje neskládal, aniž mne kdy
obránil meč můj. 7 Ale ty jsi nás vysvobozoval od nepřátel
našich, a kteříž nás nenávidí, ty jsi zahanboval. 8 A protož
chválíme tě Boha na každý den, a jméno tvé ustavičně
oslavujeme. (Sélah) 9 Ale nyní jsi nás zahnal i zahanbil, a
nevycházíš s vojsky našimi. 10 Obrátil jsi nás nazpět, a ti,
kteříž nás nenávidí, rozchvátali mezi sebou jmění naše. 11
Oddal jsi nás, jako ovce k snědení, i mezi pohany rozptýlil
jsi nás. 12 Prodal jsi lid svůj bez peněz, a nenadsadils
mzdy jejich. 13 Vydal jsi nás k utrhání sousedům našim, ku
posměchu a ku potupě těm, kteříž jsou vůkol nás. 14 Uvedl
jsi nás v přísloví mezi národy, a mezi lidmi, aby nad námi
hlavou zmítáno bylo. 15 Na každý den styděti se musím, a
hanba tváři mé přikrývá mne, 16 A to z příčiny řeči utrhajícího
a hanějícího, z příčiny nepřítele a vymstívajícího se. 17
Všecko to přišlo na nás, a však jsme se nezapomenuli na
tě, aniž jsme zrušili smlouvy tvé. 18 Neobrátilo se nazpět
srdce naše, aniž se uchýlil krok náš od stezky tvé, 19 Ačkoli
jsi nás byl potřel na místě draků, a přikryl jsi nás stínem
smrti. 20 Kdybychom se byli zapomenuli na jméno Boha
svého, a pozdvihli rukou svých k bohu cizímu, 21 Zdaliž by
toho Bůh byl nevyhledával? Nebo on zná skrytosti srdce. 22
Anobrž pro tebe mordováni býváme každého dne, jmíni jsme
jako ovce k zabití oddané. 23 Procitiž, proč spíš, ó Pane?
Probudiž se, a nezaháněj nás na věky. 24 I pročež tvář svou
skrýváš, a zapomínáš se na trápení a ssoužení naše? 25
Nebotě se již sklonila až k prachu duše naše, přilnul k zemi
život náš. 26 Povstaniž k našemu spomožení, a vykup nás
pro své milosrdenství.

45 Přednímu kantoru z synů Chóre, na šošannim,
vyučující. Píseň o lásce. Vyneslo srdce mé slovo
dobré, vypravovati budu písně své o králi, jazyk můj jako
péro hbitého písaře. 2 Krásnější jsi nad všecky syny lidské,
rozlita jest i milost ve rtech tvých, proto že jest tobě požehnal
Bůh až na věky. 3 Připaš meč svůj na bedra, ó reku udatný,
prokaž důstojnost a slávu svou. 4 A v té slávě své šťastně
vyjížděj s slovem pravdy, tichosti a spravedlnosti, a dokáže
pravice tvá hrozných věcí. 5 Střely tvé jsou ostré, padati
budou od nich před tebou národové, proniknou až k srdci
nepřátel královských. 6 Trůn tvůj, ó Bože, jest věčný a stálý,
berla království tvého jestiť berla nejupřímější. 7 Miluješ
spravedlnost, a nenávidíš bezbožnosti, protož pomazal tě,
Bože, Bůh tvůj olejem veselé nad účastníky tvé. 8 Mirra,
aloe a kassia, všecka roucha tvá voní z paláců, z kostí
slonových vzdělaných, nad ty, jenž tě obveselují. 9 Dcery
králů jsou mezi vzácnými tvými, přístojíť i manželka tobě
po pravici v ryzím zlatě. 10 Slyšiž, dcerko, a viz, a nakloň
ucha svého, a zapomeň na lid svůj a na dům otce svého. 11

I zalíbí se králi tvá krása; ont' jest zajisté Pán tvůj, protož skláněj se před ním. 12 Tuť i Tyrští s dary, před oblíčejem
tvým kořiti se budou bohatí národové. 13 Všecka slavná
jest dcera královská u vnitřku, roucho zlatem vytkávané
jest oděv její. 14 V rouše krumpovaném přivedena bude
králi, i panny za ní, družičky její, přivedeny budou k tobě. 15
Přivedeny budou s radostí velikou a plésáním, a vejdou na
palác královský. 16 Místo otců svých budeš míti syny své,
kteréž postavíš za knížata po vší zemi. 17 V pamět uvoditi
budu jméno tvé po všecky věky, pročež oslavovati tě budou
národové na věky věků.

46 Přednímu kantoru z synů Chóre, píseň na alamot.
Bůh jest naše útočiště i síla, ve všelikém ssoužení
pomoc vždycky hotová. 2 A protož nebudeme se báti, byť se
pak i země podvrátila, a zpřevracely se hory do prostřed
moře. 3 Byť i ječely, a kormoutily se vody jeho, a hory se
rozrážely od dutí jeho. (Sélah) 4 Potok a pramenové jeho
obveselují město Boží, nejsvětější z příbytků Nejvyššího.
5 Bůh jest u prostřed něho, nepohneť se; přispějeť jemu
Bůh na pomoc hned v jitře. 6 Když hlučeli národové, a
pohnula se království, vydal hlas svůj, a rozplynula se země.
7 Hospodin zástupů jest s námi, hradem vysokým jest nám
Bůh Jákobův. (Sélah) 8 Poďte, vizte skutky Hospodinovy,
jakýchť jest pustin nadělal na zemi. 9 Přítrž činí bojům až do
končin země, lučiště láme, kopí posekává, a vozy spaluje
ohněm, 10 Mluvě: Upokojtež se, a vězte, žeť jsem já Bůh,
kterýž vyvýšen budu mezi národy, vyvýšen budu na zemi. 11
Hospodin zástupů jest s námi, hradem vysokým jest nám
Bůh Jákobův. (Sélah)

47 Přednímu zpěváku z synů Chóre, žalm. Všickni
národové plésejte rukama, trubte Bohu s hlasitým
prozpěvováním. 2 Nebo Hospodin nejvyšší, hrozný, jest
král veliký nade vší zemi. 3 Uvozuje lidi v moc naši, a
národy pod nohy naše. 4 Oddělil nám za dědictví naše
slávu Jákobovu, kteréhož miloval. (Sélah) 5 Vstoupil Bůh
s troubením, Hospodin s zvukem trouby. 6 Žalmy zpívejte
Bohu, zpívejte; zpívejte žalmy králi našemu, zpívejte. 7 Nebo
král vší země Bůh jest, zpívejte žalmy rozumně. 8 Kralujeť
Bůh nad národy, Bůh sedí na trůnu svém svatém. 9 Knížata
národů připojili se k lidu Boha Abrahamova; nebo pavézy
země Boží jsou, pročež on náramně vyvýšen jest.

48 Píseň žalmu synů Chóre. Veliký jest Hospodin, a
převelmi chvalitebný v městě Boha našeho, na hoře
svatosti své. 2 Ozdoba krajiny, útěcha vší země jestiť hora
Sion, k straně půlnoční, město krále velikého. 3 Bůh na
palácích jeho, a znají ho býti vysokým hradem. 4 Nebo
aj, králové když se shromáždili a spolu táhli, 5 Sami to
uzřevše, velmi se divili, a předěšeni byvše, náhle utíkali. 6
Tuť jest je strach popadl, a bolest jako ženu rodící. 7 Větrem
východním rozrážíš lodí Tarské. 8 Jakž jsme slýchali, tak
jsme spatřili, v městě Hospodina zástupů, v městě Boha
našeho. Bůh upevní je až na věky. 9 Rozjímáme, ó Bože,
milosrdenství tvé u prostřed chrámu tvého. 10 Jakož jméno
tvé, Bože, tak i chvála tvá až do končin země; pravice tvá
zajisté plná jest spravedlnosti. 11 Raduj se, horo Sione,
plésejte, dcery Judské, z příčiny soudů Božích. 12 Obejděte
Sion, a obstupte jej, sečtěte věže jeho. 13 Přiložte mysl svou
k ohradě, popatřte na paláce jeho, abyste uměli vypravovati
věku potomnímu, 14 Že tento Bůh jest Bůh náš na věčné
věky, a že on vůdce náš bude až do smrti.

49 Přednímu kantoru z synů Chóre, žalm. Slyšte to všickni
národové, pozorujte všickni obyvatelé zemští. 2 Tak z
lidu obecného, jako z povýšených, tak bohatý, jako chudý.
3 Ústa má mluviti budou moudrost, a přemyšlování srdce
mého rozumnost. 4 Nakloním k přísloví ucha svého, a při
harfě vykládati budu přípovídku svou. 5 I proč se báti mám
ve dnech zlých, aby nepravost těch, kteříž mi na paty šlapají,
mne obklíčiti měla? 6 Kteříž doufají v svá zboží, a množstvím
bohatství svého se chlubí. 7 Žádný bratra svého nijakž
vykoupiti nemůže, ani Bohu za něj dáti mzdy vyplacení, 8
(Neboť by velmi drahé musilo býti vyplacení duše jejich,
protož nedovedeť toho na věky), 9 Aby živ byl věčně, a
neviděl porušení. 10 Nebo se vídá, že i moudří umírají,
blázen a hovadný člověk zaroveň hynou, zboží svého i cizím
zanechávajíce. 11 Myšlení jejich jest, že domové jejich věční
jsou, a příbytkové jejich od národu do pronárodu; pročež je
po krajinách nazývají jmény svými. 12 Ale člověk v slávě
netrvá, jsa podobný hovadům, kteráž hynou. 13 Taková
snažnost jejich jest bláznovstvím při nich, však potomci jejich
ústy svými to schvalují. (Sélah) 14 Jako hovada v pekle
skladeni budou, smrt je žráti bude, ale upřímí panovati budou
nad nimi v jitře; způsob pak oněchno aby zvetšel, z příbytku
svého octnou se v hrobě. **(Sheol h7585)** 15 Ale Bůh vykoupí
duši mou z moci pekla, když mne přijme. (Sélah) **(Sheol h7585)**
16 Neboj se, když by někdo zbohatl, a když by se rozmnožila
sláva domu jeho. 17 Při smrti zajisté ničeho nevezme, aniž
sstoupí za ním sláva jeho. 18 Ačťkoli duši své, pokudž jest
živ, lahodí; k tomu chválí jej i jiní, když sobě čistě povoluje:
19 A však musí se odebrati za věkem otců svých, a na věky
světla neuzří. 20 Summou: Èlověk jsa ve cti, neusrozumí-li
sobě, bývá učiněn podobný hovadům, kteráž hynou.

50 Žalm Azafovi. Bůh silný, Bůh Hospodin mluvil, a přivolal
zemi od východu slunce i od západu jeho. 2 Z Siona
v dokonalé kráse Bůh zastkvěl se. 3 Béřeť se Bůh náš,
a nebude mlčeti; oheň před ním vše zžírati bude, a vůkol
něho vichřice náramná. 4 Zavolal nebes s hůry i země,
aby soudil lid svůj, řka: 5 Shromažďte mi svaté mé, kteříž
smlouvu se mnou učinili při obětech. 6 I budou vypravovati
nebesa spravedlnost jeho; nebo sám Bůh soudce jest.
(Sélah) 7 Slyš, lide můj, a budut' mluviti, Izraeli, a budut'
tebou osvědčovati. Já zajisté Bůh, Bůh tvůj jsem. 8 Nechci
tě obviňovati z příčiny obětí tvých, ani zápalů tvých, že by
vždycky přede mnou nebyli. 9 Nevezmut' z domu tvého
volka, ani z chlévů tvých kozlů. 10 Nebo má jest všecka zvěř
lesní, i hovada na tisíci horách. 11 Já znám všecko ptactvo
po horách, a zvěř polní před sebou mám. 12 Zlačním-li,
nic tobě o to nedím; nebo můj jest okršlek zemský i plnost
jeho. 13 Zdaliž jídám maso z volů, a pijím krev kozlovou? 14
Obětuj Bohu obět chvály, a plň Nejvyššímu své sliby; 15
A vzývej mne v den ssoužení, vytrhnu tě, a ty mne budeš
slaviti. 16 Sic jinak bezbožníku praví Bůh: Což tobě do toho,
že ty vypravuješ ustanovení má, a béřeš smlouvu mou v
ústa svá, 17 Poněvadž jsi vzal v nenávist kázeň, a zavrhl jsi
za sebe slova má. 18 Vidíš-li zloděje, hned s ním běžíš, a s
cizoložníky díl svůj máš. 19 Ústa svá pouštíš ke zlému, a
jazyk tvůj skládá lest. 20 Usazuješ se, a mluvíš proti bratru
svému, a na syna matky své lehkost uvodíš. 21 To jsi činil, a
já mlčel jsem. Měl-liž jsi ty se domnívati, že já tobě podobný
budu? Nýbrž trestati tě budu, a představímt' to před oči tvé.
22 Srozumějtež tomu již aspoň vy, kteříž se zapomínáte
na Boha, abych snad nepochytil, a nebyl by, kdo by vytrhl.
23 Kdož obětuje obět chvály, tent' mne uctí, a tomu, kdož
napravuje cestu svou, ukáži spasení Boží.

51 Přednímu z kantorů, žalm Davidův, Když k němu přišel
Nátan prorok, po jeho vjití k Betsabé. Smiluj se nade
mnou, Bože, podlé milosrdenství svého, podlé množství
slitování svých shlad' přestoupení má. 2 Dokonale obmej
mne od nepravosti mé, a od hříchu mého očist' mne. 3
Nebo já znám přestoupení svá, a hřích můj přede mnou jest
ustavičně. 4 Tobě, tobě samému, zhřešil jsem, a zlého se
před očima tvýma dopustil, abys spravedlivý zůstal v řečech
svých, a bez úhony v soudech svých. 5 Aj, v nepravosti
zplozen jsem, a v hříchu počala mne matka má. 6 Aj, ty
libuješ pravdu u vnitřnostech, nadto skrytou moudrost zjevil
jsi mi. 7 Vyčist' mne yzopem, a očištěn budu, umej mne, a
nad sníh bělejší budu. 8 Dej mi slyšeti radost a potěšení,
tak at' zpléší kosti mé, kteréž jsi potřel. 9 Odvrat' tvář svou
přísnou od hříšností mých, a vymaž všecky nepravosti mé.
10 Srdce čisté stvoř mi, ó Bože, a ducha přímého obnov
u vnitřnostech mých. 11 Nezamítej mne od tváři své, a
Ducha svatého svého neodjímej ode mne. 12 Navrat' mi
radost spasení svého, a duchem dobrovolným utvrd' mne. 13
I budu vyučovati přestupníky cestám tvým, aby hříšníci k
tobě se obraceli. 14 Vytrhni mne z pomsty pro vylití krve, ó
Bože, Bože spasiteli můj, a budet' s veselím prozpěvovati
jazyk můj o spravedlnosti tvé. 15 Pane, rty mé otevři, i
budou ústa má zvěstovati chválu tvou. 16 Nebo neoblíbil bys
oběti, bycht' ji i dal, aniž bys zápalu přijal. 17 Oběti Boží
duch skroušený; srdcem skroušeným a potřebným, Bože,
nezhrzíš. 18 Dobrotivě nakládej z milosti své s Sionem,
vzdělej zdi Jeruzalémské. 19 A tehdáž sobě zalíbíš oběti
spravedlnosti, zápaly a pálení celých obětí, tehdážt' voly na
oltáři tvém obětovati budou.

52 Přednímu z kantorů, vyučující žalm Davidův. Když
přišel Doeg Idumejský, a zvěstoval Saulovi, a pověděl
mu, že David všel do domu Achimelechova. Proč se chlubíš
nešlechetností, ty mocný? Milosrdenstvít' Boha silného trvá
každého dne. 2 Těžkosti obmýšlí jazyk tvůj, tak jako břitva
nabroušená lest provodí. 3 Miluješ zlé více než dobré, raději
lež mluvíš než spravedlnost. (Sélah) 4 Miluješ všelijaké řeči
k sehlcení, a jazyk ošemetný. 5 I tebet' Bůh silný zkazí na
věky, pochytí tě, a vytrhne tě z stánku, a vykoření z země
živých. (Sélah) 6 Což spravedliví vidouce, budou se báti a
jemu posmívati: 7 Aj, tot' jest ten člověk, kterýž neskládal
v Bohu síly své, ale doufaje ve množství bohatství svých,
zmocňoval se v zlosti své. 8 Já pak budu jako oliva zelenající
se v domě Božím; neboť jsem naději složil v milosrdenství
Božím na věky věků. 9 Oslavovati tě budu, Pane, na věky,
že jsi to učinil, a poshovím na jméno tvé, neboť jest vzácné
před oblíčejem svatých tvých.

53 Přednímu z kantorů na machalat, vyučující žalm
Davidův. Říká blázen v srdci svém: Není Boha.
Porušeni jsou, a ohavnou páší nepravost; není, kdo by činil
dobré. 2 Bůh s nebe popatřil na syny lidské, aby viděl,
byl-li by kdo rozumný a hledající Boha. 3 Aj, každý z nich
nazpět odšel, napořád neužiteční učiněni jsou; není, kdo
by činil dobré, není ani jednoho. 4 Zdaliž nevědí všickni
činitelé nepravosti, lid můj sžírajíce, jako by chléb jedli? Boha
pak nevzývají. 5 Tut' se náramně strašiti budou, kdež není
strachu. Bůh zajisté rozptýlí kosti těch, kteříž tě vojensky
oblehli; zahanbíš je, nebo Bůh pohrdl jimi. 6 Ó by z Siona
dáno bylo spasení Izraelovi. Když Bůh zase přivede zajaté
lidu svého, plésati bude Jákob, a veseliti se Izrael.

54 Přednímu z kantorů na neginot, vyučující žalm Davidův,
Když přišli Zifejští, a řekli Saulovi: Nevíš-liž, že se
David pokrývá u nás? Bože, spasena mne učiň pro jméno
své, a v moci své veď při mou. **2** Bože, slyš modlitbu mou,
pozoruj řeči úst mých. **3** Neboť jsou cizí povstali proti mně, a
ukrutníci hledají duše mé, nepředstavujíce sobě Boha před
oblíčej svůj. (Sélah) **4** Aj, Bůhť jest spomocník můj; Pán
s těmi jest, kteříž jsou podpůrcové života mého. **5** Odplať
zlým nepřátelům mým, v pravdě své vypleň je, ó Pane. **6** I
budouť dobrovolně oběti obětovati, slaviti budu jméno tvé,
Hospodine, proto že jest dobré. **7** Nebo z ssoužení všelikého
vytrhl mne Bůh, nýbrž i pomstu nad nepřátely mými vidělo
oko mé.

55 Přednímu kantoru na neginot, vyučující žalm Davidův.
Slyš, ó Bože, modlitbu mou, a neskrývej se před
prosbou mou. **2** Pozoruj a vyslyš mne, neboť naříkám v
úpění svém, a kormoutím se, **3** A to pro křik nepřítele,
pro nátisk bezbožníka; neboť sčítají na mne lživé věci, a s
vzteklostí se proti mně postavují. **4** Srdce mé bolestí ve
mně, a strachové smrti připadli na mne. **5** Bázeň a strach
přišel na mne, a hrůza přikvačila mne. **6** I řekl jsem: Ó bych
měl křídla jako holubice, zaletěl bych a poodpočinul. **7** Aj,
daleko bych se vzdálil, a přebýval bych na poušti. (Sélah)
8 Pospíšil bych ujíti větru prudkému a vichřici. **9** Zkaz je,
ó Pane, změť jazyk jejich, neboť jsem spatřil bezpráví a
rozbroj v městě. **10** Dnem i nocí ty věci je obkličují po zdech
jeho, a v prostředku jeho jest nepravost a převrácenost. **11**
Těžkosti jsou u prostřed něho, aniž vychází chytrost a lest z
ulic jeho. **12** Nebo ne nějaký nepřítel útržky mi činil, sic jinak
snesl bych to; ani ten, kdož mne nenávidí, pozdvihl se proti
mně, nebo skryl bych se před ním: **13** Ale ty, člověče mně
rovný, vůdce můj a domácí můj; **14** Ješto jsme spolu mile
tajné rady držívali, a do domu Božího společně chodívali.
15 Ó by je smrt náhle přikvačila, tak aby za živa sstoupiti
musili do pekla; nebo jest nešlechetnost v příbytcích jejich a
u prostřed nich. **(Sheol h7585)** **16** Já pak k Bohu volati budu, a
Hospodin vysvobodí mne. **17** U večer, i ráno, též o poledni
modliti se, a nezbedně volati budu, až i vyslyší hlas můj. **18**
Vykoupíť duši mou, tak aby v pokoji byla před válkou proti
mně; nebo veliké množství bylo jich při mně. **19** Vyslyšíť Bůh
silný, a je ssouží, (neboť sedí od věčnosti, (Sélah) proto že
nenapravují, aniž se bojí Boha. **20** Vztáhl ruce své na ty,
kteříž s ním pokoj měli, a zrušil smlouvu svou. **21** Libější než
máslo byla slova úst jeho, ale v srdci boj; měkčejší nad olej
řeči jeho, a však byly jako mečové. **22** Uvrz na Hospodina
břímě své, a onť opatrovati tě bude, aniž dopustí, aby na
věky pohnut byl spravedlivý. **23** Ale onyno, ty Bože, svedeš
do jámy zatracení; lidé zajisté vražedlní a lstiví nedojdou
polovice dnů svých, já pak v tebe doufati budu.

56 Přednímu z kantorů, o němé holubici v místech
vzdálených, zlatý žalm Davidův, když ho jali Filistinští v
Gát. Smiluj se nade mnou, ó Bože, nebo mne sehltiti chce
člověk; každého dne boj veda, ssužuje mne. **2** Sehltiti mne
usilují na každý den moji nepřátelé; jistě žeť jest mnoho
válčících proti mně, ó Nejvyšší. **3** Kteréhokoli dne strach
mne obkličuje, v tebe doufám. **4** Boha chváliti budu z slova
jeho, v Boha doufati budu, aniž se budu báti, aby mi co
mohlo učiniti tělo. **5** Na každý den slova má převracejí,
proti mně jsou všecka myšlení jejich ke zlému. **6** Spolu se
scházejí, skrývají se, a šlepějí mých šetří, číhajíce na duši
mou. **7** Za nešlechetnost-liž zniknou pomsty? V prchlivosti, ó
Bože, smeceš lidi ty. **8** Ty má utíkání v počtu máš, schovej
slzy mé do láhvice své, a což bys jich v počtu neměl? **9** A
tehdyť obráceni budou zpět nepřátelé moji v ten den, když
volati budu; toť vím, že Bůh při mně stojí. **10** Játť budu Boha
chváliti z slova, Hospodina oslavovati budu z slova jeho. **11** V
Boha doufám, nebudu se báti, aby mi co učiniti mohl člověk.
12 Tobě jsem, Bože, učinil sliby, a protož tobě vzdám chvály.
13 Nebo jsi vytrhl z smrti duši mou, a nohy mé od poklesnutí,
tak abych stále chodil před Bohem v světle živých.

57 Přednímu kantoru, jako: Nevyhlazuj, zlatý žalm Davidův,
když utekl před Saulem do jeskyně. Smiluj se nade
mnou, ó Bože, smiluj se nade mnou; neboť v tebe doufá
duše má, a v stínu křídel tvých schráním se, až přejde
ssoužení. **2** Volati budu k Bohu nejvyššímu, k Bohu silnému,
kterýž dokonává za mne. **3** Onť pošle s nebe, a zachová
mne od potupy usilujícího mne sehltiti. (Sélah) Pošle Bůh
milosrdenství své a pravdu svou. **4** Duše má jest u prostřed
lvů, bydlím mezi paliči, mezi lidmi, jejichž zubové kopí a
střely, a jazyk jejich jako ostrý meč. **5** Vyvyšiž se nad nebesa,
ó Bože, a nade všecku zemi sláva tvá. **6** Tenata roztáhli
nohám mým, sklíčili duši mou, vykopali přede mnou jámu,
ale sami upadli do ní. (Sélah) **7** Hotovo jest srdce mé,
Bože, hotovo jest srdce mé, zpívati a oslavovati tě budu.
8 Probud' se, slávo má, probud' se, loutno a harfo, když v
svitání povstávám. **9** Slaviti tě budu mezi lidmi, Pane, žalmy
prozpěvovati tobě budu mezi národy. **10** Nebo veliké jest až
k nebi milosrdenství tvé, a až k nejvyšším oblakům pravda
tvá. **11** Vyvyšiž se nad nebesa, ó Bože, a nade všecku zemi
sláva tvá.

58 Přednímu z kantorů, jako: Nevyhlazuj, Davidův žalm
zlatý. Právě-liž vy, ó shromáždění, spravedlnost
vypovídáte? Upřímě-liž soudy činíte, vy synové lidští? **2**
Anobrž raději nepravosti v srdci ukládáte, a násilí rukou
svých v zemi této odvažujete. **3** Uchýlili se bezbožníci hned
od narození, pobloudili hned od života matky, mluvíce lež.
4 Jed v sobě mají jako jedovatý had, jako lítý had hluchý,
kterýž zacpává ucho své, **5** Aby neslyšel hlasu zaklinačů, a
čarodějníka v čářích vycvičeného. **6** Ó Bože, potři jim zuby v
ústech jejich, střenovní zuby lvíčat těch polámej, Hospodine.
7 Nechť se rozplynou jako voda, a zmizejí; ať jsou jako
ten, kterýž napíná luk, jehož však střely se lámí, **8** Jako
hlemejžď, kterýž tratí se a mizí, jako nedochůdče ženy, ješto
nespatřilo slunce. **9** Prvé než lidé pocítí trní jejich a bodláku,
hned za živa zapálením jako vichřicí zachváceni budou. **10** I
bude se veseliti spravedlivý, když uzří pomstu, nohy své
umyje ve krvi bezbožníka. **11** Ano dí každý: V pravdě, žeť
má užitek spravedlivý, jistě, žeť jest Bůh soudce na zemi.

59 Přednímu z kantorů, jako: Nevyhlazujž, Davidův žalm
zlatý, když poslal Saul, aby střehouc domu, zabili ho.
Vytrhni mne od nepřátel mých, Bože můj; před těmi, kteříž
povstávají proti mně, bezpečna mne učiň. **2** Vytrhni mne od
těch, kteříž páší nepravost, a od mužů vražedlných zachovej
mne. **3** Neb aj, zálohy činí duši mé, sbírají se proti mně
mocní, bez mého provinění a bez hříchu mého, ó Hospodine.
4 Beze vší mé nepravosti sbíhají se, a strojí; povstaniž
mně vstříc, a popatř. **5** Sám ty, Hospodine Bože zástupů,
Bože Izraelský, procit', abys navštívil všecky národy, aniž se
smilovávej nad kterým z těch převrácenců nešlechetných.
(Sélah) **6** Navracejí se k večerou, štěkají jako psi, a běhají
okolo města. **7** Aj, coť vynášejí ústy svými! Mečové jsou ve
rtech jejich, nebo říkají: Zdaliž kdo slyší? **8** Ale ty, Hospodine,
směješ se jim, posmíváš se všechněm národům. **9** Když on
moc provozuje, na tebe pozor míti budu, nebo ty, Bože, jsi
hrad můj vysoký. **10** Bůh mně milosrdný předejdeť mne, Bůh
dá mi viděti pomstu nad nepřátely mými. **11** Nezbijej jich, aby
nezapomněl lid můj, ale zmítej jimi mocí svou, a sházej je,
pavézo naše, ó Pane. **12** Hřích úst svých, slova rtů svých,
(postiženi jsouce v pýše své, pro prokletí a chřadnutí), ať
vypravují. **13** Zahlad' v prchlivosti, zahlad' je, ať jich není, ať
poznají, že Bůh panuje v Jákobovi i do končin země. (Sélah)
14 I nechažť se pak zase navracejí k večerou, štěkají jako
psi, a běhají okolo města. **15** Nechať těkají, a potravy hledají,
však hladovití jsouce, uložiti se musejí. **16** Já pak zpívati
budu o síle tvé, hned z jitra hlasitě slaviti budu milosrdenství
tvé, nebo jsi byl hrad můj vysoký, a útočiště v den ssoužení
mého. **17** A posilen jsa, žalmy tobě zpívati budu; nebo jsi
Bůh, vysoký hrad můj, Bůh mně milosrdný.

60 Přednímu z kantorů na šušan eduth, zlatý žalm Davidův,
k vyučování, Když válku vedl proti Syrii Naharaim, a
proti Syrii Soba, kdyžto navrátil se Joáb, pobiv Idumejských
v údolí slaném dvanácte tisíců. Bože, zavrhl jsi byl nás,
roztrhls nás a hněvals se, navratiž se zase k nám. **2** Zatřásl
jsi byl zemí a roztrhls ji, uzdraviž rozsedliny její, neboť se
chvěje. **3** Ukazoval jsi lidu svému tvrdé věci, napájels nás
vínem zkormoucení. **4** Ale nyní dal jsi těm, kteříž se tebe
bojí, korouhev, aby ji vyzdvihli pro pravdu tvou. (Sélah) **5** Ať
jsou vysvobozeni milí tvoji, zachovávejž jich pravicí svou,
a vyslyš mne. **6** Bůh mluvil skrze svatost svou, veseliti se
budu, budu děliti Sichem, a údolí Sochot rozměřím. **7** Můjť
jest Galád, můj i Manasses, a Efraim síla hlavy mé, Juda
učitel můj. **8** Moáb medenice k umývání mému, na Edoma
uvrhu obuv svou, proti mně, Palestino, trub. **9** Kdo mne
uvede do města ohraženého? Kdo mne zprovodí až do
Idumee? **10** Zdali ne ty, ó Bože, kterýž jsi nás byl zavrhl, a
nevycházels, Bože, s vojsky našimi? **11** Uděliž nám pomoci
před nepřítelem, nebo marná jest pomoc lidská. **12** V Bohu
udatně sobě počínati budeme, a ont' pošlapá nepřátely
naše.

61 Přednímu z kantorů na neginot, Davidův. Slyš, ó Bože,
volání mé, pozoruj modlitby mé. **2** Od konce země v
sevření srdce svého k tobě volám, na skálu nade mne vyšší
uvediž mne. **3** Nebo jsi býval mé útočiště, a pevná věže
před tváří nepřítele. **4** Budut' bydliti v stánku tvém na věky,
schráním se v skrýši křídel tvých. (Sélah) **5** Ty jsi zajisté,
Bože, vyslyšel žádosti mé, dal jsi dědictví bojícím se jména
tvého. **6** Ke dnům krále více dnů přidej, ať jsou léta jeho od
národu do pronárodu, **7** Ať bydlí na věky před tváří Boží;
milosrdenství a pravdu nastroj, ať ho ostříhají. **8** A tak žalmy
zpívati budu jménu tvému na věky, a sliby své plniti budu
den po dni.

62 Přednímu z kantorů Jedutunovi, žalm Davidův. Vždy
předce k Bohu má se mlčelivě duše má, od něhoť jest
spasení mé. **2** Vždyť předce on jest skála má, mé spasení,
vysoký hrad můj, nepohnut' se škodlivě. **3** Až dokud zlé
obmýšleti budete proti člověku? Všickni vy zahubeni budete,
jako zed navážená a stěna nachýlená jste. **4** Však nic méně
radí se o to, jak by jej odstrčili, aby nebyl vyvýšen; lež
oblibují, ústy svými dobrořečí, ale u vnitřnosti své proklínají.
(Sélah) **5** Vždy předce měj se k Bohu mlčelivě, duše má,
nebo od něho jest očekávání mé. **6** Ont' jest zajisté skála

má, mé spasení, vysoký hrad můj, nepohnuť se. 7 V Bohu
jest spasení mé a sláva má; skála síly mé, doufání mé v
Bohu jest. 8 Naději v něm skládejte všelikého času, ó lidé,
vylévejte před oblíčejem jeho srdce vaše, Bůh útočiště naše.
(Sélah) 9 Jistě žeť jsou marnost synové lidští, a synové
mocných lživí. Budou-li spolu na váhu vloženi, lehčejší budou
nežli marnost. 10 Nedoufejtež v utiskování, ani v loupeži, a
nebývejte marní; statku přibývalo-li by, nepřikládejte srdce.
11 Jednou mluvil Bůh, dvakrát jsem to slyšel, že Boží jest
moc, 12 A že tvé, Pane, jest milosrdenství, a že ty odplatíš
jednomu každému podlé skutků jeho.

63 Žalm Davidův, když byl na poušti Judské. Bože, Bůh
silný můj ty jsi, tebeť hned v jitře hledám, tebe žízní
duše má, po tobě touží tělo mé, v zemi žíznivé a vyprahlé, v
níž není vody, 2 Abych tě v svatyni tvé spatřoval, a viděl
sílu tvou a slávu tvou, 3 (Neboť jest lepší milosrdenství tvé,
nežli život), aby tě chválili rtové moji, 4 A tak abych tobě
dobrořečil, pokudž jsem živ, a ve jménu tvém pozdvihoval
rukou svých. 5 Jako tukem a sádlem sytila by se tu duše
má, a s radostným rtů prozpěvováním chválila by tě ústa
má. 6 Jistě žeť na tě pamětliv jsem i na ložci svém, každého
bdění nočního přemýšlím o tobě. 7 Nebo jsi mi býval ku
pomoci, protož v stínu křídel tvých prozpěvovati budu. 8
Přilnula duše má k tobě, pravice tvá zdržuje mne. 9 Pročež
ti, kteříž hledají pádu duše mé, sami vejdou do největší
hlubokosti země. 10 Zabijí každého z nich ostrostí meče, i
budou liškám za podíl. 11 Král pak veseliti se bude v Bohu, i
každý, kdož skrze něho přisahá, chlubiti se bude; nebo ústa
mluvících lež zacpána budou.

64 Přednímu z kantorů, žalm Davidův. Slyš, ó Bože, hlas
můj, když naříkám, před hrůzou nepřítele ostříhej života
mého. 2 Skrej mne před úklady zlostníků, před zbouřením
těch, kteříž páší nepravost, 3 Kteříž naostřili jako meč jazyk
svůj, naměřili střelu svou, řeč přehořkou. 4 Aby stříleli z
skrýší na upřímého; nenadále naň vystřelují, aniž se koho
bojí. 5 Zatvrzují se ve zlém, smlouvají se, jak by poléci
mohli osídla, a říkají: Kdo je spatří? 6 Vyhledávají snažně
nešlechetnosti, hyneme od ran přelstivých; takť vnitřnost a
srdce člověka hluboké jest. 7 Ale jakž Bůh vystřelí na ně
prudkou střelu, poraženi budou. 8 A ku pádu je přivede
vlastní jazyk jejich; vzdálí se jich každý, kdož by je viděl.
9 I budou se báti všickni lidé, a ohlašovati skutek Boží, a
k srozumívání dílu jeho příčinu dadí. 10 Spravedlivý pak
veseliti se bude v Hospodinu, a v něm doufati, anobrž chlubiti
se budou všickni, kteříž jsou upřímého srdce.

65 Přednímu z kantorů žalm, Davidova píseň. Na tobě
přestávati sluší, ó Bože, tebe na Sionu chváliti, a tu
tobě slib vyplňovati. 2 Tu k tobě modlitbu vyslýchajícímu
všeliké tělo přicházeti bude. 3 Mnohé nepravosti, kteréž se
zmocnily nás, a přestoupení naše ty očistíš. 4 Blahoslavený,
kohož vyvoluješ, a přivodíš, aby obýval v síňcích tvých. Tuť
nasyceni budeme dobrým domu tvého, v svatyni chrámu
tvého. 5 Předivné věci podlé spravedlnosti nám mluvíš, Bože
spasení našeho, naděje všech končin země i moře dalekého,
6 Kterýž upevňuješ hory mocí svou, silou jsa přepásán, 7
Kterýž skrocuješ zvuk moře, ječení vlnobití jeho, i bouření se
národů, 8 Tak že se báti musejí obyvatelé končin zázraků
tvých, kteréž nastáváním jitra a večera k plésání přivodíš.
9 Navštěvuješ zemi a svlažuješ ji, hojně ji obohacuješ.
Potok Boží naplňován bývá vodami, i nastrojuješ obilé jejich,
když ji tak spravuješ. 10 Záhony její svlažuješ, brázdy její
snižuješ, dešti ji obměkčuješ, a zrostlinám jejím požehnání
dáváš. 11 Korunuješ rok dobrotivostí svou, a šlepěje tvé
kropí tučností; 12 Skropují pastviště po pustinách, tak že i
pahrbkové plésáním přepasováni bývají. 13 Přiodíny bývají
roviny dobytkem, a údolí přistřína obilím, tak že radostí
prokřikují, a prozpěvují.

66 Přednímu z kantorů, píseň žalmu. Plésej Bohu všecka
země. 2 Zpívejte žalmy k slávě jména jeho, ohlašujte
slávu a chválu jeho. 3 Rcete Bohu: Jak hrozný jsi v skutcích
svých! Pro velikost síly tvé lháti budou tobě nepřátelé tvoji. 4
Všecka země skláněti se tobě a prozpěvovati bude, žalmy
zpívati bude jménu tvému. (Sélah) 5 Podťe a vizte skutky
Boží, jak hrozný jest v správě při synech lidských. 6 Obrátil
moře v suchost, řeku přešli nohou po suše, tuť jsme se
veselili v něm. 7 Panuje v síle své nade vším světem, oči
jeho spatřují národy, zpurní nebudou míti zniku. (Sélah) 8
Dobrořečte národové Bohu našemu, a ohlašujte hlas chvály
jeho. 9 Zachoval při životu duši naši, aniž dopustil, aby se
poklesla noha naše. 10 Nebo jsi nás zpruboval, ó Bože,
přečistil jsi nás, tak jako přečištěno bývá stříbro. 11 Uvedl
jsi nás byl do leči, krutě jsi bedra naše ssoužil, 12 Vsadils
člověka na hlavu naši, vešli jsme byli do ohně i do vody,
a však jsi nás vyvedl do rozvlažení. 13 A protož vejdu do
domu tvého s zápalnými obětmi, a plniti tobě budu sliby
své, 14 Kteréž vyřkli rtové moji, a vynesla ústa má, když
jsem byl v ssoužení. 15 Zápaly tučných beranů obětovati
budu tobě s kaděním, volů i kozlů nastrojím tobě. (Sélah)
16 Podťe, slyšte, a vypravovati budu, kteříž se koli bojíte
Boha, co jest učinil duši mé. 17 Ústy svými k němu jsem
volal, a vyvyšoval jsem ho jazykem svým. 18 Bychť byl patřil

k nepravosti srdcem svým, nebyl by vyslyšel Pán. 19 Ale
vyslyšelť Bůh, a pozoroval hlasu modlitby mé. 20 Požehnaný
Bůh, kterýž neodstrčil modlitby mé, a milosrdenství svého
ode mne neodjal.

67 Přednějšímu z kantorů na neginot, žalm k zpívání.
Bože, smiluj se nad námi, a požehnej nám, zasvěť
oblíčej svůj nad námi, (Sélah) 2 Tak aby poznali na zemi
cestu tvou, mezi všemi národy spasení tvé. 3 I budou tě
oslavovati národové, ó Bože, oslavovati tě budou všickni
lidé. 4 Veseliti se a prozpěvovati budou národové; nebo
ty souditi budeš lidi v pravosti, a národy spravovati budeš
na zemi. (Sélah) 5 I budou tě oslavovati národové, ó
Bože, oslavovati tě budou všickni lidé. 6 Země také vydá
úrodu svou. Požehnání svého uděliž nám Bůh, Bůh náš; 7
Požehnej nás Bůh, a bojtež se jeho všecky končiny země.

68 Přednímu z kantorů, Davidův žalm k zpívání. Povstane
Bůh, a rozprchnou se nepřátelé jeho, a utekou od
tváři jeho ti, kteříž ho mají v nenávisti. 2 Jakož rozehnán
bývá dým, tak je rozženeš; jakož se rozplývá vosk před
ohněm, tak bezbožní zahynou před tváří Boží. 3 Spravedliví
pak veselíce se, poskakovati budou před Bohem, a plésati
budou radostí. 4 Prozpěvujte Bohu, žalmy zpívejte jménu
jeho, vyrovnejte cestu tomu, kterýž se vznáší na oblacích.
Hospodin jest jméno jeho, plésejtež před ním. 5 Otec jest
sirotků a ochránce vdov, Bůh v příbytku svatém svém. 6
Bůh samotné rozmnožuje v domy, vyvodí vězně z okovů,
zpurní pak bydliti musejí v zemi vyprahlé. 7 Bože, když
jsi předcházel lid svůj, když jsi kráčel po poušti, (Sélah) 8
Země se třásla, též i nebesa rozplývala se před tváří Boží, i
ta hora Sinai před přítomností Boží, Boha Izraelského. 9
Deštěm štědrosti hojné skropoval jsi, Bože, dědictví své, a
když zemdlívalo, ty jsi je zase očerstvoval. 10 Zástupové
tvoji přebývají v něm, kteréžs ty nastrojil dobrotivostí svou
pro chudého, ó Bože. 11 Pán dal slovo své, i těch, kteréž
potěšeně zvěstovaly, zástup veliký, řkoucích: 12 Králové s
vojsky utíkali, utíkali, a doma hlídající dělily kořisti. 13 Ačkoli
jste mezi kotly ležeti musili, však jste jako holubice, mající
křídla postříbřená, a brky z ryzího zlata. 14 Když Všemohoucí
rozptýlí krále v této zemi, zbělíš jako sníh na hoře Salmon. 15
Hoře veliké, hoře v Bázan, hoře pahrbkovaté, hoře v Bázan.
16 Pročež vyskakujete, hory pahrbkovaté? Na tétoť hoře
zalíbilo se Bohu přebývati, jistě žeť na ní Hospodin na věky
přebývati bude. 17 Vozů Božích jest dvadceti tisíců, mnoho
tisíců andělů, Pán pak mezi nimi jako na Sinai v svatyni
přebývá. 18 Vstoupil jsi na výsost, jaté jsi vedl vězně, vzal jsi
dary pro lidi. I nejzpurnější k přebývání s námi, Hospodine
Bože, přivozuješ. 19 Požehnaný Pán, každého dne nás
osýpá dary svými, Bůh silný spasení našeho. (Sélah) 20 Onť
jest Bůh silný náš, Bůh silný k hojnému spasení. Hospodin
Pán z smrti vyvodí. 21 Raní zajisté Bůh hlavu nepřátel
svých, a vrch hlavy vlasatý chodícího v hříších svých. 22
Řekltě Pán: Zaseť vyvedu své, jako z Bázan, zase vyvedu z
hlubokosti mořské. 23 A protož noha tvá zbrocena bude ve
krvi, i jazyk psů tvých krví nepřátelskou. 24 Spatřili slavné jití
tvé, Bože, jití silného Boha mého a krále mého v svatyni.
25 Napřed šli zpěváci, z zadu hrající na nástroje hudebné,
u prostřed pak děvečky bubnující. 26 V shromážděních
dobrořečte Bohu Pánu, kteříž jste z národu Izraelského. 27
Tu ať jest Beniamin maličký, kterýž je opanoval, tu knížata
z Judy a houfové jejich, knížata z Zabulona, i knížata z
Neftalíma. 28 Obdařil tě Bůh tvůj silou. Potvrdiž, Bože, což jsi
mezi námi vzdělal, 29 Z chrámu svého nad Jeruzalémem, do
něhož tobě přinášeti budou králové dary. 30 Zahub zástup
kopidlníků, sebrání mocných vůdců i lidu bujného, pyšně
vykračující s kusy stříbra; rozptyl lidi žádostivé válek. 31
Přijdouť nejvzácnější z Egypta, Mouřenínská země rychle
vztáhne ruku svou k Bohu. 32 Království země zpívejte
Bohu, žalmy zpívejte Pánu, (Sélah) 33 Tomu, kterýž se
vznáší nad nebem nebes starodávních; aj, vydává hlas svůj,
hlas přemocný. 34 Dejte čest síly Bohu, jehož důstojnost nad
Izraelem, a velikomocnost jeho na oblacích. 35 Přehrozný
jsi, ó Bože, z svatých příbytků svých. Bůh silný Izraelský,
onť dává moc a sílu lidu svému, Bůh požehnaný.

69 Přednímu z kantorů na šošannim, žalm Davidův.
Vysvobodť mne, ó Bože, neboť jsou dosáhly vody až k
duši mé. 2 Pohřížen jsem v hlubokém bahně, v němž dna
není; všel jsem do hlubokosti vod, jejichž proud zachvátil
mne. 3 Ustal jsem, volaje, vyschlo hrdlo mé, zemdlely oči
mé od ohlídání se na tě Boha svého. 4 Více jest těch, kteříž
mne nenávidí bez příčiny, než vlasů hlavy mé; zmocnili
se ti, kteříž mne vyhladiti usilují, a jsou nepřátelé moji bez
mého provinění; to, čehož jsem nevydřel, nahražovati jsem
musil. 5 Bože, ty znáš sám nemoudrost mou, a výstupkové
moji nejsou skryti před tebou. 6 Nechť nebývají zahanbeni
příčinou mou ti, kteříž na tě očekávají, Pane, Hospodine
zástupů; nechť nepřicházejí skrze mne k hanbě ti, kteříž tě
hledají, ó Bože Izraelský. 7 Neboť pro tebe snáším pohanění,
a stud přikryl tvář mou. 8 Cizí učiněn jsem bratřím svým, a
cizozemec synům matky své, 9 Proto že horlivost domu
tvého snědla mne, a hanění hanějících tě na mne připadla.
10 Když jsem plakal, postem trápiv duši svou, bylo mi to
ku potupě obráceno. 11 Když jsem bral na se pytel místo

roucha, tehdy jsem jim byl za přísloví. 12 Pomlouvali mne,
sedíce v bráně, a písničkou byl jsem těm, kteříž pili víno. 13
Já pak modlitbu svou k tobě odsílám, Hospodine, časť jest
dobré líbeznosti tvé. Ó Bože, vedlé množství milosrdenství
svého vyslyš mne, pro pravdu svou spasitelnou. 14 Vytrhni
mne z bláta, abych nebyl pohřížen; nechť jsem vytržen od
těch, kteříž mne nenávidí, jako z hlubokostí vod, 15 Aby mne
nezachvátili proudové vod, a nesehltila hlubina, ani se nade
mnou zavřela prohlubně. 16 Vyslyšiž mne, Hospodine, neboť
jest dobré milosrdenství tvé; vedlé množství slitování svých
vzhlédniž na mne. 17 A neskrývej tváři své od služebníka
svého, neboť mám úzkost; rychle vyslyš mne. 18 Přibliž
se k duši mé, a vyprosť ji; pro nepřátely mé vykup mne.
19 Ty znáš pohanění mé, a zahanbení mé, i potupu mou,
před tebouť jsou všickni nepřátelé moji. 20 Pohanění potřelo
srdce mé, pročež jsem byl v žalosti. Očekával jsem, zdali
by mne kdo politoval, ale žádného nebylo, zdali by kdo
potěšiti chtěli, ale nedočkal jsem. 21 Nýbrž místo pokrmu
poskytli mi žluči, a v žízni mé napájeli mne octem. 22 Budiž
jim stůl jejich před nimi za osídlo, a pokojný způsob jejich
místo síti. 23 Ať se zatmí oči jejich, aby viděti nemohli,
a bedra jejich k stálému přiveď zemdlení. 24 Vylí na ně
rozhněvání své, a prchlivost hněvu tvého ať je zachvátí. 25
Budiž příbytek jejich pustý, v staních jejich kdo by obýval, ať
není žádného. 26 Nebo se tomu, jehož jsi ty zbil, protiví, a o
bolesti zraněných tvých rozmlouvají. 27 Přilož nepravost k
nepravosti jejich, a ať nepřicházejí k spravedlnosti tvé. 28
Nechť jsou vymazáni z knihy živých, a s spravedlivými ať
nejsou zapsáni. 29 Já pak ztrápený jsem, a bolestí sevřený,
ale spasení tvé, ó Bože, na místě bezpečném postaví mne.
30 I buduť chváliti jméno Boží s prozpěvováním, a velebiti je
s děkováním. 31 A bude to příjemnější Hospodinu nežli vůl,
neb volek rohatý s rozdělenými kopyty. 32 To když uhlédají
tiší, radovati se budou, hledajíce Boha, a ožive srdce jejich.
33 Neboť vyslýchá chudé Hospodin, a vězni svými nezhrzí.
34 Chvaltež ho nebesa a země, moře i všeliký hmyz jejich.
35 Bůhť zajisté zachová Sion, a vzdělá města Judská, i
budou tu bydliti, a zemi tu dědičně obdrží. 36 Tolikéž i símě
služebníků jeho dědičně jí vládnouti budou, a milující jméno
jeho v ní přebývati.

70 Přednímu z kantorů, žalm Davidův, k připomínání.
Bože, abys mne vytrhl, Hospodine, abys mi spomohl,
pospěš. 2 Zahanbeni buďte, a zapyřte se, kteříž hledají duše
mé; zpět obráceni a v potupu dáni buďte, kteříž se kochají v
neštěstí mém. 3 Zpět obráceni buďte za to, že mne k hanbě
přivesti usilují ti, kteříž na mne povolávají: Hahá, hahá. 4 Ale
ať se radují a veselí v tobě všickni ti, kteříž tě hledají, a ti,
kteříž milují spasení tvé, ať říkají vždycky: Veleslaven budiž
Bůh náš. 5 Já pak chudý a nuzný jsem, ó Bože, pospěšiž ke
mně; pomoc má, a vysvoboditel můj ty jsi, neprodlévejž,
Hospodine.

71 V tebeť, Hospodine, doufám, nechť nejsem zahanben
na věky. 2 Vedlé spravedlnosti své vytrhni mne, a
vyprosť mne; nakloň ke mně ucha svého, a spas mne. 3
Budiž mi skalou obydlí, na niž bych ustavičně utíkal; přikázal
jsi ostříhati mne, nebo skála má i pevnost má ty jsi. 4 Bože
můj, vytrhni mne z ruky bezbožníka, z ruky převráceného
a násilníka. 5 Nebo ty jsi má naděje, Pane; Hospodine, v
tebeť doufám od své mladosti. 6 Na tebe jsem zpolehl hned
od života, z břicha matky mé ty jsi mne vyvedl, v tobě jest
chvála má vždycky. 7 Jako zázrak byl jsem mnohým, a
však ty jsi mé silné doufání. 8 Ó ať jsou naplněna ústa má
chválením tebe, přes celý den slavením tebe. 9 Nezamítejž
mne v věku starosti; když zhyne síla má, neopouštějž mne.
10 Nebo mluvili nepřátelé moji proti mně, a ti, jenž střehou
duše mé, radili se spolu, 11 Pravíce: Bůh jej opustil, hoňte a
popadněte jej, nebo kdo by ho vytrhl, není žádného. 12 Bože,
nevzdalujž se ode mne, Bože můj, přispějž mi na pomoc. 13
Nechť jsou zahanbeni, a zhynou protivníci duše mé; přikryti
buďte lehkostí a hanbou, kteříž hledají pádu mého. 14 Já
pak ustavičně čekati, a vždy víc a víc tě chváliti budu. 15
Ústa má budou vypravovati spravedlnost tvou, každého dne
spasení tvé, ačkoli mu počtu nevím. 16 Přistoupě k všelijaké
moci Panovníka Hospodina, připomínati budu tvou vlastní
spravedlnost. 17 Bože, učinil jsi mne od mladosti mé, a až
po dnes vypravuji o divných činech tvých. 18 Protož také i do
starosti a šedin, Bože, neopouštěj mne, až v známost uvedu
rámě tvé tomuto věku, a všechněm potomkům sílu tvou. 19
Nebo spravedlnost tvá, Bože, vyvýšená jest, provodíš zajisté
věci veliké. Bože, kdo jest podobný tobě? 20 Kterýž ač jsi mi
dal okusiti úzkostí velikých a hrozných, však zase k životu
navrátíš mne, a z propastí země zase mne vyzdvihneš. 21
Rozmnožíš důstojnost mou, a zase utěšíš mne. 22 I jáť také
budu tě slaviti na nástroji hudebném, i pravdu tvou, Bože
můj; žalmy tobě zpívati budu na harfě, ó svatý Izraelský. 23
Plésati budou rtové moji, když žalmy zpívati budu tobě, i
duše má, kterouž jsi vykoupil. 24 Nadto i jazyk můj každý
den vypravovati bude spravedlnost tvou; nebo se zastyděti a
zahanbiti musili ti, jenž mého pádu hledali.

72 Šalomounovi. Bože, soudy své králi dej, a spravedlnost
svou synu královu, 2 Aby soudil lid tvůj v spravedlnosti
a chudé tvé v pravosti. 3 Hory přinesou pokoj lidu i pahrbkové

v spravedlnosti. 4 Souditi bude chudé z lidu, a vysvobodí
syny nuzného, násilníka pak potře. 5 Báti se budou tebe,
dokudž slunce a měsíc trvati bude, od národu až do
pronárodu. 6 Jako když sstupuje déšť na přisečenou trávu, a
jako tiší déšťové skrápějící zemi: 7 Tak zkvete ve dnech
jeho spravedlivý, a bude hojnost pokoje, dokud měsíce
stává. 8 Panovati bude od moře až k moři, a od řeky až do
končin země. 9 Před ním skláněti se budou obyvatelé pustin
vyprahlých, a nepřátelé jeho prach lízati budou. 10 Králové
při moři a z ostrovů pocty mu přinesou, králové Šebejští a
Sabejští dary obětovati budou. 11 Nadto klaněti se jemu
budou všickni králové, všickni národové jemu sloužiti budou.
12 Nebo vytrhne nuzného, volajícího a nátisk trpícího, kterýž
nemá spomocníka. 13 Smiluje se nad bídným a potřebným,
a duše nuzných spasí. 14 Od lsti a násilí vysvobodí duši
jejich; neboť jest drahá krev jejich před očima jeho. 15 Budeť
dlouhověký, a dávati mu budou zlato Arabské, a ustavně
za něj se modliti, na každý den jemu dobrořečiti budou.
16 Když se vrže hrst obilí do země na vrchu hor, klátiti se
budou jako Libán klasové jeho, a kvésti budou měšťané jako
byliny země. 17 Jméno jeho bude na věky; dokudž slunce
trvá, děditi bude jméno jeho. A požehnání sobě dávajíce v
něm všickni národové, budou ho blahoslaviti. 18 Požehnaný
Hospodin Bůh, Bůh Izraelský, kterýž sám činí divné věci, 19
A požehnané jméno slávy jeho na věky. Budiž také naplněna
slávou jeho všecka země, Amen i Amen. 20 Skonávají se
modlitby Davidovy, syna Izai.

73 Žalm Azafovi. Jistě žeť jest Bůh dobrý Izraelovi, těm,
kteříž jsou čistého srdce. 2 Ale nohy mé téměř se byly
ušinuly, o málo, že by byli sklouzli krokové moji, 3 Když
jsem horlil proti bláznivým, vida štěstí nešlechetných. 4
Nebo nebývají vázáni až k smrti, ale zůstává v cele síla
jejich. 5 V práci lidské nejsou, a s lidmi trestáni nebývají.
6 Protož otočeni jsou pýchou jako halží, a ukrutností jako
rouchem ozdobným přiodíni. 7 Vysedlo tukem oko jejich;
majíce hojnost nad pomyšlení srdce, 8 Rozpustilí jsou, a
mluví zlostně, o nátisku velmi pyšně mluví. 9 Stavějí proti
nebi ústa svá, a jazyk jejich po zemi se vozí. 10 A protož na
to přichází lid jeho, když se jim vody až do vrchu nalívá,
11 Že říkají: Jakť má o tom věděti Bůh silný? Aneb zdaž
jest to známé Nejvyššímu? 12 Nebo aj, ti bezbožní jsouce,
mají pokoj v světě, a dosahují zboží. 13 Nadarmo tedy v
čistotě chovám srdce své, a v nevinnosti ruce své umývám.
14 Poněvadž každý den trestán bývám, a kázeň přichází
na mne každého jitra. 15 Řeknu-li: Vypravovati budu věci
takové, hle, rodina synů tvých dí, že jsem jim křiv. 16 Chtěl
jsem to rozumem vystihnouti, ale vidělo mi se pracno. 17
Až jsem všel do svatyní Boha silného, tu jsem srozuměl
poslední věci jejich. 18 Jistě že jsi je na místech plzkých
postavil, a uvržeš je v spustliny. 19 Aj, jakť přicházejí na
spuštění jako v okamžení! Mizejí a hynou hrůzami, 20 Jako
snové tomu, kdož procítí; Pane, když je probudíš, obraz ten
jejich za nic položíš. 21 Když zhořklo srdce mé, a ledví má
bodena byla, 22 Nesmyslný jsem byl, aniž jsem co znal, jako
hovádko byl jsem před tebou. 23 A však vždycky jsem byl s
tebou, nebo jsi mne ujal za mou pravici. 24 Podlé rady své
veď mne, a potom v slávu přijmeš mne. 25 Kohož bych měl
na nebi? A mimo tebe v žádném líbosti nemám na zemi. 26
Ač tělo i srdce mé hyne, skála srdce mého, a díl můj Bůh
jest na věky. 27 Nebo aj, ti, kteříž se vzdalují tebe, zahynou;
vytínáš ty, kteříž cizoloží odcházením od tebe. 28 Ale mně
nejlépe jest přídržeti se Boha; pročež skládám v Panovníku
Hospodinu doufání své, abych vypravoval všecky skutky
jeho.

74 Vyučující, Azafův. Proč, ó Bože, nás tak do konce
zamítáš? Proč roznícena jest prchlivost tvá proti stádci
pastvy tvé? 2 Rozpomeň se na shromáždění své, jehož jsi
od starodávna dobyl a vykoupil, na proutek dědictví svého,
na Sion horu tuto, na níž přebýváš. 3 Přispějž k hrozným
pustinám. Jak všecko pohubil nepřítel v svatyni! 4 Řvali
nepřátelé tvoji u prostřed shromáždění tvých, a na znamení
toho zanechali množství korouhví svých. 5 Za hrdinu jmín byl
ten, kterýž co nejvýše zdvihl sekeru, roubaje vazbu dříví jeho.
6 A nyní již řezby jeho napořád sekerami a palicemi otloukají.
7 Uvrhli oheň do svatyně tvé, na zem zřítivše, poškvrnili
příbytku jména tvého. 8 Řekli v srdci svém: Vyhubme je
napořád. Takž vypálili všecky stánky Boha silného v zemi. 9
Znamení svých nevidíme, jižť není proroka, aniž jest mezi
námi, kdo by věděl, dokud to stane. 10 I dokudž, ó Bože,
útržky činiti bude odpůrce? A nepřítel ustavičně-liž rouhati se
bude jménu tvému? 11 Proč zdržuješ ruku svou, a pravice
své z lůna svého nevzneseš? 12 Však jsi ty, Bože, král můj
od starodávna, působíš hojné spasení u prostřed země.
13 Ty silou svou rozdělil jsi moře, a potřels hlavy draků u
vodách. 14 Ty jsi potřel hlavu Leviatanovi, dal jsi jej za pokrm
lidu na poušti. 15 Ty jsi otevřel vrchoviště a potoky, ty jsi
osušil i řeky prudké. 16 Tvůjť jest den, tvá jest také i noc,
světlo i slunce ty jsi učinil. 17 Ty jsi založil všecky končiny
země, léto i zimy ty jsi sformoval. 18 Rozpomeniž se na to,
že útržky činil ten odpůrce Hospodinu, a lid bláznivý jak se
jménu tvému rouhal. 19 Nevydávejž té zběři duše hrdličky
své, na stádce chudých svých nezapomínej se na věky. 20

Ohlédni se na smlouvu; nebo plní jsou i nejtmavější koutové
země peleší ukrutnosti. 21 Nechažť bídní neodcházejí s
hanbou, chudý a nuzný ať chválí jméno tvé. 22 Povstaniž, ó
Bože, a veď při svou, rozpomeň se na pohanění, kteréžť
se děje od nesmyslných na každý den. 23 Nezapomínej
se na vykřikování svých nepřátel, a na hluk proti tobě
povstávajících, kterýž se silí ustavičně.

75 Přednímu z kantorů, jako: Nezahlazuj, žalm Azafův, a
píseň. Oslavujeme tě, Bože, oslavujeme; nebo že jest
blízké jméno tvé, vypravují to předivní skutkové tvoji. 2 Když
přijde čas uložený, já právě souditi budu. 3 Rozplynula se
země i všickni obyvatelé její, já utvrdím sloupy její. (Sélah)
4 Dím bláznům: Neblázněte, a bezbožným: Nevyzdvihujte
rohů. 5 Nevyzdvihujte proti Nejvyššímu rohů svých, aniž
mluvte tvrdošijně. 6 Nebo ne od východu, ani západu, ani
od pouště přichází zvýšení; 7 Ale Bůh soudce jednoho
ponižuje, a druhého povyšuje. 8 Kalich zajisté jest v rukou
Hospodinových, a to vína kalného plný nalitý, z něhož
nalévati bude, tak že i kvasnice jeho vyváží, a vypijí všickni
bezbožníci země. 9 Já pak zvěstovati budu skutky Páně na
věčnost, žalmy zpívati budu Bohu Jákobovu. 10 A všecky
rohy bezbožníků srážím, rohové pak spravedlivého vyvýšeni
budou.

76 Přednímu z kantorů na neginot, žalm Azafův a píseň.
Znám jest Bůh v Judstvu, a v Izraeli veliké jméno jeho.
2 V Sálem jest stánek jeho, a obydlé jeho na Sionu. 3
Tamť jest polámal ohnivé šípy lučišť, pavézu a meč, i válku.
(Sélah) 4 Slavný jsi učiněn a důstojný horami loupeže. 5 V
loupež dáni jsou udatní srdcem, zesnuli snem svým, aniž
nalezly zmužilé hrdiny síly v rukou svých. 6 Od žehrání
tvého, ó Bože Jákobův, i vůz i kůň tvrdě zesnuli. 7 Ty jsi,
ty velmi hrozný, a kdo jest, ješto by před tebou ostál v
rozhněvání tvém? 8 Když s nebe dáváš slyšeti výpověd
svou, země se bojí a tichne, 9 Když povstává k soudu Bůh,
aby zachoval všecky pokorné na zemi. (Sélah) 10 Zajisté i
hněv člověka chváliti tě musí, a ostatek zuřivosti skrotíš. 11
Sliby čiňte a plňte Hospodinu Bohu vašemu; kteřížkoli jste
vůkol něho, přinášejte dary Přehroznému. 12 Ontť odjímá
ducha knížatům, a k hrůze jest králům zemským.

77 Přednímu kantoru z potomků Jedutunových, s Azafem,
žalm. Hlas můj k Bohu, když volám, hlas můj k Bohu,
aby ucha naklonil ke mně. 2 V den ssoužení svého Pána
hledal jsem, v noci ruce své rozprostíral jsem bez přestání, a
nedala se potěšiti duše má. 3 Na Boha zpomínal jsem a
kormoutil se, přemyšloval jsem, a úzkostmi svírán byl duch
můj. (Sélah) 4 Zdržoval jsi oči mé, aby bděly; potřín jsem
byl, aniž jsem mluviti mohl. 5 I přicházeli mi na pamět dnové
předešlí, a léta dávní. 6 Rozpomínal jsem se v noci na zpěvy
své, v srdci svém přemyšloval jsem, a zpytoval to duch můj,
pravě: 7 Zdali na věky zažene Bůh? Nikdy-liž již více lásky
neukáže? 8 Zdali do konce přestane milosrdenství jeho? A
konec vezme slovo od pokolení až do pokolení? 9 Zdali
se zapomněl smilovávati Bůh silný? Zdaž zadržel v hněvě
milosrdenství svá? (Sélah) 10 I řekl jsem: Totť jest má smrt.
Ale učinít proměnu pravice Nejvyššího. 11 Rozpomínati se
budu na skutky Hospodinovy, a připomínati sobě divné činy
tvé, od starodávna. 12 A přemyšlovati o všelikém díle tvém,
a o skutcích tvých mluviti. 13 Bože, svatá jest cesta tvá.
Kdo jest silný, veliký, jako Bůh? 14 Ty jsi ten Bůh silný,
jenž činíš divné věci; uvedl jsi v známost mezi národy sílu
svou. 15 Vysvobodil jsi ramenem lid svůj, syny Jákobovy
a Jozefovy. (Sélah) 16 Vidělyť jsou tě vody, Bože, viděly
tě vody, a zstrašily se; pohnuly se také i hlubiny. 17 Vydali
povodně oblakové, vydala hřmot nebesa, ano i kameníčko
tvé skákalo. 18 Vznělo hřímání tvé po obloze, blýskání
osvěcovalo okršlek zemský, pohybovala se a třásla země.
19 Skrze moře byla cesta tvá, a stezky tvé skrze vody veliké,
a však šlepějí tvých nebylo znáti. 20 Vedl jsi jako stádo lid
svůj skrze Mojžíše a Arona.

78 Vyučující, Azafovi. Pozoruj, lide můj, zákona mého,
nakloňte uší svých k slovům úst mých. 2 Otevru
v podobenství ústa svá, vypravovati budu přípovídky
starobylé. 3 Co jsme slýchali i poznali, a co nám otcové
naši vypravovali, 4 Nezatajíme toho před syny jejich,
kteříž budoucím potomkům svým vypravovati budou chvály
Hospodinovy, ano i moc jeho a divné skutky jeho, kteréž činil.
5 Neboť jest vyzdvihl svědectví v Jákobovi, a zákon vydal
v Izraeli, což přikázal otcům našim, aby v známost uvodili
synům svým, 6 Aby to poznal věk potomní, synové, kteříž
se zroditi měli, a ti povstanouce, aby vypravovali dítkám
svým, 7 Aby pokládali v Bohu naději svou, a nezapomínali
se na skutky Boha silného, ale ostříhali přikázaní jeho, 8
Aby nebývali jako otcové jejich, pokolení zpurné a protivné,
národ, kterýž nenapravil srdce svého, a nebyl věrný Bohu
silnému duch jeho. 9 Jako synové Efraim zbrojní, ač uměle
z lučiště stříleli, však v čas boje zpět se obrátili, 10 Nebo
neostříhali smlouvy Boží, a v zákoně jeho zpěčovali se
choditi. 11 Zapomenuli se na činy jeho, a na divné skutky
jeho, kteréž jim ukázal. 12 Před otci jejich činil divy v zemi
Egyptské, na poli Soan. 13 Rozdělil moře, a převedl je; učinil,
aby stály vody jako hromada. 14 Vedl je ve dne v oblace,

a každé noci v jasném ohni. 15 Protrhl skály na poušti, a
napájel je jako z propastí velikých. 16 Vyvedl potoky z skály,
a učinil, aby vody tekly jako řeky. 17 A však vždy přičíněli
hříchů proti němu, a popouzeli Nejvyššího na poušti. 18
A pokoušeli Boha silného v srdci svém, žádajíce pokrmu
podlé líbosti své. 19 A mluvili proti Bohu, řkouce: Zdaliž bude
moci Bůh silný připraviti stůl na této poušti? 20 Aj, udeřilť
jest v skálu, a tekly vody, a řeky se rozvodnily. Zdali také
bude moci dáti chleba? Zdali nastrojí masa lidu svému? 21 A
protož uslyšav Hospodin, rozhněval se, a oheň zažžen jest
proti Jákobovi, a prchlivost vstoupila na Izraele, 22 Proto
že se nedověřili Bohu, a neměli naděje v spasení jeho, 23
Ačkoli rozkázal oblakům shůry, a průduchy nebeské otevřel,
24 A dštil na ně mannou ku pokrmu, a obilé nebeské dával
jim. 25 Chléb mocných jedl člověk, seslal jim pokrmů do
sytosti. 26 Obrátil vítr východní u povětří, a přivedl mocí
svou vítr polední. 27 I dštil na ně masem jako prachem,
a ptactvem pernatým jako pískem mořským. 28 Spustil je
do prostřed vojska jejich, a všudy vůkol stanů jejich. 29
I jedli, a nasyceni jsou hojně, a dal jim to, čehož žádali.
30 Ještě nevyplnili žádosti své, ještě pokrm byl v ústech
jejich, 31 A v tom prchlivost Boží připadla na ně, a zbil
tučné jejich, a přední Izraelské porazil. 32 S tím se vším
vždy ještě hřešili, a nevěřili předivným skutkům jeho. 33 A
protož dopustil na ně, že marně skonali dny své, a léta svá s
chvátáním. 34 Když je hubil, jestliže ho hledali, a zase k Bohu
silnému hned na úsvitě se navraceli, 35 Rozpomínajíce se
na to, že Bůh byl skála jejich, a Bůh silný nejvyšší vykupitel
jejich: 36 (Ačkoli mu s pochlebenstvím mluvili ústy svými, a
jazykem svým lhali jemu. 37 A srdce jejich nebylo upřímé
před ním, aniž se věrně měli v smlouvě jeho), 38 On jsa
milosrdný, odpouštěl nepravosti jejich, a nezahladil jich;
častokrát odvracel hněv svůj, a nevzbuzoval vší zuřivosti
své. 39 Nebo pamatoval, že jsou tělo, vítr, kterýž odchází, a
nenavracuje se zase. 40 Kolikrát jsou ho dráždili na poušti,
a k bolesti přivodili na pustinách. 41 Týž i týž navracujíce
se, pokoušeli Boha silného, a svatému Izraelskému cíle
vyměřovali. 42 Nepamatovali na moc jeho, a na ten den, v
kterémž je vysvobodil z ssoužení, 43 Když činil v Egyptě
znamení svá, a zázraky své na poli Soan, 44 Když obrátil v
krev řeky a potoky jejich, tak že jich píti nemohli. 45 Dopustil
na ně směsici žížal, aby je žraly, a žáby, aby je hubily. 46 A
dal chroustům úrody jejich, a úsilí jejich kobylkám. 47 Stloukl
krupami réví jejich, a stromy fíkové jejich ledem. 48 Vydal
krupobití na hovada jejich, a na dobytek jejich uhlí řeřavé. 49
Poslal na ně prchlivost hněvu svého, rozpálení, zuřivost i
ssoužení, dopustiv na ně anděly zlé. 50 Uprostrannil stezku
prchlivosti své, neuchoval od smrti duše jejich, ano i na
hovada jejich mor dopustil. 51 A pobil všecko prvorozené v
Egyptě, prvotiny síly v staních Chamových. 52 Ale lid svůj
vyvedl jako ovce, a vodil se s nimi jako s stádem po poušti.
53 Vodil je v bezpečnosti, tak že nestrašili, nepřátely pak
jejich přikrylo moře, 54 Až je přivedl ku pomezí svatosti své,
na horu tu, kteréž dobyla pravice jeho. 55 Vyhnav před tváří
jejich národy, způsobil to, aby jim na provazec dědictví jejich
přišli, a aby přebývala v staních jejich pokolení Izraelská. 56
Však vždy předce pokoušeli a dráždili Boha nejvyššího, a
svědectví jeho neostříhali. 57 Ale zpět odšedše, převráceně
činili, jako i předkové jejich; uchýlili se jako mylné lučiště.
58 Nebo popouzeli ho výsostmi svými, a rytinami svými k
horlení přivedli jej. 59 Slyšel Bůh, a rozhněval se, a u velikou
ošklivost vzal Izraele, 60 Tak že opustiv příbytek v Sílo,
stánek, kterýž postavil mezi lidmi, 61 Vydal v zajetí sílu svou,
a slávu svou v ruce nepřítele. 62 Dal pod meč lid svůj, a na
dědictví své se rozhněval. 63 Mládence jeho sežral oheň, a
panny jeho nebyly chváleny. 64 Kněží jejich od meče padli, a
vdovy jejich neplakaly. 65 Potom pak procítil Pán jako ze
sna, jako silný rek, kterýž po víně sobě vykřikuje. 66 A ranil
nepřátely své po zadu, a u věčné pohanění je vydal. 67
Ačkoli pak pohrdl stánkem Jozefovým, a pokolení Efraimova
nevyvolil, 68 Však vyvolil pokolení Judovo, horu Sion, kterouž
zamiloval. 69 A vystavěl sobě, jako hrad vysoký, svatyni
svou, jako zemi, kterouž utvrdil na věky. 70 A vyvolil Davida
služebníka svého, vzav jej od chlévů stáda. 71 Když chodil
za ovcemi březími, zavedl jej, aby pásl Jákoba, lid jeho, a
Izraele, dědictví jeho. 72 Kterýž pásl je v upřímnosti srdce
svého, a zvláštní opatrností rukou svých vodil je.

79 Žalm Azafovi. Bože, vtrhli pohané do dědictví tvého,
poškvrnili chrámu svatosti tvé, obrátili Jeruzalém v
hromady. 2 Dali těla mrtvá služebníků tvých za pokrm ptákům
nebeským, těla svatých tvých šelmám zemským. 3 Vylili
krev jejich jako vodu okolo Jeruzaléma, a nebyl, kdo by je
pochovával. 4 Vydáni jsme v pohanění sousedům našim, v
posměch a žert těm, kteříž jsou vůkol nás. 5 Až dokud, ó
Hospodine? Na věky-liž se hněvati budeš, a hořeti bude
jako oheň horlení tvé? 6 Vylí hněv svůj na národy, kteříž tě
neznají, a na království, kteráž jména tvého nevzývají. 7
Neboť jsou sežrali Jákoba, a obydlí jeho v poustku obrátili.
8 Nezpomínejž nám dřevních nepravostí našich, rychle ať
předejdou nás milosrdenství tvá, neboť jsme velmi znuzeni.
9 Pomoz nám, ó Bože spasení našeho, pro slávu jména
svého; vytrhni nás, a buď milostiv hříchům našim pro jméno
své. 10 Proč mají říkati pohané: Kdež jest Bůh jejich?

Budiž znám mezi pohany, před očima našima, skrze pomstu
krve služebníků svých, kteráž jest vylita. 11 Vstupiž před
oblíčej tvůj lkání vězňů, a podlé velikosti síly své zanechej
ostatků k smrti oddaných. 12 A odplať sousedům našim
sedmernásobně do lůna jejich za pohanění, kteréž jsou tobě
činili, ó Pane. 13 My pak, lid tvůj a ovce pastvy tvé, slaviti
tě budeme na věky; od národu do pronárodu vypravovati
budeme chválu tvou.

80 Přednímu z kantorů na šošannim, žalm svědectví,
Azafovi. Ó pastýři Izraelský, pozoruj, kterýž vodíš
Jozefa jako stádo, kterýž sedíš nad cherubíny, ó zastkvějž
se. 2 Před Efraimem, Beniaminem a Manasse vzbuď moc
svou, a přispěj k spasení našemu. 3 Ó Bože, navrať nás,
a dejž, ať nám svítí oblíčej tvůj, a spaseni budeme. 4
Hospodine Bože zástupů, dokudž se přísně stavěti budeš
k modlitbám lidu svého? 5 Nakrmil jsi je chlebem pláče,
a dals jim vypiti slz míru velikou. 6 Postavils nás k sváru
sousedům našim, a nepřátelé naši aby sobě posměch z nás
činili. 7 Ó Bože zástupů, navrať nás, a dej, ať nám svítí
oblíčej tvůj, a spaseni budeme. 8 Ty jsi kmen vinný z Egypta
přenesl, vyhnal jsi pohany, a vsadils jej. 9 Uprázdnil jsi mu, a
učinils, aby se vkořenil, i zemi naplnil. 10 Přikryty jsou hory
stínem jeho, a réví jeho jako nejvyšší cedrové. 11 Vypustil
ratolesti své až k moři, a až do řeky rozvody své. 12 I pročež
jsi rozbořil hradbu vinice, tak aby každý, kdož by tudy šel,
trhati z ní mohl? 13 Vepř divoký zryl ji, a zvěř polní spásla ji.
14 Ó Bože zástupů, obrať se již, popatř s nebe, viz a navštěv
kmen vinný tento, 15 Vinici tu, kterouž štípila pravice tvá, a
mladistvé réví, kteréž jsi zmocnil sobě. 16 Popálenať jest
ohněm a poroubána, od žehrání oblíčeje tvého hyne. 17
Budiž ruka tvá nad mužem pravice tvé, nad synem člověka,
kteréhož jsi zmocnil sobě, 18 A neodstoupímeť od tebe;
zachovej nás při životu, ať jméno tvé vzýváme. 19 Hospodine
Bože zástupů, navratiž nás zase, a dej, ať nám svítí oblíčej
tvůj, a spaseni budeme.

81 Přednímu z kantorů na gittit, Azafovi. Plésejte Bohu,
síle naší, prokřikujte Bohu Jákobovu. 2 Vezměte žaltář,
přidejte buben, harfu libou a loutnu. 3 Trubte trubou na
novměsíce, v uložený čas, v den slavnosti naší. 4 Nebo toť
jest ustavení v Izraeli, řád Boha Jákobova. 5 Na svědectví v
Jozefovi vyzdvihl jej, když byl vyšel proti zemi Egyptské,
kdež jsme jazyk neznámý slýchati musili. 6 Osvobodil
jsem, dí Bůh, od břemene rameno jeho, a ruce jeho nádob
zednických zproštěny byly. 7 V ssoužení tom, když jsi volal,
vytrhl jsem tě, vyslyšel jsem tě z skrýše hromu, zkušoval
jsem tě při vodách sváru. (Sélah) 8 Řekltʼ jsem: Slyš, lide
můj, a osvědčím se tobě, ó Izraeli, budeš-li mne poslouchati,
9 A nebude-li mezi vámi Boha jiného, a nebudeš-li se klaněti
bohu cizímu. 10 Já jsem Hospodin Bůh tvůj, kterýž jsem tě
vyvedl z země Egyptské, otevři jen ústa svá, a naplnímť je.
11 Ale neuposlechl lid můj hlasu mého, a Izrael nepřestal na
mně, 12 A protož pustil jsem je v žádost srdce jejich, i chodili
po radách svých. 13 Ó byť mne byl lid můj poslouchal, a
Izrael po cestách mých chodil, 14 Tudíž bych já byl nepřátely
jejich snížil, a na protivníky jejich obrátil ruku svou. 15 A ti,
kteříž v nenávisti mají Hospodina, úlisně by se jim poddávati
musili, i byl by čas jejich až na věky. 16 A krmil bych je byl
jádrem pšenice, a medem z skály sytil bych je.

82 Žalm Azafův. Bůh stojí v shromáždění Božím, u
prostřed bohů soud čině, a dí: 2 Dokudž souditi
budete nespravedlivě, a osoby nešlechetných přijímati?
(Sélah) 3 Zastávejte bídného a sirotka, utištěného a chudého
spravedliva vyhlašujte. 4 Vytrhněte bídného a nuzného,
z ruky nešlechetných vytrhněte ho. 5 Ale nevědí nic,
nerozumějí nic; ve tmách ustavně chodí, až se proto všickni
základové země pohybují. 6 Řekltʼ jsem já byl: Bohové jste,
a synové Nejvyššího vy všickni; 7 A však jako i jiní lidé
zemřete, a jako jeden z knížat padnete. 8 Povstaniž, ó Bože,
sudʼ zemi; nebo ty dědičně vládneš všemi národy.

83 Píseň a žalm Azafův. Bože, neodmlčujž se, nečiň
se neslyše, aniž se upokojuj, ó Bože silný. 2 Nebo
aj, nepřátelé tvoji se bouří, a ti, kteříž tě v nenávisti mají,
pozdvihují hlavy. 3 Chytře tajné rady proti lidu tvému skládají,
a radí se proti těm, kteréž ty skrýváš, 4 Říkajíce: Podťe, a
vyhladme je, ať nejsou národem, tak aby ani zpomínáno
nebylo více jména Izraelova. 5 Jednomyslněť se na tom
spolu snesli, i smlouvou se proti tobě zavázali, 6 Stánkové
Idumejští a Izmaelitští, Moábští a Agarenští, 7 Gebálští a
Ammonitští, a Amalechitští, Filistinští s obyvateli Tyrskými.
8 Ano i Assyrští spojili se s nimi, jsouce na ruku synům
Lotovým. (Sélah) 9 Učiniž jim jako Madianským, jako
Zizarovi, a jako Jabínovi při potoku Číson, 10 Kteříž jsou do
konce vyhlazeni v Endor, a učiněni hnůj země. 11 Nalož s
nimi a s vůdci jejich jako s Gorébem, jako s Zébem, jako s
Zebahem, a jako s Salmunou, se všemi knížaty jejich. 12
Neboť jsou řekli: Uvažme se dědičně v příbytky Boží. 13 Můj
Bože, učiň to, ať jsou jako chumelice, a jako stéblo před
větrem. 14 Jakož oheň spaluje les, a jako plamen zapaluje
hory, 15 Tak ty je vichřicí svou stihej, a bouří svou ohrom
je. 16 Naplň tváře jejich zahanbením, tak aby hledali jména
tvého, Hospodine. 17 Nechať se hanbí a děsí na věčné časy,

a ať potupu nesou a zahynou. 18 A tak ať poznají, že ty,
kterýž sám jméno máš Hospodin, jsi nejvyšší nade vší zemí.

84 Přednímu z kantorů na gittit, synů Chóre, žalm. Jak jsou
milí příbytkové tvoji, Hospodine zástupů! 2 Žádostiva
jest a velice touží duše má po síňcích Hospodinových; srdce
mé, i tělo mé pléše k Bohu živému. 3 Ano i ten vrabec
nalezl sobě místo a vlaštovice hnízdo, v němž by schránila
mladé své, při oltářích tvých, Hospodine zástupů, králi můj a
Bože můj. 4 Blahoslavení, kteříž přebývají v domě tvém, tiť
tebe na věky chváliti budou. (Sélah) 5 Blahoslavený člověk,
jehož síla jest Hospodin, a v jejichž srdci jsou stezky kroků
jejich, 6 Ti, kteříž jdouce přes údolí moruší, za studnici jej
sobě pokládají, na něž i déšť požehnání přichází. 7 Berou
se houf za houfem, a ukazují se před Bohem na Sionu. 8
Hospodine Bože zástupů, vyslyš modlitbu mou, pozoruj, ó
Bože Jákobův. (Sélah) 9 Pavézo naše, popatř, ó Bože, a viz
tvář pomazaného svého. 10 Nebo lepší jest den v síňcích
tvých, než jinde tisíc; zvolil jsem sobě raději u prahu seděti v
domě Boha svého, nežli přebývati v stáncích bezbožníků.
11 Nebo Hospodin Bůh jest slunce a pavéza; tuť milosti i
slávy udílí Hospodin, aniž odepře čeho dobrého chodícím v
upřímnosti. 12 Hospodine zástupů, blahoslavený člověk,
kterýž naději skládá v tobě.

85 Přednímu z kantorů, synů Chóre, žalm. Laskavěs se,
Hospodine, někdy ukazoval k zemi své, přivedls zase
z vězení Jákoba. 2 Odpustil jsi nepravost lidu svého, přikryls
všeliký hřích jejich. (Sélah) 3 Zdržels všecken hněv svůj,
odvrátils od zůřivosti prchlivost svou. 4 Navratiž se zase k
nám, ó Bože spasení našeho, a učiň přítrž hněvu svému
proti nám. 5 Zdaliž na věky hněvati se budeš na nás? A
protáhneš zůřivost svou od národu do pronárodu? 6 Zdaliž
ty obrátě se, neobživíš nás, tak aby se lid tvůj veselil v tobě?
7 Ukaž nám, Hospodine, milosrdenství své, a spasení své
dej nám. 8 Ale poslechnu, co říká Bůh ten silný, Hospodin.
Jistě žeť mluví pokoj k lidu svému, a k svatým svým, než
aby se nenavracovali zase k bláznovství. 9 Zajisté žeť jest
blízké těm, kteříž se ho bojí, spasení jeho, a přebývati bude
sláva v zemi naší. 10 Milosrdenství a víra potkají se spolu,
spravedlnost a pokoj dadí sobě políbení. 11 Víra z země
pučiti se bude, a spravedlnost s nebe vyhlédati. 12 Dáť také
Hospodin i časné dobré, tak že země naše vydá úrody své.
13 Způsobí to, aby spravedlnost před ním šla, když obrátí k
cestě nohy své.

86 Modlitba Davidova. Nakloň, Hospodine, ucha svého,
a vyslyš mne, neboť jsem chudý a nuzný. 2 Ostříhejž
duše mé, neboť jsem ten, jehož miluješ; zachovej služebníka
svého, ty Bože můj, v tobě naději majícího. 3 Smiluj se nade
mnou, Hospodine, k toběť zajisté každého dne volám. 4
Potěš duše služebníka svého, neboť k tobě, ó Pane, duše
své pozdvihuji. 5 Nebo ty jsi, Pane, dobrotivý a lítostivý, a
hojný v milosrdenství ke všechněm, kteříž tě vzývají. 6 Slyš,
Hospodine, modlitbu mou, a pozoruj hlasu žádostí mých. 7
V den ssoužení svého vzývám tě, nebo mne vyslýcháš. 8
Neníť žádného tobě podobného mezi bohy, ó Pane, a není
takových skutků, jako jsou tvoji. 9 Všickni národové, kteréž
jsi učinil, přicházejíce, skláněti se budou před tebou, Pane, a
ctíti jméno tvé. 10 Nebo jsi ty veliký, a činíš divné věci, ty jsi
Bůh sám. 11 Vyuč mne, Hospodine, cestě své, abych chodil
v pravdě tvé; ustav srdce mé v bázni jména svého. 12 I budu
tě oslavovati, Pane Bože můj, z celého srdce svého a ctíti
jméno tvé na věky, 13 Poněvadž milosrdenství tvé veliké jest
nade mnou, a vytrhls duši mou z jámy nejhlubší. **(Sheol h7585)**
14 Ó Bože, povstaliť jsou pyšní proti mně, a rota násilníků
hledají bezživotí mého, ti, kteříž tě sobě nepředstavují. 15
Ale ty Pane, Bože silný, lítostivý a milostivý, shovívající a
hojný v milosrdenství, i pravdomluvný, 16 Vzhlédniž na mne,
a smiluj se nade mnou, obdař silou svou služebníka svého,
a zachovávej syna děvky své. 17 Prokaž ke mně znamení
dobrotivosti, tak aby vidouce to ti, kteříž mne nenávidí,
zahanbeni byli, že jsi ty mi, Hospodine, spomohl, a mne
potěšil.

87 Synům Chóre, žalm a píseň. Základ svůj na horách
svatých. 2 Milujeť Hospodin, totiž brány Sionské, nade
všecky příbytky Jákobovy. 3 Přeslavnéť jsou to věci, kteréž
se o tobě hlásají, ó město Boží. (Sélah) 4 Připomínati budu
Egypt a Babylon před svými známými, ano i Filistinské a
Tyrské i Mouřeníny, že se tu každý z nich narodil. 5 An i o
Sionu praveno bude: Ten i onen jest rodem z něho, sám pak
Nejvyšší utvrdí jej. 6 Sečteť Hospodin při popisu národy, a
dí, že tento se tu narodil. (Sélah) 7 Tou příčinou zpívají s
plésáním o tobě všecky moci života mého.

88 Píseň a žalm synů Chóre, přednímu zpěváku na
machalat k zpívání, vyučující, složený od Hémana
Ezrachitského. Hospodine, Bože spasení mého, ve dne i v
noci k tobě volám. 2 Vstupiž před oblíčej tvůj modlitba má,
nakloň ucha svého k volání mému. 3 Neboť jest naplněna
trápeními duše má, a život můj až k hrobu se přiblížil. **(Sheol h7585)** 4 Počten jsem mezi ty, kteříž se dostávají do jámy;
připodobněn jsem člověku beze vší síly. 5 Mezi mrtvé jsem
odložen, jako zmordovaní ležící v hrobě, na něž nezpomínáš
více, kteříž od ruky tvé vyhlazeni jsou. 6 Spustils mne do

jámy nejzpodnější, do nejtemnějšího a nejhlubšího místa.
7 Dolehla na mne prchlivost tvá, a vším vlnobitím svým
přikvačil jsi mne. (Sélah) 8 Daleko jsi vzdálil mé známé ode
mne, jimž jsi mne velice zošklivil, a tak jsem sevřín, že mi
nelze nijakž vyjíti. 9 Zrak můj hyne trápením; na každý den
vzývám tě, Hospodine, ruce své před tebou rozprostíraje. 10
Zdali před mrtvými učiníš zázrak? Aneb vstanou-liž mrtví,
aby tě oslavovali? (Sélah) 11 I zdali bude ohlašováno v
hrobě milosrdenství tvé, a pravda tvá v zahynutí? 12 Zdaliž
v známost přichází ve tmách div tvůj, a spravedlnost tvá
v zemi zapomenutí? 13 Já pak, Hospodine, k tobě volám,
a každého jitra předchází tě modlitba má. 14 Pročež, ó
Hospodine, zamítáš mne, a tvář svou skrýváš přede mnou?
15 Ztrápený jsem, jako hned maje umříti od násilí; snáším
hrůzy tvé, a děsím se. 16 Hněv tvůj přísný na mne se obořil,
a hrůzy tvé krutě sevřely mne. 17 Obkličují mne jako voda,
na každý den obstupují mne hromadně. 18 Vzdálil jsi ode
mne přítele a tovaryše, a známým svým jsem ve tmě.

89 Vyučující, složený od Etana Ezrachitského. O
milosrdenstvích Hospodinových na věky zpívati budu,
od národu do pronárodu zvěstovati budu pravdu tvou ústy
svými. 2 Nebo jsem řekl: Na věky milosrdenství vzdělávati se
bude, na nebi utvrdíš pravdu svou, o nížs řekl: 3 Učinil jsem
smlouvu s vyvoleným svým, přisáhl jsem Davidovi služebníku
svému, 4 Že až na věky utvrdím símě tvé, a vzdělám od
národu do národu trůn tvůj. (Sélah) 5 Protož oslavují nebesa
div tvůj, Hospodine, i pravdu tvou v shromáždění svatých.
6 Nebo kdo na nebi přirovnán býti může Hospodinu? Kdo
jest podobný Hospodinu mezi syny silných? 7 Bůh i v
shromáždění svatých strašlivý jest náramně, a hrozný nade
všecky vůkol něho. 8 Hospodine Bože zástupů, kdo jest
jako ty, silný Hospodin? Nebo pravda tvá tobě přístojí všudy
vůkol. 9 Ty panuješ nad dutím moře; když se zdvihají vlny
jeho, ty je skrocuješ. 10 Ty jsi jako raněného potřel Egypt, a
silným ramenem svým rozptýlil jsi nepřátely své. 11 Tvát jsou
nebesa, tvá také i země, okršlek i plnost jeho ty jsi založil.
12 Půlnoční i polední strana, kteréž jsi ty stvořil, i Tábor a
Hermon o tvém jménu zpívají. 13 Tvé rámě jest přemocné,
silná ruka tvá, a vyvýšená pravice tvá. 14 Spravedlnost a
soud jsou základem trůnu tvého, milosrdenství a pravda
předcházejí tvář tvou. 15 Blahoslavený lid, kterýž zná
zvuk tvůj; tit, Hospodine, v světle oblíčeje tvého choditi
budou. 16 Ve jménu tvém plésati budou každého dne, a
v spravedlnosti tvé vyvýší se. 17 Nebo sláva síly jejich ty
jsi, a z milosti tvé k zvýšení přijde roh náš. 18 Nebo štít
náš jest Hospodinův, a svatého Izraelského král náš. 19
Tehdy mluvě u vidění k svatému svému, řekl jsi: Složil jsem
pomoc v reku udatném, zvýšil jsem vybraného z lidu. 20
Nalezl jsem Davida služebníka svého, olejem svým svatým
pomazal jsem ho. 21 A protož budet s ním stále ruka má,
ano i ramenem svým posilovati ho budu. 22 Nebudet ho
moci nuziti nepřítel, ani člověk nešlechetný trápiti. 23 Nebo
potru před tváří jeho protivníky jeho, a ty, kteříž ho nenávidí,
porazím. 24 Nadto pravda má a milosrdenství mé s ním
bude, a ve jménu mém vyvýšen bude roh jeho. 25 A vložím
na moře ruku jeho, a na řeky pravici jeho. 26 On volaje ke
mně, dí: Ty jsi otec můj, Bůh silný můj a skála spasení mého.
27 Já také za prvorozeného vystavím jej, a za vyššího králů
zemských. 28 Na věky zachovám jemu milosrdenství své, a
smlouva s ním stálá bude. 29 Učiním i to, aby na věky trvalo
símě jeho, a trůn jeho jako dnové nebes. 30 Jestliže by pak
synové jeho opustili zákon můj, a v soudech mých nechodili,
31 Jestliže by ustanovení mých poškvrnili, a přikázaní mých
neostříhali: 32 Tedy navštívím metlou přestoupení jejich,
a trestáním nepravost jejich, 33 Ale milosrdenství svého
neodejmu od něho, aniž klamati budu proti pravdě své. 34
Nepoškvrnímt smlouvy své, a toho, což vyšlo z úst mých,
nezměním. 35 Jednou jsem přisáhl skrze svatost svou,
nesklamámt Davidovi, 36 Že símě jeho na věky bude, a
trůn jeho jako slunce přede mnou, 37 Jako měsíc utvrzeno
bude na věky, a jako svědkové na obloze hodnověrní. 38
Ale ty jsi jej zavrhl a potupil, rozhněvals se na pomazaného
svého. 39 Zavrhl jsi smlouvu s služebníkem svým, povrhls
korunu jeho na zem. 40 Roztrhal jsi všecky ohrady jeho, a
bašty jeho jsi rozválel. 41 Derou jej všickni, kteříž tudy jdou;
jest ku posměchu i sousedům svým. 42 Vyvýšil jsi pravici
protivníků jeho, obveselils všecky nepřátely jeho. 43 Ztupils i
ostří meče jeho, aniž jsi dal jemu, aby ostáti mohl v boji. 44
Učinils přítrž okrase jeho, a trůn jeho svrhl jsi na zem. 45
Ukrátil jsi dnů mladosti jeho, a hanbous jej přiodíl. (Sélah) 46
Až dokud, Hospodine? Na věky-liž se skrývati budeš? Tak-liž
hořeti bude jako oheň prchlivost tvá? 47 Rozpomeniž se
na mne, jak kratičký jest věk můj. Zdaliž jsi pak nadarmo
stvořil všecky syny lidské? 48 Kdo z lidí může tak živ býti,
aby neokusil smrti? Kdo vytrhne život svůj z hrobu? (Sélah)
(Sheol h7585) 49 Kdež jsou milosrdenství tvá první, ó Pane?
Přísahut jsi učinil Davidovi, v pravdě své. 50 Pamatuj, Pane,
na útržky činěné služebníkům tvým, a jak jsem já nosil v lůně
svém potupu ode všech nejmocnějších národů, 51 Jak jsou
utrhali nepřátelé tvoji, Hospodine, jak jsou utrhali šlepějím
pomazaného tvého. 52 Budiž pochválen Hospodin na věky,
Amen i Amen.

90 Modlitba Mojžíše, muže Božího. Pane, ty jsi býval
příbytek náš od národu do pronárodu. 2 Prvé, než
hory stvořeny byly, nežlis sformoval zemi, a okršlek světa,
ano hned od věků a až na věky, ty jsi Bůh silný. 3 Ty
přivodíš člověka na to, aby setřín byl, říkaje: Navraťtež
se zase, synové lidští. 4 Nebo by tisíc let přetrval, jest
to před očima tvýma jako den včerejší, a bdění noční. 5
Povodní zachvacuješ je; jsou sen, a jako bylina hned v
jitře pomíjející. 6 Toho jitra, kteréhož vykvetne, mění se,
u večer pak jsuc podťata, usychá. 7 Ale my hyneme od
hněvu tvého, a prochlivostí tvou jsme zděšeni. 8 Nebo jsi
položil nepravosti naše před sebe, a tajnosti naše na světlo
oblíčeje svého. 9 Pročež všickni dnové naši v náhle přebíhají
pro tvé rozhněvání; k skončení let svých docházíme jako
řeč. 10 Všech dnů let našich jest let sedmdesáte, aneb
jest-li kdo silnějšího přirození, osmdesát let, a i to, což
nejzdárnějšího v nich, jest práce a bída, a když to pomine,
tožť ihned rychle zaletíme. 11 Ale kdo jest, ješto by znal
přísnost hněvu tvého, a ostýchal se zůřivosti tvé? 12 Naučiž
nás počítati dnů našich, abychom uvodili moudrost v srdce.
13 Navrať se zase, Hospodine, až dokud prodléváš? Mějž
lítost nad služebníky svými. 14 Nasyť nás hned v jitře svým
milosrdenstvím, tak abychom prozpěvovati, a veseliti se
mohli po všecky dny naše. 15 Obveseliž nás podlé dnů, v
nichž jsi nás ssužoval, a let, v nichž jsme okoušeli zlého. 16
Budiž zřejmé při služebnících tvých dílo tvé, a okrasa tvá při
synech jejich. 17 Budiž nám přítomná i ochotnost Hospodina
Boha našeho, a díla rukou našich potvrď mezi námi, díla,
pravím, rukou našich potvrď.

91 Ten, kdož v skrýši Nejvyššího přebývá, v stínu
Všemohoucího odpočívati bude. 2 Dím Hospodinu:
Útočiště mé a hrad můj, Bůh můj, v němž naději skládati
budu. 3 Ont zajisté vysvobodí tě z osídla lovce, a od
nejjedovatějšího nakažení morního. 4 Brky svými přikryje
tě, a pod křídly jeho bezpečen budeš; místo štítu a pavézy
budeš míti pravdu jeho. 5 Nebudeš se báti přístrachu
nočního, ani střely létající ve dne. 6 Ani nakažení morního,
vlekoucího se v mrákotě, ani povětří morního, v polední čas
hubícího. 7 Padne jich po boku tvém tisíc, a deset tisíců po
pravici tvé, ale k tobě se to nepřiblíží. 8 Očima toliko svýma
to spatříš, a odplatě bezbožných se podíváš. 9 Poněvadž jsi
Hospodina, kterýž útočiště mé jest, a Nejvyššího za svůj
příbytek položil, 10 Nepřihodí se tobě nic zlého, aniž se
přiblíží jaká rána k stánku tvému. 11 Nebo andělům svým
přikázal o tobě, aby tě ostříhali na všech cestách tvých. 12
Na rukou ponesou tě, abys neurazil o kámen nohy své. 13
Po lvu a bazališku choditi budeš, a pošlapáš lvíče i draka.
14 Poněvadž mne, dí Bůh, zamiloval, vysvobodím jej, a
vyvýším; nebo poznal jméno mé. 15 Vzývati mne bude, a
vyslyším jej; já s ním budu v ssoužení, vytrhnu a oslavím jej.
16 Dlouhostí dnů jej nasytím, a ukáži jemu spasení své.

92 Žalm a píseň, ke dni sobotnímu. Dobré jest oslavovati
Hospodina, a žalmy zpívati jménu tvému, ó Nejvyšší,
2 Zvěstovati každé jitro milosrdenství tvé, a pravdu tvou
každé noci, 3 Při nástroji o desíti strunách, při loutně, a při
harfě s písničkou. 4 Nebo jsi mne rozveselil, Hospodine,
skutky svými, o skutcích rukou tvých zpívati budu. 5 Jak
velicí jsou skutkové tvoji, Hospodine! Velmi hluboká jsou
myšlení tvá. 6 Èlověk hovadný nezná toho, aniž blázen
rozumí tomu, 7 Že vyrostají bezbožní jako bylina, a kvetou
všickni činitelé nepravosti, aby vyhlazeni byli na věky. 8
Ty pak, ó Nejvyšší, že na věky jsi Hospodin. 9 Nebo aj,
nepřátelé tvoji, Hospodine, nebo aj, nepřátelé tvoji zahynou;
rozptýleni budou všickni činitelé nepravosti. 10 Můj pak roh
vyzdvihneš jako jednorožcův, pokropen budu olejem novým.
11 I podívá se oko mé na ty, jenž mne špehují, a o těch
nešlechetnících, jenž proti mně povstávají, ušima svýma
uslyším. 12 Spravedlivý jako palma kvésti bude, a jako cedr
na Libánu rozloží se. 13 Štípení v domě Hospodinově v
síňcích Boha našeho kvésti budou. 14 Ještě i v šedinách
ovoce ponesou, spanilí a zelení budou, 15 Aby to zvěstováno
bylo, že přímý jest Hospodin, skála má, a že nepravosti
žádné při něm není.

93 Hospodin kraluje, v důstojnost se oblékl, oblékl se
Hospodin v sílu, a přepásal se; také okršlek země
upevnil, aby se nepohnul. 2 Utvrzenť jest trůn tvůj přede
všemi časy, od věčnosti ty jsi. 3 Pozdvihují se řeky, ó
Hospodine, pozdvihují řeky zvuku svého, pozdvihují řeky
vlnobití svých. 4 Nad zvuk mnohých vod, nad sílu vln
mořských mnohem silnější jest na výsostech Hospodin. 5
Svědectví tvá jsou velmi jistá, domu tvému ušlechtilá svatost,
Hospodine, až na věky.

94 Bože silný pomst, Hospodine, Bože silný pomst,
zastkvěj se. 2 Zdvihni se, ó soudce vší země, a dej
odplatu pyšným. 3 Až dokud bezbožní, Hospodine, až dokud
bezbožní budou plésati, 4 Žváti a hrdě mluviti, honosíce se,
všickni činitelé nepravosti? 5 Lid tvůj, Hospodine, potírati
a dědictví tvé bědovati? 6 Vdovy a příchozí mordovati, a
sirotky hubiti, 7 Říkajíce: Nehledíť na to Hospodin, aniž tomu
rozumí Bůh Jákobův? 8 Rozumějte, ó vy hovadní v lidu,
a vy blázni, kdy srozumíte? 9 Zdali ten, jenž učinil ucho,
neslyší? A kterýž stvořil oko, zdali nespatří? 10 Zdali ten,

jenž tresce národy, nebude kárati, kterýž učí lidi umění? 11
Hospodint' zná myšlení lidská, že jsou pouhá marnost. 12
Blahoslavený jest ten muž, kteréhož ty cvičíš, Hospodine, a
z zákona svého jej vyučuješ. 13 Abys mu způsobil pokoj
před časy zlými, až by za tím vykopána byla bezbožníku
jáma. 14 Neboť neopustí Hospodin lidu svého, a dědictví
svého nezanechá, 15 Ale až k spravedlnosti navrátí se soud,
a za ním všickni upřímého srdce. 16 Kdož by se byl o mne
zasadil proti zlostníkům? Kdo by se byl za mne postavil proti
těm, jenž páší nepravost? 17 Kdyby mi Hospodin nebyl ku
pomoci, tudíž by se byla octla duše má v mlčení. 18 Již jsem
byl řekl: Klesla noha má, ale milosrdenství tvé, ó Hospodine,
zdrželo mne. 19 Ve množství přemyšlování mých u vnitřnosti
mé, tvá potěšování obveselovala duši mou. 20 Zdaliž se k
tobě přitovaryší stolice převráceností těch, jenž vynášejí
nátisk mimo spravedlnost, 21 Jenž se shlukují proti duši
spravedlivého, a krev nevinnou odsuzují? 22 Ale Hospodin
jest mým hradem vysokým, a Bůh můj skalou útočiště mého.
23 Ont' obrátí na ně nepravost jejich, a zlostí jejich zahladí je,
zahladí je Hospodin Bůh náš.

95 Podte, zpívejme Hospodinu, prokřikujme skále spasení
našeho. 2 Předejděme oblíčej jeho s díkčiněním, žalmy
prozpěvujme jemu. 3 Nebo Hospodin jest Bůh veliký, a král
veliký nade všecky bohy, 4 V jehož rukou základové země, a
vrchové hor jeho jsou. 5 Jehož jest i moře, nebo on je učinil,
i země, kterouž ruce jeho sformovaly. 6 Podte, sklánějme se,
a padněme před ním, klekejme před Hospodinem stvořitelem
naším. 7 Ont' jest zajisté Bůh náš, a my jsme lid pastvy jeho,
a stádo rukou jeho. Dnes uslyšíte-li hlas jeho, 8 Nezatvrzujte
srdce svého, jako při popuzení, a v den pokušení na poušti,
9 Kdežto pokoušeli mne otcové vaši, zkusilit' jsou mne,
a viděli skutky mé. 10 Za čtyřidceti let měl jsem nesnáz
s národem tím, a řekl jsem: Lid tento bloudí srdcem, a
nepoznali cest mých. 11 Jimž jsem přisáhl v hněvě svém, že
nevejdou v odpočinutí mé.

96 Zpívejte Hospodinu píseň novou, zpívej Hospodinu
všecka země. 2 Zpívejte Hospodinu, dobrořečte jménu
jeho, zvěstujte den po dni spasení jeho. 3 Vypravujte mezi
národy slávu jeho, mezi všemi lidmi divy jeho. 4 Nebo
veliký Hospodin, a vší chvály hodný, i hrozný jest nade
všecky bohy. 5 Všickni zajisté bohové národů jsou modly,
ale Hospodin nebesa učinil. 6 Sláva a důstojnost před ním,
síla i okrasa v svatyni jeho. 7 Vzdejte Hospodinu čeledi
národů, vzdejte Hospodinu čest i moc. 8 Vzdejte Hospodinu
čest jména jeho, přineste dary, a vejděte do síňcí jeho. 9
Sklánějte se Hospodinu v okrase svatoti, boj se oblíčeje jeho
všecka země. 10 Rcete mezi pohany: Hospodin kraluje, a že
i okršlek zemský upevněn bude, tak aby se nepohnul, a že
souditi bude lidi spravedlivě. 11 Rozveseltež se nebesa, a
plésej země, zvuč moře, i což v něm jest. 12 Plésej pole a
vše, což na něm, tehdáž ať prozpěvuje všecko dříví lesní, 13
Před tváří Hospodina; neboť se béře, béře se zajisté, aby
soudil zemi. Budeť souditi okršlek světa v spravedlnosti, a
národy v pravdě své.

97 Hospodin kraluje, plésej země, a vesel se ostrovů
všecko množství. 2 Oblak a mrákota jest vůkol něho,
spravedlnost a soud základ trůnu jeho. 3 Oheň předchází
jej, a zapaluje vůkol nepřátely jeho. 4 Zasvěcujíť se po
okršlku světa blýskání jeho; to viduc země, děsí se. 5 Hory
jako vosk rozplývají se před oblíčejem Hospodina, před
oblíčejem Panovníka vší země. 6 Nebesa vypravují o jeho
spravedlnosti, a slávu jeho spatřují všickni národové. 7
Zastyďte se všickni, kteříž sloužíte rytinám, kteříž se chlubíte
modlami; sklánějte se před ním všickni bohové. 8 To uslyše
Sion, rozveselí se, a zpléší dcery Judské z příčiny soudů
tvých, Hospodine. 9 Nebo ty, Hospodine, jsi nejvyšší na vší
zemi, a velice jsi vyvýšený nade všecky bohy. 10 Vy, kteříž
milujete Hospodina, mějte v nenávisti to, což zlého jest; ont'
ostříhá duší svatých svých, a z ruky bezbožníků je vytrhuje.
11 Světlo vsáto jest spravedlivým, a radost těm, kteříž jsou
upřímého srdce. 12 Veselte se, spravedliví v Hospodinu, a
oslavujte památku svatosti jeho.

98 Žalm. Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť jest
divné věci učinil; spomohla mu pravice jeho, a rámě
svatosti jeho. 2 V známost uvedl Hospodin spasení své, před
očima národů zjevil spravedlnost svou. 3 Rozpomenul se na
milosrdenství své, a na pravdu svou k domu Izraelskému;
všecky končiny země vidí spasení Boha našeho. 4 Prokřikuj
Hospodinu všecka země; zvuk vydejte, prozpěvujte, a žalmy
zpívejte. 5 Žalmy zpívejte Hospodinu na citaře, k citaře i
hlasem přizpěvujte. 6 Trubami a zvučnými pozouny hlas
vydejte před králem Hospodinem. 7 Zvuč moře i to, což v něm
jest, okršlek světa i ti, kteříž na něm bydlí. 8 Řeky rukama
plésejte, spolu i hory prozpěvujte, 9 Před Hospodinem;
neboť se béře, aby soudil zemi. Budeť souditi okršlek světa
v spravedlnosti, a národy v pravosti.

99 Hospodin kraluje, užasněte se národové; sedí nad
cherubíny, pohniž se země. 2 Hospodin na Sionu
veliký, a vyvýšený jest nade všecky lidi. 3 Oslavujte jméno
tvé veliké a hrozné, nebo svaté jest. 4 Moc zajisté králova
miluje soud; ty jsi ustanovil práva, soud a spravedlnost v

Jákobovi ty konáš. 5 Vyvyšujte Hospodina Boha našeho,
a sklánějte se u podnoží noh jeho, svatýť jest. 6 Mojžíš a
Aron mezi kněžími jeho, a Samuel mezi vzývajícími jméno
jeho; volávali k Hospodinu, a on je vyslýchal. 7 V sloupu
oblakovém mluvíval k nim; kteřížto když ostříhali svědectví
jeho, i ustanovení jim vydal. 8 Hospodine Bože náš, tys
je vyslýchal, Bože, bývals jim milostiv, i když jsi je trestal
pro výstupky jejich. 9 Vyvyšujte Hospodina Boha našeho, a
sklánějte se na hoře svaté jeho; neboť jest svatý Hospodin
Bůh náš.

100 Žalm k díků činění. Prokřikuj Hospodinu všecka
země. 2 Služte Hospodinu s veselím, předstupte
před oblíčej jeho s prozpěvováním. 3 Vězte, že Hospodin jest
Bůh; on učinil nás, a ne my sami sebe, abychom byli lid jeho,
a ovce pastvy jeho. 4 Vcházejte do bran jeho s díkčiněním,
a do síní jeho s chvalami; oslavujte jej, a dobrořečte jménu
jeho. 5 Nebo dobrý jest Hospodin, na věky milosrdenství
jeho, a od národu až do pronárodu pravda jeho.

101 Žalm Davidův. O milosrdenství a soudu zpívati budu,
tobě, ó Hospodine, žalmy budu zpívati. 2 Opatrně
se míti budu na cestě přímé, až přijdeš ke mně; choditi
budu ustavičně v upřímnosti srdce svého i v domě svém.
3 Nepředstavímť sobě před oči věci nešlechetné; skutek
uchylujících se v nenávisti mám, nepřichytíť se mne. 4 Srdce
převrácené odstoupí ode mne, zlého nebudu oblibovati. 5
Škodícího jazykem bližnímu svému tajně, tohoť vytnu; očí
vysokých a mysli naduté nikoli nebudu moci trpěti. 6 Oči mé
na pravdomluvné v zemi, aby sedali se mnou; kdož chodí po
cestě upřímé, tentť mi sloužiti bude. 7 Nebude bydliti v domě
mém činící lest, a mluvící lež nebude míti místa u mne.
8 Každého jitra pléniti budu všecky nešlechetné z země,
abych tak vyplénil z města Hospodinova všecky, kdož páší
nepravost.

102 Modlitba chudého, když sevřín jsa, před Hospodinem
vylévá žádosti své. Hospodine, slyš modlitbu mou, a
volání mé přijdiž k tobě. 2 Neskrývej tváři své přede mnou, v
den ssoužení mého nakloň ke mně ucha svého; když k tobě
volám, rychle vyslyš mne. 3 Nebo mizejí jako dým dnové
moji, a kosti mé jako ohniště vypáleny jsou. 4 Poraženo
jest jako bylina, a usvadlo srdce mé, tak že jsem chleba
svého jísti zapomenul. 5 Od hlasu lkání mého přilnuly kosti
mé k kůži mé. 6 Podobný jsem učiněn pelikánu na poušti,
jsem jako výr na pustinách. 7 Bdím, a jsem jako vrabec
osamělý na střeše. 8 Každý den utrhají mi nepřátelé moji, a
posměvači moji proklínají mnou. 9 Nebo jídám popel jako
chléb, a k nápoji svému slz přiměšuji, 10 Pro rozhněvání tvé
a zažžený hněv tvůj; nebo zdvihna mne, hodils mnou. 11
Dnové moji jsou jako stín nachýlený, a já jako tráva usvadl
jsem. 12 Ale ty, Hospodine, na věky zůstáváš, a památka tvá
od národu až do pronárodu. 13 Ty povstana, smiluješ se nad
Sionem, nebo čas jest učiniti milost jemu, a čas uložený
přišel. 14 Nebo líbost mají služebníci tvoji v kamení jeho, a
nad prachem jeho slitují se, 15 Aby se báli pohané jména
Hospodinova, a všickni králové země slávy tvé, 16 Když by
Hospodin vzdělal Sion, a ukázal se v slávě své, 17 Když by
popatřil k modlitbě poníženého lidu, nepohrdaje modlitbou
jejich. 18 Budeť to zapsáno pro budoucí potomky, a lid,
kterýž má stvořen býti, chváliti bude Hospodina, 19 Že shlédl
s výsosti svatosti své. Hospodin s nebe na zemi že popatřil,
20 Aby vyslyšel vzdychání vězňů, a rozvázal ty, kteříž již
k smrti oddání byli, 21 Aby vypravovali na Sionu jméno
Hospodinovo, a chválu jeho v Jeruzalémě, 22 Když se spolu
shromáždí národové a království, aby sloužili Hospodinu. 23
Ztrápilť jest na cestě sílu mou, ukrátil dnů mých, 24 Až jsem
řekl: Můj Bože, nebeř mne u prostřed dnů mých; od národu
zajisté až do pronárodu jsou léta tvá, 25 I prvé nežlis založil
zemi, a dílo rukou svých, nebesa. 26 Onať pominou, ty pak
zůstáváš; všecky ty věci jako roucho zvetšejí, jako oděv
změníš je, a změněny budou. 27 Ty pak jsi tentýž, a léta
tvá nikdy nepřestanou. 28 Synové služebníků tvých bydliti
budou, a símě jejich zmocní se před tebou.

103 Davidův. Dobrořeč duše má Hospodinu, a všecky
vnitřnosti mé jménu svatému jeho. 2 Dobrořeč duše
má Hospodinu, a nezapomínej se na všecka dobrodiní
jeho, 3 Kterýž odpouští tobě všecky nepravosti, kterýž
uzdravuje všecky nemoci tvé, 4 Kterýž vysvobozuje od
zahynutí život tvůj, kterýž tě korunuje milosrdenstvím a
mnohým slitováním, 5 Kterýž nasycuje dobrými věcmi ústa
tvá, tak že se obnovuje jako orlice mladost tvá. 6 Èiní, což
spravedlivého jest, Hospodin, a soudy všechněm utištěným.
7 Známé učinil Mojžíšovi cesty své, synům Izraelským skutky
své. 8 Lítostivý a milostivý jest Hospodin, dlouhoshovívající
a mnohého milosrdenství. 9 Nebudeť ustavičně žehrati, ani
na věky hněvu držeti. 10 Ne podlé hříchů našich nakládá
s námi, ani vedlé nepravostí našich odplacuje nám. 11
Nebo jakož jsou vysoko nebesa nad zemí, tak jest vyvýšené
milosrdenství jeho nad těmi, kteříž se ho bojí. 12 A jak
daleko jest východ od západu, tak daleko vzdálil od nás
přestoupení naše. 13 Jakož se slitovává otec nad dítkami,
tak se slitovává Hospodin nad těmi, kteříž se hobojí. 14 Onť
zajisté zná slepení naše, v paměti má, že prach jsme. 15

Dnové člověka jsou jako tráva, a jako květ polní, tak kvete.
16 Jakž vítr na něj povane, ant' ho není, aniž ho již více pozná
místo jeho. 17 Milosrdenství pak Hospodinovo od věků až na
věky nad těmi, kteříž se ho bojí, a spravedlnost jeho nad
syny synů, 18 Kteříž ostříhají smlouvy jeho, a pamatují na
přikázaní jeho, aby je činili. 19 Hospodin na nebesích utvrdil
trůn svůj, a kralování jeho nade vším panuje. 20 Dobrořečte
Hospodinu andělé jeho, kteříž jste mocní v síle, a činíte
slovo jeho, poslušní jsouc hlasu slova jeho. 21 Dobrořečte
Hospodinu všickni zástupové jeho, služebníci jeho, kteříž
činíte vůli jeho. 22 Dobrořečte Hospodinu všickni skutkové
jeho, na všech místech panování jeho. Dobrořeč duše má
Hospodinu.

104 Dobrořeč duše má Hospodinu. Hospodine Bože
můj, velmi jsi veliký, velebnost a krásu jsi oblékl.
2 Přioděls se světlem jako rouchem, roztáhls nebesa jako
kortýnu. 3 Kterýž sklenul na vodách paláce své, kterýž užívá
hustých oblaků místo vozů, a vznáší se na peří větrovém. 4
Kterýž činí posly své duchy, služebníky své oheň plápolající.
5 Založil zemi na sloupích jejich, tak že se nepohne na věky
věků. 6 Propastí jako rouchem byl jsi ji přioděl, i nad horami
stály vody. 7 K žehrání tvému rozběhly se, před hřmotem
hromu tvého pospíšily, 8 (Vystoupily hory, snížilo se údolí),
na místo, kteréž jsi jim založil. 9 Meze jsi položil, aby jich
nepřestupovaly, ani se navracovaly k přikrývání země. 10
Kterýž vypouštíš potoky přes údolé, aby tekli mezi horami,
11 A nápoj dávali všechněm živočichům polním. Tuť uhašují
oslové divocí žízeň svou. 12 Při nich hnízdí se ptactvo
nebeské, a z prostřed ratolestí hlas svůj vydává. 13 Kterýž
svlažuješ hory z výsostí svých, aby ovocem činů tvých sytila
se země. 14 Dáváš, aby rostla tráva dobytku, a bylina ku
potřebě člověku, abys tak vyvodil chléb z země, 15 A víno,
jenž obveseluje srdce člověka. Èiní, aby se stkvěla tvář od
oleje, ano i pokrmem zdržuje život lidský. 16 Nasyceno bývá
i dříví Hospodinovo, cedrové Libánští, kteréž štípil. 17 Na
nichž se ptáci hnízdí, i čáp příbytek svůj má na jedlí. 18 Hory
vysoké jsou kamsíků, skály útočiště králíků. 19 Učinil měsíc
k jistým časům, a slunce zná západ svůj. 20 Uvodíš tmu, a
bývá noc, v níž vybíhají všickni živočichové lesní: 21 Lvíčata
řvoucí po loupeži, aby hledali od Boha silného pokrmu svého.
22 Když slunce vychází, zase shromažďují se, a v doupatech
svých se ukládají. 23 Èlověk vychází ku práci své, a k dílu
svému až do večera. 24 Jak mnozí a velicí jsou skutkové
tvoji, Hospodine! Všeckys je moudře učinil, plná jest země
bohatství tvého. 25 V moři pak velikém a přeširokém, tamť
jsou hmyzové nesčíslní, a živočichové malí i velicí. 26 Tuť
bárky přecházejí i velryb, kteréhož jsi stvořil, aby v něm hrál.
27 Všecko to na tě očekává, abys jim dával pokrm časem
svým. 28 Když jim dáváš, sbírají; když otvíráš ruku svou,
nasyceni bývají dobrými věcmi. 29 Když skrýváš tvář svou,
rmoutí se; když odjímáš ducha jejich, hynou, a v prach svůj
se navracejí. 30 Vysíláš ducha svého, a zase stvořeni bývají,
a obnovuješ tvář země. 31 Budiž sláva Hospodinova na
věky, rozveselujž se Hospodin v skutcích svých. 32 On když
pohledí na zemi, anať se třese; když se dotkne hor, ant' se
kouří. 33 Zpívati budu Hospodinu, dokudž jsem živ; žalmy
Bohu svému zpívati budu, pokudž mne stává. 34 Libé bude
přemyšlování mé o něm, játˇ rozveselím se v Hospodinu. 35
Ó by hříšníci vyhynuli z země, a bezbožných aby již nebylo.
Dobrořeč duše má Hospodinu. Halelujah.

105 Oslavujte Hospodina, ohlašujte jméno jeho,
oznamujte mezi národy skutky jeho. 2 Zpívejte
jemu, žalmy prozpěvujte jemu, rozmlouvejte o všech divných
skutcích jeho. 3 Chlubte se jménem svatým jeho; vesel se
srdce těch, kteříž hledají Hospodina. 4 Hledejte Hospodina a
síly jeho, hledejte tváři jeho ustavičně. 5 Rozpomínejte se na
divné skutky jeho, kteréž činil, na zázraky jeho a na soudy
úst jeho, 6 Símě Abrahamovo, služebníka jeho, synové
Jákobovi, vyvolení jeho. 7 Ont' jest Hospodin Bůh náš, na vší
zemi soudové jeho. 8 Pamatuje věčně na smlouvu svou, na
slovo, kteréž přikázal až do tisíce pokolení, 9 Kteréž upevnil
s Abrahamem, a na přísahu svou učiněnou Izákovi. 10
Nebo ji utvrdil Jákobovi za ustanovení, Izraelovi za smlouvu
věčnou, 11 Pravě: Tobě dám zemi Kananejskou za podíl
dědictví vašeho, 12 Ješto jich byl malý počet, malý počet, a
ještě v ní byli pohostinu. 13 Přecházeli zajisté z národu do
národu, a z království k jinému lidu. 14 Nedopustil žádnému
ublížiti jim, ano i krále pro ně trestal, řka: 15 Nedotýkejte
se pomazaných mých, a prorokům mým nečiňte nic zlého.
16 Když přivolav hlad na zemi, všecku hůl chleba polámal,
17 Poslal před nimi muže znamenitého, jenž za služebníka
prodán byl, totiž Jozefa. 18 Jehož nohy sevřeli pouty, železa
podniknouti musil, 19 Až do toho času, když se zmínka
stala o něm; řeč Hospodinova zkusila ho. 20 Poslav král,
propustiti ho rozkázal, panovník lidu svobodna ho učinil.
21 Ustanovil ho pánem domu svého, a panovníkem všeho
vládařství svého, 22 Aby vládl i knížaty jeho podlé své líbosti,
a starce jeho vyučoval moudrosti. 23 Potom všel Izrael do
Egypta, a Jákob pohostinu byl v zemi Chamově. 24 Kdež
rozmnožil Bůh lid svůj náramně, a učinil, aby silnější byl
nad nepřátely své. 25 Změnil mysl těchto, aby v nenávisti
měli lid jeho, a aby ukládali lest o služebnících jeho. 26 I
poslal Mojžíše slouhu svého, a Arona, kteréhož vyvolil. 27

Kteříž předložili jim slova znamení jeho a zázraků v zemi
Chamově. 28 Poslal tmu, a zatmělo se, aniž odporná byla
slovu jeho. 29 Obrátil vody jejich v krev, a zmořil ryby v nich.
30 Vydala země jejich množství žab, i v pokoleních králů
jejich. 31 Řekl, i přišla směsice žížal, a stěnice na všecky
končiny jejich. 32 Dal místo deště krupobití, oheň hořící na
zemi jejich, 33 Tak že potloukl réví jejich i fíkoví jejich, a
zpřerážel dříví v krajině jejich. 34 Řekl, i přišly kobylky a
chroustů nesčíslné množství. 35 I sežrali všelikou bylinu v
krajině jejich, a pojedli úrody země jejich. 36 Nadto pobil
všecko prvorozené v zemi jejich, počátek všeliké síly jejich.
37 Tedy vyvedl své s stříbrem a zlatem, aniž byl v pokoleních
jejich, ješto by se poklesl. 38 Veselili se Egyptští, když tito
vycházeli; nebo byl připadl na ně strach Izraelských. 39
Roztáhl oblak k zastírání jich, a oheň k osvěcování noci. 40
K žádosti přivedl křepelky, a chlebem nebeským sytil je.
41 Otevřel skálu, i tekly vody, a odcházely přes vyprahlá
místa jako řeka. 42 Nebo pamětliv byl na slovo svatosti
své, k Abrahamovi služebníku svému mluvené. 43 Protož
vyvedl lid svůj s radostí, s prozpěvováním vyvolené své. 44
A dal jim země pohanů, a tak úsilí národů dědičně obdrželi,
45 Aby zachovávali ustanovení jeho, a práv jeho ostříhali.
Halelujah.

106 Halelujah. Oslavujte Hospodina, nebo dobrý jest,
nebo na věky milosrdenství jeho. 2 Kdo může
vymluviti nesmírnou moc Hospodinovu, a vypraviti všecku
chválu jeho? 3 Blahoslavení, kteříž ostříhají soudu, a činí
spravedlnost každého času. 4 Pamatuj na mne, Hospodine,
pro milost k lidu svému, navštěv mne spasením svým, 5
Abych užíval dobrých věcí s vyvolenými tvými, a veselil se
veselím národu tvého, a chlubil se spolu s dědictvím tvým. 6
Zhřešili jsme i s otci svými, neprávě jsme činili, a bezbožnost
páchali. 7 Otcové naši v Egyptě nerozuměli předivným
skutkům tvým, aniž pamatovali na množství milosrdenství
tvých, ale odporni byli při moři, při moři Rudém. 8 A však
vysvobodil je pro jméno své, aby v známost uvedl moc svou.
9 Nebo přimluvil moři Rudému, a vyschlo; i provedl je skrze
hlubiny, jako po poušti. 10 A tak zachoval je od ruky toho,
jenž jich nenáviděl, a vyprostil je z ruky nepřítele. 11 V tom
přikryly vody ty, kteříž je ssužovali, nezůstalo ani jednoho z
nich. 12 A ačkoli věřili slovům jeho, a zpívali chválu jeho, 13
Však rychle zapomenuli na skutky jeho, a nečekali na radu
jeho; 14 Ale jati jsouce žádostí na poušti, pokoušeli Boha
silného na pustinách. 15 I dal jim, čehož se jim chtělo, a
však dopustil hubenost na život jejich. 16 Potom, když horlili
proti Mojžíšovi v vojště, a Aronovi, svatému Hospodinovu,
17 Otevřevši se země, požřela Dátana, a přikryla zběř
Abironovu. 18 A roznícen byl oheň na rotu jejich, plamen
spálil bezbožníky. 19 Udělali i tele na Orébě, a skláněli se
slitině. 20 A změnivše slávu svou v podobiznu vola, jenž jí
trávu, 21 Zapomněli na Boha silného, spasitele svého, kterýž
činil veliké věci v Egyptě. 22 A předivné v zemi Chamově,
přehrozné při moři Rudém. 23 Pročež řekl, že je vyplení,
kdyby se byl Mojžíš, vyvolený jeho, nepostavil v té mezeře
před ním, a neodvrátil prchlivosti jeho, aby nehubil. 24 Za
tím zošklivili sobě zemi žádanou, nevěříce slovu jeho. 25 A
repcíce v staních svých, neposlouchali hlasu Hospodinova.
26 A protož pozdvihl ruky své proti nim, aby je rozmetal po
poušti, 27 A aby rozptýlil símě jejich mezi pohany, a rozehnal
je do zemí. 28 Spřáhli se také byli s modlou Belfegor, a
jedli oběti mrch. 29 A tak dráždili Boha skutky svými, až
se na ně obořila rána, 30 Až se postavil Fínes, a pomstu
vykonal, i přetržena jest rána ta. 31 Což jest mu počteno
za spravedlnost od národu do pronárodu, a až na věky. 32
Opět ho byli popudili při vodách sváru, až se i Mojžíšovi
zle stalo pro ně. 33 Nebo k hořkosti přivedli ducha jeho, a
pronesl ji rty svými. 34 K tomu nevyplénili ani národů těch, o
kterýchž jim byl Hospodin poručil, 35 Ale směšujíce se s
těmi národy, naučili se skutkům jejich, 36 A sloužili modlám
jejich, kteréž jim byly osídlem. 37 Obětovali zajisté syny své
a dcery své ďáblům. 38 A vylili krev nevinnou, krev synů
svých a dcer svých, kteréž obětovali trapidlům Kananejským,
tak že poškvrněna jest země těmi vraždami. 39 I zmazali se
skutky svými, a smilnili činy svými. 40 Protož rozpáliv se v
prchlivosti Hospodin na lid svůj, v ošklivost vzal dědictví
své. 41 A vydal je v ruce pohanů. I panovali nad nimi ti, jenž
je v nenávisti měli, 42 A utiskali je nepřátelé jejich, tak že
sníženi jsou pod ruku jejich. 43 Mnohokrát je vysvobozoval,
oni však popouzeli ho radou svou, pročež potlačeni jsou pro
nepravost svou. 44 A však patřil na úzkost jejich, a slyšel
křik jejich. 45 Nebo se rozpomenul na smlouvu svou s nimi,
a želel toho podlé množství milosrdenství svých, 46 Tak že
naklonil k nim lítostí všecky, kteříž je u vězení drželi. 47
Zachovej nás, Hospodine Bože náš, a shromažď nás z těch
pohanů, abychom slavili jméno tvé svaté, a chlubili se v
chvále tvé. 48 Požehnaný Hospodin Bůh Izraelský od věků
až na věky. Na to rciž všecken lid: Amen, Halelujah.

107 Oslavujte Hospodina, nebo jest dobrý, nebo na věky
milosrdenství jeho. 2 Nechť o tom vypravují ti, kteříž
jsou vykoupeni skrze Hospodina, jak je on vykoupil z ruky
těch, kteříž je ssužovali, 3 A shromáždil je z zemí, od východu
a od západu, od půlnoci i od moře. 4 Bloudili po poušti,
po cestách pustých, města k přebývání nenacházejíce. 5

Hladovití a žízniví byli, až v nich svadla duše jejich. 6 Když
volali k Hospodinu v ssoužení svém, z úzkostí jejich vytrhl
je, 7 A vedl je po cestě přímé, aby přišli do města k bydlení.
8 Nechať oslavují před Hospodinem milosrdenství jeho, a
divné skutky jeho před syny lidskými, 9 Poněvadž napájí
duši žíznivou, a duši hladovitou naplňuje dobrými věcmi. 10
Kteříž sedí ve tmě a v stínu smrti, sevříni jsouce bídou i
železy, 11 Protože odporni byli řečem Boha silného, a radou
Nejvyššího pohrdli. 12 Pročež ponížil bídou srdce jejich, padli,
a nebylo pomocníka. 13 Když volají k Hospodinu v ssoužení
svém, z úzkostí je vysvobozuje. 14 Vyvodí je z temností a
stínu smrti, a svazky jejich trhá. 15 Nechať oslavují před
Hospodinem milosrdenství jeho, a divné skutky jeho před
syny lidskými, 16 Poněvadž láme brány měděné, a závory
železné posekává. 17 Blázni pro cestu převrácenosti své, a
pro nepravosti své v trápení bývají. 18 Oškliví se jim všeliký
pokrm, až se i k branám smrti přibližují. 19 Když volají k
Hospodinu v ssoužení svém, z úzkostí jejich je vysvobozuje.
20 Posílá slovo své, a uzdravuje je, a vysvobozuje je z
hrobu. 21 Nechať oslavují před Hospodinem milosrdenství
jeho, a divné skutky jeho před syny lidskými, 22 A obětujíce
oběti chvály, ať vypravují skutky jeho s prozpěvováním.
23 Kteří se plaví po moři na lodech, pracujíce na velikých
vodách, 24 Tiť vídají skutky Hospodinovy, a divy jeho v
hlubokosti. 25 Jakž jen dí, hned se strhne vítr bouřlivý, a dme
vlny mořské. 26 Vznášejí se k nebi, sstupují do propasti,
duše jejich v nebezpečenství rozplývá se. 27 Motají se a
nakloňují jako opilý, a všecko umění jejich mizí. 28 Když
volají k Hospodinu v ssoužení svém, z úzkostí jejich je
vysvobozuje. 29 Proměňuje bouři v utišení, tak že umlkne
vlnobití jejich. 30 I veselí se, že utichlo; a tak přivodí je k
břehu žádostivému. 31 Nechať oslavují před Hospodinem
milosrdenství jeho, a divné skutky jeho před syny lidskými.
32 Nechť ho vyvyšují v shromáždění lidu, a v radě starců
chválí jej. 33 Obrací řeky v poušť, a prameny vod v suchost,
34 Zemi úrodnou v slatinnou, pro zlost obyvatelů jejích. 35
Pustiny obrací v jezera, a zemi vyprahlou v prameny vod.
36 I osazuje na ní hladovité, aby stavěli města k bydlení.
37 Kteříž osívají pole, a dělají vinice, a shromažďují sobě
užitek úrody. 38 Takť on jim žehná, že se rozmnožují velmi,
a dobytka jejich neumenšuje. 39 A někdy pak umenšeni
a sníženi bývají ukrutenstvím, bídou a truchlostí, 40 Když
vylévá pohrdání na knížata, dopouštěje, aby bloudili po
poušti bezcestné. 41 Onť vyzdvihuje nuzného z trápení, a
rozmnožuje rodinu jako stádo. 42 Nechť to spatřují upřímí, a
rozveselí se, ale všeliká nepravost ať zacpá ústa svá. 43 Ale
kdo jest tak moudrý, aby toho šetřil, a vyrozumíval mnohému
milosrdenství Hospodinovu?

108 Píseň a žalm Davidův. Hotovo jest srdce mé, Bože,
zpívati a oslavovati tě budu, také i sláva má. 2
Probuď se loutno a harfo, když v svitání povstávám. 3 Slaviti
tě budu mezi lidmi, Hospodine, a tobě žalmy prozpěvovati
mezi národy. 4 Nebo nad nebesa větší jest milosrdenství
tvé, a až k nejvyšším oblakům pravda tvá. 5 Vyvyšiž se nad
nebesa, ó Bože, a nade všecku zemi sláva tvá. 6 Ať jsou
vysvobozeni milí tvoji, zachovávejž je pravicí svou, a vyslyš
mne. 7 Bůh mluvil skrze svatost svou; veseliti se budu, že
budu děliti Sichem, a údolí Sochot že rozměřím. 8 Můjť jest
Galád, můj i Manasses, a Efraim síla hlavy mé, Juda učitel
můj. 9 Moáb medenice k umývání mému, na Edoma uvrhu
obuv svou, proti Palestině troubiti budu. 10 Kdo mne uvede
do města hrazeného? Kdo mne zprovodí až do Idumejské
země? 11 Zdali ne ty, ó Bože, kterýž jsi nás byl zavrhl, a
nevycházels, ó Bože, s vojsky našimi? 12 Uděliž nám pomoci
proti nepříteli, nebo marná jest pomoc lidská. 13 V Bohu
udatně sobě počínati budeme, a on pošlapá nepřátely naše.

109 Přednímu zpěváku, žalm Davidův. Ó Bože chvály
mé, nečiň se neslyše. 2 Nebo ústa nešlechetného a
ústa lstivá proti mně se otevřela, mluvili proti mně jazykem
lživým. 3 A slovy jizlivými osočili mne, válčí proti mně beze
vší příčiny. 4 Protivili mi se za mé milování, ješto jsem
se za ně modlíval. 5 Odplacují se mi zlým za dobré, a
nenávistí za milování mé. 6 Postav nad ním bezbožníka, a
protivník ať mu stojí po pravici. 7 Když před soudem stane,
ať zůstane za nešlechetného, a prosba jeho budiž jemu k
hříchu. 8 Budiž dnů jeho málo, a úřad jeho vezmi jiný. 9
Buďtež děti jeho sirotci, a žena jeho vdovou. 10 Buďtež
běhouni a tuláci synové jeho, žebřete, vyhnáni jsouce z
poustek svých. 11 Přitáhni k sobě lichevník všecko, cožkoli
má, a úsilé jeho rozchvátejte cizí. 12 Nebudiž, kdo by mu
chtěl milosrdenství prokázati, aniž buď, kdo by se smiloval
nad sirotky jeho. 13 Potomci jeho z kořen vyťati buďte, v
druhém kolenu vyhlazeno buď jméno jejich. 14 Přijdiž na
pamět nepravost předků jeho před Hospodinem, a hřích
matky jeho nebuď shlazen. 15 Buďtež před Hospodinem
ustavičně, až by vyhladil z země památku jejich, 16 Proto že
nepamatoval, aby činil milosrdenství, ale protivenství činil
člověku chudému a nuznému a sevřenému bolestí srdce,
aby jej zamordoval. 17 Poněvadž miloval zlořečení, nechať
přijde na něj; neměl líbosti v požehnání, nechať se vzdálí
od něho. 18 A tak budiž oblečen v zlořečenství jako v svůj
oděv, a ať vejde do vnitřností jeho jako voda, a jako olej do

kostí jeho. 19 Budiž jemu to jako plášť k přiodívání, a jako
pás k ustavičnému opasování. 20 Taková mzda přijdiž mým
protivníkům od Hospodina, a mluvícím zlé věci proti duši
mé. 21 Ty pak, Hospodine Pane, nalož se mnou laskavě
pro jméno své, nebo dobré jest milosrdenství tvé; vytrhni
mne. 22 Jsemť zajisté chudý a nuzný, a srdce mé raněno
jest u vnitřnostech mých. 23 Jako stín, když se nachyluje,
ucházeti musím; honí se za mnou jako za kobylkou. 24
Kolena má klesají postem, a tělo mé vyschlo z tučnosti. 25
Nadto jsem jim za posměch; když mne uhlédají, potřásají
hlavami svými. 26 Spomoz mi, ó Hospodine Bože můj,
zachovej mne podlé milosrdenství svého, 27 Tak aby poznati
mohli, že jest to ruka tvá, a že jsi ty, Hospodine, učinil to. 28
Nechť oni jakkoli zlořečí, ty dobrořeč; kteříž povstali, nechť
se zastydí, aby se veselil služebník tvůj. 29 Buďtež oblečeni
protivníci moji v zahanbení, a nechť se odějí jako pláštěm
hanbou svou. 30 Slaviti budu Hospodina velice ústy svými, a
u prostřed mnohých chváliti jej budu, 31 Proto že stojí po
pravici nuznému, aby ho zachoval od těch, kteříž odsuzují
život jeho.

110 Davidův žalm. Řekl Hospodin Pánu mému: Sed'
na pravici mé, dokudž nepoložím nepřátel tvých za
podnože noh tvých. 2 Berlu moci tvé vyšle Hospodin z Siona,
řka: Panuj u prostřed nepřátel svých. 3 Lid tvůj dobrovolný v
den boje tvého v ozdobě svatosti, z života hned v svitání
jako rosa plod tvůj bude. 4 Přisáhl Hospodin, a nebude želeti
toho, řka: Ty jsi kněz na věky podlé řádu Melchisedechova.
5 Pán po pravici tvé potře v den hněvu svého krále. 6 Soud
činiti bude mezi národy, porážku hroznou učiní, potře i hlavu
panující nad mnohými krajinami. 7 Z potoka na cestě píti
bude, a protož povýší hlavy.

111 Halelujah. Slaviti budu Hospodina z celého srdce,
v radě přímých i v shromáždění; 2 Veliké skutky
Hospodinovy, a patrné všechněm, kteříž v nich líbost mají; 3
Slavné a překrásné dílo jeho, a spravedlnost jeho zůstávající
na věky. 4 Památku způsobil předivnými skutky svými
milostivý a milosrdný Hospodin. 5 Pokrm dal těm, kteříž
se ho bojí, pamětliv jsa věčně na smlouvu svou. 6 Mocné
skutky své oznámil lidu svému, dav jim dědictví pohanů. 7
Skutkové rukou jeho pravda a soud, a nepohnutelní všickni
rozkazové jeho. 8 Upevnění na věčnou věčnost; učiněni
jsou v pravdě a v pravosti. 9 Vykoupení poslav lidu svému,
přikázal na věky smlouvu svou; svaté a hrozné jest jméno
jeho. 10 Počátek moudrosti jest bázeň Hospodina; rozumu
výborného nabývají všickni, kteříž činí ty věci; chvála jeho
zůstává na věky.

112 Halelujah. Blahoslavený muž, kterýž se bojí
Hospodina, a v přikázaních jeho má velikou líbost. 2
Mocné na zemi bude símě jeho, rodina upřímých požehnání
dojde. 3 Zboží a bohatství v domě jeho, a spravedlnost
jeho zůstává na věky. 4 Vzchází ve tmách světlo upřímým,
milostivý jest, milosrdný a spravedlivý. 5 Dobrý člověk
slitovává se i půjčuje, a řídí své věci s soudem. 6 Nebo
nepohne se na věky, v paměti věčné bude spravedlivý. 7
Slyše zlé noviny, nebojí se; stálé jest srdce jeho, a doufá
v Hospodina. 8 Utvrzené srdce jeho nebojí se, až i uzří
pomstu na svých nepřátelích. 9 Rozděluje štědře, a dává
nuzným; spravedlnost jeho zůstává na věky, roh jeho bude
vyvýšen v slávě. 10 Bezbožný vida to, zlobiti se, zuby svými
škřipěti a schnouti bude; žádost bezbožníků zahyne.

113 Halelujah. Chvalte služebníci Hospodinovi, chvalte
jméno Hospodinovo. 2 Budiž jméno Hospodinovo
požehnáno od tohoto času až na věky. 3 Od východu slunce
až do západu jeho chváleno buď jméno Hospodinovo. 4
Vyvýšenť jest nade všecky národy Hospodin, a nad nebesa
sláva jeho. 5 Kdo jest rovný Hospodinu Bohu našemu, kterýž
vysoko bydlí? 6 Kterýž snižuje se, aby všecko spatřoval, což
jest na nebi i na zemi. 7 Vyzdvihuje z prachu nuzného, a
z hnoje vyvyšuje chudého, 8 Aby jej posadil s knížaty, s
knížaty lidu svého. 9 Kterýž vzdělává neplodnou v čeled, a
matku veselící se z dítek. Halelujah.

114 Když vycházel Izrael z Egypta, a rodina Jákobova
z národu jazyka cizího, 2 Byl Juda posvěcením jeho,
Izrael panováním jeho. 3 To když vidělo moře, uteklo, Jordán
nazpět se obrátil. 4 Hory poskakovaly jako skopci, pahrbkové
jako jehňata. 5 Coť bylo, ó moře, že jsi utíkalo? Jordáne, že
jsi nazpět se obrátil? 6 Ó hory, že jste poskakovaly jako
skopci, pahrbkové jako jehňata? 7 Pro přítomnost Panovníka
třásla jsem se já země, pro přítomnost Boha Jákobova, 8
Kterýž obrací i tu skálu v jezero vod, a škřemen v studnici
vod.

115 Ne nám, Hospodine, ne nám, ale jménu svému dej
čest, pro milosrdenství své a pro pravdu svou. 2
Proč mají říkati pohané: Kdež jest nyní Bůh jejich? 3 Ješto
Bůh náš jest na nebi, čině všecko, což se mu líbí. 4 Modly
pak jejich jsou stříbro a zlato, dílo rukou lidských. 5 Ústa
mají, a nemluví, oči mají, a nevidí. 6 Uši mají, a neslyší, nos
mají, a nečijí. 7 Ruce mají, a nemakají, nohy mají, a nechodí,
aniž volati mohou hrdlem svým. 8 Nechať jsou jim podobni,
kteříž je dělají, a kdožkoli v nich doufají. 9 Izraeli, doufej v
Hospodina, nebo spomocníkem a štítem takových on jest.
10 Dome Aronův, doufej v Hospodina, spomocníkem a štítem

takových on jest. 11 Kteříž se bojíte Hospodina, doufejte
v Hospodina, spomocníkem a štítem takových on jest. 12
Hospodin rozpomena se na nás, požehná; požehná domu
Izraelovu, požehná i domu Aronovu. 13 Požehná bojícím
se Hospodina, malým, i velikým. 14 Rozmnoží Hospodin
vás, vás i syny vaše. 15 Požehnaní vy od Hospodina, kterýž
učinil nebesa i zemi. 16 Nebesa jsou nebesa Hospodinova,
zemi pak dal synům lidským. 17 Ne mrtví chváliti budou
Hospodina, ani kdo ze všech těch, kteříž sstupují do místa
mlčení, 18 Ale my dobrořečiti budeme Hospodinu od tohoto
času až na věky. Halelujah.

116 Miluji Hospodina, proto že vyslýchá hlas můj a
pokorné modlitby mé. 2 Nebo naklonil ucha svého
ke mně, když jsem ho vzýval ve dnech svých. 3 Obklíčilyť
mne byly bolesti smrti, a úzkosti hrobu potkaly mne; sevření
a truchlost přišla na mne. (Sheol h7585) 4 I vzýval jsem jméno
Hospodinovo, řka: Prosím, ó Hospodine, vysvobod' duši
mou. 5 Milostivý Hospodin a spravedlivý, Bůh náš lítostivý. 6
Ostříhá sprostných Hospodin; znuzen jsem byl, a spomohl
mi. 7 Navratiž se, duše má, do odpočinutí svého, poněvadž
Hospodin jest dobrodince tvůj. 8 Nebo jsi vytrhl duši mou od
smrti, oči mé od slz, nohu mou od poklesnutí. 9 Ustavičně
choditi budu před Hospodinem v zemi živých. 10 Uvěřil jsem,
protož i mluvil jsem, ačkoli jsem byl velmi ztrápený. 11 Já
jsem byl řekl v pospíchání: Všeliký člověk jest lhář. 12 Èím se
odplatím Hospodinu za všecka dobrodiní jeho mně učiněná?
13 Kalich mnohého spasení vezmu, a jméno Hospodinovo
vzývati budu. 14 Sliby své Hospodinu splním, teď přede
vším lidem jeho. 15 Drahá jest před očima Hospodinovýma
smrt svatých jeho. 16 Ó Hospodine, že jsem služebník tvůj,
služebník, pravím, tvůj, syn děvky tvé, rozvázal jsi svazky
mé. 17 Tobě obětovati budu obět díků činění, a jméno
Hospodinovo vzývati budu. 18 Sliby své Hospodinu splním,
teď přede vším lidem jeho, 19 V síňcích domu Hospodinova,
u prostřed tebe, Jeruzaléme. Halelujah.

117 Chvalte Hospodina všickni národové, velebtež ho
všickni lidé. 2 Neboť jest rozšířeno nad námi
milosrdenství jeho, a pravda Hospodinova na věky. Halelujah.

118 Oslavujte Hospodina, nebo jest dobrý, nebo na věky
trvá milosrdenství jeho. 2 Rciž nyní, Izraeli, že na
věky milosrdenství jeho. 3 Rciž nyní, dome Aronův, že na
věky milosrdenství jeho. 4 Rcetež nyní bojící se Hospodina,
že na věky milosrdenství jeho. 5 V úzkosti vzýval jsem
Hospodina, a vyslyšev, uprostrannil mi Hospodin. 6 Hospodin
se mnou, nebudu se báti. Co mi může učiniti člověk? 7
Hospodin se mnou jest mezi pomocníky mými, pročež já
podívám se těm, kteříž mne mají v nenávisti. 8 Lépe jest
doufati v Hospodina, než naději skládati v člověku. 9 Lépe
jest doufati v Hospodina, nežli naději skládati v knížatech. 10
Všickni národové obklíčili mne, ale ve jménu Hospodinovu
vyplénil jsem je. 11 Mnohokrát obklíčili mne, ale ve jménu
Hospodinovu vyplénil jsem je. 12 Ssuli se na mne jako včely,
však zhasli jako oheň z trní: nebo ve jménu Hospodinovu
vyplénil jsem je. 13 Velmi jsi ztuha na mne dotíral, abych
padl, ale Hospodin spomohl mi. 14 Síla má a písnička má
jest Hospodin, on byl můj vysvoboditel. 15 Hlas prokřikování
a spasení v staních spravedlivých. Pravice Hospodinova
dokázala síly, 16 Pravice Hospodinova vyvýšila se, pravice
Hospodinova dokázala síly. 17 Neumruť, ale živ budu, abych
vypravoval skutky Hospodinovy. 18 Trestaltě mne přísně
Hospodin, ale smrti mne nevydal. 19 Otevřetež mi brány
spravedlnosti, a vejda do nich, oslavovati budu Hospodina.
20 Tať jest brána Hospodinova, kterouž spravedliví vcházejí.
21 Tuť já tě oslavovati budu, nebo jsi mne vyslyšel, a byls
můj vysvoboditel. 22 Kámen, kterýž zavrhli stavitelé, učiněn
jest v hlavu úhelní. 23 Od Hospodina stalo se to, a jest
divné před očima našima. 24 Tentoť jest den, kterýž učinil
Hospodin, a protož radujme se a veselme se v něm. 25
Prosím, Hospodine, zachovávejž již; prosím, Hospodine,
dávej již šťastný prospěch. 26 Požehnaný, jenž se béře ve
jménu Hospodinovu; dobrořečíme vám z domu Hospodinova.
27 Bůh silný Hospodin, onť se zasvítil nám, važte beránky až
k rohům oltáře. 28 Bůh silný můj ty jsi, protož slaviti tě budu,
Bože můj, vyvyšovati tě budu. 29 Oslavujtež Hospodina,
neboť jest dobrý, nebo na věky milosrdenství jeho.

119 Aleph. Blahoslavení ti, kteříž jsou ctného obcování,
kteříž chodí v zákoně Hospodinově. 2 Blahoslavení,
kteříž ostříhají svědectví jeho, a kteříž ho celým srdcem
hledají. 3 Nečiní zajisté nepravosti, ale kráčejí po cestách
jeho. 4 Ty jsi přikázal, aby pilně bylo ostříháno rozkazů tvých.
5 Ó by spraveny byly cesty mé k ostříhání ustanovení tvých.
6 Tehdážť nebudu zahanben, když budu patřiti na všecka
přikázaní tvá. 7 Oslavovati tě budu v upřímnosti srdce, když
se vyučovati budu právům spravedlnosti tvé. 8 Ustanovení
tvých budu ostříhati s pilností, toliko neopouštěj mne. 9 Beth.
Jakým způsobem očistí mládenec stezku svou? Takovým,
aby se choval vedlé slova tvého. 10 Celým srdcem svým
hledám tebe, nedopouštějž mi blouditi od přikázaní tvých. 11
V srdci svém skládám řeč tvou, abych nehřešil proti tobě. 12
Ty chvály hodný Hospodine, vyuč mne ustanovením svým.
13 Rty svými vypravuji o všech soudech úst tvých. 14 Z cesty

svědectví tvých raduji se více, než z největšího zboží. 15 O
přikázaních tvých přemyšluji, a patřím na stezky tvé. 16 V
ustanoveních tvých se kochám, aniž se zapomínám na slovo
tvé. 17 Gimel Tu milost učiň s služebníkem svým, abych,
dokudž jsem živ, ostříhal slova tvého. 18 Otevři oči mé,
abych spatřoval divné věci z zákona tvého. 19 Příchozí jsem
na tom světě, neukrývejž přede mnou přikázaní svých. 20
Umdlévá duše má pro žádost soudů tvých všelikého času.
21 Vyhlazuješ pyšné, zlořečené, kteříž bloudí od přikázaní
tvých. 22 Odejmi ode mne útržku a potupu, neboť ostříhám
svědectví tvých. 23 Také i knížata se zasazují, a mluví proti
mně, služebník pak tvůj přemýšlí o ustanoveních tvých.
24 Svědectví tvá zajisté jsou mé rozkoše a moji rádcové.
25 Daleth Přilnula k prachu duše má; obživiž mne podlé
slova svého. 26 Cesty své předložilť jsem, a vyslýchals
mne; vyuč mne ustanovením svým. 27 Cestě rozkazů tvých
dej ať vyrozumívám, a ať přemýšlím o divných skutcích
tvých. 28 Rozplývá se zámutkem duše má, očerstviž mne
podlé slova svého. 29 Cestu lživou odvrať ode mne, a
zákon svůj z milosti dej mi. 30 Cestu pravou jsem vyvolil,
soudy tvé sobě předkládám. 31 Svědectví tvých se přídržím,
Hospodine, nedejž mi zahanbenu býti. 32 Cestou rozkazů
tvých poběhnu, když ty rozšíříš srdce mé. 33 He Vyuč mne,
Hospodine, cestě ustanovení svých, kteréž bych ostříhal do
konce. 34 Dej mi ten rozum, ať šetřím zákona tvého, a ať ho
ostříhám celým srdcem. 35 Dej, ať chodím cestou přikázaní
tvých; nebo v tom svou rozkoš skládám. 36 Nakloň srdce
mého k svědectvím svým, a ne k lakomství. 37 Odvrať oči
mé, ať nehledí marnosti; na cestě své obživ mne. 38 Potvrď
služebníku svému řeči své, kterýž se oddal k službě tvé. 39
Odvrať ode mne pohanění, jehož se bojím; nebo soudové
tvoji dobří jsou. 40 Aj, toužím po rozkázaních tvých; dej, ať
jsem živ v spravedlnosti tvé. 41 Vav Ó ať se přiblíží ke mně
milosrdenství tvá, Hospodine, a spasení tvé vedlé řeči tvé,
42 Tak abych odpověditi uměl utrhači svému skutkem, že
doufání skládám v slovu tvém. 43 A nevynímej z úst mých
slova nejpravějšího; neboť na soudy tvé očekávám. 44 I
budu ostříhati zákona tvého ustavičně, od věků až na věky,
45 A bez přestání choditi na širokosti, neboť jsem se dotázal
rozkazů tvých. 46 Nýbrž mluviti budu o svědectvích tvých i
před králi, a nebudu se hanbiti. 47 Nebo rozkoš svou skládám
v přikázaních tvých, kteráž jsem zamiloval. 48 Přičinímť i
ruce své k přikázaním tvým, kteráž miluji, a přemýšleti budu
o ustanoveních tvých. 49 Zajin Rozpomeň se na slovo k
služebníku svému, kterýmž jsi mne ubezpečil. 50 Toť jest má
útěcha v ssoužení mém, že mne slovo tvé obživuje. 51 Pyšní
mi se velmi posmívají, však od zákona tvého se neuchyluji.
52 Neboť se rozpomínám na soudy tvé věčné, Hospodine,
kterýmiž se potěšuji. 53 Děsím se nad bezbožnými, kteříž
opouštějí zákon tvůj. 54 Ustanovení tvá jsou mé písničky
na místě mého putování. 55 Rozpomínám se i v noci na
jméno tvé, Hospodine, a ostříhám zákona tvého. 56 Toť mám
odtud, abych ostříhal rozkazů tvých. 57 Cheth Díl můj, řekl
jsem, Hospodine, ostříhati výmluvnosti tvé. 58 Modlívám se
milosti tvé v celém srdci: Smiluj se nade mnou podlé slova
svého. 59 Rozvážil jsem na mysli cesty své, a obrátil jsem
nohy své k tvým svědectvím. 60 Pospíchámť a neodkládám
ostříhati rozkazů tvých. 61 Rota bezbožníků zloupila mne, na
zákon tvůj se nezapomínám. 62 O půlnoci vstávám, abych tě
oslavoval v soudech spravedlnosti tvé. 63 Účastník jsem
všech, kteříž se bojí tebe, a těch, kteříž ostříhají přikázaní
tvých. 64 Milosrdenství tvého, Hospodine, plná jest země,
ustanovením svým vyuč mne. 65 Teth Dobrotivě jsi nakládal
s služebníkem svým, Hospodine, podlé slova svého. 66
Pravému soudu a umění vyuč mne, nebo jsem přikázaním
tvým uvěřil. 67 Prvé než jsem snížen byl, bloudil jsem, ale
nyní výmluvnosti tvé ostříhám. 68 Dobrý jsi ty a dobrotivý,
vyuč mne ustanovením svým. 69 Složiliť jsou lež proti mně
pyšní, ale já celým srdcem ostříhám přikázaní tvých. 70
Zbřidlo jako tuk srdce jejich, já zákonem tvým se potěšuji. 71
K dobrémuť jest mi to, že jsem pobyl v trápení, abych se
naučil ustanovením tvým. 72 Za lepší sobě pokládám zákon
úst tvých, nežli na tisíce zlata a stříbra. 73 Jod Ruce tvé
učinily a sformovaly mne, dej mi ten rozum, abych se naučil
přikázaním tvým, 74 Tak aby bojící se tebe mne vidouce,
radovali se, že na slovo tvé očekávám. 75 Seznávámť,
Hospodine, že jsou spravedliví soudové tvoji, a že jsi mne
hodně potrestal. 76 Nechať jest již zřejmé milosrdenství
tvé ku potěšení mému, podlé řeči tvé mluvené služebníku
tvému. 77 Přidťež na mne slitování tvá, abych živ býti mohl;
nebo zákon tvůj rozkoš má jest. 78 Zahanbeni buďte pyšní,
proto že Istivě chtěli mne podvrátiti, já pak přemyšluji o
přikázaních tvých. 79 Obraťtež se ke mně, kteříž se bojí
tebe, a kteříž znají svědectví tvá. 80 Budiž srdce mé upřímé
při ustanoveních tvých, tak abych nebyl zahanben. 81 Kaph
Touží duše má po spasení tvém, na slovo tvé očekávám.
82 Hynou i oči mé žádostí výmluvností tvých, když říkám:
Skoro-liž mne potěšíš? 83 Ačkoli jsem jako nádoba kožená v
dymu, na ustanovení tvá však jsem nezapomenul. 84 Mnoho-
liž bude dní služebníka tvého? Skoro-liž soud vykonáš nad
těmi, kteříž mi protivenství činí? 85 Vykopali mi pyšní jámy,
kterážto věc není podlé zákona tvého. 86 Všecka přikázaní
tvá jsou pravda; bez příčiny mi se protiví, spomoziž mi. 87
Téměřť jsou mne již v nic obrátili na zemi, já jsem však

neopustil přikázaní tvých. 88 Podlé milosrdenství svého
obživ mne, abych ostříhal svědectví úst tvých. 89 Lamed
Na věky, ó Hospodine, slovo tvé trvánlivé jest v nebesích.
90 Od národu do pronárodu pravda tvá, utvrdil jsi zemi, a
tak stojí. 91 Vedlé úsudků tvých stojí to vše do dnešního
dne, všecko to zajisté jsou služebníci tvoji. 92 Byť zákon tvůj
nebyl mé potěšení, dávno bych byl zahynul v svém trápení.
93 Na věky se nezapomenu na rozkazy tvé; jimi zajisté
obživil jsi mne. 94 Tvůjť jsem já, zachovávejž mne; nebo
přikázaní tvá zpytuji. 95 Očekávajíť na mne bezbožní, aby
mne zahubili, já pak svědectví tvá rozvažuji. 96 Každé věci
dokonalé vidím skončení; rozkaz tvůj jest přeširoký náramně.
97 Mem Ó jak miluji zákon tvůj, tak že každého dne on
jest mé přemyšlování. 98 Nad nepřátely mé moudřejšího
mne činíš přikázaními svými; nebo mám je ustavičně před
sebou. 99 Nade všecky své učitele rozumnější jsem učiněn;
nebo svědectví tvá jsou má přemyšlování. 100 I nad starce
opatrnější jsem, nebo přikázaní tvých ostříhám. 101 Od
každé cesty zlé zdržuji nohy své, abych ostříhal slova tvého.
102 Od soudů tvých se neodvracuji, proto že ty mne vyučuješ.
103 Ó jak jsou sladké dásním mým výmluvnosti tvé, nad med
ústům mým. 104 Z přikázaní tvých rozumnosti jsem nabyl,
a protož všeliké cesty bludné nenávidím. 105 Nun Svíce
nohám mým jest slovo tvé, a světlo stezce mé. 106 Přisáhl
jsem, což i splním, že chci ostříhati soudů spravedlnosti tvé.
107 Ztrápenýť jsem přenáramně, Hospodine, obživiž mne
vedlé slova svého. 108 Dobrovolné oběti úst mých, žádám,
oblib, Hospodine, a právům svým vyuč mne. 109 Duše má
jest v ustavičném nebezpečenství, a však na zákon tvůj se
nezapomínám. 110 Polékli jsou mi bezbožní osídlo, ale já
od rozkazů tvých se neodvracím. 111 Za dědictví věčné
ujal jsem svědectví tvá, neboť jsou radost srdce mého. 112
Naklonil jsem srdce svého k vykonávání ustanovení tvých
ustavičně, až i do konce. 113 Samech Výmyslků nenávidím,
zákon pak tvůj miluji. 114 Skrýše má a pavéza má ty jsi, na
slovo tvé očekávám. 115 Odstuptež ode mne nešlechetníci,
abych ostříhal přikázaní Boha svého. 116 Zdržujž mne podlé
slova svého, tak abych živ byl, a nezahanbuj mne v mém
očekávání. 117 Posiluj mne, abych zachován byl, a patřil k
ustanovením tvým ustavičně. 118 Potlačuješ všecky ty, kteříž
odstupují od ustanovení tvých; neboť jest lživá opatrnost
jejich. 119 Jako trůsku odmítáš všecky bezbožníky země,
a protož miluji svědectví tvá. 120 Děsí se strachem před
tebou tělo mé; nebo soudů tvých bojím se. 121 Ajin Èiním
soud a spravedlnost, nevydávejž mne mým násilníkům. 122
Zastup sám služebníka svého k dobrému, tak aby mne pyšní
nepotlačili. 123 Oči mé hynou čekáním na spasení tvé, a na
výmluvnost spravedlnosti tvé. 124 Nalož s služebníkem svým
vedlé milosrdenství svého, a ustanovením svým vyuč mne.
125 Služebník tvůj jsem já, dejž mi rozumnost, abych uměl
svědectví tvá. 126 Èasť jest, abys se přičinil, Hospodine;
zrušili zákon tvůj. 127 Z té příčiny miluji přikázaní tvá více
nežli zlato, i to, kteréž jest nejlepší. 128 A proto, že všecky
rozkazy tvé o všech věcech pravé býti poznávám, všeliké
stezky bludné nenávidím. 129 Pe Předivnáť jsou svědectví
tvá, a protož jich ostříhá duše má. 130 Začátek učení tvého
osvěcuje, a vyučuje sprostné rozumnosti. 131 Ústa svá
otvírám, a dychtím, nebo přikázaní tvých jsem žádostiv. 132
Popatřiž na mne, a smiluj se nade mnou podlé práva těch,
kteříž milují jméno tvé. 133 Kroky mé utvrzuj v slovu svém, a
nedej, aby nade mnou panovati měla jaká nepravost. 134
Vysvobod' mne z nátisků lidských, abych ostříhal rozkazů
tvých. 135 Zasvěť tvář svou nad služebníkem svým, a
ustanovením svým vyuč mne. 136 Potůčkové vod vyplývají
z očí mých příčinou těch, kteříž neostříhají zákona tvého.
137 Tsade Spravedlivý jsi, Hospodine, a upřímý v soudech
svých. 138 Ty jsi vydal spravedlivá svědectví svá, a vší
víry hodná. 139 Až svadnu, tak horlím, že se zapomínají
na slovo tvé nepřátelé moji. 140 Zprubovanáť jest řeč tvá
dokonale, tou příčinou ji miluje služebník tvůj. 141 Maličký a
opvržený jsem já, však na rozkazy tvé se nezapomínám.
142 Spravedlnost tvá jest spravedlnost věčná, a zákon tvůj
pravda. 143 Ssoužení a nátisk mne stihají, přikázaní tvá jsou
mé rozkoše. 144 Spravedlnost svědectví tvých trvá na věky;
dej mi z ní rozumnosti nabýti, tak abych živ býti mohl. 145
Koph Z celého srdce volám, vyslyšiš mne, ó Hospodine,
abych ostříhal ustanovení tvých. 146 K tobě volám, vysvobod'
mne, abych šetřil svědectví tvých. 147 Předstihám svitání
a volám, na tvéť slovo očekávám. 148 Předstihají oči mé
bdění proto, abych přemýšlel o výmluvnostech tvých. 149
Hlas můj slyš podlé svého milosrdenství, Hospodine, podlé
soudů svých obživ mne. 150 Přibližují se následovníci
nešlechetnosti, ti, kteříž se od zákona tvého vzdálili. 151 Ty
blíže jsi, Hospodine; nebo všecka přikázaní tvá jsou pravda.
152 Jižť to dávno vím o svědectvích tvých, že jsi je stvrdil až
na věky. 153 Reš Popatřiž na mé trápení, a vysvobod' mne;
neboť se na zákon tvůj nezapomínám. 154 Zasad' se o mou
při, a ochraň mne; pro řeč svou obživ mne. 155 Dalekoť jest
od bezbožných spasení, nebo nedotazují se na ustanovení
tvá. 156 Slitování tvá mnohá jsou, Hospodine; podlé soudů
svých obživ mne. 157 Jakžkoli jsou mnozí protivníci moji
a nepřátelé moji, však od svědectví tvých se neuchyluji.
158 Viděl jsem ty, kteříž se převráceně měli, velmi to těžce
nesa, že řeči tvé neostříhali. 159 Popatřiž, žeť rozkazy tvé

miluji, Hospodine; podlé milosrdenství svého obživ mne. 160
Nejpřednější věc slova tvého jest pravda, a na věky trvá
všeliký úsudek spravedlnosti tvé. 161 Šin Knížata mi se
protiví bez příčiny, však slova tvého děsí se srdce mé. 162
Já raduji se z řeči tvé tak jako ten, kterýž dochází hojné
kořisti. 163 Falše pak nenávidím, a jí v ohavnosti mám; zákon
tvůj miluji. 164 Sedmkrát za den chválím tě z soudů tvých
spravedlivých. 165 Pokoj mnohý těm, kteříž milují zákon
tvůj, a nemají žádné urážky. 166 Očekávám na spasení
tvé, Hospodine, a přikázaní tvá vykonávám. 167 Ostříhá
duše má svědectví tvých, nebo je velice miluji. 168 Ostříhám
rozkazů tvých a svědectví tvých; nebo všecky cesty mé jsou
před tebou. 169 Thav Předstupiž úpění mé před oblíčej tvůj,
Hospodine, a podlé slova svého uděl mi rozumnosti. 170
Vejdiž pokorná prosba má před tvář tvou, a vedlé řeči své
vytrhni mne. 171 I vynesou rtové moji chválu, když ty mne
vyučíš ustanovením svým. 172 Zpívati bude i jazyk můj slovo
tvé, a že všecka přikázaní tvá jsou spravedlnost. 173 Budiž
mi ku pomoci ruka tvá; neboť jsem sobě zvolil přikázaní tvá.
174 Toužím po spasení tvém, Hospodine, a zákon tvůj jest
rozkoš má. 175 Živa bude duše má, a bude tě chváliti, a
soudové tvoji budou mi na pomoc. 176 Bloudím jako ovce
ztracená, hledejž služebníka svého, neboť se na přikázaní
tvá nezapomínám.

120 Píseň stupňů. K Hospodinu v ssoužení svém volal
jsem, a vyslyšel mne. 2 Hospodine, vysvoboď duši
mou od rtů lživých, a od jazyka lstivého. 3 Coť prospěje,
aneb coť přidá jazyk lstivý, 4 Podobný k střelám přeostrým
silného, a k uhlí jalovcovému? 5 Běda mně, že pohostinu
býti musím v Mešech, a přebývati v saláších Cedarských. 6
Dlouho bydlí duše má mezi těmi, kteříž nenávidí pokoje. 7
Já ku pokoji, ale když mluvím, oni k boji.

121 Píseň stupňů. Pozdvihuji očí svých k horám, odkudž
by mi přišla pomoc. 2 Pomoc má jest od Hospodina,
kterýž učinil nebe i zemi. 3 Nedopustíť, aby se pohnouti
měla noha tvá, nedřímeť strážný tvůj. 4 Aj, nedřímeť, ovšem
nespí ten, kterýž ostříhá Izraele. 5 Hospodin strážce tvůj,
Hospodin zastínění tvé tobě po pravici. 6 Nebudeť bíti na tě
slunce ve dne, ani měsíc v noci. 7 Hospodin tě ostříhati
bude ode všeho zlého, ostříhati bude duše tvé. 8 Hospodin
ostříhati tě bude, když vycházeti i vcházeti budeš, od tohoto
času až na věky.

122 Píseň stupňů, Davidova. Veselím se z toho, že mi
říkáno bývá: Poďme do domu Hospodinova, 2 A že
se postavují nohy naše v branách tvých, ó Jeruzaléme. 3
Jižtě Jeruzalém ušlechtile vystaven, a jako v město k sobě
vespolek připojen. 4 Do něhož vstupují pokolení, pokolení
Hospodinova, k svědectví Izraelovu, aby oslavovali jméno
Hospodinovo. 5 Nebo tamť jsou postaveny stolice soudu,
stolice domu Davidova. 6 Žádejtež pokoje Jeruzalému,
řkouce: Dějž se pokojně těm, kteříž tě milují. 7 Budiž pokoj
v předhradí tvém, a upokojení na palácích tvých. 8 Pro
bratří své a přátely své žádati budu pokoje tobě. 9 Pro dům
Hospodina Boha našeho budu tvého dobrého hledati.

123 Píseň stupňů. K toběť pozdvihuji očí svých, ó ty,
kterýž na nebesích přebýváš. 2 Aj hle, jakož oči
služebníků k rukám pánů jejich, jakož oči děvky k rukám
paní její: tak oči naše k Hospodinu Bohu našemu, až by
se smiloval nad námi. 3 Smiluj se nad námi, Hospodine,
smiluj se nad námi, neboť jsme již příliš potupou nasyceni. 4
Jižť jest příliš nasycena duše naše posmíšky bezbožných, a
potupou pyšných.

124 Píseň stupňů, Davidova. Byť Hospodina s námi
nebylo, rciž nyní, Izraeli, 2 Byť Hospodina s námi
nebylo, když lidé povstali proti nám: 3 Tehdáž by nás byli za
živa sehltili v rozpálení hněvu svého proti nám; 4 Tehdáž
by nás byly přikvačily vody, proud zachvátil by byl duši
naši; 5 Tehdáž zachvátily by byly duši naši ty vody zduté. 6
Požehnaný Hospodin, kterýž nás nevydal v loupež zubům
jejich. 7 Duše naše jako ptáče znikla osídla ptáčníků; osídlo
se ztrhalo, i vynikli jsme. 8 Pomoc naše jest ve jménu
Hospodinovu, kterýž učinil nebe i zemi.

125 Píseň stupňů. Ti, kteříž doufají v Hospodina, podobni
jsou k hoře Sionu, kteráž se nepohybuje, ale na
věky zůstává. 2 Okolo Jeruzaléma jsou hory, Hospodin jest
vůkol lidu svého, od tohoto času až na věky. 3 Neboť nebude
státi sceptrum bezbožníků nad losem spravedlivých, aby
nevztáhli spravedliví k nepravosti rukou svých. 4 Dobře učiň,
Hospodine, dobrým, a těm, kteříž jsou upřímého srdce. 5
Ty pak, kteříž se uchylují k cestám svým křivým, zapudiž
Hospodin s činiteli nepravosti. Pokoj přijdiž na Izraele.

126 Píseň stupňů. Když zase vedl Hospodin zajaté
Sionské, zdálo se nám to jako ve snách. 2 Tehdážť
byla plná radosti ústa naše, a jazyk náš plésání; tehdáž
pravili mezi národy: Veliké věci s nimi učinil Hospodin. 3
Učinilť jest s námi veliké věci Hospodin, a protož veselili
jsme se. 4 Uveďiž zase, ó Hospodine, zajaté naše, tak jako
potoky na vyprahlou krajinu. 5 Ti, kteříž se slzami rozsívali, s
prozpěvováním žíti budou. 6 Sem i tam chodící lid s pláčem

rozsívá drahé símě, ale potom přijda, s plésáním snášeti
bude snopy své.

127 Píseň stupňů, Šalomounova. Nebude-li Hospodin
stavěti domu, nadarmo usilují ti, kteříž stavějí jej;
nebude-li Hospodin ostříhati města, nadarmo bdí strážný.
2 Daremnéť jest vám ráno vstávati, dlouho sedati, a jísti
chléb bolesti, poněvadž Bůh dává milému svému i sen. **3** Aj,
dědictví od Hospodina jsou dítky, a plod života jest mzda.
4 Jako střely v ruce udatného, tak jsou dítky zdárné. **5**
Blahoslavený muž, kterýž by jimi naplnil toul svůj; nebudouť
zahanbeni, když v rozepři budou s nepřátely v branách.

128 Píseň stupňů. Blahoslavený každý, kdo se bojí
Hospodina, a chodí po cestách jeho. **2** Nebo z
práce rukou svých živnost míti budeš, blahoslavený budeš, a
štastnětť se povede. **3** Manželka tvá jako vinný kmen plodný
po bocích domu tvého, dítky tvé jako mladistvé olivoví vůkol
stolu tvého. **4** Aj, takovéť bude míti požehnání muž bojící se
Hospodina. **5** Požehnání tobě uděliž Hospodin z Siona, a ty
spatřuj dobré věci Jeruzaléma po všecky dny života svého;
6 A viz syny synů svých, a pokoj nad Izraelem.

129 Píseň stupňů. Velicetť jsou mne ssužovali hned od
mladosti mé, rcižť nyní Izraeli, **2** Velicetť jsou mne
ssužovali hned od mladosti mé, a však mne nepřemohli.
3 Po hřbetě mém orali oráči, a dlouhé prohánĕli brázdy
své. **4** Ale Hospodin jsa spravedlivý, zpřetínal prostranky
bezbožných. **5** Zahanbeni a zpět obráceni budou všickni,
kteříž nenávidí Siona. **6** Budou jako tráva na střechách,
kteráž prvé než odrostá, usychá. **7** Z níž nemůže hrsti své
naplniti žnec, ani náručí svého ten, kterýž váže snopy. **8**
Aniž řeknou tudy jdoucí: Požehnání Hospodinovo budiž s
vámi, aneb: Dobrořečíme vám ve jménu Hospodinovu.

130 Píseň stupňů. Z hlubokosti volám k tobě, Hospodine.
2 Pane, vyslyš hlas můj, nakloň uší svých k hlasu
pokorných proseb mých. **3** Budeš-li nepravosti šetřiti,
Hospodine Pane, kdo ostojí? **4** Ale u tebe jest odpuštění,
tak aby uctivost k tobě zachována byla. **5** Očekávám na
Hospodina, očekává duše má, a ještě očekává na slovo
jeho. **6** Duše má čeká Pána, víc než ponocní svitání, kteříž
ponocují až do jitra. **7** Očekávejž, Izraeli, na Hospodina; nebo
u Hospodina jest milosrdenství, a hojné u něho vykoupení. **8**
Ontť zajisté vykoupí Izraele ze všech nepravostí jeho.

131 Píseň stupňů, Davidova. Hospodine, nepozdvihlotě
se srdce mé, ani se povýšily oči mé, aniž jsem se
vydal v věci veliké, aneb vyšší nad to, než mi náleží. **2** Zdali
jsem nepoložil a neupokojil duše své, jako dítě ostavené od
matky své? Ostavenému podobná byla ve mně duše má. **3**
Doufej, ó Izraeli, v Hospodina, od tohoto času až na věky.

132 Píseň stupňů. Pamětliv buď, Hospodine, na Davida
i na všecka trápení jeho, **2** Jak se přísahou zavázal
Hospodinu, a slib učinil Nejmocnějšímu Jákobovu, řka: **3**
Jistě že nevejdu do stánku domu svého, a nevstoupím na
postel ložce svého, **4** Aniž dám očím svým usnouti, ani
víčkám svým zdřímati, **5** Dokudž nenajdu místa Hospodinu,
k příbytkům Nejmocnějšímu Jákobovu. **6** Aj, uslyšavše o ní,
že byla v kraji Efratském, našli jsme ji na polích Jaharských.
7 Vejdemeť již do příbytků jeho, a skláněti se budeme u
podnoží noh jeho. **8** Povstaniž, Hospodine, a vejdi do
odpočinutí svého, ty i truhla velikomocnosti tvé. **9** Kněží
tvoji ať se zobláčejí v spravedlnost, a svatí tvoji ať vesele
prozpěvují. **10** Pro Davida služebníka svého neodvracejž tváři
pomazaného svého. **11** Učinilť jest Hospodin pravdomluvnou
přísahu Davidovi, aniž se od ní uchýlí, řka: Z plodu života
tvého posadím na trůn tvůj. **12** Budou-li ostříhati synové
tvoji smlouvy mé a svědectví mých, kterýmž je vyučovati
budu, také i synové jejich až na věky seděti budou na stolici
tvé. **13** Nebotť jest vyvolil Hospodin Sion, oblíbil jej sobě
za svůj příbytek, řka: **14** Totť bude obydlí mé až na věky,
tutť přebývati budu, nebo jsem sobě to oblíbil. **15** Potravu
jeho hojným požehnáním rozmnožím, chudé jeho chlebem
nasytím, **16** A kněží jeho v spasení zobláčím, a svatí jeho
vesele prozpěvovati budou. **17** Tutť způsobím, aby zkvetl roh
Davidův; připravím svíci pomazanému svému. **18** Nepřátely
jeho v hanbu zobláčím, nad ním pak kvésti bude koruna
jeho.

133 Píseň stupňů, Davidova. Aj, jak dobré a jak utěšené,
když bratří v jednomyslnosti přebývají! **2** Jako mast
výborná na hlavě, sstupující na bradu, bradu Aronovu,
tekoucí až i na podolek roucha jeho. **3** A jako rosa Hermon,
kteráž sstupuje na hory Sionské. Nebo tu udílí Hospodin
požehnání i života až na věky.

134 Píseň stupňů. Ej nuž dobrořečte Hospodinu všickni
služebníci Hospodinovi, kteříž stáváte v domě
Hospodinově každé noci. **2** Pozdvihujte rukou svých k
svatyni, a dobrořečte Hospodinu, říkajíce: **3** Požehnejž tobě
Hospodin z Siona, kterýž učinil nebe i zemi.

135 Halelujah. Chvalte jméno Hospodinovo, chvalte
služebníci Hospodinovi, **2** Kteříž stáváte v domě
Hospodinově, v síňcích domu Boha našeho. **3** Chvalte
Hospodina, nebo jest dobrý Hospodin; žalmy zpívejte jménu
jeho, nebo rozkošné jest. **4** Jákoba zajisté sobě vyvolil

Hospodin, a Izraele za svůj lid zvláštní. 5 Játť jsem jistě
seznal, že veliký jest Hospodin, a Pán náš nade všecky
bohy. 6 Cožkoli chce Hospodin, to činí na nebi i na zemi, v
moři i ve všech propastech. 7 Kterýž způsobuje to, že páry
vystupují od krajů země; blýskání s deštěm přivodí, a vyvodí
vítr z pokladů svých. 8 Kterýž zbil prvorozené v Egyptě,
od člověka až do hovada. 9 Poslal znamení a zázraky u
prostřed tebe, Egypte, na Faraona i na všecky služebníky
jeho. 10 Kterýž pobil národy mnohé, a zbil krále mocné,
11 Seona krále Amorejského, a Oga krále Bázan, i všecka
království Kananejská. 12 A dal zemi jejich v dědictví, v
dědictví Izraelovi lidu svému. 13 Hospodine, jméno tvé na
věky, Hospodine, památka tvá od národu až do pronárodu.
14 Souditi zajisté bude Hospodin lid svůj, a služebníkům
svým bude milostiv. 15 Ale modly pohanské stříbro a zlato,
dílo rukou lidských, 16 Ústa mají a nemluví, oči mají a
nevidí. 17 Uši mají a neslyší, nýbrž ani ducha není v ústech
jejich. 18 Buďtež jim podobní, kteříž je dělají, a kdožkoli
naději svou v nich skládají. 19 Dome Izraelský, dobrořečte
Hospodinu; dome Aronův, dobrořečte Hospodinu. 20 Dome
Léví, dobrořečte Hospodinu; kteříž se bojíte Hospodina,
dobrořečte Hospodinu. 21 Požehnaný Hospodin z Siona,
kterýž přebývá v Jeruzalémě. Halelujah.

136 Oslavujte Hospodina, nebo jest dobrý, nebo věčné
jest milosrdenství jeho. 2 Oslavujte Boha bohů, nebo
jest věčné milosrdenství jeho. 3 Oslavujte Pána pánů, nebo
jest věčné milosrdenství jeho. 4 Toho, kterýž sám činí divy
veliké, nebo jest věčné milosrdenství jeho. 5 Kterýž učinil
nebesa moudře, nebo jest věčné milosrdenství jeho. 6 Kterýž
roztáhl zemi na vodách, nebo jest věčné milosrdenství jeho.
7 Kterýž učinil světla veliká, nebo jest věčné milosrdenství
jeho. 8 Slunce, aby panovalo ve dne, nebo jest věčné
milosrdenství jeho. 9 Měsíc a hvězdy, aby panovaly v noci,
nebo jest věčné milosrdenství jeho. 10 Kterýž ranil Egyptské
v prvorozených jejich, nebo jest věčné milosrdenství jeho.
11 A vyvedl Izraele z prostředku jejich, nebo jest věčné
milosrdenství jeho. 12 V ruce silné a v rameni vztaženém,
nebo jest věčné milosrdenství jeho. 13 Kterýž rozdělil moře
Rudé na díly, nebo jest věčné milosrdenství jeho. 14 A převedl
Izraele prostředkem jeho, nebo jest věčné milosrdenství
jeho. 15 A uvrhl Faraona s vojskem jeho do moře Rudého,
nebo jest věčné milosrdenství jeho. 16 Kterýž vedl lid svůj
přes poušť, nebo jest věčné milosrdenství jeho. 17 Kterýž
pobil krále veliké, nebo jest věčné milosrdenství jeho. 18 A
zbil krále znamenité, nebo jest věčné milosrdenství jeho. 19
Seona krále Amorejského, nebo jest věčné milosrdenství
jeho. 20 Též Oga krále Bázan, nebo jest věčné milosrdenství
jeho. 21 A dal zemi jejich v dědictví, nebo jest věčné
milosrdenství jeho. 22 V dědictví Izraelovi, služebníku svému,
nebo jest věčné milosrdenství jeho. 23 Kterýž v snížení
našem pamatuje na nás, nebo jest věčné milosrdenství
jeho. 24 A vytrhl nás z nepřátel našich, nebo jest věčné
milosrdenství jeho. 25 Kterýž dává pokrm všelikému tělu,
nebo jest věčné milosrdenství jeho. 26 Oslavujte Boha
silného nebes, neboť jest věčné milosrdenství jeho.

137 Při řekách Babylonských tam jsme sedávali, a
plakávali, rozpomínajíce se na Sion. 2 Na vrbí
v té zemi zavěšovali jsme citary své. 3 A když se tam
dotazovali nás ti, kteříž nás zajali, na slova písničky, (ješto
jsme zavěsili byli veselí), říkajíce: Zpívejte nám některou
píseň Sionskou: 4 Kterakž bychom měli zpívati píseň
Hospodinovu v zemi cizozemců? 5 Jestliže se zapomenu
na tebe, ó Jeruzaléme, zapomeniž i pravice má. 6 Přilniž i
jazyk můj k dásním mým, nebudu-li se rozpomínati na tebe,
jestliže v samém Jeruzalémě nebudu míti svého největšího
potěšení. 7 Rozpomeň se, Hospodine, na Idumejské, a na
den Jeruzaléma, kteříž pravili: Rozbořte, rozbořte až do
základů v něm. 8 Ó dcero Babylonská, zkažena býti máš.
Blahoslavený ten, kdož odplatí tobě za to, což jsi nám zlého
učinila. 9 Blahoslavený, kdož pochytí dítky tvé a o skálu je
rozrážeti bude.

138 Davidův. Oslavovati tě budu, Pane, celým srdcem
svým, a před mocnými žalmy tobě zpívati. 2 Skláněti
se budu k chrámu svatému tvému, a oslavovati jméno tvé pro
milosrdenství tvé a pro pravdu tvou; nebo jsi zvelebil nade
všecko jméno své a slovo své. 3 Kteréhokoli dne vzýval jsem
tě, vyslyšels mne, a obdařils silou duši mou. 4 Oslavovati
tě budou, Hospodine, i všickni králové země, když uslyší
řeč úst tvých. 5 A zpívati budou o cestách Hospodinových,
a že veliká jest sláva Hospodinova, 6 A ač vyvýšený jest
Hospodin, však že na poníženého patří, a vysokomyslného
zdaleka zná. 7 Bych pak chodil u prostřed ssoužení, obživíš
mne; proti vzteklosti nepřátel mých vztáhneš ruku svou, a
tak vysvobodí mne pravice tvá. 8 Hospodin dokoná za mne;
nebo milosrdenství tvé, Hospodine, na věky, aniž díla rukou
svých kdy opustíš.

139 Přednímu zpěváku, žalm Davidův. Hospodine, ty
jsi mne zkusil a seznal. 2 Ty znáš sednutí mé i
povstání mé, rozumíš myšlení mému zdaleka. 3 Chození mé
i ležení mé ty obsahuješ, a všech mých cest svědom jsi. 4
Než ještě mám na jazyku slovo, aj, Hospodine, ty to všecko
víš. 5 Z zadu i z předu obklíčils mne, a vzložils na mne ruku

svou. 6 Divnější jest umění tvé nad můj vtip; vysoké jest,
nemohu k němu. 7 Kamž bych zašel od ducha tvého? Aneb
kam bych před tváří tvou utekl? 8 Jestliže bych vstoupil na
nebe, tam jsi ty; pakli bych sobě ustlal v hrobě, aj, přítomen
jsi. (Sheol h7585) 9 Vzal-li bych křídla záře jitřní, abych bydlil
při nejdalším moři: 10 I tamť by mne ruka tvá provedla, a
pravice tvá by mne popadla. 11 Dím-li pak: Aspoň tmy, jako
v soumrak, přikryjí mne, ale i noc jest světlem vůkol mne. 12
Aniž ty tmy před tebou ukryti mohou, anobrž noc jako den
tobě svítí, rovně tma jako světlo. 13 Ty zajisté v moci máš
ledví má, přioděl jsi mne v životě matky mé. 14 Oslavuji
tě, proto že se hrozným a divným skutkům tvým divím, a
duše má zná je výborně. 15 Neníť ukryta žádná kost má
před tebou, jakž jsem učiněn v skrytě, a řemeslně složen, v
nejhlubších místech země. 16 Trupel můj viděly oči tvé, v
knihu tvou všickni oudové jeho zapsáni jsou, i dnové, v nichž
formováni byli, když ještě žádného z nich nebylo. 17 Protož
u mne ó jak drahá jsou myšlení tvá, Bože silný, a jak jest
jich nesčíslná summa! 18 Chtěl-li bych je sčísti, více jest jich
než písku; procítím-li, a já jsem vždy s tebou. 19 Zabil-li bys,
ó Bože, bezbožníka, tehdážť by muži vražedlní odstoupili
ode mne, 20 Kteříž mluví proti tobě nešlechetně; marně
vyvyšují nepřátely tvé. 21 Zdaliž těch, kteříž tě v nenávisti
mají, ó Hospodine, v nenávisti nemám? A ti, kteříž proti tobě
povstávají, zdaž mne nemrzejí? 22 Úhlavní nenávistí jich
nenávidím, a mám je za nepřátely. 23 Vyzpytuj mne, Bože
silný, a poznej srdce mé; zkus mne, a poznej myšlení má.
24 A popatř, chodím-liť já cestou odpornou tobě, a veď mne
cestou věčnou.

140 Přednímu z kantorů, žalm Davidův. Vysvobod mne,
Hospodine, od člověka zlého, a od muže ukrutného
ostříhej mne, 2 Kteříž myslí zlé věci v srdci, a na každý den
sbírají se k válce. 3 Naostřují jazyk svůj jako had, jed lítého
hada jest ve rtech jejich. (Sélah) 4 Ostříhej mne, Hospodine,
od rukou bezbožníka, od muže ukrutného zachovej mne,
kteříž myslí podraziti nohy mé. 5 Polékli pyšní na mne osídlo
a provazy, roztáhli teneta u cesty, a léčky své mi položili.
(Sélah) 6 Řekl jsem Hospodinu: Bůh silný můj jsi, pozoruj,
Hospodine, hlasu pokorných modliteb mých. 7 Hospodine
Pane, sílo spasení mého, kterýž přikrýváš hlavu mou v čas
boje, 8 Nedávej, Hospodine, bezbožnému, čehož žádostiv
jest, ani předsevzetí zlého vykonati jemu dopouštěj, aby
se nepovýšil. (Sélah) 9 Vůdce těch, jenž obkličují mne,
nepravost rtů jejich ať přikryje. 10 Padej na ně uhlé řeřavé, a
na oheň uvrz je, do jam hlubokých, aby nemohli povstati. 11
Èlověk utrhač nebude upevněn na zemi, a muž ukrutný,
zlostí polapen jsa, padne. 12 Vím, žeť se Hospodin zasadí o
při chudého, a pomstí nuzných. 13 A tak spravedliví slaviti
budou jméno tvé, a upřímí přebývati před oblíčejem tvým.

141 Žalm Davidův. Hospodine, k toběť volám, pospěš
ke mně; pozoruj hlasu mého, když tebe vzývám. 2
Budiž příjemná modlitba má, jako kadění před oblíčejem
tvým, pozdvižení rukou mých, jako obět večerní. 3 Polož,
Hospodine, stráž ústům mým, ostříhej dveří rtů mých. 4
Nedopouštěj srdci mému uchýliti se ke zlé věci, k činění
skutků bezbožných, s muži činícími nepravost, a abych nebyl
přelouzen líbostmi jejich. 5 Nechť mne bije spravedlivý,
přijmu to za dobrodiní, a nechť tresce mne, bude mi to olej
nejčistší, kterýž neprorazí hlavy mé, ale ještěť modlitba
má platná bude proti zlosti jejich. 6 Smetáni jsou do míst
skalnatých soudcové jejich, aby slyšeli slova má, nebo jsou
libá. 7 Jako když někdo roubá a štípá dříví na zemi, tak se
rozletují kosti naše až k ústům hrobovým. (Sheol h7585) 8 Ale
k toběť, Hospodine Pane, oči mé; v tebe doufám, nevylévej
duše mé. 9 Zachovej mne od osídla, kteréž mi roztáhli, a od
sítek činících nepravost. 10 Nechť padnou hromadně do
sítek svých bezbožní, a já zatím přejdu.

142 Vyučující Davidův, když byl v jeskyni, modlitba jeho.
Hlasem svým k Hospodinu volám, hlasem svým
Hospodinu pokorně se modlím. 2 Vylévám před oblíčejem
jeho žádost svou, a ssoužení své před ním oznamuji. 3 Když
se úzkostmi svírá ve mně duch můj, ty znáš stezku mou; na
cestě, po kteréžkoli chodím, osídlo mi ukryli. 4 Ohlédám-li se
na pravo, a patřím, není, kdo by mne znáti chtěl; zhynulo
útočiště mé, není, kdo by se ujal o život můj. 5 K tobě volám,
Hospodine, říkaje: Ty jsi doufání mé a díl můj v zemi živých.
6 Pozorujž volání mého, neboť jsem zemdlen přenáramně;
vysvobod mne od těch, jenž stihají mne, nebo jsou silnější
nežli já. 7 Vyveď z žaláře duši mou, abych oslavoval jméno
tvé; obstoupí mne spravedliví, když mi dobrodiní učiníš.

143 Žalm Davidův. Hospodine, slyš modlitbu mou,
pozoruj pokorné prosby mé; pro pravdu svou vyslyš
mne, i pro spravedlnost svou. 2 A nevcházej v soud s
služebníkem svým, neboť by nebyl spravedliv před tebou
nižádný živý. 3 Nebo stihá nepřítel duši mou, potírá až k zemi
život můj; na to mne přivodí, abych bydlil v mrákotě, jako ti,
kteříž již dávno zemřeli, 4 Tak že se svírá úzkostmi duch můj
ve mně, u vnitřnosti mé hyne srdce mé. 5 Rozpomínaje
se na dny předešlé, a rozvažuje všecky skutky tvé, a dílo
rukou tvých rozjímaje, 6 Vztahuji ruce své k tobě, duše má
jako země vyprahlá žádá tebe. (Sélah) 7 Pospěšiž a vyslyš

mne, Hospodine, hyne duch můj; neukrývejž tváři své přede
mnou, neboť jsem podobný těm, kteříž sstupují do hrobu.
8 Učiň to, ať v jitře slyším milosrdenství tvé, neboť v tobě
naději mám; oznam mi cestu, po kteréž bych choditi měl,
neboť k tobě pozdvihuji duše své. 9 Vytrhni mne z nepřátel
mých, Hospodine, u tebeť se skrývám. 10 Nauč mne činiti
vůle tvé, nebo ty jsi Bůh můj; duch tvůj dobrý vediž mne jako
po rovné zemi. 11 Pro jméno své, Hospodine, obživ mne,
pro spravedlnost svou vyveď z úzkosti duši mou. 12 A pro
milosrdenství své vypleň nepřátely mé, a vyhlaď všecky,
kteříž trápí duši mou; nebo já jsem služebník tvůj.

144 Davidův. Požehnaný Hospodin skála má, kterýž učí
ruce mé boji, a prsty mé bitvě. 2 Milosrdenství mé a
hrad můj, útočiště mé, vysvoboditel můj, a štít můj, protož
v něhoť já doufám; onť mi podmaňuje lidi. 3 Hospodine,
co jest člověk, že se znáš k němu, a syn člověka, že ho
sobě tak vážíš? 4 Èlověk marnosti podobný jest, dnové jeho
jako stín pomíjející. 5 Hospodine, nakloň svých nebes a
sstup, dotkni se hor, a kouřiti se budou. 6 Sešli hromobití a
rozptyl je, vypusť střely své a poraz je. 7 Vztáhni ruku svou
s výsosti, vysvobod' mne, a vytrhni mne z vod mnohých, z
ruky cizozemců. 8 Jejichž ústa mluví marnost, a pravice
jejich jest pravice lživá. 9 Bože, píseň novou zpívati budu
tobě na loutně, a na desíti strunách žalmy tobě prozpěvovati,
10 Dávajícímu vítězství králům, a vysvobozujícímu Davida,
služebníka svého od meče vražedlného. 11 Vysvobod' mne,
a vytrhni mne z ruky cizozemců, jejichž ústa mluví marnost,
a pravice jejich pravice lživá. 12 Aby synové naši byli jako
štípkové zdárně rostoucí v mladosti své, a dcery naše jako
úhelní kamenové, tesaní ku podobenství chrámu. 13 Špižírny
naše plné ať vydávají všelijaké potravy; dobytek náš ať rodí
na tisíce, a na deset tisíců v stájích našich. 14 Volové naši ať
jsou vytylí; ať není vpádu ani zajetí, ani naříkání na ulicích
našich. 15 Blahoslavený lid, jemuž se tak děje, blahoslavený
ten lid, jehož Hospodin Bohem jest.

145 Chvalitebná píseň Davidova. Vyvyšovati tě budu,
Bože můj králi, a dobrořečiti jménu tvému na věky
věků. 2 Na každý den dobrořečiti budu tobě, a chváliti
jméno tvé na věky věků. 3 Hospodin veliký jest, a vší chvály
hodný, a velikost jeho nemůž vystižena býti. 4 Rodina
rodině vychvalovati bude skutky tvé, a předivnou moc tvou
zvěstovati. 5 O slávě a kráse velebnosti tvé, i o věcech tvých
předivných mluviti budu. 6 A moc přehrozných skutků tvých
rozhlašovati budou; i já důstojnost tvou budu vypravovati. 7
Pamět mnohé dobroty tvé hlásati budou, a o spravedlnosti
tvé zpívati, řkouce: 8 Milostivý a lítostivý jest Hospodin,
dlouhoshovívající a velikého milosrdenství. 9 Dobrotivý
Hospodin všechněm, a slitování jeho nade všecky skutky
jeho. 10 Oslavujtež tebe, Hospodine, všickni skutkové tvoji,
a svatí tvoji tobě dobrořečte. 11 Slávu království tvého
ať vypravují, a o síle tvé mluví, 12 Aby v známost uvedli
synům lidským moci jeho, a slávu i ozdobu království jeho.
13 Království tvé jest království všech věků, a panování
tvé nad jedním každým pokolením. 14 Zdržujeť Hospodin
všecky padající, a pozdvihuje všechněch sklíčených. 15
Oči všechněch v tebe doufají, a ty dáváš jim pokrm jejich
v čas příhodný. 16 Otvíráš ruku svou, a nasycuješ každý
živočich podlé dobře líbezné vůle své. 17 Spravedlivý jest
Hospodin ve všech cestách svých, a milosrdný ve všech
skutcích svých. 18 Blízký jest Hospodin všechněm, kteříž
ho vzývají, všechněm, kteříž ho vzývají v pravdě. 19 Vůli
těch, kteříž se ho bojí, činí, a křik jejich slyší, a spomáhá
jim. 20 Ostříhá Hospodin všech, kdož jej milují, ale všecky
bezbožné zatratí. 21 Chválu Hospodinovu vypravovati budou
ústa má, a dobrořečiti bude všeliké tělo jménu svatému jeho
od věků až na věky.

146 Halelujah. Chval, duše má, Hospodina. 2 Chváliti
budu Hospodina, dokud jsem živ, žalmy zpívati Bohu
svému, dokud mne stává. 3 Nedoufejtež v knížatech, v
synech lidských, v nichž není vysvobození. 4 Vychází duch
jejich, navracují se do země své, v tentýž den mizejí myšlení
jejich. 5 Blahoslavený ten, jehož spomocník jest Bůh silný
Jákobův, jehož naděje jest v Hospodinu Bohu jeho, 6 Kterýž
učinil nebe, zemi, moře, i vše, což v nich jest, kterýž ostříhá
pravdy až na věky, 7 Kterýž činí soud utištěným, dává chléb
lačným. Hospodin vysvobozuje vězně. 8 Hospodin otvírá oči
slepých, Hospodin pozdvihuje snížených, Hospodin miluje
spravedlivé. 9 Hospodin ostříhá příchozích, sirotku a vdově
pomáhá, ale cestu bezbožných podvrací. 10 Kralovati bude
Hospodin na věky, Bůh tvůj, ó Sione, od národu až do
pronárodu. Halelujah.

147 Chvalte Hospodina, nebo dobré jest zpívati žalmy
Bohu našemu, nebo rozkošné jest, a ozdobná
jest chvála. 2 Stavitel Jeruzaléma Hospodin, rozptýlený
lid Izraelský shromažďuje, 3 Kterýž uzdravuje skroušené
srdcem, a uvazuje bolesti jejich, 4 Kterýž sčítá počet hvězd,
a každé z nich ze jména povolává. 5 Velikýť jest Pán náš, a
nesmírný v síle; rozumnosti jeho není počtu. 6 Pozdvihuje
pokorných Hospodin, ale bezbožné snižuje až k zemi. 7
Zpívejte Hospodinu s díkčiněním, zpívejte žalmy Bohu
našemu na citaře, 8 Kterýž zastírá nebesa hustými oblaky,
nastrojuje zemi déšť, a vyvodí trávu na horách. 9 Kterýž

dává hovadům potravu jejich, i mladým krkavcům, kteříž
volají k němu. 10 Nemáť v síle koně zalíbení, aniž se kochá v
lejtkách muže udatného. 11 Líbost má Hospodin v těch, kteříž
se ho bojí, a kteříž doufají v milosrdenství jeho. 12 Chval,
Jeruzaléme, Hospodina, chval Boha svého, Sione. 13 Nebo
on utvrzuje závory bran tvých, požehnání udílí synům tvým u
prostřed tebe. 14 On působí v končinách tvých pokoj, a bělí
pšeničnou nasycuje tě. 15 On když vysílá na zemi rozkaz
svůj, velmi rychle k vykonání běží slovo jeho. 16 Ontʼ dává
sníh jako vlnu, jíním jako popelem posýpá. 17 Hází ledem
svým jako skyvami; před zimou jeho kdo ostojí? 18 Vysílaje
slovo své, rozpouští je; hned jakž povane větrem svým, antʼ
tekou vody. 19 Zvěstuje slovo své Jákobovi, ustanovení svá
a soudy své Izraelovi. 20 Neučinilt̓ tak žádnému národu, a
protož soudů jeho nepoznali. Halelujah.

148 Halelujah. Chvalte hospodina stvoření nebeská,
chvaltež ho na výsostech. 2 Chvalte jej všickni
andělé jeho, chvalte jej všickni zástupové jeho. 3 Chvalte jej
slunce i měsíc, chvalte jej všecky jasné hvězdy. 4 Chvalte
jej nebesa nebes, i vody, kteréž jsou nad nebem tímto. 5
Chvalte jméno Hospodinovo všecky věci, kteréž, jakž on řekl,
pojednou stvořeny jsou. 6 A utvrdil je na věčné věky, uložil
cíle, z nichž by nevykračovaly. 7 Chvalte Hospodina tvorové
zemští, velrybové a všecky propasti, 8 Oheň a krupobití,
sníh i pára, vítr bouřlivý, vykonávající rozkaz jeho, 9 I hory
a všickni pahrbkové, stromoví ovoce nesoucí, i všickni
cedrové, 10 Zvěř divoká i všeliká hovada, zeměplazové i
ptactvo létavé, 11 Králové zemští i všickni národové, knížata
i všickni soudcové země, 12 Mládenci, též i panny, starci s
dítkami, 13 Chvalte jméno Hospodinovo; nebo vyvýšeno
jest jméno jeho samého, a sláva jeho nade všecku zemi i
nebe. 14 A vyzdvihl roh lidu svého, chválu všech svatých
jeho, synů Izraelských, lidu s ním spojeného. Halelujah.

149 Halelujah. Zpívejte Hospodinu píseň novou, chválu
jeho v shromáždění svatých. 2 Vesel se Izrael v
tom, kterýž ho učinil, synové Sionští plésejte v králi svém.
3 Chvalte jméno jeho na píšťalu, na buben a na citaru
prozpěvujte jemu. 4 Nebo zalíbilo se Hospodinu v lidu jeho;
ontʼ ozdobuje pokorné spasením. 5 Plésati budou svatí
v Boží slávě, a zpívati v pokojích svých. 6 Oslavování
Boha silného bude ve rtech jejich, a meč na obě straně
ostrý v rukou jejich, 7 K vykonávání pomsty nad pohany,
a k strestání národů, 8 K svazování králů jejich řetězy, a
šlechticů jejich pouty železnými, 9 K nakládání s nimi podlé
práva zapsaného, k slávě všechněm svatým jeho. Halelujah.

150 Halelujah. Chvalte Boha silného pro svatost jeho,
chvalte jej pro rozšíření síly jeho. 2 Chvalte jej ze
všelijaké moci jeho, chvalte jej podlé veliké důstojnosti jeho.
3 Chvalte jej zvukem trouby, chvalte jej na loutnu a citaru.
4 Chvalte jej na buben a píšťalu, chvalte jej na husle a
varhany. 5 Chvalte jej na cymbály hlasité, chvalte jej na
cymbály zvučné. 6 Všeliký duch chval Hospodina. Halelujah.

Príslovia

1 Přísloví Šalomouna syna Davidova, krále Izraelského,
2 Ku poznání moudrosti a cvičení, k vyrozumívání
řečem rozumnosti, **3** K dosažení vycvičení v opatrnosti,
spravedlnosti, soudu a toho, což pravého jest, **4** Aby dána
byla hloupým důmyslnost, mládenečku umění a prozřetelnost.
5 Když poslouchati bude moudrý, přibude mu umění, a
rozumný bude vtipnější, **6** K srozumění podobenství, a
výmluvnosti řeči moudrých a pohádkám jejich. **7** Bázeň
Hospodinova jest počátek umění, moudrostí a cvičením
pohrdají blázni. **8** Poslouchej, synu můj, cvičení otce svého, a
neopouštěj naučení matky své. **9** Neboť to přidá příjemnosti
hlavě tvé, a bude zlatým řetězem hrdlu tvému. **10** Synu
můj, jestliže by tě namlouvali hříšníci, nepřivoluj. **11** Jestliže
by řekli: Pod's námi, úklady čiňme krvi, skryjeme se proti
nevinnému bez ostýchání se; **12** Sehltíme je jako hrob za
živa, a v cele jako ty, jenž sstupují do jámy; **(Sheol h7585)** **13**
Všelijakého drahého zboží dosáhneme, naplníme domy své
loupeží; **14** Vrz los svůj mezi nás, měšec jeden budeme míti
všickni: **15** Synu můj, nevycházej na cestu s nimi, zdrž nohu
svou od stezky jejich; **16** Nebo nohy jejich ke zlému běží,
a pospíchají k vylévání krve. **17** Jistě, že jakož nadarmo
roztažena bývá sít před očima jakéhokoli ptactva, **18** Tak
tito proti krvi své ukládají, skrývají se proti dušem svým. **19**
Takovéť jsou cesty každého dychtícího po zisku, duši pána
svého uchvacuje. **20** Moudrost vně volá, na ulicech vydává
hlas svůj. **21** V největším hluku volá, u vrat brány, v městě, a
výmluvnosti své vypravuje, řka: **22** Až dokud hloupí milovati
budete hloupost, a posměvači posměch sobě libovati, a
blázni nenáviděti umění? **23** Obraťtež se k domlouvání
mému. Hle, vynáším vám ducha svého, a v známost vám
uvodím slova svá. **24** Poněvadž jsem volala, a odpírali jste;
vztahovala jsem ruku svou, a nebyl, kdo by pozoroval, **25**
Anobrž strhli jste se všeliké rady mé, a trestání mého jste
neoblíbili: **26** Pročež i já v bídě vaší smáti se budu, posmívati
se budu, když přijde to, čehož se bojíte, **27** Když přijde jako
hrozné zpuštění to, čehož se bojíte, a bída vaše jako bouře
nastane, když přijde na vás trápení a ssoužení. **28** Tehdy
volati budou ke mně, a nevyslyším; ráno hledati mne budou,
a nenaleznou mne. **29** Proto že nenáviděli umění, a bázně
Hospodinovy nevyvolili, **30** Aniž povolili radě mé, ale pohrdali
všelikým domlouváním mým. **31** Protož jísti budou ovoce
skutků svých, a radami svými nasyceni budou. **32** Nebo
pokoj hloupých zmorduje je, a štěstí bláznů zahubí je. **33** Ale
kdož mne poslouchá, bydliti bude bezpečně, pokoj maje
před strachem zlých věcí.

2 Synu můj, přijmeš-li slova má, a přikázaní má schováš-li
u sebe; **2** Nastavíš-li moudrosti ucha svého, a nakloníš-li
srdce svého k opatrnosti; **3** Ovšem, jestliže na rozumnost
zavoláš, a na opatrnost zvoláš-li; **4** Budeš-li jí hledati jako
stříbra, a jako pokladů pilně vyhledávati jí: **5** Tehdy porozumíš
bázni Hospodinově, a známosti Boží nabudeš; **6** Nebo
Hospodin dává moudrost, z úst jeho umění a opatrnost. **7**
Chová upřímým dlouhověkosti, pavézou jest chodícím v
sprostnosti, **8** Ostříhaje stezek soudu; on cesty svatých
svých ostříhá. **9** Tehdy porozumíš spravedlnosti a soudu, a
upřímosti i všeliké cestě dobré, **10** Když vejde moudrost
v srdce tvé, a umění duši tvé se zalíbí. **11** Prozřetelnost
ostříhati bude tebe, a opatrnost zachová tě, **12** Vysvobozujíc
tě od cesty zlé, a od lidí mluvících věci převrácené, **13** Kteříž
opouštějí stezky přímé, aby chodili po cestách tmavých, **14**
Kteříž se veselí ze zlého činění, plésají v převrácenostech
nejhorších, **15** Jejichž stezky křivolaké jsou, anobrž zmotaní
jsou na cestách svých; **16** Vysvobozujíc tě i od ženy
postranní, od cizí, kteráž řečmi svými lahodí, **17** Kteráž
opouští vůdce mladosti své, a na smlouvu Boha svého se
zapomíná; **18** K smrti se zajisté nachyluje dům její, a k
mrtvým stezky její; **19** Kteřížkoli vcházejí k ní, nenavracují se
zase, aniž trefují na cestu života; **20** Abys chodil po cestě
dobrých, a stezek spravedlivých abys ostříhal. **21** Nebo
upřímí bydliti budou v zemi, a pobožní zůstanou v ní; **22**
Bezbožní pak z země vyťati budou, a přestupníci vykořeněni
budou z ní.

3 Synu můj, na učení mé nezapomínej, ale přikázaní mých
nechať ostříhá srdce tvé. **2** Dlouhosti zajisté dnů, i let
života i pokoje přidadí tobě. **3** Milosrdenství a pravda nechť
neopouštějí tě, přivaž je k hrdlu svému, napiš je na tabuli
srdce svého, **4** A nalezneš milost a prospěch výborný před
Bohem i lidmi. **5** Doufej v Hospodina celým srdcem svým,
na rozumnost pak svou nezpoléhej. **6** Na všech cestách
svých snažuj se jej poznávati, a ont' spravovati bude stezky
tvé. **7** Nebývej moudrý sám u sebe; boj se Hospodina,
a odstup od zlého. **8** Toť bude zdraví životu tvému, a
rozvlažení kostem tvým. **9** Cti Hospodina z statku svého, a z
nejpřednějších věcí všech úrod svých, **10** A naplněny budou
stodoly tvé hojností, a presové tvoji mstem oplývati budou.
11 Kázně Hospodinovy, synu můj, nezamítej, aniž sobě ošklivý
domlouvání jeho. **12** Nebo kohož miluje Hospodin, tresce,
a to jako otec syna, jejž libuje. **13** Blahoslavený člověk
nalézající moudrost, a člověk vynášející opatrnost. **14** Lépeť
jest zajisté těžeti jí, nežli těžeti stříbrem, anobrž nad výborné
zlato užitek její. **15** Dražší jest než drahé kamení, a všecky

nejžádostivější věci tvé nevrovnají se jí. 16 Dlouhost dnů v
pravici její, a v levici její bohatství a sláva. 17 Cesty její cesty
utěšené, a všecky stezky její pokojné. 18 Stromem života
jest těm, kteříž jí dosahují, a kteříž ji mají, blahoslavení
jsou. 19 Hospodin moudrostí založil zemi, utvrdil nebesa
opatrností. 20 Uměním jeho propasti protrhují se, a oblakové
vydávají rosu. 21 Synu můj, nechť neodcházejí ty věci od očí
tvých, ostříhej zdravého naučení a prozřetelnosti. 22 I budeť
to životem duši tvé, a ozdobou hrdlu tvému. 23 Tehdy choditi
budeš bezpečně cestou svou, a v nohu svou neurazíš se.
24 Když lehneš, nebudeš se strašiti, ale odpočívati budeš,
a bude libý sen tvůj. 25 Nelekneš se strachu náhlého, ani
zpuštění bezbožníků, když přijde. 26 Nebo Hospodin bude
doufání tvé, a ostříhati bude nohy tvé, abys nebyl lapen.
27 Nezadržuj dobrodiní potřebujícím, když s to býti můžeš,
abys je činil. 28 Neříkej bližnímu svému: Odejdi, potom
navrať se, a zítrať dám, maje to u sebe. 29 Neukládej proti
bližnímu svému zlého, kterýž s tebou dověrně bydlí. 30
Nevaď se s člověkem bez příčiny, jestližeť neučinil zlého. 31
Nechtěj záviděti muži dráči, aniž zvoluj které cesty jeho. 32
Nebo ohavností jest Hospodinu převrácenec, ale s upřímými
tajemství jeho. 33 Zlořečení Hospodinovo jest v domě
bezbožníka, ale příbytku spravedlivých žehná: 34 Poněvadž
posměvačům on se posmívá, pokorným pak dává milost. 35
Slávu moudří dědičně obdrží, ale blázny hubí pohanění.

4 Poslouchejte, synové, učení otcova, a pozorujte, abyste
poznali rozumnost. 2 Nebo naučení dobré dávám vám,
neopouštějtež zákona mého. 3 Když jsem byl syn u otce
svého mladičký, a jediný při matce své, 4 On vyučoval mne
a říkal mi: Ať se chopí výmluvností mých srdce tvé, ostříhej
přikázaní mých, a živ budeš. 5 Nabuď moudrosti, nabuď
rozumnosti; nezapomínej, ani se uchyluj od řečí úst mých.
6 Neopouštějž jí, a bude tě ostříhati; miluj ji, a zachová
tě. 7 Předně moudrosti, moudrosti nabývej, a za všecko
jmění své zjednej rozumnost. 8 Vyvyšuj ji, a zvýšíť tě; poctí
tě, když ji přijmeš. 9 Přidá hlavě tvé příjemnosti, korunou
krásnou obdaří tě. 10 Slyš, synu můj, a přijmi řeči mé, a tak
rozmnoží se léta života tvého. 11 Cestě moudrosti učím tě,
vedu tě stezkami přímými. 12 Když choditi budeš, nebude
soužen krok tvůj, a poběhneš-li, neustrčíš se. 13 Chopiž se
učení, nepouštěj, ostříhej ho, nebo ono jest život tvůj. 14 Na
stezku bezbožných nevcházej, a nekráčej cestou zlostníků.
15 Opusť ji, nechoď po ní, uchyl se od ní, a pomiň jí. 16
Neboť nespí, leč zlost provedou; anobrž zaháním bývá sen
jejich, dokudž ku pádu nepřivodí, 17 Proto že jedí chléb
bezbožnosti, a víno loupeží pijí. 18 Ale stezka spravedlivých
jako světlo jasné, kteréž rozmáhá se, a svítí až do pravého
dne. 19 Cesta pak bezbožných jako mrákota; nevědí, na čem
se ustrčiti mohou. 20 Synu můj, slov mých pozoruj, k řečem
mým nakloň ucha svého. 21 Nechať neodcházejí od očí
tvých, ostříhej jich u prostřed srdce svého. 22 Nebo životem
jsou těm, kteříž je nalézají, i všemu tělu jejich lékařstvím. 23
Přede vším, čehož se stříci sluší, ostříhej srdce svého, nebo
z něho pochází život. 24 Odlož od sebe převrácenost úst, a
zlost rtů vzdal od sebe. 25 Oči tvé ať k dobrým věcem patří,
a víčka tvá ať přímě hledí před tebou. 26 Zvaž stezku noh
svých, a všecky cesty tvé ať jsou spraveny. 27 Neuchyluj se
na pravo ani na levo, odvrať nohu svou od zlého.

5 Synu můj, pozoruj moudrosti mé, k opatrnosti mé nakloň
ucha svého, 2 Abys ostříhal prozřetelnosti, a rtové
tvoji šetřili umění. 3 Nebo rtové cizí ženy strdí tekou, a
měkčejší nad olej ústa její. 4 Poslední pak věci její hořké
jsou jako pelyněk, ostré jako meč na obě straně ostrý.
5 Nohy její sstupují k smrti, krokové její hrob uchvacují.
(Sheol h7585) 6 Stezku života snad bys zvážiti chtěl? Vrtkéť
jsou cesty její, nesezná. 7 Protož, synové, poslechněte
mne, a neodstupujte od řečí úst mých. 8 Vzdal od ní cestu
svou, a nepřibližuj se ke dveřím domu jejího, 9 Abys snad
nedal jiným slávy své, a let svých ukrutnému, 10 Aby se
nenasytili cizí úsilím tvým, a práce tvá nezůstala v domě
cizím. 11 I řval bys naposledy, když bys zhubil tělo své a
čerstvost svou, 12 A řekl bys: Jak jsem nenáviděl cvičení, a
domlouváním pohrdalo srdce mé, 13 A neposlouchal jsem
hlasu vyučujících mne, a k učitelům svým nenaklonil jsem
ucha svého! 14 O málo, že jsem nevlezl ve všecko zlé u
prostřed shromáždění a zástupu. 15 Pí vodu z čisterny
své, a prameny z prostředku vrchoviště svého. 16 Nechť
se rozlévají studnice tvé ven, a potůčkové vod na ulice. 17
Měj je sám sobě, a ne cizí s tebou. 18 Budiž požehnaný
pramen tvůj, a vesel se z manželky mladosti své. 19 Laně
milostné a srny utěšené; prsy její ať tě opojují všelikého
času, v milování jejím kochej se ustavičně. 20 Nebo proč bys
se kochal, synu můj, v cizí, a objímal život postranní, 21
Poněvadž před očima Hospodinovýma jsou cesty člověka, a
on všecky stezky jeho váží? 22 Nepravosti vlastní jímají
bezbožníka takového, a v provazích hříchu svého uvázne.
23 Takovýť umře, proto že nepřijímal cvičení, a ve množství
bláznovství svého blouditi bude.

6 Synu můj, slíbil-lis za přítele svého, podal-lis cizímu ruky
své, 2 Zapleten jsi slovy úst svých, jat jsi řečmi úst svých.
3 Učiniž tedy toto, synu můj, a vyprosť se, poněvadžs se
dostal v ruku přítele svého. Jdi, pokoř se, a probuď přítele

svého. 4 Nedej usnouti očím svým, a zdřímati víčkám svým.
5 Vydři se jako srna z ruky, a jako pták z ruky čižebníka. 6 Jdi
k mravenci, lenochu, shlédni cesty jeho, a nabuď moudrosti.
7 Kterýž nemaje vůdce, ani správce, ani pána, 8 Připravuje v
létě pokrm svůj, shromažďuje ve žni potravu svou. 9 Dokudž
lenochu ležeti budeš? Skoro-liž vstaneš ze sna svého? 10
Maličko pospíš, maličko zdřímeš, maličko složíš ruce, abys
poležel, 11 V tom přijde jako pocestný chudoba tvá, a nouze
tvá jako muž zbrojný. 12 Èlověk nešlechetný, muž nepravý
chodí v převrácenosti úst. 13 Mhourá očima svýma, mluví
nohama svýma, ukazuje prsty svými. 14 Převrácenost všeliká
jest v srdci jeho, smýšlí zlé všelikého času, sváry rozsívá.
15 A protož v náhle přijde bída jeho, rychle setřín bude, a
nebudeť uléčení. 16 Těchto šesti věcí nenávidí Hospodin, a
sedmá ohavností jest duši jeho: 17 Očí vysokých, jazyka
lživého, a rukou vylévajících krev nevinnou, 18 Srdce, kteréž
ukládá myšlení nepravá, noh kvapných běžeti ke zlému, 19
Svědka lživého, mluvícího lež, a toho, jenž rozsívá různice
mezi bratřími. 20 Ostříhejž, synu můj, přikázaní otce svého, a
neopouštěj naučení matky své. 21 Přivazuj je k srdci svému
ustavičně, a k hrdlu svému je připínej. 22 Kamžkoli půjdeš,
ono tě zprovodí, když spáti budeš, bude tě ostříhati, a když
procítíš, bude s tebou rozmlouvati, 23 (Nebo přikázaní jest
svíce, a naučení světlo, a cesta života jsou domlouvání
vyučující), 24 Aby tě ostříhalo od ženy zlé, od úlisnosti jazyka
ženy cizí. 25 Nežádejž krásy její v srdci svém, a nechať
tě nejímá víčky svými. 26 Nebo příčinou ženy cizoložné
zchudl bys až do kusu chleba, anobrž žena cizoložná drahou
duši ulovuje. 27 Může-liž kdo skrýti oheň v klíně svém, aby
roucho jeho se nepropálilo? 28 Může-liž kdo choditi po uhlí
řeřavém, aby nohy jeho se neopálily? 29 Tak kdož vchází k
ženě bližního svého, nebudeť bez viny, kdož by se jí koli
dotkl. 30 Neuvozují potupy na zloděje, jestliže by ukradl, aby
nasytil život svůj, když lační, 31 Ač postižen jsa, navracuje to
sedmernásobně, vším statkem domu svého nahražuje: 32
Ale cizoložící s ženou blázen jest; kdož hubí duši svou, tenť
to činí; 33 Trápení a lehkosti dochází, a útržka jeho nebývá
shlazena. 34 Nebo zuřivý jest hněv muže, a neodpouštíť v
den pomsty. 35 Neohlídá se na žádnou záplatu, aniž přijímá,
by i množství darů dával.

7 Synu můj, ostříhej řečí mých, a přikázaní má schovej u
sebe. 2 Ostříhej přikázaní mých, a živ budeš, a naučení
mého jako zřítelnice očí svých. 3 Přivaž je na prsty své, napiš
je na tabuli srdce svého. 4 Rci moudrosti: Sestra má jsi ty, a
rozumnost přítelkyní jmenuj, 5 Aby tě ostříhala od ženy cizí,
od postranní, jenž řečmi svými lahodí. 6 Nebo z okna domu
svého okénkem vyhlédaje, 7 Viděl jsem mezi hloupými,
spatřil jsem mezi mládeží mládence bláznivého. 8 Kterýž šel
po ulici vedlé úhlu jejího, a cestou k domu jejímu kráčel, 9 V
soumrak, u večer dne, ve tmách nočních a v mrákotě. 10 A
aj, žena potkala ho v ozdobě nevěstčí a chytrého srdce, 11
Štěbetná a opovážlivá, v domě jejím nezůstávají nohy její,
12 Jednak vně, jednak na ulici u každého úhlu úklady činící.
13 I chopila jej, a políbila ho, a opovrhši stud, řekla jemu:
14 Oběti pokojné jsou u mne, dnes splnila jsem slib svůj.
15 Protož vyšla jsem vstříc tobě, abych pilně hledala tváři
tvé, i nalezla jsem tě. 16 Koberci jsem obestřela lůže své, s
řezbami a prostěradly Egyptskými, 17 Vykadila jsem pokojík
svůj mirrou a aloe a skořicí. 18 Pod', opojujme se milostí až
do jitra, obveselíme se v milosti. 19 Nebo není muže doma,
odšel na cestu dalekou. 20 Pytlík peněz vzal s sebou, v jistý
den vrátí se do domu svého. 21 I naklonila ho mnohými
řečmi svými, a lahodností rtů svých přinutila jej. 22 Šel za
ní hned, jako vůl k zabití chodívá, a jako blázen v pouta,
jimiž by trestán byl. 23 Dokudž nepronikla střela jater jeho,
pospíchal jako pták k osídlu, nevěda, že ono bezživotí jeho
jest. 24 Protož nyní, synové, slyšte mne, a pozorujte řečí úst
mých. 25 Neuchyluj se k cestám jejím srdce tvé, aniž se
toulej po stezkách jejích. 26 Nebo mnohé zranivši, porazila,
a silní všickni zmordováni jsou od ní. 27 Cesty pekelné dům
její, vedoucí do skrýší smrti. **(Sheol h7585)**

8 Zdaliž moudrost nevolá, a rozumnost nevydává hlasu
svého? 2 Na vrchu vysokých míst, u cesty, na rozcestí
stojí, 3 U bran, kudy se chodí do města, a kudy se chodí
dveřmi, volá, řkuci: 4 Na vásť, ó muži, volám, a hlas můj
jest k synům lidským. 5 Poučte se hloupí opatrnosti, a
blázni srozumějte srdcem. 6 Poslouchejtež, nebo znamenité
věci mluviti budu, a otevření rtů mých pouhou pravdu. 7
Jistě žeť pravdu zvěstují ústa má, a ohavností jest rtům
mým bezbožnost. 8 Spravedlivé jsou všecky řeči úst mých,
není v nich nic křivého ani převráceného. 9 Všecky pravé
jsou rozumějícímu, a přímé těm, kteříž nalézají umění.
10 Přijmětež cvičení mé raději než stříbro, a umění raději
než zlato nejvýbornější. 11 Nebo lepší jest moudrost než
drahé kamení, tak že jakékoli věci žádostivé vrovnati se jí
nemohou. 12 Já moudrost bydlím s opatrností, a umění pravé
prozřetelnosti přítomné mám. 13 Bázeň Hospodinova jest v
nenávisti míti zlé, pýchy a vysokomyslnosti, i cesty zlé a úst
převrácených nenávidím. 14 Má jest rada i šťastný prospěch,
jáť jsem rozumnost, a má jest síla. 15 Skrze mne králové
kralují, a knížata ustanovují věci spravedlivé. 16 Skrze mne
knížata panují, páni i všickni soudcové zemští. 17 Já milující

mne miluji, a kteříž mne pilně hledají, nalézají mne. 18
Bohatství a sláva při mně jest, zboží trvánlivé i spravedlnost.
19 Lepší jest ovoce mé než nejlepší zlato, i než ryzí, a užitek
můj než stříbro výborné. 20 Stezkou spravedlnosti vodím,
prostředkem stezek soudu, 21 Abych těm, kteříž mne milují,
přidědila zboží věčné, a poklady jejich naplnila. 22 Hospodin
měl mne při počátku cesty své, před skutky svými, přede
všemi časy. 23 Před věky ustanovena jsem, před počátkem,
prvé než byla země. 24 Když ještě nebylo propasti, zplozena
jsem, když ještě nebylo studnic oplývajících vodami. 25
Prvé než hory založeny byly, než byli pahrbkové, zplozena
jsem; 26 Ještě byl neučinil země a rovin, ani začátku prachu
okršlku zemského. 27 Když připravoval nebesa, byla jsem tu,
když vyměřoval okrouhlost nad propastí; 28 Když upevňoval
oblaky u výsosti, když utvrzoval studnice propasti; 29 Když
ukládal moři cíl jeho, a vodám, aby nepřestupovaly rozkázaní
jeho, když vyměřoval základy země: 30 Tehdáž byla jsem od
něho pěstována, a byla jsem jeho potěšení na každý den,
anobrž hrám před ním každého času; 31 Hrám i na okršlku
země jeho, a rozkoše mé s syny lidskými. 32 A tak tedy,
synové, poslechněte mne, nebo blahoslavení jsou ostříhající
cest mých. 33 Poslouchejte cvičení, a nabuďte rozumu, a
nerozpakujte se. 34 Blahoslavený člověk, kterýž mne slýchá,
bdě u dveří mých na každý den, šetře veřejí dveří mých. 35
Nebo kdož mne nalézá, nalézá život, a dosahuje lásky od
Hospodina. 36 Ale kdož hřeší proti mně, ukrutenství provodí
nad duší svou; všickni, kteříž mne nenávidí, milují smrt.

9 Moudrost vystavěla dům svůj, vytesavši sloupů svých
sedm. 2 Zbila dobytek svůj, smísila víno své, stůl také
svůj připravila. 3 A poslavši děvečky své, volá na vrchu
nejvyšších míst v městě: 4 Kdožkoli jest hloupý, uchyl se
sem. Až i bláznivým říká: 5 Poďte, jezte chléb můj, a píte
víno, kteréž jsem smísila. 6 Opusťte hloupost a živi buďte,
a choďte cestou rozumnosti. 7 Kdo tresce posměvače,
dochází hanby, a kdo přimlouvá bezbožnému, pohanění. 8
Nedomlouvej posměvači, aby tě nevzal v nenávist; přimlouvej
moudrému, a bude tě milovati. 9 Učiň to moudrému, a
bude moudřejší; pouč spravedlivého, a bude umělejší. 10
Počátek moudrosti jest bázeň Hospodinova, a umění svatých
rozumnost. 11 Nebo skrze mne rozmnoží se dnové tvoji, a
přidánoť bude let života. 12 Budeš-li moudrý, sobě moudrý
budeš; pakli posměvač, sám vytrpíš. 13 Žena bláznivá
štěbetná, nesmyslná, a nic neumí. 14 A sedí u dveří domu
svého na stolici, na místech vysokých v městě, 15 Aby volala
jdoucích cestou, kteříž přímo jdou stezkami svými, řkuci: 16
Kdo jest hloupý, uchyl se sem. A bláznivému říká: 17 Voda
kradená sladší jest, a chléb pokoutní chutnější. 18 Ale neví
hlupec, že mrtví jsou tam, a v hlubokém hrobě ti, kterýchž
pozvala. **(Sheol h7585)**

10 Syn moudrý obveseluje otce, ale syn bláznivý zámutkem
jest matce své. 2 Neprospívají pokladové bezbožně
nabytí, ale spravedlnost vytrhuje od smrti. 3 Nedopustí
lačněti Hospodin duši spravedlivého, statek pak bezbožných
rozptýlí. 4 K nouzi přivodí ruka lstivá, ruka pak pracovitých
zbohacuje. 5 Kdo shromažďuje v létě, jest syn rozumný; kdož
vyspává ve žni, jest syn, kterýž hanbu činí. 6 Požehnání jest
nad hlavou spravedlivého, ale ústa bezbožných přikrývají
ukrutnost. 7 Památka spravedlivého požehnaná, ale jméno
bezbožných smrdí. 8 Moudré srdce přijímá přikázaní, ale
blázen od rtů svých padne. 9 Kdo chodí upřímě, chodí
doufanlivě; kdož pak převrací cesty své, vyjeven bude. 10
Kdo mhourá okem, uvodí nesnáz; a kdož jest bláznivých
rtů, padne. 11 Pramen života jsou ústa spravedlivého, ale
ústa bezbožných přikrývají ukrutnost. 12 Nenávist vzbuzuje
sváry, ale láska přikrývá všecka přestoupení. 13 Ve rtech
rozumného nalézá se moudrost, ale kyj na hřbetě blázna. 14
Moudří skrývají umění, úst pak blázna blízké jest setření.
15 Zboží bohatého jest město pevné jeho, ale nouze jest
chudých setření. 16 Práce spravedlivého jest k životu,
nábytek pak bezbožných jest k hříchu. 17 Stezkou života jde,
kdož přijímá trestání; ale kdož pohrdá domlouváním, bloudí.
18 Kdož přikrývá nenávist rty lživými, i kdož uvodí v lehkost,
ten blázen jest. 19 Mnohé mluvení nebývá bez hříchu, kdož
pak zdržuje rty své, opatrný jest. 20 Stříbro výborné jest jazyk
spravedlivého, ale srdce bezbožných za nic nestojí. 21 Rtové
spravedlivého pasou mnohé, blázni pak pro bláznovství
umírají. 22 Požehnání Hospodinovo zbohacuje, a to beze
všeho trápení. 23 Za žert jest bláznu činiti nešlechetnost, ale
muž rozumný moudrosti se drží. 24 Èeho se bojí bezbožný,
to přichází na něj; ale čehož žádají spravedliví, dává Bůh. 25
Jakož pomíjí vichřice, tak nestane bezbožníka, spravedlivý
pak jest základ stálý. 26 Jako ocet zubům, a jako dým
očima, tak jest lenivý těm, kteříž jej posílají. 27 Bázeň
Hospodinova přidává dnů, léta pak bezbožných ukrácena
bývají. 28 Očekávání spravedlivých jest potěšení, naděje
pak bezbožných zahyne. 29 Silou jest upřímému cesta
Hospodinova, a strachem těm, kteříž činí nepravost. 30
Spravedlivý na věky se nepohne, bezbožní pak nebudou
bydliti v zemi. 31 Ústa spravedlivého vynášejí moudrost, ale
jazyk převrácený vyťat bude. 32 Rtové spravedlivého znají,
což jest Bohu libého, ústa pak bezbožných převrácené věci.

11 Váha falešná ohavností jest Hospodinu, ale závaží
pravé líbí se jemu. **2** Za pýchou přichází zahanbení,
ale při pokorných jest moudrost. **3** Sprostnost upřímých vodí
je, převrácenost pak přestupníků zatracuje je. **4** Neprospívá ť
bohatství v den hněvu, ale spravedlnost vytrhuje z smrti.
5 Spravedlnost upřímého spravuje cestu jeho, ale pro
bezbožnost svou padá bezbožný. **6** Spravedlnost upřímých
vytrhuje je, ale přestupníci v zlosti zjímáni bývají. **7** Když
umírá člověk bezbožný, hyne naděje, i očekávání rekovských
činů mizí. **8** Spravedlivý z úzkosti bývá vysvobozen, bezbožný
pak přichází na místo jeho. **9** Pokrytec ústy kazí bližního
svého, ale spravedliví uměním vytrženi bývají. **10** Z štěstí
spravedlivých veselí se město, když pak hynou bezbožní,
bývá prozpěvování. **11** Požehnáním spravedlivých zvýšeno
bývá město, ústy pak bezbožných vyvráceno. **12** Pohrdá
bližním svým blázen, ale muž rozumný mlčí. **13** Utrhač
toulaje se, pronáší tajnost, věrný pak člověk tají věc. **14**
Kdež není dostatečné rady, padá lid, ale spomožení jest ve
množství rádců. **15** Velmi sobě škodí, kdož slibuje za cizího,
ješto ten, kdož nenávidí rukojemství, bezpečen jest. **16** Žena
šlechetná má čest, a ukrutní mají zboží. **17** Èlověk účinný
dobře činí životu svému, ale ukrutný kormoutí tělo své. **18**
Bezbožný dělá dílo falešné, ale kdož rozsívá spravedlnost,
má mzdu jistou. **19** Tak spravedlivý rozsívá k životu, a kdož
následuje zlého, k smrti své. **20** Ohavností jsou Hospodinu
převrácení srdcem, ale ctného obcování líbí se jemu. **21**
Zlý, by sobě i na pomoc přivzal, neujde pomsty, símě pak
spravedlivých uchází toho. **22** Zápona zlatá na pysku svině
jest žena pěkná bez rozumu. **23** Žádost spravedlivých jest
toliko dobrých věcí, ale očekávání bezbožných hněv. **24**
Mnohý rozdává štědře, a však přibývá mu více; jiný skoupě
drží nad slušnost, ale k chudobě. **25** Èlověk štědrý bývá
bohatší, a kdož svlažuje, také sám bude zavlažen. **26** Kdo
zadržuje obilí, zlořečí mu lid; ale požehnání na hlavě toho,
kdož je prodává. **27** Kdo pilně hledá dobrého, nalézá přízeň;
kdož pak hledá zlého, potká jej. **28** Kdo doufá v bohatství
své, ten spadne, ale spravedliví jako ratolest zkvetnou.
29 Kdo kormoutí dům svůj, za dědictví bude míti vítr, a
blázen sloužiti musí moudrému. **30** Ovoce spravedlivého
jest strom života, a kdož vyučuje duše, jest moudrý. **31**
Aj, spravedlivému na zemi odplacováno bývá, čím více
bezbožnému a hříšníku?

12 Kdo miluje cvičení, miluje umění; kdož pak nenávidí
domlouvání, nemoudrý jest. **2** Dobrý nalézá lásku u
Hospodina, ale muže nešlechetného potupí Bůh. **3** Nebývá
trvánlivý člověk v bezbožnosti, kořen pak spravedlivých
nepohne se. **4** Žena statečná jest koruna muže svého, ale
jako hnis v kostech jeho ta, kteráž k hanbě přivodí. **5** Myšlení
spravedlivých jsou pravá, rady pak bezbožných lstivé. **6**
Slova bezbožných úklady činí krvi, ústa pak spravedlivých
vytrhují je. **7** Vyvráceni bývají bezbožní tak, aby jich nebylo,
ale dům spravedlivých ostojí. **8** Podlé toho, jakž rozumný jest,
chválen bývá muž, převráceného pak srdce bude v pohrdání.
9 Lepší jest nevzácný, kterýž má služebníka, nežli ten, kterýž
sobě slavně počíná, a nemá chleba. **10** Pečuje spravedlivý o
život hovádka svého, srdce pak bezbožných ukrutné jest.
11 Kdo dělá zemi svou, nasycen bývá chlebem; ale kdož
následuje zahalečů, blázen jest. **12** Žádostiv jest bezbožný
obrany proti zlému, ale kořen spravedlivých způsobuje ji.
13 Do přestoupení rtů zapletá se zlostník, ale spravedlivý
vychází z ssoužení. **14** Z ovoce úst každý nasycen bude
dobrým, a odplatu za skutky člověka dá jemu Bůh. **15**
Cesta blázna přímá se zdá jemu, ale kdo poslouchá rady,
moudrý jest. **16** Hněv blázna v tentýž den poznán bývá,
ale opatrný hanbu skrývá. **17** Kdož mluví pravdu, ohlašuje
spravedlnost, svědek pak falešný lest. **18** Někdo vynáší
řeči podobné meči probodujícímu, ale jazyk moudrých jest
lékařství. **19** Rtové pravdomluvní utvrzeni budou na věky, ale
na kratičko jazyk lživý. **20** V srdci těch, kteříž zlé obmýšlejí,
bývá lest, v těch pak, kteříž radí ku pokoji, veselí. **21** Nepotká
spravedlivého žádná těžkost, bezbožní pak naplněni budou
zlým. **22** Ohavností jsou Hospodinu rtové lživí, ale ti, jenž
činí pravdu, líbí se jemu. **23** Èlověk opatrný tají umění, ale
srdce bláznů vyvolává bláznovství. **24** Ruka pracovitých
panovati bude, lstivá pak musí dávati plat. **25** Starost v srdci
člověka snižuje ji, ale věc dobrá obveseluje ji. **26** Vzácnější
jest nad bližního svého spravedlivý, cesta pak bezbožných
svodí je. **27** Nebude péci fortelný, což ulovil, ale člověk
bedlivý statku drahého nabude. **28** Na stezce spravedlnosti
jest život, a cesta stezky její nesmrtelná jest.

13 Syn moudrý přijímá cvičení otcovo, ale posměvač
neposlouchá domlouvání. **2** Z ovoce úst každý jísti
bude dobré, ale duše převrácených nátisky. **3** Kdo ostříhá
úst svých, ostříhá duše své; kdo rozdírá rty své, setření na
něj přijde. **4** Žádá, a nic nemá duše lenivého, duše pak
pracovitých zbohatne. **5** Slova lživého nenávidí spravedlivý,
bezbožníka pak v ošklivost uvodí a zahanbuje. **6** Spravedlnost
ostříhá přímě chodícího po cestě, bezbožnost pak vyvrací
hříšníka. **7** Někdo bohatým se dělaje, nemá nic: zase někdo
dělaje se chudým, má však statku mnoho. **8** Výplata života
člověku jest bohatství jeho, ale chudý neslyší domlouvání. **9**
Světlo spravedlivých rozsvětluje se, svíce pak bezbožných
zhasne. **10** Samou toliko pýchou působí člověk svár, ale

při těch, jenž užívají rady, jest moudrost. 11 Statek zle
dobytý umenšovati se bude, kdož pak shromažďuje rukou,
přivětší ho. 12 Očekávání dlouhé zemdlívá srdce, ale žádost
splněná jest strom života. 13 Kdož pohrdá slovem Božím,
sám sobě škodí; ale kdož se bojí přikázaní, odplaceno mu
bude. 14 Naučení moudrého jest pramen života, k vyhýbání
se osídlům smrti. 15 Rozum dobrý dává milost, cesta pak
převrácených jest tvrdá. 16 Každý důmyslný dělá uměle, ale
blázen rozprostírá bláznovství. 17 Posel bezbožný upadá v
neštěstí, jednatel pak věrný jest lékařství. 18 Chudoba a
lehkost potká toho, jenž se vytahuje z kázně; ale kdož ostříhá
naučení, zveleben bude. 19 Žádost naplněná sladká jest
duši, ale ohavnost jest bláznům odstoupiti od zlého. 20 Kdo
chodí s moudrými, bude moudrý; ale kdo tovaryší s blázny,
setřín bude. 21 Hříšníky stihá neštěstí, ale spravedlivým
odplatí Bůh dobrým. 22 Dobrý zanechává dědictví vnukům,
ale zboží hříšného zachováno bývá spravedlivému. 23
Hojnost jest pokrmů na rolí chudých, někdo pak hyne skrze
nerozšafnost. 24 Kdo zdržuje metlu svou, nenávidí syna
svého; ale kdož ho miluje, za času jej tresce. 25 Spravedlivý jí
až do nasycení duše své, břicho pak bezbožných nedostatek
trpí.

14 Moudrá žena vzdělává dům svůj, bláznice pak rukama
svýma boří jej. 2 Kdo chodí v upřímnosti své, bojí
se Hospodina, ale převrácený v cestách svých pohrdá
jím. 3 V ústech blázna jest hůl pýchy, rtové pak moudrých
ostříhají jich. 4 Když není volů, prázdné jsou jesle, ale hojná
úroda jest v síle volů. 5 Svědek věrný neklamá, ale svědek
falešný mluví lež. 6 Hledá posměvač moudrosti, a nenalézá,
rozumnému pak umění snadné jest. 7 Odejdi od muže
bláznivého, když neseznáš při něm rtů umění. 8 Moudrost
opatrného jest, aby rozuměl cestě své, bláznovství pak
bláznů ke lsti. 9 Blázen přikrývá hřích, ale mezi upřímými
dobrá vůle. 10 Srdce ví o hořkosti duše své, a k veselí jeho
nepřimísí se cizí. 11 Dům bezbožných vyhlazen bude, ale
stánek upřímých zkvetne. 12 Cesta zdá se přímá člověku, a
však dokonání její jest cesta k smrti. 13 Také i v smíchu bolí
srdce, a cíl veselí jest zámutek. 14 Cestami svými nasytí se
převrácený srdcem, ale muž dobrý štítí se jeho. 15 Hloupý
věří každému slovu, ale opatrný šetří kroku svého. 16 Moudrý
bojí se a odstupuje od zlého, ale blázen dotře a smělý jest.
17 Náhlý se dopouští bláznovství, a muž myšlení zlých v
nenávisti bývá. 18 Dědičně vládnou hlupci bláznovstvím, ale
opatrní bývají korunováni uměním. 19 Sklánějí se zlí před
dobrými, a bezbožní u bran spravedlivého. 20 Také i příteli
svému v nenávisti bývá chudý, ale milovníci bohatého mnozí
jsou. 21 Pohrdá bližním svým hříšník, ale kdož se slitovává
nad chudými, blahoslavený jest. 22 Zajisté žeť bloudí, kteříž
ukládají zlé; ale milosrdenství a pravda těm, kteříž smýšlejí
dobré. 23 Všeliké práce bývá zisk, ale slovo rtů jest jen k
nouzi. 24 Koruna moudrých jest bohatství jejich, bláznovství
pak bláznivých bláznovstvím. 25 Vysvobozuje duše svědek
pravdomluvný, ale lstivý mluví lež. 26 V bázni Hospodinově
jestiť doufání silné, kterýž synům svým útočištěm bude.
27 Bázeň Hospodinova jest pramen života, k vyhýbání se
osídlům smrti. 28 Ve množství lidu jest sláva krále, ale v
nedostatku lidu zahynutí vůdce. 29 Zpozdilý k hněvu hojně
má rozumu, ale náhlý pronáší bláznovství. 30 Život těla
jest srdce zdravé, ale hnis v kostech jest závist. 31 Kdo
utiská chudého, útržku činí Učiniteli jeho; ale ctí jej, kdož
se slitovává nad chudým. 32 Pro zlost svou odstrčen bývá
bezbožný, ale naději má i při smrti své spravedlivý. 33 V
srdci rozumného odpočívá moudrost, co pak jest u vnitřnosti
bláznů, nezatají se. 34 Spravedlnost zvyšuje národ, ale
hřích jest ku pohanění národům. 35 Laskav bývá král na
služebníka rozumného, ale hněviv na toho, kterýž hanbu
činí.

15 Odpověd měkká odvracuje hněv, ale řeč zpurná
vzbuzuje prchlivost. 2 Jazyk moudrých ozdobuje
umění, ale ústa bláznů vylévají bláznovství. 3 Na všelikém
místě oči Hospodinovy spatřují zlé i dobré. 4 Zdravý jazyk
jest strom života, převrácenost pak z něho ztroskotání od
větru. 5 Blázen pohrdá cvičením otce svého, ale kdož ostříhá
naučení, opatrnosti nabude. 6 V domě spravedlivého jest
hojnost veliká, ale v úrodě bezbožného zmatek. 7 Rtové
moudrých rozsívají umění, srdce pak bláznů ne tak. 8 Obět
bezbožných ohavností jest Hospodinu, ale modlitba upřímých
líbí se jemu. 9 Ohavností jest Hospodinu cesta bezbožného,
toho pak, kdož následuje spravedlnosti, miluje. 10 Trestání
přísné opouštějícímu cestu, a kdož nenávidí domlouvání,
umře. 11 Peklo i zatracení jest před Hospodinem, čím více
srdce synů lidských? (Sheol h7585) 12 Nemiluje posměvač
toho, kterýž ho tresce, aniž k moudrým přistoupí. 13 Srdce
veselé obveseluje tvář, ale pro žalost srdce duch zkormoucen
bývá. 14 Srdce rozumného hledá umění, ale ústa bláznů
pasou se bláznovstvím. 15 Všickni dnové chudého zlí jsou,
ale dobromyslného hody ustavičné. 16 Lepší jest maličko
s bázní Hospodinovou než poklad veliký s nepokojem. 17
Lepší jest krmě z zelí, kdež jest láska, nežli z krmného
vola, kdež jest nenávist. 18 Muž hněvivý vzbuzuje sváry,
ale zpozdilý k hněvu upokojuje svadu. 19 Cesta lenivého
jest jako plot z trní, ale stezka upřímých jest vydlážená. 20

Syn moudrý obveseluje otce, bláznivý pak člověk pohrdá
matkou svou. 21 Bláznovství jest veselím bláznu, ale člověk
rozumný upřímo kráčeti směřuje. 22 Kdež není rady, zmařena
bývají usilování, ale množství rádců ostojí. 23 Vesel bývá
člověk z odpovědi úst svých; nebo slovo v čas příhodný
ó jak jest dobré! 24 Cesta života vysoko jest rozumnému
proto, aby se uchýlil od pekla dole. (Sheol h7585) 25 Dům
pyšných vyvrací Hospodin, meze pak vdovy upevňuje. 26
Ohavností jsou Hospodinu myšlení zlého, ale čistých řeči
vzácné. 27 Kdož dychtí po lakomství, kormoutí dům svůj;
ale kdož nenávidí darů, živ bude. 28 Srdce spravedlivého
přemyšluje, co má mluviti, ale ústa bezbožných vylévají
všelijakou zlost. 29 Vzdálen jest Hospodin od bezbožných,
ale modlitbu spravedlivých vyslýchá. 30 To, což se zraku
naskýtá, obveseluje srdce; pověst dobrá tukem naplňuje
kosti. 31 Ucho, kteréž poslouchá trestání života, u prostřed
moudrých bydliti bude. 32 Kdo se vyhýbá cvičení, zanedbává
duše své; ale kdož přijímá domlouvání, má rozum. 33 Bázeň
Hospodinova jest cvičení se moudrosti, a slávu předchází
ponížení.

16 Při člověku bývá spořádání myšlení, ale od Hospodina
jest řeč jazyka. 2 Všecky cesty člověka čisté se jemu
zdají, ale kterýž zpytuje duchy, Hospodin jest. 3 Uval na
Hospodina činy své, a budou upevněna předsevzetí tvá. 4
Hospodin všecko učinil pro sebe samého, také i bezbožného
ke dni zlému. 5 Ohavností jest Hospodinu každý pyšného
srdce; by sobě na pomoc i jiné přivzal, neujde pomsty. 6
Milosrdenstvím a pravdou očištěna bývá nepravost, a v bázni
Hospodinově uchází se zlého. 7 Když se líbí Hospodinu
cesty člověka, také i nepřátely jeho spokojuje k němu. 8
Lepší jest maličko s spravedlností, než množství důchodů
nespravedlivých. 9 Srdce člověka přemýšlí o cestě své, ale
Hospodin spravuje kroky jeho. 10 Rozhodnutí jest ve rtech
královských, v soudu neuchylují se ústa jeho. 11 Váha a
závaží jsou úsudek Hospodinův, a všecka závaží v pytlíku
jeho nařízení. 12 Ohavností jest králům činiti bezbožně; nebo
spravedlností upevňován bývá trůn. 13 Rtové spravedliví
líbezní jsou králům, a ty, kteříž upřímě mluví, milují. 14
Rozhněvání královo jistý posel smrti, ale muž moudrý ukrotí
je. 15 V jasné tváři královské jest život, a přívětivost jeho
jako oblak s deštěm jarním. 16 Mnohem lépe jest nabyti
moudrosti než zlata nejčistšího, a nabyti rozumnosti lépe než
stříbra. 17 Cesta upřímých jest odstoupiti od zlého; ostříhá
duše své ten, kdož ostříhá cesty své. 18 Před setřením
bývá pýcha, a před pádem pozdvižení ducha. 19 Lépe
jest poníženého duchu býti s pokornými, než děliti kořist
s pyšnými. 20 Ten, kdož pozoruje slova, nalézá dobré; a
kdož doufá v Hospodina, blahoslavený jest. 21 Ten, kdož
jest moudrého srdce, slove rozumný, a sladkost rtů přidává
naučení. 22 Rozumnost těm, kdož ji mají, jest pramen života,
ale umění bláznů jest bláznovství. 23 Srdce moudrého
rozumně spravuje ústa svá, tak že rty svými přidává naučení.
24 Plást medu jsou řeči utěšené, sladkost duši, a lékařství
kostem. 25 Cesta zdá se přímá člověku, ale dokonání její
jistá cesta smrti. 26 Èlověk pracovitý pracuje sobě, nebo
ponoukají ho ústa jeho. 27 Muž nešlechetný vykopává zlé, v
jehožto rtech jako oheň spalující. 28 Muž převrácený rozsívá
sváry, a klevetník rozlučuje přátely. 29 Muž ukrutný přeluzuje
bližního svého, a uvodí jej na cestu nedobrou. 30 Zamhuřuje
oči své, smýšleje věci převrácené, a zmítaje pysky svými,
vykonává zlé. 31 Koruna ozdobná jsou šediny na cestě
spravedlnosti se nalézající. 32 Lepší jest zpozdilý k hněvu
než silný rek, a kdož panuje nad myslí svou nežli ten, kterýž
dobyl města. 33 Do klínu umítán bývá los, ale od Hospodina
všecko řízení jeho.

17 Lepší jest kus chleba suchého s pokojem, nežli dům
plný nabitých hovad s svárem. 2 Služebník rozumný
panovati bude nad synem, kterýž jest k hanbě, a mezi
bratřími děliti bude dědictví. 3 Teglík stříbra a pec zlata
zkušuje, ale srdcí Hospodin. 4 Zlý člověk pozoruje řečí
nepravých, a lhář poslouchá jazyka převráceného. 5 Kdo
se posmívá chudému, útržku činí Učiniteli jeho; a kdo se
z bídy raduje, nebude bez pomsty. 6 Koruna starců jsou
vnukové, a ozdoba synů otcové jejich. 7 Nesluší na blázna
řeči znamenité, ovšem na kníže řeč lživá. 8 Jako kámen
drahý, tak bývá vzácný dar před očima toho, kdož jej béře; k
čemukoli směřuje, daří se jemu. 9 Kdo přikrývá přestoupení,
hledá lásky; ale kdo obnovuje věc, rozlučuje přátely. 10
Více se chápá rozumného jedno domluvení, nežli by blázna
stokrát ubil. 11 Zpurný toliko zlého hledá, pročež přísný
posel na něj poslán bývá. 12 Lépe člověku potkati se s
nedvědicí osiřalou, nežli s bláznem v bláznovství jeho. 13
Kdo odplacuje zlým za dobré, neodejdeť zlé z domu jeho. 14
Začátek svady jest, jako když kdo protrhuje vodu; protož
prvé než by se zsilil svár, přestaň. 15 Kdož ospravedlňuje
nepravého, i kdož odsuzuje spravedlivého, ohavností jsou
Hospodinu oba jednostejně. 16 K čemu jest zboží v ruce
blázna, když k nabytí moudrosti rozumu nemá? 17 Všelikého
času miluje, kdož jest přítelem, a bratr v ssoužení ukáže
se. 18 Èlověk bláznivý ruku dávaje, činí slib před přítelem
svým. 19 Kdož miluje svadu, miluje hřích; a kdo vyvyšuje
ústa svá, hledá potření. 20 Převrácené srdce nenalézá toho,

což jest dobrého; a kdož má vrtký jazyk, upadá v těžkost. 21
Kdo zplodil blázna, k zámutku svému zplodil jej, aniž se
bude radovati otec nemoudrého. 22 Srdce veselé očerstvuje
jako lékařství, ale duch zkormoucený vysušuje kosti. 23
Bezbožný tajně béře dar, aby převrátil stezky soudu. 24
Na obličeji rozumného vidí se moudrost, ale oči blázna
těkají až na konec země. 25 K žalosti jest otci svému syn
blázen, a k hořkosti rodičce své. 26 Jistě že pokutovati
spravedlivého není dobré, tolikéž, aby knížata bíti měli pro
upřímost. 27 Zdržuje řeči své muž umělý; drahého ducha
jest muž rozumný. 28 Také i blázen, mlče, za moudrého jmín
bývá, a zacpávaje rty své, za rozumného.

18 Svémyslný hledá toho, což se jemu líbí, a ve všelijakou
věc plete se. 2 Nezalibuje sobě blázen v rozumnosti,
ale v tom, což zjevuje srdce jeho. 3 Když přijde bezbožný,
přichází také pohrdání, a s lehkomyslným útržka. 4 Slova
úst muže vody hluboké, potok rozvodnilý pramen moudrosti.
5 Přijímati osobu bezbožného není dobré, abys převrátil
spravedlivého v soudu. 6 Rtové blázna směřují k svadě,
a ústa jeho bití se domluví. 7 Ústa blázna k setření jemu,
a rtové jeho osídlem duši jeho. 8 Slova utrhače jsou jako
ubitých, ale však sstupují do vnitřností života. 9 Také ten,
kdož jest nedbalý v práci své, bratr jest mrhače. 10 Věže
pevná jest jméno Hospodinovo; k němu se uteče spravedlivý,
a bude povýšen. 11 Zboží bohatého jest město pevné jeho,
a jako zed vysoká v mysli jeho. 12 Před setřením vyvyšuje
se srdce člověka, ale před povýšením bývá ponížení. 13
Kdož odpovídá něco, prvé než vyslyší, počítá se to za
bláznovství jemu a za lehkost. 14 Duch muže snáší nemoc
svou, ducha pak zkormouceného kdo snese? 15 Srdce
rozumného dosahuje umění, a ucho moudrých hledá umění.
16 Dar člověka uprostranňuje jemu, a před oblíčej mocných
přivodí jej. 17 Spravedlivý zdá se ten, kdož jest první v
své při, ale když přichází bližní jeho, tedy stihá jej. 18 Los
pokojí svady, a mezi silnými rozeznává. 19 Bratr křivdou
uražený tvrdší jest než město nedobyté, a svárové jsou jako
závora u hradu. 20 Ovocem úst jednoho každého nasyceno
bývá břicho jeho, úrodou rtů svých nasycen bude. 21 Smrt
i život jest v moci jazyka, a ten, kdož jej miluje, bude jísti
ovoce jeho. 22 Kdo nalezl manželku, nalezl věc dobrou, a
navážil lásky od Hospodina. 23 Poníženě mluví chudý, ale
bohatý odpovídá tvrdě. 24 Ten, kdož má přátely, má se míti
přátelsky, poněvadž přítel bývá vlastnější než bratr.

19 Lepší jest chudý, jenž chodí v upřímnosti své, nežli
převrácený ve rtech svých, kterýž jest blázen. 2 Jistě
že bez umění duši není dobře, a kdož jest kvapných noh,
hřeší. 3 Bláznovství člověka převrací cestu jeho, ačkoli
proti Hospodinu zpouzí se srdce jeho. 4 Statek přidává
přátel množství, ale chudý od přítele svého odloučen bývá.
5 Svědek falešný nebude bez pomsty, a kdož mluví lež,
neuteče. 6 Mnozí pokoří se před knížetem, a každý jest
přítel muži štědrému. 7 Všickni bratří chudého v nenávisti
jej mají; čím více přátelé jeho vzdalují se od něho! Když
volá za nimi, není jich. 8 Ten, kdož miluje duši svou, nabývá
moudrosti, a ostříhá opatrnosti, aby nalezl dobré. 9 Svědek
falešný nebude bez pomsty, a kdož mluví lež, zahyne. 10
Nesluší na blázna rozkoš, a ovšem, aby služebník nad
knížaty panoval. 11 Rozum člověka zdržuje hněv jeho, a
čest jeho jest prominouti provinění. 12 Prchlivost královská
jako řvání mladého lva jest, a ochotnost jeho jako rosa na
bylinu. 13 Trápení otci svému jest syn bláznivý, a ustavičné
kapání žena svárlivá. 14 Dům a statek jest po rodičích,
ale od Hospodina manželka rozumná. 15 Lenost přivodí
tvrdý sen, a duše váhavá lačněti bude. 16 Ten, kdož ostříhá
přikázaní, ostříhá duše své; ale kdož pohrdá cestami svými,
zahyne. 17 Kdo uděluje chudému, půjčuje Hospodinu, a
ont' za dobrodiní jeho odplatí jemu. 18 Tresci syna svého,
dokudž jest o něm naděje, a k zahynutí jeho neodpouštěj
jemu duše tvá. 19 Veliký hněv ukazuj, odpouštěje trestání,
proto že poněvadž odpouštíš, potom více trestati budeš. 20
Poslouchej rady, a přijímej kázeň, abys vždy někdy moudrý
byl. 21 Mnozí úmyslové jsou v srdci člověka, ale uložení
Hospodinovo tot' ostojí. 22 Žádaná věc člověku jest dobře
činiti jiným, ale počestnější jest chudý než muž lživý. 23
Bázeň Hospodinova k životu. Takový jsa nasycen, bydlí, aniž
neštěstím navštíven bývá. 24 Lenivý schovává ruku svou za
ňadra, ani k ústům svým jí nevztáhne. 25 Ubí posměvače, ať
se hlupec dovtípí; a potresci rozumného, ať porozumí umění.
26 Syn, kterýž hanbu a lehkost činí, hubí otce, a zahání
matku. 27 Přestaň, synu můj, poslouchati učení, kteréž od
řečí rozumných odvozuje. 28 Svědek nešlechetný posmívá
se soudu, a ústa bezbožných přikrývají nepravost. 29 Nebo
na posměvače hotoví jsou nálezové, a rány na hřbet bláznů.

20 Víno činí posměvače, a nápoj opojný nepokojného;
pročež každý, kdož se kochá v něm, nebývá moudrý.
2 Hrůza královská jako řvání mladého lva; kdož ho rozhněvá,
hřeší proti životu svému. 3 Přestati od sváru jest to každému
ku poctivosti, ale kdožkoli se do nich zapletá, blázen jest.
4 Lenoch neoře pro zimu, pročež žebrati bude ve žni, ale
nadarmo. 5 Rada v srdci muže voda hluboká, muž však
rozumný dosáhne jí. 6 Větší díl lidí honosí se účinností svou,
ale v pravdě takového kdo nalezne? 7 Spravedlivý ustavičně
chodí v upřímnosti své; blažení synové jeho po něm. 8

Král sedě na soudné stolici, rozhání očima svýma všecko
zlé. 9 Kdo může říci: Očistil jsem srdce své? Èist jsem od
hříchu svého? 10 Závaží rozdílná a míra rozdílná, obé to
ohavností jest Hospodinu. 11 Po skutcích svých poznáno
bývá také i pachole, jest-li upřímé a pravé dílo jeho. 12
Ucho, kteréž slyší, a oko, kteréž vidí, obé to učinil Hospodin.
13 Nemiluj snu, abys nezchudl, otevři oči své, a nasytíš se
chlebem. 14 Zlé, zlé, říká ten, kdož kupuje, a odejda, tedy se
chlubí. 15 Zlato a množství perel, a nejdražší klínot jsou
rtové umělí. 16 Vezmi roucho toho, kterýž slíbil za cizího,
a kdo za cizozemku, základ jeho. 17 Chutný jest někomu
chléb falše, ale potom ústa jeho pískem naplněna bývají.
18 Myšlení radou upevňuj, a s opatrnou radou veď boj. 19
Kdo vynáší tajnost, chodí neupřímě, pročež k lahodícímu rty
svými nepřiměšuj se. 20 Kdo zlořečí otci svému neb matce
své, zhasne svíce jeho v temných mrákotách. 21 Dědictví
rychle z počátku nabytému naposledy nebývá dobrořečeno,
22 Neříkej: Odplatím se zlým; očekávej na Hospodina, a
vysvobodí tě. 23 Ohavností jsou Hospodinu závaží rozdílná,
a váhy falešné neoblibuje. 24 Od Hospodina jsou krokové
muže, ale člověk jak vyrozumívá cestě jeho? 25 Osídlo
jest člověku pohltiti věc posvěcenou, a po slibu zase toho
vyhledávati. 26 Král moudrý rozptyluje bezbožné, a uvodí na
ně pomstu. 27 Duše člověka jest svíce Hospodinova, kteráž
zpytuje všecky vnitřnosti srdečné. 28 Milosrdenství a pravda
ostříhají krále, a milosrdenstvím podpírá se trůn jeho. 29
Ozdoba mládenců jest síla jejich, a okrasa starců šediny. 30
Modřiny ran jsou lékařství při zlém, a bití vnitřnostem života.

21 Jako potůčkové vod jest srdce královo v ruce
Hospodinově; kamžkoli chce, nakloňuje ho. 2 Všeliká
cesta člověka přímá se zdá jemu, ale kterýž zpytuje srdce,
Hospodin jest. 3 Vykonávati spravedlnost a soud více se
líbí Hospodinu nežli obět. 4 Vysokost očí, širokost srdce,
a orání bezbožných jest hříchem. 5 Myšlení bedlivého
všelijak ku prospěchu přicházejí, ale každého toho, kdož
kvapný jest, toliko k nouzi. 6 Pokladové jazykem lživým
shromáždění jsou marnost pomíjející hledajících smrti. 7
Zhouba, kterouž činí bezbožníci, bydliti bude u nich; nebo se
zpěčují činiti soudu. 8 Muž, jehož cesta převrácená jest, cizí
jest, čistého pak dílo přímé jest. 9 Lépe jest bydliti v koutě
na střeše, nežli s ženou svárlivou v domě společném. 10
Duše bezbožného žádá zlého, ani přítel jeho jemu příjemný
nebývá. 11 Posměvač když bývá trestán, hloupý bývá
moudřejší; a když se uměle nakládá s moudrým, přijímá
umění. 12 Vyučuje Bůh spravedlivého na domě bezbožného,
kterýž vyvrací bezbožné pro zlost. 13 Kdo zacpává ucho
své k volání chudého, i on sám volati bude, a nebude
vyslyšán. 14 Dar skrytý ukrocuje prchlivost, a pocta v klíně
hněv prudký. 15 Radostí jest spravedlivému činiti soud,
ale hrůzou činitelům nepravosti. 16 Èlověk bloudící z cesty
rozumnosti v shromáždění mrtvých odpočívati bude. 17 Muž
milující veselost nuzníkem bývá, a kdož miluje víno a masti,
nezbohatne. 18 Výplatou za spravedlivého bude bezbožný,
a za upřímé ošemetný. 19 Lépe jest bydliti v zemi pusté než
s ženou svárlivou a zlostnou. 20 Poklad žádostivý a olej jest
v příbytku moudrého, bláznivý pak člověk zžírá jej. 21 Kdo
snažně následuje spravedlnosti a milosrdenství, nalézá život,
spravedlnost i slávu. 22 Do města silných vchází moudrý,
a boří pevnost doufání jeho. 23 Kdo ostříhá úst svých a
jazyka svého, ostříhá od úzkosti duše své. 24 Hrdého a
pyšného jméno jest posměvač, kterýž vše s neochotností
a pýchou dělá. 25 Žádost lenivého zabijí jej, nebo nechtí
ruce jeho dělati. 26 Každého dne žádostí hoří, spravedlivý
pak dává a neskoupí se. 27 Obět bezbožných ohavností
jest, ovšem pak jestliže by ji s nešlechetností obětovali. 28
Svědek lživý zahyne, ale muž, kterýž co slyší, stále mluviti
bude. 29 Muž bezbožný zatvrzuje tvář svou, upřímý pak
měří cestu svou. 30 Není žádné moudrosti, ani opatrnosti,
ani rady proti Hospodinu. 31 Kůň strojen bývá ke dni boje,
ale Hospodinovo jest vysvobození.

22 Vzácnější jest jméno dobré než bohatství veliké, a
přízeň lepší než stříbro a zlato. 2 Bohatý a chudý
potkávají se, učinitel obou jest Hospodin. 3 Opatrný vida
zlé, vyhne se, ale hloupí předce jdouce, těžkosti docházejí.
4 Pokory a bázně Hospodinovy odplata jest bohatství a
sláva i život. 5 Trní a osídla jsou na cestě převráceného;
kdož ostříhá duše své, vzdálí se od nich. 6 Vyučuj mladého
podlé způsobu cesty jeho; nebo když se i zstará, neuchýlí
se od ní. 7 Bohatý nad chudými panuje, a vypůjčující bývá
služebníkem toho, jenž půjčuje. 8 Kdo rozsívá nepravost, žíti
bude trápení; prut zajisté prchlivosti jeho přestane. 9 Oko
dobrotivé, onoť požehnáno bude; nebo udílí z chleba svého
chudému. 10 Vyvrz posměvače, a odejdeť svada, anobrž
přestane svár a lehkost. 11 Kdo miluje čistotu srdce, a v čích
rtech jest příjemnost, takového král přítelem bývá. 12 Oči
Hospodinovy ostříhají umění, ale snažnosti ošemetného
převrací. 13 Říká lenoch: Lev jest vně, naprostřed ulic byl
bych zabit. 14 Jáma hluboká ústa postranních; ten, na
kohož se hněvá Hospodin, vpadne tam. 15 Bláznovství
přivázáno jest k srdci mladého, ale metla kázně vzdálí je od
něho. 16 Kdo utiská nuzného, aby rozmnožil své, a dává
bohatému, jistotně bude v nouzi. 17 Nakloň ucha svého,
a slyš slova moudrých, a mysl svou přilož k učení mému.
18 Nebo to bude utěšenou věcí, jestliže je složíš v srdci

svém, budou-li spolu nastrojena ve rtech tvých. 19 Aby
bylo v Hospodinu doufání tvé, oznamujiť to dnes. I ty také
ostříhej toho. 20 Zdaližť jsem nenapsal znamenitých věcí z
strany rad a umění, 21 Aťbych v známost uvedl jistotu řečí
pravých, tak abys vynášeti mohl slova pravdy těm, kteříž
by k tobě poslali? 22 Nelup nuzného, proto že nuzný jest,
aniž potírej chudého v bráně. 23 Nebo Hospodin povede
při jejich, a vydře duši těm, kteříž vydírají jim. 24 Nebývej
přítelem hněvivého, a s mužem prchlivým neobcuj, 25 Abys
se nenaučil stezkám jeho, a nevložil osídla na duši svou.
26 Nebývej mezi rukojměmi, mezi slibujícími za dluhy. 27
Nemáš-li, čím bys zaplatil, proč má kdo bráti lůže tvé pod
tebou? 28 Nepřenášej mezníku starodávního, kterýž učinili
otcové tvoji. 29 Vídáš-li, že muž snažný v díle svém před
králi stává? Nestává před nepatrnými.

23 Když sedneš k jídlu se pánem, pilně šetř, co jest před
tebou. 2 Jinak vrazil bys nůž do hrdla svého, byl-
li bys lakotný. 3 Nežádej lahůdek jeho, nebo jsou pokrm
oklamavatelný. 4 Neusiluj, abys zbohatl; od opatrnosti své
přestaň. 5 K bohatství-liž bys obrátil oči své? Poněvadž
v náhle mizí; nebo sobě zdělalo křídla podobná orličím,
a zaletuje k nebi. 6 Nejez chleba člověka závistivého, a
nežádej lahůdek jeho. 7 Nebo jak on sobě tebe váží v mysli
své, tak ty pokrmu toho. Díť: Jez a pí, ale srdce jeho není s
tebou. 8 Skyvu svou, kterouž jsi snědl, vyvrátíš, a zmaříš
slova svá utěšená. 9 Před bláznem nemluv, nebo pohrdne
opatrností řečí tvých. 10 Nepřenášej mezníku starodávního,
a na pole sirotků nevcházej. 11 Silnýť jest zajisté ochránce
jejich; onť povede při jejich proti tobě. 12 Zaveď k učení mysl
svou, a uši své k řečem umění. 13 Neodjímej od mladého
kázně; nebo umrskáš-li jej metlou, neumřeť. 14 Ty metlou jej
mrskávej, a tak duši jeho z pekla vytrhneš. **(Sheol h7585)** 15
Synu můj, bude-li moudré srdce tvé, veseliti se bude srdce
mé všelijak ve mně; 16 A plésati budou ledví má, když mluviti
budou rtové tvoji pravé věci. 17 Nechť nezávidí srdce tvé
hříšníku, ale raději choď v bázni Hospodinově celý den. 18
Nebo poněvadž jest odplata, naděje tvá nebude podťata. 19
Slyš ty, synu můj, a buď moudrý, a naprav na cestu srdce
své. 20 Nebývej mezi pijány vína, ani mezi žráči masa. 21
Nebo opilec a žráč zchudne, a ospánlivost v hadry obláčí. 22
Poslouchej otce svého, kterýž tě zplodil, aniž pohrdej matkou
svou, když se zstará. 23 Pravdy nabuď, a neprodávej jí, též
moudrosti, umění a rozumnosti. 24 Náramně bývá potěšen
otec spravedlivého, a ten, kdož zplodil moudrého, veselí se
z něho. 25 Nechať se tedy veselí otec tvůj a matka tvá, a ať
pléše rodička tvá. 26 Dej mi, synu můj, srdce své, a oči tvé
cest mých ať ostříhají. 27 Nebo nevěstka jest jáma hluboká,
a studnice těsná žena cizí. 28 Onať také jako loupežník
úklady činí, a zoufalce na světě rozmnožuje. 29 Komu běda?
komu ouvech? komu svady? komu křik? komu rány darmo?
komu červenost očí? 30 Těm, kteříž se zdržují na víně; těm,
kteříž chodí, aby vyhledali strojené víno. 31 Nehleď na víno
rdící se, že vydává v koflíku záři svou, a přímo vyskakuje. 32
Naposledy jako had uštípne, a jako štír ušťkne. 33 Oči tvé
hleděti budou na cizí, a srdce tvé mluviti bude převrácené
věci, 34 A budeš jako ten, kterýž spí u prostřed moře, a jako
ten, kterýž spí na vrchu sloupu bárky. 35 Díš: Zbili mne, a
nestonal jsem, tloukli mne, a nečil jsem; když procítím, dám
se zase v to.

24 Nenásleduj lidí zlých, aniž žádej bývati s nimi. 2
Nebo o zhoubě přemýšlí srdce jejich, a rtové jejich o
trápení mluví. 3 Moudrostí vzdělán bývá dům, a rozumností
upevněn. 4 Skrze umění zajisté pokojové naplněni bývají
všelijakým zbožím drahým a utěšeným. 5 Muž moudrý jest
silný, a muž umělý přidává síly. 6 Nebo skrze rady opatrné
svedeš bitvu, a vysvobození skrze množství rádců. 7 Vysoké
jsou bláznu moudrosti; v bráně neotevře úst svých. 8 Kdo
myslí zle činiti, toho nešlechetným nazovou. 9 Zlé myšlení
blázna jest hřích, a ohavnost lidská posměvač. 10 Budeš-li
se lenovati ve dni ssoužení, špatná bude síla tvá. 11 Vytrhuj
jaté k smrti; nebo od těch, ješto se chýlí k zabití, což bys se
zdržel? 12 Díš-li: Aj, nevěděli jsme o tom: zdaliž ten, jenž
zpytuje srdce, nerozumí, a ten, kterýž jest strážce duše tvé,
nezná, a neodplatí každému podlé skutků jeho? 13 Synu
můj, jez med, nebo dobrý jest, a plást sladký dásním tvým.
14 Tak umění moudrosti duši tvé. Jestliže ji najdeš, onať bude
mzda, a naděje tvá nebude vyťata. 15 Nečiniž úkladů, ó
bezbožníče, příbytku spravedlivého, a nekaz odpočinutí jeho.
16 Nebo ač sedmkrát padá spravedlivý, však zase povstává,
bezbožníci pak padají ve zlém. 17 Když by padl nepřítel tvůj,
neraduj se, a když by klesl, nechať nepléše srdce tvé, 18 Aby
snad nepopatřil Hospodin, a nelíbilo by se to jemu, a odvrátil
by od něho hněv svůj. 19 Nehněvej se příčinou zlostníků,
aniž následuj bezbožných. 20 Nebo zlý nebude míti odplaty;
svíce bezbožných zhasne. 21 Boj se Hospodina, synu můj, i
krále, a k neustavičným se nepřiměšuj. 22 Nebo v náhle
nastane bída jejich, a pomstu obou těch kdo zná? 23 Také i
toto moudrým náleží: Přijímati osobu v soudu není dobré. 24
Toho, kdož říká bezbožnému: Spravedlivý jsi, klnouti budou
lidé, a v ošklivost jej vezmou národové. 25 Ale kteříž kárají,
budou potěšeni, a přijde na ně požehnání dobrého. 26 Bude
líbati rty toho, kdož mluví slova pravá. 27 Nastroj vně dílo

své, a sprav je sobě na poli; potom také vystavíš dům svůj.
28 Nebývej svědkem všetečným proti bližnímu svému, aniž
lahodně namlouvej rty svými. 29 Neříkej: Jakž mi učinil,
tak mu učiním; odplatím muži tomu podlé skutku jeho. 30
Přes pole muže lenivého šel jsem, a přes vinici člověka
nemoudrého, 31 A aj, porostlo všudy trním, přikryly všecko
kopřivy, a ohrada kamenná její byla zbořená. 32 A vida to,
posoudil jsem toho; vida, vzal jsem to k výstraze. 33 Maličko
pospíš, maličko zdřímeš, maličko složíš ruce, abys poležel,
34 V tom přijde jako pocestný chudoba tvá, a nouze tvá jako
muž zbrojný.

25 Jaké i tato jsou přísloví Šalomounova, kteráž
shromáždili muži Ezechiáše, krále Judského: 2 Sláva
Boží jest skrývati věc, ale sláva králů zpytovati věc. 3
Vysokosti nebes, a hlubokosti země, a srdce králů není
žádného vystižení. 4 Jako když bys odjal trůsku od stříbra,
ukáže se slevači nádoba čistá: 5 Tak když odejmeš
bezbožného od oblíčeje králova, tedy utvrzen bude v
spravedlnosti trůn jeho. 6 Nestavěj se za znamenitého
před králem, a na místě velikých nestůj. 7 Nebo lépe jest,
ať by řečeno bylo: Vstup sem, nežli abys snížen byl před
knížetem; což vídávají oči tvé. 8 Nevcházej v svár kvapně,
tak abys naposledy něčeho se nedopustil, kdyby tě zahanbil
bližní tvůj. 9 Srovnej při svou s bližním svým, a tajné věci
jiného nevyjevuj, 10 Ať by lehkosti neučinil ten, kdož by
to slyšel, až by i zlá pověst tvá nemohla jíti nazpět. 11
Jablka zlatá s řezbami stříbrnými jest slovo propověděné
případně. 12 Náušnice zlatá a ozdoba z ryzího zlata jest
trestatel moudrý u toho, jenž poslouchá. 13 Jako studenost
sněžná v čas žně, tak jest posel věrný těm, kteříž jej posílají;
nebo duši pánů svých očerstvuje. 14 Jako oblakové a vítr
bez deště, tak člověk, kterýž se chlubí darem lživým. 15
Snášelivostí nakloněn bývá vývoda, a jazyk měkký láme
kosti. 16 Nalezneš-li med, jez, pokudž by dosti bylo tobě,
abys snad nasycen jsa jím, nevyvrátil ho. 17 Zdržuj nohu
svou od domu bližního svého, aby syt jsa tebe, neměl tě
v nenávisti. 18 Kladivo a meč a střela ostrá jest každý,
kdož mluví falešné svědectví proti bližnímu svému. 19 Zub
vylomený a noha vytknutá jest doufání v převráceném v den
úzkosti. 20 Jako ten, kdož svláčí oděv v čas zimy, a ocet
lije k sanitru, tak kdož zpívá písničky srdci smutnému. 21
Jestliže by lačněl ten, jenž tě nenávidí, nakrm jej chlebem, a
žíznil-li by, napoj jej vodou. 22 Nebo uhlí řeřavé shromáždíš
na hlavu jeho, a Hospodin odplatí tobě. 23 Vítr půlnoční
zplozuje déšť, a tvář hněvivá jazyk tajně utrhající. 24 Lépe
jest bydliti v koutě na střeše, nežli s ženou svárlivou v domě
společném. 25 Voda studená duši ustalé jest novina dobrá
z země daleké. 26 Studnice nohami zakalená a pramen
zkažený jest spravedlivý z místa svého před bezbožným
vystrčený. 27 Jísti mnoho medu není dobře; tak zpytování
slávy jejich není slavné. 28 Město rozbořené beze zdi jest
muž, kterýž nemá moci nad duchem svým.

26 Jako sníh v létě, a jako déšť ve žni, tak nepřipadá na
blázna čest. 2 Jako vrabec přenáší se, a vlaštovice
létá, tak zlořečení bez příčiny nedojde. 3 Bič na koně,
uzda na osla, a kyj na hřbet blázna. 4 Neodpovídej bláznu
podlé bláznovství jeho, abys i ty jemu nebyl podobný. 5
Odpověz bláznu podlé bláznovství jeho, aby sám u sebe
nebyl moudrý. 6 Jako by nohy osekal, bezpráví se dopouští
ten, kdož svěřuje poselství bláznu. 7 Jakož nejednostejní
jsou hnátové kulhavého, tak řeč v ústech bláznů. 8 Jako
vložiti kámen do praku, tak jest, když kdo ctí blázna. 9 Trn,
kterýž se dostává do rukou opilého, jest přísloví v ústech
bláznů. 10 Veliký pán stvořil všecko, a dává odplatu bláznu, i
odměnu přestupníkům. 11 Jakož pes navracuje se k vývratku
svému, tak blázen opětuje bláznovství své. 12 Spatřil-li bys
člověka, an jest moudrý sám u sebe, naděje o bláznu lepší
jest než o takovém. 13 Říká lenoch: Lev lítý jest na cestě, lev
jest v ulici. 14 Dvéře se obracejí na stežejích svých, a lenoch
na lůži svém. 15 Schovává lenivý ruku svou za ňadra; těžko
mu vztáhnouti ji k ústům svým. 16 Moudřejší jest lenivý u
sebe sám, nežli sedm odpovídajících s soudem. 17 Psa za
uši lapá, kdož odcházeje, hněvá se ne v své při. 18 Jako
nesmyslný vypouští jiskry a šípy smrtelné, 19 Tak jest každý,
kdož oklamává bližního, a říká: Zdaž jsem nežertoval? 20
Když není drev, hasne oheň; tak když nebude klevetníka,
utichne svár. 21 Uhel mrtvý k roznícení, a drva k ohni, tak
člověk svárlivý k roznícení svady. 22 Slova utrhače jako
ubitých, ale však sstupují do vnitřností života. 23 Stříbrná
trůska roztažená po střepě jsou rtové protivní a srdce zlé.
24 Rty svými za jiného se staví ten, jenž nenávidí, ale u
vnitřnosti své skládá lest. 25 Když se ochotný ukáže řečí
svou, nevěř mu; nebo sedmera ohavnost jest v srdci jeho.
26 Přikrývána bývá nenávist chytře, ale zlost její zjevena
bývá v shromáždění. 27 Kdo jámu kopá, do ní upadá, a kdo
valí kámen, na něj se obrací. 28 Èlověk jazyka ošemetného
v nenávisti má ponížené, a ústy úlisnými způsobuje pád.

27 Nechlub se dnem zítřejším, nebo nevíš, coť ten den
přinese. 2 Nechať tě chválí jiní, a ne ústa tvá, cizí,
a ne rtové tvoji. 3 Tíž má kamen, a váhu písek, ale hněv
blázna těžší jest nad to obé. 4 Ukrutnátě věc hněv a
prudká prchlivost, ale kdo ostojí před závistí? 5 Lepší jest

domlouvání zjevné, než milování tajné. 6 Bezpečnější rány
od přítele, než lahodná líbání nenávidícího. 7 Duše sytá
pohrdá i medem, ale duši lačné každá hořkost sladká. 8 Jako
pták zaletuje od hnízda svého, tak muž odchází od místa
svého. 9 Mast a kadění obveseluje srdce; tak sladkost přítele
víc než rada vlastní. 10 Přítele svého a přítele otce svého
neopouštěj, a do domu bratra svého nechod' v čas bídy své;
lepšíť jest soused blízký, než bratr daleký. 11 Bud' moudrý,
synu můj, a obvesel srdce mé, ať mám co odpovědíti tomu,
kdož mi utrhá. 12 Opatrný vida zlé, vyhne se, ale hloupí
předce jdouce, těžkosti docházejí. 13 Vezmi roucho toho,
kterýž slíbil za cizího, a od toho, kdo za cizozemku slíbil,
základ jeho. 14 Tomu, kdož dobrořečí příteli svému hlasem
velikým, ráno vstávaje, za zlořečení počteno bude. 15 Kapání
ustavičné v čas přívalu, a žena svárlivá rovní jsou sobě;
16 Kdož ji schovává, schovává vítr, a jako mast v pravici
voněti bude. 17 Železo železem se ostří; tak muž zostřuje
tvář přítele svého. 18 Kdo ostříhá fíku, jídá ovoce jeho; tak
kdo ostříhá pána svého, poctěn bude. 19 Jakož u vodě tvář
proti tváři se ukazuje, tak srdce člověka člověku. 20 Propast
a zahynutí nebývají nasyceni, tak oči člověka nasytiti se
nemohou. (Sheol h7585) 21 Teglík stříbra a pec zlata zkušuje,
tak člověka pověst chvály jeho. 22 Bys blázna i v stupě mezi
krupami píchem zopíchal, neodejde od něho bláznovství
jeho. 23 Pilně přihlídej k dobytku svému, pečuj o stáda svá.
24 Nebo ne na věky trvá bohatství, ani koruna do pronárodu.
25 Když zroste tráva, a ukazuje se bylina, tehdáž ať se
shromažďuje seno s hor. 26 Beránkové budou k oděvu
tvému, a záplata pole kozelci. 27 Nadto dostatek mléka
kozího ku pokrmu tvému, ku pokrmu domu tvého, a živnosti
děvek tvých.

28 Utíkají bezbožní, ač jich žádný nehoní, ale spravedliví
jako mladý lev smělí jsou. 2 Pro přestoupení země
mnoho knížat jejích, ale pro člověka rozumného a umělého
trvánlivé bývá panování. 3 Muž chudý, kterýž utiská nuzné,
podoben jest přívalu zachvacujícímu, za čímž nebývá chleba.
4 Kteří opouštějí zákon, chválí bezbožného, ale kteříž ostříhají
zákona, velmi jsou jim na odpor. 5 Lidé zlí nesrozumívají
soudu, ti pak, kteříž hledají Hospodina, rozumějí všemu.
6 Lepší jest chudý, kterýž chodí v upřímnosti své, než
převrácený na kterékoli cestě, ačkoli jest bohatý. 7 Kdo
ostříhá zákona, jest syn rozumný; kdož pak s žráči tovaryší,
hanbu činí otci svému. 8 Kdo rozmnožuje statek svůj lichvou
a úrokem, shromažďuje tomu, kdož by jej z milosti chudým
rozděloval. 9 Kdo odvrací ucho své, aby neslyšel zákona, i
modlitba jeho jest ohavností. 10 Kdo zavodí upřímé na cestu
zlou, do jámy své sám vpadne, ale upřímí dědičně obdrží
dobré. 11 Moudrý jest u sebe sám muž bohatý, ale chudý
rozumný vystihá jej. 12 Když plésají spravedliví, velmi to
pěkně sluší; ale když povstávají bezbožní, vyhledáván bývá
člověk. 13 Kdo přikrývá přestoupení svá, nepovede se jemu
šťastně; ale kdož je vyznává a opouští, milosrdenství důjde.
14 Blahoslavený člověk, kterýž se strachuje vždycky; ale
kdož zatvrzuje srdce své, upadne ve zlé. 15 Lev řvoucí a
nedvěd hladovitý jest panovník bezbožný nad lidem nuzným.
16 Kníže bez rozumu bývá veliký dráč, ale kdož v nenávisti
má mrzký zisk, prodlí dnů. 17 Èlověka, kterýž násilí činí krvi
lidské, ani nad jamou, když utíká, žádný ho nezadrží. 18 Kdo
chodí upřímě, zachován bude, převrácený pak na kterékoli
cestě padne pojednou. 19 Kdo dělá zemi svou, nasycen
bývá chlebem; ale kdož následuje zahalečů, nasycen bývá
chudobou. 20 Muž věrný přispoří požehnání, ale kdož chvátá
zbohatnouti, nebývá bez viny. 21 Přijímati osobu není dobré;
nebo mnohý pro kus chleba neprávě činí. 22 Èlověk závistivý
chvátá k statku, nic nevěda, že nouze na něj přijde. 23 Kdo
domlouvá člověku, potom spíše milost nalézá nežli ten,
kterýž lahodí jazykem. 24 Kdo loupí otce svého a matku
svou, a říká, že to není žádný hřích, tovaryš jest vražedlníka.
25 Vysokomyslný vzbuzuje svár, ale kdo doufá v Hospodina,
hojnost míti bude. 26 Kdo doufá v srdce své, blázen jest; ale
kdož chodí moudře, pomůže sobě. 27 Kdo dává chudému,
nebude míti žádného nedostatku; kdož pak zakrývá oči své,
bude míti množství zlořečení. 28 Když povstávají bezbožní,
skrývá se člověk; ale když hynou, rozmnožují se spravedliví.

29 Èlověk, kterýž často kárán bývaje, zatvrzuje šíji, rychle
potřín bude, tak že neprospěje žádné lékařství. 2 Když
se množí spravedliví, veselí se lid; ale když panuje bezbožník,
vzdychá lid. 3 Muž, kterýž miluje moudrost, obveseluje
otce svého; ale kdož se přitovaryšuje k nevěstkám, mrhá
statek. 4 Král soudem upevňuje zemi, muž pak, kterýž
béře dary, boří ji. 5 Èlověk, kterýž pochlebuje příteli svému,
rozprostírá sít před nohama jeho. 6 Výstupek bezbožného
jest jemu osídlem, spravedlivý pak prozpěvuje a veselí se. 7
Spravedlivý vyrozumívá při nuzných, ale bezbožník nemá
s to rozumnosti ani umění. 8 Muži posměvači zavozují
město, ale moudří odvracují hněv. 9 Muž moudrý, kterýž
se nesnadní s mužem bláznivým, bud' že se pohne, bud'
že se směje, nemá pokoje. 10 Vražedlníci v nenávisti mají
upřímého, ale upřímí pečují o duši jeho. 11 Všecken duch
svůj vypouští blázen, ale moudrý na potom zdržuje jej.
12 Pána toho, kterýž rád poslouchá slov lživých, všickni
služebníci jsou bezbožní. 13 Chudý a dráč potkávají se,
obou dvou však oči osvěcuje Hospodin. 14 Krále toho, kterýž

soudí právě nuzné, trůn na věky bývá utvrzen. 15 Metla a kárání dává moudrost, ale dítě sobě volné k hanbě přivodí
matku svou. 16 Když se rozmnožují bezbožní, rozmnožuje
se převrácenost, a však spravedliví spatřují pád jejich. 17
Tresci syna svého, a přineseť odpočinutí, a způsobí rozkoš
duši tvé. 18 Když nebývá vidění, rozptýlen bývá lid; kdož pak
ostříhá zákona, blahoslavený jest. 19 Slovy nebývá napraven
služebník; nebo rozuměje, však neodpoví. 20 Spatřil-li bys
člověka, an jest kvapný v věcech svých, lepší jest naděje o
bláznu, než o takovém. 21 Kdo rozkošně chová z dětinství
služebníka svého, naposledy bude syn. 22 Èlověk hněvivý
vzbuzuje svár, a prchlivý mnoho hřeší. 23 Pýcha člověka
snižuje jej, ale chudý duchem dosahuje slávy. 24 Kdo má
spolek s zlodějem, v nenávisti má duši svou; zlořečení slyší,
však neoznámí. 25 Strašlivý člověk klade sobě osídlo, ale
kdo doufá v Hospodina, bývá povýšen. 26 Mnozí hledají tváři
pánů, ješto od Hospodina jest soud jednoho každého. 27
Ohavností spravedlivým jest muž nepravý, ohavností pak
bezbožnému, kdož upřímě kráčí.

30 Slova Agura, syna Jáke. Sepsání řečí muže toho k
Itielovi, k Itielovi a Uchalovi. 2 Jistě žeť jsem hloupější
nad jiné, tak že rozumnosti člověka obecného nemám, 3
Aniž jsem se naučil moudrosti, a umění svatých neumím.
4 Kdo vstoupil v nebe, i sstoupil? Kdo sebral vítr do hrstí
svých? Kdo shrnul vody v roucho své? Kdo upevnil všecky
končiny země? Které jméno jeho, a jaké jméno syna jeho,
víš-li? 5 Všeliká výmluvnost Boží přečištěná jest; onť jest
štít doufajících v něho. 6 Nepřidávej k slovům jeho, aby tě
nekáral, a byl bys ve lži postižen. 7 Dvou věcí žádám od
tebe, neoslýchejž mne, prvé než umru: 8 Marnost a slovo
lživé vzdal ode mne, chudoby neb bohatství nedávej mi, živ
mne pokrmem vedlé potřeby mé, 9 Abych snad nasycen jsa,
tě nezapřel, a neřekl: Kdo jest Hospodin? a abych zchudna,
nekradl, a nebral naprázdno jména Hospodina Boha svého.
10 Nesoč na služebníka před pánem jeho, ať by nezlořečil, a
ty abys nehřešil. 11 Jest pokolení, kteréž otci svému zlořečí,
a matce své nedobrořečí. 12 Jest pokolení čisté samo u
sebe, ačkoli od nečistot svých není obmyto. 13 Jest pokolení,
jehož vysoké jsou oči, a víčka jeho jsou vyzdvižená. 14 Jest
pokolení, jehož zubové jsou mečové, a třenovní zubové
jeho nožové, k zžírání chudých na zemi a nuzných na
světě. 15 Pijavice má dvě dcery říkající: Dej, dej. Tři věci
nebývají nasyceny, anobrž čtyry, kteréž nikdy neřeknou:
Dosti: 16 Peklo a život neplodné, země též nebývá nasycena
vodou, a oheň neříká: Dosti. (Sheol h7585) 17 Oko, kteréž se
posmívá otci, a pohrdá poslušenstvím matky, vyklubí krkavci
potoční, aneb snědí je orličata. 18 Tři tyto věci skryty jsou
přede mnou, nýbrž čtyry, kterýchž neznám: 19 Cesty orlice v
povětří, cesty hada na skále, cesty lodí u prostřed moře, a
cesty muže při panně. 20 Takovážť jest cesta ženy cizoložné:
Jí, a utře ústa svá, a dí: Nepáchala jsem nepravosti. 21
Pode třmi věcmi pohybuje se země, anobrž pod čtyřmi, jichž
nemůž snésti: 22 Pod služebníkem, když kraluje, a bláznem,
když se nasytí chleba; 23 Pod omrzalou, když se vdá, a
děvkou, když dědičkou bývá paní své. 24 Ètyry tyto věci
jsou malé na zemi, a však jsou moudřejší nad mudrce: 25
Mravenci, lid nesilný, kteříž však připravují v létě pokrm svůj;
26 Králíkové, lid nesilný, kteříž však stavějí v skále dům svůj;
27 Krále nemají kobylky, a však vycházejí po houfích všecky;
28 Pavouk rukama dělá, a bývá na palácích královských. 29
Tři tyto věci udatně vykračují, anobrž čtyry, kteréž zmužile
chodí: 30 Lev nejsilnější mezi zvířaty, kterýž neustupuje
před žádným; 31 Přepásaný na bedrách kůň neb kozel, a
král, proti němuž žádný nepovstává. 32 Jestliže jsi bláznil,
vynášeje se, a myslil-lis zle, ruku na ústa polož. 33 Kdo tluče
smetanu, stlouká máslo, a stiskání nosu vyvodí krev, tak
popouzení k hněvu vyvodí svár.

31 Slova proroctví Lemuele krále, kterýmž vyučovala jej
matka jeho. 2 Co dím, synu můj, co, synu života mého?
Co, řku, dím, synu slibů mých? 3 Nedávej ženám síly své, ani
cest svých těm, kteréž k zahynutí přivodí krále. 4 Ne králům,
ó Lemueli, ne králům náleží píti víno, a ne pánům žádost
nápoje opojného, 5 Aby pije, nezapomněl na ustanovení, a
nezměnil pře všech lidí ssoužených. 6 Dejte nápoj opojný
hynoucímu, a víno těm, kteříž jsou truchlivého ducha, 7 Ať
se napije, a zapomene na chudobu svou, a na trápení své
nezpomíná více. 8 Otevři ústa svá za němého, v při všech
oddaných k smrti, 9 Otevři, řku, ústa svá, sud' spravedlivě,
a veď při chudého a nuzného. 10 Ženu statečnou kdo
nalezne? Nebo daleko nad perly cena její. 11 Dověřuje se jí
srdce muže jejího; nebo tu kořistí nebude nedostatku. 12
Dobře činí jemu a ne zle, po všecky dny života svého. 13
Hledá pilně vlny a lnu, a dělá šťastně rukama svýma. 14
Jest podobná lodi kupecké, zdaleka přiváží pokrm svůj. 15
Kterážto velmi ráno vstávajíc, dává pokrm čeledi své, a
podíl náležitý děvkám svým. 16 Rozsuzuje pole, a ujímá
je; z výdělku rukou svých štěpuje i vinici. 17 Přepasuje
silou bedra svá, a zsiluje ramena svá. 18 Zakouší, jak jest
užitečné zaměstknání její; ani v noci nehasne svíce její. 19
Rukama svýma sahá k kuželi, a prsty svými drží vřeteno. 20
Ruku svou otvírá chudému, a ruce své vztahuje k nuznému.
21 Nebojí se za čeled svou v čas sněhu; nebo všecka čeled

její obláčí se v roucho dvojnásobní. 22 Koberce dělá sobě
z kmentu, a z zlatohlavu jest oděv její. 23 Patrný jest v
branách manžel její, když sedá s staršími země. 24 Plátno
drahé dělá, a prodává; též i pasy prodává kupci. 25 Síla a
krása oděv její, nestará se o časy potomní. 26 Ústa svá
otvírá k moudrosti, a naučení dobrotivosti v jazyku jejím.
27 Spatřuje obcování čeledi své, a chleba zahálky nejí. 28
Povstanouce synové její, blahoslaví ji; manžel její také chválí
ji, 29 Říkaje: Mnohé ženy statečně sobě počínaly, ty pak
převyšuješ je všecky. 30 Oklamavatelná jest příjemnost a
marná krása; žena, kteráž se bojí Hospodina, tať chválena
bude. 31 Dejtež takové z ovoce rukou jejích, a nechať ji
chválí v branách skutkové její.

Kazatel

1 Slova kazatele syna Davidova, krále v Jeruzalémě.
2 Marnost nad marnostmi, řekl kazatel, marnost nad
marnostmi, a všecko marnost. 3 Jaký užitek má člověk
ze všelijaké práce své, kterouž vede pod sluncem? 4 Věk
pomíjí, a jiný věk nastává, ačkoli země na věky trvá. 5
Vychází slunce, i zapadá slunce, a k místu svému chvátá,
kdež vychází. 6 Jde ku poledni, a obrací se na půlnoci, sem
i tam se toče, chodí vítr, a okolky svými navracuje se vítr. 7
Všecky řeky jdou do moře, a však se moře nepřeplňuje; do
místa, do něhož tekou řeky, navracují se, aby zase odtud
vycházely. 8 Všecky věci jsou plné zaneprázdnění, aniž
může člověk vymluviti; nenasytí se oko hleděním, aniž se
naplní ucho slyšením. 9 Což bylo, jest to, což býti má; a což
se nyní děje, jest to, což se díti bude; aniž jest co nového
pod sluncem. 10 Jest-liž jaká věc, o níž by říci mohl: Pohleď,
toť jest cosi nového? Ano již to bylo před věky, kteříž byli
před námi. 11 Není paměti prvních věcí, aniž také potomních,
kteréž budou, památka zůstane u těch, jenž potom nastanou.
12 Já kazatel byl jsem králem nad Izraelem v Jeruzalémě,
13 A přiložil jsem mysl svou k tomu, jak bych vyhledati a
vystihnouti mohl rozumností svou všecko to, což se děje pod
nebem. (Takové bídné zaměstknání dal Bůh synům lidským,
aby se jím bědovali.) 14 Viděl jsem všecky skutky, dějící se
pod sluncem, a aj, všecko jest marnost a trápení ducha.
15 Což křivého jest, nemůže se zpřímiti, a nedostatkové
nemohou sečteni býti. 16 Protož tak jsem myslil v srdci svém,
řka: Aj, já zvelebil jsem a rozšířil moudrost nade všecky,
kteříž byli přede mnou v Jeruzalémě, a srdce mé dosáhlo
množství moudrosti a umění. 17 I přiložil jsem mysl svou,
abych poznal moudrost a umění, nemoudrost i bláznovství,
ale shledal jsem, že i to jest trápení ducha. 18 Nebo kde
jest mnoho moudrosti, tu mnoho hněvu; a kdož rozmnožuje
umění, rozmnožuje bolest.

2 Řekl jsem opět srdci svému: Nuže nyní zkusím tě v veselí,
užívejž tedy dobrých věcí. A hle, i to marnost. 2 Smíchu
jsem řekl: Blázníš, a veselí: Co to děláš? 3 Přemyšloval jsem
v srdci svém, abych povoloval u víně tělu svému, srdce však
své spravuje moudrostí, a přídržel se bláznovství dotud, až
bych zkusil, co by lepšího bylo synům lidským, aby činili
pod nebem v počtu dnů života svého. 4 Veliké jsem skutky
činil, vystavěl jsem sobě domy, štípil jsem sobě vinice. 5
Vzdělal jsem sobě zahrady a štěpnice, a štípil jsem v nich
stromy všelijakého ovoce. 6 Nadělal jsem sobě rybníků,
abych svlažoval jimi les plodící dříví. 7 Najednal jsem sobě
služebníků a děvek, a měl jsem čeled v domě svém; k tomu i
stáda skotů a bravů veliká měl jsem nade všecky, kteříž byli
přede mnou v Jeruzalémě. 8 Nahromáždil jsem sobě také
stříbra a zlata a klínotů od králů a krajin; způsobil jsem sobě
zpěváky a zpěvakyně i jiné rozkoše synů lidských a nástroje
muzické rozličné. 9 A tak velikým jsem učiněn, a zrostl jsem
nade všecky, kteříž přede mnou byli v Jeruzalémě; nadto
moudrost má zůstávala při mně. 10 A čehožkoli žádaly oči
mé, nezbránil jsem jim, aniž jsem zbraňoval srdci svému
jakého veselí; srdce mé zajisté veselilo se ze vší práce mé,
a to byl podíl můj ze vší práce mé. 11 Ale jakž jsem se ohlédl
na všecky skutky své, kteréž činily ruce mé, a na práci úsilně
vedenou, a aj, všecko marnost a trápení ducha, a že nic není
užitečného pod sluncem. 12 Pročež obrátil jsem se, abych
spatřoval moudrost a nemoudrost, i bláznovství. (Nebo co
by člověk spravil, chtěje následovati krále? To, což již jiní
spravili.) 13 I viděl jsem, že jest užitečnější moudrost než
bláznovství, tak jako jest užitečnější světlo nežli temnost. 14
Moudrý má oči v hlavě své, blázen pak ve tmách chodí;
a však poznal jsem, že jednostejné příhody všechněm se
přiházejí. 15 Protož jsem řekl v srdci svém: Málit' mi se tak
díti, jako se děje bláznu, pročež jsem tedy moudrostí předčil?
A tak řekl jsem v srdci svém: I to jest marnost. 16 Nebo není
památka moudrého jako i blázna na věky, proto že to, což
nyní jest, ve dnech budoucích všecko v zapomenutí přichází,
a že jakož umírá moudrý, tak i blázen. 17 Pročež mrzí mne
tento život; nebo semi nelíbí nic, což se děje pod sluncem,
poněvadž všecky věci jsou marnost a trápení ducha. 18 Ano
mrzí mne i všecka práce má, kterouž jsem vedl pod sluncem
proto že jí zanechati musím člověku, kterýž bude po mně.
19 A kdo ví, bude-li moudrý, či blázen? A však panovati bude
nade vší prací mou, kterouž jsem vedl, a v níž jsem moudrý
byl pod sluncem. A i to marnost. 20 I přišel jsem na to, abych
pochybil v srdci svém o vší práci, kterouž jsem konal, a v
níž jsem moudrý byl pod sluncem. 21 Mnohý zajisté člověk
pracuje moudře, uměle a spravedlivě, a však jinému, kterýž
nepracoval o tom, nechává toho za podíl jemu, ješto i to jest
marnost a bídná věc. 22 Nebo co má člověk ze vší práce
své a z kvaltování srdce svého, kteréž snáší pod sluncem,
23 Poněvadž všickni dnové jeho bolestní, a zaměstknání
jeho hněv, tak že ani v noci neodpočívá srdce jeho? A i to
marnost. 24 Zdaliž není to chvalitebné při člověku, jísti a píti,
a učiniti životu svému pohodlí z práce své? Ač i to také viděl
jsem, že z ruky Boží pochází. 25 Nebo kdož by jísti a užívati
měl toho nežli já? 26 Èlověku zajisté, kterýž se líbí jemu,
dává moudrost, umění a veselí; hříšníku pak dává trápení,

aby shromažďoval a hrnul, čehož by zanechal tomu, kterýž
se líbí Bohu. I to také jest marnost a trápení ducha.

3 Všeliká věc má jistý čas, a každé předsevzetí pod nebem
svou chvíli. 2 Jest čas rození i čas umírání, čas sázení a
čas vykopání, což vsazeno bývá; 3 Èas mordování a čas
hojení, čas boření a čas stavení; 4 Èas pláče a čas smíchu,
čas smutku a čas proskakování; 5 Èas rozmítání kamení a
čas shromažďování kamení, čas objímání a čas vzdálení se
od objímání; 6 Èas hledání a čas ztracení, čas chování a
čas zavržení; 7 Èas roztrhování a čas sšívání, čas mlčení a
čas mluvení; 8 Èas milování a čas nenávidění, čas boje
a čas pokoje. 9 Co tedy má ten, kdo práci vede, z toho,
o čemž pracuje? 10 Viděl jsem zaměstknání, kteréž dal
Bůh synům lidským, aby se jím trápili. 11 Sám všecko činí
ušlechtile časem svým, nýbrž i žádost světa dal v srdce
jejich, aby nestihal člověk díla toho, kteréž dělá Bůh, ani
počátku ani konce. 12 Odtud seznávám, že nic lepšího
nemají, než aby se veselili, a činili dobře v životě svém,
13 Ač i to, když všeliký člověk jí a pije, a užívá dobrých
věcí ze všelijaké práce své, jest dar Boží. 14 Znám, že
cožkoli činí Bůh, to trvá na věky; nemůže se k tomu nic
přidati, ani od toho co odjíti. A činí to Bůh, aby se báli
oblíčeje jeho. 15 To, což bylo, i nyní jest, a což bude, již
bylo; nebo Bůh obnovuje to, což pominulo. 16 Přesto viděl
jsem ještě pod sluncem na místě soudu bezbožnost, a
na místě spravedlnosti nespravedlnost. 17 I řekl jsem v
srdci svém: Budeť Bůh spravedlivého i bezbožného souditi;
nebo tam bude čas každému předsevzetí i každému skutku.
18 Řekl jsem v srdci svém o způsobu synů lidských, že
jim ukázal Bůh, aby viděli, že jsou podobni hovadům. 19
Případnost synů lidských a případnost hovad jest případnost
jednostejná. Jakož umírá ono, tak umírá i on, a dýchání
jednostejné všickni mají, aniž co napřed má člověk před
hovadem; nebo všecko jest marnost. 20 Obé to jde k místu
jednomu; obé jest z prachu, obé také zase navracuje se
do prachu. 21 Kdo to zná, že duch synů lidských vstupuje
zhůru, a duch hovadí že sstupuje pod zemi? 22 Protož spatřil
jsem, že nic není lepšího, než veseliti se člověku v skutcích
svých, poněvadž to jest podíl jeho. Nebo kdo jej k tomu
přivede, aby poznati mohl to, což jest budoucího po něm?

4 Opět obrátiv se, i viděl jsem všeliká ssoužení, kteráž se
dějí pod sluncem, a aj, slzy křivdu trpících, ješto nemají
potěšitele, ani moci k vyjití z ruky těch, kteříž je ssužují, a
nemají potěšitele. 2 Protož já chválil jsem mrtvé, kteříž již
zemřeli, více nežli živé, kteříž jsou živi až po dnes. 3 Nýbrž
nad oba tyto šťastnější jest ten, kterýž ještě nebyl, a neviděl
skutku zlého, dějícího se pod sluncem. 4 Nebo spatřil jsem
všelikou práci a každé dobré dílo, že jest k závisti jedněch
druhým. I to také jest marnost a trápení ducha. 5 Blázen
skládá ruce své, a jí maso své, říkaje: 6 Lepší jest plná
hrst s odpočinutím, nežli přehršlí plné s prací a trápením
ducha. 7 Opět obrátiv se, viděl jsem jinou marnost pod
sluncem: 8 Jest samotný někdo, nemaje žádného, ani syna,
ani bratra, a však není konce všeliké práci jeho, ani oči
jeho nemohou se nasytiti bohatství. Nepomyslí: Komu já
pracuji, tak že i životu svému ujímám pohodlí? I to také jest
marnost a bídné zaneprázdnění. 9 Lépeť jest dvěma než
jednomu; mají zajisté dobrý užitek z práce své. 10 Nebo
padne-li který z nich, druhý pozdvihne tovaryše svého. Běda
tedy samotnému, když by padl; nebo nemá druhého, aby
ho pozdvihl. 11 Také budou-li dva spolu ležeti, zahřejí se,
ale jeden jak se zahřeje? 12 Ovšem, jestliže by se kdo
jednoho zmocniti chtěl, dva postaví se proti němu; ano
trojnásobní provázek nesnadně se přetrhne. 13 Lepší jest
dítě chudé a moudré, než král starý a blázen, kterýž neumí
již ani napomenutí přijímati, 14 Ačkoli z žaláře vychází, aby
kraloval, nýbrž i v království svém může na chudobu přijíti.
15 Viděl jsem všecky živé, kteříž chodí pod sluncem, ani
se přídrželi pacholete, potomka onoho, kterýž měl kralovati
místo něho. 16 Nebývalo konce té vrtkosti všeho lidu, jakž
toho, kterýž byl před nimi, takž ani potomci nebudou se těšiti
z něho. Protož i to jest marnost a trápení ducha.

5 Ostříhej nohy své, když jdeš do domu Božího, a buď
hotovější k slyšení nežli k dávání obětí bláznů; nebo oni
neznají toho, že zle činí. 2 Nebývej rychlý k mluvení, ani
srdce tvé kvapné k vynášení slova před oblíčejem Božím,
poněvadž Bůh jest na nebi, a ty na zemi; protož nechť jsou
slova tvá nemnohá. 3 Nebo jakož přichází sen z velikého
pracování, tak hlas blázna z množství slov. 4 Když bys
učinil slib Bohu, neprodlévej ho splniti, nebo nemá líbosti v
blázních. Cožkoli slíbíš, splň. 5 Lépe jest, abys nesliboval,
než abys slibě, neplnil. 6 Nedopouštěj ústům svým, aby k
hříchu přivodila tělo tvé, aniž říkej před andělem, že to jest
poblouzení. Proč máš hněvati Boha řečí svou, kterýž by na
zkázu přivedl dílo rukou tvých? 7 Nebo kdež jest mnoho snů,
tu i marnosti a slova mnohá, ale ty Boha se boj. 8 Jestliže
bys nátisk chudého a zadržení soudu a spravedlnosti spatřil
v krajině, nediv se té věci; nebo vyšší vysokého šetří, a
ještě vyšší nad nimi. 9 Zemský pak obchod u všech přední
místo má; i král rolí slouží. 10 Kdo miluje peníze, nenasytí se
penězi; a kdo miluje hojnost, nebude míti užitku. I to jest
marnost. 11 Kde jest mnoho statku, mnoho bývá i těch,

kteříž jedí jej. Jakýž tedy má užitek pán jeho? Jediné, že
očima svýma hledí na něj. 12 Sladký jest sen pracovitému,
jez on málo neb mnoho, ale sytost bohatého nedopouští mu
spáti. 13 Jest přebídná věc, kterouž jsem viděl pod sluncem:
Bohatství nachované tomu, kdož je má, k jeho zlému. 14
Nebo hyne bohatství takové pro zlou správu; syn, kteréhož
zplodí, nebude míti v ruce své ničeho. 15 Jakž vyšel z života
matky své nahý, tak zase odchází, jakž přišel, aniž čeho
odnáší z práce své, což by vzal v ruku svou. 16 A toť jest
také přebídná věc, že rovně, jakž přišel, tak odjíti musí.
Protož jaký užitek míti bude toho, že pracoval u vítr? 17 K
tomu, že po všecky dny své v temnostech jídal, s mnohým
zůřením, nemocí a hněvem? 18 Aj, toť jsem já spatřil, že
dobrá a čistá jest věc jísti a píti a užívati pohodlí ze vší
práce své, kterouž kdo vede pod sluncem v počtu dnů života
svého, kteréž dal jemu Bůh, nebo to jest podíl jeho; 19 A že
kterémukoli člověku dal Bůh bohatství a zboží, a dopustil,
aby užíval jich, a bral díl svůj, a veselil se z práce své, to
jest dar Boží. 20 Nebo nebude mnoho pamatovati na dny
života svého, proto že Bůh jemu přeje veselí srdce jeho.

6 Jest bídná věc, kterouž jsem viděl pod sluncem, a lidem
obyčejná: 2 Kterému člověku dal Bůh bohatství a zboží i
slávu, tak že nemá nedostatku duše jeho v ničemž, čehokoli
žádá, a však nedopouští mu Bůh užívati těch věcí, ale jiný
leckdos sžíře to, a toť jest marnost a bídná věc. 3 Zplodil-li by
kdo sto synů, a byl by živ mnoho let, jakkoli rozmnoženi jsou
dnové let jeho, nebyl-li život jeho nasycen dobrými věcmi, a
neměl by ani pohřbu, pravím, že šťastnější jest nedochůdče
nežli on. 4 Nebo ono v zmaření přicházeje, do temností
odchází, a jméno jeho temnostmi přikryto bývá. 5 Nýbrž
ani slunce nevídá, aniž čeho poznává, a tak odpočinutí má
lepší nežli onen. 6 A byť pak byl živ dva tisíce let, a pohodlí
by neužil, zdaliž k jednomu místu všickni neodcházejí? 7
Všecka práce člověka jest pro ústa jeho, a však duše jeho
nemůže se nasytiti. 8 Nebo co má více moudrý nežli blázen?
A co chudý, kterýž se umí chovati mezi lidmi? 9 Lépe jest
viděti nežli žádati, ale i to jest marnost a trápení ducha.
10 Èímžkoli jest, dávno jest tím nazván, a známé bylo, že
člověk býti měl, a že se nebude moci souditi s silnějším, nežli
jest sám. 11 A poněvadž předsevzetí mnohá rozmnožují
marnost, co na tom má člověk? 12 Nebo kdo ví, co by bylo
dobrého člověku v tomto životě, v počtu dnů marného života
jeho, kteříž pomíjejí jako stín? Aneb kdo oznámí člověku, co
se díti bude po něm pod sluncem?

7 Lepší jest jméno dobré nežli mast výborná, a den smrti
než den narození člověka. 2 Lépe jest jíti do domu
zámutku, nežli jíti do domu hodování, pro dokonání každého
člověka, a kdož jest živ, složí to v srdci svém. 3 Lepší jest
horlení nežli smích; nebo zůřivá tvář polepšuje srdce. 4
Srdce moudrých v domě zámutku, ale srdce bláznů v domě
veselí. 5 Lépe jest slyšeti žehrání moudrého, nežli aby někdo
poslouchal písně bláznů. 6 Nebo jako praštění trní pod
hrncem, tak smích blázna. A i to jest marnost. 7 Ssužování
zajisté k bláznovství přivodí moudrého, a dar oslepuje srdce.
8 Lepší jest skončení věci nežli počátek její; lepší jest dlouho
čekající nežli vysokomyslný. 9 Nebuď kvapný v duchu svém
k hněvu; nebo hněv v lůnu bláznů odpočívá. 10 Neříkej:
Èím jest to, že dnové první lepší byli nežli tito? Nebo bys se
nemoudře na to vytazoval. 11 Dobrá jest moudrost s statkem,
a velmi užitečná těm, kteříž vidí slunce; 12 Nebo v stínu
moudrosti a v stínu stříbra odpočívají. A však přednější jest
umění moudrosti, přináší život těm, kdož ji mají. 13 Hleď na
skutky Boží. Nebo kdo může zpřímiti to, což on zkřivil? 14 V
den dobrý užívej dobrých věcí, a v den zlý buď bedliv; nebo i
to naproti onomu učinil Bůh z té příčiny, aby nenalezl člověk
po něm ničeho. 15 Všecko to viděl jsem za dnů marnosti
své: Bývá spravedlivý, kterýž hyne s spravedlností svou;
tolikéž bývá bezbožný, kterýž dlouho živ jest v zlosti své. 16
Nebývej příliš spravedlivý, aniž buď příliš moudrý. Proč máš
na zkázu přicházeti? 17 Nebuď příliš starostlivý, aniž bývej
bláznem. Proč máš umírati dříve času svého? 18 Dobréť
jest, abys se onoho přídržel, a tohoto se nespouštěl; nebo
kdo se bojí Boha, ujde všeho toho. 19 Moudrost posiluje
moudrého nad desatero knížat, kteříž jsou v městě. 20 Není
zajisté člověka spravedlivého na zemi, kterýž by činil dobře a
nehřešil. 21 Také ne ke všechněm slovům, kteráž mluví lidé,
přikládej mysli své, poněvadž nemáš dbáti, by i služebník
tvůj zlořečil tobě. 22 Neboť ví srdce tvé, že jsi i ty častokrát
zlořečil jiným. 23 Všeho toho zkusil jsem moudrostí, a řekl
jsem: Budu moudrým, ale moudrost vzdálila se ode mne.
24 Což pak vzdálené a velmi hluboké jest, kdož to najíti
může? 25 Všecko jsem přeběhl myslí svou, abych poznal a
vyhledal, i vynalezl moudrost a rozumnost, a abych poznal
bezbožnost, bláznovství a nemoudrost i nesmyslnost. 26 I
našel jsem věc hořčejší nad smrt, ženu, jejíž srdce tenata, a
ruce její okovy. Kdož se líbí Bohu, zachován bývá od ní, ale
hříšník bývá od ní jat. 27 Pohleď, to jsem shledal, (praví
kazatel), jedno proti druhému stavěje, abych nalezl umění,
28 Èeho pak přesto hledala duše má, však jsem nenalezl:
Muže jednoho z tisíce našel jsem, ale ženy mezi tolika jsem
nenalezl. 29 Obzvláštně pohleď i na to, což jsem nalezl: Že
učinil Bůh člověka dobrého, ale oni následovali smyšlínek
rozličných.

8 Kdo se může vrovnati moudrému, a kdo může vykládati
všelikou věc? Moudrost člověka osvěcuje oblíčej jeho, a
nestydatost tváři jeho proměňuje. 2 Játʼ radím: Výpovědi
královské ostříhej, a však podlé přísahy Boží. 3 Nepospíchej
odjíti od tváři jeho, aniž trvej v zpouře; nebo cožť by koli
chtěl, učinil by. 4 Nebo kde slovo královské, tu i moc jeho, a
kdo dí jemu: Co děláš? 5 Kdo ostříhá přikázaní, nezví o
ničem zlém. I čas i příčiny zná srdce moudrého. 6 Nebo
všeliké předsevzetí má čas a příčiny. Ale i to neštěstí veliké
člověka se přídrží, 7 Že neví, co budoucího jest. Nebo jak se
stane, kdo mu oznámí? 8 Není člověka, kterýž by moci měl
nad životem, aby zadržel duši, aniž má moc nade dnem
smrti; nemá ani braně v tom boji, aniž vysvobodí bezbožnost
bezbožného. 9 Ve všem tom viděl jsem, přiloživ mysl svou
ke všemu tomu, co se děje pod sluncem, že časem panuje
člověk nad člověkem k jeho zlému. 10 A tehdáž viděl jsem
bezbožné pohřbené, že se zase navrátili, ale kteříž z místa
svatého odešli, v zapomenutí dáni jsou v městě tom, v
kterémž dobře činili. I to také jest marnost. 11 Nebo že ne i
hned ortel dochází pro skutek zlý, protož vroucí jest k tomu
srdce synů lidských, aby činili zlé věci. 12 A ačkoli hříšník
činí zle na stokrát, a vždy se mu odkládá, já však vím, že
dobře bude bojícím se Boha, kteříž se bojí oblíčeje jeho.
13 S bezbožným pak nedobře se díti bude, aniž se prodlí
dnové jeho; minou jako stín, proto že jest bez bázně před
oblíčejem Božím. 14 Jest marnost, kteráž se děje na zemi:
Že bývají spravedliví, jimž se však vede, jako by činili skutky
bezbožných; zase bývají bezbožní, kterýmž se však vede,
jako by činili skutky spravedlivých. Protož jsem řekl: I to také
jest marnost. 15 A tak chválil jsem veselí, proto že nic nemá
lepšího člověk pod sluncem, jediné aby jedl a pil, a veselil
se, a že to pozůstává jemu z práce jeho ve dnech života
jeho, kteréž dal jemu Bůh pod sluncem. 16 A ač jsem se
vydal srdcem svým na to, abych moudrost vystihnouti mohl,
a vyrozuměti bídě, kteráž bývá na zemi, pro kterouž ani ve
dne ani v noci nespí, 17 A však viděl jsem při každém skutku
Božím, že nemůže člověk vystihnouti skutku dějícího se
pod sluncem. O čež pracuje člověk, vyhledati chtěje, ale
nenalézá; nýbrž byť i myslil moudrý, že se doví, nebude
moci nic najíti.

9 Všecko to zajisté rozvažoval jsem v srdci svém, abych
vysvětlil všecko to, že spravedliví a moudří, i skutkové
jejich jsou v rukou Božích. Jakož milosti, tak ani nenávisti
nezná člověk ze všech věcí, kteréž jsou před oblíčejem
jeho. 2 Všecko se děje jednostejně při všech; jedna a táž
případnost jest spravedlivého jako bezbožného, dobrého
a čistého jako nečistého, obětujícího jako toho, kterýž
neobětuje, tak dobrého jako hříšníka, přisahajícího jako toho,
kterýž se přísahy bojí. 3 A toť jest přebídná věc mezi vším
tím, což se děje pod sluncem, že případnost jednostejná
jest všechněch, ovšem pak že srdce synů lidských plné jest
zlého, a že bláznovství přídrží se srdce jejich, pokudž živi
jsou, potom pak umírají, 4 Ačkoli ten, kterýž tovaryší se
všechněmi živými, má naději, an psu živému lépe jest nežli
lvu mrtvému. 5 Nebo živí vědí, že umříti mají, mrtví pak
nevědí nic, aniž více mají odplaty, proto že v zapomenutí
přišla památka jejich. 6 Anobrž i milování jejich, i nenávist
jejich, i závist jejich zahynula, a již více nemají dílu na věky v
žádné věci, kteráž se děje pod sluncem. 7 Nuže tedy jez
s radostí chléb svůj, a pí s veselou myslí víno své, nebo
již oblibuje Bůh skutky tvé. 8 Každého času ať jest roucho
tvé bílé, a oleje na hlavě tvé nechť není nedostatku. 9
Živ budʼs manželkou, kterouž jsi zamiloval, po všecky dny
života marnosti své, kterýžť dán pod sluncem po všecky dny
marnosti tvé; nebo to jest podíl tvůj v životě tomto a při práci
tvé, kterouž vedeš pod sluncem. 10 Všecko, což by před
se vzala ruka tvá k činění, podlé možnosti své konej; nebo
není práce ani důmyslu ani umění ani moudrosti v hrobě, do
něhož se béřeš. (Sheol h7585) 11 A obrátiv se, spatřil jsem pod
sluncem, že nezáleží běh na rychlých, ani boj na udatných,
nýbrž ani živnost na moudrých, ani bohatství na opatrných,
ani přízeň na umělých, ale podlé času a příhody přihází se
všechněm. 12 Nebo tak nezná člověk času svého jako ryby,
kteréž loveny bývají sítí škodlivou, a jako ptáci polapeni
bývají osídlem; tak zlapáni bývají synové lidští v čas zlý,
když na ně připadá v náhle. 13 Také i tuto moudrost viděl
jsem pod sluncem, kteráž za velikou byla u mne: 14 Bylo
město malé, a v něm lidí málo, k němuž přitáhl král mocný, a
obehnav je, zdělal proti němu náspy veliké. 15 I nalezen
jest v něm muž chudý moudrý, kterýž vysvobodil to město
moudrostí svou, ačkoli žádný nevzpomenul na muže toho
chudého. 16 Protož řekl jsem já: Lepší jest moudrost než
síla, ačkoli moudrost chudého toho byla v pohrdání, a slov
jeho neposlouchali. 17 Slov moudrých pokojně poslouchati
sluší, raději než křiku panujícího mezi blázny. 18 Lepší jest
moudrost než nástrojové váleční, ale nemoudrý jeden kazí
mnoho dobrého.

10 Muchy mrtvé nasmrazují a nakažují mast apatekářskou;
tak pro moudrost a slávu vzácného maličko bláznovství
zohyžďuje. 2 Srdce moudrého jest po pravici jeho, ale srdce
blázna po levici jeho. 3 I tehdáž, když blázen cestou jde,
srdce jeho nedostatek trpí; nebo všechněm znáti dává, že

blázen jest. 4 Jestliže by duch toho, jenž panuje, povstal
proti tobě, neopouštěj místa svého; nebo krotkost přítrž činí
hříchům velikým. 5 Jest zlá věc, kterouž jsem viděl pod
sluncem, totiž neprozřetelnost, kteráž pochází od vrchnosti,
6 Že blázen postaven bývá v důstojnosti veliké, a bohatí že v
nízkosti sedávají. 7 Viděl jsem služebníky na koních, knížata
pak, ana chodí pěšky jako služebníci. 8 Kdo kopá jámu,
upadá do ní; a kdo boří plot, ušťkne jej had. 9 Kdo přenáší
kamení, urazí se jím; a kdo štípá dříví, nebezpečenství bude
míti od něho. 10 Jestliže se ztupí železo, a nenabrousí-li
ostří jeho, tedy síly přičiniti musí; ale mnohem lépe může
to spraviti moudrost. 11 Ušťkne-li had, než by zaklet byl,
nic neprospějí slova zaklinače. 12 Slova úst moudrého jsou
příjemná, ale rtové blázna sehlcují jej. 13 Počátek slov
úst jeho jest nemoudrost, a ostatek mluvení jeho pouhé
bláznovství. 14 Nebo blázen mnoho mluví, ješto neví člověk
ten, co budoucího jest. To zajisté, co bude po něm, kdo mu
oznámí? 15 Práce bláznů k ustání je přivodí, nebo neumí
ani do města trefiti. 16 Běda tobě, země, když král tvůj dítě
jest, a knížata tvá ráno hodují. 17 Blahoslavená jsi ty země,
když král tvůj jest syn šlechetných, a knížata tvá, když čas
jest, jídají pro posilnění, a ne pro opilství. 18 Ano pro lenost
schází krov, a pro opuštění rukou kapává do domu. 19 Pro
obveselení strojívají hody, a víno obveseluje život, peníze
pak ke všemu dopomáhají. 20 Ani sám u sebe králi nezlořeč,
ani v skrýších pokoje svého nezlořeč mocnějšímu; nebo pták
nebeský donesl by hlas ten, a to, což křídla má, vyjevilo by
řeč tvou.

11 Pouštěj chléb svůj po vodě, nebo po mnohých dnech
najdeš jej. 2 Dej částku sedmi aneb i osmi, nebo nevíš,
co zlého bude na zemi. 3 Když se naplňují oblakové, déšť
na zem vydávají; a když padá dřevo na poledne aneb na
půlnoci, na kteréž místo padá to dřevo, tu zůstává. 4 Kdo
šetří větru, nebude síti; a kdo hledí na husté oblaky, nebude
žíti. 5 Jakož ty nevíš, která jest cesta větru, a jak rostou kosti
v životě těhotné, tak neznáš díla Božího, kterýž činí všecko.
6 Hned z jitra rozsívej símě své, a u večer nedávej odpočinutí
ruce své; nebo ty nevíš, co jest lepšího, to-li či ono, čili obé
jednostejně dobré jest. 7 Příjemnéť jest zajisté světlo, a milá
věc očima viděti slunce; 8 A však, by mnoho let živ jsa
člověk, ve všech těch veselil by se, tedy rozpomenul-li by
se na dny temnosti, jak jich mnoho bude, cožkoli přeběhlo,
počte za marnost. 9 Radujž se tedy, mládenče, v mladosti
své, a nechť tě obveseluje srdce tvé ve dnech mladosti tvé,
a chod' po cestách srdce svého, a podlé žádosti očí svých,
než věz, že tě s tím se vším přivede Bůh na soud. 10 Anobrž
odejmi hněv od srdce svého, a odvrať zlost od těla svého;
nebo dětinství a mladost jest marnost.

12 A pamatuj na stvořitele svého ve dnech mladosti své,
prvé než nastanou dnové zlí, a přiblíží se léta, o nichž
díš: Nemám v nich zalíbení; 2 Prvé než se zatmí slunce
a světlo, a měsíc i hvězdy, a navrátí se hustí oblakové
po dešti; 3 V ten den, v kterémž se třísti budou strážní
domu, a nakřiví se muži silní, a ustanou melící, proto že
jich málo bude, a zatmí se ti, kteříž vyhlédají z oken, 4 A
zavříny budou dvéře od ulice s slabým zvukem mlení, a
povstanou k hlasu ptačímu, a přestanou všecky slibnosti
zpěvu; 5 Ano i vysokosti báti se budou, a úrazu na cestě, a
kvésti bude mandlový strom, tak že i kobylka těžká bude, a
poruší se žádost; nebo béře se člověk do domu věčného,
a choditi budou po ulici kvílící; 6 Prvé než se přetrhne
provaz stříbrný, a než se rozrazí číše zlatá, a roztříští se
věderce nad vrchovištěm, a roztrhne se kolo nad studnicí, 7
A navrátí se prach do země, jakž prvé byl, duch pak navrátí
se k Bohu, kterýž jej dal. 8 Marnost nad marnostmi, řekl
kazatel, a všecko marnost. 9 Ěím pak byl kazatel moudřejší,
tím více vyučoval lid umění, a rozvažoval, zpytoval, i složil
množství přísloví. 10 Snažovaltě se kazatel vyhledati věci
nejžádostivější, a napsal, což pravého jest, a slova věrná. 11
Slova moudrých podobná ostnům a hřebíkům vbitým, slova
skladatelů, kteráž jsou vydána od pastýře jednoho. 12 A
tak tedy jimi, synu můj, hojně dosti osvícen býti můžeš.
Dělání knih mnohých žádného konce není, a čísti mnoho
jest zemdlení těla. 13 Summa všeho, což jsi slyšel: Boha se
boj, a přikázaní jeho ostříhej, nebo na tom všecko člověku
záleží. 14 Poněvadž všeliký skutek Bůh přivede na soud, i
každou věc tajnou, buďto dobrou, buďto zlou.

Pieseò

1 Píseň nejpřednější z písní Šalomounových. **2** Ó by
mne políbil políbením úst svých; nebo lepší jsou milosti
tvé nežli víno. **3** Pro vůni masti tvé jsou výborné, mast
rozlitá jméno tvé; protož tě mladice milují. **4** Táhniž mne, a
poběhnem za tebou. Uvedltě mne král do pokojů svých,
plésati a veseliti se v tobě budeme, a vychvalovati milosti tvé
více než víno; upřímí milují tě. **5** Jsemť černá, ale milostná,
ó dcery Jeruzalémské, tak jako stanové Cedarští, jako opony
Šalomounovy. **6** Nehleďte na mne, žeť jsem snědá, nebo
jsem obhořela od slunce. Synové matky mé rozpálivše se
proti mně, postavili mne, abych ostříhala vinic, a vinice své
nehlídala jsem. **7** Oznam mi ty, kteréhož miluje duše má,
kde paseš? Kde dáváš odpočinutí o poledni? Nebo proč
mám býti tak jako poběhlá při stádích tovaryšů tvých? **8**
Jestliže nevíš, ó nejkrašší mezi ženami, vyjdi po šlepějích
ovcí, a pas kozlátka svá podlé obydlí pastýřů. **9** Jízdě v
vozích Faraonových připodobňuji tě, ó milostnice má. **10**
Líce tvá okrášlena jsou ozdobami, a hrdlo tvé halžemi. **11**
Ozdob zlatých naděláme tobě s proměnami stříbrnými. **12**
Dotud, dokudž král stolí, nardus můj vydává vůni svou. **13**
Svazček mirry jest mi milý můj, na prsech mých odpočívaje.
14 Milý můj jest mi hrozen cyprový na vinicích v Engadi. **15**
Aj, jak jsi ty krásná, přítelkyně má, aj, jak jsi krásná! Oči tvé
jako holubičí. **16** Aj, jak jsi ty krásný, milý můj, jak utěšený! I
to lůže naše zelená se. **17** Trámové domů našich jsou z
cedrů, a pavlače naše z boroví.

2 Já jsem růže Sáronská, a lilium při dolinách. **2** Jako
lilium mezi trním, tak přítelkyně má mezi pannami. **3**
Jako jabloň mezi dřívím lesním, tak milý můj mezi mládenci.
V stínu jeho žádostiva jsem byla seděti, a sedímt'; nebo
ovoce jeho sladké jest ústům mým. **4** Uvedl mne na hody,
maje za korouhev lásku ke mně. **5** Očerstvětež mne těmi
flašemi, posilňte mne těmi jablky, nebo umdlévám milostí, **6**
Levice jeho pod hlavou mou, a pravicí svou objímá mne.
7 Zavazujiť vás přísahou, dcery Jeruzalémské, skrze srny
a laně polní, abyste nebudily a nevyrážely ze sna milého
mého, dokudž by nechtěl. **8** Hlas milého mého, aj, ont' se
béře, skáče po těch horách, poskakuje na těch pahrbcích. **9**
Podobný jest milý můj srně aneb mladému jelenu; aj, on
stojí za stěnou naší, vyhlédá z oken, patří skrze mříži. **10**
Ozval se milý můj, a řekl mi: Vstaň, přítelkyně má, krásná
má, a pod'. **11** Nebo aj, zima pominula, prška přestala a
odešla. **12** Kvítíčko se ukazuje po zemi, čas prozpěvování
přišel, a hlas hrdličky slyší se v krajině naší. **13** Fík vypustil
holičky své, a réví rozkvetlé vydalo vůni. Vstaniž, přítelkyně
má, krásná má, a pod'. **14** Holubičko má, v rozsedlinách
skalních, v skrýši příkré, ukaž mi oblíčej svůj, nechať slyším
hlas tvůj; nebo hlas tvůj libý jest, a oblíčej tvůj žádostivý.
15 Zlapejte nám lišky, lišky maličké, ješto škodu dělají na
vinicích, poněvadž vinice naše kvete. **16** Milý můj jest můj, a
já jeho, jenž pase mezi lilium. **17** Ažby zavítal ten den, a
utekli by stínové ti, navratiž se, připodobni se, milý můj, srně
neb mladému jelenu na horách Beter.

3 Na ložci svém v noci hledala jsem toho, kteréhož miluje
duše má. Hledala jsem ho, ale nenašla jsem ho. **2** Již
tedy vstanu, a zchodím město; po ryncích i po ulicech hledati
budu toho, kteréhož miluje duše má. Hledala jsem ho, ale
nenašla jsem ho. **3** Našli mne ponocní, kteříž chodí po
městě. Viděli-liž jste toho, kteréhož miluje duše má? **4** A jakž
jsem jich jen pominula, takž jsem našla toho, kteréhož miluje
duše má. Chopila jsem ho, aniž ho pustím, až ho uvedu do
domu matky své, a do pokojíka rodičky své. **5** Přísahou
vás zavazuji, dcery Jeruzalémské, skrze srny a laně polní,
abyste nebudily a nevyrážely ze sna milého mého, dokudž
by sám nechtěl. **6** Která jest to, jenž vstupuje z pouště jako
sloupové dymu, okouřena jsuc mirrou a kadidlem, dražším
nad všelijaký prach apatekářský? **7** Aj, lože Šalomounovo,
okolo něhož šedesáte udatných z nejsilnějších Izraelských,
8 Vše vládnoucích mečem, vycvičených v boji, z nichž jeden
každý má svůj meč při boku svém z příčiny strachu nočního.
9 Schranu vystavěl sobě král Šalomoun z dříví Libánského,
10 Při níž udělal sloupy stříbrné, dno zlaté a ponebí šarlatové,
vnitřek pak jeho postlaný milostí dcer Jeruzalémských. **11**
Vyjděte a pohleďte, dcery Sionské, na krále Šalomouna v
koruně, kterouž ho korunovala matka jeho v den oddávání
jeho a v den veselí srdce jeho.

4 Aj, jak jsi ty krásná, přítelkyně má, aj, jak jsi krásná! Oči
tvé jako holubičí mezi kadeři tvými, vlasy tvé jako stáda
koz, kteréž vídati na hoře Galád. **2** Zubové tvoji podobní
stádu ovcí jednostejných, když vycházejí z kupadla, z nichž
každá mívá po dvém, a mezi nimiž není žádné neplodné.
3 Jako provázek z hedbáví červeného dvakrát barveného
rtové tvoji, a řeč tvá ozdobná; jako kus jablka zrnatého
židoviny tvé mezi kadeři tvými. **4** Hrdlo tvé jest jako věže
Davidova, vystavená k chování zbroje, v níž na tisíce pavéz
visí, vše štítů mužů udatných. **5** Oba tvé prsy jako dvé
telátek bliženců srních, jenž se pasou v kvítí. **6** Ažby zavítal
ten den, a utekli by stínové, poodejdu k hoře mirrové a
pahrbku kadidlovému. **7** Všecka jsi krásná, přítelkyně má, a
není na tobě poškvrny. **8** Se mnou z Libánu, ó choti má, se

mnou z Libánu půjdeš, a pohledíš s vrchu hory Amana, s
vrchu Senir a Hermon, z peleší lvových a s hor pardových. 9
Jala jsi srdce mé, sestro má choti, jala jsi srdce mé jedním
okem svým, a jedinou točenicí hrdla svého. 10 Jak utěšené
jsou milosti tvé, sestro má choti! Jak vzácnější jsou milosti
tvé než víno, a vůně mastí tvých nade všecky vonné věci. 11
Strdí tekou rtové tvoji, ó choti, med a mléko pod jazykem
tvým, a vůně roucha tvého jako vůně Libánu. 12 Zahrada
zamčená jsi, sestro má choti, vrchoviště zamčené, studnice
zapečetěná. 13 Výstřelkové tvoji jsou zahrada stromů jablek
zrnatých s ovocem rozkošným cypru a nardu, 14 Nardu
s šafránem, prustvorce s skořicí, a s každým stromovím
kadidlo vydávajícím, mirry a aloes, i s všelijakými zvláštními
věcmi vonnými. 15 Ó ty sám vrchoviště zahradní, studnice
vod živých, a tekoucích z Libánu. 16 Věj, větříčku půlnoční,
a přid', větříčku polední, prověj zahradu mou, ať tekou vonné
věci její, a ať příjde milý můj do zahrady své, a jí rozkošné
ovoce své.

5 Přišelť jsem do zahrady své, sestro má choti, sbírám
mirru svou i vonné věci své, jím plást svůj i med svůj,
pijí víno své a mléko své. Jezte, přátelé, píte a hojně se
napíte, moji milí. 2 Spávámť, a však srdce mé bdí. Hlas
milého mého, tlukoucího: Otevři mi, sestro má, přítelkyně
má, holubičko má, upřímá má; nebo hlava má plná jest rosy,
a kadeře mé krůpějí nočních. 3 Svlékla jsem sukni svou,
kterakž ji obleku? Umyla jsem nohy své, což je mám káleti?
4 Milý můj sáhl rukou svou skrze dvéře, a vnitřnosti mé
pohnuly se ve mně. 5 I vstala jsem, abych otevřela milému
svému, a aj, z rukou mých kapala mirra, i z prstů mých,
mirra tekutá na rukovětech závory. 6 Otevřelať jsem byla
milému svému, ale milý můj již byl ušel, a pominul. Duše má
byla vyšla, když on promluvil. Hledala jsem ho, ale nenašla
jsem ho; volala jsem ho, ale neozval se mi. 7 Nalezše mne
strážní, kteříž chodí po městě, zbili mne, ranili mne, vzali i
rouchu mou se mne strážní zdí městských. 8 Zavazuji vás
přísahou dcery Jeruzalémské, jestliže byste našly milého
mého, co jemu povíte? Že jsem nemocná milostí. 9 Což má
milý tvůj mimo jiné milé, ó nejkrásnější z žen? Co má milý
tvůj nad jiné milé, že nás tak přísahou zavazuješ? 10 Milý
můj jest bílý a červený, znamenitější nežli deset tisíců jiných.
11 Hlava jeho jako ryzí zlato, vlasy jeho kadeřavé, černé
jako havran. 12 Oči jeho jako holubic nad stoky vod, jako v
mléce umyté, stojící v slušnosti. 13 Líce jeho jako záhonkové
vonných věcí, jako květové vonných věcí; rtové jeho jako
lilium prýštící mirru tekutou. 14 Ruce jeho prstenové zlatí,
vysazení kamením drahým jako postavcem modrým; břicho
jeho stkvělost slonové kosti zafiry obložené. 15 Hnátové
jeho sloupové mramoroví, na podstavcích zlata nejčistšího
založení; obličej jeho jako Libán, výborný jako cedrové. 16
Ústa jeho přesladká, a všecken jest přežádostivý. Takovýť
jest milý můj, takový jest přítel můj, ó dcery Jeruzalémské.

6 Kamže odšel milý tvůj, ó nejkrásnější z žen? Kam se
obrátil milý tvůj? A hledati ho budeme s tebou. 2 Milý můj
sstoupil do zahrady své, k záhonkům věci vonných, aby pásl
v zahradách, a aby zbíral lilium. 3 Já jsem milého mého,
a milý můj jest můj, kterýž pase mezi lilium. 4 Krásná jsi,
přítelkyně má, jako Tersa, pěkná jako Jeruzalém, hrozná
jako vojsko s praporci. 5 Odvrať oči své od patření na mne,
nebo ony mne posilují. Vlasy tvé jsou jako stáda koz, kteréž
vídati v Galád. 6 Zubové tvoji jsou podobní stádu ovcí, když
vycházejí z kupadla, z nichž každá mívá po dvém, a mezi
nimiž není žádné neplodné. 7 Jako kus jablka zrnatého
židoviny tvé mezi kadeři tvými. 8 Šedesáte jest královen, a
osmdesáte ženin, a mladic bez počtu; 9 Jediná jest však má
holubice, má upřímá, jedinká při matce své, nepoškvrněná
při své rodičce. Spatřivše ji dcery, blahoslavily ji, královny
a ženiny chválily ji, řkouce: 10 Která jest to, kterouž viděti
jako dennici, krásná jako měsíc, čistá jako slunce, hrozná
jako vojsko s praporci? 11 Do zahrady vypravené sstoupila
jsem, abych spatřila ovoce údolí, abych viděla, kvete-li vinný
kmen, a pučí-li se jabloně zrnaté. 12 Nezvěděla jsem, a
žádost má ponukla mne na vůz přednějších z lidu mého. 13
Navrať se, navrať, ó Sulamitská, navrať se, navrať, ať na tě
patříme. Co uzříte na Sulamitské? Jako zástup vojenský.

7 Jak jsou krásné nohy tvé v střevících, dcero knížecí!
Okolek bedr tvých jako zápony, dílo ruku výborného
řemeslníka. 2 Pupek tvůj koflík okrouhlý, ne bez nápoje;
břicho tvé jako stoh pšenice obrostlý kvítím. 3 Oba tvé
prsy jako dvé telátek bliženců srních. 4 Hrdlo tvé jako věže
z kostí slonových, oči tvé rybníci v Ezebon podlé brány
Batrabbim, nos tvůj věže Libánská patřící k Damašku. 5
Hlava tvá na tobě jako Karmel, a vlasy hlavy tvé jako šarlat; i
král přivázán by byl na pavlačích. 6 Jak jsi ty krásná, a jak
utěšená, ó milosti přerozkošná! 7 Ta postava tvá podobna
jest palmě, a prsy tvé hroznům. 8 Řekl jsem: Vstoupím na
palmu, dosáhnu vrchů jejích. Nechažť tedy jsou prsy tvé jako
hroznové vinného kmene, a vůně chřípí tvých jako jablek
vonných. 9 Ústa tvá jako víno výborné, milá pro upřímnost,
působící, aby i těch, jenž spí, rtové mluvili. 10 Já jsem milého
svého, a ke mně jest žádost jeho. 11 Pod', milý můj, vyjděme
na pole, přenocujme ve vsech. 12 Ráno přivstaneme, na
vinice pohledíme, kvete-li vinný kmen, již-li se ukázal začátek

hroznů, kvetou-li jablka zrnatá, a tuť dám tobě milosti své.
13 Pěkná jablečka vydala vůni, a na dveřech našich všecky
rozkoše nové i staré, milý můj, zachovala jsem tobě.

8 Ó bys byl jako bratr můj požívající prsí matky mé, abych
tě naleznuc vně, políbila, a nebyla zahanbena. 2 Vedla
bych tě, a uvedla do domu matky své, a tu bys mne vyučoval;
a játť bych dala píti vína strojeného, a mstu z jablek zrnatých.
3 Levice jeho pod hlavou mou, a pravicí svou objímá mne. 4
Přísahou vás zavazuji, dcery Jeruzalémské, abyste nebudily
a nevyrážely ze sna milého mého, dokudž by sám nechtěl. 5
Která jest to, jenž vstupuje z pouště, zpolehši na milého
svého? Pod jabloní vzbudila jsem tě; tuť tebe počala matka
tvá, tuť tě počala rodička tvá. 6 Položiž mne jako pečet na
srdce své, jako pečetní prsten na ruku svou. Nebo silné
jest jako smrt milování, tvrdá jako hrob horlivost; uhlí její
uhlí řeřavé, plamen nejprudší. (Sheol h7585) 7 Vody mnohé
nemohly by uhasiti tohoto milování, aniž ho řeky zatopí.
Kdyby někdo dáti chtěl všecken statek domu svého za
takovou milost, se vším tím pohrdnut by byl. 8 Sestru máme
maličkou, kteráž ještě nemá prsí. Co učiníme s sestrou svou
v den, v kterýž bude řeč o ní? 9 Jestliže jest zed, vzděláme
na ní palác stříbrný; pakli jest dveřmi, obložíme je dskami
cedrovými. 10 Já jsem zed, a prsy mé jako věže; takž jsem
byla před očima jeho, jako nacházející pokoj. 11 Vinici měl
Šalomoun v Balhamon, kteroužto pronajal strážným, aby
jeden každý přinášel za ovoce její tisíc stříbrných. 12 Ale
vinice má, kterouž mám, přede mnou jest. Mějž sobě ten
tisíc, ó Šalomoune, a dvě stě ti, kteříž ostříhají ovoce jejího.
13 Ó ty, kteráž bydlíš v zahradách, přátelétť pozorují hlasu
tvého, ohlašujž mi se. 14 Pospěš, milý můj, a připodobni se
k srně nebo mladému jelenu, na horách vonných věcí.

Izaiáš

1 Vidění Izaiáše syna Amosova, kteréž viděl o Judovi a
Jeruzalému, za dnů Uziáše, Jotama, Achasa a Ezechiáše,
králů Judských. 2 Slyšte nebesa, a ušima pozoruj země,
nebo Hospodin mluví: Syny jsem vychoval a vyvýšil, oni pak
strhli se mne. 3 Vůl zná hospodáře svého, a osel jesle pánů
svých; Izrael nezná, lid můj nesrozumívá. 4 Ach, národe
hříšný, lide obtížený nepravostí, símě zlostníků, synové
nešlechetní, opustili Hospodina, pohrdli svatým Izraelským,
odvrátili se zpět. 5 Proč, čím více biti býváte, tím více se
odvracujete? Všecka hlava jest neduživá, a všecko srdce
zemdlené. 6 Od zpodku nohy až do vrchu hlavy není na
něm místa celého, jen rána a zsinalost, a zbití zahnojené,
aniž se vytlačuje, ani uvazuje, ani olejem změkčuje. 7 Země
vaše spustla, města vaše vypálena ohněm; zemi vaši před
vámi cizozemci zžírají, a v poušť obracejí, tak jakž vše kazí
cizozemci. 8 I zůstala dcera Sionská jako boudka na vinici,
jako chaloupka v zahradě tykevné, a jako město zkažené.
9 Byť nám byl Hospodin zástupů jakkoli malička ostatků
nezanechal, byli bychom jako Sodoma, byli bychom Gomoře
podobni. 10 Slyšte slovo Hospodinovo, knížata Sodomská,
ušima pozorujte zákona Boha našeho, lide Gomorský: 11
K čemu jest mi množství obětí vašich? dí Hospodin. Syt
jsem zápalných obětí skopců a tuků krmných hovad, a krve
volků a beránků a kozlů nejsem žádostiv. 12 Že přicházíte,
abyste se ukazovali přede mnou, kdož toho z ruky vaší
hledal, abyste šlapali síně mé? 13 Nepřinášejte více oběti
oklamání. Kadění v ohavnosti mám, novměsíců a sobot a
svolávání nemohu trpěti, (nepravost jest), ani shromáždění.
14 Novměsíců vašich a slavností vašich nenávidí duše má;
jsou mi břemenem, ustal jsem, nesa je. 15 Protož, když
rozprostíráte ruce vaše, skrývám oči své před vámi, a když
množíte modlitbu, neslyším; ruce vaše krve plné jsou. 16
Umejte se, očisťte se, odvrzte zlost skutků vašich od očí
mých, přestaňte zle činiti. 17 Učte se dobře činiti, hledejte
soudu, pozdvihněte potlačeného, dopomozte k spravedlnosti
sirotku, zastaňte vdovy. 18 Poďtež nu, a poukažme sobě,
praví Hospodin: Budou-li hříchové vaši jako červec dvakrát
barvený, jako sníh zbělejí; budou-li červení jako šarlat, jako
vlna budou. 19 Budete-li povolní a poslušní, dobré věci
země jísti budete. 20 Pakli nebudete povolní, ale zpurní,
od meče sežráni budete; nebo ústa Hospodinova mluvila.
21 Jak tě nevěstkou učiněno to město věrné, plné soudu!
Spravedlnost přebývala v něm, nyní pak vražedlníci. 22
Stříbro tvé obrátilo se v trůsky, víno tvé smíšeno s vodou. 23
Knížata tvá zpurná a tovaryši zlodějů, jeden každý z nich
miluje dary, a dychtí po úplatcích; sirotku k spravedlnosti
nedopomáhají, a pře vdovy před ně nepřichází. 24 Protož dí
Pán, Hospodin zástupů, silný Izraelský: Aj, jáť se potěším
nad protivníky svými, a vymstím se nad nepřátely svými, 25
Když zase obrátím ruku svou na tě, až přepálím dočista
trůsky tvé, a odejmu všecken cín tvůj, 26 A obnovím soudce
tvé tak jako na počátku, a rádce tvé jako s prvu. A tu potom
slouti budeš městem spravedlnosti, městem věrným. 27
Sion v soudu vykoupen bude, a kteříž zase uvedeni budou
do něho, v spravedlnosti. 28 Setření pak přestupníků a
nešlechetných v náhle přijde, a kteříž opouštějí Hospodina,
docela zahynou. 29 Nebo zahanbeni budete pro háje, po
nichž jste toužili, a zastydíte se pro zahrady, kteréž jste sobě
zvolili. 30 Budete zajisté jako dub, s něhož lístí prší, a jako
zahrada, v níž vody není. 31 I bude nejsilnější jako koudel, a
učinitel jeho jako jiskra; i bude to obé hořeti spolu, a nebude
žádného, ješto by uhasiti mohl.

2 Slovo, kteréž viděl Izaiáš syn Amosův o Judovi a
Jeruzalému. 2 I stane se v posledních dnech, že utvrzena
bude hora domu Hospodinova na vrchu hor, a vyvýšena nad
pahrbky, i pohrnou se k ní všickni národové. 3 A půjdou lidé
mnozí, říkajíce: Poďte, a vstupme na horu Hospodinovu,
do domu Boha Jákobova, a bude nás vyučovati cestám
svým, i budeme choditi po stezkách jeho. Nebo z Siona
vyjde zákon, a slovo Hospodinovo z Jeruzaléma. 4 Ont
bude souditi mezi národy, a trestati bude lidi mnohé. I zkují
meče své v motyky, a oštípy své v srpy. Nepozdvihne
národ proti národu meče, a nebudou se více učiti boji. 5
Dome Jákobův, poďtež, a choďme v světle Hospodinově.
6 Ale ty jsi opustil lid svůj, dům Jákobův, proto že jsou
naplněni ohavnostmi národů východních, a jsou pověrní jako
Filistinští, a smyšlínky cizozemců že sobě libují. 7 K tomu
naplněna jest země jejich stříbrem a zlatem, tak že není
konce pokladům jejich; naplněna jest země jejich i koňmi,
vozům pak jejich počtu není. 8 Naplněna jest také země
jejich modlami; klanějí se dílu rukou svých, kteréž učinili
prstové jejich. 9 Klaní se obecný člověk, a ponižuje se i
přední muž; protož neodpouštěj jim. 10 Vejdi do skály, a
skrej se v prachu před hrůzou Hospodinovou, před slávou
důstojnosti jeho. 11 Tuť oči vysoké člověka sníženy budou, a
skloněna bude vysokost lidská, ale Hospodin sám vyvýšen
bude v ten den. 12 Nebo den Hospodina zástupů se blíží na
každého pyšného a zpínajícího se, i na každého vyvýšeného,
i bude ponížen, 13 I na všecky cedry Libánské vysoké a
vyvýšené, i na všecky duby Bázanské, 14 I na všecky hory
vysoké, i na všecky pahrbky vyvýšené, 15 I na všelikou

věži vysokou, i na všelikou zed pevnou, 16 I na všecky lodí
mořské, i na všecka malování slibná. 17 A sehnuta bude
pýcha člověka, a snížena bude vysokost lidská, ale vyvýšen
bude Hospodin sám v ten den, 18 Modly pak docela vymizejí.
19 Tehdy půjdou do jeskyní skal a do roklí země, před hrůzou
Hospodinovou a slávou důstojnosti jeho, když povstane, aby
potřel zemi. 20 V ten den zavrže člověk modly své stříbrné a
modly své zlaté, kterýchž mu nadělali, aby se klaněl, totiž
krtům a netopýřům. 21 I vejde do slují skal a do vysedlin
jejich před hrůzou Hospodinovou, a před slávou důstojnosti
jeho, když povstane, aby potřel zemi. 22 Přestaňtež doufati v
člověku, jehož dýchání v chřípích jeho jest. Nebo zač má
jmín býti?

3 Nebo aj, Pán, Hospodin zástupů, odejme od Jeruzaléma
a Judy hůl a podporu, všelijakou hůl chleba a všelikou
podporu vody, 2 Silného i muže válečného, soudce i proroka,
mudrce i starce, 3 Padesátníka i počestného, i rádci, i
vtipného řemeslníka, i výmluvného, 4 A dám jim děti za
knížata; děti, pravím, panovati budou nad nimi. 5 I bude
ssužovati v lidu jeden druhého, a bližní bližního svého;
zpurně se postaví dítě proti starci, a chaterný proti vzácnému.
6 Pročež se chopí jeden každý bratra svého z domu otce
svého, a dí: Máš oděv, knížetem naším budeš, a pád
tento zdrž rukou svou. 7 Ale on přisáhne v ten den, řka:
Nebuduť vázati těch ran, nebo v domě mém není chleba ani
oděvu; neustanovujtež mne knížetem lidu. 8 Nebo se obořil
Jeruzalém, a Juda padl, proto že jazyk jejich a skutkové
jejich jsou proti Hospodinu, k dráždění očí slávy jeho. 9
Nestydatost tváři jejich svědčí proti nim; hřích zajisté svůj
jako Sodomští ohlašují, a netají. Běda duši jejich, nebo
sami na sebe uvodí zlé. 10 Rcete spravedlivému: Dobře
bude; nebo ovoce skutků svých jísti bude. 11 Ale běda
bezbožnému, zle bude; nebo odplata rukou jeho dána jemu
bude. 12 Lidu mého knížata jsou děti, a ženy panují nad
ním. Lide můj, kteříž tě vodí, svodí tě, a cestu stezek tvých
ukrývají. 13 Stojíť Hospodin k rozsudku, stojí, pravím, k
rozsudku s lidmi. 14 Hospodin k soudu přijde proti starším
lidu svého a knížatům jejich, a dí: Vy jste pohubili vinici
mou, loupež chudého jest v domích vašich. 15 Proč vy
nuzíte lid můj, a tváře chudých zahanbujete? praví Pán,
Hospodin zástupů. 16 I dí Hospodin: Proto že se pozdvihují
dcery Sionské, a chodí s vytaženým krkem, a pasou očima,
protulujíce se, a zdrobna kráčejíce, i nohama svýma lákají,
17 Protož okydne Pán prašivinou vrch hlavy dcer Sionských,
a Hospodin hanbu jejich obnaží. 18 V ten den odejme Pán
okrasu těch nástrah, totiž paučníky a halže, 19 Jablka zlatá
a spinadla a čepce, 20 Biréty a zápony, tkanice, punty a
náušnice, 21 Prsteny a náčelníky, 22 Proměnná roucha, i
plášťky, i roušky, i vačky, 23 I zrcadla, i čechlíky, i věnce, i
šlojíře. 24 A budeť místo vonných věcí hnis, a místo pasů
roztržení, a místo strojení kadeří lysina, a místo širokého
podolku bude přepásání pytlem, obhoření pak místo krásy.
25 Muži tvoji od meče padnou, a silní tvoji v boji. 26 I budou
plakati a kvíliti brány jeho, a spustlý na zemi seděti bude.

4 I chopí se sedm žen muže jednoho v ten den, a řeknou:
Chléb svůj jísti budeme, a rouchem svým se odívati,
toliko ať po tobě se jmenujeme; odejmi pohanění naše. 2
V ten den bude výstřelek Hospodinův ušlechtilý a slavný,
a plod země výtečný a krásný, totiž ti, kteříž zachováni
budou z Izraele. 3 I stane se, že kdož bude zanechán na
Sionu, a pozůstaven bude v Jeruzalémě, svatý slouti bude,
každý, kdož jest zapsán k životu v Jeruzalémě, 4 Když
Pán smyje nečistotu dcer Sionských, a krev Jeruzaléma
vyplákne z něho v duchu soudu a v duchu horlivosti. 5
A stvoří Hospodin nad každým obydlím hory Sion, a nad
každým shromážděním jejím oblak ve dne, a dým a blesk
plápolajícího ohně v noci; nebo nad všecku slávu bude
zastření. 6 A bude stánkem k zastěňování ve dne před
horkem, a za útočiště a skrýši před přívalem a deštěm.

5 Zpívati již budu milému svému píseň milého svého o vinici
jeho: Vinici má milý můj na vrchu úrodném. 2 Kterouž
ohradil, a kamení z ní vybral, a vysadil ji vinným kmenem
výborným, a ustavěl věži u prostřed ní, také i pres udělal v ní,
a očekával, aby nesla hrozny, ale vydala plané víno. 3 Nyní
tedy, obyvatelé Jeruzalémští a muži Judští, suďte medle
mezi mnou a vinicí mou. 4 Což ještě činěno býti mělo vinici
mé, ješto bych jí neučinil? Proč, když jsem očekával, aby
nesla hrozny, plodila plané víno? 5 A protož oznámím vám,
co já učiním vinici své: Odejmu plot její, a přijde na spuštění;
rozbořím hradbu její, i přijde na pošlapání. 6 Zapustím ji,
nebude řezána, ani kopána, i vzroste na ní bodláčí a trní;
oblakům také zapovím, aby nevydávali více na ni deště. 7
Vinice zajisté Hospodina zástupů dům Izraelský jest, a muži
Judští révové milí jemu. Očekával pak soudu, a aj, nátisk;
spravedlnosti, a aj, křik. 8 Běda vám, kteříž připojujete dům
k domu, a pole s polem spojujete, tak že místa jiným není,
jako byste sami rozsazeni byli k přebývání u prostřed země.
9 V uši mé řekl Hospodin zástupů: Jistě žeť domové mnozí
zpustnou, velicí a krásní bez obyvatele budou. 10 Nadto
deset dílců viničných vydá láhvici jednu, a semena chomer
vydá efi. 11 Běda těm, kteříž ráno vstávajíce, chodí po
opilství, a trvají při tom do večera, až je víno i rozpaluje. 12

A harfa, loutna a buben, a píšťalka, a víno bývá na hodech
jejich; na skutky pak Hospodinovy nehledí, a díla rukou jeho
nespatřují. 13 Protož v zajetí půjde lid můj, nebo jest bez
umění; a slavní jeho budou hladovití, a množství jeho žízní
usvadne. 14 Pročež rozšířilo i peklo hrdlo své, a rozedřelo
nad míru ústa svá, i sstoupí do něho slavní její a množství
její, i hluk její, i ti, kteříž se veselí v ní. (Sheol h7585) 15 A tak
sehnut bude člověk, a ponížen muž, a oči pyšných sníženy
budou, 16 Hospodin pak zástupů vyvýšen bude v soudu,
a Bůh silný a svatý ukáže se svatý v spravedlnosti. 17 I
pásti se budou beránkové podlé obyčeje svého, a ostatky
těch tučných, navrátíce se, jísti budou. 18 Běda těm, kteříž
táhnou nepravost za provazy marnosti, a jako provazem u
vozu hřích; 19 Kteříž říkají: Nechať pospíší, a nemešká dílem
svým, abychom viděli, a nechať se přiblíží, a přijde rada
toho Svatého Izraelského, abychom zvěděli. 20 Běda těm,
kteříž říkají zlému dobré, a dobrému zlé, kladouce tmu za
světlo, a světlo za tmu, pokládajíce hořké za sladké, a sladké
za hořké. 21 Běda těm, kteříž jsou moudří sami u sebe, a
vedlé zdání svého opatrní. 22 Běda těm, kteříž jsou silní
ku pití vína, a muži udatní k smíšení nápoje opojného; 23
Kteříž ospravedlňují bezbožného pro dary, spravedlnost pak
spravedlivých odjímají od nich. 24 Z té příčiny, jakož plamen
ohně zžírá strniště, a plevy plamen v nic obrací, tak kořen
jejich bude jako shnilina, a květ jejich jako prach vzejde; nebo
zavrhli zákon Hospodina zástupů, a řečí svatého Izraelského
pohrdli. 25 Pročež rozpáliv se prchlivostí Hospodin na lid
svůj, a vztáh ruku svou na něj, porazil jej, tak že se hory
zatřásly, a těla mrtvá jejich jako hnůj u prostřed ulic. V tom
však ve všem neodvrátila se prchlivost jeho, ale předce ruka
jeho jest vztažená. 26 Nebo vyzdvihne korouhev národu
dalekému, a zahvízdne naň od končin země, a aj, rychle a
prudce přijde. 27 Žádného ustalého ani klesajícího nebude
mezi nimi; nebude dřímati ani spáti, aniž se rozepne pás
bedr jeho, aniž se strhá řemen obuví jeho. 28 Střely jeho
ostré, a všecka lučiště jeho natažená; kopyta koňů jeho jako
škřemen souzena budou, a kola jeho jako vichřice. 29 Řvání
jeho jako řvání lva, a řváti bude jako lvíčata; a mumlati bude,
a pochytí loupež a uteče, aniž bude, kdo by vydřel. 30 A
zvučeti bude nad ním v ten den, jako zvučí moře. Tehdy
pohledíme na zemi, a aj, mrákota a úzkost; nebo se i světlo
zatmí při pohubení jejím.

6 Léta, kteréhož umřel král Uziáš, viděl jsem Pána sedícího
na trůnu vysokém a vyzdviženém, a podolek jeho
naplňoval chrám. 2 Serafínové stáli nad ním. Šest křídel měl
každý z nich: dvěma zakrýval tvář svou, a dvěma přikrýval
nohy své, a dvěma létal. 3 A volal jeden k druhému, říkaje:
Svatý, svatý, svatý Hospodin zástupů, plná jest všecka země
slávy jeho. 4 A pohnuly se podvoje veřejí od hlasu volajícího,
a dům plný byl dymu. 5 I řekl jsem: Běda mně, jižť zahynu,
proto že jsem člověk poškvrněné rty maje, k tomu u prostřed
lidu rty poškvrněné majícího bydlím, a že krále Hospodina
zástupů viděly oči mé. 6 I přiletěl ke mně jeden z serafínů,
maje v ruce své uhel řeřavý, kleštěmi vzatý z oltáře, 7 A
dotekl se úst mých, a řekl: Aj hle, dotekl se uhel tento úst
tvých; nebo odešla nepravost tvá, a hřích tvůj shlazen jest. 8
Potom slyšel jsem hlas Pána řkoucího: Koho pošli? A kdo
nám půjde? I řekl jsem: Aj já, pošli mne. 9 On pak řekl:
Jdi, a rci lidu tomu: Slyšte slyšíce, a nerozumějte, a hleďte
hledíce, a nepoznávejte. 10 Zatvrď srdce lidu toho, a uši jeho
zacpej, a oči jeho zavři, aby neviděl očima svýma, a ušima
svýma neslyšel, a srdcem svým nerozuměl, a neobrátil se,
a nebyl uzdraven. 11 A když jsem řekl: Až dokud, Pane?
i odpověděl: Dokudž nezpustnou města, tak aby nebylo
žádného obyvatele, a domové, aby nebylo v nich žádného
člověka, a země docela nezpustne, 12 A nevzdálí Hospodin
všelikého člověka, a nebude dokonalého zpuštění u prostřed
země; 13 Dokudž ještě v ní nebude desateré zhouby, a teprv
zkažena bude. Ale jakož ono jilmoví, a jako doubí onoho
náspu podporou jest, tak símě svaté jest podpora její.

7 I stalo se za dnů Achasa syna Jotamova, syna Uziáše,
krále Judského, že přitáhl Rezin král Syrský, a Pekach
syn Romeliáše, krále Izraelského, k Jeruzalému, aby bojoval
proti němu, ale nemohl ho dobyti. 2 I oznámeno jest domu
Davidovu v tato slova: Spikla se země Syrská s Efraimem.
Pročež pohnulo se srdce jeho, i srdce lidu jeho, tak jako
se pohybuje dříví v lese od větru. 3 Tedy řekl Hospodin
Izaiášovi: Vyjdi nyní vstříc Achasovi, ty a Sear Jašub syn
tvůj, až na konec struhy rybníka hořejšího, k silnici pole
valchářova, 4 A díš jemu: Šetř se, abys se nekormoutil.
Neboj se, a srdce tvé nechať se neděsí dvou ostatků hlavní
těch kouřících se, před rozpáleným hněvem Rezinovým
s Syrskými, a syna Romeliášova, 5 Proto že zlou radu
složili proti tobě Syrský, Efraim a syn Romeliášův, řkouce: 6
Táhněme proti zemi Judské, a vyležme ji, a odtrhněme ji k
sobě, a ustavme krále u prostřed ní syna Tabealova. 7 Toto
praví Panovník Hospodin: Nestaneť se a nebude toho. 8
Nebo hlava Syrské země jest Damašek, a hlava Damašku
Rezin, a po šedesáti pěti letech potřín bude Efraim, tak že
nebude lidem. 9 Mezi tím hlava Efraimova Samaří, a hlava
Samaří syn Romeliášův. Jestliže nevěříte, jistě že neostojíte.
10 I mluvil ještě Hospodin k Achasovi, řka: 11 Požádej sobě
znamení od Hospodina Boha svého, buď dole hluboko, aneb
na hoře vysoko. (Sheol h7585) 12 I řekl Achas: Nebudu prositi,

aniž budu pokoušeti Hospodina. 13 Tedy řekl prorok: Slyšte
nyní, dome Davidův, ještě-liž jest vám málo, lidem býti k
obtížení, že i Bohu mému k obtížení jste? 14 Protož sám
Pán dá vám znamení: Aj, panna počne, a porodí syna, a
nazůve jméno jeho Immanuel. 15 Máslo a med jísti bude,
až by uměl zavrci zlé, a vyvoliti dobré. 16 Nýbrž prvé než
bude uměti dítě to zavrci zlé a vyvoliti dobré, opuštěna bude
země, kteréž nenávidíš pro dva krále její. 17 Na tebe pak
přivede Hospodin, a na lid tvůj, i na dům otce tvého dny,
jakýchž nebylo ode dne, v němž odstoupil Efraim od Judy,
a to skrze krále Assyrského. 18 Nebo stane se v ten den,
že pošepce Hospodin muchám, kteréž jsou při nejdalších
řekách Egyptských, a včelám, kteréž jsou v zemi Assyrské.
19 I přijdou, a usadí se všickni ti v údolích pustých a v
děrách skalních, i na všech chrastinách i na všech stromích
užitečných. 20 V ten den oholí Pán tou břitvou najatou,
(skrze ty, kteříž za řekou jsou, skrze krále Assyrského),
hlavu a vlasy noh, ano také i bradu do čista sholí. 21 I bude
tehdáž, že sotva člověk zachová kravičku neb dvě ovce,
22 Avšak pro množství mléka, kteréhož nadojí, jísti bude
máslo. Máslo zajisté a med jísti bude, kdožkoli v zemi bude
zanechán. 23 Bude také v ten čas, že každé místo, na němž
jest tisíc kmenů vinných za tisíc stříbrných, trním a hložím
poroste. 24 S střelami a lučištěm tudy jíti musí; hložím zajisté
a trním zaroste všecka země. 25 Všecky pak hory, kteréž
motykou kopány býti mohou, nebudou se báti hloží a trní;
nebo budou za pastviště volům, a bravům ku pošlapání.

8 I řekl mi Hospodin: Vezmi sobě knihu velikou, a napiš na
ní písmem lidským: K rychlé kořisti pospíchá loupežník. 2
I vzal jsem sobě za svědky věrné Uriáše kněze, a Zachariáše
syna Jeberechiášova. 3 V tom přistoupil jsem k prorokyni,
kteráž počala, a porodila syna. I řekl mi Hospodin: Dej mu
jméno: K rychlé kořisti pospíchá loupežník. 4 Nebo prvé než
bude uměti dítě to volati: Otče můj, matko má, odejme zboží
Damašské a loupeže Samařské lid krále Assyrského. 5 I
to ještě mluvil Hospodin ke mně, řka: 6 Poněvadž pohrdl
lid ten vodami Siloe tiše tekoucími, raduje se z Rezina a
syna Romeliášova, 7 Protož aj, Pán uvede na ně vody,
řeky násilné a mnohé, totiž krále Assyrského, a všecku
slávu jeho, tak že vystoupí ze všech toků svých, a půjde
nad všecky břehy své. 8 Půjde i přes Judu, rozleje se
a rozejde, až k hrdlu dosáhne, a roztažená křídla jeho
naplní širokost země tvé, ó Immanueli. 9 Puntujtež se
lidé, však potříni budete, (nýbrž pozorujte všickni v daleké
zemi), přepašte se, však potříni budete, přepašte se, však
potříni budete. 10 Vejděte v radu, a zrušena bude, mluvte
slovo, a neostojíť; nebo s námi jest Bůh silný. 11 Tak
zajisté mluvil Hospodin ke mně, ujav mne za ruku, a dav
mi výstrahu, abych nechodil cestou lidu tohoto, řka: 12
Neříkejte: Spuntování, když lid ten praví: Spuntování; aniž
se jako oni strachujte, nerci-li, abyste se děsiti měli. 13
Hospodina zástupů samého posvěcujte; on budiž bázeň
vaše i strach váš. 14 A budeť vám i svatyní, kamenem pak
urážky a skalou pádu oběma domům Izraelským, osídlem
a léčkou i obyvatelům Jeruzalémským. 15 I urazí se o to
mnozí, a padnou, a potříni budou, aneb zapletouce se,
popadeni budou. 16 Zavaž osvědčení, zapečeť zákon mezi
učedlníky mými. 17 Pročež očekávati budu na Hospodina,
kterýž skryl tvář svou od domu Jákobova; na něj, pravím,
čekati budu. 18 Aj, já a dítky, kteréž mi dal Hospodin, na
znamení a zázraky v Izraeli od Hospodina zástupů, kterýž
přebývá na hoře Sion. 19 Jestliže by vám pak řekli: Dotazujte
se na hadačích a věšťcích, kteříž šepcí a šveholí, rcete:
Nemá-liž se lid na Bohu svém dotazovati? K mrtvým-liž
místo živých má se utíkati? 20 K zákonu a svědectví! Pakli
nechtí, nechať mluví vedlé slova toho, v němž není žádné
záře, 21 Až by každý toulati se musil, zbědovaný jsa a
hladovitý. I stane se, že se bude, hladovitý jsa, sám v sobě
zlobiti, a zlořečiti králi svému a Bohu svému, buď že zhůru
pohledí, 22 Buď že na zemi popatří, a aj, všudy ssoužení a
tma, mrákota, bída i nátisk v temnostech.

9 A však ne tak obklíčí mrákota té země, kteráž ssoužena
bude, jako když se ponejprv nepřítel dotkl země Zabulon
a země Neftalím, ani jako potom, když více obtíží, naproti
moři, při Jordánu Galilei lidnou. 2 Nebo lid tento chodě
v temnostech, uzří světlo veliké, a bydlícím v zemi stínu
smrti světlo zastkví se. 3 Rozmnožil jsi tento národ, ale
nezveličils veselé. A však veseliti se budou před tebou, tak
jako se veselí ve žni, jako se radují, když dělí kořisti, 4
Když jho břemene jeho a prut ramene jeho, hůl násilníka
jeho polámeš, jako za dnů Madianských, 5 Kdyžto všickni
bojovníci předěšeni, a roucha ve krvi zbrocena, ano což
hořeti mohlo, i ohněm spáleno. 6 Nebo dítě narodilo se
nám, syn dán jest nám, i bude knížetství na rameni jeho,
a nazváno bude jméno jeho: Předivný, Rádce, Bůh silný,
Rek udatný, Otec věčnosti, Kníže pokoje. 7 K rozmnožování
pak toho knížetství a pokoje, jemuž nebude konce, sedne
na stolici Davidově, a na království jeho, až je i v řád
uvede, a utvrdí v soudu a v spravedlnosti, od tohoto času
až na věky. Horlivost Hospodina zástupů to učiní. 8 Slovo
poslal Pán Jákobovi, a padlo v Izraeli. 9 A zvíť všecken lid,
Efraim, i obyvatelé Samařští, kteříž v pýše a vysokomyslnosti

srdce říkají: 10 Padly cihly, ale my tesaným kamenem
stavěti budeme; planí fíkové podťati jsou, a my to v cedry
směníme. 11 Ale zvýší Hospodin protivníky Rezinovy nad
něj, a nepřátely jeho svolá, 12 Syrské po předu, a Filistinské
po zadu. I budou žráti Izraele celými ústy, aniž ve všem
tom odvrátí se prchlivost jeho, ale ruka jeho předce bude
vztažená. 13 Protože se lid ten nenavrací k tomu, kterýž
jej bije, a Hospodina zástupů nehledají, 14 Protož odetne
Hospodin od Izraele hlavu i ocas, ratolest i sítí jednoho dne.
15 (Stařec a vzácný člověk, ont' jest hlava, prorok pak, kterýž
učí lži, ont' jest ocas.) 16 Nebo vůdcové lidu tohoto jsou
svůdcové, a kteříž se jim vésti dadí, zhynuli. 17 Protož z
mládenců jeho nepotěší se Pán, a nad sirotky a vdovami
jeho neslituje se; nebo všickni jsou pokrytci a zločinci, a
každá ústa mluví nešlechetnost. Aniž ve všem tom odvrátí
se prchlivost jeho, ale předce ruka jeho bude vztažená. 18
Nebo roznícena jsouc jako oheň bezbožnost, bodláčí a trní
pálí, potom zapálí i houště lesu; pročež rozptýleni budou
jako dým u povětří. 19 Pro hněv Hospodina zástupů zatmí
se země, a ten lid bude jako pokrm ohně. Žádný ani bratra
svého šanovati nebude, 20 Ale krájeje sobě po pravé straně,
však lačněti bude, a zžíraje po levé, však nenasytí se. Jeden
každý maso ramene svého žráti bude, 21 Manasses Efraima
a Efraim Manessesa, oba pak spolu proti Judovi budou. Ve
všem tom však neodvrátí se prchlivost jeho, ale předce ruka
jeho bude vztažená.

10 Běda těm, kteříž ustanovují práva nepravá, a
spisovatelům, kteříž těžkosti spisují, 2 Aby odstrkovali
nuzné od soudu, a vydírali spravedlnost chudých lidu mého,
vdovy aby byly kořist jejich, a sirotky aby loupili. 3 I což
učiníte v den navštívení a zpuštění, kteréž zdaleka přijde? K
komu se o pomoc utečete? A kde zanecháte slávy své, 4 By
nemusila skloniti se mezi vězni, a mezi zbitými klesnouti?
Ve všem tom neodvrátí se prchlivost jeho, ale předce ruka
jeho bude vztažená. 5 Běda Assurovi, metle hněvu mého,
ačkoli hůl rozhněvání mého jest v rukou jeho, 6 A na národ
ošemetný pošli jej, a o lidu hněvu mého přikáži jemu, aby
směle bral kořisti, a loupil bez milosti, a položil jej v pošlapání
jako bláto na ulicích. 7 Ale on ne tak se bude domnívati, ani
srdce jeho tak mysliti bude; nebo srdce jeho jest hubiti a
pléniti národy mnohé. 8 Nebo řekne: Zdaliž knížata má nejsou
také i králové? 9 Zdaliž jako Charkemis není Chalno? Zdali
není jako Arfad Emat? Zdali není jako Damašek Samaří? 10
Jakož nalezla ruka má království bohů, ješto rytiny jejich
byly nad Jeruzalémských a Samařských, 11 Zdaliž jako jsem
učinil Samaří a modlám jeho, tak neučiním Jeruzalému a
obrazům jeho? 12 I stanet' se, když dokoná Pán všecko
dílo své na hoře Sion a v Jeruzalémě, že navštívím ovoce
pyšného srdce krále Assyrského, a nádhernost vysokých
očí jeho. 13 Nebo řekne: V síle ruky své to jsem vykonal,
a v moudrosti své; nebo jsem rozumný byl, a odjal jsem
meze národů, a poklady jejich jsem vzebral, a strhl jsem
dolů, jako mocný, obyvatele. 14 Anobrž jako hnízdo nalezla
ruka má zboží národů, a jako zbírána bývají vejce opuštěná,
tak všecku zemi já jsem sebral, aniž byl, kdo by křídlem
hnul, aneb otevřel ústa a siptěl. 15 Zdaliž se bude sekera
velebiti nad toho, kdož ní seká? Zdaliž se honositi bude
pila nad toho, kdož ní tře? Jako by se zpínala metla proti
tomu, kdož by ji zdvihl; jako by se chlubila hůl, že není
dřevem. 16 Protož pošle Pán, Hospodin zástupů, na vytylé
jeho vyzáblost, a po zpodku slávu jeho prudce zapálí, jako
silný oheň. 17 Nebo světlo Izraelovo bude ohněm, a Svatý
jeho plamenem, i spálí a sžíře trní i bodláčí jeho jednoho
dne. 18 Též spanilost lesu jeho, i úrodných polí jeho, od
duše až do těla, všecko vyhubí. I stane se, že předěšený
jsa, bude utíkati. 19 A pozůstalého dříví lesu jeho malý počet
bude, tak že by je mohlo dítě popsati. 20 I stane se v ten
den, nebudou více ostatkové Izraelští a pozůstalí z domu
Jákobova zpoléhati na toho, kdož je tepe, ale zpoléhati
budou na Hospodina, Svatého Izraelského v pravdě. 21
Ostatkové obrátí se, ostatkové Jákobovi k Bohu silnému,
reku udatnému. 22 Nebo byť bylo lidu tvého, Izraeli, jako
písku mořského, ostatkové jeho obrátí se. Pohubení uložené
rozhojní spravedlnost. 23 Pohubení, pravím, a to jisté, Pán,
Hospodin zástupů, učiní u prostřed vší této země. 24 Protož
takto praví Pán, Hospodin zástupů: Neboj se Assyrského,
lide můj, kterýž přebýváš na Sionu. Prutem umrská tě, a holí
svou opřáhne na tebe na cestě Egyptské. 25 Po maličkém
zajisté času dokoná se hněv a prchlivost má k vyhlazení
jich. 26 Nebo vzbudí na něj Hospodin zástupů bič, jako
porážku Madianských na skále Goréb, a jakož pozdvihl holi
své na moře, tak jí pozdvihne na něj, na cestě Egyptské. 27
I stane se v ten den, že složeno bude břímě jeho s ramene
tvého, a jho jeho s šíje tvé, nýbrž zkaženo bude jho od
přítomnosti pomazaného. 28 Přitáhne do Aiat, přejde přes
Migron, v Michmas složí nádobí svá. 29 Projdou průchod,
v Gabaa budou míti hospodu k přenocování; ulekne se
Ráma, Gabaa Saulovo uteče. 30 Naříkej hlasem svým,
město Gallim, ať se slyší v Lais: Ach, ubohá Anatot. 31
Pohne se Madmena, obyvatelé Gábim schopí se. 32 Ještě
téhož dne zastavě se v Nobe, pohrozí rukou svou hoře
dcery Sionské, pahrbku Jeruzalémskému. 33 Aj, Panovník
Hospodin zástupů oklestí vší silou ratolesti, ty pak, kteříž

jsou vysokého zrostu, podetne; i budou vysocí sníženi. 34
Vyseká též houšť lesů sekerou, i Libán od velikomocného
padne.

11 Ale vyjdeť proutek z pařezu Izai, a výstřelek z kořenů
jeho vyroste, a ovoce ponese. 2 Na němž odpočine
Duch Hospodinův, Duch moudrosti a rozumnosti, Duch rady
a síly. Duch umění a bázně Hospodinovy. 3 A bude stižitelný
v bázni Hospodinově, a nebudeť podlé vidění očí svých
souditi, ani podlé slyšení uší svých trestati. 4 Ale souditi bude
chudé podlé spravedlnosti, a v pravosti trestati tiché v zemi.
Bíti zajisté bude zemi holí úst svých, a duchem rtů svých
zabije bezbožného. 5 Nebo spravedlnost bude pasem bedr
jeho, a pravda přepásaním ledví jeho. 6 I bude bydliti vlk s
beránkem a pardus s kozlátkem ležeti; tolikéž tele a lvíče i
krmný dobytek spolu budou, a malé pacholátko je povede. 7
Také i kráva a nedvědice spolu pásti se budou, a plod jejich
spolu ležeti, lev pak jako vůl plevy jísti bude. 8 A lítý had nad
děrou pohrávati bude s dítětem prsí požívajícím, a to, kteréž
ostaveno jest, směle sáhne rukou svou do díry bazališkovy.
9 Neuškodí, aniž zahubí na vší mé hoře svaté; nebo země
naplněna bude známostí Hospodina, tak jako vodami moře
naplněno jest. 10 A budeť v ten den, že na kořen Izai, kterýž
stane za korouhev národům, pohané pilně ptáti se budou;
nebo odpočívání jeho bude slavné. 11 I bude v ten den,
že přičiní Pán po druhé ruky své, aby shledal ostatky lidu
svého, což jich zanecháno bude od Assura, a od Egypta, a
od Patros, a od Chus, a od Elam, a od Sinear, a od Emat, a
od ostrovů mořských. 12 A vyzdvihne korouhev mezi pohany,
a sbéře zahnané Izraelské, a rozptýlené Judovy shromáždí
ode čtyř stran země. 13 I přestane nenávist Efraimova, a
nepřátelé Judovi vyhlazeni budou. Efraim nebude nenáviděti
Judy, a Juda nebude ssužovati Efraima. 14 Ale vletí na
rameno Filistinských k západu, a spolu loupiti budou národy
východní. Na Idumejské a Moábské sáhnou rukou svou,
a synové Ammon poslouchati jich budou. 15 Zkazí též
Hospodin zátoku moře Egyptského, a vztáhne ruku svou na
řeku v prudkosti větru svého, a rozrazí ji na sedm potůčků, a
učiní, aby je v obuvi přejíti mohli. 16 I bude silnice ostatkům
lidu toho, kterýž zanechán bude od Assyrských, jako byla
Izraelovi v ten den, když vycházel z země Egyptské.

12 I díš v ten den: Oslavovati tě budu, Hospodine, proto
že byv hněviv na mne, odvrátil jsi prchlivost svou, a
utěšil jsi mne. 2 Aj, Bůh silný spasení mé, doufati budu, a
nebudu se strašiti; nebo síla má a píseň a spasení mé jest
Bůh Hospodin. 3 I budete vážiti vody s radostí z studnic
toho spasení, 4 A řeknete v ten den: Oslavujte Hospodina,
vzývejte jméno jeho, známé čiňte mezi lidmi skutky jeho,
připomínejte, že vyvýšené jest jméno jeho. 5 Žalmy zpívejte
Hospodinu, nebo veliké věci učinil; a to známé buď po vší
zemi. 6 Prokřikni a zpívej, obyvatelkyně Sionská, nebo veliký
jest u prostřed tebe Svatý Izraelský.

13 Břímě Babylona, kteréž viděl Izaiáš syn Amosův. 2
Na hoře vysoké vyzdvihněte korouhev, povyšte hlasu
k nim, dejte návěští rukou, ať vejdou do bran knížecích.
3 Já jsem přikázal posvěceným svým, povolal jsem také i
udatných reků svých k vykonání hněvu svého, veselících se
z vyvýšení mého. 4 Hlas množství na horách, jakožto lidu
mnohého, hlas a zvuk království a národů shromážděných:
Hospodin zástupů sbírá vojsko k válce. 5 Táhnou z země
daleké od končin nebes. Hospodin a osudí prchlivosti jeho,
aby poplénil všecku zemi. 6 Kvělte, nebo blízko jest den
Hospodinův, jako zpuštění od Všemohoucího přijde. 7
A protož všeliké ruce oslábnou, a všeliké srdce člověka
rozplyne se. 8 I budou předěšeni, svírání a bolesti je
zachvátí, jako rodička stonati budou; každý nad bližním svým
užasne se, tváře jejich k plameni podobné budou. 9 Aj, den
Hospodinův přichází přísný, a zůřivost a rozpálení hněvu,
aby obrátil tu zemi v poušť, a hříšníky její z ní vyhladil. 10
Nebo hvězdy nebeské a planéty jejich nedopustí svítiti světlu
svému; zatmí se slunce při vycházení svém, a měsíc nevydá
světla svého. 11 A navštívím na okršlku země zlost, a na
bezbožných nepravost jejich; a káži přestati pýše pyšných, a
vysokomyslnost tyranů snížím. 12 Způsobím to, že dražší
bude člověk nad zlato čisté, člověk, pravím, nad zlato z
Ofir. 13 Z té příčiny zatřesu nebesy, a pohne se země z
místa svého, v prchlivosti Hospodina zástupů, a ve dni
rozpálení hněvu jeho. 14 I bude jako srna zplašená, a jako
stádo, když není, kdo by je shromáždil; jeden každý k lidu
svému se obrátí, a každý do země své uteče. 15 Kdožkoli
nalezen bude, bude proboden, a kteříž by se koli shlukli,
od meče padnou. 16 Nadto i dítky jejich rozrážíny budou
před očima jejich, domové jejich zloupeni, a ženy jejich
poškvrněny. 17 Aj, já vzbudím proti nim Médské, kteříž sobě
stříbra nebudou vážiti, a v zlatě nebudou se kochati, 18
Ale z luků dítky rozrážeti, aniž se nad plodem života slitují,
aniž synům odpustí oko jejich. 19 I budeť Babylon, někdy
ozdoba království a okrasa důstojnosti Kaldejské, podobný
podvrácené Sodomě a Gomoře. 20 Nebudou se v něm
osazovati na věky, ani bydliti od pokolení až do pokolení;
aniž rozbije tam stanu svého Arab, ani pastýři tam odpočívati
budou. 21 Ale lítá zvěř tam odpočívati bude, a domové jejich
šelmami naplněni budou; bydliti budou tam i sovy, a příšery

tam skákati budou. 22 Ozývati se také budou sobě hrozné
potvory na palácích jejich, a draci na hradích rozkošných.
A blízkoť jest, že přijde čas jeho, a dnové jeho prodlévati
nebudou.

14 Nebo slituje se Hospodin nad Jákobem, a vyvolí zase
Izraele, a dá jim odpočinutí v zemi jejich; a připojí se
k nim cizozemec, a přídržeti se budou domu Jákobova.
2 Nebo pojmou ty národy, a přivedou je k místu svému, i
uvedou je v dědictví dům Izraelský v zemi Hospodinově, za
služebníky a za děvky; a jímati budou ty, kteříž je zjímali,
a panovati budou nad násilníky svými. 3 I staneť se v ten
den, v němž tobě odpočinutí dá Hospodin od těžkosti tvé a
strachu tvého, a od poroby těžké, v kterouž jsi byl podroben,
4 Že uživeš přísloví tohoto o králi Babylonském, a řekneš: Aj,
jak přestal násilník! Přestalo dychtění po zlatě. 5 Potřískal
Hospodin hůl bezbožných, prut panujících, 6 Mrskajícího lidi
v prchlivosti mrskáním ustavičným, panujícího v hněvě nad
národy, kteříž ssužováni bývali bez lítosti. 7 Odpočívá, jest v
pokoji všecka země, zvučně prozpěvují. 8 I jedloví veselí
se nad tebou, i cedroví Libánské, řkouce: Jakž jsi klesl,
nepovstal, kdo by nás podtínal. 9 I peklo zespod zbouřilo
se pro tebe, k vyjití vstříc přicházejícímu tobě vzbudilo pro
tě mrtvé, všecka knížata země; kázalo vyvstati z stolic
jejich i všechněm králům národů. (Sheol h7585) 10 Všickni tito
odpovídajíce, mluví tobě: Což ty také jsi zemdlen jako i my,
a nám podobný učiněn? 11 Svrženať jest do pekla pýcha
tvá, i zvuk hudebných nástrojů tvých; moli tobě podestláno,
a červi tě přikrývají. (Sheol h7585) 12 Jakž to, že jsi spadl s
nebe, ó lucifeře v jitře vycházející? Poražen jsi až na zem,
ještos zemdlíval národy. 13 Však jsi ty říkával v srdci svém:
Vstoupím do nebe, nad hvězdy Boha silného vyvýším stolici
svou, a posadím se na hoře shromáždění k straně půlnoční.
14 Vstoupím nad výsosti oblaku, budu rovný Nejvyššímu.
15 A ty pak stržen jsi až do pekla, pryč na stranu do jámy.
(Sheol h7585) 16 Ti, kdož tě uzří, za tebou se ohlédati, a
tebe spatřovati budou, říkajíce: To-liž jest ten muž, kterýž
nepokojil zemi, a pohyboval královstvími, 17 Obracel jako
v pustinu okršlek země, a města jeho bořil, vězňů svých
nepropouštěl domů? 18 Všickni králové národů, což jich koli
bylo, pochováni slavně doma jeden každý z nich; 19 Ty pak
zavržen jsi od hrobu svého jako ratolest ohyzdná, a roucho
zbitých, ukrutně zraněných, kteříž se dostávají do jámy mezi
kamení, a jako mrcha pošlapaná. 20 Nebudeš k oněmno v
pohřbu přiúčastněn, nebo jsi poplénil zemi svou, lid svůj jsi
pomordoval; nebudeť připomínáno na věky símě zlostníků.
21 Připravte se k zmordování synů jeho pro nepravosti otců
jejich, aby nepovstali, a dědičně neujali země, a nenaplnili
svrchku okršlku zemského městy. 22 Nebo povstanu proti
nim, praví Hospodin zástupů, a zahladím jméno Babylona i
ostatky syna i vnuka, praví Hospodin. 23 A obrátím jej v
dědictví bukačů, a v jezera vod, a vymetu jej pometlem
zahynutí, praví Hospodin zástupů. 24 Přisáhl Hospodin
zástupů, řka: Jistě že jakž jsem myslil, tak bude, a jakž jsem
uložil, stane se, 25 Že potru Assyrského v zemi své, a na
horách svých pošlapám jej, a odejde z nich jho jeho, břímě
také jeho s ramene jejich sňato bude. 26 Toť jest ta rada,
kteráž zavřína jest o vší té zemi, a to jest ta ruka vztažená
proti všechněm těm národům. 27 Poněvadž pak Hospodin
zástupů usoudil, kdo to tedy zruší? A ruku jeho vztaženou
kdo odvrátí? 28 Léta kteréhož umřel král Achas, stalo se
proroctví toto: 29 Neraduj se všecka ty země Filistinská,
že zlámán jest prut toho, kterýž tě mrskal; nebo z plemene
hadího vyjde bazališkus, jehož plod bude drak ohnivý létající.
30 I budou se pásti prvorození chudých, a nuzní bezpečně
odpočívati budou; kořen pak tvůj umořím hladem, a ostatky
tvé zmorduje. 31 Kvěl, ó bráno, křič město, již jsi rozplynula
se všecka ty země Filistinská; nebo od půlnoci oheň přijde
aniž bude, kdo by stranil z obcí jeho. 32 Co pak odpovědí
poslové národů? To, že Hospodin upevnil Sion, v němž
útočiště mají chudí z lidu jeho.

15 Břímě Moábských. Když v noci Ar Moábské popléněno
a zkaženo bude, když i Kir Moábské v noci popléněno
a zkaženo bude, 2 Vstoupí do Baít, a do Dibon a do Bamot
s pláčem, nad Nébo a nad Medaba Moáb kvíliti bude, na
všech hlavách jeho bude lysina, a každá brada oholena
bude. 3 Na ulicích jeho přepáší se žíní, na střechách jeho i
na ryncích jeho každý kvíliti bude, s pláčem se vraceje. 4 A
křičeti bude Ezebon a Eleale, až v Jasa slyšán bude hlas
jejich, nýbrž i zbrojní Moábští křičeti budou. Duše každého z
nich žalostiti bude, a řekne: 5 Srdce mé řve nad Moábem
a pevnostmi jeho, až slyšeti v Ségor, jako jalovice tříletá;
nebo cestou Luchitskou s pláčem půjde, a kudyž se chodí k
Choronaim, křik hrozný vydávati budou, 6 Proto že vody
Nimrim vymizejí, že uschne bylina, usvadne tráva, aniž co
zeleného bude. 7 A protož zboží nachované a statky jejich
odnesou ku potoku Arabim. 8 Nebo křik obejde vůkol meze
Moábské, až do Eglaim kvílení jeho, a až do Beer Elim
kvílení jeho, 9 Poněvadž i vody Dimon naplněny budou krví.
Přidám zajisté Dimonu přídavků, a pošli na ty, kteříž ujdou z
Moábských, lvy, i na pozůstalé v té zemi.

16 Pošlete beránky panovníku země, počnouc od Sela až
do pouště, k hoře dcery Sionské. 2 Sic jinak bude Moáb

jako pták místa nemající, a s hnízda sehnaný; budou dcery
Moábské při brodech Arnon. 3 Svolej radu, učiň soud, připrav
stín svůj u prostřed poledne jako noc; skrej vyhnané, místa
nemajícího nevyzrazuj. 4 Nechať u tebe pobudou vyhnaní
moji, ó Moábe, buď skrýší jejich před zhoubcím; nebo
přestane násilník, přestane zhoubce, pošlapávající vyhlazen
bude z země. 5 A upevněn bude milosrdenstvím trůn, a
seděti bude na něm stále v stánku Davidovu ten, kterýž by
soudil a vyhledával soudu a pospíchal k spravedlnosti. 6 Ale
slýchaliť jsme o pýše Moábově, že velmi pyšný jest, o pýše
jeho, a chloubě jeho i spouzení se jeho, ale nepřijdouť k
vykonání myšlénky jeho. 7 Protož kvíliti bude Moáb před
Moábem, jeden každý kvíliti bude; nad grunty Kirchareset
úpěti budete, a říkati: Jižť jsou zkaženi. 8 Nýbrž i réví Ezebon
usvadlo, i vinní kmenové Sibma. Páni národů potřeli výborné
réví jeho, kteréž až do Jazer dosahalo, a bylo se rozšířilo při
poušti; rozvodové jeho rozložili se, a dosahali až za moře. 9
Protož pláči pro pláč Jazerských a pro vinici Sibma; svlažuji
tě slzami svými, ó Ezebon a Eleale, nebo provyskování nad
ovocem tvým letním a nad žní tvou kleslo. 10 A přestalo
veselé a plésání nad polem úrodným, na vinicích se nezpívá,
ani prokřikuje, vína v presích netlačí ten, kterýž tlačívá. Takž
i já provyskování přestávám. 11 Protože střeva má nad
Moábem jako harfa znějí, a vnitřnosti mé pro Kircheres. 12 I
stane se, když zřejmé bude, an ustává Moáb nad výsostmi,
že vejde do svatyně své, aby se modlil, však nic nespraví.
13 Toť jest to slovo, kteréž mluvil Hospodin o Moábovi již
dávno. 14 Nyní pak praví Hospodin, řka: Po třech letech,
jakáž jsou léta nájemníka, v potupu uvedena bude sláva
Moábova se vším množstvím velikým, tak že ostatkové jeho
budou skrovní, přemaličcí a mdlí.

17 Břímě Damašku. Aj, Damašek přestane býti městem,
a bude hromadou rumu. 2 Zpuštěná města Aroer pro
stáda budou, a odpočívati tam budou, a nebude žádného,
kdo by je strašil. 3 I bude odjata pevnost od Efraima, a
království od Damašku i ostatků Syrských; jako i sláva synů
Izraelských na nic přijdou, praví Hospodin zástupů. 4 I bude
v ten den, že opadne sláva Jákobova, a tuk těla jeho vymizí.
5 Nebo bude Assur jako ten, jenž shromažďuje ve žni obilé,
a rámě jeho žne klasy, anobrž bude jako ten, jenž zbírá
klasy v údolí Refaim. 6 Paběrkové však zanecháni v něm
budou, jako po očesání olivy dvě neb tři olivky na vrchu
větve, a čtyry neb pět na ratolestech jejích plodistvých, praví
Hospodin Bůh Izraelský. 7 V ten den patřiti bude člověk k
Učiniteli svému, a oči jeho k Svatému Izraelskému hleděti
budou. 8 A nebude patřiti k oltářům, dílu rukou svých; ani k
tomu, což učinili prstové jeho, hleděti bude, ani k hájům,
ani k obrazům slunečným. 9 V ten den budou města síly
jeho opuštěna jako chrastinka a růžťka, kteráž opuštěna
budou od synů Izraelských, i spustneš, ó země. 10 Nebos
se zapomněla na Boha spasení svého, a na skálu síly své
nezpomenulas. Protož ačkoli štěpy rozkošné štěpuješ, a
kmen vinný přespolní sázíš, 11 V čas štěpování tvého štípí,
aby rostlo, opatruješ, nýbrž téhož jitra o to, což seješ, aby se
pučilo, pečuješ: v den však užitku odejde žeň, na žalost
tvou přetěžkou. 12 Běda množství lidí mnohých, kteříž jako
zvuk mořský ječí, a hlučícím národům, kteříž jako zvuk
vod násilných hlučí, 13 Národům jako zvuk vod mnohých
zvučícím; nebo je Bůh okřikne. Pročež daleko utíkati budou,
a honěni budou jako plevy po vrších od větru, a jako chumel
od vichřice. 14 Nebo u večer aj, předěšení, a než jitro přijde,
ať ho není. Tenť jest podíl těch, kteříž nás potlačují, a los
těch, kteříž nás loupí.

18 Běda zemi zastěňující se křídly, kteráž jest při řekách
země Mouřenínské, 2 Posílající po moři posly, v
nástrojích z sítí po vodách, řka: Jděte, poslové rychlí, k
národu rozptýlenému a zloupenému, k lidu hroznému zdávna
i posavad, k národu všelijak potlačenému, jehož zemi řeky
roztrhaly. 3 Všickni obyvatelé světa, a přebývající na zemi,
když bude korouhev vyzdvižena na horách, uzříte, a když
troubiti se bude trubou, uslyšíte. 4 Nebo takto praví Hospodin
ke mně: Spokojímť se, a podívám z příbytku svého, a
budu jako teplo vysušující po dešti, a jako oblak dešťový v
čas horké žně. 5 Před vinobraním zajisté, když se vypučí
pupenec, a květ vydá hrozen trpký, ještě rostoucí, tedy
podřeže révíčko noži, a rozvody odejme a zpodtíná. 6 I
budou zanecháni všickni spolu ptactvu z hor, a šelmám
zemským, a bude na nich přes léto ptactvo, a všeliké
šelmy zemské na nich přes zimu zůstanou. 7 V ten čas
přinesen bude dar Hospodinu zástupů (od lidu rozptýleného
a zloupeného, od lidu hrozného zdávna i posavad, národu
všelijak potlačeného, jehožto zemi řeky rozchvátaly), k místu
jména Hospodina zástupů, hoře Sion.

19 Břímě Egyptských. Aj, Hospodin béře se na oblaku
lehkém, a přitáhne na Egypt. I pohnou se modly
Egyptské před tváří jeho, a srdce Egyptských rozplyne se
u prostřed něho. 2 Nebo spustím Egyptské s Egyptskými,
tak že bojovati budou jeden každý proti bratru svému, a
přítel proti příteli svému, město proti městu, království proti
království. 3 A na nic přijde duch Egyptských u prostřed něho,
a radu jeho sehltím. I raditi se budou modl a kouzedlníků
a zaklinačů a hadačů. 4 Dám zajisté Egypt v ruku pánů

ukrutných, a král přísný panovati bude nad nimi, praví Pán,
Hospodin zástupů. 5 A vymizejí vody z moře, i řeka osákne
a vyschne. 6 I vzdálí se řeky, opadnou a vyschnou potokové
Egyptští, třtí i rákosí usvadne. 7 Tráva okolo potoka a při
pramenu potoka, i vše, což se seje při potoku, uschne, zmizí
a ztratí se. 8 I budou žalostiti rybáři, a kvíliti všickni, kteříž
mecí do potoka udici; a kteříž rozstírají síti na vody, na nouzi
přijdou. 9 Zahanbeni budou i ti, kteříž dělají věci lněné a
hedbávné, a kteříž tkají kment. 10 Nebo síti jeho budou
zkaženy, i všickni dělající rybníky pro ryby. 11 Jistě žeť jsou
blázni knížata Soan, moudrých rádců Faraonových rada
zhlupěla. Jakž říkati můžete Faraonovi: Syn moudrých já
jsem, syn králů starožitných? 12 Kdež jsou, kde ti moudří
tvoji? Nechať oznámí nyní tobě, vědí-li, co uložil Hospodin
zástupů o Egyptu. 13 Zbláznila se knížata Soan, podvedena
jsou knížata Nof, svedli Egypt přednější v pokolení jeho.
14 Hospodin pustil mezi ně ducha závrativého, i spraví to,
že zbloudí Egypt při všelikém předsevzetí svém, tak jako
bloudí ožralec při vývratku svém. 15 Aniž bude dílo v Egyptě,
kteréž by učinila hlava neb ocas, ratolest aneb sítí. 16 V
ten den bude Egypt podobný ženám; nebo strašiti se a
děsiti bude před zdvižením ruky Hospodina zástupů, kterouž
on zdvihne proti němu. 17 A budeť země Judská Egyptu
k hrůzi; každý, kdož zpomene na ni, strašiti se bude, pro
radu Hospodina zástupů, kterouž zavřel o něm. 18 V ten
den bude pět měst v zemi Egyptské, mluvících jazykem
Kananejským, a přisahajících skrze Hospodina zástupů,
jedno pak nazváno bude město zpuštění. 19 V ten den bude
oltář Hospodinův u prostřed země Egyptské, a sloup při
pomezí jejím Hospodinu; 20 Bude, pravím, na znamení a na
svědectví Hospodinu zástupů v zemi Egyptské. A když volati
budou k Hospodinu příčinou těch, kteříž by je ssužovali, tedy
pošle jim spasitele a kníže, i vysvobodí je. 21 I bude známý
Hospodin Egyptským; nebo poznají Egyptští Hospodina v
ten den, a ctíti jej budou obětmi a dary, a činiti budou sliby
Hospodinu, i plniti. 22 A tak bíti bude Hospodin Egypt, aby
zbije, uzdravil jej; nebo obrátí se k Hospodinu, a on je vyslyší
a uzdraví. 23 V ten den bude silnice z Egypta do Assyrie, i
budou choditi Assyrští do Egypta, a Egyptští do Assyrie, a
sloužiti budou Egyptští s Assyrskými Hospodinu. 24 V ten
den bude Izrael Egyptským a Assyrským jako třetí z nich, i
budou požehnaní u prostřed země. 25 Nebo požehná jim
Hospodin zástupů, řka: Požehnaný lid můj Egyptský, a dílo
rukou mých Assur, i dědictví mé Izrael.

20 Léta, kteréhož přitáhl Tartan do Azotu, poslán jsa od
Sargona, krále Assyrského, a když bojoval proti Azotu,
a vzal jej, 2 Èasu toho mluvil Hospodin skrze Izaiáše syna
Amosova, řka: Jdi a slož žíni z bedr svých, a obuv svou
zzuj s noh svých. I učinil tak, a chodil nahý a bosý. 3 I řekl
Hospodin: Jakož chodí služebník můj Izaiáš nahý a bosý,
na znamení a zázrak, třetího roku Egypta a Mouřenínské
země, 4 Tak povede král Assyrský jaté Egyptské a jaté
Mouřenínské, mladé i staré, nahé a bosé, s obnaženými
zadky, k hanbě Egyptských. 5 I užasnou se a zahanbí nad
Mouřeníny, útočištěm svým, a nad Egyptskými, chloubou
svou. 6 Tedy řekne obyvatel ostrovu tohoto v ten den: Aj
hle, toť naše útočiště, k němuž jsme se utíkali o pomoc,
abychom vysvobozeni byli z moci krále Assyrského. Jakž
bychom my tedy ušli?

21 Břímě pustého moře. Jako vichřice na poledne se
žene, tak přijde z pouště, z země hrozné. 2 Vidění
tvrdé jest mi ukázáno. Nešlechetník nešlechetnost páše, a
zhoubce hubí. Přitáhniž Elame, Médský oblehni. Všelikému
úpění jeho přestati rozkáži. 3 Z té příčiny naplněna jsou
bedra má bolestí, úzkosti postihly mne jako úzkosti rodičky;
sklíčen jsem, slyše to, strnul jsem, vida to. 4 Zkormoutilo se
srdce mé, hrůza předěsila mne, noc mých rozkoší obrátila
se mi v strach. 5 Přistroj na stůl, nechť stráž drží strážný,
jez, pí. Vstaňte knížata, mažte pavézy. 6 Nebo tak řekl ke
mně Pán: Jdi, postav strážného, kterýž by to, což uhlédá,
oznámil. 7 I viděl vozy, a dvěma řady jízdu, vozy, kteréž
oslové, a vozy, kteréž velbloudové táhli; šetřil zajisté pilně s
velikou bedlivostí. 8 A volal jako lev: Játť, Pane můj, stojím
na stráži ustavičně ve dne, nýbrž na stráži své já stávám
v každičkou noc. 9 (A aj, v tom přijeli na vozích muži a
dvěma řady jízda.) Zvolal tedy a řekl: Padl, padl Babylon,
a všecky rytiny bohů jeho o zem roztřískány. 10 Méť jest
humno, a obilé humna mého. Což jsem slyšel od Hospodina
zástupů, Boha Izraelského, oznámil jsem vám. 11 Břímě
Dumy. Slyším hlas z Seir: Strážný, co bylo v noci? Strážný,
co se stalo v noci? 12 Řekl strážný: Přišlo jitro, a tolikéž noc;
chcete-li hledati, hledejte. Navraťte se, přiďte. 13 Břímě na
Arabii. Po lesích v Arabii nocleh mívati budete, ó pocestní
Dedanských. 14 Obyvatelé země Tema nechať vynesou
vody vstříc žíznivému; s chlebem jeho nechať vyjdou proti
utíkajícímu. 15 Nebo před mečem utíkati budou, před mečem
vytaženým, před lučištěm nataženým, před těžkostí boje.
16 Tak zajisté řekl Pán ke mně: Že po roce, jakýž jest rok
nájemníka, přestane všecka sláva Cedar, 17 A pozůstalý
počet střelců udatných synů Cedar zmenšen bude; nebo
Hospodin Bůh Izraelský to mluvil.

22 Břímě údolí vidění. Cožť se stalo, že jsi vystoupilo
všecko na střechy, 2 Město plné hřmotu a hluku, město
veselící se? Zbití tvoji nejsou zbiti mečem, ani zhynuli v
boji. 3 Všecka knížata tvá rozprchla se napořád, od střelců
svázána jsou. Což jich koli nalezeno jest v tobě, napořád
svázáni jsou, zdaleka utíkají. 4 Protož jsem řekl: Ponechejte
mne, ať hořekuji s pláčem, a neusilujte mne těšiti nad
popléněním dcerky lidu mého. 5 Nebo jest den ssoužení, a
pošlapání, a v mysli sevření ode Pána, Hospodina zástupů,
v údolí vidění, den boření zdi, a křiku k horám. 6 Byltě
zajisté Elam pochytil toul s vozy lidu vojenského, a Kir ukázal
pavézu. 7 I stalo se, že nejvýbornější údolí tvá naplněna
byla vozy, a vojáci silně položili se u brány, 8 A odkryto bylo
zastření Judovo; však obrátilo jsi zřetel v ten den k zbrojné
komoře. 9 I k zbořeninám města Davidova dohlédli jste,
nebo mnohé byly, a shromáždili jste vody rybníka dolního. 10
Domy též Jeruzalémské sečtli jste, i pobořili, abyste utvrdili
zed. 11 Udělali jste také stav mezi dvěma zdmi pro vody
rybníka starého, aniž jste popatřili k Učiniteli jeho, a toho,
kdo jej vzdělal od starodávna, neviděli jste. 12 Nadto když
volal Pán, Hospodin zástupů, v ten den k pláči a k kvílení, a
k lysině a k přepásání se žíní. 13 A aj, radost a veselí vaše
zabijeti voly, a bíti ovce, jísti maso, a píti víno, a říkati: Jezme,
píme, nebo zítra zemřeme. 14 Ale známéť jest to v uších
mých, praví Hospodin zástupů. Protož nikoli vám nebude
odpuštěna ta nepravost, až i zemřete, praví Pán, Hospodin
zástupů. 15 Takto praví Pán, Hospodin zástupů: Jdi, vejdi k
Sochitskému tomu, k Sobnovi správci domu, a řekni: 16 Co
ty zde máš? A koho zde máš, že jsi vytesal sobě zde hrob?
Vytesals sobě na vysokém místě hrob svůj, a vystavěls na
skále příbytek svůj. 17 Aj, Hospodin, kterýž tě přistřel, jakž
na muže znamenitého náleží, a kterýž tě výborně přioděl, 18
Prudce tě zakulí jako kuli do země všelijak prostranné. Tam
umřeš, tam i vozové slávy tvé, ó ohyzdo domu Pána svého.
19 A tak seženu tě s místa tvého, a s úřadu tvého svrhu
tě. 20 I stane se v ten den, že povolám služebníka svého
Eliakima syna Helkiášova, 21 A obleku jej v sukni tvou, a
pasem tvým potvrdím ho, panování tvé také dám v ruku
jeho. I bude za otce obyvatelům Jeruzalémským a domu
Judovu, 22 A vložím klíč domu Davidova na rameno jeho.
Když otevře, žádný nezavře, a když zavře, žádný neotevře.
23 A vbiji jej jako hřebík v místě pevném, a bude stolicí slávy
domu otce svého. 24 I zavěsí na něm synové a dcery všecku
slávu domu otce jeho, všecko nádobí, i to nejmenší, od
nádobí, z něhož se pije, až do všech nádob vinných. 25 V
ten den, praví Hospodin zástupů, pohne se hřebík, kterýž
vbit byl v místě pevném, a vyťat bude, a spadne, odťato
bude i břímě, kteréž jest na něm; nebo Hospodin mluvil.

23 Břímě Týru. Kvělte lodí mořské; nebo popléněn jest,
tak že není ani domu. Aniž kdo přichází z země Citim;
známé učiněno jest jim. 2 Umlknětež obyvatelé ostrovu,
kterýž kupci Sidonští, plavíce se přes moře, naplňovali, 3 A
jehož úrody na velikých vodách, símě Sichor, žeň jeho, užitek
potoka, a kterýž byl skladem národů. 4 Zastyď se, Sidone,
nebo praví moře, pevnost mořská, řkuc: Nepracuji ku porodu,
a nerodím, a nevychovávám mládenců, aniž odchovávám
panen. 5 Jakož nad pověstí o Egyptu, tak žalostiti budou nad
pověstí o Týru. 6 Přepravte se do Tarsu, kvělte obyvatelé
ostrovu. 7 To-liž by se vždycky veselilo? Jestiť starožitnost
jeho ode dnů starodávních, ale zavedouť je daleko nohy
jeho. 8 Kdo že to usoudil proti Týru, korunujícímu jiné, jehož
kupci jsou jako knížata, a kramáři jeho znamenití v zemi? 9
Hospodin zástupů usoudil to, aby zohavil pýchu všelikého
slavného, a za nic položil všecky znamenité země. 10 Navrať
se do země své jako řeka, ó dcero Tarská, neníť tam více
ani pasu. 11 Vztáhl ruku svou na moře, pohnul královstvími;
Hospodin přikázal o tržišti, aby zkaženy byly pevnosti jeho.
12 A řekl: Nebudeš se více veseliti, trpěc nátisk, panno,
dcero Sidonská. Povstaň, beř se do Citim, ale i tam nebudeš
míti odpočinutí. 13 Aj, země Kaldejská, ten lid nebyl lidem.
Assur vzdělal ji pro obyvatele pustin, vystavěli věže jejich,
vzdělali paláce její, tak že i Assyrii vyvrátil. 14 Kvělte lodí
mořské, nebo zpuštěna jest pevnost vaše. 15 I stane se
v ten den, že v zapomenutí bude Týrus za sedmdesáte
let, jako za věk krále jednoho. Do skonání sedmdesáti let
bude míti Týrus jako písničku nevěstky. 16 Vezmi harfu,
obcházej město, ó nevěstko v zapomenutí daná, hrej dobře,
zpívej dlouho, abys v pamět uvedena byla. 17 I bude po
dokonání sedmdesáti let, že navštíví Hospodin Týr, ale on
navrátí se zase k nevěstčí mzdě své, a smilniti bude se
všemi královstvími země na okršlku světa. 18 Však kupectví
jeho a mzda jeho svatá bude Hospodinu. Nebude na poklad
skládána, ani schovávána, ale pro ty, kteříž přebývají před
Hospodinem, bude kupectví jeho, aby jedli do sytosti, a měli
roucho dobré.

24 Aj, Hospodin vyprázdní zemi, a pustou učiní; promění
zajisté způsob její, a rozptýlí obyvatele její. 2 I budeť
jakož lid tak kníže, jakož služebník tak pán jeho, jakož děvka
tak paní její, jakož kupující tak prodávající, jakož půjčující
tak vypůjčující, jakož lichevník tak ten, jenž lichvu dává. 3
Náramně vyprázděna bude země, a velice zloupena; nebo
Hospodin mluvil slovo toto. 4 Kvíliti bude a padne země,

zemdlí a padne okršlek země, zemdlejí vysocí národové
zemští, 5 Proto že i ta země poškvrněna jest pod obyvateli
svými; nebo přestoupili zákony, změnili ustanovení, zrušili
smlouvu věčnou. 6 Protož prokletí zžíře zemi, a vypléněni
budou obyvatelé její; protož hořeti budou obyvatelé země,
a pozůstane lidí maličko. 7 Žalostiti bude mest, usvadne
vinný kmen, úpěti budou všickni veselého srdce. 8 Odpočine
radost bubnů, přestane hluk veselících se, utichne veselí
harfy. 9 Nebudou píti vína s prozpěvováním, zhořkne opojný
nápoj pitelům jeho. 10 Potříno bude město marnosti; zavřín
bude každý dům, aby do něho nechodili. 11 Naříkání
bude na ulicích pro víno, zatemněno bude všeliké veselí,
odstěhuje se radost země. 12 Zůstane v městě poušť, i
brány zbořeny budou. 13 Nebo tak bude u prostřed země,
u prostřed národů, jako očesání olivy, jako paběrkování,
když se dokoná vinobraní. 14 Tiť pozdvihnou hlasu svého,
prozpěvovati budou v důstojnosti Hospodinově, prokřikovati
budou i při moři. 15 Protož v údolích oslavujte Hospodina, na
ostrovích mořských jméno Hospodina Boha Izraelského. 16
Od končin země slyšíme písničky o slávě spravedlivého. Ale
já řekl jsem: Zchuravěl jsem, zchuravěl jsem. Ach, na mé
hoře, že nešlechetní nešlechetnost provodí, nešlechetnost,
pravím, že tak nestydatě páší. 17 Hrůza a jáma a osídlo tě
očekává, ó obyvateli země. 18 I stane se, že kdož uteče
před pověstí strachu, upadne do jámy, a kdož vyleze z
jámy, v osídle uvázne; nebo průduchové s výsosti otevříni
budou, a zatřesou se základové země. 19 Velmi se rozstoupí
země, velice se rozpadne země, náramně pohybovati se
bude země. 20 Motaje, motati se bude země jako opilý, a
přenešena bude jako chaloupka; nebo těžce na ni dolehne
nepravost její, i padne tak, že nepovstane více. 21 I stane se
v ten den, navštíví Hospodin vojsko vysoké na výsosti, též
i krále zemské na zemi. 22 Kteřížto shromážděni budou,
tak jako shromažďováni bývají vězňové do žaláře, a zavříni
budou u vězení; po mnohých, pravím, dnech navštíveni
budou. 23 I zahanbí se měsíc, a zastydí slunce, když kralovati
bude Hospodin zástupů na hoře Sion, a v Jeruzalémě, a
před starci svými slavně.

25 Hospodine, ty jsi Bůh můj, vyvyšovati tě budu, a
oslavovati budu jméno tvé; nebo jsi učinil předivné
věci. Rady tvé zdávna uložené jsou věrná pravda. 2 Nebo
jsi obrátil město v hromadu, město hrazené v zříceninu,
paláce cizozemců, aby nebyli městem, a na věky aby
nebyli zase staveni. 3 Protož ctíti tě budou lid silný, města
národů hrozných báti se tebe budou. 4 Nebo jsi byl hradem
chudému, hradem nuznému v úzkosti jeho, útočištěm před
povodní, zastíněním před horkem; (nebo vzteklost ukrutníků
podvrátila by zed). 5 Hlučení cizozemců jsi přetrhl jako
horkost v sucho, horkost stínem oblaku; zhouba ukrutných
přetržena. 6 I učiní Hospodin zástupů všechněm národům
na hoře této hody z věcí tučných, hody z vína vystálého,
z věcí tučných, mozk v sobě majících, z vína vystálého a
učištěného. 7 A zkazí na hoře této zastření, kteréž zastírá
všecky lidi, a přikrytí, jímž přikryti jsou všickni národové. 8
Sehltí i smrt u vítězství, a setře Panovník Hospodin slzu s
všeliké tváři, a pohanění lidu svého odejme ze vší země;
(nebo Hospodin mluvil). 9 Pročež řekne v ten den: Aj,
Bůh náš tento jest, očekávaliť jsme na něj, a vysvobodil
nás. Onť jest Hospodin, jehož jsme očekávali; plésati a
veseliti se budeme v spasení jeho. 10 Nebo odpočine ruka
Hospodinova na hoře této, a mlácen bude Moáb na místě
svém, jako vymlacována bývá pleva do hnoje. 11 A roztáhneť
ruce své u prostřed něho, jako roztahuje ten, kterýž plyne k
plování, a poníží pýchy jeho rameny rukou svých. 12 A tak
pevnost i výsost zdí tvých sehne, poníží a srazí na zem až
do prachu.

26 V ten den zpívána bude píseň tato v zemi Judské:
Město máme pevné, sám Bůh spasením obdařil zdi
a valy jeho. 2 Otevřete brány, ať vejde národ spravedlivý,
ostříhající všeliké pravdy. 3 Èlověka spoléhajícího na tě
ostříháš v pokoji; v pokoji, nebo v tebe doufá. 4 Doufejtež
v Hospodina až na věky; nebo v Hospodinu, v Hospodinu
jest skála věčná. 5 Ale obyvatele vysokých míst snižuje,
města vyvýšeného ponižuje, ponižuje ho až k zemi, sráží
je až do prachu. 6 Pošlapává je noha, nohy chudého,
krokové nuzných. 7 Cesta spravedlivého jest upřímá;
stezku spravedlivého vyrovnáváš. 8 Také na cestě soudů
tvých, Hospodine, očekáváme na tě; ke jménu tvému a
k rozpomínání se na tě patří žádost duše. 9 Duše má
touží po tobě v noci, nýbrž i duchem svým ve mně ráno tě
hledám. Nebo když soudové tvoji dějí se na zemi, obyvatelé
okršlku zemského učí se spravedlnosti. 10 Když se milost
činí bezbožnému, neučí se spravedlnosti; v zemi pravosti
neprávě činí, a nehledí na důstojnost Hospodinovu. 11
Hospodine, ačkoli vyvýšena jest ruka tvá, však toho nevidí.
Uzříť a zahanbeni budou, závidíce lidu tvému; nadto i ohněm
ty nepřátely své sehltíš. 12 Nám, Hospodine, způsobíš pokoj;
nebo i všecko, cožkoli se dálo při nás, dělal jsi pro dobré
naše. 13 Hospodine, Bože náš, panovalit jsou nad námi páni
jiní než ty, (my však toliko v tebe doufajíce, rozpomínali jsme
se na jméno tvé). 14 Ale již zemřevše, neoživouť, mrtví jsouc,
nevstanouť, proto že jsi je navštívil, a vyplénil, i zahladil

všecku památku jejich. 15 Rozmnožil jsi národ, ó Hospodine,
rozmnožil jsi národ, a oslaven jsi, ač jsi jej byl vzdálil do
všech končin země. 16 Hospodine, v úzkosti hledali tebe,
vylévali prosby, když jsi je trestával. 17 Jako těhotná, blížíc
se ku porodu, svírá se, křičí v bolestech svých, tak jsme
byli před tváří tvou, Hospodine. 18 Počali jsme, svírali jsme
se, jako bychom rodili vítr: však jsme žádného vysvobození
nezpůsobili zemi, aniž padli obyvatelé okršlku zemského.
19 Oživouť mrtví tvoji, těla mrtvá má vstanou. Prociťte a
prozpěvujte, obyvatelé prachu. Nebo rosa tvá jako rosa na
bylinách, ale bezbožné k zemi zporážíš. 20 Ej lide můj, vejdi
do pokojů svých, a zavři dvéře své za sebou; schovej se
na maličkou chvilku, dokudž nepřejde hněv. 21 Nebo aj,
Hospodin béře se z místa svého, aby navštívil nepravost
na obyvatelích země, a odkryje země zbité své, a nebude
přikrývati více zmordovaných svých.

27 V ten den navštíví Hospodin mečem svým přísným,
velikým a mocným Leviatana, hada dlouhého, a
Leviatana, hada stočilého, a zabije draka, kterýž jest v moři.
2 V ten den o vinici výborné víno vydávající zpívejte. 3 Já
Hospodin, kterýž ji ostříhám, každé chvilky budu ji svlažovati,
a aby jí někdo neuškodil, v noci i ve dne ji ostříhati. 4
Prchlivosti při mně žádné není. Kdož mi dá bodlák a trn,
abych proti ní válčil, a spálil ji docela? 5 Zdali sváže sílu
mou, aby učinil se mnou pokoj, aby pravím, učinil se mnou
pokoj? 6 Vždyť na to přijde, že se vkoření Jákob, zkvetne a
zroste Izrael, a naplní okršlek zemský ovocem. 7 Nebo zdaliž
jej tak ubil, jako ubil nepřítele jeho? Zdali jej zamordoval,
jako jsou jiní zmordováni od něho? 8 Vedlé míry trestal jej i
tehdáž, když jej zavesti dal, ješto nepřítele zachvátil větrem
svým tuhým východním. 9 A protož tím způsobem očištěna
bude nepravost Jákobova, a toť bude veliký užitek, že
odejme hřích jeho, když rozmece všecko kamení oltáře jako
kamení vápenné rozsypané, neostojí hájové, ani sluneční
obrazové; 10 Když město hrazené zpustne, a bude příbytkem
zavrženým a opuštěným jako poušť, tam pásti se bude tele,
a tam léhati, a pokazí docela výstřelky jeho. 11 Když počne
zráti žeň jeho, potřína bude; ženy přijdouce, zapálí ji. Nebo
ten lid nemá žádného rozumu; protož neslituje se nad ním
učinitel jeho, a stvořitel jeho neučiní jemu milosti. 12 I stane
se v ten den, když pomstu uvoditi bude Hospodin od toku
řeky až do potoka Egyptského, že vy, synové Izraelští, po
jednom sebráni budete. 13 Stane se také v ten den, že
troubeno bude trubou velikou, i přijdou, kteříž byli zahynuli v
zemi Assyrské, a zahnáni byli do země Egyptské, a klaněti
se budou Hospodinu na hoře svaté v Jeruzalémě.

28 Běda koruně pýchy, ožralcům Efraimským, květu
nestálému v kráse a slávě své, těm, kteříž jsou při
vrchu údolí velmi úrodného, a ztupeným od vína. 2 Aj,
silný a mocný Páně jako příval s krupobitím, jako povětří
vyvracející, jako povodeň vod prudkých a rozvodnilých
prudce až k zemi porazí. 3 Nohami pošlapána bude koruna
pýchy, ožralci Efraimští. 4 Tehdáž stane se, že květ ten
nestálý v kráse a slávě své těch, kteříž jsou při vrchu údolí
velmi úrodného, bude jako ranní ovoce, prvé než léto bývá;
kteréž vida někdo, nepustil by ho z ruky, až by je snědl. 5 V
ten den bude Hospodin zástupů korunou ozdoby, a korunou
okrasy ostatkům lidu svého, 6 A duchem soudu sedícímu na
soudu, a silou těm, kteříž zapuzují válku až k bráně. 7 Ale i ti
od vína bloudí, a od opojného nápoje se potácejí. Kníže i
prorok bloudí, přeplňujíce se nápojem opojným, pohlceni
jsou od vína, potácejí se od nápoje opojného, bloudí u
vidění, chybují v soudu. 8 Nebo všickni stolové plní jsou
vývratků a lejn, tak že žádného místa čistého není. 9 Kohož
by vyučoval umění? A komu by posloužil, aby vyrozuměl
naučení? Zdali ostaveným od mléka, odtrženým od prsí? 10
Poněvadž měli naučení za naučením, naučení za naučením,
správu za správou, správu za správou, trošku odtud, trošku
od onud. 11 A však jako by neznámou řečí a cizím jazykem
mluvil lidu tomuto, 12 Kdyžto jim řekl: Totoť jest odpočinutí,
způsobte odpočinutí ustalému, toť jest, pravím, odpočinutí.
Ale nechtěli slyšeti. 13 I bude jim slovo Hospodinovo naučení
za naučením, naučení za naučením, správa za správou,
správa za správou, troška odtud, troška od onud; k tomu
aby šli a padajíce nazpět, setříni byli, a zapleteni jsouce,
aby polapeni byli. 14 Protož slyšte slovo Hospodinovo,
muži posměvači, panující nad lidem tímto, kterýž jest v
Jeruzalémě: 15 Proto že říkáte: Učinili jsme smlouvu s
smrtí, a s peklem máme srozumění, pomsta rozvodnilá, ač
přecházeti bude, nepřijde na nás, jakžkoli jsme položili svod
za útočiště své, a pod falší jsme se ukryli: **(Sheol h7585)** 16 Z
té příčiny takto praví Panovník Hospodin: Aj, já zakládám
na Sionu kámen, kámen zkušený, úhelný drahý, základ
pevný; kdo věří, nebudeť kvapiti. 17 A vykonám soud podlé
pravidla, a spravedlnost podlé závaží, i zamete to omylné
útočiště krupobití, a skrýši povodeň zatopí. 18 A tak zrušena
bude smlouva vašes smrtí, a srozumění vaše s peklem
neostojí; a když přecházeti bude pomsta rozvodnilá, budete
od ní pošlapáni. **(Sheol h7585)** 19 Jakž jen počne přecházeti,
zachvátí vás; každého zajisté jitra přecházeti bude, ve dne i
v noci. I stane se, že sám strach tomu, což jste slýchali, k
srozumění poslouží, 20 Zvlášť když bude tak krátké lůže, že
se nebude lze stáhnouti, a přikrýti úzké, by se i skrčil. 21

Nebo jako na hoře Perazim povstane Hospodin, jako v údolí
Gabaon hněvati se bude, aby dělal dílo své, neobyčejné dílo
své, aby vykonal skutek svůj, neobyčejný skutek svůj. 22
A protož nebuďtež již posměvači, aby se nezadrhla osídla
vaše; nebo o zkažení, a to jistém, vší země slyšel jsem ode
Pána, Hospodina zástupů. 23 Nastavte uší, a slyšte hlas můj;
pozorujte, a poslechněte řeči mé. 24 Zdaliž každého dne oře
oráč, aby sel, prohání brázdy, a vláčí rolí svou? 25 Zdali když
srovná svrchek její, nerozsívá viky, a nerozmítá kmínu a
neseje pšenice přední a ječmene výborného, i špaldy v místě
příhodném? 26 Nebo učí jej rozšafnosti, Bůh jeho vyučuje
jej. 27 Nebýváť pak okovaným smykem mlácena vika, aniž
kolem vozním po kmínu se vůkol jezdí; nebo holí vytlouká se
vika, a kmín prutem. 28 Pšenice mlácena bývá; však i té ne
vždycky mlátiti bude, aniž ji potře kolem vozu svého, ani o
zuby jeho rozdrobí. 29 I to od Hospodina zástupu vyšlo,
kterýž jest divný v radě, a veleslavný v skutku.

29 Běda Arieli, Arieli městu, v kterémž bydlil David.
Přidejte rok po roku, nechať zařezují beránky. 2 Však
předce ssoužím Ariele. I nastane žalost a zámutek, nebo
mi bude jako Ariel. 3 Položím se zajisté vůkol proti tobě
vojensky, a ssoužím tě bez lítosti, a vzdělám proti tobě
šance. 4 Tehdy sníženo jsuc, z země mluviti budeš, a z
prachu šeptati bude řeč tvá; bude, pravím, jako hadače
z země hlas tvůj, a z prachu řeč tvá siptěti. 5 Nebo jako
prášku drobného bude množství nepřátel tvých, a jako
plev létajících množství ukrutníků, a stane se to hned
v okamžení. 6 Od Hospodina zástupů navštíveno bude
hromem a země třesením, a zvukem velikým, vichřicí a bouří
a plamenem ohně sžírajícího. 7 I budeť jako zdání vidění
nočního množství všech národů bojujících proti Arieli, a
všech válčících proti němu a pevnostem jeho, a ssužujících
jej. 8 Bude, pravím, jako když se lačnému ve snách zdá, an
jí, ale když procítí, prázdný jest život jeho; a jako když se
žíznivému ve snách zdá, an pije, a když procítí, žíznivým
zůstává, a duše jeho vždy žádá: tak bude množství všech
národů, bojujících proti hoře Sion. 9 Jak zpozdilí jste, ješto
byste se měli užasnouti; rozkoš provodíte, ješto byste měli
na pomoc volati. Zpili se, ale ne vínem; potácejí se, ale
ne od nápoje opojného. 10 Nebo naplnil vás Hospodin
duchem chropotu, a zavřel oči vaše; proroků i knížat vašich
nejopatrnějších oči zastřel. 11 Protož jest vám všeliké vidění
podobné slovům knihy zapečetěné, kterouž dadí-li tomu,
kterýž zná písmo, řkouce: Èti ji medle, i řekne: Nemohu,
nebo zapečetěná jest. 12 Pakli dadí knihu tomu, kterýž nezná
písma, řkouce: Èti ji medle, tedy dí: Neznám písma. 13 Nebo
praví Pán: Proto že lid tento přibližuje se ústy svými, a rty
svými ctí mne, srdce pak své vzdaluje a bázeň jejich, již se
mne bojí, jest z přikázaní lidských pošlá: 14 Z té příčiny, aj,
já také divně zajdu s lidem tímto, divně, pravím, a zázračně.
I zahyne moudrost moudrých jeho, a opatrnost opatrných
jeho vymizí. 15 Běda těm, kteříž hluboko před Hospodinem
skrývají radu, jejichž každý skutek děje se v temnostech, a
říkají: Kdo nás vidí? A kdo nás šetří? 16 Převrácená myšlení
vaše zdali nejsou podobná hlině hrnčířově? Zdali říká dílo
o dělníku svém: Neučinil mne? A účinek říká-liž o učiniteli
svém: Nerozuměl? 17 Zdaliž po maličkém a kratičkém času
neobrátí se Libán v pole, a pole za les nebude počteno?
18 I uslyší v ten den hluší slova knihy, a z mrákoty a tmy
oči slepých prohlédnou. 19 Ale tiší rozveselí se náramně v
Hospodinu, a chudí lidé v Svatém Izraelském plésati budou,
20 Kdyžto přestane ukrutník, a zahyne posměvač, a všickni,
kteříž jsou pilni marnosti, vypléněni budou, 21 Kteříž obviňují
z hříchu člověka pro slovo, a na toho, kterýž je tresce, v
bráně lécejí, a pro nic utiskují spravedlivého. 22 Protož takto
dí o domu Jákobovu Hospodin, kterýž vykoupil Abrahama:
Nebudeť již zahanben Jákob, aniž více tvář jeho zbledne.
23 Nebo když uzří syny své, dílo rukou mých u prostřed
sebe, an posvěcují jména mého, tedy posvěcovati budou
Svatého Jákobova, a k bázni Boha Izraelského sloužiti, 24
Aby bloudící duchem nabyli rozumnosti, a reptáci naučili se
umění.

30 Běda synům zpurným, dí Hospodin, skládajícím radu,
kteráž není ze mne, a přikrývajícím ji přikrytím, ale ne
z ducha mého, aby hřích k hříchu přidávali; 2 Kteříž chodí
a sstupují do Egypta, nedotazujíce se úst mých, aby se
zmocňovali v síle Faraonově, a doufali v stínu Egyptském. 3
Nebo síla Faraonova bude vám k hanbě, a to odpočívání
v stínu Egyptském k lehkosti, 4 Proto že knížata jeho byli
v Soan, a poslové jeho do Chanes chodili. 5 Všeckyť k
zahanbení přivede skrze lid, kterýž jim nic neprospěje, aniž
bude ku pomoci, ani k užitku, ale k hanbě toliko a k útržce. 6
Břímě hovad poledních v zemi nátisku a ssoužení, odkudž
lev a lvíče, ještěrka a drak ohnivý létající, odnesou na hřbetě
hovádek bohatství svá, a na hrbu velbloudů poklady své k
lidu, kterýž jim nic neprospěje. 7 Nebo Egyptští nadarmo a
na prázdno pomáhati budou. Pročež ohlašuji to, že by síla
jejich byla s pokojem seděti. 8 Nyní jdi, napiš to na tabuli
před očima jejich, a na knize vyrej to, aby to zůstávalo do
nejposlednějšího dne, a až na věky věků, 9 Že lid tento
zpurný jest, synové lháři, synové, kteříž nechtí poslouchati
zákona Hospodinova; 10 Kteříž říkají vidoucím: Nemívejte

vidění, a prorokům: Neprorokujte nám toho, což pravého jest;
mluvte nám pochlebenství, prorokujte oklamání. 11 Sejděte
s cesty, svozujte od stezky, nechať se vzdálí od tváří naší
Svatý Izraelský. 12 Protož takto praví Svatý Izraelský: Proto
že pohrdáte slovem tím, a doufáte ve lsti a v převrácenosti,
a spoléháte na ni: 13 Z té příčiny bude vám tato nepravost
jako zed tržená padající, a vydutí na zdi vysoké, jejíž brzké a
náhlé bývá oboření. 14 A rozrazí ji, jako rozrážejí nádobu
hrnčířskou rozbitou; neodpustíť, tak že nebude nalezena
po rozražení jejím ani střepina k nabrání ohně z ohniště,
anebo k nabrání vody z louže. 15 Nebo tak řekl Panovník
Hospodin, Svatý Izraelský: Obrátíte-li se, a spokojíte-li se,
zachováni budete. V utišení se a v doufání bude síla vaše.
Ale nechcete. 16 Nýbrž říkáte: Nikoli, ale na koních utečeme.
Protož utíkati budete. Na rychlých ujedeme. Ale rychlejší
budou stihající vás. 17 Jeden tisíc před okřiknutím jednoho,
a před okřiknutím pěti utíkati budete, až (jestliže však vás
co pozůstane), budete zanecháni jako okleštěné dřevo na
vrchu hory, a jako korouhev na pahrbku. 18 Protoť pak
shovívá Hospodin, milost vám čině, a protoť se vyvýší, aby
se smiloval nad vámi; nebo Hospodin jest Bůh spravedlivý.
Blahoslavení všickni, kteříž očekávají na něj. 19 Lid zajisté
na Sionu a v Jeruzalémě bydliti bude. Nikoli plakati nebudeš;
k hlasu volání tvého bude všelijak milost činiti s tebou. Hned
jakž uslyší, ohlásíť se. 20 A ačkoli Pán dá vám chleba
úzkosti a vody ssoužení, však nebudou více odjati tobě
učitelé tvoji, ale očima svýma vídati budeš učitele své, 21 A
ušima svýma slýchati slovo tobě po zadu řkoucích: Toť jest
ta cesta, choďte po ní, buďže byste se na pravo neb na levo
uchýlili. 22 Tedy zavržete obestření rytin svých stříbrných,
a oděv slitin svých zlatých; odloučíš je jako nemoc svou
trpící, řka jim: Táhněte tam. 23 Dáť i déšť na rozsívání tvé,
kterýmž bys osíval zemi, a chléb z úrody země, kterýž bude
jadrný a zdárný; v ten den pásti se bude i dobytek tvůj na
pastvišti širokém. 24 Volové také i oslové, dělající zemi,
píci čistou jísti budou, kteráž opálkou a věječkou vyčištěna
bývá. 25 Budou také na všeliké hoře vysoké, a na všelikém
pahrbku vyvýšeném pramenové a potokové vod, v den
porážky veliké, když padnou věže. 26 Bude i světlo měsíce
jako světlo slunce, světlo pak slunce bude sedmernásobní,
jako světlo sedmi dnů, v den, v kterýž uváže Hospodin
zlámání lidu svého, a ránu zbití jeho uzdraví. 27 Aj, jméno
Hospodinovo přichází z daleka, jehožto hněv hořící a těžká
pomsta; rtové jeho naplněni jsou prchlivostí, a jazyk jeho
jako oheň sžírající. 28 Duch pak jeho jako potok rozvodnilý,
kterýž až do hrdla dosáhne, aby tříbil národy, až by v nic
obráceni byli, a uzdou svíral čelisti národů. 29 I budete
zpívati, jako když se v noci zasvěcuje slavnost, a veseliti
se srdečně, jako ten, kterýž jde s píšťalkou, bera se na
horu Hospodinovu, k skále Izraelově, 30 Když dá slyšeti
Hospodin hlas důstojnosti své, a ukáže vztaženou ruku svou
s hněvem prchlivosti a plamenem ohně sžírajícího, an vše
rozráží i přívalem i kamenným krupobitím. 31 Hlasem zajisté
Hospodinovým potřín bude Assur, kterýž jiné kyjem bijíval.
32 Ale stane se, že každé udeření holí, kterouž doloží na
něj Hospodin, silně dolehne; s bubny a harfami a bitvou
veselou bojovati bude proti němu. 33 Nebo připraveno jest
již dávno peklo, také i samému králi připraveno jest. Hluboké
a široké je učinil, hranic jeho, ohně a dříví mnoho; dmýchání
Hospodinovo jako potoksiry je zapaluje. **(questioned)**

31 Běda těm, kteříž se utíkají do Egypta o pomoc, a v
koních zpoléhají, a doufají v vozích, že jich mnoho,
a v jezdcích, že jich množství veliké, a nepatří k Svatému
Izraelskému, aniž Hospodina hledají, 2 Ještoť i on jest
moudrý. Protož uvede pomstu, a nezměníť slov svých, ale
povstane proti domu zlostníků a proti pomoci těch, kteříž
páší nepravost. 3 Egyptští pak jsou lidé, a ne Bůh silný,
a koni jejich tělo, a ne duch. A protož jakž jen Hospodin
vztáhne ruku svou, padne i pomocník, padne i ten, jemuž
byl ku pomoci; a tak jednostejně všickni ti na nic přijdou. 4
Nebo tak řekl Hospodin ke mně: Jako když lev řve aneb
lvíče nad loupeží svou, proti němuž byl-li by svolán houf
pastýřů, křiku jejich se neděsí, aniž se pro hluk jejich koří:
tak sstoupí Hospodin zástupů, aby bojoval o horu Sion, a o
pahrbek její. 5 Jako ptáci létajíce, tak hájiti bude Hospodin
zástupů Jeruzaléma, anobrž obhajuje vysvobodí, pomíjeje
zachová. 6 Navraťtež se k tomu, od něhož hluboko zabředli
synové Izraelští. 7 Nebo v ten den zavržete jeden každý
modly své stříbrné a modly své zlaté, kterýchž vám nadělaly
ruce vaše, abyste hřešili. 8 I padne Assur od meče ne muže,
a meč ne člověka zžíře jej; a utíkati bude před mečem, a
nejudatnější jeho pod plat uvedeni budou. 9 A tak skála
jeho pro strach zmizí, a knížata jeho korouhve děsiti se
budou, praví Hospodin, jehož jest oheň na Sionu a pec v
Jeruzalémě.

32 Aj, v spravedlnosti kralovati bude král, a knížata v
soudu panovati budou. 2 Nebo bude muž ten jako
skrýše před větrem, a schrana před přívalem, jako potokové
vod na místě suchém, jako stín skály veliké v zemi vyprahlé.
3 A oči vidoucích nebudou blíkati, a uši slyšících pozorovati
budou. 4 Pročež srdce bláznů nabude umění, a jazyk
zajikavých prostranně a světle mluviti bude. 5 Nebudeť více
nazýván nešlechetný šlechetným, a skrbný nebude slouti

štědrým. 6 Proto že nešlechetný o nešlechetnosti mluví, a
srdce jeho skládá nepravost, jak by provodil ošemetnost,
a mluvil proti Hospodinu scestné věci, jak by znuzil duši
lačného, a nápoj žíznivému odjal. 7 Také i usilování skrbného
jsou škodlivá; nebo nešlechetnosti obmýšlí, jak by k záhubě
přivedl ponížené slovy lživými, a mluvil proti nuznému před
soudem. 8 Ješto šlechetný obmýšlí šlechetné věci, a takovýť
při tom, což šlechetného jest, státi bude. 9 Ženy lhostejné,
vstaňte, slyšte hlas můj; dcery bezpečně sobě počínající,
ušima pozorujte řeči mé. 10 Za mnohé dny a léta vichrovány
budete, ó vy v bezpečnosti bydlící; nebo přestane vinobraní,
a klizení úrod nepřijde. 11 Třestež se strachem, ó lhostejné,
pohnětež se, bezpečně sobě počínající; svlecte se, a obnažte
se, a přepašte se po bedrách. 12 Kvílíce nad prsy, nad poli
výbornými a nad kmeny úrodnými. 13 Na zemi lidu mého
trní a hloží vzejde, anobrž na všech domích veselých a
městě plésajícím. 14 Nebo rozkošný palác opuštěn bude,
hluk města přestane, hrad vysoký a věže obráceny budou v
jeskyně na věčnost, k radosti divokým oslům, a ku pastvišti
stádům. 15 Dokudž nebude vylit na nás duch s výsosti, a
nebude obrácena poušť v pole úrodné, a pole úrodné za les
počítáno. 16 I bude na poušti soud bydliti, a spravedlnost na
poli úrodném přebývati. 17 A zjeví se skutek spravedlnosti,
pokoj, ovoce, pravím, spravedlnosti, pokoj a bezpečnost až
na věky. 18 Nebo bydliti bude lid můj v obydlí pokojném, totiž
v příbytcích nejbezpečnějších a v odpočívání nejpokojnějším,
19 Byť pak i krupobití spadlo na les, a velmi sníženo bylo
město. 20 Blaze vám, kteříž sejete na všelikých místech
úrodných, vypouštějíc tam vola i osla.

33 Běda tobě, zhoubce, ješto sám nebýváš huben, a
kterýž nevěrně děláš, ješto tobě nečinili nevěrně. Když
přestaneš býti zhoubcím, pohuben budeš; když přestaneš
nevěrně činiti, nevěrněť činiti budou. 2 Hospodine, učiň
nám milost, na tebeť očekáváme; budiž ramenem svých
každého jitra, a vysvobozením naším v čas ssoužení. 3 Před
zvukem hřmotu rozprchnou se národové, před vyvýšením
tvým budou rozptýleni pohané. 4 A sebrána bude loupež
vaše, tak jako sbíráni bývají chroustové; jako připadají
kobylky, tak připadnou na ni. 5 Vyvýšíť se Hospodin, nebo
na výsosti přebývá, a naplní Sion soudem a spravedlností.
6 I bude upevněním časů tvých, silou i hojným spasením;
moudrost a umění, a bázeň Hospodinova poklad tvůj. 7 Aj,
rekové jejich naříkali vně, jednatelé pokoje hořce plakali. 8
Zpustly silnice, přestali choditi cestou; zrušil příměří, nevážil
sobě měst, za nic položil sobě člověka. 9 Kvílila a zemdlela
země, styděti se musil Libán a usvadl; Sáron učiněn jako
poušť, Bázan pak a Karmel oklácen. 10 Jižť povstanu, praví
Hospodin, již vyvýšen, již vyzdvižen budu. 11 Počnouce
slámu, porodíte strniště; oheň dýchání vašeho sžíře vás.
12 I budou národové vypálené vápno, trní podťaté, ohněm
spáleni budou. 13 Slyšte dalecí, co jsem učinil, a poznejte
blízcí sílu mou. 14 Zděsili se na Sionu hříšníci, podjala
hrůza pokrytce, řkoucí: Kdož by z nás mohl ostáti před
ohněm sžírajícím? Kdož by z nás mohl ostáti před plamenem
věčným? 15 Ten, kterýž chodí v spravedlnosti, a mluví pravé
věci, kterýž pohrdá ziskem z útisku, kterýž otřásá ruce své,
aby darů nepřijímal, kterýž zacpává uši své, aby neslyšel
rady o vraždě, a zavírá oči své, aby se na zlé nedíval: 16 Ten
na vysokých místech přebývati bude, hradové na skalách
útočiště jeho, tomu chléb dán bude, vody jeho stálé budou.
17 Krále v okrase jeho uzří oči tvé, spatří i zemi dalekou.
18 Srdce tvé přemyšlovati bude o strachu, řka: Kdež jest
písař, kde výběrčí, kde spisovatel velikých domů? 19 Lidu
ukrutného neuhledáš, lidu hluboké řeči, jíž bys neslýchal, a
jazyku cizího, jemuž bys nerozuměl. 20 Patř na Sion, město
slavností našich, oči tvé nechať hledí na Jeruzalém, obydlí
pokojné, stánek, kterýž nebude přenešen, kolíkové jeho na
věky se nepohnou, a žádný provaz jeho se neztrhá; 21 Proto
že velikomocný Hospodin jest nám na místě tom řekami toků
širokých, po němž nepůjde lodí s vesly, aniž bárka veliká
po něm přecházeti bude. 22 Nebo Hospodin jest soudce
náš, Hospodin ustanovitel práv našich, Hospodin král náš,
onť spasí nás. 23 Osláblit jsou provazové tvoji, aniž budou
moci utvrditi sloupu bárky své, ani roztáhnouti plachty, anť již
rozdělena bude kořist loupeže mnohé; i chromí rozchvátají
kořist. 24 Aniž dí kdo z obyvatelů: Nemocen jsem. Lid osedlý
v něm zproštěn bude nepravosti.

34 Přistuptež národové, abyste slyšeli, a lidé pozorujte.
Nechať slyší země i plnost její, okršlek zemský i všeliký
plod jeho. 2 Proto že hněv Hospodinův jest proti všechněm
národům, a prchlivost proti všemu vojsku jejich: vyhubí je
jako proklaté, a vydá je k zabití. 3 I budou povrženi zbití
jejich, a z těl mrtvých jejich vzejde smrad, a rozplynou se
hory od krve jejich. 4 Chřadnouti bude i všecko vojsko
nebeské, a svinuta budou nebesa jako kniha, a všecko
vojsko jejich sprchne, jako prší list s vinného kmene, a jako
nezralé ovoce s fíku. 5 Nebo opojen jest na nebi meč můj;
na Idumejské sstoupí, a na lid, na nějž jsem klatbu vydal,
aby trestán byl. 6 Meč Hospodinův bude plný krve, umastí
se tukem a krví beranů a kozlů, tukem ledvin skopových;
obět zajisté bude míti Hospodin v Bozra, a zabijení veliké v
zemi Idumejské. 7 Sstoupí s nimi i jednorožcové a volčata

s voly, i opije se země jejich krví, a prach jejich tukem se
omastí. 8 Nebo den pomsty Hospodinovy, léto odplacování
se, aby mštěno bylo Siona. 9 A obráceni budou potokové
její v smolu, a prach její v siru, a země její obrátí se v smolu
hořící. 10 V noci ani ve dne neuhasne, na věky vystupovati
bude dým její, od národu až do pronárodu pustá zůstane,
na věky věků nebude, kdo by šel přes ni. 11 Ale osednou
ji pelikán a výr, kalous také a krkavec budou bydliti v ní,
a roztáhne po ní šňůru zahanbení a závaží marnosti. 12
Šlechticů jejích volati budou k království, ale nebude tam
žádného, nebo všecka knížata její zhynou. 13 A vzroste
na palácích jejích trní, kopřivy a bodláčí na hradích jejích,
a bude příbytkem draků a obydlím sov. 14 Tam se budou
potkávati spolu zvěř s ptactvem, a příšera jedna druhé se
ozývati; tam toliko noční přeluda se usadí, a odpočinutí sobě
nalezne. 15 Tam se zhnízdí sup, a škřečeti bude, a když
vysedí, shromáždí je pod stín svůj; tam také shledají se
luňáci jeden s druhým. 16 Hledejte v knize Hospodinově,
a čtěte. Ani jedno z těch nechybí, a jeden každý bez své
druže nebude; nebo to ústa Páně přikázala, a duch jeho
shromáždí je. 17 Ont' zajisté vrže jim losy, a ruka jeho jim
rozdělí ji provazcem; až na věky dědičně ji osednou, od
národu až do pronárodu v ní přebývati budou.

35 Veseliti se budou z toho poušť a pustina, plésati,
pravím, bude poušť, a zkvetne jako růže. 2 Ušlechtile
zkvetne, ano i radostně plésati bude s prozpěvováním. Sláva
Libánská dána jí bude, okrasa Karmelská a Sáronská. Tyť
věci uzří slávu Hospodinovu, důstojnost Boha našeho. 3
Posilňtež rukou opuštěných, a kolena klesající utvrďte. 4
Rcete těm, kteříž jsou bázlivého srdce: Posilňte se, nebojte
se. Aj, Bůh váš s pomstou přijde, s odplatou Bůh sám přijde,
a spasí vás. 5 Tehdáž otevrou se oči slepých, otevrou se
též i uši hluchých. 6 Tehdáž poskočí kulhavý jako jelen, a
jazyk němého prozpěvovati bude; nebo se vyprýští vody
na poušti, a potokové na pustinách. 7 A obrátí se místo
vyprahlé v jezero, a žíznivé v prameny vod; v doupatech
draků, v pelešech jejich tráva, třtí a sítí. 8 Bude také tam
silnice a cesta, kteráž cestou svatou slouti bude. Nepůjde
po ní nečistý, ale bude samých těchto; tou cestou jdoucí i
nejhloupější nezbloudí. 9 Nebude tam lva, a lítá zvěř nebude
choditi po ní, aniž tam nalezena bude, ale půjdou po ní ti,
jenž budou vysvobozeni. 10 Vykoupení, pravím, Hospodinovi
navrátí se, a přijdou na Sion s prozpěvováním, a veselé
věčné bude na hlavě jejich; radosti a veselé dojdou, zámutek
pak a úpění uteče od nich.

36 Stalo se pak čtrnáctého léta kralování Ezechiášova,
přitáhl Senacherib král Assyrský proti všechněm
městům Judským hrazeným, a zdobýval jich. 2 I poslal
král Assyrský Rabsaka z Lachis do Jeruzaléma k králi
Ezechiášovi s vojskem velikým. Kterýž se postavil u struhy
rybníka hořejšího, při silnici pole valchářova. 3 Tedy vyšel
k němu Eliakim syn Helkiášův, kterýž byl správce domu,
a Sobna písař, a Joach syn Azafův, kancléř. 4 I mluvil k
nim Rabsaces: Povězte medle Ezechiášovi: Toto praví král
veliký, král Assyrský: Jakéž jest to doufání, na kterémž se
zakládáš? 5 Řekl jsem: Jistě žeť jest věc daremní; radyť
jest a síly k válce potřebí. A protož v koho doufáš, že mi se
protivíš? 6 Aj, spolehl jsi na hůl třtiny té nalomené, na Egypt,
na niž zpodepřel-li by se kdo, pronikne ruku jeho, a probodne
ji. Takovýť jest Farao král Egyptský všechněm, kteříž v něm
doufají. 7 Pakli mi díš: V Hospodinu Bohu svém doufáme:
zdaliž on není ten, jehož pobořil Ezechiáš výsosti i oltáře, a
přikázal Judovi a Jeruzalému, řka: Před tímto oltářem klaněti
se budete? 8 Ale nu, potkej se medle se pánem mým králem
Assyrským. Přidámť ještě dva tisíce koní, můžeš-li jen míti,
kdo by na nich jeli. 9 Jakž tedy odoláš jednomu knížeti
z nejmenších služebníků pána mého, ačkoli máš doufání
v Egyptu pro vozy a jezdce? 10 Přesto, zdali jsem bez
Hospodina přitáhl do země této, abych ji zkazil? Hospodin
řekl mi: Táhni na tu zemi, a zkaz ji. 11 I řekl Eliakim a Sobna
a Joach Rabsakovi: Mluv medle k služebníkům svým Syrsky,
však rozumíme, a nemluv k nám Židovsky před lidem tímto,
kterýž jest na zdech. 12 I odpověděl Rabsaces: Zdaliž ku
pánu tvému a k tobě poslal mne pán můj, abych mluvil slova
tato? Však k mužům těm, kteříž jsou na zdech, aby lejna svá
jedli, a moč svůj spolu s vámi pili. 13 A tak stoje Rabsaces,
volal hlasem velikým Židovsky, a řekl: Slyšte slova krále
velikého, krále Assyrského: 14 Toto praví král: Nechť vás
nesvodí Ezechiáš, neboť nebude moci vyprostiti vás. 15
A nechť vám nevelí Ezechiáš doufati v Hospodina, řka:
Zajisté vysvobodí nás Hospodin, a nebudeť dáno město
toto v ruku krále Assyrského. 16 Neposlouchejte Ezechiáše.
Nebo takto praví král Assyrský: Učiňte mi to k líbosti, a
vyjděte ke mně, i bude moci jísti jeden každý z vinice své, a
jeden každý z fíku svého, a píti jeden každý vodu z čisterny
své, 17 Dokudž nepřijdu, a nepoberu vás do země podobné
zemi vaší, do země úrodné, země chleba a vinic. 18 Nechť
vás nesvodí Ezechiáš, řka: Hospodin vysvobodí nás. Zdaliž
mohli vysvoboditi bohové národů jeden každý zemi svou z
ruky krále Assyrského? 19 Kde jsou bohové Emat a Arfad?
Kde jsou bohové Sefarvaim? Zdaliž jsou vysvobodili i Samaří
z ruky mé? 20 Kteří jsou mezi všemi bohy těch zemí, ješto

by vysvobodili zemi svou z ruky mé? Aby pak Hospodin měl vysvoboditi Jeruzalém z ruky mé? 21 Oni pak mlčeli,
a neodpověděli jemu slova. Nebo takové bylo rozkázaní
královo, řkoucí: Neodpovídejte jemu. 22 I přišel Eliakim syn
Helkiášův, kterýž byl správcím domu, a Sobna písař, a Joach
syn Azafův, kancléř, k Ezechiášovi, majíce roucha roztržená,
a oznámili jemu slova Rabsakova.

37 I stalo se, když to uslyšel král Ezechiáš, že roztrhl
roucho své, a oděl se žíní, a všel do domu Hospodinova.
2 I poslal Eliakima správce domu, a Sobnu písaře, a starší z
kněží, oblečené v žíně k Izaiášovi proroku, synu Amosovu.
3 Kteříž řekli jemu: Toto praví Ezechiáš: Den úzkosti a útržky
i rouhání jest den tento, proto že se přiblížil plod k vyjití, ale
není síly ku porodu. 4 Ó by slyšel Hospodin Bůh tvůj slova
Rabsakova, jehož poslal král Assyrský pán jeho, aby utrhal
Bohu živému, a pomstil Hospodin Bůh tvůj těch slov, kteráž
slyšel. Protož pozdvihni modlitby za tento ostatek lidu, kterýž
se nalézá. 5 I přišli služebníci krále Ezechiáše k Izaiášovi. 6
Jimž odpověděl Izaiáš: Toto povíte pánu svému: Takto praví
Hospodin: Nestrachuj se slov těch, kteráž jsi slyšel, jimiž se
mně rouhali služebníci krále Assyrského. 7 Aj, já pustím naň
vítr, aby uslyše pověst, navrátil se do země své, a učiním to,
že padne od meče v zemi své. 8 Navrátiv se pak Rabsaces,
nalezl krále Assyrského, an dobývá Lebna. Nebo uslyšel,
(pročež odtrhl od Lachis), 9 Uslyšel, pravím, o Tirhákovi
králi Mouřenínském, ano pravili: Táhne, aby bojoval s tebou.
A však uslyšev to, vždy poslal posly své k Ezechiášovi s
těmito slovy: 10 Takto povíte Ezechiášovi králi Judskému,
řkouce: Nechť tebe nesvodí Bůh tvůj, v němž ty doufáš,
říkaje: Nebude dán Jeruzalém v ruku krále Assyrského. 11
Aj, slyšels, co jsou učinili králové Assyrští všechněm zemím,
pohubivše je, a ty bys měl býti vysvobozen? 12 Zdaliž jsou
je vysvobodili bohové těch národů, kteréž zahladili předkové
moji, Gozana, Charana, Resefa a syny z Eden, kteříž byli v
Telasar? 13 Kde jest král Emat, a král Arfad, a král města
Sefarvaim, Ana i Ava? 14 Protož vzav Ezechiáš list z ruky
poslů, přečtl jej a vstoupiv do domu Hospodinova, rozvinul
jej Ezechiáš před Hospodinem. 15 A modlil se Ezechiáš
Hospodinu, řka: 16 Hospodine zástupů, Bože Izraelský,
kterýž sedíš nad cherubíny, ty jsi sám Bůh všech království
země, ty jsi učinil nebe i zemi. 17 Nakloniž, Hospodine,
ucha svého a uslyš; otevři, Hospodine, oči své a pohleď;
slyš, pravím, všecka slova Senacheribova, kterýž poslal k
činění útržek Bohu živému. 18 Takť jest, Hospodine, žeť
jsou pohubili králové Assyrští všecky ty krajiny i zemi jejich,
19 A uvrhli bohy jejich do ohně; nebo nebyli bohové, ale
dílo ruku lidských, dřevo a kámen, protož zahladili je. 20
A nyní, Hospodine Bože náš, vysvobod' nás z ruky jeho,
ať by poznala všecka království země, že jsi ty Hospodin
sám. 21 Tedy poslal Izaiáš syn Amosův k Ezechiášovi, řka:
Toto praví Hospodin Bůh Izraelský: Zač jsi mi se modlil
strany Senacheriba krále Assyrského, 22 Totoť jest slovo,
kteréž mluvil Hospodin o něm: Pohrdá tebou, a posmívá se
tobě panna, dcera Sionská, potřásá hlavou za tebou dcera
Jeruzalémská. 23 Kohož jsi zhaněl? A komus se rouhal?
A proti komus povýšil hlasu, a pozdvihl zhůru očí svých?
Proti Svatému Izraelskému. 24 Skrze služebníky své utrhal
jsi Pánu, a řekl jsi: Ve množství vozů svých já jsem vytáhl
na hory vysoké, na stráně Libánské, a zpodtínám vysoké
cedry jeho, i spanilé jedle jeho, a vejdu na nejvyšší kraj
jeho do lesů a výborných rolí jeho. 25 Já jsem vykopal a pil
vody; nebo jsem vysušil nohama svýma všecky potoky míst
obležených. 26 Zdalis neslyšel, že jsem již to dávno učinil, a
ode dnů starých to sformoval? Nyní pak k tomu přivozuji,
aby v poušť a v hromady rumu města hrazená obrácena
byla, 27 A jejich obyvatelé ruce oslablé majíc, předěšeni a
zahanbeni jsouc, byli jako bylina polní, a zelina vzcházející,
jako tráva na střechách, a osení rzí zkažené, prvé než by
dorostlo. 28 Sedání pak tvé, a vycházení tvé i vcházení
tvé znám, i vzteklost tvou proti sobě. 29 Poněvadž ty se
vztěkáš proti mně, a tvé zpouzení přišlo v uši mé, protož
vpustím udici svou v chřípě tvé, a udidla svá v ústa tvá, a
odvedu tě zase tou cestou, kterouž jsi přišel. 30 A toto měj
za znamení: Budete jísti roku prvního, co samo od sebe
zroste, též druhého roku, což se samo od sebe zrodí, třetího
pak roku budete síti a žíti a štěpovati vinice, a jísti ovoce
jejich. 31 Ostatek zajisté domu Judova, kterýž pozůstal,
vpustí zase kořeny své hluboce, a vydá užitek zhůru. 32
Nebo z Jeruzaléma vyjdou ostatkové, a zachovaní z hory
Siona. Horlivost Hospodina zástupů učiní to. 33 A protož
toto praví Hospodin o králi Assyrském: Nevejdeť do města
tohoto, aniž sem střely vstřelí, aniž na ně dotrou pavézníci,
aniž udělají u něho náspu. 34 Cestou, kterouž přitáhl, zase
navrátí se, a do města tohoto nevejde, praví Hospodin. 35
Nebo chrániti budu města tohoto, abych je zachoval pro
sebe a pro Davida služebníka svého. 36 Tedy vyšel anděl
Hospodinův, a zbil v vojště Assyrském sto osmdesáte a pět
tisíců. I vstali velmi ráno, a aj, všickni mrtví. 37 A tak odjel,
anobrž utekl, a navrátil se Senacherib král Assyrský, a bydlil
v Ninive. 38 I stalo se, když se klaněl v chrámě Nizrocha
boha svého, že Adramelech a Sarasar, synové jeho, zabili
jej mečem, a utekli do země Ararat. I kraloval Esarchaddon
syn jeho místo něho.

38 V těch dnech roznemohl se Ezechiáš až k smrti. I přišel
k němu Izaiáš syn Amosův, prorok, a řekl jemu: Toto
praví Hospodin: Zřeď dům svůj, nebo umřeš, a nebudeš živ.
2 I obrátil Ezechiáš tvář svou k stěně, a modlil se Hospodinu.
3 A řekl: Prosím, ó Hospodine, rozpomeň se nyní, že jsem
stále chodil před tebou v pravdě a v srdci upřímém, a
že jsem to činil, což dobrého jest před očima tvýma. I
plakal Ezechiáš pláčem velikým. **4** Tedy stalo se slovo
Hospodinovo k Izaiášovi, řkoucí: **5** Jdi a rci Ezechiášovi:
Toto praví Hospodin Bůh Davida otce tvého: Slyšelť jsem
modlitbu tvou, viděl jsem slzy tvé; aj, já přidám ke dnům tvým
patnácte let. **6** A z ruky krále Assyrského vysvobodím tě i
město toto, a chrániti budu města tohoto. **7** A toto budeš míti
znamení od Hospodina, že Hospodin učiní věc tuto, kterouž
mluvil: **8** Aj, já navrátím zpátkem stín po stupních, po nichž
sešel na hodinách slunečných Achasových, o deset stupňů.
I navrátilo se slunce o deset stupňů, po týchž stupních, po
nichž bylo sešlo. **9** Zapsání Ezechiáše krále Judského, když
nemocen byl, a ozdravěl po nemoci své: **10** Játť jsem byl řekl
v přestřižení dnů svých, že vejdu do bran hrobu, zbaven
budu ostatku let svých. **(Sheol h7585)** **11** Řekl jsem byl, že
neuzřím Hospodina, Hospodina v zemi živých, nebudu vídati
člověka více mezi přebývajícími na světě. **12** Přebývání mé
pomíjí, a stěhuje se ode mne jako stánek pastýřský; přestřihl
jsem jako tkadlec život svůj, od třísní odřeže mne. Dnes
dříve než noc přijde, učiníš mi konec. **13** Předkládal jsem
sobě v jitře, že jako lev tak potře všecky kosti mé, dnes dříve
než noc přijde, že mi učiníš konec. **14** Jako řeřáb a vlaštovice
pištěl jsem, lkal jsem jako holubice, oči mé zhůru pozdvižené
byly. Pane, násilé trpím, ó prodliž mi života. **15** Ale coť mám
více mluviti? I předpověděl mi, i učinil, že živ pobudu mimo
všecka léta svá po hořkosti duše své. **16** Pane, kdo po nich i
v nich živi budou, všechněm znám bude život dýchání mého,
žes mi zdraví navrátil, a mne při životu zachoval. **17** Aj, v
čas pokoje potkala mne byla hořkost nejhořčejší, ale tobě
zalíbilo se vytrhnouti duši mou z propasti zkažení, proto že
jsi zavrhl za hřbet svůj všecky hříchy mé. **18** Nebo ne hrob
oslavuje tebe, ani smrt tě chválí, aniž očekávají ti, jenž do
jámy sstupují, pravdy tvé. **(Sheol h7585)** **19** Ale živý, živý, tenť
oslavovati bude tebe, jako já dnes, a otec synům v známost
uvodí pravdu tvou. **20** Hospodin vysvobodil mne, a protož
písně mé zpívati budeme po všecky dny života našeho v
domě Hospodinově. **21** Řekl pak byl Izaiáš: Nechať vezmou
hrudu suchých fíků, a přiloží na vřed, a zdráv bude. **22** I
řekl byl Ezechiáš: Jaké jest znamení, že vstoupím do domu
Hospodinova?

39 Toho času poslal Merodach Baladan syn Baladanův,
král Babylonský, list a dary Ezechiášovi, když uslyšel,
že nemocen byv, zase ozdravěl. **2** I zradoval se z toho
Ezechiáš, a ukázal jim dům klénotů svých, stříbra a zlata
a vonných věcí, a olej nejvýbornější, tolikéž dům zbroje
své, a cožkoli mohlo nalezeno býti v pokladích jeho. Ničeho
nebylo, čehož by jim neukázal Ezechiáš v domě svém i ve
všem panství svém. **3** V tom přišel prorok Izaiáš k králi
Ezechiášovi, a řekl jemu: Co pravili ti muži? A odkud přišli k
tobě? I odpověděl Ezechiáš: Z země daleké přišli ke mně,
z Babylona. **4** Řekl ještě: Co jsou viděli v domě tvém?
Odpověděl Ezechiáš: Všecko, což jest v domě mém, viděli.
Ničeho není v pokladích mých, čehož bych jim neukázal.
5 Tedy řekl Izaiáš Ezechiášovi: Slyšiž slovo Hospodina
zástupů: **6** Aj, dnové přijdou, že odneseno bude do Babylona,
cožkoli jest v domě tvém, a cožkoli nachovali otcové tvoji, až
do tohoto dne; nezůstaneť ničeho, (praví Hospodin). **7** I syny
tvé také, kteříž pojdou z tebe, kteréž zplodíš, poberou, a
budou komorníci při dvoře krále Babylonského. **8** Tedy řekl
Ezechiáš Izaiášovi: Dobréť jest slovo Hospodinovo, kteréž
jsi mluvil. (A doložil): Proto že pokoj a pravda bude za dnů
mých.

40 Potěšujte, potěšujte lidu mého, dí Bůh váš. **2** Mluvte
k srdci Jeruzaléma, a ohlašujte jemu, že se již doplnil
čas uložený jeho, že jest odpuštěna nepravost jeho, a že
vzal z ruky Hospodinovy dvojnásobně za všecky hříchy své.
3 Hlas volajícího: Připravtež na poušti cestu Hospodinovu,
přímou učiňte na pustině stezku Boha našeho. **4** Každé údolí
ať jest vyvýšeno, a všeliká hora i pahrbek ať jest snížen; což
jest křivého, ať jest přímé, a místa nerovná ať jsou rovinou.
5 Nebo se zjeví sláva Hospodinova, a uzří všeliké tělo spolu,
že ústa Hospodinova mluvila. **6** Hlas řkoucího: Volej. I řekl:
Co mám volati? To, že všeliké tělo jest tráva, a všeliká
vzácnost jeho jako květ polní. **7** Usychá tráva, květ prší, jakž
vítr Hospodinův povane na něj. V pravdět jsou lidé ta tráva.
8 Usychá tráva, květ prší, ale slovo Boha našeho zůstává na
věky. **9** Na horu vysokou vystup sobě, Sione, zvěstovateli
věcí potěšených, povyš mocně hlasu svého, Jeruzaléme,
zvěstovateli věcí potěšených, povyš, aniž se boj. Rci městům
Judským: Aj, Bůh váš. **10** Aj, Panovník Hospodin proti
silnému přijde, a rámě jeho panovati bude nad ním; aj, mzda
jeho s ním, a dílo jeho před ním. **11** Jako pastýř stádo své
pásti bude, do náručí svého shromáždí jehňátka, a v klíně
svém je ponese, březí pak poznenáhlu povede. **12** Kdo
změřil hrstí svou vody, a nebesa pídí rozměřil? A kdo změřil
měrou prach země, a zvážil na váze hory, a pahrbky na

závaží? 13 Kdo vystihl ducha Hospodinova, a rádcím jeho
byl, že by mu oznámil? 14 S kým se radil, že by mu přidal
srozumění, a naučil jej stezce soudu, a vyučil jej umění, a
cestu všelijaké rozumnosti jemu v známost uvedl? 15 Aj,
národové jako krůpě od okova, a jako prášek na vážkách se
počítají, ostrovy jako nejmenší věc zachvacuje. 16 Ani Libán
nepostačil by k zanícení ohně, a živočichové jeho nepostačili
by k zápalné oběti. 17 Všickni národové jsou jako nic před
ním, za nic a za marnost pokládají se u něho. 18 K komu tedy
připodobníte Boha silného? A jaké podobenství přirovnáte
jemu? 19 Jakžkoli rytinu líčí řemeslník, a zlatník zlatem ji
potahuje, a řetízky stříbrné k ní slévá; 20 A ten, kterýž pro
chudobu nemá co obětovati, dřevo, kteréž by nepráchnivělo,
vybírá, a řemeslníka umělého sobě hledá k přistrojení rytiny,
aby se nepohnula. 21 Zdaliž nevíte? Zdaliž neslýcháte?
Zdaliž se vám nezvěstuje od počátku? Zdaliž nesrozumíváte
z základů země? 22 Ten, kterýž sedí nad okršlkem země,
jejížto obyvatelé jako kobylky, kterýž rozprostřel jako kortýnu
nebesa, a roztáhl je jako stánek k přebývání, 23 Ontť přivodí
knížata na nic, soudce zemské jako nic rozptyluje, 24 Tak že
nebývají štípeni ani sáti, aniž kořene pouští do země pařez
jejich. Nebo jakž jen zavane na ně, hned usychají, a vicher
jako plevu zanáší je. 25 K komu tedy připodobníte mne,
abych podobný byl jemu, praví Svatý? 26 Pozdvihněte zhůru
očí svých, a vizte, kdo to stvořil? Kdo vyvodí v počtu vojsko
jejich, a všeho toho zejména povolává? Vedlé množství
síly a veliké moci ani jedno z nich nehyne. 27 Pročež tedy
říkáš, Jákobe, a mluvíš, Izraeli: Skrytať jest cesta má před
Hospodinem, a pře má před Boha mého nepřichází? 28
Zdaliž nevíš, zdaž jsi neslýchal, že Bůh věčný Hospodin,
kterýž stvořil končiny země, neustává ani zemdlívá, a že
vystižena býti nemůže moudrost jeho? 29 On dává ustalému
sílu, a tomu, ješto žádné síly nemá, moci hojně udílí. 30
Ustává a umdlévá mládež, a mládenci těžce klesají, 31 Ale
ti, jenž očekávají na Hospodina, nabývají nové síly. Vznášejí
se peřím jako orlice; běží, a však neumdlévají, chodí, a
neustávají.

41 Umlknětež přede mnou ostrovové, a národové nechať
se ssilí, nechať přistoupí, a tu ať mluví. Přistupmež
spolu k soudu. 2 Kdo vzbudil od východu spravedlivého, aby
ho následoval? Kdo jemu podmanil národy, a způsobil, aby
nad králi panoval, vydav je jako prach meči jeho, a jako plevy
rozptýlené lučišti jeho? 3 Sháněje se s nimi, prošel pokojně
cestou, po níž nohama svýma nechodíval. 4 Kdo to spravil a
učinil, povolávaje rodin od počátku? Já Hospodin, první i
poslední, já sám. 5 Viděli ostrovové, a ulekli se, končiny
země předěsily se, shromáždili se a sešli. 6 Jeden druhému
pomáhal, a bratru svému říkal: Posilň se. 7 A tak posilňoval
tesař zlatníka, vyhlazujícího kladivo tlučením na nákovadlí,
říkaje: K sletování toto dobré jest. I utvrdil to hřebíky, aby
se nepohnulo. 8 Ale ty, Izraeli služebníče můj, ty Jákobe,
kteréhož jsem vyvolil, símě Abrahama, přítele mého, 9 Ty,
kteréhož jsem vychvátil od končin země, nýbrž pominuv
přednějších jejich, povolal jsem tě, řka tobě: Služebník můj
jsi, vyvolil jsem tě, aniž jsem zavrhl tebe. 10 Nebojž se,
nebo jsem já s tebou; nestrachujž se, nebo já jsem Bůh
tvůj. Posilním tě, a pomáhati budu tobě, a podpírati tě budu
pravicí spravedlnosti své. 11 Aj, zastydí se, a zahanbeni
budou všickni, kteříž se zlobí proti tobě; v nic obráceni
budou, a zahynou ti, kteříž tobě odporují. 12 Hledal-li bys
jich, nenalezneš jich. Ti, kteříž se s tebou nesnadní, v nic
obráceni budou, a na nic přijdou ti, jenž s tebou válčí. 13
Nebo já, Hospodin Bůh tvůj, ujal jsem tě za tvou pravici,
a pravímť: Neboj se, já tobě pomáhati budu. 14 Neboj se,
červíčku Jákobův, hrstko Izraelova, já spomáhati budu tobě,
praví Hospodin, a vykupitel tvůj, Svatý Izraelský. 15 Aj,
učinil jsem tě jako smyk i s zuby novými po obou stranách;
pomlátíš hory, a zetřeš je, a s pahrbky jako s plevami naložíš.
16 Převěješ je, v tom je vítr zachvátí, a vicher rozptýlí, ty pak
plésati budeš v Hospodinu, v Svatém Izraelském chlubiti se
budeš. 17 Chudé a nuzné, kteříž hledají vody, an jí není,
jejichž jazyk žízní prahne, já Hospodin vyslyším, já Bůh
Izraelský neopustím jich. 18 Vyvedu na vysokých místech
řeky, a u prostřed rovin studnice; obrátím poušť v jezero vod,
a zemi vyprahlou v prameny vod. 19 Nasadím na poušti
cedrů, výborných cedrů, myrtoví, a olivoví; vysadím poušť
jedlovím, jilmem, též i pušpanem, 20 Aby viděli, a poznali,
a rozvažujíce, srozuměli, že to ruka Hospodinova učinila,
a Svatý Izraelský že to stvořil. 21 Veďte při svou, praví
Hospodin, ukažte mocné důvody své, dí král Jákobův. 22
Nechať přistoupí, a nechť nám oznámí to, což se státi má.
Věci prvé stalé oznamte, abychom povážili v srdci svém, a
poznali cíl jejich, aneb aspoň co jest budoucího, povězte
nám. 23 Oznamte, co se budoucně státi má, a poznáme, že
bohové jste. Pakli, učiňte něco dobrého neb zlého, abychom
se děsili, když bychom to viděli spolu. 24 Aj, vy naprosto
nic nejste, a dílo vaše tolikéž nic není; protož ohavnýť jest,
kdo vás zvoluje. 25 Vzbudím od půlnoci, ten přitáhne, od
východu slunce, ten svolá ve jménu mém, a oboří se na
knížata jako na bláto, a pošlapá je jako hrnčíř hlinu. 26 Kdo
oznámí od počátku, abychom věděli, aneb od starodávna,
abychom řekli: Práv jest? Naprosto žádného není, kdo by
oznámil, aniž jest kdo, ješto by se dal slyšeti, aneb ješto by
slyšel řeči vaše. 27 Já jsem první, kterýž Sionu předpovídám:

Aj, aj, teď jsou; a Jeruzalému: Zvěstovatele potěšených věcí
dám. 28 Nebo vidím, že není žádného, není žádného mezi
nimi rozumného; ač se jich otazuji, však neodpovídají slova.
29 Aj, všickni ti jsou marnost, za nic nestojí dílo jejich, vítr a
daremní věc jsou slitiny jejich.

42 Aj, služebník můj, na kteréhož se zpodepru, vyvolený
můj, jehož libuje duše má. Ducha svého dám jemu,
ont soud národům vynášeti bude. 2 Nebude křičeti, ani se
vyvyšovati, ani slyšán bude vně hlas jeho. 3 Třtiny nalomené
nedolomí, a lnu kouřícího se neuhasí, ale soud podlé pravdy
vynášeti bude. 4 Nebude neochotný, ani přísný, dokudž
soudu na zemi nevykoná, a učení jeho ostrovové očekávati
budou. 5 Tak praví Bůh silný Hospodin, kterýž stvořil nebesa,
a roztáhl je, kterýž rozšířil zemi, i to, což z ní pochází,
kterýž dává dýchání lidu na ní, a ducha těm, jenž chodí
po ní. 6 Já Hospodin povolal jsem tě v spravedlnosti, a
ujal jsem tě za ruku tvou; protož ostříhati tě budu, a dám
tě v smlouvu lidu, a za světlo národům, 7 Abys otvíral
oči slepé, a vyvodil z žaláře vězně, a z vězení ty, kteříž
sedí ve tmách. 8 Já jsem Hospodin, tot jest jméno mé,
a slávy své jinému nedám, ani chvály své rytinám. 9 Aj,
prvnější věci přišly, a i nové předpovídaje, dříve než se
začnou, dám o nich slyšeti vám. 10 Zpívejte Hospodinu píseň
novou, chvála jeho jest od končin země, kteříž se plavíte
po moři, i všecko, což v něm jest, ostrovové i obyvatelé
jejich. 11 Pozdvihněte hlasu pustiny i města její, i vsi, v
nichž bydlí Cedar, prokřikujte obyvatelé skal, s vrchu hor
volejte. 12 Vzdejte slávu Hospodinu, a chválu jeho na
ostrovích zvěstujte. 13 Hospodin jako silný rek vyjde, jako
muž válečný rozhorlí se, troubiti, anobrž i prokřikovati bude,
a proti nepřátelům svým zmužile sobě počínati, řka: 14 Mlčel
jsem dosti dlouho, činil jsem se neslyše, zdržoval jsem se,
ale již jako pracující ku porodu křičeti budu, pohubím a
sehltím vše pojednou. 15 V pustinu obrátím hory i pahrbky, a
všelikou bylinu jejich usuším, a obrátím řeky v ostrovy, a
jezera vysuším. 16 I povedu slepé po cestě, kteréž neznali,
a po stezkách, kterýchž neuměli, provedu je; obrátím před
nimi tmu v světlo, a co nerovného, v rovinu. Tot jest, což
jim učiním, a neopustím jich. 17 Obrátí se zpět, zahanbeni
budou ti, kteříž doufají v rytinu, kteříž říkají slitinám: Vy jste
bohové naši. 18 Ó hluší, slyštež, a vy slepí, prohlédněte,
abyste viděli. 19 Kdo jest to slepý, jediné služebník můj? A
hluchý, než posel můj, kteréhož posílám? Kdo slepý tak jako
dokonalý? Slepý, pravím, jako služebník Hospodinův? 20
Hledě na mnohé věci, však nesrozumívá; otevřené maje
uši, však neslyší. 21 Mělť jest Hospodin líbost v něm pro
spravedlnost svou, zvelebil jej zákonem, a slavného učinil.
22 Že pak lid tento obloupený jest a potlačený, jehožto
mládence, což jich koli, jímají a do žalářů skrývají, že jsou
dáni v loupež, aniž jest, kdo by je vytrhl, v rozchvátání, aniž
jest, kdo by řekl: Navrať zase, 23 Kdo z vás ušima pozoruje
toho, srozumívá tomu, aby se bedlivěji chtěl míti napotom?
24 Kdo vydal v potlačení Jákoba, a Izraele loupežníkům?
Zdali ne Hospodin, proti němuž jsme zhřešili? Nebo nechtěli
po cestách jeho choditi, aniž poslouchali zákona jeho. 25 A
protož vylil na něj s prchlivostí hněv svůj, a násilé boje, a
zapálil jej vůkol, a však nepoznal toho. Zapálil jej, pravím, a
však nepřipustil toho k srdci.

43 Ale nyní takto praví Hospodin stvořitel tvůj, ó Jákobe, a
učinitel tvůj, ó Izraeli: Neboj se, nebo vykoupil jsem tě,
a povolal jsem tě jménem tvým. Můj jsi ty. 2 Když půjdeš přes
vody, s tebou budu, pakli přes řeky, nepřikvačí tě; půjdeš-li
přes oheň, nespálíš se, aniž plamen chytí se tebe. 3 Nebo
já Hospodin Bůh tvůj, Svatý Izraelský, jsem spasitel tvůj.
Dal jsem na výplatu za tebe Egypt, zemi Mouřenínskou a
Sábu místo tebe. 4 Hned jakž jsi drahým učiněn před očima
mýma, zveleben jsi, a já jsem tě miloval; protož dal jsem
lidi za tebe, a národy za život tvůj. 5 Nebojž se, nebo já s
tebou jsem. Od východu zase přivedu símě tvé, a od západu
shromáždím tě. 6 Dím půlnoční straně: Navrať, a polední:
Nezbraňuj. Přived zase syny mé zdaleka, a dcery mé od
končin země, 7 Každého toho, jenž se nazývá jménem mým,
a kteréhož jsem k slávě své stvořil, jejž jsem sformoval, a
kteréhož jsem učinil. 8 Vyved lid slepý, kterýž již má oči, a
hluché, kteříž již mají uši. 9 Všickni národové nechať se
spolu shromáždí, a sberou se lidé. Kdo jest mezi nimi, ješto
by to zvěstoval, a to, což se předně státi má, aby oznámil
nám? Nechť vystaví svědky své, a spravedlivi budou, aneb
ať slyší, a řeknou: Pravdať jest. 10 Vy svědkové moji jste,
praví Hospodin, a služebník můj, kteréhož jsem vyvolil, tak
že můžete věděti, a mně věřiti, i rozuměti, že já jsem, a
že přede mnou nebyl sformován Bůh silný, aniž po mně
bude. 11 Já, já jsem Hospodin, a žádného není kromě mne
spasitele. 12 Já oznamuji, i vysvobozuji, jakž předpovídám,
a ne někdo mezi vámi z cizích bohů, a vy mi toho svědkové
jste, praví Hospodin, že já Bůh silný jsem. 13 Ještě prvé
nežli den byl, já jsem, a není žádného, kdož by vytrhl z ruky
mé. Když co dělám, kdo ji odvrátí? 14 Takto praví Hospodin
vykupitel váš, Svatý Izraelský: Pro vás pošli do Babylona, a
sházím závory všecky, i Kaldejské s lodimi veselými jejich.
15 Já jsem Hospodin svatý váš, stvořitel Izraele, král váš.
16 Takto praví Hospodin, kterýž způsobuje na moři cestu,

a na prudkých vodách stezku, 17 Kterýž vyvodí vozy a
koně, vojsko i sílu, činí, že v náhle padají, až i povstati
nemohou, hasnou, jako knot hasne: 18 Nezpomínejte na
první věci, a na starodávní se neohlédejte. 19 Aj, já učiním
věc novou, a tudíž se zjeví. Zdaliž o tom nezvíte? Nadto
způsobím na poušti cestu, a na pustinách řeky. 20 I slaviti
mne bude zvěř polní, drakové i sovy, že jsem vyvedl na
poušti vody a řeky na pustinách, abych dal nápoj lidu svému,
vyvolenému svému. 21 Lid, kterýž nastrojím sobě, chválu
mou vypravovati bude, 22 Poněvadž jsi mne nevzýval, ó
Jákobe, nýbrž stesklo ť se se mnou, ó Izraeli. 23 Nepřivedl jsi
mi hovádka k zápalům svým, a obětmi svými neuctils mne;
nenutil jsem tě, abys mi sloužil obětmi suchými, aniž jsem tě
tím obtěžoval, abys mi kadil. 24 Nekoupil jsi mi za peníze
vonných věcí, ani tukem obětí svých zavlažil jsi mne, ale
zaměstknal jsi mne hříchy svými, a obtížils mne nepravostmi
svými. 25 Já, já sám shlazuji přestoupení tvá pro sebe, a na
hříchy tvé nezpomínám. 26 Přived ' mi ku paměti, sud'me se
spolu; oznam ty, podlé čeho bys mohl spravedliv býti. 27
Otec tvůj první zhřešil, a učitelé tvoji přestoupili proti mně.
28 A protož smeci knížata z míst svatých, a vydám v prokletí
Jákoba, a Izraele v pohanění.

44 A však nyní slyš, Jákobe, služebníče můj, a Izraeli,
kteréhož jsem vyvolil. 2 Toto dí Hospodin, kterýž
tě učinil, a sformoval hned od života matky, a spomáhá
tobě: Neboj se, služebníče můj, Jákobe, a upřímý, kteréhož
jsem vyvolil. 3 Nebo vyleji vody na žíznivého, a potoky na
vyprahlost; vyleji Ducha svého na símě tvé, a požehnání své
na potomky tvé. 4 I porostou jako mezi bylinami, jako vrbí
vedlé tekutých vod. 5 Tento dí: Hospodinův já jsem, a onen
nazůve se jménem Jákobovým, a jiný zapíše se rukou svou
Hospodinu, a jménem Izraelským jmenovati se bude. 6 Takto
praví Hospodin, král Izraelův a vykupitel jeho, Hospodin
zástupů: Já jsem první, a já poslední, a kromě mne není
žádného Boha. 7 Nebo kdo tak jako já ohlašuje a oznamuje
to, aneb spořádá mi to hned od toho času, jakž jsem rozsadil
lidi na světě? A kdo to, což přijíti má, oznámiti jim mohou?
8 Nebojtež se, ani lekejte. Zdali hned zdávna nepověděl
jsem tobě a neoznámil, čehož vy sami mně svědkové jste?
Zdaliž jest Bůh kromě mne? Neníť jistě žádné skály, ját ' o
žádné nevím. 9 Ti, kteříž formují rytiny, všickni nic nejsou;
tolikéž ty milostné jejich nic neprospívají. Èehož ony sobě
samy svědectvím jsou; nic nevidí, aniž čeho znají, aby se
styděti mohly. 10 Kdo formuje Boha silného a rytinu slévá, k
ničemu se to nehodí. 11 Aj, všickni, i ti, kteříž se k němu
přiúčastňují, zahanbeni budou, ovšem řemeslníci ti nad jiné
lidi; byť se pak všickni shromáždili a postavili, strašiti se
musejí, a spolu zahanbeni budou. 12 Kovář pochytě železo,
dělá při uhlí, a kladivy formuje modlu. Když ji dělá vší silou
svou, ještě k tomu lační až do zemdlení, aniž se vody napije,
až i ustává. 13 Tesař roztáhna šňůru, znamenává ji hrudkou,
spravuje ji úhelnicemi, a kružidlem rozměřuje ji, až ji udělá
tvárnost muže mající a podobnost krásy člověka, aby seděla
doma. 14 Nasekaje sobě cedrů, vezme také cypřiš a dub
aneb to, kteréž jest nejcelistvější mezi dřívím lesním; i javor
štěpuje, a déšť jej k zrostu přivozuje. 15 I bývá člověku
k topení; nebo vezma z něho, zhřívá se. Rozněcuje také
oheň, aby napekl chleba. Mimo to udělá sobě boha, a klaní
se jemu; udělá z něho rytinu, a kleká před ní. 16 Èástku
jeho pálí ohněm, při druhé částce jeho maso jí, peče pečeni,
a nasycen bývá. Zhřívá se také, a říká: Aha, zhřel jsem
se, viděl jsem oheň. 17 Z ostatku pak jeho udělá boha,
rytinu svou, před níž kleká, a klaní se, a modlí se jí, řka:
Vysvobod ' mne, nebo Bůh silný můj jsi. 18 Neznají ani soudí,
proto že zaslepil oči jejich, aby neviděli, a srdce jejich,
aby nerozuměli. 19 Aniž považují toho v srdci svém. Není
umění, není rozumu, aby kdo řekl: Díl z něho spálil jsem
ohněm, a při uhlí jeho napekl jsem chleba, pekl jsem maso,
a jedl jsem, a mám z ostatku jeho ohavnost udělati, a před
špalkem dřevěným klekati? 20 Popelem se pase takový,
srdce svedené skloňuje jej, aby nemohl osvoboditi duše své,
ani říci: Není-liž omylu v předsevzetí mém? 21 Pamatujž
na to, Jákobe a Izraeli, proto že jsi ty služebník můj. Já
jsem tě sformoval, služebník můj jsi, Izraeli, nebudeš u mne
v zapomenutí. 22 Zahladím jako hustý oblak přestoupení
tvá, a jako mrákotu hříchy tvé; navratiž se ke mně, nebo
jsem tě vykoupil. 23 Prozpěvujte nebesa, nebo Hospodin
to učinil; zvučte nižiny země, zvučně prozpěvujte hory, les
i všeliké dříví v něm, nebo vykoupil Hospodin Jákoba, a
v Izraeli sebe oslavil. 24 Takto praví Hospodin vykupitel
tvůj, a ten, kterýž tě sformoval hned od života matky: Já
Hospodin činím všecko, roztahuji nebesa sám, rozprostírám
zemi mocí svou. 25 Rozptyluji znamení lhářů, a z hadačů
blázny dělám; obracím moudré nazpět, a umění jejich v
bláznovství. 26 Potvrzuji slova služebníka svého, a radu
poslů svých vykonávám. Kterýž dím o Jeruzalému: Bydleno
bude v něm, a o městech Judských: Vystavena budou, nebo
pustiny jejich vzdělám. 27 Kterýž dím hlubině: Vyschni, nebo
potoky tvé vysuším. 28 Kterýž dím o Cýrovi: Pastýř můj,
nebo všelikou vůli mou vykoná, a řekne Jeruzalému: Zase
vystaven buď, a chrámu: Založen buď.

45 Takto praví Hospodin pomazanému svému Cýrovi,
jehož pravici zmocním, a národy před ním porazím,
a bedra králů rozpáši, a zotvírám před ním vrata, a brány
nebudou zavírány: 2 Já před tebou půjdu, a cesty křivé
zpřímím, vrata měděná potru, a závory železné posekám. 3
A dám tobě poklady skryté, a klénoty schované, abys poznal,
že já jsem Hospodin Bůh Izraelský, kterýž tě ze jména
volám. 4 Pro služebníka svého Jákoba a Izraele vyvoleného
svého jmenoval jsem tě jménem tvým, i příjmím tvým, ačkoli
mne neznáš. 5 Já jsem Hospodin, a není žádného více,
kromě mne není žádného Boha. Přepásal jsem tě, ačkoli
mne neznáš, 6 Aby poznali od východu slunce i od západu,
že není žádného kromě mne. Játʼ jsem Hospodin, a není,
žádného více. 7 Kterýž formuji světlo, a tvořím tmu, působím
pokoj, a tvořím zlé, já Hospodin činím to všecko. 8 Rosu
dejte nebesa s hůry, a nejvyšší oblakové dštěte spravedlnost;
otevři se země, a ať vzejde spasení, a spravedlnost ať spolu
vykvete. Já Hospodin způsobím to. 9 Běda tomu, kdož se v
odpory dává s tím, jenž jej sformoval, jsa střep jako jiné
střepiny hliněné. Zdaliž dí hlina hrnčíři svému: Což děláš?
Dílo tvé zajisté ničemné jest. 10 Běda tomu, kterýž říká otci:
Co zplodíš? A ženě: Co porodíš? 11 Takto praví Hospodin,
Svatý Izraelský, a kterýž jej sformoval: Budoucí-liž věci na
mně vyzvídati chcete, o synech mých a díle rukou mých mně
vyměřovati? 12 Já jsem učinil zemi, a člověka na ní stvořil;
já jsem, jehož ruce roztáhly nebesa, a všemu vojsku jejich
rozkazuji. 13 Já vzbudím jej v spravedlnosti, a všecky cesty
jeho zpřímím. Ontʼ vzdělá město mé, a zajaté mé propustí,
ne ze mzdy, ani pro dar, praví Hospodin zástupů. 14 Takto
praví Hospodin: Práce Egyptská, a kupectví Mouřenínská, a
Sabejští, muži veliké postavy, k tobě přijdou, a tvoji budou.
Za tebou se poberou, v poutech půjdou, tobě se klaněti, a
tobě se kořiti budou, říkajíce: Toliko u tebe jest Bůh silný,
a neníť žádného více kromě toho Boha. 15 (Jistě ty jsi
Bůh silný, skrývající se, Bůh Izraelský, spasitel.) 16 Všickni
onino se zastydí, a zahanbeni budou, spolu odejdou s
hanbou činitelé obrazů; 17 Ale Izrael spasen bude skrze
Hospodina spasením věčným. Nebudete zahanbeni, ani v
lehkost uvedeni na věky věků. 18 Nebo tak praví Hospodin
stvořitel nebes, (ten Bůh, kterýž sformoval zemi a učinil ji,
kterýž utvrdil ji, ne na prázdno stvořil ji, k bydlení sformoval
ji): Já jsem Hospodin, a není žádného více. 19 Nemluvím
tajně v místě zemském tmavém, neříkám semeni Jákobovu
nadarmo: Hledejte mne. Já Hospodin mluvím spravedlnost,
a zvěstuji věci pravé. 20 Shromažďte se a přiďte, přibližte se
spolu vy, kteříž jste pozůstali mezi pohany. Nic neznají ti,
kteříž se s dřevem rytiny své nosí; nebo se modlí bohu,
kterýž nemůže vysvoboditi. 21 Oznamte a přiveďte i jiné, a
nechať spolu v radu vejdou, a ukáží, kdo to od starodávna
předpověděl, a hned zdávna oznámil? Zdali ne já Hospodin?
Neboť není žádného jiného Boha kromě mne, není Boha
silného, spravedlivého, a spasitele žádného kromě mne.
22 Obraťtež zřetel ke mně, abyste spaseny byly všecky
končiny země; nebo já jsem Bůh silný, a není žádného
více. 23 Skrze sebe přisáhl jsem, vyšlo z úst mých slovo
spravedlnosti, kteréž nepůjde na zpět: Že se mně skláněti
bude všeliké koleno, a přisahati každý jazyk, 24 Říkaje:
Toliko v Hospodinu mám všelijakou spravedlnost a sílu, a až
k samému přijde; ale zahanbeni budou všickni, kteříž se koli
zlobí proti němu. 25 V Hospodinu ospravedlněni budou, a
chlubiti se všecko símě Izraelovo.

46 Klesl Bél, padl Nébo, modly jejich octnou se na
hovadech a na dobytku. Tím zajisté, což vy nosíváte,
budou náramně obtížena až do ustání. 2 Klesly, padly spolu,
aniž budou moci retovati břemene, nýbrž i oni sami v zajetí
odejdou. 3 Slyšte mne, dome Jákobův, a všickni ostatkové
domu Izraelova, kteréž pěstuji hned od života, kteréž nosím
hned od narození: 4 Až i do starosti já sám, nýbrž až do
šedin já ponesu; já jsem vás učinil, a já nositi budu, já,
pravím, ponesu a vysvobodím. 5 K komu mne připodobníte
a přirovnáte, aneb podobna učiníte, abychom sobě podobní
byli? 6 Ti, kteříž marně vynakládají zlato z měšce, a stříbro
na vážkách váží, najímají ze mzdy zlatníka, aby udělal z něho
boha, před nímž padají a sklánějí se. 7 Nosí jej na rameni,
pěstují se s ním, a stavějí ho na místě jeho, i stojí, z místa
svého se nehýbaje. Volá-li kdo k němu, neozývá se, aniž jej
z úzkosti jeho vysvobozuje. 8 Pamatujtež na to, a zastyďte
se; připusťte to, ó zpronevěřilí, k srdci. 9 Rozpomeňte se
na první věci od věků stalé, nebo já jsem Bůh silný, a není
žádného více Boha, aniž jest mně podobného. 10 Kterýž
oznamuji při počátku dokonání, a hned zdaleka to, což se
ještě nestalo; řeknu-li co, rada má se koná, a vše, což mi se
líbí, činím. 11 Kterýž zavolám od východu ptáka, z země
daleké toho, kterýž by vykonal uložení mé. Řekl jsem, a
dovedu toho, umínil jsem, a vykonám to. 12 Slyšte mne,
vy urputného srdce, kteříž jste dalecí od spravedlnosti. 13
Játʼ způsobím, aby se přiblížila spravedlnost má. Nebudeť
prodlévati, aniž spasení mé bude meškati; nebo složím v
Sionu spasení, a v Izraeli slávu svou.

47 Sstup a sedʼ v prachu, panno dcero Babylonská,
sedʼ na zemi, a ne na trůnu, dcero Kaldejská; nebo
nebudou tě více nazývati milostnou a rozkošnou. 2 Chytʼ
se žernovu, a mel mouku; odkrej kadeře své, obnaž nohy,

odkrej hnáty, břeď přes řeky. 3 Odkryta bude hanba tvá, a
ukáže se mrzkost tvá. Mstíti budu, a nedám sobě žádnému
překaziti, 4 Praví vykupitel náš, jehož jméno jest Hospodin
zástupů, Svatý Izraelský. 5 Sediž mlče, a vejdi do tmy, dcero
Kaldejská; nebo nebudou tě více nazývati paní království. 6
Rozhněval jsem se na lid svůj, v lehkost jsem uvedl dědictví
své, a vydal jsem je v ruku tvou, a neprokázalas k nim
milosrdenství. Starce jsi obtížila velmi jhem svým, 7 A říkalas:
Na věky budu paní, a nikdy jsi nesložila těch věcí v srdci
svém, aniž jsi pamatovala na cíl jeho. 8 Protož nyní slyšiž
toto, ó rozkošná, (kteráž sedíš bezpečně, a říkáš v srdci
svém: Já jsem, a není kromě mne žádné; nebuduť vdovou,
aniž zvím o sirobě), 9 Že obé to přijde na tě pojednou dne
jednoho, i siroba i vdovství. Všecko zúplna přijde na tě, i
na množství kouzlů tvých, a na velikou moc čárů tvých.
10 Nebo doufáš v zlost svou, a říkáš: Žádný mne nevidí.
Moudrost tvá a umění tvé, to tě převrátilo, abys říkala v srdci
svém: Já jsem, a není kromě mne žádné. 11 A protož přijde
na tě zlé, jehož východu neznáš, a připadne na tě bída,
kteréž nebudeš moci se odžehnati, a přijde na tě pojednou
hrozné zpuštění, než zvíš. 12 Postav se nyní s čáry svými, a
s množstvím kouzlů svých, jimiž jsi se zaměstknávala od
mladosti své, budeš-li moci co prospěti, aneb snad zmocniti
se. 13 Ustáváš s množstvím rad svých. Nechať se nyní
postaví hvězdáři, kteříž spatřují hvězdy, a oznamují na každý
měsíc, a vysvobodí tě z toho, což přijíti má na tě. 14 Aj,
jako pleva jsou, oheň popálí je, nevychvátí ani sami sebe
z prudkosti plamene; žádného uhlí nezůstane k zhřívání
se, ani ohně, aby se mohlo poseděti u něho. 15 Takť se
stane i kupcům tvým, jimiž jsi se zaměstknávala od mladosti
své. Jeden každý svou stranou půjde, aniž bude, kdo by tě
vysvobodil.

48 Slyštež to, dome Jákobův, kteříž se nazýváte jménem
Izraelovým, a z vod Judových jste pošli, kteříž přisaháte
ve jménu Hospodinovu, a Boha Izraelského připomínáte,
však ne v pravdě, ani v spravedlnosti, 2 Ačkoli od města
svatého se jmenujete, a na Boha Izraelského, jehož jméno
jest Hospodin zástupů, zpoléháte. 3 Předešlé věci zdávna
jsem oznamoval, a což vyšlo z úst mých, i což jsem ohlašoval,
brzce jsem činíval, a stávalo se. 4 Věděl jsem, že jsi zatvrdilý,
a houžev železná šíje tvá, a čelo tvé ocelivé. 5 A protožť jsem
oznamoval z dávna, prvé než přicházelo, ohlašovalť jsem,
abys neříkal: Modla má učinila ty věci, a rytina má neb slitina
má přikázala to. 6 Slýchals o tom, pohlediž na to na všecko,
vy pak, nebudete-liž toho oznamovati? Již nyní ohlašujiť
nové a tajné věci, o nichž jsi ty nic nevěděl. 7 Nyní stvořeny
jsou, a ne předešlého času, o nichž jsi před tímto dnem nic
neslyšel, abys neřekl: Aj, věděl jsem o tom. 8 Anobrž aniž
jsi slyšel, ani věděl, aniž se to tehdáž doneslo ucha tvého;
nebo jsem věděl, že sobě velmi nevážně počínati budeš, a
že jsi převrácenec hned od života matky. 9 Pro jméno své
poshovím s prchlivostí svou, a pro chválu svou poukrotím
hněvu proti tobě, abych tě nevyplénil. 10 Aj, přepálím tě,
ačkoli ne jako stříbro, přeberu tě v peci ssoužení. 11 Pro
sebe, pro sebe učiním to. Nebo jakž by mohlo v lehkost
vydáno býti? Slávy své zajisté jinému nedám. 12 Slyš mne,
Jákobe a Izraeli, povolaný můj: Já jsem, já první, já jsem i
poslední. 13 Má zajisté ruka založila zemi, a pravice má dlaní
rozměřila nebesa; povolal jsem jich, a hned se postavily.
14 Shromažďte se vy všickni, a slyšte. Kdo z nich oznámil
tyto věci: Hospodin miluje jej, ont vykoná vůli jeho proti
Babylonu, a rámě jeho proti Kaldejským? 15 Já, já mluvil
jsem, protož povolám ho; přivedu jej, a šťastnou bude míti
cestu svou. 16 Přistupte ke mně, slyšte to: Nemluvíval jsem
z počátku v skrytě; od toho času, v kterémž se to dálo,
přítomen jsem byl. A nyní Panovník Hospodin poslal mne
a duch jeho. 17 Toto praví Hospodin vykupitel tvůj, Svatý
Izraelský: Já Hospodin Bůh tvůj učím tě, abys prospěch bral,
a vodím tě po cestě, po kteréž bys chodil. 18 Ó kdybys
byl šetřil přikázaní mých, bylť by jako potok pokoj tvůj, a
spravedlnost tvá jako vlny mořské. 19 A bylo by jako písku
semene tvého, a plodu života tvého jako štěrku jeho, aniž
by vyťato, ani vyhlazeno bylo jméno jeho před oblíčejem
mým. 20 Vyjděte z Babylona, utecte od Kaldejských, hlasem
zvučným zvěstujte, ohlašujte to, rozneste to až do končin
země. Rcete: Vykoupil Hospodin služebníka svého Jákoba.
21 Nebudouť žízniti, když je po pustinách povede, vody z
skály vyvede jim; nebo rozetne skálu, aby tekly vody. 22
Nemajíť žádného pokoje, praví Hospodin, bezbožní.

49 Poslouchejte mne ostrovové, a pozorujte národové
dalecí: Hospodin hned z života povolal mne, od života
matky mé v pamět uvedl jméno mé, 2 A učinil ústa má
podobná meči ostrému. V stínu ruky své skryl mne, a
učiniv ze mne střelu vypulerovanou, v toule svém schoval
mne. 3 A řekl mi: Služebník můj jsi, v Izraeli skrze tebe
oslaven budu. 4 Já pak řekl jsem: Nadarmo jsem pracoval,
daremně a marně sílu svou jsem strávil. Ale však soud
můj jestiť u Hospodina, a práce má u Boha mého. 5 A
nyní dí Hospodin, kterýž mne sformoval hned od života
za služebníka svého, abych zase přivedl k němu Jákoba;
(byť pak i nebyl sebrán Izrael, slávu však mám před očima
Hospodinovýma; nebo Bůh můj jest síla má); 6 I to řekl

Hospodin: Málot by to bylo, abys mi byl služebníkem ku
pozdvižení pokolení Jákobových, a k navrácení ostatků
Izraelských; protož dal jsem tě za světlo pohanům, abys
byl spasení mé až do končin země. 7 Toto praví Hospodin
vykupitel Izraelův, Svatý jeho, tomu, jímž pohrdá každý, a
jehož sobě ošklivi národové, služebníku panujících: Králové,
vidouce tě, povstanou, a knížata klaněti se budou pro
Hospodina, kterýž věrný jest, Svatého Izraelského, jenž tě
vyvolil. 8 Toto praví Hospodin: V čas milosti vyslyším tě, a
ve dni spasení spomohu tobě. Nadto ostříhati tě budu, a
dám tě v smlouvu lidu, abys utvrdil zemi, a v dědictví uvedl
dědictví zpuštěná; 9 Abys řekl vězňům: Vyjděte, těm, kteříž
jsou ve tmách: Zjevte se. I budou se pásti podlé cest, a na
všech místech vysokých bude pastva jejich. 10 Nebudou
lačněti ani žízniti, nebude na ně bíti horko ani slunce; nebo
slitovník jejich zprovodí je, a podlé pramenů vod povede je.
11 Přes to způsobím na všech horách svých cesty, a silnice
mé vyvýšeny budou. 12 Aj, tito zdaleka přijdou, aj, onino
od půlnoci a od moře, a jiní z země Sinim. 13 Prozpěvujte
nebesa, a plésej země, a zvučně prokřikujte hory; neboť jest
potěšil Hospodin lidu svého, a nad chudými svými slitoval se.
14 Ale řekl Sion: Opustiltě mne Hospodin, a Pán zapomenul
se na mne. 15 I zdaliž se může zapomenouti žena nad
nemluvňátkem svým, aby se neslitovala nad plodem života
svého? A byť se pak ony zapomněly, já však nezapomenu
se na tě. 16 Aj, na dlaních vyryl jsem tě, zdi tvé jsou vždycky
přede mnou. 17 Pospíšíť k tobě synové tvoji, ti pak, kteříž
tě bořili a kazili, odejdou od tebe. 18 Pozdvihni vůkol očí
svých, a pohleď, všickni ti shromáždíce se, přijdou k tobě.
Živť jsem já, praví Hospodin, že se jimi všemi jako okrasou
přioděješ, a otočíš se jimi jako halží nevěsta, 19 Proto že
pustiny tvé, a pouště tvé, a zbořeniny země tvé že tehdáž
těsné budou, příčinou obyvatelů, když vzdáleni budou ti,
kteříž tě zžírali; 20 Tak že řeknou před tebou synové siroby
tvé: Těsné mi jest toto místo, ustup mi, abych bydliti mohl.
21 I díš v srdci svém: Kdo mi naplodil těchto? Nebo jsem já
byla osiřelá a osamělá, sem i tam přecházející a odcházející.
Tyto, pravím, kdo vychoval? Aj, pozůstala jsem byla sama
jediná. Kdež tito byli? 22 Toto praví Panovník Hospodin:
Aj, já pozdvihnu k národům ruky své, a k lidem vyzdvihnu
korouhev svou, aby přinesli syny tvé na rukou, a dcery tvé
aby na plecech neseny byly. 23 I budou králové pěstounové
tvoji, a královny jejich chovačky tvé. Tváří k zemi skláněti
se budou před tebou, a prach noh tvých lízati budou, a
poznáš, že jsem já Hospodin, a že nebývají zahanbeni,
kteříž na mne očekávají. 24 Ale díš: Zdaliž odjato bude reku
udatnému to, což uchvátil? A zdaž zajatý lid spravedlivého
vyproštěn bude? 25 Anobrž tak praví Hospodin: I zajatý
lid reku udatnému odjat bude, a to, což uchvátil násilník,
vyproštěno bude; nebo s tím, kterýž se s tebou nesnadní, já
se nesnadniti budu, a syny tvé já vysvobodím. 26 A nakrmím
ty, kteříž tě utiskují, vlastním masem jejich, a jako mstem
krví svou se zpijí. I poznáť všeliké tělo, že já Hospodin jsem
spasitel tvůj, a vykupitel tvůj Bůh silný Jákobův.

50 Takto praví Hospodin: Kdež jest lístek zapuzení matky
vaší, kterýmž jsem ji propustil? Aneb kdo jest z věřitelů
mých, jemuž jsem vás prodal? Aj, nepravostmi svými prodali
jste sebe, a pro převrácenosti vaše propuštěna jest matka
vaše. 2 Proč, když přicházím, není žádného, když volám,
žádný se neozývá? Zdaliž jest naprosto ukrácena ruka má,
aby nemohla vykoupiti? A žádné-liž není ve mně moci k
vysvobození? Aj, žehráním svým vysušuji moře, obracím
řeky v poušť, až se smrazují ryby jejich, proto že nebývá
vody, a mrou žízní. 3 Obláčím nebesa v smutek, a žíni dávám
jim za oděv. 4 Panovník Hospodin dal mi jazyk umělý, abych
uměl příhodně ustalému mluviti slova. Probuzuje každého
jitra, probuzuje mi uši, abych slyšel, tak jako pilně se učící. 5
Panovník Hospodin otvírá mi uši, a já se nepostavuji zpurně,
aniž se nazpět odvracím. 6 Těla svého nastavuji bijícím, a
líce svého rvoucím mne, tváři své neskrývám od pohanění a
plvání. 7 Nebo Panovník Hospodin spomáhá mi, pročež
nebývám zahanben. Pro touž příčinu nastavuji tváři své jako
škřemene; nebo vím, že nebudu zahanben. 8 Blízkoť jest
ten, kterýž mne ospravedlňuje. Kdož se nesnadniti bude se
mnou? Postavme se spolu; kdo jest odpůrce můj, nechť
přistoupí ke mně. 9 Aj, Panovník Hospodin spomáhati mi
bude. Kdož jest, ješto by mne potupil? Aj, všickni takoví jako
roucho zvetšejí, mol sžíře je. 10 Kdo jest mezi vámi, ješto se
bojí Hospodina, poslouchej hlasu služebníka jeho. Kdo jest,
ješto chodí v temnostech, a nemá žádného světla, doufej ve
jméno Hospodinovo, a zpolehni na Boha svého. 11 Aj, vy
všickni, kteříž zaněcujete oheň, a jiskrami se přepasujete,
chodťež v blesku ohně svého, a v jiskrách, kteréž jste
roznítili. Od ruky mé toto se vám stane, že v bolesti ležeti
budete.

51 Poslouchejte mne, následovníci spravedlnosti, kteříž
hledáte Hospodina, pohleďte na skálu, odkudž vyťati
jste, a na hlubokost jámy, z níž vykopáni jste. 2 Pohleďte na
Abrahama otce vašeho, a na Sáru, kteráž vás porodila, že
jsem jej jediného povolal, a požehnal jsem jemu, i rozmnožil
jej. 3 Nebo potěší Hospodin Siona, potěší všech pustin jeho,
a učiní poušť jeho přerozkošnou, a pustinu jeho podobnou
zahradě Hospodinově. Radost a veselí bude nalezeno v

něm, díkčinění, a hlas žalmů zpívání. 4 Pozorujte mne, lide
můj, a rodino má, nastavte mi uší; nebo zákon ode mne
vyjde, a soud svůj za světlo národům vystavím. 5 Blízko
jest spravedlnost má, vyjdeť spasení mé, a ramena má
národy souditi budou. Na mneť ostrovové čekají, a po mém
rameni touží. 6 Pozdvihněte k nebi očí svých, a popatřte na
zem dolů. Nebesa zajisté jako dým zmizejí, a země jako
roucho zvetší, a obyvatelé její též podobně zemrou: ale
spasení mé na věky zůstane, a spravedlnost má nezahyne.
7 Poslouchejte mne, kteříž znáte spravedlnost, lide, v jehož
srdci jest zákon můj; nebojte se útržky lidí bídných, a hanění
jejich neděste se. 8 Nebo jako roucho zžíře je mol, a jako
vlnu zžíře je červ, ale spravedlnost má na věky zůstane, a
spasení mé od národu do pronárodu. 9 Probudʼse, probudʼ
se, oblec se v sílu, ó rámě Hospodinovo, probudʼse, jako za
dnů starodávních a národů předešlých. Zdaliž ty nejsi to,
kteréžs poplénilo Egypt, a ranilo draka? 10 Zdaliž ty nejsi to,
kteréžs vysušilo moře, vody propasti veliké, kteréžs obrátilo
hlubiny mořské v cestu, aby přešli ti, jenž byli vysvobozeni?
11 A tak ti, kteréž vykoupil Hospodin, ať se navrátí, a přijdou
na Sion s prozpěvováním, a veselé věčné ať jest na hlavě
jejich; radosti a veselé ať dojdou, zámutek pak a úpění ať
utekou. 12 Já, já jsem utěšitel váš. Jakáž jsi ty, že se bojíš
člověka smrtelného, a syna člověka trávě podobného? 13 Že
se zapomínáš na Hospodina učinitele svého, kterýž roztáhl
nebesa, a založil zemi, a že se děsíš ustavičně každého
dne prchlivosti ssužujícího, jakž se jen postrojí, aby hubil?
Ale kdež jest pak ta prchlivost toho, kterýž ssužuje? 14
Pospíšíť, aby zajatý propuštěn byl; neboť neumře v jámě,
aniž bude míti jaký nedostatek chleba svého. 15 Játʼ jsem
zajisté Hospodin Bůh tvůj, kterýž rozděluje moře, jehož vlny
zvuk vydávají. Hospodin zástupů jest jméno mé, 16 Kterýž
jsem vložil slova svá v ústa tvá, a stínem ruky své přikryl
jsem tě, abys štípil nebesa, a založil zemi, a řekl Sionu: Lid
můj jsi ty. 17 Probudʼse, probuď, povstaň, Jeruzaléme, kterýž
jsi pil z ruky Hospodinovy kalich prchlivosti jeho, kvasnice z
kalicha hrůzy vypil jsi, i vyvážil. 18 Žádný jí nevedl ze všech
synů, kterýchž naplodila, a žádný jí neujal za ruku její ze
všech synů, kteréž vychovala. 19 Toto dvé tě potkalo, (kdo tě
politoval?) zpuštění a setření, hlad a meč. Kdo tě potěšoval?
20 Synové tvoji omráčeni jsouc, leží na rozcestí všech ulic,
jako bůvol v leči, plni jsouce prchlivosti Hospodinovy, žehrání
Boha tvého. 21 A protož slyš nyní toto, ztrápená a opilá, ale
ne vínem: 22 Takto praví Pán tvůj, Hospodin a Bůh tvůj,
vedoucí při lidu svého: Aj, beru z ruky tvé kalich hrůzy, i
kvasnice kalicha prchlivosti mé, nebudeš ho píti více. 23 Ale
dám jej do ruky těch, jenž tě ssužují, kteříž říkali duši tvé:
Sehni se, ať přes tě přejdeme, jimž jsi podkládala jako zemi
hřbet svůj, a jako ulici přecházejícím.

52 Probudʼse, probudʼse, oblec se v sílu svou, Sione,
oblec se v roucho okrasy své, ó Jeruzaléme, město
svaté; neboť nebude již více na tě dotírati neobřezaný a
nečistý. 2 Otřes se z prachu, povstaň, posadʼse, Jeruzaléme;
dobudʼse z okovů hrdla svého, ó jatá dcerko Sionská. 3
Takto zajisté dí Hospodin: Darmo jste sebe prodali, protož
bez peněz budete vykoupeni. 4 Nebo takto praví Panovník
Hospodin: Do Egypta sstoupil lid můj předešle, aby tam byl
pohostinu, ale Assur bez příčiny jej ssužuje. 5 Nyní tedy
což mám činiti? praví Hospodin. Poněvadž jest lid můj zajat
darmo, a panovníci jeho k úpění jej přivodí, praví Hospodin.
Nad to ustavičně každého dne jménu mému útržka se činí.
6 Protož poznáť lid můj jméno mé, protož poznáť, pravím,
v ten den, že já tentýž, kterýž mluvím, aj, přítomen budu.
7 Ó jak krásné na horách nohy toho, ješto potěšené věci
zvěstuje, a ohlašuje pokoj, toho, ješto zvěstuje dobré, ješto
káže spasení, a mluví k Sionu: Kralujeť Bůh tvůj. 8 Strážní
tvoji hlasu, hlasu pozdvihnou, a spolu prokřikovati budou;
neboť okem v oko uzří, že Hospodin zase přivede Sion. 9
Zvučte, prozpěvujte spolu pustiny Jeruzalémské; neboť jest
potěšil Hospodin lidu svého, vykoupil Jeruzalém. 10 Ohrnul
Hospodin rámě svatosti své před očima všech národů,
aby viděly všecky končiny země spasení Boha našeho.
11 Odejděte, odejděte, vyjděte z Babylona, nečistého se
nedotýkejte; vyjděte z prostředku jeho, očisťte se vy, kteříž
nosíte nádobí Hospodinovo. 12 Nebo ne s chvátáním
vyjdete, aniž s utíkáním půjdete; předcházeti zajisté bude
vás Hospodin, a zbéře vás Bůh Izraelský. 13 Aj, služebníku
mému šťastně se povede, vyvýšen, vznešen a zveleben
bude velmi. 14 A jakož mnozí se nad ním užasnou, že tak
zohavena jest nad jiné lidi osoba jeho, způsob jeho nad syny
lidské: 15 Tak zase skropí národy mnohé, i králové před ním
zacpají ústa svá, proto že což jim nebylo vypravováno, to
uzří, a tomu, o čemž neslýchali, porozumějí.

53 Kdo uvěřil kázaní našemu? A rámě Hospodinovo komu
jest zjeveno? 2 Nebo před ním vyrostl jako proutek,
a jako kořen z země vyprahlé, nemaje podoby ani krásy.
Viděliť jsme jej, ale nic nebylo viděti toho, proč bychom ho
žádostivi byli. 3 Nejpohrdanější zajisté a nejopovrženější byl
z lidí, muž bolestí, a kterýž zkusil nemocí, a jako ukrývající
tvář svou; nejpohrdanější, pročež jsme ho za nic nevážili. 4
Ještotě on nemoci naše vzal, a bolesti naše vlastní on nesl,
my však domnívali jsme se, že jest raněn, a ubit od Boha, i
strápen. 5 On pak raněn jest pro přestoupení naše, potřín

pro nepravosti naše; kázeň pokoje našeho na něj vzložena,
a zsinalostí jeho lékařství nám způsobeno. 6 Všickni my
jako ovce zbloudili jsme, jeden každý na cestu svou obrátili
jsme se, a Hospodin uvalil na něj nepravosti všech nás. 7
Pokutován jest i strápen, však neotevřel úst svých. Jako
beránek k zabití veden byl, a jako ovce před těmi, kdož
ji střihou, oněměl, aniž otevřel úst svých. 8 Z úzkosti a z
soudu vyňat jest, a protož rod jeho kdo vypraví, ačkoli vyťat
jest z země živých, a zraněn pro přestoupení lidu mého? 9
Kterýžto vydal bezbožným hrob jeho, a bohatému, aby byl
usmrcen, ješto však nepravosti neučinil, aniž jest nalezena
lest v ústech jeho. 10 Taktě se líbilo Hospodinu jej stírati, a
nemocí trápiti, aby polože duši svou v oběť za hřích, viděl
símě své, byl dlouhověký, a to, což se líbí Hospodinu, skrze
něho šťastně konáno bylo. 11 Z práce duše své uzří užitek,
jímž nasycen bude. Známostí svou ospravedlní spravedlivý
služebník můj mnohé; nebo nepravosti jejich on sám ponese.
12 A protož dám jemu díl pro mnohé, aby s nesčíslnými dělil
se o kořist, proto že vylil na smrt duši svou, a s přestupníky
počten jest. Ont' sám nesl hřích mnohých, a přestupníků
zástupcím byl.

54 Prozpěvuj, neplodná, kteráž nerodíš, zvučně prozpěvuj
a prokřikni, kteráž ku porodu nepracuješ, nebo více
bude synů opuštěné, nežli synů té, kteráž má muže, praví
Hospodin. 2 Rozšiř místo stanu svého, a čalounů příbytků
svých roztáhnouti nezbraňuj; natáhni i provazů svých, a
kolíky své utvrď. 3 Nebo na pravo i na levo se rozmůžeš,
a símě tvé národy dědičně vládnouti bude, a města pustá
osadí. 4 Nebojž se, nebo nebudeš zahanbena, aniž se
zapyřuj, nebo nebudeš v potupu uvedena; nýbrž na potupu
mladosti své zapomeneš, a na pohanění vdovství svého
nezpomeneš více. 5 Nebo manželem tvým jest Učinitel
tvůj, jehož jméno Hospodin zástupů, a vykupitel tvůj Svatý
Izraelský Bohem vší země slouti bude. 6 Nebo jako ženy
propuštěné a v duchu sevřené povolá tě Hospodin, a jako
ženy mladice, když v pohrdnutí budeš, praví Bůh tvůj. 7 Na
maličkou chvilku poopustil jsem tě, ale v slitování převelikém
shromáždím tě. 8 V maličkém hněvě skryl jsem tvář svou
na maličko před tebou, ale v milosrdenství věčném slituji
se nad tebou, praví vykupitel tvůj Hospodin. 9 Neboť jest
to u mne, co při potopě Noé. Jakož jsem přisáhl, že se
nebudou více rozlévati vody Noé po zemi, tak jsem přisáhl,
že se nerozhněvám na tě, aniž tobě přísně domlouvati budu.
10 A byť se i hory pohybovaly, a pahrbkové ustupovali,
milosrdenství mé však od tebe neodstoupí, a smlouva
pokoje mého se nepohne, praví slitovník tvůj Hospodin.
11 Ó ssoužená, vichřicí zmítaná, potěšení zbavená, aj, já
položím na karbunkulích kamení tvé, a založím tě na zafiřích.
12 A vzdělám z křištálu skla tvá, a brány tvé z kamení
třpytícího se, i všecka pomezí tvá z kamení drahého. 13
Synové pak tvoji všickni vyučení budou od Hospodina, a
hojnost pokoje budou míti synové tvoji. 14 Na spravedlnosti
upevněna budeš. Vzdálíš se od ssoužení, protož se ho
nebudeš báti, a od setření, nebo nepřiblíží se k tobě. 15 Aj,
budouť nejedni bydliti s tebou, kteříž nejsou moji, ale kdož by
bydleje s tebou, byl proti tobě, padne. 16 Aj, já stvořil jsem
kováře dýmajícího při ohni na uhlí, a vynášejícího nádobí
k dílu svému, já také stvořil jsem zhoubce, aby hubil. 17
Žádný nástroj proti tobě udělaný nepodaří se, a každý jazyk,
povstávající proti tobě na soudu, potupíš. Toť jest dědictví
služebníků Hospodinových, a spravedlnost jejich ode mne,
praví Hospodin.

55 Ej, všickni žízniví, podťe k vodám, i vy, kteříž nemáte
žádných peněz. Podťe, kupujte a jezte, podťe, pravím,
kupujte bez peněz a bez záplaty víno a mléko. 2 Proč
vynakládáte peníze ne za chléb, a práci svou za to, což
nenasycuje? Poslechněte mne raději, a jezte to, což jest
dobrého, a nechť se kochá v tuku duše vaše. 3 Nakloňte
ucha svého, a podťe ke mně, poslechněte, a budeť živa duše
vaše; učiním zajisté s vámi smlouvu věčnou, milosrdenství
Davidova přepevná. 4 Aj, za svědka národům dal jsem jej, za
vůdce a učitele národům. 5 Aj, národu, k němužs se neznal,
povoláš, a národové, kteříž tě neznali, k tobě se sběhnou,
pro Hospodina Boha tvého, a Svatého Izraelského, nebo tě
oslaví. 6 Hledejte Hospodina, pokudž může nalezen býti;
vzývejte ho, pokudž blízko jest. 7 Opusť bezbožný cestu
svou, a člověk nepravý myšlení svá, a nechť se navrátí k
Hospodinu, i slitujeť se nad ním, a k Bohu našemu, nebť jest
hojný k odpuštění. 8 Nejsouť zajisté myšlení má jako myšlení
vaše, ani cesty vaše jako cesty mé, praví Hospodin. 9 Ale
jakož vyšší jsou nebesa než země, tak převyšují cesty mé
cesty vaše, a myšlení má myšlení vaše. 10 Nebo jakož prší
déšť neb sníh s nebe, a zase se tam nenavracuje, ale napájí
zemi, a činí ji plodistvou a úrodnou, tak že vydává símě
rozsívajícímu, a chléb jedoucímu, 11 Tak bude slovo mé,
kteréž vyjde z úst mých. Nenavrátí se ke mně prázdné, ale
učiní to, což mi se líbí, a prospěšně to vykoná, k čemuž je
posílám. 12 A protož s veselím vyjdete, a v pokoji sprovozeni
budete. Hory i pahrbkové zvučně naproti vám prozpěvovati
budou, a všecko dříví polní rukama plésati bude. 13 Místo
chrastiny vzejde jedlé, a místo hloží vyroste myrtus, a bude

to Hospodinu k slávě, na znamení věčné, kteréž nebude vyhlazeno.

56 Toto praví Hospodin: Ostříhejte soudu, a čiňte spravedlnost; nebo brzo spasení mé přijde, a spravedlnost má zjevena bude. **2** Blahoslavený člověk, kterýž činí to, a syn člověka, kterýž se přídrží toho, ostříhaje soboty, aby jí nepoškvrňoval, a ostříhaje ruky své, aby nic zlého neučinila. **3** Nechť tedy nemluví cizozemec, kterýž se připojuje k Hospodinu, říkaje: Jistě odloučil mne Hospodin od lidu svého. Též ať neříká kleštěnec: Aj, já jsem dřevo suché. **4** Nebo toto praví Hospodin o kleštěncích, kteříž by ostříhali sobot mých, a zvolili to, což mi se líbí, a drželi smlouvu mou: **5** Že dám jim v domě svém a mezi zdmi svými místo, a jméno lepší nežli synů a dcer. Jméno věčné dám jim, kteréž nebude vyhlazeno. **6** Cizozemce pak, kteříž by se připojili k Hospodinu, aby sloužili jemu, a milovali jméno Hospodinovo, jsouce u něho za služebníky, všecky ostříhající soboty, aby jí nepoškvrňovali, a držící smlouvu mou, **7** Ty přivedu k hoře svatosti své, a obveselím je v domě svém modlitebném. Zápalové jejich a oběti jejich příjemné mi budou na oltáři mém; nebo dům můj dům modlitby slouti bude u všech národů. **8** Pravíť Panovník Hospodin, kterýž shromažďuje rozehnané Izraelovy: Ještěť shromáždím k němu a k shromážděným jeho. **9** Všecka zvířata polní poďte žráti, i všecka zvířata lesní. **10** Strážní jeho jsou slepí, všickni napořád nic neznají, všickni jsou psi němí, aniž mohou štěkati; jsou ospalci, leží, milujíce dřímotu. **11** Nadto jsou psi obžerní, nevědí, kdy jsou syti; pročež sami se pasou. Neumějí učiti, všickni k cestám svým patří, jeden každý k zisku svému po své straně. **12** Poďte, naberu vína, a opojíme se nápojem opojným, a bude rovně zítřejší jako dnešní den, nýbrž větší a mnohem hojnější.

57 Spravedlivý hyne, a žádný nepřipouští toho k srdci, a muži pobožní odcházejí, a žádný nerozvažuje toho, že před příchodem zlého vychvácen bývá spravedlivý, **2** Že dochází pokoje, a odpočívá na ložci svém, kdožkoli chodí v upřímosti své. **3** Ale vy přistupte sem, synové kouzedlnice, símě cizoložníka a smilnice. **4** Komu se to s takovou chutí posmíváte? Proti komu rozdíráte ústa, vyplazujete jazyk? Zdaliž nejste synové neřádní, símě postranní? **5** Kteříž smilníte v hájích pod každým dřevem zeleným, zabíjejíce syny své při potocích, pod vysokými skalami. **6** Mezi hladkými kameny potočními jest díl tvůj. Titť jsou, ti los tvůj, na něž také vyléváš mokrou obět, obětuješ suchou obět. V těch-liž bych věcech se kochal? **7** Na hoře vysoké a vyvýšené stavíš lože své, a tam vstupuješ k obětování oběti. **8** Pamětné pak znamení své za dvéře a za veřeje stavíš, když ode mne, odkryvši se, vstupuješ, a rozšiřuješ lože své, činíc je prostrannější víc než pohané; miluješ lože jejich, kdež místo oblíbíš. **9** Chodíš i k králi s olejem, a s mnohými vonnými mastmi svými; posíláš zajisté posly své daleko, a ponižuješ se až do hrobu. **(Sheol h7585)** **10** Pro množství cest svých ustáváš, aniž říkáš: Daremnéť jest to. Nalezla jsi sobě zběř ku pomoci, protož neželíš práce. **11** A kohož jsi se děsila a bála, že jsi klamala, a na mne se nerozpomínala, ani připustila k srdci svému? Zdali proto, že jsem já mlčel, a to zdávna, nebojíš se mne? **12** Já tvou spravedlnost oznámím, a skutky tvé, kteřížť nic neprospějí. **13** Když křičeti budeš, nechať tě vysvobodí zběř tvá. Ano pak všecky je zanese vítr, a zachvátí marnost, ale kdož doufá ve mne, vládnouti bude zemí, a dědičně obdrží horu svatou mou. **14** Nebo řečeno bude: Vyrovnejte, vyrovnejte, spravte cestu, odkliďte překážky z cesty lidu mého. **15** Nebo takto dí ten důstojný a vyvýšený, kterýž u věčnosti přebývá, jehož jméno jest Svatý: Na výsosti a v místě svatém bydlím, ano i s tím, kterýž jest skroušeného a poníženého ducha přebývám, obživuje ducha ponížených, obživuje také srdce skroušených. **16** Nebuduť se zajisté na věky nesnadniti, aniž se budu věčně hněvati, neboť by duch před oblíčejem mým zmizel, i dchnutí, kteréž jsem já učinil. **17** Pro nepravost lakomství jeho rozhněval jsem se, a ubil jsem jej; skryl jsem se a rozhněval proto, že odvrátiv se, odšel cestou srdce svého. **18** Vidím cesty jeho, a však uzdravím jej; zprovodím jej, a jemu potěšení navrátím, i těm, kteříž kvílí s ním. **19** Stvořím ovoce rtů, hojný pokoj, dalekému jako blízkému, praví Hospodin, a tak uzdravím jej. **20** Bezbožní pak budou jako moře zbouřené, když se spokojiti nemůže, a jehož vody vymítají nečistotu a bláto. **21** Nemajíť žádného pokoje, praví Bůh můj, bezbožní.

58 Volej vším hrdlem, nezadržuj, jako trouba povýš hlasu svého, a oznam lidu mému převrácenost jejich, a domu Jákobovu hříchy jejich. **2** Jakkoli každého dne mne hledají, a znáti cesty mé jsou chtiví, jako by byli národ, kterýž spravedlnost činí, a soudu Boha svého neopouští. Dotazují se mne na soudy spravedlnosti, blízcí Boha býti chtějí, **3** A říkají: Proč se postíváme, poněvadž nepatříš? Trápíváme duše své, a nechceš věděti o tom? Aj, v den postu vašeho líbost provodíte, a ke všem robotám svým přísně doháníte. **4** Aj, k sváru a různici se postíváte, a abyste bili pěstí nemilostivě; nepostíte se tak dnů těch, aby slyšán byl na výsosti hlas váš. **5** Zdaliž to jest takový půst, jakýž oblibuji, a den, v němž by trápil člověk duši svou? Zdali, aby svěsil jako třtina hlavu svou, a podstíral žíni a popel? To-

liž nazůveš postem a dnem vzácným Hospodinu? 6 Není-
liž toto půst, kterýž oblibuji: Rozvázati svazky bezbožnosti;
roztrhnouti snopky obtěžující, a potřené propustiti svobodné,
a tak všelijaké jho abyste roztrhli? 7 Není-liž: Abys lámal
lačnému chléb svůj, a chudé vypověděné abys uvedl do
domu? Viděl-li bys nahého, abys jej přioděl, a před tělem
svým abys se neskrýval. 8 Tehdáž se vyrazí jako jitřní záře
světlo tvé, a zdraví tvé rychle zkvetne; předcházeti tě zajisté
bude spravedlnost tvá, a sláva Hospodinova zbéře tě. 9
Tehdy volati budeš, a Hospodin vyslyší tě; zavoláš, a řekneť:
Tedʼ jsem. Jestliže vyvržeš z prostřed sebe jho, a vztahování
prstů, a mluvení nepravostí, 10 A vyleješ-li lačnému duši
svou, a strápenou duši nasytíš-li: vzejde v temnostech světlo
tvé, a mrákota tvá bude jako poledne. 11 Nebo povede tě
Hospodin ustavičně, a nasytí i v náramné sucho duši tvou,
a kosti tvé tukem naplní. I budeš jako zahrada svlažená,
a jako pramen vod, jehož vody nevysychají. 12 A vzdělají
od tebe zplození pustiny starodávní; základy od národu do
pronárodu vyzdvihneš. I slouti budeš vzdělavatel zbořeniny,
a napravovatel stezek k bydlení. 13 Jestliže odvrátíš od
soboty nohu svou, abys nevykonával líbosti své v den svatý
můj, anobrž nazůveš-li sobotu rozkoší, a svatou Hospodinu
slavnou, a budeš-li ji slaviti tak, abys nečinil cest svých,
ani vykonával, co by se líbilo, ani nemluvil slova: 14 Tehdy
rozkoš míti budeš v Hospodinu, a uvedu tě na vysoká místa
země, a způsobím to, abys užíval dědictví Jákoba otce
svého; nebo ústa Hospodinova mluvila.

59 Aj, neníť ukrácena ruka Hospodinova, aby nemohla
zachovati, aniž jest obtíženo ucho jeho, aby nemohlo
slyšeti. 2 Ale nepravosti vaše rozloučily vás s Bohem
vaším, a hříchové vaši to způsobili, že skryl tvář před vámi,
aby neslyšel. 3 Nebo ruce vaše jsou poškvrněné krví, a
prstové vaši nepravostí; rtové vaši mluví lež, jazyk váš
vynáší převrácenost. 4 Není žádného, ješto by se zasadil
o spravedlnost, aniž jest kdo, ješto by zastával pravdy.
Doufají v marnost, a mluví daremné věci; počínají nátisk,
a rodí nepravost. 5 Vejce bazališková vyseděli, a plátna
pavoukového natkali. Kdož by jedl vejce jejich, umře; pakli
je roztlačí, vynikne ještěrka. 6 Plátna jejich nehodí se na
roucho, aniž se odějí dílem svým; skutkové jejich skutkové
nepravosti, a dílo ukrutnosti jest v rukou jejich. 7 Nohy
jejich k zlému běží, a pospíchají k vylévání krve nevinné.
Myšlení jejich jsou myšlení nepravá, zpuštění a setření jest
na cestách jejich. 8 Cesty pokoje neznají, a není žádné
spravedlnosti v šlepějích jejich. Stezky své převracejí tajně;
kdožkoli po nich chodí, nemívá pokoje. 9 Protož vzdálil se
od nás soud, a nedochází nás spravedlnost. Èekáme-li na
světlo, aj, tma, pakli na blesk, v mrákotách chodíme. 10
Makáme jako slepí stěnu, a jako bychom žádných očí neměli,
šámáme. Urážíme se o poledni jako v soumrak, u veliké
hojnosti podobni jsme mrtvým. 11 Mumleme všickni my jako
nedvědi, a jako holubice ustavičně lkáme. Očekáváme na
soud, ale není ho, na vysvobození, ale daleké jest od nás.
12 Nebo rozmnožena jsou přestoupení naše před tebou, a
hříchové naši svědčí proti nám, poněvadž přestoupení naše
jsou při nás, i nepravosti naše. Známeť to, 13 Že jsme se
zpronevěřili, a lhali Hospodinu, a odvrátili se od následování
Boha svého, že jsme mluvili o nátisku a odvrácení, že jsme
ukládali a vynášeli z srdce slova lživá, 14 Tak že odvrácen
jest nazpět soud, a spravedlnost zdaleka stojí; nebo klesla
na ulici pravda, a pravost nemá průchodu. 15 Nýbrž zhynula
pravda, a ten, kdož se uchyluje od zlého, loupeži bývá vydán;
což vidí Hospodin, a nelíbí se to jemu, že není žádného
soudu. 16 Když tedy viděl, že není žádného muže, až se
užasl, že není žádného prostředníka. A protož vysvobození
jemu způsobilo rámě jeho, a spravedlnost jeho sama jej
zpodepřela. 17 Nebo oblékl spravedlnost jako pancíř, a
lebka spasení na hlavě jeho. Oblékl se v roucho pomsty
jako v sukni, a oděl se horlivostí jako pláštěm, 18 Aby podlé
skutků, aby podlé nich odplacel prchlivostí protivníkům svým,
odměnu nepřátelům svým, i ostrovům odplatu aby dával. 19
I budou se báti na západ jména Hospodinova, a na východu
slunce slávy jeho, když se přivalí jako řeka nepřítel, jejž duch
Hospodinův preč zažene. 20 Neboť přijde k Sionu vykupitel,
a k těm, kteříž se odvracují od přestoupení v Jákobovi,
praví Hospodin. 21 Tatoť pak bude smlouva má s nimi, praví
Hospodin: Duch můj, kterýž jest v tobě, a slova má, kteráž
jsem vložil v ústa tvá, neodejdouť od úst tvých, ani od úst
semene tvého, ani od úst potomků semene tvého, praví
Hospodin, od tohoto času až na věky.

60 Povstaniž, zastkvěj se, poněvadž přišlo světlo tvé,
a sláva Hospodinova vzešla nad tebou. 2 Nebo aj,
tmy přikryjí zemi, a mrákota národy, ale nad tebou vzejde
Hospodin, a sláva jeho nad tebou vidína bude. 3 I budou
choditi národové v světle tvém, a králové v blesku, jenž
vzejde nad tebou. 4 Pozdvihni vůkol očí svých, a popatř.
Všickni tito shromáždíce se, k tobě se poberou, synové
tvoji zdaleka přijdou, a dcery tvé při boku tvém chovány
budou. 5 Tehdáž uzříš to, a rozveselíš se, tehdáž podiví
se, a rozšíří se srdce tvé; nebo se obrátí k tobě množství
mořské, síla pohanů přijde k tobě. 6 Stádo velbloudů přikryje
tě, a dromedáři Madianští a Efejští, všickni ti z Sáby přijdou,

zlato a kadidlo přinesou, a chvály Hospodinovy zvěstovati
budou. 7 Všecka stáda Cedarská shromáždí se k tobě,
skopcové Nabajotští přisluhovati budou tobě, a obětováni
jsouce na mém oltáři, příjemní budou. A takť dům okrasy
své ozdobím. 8 I díš: Kdo jsou ti, kteříž se jako hustý oblak
sletují, a jako holubice k děrám svým? 9 Na mneť zajisté
ostrovové očekávají, a lodí mořské hned zdávna, aby přivedli
syny tvé zdaleka, též stříbro své a zlato své s sebou, k
slávě Hospodina, Boha tvého a Svatého Izraelského; nebo
tě oslaví. 10 I vystavějí cizozemci zdi tvé, a králové jejich
přisluhovati budou tobě, když v prchlivosti své ubiji tě, a v
dobré líbeznosti své slituji se nad tebou. 11 A otevříny budou
brány tvé ustavičně, ve dne ani v noci nebudou zavírány,
aby přivedli k tobě sílu pohanů, i králové jejich aby přivedeni
byli. 12 Národ zajisté ten a království, kteréž by nesloužilo
tobě, zahyne; národové, pravím, ti docela pohubeni budou.
13 Sláva Libánská přijde k tobě, jedle, jilm, též i pušpan k
ozdobě místa svatyně mé, abych místo noh svých oslavil. 14
Také přijdou k tobě s ponížením synové těch, kteříž tě trápili,
a klaněti se budou k zpodku noh tvých, kteřížkoli pohrdali
tebou, a nazývati tě budou městem Hospodinovým, Sionem
Svatého Izraelského. 15 Místo toho, že jsi byla opuštěná
a v nenávisti, tak že žádný skrze tě nechodil, způsobímť
důstojnost věčnou, a veselí od národu do pronárodu. 16
Nebo ssáti budeš mléko národů, a prsy králů ssáti budeš; i
poznáš, že jsem já Hospodin vysvoboditel tvůj, a vykupitel
tvůj silný Jákobův. 17 Místo mědi dodávati budu zlata, a
místo železa dodávati budu stříbra, a místo dříví mědi, a
místo kamení železa, a představímť správce pokojné a
úředníky spravedlivé. 18 Nebude více slyšáno o bezpraví v
zemi tvé, o zpuštění a zhoubě na hranicích tvých, ale hlásati
budeš spasení na zdech svých, a v branách svých chválu.
19 Nebudeš míti více slunce za světlo denní, a blesk měsíce
nebude tě osvěcovati, ale budeť Hospodin světlem tvým
věčným, a Bůh tvůj okrasou tvou. 20 Nezajdeť více slunce
tvé, a měsíc tvůj neschová se, nebo Hospodin bude světlem
tvým věčným, a tak dokonáni budou dnové smutku tvého. 21
Lid také tvůj, kteříž by koli byli spravedliví, na věky dědičně
obdrží zemi, výstřelek štípení mého, dílo rukou mých, abych
v něm oslavován byl. 22 Samotný rozmnoží se v tisíce, a
nejšpatnější v národ nesčíslný, já Hospodin časem svým
brzo způsobím to.

61 Duch Panovníka Hospodina jest nade mnou, proto
že pomazal mne Hospodin, abych kázal evangelium
tichým. Poslal mne, abych uvázal rány skroušených srdcem,
abych vyhlásil jatým svobodu, a vězňům otevření žaláře, 2
Abych vyhlásil léto milostivé Hospodinovo, a den pomsty
Boha našeho, abych těšil všecky kvílící, 3 Abych způsobil
radost kvílícím Sionským, a dal jim okrasu místo popela, olej
veselé místo smutku, oděv chvály místo ducha sevřeného. I
nazvání budou stromové spravedlnosti, štípení Hospodinovo,
abych oslavován byl. 4 Tedy vzdělají pustiny starodávní,
pouště staré spraví, a obnoví města zpuštěná, pustá po
mnohé národy. 5 Nebo postaví se cizozemci, a pásti
budou stáda vaše, a synové cizozemců oráči vaši a vinaři
vaši budou. 6 Vy pak kněží Hospodinovi nazváni budete,
služebníci Boha našeho slouti budete, zboží pohanů užívati
budete, a v slávě jejich zvýšeni budete. 7 Za dvojnásobní
zahanbení vaše a pohanění prozpěvovati budete, z podílu
jejich a v zemi jejich dvojnásobní dědictví obdržíte, a tak
veselé věčné míti budete. 8 Já zajisté Hospodin miluji
soud, a nenávidím loupeže při oběti, a protož způsobím,
aby skutkové jejich dáli se v pravdě, a smlouvu věčnou
s nimi učiním. 9 I vejdeť v známost mezi pohany símě
jejich, a potomci jejich u prostřed národů. Všickni, kteříž je
uzří, poznají je, že jsou símě, jemuž požehnal Hospodin.
10 Velice se budu radovati v Hospodinu, a plésati bude
duše má v Bohu mém; nebo mne oblékl v roucho spasení,
a pláštěm spravedlnosti přioděl mne jako ženicha, kterýž
se strojí ozdobně, a jako nevěstu okrašlující se ozdobami
svými. 11 Nebo jakož země vydává zrostlinu svou, a jakož
zahrada símě své vyvodí, tak Panovník Hospodin vyvede
spravedlnost a chválu přede všemi národy.

62 Pro Sion nebudu mlčeti, a pro Jeruzalém neupokojím
se, dokudž nevyjde jako blesk spravedlnost jeho, a
spasení jeho jako pochodně hořeti nebude. 2 I uzří národové
spravedlnost tvou, a všickni králové slávu tvou, a nazovou
tě jménem novým, kteréž ústa Hospodinova vyřknou. 3
Nadto budeš korunou ozdobnou v ruce Hospodinově, a
korunou královskou v ruce Boha svého. 4 Nebudeš více
slouti opuštěná, a země tvá nebude více slouti pustinou,
ale ty nazývána budeš rozkoší, a země tvá vdanou; nebo
rozkoš míti bude Hospodin v tobě, a země tvá bude vdaná.
5 Nebo jakož pojímá mládenec pannu, tak tě sobě pojmou
synové tvoji, a jakou má radost ženich z nevěsty, tak radovati
se bude z tebe Bůh tvůj. 6 Na zdech tvých, Jeruzaléme,
postavím strážné, kteříž přes celý den i přes celou noc
nikdy nebudou mlčeti. Kteříž tedy připomínáte Hospodina,
nemlčtež, 7 A nedávejte jemu pokoje, dokudž neutvrdí, a
dokudž nezpůsobí, aby Jeruzalém byl slavný na zemi. 8
Přisáhltě Hospodin skrze pravici svou, a skrze rámě síly své,
řka: Nikoli nedám obilí tvého více za pokrm nepřátelům tvým,
aniž píti budou cizozemci vína tvého, o němž jsi pracoval.

9 Ale ti, kteříž je shromažďují, budou je jísti, a chváliti
Hospodina, a kteříž je zbírají, budou je píti v síňcích svatosti
mé. 10 Vejdětež, vejdětež branami, spravte cestu lidu,
vyrovnejte, vyrovnejte silnici, vyberte kamení, vyzdvihněte
korouhev k národům. 11 Aj, Hospodin rozkáže provolati až
do končin země: Rcetež dceři Sionské: Aj, Spasitel tvůj béře
se, aj, mzda jeho s ním, a dílo jeho před ním. 12 I nazovou
syny tsvé lidem svatým, vykoupenými Hospodinovými, ty pak
slouti budeš městem vzácným a neopuštěným.

63 Kdož jest to, ješto se béře z Edom, v ubroceném
rouše z Bozra, ten ozdobený rouchem svým, kráčeje
u velikosti síly své? Játʼ jsem, kterýž mluvím spravedlivě,
dostatečný k vysvobození. 2 Proč jest červené roucho tvé, a
oděv tvůj jako toho, kterýž tlačí v presu? 3 Pres jsem tlačil
sám, aniž kdo z lidí byl se mnou. Tlačil jsem nepřátely v
hněvě svém, a pošlapal jsem je v prchlivosti své, až stříkala
krev i nejsilnějších jejich na roucho mé, a tak všecken oděv
svůj zkálel jsem. 4 Den zajisté pomsty v srdci mém, a léto,
v němž mají vykoupeni býti moji, přišlo. 5 Když jsem pak
viděl, že není žádného spomocníka, až jsem se užasl, že
žádného nebylo, kdo by podpíral. A protož mi vysvobození
způsobilo rámě mé, a prchlivost má, ta mne podepřela.
6 I pošlapal jsem národy v hněvě svém, a opojil jsem je
prchlivostí svou, a porazil jsem na zem nejsilnější reky jejich.
7 Milosrdenství Hospodinova připomínati budu, a chvály
Hospodinovy ze všeho, což učinil nám Hospodin, i množství
dobroty, kteréž dokazoval k domu Izraelskému z veliké lítosti
své, a z velikého milosrdenství svého. 8 Nebo řekl: Vždyť
jsou lidem mým, jsou synové, neučiníť mi nevěrně. A protož
byl jejich spasitelem. 9 Ve všelikém ssoužení jejich i on
měl ssoužení, a anděl přístojící jemu vysvobozval je. Z
milování svého a z lítosti své on sám vykoupil je, a pěstoval
je, i nosil je po všecky dny věků. 10 Ale oni zpurní byli, a
zarmucovali Ducha svatého jeho; pročež obrátil se jim v
nepřítele, a sám bojoval proti nim. 11 I rozpomínal se lid
jeho na dny starodávní, i na Mojžíše: Kdež jest ten, kterýž
je vyvedl z moře s pastýřem stáda svého? Kde jest ten,
kterýž položil u prostřed něho Ducha svatého svého? 12
Kterýž je vedl ramenem velebnosti své po pravici Mojžíšově,
kterýž rozdělil vody před nimi, aby sobě způsobil jméno
věčné, 13 Kterýž je provedl skrze hlubiny jako koně po
poušti, ani se nepoklesli. 14 Jako když hovádko do údolí
sstupuje, tak Duch Hospodinův poznenáhlu vedl z nich
každého. Tak jsi vedl lid svůj, abys sobě způsobil jméno
slavné. 15 Popatřiž s nebe, a pohleďʼz příbytku svatosti své
a okrasy své. Kdež jest horlivost tvá a veliká síla tvá? Kde
množství milosrdenství tvých a slitování tvých? Mně-liž se
zadržovati budou? 16 Ty jsi zajisté otec náš; nebo Abraham
nic neví o nás, a Izrael nezná nás. Ty jsi, Hospodine, otec
náš, vykupitel náš, toť jest od věčnosti jméno tvé. 17 Pročež
jsi nám dal zblouditi, Hospodine, od cest svých, zatvrdil jsi
srdce naše, abychom se nebáli tebe? Navratiž se zase pro
služebníky své, pokolení dědictví svého. 18 Nejšpatnější
vládne lidem svatosti tvé, nepřátelé naši pošlapali svatyni
tvou. 19 My tvoji jsme od věků; nad nimi jsi nikdy nepanoval,
aniž nad nimi jméno tvé vzýváno jest.

64 Ó bys protrhl nebesa a sstoupil, aby se od přítomnosti
tvé hory rozplynouti musily, 2 (Jako od rozníceného
ohně rozpouštějícího voda vře), abys v známost uvedl jméno
své nepřátelům svým, a aby se před tváří tvou národové
třásli; 3 Jako když jsi činil hrozné věci, jichž jsme se nenadáli,
sstoupil jsi, před oblíčejem tvým hory se rozplývaly; 4 Èehož
se od věků neslýchalo, a ušima nepochopilo, oko nevídalo
Boha kromě tebe, aby tak činil tomu, kterýž naň očekává. 5
Vyšel jsi vstříc tomu, kdož ochotně činí spravedlnost, a na
cestách tvých na tě se rozpomínali. Aj, ty rozhněvals se,
proto že jsme hřešili na nich ustavičně, a však zachováni
budeme, 6 Ačkoli jsme jako nečistý my všickni, a jako roucho
ohyzdné všecky spravedlnosti naše. Pročež pršíme jako list
my všickni, a nepravosti naše jako vítr zachvacují nás. 7
Nadto není žádného, ješto by vzýval jméno tvé, a probudil
se k tomu, aby se chopil tebe, aspoň když jsi skryl tvář svou
před námi, a způsobil to, abychom mizeli pro nepravosti
naše. 8 Ale již, ó Hospodine, ty jsi otec náš, my hlina, ty pak
učinitel náš, a tak jsme všickni dílo ruky tvé. 9 Nehněvejž
se tak velmi, Hospodine, aniž se na věky rozpomínej na
nepravost. Ó vzhlédniž, prosíme, všickni my lid tvůj jsme. 10
Města svatosti tvé obrácena jsou v poušťʼ, Sion v poušťʼ, i
Jeruzalém v pustinu obrácen. 11 Dům svatosti naší a okrasy
naší, v kterémž tě chválívali otcové naši, ohněm zkažen, a
cožkoli jsme měli nejvzácnějšího, jest popléněno. 12 I zdaliž
pro ty věci, Hospodine, se zdržíš? Mlčeti a nás tak velmi
trápiti budeš?

65 Dal jsem se najíti těm, kteříž se na mne neptávali,
nalezen jsem od těch, kteříž mne nehledali, a národu,
kterýž se nenazýval jménem mým, řekl jsem: Tedʼjsem, tedʼ
jsem. 2 Rozprostíral jsem ruce své na každý den k lidu
zpurnému, kteříž chodí cestou nedobrou za myšlénkami
svými, 3 K lidu, kteříž zjevně popouzejí mne ustavičně,
obětujíce v zahradách, a kadíce na cihlách, 4 Kteříž sedají
při hrobích, a při svých modlách nocují, kteříž jedí maso
sviňské, a polívku nečistého z nádob svých, 5 Říkajíce:
Táhni preč, nepřistupuj ke mně, nebo světější jsem nežli

ty. Tiť jsou dymem v chřípích mých a ohněm hořícím přes
celý den. 6 Aj, zapsáno jest to přede mnou: Nebudut' mlčeti,
nýbrž nahradím a odplatím do lůna jejich, 7 Za nepravosti
vaše, a spolu za nepravosti otců vašich, praví Hospodin,
kteříž kadívali na horách, a na pahrbcích v lehkost uvodili
mne; pročež odměřím za dílo jejich předešlé do lůna jejich.
8 Takto praví Hospodin: Jako někdo nalezna víno v hroznu, i
řekl by: Nekaz ho, proto že požehnání jest v něm, tak i já
učiním pro služebníky své, že nevyhladím všech těchto.
9 Nebo vyvedu z Jákoba símě, a z Judy toho, kterýž by
dědičně obdržel hory mé, i budou ji dědičně držeti vyvolení
moji, a služebníci moji bydliti budou tam. 10 Lid pak můj,
kteříž by mne hledali, budou míti Sáron za pastviště ovcím,
a údolí Achor za odpočivadlo skotům. 11 Ale vás, kteříž
opouštíte Hospodina, kteříž se zapomínáte na horu svatosti
mé, kteříž strojíte vojsku tomu stůl, a kteříž vykonáváte tomu
počtu oběti, 12 Vás, pravím, sečtu pod meč, tak že všickni vy
k zabití na kolena padati budete, proto že, když jsem volal,
neohlásili jste se, mluvil jsem, a neslyšeli jste, ale činili jste
to, což zlého jest před očima mýma, a to, čehož neoblibuji,
vyvolili jste. 13 A protož takto dí Panovník Hospodin: Aj,
služebníci moji jísti budou, vy pak hlad trpěti budete: aj,
služebníci moji píti budou, vy pak žízniti budete; aj, služebníci
moji veseliti se budou, vy pak zahanbeni budete. 14 Aj,
služebníci moji prozpěvovati budou pro radost srdce, vy pak
křičeti budete pro bolest srdce, a pro setření ducha kvíliti
budete, 15 A zanecháte jména svého k proklínání vyvoleným
mým, když vás pomorduje Panovník Hospodin, služebníky
pak své nazůve jménem jiným. 16 Ten, kterýž bude sobě
požehnání dávati na zemi, požehnání dávati sobě bude v
Bohu pravém, a kdož přisahati bude na zemi, přisahati bude
skrze Boha pravého; v zapomenutí zajisté dána budou ta
ssoužení první, a budou skryta od očí mých. 17 Nebo aj, já
stvořím nebesa nová a zemi novou, a nebudou připomínány
první věci, aniž vstoupí na srdce. 18 Anobrž radujte se a
veselte se na věky věků z toho, což já stvořím; nebo aj,
já stvořím Jeruzalém k plésání, a lid jeho k radosti. 19 I
já plésati budu v Jeruzalémě, a radovati se v lidu svém,
aniž se více bude slýchati v něm hlasu pláče, aneb hlasu
křiku. 20 Nebude tam více žádného v věku dětinském, ani
starce, kterýž by dnů svých nevyplnil; nebo dítě ve stu letech
umře, hříšníku pak, by došel i sta let, zlořečeno bude. 21
Nastavějí též domů, a bydliti budou v nich, i vinice štěpovati
budou, a jísti budou ovoce jejich. 22 Nebudou stavěti tak,
aby jiný bydlil, nebudou štěpovati, aby jiný jedl; nebo jako
dnové dřeva budou dnové lidu mého, a díla rukou svých do
zvetšení užívati budou vyvolení moji. 23 Nebudout' pracovati
nadarmo, aniž ploditi budou k strachu; nebo budou símě
požehnaných od Hospodina, i potomkové jejich s nimi. 24
Nadto stane se, že prvé než volati budou, já se ohlásím;
ještě mluviti budou, a já vyslyším. 25 Vlk s beránkem budou
se pásti spolu, a lev jako vůl bude jísti plevy, hadu pak za
pokrm bude prach. Neuškodíť, aniž zahubí na vší mé hoře
svaté, praví Hospodin.

66 Takto praví Hospodin: Nebe jest mi stolice, a země
podnože noh mých. Kdež ten dům bude, kterýž mi
vzděláte? Aneb kde bude místo odpočívání mého? 2 Nebo
všecko to ruka má učinila, a jí stojí všecko, praví Hospodin. I
však na toho patřím, kdož jest chudý a skroušeného ducha,
a třese se před slovem mým. 3 Sic jinak ten, kdož zabijí
vola, zabil člověka; kdo zabijí hovádko, psa sťal; kdo obětuje
obět suchou, krev sviňskou obětoval; kdo kadí kadidlem,
dary dával modle. To oni vyvolili na cestách svých, proto
že, v ohavnostech svých duše jejich se kochá. 4 I jáť také
vyvolím za nešlechetnosti jejich, a to, čehož se strachují, na
ně uvedu, proto že, když jsem volal, žádný se neohlásil,
když jsem mluvil, neslyšeli, ale činili to, což zlého jest před
očima mýma, a to, čehož neoblibuji, vyvolili. 5 Slyšte slovo
Hospodinovo, kteříž se třesete před slovem jeho: Říkávají
bratří vaši, v nenávisti majíce vás, a vypovídajíce vás pro
jméno mé: Nechť se zjeví sláva Hospodinova. Ukážeť se
zajisté ku potěšení vašemu, ale oni zahanbeni budou. 6 Hlas
hřmotu z města, hlas z chrámu, hlas Hospodinův, an odplatu
dává nepřátelům svým. 7 Prvé než pracovala ku porodu,
porodila; prvé než přišla na ni bolest, porodila pacholátko. 8
Kdo slýchal co takového? Kdo vídal co podobného? Zdaliž
může způsobeno býti, aby země zplodila lid dne jednoho?
Zdaliž zplozen bývá národ pojednou? Ale Sion jen počal
pracovati ku porodu, a porodil syny své. 9 Což bych já,
kterýž otvírám život matky, neplodil? praví Hospodin. Což
bych já, kterýž činím to, aby rodily, zavřín byl? praví Bůh tvůj.
10 Veselte se s Jeruzalémem, a plésejte v něm všickni, kteříž
jej milujete. Radujte se s ním velice, kteříž jste koli kvílili nad
ním, 11 Proto že ssáti budete, a sytiti se z prs potěšení jeho,
ssáti budete, a rozkoš míti v blesku slávy jeho. 12 Nebo
takto praví Hospodin: Aj, já obrátím na něj jako řeku pokoj, a
jako potok rozvodnilý slávu národů. I budete ssáti, na rukou
pěstováni a na klíně rozkošně chováni budete. 13 Jako ten,
kteréhož matka jeho těší, tak já vás těšiti budu, a tak v
Jeruzalémě potěšováni budete. 14 Uzříte zajisté, a radovati
se bude srdce vaše, a kosti vaše jako bylinka zkvetnou. I
seznána bude ruka Hospodinova při služebnících jeho, a
prchlivost proti nepřátelům jeho. 15 Nebo aj, Hospodin v

ohni přijde, a jako vichřice budou vozové jeho, aby vypustil
v prchlivosti hněv svůj, a žehrání své v plameni ohně. **16**
Hospodin, pravím, ohněm mstíti bude, a mečem svým nad
všelikým tělem, tak že mnoho bude zbitých od Hospodina.
17 I ti, kteříž se posvěcují a očišťují v zahradách, jeden po
druhém zjevně, kteříž jedí maso sviňské, a věc ohavnou
i myši, též konec vezmou, praví Hospodin. **18** Nebo já,
když skutkové a myšlení jejich přijdou, shromáždím všecky
národy a jazyky. I přijdou, a uzří slávu mou. **19** A položím
na ně znamení, a pošli z nich, kteříž zachováni budou,
k národům do Tarsu, Pul a Lud, jenž natahují lučiště, do
Tubal a Javan, na ostrovy daleké, kteříž neslýchali pověsti o
mně, aniž vídali slávy mé. I budou zvěstovati slávu mou
mezi národy. **20** A přivedou všecky bratří vaše ze všech
národů za dar Hospodinu, na koních a na vozích, a na
nůších a na mezcích, a na dromedářích, na horu svatosti mé
do Jeruzaléma, praví Hospodin, tak jako přinášejí synové
Izraelští dar v nádobě čisté do domu Hospodinova. **21** A
z těcht' také vezmu za kněží a za Levíty, praví Hospodin.
22 Nebo jakož ta nebesa nová, a země ta nová, kterouž já
učiním, stane přede mnou, praví Hospodin, tak stane símě
vaše a jméno vaše. **23** I stane se, že od novměsíce do
novměsíce, od soboty do soboty přicházeti bude všeliké tělo,
aby se klanělo přede mnou, praví Hospodin. **24** A vyjdouce,
uzří těla mrtvá lidí těch, kteříž se mi zpronevěřili; nebo červ
jejich neumře, a oheň jejich neuhasne. I budout' v ošklivosti
všelikému tělu.

Jeremiáš

1 Slova Jeremiáše syna Helkiášova, z kněží, kteříž byli
v Anatot, v zemi Beniamin, 2 K němuž se stalo slovo
Hospodinovo za dnů Joziáše syna Amonova, krále Judského,
třináctého léta kralování jeho. 3 Byl i za dnů Joakima syna
Joziášova, krále Judského, až do vyplnění jedenáctého
léta Sedechiáše syna Joziášova, krále Judského, až do
zajetí Jeruzaléma měsíce pátého. 4 Stalo se, pravím, slovo
Hospodinovo ke mně, řkoucí: 5 Dříve než jsem tě sformoval
v životě, znal jsem tebe, a dříve nežlis vyšel z života, posvětil
jsem tě, za proroka národům dal jsem tebe. 6 I řekl jsem:
Ach, Panovníče Hospodine, aj, neumím mluviti, nebo dítě
jsem. 7 Ale Hospodin řekl mi: Neříkej, dítě jsem, nýbrž k
čemuž tě koli pošli, jdi, a vše, cožť přikáži, mluv. 8 Neboj
se jich, neboť jsem s tebou, abych tě vysvobozoval, dí
Hospodin. 9 A vztáhna ruku svou Hospodin, dotekl se úst
mých, a řekl mi Hospodin: Aj, vložil jsem slova svá v ústa
tvá. 10 Hle, ustanovuji tě dnešního dne nad národy a nad
královstvími, abys plénil a kazil, a hubil a bořil, abys stavěl a
štěpoval. 11 Potom se stalo slovo Hospodinovo ke mně,
řkoucí: Co vidíš, Jeremiáši? I řekl jsem: Prut mandlový vidím.
12 Tedy řekl mi Hospodin: Dobře vidíš; nebo pospíchám já
s slovem svým, abych je vykonal. 13 Opět stalo se slovo
Hospodinovo ke mně po druhé, řkoucí: Co vidíš? I řekl
jsem: Vidím hrnec, an vře, a přední strana jeho k straně
půlnoční. 14 Tedy řekl mi Hospodin: Od půlnoci přivalí
se to zlé na všecky obyvatele této země. 15 Nebo aj, já
svolám všecky rodiny království půlnočních, dí Hospodin,
aby přitáhnouce, postavili jeden každý stolici svou v branách
Jeruzalémských, a při všech zdech jeho vůkol, a při všech
městech Judských. 16 A tak vypovím úsudky své proti nim,
pro všelikou nešlechetnost těch, kteříž opustili mne, a kadili
bohům cizím, a skláněli se dílu rukou svých. 17 Protož ty
přepaš bedra svá, a vstana, mluv k nim, cožkoli já přikazuji
tobě. Nelekej se jich, abych tě nepotřel před oblíčejem jejich.
18 Nebo aj, já postavuji tě dnes jako město hrazené, a jako
sloup železný, a jako zdi měděné proti vší této zemi, proti
králům Judským, proti knížatům jejím, proti kněžím jejím,
a lidu země této. 19 Kteříž bojovati budou proti tobě, ale
neodolají proti tobě. Nebo já jsem s tebou, praví Hospodin,
abych tě vysvobozoval.

2 I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: 2 Jdi a
volej, tak aby slyšel Jeruzalém, řka: Takto praví Hospodin:
Rozpomínám se na tě pro milosrdenství mladosti tvé, a
pro lásku snětí tvého, když jsi za mnou chodila po poušti v
zemi, kteráž nebývá osívána. 3 Tehdáž svatost Hospodinova
byl Izrael, prvotiny úrod jeho. Všickni, kteříž jej zžírali,
obviněni byli; zlé věci na ně přišly, praví Hospodin. 4 Slyšte
slovo Hospodinovo, dome Jákobův, a všecky čeledi domu
Izraelského. 5 Takto praví Hospodin: Jakou shledali otcové
vaši při mně nepravost, že se vzdálili ode mne, a chodíce za
marností, marní učiněni jsou, 6 Tak že ani neřekli: Kde jest
Hospodin, kterýž nás vyvedl z země Egyptské, kterýž nás
vodil po poušti, po zemi pusté a strašlivé, po zemi vyprahlé a
stínu smrti, po zemi, skrze niž nechodil žádný, a kdež žádný
člověk nebydlil? 7 Nýbrž, když jsem vás uvedl do země
úrodné, abyste jedli ovoce její i dobré věci její, všedše tam,
poškvrnili jste země mé, a dědictví mé zohavili jste. 8 Kněží
neřekli: Kde jest Hospodin? a ti, kteříž se obírají s zákonem,
nepoznali mne, pastýři pak odstoupili ode mne, a proroci
prorokovali skrze Bále, a za věcmi neužitečnými chodili. 9
Pročež vždy nesnáz mám s vámi, praví Hospodin, i s syny
synů vašich nesnáz míti musím. 10 Projděte ale ostrovy
Citim, a pohleďte, i do Cedar pošlete, a pošetřte pilně, a
pohleďte, stalo-li se co takového. 11 Zdali změnil který národ
bohy, ačkoli nejsou bohové? Lid pak můj změnil slávu svou
v věc neužitečnou. 12 Užasněte se nebesa nad tím, a děste
se, chřadněte velmi, praví Hospodin. 13 Nebo dvojí zlost
spáchal lid můj: Mne opustili pramen vod živých, aby sobě
vykopali čisterny, čisterny děravé, kteréž nedrží vody. 14
Zdali otrok jest Izrael? Zdali man doma zplozený? Pročež
vydán jest v loupež? 15 Lvíčata řvou na něj, a vydávají hlas
svůj, a obracejí zemi jeho v pustinu; města jeho vypálena
jsou, tak že není žádného obyvatele. 16 Obyvatelé také
Nof a Tachpanes pasou na vrchu hlavy tvé. 17 Zdaliž toho
sobě nepůsobíš, opouštějíc Hospodina Boha svého v ten
čas, když tě vodí po cestě své? 18 A nyní co tobě do cesty
Egyptské, že piješ vodu z Níle? Aneb co tobě do cesty
Assyrské, že piješ vodu z řeky? 19 Trestati tě bude zlost tvá,
a odvrácení tvá domlouvati budou tobě. Poznejž tedy a viz,
že zlá a hořká věc jest, že opouštíš Hospodina Boha svého,
a není bázně mé při tobě, dí Panovník Hospodin zástupů. 20
Ačkoli dávno polámal jsem jho tvé, potrhal jsem to, čím jsi
svázána byla, a řeklas: Nebuduť sloužiti modlám, však po
každém pahrbku vysokém, a pod každým dřevem zeleným
touláš se, ó nevěstko. 21 Ješto jsem já tě vysadil vinným
kmenem výborným, všecku napořád semenem čistotným,
i kterakž jsi mi proměnila se v plané réví cizího kmene?
22 Nebo bys ty se pak umyla sanitrem, a mnoho na sebe
mýdla vypotřebovala, předceť patrná jest nepravost tvá
před oblíčejem mým, praví Panovník Hospodin. 23 Kterakž
můžeš říci: Nepoškvrňovala jsem se, za Báli jsem nechodila?

Pohleď na cestu svou v tomto údolí, poznej, cos činila,
dromedářko rychlá, kteráž znamení necháváš na cestách
svých. 24 Jsi divoká oslice, zvyklá na poušti, kteráž podlé
líbosti duše své hltá vítr, když se jí příčina dá. Kdo jí překážku
učiní? Všickni ti, kteříž jí hledají, nepotřebí se jim kvaltovati,
naleznouť ji v měsíci jejím. 25 Dí-liť kdo: Zdržuj nohu svou,
aby bosá nebyla, a hrdlo své od žízně, tedy říkáš: To nic,
nikoli; nebo jsem zamilovala cizí, a za nimi choditi budu.
26 Jakož k hanbě přichází zloděj, když postižen bývá, tak
zahanben bude dům Izraelský, oni, králové jejich, knížata
jejich, a kněží jejich, i proroci jejich, 27 Kteříž říkají dřevu:
Otec můj jsi, a kameni: Ty jsi mne zplodil. Nebo se hřbetem
ke mně obracejí a ne tváří, ale v čas trápení svého říkají:
Vstaň a vysvobod' nás. 28 I kdež jsou bohové tvoji, kterýchž
jsi nadělal sobě? Nechť vstanou, budou-li tě moci vysvoboditi
v čas trápení tvého, poněvadž podlé počtu měst svých máš
bohy své, ó Judo. 29 Co se vaditi budete se mnou? Vy
všickni odstoupili jste ode mne, dí Hospodin. 30 Nadarmo
jsem bil syny vaše, kázně nepřijali; sežral meč váš proroky
vaše jako lev, kterýž dáví. 31 Ó národe, vy posuďte slova
Hospodinova, zdali jsem byl pouští Izraelovi, zdali zemí
tmavou? Proč říká lid můj: Panujeme, nepřijdeme více k
tobě? 32 Zdali se zapomíná panna na ozdoby své, a nevěsta
na tkanice své? Lid pak můj zapomněl se na mne za dny
nesčíslné. 33 Proč zastáváš cesty své, hledajíc toho, což
miluješ? Pročež i jiné nešlechetnice učíš cestám svým. 34
Nad to, na podolcích tvých nalézá se krev duší chudých
nevinných. Nenesnadně nalézám to, nebo viděti to na těch
všech podolcích. 35 A vždy říkáš: Poněvadž nevinná jsem,
jistě odvrácena jest prchlivost jeho ode mne. Aj, já v soud
vejdu s tebou, proto že pravíš: Nehřešila jsem. 36 Proč tak
běháš, proměňujíc cestu svou? Jakož jsi zahanbena od
Assyrských, tak i od Egyptských zahanbena budeš. 37 Také
odtud vyjdeš, a ruce tvé budou nad hlavou tvou; nebo zamítá
Hospodin troštování tvá, a nepovedeť se šťastně v nich.

3 Dí dále: Propustil-li by muž ženu svou, a ona odejduc od
něho, vdala by se za jiného muže, zdaliž se navrátí k ní
více? Zdaliž by hrozně nebyla poškvrněna země ta? Ale ty,
ač jsi smilnila s milovníky mnohými, a však navratiž se ke
mně, dí Hospodin. 2 Pozdvihni očí svých k vysokým místům,
a pohleď, kdes necizoložila? Na cestách usazovalas se jim
jako Arab na poušti, a poškvrnila jsi země smilstvím svým
a nešlechetností svou. 3 A ačkoli zadržáni jsou podzimní
dešťové, a deště jarního nebývalo, však čelo ženy nevěstky
majíc, nechtělas se styděti. 4 Zdali od nynějšího času volati
budeš ke mně: Otče můj, ty jsi vůdce mladosti mé? 5 Zdaliž
Bůh držeti bude hněv na věčnost? Zdali chovati jej bude na
věky? Aj, mluvíš i pášeš zlé věci, jakž jen můžeš. 6 Tedy
řekl mi Hospodin za dnů Joziáše krále: Viděl-lis, co činila
zpurná dcera Izraelská? Chodívala na každou horu vysokou,
i pod každé dřevo zelené, a tam smilnila. 7 A ačkoli jsem
řekl, když ty všecky věci ona činila: Nechť se navrátí ke
mně, však se nenavrátila. Načež hleděla zpronevěřilá sestra
její, dcera Judská. 8 Pročež vidělo mi se pro ty všecky
příčiny, poněvadž cizoložila zpurná dcera Izraelská, propustiti
ji, a dáti jí lístek zapuzení jejího. Však se vždy neulekla
zpronevěřilá sestra její, dcera Judská, ale šedši, smilnila také
sama. 9 I stalo se, že hanebným smilstvím svým poškvrnila
země; nebo cizoložila s kamenem i s dřevem. 10 A však s tím
se vším neobrátila se ke mně zpronevěřilá sestra její, dcera
Judská, celým srdcem svým, ale pokrytě, praví Hospodin.
11 Protož řekl Hospodin ke mně: Ospravedlnila duši svou
zpurná dcera Izraelská, více nežli zpronevěřilá Judská. 12
Jdi a volej slovy těmito ku půlnoci, a rci: Navrať se, zpurná
dcero Izraelská, dí Hospodin, a neoboří se tvář má zuřivá
na vás; nebo já dobrotivý jsem, dí Hospodin, aniž držím
hněvu na věčnost. 13 Jen toliko poznej nepravost svou, že
jsi od Hospodina Boha svého odstoupila, a sem i tam běhala
cestami svými k cizím pod každé dřevo zelené, a hlasu mého
neposlouchali jste, dí Hospodin. 14 Navraťte se synové
zpurní, dí Hospodin; nebo já jsem manžel váš, a přijmu
vás, jednoho z města, a dva z čeledi, abych vás uvedl na
Sion. 15 Kdežto dám vám pastýře podlé srdce svého, kteříž
pásti vás budou uměle a rozumně. 16 I stane se, když se
rozmnožíte a rozplodíte v této zemi za dnů těch, dí Hospodin,
že nebudou říkati více: Truhla smlouvy Hospodinovy, aniž
jim vstoupí na srdce, aniž zpomenou na ni, ani k ní choditi,
aniž bude více u vážnosti. 17 V ten čas nazývati budou
Jeruzalém stolicí Hospodinovou, a shromáždí se tam všickni
národové ke jménu Hospodinovu do Jeruzaléma, a nebudou
choditi více podlé zdání srdce svého zlého. 18 V těch dnech
přijdou dům Judský s domem Izraelským, a přiberou se
spolu z země půlnoční do země, kterouž jsem v dědictví
uvedl otcům vašim; 19 Ač já pravím: Kterakž bych tě počísti
mohl mezi syny, a dáti tobě zemi žádostivou, dědictví slavné
zástupů pohanských, leč abys mne vzýval, říkaje: Otče můj,
a od následování mne abys se neodvracel? 20 Poněvadž
jakož žena zpronevěřuje se manželu svému, tak jste se
zpronevěřili mně, dome Izraelský, dí Hospodin. 21 Hlas po
místech vysokých buď slyšán, pláč pokorné modlitby synů
Izraelských. Nebo převrátivše cesty své, zapomněli se na
Hospodina Boha svého, řkoucího: 22 Navraťte se, synové
zpurní, a uzdravím odvrácení vaše. Rcete: Aj, my jdeme k

tobě, nebo ty, Hospodine, jsi Bůh náš. 23 Právě marné jest v
pahrbcích a v množství hor doufání; zajisté v Hospodinu
Bohu našem jest spasení Izraelovo. 24 Nebo ohavnost ta
zžírala práci otců našich od dětinství našeho, bravy jejich i
skoty jejich, syny jejich i dcery jejich. 25 Ležíme v hanbě své,
a přikrývá nás pohanění naše, že jsme proti Hospodinu Bohu
svému hřešili, my i otcové naši, od dětinství svého až do dne
tohoto, a neposlouchali jsme hlasu Hospodina Boha svého.

4 Budeš-li se míti navrátiti, Izraeli, dí Hospodin, ke mně
se navrať. Nebo odejmeš-li ohavnosti své od tváři mé a
nebudeš-li se toulati, 2 A budeš-li přisahati právě, náležitě a
spravedlivě, říkaje: Živť jest Hospodin, tedy požehnání dávati
sobě v něm budou národové, a v něm se chlubiti. 3 Nebo
takto praví Hospodin mužům Judským a Jeruzalémským:
Zořte sobě ouhor, a nerozsívejte do trní. 4 Obřežte se
Hospodinu, a odejměte neobřízky srdce vašeho, muži
Judští a obyvatelé Jeruzalémští, aby nevyšla jako oheň
prchlivost má, a nehořela, tak že by nebyl kdo uhasiti, pro
nešlechetnost předsevzetí vašich. 5 Oznamte v Judstvu,
a v Jeruzalémě ohlaste, a rcete: Trubte trubou v zemi,
svolejte a sbeřte lid, a rcete: Shromažďte se, a vejděme
do měst hrazených. 6 Vyzdvihněte korouhev na Sionu,
zmužile se mějte, nepostávejte; nebo já zlé věci uvedu
od půlnoci, a potření veliké. 7 Vychází lev z houště své,
a ten, kterýž hubí národy, vyšed z místa svého, táhne,
aby obrátil zemi tvou v pustinu, a města tvá aby zbořena
byla, tak aby nebylo žádného obyvatele. 8 Protož přepašte
se žíněmi, kvělte a naříkejte; nebo není odvrácen hněv
prchlivosti Hospodinovy od nás. 9 Stane se zajisté v ten
den, dí Hospodin, že zhyne srdce královo a srdce knížat,
užasnou se i kněží, a proroci diviti se budou. 10 I řekl jsem:
Ach, Panovníče Hospodine, jistě že jsi velice podvedl lid
tento, i Jeruzalém, říkaje: Pokoj míti budete, a však pronikl
meč až k duši. 11 V ten čas řečeno bude lidu tomuto i
Jeruzalému: Vítr tuhý z míst vysokých na poušti jde upřímo
na lid můj, ne aby převíval, ani přečišťoval. 12 Vítr silnější
než oni přijde mi, nyní já také vypovím jim úsudky. 13 Aj,
jako oblakové vystupuje, a jako vicher vozové jeho, rychlejší
jsou nežli orlice koni jeho. Běda nám, nebo popléněni jsme.
14 Obmej od nešlechetnosti srdce své, Jeruzaléme, abys
vysvobozen byl. Dokudž zůstávati budou u prostřed tebe
myšlení marnosti tvé? 15 Nebo hlas oznamujícího přichází
od Dan, a toho, kterýž ohlašuje nepravost, s hory Efraim. 16
Připomínejte těmto národům, aj, ohlašujte Jeruzalémským,
že strážní táhnou z země daleké, a vydávají proti městům
Judským hlas svůj. 17 Jako ti, kteříž hlídají polí, položí se
proti němu vůkol; nebo jest mi odporný, dí Hospodin. 18
Cesta tvá a skutkové tvoji to způsobili tobě; toť nešlechetnost
tvá, žeť to hořké jest, a že dosahá až do srdce tvého. 19 Ó,
střeva má, střeva má, bolest trpím, ó osrdí mé, kormoutí se
ve mně srdce mé, nemohuť mlčeti. Nebo hlas trouby slyšíš,
duše má, a prokřikování vojenské. 20 Potření za potřením
provolává se, popléněna zajisté bude všecka země, náhle
popléněni budou stanové moji, v okamžení kortýny mé.
21 Až dokud vídati budu korouhev, slýchati hlas trouby?
22 Nebo bláznivý lid můj nezná mne, synové nemoudří a
nerozumní jsou. Moudří jsou k činění zlého, ale činiti dobře
neumějí. 23 Hledím-li na zemi, a aj, nesličná jest a prázdná;
pakli na nebe, není na něm žádného světla. 24 Hledím-li
na hory, a aj, třesou se, a všickni pahrbkové pohybují se.
25 Hledím-li, a aj, není žádného člověka, a všeliké ptactvo
nebeské zaletělo. 26 Hledím-li, a aj, pole úrodné jest pouští,
a všecka města jeho zbořena jsou od Hospodina a od hněvu
prchlivosti jeho. 27 Nebo takto praví Hospodin: Spustne
všecka země, a však konce ještě neučiním. 28 Kvíliti bude
nad tím země, a zasmuší se na hoře nebe, proto že jsem
mluvil, co jsem myslil, a nelituji, aniž se odvrátím od toho. 29
Před hřmotem jezdců a těch, kteříž střílejí z lučiště, uteče
všecko město. Vejdou do hustých oblaků, a na skálí vylezou;
všecka města opuštěna budou, a žádný nebude bydliti v
nich. 30 Ty pak pohubena jsuc, což činiti budeš? Ačkoli
obláčíš se v šarlat, ačkoli se ozdobuješ ozdobou zlatou,
ačkoli líčíš tvář svou líčidlem, darmo se okrašluješ. Pohrdají
tebou frejíři, bezživotí tvého hledají. 31 Nebo slyším hlas
jako rodičky, svírání jako té, kteráž po nejprvé ku porodu
pracuje, hlas dcery Sionské, ustavičně vzdychající, a lomící
rukama svýma, říkající: Běda mně nyní, nebo ustala duše
má pro vrahy.

5 Zběhejte ulice Jeruzalémské, pohleďte nyní, a zvězte,
a hledejte v ulicích jeho, naleznete-li muže, jest-li kdo,
ješto by činil soud, a vyhledával toho, což pravého jest,
a odpustím jemu. 2 Ale i když říkají: Živť jest Hospodin,
takovým způsobem křivě přisahají. 3 Ó Hospodine, zdaliž
oči tvé nepatří na pravdu? Biješ je, ale necítí bolesti; hubíš
je, ale nechtí přijímati kázně. Tvrdší jsou tváře jejich než
skála, nechtí se navrátiti. 4 I řekl jsem já: Snad tito prostí
jsou, nerozumně sobě počínají; nebo nejsou povědomi
cesty Hospodinovy, soudu Boha svého. 5 Půjdu aspoň k
přednějším, a mluviti budu k nim; nebo oni povědomi jsou
cesty Hospodinovy, soudu Boha svého. Ale i ti spolu polámali
jho, roztrhali svazky. 6 Protož je podáví lev z lesa, vlk večerní
pohubí je, pardus číhati bude u měst jejich. Kdožkoli vyjde z

nich, roztrhán bude; nebo mnohá jsou přestoupení jejich,
rozmohly se převrácenosti jejich. 7 Kdež jest to, pročež
bych měl odpustiti tobě? Synové tvoji opouštějí mne, a
přisahají skrze ty, kteříž nejsou bohové. Jakž jsem jen nasytil
je, hned cizoloží, a do domu nevěstky houfem se valí. 8
Ráno vstávajíce, jsou jako koni vytylí; každý k ženě bližního
svého řehce. 9 Zdaliž pro takové věci nemám navštíviti? dí
Hospodin. A zdali nad národem takovým nemá mstíti duše
má? 10 Vstupte na zdi jeho, a zkazte je, a nepřestávejte;
svrzte štítky zdí jeho, nebo nejsou Hospodinovy. 11 Velice
zajisté zpronevěřili se mi dům Izraelský a dům Judský, dí
Hospodin. 12 Sčítali klam na Hospodina, a říkali: Není tak,
nikoli nepřijde na nás zlé, a meče ani hladu nepocítíme.
13 Ti pak proroci pominou s větrem, a žádného slova není
v nich. Takť se stane jim. 14 Protož takto praví Hospodin
Bůh zástupů: Proto že tak mluvíte, aj, já způsobím, aby
slova tvá v ústech tvých byla jako oheň, a lid tento dřívím,
kteréž on zžíře. 15 Aj, já přivedu na vás národ zdaleka, ó
dome Izraelský, dí Hospodin, národ silný, národ starodávní,
národ, jehož jazyka nebudeš uměti, ani rozuměti, co mluví.
16 Jehož toul jako hrob otevřený, všickni jsou silní. 17 A
vytráví obilé tvé a chléb tvůj, požerou syny tvé a dcery tvé,
pojí bravy tvé i skot tvůj, pojí vinné kmeny tvé i fíkoví tvé,
města tvá hrazená, v nichž ty doufáš, znuzí mečem. 18 A
však ani těch časů, dí Hospodin, neučiním s vámi konce.
19 Nebo stane se, když řeknete: Proč nám činí Hospodin
Bůh náš všecko toto? že řekneš jim: Jakož jste opustili
mne, a sloužili bohům cizozemců v zemi své, tak sloužiti
budete cizozemcům v zemi ne své. 20 Oznamtež to v domě
Jákobově, a rozhlaste v Judstvu, řkouce: 21 Slyštež nyní
toto, lide bláznivý a nesmyslný, kteříž oči mají a nevidí,
kteříž uši mají a neslyší: 22 Což se mne nebudete báti?
dí Hospodin. Což před oblíčejem mým nebudete se třásti?
Kterýž jsem položil písek za cíl moři ustanovením věčným,
jehož nepřekračuje. Ačkoli zmítají se, však neodolají, ačkoli
zvučí vlnobití jeho, však ho nepřecházejí. 23 Ale lid tento
má srdce zarputilé a zpurné, odstoupili a odešli. 24 Ani
neřekli v srdci svém: Bojme se již Hospodina Boha našeho,
kterýž dává déšť jarní i podzimní časem svým, téhodnů
nařízených ke žni ostříhá nám. 25 Nepravostiť vaše překážku
činí těm věcem, a hříchové vaši připravují vás o to dobré.
26 Nebo nalézají se v lidu mém bezbožníci; střeže jako
čižebníci, kteříž lécejí, stavějí osídla, lidi lapají. 27 Jako
klece plná ptáků, tak domové jejich plní jsou lsti. Protož
zrostli a zbohatli, 28 Vytylí jsou, lsknou se, nadto umějí se
vyhýbati bídám. Pře nesoudí, ani pře sirotka, a však šťastně
se jim vede, ačkoli k spravedlnosti chudým nedopomáhají.
29 Zdaliž pro takové věci nemám navštíviti jich? dí Hospodin.
Zdali nad národem takovým nemá mstíti duše má? 30 Věc
užasnutí hodná a hrozná děje se v zemi této. 31 Proroci
prorokují lživě, a kněží panují skrze ně, a lid můj miluje to.
Èeho byste pak neučinili naposledy?

6 Shromažďte se, synové Beniaminovi, z prostředku
Jeruzaléma, a v Tekoa trubte trubou, a nad Betkarem
vyzdvihněte korouhev; nebo viděti zlé od půlnoci, a potření
veliké. 2 Panně krásné a rozkošné připodobnil jsem byl dceru
Sionskou. 3 Ale přitáhnou k ní pastýři s stády svými, rozbijí
proti ní stany vůkol, spase každý místo své. 4 Vyzdvihněte
proti ní válku, vstaňte a přitrhněme o poledni. Běda nám,
že pomíjí den, že se roztáhli stínové večerní. 5 Vstaňte
a přitrhněme v noci, a zkazme paláce její. 6 Takto zajisté
praví Hospodin zástupů: Nasekejte dříví, a zdělejte proti
Jeruzalému náspy. Toť jest to město, kteréž navštíveno býti
musí; což ho koli, jen nátisk jest u prostřed něho. 7 Jakož
studnice vypryšťuje vodu svou, tak ono vypryšťuje zlost
svou. Nátisk a zhoubu slyšeti v něm před oblíčejem mým
ustavičně, bolest i bití. 8 Usmysl sobě, ó Jeruzaléme, aby se
neodloučila duše má od tebe, abych tě neobrátil v pustinu, v
zemi nebydlitelnou. 9 Takto praví Hospodin zástupů: Jistě
paběrovati budou jako vinný kmen ostatek Izraele, říkajíce:
Sahej rukou svou jako ten, kterýž víno zbírá do putny. 10
Komuž mluviti budu, a kým osvědčovati, aby slyšeli? Aj,
neobřezané jsou uši jejich, tak že nemohou pozorovati; aj,
slovo Hospodinovo mají v posměchu, a nemají líbosti v
něm. 11 Protož plný jsem prchlivosti Hospodinovy, ustal
jsem, drže ji v sobě. Vylita bude i na maličké vně, spolu i na
shromáždění mládenců, ovšem pak muž s ženou jat bude,
stařec s kmetem. 12 A dostanou se domové jejich jiným,
též pole i ženy, když vztáhnu ruku svou na obyvatele této
země, dí Hospodin. 13 Od nejmenšího zajisté z nich, až do
největšího z nich, všickni napořád vydali se v lakomství,
anobrž od proroka až do kněze všickni napořád provodí
faleš. 14 A hojí potření dcery lidu mého povrchu, říkajíce:
Pokoj, pokoj, ješto není žádného pokoje. 15 Styděli-liž se
pak co proto, že ohavnost páchali? Aniž se lid co styděl,
aniž jich proroci k zahanbení přivesti uměli. Protož padnou
mezi padajícími; v čas, v němž je navštívím, klesnou, praví
Hospodin. 16 Když takto říkával Hospodin: Zastavte se na
cestách, a pohleďte, a vyptejte se na stezky staré, která
jest cesta dobrá, i choďte po ní, a naleznete odpočinutí
duši své, tedy říkávali: Nebudeme choditi. 17 Když jsem
pak ustanovil nad vámi strážné, řka: Mějtež pozor na zvuk
trouby, tedy říkávali: Nebudeme pozorovati. 18 Protož slyšte,

ó národové, a poznej, ó shromáždění, co se děje mezi nimi.
19 Slyš, ó země: Aj, já uvedu zlé na lid tento, ovoce myšlení
jejich, proto že nepozorují slov mých, ani zákona mého,
ale jím pohrdají. 20 K čemuž mi kadidlo z Sáby přichází, a
vonná třtina výborná z země daleké? Zápalů vašich nelibuji
sobě, aniž oběti vaše jsou mi příjemné. 21 Protož takto praví
Hospodin: Aj, já nakladu lidu tomuto úrazů, a zurážejí se o
ně otcové, tolikéž i synové, soused i bližní jeho, a zahynou.
22 Takto praví Hospodin: Aj, lid přitáhne z země půlnoční, a
národ veliký povstane od končin země. 23 Lučiště i kopí
pochytí, každý ukrutný bude, a neslitují se. Hlas jejich jako
moře zvučeti bude, a na koních jezditi budou, zšikovaní jako
muž k boji, proti tobě, ó dcero Sionská. 24 Jakž uslyšíme
pověst o něm, opadnou ruce naše; ssoužení zachvátí nás, a
bolest jako rodičku. 25 Nevycházejte na pole, a na cestu
nechoďte; nebo meč nepřítele a strach jest vůkol. 26 Ó
dcero lidu mého, přepaš se žíní, a válej se v popele. Vydej
se v kvílení, jako po synu jednorozeném, v kvílení přehořké;
nebo náhle přitáhne zhoubce na nás. 27 Dal jsem tě za věži
v lidu tvém, a za baštu, abys spatřoval a zkušoval cesty
jejich. 28 Všickni jsou z zarputilých nejzarputilejší, chodí jako
utrhač, jsou ocel a železo, všickni napořád zhoubcové jsou.
29 Prahnou měchy, od ohně mizí olovo, nadarmo ustavičně
přepaluje zlatník; nebo zlé věci nemohou býti odděleny. 30
Stříbrem falešným nazovou je, nebo Hospodin zavrhl je.

7 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina,
řkoucí: 2 Postav se v braně domu Hospodinova, a ohlašuj
tam slovo toto, a rci: Slyšte slovo Hospodinovo všickni Judští,
kteříž vcházíte do bran těchto, abyste se klaněli Hospodinu.
3 Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Polepšte
cest svých i předsevzetí svých, a způsobím to, abyste bydlili
na místě tomto. 4 Neskládejte naděje své v slovích lživých,
říkajíce: Chrám Hospodinův, chrám Hospodinův, chrám
Hospodinův jest. 5 Ale jestliže všelijak polepšíte cest svých,
a předsevzetí svých, jestliže spravedlivě soud konati budete
mezi mužem a mezi bližním jeho; 6 Přichozího, sirotka a
vdovy neutisknete, a krve nevinné nevylejete na místě tomto,
a za bohy cizími nebudete-li choditi k svému zlému: 7 Tedy
způsobím, abyste bydlili na místě tomto, v zemi, kterouž
jsem dal otcům vašim, od věků až na věky. 8 Aj, vy skládáte
naději svou v slovích lživých, kteráž neprospívají. 9 Zdaliž
kradouce, mordujíce a cizoložíce i křivě přisahajíce a kadíce
Bálovi; též chodíce za bohy cizími, jichž neznáte, 10 Předce
choditi a postavovati se budete před obličejem mým v domě
tomto, kterýž nazván jest od jména mého, a říkati: Vyproštěni
jsme, abyste páchali ty všecky ohavnosti? 11 Což peleší
lotrovskou jest dům tento před očima vašima, kterýž nazván
jest od jména mého? Aj, takéť já vidím, dí Hospodin. 12
Ale jděte aspoň na místo mé, kteréž bylo v Sílo, kdež jsem
byl způsobil příbytek jménu svému z počátku, a vizte, co
jsem učinil jemu pro nešlechetnost lidu svého Izraelského.
13 Protož nyní, že činíte všecky skutky tyto, dí Hospodin,
a když mluvím k vám, ráno vstávaje, a to ustavičně, tedy
neposloucháte, a když volám na vás, tedy neozýváte se: 14
Protož učiním domu tomuto, kterýž nazván jest od jména
mého, v němž vy doufáte, i místu tomuto, kteréž jsem dal
vám a otcům vašim, jako jsem učinil Sílo; 15 A zavrhu vás
od tváři své, jako jsem zavrhl bratří vaše, všecko símě
Efraimovo. 16 Ty tedy nemodl se za lid tento, aniž pozdvihuj
za ně hlasu a modlitby, aniž se přimlouvej ke mně; nebo
tě nikoli nevyslyším. 17 Zdaliž sám nevidíš, co oni činí v
městech Judských a po ulicích Jeruzalémských? 18 Synové
zbírají dříví, a otcové zaněcují oheň, ženy pak zadělávají
těsto, aby pekly koláče tvoru nebeskému, a obětovali oběti
mokré bohům cizím, aby mne popouzeli. 19 Zdaliž to proti
mně jest, že mne oni popouzejí? dí Hospodin. Zdali není
proti nim k zahanbení tváři jejich? 20 Pročež takto praví
Panovník Hospodin: Aj, hněv můj a prchlivost má vylita
bude na místo toto, na lidi i na hovada, i na dříví polní, i
na úrody země, a hořeti bude, tak že neuhasne. 21 Takto
praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Zápaly své přidejte k
obětem svým, a jezte maso. 22 Nebo jsem nemluvil s otci
vašimi, aniž jsem přikázal jim v ten den, v kterýž jsem je
vyvedl z země Egyptské, o zápalích a obětech. 23 Ale toto
přikázal jsem jim, řka: Poslouchejte hlasu mého, a budu
vaším Bohem, a vy budete mým lidem, a choďte po vší
cestě, kterouž jsem vám přikázal, aby vám dobře bylo. 24
Však neposlechli, aniž naklonili ucha svého, ale chodili po
radách, a podlé zdání srdce svého zlého. Obrátili se ke mně
hřbetem a ne tváří svou. 25 Od toho času, jakž vyšli otcové
vaši z země Egyptské, až do tohoto dne posílal jsem k vám
všecky služebníky své proroky, každý den ráno vstávaje, a
to ustavičně. 26 Však neposlechli mne, aniž naklonili ucha
svého, ale zatvrdivše šíji svou, hůře činili nežli otcové jejich.
27 Když jim mluvíš všecka slova tato, ani tebe neposlouchají,
a když voláš na ně, neohlašují se tobě. 28 Protož rciž jim:
Tento jest národ, kteříž neposlouchají hlasu Hospodina Boha
svého, aniž přijímají naučení. Zhynula pravda, a vymizela z
úst jejich. 29 Ohol vlasy své a zavrz, a naříkej hlasem na
místech vysokých; nebo zavrhl Hospodin a opustil rodinu,
na kterouž se velmi hněvá. 30 Èinili zajisté synové Judovi,
což zlého jest před očima mýma, dí Hospodin. Nastavěli
ohavností svých v domě tom, kterýž nazván jest od jména

mého, aby poškvrnili jej. 31 Nadto vzdělali výsosti Tofet,
kteréž jest v údolí syna Hinnom, aby pálili syny své i dcery
své ohněm, čehož jsem nepřikázal, aniž vstoupilo na srdce
mé. 32 Protož aj, dnové jdou, dí Hospodin, kdyžto nebude
slouti více Tofet, ani údolí syna Hinnom, ale údolí mordu, a
pochovávati budou v Tofet, nebo nebude dostávati místa. 33
I budou mrtvá těla lidu tohoto za pokrm ptactvu nebeskému
a šelmám zemským, a nebude žádného, kdo by odstrašil. 34
Způsobím také, aby přestal v městech Judských a v ulicích
Jeruzalémských hlas radosti a hlas veselé, hlas ženicha a
hlas nevěsty; nebo pustinou učiněna bude země.

8 V ten čas, dí Hospodin, vyberou kosti králů Judských,
i kosti knížat jejich, i kosti kněží, i kosti proroků, ano i
kosti obyvatelů Jeruzalémských z hrobů jejich, 2 A rozmecí
je proti slunci a měsíci, i proti všemu vojsku nebeskému,
kteréž milují, a kterýmž slouží, a za kterýmiž chodí, a
kterýchž hledají, a kterýmž se klanějí. Nebudou sebrány, ani
pochovány, budou místo hnoje na svrchku země. 3 I bude
žádostivější smrt nežli život všechněm ostatkům těm, kteříž
pozůstanou z rodiny této nešlechetné na všech místech,
kdež by koli pozůstali, tam kamž je zaženu, dí Hospodin
zástupů. 4 Protož díš jim: Takto praví Hospodin: Tak-liž padli,
aby nemohli povstati? Tak-liž se odvrátil, aby se nemohl
zase navrátiti? 5 Proč se odvrátil lid tento Jeruzalemský
odvrácením věčným? Chytají se lsti, a nechtí se navrátiti. 6
Pozoroval jsem a poslouchal. Nemluví, což pravého jest;
není, kdo by želel zlosti své, říkaje: Což jsem učinil? Každý
obrácen jest k běhu svému jako kůň, kterýž prudce běží
k boji. 7 Ješto čáp u povětří zná nařízené časy své, a
hrdlička i řeřáb i vlaštovice šetří času příletu svého, lid
pak můj nezná soudu Hospodinova. 8 Jakž můžete říci:
Moudří jsme a zákon Hospodinův máme? Aj, jistě nadarmo
dělá písař péro, nadarmo jsou v zákoně zběhlí. 9 Kohož
zahanbili ti moudří? Kdo jsou předěšeni a jati? Aj, slovem
Hospodinovým pohrdají, jakáž tedy jest moudrost jejich? 10
A protož dám ženy jejich jiným, pole jejich těm, kteříž by je
opanovali; nebo od nejmenšího až do největšího všickni
napořád vydali se v lakomství, od proroka až do kněze
všickni napořád provodí faleš. 11 Nebo hojí potření dcery lidu
mého po vrchu, říkajíce: Pokoj, pokoj, ješto není žádného
pokoje. 12 Jsou-liž zahanbováni, proto že ohavnost páchali?
Ba ani se co ustydli, ani zahanbiti uměli. Protož padnou,
když oni padati budou; v čas, v němž je navštívím, klesnou,
praví Hospodin. 13 Do konce vykořením je, dí Hospodin.
Nebude žádného hroznu na vinném kmenu, ani žádných fíků
na fíku, ano i list sprchne, a což dám jim, odjato bude. 14
Proč my tu sedíme? Shromažďte se, a vejděme do měst
hrazených, a odpočineme tam. Ale Hospodin Bůh náš káže
odpočívati nám, když vodou jedovatou napojí nás, proto
že jsme hřešili proti Hospodinu. 15 Èekej pokoje, ale nic
dobrého, času uzdravení, ale aj, hrůza. 16 Od Dan slyšeti
frkání koní jeho, od hlasu prokřikování silných jeho všecka
země se třese, kteříž táhnou, aby zžírali zemi i všecko, což
jest na ní, město i ty, kteříž bydlejí v něm. 17 Nebo aj, já
pošli na vás hady nejjedovatější, proti nimž nic neprospívá
zaklínání, a štípati vás budou, dí Hospodin. 18 Srdce mé
ve mně, kteréž by mne mělo občerstvovati v zármutku,
mdlé jest. 19 Aj, hlas křiku dcery lidu mého z země velmi
daleké: Zdali Hospodina není na Sionu? Zdali krále jeho není
na něm? Proč mne popouzeli rytinami svými, marnostmi
cizozemců? 20 Pominula žeň, dokonalo se léto, a my nejsme
vyproštěni. 21 Pro potření dcery lidu mého potřín jsem,
smutek nesu, užasnutí podjalo mne. 22 Což není žádného
lékařství v Galád? Což není žádného lékaře tam? Proč tedy
není zhojena dcera lidu mého?

9 Ó kdo mi to dá, aby hlava má byla vodou, a oči
mé pramenem slzí, abych dnem i nocí oplakati mohl
zmordovaných dcerky lidu svého. 2 Ó kdo mne postaví na
poušti v hospodě pocestných, abych opustil lid svůj, a odešel
od nich; nebo všickni jsou cizoložníci, zběř zpronevěřilých,
3 A natahují jazyka svého ke lži jako lučiště své. Zmocnili
se na zemi, ale ne k pravdě; nebo ze zlého ve zlé jdou,
a mne neznají, praví Hospodin. 4 Každý střez se bližního
svého, a ne každému bratru se dověřuj; nebo každý bratr
hledí všelijak podtrhnouti, a každý bližní jako utrhač chodí. 5
A jeden každý bližního svého oklamává, a pravdy nemluví;
učí jazyk svůj mluviti lež, neprávě činíce, ustávají. 6 Tvůj
byt jest u prostřed lidu přelstivého; pro lest nechtějí mne
poznati, dí Hospodin. 7 Z té příčiny takto praví Hospodin
zástupů: Aj, já přeháněje, pruboval jsem je. Jakž tedy již
naložiti mám s dcerou lidu svého? 8 Střela zabíjející jest
jazyk jejich, lest mluví. Ústy svými pokojně s bližním svým
mluví, ale v srdci svém skládá úklady své. 9 Zdali pro takové
věci nemám jich navštíviti? dí Hospodin. Zdaliž nad národem
takovým nemá mstíti duše má? 10 Pro tyto hory dám se v
pláč a v naříkání, a pro pastviště, kteráž jsou na poušti, v
kvílení; nebo popálena budou, tak že nebude žádného, kdo
by skrze ně šel, aniž bude slyšán hlas dobytka. Od ptactva
nebeského až do hovada všecko se odběře a odejde. 11
A obrátím Jeruzalém v hromady, příbytek draků, a města
Judská obrátím v pustinu, tak že nebude obyvatele. 12 Kdo
jest ten muž moudrý, ješto by rozuměl tomu? A k komu

mluvila ústa Hospodinova, ješto by oznamoval to, proč
zahynouti má tato země, a vypálena býti jako poušť, tak
aby nebylo, kdo by skrze ni šel? 13 Nebo praví Hospodin:
Proto že opustili zákon můj, kterýž jsem jim předložil, a
neposlouchali hlasu mého, aniž chodili za ním, 14 Ale chodili
za myšlénkami srdce svého a za Báli, čemuž je naučili otcové
jejich: 15 Protož takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský:
Aj, já nakrmím je, totiž lid tento, pelynkem, a napojím je
vodou jedovatou. 16 Nebo rozptýlím je mezi národy, kterýchž
neznali oni, ani otcové jejich, a posílati budu za nimi meč, až
je do konce vyhladím. 17 Takto praví Hospodin zástupů:
Pilně považte, a svolejte ty, kteréž naříkávají, ať přijdou, a k
těm, kteréž jsou vycvičené, pošlete, aby přišly. 18 Nechť
pospíší, a dadí se nad námi v naříkání, aby slzy tekly z
očí našich, a víčka naše oplývala vodou. 19 Hlas zajisté
naříkání slyšeti z Siona: Jak jsme pohubeni! Stydíme se
náramně, že jsme ztratili zemi, že boří příbytky naše. 20
Anobrž slyšte, ženy, slovo Hospodinovo, a nechť přijme
ucho vaše slovo úst jeho, abyste učily dcerky své naříkání, a
jedna každá tovaryšku svou kvílení. 21 Nebo vlezla smrt
okny našimi, vešla na paláce naše, aby vyhubila děti z rynků
a mládence z ulic. 22 (Mluv i to: Takto dí Hospodin:) A
padla mrtvá těla lidská jako hnůj po poli, a jako snopové za
žencem, a není žádného, kdo by pochoval. 23 Takto praví
Hospodin: Nechlub se moudrý v moudrosti své, ani se chlub
silný v síle své, aniž se chlub bohatý v bohatství svém.
24 Ale v tom nechť se chlubí, kdo se chlubí, že rozumí a
zná mne, že já jsem Hospodin, kterýž činím milosrdenství,
soud i spravedlnost na zemi; nebo v těch věcech líbost
mám, dí Hospodin. 25 Aj, dnové jdou, praví Hospodin, v
nichž navštívím každého, obřezaného i neobřezaného, 26
Egyptské i Judské, a Idumejské i Ammonitské, a Moábské, i
všecky, kteříž v nejzadnějším koutě bydlí na poušti. Nebo
ti všickni národové jsou neobřezaní, tolikéž všecken dům
Izraelský jest neobřezaného srdce.

10 Slyšte slovo toto, kteréž mluví k vám Hospodin, ó
dome Izraelský. 2 Takto praví Hospodin: Cestě pohanů
neučte se, aniž se znamení nebeských děste, neboť se
jich děsí pohané. 3 Ustanovení zajisté těch národů jsou
pouhá marnost. Nebo setna dřevo sekerou v lese, dílo rukou
řemeslníka, 4 Stříbrem a zlatem ozdobí je, hřebíky a kladivy
utvrzují je, aby se neviklalo. 5 Jsou jako palmový špalek
tvrdý, ani nemluví; nošeni býti musejí, nebo choditi nemohou.
Nebojtež se jich, nebo zle učiniti nemohou, aniž také dobře
učiniti mohou. 6 Z nichž není žádného tobě podobného, ó
Hospodine; veliký jsi, i jméno tvé veliké jest v moci. 7 Kdož
by se nebál tebe, králi národů? Na tebeť zajisté to sluší,
poněvadž mezi všemi mudrci národů, i ve všem království
jejich nikdá nebylo podobného tobě. 8 A však ze spolka
zhlupěli, a blázni jsou; z dřeva učiti se jest pouhá marnost.
9 Stříbro tažené z zámoří přivážíno bývá, a zlato z Ufaz,
dílo řemeslníka a rukou zlatníka; z postavce modrého a
šarlatový jest oděv jejich, všecko to jest dílo umělých. 10 Ale
Hospodin jest Bůh pravý, jest Bůh živý a král věčný, před
jehož prchlivostí země se třese, aniž mohou snésti národové
rozhněvání jeho. 11 (Takto říkejte jim: Bohové ti, kteříž nebe
ani země neučinili, nechť zahynou z země, a nechť jich není
pod nebem.) 12 Kterýž učinil zemi mocí svou, kterýž utvrdil
okršlek světa moudrostí svou, a opatrností svou roztáhl
nebesa. 13 Kterýžto když vydává hlas, ječení vod bývá na
nebi, a kterýž působí to, aby vystupovaly páry od kraje země,
blýskání s deštěm přivodí, a vyvodí vítr z pokladů svých. 14
Tak zhlupěl každý člověk, že nezná toho, že zahanben bývá
každý zlatník pro rytinu; nebo slitina jeho jest faleš, a není
ducha v nich. 15 Marnost jsou a dílo podvodů; v čas, v němž
je navštívím, zahynou. 16 Neníť podobný těmto díl Jákobův,
nebo on jest stvořitel všeho; Izrael tolikéž jest pokolení
dědictví toho, jehož jméno jest Hospodin zástupů. 17 Sbeř
z země koupi svou, ty kteráž bydlíš v pevnosti této. 18
Nebo takto praví Hospodin: Aj, já vyhodím z praku obyvatele
země této pojednou, a ssoužím je, aby shledali toto: 19
Běda mně pro setření mé, přebolestná jest rána má, ješto
jsem já byl řekl: Jistě tuto nemoc budu moci snésti. 20 Stan
můj popléněn jest, a všickni provazové moji potrháni jsou.
Synové moji odebrali se ode mne, a není žádného; není
žádného, kdo by více rozbíjel stan můj, a roztáhl kortýny
mé. 21 Nebo zhlupěli pastýři, a Hospodina se nedotazovali;
protož nevede se jim šťastně, a všecko stádo pastvy jejich
rozptýleno jest. 22 Aj, pověst jistá přichází, a pohnutí veliké z
země půlnoční, aby obrácena byla města Judská v pustinu
a v příbytek draků. 23 Vím, Hospodine, že není v moci
člověka cesta jeho, aniž jest v moci muže toho, kterýž chodí,
aby spravoval krok svůj. 24 Kárej mne, Hospodine, však
milostivě, ne v hněvě svém, abys nesetřel mne. 25 Vylí hněv
svůj na ty národy, kteříž tebe neznají, a na rodiny, kteréž
jména tvého nevzývají; nebo zžírají Jákoba, a tak zžírají jej,
aby jej všeho sežrali, a obydlí jeho v poustku obrátili.

11 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina,
řkoucí: 2 Slyšte slova smlouvy této, kteráž byste mluvili
mužům Judským, a obyvatelům Jeruzalémským, 3 A rci jim:
Takto praví Hospodin Bůh Izraelský: Zlořečený ten člověk,
kterýž by neposlechl slov smlouvy této, 4 Kterouž jsem vydal

otcům vašim tehdáž, když jsem je vyvedl z země Egyptské,
z peci železné, řka: Poslouchejte hlasu mého, a čiňte to
všecko, tak jakž přikazuji vám, i budete lidem mým, a já budu
Bohem vaším, 5 Abych splnil přísahu, kterouž jsem učinil
otcům vašim, že jim dám zemi oplývající mlékem a strdí,
jakž dnešní den jest. Jemuž odpověděv, řekl jsem: Amen,
Hospodine. 6 Potom řekl mi Hospodin: Ohlašuj všecka slova
tato po městech Judských, a po ulicích Jeruzalémských,
řka: Slyšte slova smlouvy této, a čiňte je. 7 Nebo častokrát
osvědčoval jsem se otcům vašim, od toho dne, jakž jsem je
vyvedl z země Egyptské, až do dne tohoto; ráno přivstávaje
a osvědčuje se, říkával jsem: Poslouchejte hlasu mého. 8
Ale neposlouchali, aniž naklonili ucha svého, nýbrž chodil
jeden každý po zdání srdce svého zlého. Pročež uvedl jsem
na ně všecka slova smlouvy této, kterouž jsem přikázal plniti,
ale neplnili. 9 Tehdy řekl mi Hospodin: Nalézá se spiknutí
mezi muži Judskými, a mezi obyvateli Jeruzalémskými. 10
Obrátili se k nepravostem otců svých starých, kteříž nechtěli
poslouchati slov mých. Tolikéž tito chodí za bohy cizími,
sloužíce jim; dům Izraelský a dům Judský zrušili smlouvu
mou, kterouž jsem učinil s otci jejich. 11 Protož takto praví
Hospodin: Aj, já uvedu na ně zlé, z něhož nebudou moci
vyjíti. By pak volali ke mně, nevyslyším jich. 12 I půjdou
města Judská i obyvatelé Jeruzalémští, a budou volati k
bohům těm, kterýmž kadí, ale nikoli nevysvobodí jich v čas
bídy jejich, 13 Ačkoli podlé počtu měst máš bohy své, ó
Judo, a podlé počtu ulic Jeruzalémských nastavěli jste oltářů
ohavnosti té, oltářů, na nichž byste kadili Bálovi. 14 Protož
ty nemodl se za lid tento, aniž pozdvihuj za ně hlasu a
modlitby; neboť nikoli nevyslyším jich v ten čas, když by
volali ke mně příčinou svého zlého. 15 Co jest milému mému
do mého domu, poněvadž nestydatě páše nešlechetnosti
s mnohými, a oběti svaté odešly od tebe, a že v zlosti
své pléšeš? 16 Byltě Hospodin nazval jméno tvé olivou
zelenající se, pěknou pro ovoce ušlechtilé, ale s zvukem
bouře veliké zapálí ji s hůry, když polámí ratolesti její. 17
Nebo Hospodin zástupů, kterýž tě byl štípil, vyřkl zlé proti
tobě, pro nešlechetnost domu Izraelského a domu Judského,
kterouž mezi sebou páchali, aby mne popouzeli, kadíce
Bálovi. 18 Hospodin zajisté oznámil mi, i dověděl jsem se.
Tehdáž jsi mi ukázal předsevzetí jejich, 19 Když jsem já byl
jako beránek a volček, kterýž veden bývá k zabití. Nebo
nevěděl jsem, by proti mně rady skládali: Zkazme strom
s ovocem jeho, a vyhlaďme jej z země živých, aby jméno
jeho nebylo připomínáno více. 20 Ale ó Hospodine zástupů,
soudce spravedlivý, kterýž zkušuješ ledví i srdce, nechť se
podívám na pomstu tvou nad nimi; nebo jsem tobě zjevil
při svou. 21 Protož takto praví Hospodin o Anatotských,
kteříž hledají bezživotí tvého, říkajíce: Neprorokuj ve jménu
Hospodinovu, abys neumřel v ruce naší: 22 Protož takto
praví Hospodin zástupů: Aj, já navštívím je. Mládenci zbiti
budou mečem, synové jejich i dcery jejich zemrou hladem,
23 A nebudou míti potomků, když uvedu zlé na Anatotské,
času toho, v němž je navštívím.

12 Spravedlivý zůstaneš, Hospodine, povedu-li odpor proti
tobě, a však o soudech tvých mluviti budu s tebou.
Proč se cestě bezbožníků šťastně vede? Mají pokoj všickni,
kteříž se pyšně zpronevěřili. 2 Štěpuješ je, ano i vkořeňují
se; rostou, ano i ovoce nesou ti, jejichžto úst blízko jsi,
ale daleko od ledví jejich. 3 Ale ty, Hospodine, znáš mne,
prohlédáš mne, a zkusils srdce mého, že s tebou jest, onyno
pak táhneš jako ovce k zabíjení, a připravuješ je ke dni
zabití. 4 Dokudž by žalostila země, a bylina všeho pole
svadla pro zlost přebývajících v ní, a hynulo každé hovado
i ptactvo? Nebo říkají: Nevidíť Bůh skončení našeho. 5
Poněvadž tebe s pěšími běžícího k ustání přivodí, kterakž
bys tedy stačil při koních? A poněvadž v zemi pokojné,
jíž jsi se dověřil, ustáváš, což pak spravíš při tom zdutém
Jordánu? 6 Nebo i bratří tvoji i dům otce tvého zpronevěřili
se tobě, a ti také povolávají za tebou plnými ústy. Nevěř jim,
byť pak mluvili s tebou přátelsky. 7 Opustil jsem dům svůj,
zavrhl jsem dědictví své, dal jsem to, což velice milovala
duše má, v ruce nepřátel jeho. 8 Učiněno jest mi dědictví mé
podobné lvu v lese, vydává proti mně hlas svůj, pročež ho
nenávidím. 9 A což ptákem dravým jest mi dědictví mé? Což
ptactvo vůkol bude proti němu? Jdětež nu, shromažďte se
všecka zvířata polní, sejděte se k jídlu. 10 Mnozí pastýři
zkazí vinici mou, pošlapají podíl můj, podíl mně velmi milý
obrátí v poušť nejhroznější, 11 Obrátí jej v pustinu. Kvíliti
bude, spustošen jsa ode mne; spustne všecka tato země,
nebo není žádného, kdo by to v srdci skládal. 12 Na všecka
místa vysoká po poušti potáhnou zhoubcové, meč zajisté
Hospodinův zžíře od jednoho kraje země až do druhého,
nebude míti pokoje žádné tělo. 13 Nasejí pšenice, ale trní žíti
budou; bolestně to ponesou, že užitku nevezmou, a styděti
se budou za úrody své pro prchlivost hněvu Hospodinova.
14 Takto praví Hospodin o všech mých sousedech zlých,
jenž se dotýkají dědictví, kteréž jsem uvedl v dědictví lidu
svému Izraelskému: Aj, já vypléním je z země jejich, když
dům Judský vypléním z prostředku jejich. 15 Stane se však,
když je vypléním, že se navrátím a smiluji se nad nimi, a
přivedu zase jednoho každého z nich k dědictví jeho, a
jednoho každého do země jeho. 16 Stane se také, jestliže

by se pilně učili cestám lidu mého, a přisahali by ve jménu
mém, říkajíce: Živť jest Hospodin, jakž oni učívali lid můj
přisahati skrze Bále, že vzděláni budou u prostřed lidu mého.
17 Jestliže by pak neposlouchali, tedy pléniti budu národ ten
ustavičně a hubiti, dí Hospodin.

13 Takto řekl Hospodin ke mně: Jdi a zjednej sobě pás
lněný, a opaš jím bedra svá, do vody pak nedávej ho.
2 Tedy zjednal jsem ten pás podlé slova Hospodinova, a
opásal jsem bedra svá. 3 Potom stalo se slovo Hospodinovo
ke mně podruhé, řkoucí: 4 Vezmi ten pás, kterýž jsi zjednal,
kterýž jest na bedrách tvých, a vstana, jdi k Eufrates, a
skrej jej tam do díry skalní. 5 I šel jsem, a skryl jsem jej u
Eufrates, jakž mi byl přikázal Hospodin. 6 Stalo se pak po
přeběhnutí dnů mnohých, že řekl Hospodin ke mně: Vstana,
jdi k Eufrates, a vezmi odtud ten pás, kterýžť jsem přikázal
skrýti tam. 7 I šel jsem k Eufrates, a vykopav, vzal jsem
ten pás z místa toho, kdež jsem jej byl skryl. A aj, zkažený
byl ten pás, aniž se k čemu hodil. 8 Tehdy stalo se slovo
Hospodinovo ke mně, řkoucí: 9 Takto praví Hospodin: Takť
zkazím pýchu Judských i pýchu Jeruzalémských velikou. 10
Lidu toho přenešlechetného, kteříž nechtí poslouchati slov
mých, kteříž chodí podlé zdání srdce svého, a chodí za bohy
cizími, sloužíce jim, a klanějíce se jim. I bude podoben pasu
tomu, kterýž se nehodí k ničemu. 11 Nebo jakož se drží
pás na bedrách muže, tak jsem byl připojil k sobě všecken
dům Izraelský i všecken dům Judský, dí Hospodin, aby
byli lidem mým, a to k slávě, a k chvále, i k ozdobě, ale
nebyli poslušni. 12 Protož rci jim slovo toto: Takto praví
Hospodin Bůh Izraelský: Všeliká nádoba vinná naplňována
bývá vínem. Kdyžť pak řeknou: Zdaliž nevíme dobře, že
všeliká nádoba vinná naplňována bývá vínem? 13 I díš
jim: Takto praví Hospodin: Aj, já naplním všecky obyvatele
země této i krále, kteříž sedí místo Davida na stolici jeho, i
kněží i proroky, a tolikéž všecky obyvatele Jeruzalémské
opilstvím, 14 A rozrazím jednoho o druhého, jakož otce, tak
také syny, dí Hospodin. Nebudu šanovati, aniž odpustím,
aniž se smiluji, abych zkaziti jich neměl. 15 Poslouchejte a
ušima pozorujte, nepovyšujte se, neboť Hospodin mluví. 16
Dejte Hospodinu Bohu svému čest, dřív než by tmu uvedl, a
dříve nežli by se zurážely nohy vaše o hory tmavé. I čekali
byste světla, ale obrátil by je v stín smrti, proměnil by je v
mrákotu. 17 Jestliže pak toho neuposlechnete, v skrýších
plakati bude duše má pro pýchu vaši, a náramně kvíliti
bude. Potekou, pravím, z očí mých slzy, nebo zajato bude
stádce Hospodinovo. 18 Rci králi i královně: Sedťe na zemi;
nebo odjata bude přednost vaše, koruna ozdoby vaší. 19
Města polední uzavírána budou, tak že nebude žádného,
kdo by otevříti mohl. Zastěhováno bude všecko Judstvo,
zastěhováno bude docela. 20 Pozdvihněte očí svých, a vizte
ty, kteříž táhnou od půlnoci. Kdež jest to stádo, kteréžť
dáno bylo, stádce ozdoby tvé? 21 Co díš, když tě navštíví,
ještos ty naučila je, aby byli nad tebou vůdcové přední?
Zdaliž bolesti tebe nezachvátí jako ženu rodící? 22 Díš-li
v srdci svém: Proč by mne to potkati mělo? Pro množství
nepravosti tvé odkryti budou podolkové tvoji, násilně odjata
bude obuv tvá. 23 Může-li změniti Mouřenín kůži svou, aneb
pardus peřestost svou, také vy budete moci dobře činiti,
naučivše se zle činiti. 24 Protož rozptýlím je, jako vítr pouště
rozptyluje plevy. 25 Ten bude los tvůj a díl odměřený tobě
ode mne, praví Hospodin, proto žes se zapomněla nade
mnou, a úfalas v lež. 26 A tak i já také odkryji podolek tvůj
nad hlavu tvou, aby spatřína byla hanba tvá, 27 Cizoložství
tvá, a řehtání tvá, nešlechetná smilství tvá, na pahrbcích i na
poli. Viděltˇ jsem ty ohavnosti tvé; běda tobě, Jeruzaléme. A
což se ještě neočistíš? I až dokud pak?

14 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi o suchu. 2 Kvíliti
bude země Judská, a brány její zemdlejí, smutek
ponesou na zemi, a naříkání Jeruzaléma vzejde. 3 Také
nejznamenitější z nich rozsílati budou i nejšpatnější své pro
vodu. Přijdouce k čisternám, a nenaleznouce vody, navrátí se
s nádobami svými prázdnými, hanbíce a stydíce se; protož
přikryjí hlavu svou. 4 I oráči stydíce se, přikryjí hlavu svou
příčinou země vyprahlé, proto že deště nebude na zemi. 5
Anobrž i laň na poli, což porodí, opustí; nebo mladistvé trávy
nebude. 6 A divocí oslové stojíce na vysokých místech, hltati
budou vítr jako draci; přehledí se oči jejich, nebo nebude
žádné trávy. 7 Ó Hospodine, poněvadž nepravosti naše
svědčí proti nám, slituj se pro jméno své. Nebo mnohá jsou
odvrácení naše, tobětˇ jsme zhřešili. 8 Ó naděje Izraelova,
vysvoboditeli jeho v čas ssoužení, proč býti máš jako příchozí
v této zemi, a jako pocestný stavující se na noclehu? 9
Proč se ukazuješ jako muž ustalý, jako silný, kterýž nemůže
vysvoboditi? Všaks ty u prostřed nás, Hospodine, a jméno
tvé nad námi vzýváno jest; neopouštějž nás. 10 Takto praví
Hospodin o lidu tomto: Tak milují toulky, noh svých nezdržují,
až Hospodin nemá v nich líbosti, a nyní zpomíná nepravost
jejich, a navštěvuje hříchy jejich. 11 Potom řekl ke mně
Hospodin: Nemodl se za lid tento k dobrému. 12 Když
se postiti budou, já nikoli nevyslyším volání jejich, a když
obětovati budou obět zápalnou a suchou, já nikoli neoblíbím
sobě těch věcí, ale mečem a hladem a morem já do konce
zhubím je. 13 Tedy řekl jsem: Ach, Panovníče Hospodine,

aj, tito proroci říkají jim: Neuzříte meče, a hlad nepřijde na
vás, ale pokoj pravý dám vám na místě tomto. 14 I řekl
Hospodin ke mně: Lež prorokují ti proroci ve jménu mém.
Neposlalť jsem jich, aniž jsem přikázal jim, anobrž aniž
jsem mluvil k nim. Vidění lživé a hádání, a marné věci i
lest srdce svého oni prorokují vám. 15 Protož takto praví
Hospodin o prorocích, kteříž prorokují ve jménu mém, ješto
jsem já jich neposlal, a kteříž říkají: Meče ani hladu nebude
v zemi této: Mečem a hladem i ti sami proroci zhynou. 16
Lid pak ten, jemuž oni prorokují, rozmetán bude po ulicích
Jeruzalémských hladem a mečem, aniž bude, kdo by je
pochovával, je, manželky jejich, a syny jejich, a dcery jejich.
Tak vyleji na ně nešlechetnost jejich. 17 Protož rciž jim
slovo toto: Z očí mých tekou slzy dnem i nocí bez přestání;
nebo potřína bude velmi velice panna dcera lidu mého
ranou náramně bolestnou. 18 Vyjdu-li na pole, aj, tam zbití
mečem; pakli vejdu do města, aj, tam nemocní hladem.
Nebo jakož prorok tak kněz obcházejíce, kupčí zemí, a
lidé toho neznají. 19 Zdaliž do konce zamítáš Judu? Zdali
Sion oškliví sobě duše tvá? Proč nás biješ, tak abychom již
nebyli uzdraveni? Èekáme-li pokoje, a aj, nic dobrého pakli
času uzdravení, a aj, hrůza. 20 Poznávámeť, Hospodine,
bezbožnost svou i nepravost otců svých, že jsme hřešili proti
tobě. 21 Nezamítejž pro jméno své, nezlehčuj stolice slávy
své; rozpomeň se, neruš smlouvy své s námi. 22 Zdaliž jsou
mezi marnostmi pohanskými ti, kteříž by déšť dávali? A
zdaliž nebesa dávají přívaly? Zdaliž ty nejsi sám, Hospodine,
Bůh náš? Protož na tebeť očekáváme, nebo ty působíš
všecko to.

15 Tedy řekl Hospodin ke mně: Byť se postavil Mojžíš
i Samuel před oblíčejem mým, nikoli srdce nemohu
míti k lidu tomuto. Pusť je ode mne, a nechť jdou pryč.
2 A řeknou-liť: Kam bychom šli? tedy díš jim: Takto praví
Hospodin: Kdo k smrti, na smrt, a kdo k meči, pod meč, a
kdo k hladu, k hladu, a kdo k zajetí, do zajetí. 3 Představím
zajisté jim to čtvero, dí Hospodin: Meč k zmordování, a
psy, aby je rozsmýkali, a ptactvo nebeské i zvěř zemskou,
aby je sežrala a zkazila. 4 A musejí se smýkati po všech
královstvích země příčinou Manassesa syna Ezechiášova,
krále Judského, pro ty věci, kteréž páchal v Jeruzalémě.
5 Nebo kdo by se slitoval nad tebou, Jeruzaléme? A kdo
by tě politoval? Aneb kdo by přišel, aby se zeptal, jakť
se vede? 6 Tys opustil mne, dí Hospodin, odšels nazpět;
protož vztáhnu ruku svou na tebe, abych tě zkazil. Ustal
jsem, želeje. 7 Protož přetříbím je věječkou skrze brány
země této, na sirobu přivedu a zkazím lid svůj, nebo se od
cest svých nenavracují. 8 Větší bude počet vdov jeho než
písku mořského. Přivedu na ně, na matky, na mládence
zhoubce i v poledne; způsobím to, aby náhle připadli na
to město, i budou zděšeni. 9 Zemdlí i ta, kteráž rodívala
po sedmerém; vypustí duši svou, zapadne jí slunce ještě
ve dne, hanbiti a styděti se bude. Ostatek pak jich vydám
pod meč před oblíčejem nepřátel jejich, dí Hospodin. 10
Běda mně, matko má, že jsi mne porodila, muže sváru a
muže různice vší zemi. Nepůjčoval jsem jim, aniž mi oni
půjčovali, a každý mi zlořečí. 11 I řekl Hospodin: Zdaliž
tobě, kterýž pozůstaneš, nebude dobře? Zdaliž nebudu tvým
zástupcím u nepřítele v čas trápení a v čas ssoužení? 12
Zdaliž železo poláme půlnoční železo a ocel? 13 Jmění tvé,
ó Judo, i poklady tvé vydám v rozchvátání darmo, po všech
končinách tvých, a to pro všelijaké hříchy tvé. 14 A způsobím
to, že musíš jíti s nepřátely svými do země cizí, když oheň
zanícený v prchlivosti mé na vás pálati bude. 15 Ty znáš
mne, Hospodine, rozpomeň se na mne, a navštěv mne, a
pomsti mne nad těmi, kteříž dotírají na mne. Shovívaje jim,
nezachvacuj mne; věz, že snáším pro tebe pohanění. 16
Když se naskytly řeči tvé, snědl jsem je, a měl jsem slovo
tvé za radost a potěšení srdce svého, poněvadž jsi ty mne
povolal sám, ó Hospodine Bože zástupů. 17 Nesedám v radě
posměvačů, aniž pléši; pro přísnost tvou samotný sedám,
nebo prchlivostí naplnils mne. 18 Proč má býti bolest má
věčná, a rána má smrtelná, kteráž se nechce zhojiti? Proč mi
býti máš naprosto jako oklamavatelný, jako vody nestálé? 19
Protož takto praví Hospodin: Jestliže se obrátíš, také tě zase
obrátím, abys stál před oblíčejem mým; oddělíš-li věc drahou
od ničemné, jako ústa má budeš. Nechť se oni obrátí k tobě,
ty pak neobracej se k nim. 20 Nebo jsem tě postavil proti lidu
tomuto jako zed měděnou pevnou. Kteříž bojovati budou
proti tobě, ale neodolají tobě; nebo já jsem s tebou, abych tě
vysvobozoval a vytrhoval, dí Hospodin. 21 Vytrhnu tě zajisté
z rukou nešlechetníků, a vykoupím tě z ruky násilníků.

16 I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: 2
Nepojímej sobě ženy, aniž měj synů neb dcer na místě
tomto. 3 Nebo takto praví Hospodin o synech i dcerách
zplozených v místě tomto, a o matkách jejich, kteréž zrodily
je, i o jejich otcích, kteříž zplodili je v zemi této: 4 Smrtmi
přebolestnými pomrou, nebudou oplakáni, ani pochováni;
místo hnoje na svrchku země budou, a mečem i hladem do
konce zhubeni budou. I budou mrtvá těla jejich za pokrm
ptactvu nebeskému a šelmám zemským. 5 Nebo takto praví
Hospodin: Nevcházej do domu smutku, aniž chodʼ kvíliti,
aniž jich lituj; odjal jsem zajisté pokoj svůj od lidu tohoto,

dobrotivost i slitování, dí Hospodin. 6 Když pomrou velicí i
malí v zemi této, nebudou pochováni, aniž kvíliti budou nad
nimi, aniž se zřeží, aniž sobě lysiny zdělají pro ně. 7 Aniž
jim dadí jísti, aby v truchlosti potěšovali jich nad mrtvým,
aniž jich napojí z číše potěšení po otci jejich neb matce
jejich. 8 Tolikéž do domu hodování nechoď, abys sedati měl
s nimi při jídle a pití. 9 Nebo takto praví Hospodin zástupů,
Bůh Izraelský: Aj, já způsobím, aby nebývalo na místě
tomto před očima vašima a za dnů vašich hlasu radosti, ani
hlasu veselé, hlasu ženicha, ani hlasu nevěsty. 10 Když pak
oznámíš lidu tomuto všecka slova tato, a řeknou-liť: Proč
vyřkl Hospodin proti nám všecko zlé veliké toto, a jaká jest
nepravost naše, aneb jaký hřích náš, jímž jsme hřešili proti
Hospodinu Bohu svému? 11 Tedy rci jim: Proto že opustili
mne otcové vaši, dí Hospodin, a chodíce za bohy cizími,
sloužili jim, a klaněli se jim, mne pak opustili, a zákona
mého neostříhali. 12 Vy pak mnohem jste hůře činili nežli
otcové vaši; nebo aj, vy chodíte jeden každý podlé zdání
srdce svého zlého, neposlouchajíce mne. 13 Pročež hodím
vámi z země této do země, o níž nevíte vy, ani otcové vaši,
a sloužiti budete tam bohům cizím dnem i nocí, dokudž
neučiním vám milosti. 14 Protož aj, dnové jdou, dí Hospodin,
v nichž nebude říkáno více: Živť jest Hospodin, kterýž vyvedl
syny Izraelské z země Egyptské, 15 Ale: Živť jest Hospodin,
kterýž vyvedl syny Izraelské z země půlnoční a ze všech
zemí, do nichž je byl rozehnal, když je zase přivedu do
země jejich, kterouž jsem dal otcům jejich. 16 Aj, já pošli k
rybářům mnohým, dí Hospodin, aby je vylovili; potom pošli
i k mnohým lovcům, aby je zlapali na všeliké hoře, a na
všelikém pahrbku, i v děrách skalních. 17 Hledím na všecky
cesty jejich, nejsouť tajné přede mnou, aniž jest skryta
nepravost jejich před očima mýma. 18 I odplatím jim prvé
dvojnásobně za nepravost jejich a hřích jejich, proto že zemi
mnou poškvrnili těly mrtvými ohyzdnými, a ohavnostmi svými
naplnili dědictví mé. 19 Hospodine, sílo má a hrade můj, i
útočiště mé v den ssoužení, k toběť přijdou národové od
končin země, a řeknou: Jistě žeť se falše drželi otcové naši,
marnosti a právě neužitečných věcí. 20 Zdaliž udělá sobě
člověk bohy, poněvadž sami nejsou bohové? 21 Protož aj, já
způsobím to, aby poznali té chvíle, způsobím, aby poznali
ruku mou i moc mou, a zvědít, že jméno mé jest Hospodin.

17 Hřích Judův napsán jest pérem železným, rafijí kamene
přetvrdého, vyryt jest na tabuli srdce jejich, a na
rozích oltářů vašich, 2 Tak když zpomínají synové jejich na
oltáře jejich i háje jejich, pod dřívím zeleným, na pahrbcích
vysokých. 3 Ó horo, s tím polem jmění tvé i všecky poklady
tvé vydám v rozchvátání, pro hřích výsostí tvých, ve všech
končinách tvých. 4 A ty musíš lhůtu dáti z strany sebe
dědictví svému, kteréž jsem byl dal tobě, a podrobím tě v
službu nepřátelům tvým v zemi, o níž nevíš; nebo jste oheň
zanítili v prchlivosti mé, kterýž až na věky hořeti bude. 5
Takto praví Hospodin: Zlořečený ten muž, kterýž doufá v
člověka, a kterýž klade tělo za rámě své, od Hospodina
pak odstupuje srdce jeho. 6 Nebo bude podobný vřesu na
pustině, kterýž necítí, když co přichází dobrého, ale bývá na
vyprahlých místech na poušti v zemi slatinné, a v níž se
nebydlí. 7 Požehnaný ten muž, kterýž doufá v Hospodina, a
jehož naděje jest Hospodin. 8 Nebo podobný bude stromu
štípenému při vodách, a při potoku pouštějícímu kořeny
své, kterýž necítí, když přichází vedro, ale list jeho bývá
zelený, a v rok suchý nestará se, aniž přestává nésti ovoce.
9 Nejlstivější jest srdce nade všecko, a nejpřevrácenější.
Kdo vyrozumí jemu? 10 Já Hospodin, kterýž zpytuji srdce, a
zkušuji ledví, tak abych odplatil jednomu každému podlé
cesty jeho, podlé ovoce skutků jeho. 11 Koroptva škřečí,
ale nevysedí. Tak kdož dobývá statku však s křivdou, v
polovici dnů svých musí opustiti jej, a naposledy bude
bláznem. 12 Místo svatyně naší, stolice slavná Nejvyššího,
věčně trvá. 13 Ó naděje Izraelova, Hospodine, všickni,
kteříž tě opouštějí, nechť jsou zahanbeni. Kárání má v
zemi této nechť jsou zapsána; nebo opustili pramen vod
živých, Hospodina. 14 Uzdrav mne, Hospodine, a zdráv
budu; vysvobod' mne, a vysvobozen budu, ty jsi zajisté
chvála má. 15 Aj, oni říkají mi: Kdež jest to, což předpovídal
Hospodin? Nechť již přijde. 16 Ješto jsem já se nevetřel,
abych pastýřem byl tvým, a dne bolesti nebylť jsem žádostiv,
ty víš. Cožkoli vyšlo z rtů mých, před oblíčejem tvým jest.
17 Nebudiž mi k strachu, útočiště mé jsi v čas trápení. 18
Nechť jsou zahanbeni, kteříž mne stihají, já pak ať nejsem
zahanben; nechť se oni děsí, já pak ať se neděsím. Uveď
na ně den trápení, a dvojím setřením setři je. 19 Takto řekl
Hospodin ke mně: Jdi a postav se v bráně lidu tohoto, skrze
kterouž chodívají králové Judští, a skrze kterouž vycházívají,
anobrž ve všech branách Jeruzalémských, 20 A rci jim:
Slyšte slovo Hospodinovo, králové Judští, i všecken Judo, a
všickni obyvatelé Jeruzaléma, kteříž chodíváte skrze brány
tyto: 21 Takto praví Hospodin: Vystříhejte se s pilností,
abyste nenosili břemen v den sobotní, ani vnášeli skrze
brány Jeruzalémské. 22 Ani nevynášejte břemen z domů
svých v den sobotní, a žádného díla nedělejte, ale světťe
den sobotní, jakž jsem přikázal otcům vašim. 23 (Však
neuposlechli, aniž naklonili ucha svého, ale zatvrdili šíji
svou, neposlouchajíce a nepřijímajíce naučení.) 24 Stane se

zajisté, jestliže s ochotností mne uposlechnete, dí Hospodin,
abyste nenosili břemen skrze brány města tohoto v den
sobotní, ale světili den sobotní, nedělajíce v něm žádného
díla, 25 Že poberou se skrze brány města tohoto králové
i knížata sedící na stolici Davidově, jezdíce na vozích i
na koních, oni i knížata jejich, muži Judští a obyvatelé
Jeruzalémští, a státi bude toto město až na věčnost. 26 I
budou přicházeti z měst Judských a z okolí Jeruzaléma,
jakož z země Beniaminovy, tak z roviny, i z té hory, i od
poledne, nesouce zápal, a obět i dar s kadidlem, také i
díků činění nesouce do domu Hospodinova. 27 Jestliže pak
neuposlechnete mne, abyste světili den sobotní, a nenosili
břemen, chodíce skrze brány Jeruzalémské v den sobotní,
tedy zanítím oheň v branách jeho, kterýžto zžíře paláce
Jeruzalémské, a neuhasne.

18 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina,
řkoucí: 2 Vstaň a sejdi do domu hrnčířova, a tam
způsobím to, abys slyšel slova má. 3 I sešel jsem do domu
hrnčířova, a aj, on dělal dílo na kruzích. 4 Když se pak
zkazila nádoba v ruce hrnčířově, kterouž on dělal z hliny,
tehdy zase udělal z ní nádobu jinou, jakouž se dobře líbilo
hrnčíři udělati. 5 I stalo se slovo Hospodinovo ke mně,
řkoucí: 6 Zdaliž jako hrnčíř tento nemohl bych nakládati
s vámi, ó dome Izraelský? dí Hospodin. Aj, jakož hlina v
ruce hrnčíře, tak jste vy v ruce mé, ó dome Izraelský. 7
Mluvil-li bych proti národu a proti království, že je v okamžení
vypléním a zkazím, i vyhubím, 8 Však odvrátil-li by se národ
ten od nešlechetnosti své, proti němuž bych mluvil: i já
litoval bych toho zlého, kteréž jsem myslil učiniti jemu. 9
Zase mluvil-li bych o národu a o království, že je v okamžení
vzdělám a vštípím, 10 Však činil-li by, což zlého jest před
očima mýma, neposlouchaje hlasu mého: i já litoval bych
dobrodiní toho, kteréž bych řekl učiniti jemu. 11 Protož nyní
rci mužům Judským i obyvatelům Jeruzalémským, řka: Takto
praví Hospodin: Aj, já strojím na vás zlou věc, a obrátím na
vás pohromu; navraťtež se již jeden každý od cesty své zlé,
a polepšte cest svých i předsevzetí svých. 12 Kteřížto řekli:
To nic, nebo za myšlénkami svými půjdeme, a jeden každý
zdání srdce svého nešlechetného vykonávati budeme. 13
Protož takto praví Hospodin: Vyptejte se nyní mezi pohany,
slýchal-li kdo takové věci? Mrzkosti veliké dopustila se panna
Izraelská. 14 Zdaliž kdo pohrdá čerstvou vodou Libánskou z
skály? Zdaž pohrdají vodami studenými odjinud běžícími? 15
Lid pak můj zapomenuvše se na mne, kadí marnosti. Nebo k
úrazu je přivodí na cestách jejich, na stezkách starobylých,
chodíce stezkami cesty neprotřené, 16 Tak abych musil
obrátiti zemi jejich v poušť na odivu věčnou; každý, kdož by
šel skrze ni, aby se užasl, a pokynul hlavou svou. 17 Větrem
východním rozptýlím je před nepřítelem; hřbetem a ne tváří
pohledím na ně v čas bídy jejich. 18 I řekli: Poďte a vymyslme
proti Jeremiášovi nějakou chytrost; neboť nezhyne zákon od
kněze, ani rada od moudrého, ani slovo od proroka. Poďte a
zarazme jej jazykem, a nemějme pozoru na žádná slova
jeho. 19 Pozoruj mne, Hospodine, a slyš hlas těch, kteříž se
vadí se mnou. 20 Zdaliž má odplacováno býti za dobré zlým,
že mi jámu kopají? Rozpomeň se, že jsem se postavoval
před oblíčejem tvým, abych se přimlouval k jejich dobrému,
a odvrátil prchlivost tvou od nich. 21 Protož dopusť na syny
jejich hlad, a způsob to, ať jsou násilně zmordování mečem,
a nechť jsou ženy jejich osiřelé a ovdovělé, a muži jejich ať
jsou ukrutně zmordováni, a mládenci jejich zbiti mečem v
boji. 22 Nechť jest slýchati křik z domů jejich, když přivedeš
na ně vojsko náhle. Nebo vykopali jámu, aby popadli mne, a
osídla polékli nohám mým; 23 Ješto ty, Hospodine, povědom
jsi vší rady jejich o mém usmrcení. Nebud' milostiv nepravosti
jejich, a hříchu jejich před tváří svou neshlazuj, ale nechť jsou
k úrazu dostrčeni před oblíčejem tvým, a v čas prchlivosti
své s nimi zacházej.

19 Takto řekl Hospodin: Jdi a zjednej báni záhrdlitou od
hrnčíře, hliněnou, a pojma některé z starších lidu a z
starších kněží, 2 Vejdi do údolí Benhinnom, kteréž jest u vrat
brány východní, a ohlašuj tam slova ta, kteráž mluviti budu
tobě. 3 A rci: Slyšte slovo Hospodinovo, králové Judští i
obyvatelé Jeruzalémští: Takto praví Hospodin zástupů, Bůh
Izraelský: Aj, já uvedu bídu na místo toto, o kteréž kdokoli
uslyší, zníti mu bude v uších jeho, 4 Proto že mne opustili, a
poškvrnili místa tohoto, kadíce na něm bohům cizím, jichž
neznali oni, ani otcové jejich, ani králové Judští, a naplnili
toto místo krví nevinných. 5 Vzdělali také výsosti Bálovi, aby
pálili syny své ohněm v zápaly Bálovi, čehož jsem nepřikázal,
aniž jsem o tom mluvil, nýbrž ani nevstoupilo na mé srdce. 6
Protož aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichž nebude slouti
více toto místo Tofet, ani údolí Benhinnom, ale údolí mordu.
7 Nebo v nic obrátím radu Judovu i Jeruzalémských v
místě tomto, způsobě to, aby padli od meče před nepřátely
svými, a od ruky těch, kteříž hledají bezživotí jejich, i dám
mrtvá těla jejich za pokrm ptactvu nebeskému a šelmám
zemským. 8 Obrátím také město toto v poušť na odivu.
Každý, kdožkoli půjde mimo ně, užasne se, a ckáti bude pro
všelijaké rány jeho. 9 A způsobím to, že žráti budou maso
synů svých a maso dcer svých, tolikéž jeden každý maso
bližního svého žráti bude, v obležení a v ssoužení, kterýmž

ssouží je nepřátelé jejich, a ti, kteříž hledají bezživotí jejich.
10 Potom roztluc tu záhrdlitou báni před očima těch lidí,
kteříž půjdou s tebou, 11 A rci jim: Takto praví Hospodin
zástupů: Tak potluku lid tento i město toto, jako ten, kdož
rozráží nádobu hrnčířskou, kteráž nemůže opravena býti
více, a v Tofet pochovávati budou, proto že nebude žádného
místa ku pohřbu. 12 Tak učiním místu tomuto, dí Hospodin,
i obyvatelům jeho, a naložím s městem tímto tak jako s
Tofet. 13 Nebo budou domové Jeruzalémských i domové
králů Judských tak jako toto místo Tofet zanečištěni se
všechněmi domy těmi, na jejichž střechách kadili všemu
vojsku nebeskému, a obětovali oběti mokré bohům cizím.
14 Tedy navrátiv se Jeremiáš z Tofet, kamž jej byl poslal
Hospodin, aby prorokoval tam, postavil se v síňci domu
Hospodinova, a řekl ke všemu lidu: 15 Takto praví Hospodin
zástupů, Bůh Izraelský: Aj, já uvedu na město toto i na
všecka města jeho všecko to zlé, kteréž jsem vyřkl proti
němu; nebo zatvrdili šíji svou, aby neposlouchali slov mých.

20 Tedy slyšev Paschur syn Immerův, kněz, kterýž byl
přední správce v domě Hospodinově, Jeremiáše
prorokujícího o těch věcech, 2 Ubil Paschur Jeremiáše
proroka, a dal jej do vězení v bráně Beniaminově hořejší,
kteráž byla při domě Hospodinově. 3 Stalo se pak nazejtří,
když vyvedl Paschur Jeremiáše z vězení, že řekl jemu
Jeremiáš: Nenazval Hospodin jména tvého Paschur, ale
Magor missabib. 4 Nebo takto praví Hospodin: Aj, já pustím
na tebe strach, na tebe i na všecky přátely tvé, kteříž padnou
od meče nepřátel svých, načež oči tvé hleděti budou, když
všecken lid Judský vydám v ruku krále Babylonského, kterýž
zavede je do Babylona, a mečem je pobije. 5 Vydám i
všelijaké bohatství města tohoto, a všecko úsilé jeho, i
všelijakou věc drahou jeho, i všecky poklady králů Judských
vydám v ruku nepřátel jejich, a rozchvátají je, i poberou je, a
dovezou je do Babylona. 6 Ty pak Paschur i všickni, kteříž
bydlí v domě tvém, půjdete do zajetí, a do Babylona se
dostaneš, a tam umřeš, i tam pochován budeš ty i všickni
milující tebe, jimž jsi prorokoval lživě. 7 Namlouvals mne,
Hospodine, a dalť jsem se přemluviti; silnějšís byl nežli já,
protož zmocnils se mne. Jsem v posměchu každý den,
každý se mi posmívá. 8 Nebo jakž jsem začal mluviti, úpím,
pro ukrutenství a zhoubu křičím; slovo zajisté Hospodinovo
jest mi ku potupě a ku posměchu každého dne. 9 I řekl jsem:
Nebuduť ho připomínati, ani mluviti více ve jménu jeho. Ale
jest v srdci mém jako oheň hořící, zavřený v kostech mých,
jehož snažuje se zdržeti, však nemohu, 10 Ačkoli slýchám
utrhání mnohých, i Magor missabiba, říkajících: Povězte
něco na něj, a oznámíme to králi. Všickni, kteříž by měli býti
přátelé moji, číhají na poklesnutí mé, říkajíce: Snad někde
podveden bude, a zmocníme se ho, a pomstíme se nad ním.
11 Ale Hospodin jest se mnou jakožto rek udatný, protož ti,
kteříž mne stihají, zurážejí se, a neodolají; styděti se budou
náramně, nebo se jim šťastně nezvede, aniž potupa věčná v
zapomenutí dána bude. 12 Protož ó Hospodine zástupů,
kterýž zkušuješ spravedlivého, kterýž spatřuješ ledví a srdce,
nechť se podívám na pomstu tvou nad nimi, tobě zajisté zjevil
jsem při svou. 13 Zpívejte Hospodinu, chvalte Hospodina,
že vytrhl duši nuzného z ruky nešlechetných. 14 Zlořečený
ten den, v němžto zplozen jsem, den, v němž porodila mne
matka má, ať není požehnaný. 15 Zlořečený ten muž, kterýž
zvěstoval otci mému, chtěje zvláštně obradovati jej, řka:
Narodiloť se dítě pohlaví mužského. 16 A nechť jest ten muž
podobný městům, kteráž podvrátil Hospodin, a neželel; nebo
slyšel křik v jitře, a provyskování v čas polední. 17 Ó že
mne neusmrtil od života, ješto by mi matka má byla hrobem
mým, a život její věčně těhotný. 18 Proč jsem jen z života
vyšel, abych okoušel těžkosti a zámutku, a aby stráveni byli
v pohanění dnové moji?

21 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina,
když poslal k němu král Sedechiáš Paschura syna
Malkiášova a Sofoniáše syna Maaseiášova, kněze, aby
řekli: 2 Porad' se medle o nás s Hospodinem, nebo
Nabuchodonozor král Babylonský bojuje proti nám, zdali by
snad naložil Hospodin s námi podlé všech divných skutků
svých, aby on odtáhl od nás. 3 Tedy řekl Jeremiáš k nim: Tak
rcete Sedechiášovi: 4 Takto praví Hospodin Bůh Izraelský: Aj,
já odvrátím nástroje válečné, kteréž jsou v rukou vašich, jimiž
vy bojujete proti králi Babylonskému a Kaldejským, kteříž
oblehli vás vně za zdí, a shromáždím je do prostřed města
tohoto. 5 Bojovati zajisté budu já proti vám rukou vztaženou
a ramenem silným, a to v hněvě a v rozpálení i v prchlivosti
veliké. 6 A raním obyvatele města tohoto, tak že lidé i
hovada morem velikým pomrou. 7 Potom pak (dí Hospodin),
dám Sedechiáše krále Judského a služebníky jeho i lid, totiž
ty, kteříž pozůstanou v městě tomto po moru, po meči a
po hladu, v ruku Nabuchodonozora krále Babylonského,
a v ruku nepřátel jejich, a tak v ruku hledajících bezživotí
jejich. Kterýžto je zbije ostrostí meče, neodpustí jim, aniž
jich šanovati bude, aniž se smiluje. 8 Protož rci lidu tomuto:
Takto praví Hospodin: Aj, já kladu před vás cestu života i
cestu smrti. 9 Kdokoli zůstane v městě tomto, zahyne od
meče, neb hladem, neb morem, ale kdož vyjde a poddá se
Kaldejským, kteříž oblehli vás, jistotně živ zůstane, a bude

míti život svůj místo kořisti. 10 Nebo postavil jsem zuřivou
tvář svou proti městu tomuto k zlému, a ne k dobrému, dí
Hospodin. V ruku krále Babylonského vydáno bude, i vypálí
je ohněm. 11 Domu pak krále Judského rci: Slyšte slovo
Hospodinovo, 12 Ó dome Davidův, takto praví Hospodin:
Držívejte každého jitra soud, a vychvacujte obloupeného
z ruky násilníka, aby nevyšla jako oheň prchlivost má, a
nehořela, tak že by nebylo žádného, kdo by uhasiti mohl, pro
nešlechetnost předsevzetí vašich. 13 Aj já, dí Hospodin, na
tebe, kteráž přebýváš v údolí tomto, skálo roviny této, kteříž
říkáte: Kdo by přitáhl na nás, aneb kdo by všel do příbytků
našich? 14 Nebo trestati vás budu podlé skutků vašich, dí
Hospodin, a zanítím oheň v lese tvém, kterýž zžíře všecko
vůkol něho.

22 Takto řekl Hospodin: Sejdi do domu krále Judského, a
mluv tam slovo toto, 2 A rci: Slyš slovo Hospodinovo,
králi Judský, kterýž sedíš na stolici Davidově, ty i služebníci
tvoji i lid tvůj, kteříž chodíte skrze brány tyto. 3 Takto
praví Hospodin: Konejte soud a spravedlnost, a vychvacujte
obloupeného z ruky násilníka; příchozímu tolikéž, sirotku,
ani vdově nečiňte křivdy, aniž jich utiskujte, a krve nevinné
nevylévejte na místě tomto. 4 Nebo budete-li to pilně
vykonávati, jistě že poberou se skrze brány domu tohoto
králové, sedící místo Davida na stolici jeho, jezdíce na
vozích, neb na koních, král s služebníky svými i s lidem
svým. 5 Jestliže pak neuposlechnete slov těchto, skrze sebe
přisahám, dí Hospodin, že poušť bude dům tento. 6 Nebo
takto praví Hospodin o domu krále Judského: Byl jsi mi jako
Galád a vrch Libánský, ale obrátím tě jistotně v poušť jako
města, v nichž se bydliti nemůže. 7 A přistrojím na tebe
zhoubce, jednoho každého se zbrojí jeho, kteřížto zpodtínají
nejvýbornější cedry tvé, a vmecí na oheň. 8 A když půjdou
národové mnozí mimo město toto, a řekne jeden druhému:
Proč tak učinil Hospodin městu tomuto velikému? 9 Tedy
řeknou: Proto že opustili smlouvu Hospodina Boha svého, a
klaněli se bohům cizím a sloužili jim. 10 Neplačtež mrtvého,
aniž ho litujte, ale ustavičně plačte příčinou toho, kterýž
odchází; neboť se nenavrátí více, aby pohleděl na zemi, v
níž se narodil. 11 Nebo takto praví Hospodin o Sallumovi
synu Joziáše, krále Judského, kterýž kraluje místo Joziáše
otce svého: Když vyjde z místa tohoto, nenavrátí se sem
více. 12 Ale tam v tom místě, kamž jej zastěhují, umře, a tak
země této neuzří více. 13 Běda tomu, kdož staví dům svůj s
útiskem, a paláce své s křivdou, kterýž bližního svého v
službu podrobuje darmo, mzdy pak jeho nedává jemu; 14
Kterýž říká: Vystavím sobě dům veliký a paláce prostranné,
kterýž prolamuje sobě okna, a tafluje cedrovím, a maluje
barvou. 15 Zdaliž kralovati budeš, že se pleteš v to cedrové
stavení? Otec tvůj zdaliž nejídal a nepíjel? Když konal soud
a spravedlnost, tedy dobře bylo jemu. 16 Když soudíval při
chudého a nuzného, tedy dobře bylo. Zdaliž mně to není
známé? dí Hospodin. 17 Ale oči tvé i srdce tvé nehledí než
lakomství tvého, a abys krev nevinnou proléval, a nátisk a
křivdu činil. 18 Protož takto praví Hospodin o Joakimovi synu
Joziáše, krále Judského: Nebudouť ho kvíliti: Ach, bratře
můj, aneb ach, sestro. Nebudou ho kvíliti: Ach, pane, aneb
ach, kdež důstojnost jeho? 19 Pohřbem osličím pohřben
bude, vyvlečen a vyvržen jsa za brány Jeruzalémské. 20
Vstup na Libán a křič, i na hoře Bázan vydej hlas svůj; křič
také přes brody, když potříni budou všickni milovníci tvoji. 21
Mluvíval jsem s tebou v největším štěstí tvém, říkávalas:
Nebuduť poslouchati. Tať jest cesta tvá od dětinství tvého;
neuposlechlas zajisté hlasu mého. 22 Všecky pastýře tvé
zpase vítr, a milovníci tvoji v zajetí půjdou. Tehdáž jistě
hanbiti a styděti se budeš za všelikou nešlechetnost svou.
23 Ó ty, kteráž jsi usadila se na Libánu, jenž se hnízdíš na
cedroví, jak milostná budeš, když na tě přijdou svírání a
bolest jako rodičky! 24 Živť jsem já, dí Hospodin, že byť pak
byl Koniáš syn Joakima, krále Judského, prstenem pečetním
na mé ruce pravé, však tě i odtud strhnu. 25 A vydám tě
v ruku těch, kteříž hledají bezživotí tvého, a v ruku těch,
jejichž ty se oblíčeje lekáš, totiž v ruku Nabuchodonozora
krále Babylonského, a v ruku Kaldejských. 26 A hodím tebou
i matkou tvou, kteráž tě porodila, do země cizí, tam, kdež
jste se nezrodili, a tam zemřete. 27 Do země pak, po níž
toužiti budete, abyste se navrátili tam, tam se nenavrátíte. 28
Zdaliž modlou ničemnou, kteráž roztřískána bývá, bude muž
tento Koniáš? Zdali nádobou, v níž není žádné líbosti? Proč
by vyházíni byli on i símě jeho, a uvrženi do země, o níž
nevědí? 29 Ó země, země, země, slyš slovo Hospodinovo.
30 Takto praví Hospodin: Zapište to, že muž tento bez dětí
bude, a že se jemu nepovede šťastně za dnů jeho. Anobrž
nepovede se šťastně i tomu muži, kterýž by z semene jeho
seděl na stolici Davidově, a panoval ještě nad Judou.

23 Běda pastýřům hubícím a rozptylujícím stádce pastvy
mé, dí Hospodin. 2 Protož takto praví Hospodin Bůh
Izraelský o pastýřích, kteříž pasou lid můj: Vy rozptylujete
ovce mé, anobrž rozháníte je, a nenavštěvujete jich; aj,
já navštívím vás pro nešlechetnost předsevzetí vašich, dí
Hospodin. 3 Ostatek pak ovcí svých já shromáždím ze
všech zemí, do nichž jsem je rozehnal, a přivedu je zase
do ovčinců jejich, kdežto ploditi a množiti se budou. 4
Nadto ustanovím nad nimi pastýře, kteříž by je pásli, aby
se nebály více, ani strachovaly, ani hynuly, dí Hospodin.

5 Aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichž vzbudím Davidovi
výstřelek spravedlivý, i kralovati bude král, a šťastně se
jemu povede; soud zajisté a spravedlnost na zemi konati
bude. 6 Za dnů jeho spasen bude Juda, a Izrael bydliti bude
bezpečně, a toť jest jméno jeho, kterýmž ho nazývati bude:
Hospodin spravedlnost naše. 7 Protož aj, dnové jdou, dí
Hospodin, v nichž nebude říkáno více: Živť jest Hospodin,
kterýž vyvedl syny Izraelské z země Egyptské, 8 Ale: Živť
jest Hospodin, kterýž vyvedl a kterýž zprovodil símě domu
Izraelského z země půlnoční i ze všech zemí, do nichž jsem
byl je rozehnal, když se osadí v zemi své. 9 Příčinou proroků
potříno jest srdce mé ve mně, pohnuly se všecky kosti mé;
jsem jako člověk opilý, a jako muž, kteréhož rozešlo víno,
pro Hospodina a pro slova svatosti jeho. 10 Nebo cizoložníků
plná jest tato země, a příčinou křivých přísah kvílí země,
usvadla pastviska na poušti; jest zajisté utiskování těchto
nešlechetné, a moc jejich nepravá. 11 Nebo jakož prorok,
tak kněz pokrytství páchají. Také v domě svém nacházím
nešlechetnost jejich, dí Hospodin. 12 Pročež budou míti
cestu svou podobnou plzkosti v mrákotě, na níž postrčeni
budou a padnou, když uvedu na ně bídu v čas navštívení
jejich, dí Hospodin. 13 Při prorocích zajisté Samařských
viděl jsem nesmyslnost; prorokovali skrze Bále, a svodili
lid můj Izraelský. 14 Ale při prorocích Jeruzalémských
vidím hroznou věc, že cizoložíce a se lží se obcházejíce,
posilňují také rukou nešlechetníků, aby se neobrátil žádný
od nešlechetnosti své. Mám všecky za podobné Sodomě, a
obyvatele jeho za podobné Gomoře. 15 Protož takto praví
Hospodin zástupů o prorocích těchto: Aj, já nakrmím je
pelynkem, a napojím je vodami jedovatými; nebo od proroků
Jeruzalémských vyšla poškvrna na všecku tuto zemi. 16
Takto praví Hospodin zástupů: Neposlouchejtež slov těch
proroků, jenž prorokují vám, prázdných vás zanechávajíce.
Vidění srdce svého mluví, ne z úst Hospodinových. 17
Ustavičně říkají těm, kteříž mnou pohrdají: Pravil Hospodin:
Pokoj míti budete, a každému chodícímu podlé zdání srdce
svého říkají: Nepřijdeť na vás nic zlého. 18 Nebo kdož jest
stál v radě Hospodinově, a viděl neb slyšel slovo jeho?
Kdo pozoroval slova jeho, neb vyslechl je? 19 Aj, vichřice
Hospodinova s prchlivostí vyjde, a to vichřice trvající; nad
hlavou nešlechetných trvati bude. 20 Neodvrátíť se hněv
Hospodinův, dokudž neučiní a nevykoná úmyslu srdce
svého. A tehdáž porozumíte tomu cele, 21 Žeť jsem neposílal
těch proroků, ale sami běželi, že jsem nemluvil k nim, a však
oni prorokovali. 22 Nebo byť byli stáli v radě mé, jistě že by
byli ohlašovali slova má lidu mému, a bylit by je odvraceli od
cesty jejich zlé, a od nešlechetnosti předsevzetí jejich. 23
Zdaliž jsem já Bůh jen z blízka? dí Hospodin. A nejsem Bůh
i z daleka? 24 Zdaž se ukryje kdo v skrýších, abych já ho
neshlédl? dí Hospodin. Zdaliž nebe i země já nenaplňuji? dí
Hospodin. 25 Slýchávámť, co říkají ti proroci, kteříž prorokují
lež ve jménu mém, říkajíce: Měl jsem sen, měl jsem sen. 26 I
dokudž to bude? Zdaliž v srdci těch proroků, kteříž prorokují,
není lež? Anobrž jsou proroci lsti srdce svého, 27 Kteříž
obmýšlejí to, jak by vyrazili z paměti lidu mému jméno mé
sny svými, kteréž vypravují jeden každý bližnímu svému,
jako se zapomněli otcové jejich na jméno mé za příčinou
Bále. 28 Prorok, kterýž má sen, nechť vypravuje sen, ale
kterýž má slovo mé, nechť mluví slovo mé právě. Co jest té
plevě do pšenice? dí Hospodin. 29 Zdaliž není slovo mé
takové jako oheň, dí Hospodin, a jako kladivo rozrážející
skálu? 30 Protož aj já, dí Hospodin, proti těm prorokům,
kteříž ukrádají slova má jeden každý před bližním svým. 31
Aj já, dí Hospodin, proti těm prorokům, kteříž chlubně mluví,
říkajíce: Praví Hospodin. 32 Aj já, dí Hospodin, proti těm,
kteříž prorokují sny lživé, a vypravujíce je, svodí lid můj lžmi
svými a žvavostí svou, ješto jsem já jich neposlal, aniž jsem
jim přikázal. Pročež naprosto nic neprospívají lidu tomuto, dí
Hospodin. 33 Protož, když by se tázal tebe lid tento, neb
některý prorok neb kněz, řka: Jaké jest břímě Hospodinovo?
tedy rci jim: Jaké břímě? I to: Opustím vás, dí Hospodin. 34
Nebo proroka a kněze toho i lid ten, kterýž by řekl: Břímě
Hospodinovo, jistě trestati budu muže toho i dům jeho. 35
Ale takto říkejte jeden každý bližnímu svému a jeden každý
bratru svému: Co odpověděl Hospodin? aneb: Co mluvil
Hospodin? 36 Břemene pak Hospodinova nepřipomínejte
více, sic by břemenem bylo jednomu každému slovo jeho,
když byste převraceli slova Boha živého, Hospodina zástupů,
Boha našeho. 37 Takto říkati budeš proroku: Coť odpověděl
Hospodin? aneb: Co mluvil Hospodin? 38 Ale poněvadž
říkáte: Břímě Hospodinovo, tedy takto praví Hospodin:
Poněvadž říkáte slovo to: Břímě Hospodinovo, ješto jsem
posílal k vám, říkaje: Neříkejte: Břímě Hospodinovo, 39
Protož aj, já jistě zapomenu se na vás do konce, a zavrhu
vás i to město, kteréž jsem byl dal vám i otcům vašim,
od tváři své, 40 A uvedu na vás pohanění věčné i potupu
věčnou, kteráž nepřijde v zapomenutí.

24 Ukázal mi Hospodin, a aj, dva košové fíků postaveni
byli před chrámem Hospodinovým, když byl přestěhoval
Nabuchodonozor král Babylonský Jekoniáše syna Joakimova,
krále Judského, a knížata Judská, i tesaře a kováře z
Jeruzaléma, a přivedl je do Babylona. 2 Jeden koš byl fíků
velmi dobrých, jacíž bývají fíkové ranní, druhý pak koš fíků

velmi zlých, jakýchž nelze jísti pro trpkost. 3 Tedy řekl mi
Hospodin: Co vidíš, Jeremiáši? I řekl jsem: Fíky, dobré
fíky, a to velmi dobré, zlé pak, a to velmi zlé, jichž nelze
jísti pro trpkost. 4 I stalo se slovo Hospodinovo ke mně,
řkoucí: 5 Takto praví Hospodin, Bůh Izraelský: Jako fíkové
tito dobří, tak mně příjemní budou zajatí Judští, kteréž jsem
zaslal z místa tohoto do země Kaldejské k dobrému. 6
Obrátím zajisté oči své k nim k dobrému, a přivedu je zase
do země této, kdežto vzdělám je, a nezkazím, štípím je, a
nevypléním. 7 Nebo dám jim srdce, aby znali mne, že já
jsem Hospodin. I budou mým lidem, a já budu jejich Bohem,
když se obrátí ke mně celým srdcem svým. 8 Naodpor, jako
fíky zlé, kterýchž nelze jísti pro trpkost, tak zavrhu (tot' zajisté
praví Hospodin), Sedechiáše krále Judského s knížaty jeho,
a ostatek Jeruzalémských pozůstalých v zemi této, i ty, kteříž
bydlí v zemi Egyptské. 9 Vydám je, pravím, v posmýkání k
zlému po všech královstvích země, v pohanění a v přísloví,
v rozprávku a v proklínání po všech těch místech, kamž je
rozženu. 10 A budu posílati na ně meč, hlad a mor, dokudž
by do konce vyhlazeni nebyli z země, kterouž jsem byl dal
jim i otcům jejich.

25 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi proti všemu lidu
Judskému, léta čtvrtého Joakima syna Joziášova,
krále Judského, (jenž jest první rok Nabuchodonozora krále
Babylonského), 2 Kteréž mluvil Jeremiáš prorok ke všemu
lidu Judskému, i ke všechněm obyvatelům Jeruzalémským,
řka: 3 Od třináctého léta Joziáše syna Amonova, krále
Judského, až do tohoto dne, po těchto třimecítma let, bývalo
slovo Hospodinovo ke mně, kteréž jsem vám mluvíval,
ráno přivstávaje, a to ustavičně, ale neposlouchali jste. 4
Posílal také Hospodin k vám všecky slouhy své proroky,
ráno přivstávaje, a to ustavičně, (jichžto neposlouchali jste,
aniž jste naklonili ucha svého, abyste slyšeli). 5 Kteříž
říkali: Navraťtež se již jeden každý z cesty své zlé a od
nešlechetnosti předsevzetí svých, a tak osazujte se v té
zemi, kterouž dal Hospodin vám i otcům vašim od věků až
na věky. 6 A nechoďte za bohy cizími, abyste sloužiti měli
jim, aniž se jim klanějte, aniž hněvejte mne dílem rukou
svých, a neučinímť vám zle. 7 Ale neposlouchali jste mne,
dí Hospodin, abyste jen hněvali mne dílem rukou svých
k svému zlému. 8 Protož takto praví Hospodin zástupů:
Proto že jste neuposlechli slov mých, 9 Aj, já pošli, a pojmu
všecky národy půlnoční, dí Hospodin, i k Nabuchodonozorovi
králi Babylonskému, služebníku svému, a přivedu je na
zemi tuto i na obyvatele její, i na všecky národy tyto okolní,
kteréž jako proklaté vyhladím, a způsobím to, aby byli k
užasnutí, na odivu, a poustkou věčnou. 10 Také způsobím
to, aby zahynul jim hlas radosti i hlas veselé, hlas ženicha i
hlas nevěsty, hluk žernovu i světlo svíce. 11 I bude všecka
země tato pustinou a pouští, a sloužiti budou národové
tito králi Babylonskému sedmdesáte let. 12 Potom pak po
vyplnění sedmdesáti let trestati budu na králi Babylonském
a na tom národu, dí Hospodin, nepravost jejich, totiž na
zemi Kaldejské, tak že obrátím ji v pustiny věčné. 13 A
uvedu na zemi tu všecka slova svá, kteráž jsem mluvil o
ní, všecko, což psáno jest v knize této, cožkoli prorokoval
Jeremiáš o všech národech. 14 Když je v službu podrobí, i
jiné národy mnohé a krále veliké, tehdáž odplatím jim podlé
skutků jejich a podlé činů rukou jejich. 15 Nebo takto mi
řekl Hospodin, Bůh Izraelský: Vezmi kalich vína prchlivosti
této z ruky mé, a napájej jím všecky ty národy, k kterýmž já
pošli tebe, 16 Aby pili a potáceli se, anobrž bláznili příčinou
meče, kterýž já pošli mezi ně. 17 I vzal jsem kalich z ruky
Hospodinovy, a napájel jsem všecky ty národy, k nimž mne
poslal Hospodin, 18 Jeruzalémské i města země Judské, a
krále její i knížata její, abych je oddal v pustinu a v zpuštění,
na odivu, i k proklínání tohoto dnešního dne, 19 Faraona
krále Egyptského i služebníky jeho, i knížata jeho, i všecken
lid jeho, 20 I všecku tu směsici, totiž všecky krále země
Uz, všecky také krále země Filistinské, i Aškalon, i Gázy, i
Akaron, i ostatek Azotu, 21 Idumejské, i Moábské, i syny
Ammon, 22 I všecky krále Tyrské, i všecky krále Sidonské,
i krále krajiny té, kteráž jest při moři, 23 Dedana a Temu,
a Buzu i všecky přebývající v koutech nejzadnějších, 24 I
všecky krále Arabské, i všecky krále té směsice, kteříž bydlí
na poušti, 25 Všecky také krále Zamritské, i všecky krále
Elamitské, též všecky krále Médské, 26 Anobrž všecky krále
půlnoční, blízké i daleké, jednoho jako druhého, všecka také
království země, kterážkoli jsou na svrchku země. Král pak
Sesák píti bude po nich. 27 A rci jim: Takto praví Hospodin
zástupů, Bůh Izraelský: Pítež a opojte se, anobrž vyvracejte
z sebe, a padejte, tak abyste nepovstali pro meč, kterýž já
pošli mezi vás. 28 Jestliže by pak nechtěli vzíti kalichu z ruky
tvé, aby pili, tedy díš jim: Takto praví Hospodin zástupů:
Konečně že píti musíte. 29 Nebo poněvadž na to město,
kteréž nazváno jest od jména mého, já začínám uvozovati
zlé věci, a vy abyste bez hodné pomsty byli? Nebudete
bez pomsty, nebo já zavolám meče na všecky obyvatele
té země, dí Hospodin zástupů. 30 Protož ty prorokuj proti
nim všecka slova tato, a rci jim: Hospodin s výsosti řváti
bude, a z příbytku svatosti své vydá hlas svůj, mocně řváti
bude z obydlí svého. Křik ponoukajících se, jako presovníků,
rozléhati se bude proti všechněm obyvatelům té země,

31 I průjde hřmot až do konce země. Nebo rozepři má
Hospodin s těmi národy, v soud vchází sám se všelikým
tělem; bezbožníky vydá pod meč, dí Hospodin. 32 Takto
praví Hospodin zástupů: Aj, bída půjde z národu na národ, a
vichřice veliká strhne se od končin země. 33 I budou zbiti od
Hospodina v ten čas od konce země až do konce země;
nebudou oplakáni, ani sklizeni, ani pochováni, místo hnoje
na svrchku země budou. 34 Kvělte pastýři a křičte, anobrž
válejte se v popele, vy nejznamenitější toho stáda; nebo
naplnili se dnové vaši, abyste zbiti byli, a abyste rozptýleni
byli, i budete padati jako nádoba drahá. 35 I zahyne útočiště
pastýřům a utíkání nejznamenitějším toho stáda. 36 Hlas
žalostný pastýřů a kvílení nejznamenitějších toho stáda;
nebo zkazí Hospodin pastvu jejich. 37 Zkažena budou i
pastviska pokoj mající, pro prchlivost hněvu Hospodinova,
38 Jako lev opustí jeskyni svou; nebo přijde země jejich na
spuštění, pro prchlivost zhoubce a pro prchlivost hněvu jeho.

26 Na počátku kralování Joakima syna Joziášova, krále
Judského, stalo se slovo toto od Hospodina, řkoucí: 2
Takto praví Hospodin: Postav se v síňci domu Hospodinova,
a mluv ke všechněm městům Judským, přicházejícím klaněti
se v domě Hospodinově, všecka slova, kteráž tobě přikazuji
mluviti k nim, neujímejž slova, 3 Zdali by aspoň uposlechli, a
odvrátili se jeden každý od cesty své zlé, abych litoval zlého
kteréž myslím učiniti jim pro nešlechetnost předsevzetí jejich.
4 Rciž tedy jim: Takto praví Hospodin: Neuposlechnete-li
mne, abyste chodili v zákoně mém, kterýž jsem předložil
vám, 5 Poslouchajíce slov služebníků mých proroků, kteréž
já posílám k vám, jakož jste, když jsem je, ráno přivstávaje
posílal, neposlouchali: 6 Jistě žeť naložím s domem tímto
jako s Sílo, a město toto vydám v proklínání všechněm
národům země. 7 Slyšeli pak kněží a proroci, i všecken
lid Jeremiáše mluvícího slova ta v domu Hospodinovu. 8
I stalo se, že hned, jakž přestal Jeremiáš mluviti všeho,
cožkoli přikázal Hospodin mluviti ke všemu lidu, jali jej ti
kněží a proroci i všecken lid ten, řkouce: Smrtí umřeš. 9
Proč jsi prorokoval ve jménu Hospodinovu, řka: Stane se
jako Sílo domu tomuto, a město toto tak spustne, že nebude
v něm žádného obyvatele? Shromažďoval se pak všecken
lid k Jeremiášovi do domu Hospodinova. 10 Tedy uslyšavše
knížata Judská ty věci, přišli z domu královského do domu
Hospodinova, a posadili se u dveří brány Hospodinovy nové.
11 I řekli kněží a proroci těm knížatům a všemu lidu, řkouce:
Hoden jest smrti muž tento; nebo prorokoval proti městu
tomuto, jakž jste slyšeli v své uši. 12 Tedy promluvil Jeremiáš
ke všechněm knížatům těm i ke všemu lidu, řka: Hospodin
poslal mne, abych prorokoval o domu tomto i o městě tomto
všecky ty věci, kteréž jste slyšeli. 13 Protož nyní polepšte cest
svých a předsevzetí svých, a poslouchejte hlasu Hospodina
Boha svého, i bude litovati Hospodin toho zlého, kteréž vyřkl
proti vám. 14 Já pak aj, v rukou vašich jsem, učiňte mi, což
se vám za dobré a spravedlivé vidí. 15 Ale však jistotně
vězte, usmrtíte-li mne, že krev nevinnou na sebe uvedete, i
na město toto, i na obyvatele jeho; nebo v pravdě poslal
mne Hospodin k vám, abych mluvil v uši vaše všecka slova
tato. 16 I řekli knížata i všecken lid kněžím a těm prorokům:
Nemáť nikoli muž tento odsuzován býti na smrt, poněvadž
ve jménu Hospodina Boha našeho mluvil nám. 17 Tedy
povstali někteří z starších té země, a promluvili ke všemu
shromáždění lidu, řkouce: 18 Micheáš Moraštický prorokoval
za času Ezechiáše krále Judského, a pravil všemu lidu
Judskému, řka: Takto praví Hospodin zástupů: Sion jako
pole orán bude, a Jeruzalém jako hromady, hora pak domu
tohoto jako lesové vysocí. 19 Zdaliž hned proto usmrtil jej
Ezechiáš král Judský a všecken Juda? Zdaliž neulekl se
Hospodina, a nemodlil se Hospodinu? I litoval Hospodin
toho zlého, kteréž vyřkl proti nim. Protož my činíme velmi
zlou věc proti dušem svým. 20 A byl také muž prorokující ve
jménu Hospodinovu, Uriáš syn Semaiášův z Kariatjeharim,
kterýž prorokoval o městě tomto i o zemi této v táž všecka
slova jako Jeremiáš. 21 A když uslyšel král Joakim a všickni
udatní jeho, i všecka knížata slova jeho, hned usiloval král
usmrtiti jej. O čemž uslyšev Uriáš, bál se, a utíkaje, přišel
do Egypta. 22 Ale poslal král Joakim některé do Egypta,
Elnatana syna Achborova i jiné s ním do Egypta. 23 Kteříž
vyvedše Uriáše z Egypta, přivedli jej k králi Joakimovi. I zabil
jej mečem, a vhodil tělo jeho do hrobů lidu obecného. 24 A
však ruka Achikamova syna Safanova byla při Jeremiášovi,
aby ho nevydával v ruku lidu k usmrcení jeho.

27 Na počátku kralování Joakima syna Joziášova, krále
Judského, stalo se slovo toto k Jeremiášovi od
Hospodina, řkoucí: 2 Takto řekl Hospodin ke mně: Zdělej
sobě oboječky a jha, a dej je na šíji svou. 3 Potom je pošli
k králi Idumejskému, a k králi Moábskému, a k králi synů
Ammonových, a k králi Tyrskému, a k králi Sidonskému po
těch poslích, kteříž přijedou do Jeruzaléma k Sedechiášovi
králi Judskému. 4 A přikaž jim, ať pánům svým řeknou:
Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Tak rcete
pánům svým: 5 Já jsem učinil zemi, člověka i hovada,
kterážkoli jsou na svrchku země, mocí svou velikou a
ramenem svým vztaženým. Protož dávám ji, komuž se mi
dobře líbí. 6 Jako nyní já dal jsem všecky země tyto v

ruku Nabuchodonozora krále Babylonského, služebníka
svého, ano i živočichy polní dal jsem jemu, aby sloužili jemu.
7 Protož budouť sloužiti jemu všickni ti národové, i synu
jeho, i synu syna jeho, dokudž by nepřišel čas země jeho
i jeho samého, když v službu podrobí jej sobě národové
znamenití a králové velicí. 8 Stane se pak, že národ ten i
království to, kteréž by nesloužilo jemu, Nabuchodonozorovi
králi Babylonskému, a kterýž by nepoddal šíje své pod jho
krále Babylonského, mečem a hladem i morem navštívím
národ ten, dí Hospodin, dokudž bych do konce nevyplénil
jich rukou jeho. 9 Protož vy neposlouchejte proroků svých,
ani hadačů svých, ani snů svých, ani planetářů svých,
ani kouzedlníků svých, kteříž mluvívají k vám, říkajíce:
Nebudete sloužiti králi Babylonskému. 10 Nebo oni vám
lež prorokují, abych vzdálil vás od země vaší, a vyhnal
vás, abyste zahynuli. 11 Národu pak, kterýž skloní šíji svou
pod jho krále Babylonského a sloužiti bude jemu, toho
zajisté nechám v zemi jeho, dí Hospodin, aby dělal ji, a
bydlil v ní. 12 Sedechiášovi také, králi Judskému, mluvil
jsem naskrze ta všecka slova, řka: Skloňte šíje své pod
jho krále Babylonského, a služte jemu i lidu jeho, a buďte
živi. 13 Proč máte zahynouti, ty i lid tvůj, mečem, hladem a
morem, jakž mluvil Hospodin o národu, kterýž by nesloužil
králi Babylonskému? 14 Neposlouchejtež tedy slov proroků
těch, kteříž mluvíce k vám, říkají: Nebudete sloužiti králi
Babylonskému. Nebo oni vám lež prorokují. 15 Neposlalť
jsem jich zajisté, dí Hospodin, a však oni prorokují ve jménu
mém lživě, abych zahnal vás, kdež byste zahynuli vy i ti
proroci, kteříž prorokují vám. 16 Kněžím také i všemu lidu
tomu mluvil jsem, řka: Takto praví Hospodin: Neposlouchejte
slov proroků svých, kteříž prorokují vám, říkajíce: Aj, nádobí
domu Hospodinova navrácena budou z Babylona již brzo.
Neboť lež oni prorokují vám. 17 Neposlouchejtež jich,
služte králi Babylonskému a živi buďte. Proč má býti toto
město pouští? 18 Jestliže pak oni jsou proroci, a jestliže
slovo Hospodinovo jest v nich, nechť se medle přimluví
k Hospodinu zástupů, ať nádobí to, pozůstávající v domě
Hospodinově a v domě krále Judského a v Jeruzalémě,
nedostává se do Babylona. 19 Nebo takto praví Hospodin
zástupů o těch sloupích, a o tom moři, a o těch podstavcích, i
o ostatku nádobí pozůstávajícím v městě tomto, 20 Kteréhož
nepobral Nabuchodozor král Babylonský, když přestěhoval
Jekoniáše syna Joakimova, krále Judského, z Jeruzaléma
do Babylona, a všecky nejpřednější Judské i Jeruzalémské,
21 Takto zajisté dí Hospodin zástupů, Bůh Izraelský, o těch
nádobách, pozůstávajících v domě Hospodinově a v domě
krále Judského i v Jeruzalémě: 22 Do Babylona zavezeny
budou, a tam budou až do dne toho, v němž je navštívím, dí
Hospodin, a rozkáži je přivezti, a zase navrátím je na místo
toto.

28 Stalo se pak léta toho, na počátku kralování Sedechiáše
krále Judského, léta totiž čtvrtého, měsíce pátého,
mluvil ke mně Chananiáš syn Azurův, prorok, kterýž byl z
Gabaon, v domě Hospodinově, před očima kněží i všeho
lidu, řka: 2 Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský,
řka: Polámal jsem jho krále Babylonského. 3 Po dvou
letech já navrátím zase na místo toto všecka nádobí domu
Hospodinova, kteráž pobral Nabuchodonozor král Babylonský
z místa tohoto, a zavezl je do Babylona. 4 Jekoniáše také
syna Joakimova, krále Judského, i všecky zajaté Judské,
kteříž se dostali do Babylona, já zase přivedu na místo
toto, dí Hospodin; nebo polámi jho krále Babylonského.
5 Tedy řekl Jeremiáš prorok Chananiášovi proroku tomu
před očima kněží a před očima všeho lidu, kteříž stáli v
domě Hospodinově, 6 Řekl, pravím, Jeremiáš prorok: Amen,
učiniž tak Hospodin. Potvrdiž Hospodin slov tvých, kteráž jsi
prorokoval o navrácení nádobí domu Hospodinova, a všech
zajatých z Babylona na místo toto. 7 Ale však poslechni
medle slova tohoto, kteréž já mluvím při tvé přítomnosti a
při přítomnosti všeho tohoto lidu. 8 Proroci, kteříž bývali
přede mnou i před tebou od věků, ti prorokovali proti zemím
znamenitým a proti královstvím velikým o válce a o ssoužení
a o moru. 9 Prorok ten, kterýž prorokuje o pokoji, když dojde
slovo toho proroka, ten prorok znám bývá, že jej poslal
Hospodin v pravdě. 10 Tedy sňal Chananiáš prorok to jho z
šíje Jeremiáše proroka, a polámal je. 11 A mluvil Chananiáš
před očima všeho lidu, řka: Takto praví Hospodin: Tak polámi
jho Nabuchodonozora krále Babylonského po dvou letech
z šíje všech národů. I počal jíti Jeremiáš prorok cestou
svou. 12 Ale stalo se slovo Hospodinovo k Jeremiášovi,
když polámal Chananiáš prorok to jho z šíje Jeremiáše
proroka, řkoucí: 13 Jdi a mluv k Chananiášovi, řka: Takto
praví Hospodin: Jha dřevěná jsi polámal, protož zdělej místo
nich jha železná. 14 Nebo takto praví Hospodin zástupů,
Bůh Izraelský: Jho železné vložím na šíji všech národů
těchto, aby sloužili Naduchodonozorovi králi Babylonskému,
a budouť sloužiti jemu. Také i živočichy polní dám jemu. 15
Zatím řekl Jeremiáš prorok Chananiášovi proroku: Slyšiž
nyní, Chananiáši: Neposlal tebe Hospodin, ale ty jsi k tomu
přivedl, aby lid tento ve lži skládal doufání. 16 Protož takto
praví Hospodin: Aj, já sklidím tě se svrchku země, tento
rok ty umřeš; nebo jsi mluvil to, čímž bys odvrátil lid od

Hospodina. 17 I umřel Chananiáš prorok roku toho měsíce
sedmého.

29 Tato jsou slova listu, kterýž poslal Jeremiáš prorok
z Jeruzaléma k ostatku starších zajatých a k
kněžím i k prorokům i ke všemu lidu, kterýž přestěhoval
Nabuchodonozor z Jeruzaléma do Babylona, 2 Když vyšel
Jekoniáš král a královna, i komorníci, knížata Judská i
Jeruzalémská, tolikéž tesaři i kováři z Jeruzaléma, 3 Po
Elasovi synu Safanovu, a Gemariášovi synu Helkiášovu,
(kteréž byl poslal Sedechiáš král Judský k králi Babylonskému
do Babylona), řka: 4 Takto praví Hospodin zástupů, Bůh
Izraelský, všechněm zajatým, kteréž jsem přestěhoval z
Jeruzaléma do Babylona: 5 Stavějte domy, a osazujte se,
štěpujte také štěpnice, a jezte ovoce jejich. 6 Pojímejte ženy,
a ploďte syny i dcery, dávejte také synům svým ženy, dcery
též své dávejte za muže, ať rodí syny a dcery; množte se
tam, a nebeřte umenšení. 7 A hledejte pokoje města toho,
do kteréhož jsem zastěhoval vás, a modlívejte se za ně
Hospodinu; nebo v pokoji jeho budete míti pokoj. 8 Takto
zajisté praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Nechť vás
nesvodí proroci vaši, kteříž jsou mezi vámi, ani hadači vaši, a
nespravujte se sny svými, jichž vy příčinou jste, aby je mívali.
9 Nebo vám oni lživě prorokují ve jménu mém; neposlalť
jsem jich, dí Hospodin. 10 Takto zajisté praví Hospodin: Že
jakž se jen vyplní Babylonu sedmdesáte let, navštívím vás,
a potvrdím vám slova svého výborného o navrácení vás
na místo toto. 11 Nebo já nejlépe znám myšlení, kteráž
myslím o vás, dí Hospodin, myšlení o pokoji, a ne o trápení,
abych učinil vašemu očekávání konec přežádostivý. 12
Když mne vzývati budete, a půjdete, a modliti se mně
budete, tedy vyslyším vás. 13 A hledajíce mne, naleznete,
když mne hledati budete celým srdcem svým. 14 Dám se
zajisté nalezti vám, dí Hospodin, a přivedu zase zajaté
vaše, a shromáždím vás ze všech národů i ze všech míst,
kamžkoli jsem zahnal vás, dí Hospodin, a uvedu vás zase
na místo toto, odkudž jsem vás zastěhoval, 15 Když řeknete:
Vzbuzovalť nám Hospodin proroky v Babyloně. 16 Nebo
takto praví Hospodin o králi sedícím na stolici Davidově,
a o všem lidu obývajícím v městě tomto, bratřích vašich,
kteříž nevyšli s vámi v tom zajetí, 17 Takto dí Hospodin
zástupů: Aj, já pošli na ně meč, hlad a mor, a naložím s
nimi jako s fíky trpkými, kterýchž nelze jísti pro trpkost. 18
Nebo stihati je budu mečem, hladem i morem, a vydám je ku
posmýkání po všech královstvích země, k proklínání, a k
užasnutí, anobrž na odivu, a k utrhání mezi všemi národy,
tam kdež je vypudím, 19 Proto že neposlouchají slov mých,
dí Hospodin, když posílám k nim služebníky své proroky,
ráno přivstávaje, a to ustavičně, a neposlouchali jste, dí
Hospodin. 20 Protož slyštež vy slovo Hospodinovo, všickni
zajatí, kteréž jsem vyslal z Jeruzaléma do Babylona. 21
Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský, o Achabovi
synu Kolaiášovu, a o Sedechiášovi synu Maaseiášovu, kteříž
prorokují vám ve jménu mém lež: Aj, já vydám je v ruku
Nabuchodonozora krále Babylonského, aby je zbil před
očima vašima. 22 I bude vzato na nich klnutí mezi všecky
zajaté Judské, kteříž jsou v Babyloně, aby říkali: Nechť
nakládá Hospodin s tebou, jako s Sedechiášem a jako s
Echabem, kteréž upekl král Babylonský na ohni, 23 Proto že
páchali nešlechetnost v Izraeli, cizoložíce s ženami bližních
svých, a mluvíce slovo ve jménu mém lživě, čehož jsem
nepřikázal jim. Já pak o tom vím, a jsem toho i svědkem, dí
Hospodin. 24 Semaiášovi Nechelamitskému mluv, řka: 25
Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský, řka: Proto že
jsi poslal jménem svým listy ke všemu lidu, kterýž jest v
Jeruzalémě, a Sofoniášovi synu Maaseiášovu knězi i ke
všechněm kněžím, řka: 26 Hospodin dal tě za kněze na
místo Joiady kněze, abyste pozor měli v domě Hospodinově
na každého muže pošetilého a vystavujícího se za proroka,
a abys dal takového do žaláře a do klady. 27 Pročež jsi
pak nyní neokřikl Jeremiáše Anatotského, kterýž se vám
vystavuje za proroka? 28 Nebo posílal k nám do Babylona,
řka: Protáhneť se to dlouho, stavějte domy, a osazujte se,
štěpujte také štěpnice, a jezte ovoce jejich. 29 Nebo Sofoniáš
kněz četl ten list před Jeremiášem prorokem. 30 I stalo
se slovo Hospodinovo k Jeremiášovi, řkoucí: 31 Pošli ke
všechněm zajatým, řka: Takto praví Hospodin o Semaiášovi
Nechelamitském: Proto že prorokuje vám Semaiáš, ješto
jsem já ho neposlal, a přivodí vás k tomu, abyste doufání
skládali ve lži, 32 Protož takto praví Hospodin: Aj, já trestati
budu Semaiáše Nechelamitského i símě jeho. Nebude míti
žádného, kdo by bydlil u prostřed lidu tohoto, aniž uzří toho
dobrého, kteréž já učiním lidu svému, dí Hospodin; nebo
mluvil to, čímž by odvrátil lid od Hospodina.

30 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina,
řkoucí: 2 Takto praví Hospodin, Bůh Izraelský, řka:
Spiš sobě do knihy všecka slova, kterážť jsem mluvil. 3 Aj,
dnové zajisté jdou, dí Hospodin, přivedu zase zajaté lidu
svého Izraelského i Judského, praví Hospodin, a uvedu je do
země, kterouž jsem byl dal otcům jejich, a dědičně ji obdrží,
4 Tatoť pak jsou slova, kteráž mluvil Hospodin o Izraelovi a
Judovi: 5 Takto zajisté praví Hospodin: Hlas předěšení a
hrůzy slyšíme, a že není žádného pokoje. 6 Ptejte se nyní,
a vizte rodívá-li samec. Pročež tedy vidím, an každý muž

rukama svýma drží se za bedra svá jako rodička, a obrácené
všechněch oblíčeje v zsinalost? 7 Ach, nebo veliký jest den
tento, tak že nebylo žádného jemu podobného. Ale jakť koli
čas jest ssoužení Jákobova, předceť z něho vysvobozen
bude. 8 Stane se zajisté v ten den, dí Hospodin zástupů, že
polámi jho jeho z šíje tvé, a svazky tvé potrhám, i nebudou
ho více v službu podrobovati cizozemci. 9 Ale sloužiti budou
Hospodinu Bohu svému, a Davidovi králi svému, kteréhož jim
vzbudím. 10 Protož ty neboj se, služebníče můj Jákobe, dí
Hospodin, aniž se strachuj, ó Izraeli, nebo aj, já vysvobodím
tě zdaleka, i símě tvé z země zajetí jejich. I navrátí se Jákob,
aby odpočíval, a pokoj měl, a nebude žádného, kdo by jej
předěsil. 11 Neboť já s tebou jsem, dí Hospodin, abych tě
vysvobodil, když učiním konec všechněm národům, mezi
kteréž tě rozptýlím. Tobě však neučiním konce, ale budu tě
trestati v soudu, ačkoli tě bez trestání naprosto nenechám.
12 Takto zajisté praví Hospodin: Přetěžké bude potření tvé,
přebolestná rána tvá. 13 Nebude, kdo by přisoudil při tvou
k uléčení; lékařství platného žádného míti nebudeš. 14
Všickni, kteříž tě milují, zapomenou se nad tebou, aniž tě
navštíví, když tě raním ranou nepřítele, a trestáním přísným
pro mnohou nepravost tvou a nesčíslné hříchy tvé. 15 Proč
křičíš nad svým potřením a těžkou bolestí svou? Pro mnohou
nepravost tvou a nesčíslné hříchy tvé to činím tobě. 16 A
však všickni, kteříž zžírají tebe, sežráni budou, a všickni,
kteříž utiskají tebe, všickni, pravím, do zajetí půjdou, a kteříž
tě pošlapávají, pošlapáni budou, a všecky, kteříž tě loupí,
v loupež vydám, 17 Tehdáž když tobě navrátím zdraví, a
na rány tvé zhojím tě, dí Hospodin, proto že zahnanou
nazývali tebe, říkajíce: Tato jest Sion, není žádného, kdo by ji
navštívil. 18 Takto praví Hospodin: Aj, já zase přivedu zajaté
stánků Jákobových, a nad příbytky jeho slituji se, i budeť
zase vzděláno město na prvním místě svém, a palác podlé
způsobu svého vystaven. 19 A bude pocházeti od nich díků
činění a hlas veselících se; nebo je rozmnožím, a nebudou
umenšení bráti, zvelebím je, a nebudou sníženi. 20 A budou
synové jeho tak jako i prvé, a shromáždění jeho přede mnou
utvrzeno bude, trestati pak budu všecky, kteříž jej ssužují. 21
A povstane z něho nejdůstojnější jeho, a panovník jeho z
prostředku jeho vyjde, kterémuž rozkáži přiblížiti se, aby
předstoupil přede mne. Nebo kdo jest ten, ješto by slíbil
za sebe, že předstoupí přede mne? dí Hospodin. 22 I
budete mým lidem, a já budu vaším Bohem. 23 Aj, vicher
Hospodinův s prchlivostí vyjde, vicher trvající nad hlavou
nešlechetných trvati bude. 24 Neodvrátíť se prchlivost hněvu
Hospodinova, dokudž neučiní toho, a dokudž nevykoná
úmyslu srdce svého. Tehdáž porozumíte tomu.

31 Toho času, dí Hospodin, budu Bohem všech čeledí
Izraelových, a oni budou mým lidem. 2 Takto praví
Hospodin: Lid z těch pozůstalých po meči nalezl milost na
poušti, když jsem chodil před ním, abych odpočinutí způsobil
Izraelovi. 3 Za starodávnať se mi ukazoval Hospodin. I
však milováním věčným miluji tě, pročež ustavičně činím
tobě milosrdenství. 4 Ještě vždy vzdělávati tě budu, a
vzdělána budeš, panno Izraelská; ještě se obveselovati
budeš bubny svými, a vycházeti s houfem plésajících. 5
Ještě štěpovati budeš vinice v horách Samařských, štěpovati
budou štěpaři i jísti. 6 Nebo nastane den, v němž volati
budou strážní na hoře Efraimově: Vstaňte a vstupme na Sion
k Hospodinu Bohu svému. 7 Takto zajisté praví Hospodin:
Prozpěvujte Jákobovi o věcech veselých, prokřikujte zjevně
před těmi národy; dejte se slyšeti, chválu vzdávejte, a rcete:
Vysvobod', Hospodine, ostatek lidu svého Izraelského. 8 Aj,
já přivedu je z země půlnoční, a shromáždím je ze všech
stran země, s nimi spolu slepého i kulhavého, těhotnou
i rodící; shromáždění veliké sem se navrátí. 9 Kteréžto
s pláčem jdoucí a s pokornými modlitbami zase přivedu,
a povedu je podlé tekutých vod cestou přímou, na níž
by se nepoklesli; neboť jsem Izraelův otec, a Efraim jest
prvorozený můj. 10 Slyšte slovo Hospodinovo, ó národové,
a zvěstujte na ostrovích dalekých, a rcete: Ten, kterýž
rozptýlil Izraele, shromáždí jej, a ostříhati ho bude jako
pastýř stáda svého. 11 Neboť vykoupil Hospodin Jákoba,
protož vysvobodí jej z ruky toho, kterýž silnější jest nad
něj. 12 I přijdou, a prozpěvovati budou na výsosti Siona, a
pohrnou se k dobrotě Hospodinově s obilím, a s vínem, a
s olejem, a s plodem skotů a bravů, duše pak jejich bude
podobná zahradě svlažené, a nebudouť se rmoutiti více.
13 Tehdáž veseliti se bude panna s plésáním, a mládenci i
starci spolu; obrátím zajisté kvílení jejich v radost, a potěším
jich, a obveselím je po zámutku jejich. 14 Rozvlažím i duši
kněží tukem, a lid můj dobroty mé nasytí se, dí Hospodin. 15
Takto praví Hospodin: Hlas v Ráma slyšán jest, naříkání a
pláč přehořký. Ráchel plačeci synů svých, nedala se potěšiti
po synech svých, proto že žádného není. 16 Takto praví
Hospodin: Zdrž hlas svůj od pláče, a oči své od slz, nebo
budeš míti mzdu za práci svou, praví Hospodin, že se navrátí
z země nepřátelské. 17 Jest, pravím, čáka, žeť se potom, dí
Hospodin, navrátí synové do svého kraje. 18 V pravdě slyším
Efraima, an sobě stýště, pravě: Trestals mne, abych strestán
byl jako telátko neupřáhané; obraťť mne, abych obrácen byl,
ty jsi zajisté, Hospodine, Bůh můj. 19 Nebo po obrácení svém
pokání činiti budu, a když mi k známosti sebe poslouženo
bude, udeřím se v bedra. Stydímť se, anobrž i pýřím, že

snáším útržku dětinství svého. 20 Zdali Efraim jest mým
synem milým, aneb dítě velmi milostné? A však jakž jsem
mluvil proti němu, ustavičně se vždy na něj rozpomínám.
Pročež pohybují se vnitřnosti mé příčinou jeho; jistě žeť se
slituji nad ním, dí Hospodin. 21 Nastavěj sobě pamětných
znamení, nakladʼ sobě hromad kamení, pamatuj na tu silnici
a cestu, kterouž jsi šla; navraťʼ se, panno Izraelská, navraťʼ
se k městům svým těmto. 22 Dokudž se toulati budeš, ó
dcero zpurná? Neboť učiní Hospodin novou věc na zemi:
Žena bude vůkol obcházeti muže. 23 Takto praví Hospodin
zástupů, Bůh Izraelský: Ještěť říkati budou slovo toto v zemi
Judově a v městech jeho, když zase přivedu zajaté jejich:
Požehnejž tobě Hospodin, ó příbytku spravedlnosti, horo
svatosti. 24 Nebo osazovati se budou v zemi Judské, ve
všech městech jeho spolu oráči, a kteříž zacházejí s stádem.
25 Rozvlažím zajisté duši ustalou, a všelikou duši truchlou
nasytím. 26 V tom jsem procítil, a ohlédl se, a ten můj sen
byl mi vděčný. 27 Aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichžto oseji
dům Izraelský a dům Judský semenem lidským a semenem
hovad. 28 I stane se, že jakož jsem se snažoval, abych je
plénil, a bořil, a kazil a hubil, a trápil, tak se snažím, abych je
vzdělal a rozsazoval, dí Hospodin. 29 Těch časů nebudou
říkati více: Otcové jedli hrozen trpký, pročež zubové synů
laskominy mají, 30 Nýbrž raději: Jeden každý pro nepravost
svou umře. Každého člověka, kterýž by jedl hrozen trpký,
laskominy míti budou zubové jeho. 31 Aj, dnové jdou, dí
Hospodin, v nichž učiním s domem Izraelským a s domem
Judským smlouvu novou. 32 Ne takovou smlouvu, jakouž
jsem učinil s otci jejich v ten den, v kterýž jsem je ujal za
ruku jejich, abych je vyvedl z země Egyptské. Kteroužto
smlouvu mou oni zrušili, a já abych zůstati měl manželem
jejich? dí Hospodin. 33 Ale tatoť jest smlouva, kterouž učiním
s domem Izraelským po těchto dnech, dí Hospodin: Dám
zákon svůj do vnitřnosti jejich, a na srdci jejich napíši jej; i
budu Bohem jejich, a oni budou mým lidem. 34 A nebudou
učiti více jeden každý bližního svého, a jeden každý bratra
svého, říkajíce: Poznejte Hospodina. Všickni zajisté napořád
znáti mne budou, od nejmenšího z nich až do největšího z
nich, dí Hospodin; milostiv zajisté budu nepravosti jejich, a
na hřích jejich nezpomenu více. 35 Takto praví Hospodin,
kterýž dává slunce za světlo ve dne, zřízení měsíce a hvězd
za světlo v noci, kterýž rozděluje moře, a zvučí vlnobití jeho,
jehož jméno jest Hospodin zástupů: 36 Jestliže se pohnou
ta nařízení před oblíčejem mým, dí Hospodin, takéť sími
Izraelovo přestane býti národem před oblíčejem mým po
všecky dny. 37 Takto praví Hospodin: Budou-li moci býti
změřena nebesa zhůru, a vyhledáni základové země dolů,
takéť já zavrhu docela símě Izraelovo pro všecko to, což
činili, dí Hospodin. 38 Aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichž
vystaveno bude město toto Hospodinu, od věže Chananeel
až k bráně úhlu. 39 A půjde ještě šňůra měřící naproti ní, ku
pahrbku Gareb, a přitočí se k Gou. 40 A všecko údolí těl
mrtvých a popela, i všecko to pole až ku potoku Cedron, až
k úhlu brány východní koňské posvěcené bude Hospodinu;
nebudeť pléněno, ani kaženo více na věky.

32 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina
léta desátého Sedechiáše krále Judského, kterýžto
rok jest osmnáctý Nabuchodonozorův. 2 (Bylo pak tehdáž
vojsko krále Babylonského oblehlo Jeruzalém, a Jeremiáš
prorok byl zavřín v síni stráže, kteráž byla v domě krále
Judského. 3 Nebo dal jej byl vsaditi Sedechiáš král Judský,
řka: Proč ty prorokuješ, právě: Takto praví Hospodin: Aj, já
dám město toto v ruku krále Babylonského, aby je vzal. 4
Sedechiáš také král Judský neznikne ruky Kaldejských, ale
jistotně vydán bude v ruku krále Babylonského, a budou
mluviti ústa jeho s ústy jeho, a oči jeho uzří oči jeho. 5
Nýbrž do Babylona zavede Sedechiáše, aby tam byl, až ho
navštívím, dí Hospodin. Poněvadž bojujete s Kaldejskými,
nepovede se vám šťastně.) 6 Tehdy řekl Jeremiáš: Stalo
se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: 7 Aj, Chanameel
syn Salluma, strýce tvého, jde k tobě, ať by řekl: Kup sobě
dvůr můj, kterýž jest v Anatot; nebo tobě právem příbuznosti
náleží koupiti jej. 8 Když pak přišel ke mně Chanameel syn
strýce mého, podlé slova Hospodinova, do síně stráže, a
řekl ke mně: Kup medle dvůr můj, kterýž jest v Anatot, jenž
jest v zemi Beniaminově; nebo tvůj jest právem dědičným,
a právem příbuznosti, kupiž jej sobě: tedy porozuměv, že
jest to slovo Hospodinovo, 9 I koupil jsem od Chanameele
syna strýce svého ten dvůr, kterýž jest v Anatot, a odvážil
jsem jemu peněz sedmnácte lotů stříbra. 10 A zapsav to
do cedule, zapečetil jsem, a osvědčil jsem svědky, odváživ
peníze na váze. 11 Potom vzal jsem, podlé přikázaní a
ustanovení, cedule té koupě zapečetěnou i otevřenou, 12 A
dal jsem ceduli té koupě Báruchovi synu Neriášovu, synu
Maaseiášovu, před očima Chanameele strýce svého, a před
očima svědků, kteříž se podepsali v ceduli té koupě, před
očima všech Judských, kteříž se byli posadili v síni stráže.
13 A přikázal jsem Báruchovi před očima jejich, řka: 14 Takto
praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Vezmi cedule tyto,
tuto ceduli té koupě, jakož zapečetěnou, tak ceduli otevřenou
tuto, a vlož je do nádoby hliněné, aby trvaly za mnohá léta.
15 Nebo takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Ještěť
kupováni budou domové, a rolí, i vinice v zemi této. 16

Potom modlil jsem se Hospodinu, když jsem dal ceduli té
koupě Báruchovi synu Neriášovu, řka: 17 Ach, Panovníče
Hospodine, aj, ty jsi učinil nebe i zemi mocí svou velikou a
ramenem svým vztaženým, nemůžeť skryta býti před tebou
žádná věc. 18 Èiníš milosrdenství nad tisíci, a odplacíš za
nepravost otců do lůna synů jejich po nich, Bůh veliký, silný,
mocný, jehož jméno Hospodin zástupů, 19 Veliký v radě
a znamenitý v správě, poněvadž oči tvé otevřené jsou na
všecky cesty synů lidských, abys odplatil jednomu každému
podlé cest jeho, a podlé ovoce předsevzetí jeho. 20 Kterýž
jsi činil divy a zázraky v zemi Egyptské až do tohoto dne,
jakož v Izraelovi tak mezi jinými lidmi, a dobyls sobě jména,
jakéž jest po dnešní den. 21 Nebo vyvedl jsi lid svůj Izraelský
z země Egyptské v divích a v zázracích, a rukou silnou, a
ramenem vztaženým, a v strachu velikém, 22 A dals jim
zemi tuto, kterouž jsi přisáhl dáti otcům jejich, zemi oplývající
mlékem a strdí. 23 Ale že všedše do ní, a dědičně ujavše
ji, neposlouchali hlasu tvého, a v zákoně tvém nechodili,
všeho, což jsi koli přikázal jim činiti, nečinili, protož způsobils
to, aby je potkalo všecko toto zlé. 24 Aj, střelci přitáhli na
město, aby je vzali, a město skrze meč a hlad a mor dáno
jest v ruku Kaldejských, bojujících proti němu; a tak, což jsi
koli promluvil, děje se, jakž to sám vidíš. 25 Ty pak pravíš mi,
Panovníče Hospodine: Zjednej sobě dvůr tento za peníze,
a osvědč to svědky, ano již město toto dáno jest v ruku
Kaldejských. 26 I stalo se slovo Hospodinovo k Jeremiášovi,
řkoucí: 27 Aj, já jsem Hospodin Bůh všelikého těla, zdaliž
přede mnou může býti skryta která věc? 28 Protož takto
praví Hospodin: Aj, já dávám toto město v ruku Kaldejských
a v ruku Nabuchodonozora krále Babylonského, aby je vzal.
29 A vejdouce Kaldejští, kteříž bojují proti městu tomuto,
zapálí ohněm toto město, a vypálí je, i domy ty, na jejichž
střechách kadívali Bálovi, a obětovali oběti mokré bohům
cizím, aby mne hněvali. 30 Nebo synové Izraelští a synové
Judští od dětinství svého jen toliko činí to, což jest zlého před
očima mýma; synové, pravím, Izraelští jen toliko hněvají mne
dílem rukou svých, dí Hospodin. 31 Toto zajisté město od
toho dne, jakž je vystavěli, až do tohoto dne k hněvu mému
a prchlivosti mé popouzí mne, tak že je sklidím od tváři
své, 32 Pro všelikou nešlechetnost synů Izraelských a synů
Judských, kterouž páchali, aby mne k hněvu popouzeli, oni,
králové jejich, knížata jejich, kněží jejich i proroci jejich, jakož
muži Judští, tak obyvatelé Jeruzalémští, 33 Obracejíce se ke
mně hřbetem, a ne tváří. A když je učím, ráno přivstávaje, a
to ustavičně, však nikoli neposlouchají, aby přijímali naučení.
34 Nadto nastavěli ohavností svých v domě tom, kterýž
nazván jest od jména mého, aby jej zanečistili. 35 Nastavěli,
pravím, výsostí Bálovi, kteréž jsou v údolí Benhinnom, aby
vodili syny své a dcery své Molochovi, ješto jsem jim toho
nepřikázal, aniž vstoupilo na srdce mé, aby páchati měli tu
ohavnost, a Judu k hřešení přivodili. 36 A nyní z příčiny té
takto dí Hospodin. Bůh Izraelský, o městě tomto, o kterémž
vy říkáte: Dánoť jest v ruku krále Babylonského skrze meč
a hlad a mor: 37 Aj, já shromáždím je ze všech zemí, do
nichž jsem je rozehnal v hněvě svém, a v rozpálení svém,
i v prchlivosti veliké, a přivedu je zase na toto místo, a
způsobím to, aby bydlili bezpečně. 38 I budou lidem mým, a
já budu jejich Bohem. 39 Dám zajisté jim srdce jedno a cestu
jednu, aby se mne báli po všecky dny, tak aby jim dobře bylo
i synům jejich po nich. 40 A učiním s nimi smlouvu věčnou,
že se neodvrátím od nich, abych jim neměl dobře činiti;
nadto bázeň svou dám v srdce jejich, aby neodstupovali ode
mne. 41 I veseliti se budu z nich, dobře jim čině, když je
štípím v zemi této pevně, celým srdcem svým a vší duší
svou. 42 Nebo takto praví Hospodin: Jakož jsem uvedl
všecko toto zlé veliké na lid tento, tak uvedu na ně všecko
to dobré, o němž jim mluvím. 43 Tehdáž kupováno bude
pole v zemi této, o níž vy říkáte: Pustá jest, tak že není v ní
žádného člověka ani hovada, dánať jest v ruku Kaldejských.
44 Pole za peníze kupovati budou, a zapisovati do cedulí, a
zpečetíce, svědky osvědčovati v zemi Beniaminově a vůkol
Jeruzaléma v městech Judských, jakož v městech, kteráž
jsou při horách, tak v městech na rovinách, a v městech
poledních, když zase přivedu zajaté jejich, dí Hospodin.

33 Potom stalo se slovo Hospodinovo k Jeremiášovi po
druhé, když ještě zavřín byl v síni stráže, řkoucí: 2
Takto praví Hospodin, kterýž učiní to, Hospodin, kterýž
sformuje to, potvrdí toho, Hospodin jméno jeho: 3 Volej ke
mně, a ohlásímť se, a oznámímť věci veliké a tajné, o nichž
nevíš. 4 Nebo takto praví Hospodin, Bůh Izraelský, o domích
města tohoto, a o domích králů Judských, kteříž zkaženi býti
mají berany válečnými a mečem: 5 Potáhnouť k boji proti
Kaldejským, ale aby naplnili tyto domy mrtvými těly lidskými,
kteréž zbiji v hněvě svém a v prchlivosti své, pro jejichž
všelikou nešlechetnost skryl jsem tvář svou od města tohoto.
6 Aj, já zopravuji je a vzdělám, a uzdravím obyvatele, a
zjevím jim hojnost pokoje, a to stálého. 7 Nebo přivedu zase
zajaté Judské a zajaté Izraelské, a vzdělám je jako prvé,
8 A očistím je od všeliké nepravosti jejich, kterouž hřešili
proti mně, a odpustím všecky nepravosti jejich, kterýmiž
hřešili proti mně, a jimiž zpronevěřovali se mně. 9 A toť
mi bude k jménu, k radosti, k chvále, a k zvelebení mezi
všemi národy země, kteříž uslyší o všem tom dobrém, kteréž

já jim učiním, a děsíce se, třásti se budou nade vším tím
dobrým a nade vším pokojem tím, kterýž já jim způsobím. 10
Takto praví Hospodin: Na tomto místě, o kterémž vy říkáte:
Popléněno jest, tak že není ani člověka ani žádného hovada
v městech Judských a na ulicích Jeruzalémských zpustlých,
tak že není žádného člověka, ani žádného obyvatele, ani
žádného hovada, 11 Ještěť bude slýchán hlas radosti a hlas
veselé, hlas ženicha a hlas nevěsty, hlas řkoucích: Oslavujte
Hospodina zástupů, nebo dobrý jest Hospodin, nebo na
věky milosrdenství jeho, a obětujících díkčinění v domě
Hospodinově, když zase přivedu zajaté země této jako na
počátku, praví Hospodin. 12 Takto praví Hospodin zástupů:
Na místě tomto popléněném, tak že není žádného člověka ani
hovada, i ve všech městech jeho bude ještě obydlé pastýřů,
kdež by chovali stáda. 13 V městech při horách, v městech
na rovinách a v městech v straně polední, tolikéž v zemi
Beniaminově a vůkol Jeruzaléma, i v městech Judských,
ještě procházívati budou stáda skrze ruce počítajícího, praví
Hospodin. 14 Aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichž vykonám
slovo to výborné, kteréž jsem mluvil o domu Izraelovu a o
domu Judovu. 15 V těch dnech a za času toho způsobím to,
aby zrostl Davidovi výstřelek spravedlivý, kterýž konati bude
soud a spravedlnost na zemi. 16 V těch dnech spasen bude
Juda, a Jeruzalém bydliti bude bezpečně, a toť jest, což
jemu přivolá Hospodin, spravedlnost naše. 17 Nebo takto
praví Hospodin: Nebudeť vypléněn muž z rodu Davidova,
ješto by neseděl na stolici domu Judského. 18 Z kněží
také Levítských nebude vypléněn muž od tváři mé, ješto
by neobětoval zápalu, a zapaloval suchou obět, a obětoval
obět po všecky dny. 19 Potom stalo se slovo Hospodinovo k
Jeremiášovi, řkoucí: 20 Takto praví Hospodin: Jestliže budete
moci zrušiti smlouvu mou se dnem, a smlouvu mou s nocí,
aby nebývalo dne ani noci časem svým: 21 Takéť smlouva
má zrušena bude s Davidem služebníkem mým, aby neměl
syna, kterýž by kraloval na stolici jeho, a s Levítskými
kněžími, aby nebyli služebníky mými. 22 A jakož nemůže
sečteno býti vojsko nebeské, ani změřen býti písek mořský,
tak rozmnožím símě Davida služebníka svého, a Levítů
mně přisluhujících. 23 Opět stalo se slovo Hospodinovo k
Jeremiášovi, řkoucí: 24 Což nesoudíš, co lid tento mluví,
říkaje: Že dvojí čeled, kterouž byl vyvolil Hospodin, již ji
zavrhl, a lidem mým že pohrdají, jako by nebyl více národem
před oblíčejem jejich. 25 Takto praví Hospodin: Nebude-liť
smlouva má se dnem a nocí, a ustanovení nebes i země
zdržáno, 26 Také símě Jákobovo a Davida služebníka svého
zavrhu, abych nebral z semene jeho těch, kteříž by panovati
měli nad semenem Abrahamovým, Izákovým a Jákobovým,
když zase přivedu zajaté jejich, a smiluji se nad nimi.

34 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina,
(když Nabuchodonozor král Babylonský, a všecko
vojsko jeho, i všecka království země pod moc jeho
přináležející, všickni také národové bojovali proti Jeruzalému
a proti všechněm městům jeho), řkoucí: 2 Takto praví
Hospodin Bůh Izraelský: Jdi a rci Sedechiášovi králi
Judskému, rci, pravím, jemu: Takto dí Hospodin: Aj, já dám
toto město v ruku krále Babylonského, aby je vypálil ohněm.
3 I ty nezniknešruky jeho, ale jistotně jat a v ruku jeho vydán
budeš, a oči tvé uzří oči krále Babylonského, i ústa jeho
s ústy tvými mluviti budou, a do Babylona se dostaneš. 4
A však slyš slovo Hospodinovo, Sedechiáši králi Judský:
Takto praví Hospodin o tobě: Neumřeš od meče, 5 V pokoji
umřeš. A jakož pálívali otcům tvým, králům předešlým, kteříž
byli před tebou, tak páliti budou tobě, a říkajíce: Ach, pane,
kvíliti budou nad tebou; nebo slovo toto já mluvil jsem, dí
Hospodin. 6 I mluvil Jeremiáš prorok Sedechiášovi, králi
Judskému, všecka slova ta v Jeruzalémě, 7 Když vojsko krále
Babylonského bojovalo proti Jeruzalému a proti všechněm
městům Judským ostatním, proti Lachis a proti Azeku; nebo
ta byla pozůstala z měst Judských města hrazená. 8 Slovo,
kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina, když učinil král
Sedechiáš smlouvu se vším lidem, kterýž byl v Jeruzalémě,
o vyhlášení jim svobody, 9 Aby propustil jeden každý
služebníka svého a jeden každý děvku svou, Hebrejského
neb Hebrejskou, svobodné, aby nepodroboval sobě v službu
Žida, bratra svého, nižádný. 10 Tedy uposlechla všecka
knížata a všecken lid, kterýž byl v smlouvu všel, aby propustil
jeden každý služebníka svého a jeden každý děvku svou
svobodné, aby nepodroboval jich v službu více; uposlechli,
pravím, a propustili. 11 Potom pak rozmyslivše se, zase
pobrali služebníky své a děvky své, kteréž byli propustili
svobodné, a podrobili je sobě za služebníky a děvky. 12 I
stalo se slovo Hospodinovo k Jeremiášovi od Hospodina,
řkoucí: 13 Takto praví Hospodin Bůh Izraelský: Já jsem
učinil smlouvu s otci vašimi toho dne, když jsem je vyvedl z
země Egyptské, z domu služebníků, řka: 14 Po vyplnění
sedmi let propouštívejte jeden každý bratra svého Žida,
kterýž by prodán byl tobě, a sloužilť by šest let, propusť,
pravím, jej svobodného od sebe. Ale neuposlechli otcové
vaši mne, aniž naklonili ucha svého. 15 Vy zajisté usmyslivše
sobě dnes, učinili jste to, což jest spravedlivého před očima
mýma, že jste vyhlásili svobodu jeden každý bližnímu svému,
učinivše smlouvu před oblíčejem mým v domě tom, kterýž

nazván jest od jména mého. 16 Ale zase zpáčivše se, zlehčili
jste jméno mé, že jste vzali zase jeden každý služebníka
svého a jeden každý děvku svou, kteréž jste byli propustili
svobodné podlé žádosti jejich, a podrobili jste je, aby byli
vaši služebníci a děvky. 17 Protož takto praví Hospodin: Vy
neuposlechli jste mne, abyste vyhlásili svobodu jeden každý
bratru svému, a jeden každý bližnímu svému, aj, já vyhlašuji
proti vám svobodu, dí Hospodin, meči, moru a hladu, a
vydám vás ku posmýkání po všech královstvích země. 18
Vydám zajisté ty lidi, jenž přestoupili smlouvu mou, kteříž
nevykonali slov smlouvy té, kterouž učinili před oblíčejem
mým, když tele rozťali na dvé, a prošli mezi díly jeho, 19 Totiž
knížata Judská a knížata Jeruzalémská, komorníci, a kněží, i
všecken lid té země, kteříž prošli mezi díly toho telete. 20
Vydám je, pravím, v ruku nepřátel jejich, a v ruku hledajících
bezživotí jejich, i budou těla mrtvá jejich za pokrm ptactvu
nebeskému, a šelmám zemským. 21 Sedechiáše také krále
Judského, i knížata jeho vydám v ruku nepřátel jejich, a v
ruku hledajících bezživotí jejich, v ruku, pravím, vojska krále
Babylonského, kteříž odtáhli od vás. 22 Aj, já přikáži, dí
Hospodin, a přivedu je zase na město toto, aby bojovali proti
němu, a vezmouce je, vypálili je ohněm; města také Judská
obrátím v poušť, tak že nebude žádného obyvatele.

35 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina za
dnů Joakima syna Joziášova, krále Judského, řkoucí:
2 Jdi mezi Rechabitské, a promluvě s nimi, doveď je k domu
Hospodinovu do jednoho z pokojů, a dej jim píti vína. 3 Tedy
pojav Jazaniáše syna Jeremiášova, syna Chabaciniášova, a
bratří jeho i všecky syny jeho se vší rodinou Rechabitských,
4 Dovedl jsem je k domu Hospodinovu do pokoje synů
Chanana syna Igdaliášova, muže Božího, kterýž byl při pokoji
knížat, jenž byl nad pokojem Maaseiáše syna Sallumova,
ostříhajícího prahu. 5 Potom postavě před syny domu
Rechabitských koflíky plné vína a číše, i řekl jsem jim:
Píte víno. 6 Kteříž řekli: Nepíjíme vína. Nebo Jonadab syn
Rechabův, otec náš, zapověděl nám, řka: Nepíjejte vína,
vy, ani synové vaši na věky. 7 A domu nestavějte, ani
semene nerozsívejte, vinice také neštěpujte, ani mívejte, ale
v staních přebývejte po všecky dny vaše, abyste živi byli
mnoho dnů na tváři země, v níž pohostinu jste. 8 Protož
uposlechli jsme hlasu Jonadaba syna Rechabova, otce
našeho, ve všem, což přikázal nám, abychom nepili vína po
všecky dny své, my, manželky naše, synové naši, i dcery
naše, 9 Abychom nestavěli domů k bydlení svému, a vinice,
ani rolí, ani nic osátého nemívali. 10 Ale abychom bydlili v
staních. Uposlechli jsme, pravím, a děláme všecko, jakž
přikázal nám Jonadab otec náš. 11 Stalo se pak, když vtrhl
Nabuchodonozor král Babylonský do země, že jsme řekli:
Poďte, a ujděme do Jeruzaléma před vojskem Kaldejským, a
před vojskem Syrským. Takž bydlíme v Jeruzalémě. 12 Tedy
stalo se slovo Hospodinovo k Jeremiášovi, řkoucí: 13 Takto
praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Jdi a rci mužům
Judským a obyvatelům Jeruzalémským: Což nepřijmete
naučení, abyste poslouchali slov mých? dí Hospodin. 14 K
vykonání přichází všeliké slovo Jonadaba syna Rechabova,
kterýž přikázal synům svým, aby nepili vína. Nepili zajisté
až do tohoto dne, nebo poslouchají přikázaní otce svého.
Já pak mluvím k vám, ráno přivstávaje, a to ustavičně, a
však neposloucháte mne. 15 Nadto posílám k vám všecky
služebníky své proroky, ráno přivstávaje, a to ustavičně,
říkaje: Navraťte se již jeden každý z cesty své zlé, a polepšte
předsevzetí svých, a nechoďte za bohy cizími, sloužíce
jim, a tak přebývejte v zemi této, kterouž jsem dal vám
i otcům vašim: však nenakloňujete uší svých, aniž mne
posloucháte. 16 Ješto synové Jonadabovi syna Rechabova
plní přikázaní otce svého, kteréž přikázal jim, lid pak tento
neposlouchají mne. 17 Protož takto praví Hospodin Bůh
zástupů, Bůh Izraelský: Aj, já uvedu na Judu a na všecky
obyvatele Jeruzalémské všecko to zlé, kteréž jsem vyřkl proti
nim, proto že jsem mluvíval k nim, a neposlouchali, a volával
jsem na ně, ale neohlásili se. 18 Rodině pak Rechabitských
řekl Jeremiáš: Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský:
Protože posloucháte přikázaní Jonadaba otce vašeho, a
ostříháte všech přikázaní jeho, anobrž děláte všecko, jakž
přikázal vám, 19 Protož takto praví Hospodin zástupů, Bůh
Izraelský: Nebudeť vypléněn muž z rodu Jonadabova syna
Rechabova, ješto by nestál před oblíčejem mým po všecky
dny.

36 Stalo se pak léta čtvrtého Joakima syna Joziášova,
krále Judského, stalo se slovo toto k Jeremiášovi od
Hospodina, řkoucí: 2 Vezmi sobě knihu, a zapiš do ní všecka
slova, kteráž jsem mluvil tobě proti Izraelovi, a proti Judovi,
i všechněm národům od toho dne, jakž jsem mluvíval s
tebou, ode dnů Joziášových, až do dne tohoto, 3 Zdali aspoň
uslyšíce dům Judský o všem tom zlém, kteréž já myslím
učiniti jim, navrátí se jeden každý z cesty své zlé, abych
odpustil nepravost jejich a hřích jejich. 4 Protož zavolal
Jeremiáš Bárucha syna Neriášova, i sepsal Báruch do knihy
z úst Jeremiášových všecka slova Hospodinova, kteráž
mluvil jemu. 5 Potom přikázal Jeremiáš Báruchovi, řka: Já
zápověd maje, nemohu jíti do domu Hospodinova. 6 Protož
jdi ty, a čti v knize této, což jsi napsal z úst mých, slova
Hospodinova, při přítomnosti lidu v domě Hospodinově, v

den postu, též také při přítomnosti všech Judských, kteříž
by se z měst svých sešli, čti je, 7 Zda by snad poníženě a
pokorně modléce se před Hospodinem, i navrátili by se jeden
každý z cesty své zlé; neboť jest veliký hněv a prchlivost,
v níž mluvil Hospodin proti lidu tomuto. 8 I učinil Báruch
syn Neriášův všecko, jakž přikázal jemu Jeremiáš prorok,
čta v knize té slova Hospodinova v domě Hospodinově.
9 Stalo se pak léta pátého za Joakima syna Joziášova,
krále Judského, měsíce devátého, že vyhlásili půst před
Hospodinem všemu lidu v Jeruzalémě, a všemu lidu, kteříž
se byli sešli z měst Judských do Jeruzaléma. 10 I četl
Báruch z knihy slova Jeremiášova v domě Hospodinově, v
pokoji Gemariáše syna Safanova, písaře, na síni hořejší,
u dveří brány domu Hospodinova nové, při přítomnosti
všeho lidu. 11 Když pak vyslyšel Micheáš syn Gemariášův,
syna Safanova, všecka slova Hospodinova z té knihy, 12
Hned šel do domu královského, do pokoje kancléřova, a aj,
tam všecka knížata seděla: Elisama ten kancléř, a Delaiáš
syn Semaiášův, a Elnatan syn Achborův, a Gemariáš syn
Safanův, a Sedechiáš syn Chananiášův, i všecka knížata. 13
A oznámil jim Micheáš všecka slova, kteráž slyšel, když
četl Báruch v knize při přítomnosti lidu. 14 Protož poslala
všecka knížata k Báruchovi Judu syna Netaniášova, syna
Selemiášova, syna Chuzova, aby řekl: Tu knihu, v níž jsi
četl při přítomnosti lidu, vezmi do ruky své a pod'. I vzal
Báruch syn Neriášův tu knihu do ruky své, a přišel k nim. 15
Kteříž řekli jemu: Sed' medle a čti ji před námi. I četl Báruch
před nimi. 16 Stalo se pak, když uslyšeli všecka slova ta, že
předěšeni byli všickni, a řekli Báruchovi: Jistotně oznámíme
králi všecka slova tato. 17 Potom otázali se Bárucha, řkouce:
Oznam již nám, jak jsi všecka slova ta sepsal z úst jeho? 18
Jimž řekl Báruch: Z úst svých pravil mi všecka slova tato, a
já psal jsem na knihách černidlem. 19 Tedy řekla ta knížata
Báruchovi: Jdi schovej se ty i Jeremiáš, ať žádný neví, kde
jste. 20 Potom vešli k králi na síň, když tu knihu schovati dali
v pokoji Elisama kancléře, a oznámili králi všecka slova ta.
21 I poslal král Judu, aby vzal tu knihu. Kterýžto vzal ji z
pokoje Elisama kancléře, a četl ji Juda při přítomnosti krále,
a při přítomnosti všech knížat stojících před králem. 22 Král
pak seděl v domě, v němž v zimě býval, měsíce devátého, a
na ohništi před ním hořelo. 23 Tedy stalo se, jakž jen přečtl
Juda tři listy neb čtyři, že pořezal ji škriptorálem, a házel
na oheň, kterýž byl na ohništi, až shořela všecka kniha ta
ohněm tím, kterýž byl na ohništi. 24 Ale neulekli se, aniž
roztrhl roucha svá král a všickni služebníci jeho, kteříž slyšeli
všecka slova ta. 25 Nýbrž ještě když Elnatan a Delaiáš a
Gemariáš přimlouvali se k králi, aby nepálil té knihy, tedy
neuposlechl jich. 26 Ale přikázal král Jerachmeelovi synu
královu, a Saraiášovi synu Azrielovu, a Selemiášovi synu
Abdeelovu, aby jali Bárucha písaře a Jeremiáše proroka.
Ale skryl je Hospodin. 27 Stalo se pak slovo Hospodinovo
k Jeremiášovi, když spálil král tu knihu a slova, kteráž byl
sepsal Báruch z úst Jeremiášových, řkoucí: 28 Vezmi sobě
zase knihu jinou, a napiš na ní všecka slova první, kteráž
byla v té knize prvnější, kterouž spálil Joakim král Judský.
29 O Joakimovi pak králi Judském rci: Takto praví Hospodin:
Ty jsi spálil knihu tuto, pravě: Proč jsi psal v ní, řka: Jistotně
přitáhne král Babylonský, a zkazí zemi tuto, a vyhladí z ní lidi
i hovada? 30 Protož takto praví Hospodin o Joakimovi králi
Judském: Nebude míti, kdo by seděl na stolici Davidově, a
tělo jeho mrtvé bude vyvrženo na horko ve dne a na mráz
v noci. 31 Nebo trestati budu na něm, a na semeni jeho,
i na služebnících jeho nepravost jejich, a uvedu na ně, a
na obyvatele Jeruzalémské, i na muže Judské všecko to
zlé, o kterémž jsem mluvíval jim, a neposlouchali. 32 I vzal
Jeremiáš knihu jinou, a dal ji Báruchovi synu Neriášovu,
písaři, kterýž sepsal do ní z úst Jeremiášových všecka slova
té knihy, kterouž byl spálil Joakim král Judský ohněm. A
ještě přidáno jest k těm slovům mnoho těm podobných.

37 Potom kraloval král Sedechiáš syn Joziášův místo
Koniáše syna Joakimova, kteréhož ustanovil králem
Nabuchodonozor král Babylonský v zemi Judské. 2 Ale
neposlouchal on, ani služebníci jeho, ani lid té země slov
Hospodinových, kteráž mluvil skrze Jeremiáše proroka. 3
Ač byl poslal Sedechiáš Jehuchale syna Selemiášova a
Sofoniáše syna Maaseiášova, kněze, k Jeremiášovi proroku,
aby řekli: Modl se medle za nás Hospodinu Bohu našemu. 4
Nebo Jeremiáš ještě bydlil svobodně u prostřed lidu, aniž
ho ještě byli dali do žaláře. 5 A vojsko Faraonovo bylo
vytáhlo z Egypta; (nebo uslyšavše Kaldejští, kteříž oblehli byli
Jeruzalém, pověst o nich, odtrhli od Jeruzaléma). 6 Stalo se
pak slovo Hospodinovo k Jeremiášovi proroku, řkoucí: 7 Toto
praví Hospodin Bůh Izraelský: Takto rcete králi Judskému,
kterýž vás poslal ke mně, abyste se radili se mnou: Aj,
vojsko Faraonovo, kteréž potáhne vám na pomoc, navrátí
se zase do země své Egyptské. 8 Kaldejští pak navrátí se
zase, a bojovati budou proti městu tomuto, a vezmouce je,
vypálí je ohněm. 9 Takto praví Hospodin: Nesvoďte sami
sebe, říkajíce: Konečně odtrhnou od nás Kaldejští, neboť
neodtrhnou. 10 Nýbrž byste pobili všecko vojsko Kaldejských
bojujících s vámi, tak že by pozůstali z nich toliko ranění, tiť
z stanů svých povstanou, a toto město ohněm vypálí. 11
Stalo se pak, když odtrhlo vojsko Kaldejské od Jeruzaléma

před vojskem Faraonovým, 12 Že vycházel Jeremiáš z
Jeruzaléma, jíti chtěje do země Beniaminovy, aby tak vynikl
z prostředku lidu. 13 Když pak byl v bráně Beniaminské,
byl tu hejtman nad stráží, jménem Jiriáš syn Selemiáše,
syna Chananiášova, kterýž jal Jeremiáše proroka, řka: K
Kaldejským ty ustupuješ. 14 Jemuž řekl Jeremiáš: Není
pravda, neustupujiť já k Kaldejským. Ale nechtěl ho slyšeti,
nýbrž jal Jiriáš Jeremiáše, a dovedl jej k knížatům. 15 Tedy
rozhněvavše se knížata na Jeremiáše, ubili jej, a dali jej do
vězení, do domu Jonatana písaře; nebo z něho byli udělali
žalář. 16 Když pak vešel Jeremiáš do té jámy a do sklípků
jejích, a seděl tam Jeremiáš mnoho dní. 17 Teprv poslav král
Sedechiáš, vzal jej, a tázal se ho král v domě svém tajně,
řka: Stalo-li se slovo od Hospodina? Jemuž řekl Jeremiáš:
Stalo. Potom řekl: V ruku krále Babylonského vydán budeš.
18 Při tom řekl Jeremiáš králi Sedechiášovi: Coť jsem zavinil
aneb služebníkům tvým, aneb lidu tomuto, že jste mne
dali do žaláře tohoto? 19 A kdež jsou proroci vaši, kteříž
prorokují vám, říkajíce: Nepřitáhneť král Babylonský na vás,
ani na zemi tuto? 20 Nyní tedy slyš, žádám, pane můj králi,
nechť, prosím, místo má před tebou pokorná prosba má;
nedopouštěj mne zase voditi do domu Jonatana písaře,
abych tam neumřel. 21 I přikázal král Sedechiáš, aby vsadili
Jeremiáše do síně stráže, a dávali jemu pecník chleba na
den z ulice pekařů, dokudž by nebyl vytráven všecken chléb
v městě. A tak seděl Jeremiáš v síni stráže.

38 Slyšel pak Sefatiáš syn Matanův, a Gedaliáš syn
Paschurův, a Juchal syn Selemiášův, a Paschur syn
Malkiášův slova, kteráž Jeremiáš mluvil ke všemu lidu,
řka: 2 Takto praví Hospodin: Kdo by zůstal v městě tomto,
zahyne mečem, hladem aneb morem, ale kdož by vyšel k
Kaldejským, že bude živ, a že bude míti život svůj místo
kořisti, a živ zůstane. 3 Takto praví Hospodin: Jistotně
vydáno bude město toto v ruku vojska krále Babylonského,
a vezme je. 4 Protož řekla ta knížata králi: Nechť jest
usmrcen muž ten, poněvadž zemdlívá ruce mužů bojovných,
pozůstalých v městě tomto, i ruce všeho lidu, mluvě jim slova
taková; nebo muž ten nikoli neobmýšlí pokoje lidu tomuto,
ale zlé. 5 Tedy řekl král Sedechiáš: Aj, v ruce vaší jest,
neboť král zhola nic nemůže proti vám. 6 I vzali Jeremiáše,
kterýž byl v síni stráže, a uvrhli jej do jámy Malkiášovy, syna
králova, a spustili Jeremiáše po provazích. V té pak jámě
nebylo nic vody, ale bláto, tak že Jeremiáš tonul v tom blátě.
7 Ale jakž uslyšel Ebedmelech Mouřenín, dvořan, kterýž byl
v domě královském, že dali Jeremiáše do té jámy, (král pak
seděl v bráně Beniaminské), 8 Hned vyšel Ebedmelech z
domu královského, a mluvil s králem, řka: 9 Pane můj, králi,
zle učinili muži tito všecko, což učinili Jeremiášovi proroku,
že jej uvrhli do té jámy; neboť by byl umřel i na prvním místě
hladem, poněvadž již není žádného chleba v městě. 10
Protož poručil král Ebedmelechovi Mouřenínu, řka: Vezmi s
sebou odsud třidceti mužů, a vytáhni Jeremiáše proroka z
té jámy, prvé než by umřel. 11 Tedy vzal Ebedmelech ty
muže s sebou, a všel do domu královského pod pokladnici,
a nabral starých hadrů strhaných, hadrů, pravím, zkažených,
kteréž spustil k Jeremiášovi do té jámy po provazích. 12 A
řekl Ebedmelech Mouřenín Jeremiášovi: Nu, podlož ty staré,
strhané hadry a zkažené pod paže rukou svých s provazy. I
učinil tak Jeremiáš. 13 Takž vytáhli Jeremiáše po provazích,
a dobyli jej z té jámy. I seděl Jeremiáš v síni stráže. 14
Potom poslav král Sedechiáš, vzal Jeremiáše proroka k sobě
do třetího průchodu, kterýž byl při domu Hospodinovu, a řekl
král Jeremiášovi: Zeptám se tebe na něco, netaj přede mnou
ničehož. 15 I řekl Jeremiáš Sedechiášovi: Oznámím-liť, zdaliž
mne konečně neusmrtíš? A poradím-liť, neuposlechneš
mne. 16 Tedy přisáhl král Sedechiáš Jeremiášovi tajně,
řka: Živť jest Hospodin, kterýž učinil nám život tento, že tě
neusmrtím, aniž tě vydám v ruku mužů těch, kteříž hledají
bezživotí tvého. 17 I řekl Jeremiáš Sedechiášovi: Takto praví
Hospodin Bůh zástupů, Bůh Izraelský: Jestliže dobrovolně
vyjdeš k knížatům krále Babylonského, i duše tvá živa bude,
i město toto nebude vypáleno ohněm, a tak živ zůstaneš
ty i dům tvůj. 18 Jestliže pak nevyjdeš k knížatům krále
Babylonského, jistě že vydáno bude město toto v ruku
Kaldejských, a vypálí je ohněm, ano i ty nezniknеš ruky
jejich. 19 Tedy řekl král Sedechiáš Jeremiášovi: Velmi se
bojím Židů, kteříž ustoupili k Kaldejským, aby mne snad
nevydali v ruku jejich, i učinili by sobě ze mne posměch.
20 Ale Jeremiáš řekl: Nevydadí. Uposlechni, prosím, hlasu
Hospodinova, o kterémž já mluvím tobě, a bude dobře
tobě, i duše tvá živa bude. 21 Jestliže pak nebudeš chtíti
vyjíti, toto jest slovo to, kteréž mi ukázal Hospodin, 22 Že
aj, všecky ženy, kteréž pozůstaly v domě krále Judského,
přivedeny budou knížatům krále Babylonského, a samyť
říkati budou: Nabádaliť jsou tě, a obdrželi na tobě ti, kteříž
tě troštovali pokojem; uvázlyť v bahně nohy tvé, a nazpět
obráceny. 23 Všecky také manželky tvé i syny tvé dovedou k
Kaldejským, i ty sám nezniknеš ruky jejich, ale rukou krále
Babylonského jat budeš, a město toto vypálíš ohněm, 24
Tedy řekl Sedechiáš Jeremiášovi: Žádný ať neví o věcech
těchto, abys neumřel. 25 Pakli uslyšíce knížata, že jsem
mluvil s tebou, přišli by k tobě, a řeklit' by: Oznam medle
nám, cos mluvil s králem, netaj před námi, a neusmrtíme

tě, a co mluvil s tebou král? 26 Tedy rci jim: Předkládal
jsem poníženou a pokornou prosbu svou před krále, aby
mne nedal zase voditi do domu Jonatanova, abych tam
neumřel. 27 I sešla se všecka knížata k Jeremiášovi, aby
se ho tázali. Kterýžto oznámil jim podlé toho všeho, jakž
přikázal král. Takž mlčkem odešli od něho, když nebylo
slyšeti o té věci. 28 Jeremiáš pak seděl v síni stráže až do
toho dne, v němž dobyt jest Jeruzalém, kdežto byl, když
dobýván byl Jeruzalém.

39 Léta devátého Sedechiáše krále Judského, měsíce
desátého, přitáhl Nabuchodonozor král Babylonský
se vším vojskem svým k Jeruzalému, a oblehli jej. 2
Jedenáctého pak léta Sedechiášova, měsíce čtvrtého,
devátého dne měsíce, prolomeno jest město. 3 I vešla
tam všecka knížata krále Babylonského, a posadila se v
bráně prostřední: Nergalšaretser, Samgarnebu, Sarsechim,
Rabsaris, Nergalšaretser, Rabmag, a všecka jiná knížata
krále Babylonského. 4 Stalo se pak, když je uzřel Sedechiáš
král Judský, a že všickni muži bojovní utekli, a vyšli v noci z
města cestou zahrady královské skrze bránu mezi dvěma
zdmi, ušel také cestou pouště. 5 I honilo je vojsko Kaldejské,
a postihli Sedechiáše na rovinách Jerišských, a jali jej a
přivedli ho k Nabuchodonozorovi králi Babylonskému do
Ribla, do země Emat. Kdežto učinil soud. 6 Nebo zmordoval
král Babylonský syny Sedechiášovy v Ribla před očima jeho,
i všecky nejpřednější Judské zmordoval král Babylonský. 7
Oči pak Sedechiášovy oslepil, a svázav ho řetězy ocelivými,
dovedl jej do Babylona. 8 Dům také královský i domy toho
lidu vypálili Kaldejští ohněm, a zdi Jeruzalémské pobořili. 9
Ostatek pak lidu, kterýž byl zůstal v městě, i poběhlce, kteříž
byli ustoupili k němu, a jiný lid pozůstalý zavedl Nebuzardan,
hejtman nad žoldnéři, do Babylona. 10 Toliko nejchaternějších
z lidu, kteříž nikdež neměli nic, zanechal Nebuzardan,
hejtman nad žoldnéři, v zemi Judské, jimž rozdal vinice
a rolí v ten den. 11 Přikázal pak Nabuchodonozor král
Babylonský o Jeremiášovi Nebuzardanovi, hejtmanu nad
žoldnéři, řka: 12 Vezmi jej, a pilně ho opatruj, aniž jemu čiň
co zlého, ale jakž tobě řekne, tak nalož s ním. 13 Protož
poslav Nebuzardan, hejtman nad žoldnéři, a Nebušazban,
Rabsaris, a Nergalšaretser, Rabmag, a všickni hejtmané
krále Babylonského, 14 Poslavše, pravím, vzali Jeremiáše z
síně stráže, a dali jej Godoliášovi synu Achikamovu, syna
Safanova, aby jej domů dovedl. Takž bydlil u prostřed lidu.
15 Stalo se pak k Jeremiášovi slovo Hospodinovo, když ještě
byl zavřín v síni stráže, řkoucí: 16 Jdi a rci Ebedmelechovi
Mouřenínu, řka: Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský:
Aj, já způsobím to, aby došla slova má na město toto ke
zlému a ne k dobrému, a splní se před oblíčejem tvým v
ten den. 17 Ale vysvobodím tě v ten den, dí Hospodin, aniž
budeš vydán v ruku mužů těch, jejichž oblíčeje se lekáš. 18
Nebo jistotně vychvátím tě, abys od meče nepadl, a budeš
míti život svůj místo kořisti, proto že jsi naději složil ve mně,
dí Hospodin.

40 Slovo to, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina,
když jej propustil Nebuzardan, hejtman nad žoldnéři, z
Ráma, vzav jej, když byl svázaný řetězy u prostřed všech
zajatých Jeruzalémských a Judských, zajatých do Babylona.
2 Tedy vzal hejtman nad žoldnéři Jeremiáše, a řekl jemu:
Hospodin Bůh tvůj byl vyřkl zlé toto proti místu tomuto. 3
Protož je uvedl a učinil Hospodin, jakž mluvil; nebo jste
hřešili proti Hospodinu, a neposlouchali jste hlasu jeho,
pročež stala se vám věc tato. 4 Již tedy, aj, rozvazuji tě dnes
z řetězů těch, kteříž jsou na rukou tvých. Vidí-liť se za dobré
jíti se mnou do Babylona, poď, a budu tě pilně opatrovati;
jestližeť se pak nevidí za dobré jíti se mnou do Babylona,
nech tak. Aj, všecka tato země jest před tebou; kamžť se
za dobré a slušné vidí jíti, tam jdi. 5 Pakli, (poněvadž se
nenavracuje), obraťsek Godoliášovi synu Achikamovu,
syna Safanova, kteréhož ustanovil král Babylonský nad
městy Judskými, a zůstaň s ním u prostřed lidu, aneb kamžť
se koli dobře líbí jíti, jdi. I dal jemu hejtman nad žoldnéři
na cestu, a dar, a propustil jej. 6 Takž přišel Jeremiáš k
Godoliášovi synu Achikamovu do Masfa, a bydlil s ním u
prostřed lidu pozůstalého v zemi. 7 Uslyšeli pak všickni
hejtmané vojsk, kteříž byli na poli, oni i všecken lid jejich,
že ustanovil král Babylonský Godoliáše syna Achikamova
nad tou zemí, a že jemu poručil muže a ženy i děti, a to
z nejchaternějších té země, z těch kteříž nebyli zajati do
Babylona. 8 Protož přišli k Godoliášovi do Masfa, totiž
Izmael syn Netaniášův, též Jochanan a Jonatan, synové
Kareachovi, a Saraiáš syn Tanchumetův, a synové Efai
Netofatského, a Jazaniáš syn Machatův, oni i lid jejich. 9
Tedy přisáhl jim Godoliáš syn Achikamův, syna Safanova, i
lidu jejich, řka: Nebojte se služby Kaldejských, zůstaňte v
zemi, a služte králi Babylonskému, a dobře vám bude. 10
Nebo aj, já bydlím v Masfa, abych sloužil Kaldejským, kteříž
přicházejí k nám, vy pak slízejte víno a letní ovoce i olej,
a skládejte do nádob svých, a zůstaňte v městech svých,
kteráž držíte. 11 Tak i všickni Judští, kteříž byli u Moábských
a mezi Ammonitskými, a mezi Idumejskými, a kteříž byli ve
všech zemích, uslyšavše, že by pozůstavil král Babylonský
ostatek Judských, a že by ustanovil nad nimi Godoliáše syna
Achikamova, syna Safanova, 12 Navrátili se všickni Judští ze

všech míst, kamž rozehnaní byli, a přišli do země Judské k
Godoliášovi do Masfa. I nazbírali vína a letního ovoce velmi
mnoho. 13 Jochanan pak syn Kareachův, a všecka knížata
vojsk, kteráž byla v poli, přišli k Godoliášovi do Masfa, 14 A
řekli jemu: Víš-li co o tom, že Baalis král Ammonitský poslal
Izmaele syna Netaniášova, aby tě zabil? Ale nevěřil jim
Godoliáš syn Achikamův. 15 Nadto Jochanan syn Kareachův
řekl Godoliášovi tajně v Masfa, řka: Nechť jdu medle, a zabiji
Izmaele syna Netaniášova, však žádný nezví. Proč má zabiti
tebe, a mají rozptýleni býti všickni Judští, kteříž shromážděni
jsou k tobě, a zahynouti ostatek Judských? 16 Ale řekl
Godoliáš syn Achikamův Jochananovi synu Kareachovu:
Nečiň toho, nebo lež ty mluvíš o Izmaelovi.

41 Stalo se pak měsíce sedmého, že přišel Izmael syn
Netaniášův, syna Elisamova z semene královského, a
hejtmané královští, totiž deset mužů s ním, k Godoliášovi
synu Achikamovu do Masfa, a jedli tam chléb spolu v
Masfa. 2 Potom vstav Izmael syn Netaniášův, a deset
mužů, kteříž byli s ním, zabili Godoliáše syna Achikamova,
syna Safanova, mečem; zamordoval, pravím, toho, kteréhož
ustanovil král Babylonský nad tou zemí. 3 Všecky také Židy,
kteříž byli s ním, s Godoliášem, v Masfa, i ty Kaldejské,
kteříž postiženi byli tam, muže bojovné, pobil Izmael. 4
Stalo se pak druhého dne, jakž zamordoval Godoliáše,
(o čemž žádný nezvěděl), 5 Že přišli někteří z Sichem,
z Sílo a z Samaří, mužů osmdesáte, oholivše bradu, a
roztrhše roucha, a řežíce se, kteřížto suchou obět a kadidlo
v rukou svých měli, aby je nesli do domu Hospodinova.
6 Tedy Izmael syn Netaniášův vyšel jim vstříc z Masfa,
ustavičně jda a plače. Stalo se pak, když je potkal, že řekl
jim: Poďte k Godoliášovi synu Achikamovu. 7 Ale stalo
se, když přišli do prostřed města, že pobiv je Izmael syn
Netaniášův, vmetal je do prostřed jámy, on i muži, kteříž
s ním byli. 8 Deset pak mužů nalezlo se mezi nimi, kteříž
řekli Izmaelovi: Nemorduj nás; nebo máme sklady skryté
v poli, pšenice a ječmene, též oleje a medu. I nechal tak,
a nemordoval jich u prostřed bratří jejich. 9 Jáma pak, do
níž Izmael vmetal k Godoliášovi všecka těla mužů těch,
kteréž pobil, ta jest, kterouž udělal král Aza, boje se Bázy
krále Izraelského. Kterouž naplnil Izmael syn Netaniášův
zbitými. 10 A zajal Izmael všecken ostatek lidu, kteříž byli v
Masfa, dcery královské a všecken lid, kteříž byli pozůstali v
Masfa, nad nimiž byl ustanovil Nebuzardan, hejtman nad
žoldnéři, Godoliáše syna Achikamova. Kteréžto zajav Izmael
syn Netaniášův, šel, aby se dopravil k Ammonitským. 11 V
tom uslyšel Jochanan syn Kareachův, i všickni hejtmané
těch vojsk, kteříž s ním byli, o všem tom zlém, kteréž učinil
Izmael syn Netaniášův. 12 I vzali všecken svůj lid, a táhli
k boji proti Izmaelovi synu Netaniášovu, jehož nalezli při
vodách velikých, kteréž jsou v Gabaon. 13 Stalo se pak, že
když uzřel všecken lid, kterýž byl s Izmaelem, Jochanana
syna Kareachova a všecka knížata vojsk, kteříž s ním byli,
zradovali se. 14 A obrátiv se všecken ten lid, kterýž byl zajal
Izmael z Masfa, navrátil se zase, a přišel k Jochananovi
synu Kareachovu. 15 Izmael pak syn Netaniášův ušel před
Jochananem s osmi muži, a přišel k Ammonitským. 16
Protož vzal Jochanan syn Kareachův, a všecka knížata
vojsk, kteříž s ním byli, všecken ostatek lidu, kterýž zase
přivedl od Izmaele syna Netaniášova z Masfa, když zabil
Godoliáše syna Achikamova, muže bojovné, též ženy a děti
i komorníky, kteréž zase přivedl z Gabaon, 17 A odšedše,
pobyli v hospodě Chimhamově, kteráž jest u Betléma, aby
jdouce, vešli do Egypta, 18 Před Kaldejskými. Nebo báli se
jich, proto že zabil Izmael syn Netaniášův Godoláše syna
Achikamova, kteréhož byl ustanovil král Babylonský nad tou
zemí.

42 Potom přistoupili všecka knížata vojsk, i Jochanan syn
Kareachův i Jazaniáš syn Hosaiášův, i všecken lid, od
nejmenšího až do největšího, 2 A řekli Jeremiášovi proroku:
Uslyš medle nás v ponížené prosbě naší, a modl se za nás
Hospodinu Bohu svému, za všecken ostatek tento, nebo nás
maličko zůstalo z mnohých, jakž oči tvé nás vidí, 3 Ať nám
oznámí Hospodin Bůh tvůj cestu, po níž bychom jíti, a co
činiti měli. 4 Jimž řekl Jeremiáš prorok: Uslyšel jsem. Aj, já
modliti se budu Hospodinu Bohu vašemu podlé slov vašich,
a cožkoli vám odpoví Hospodin, oznámím vám; nezatajím
před vámi slova. 5 Oni zase řekli Jeremiášovi: Nechť jest
Hospodin mezi námi svědkem pravým a věrným, jestliže
podlé každého slova, pro něž poslal tě Hospodin Bůh tvůj
k nám, tak se chovati nebudeme. 6 Buď dobré aneb zlé,
hlasu Hospodina Boha našeho, pro nejž tě vysíláme k němu,
uposlechneme, aby nám dobře bylo, když uposlechneme
hlasu Hospodina Boha našeho. 7 Stalo se pak po přeběhnutí
desíti dnů, když se stalo slovo Hospodinovo k Jeremiášovi,
8 Že povolal Jochanana syna Kareachova, a všech knížat
vojsk, kteříž s ním byli, i všeho lidu, od nejmenšího až do
největšího, 9 A řekl jim: Takto praví Hospodin Bůh Izraelský,
k němuž jste mne poslali, abych rozprostíral poníženou
prosbu vaši před obličejem jeho: 10 Jestliže navrátíce se,
zůstanete v zemi této, zajisté že vzdělám vás, a nezkazím,
anobrž vštípím vás, a nevyplením; neboť lituji toho zlého,
kteréž jsem učinil vám. 11 Nebojtež se krále Babylonského,

jehož se bojíte, nebojte se ho, dí Hospodin; neboť s vámi
jsem, abych vás vysvobozoval, a vytrhoval vás z ruky jeho.
12 Nadto způsobím vám milost, aby se slitoval nad vámi,
a dal se vám navrátiti do země vaší. 13 Ale řeknete-li:
Nezůstaneme v zemi této, neposlouchajíce hlasu Hospodina
Boha svého, 14 A říkajíce: Nikoli, ale do země Egyptské
vejdeme, kdež neuzříme boje, ani zvuku trouby neuslyšíme,
a chleba lačněti nebudeme, pročež tam se osadíme: 15
Protož nyní slyštež slovo Hospodinovo, ostatkové Judští:
Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Jestliže vy
zarputile na tom zůstanete, abyste vešli do Egypta, a vejdete-
li, abyste tam pobyli, 16 Jistě stane se to, že meč, kteréhož
se bojíte, tam v zemi Egyptské vás postihne, a hlad, jehož
se obáváte, přijde na vás v Egyptě, a tam pomřete. 17 Tak
se stane všechněm těm mužům, kteříž uložili předce jíti do
Egypta, aby tam byli pohostinu, že zhynou mečem, hladem
a morem, a nezůstane z nich žádného, aniž kdo znikne toho
zlého, kteréž já uvedu na ně. 18 Nebo takto praví Hospodin
zástupů, Bůh Izraelský: Jakož vylit jest hněv můj a prchlivost
má na obyvatele Jeruzalémské, tak vylita bude prchlivost má
na vás, když vejdete do Egypta, a budete k proklínání, a
k užasnutí, a k zlořečení, a za útržku; nadto neuzříte více
místa tohoto. 19 K vámť mluví Hospodin, ó ostatkové Judští:
Nevcházejte do Egypta. Jistotně vězte, (neboť se vám dnes
osvědčuji), 20 Poněvadž jste se neupřímě ke mně měli v
myšleních svých, poslavše mne k Hospodinu Bohu vašemu,
řkouce: Modl se za nás Hospodinu Bohu našemu, a všecko,
jakžť koli dí Hospodin Bůh náš, tak nám oznam, a učiníme,
21 Když pak oznamuji vám dnes, však neposloucháte hlasu
Hospodina Boha vašeho hned v ničemž, pročež mne k vám
poslal: 22 Protož pravím, vězte jistotně, že mečem, hladem
a morem pomřete v tom místě, kamž se vám zachtělo jíti,
abyste tam byli pohostinu.

43 Stalo se pak, když přestal Jeremiáš mluviti ke všemu
lidu všech slov Hospodina Boha jejich, s nimiž poslal
jej Hospodin Bůh jejich k nim, všech, pravím, slov těch, 2 Že
řekl Azariáš syn Hosaiášův, a Jochanan syn Kareachův, i
všickni muži ti pyšní, řkouce Jeremiášovi: Lež ty mluvíš,
neposlalť tebe Hospodin Bůh náš, abys řekl: Nevcházejte
do Egypta, abyste tam byli pohostinu. 3 Ale Báruch syn
Neriášův ponouká tě proti nám, aby vydal nás v ruku
Kaldejských k usmrcení nás, aneb zajetí nás do Babylona. 4
I neuposlechl Jochanan syn Kareachův, i všecka knížata
vojsk, též i všecken lid hlasu Hospodinova, aby zůstal v
zemi Judské. 5 Ale Jochanan syn Kareachův, a všecka
knížata vojsk vzali všecken ostatek Judských, kteříž se
byli navrátili ze všech národů, kamž byli rozehnáni, k
obývání v zemi Judské, 6 Muže i ženy, též dítky a dcery
královské, i všelikou duši, kterýchž Nebuzardan, hejtman nad
žoldnéři, s Godoliášem synem Achikamovým, syna Safanova,
zanechal, i s Jeremiášem prorokem a Báruchem synem
Neriášovým, 7 A šli do země Egyptské, (nebo neuposlechli
hlasu Hospodinova), a přišli až do Tachpanches. 8 Stalo
se pak slovo Hospodinovo k Jeremiášovi v Tachpanches,
řkoucí: 9 Nabeř do ruky své kamení velikého, a schovej
je v hlině v cihelni, kteráž jest u brány domu Faraonova v
Tachpanches, před očima mužů Judských. 10 A rci jim: Takto
praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Aj, já pošli, a vezmu
Nabuchodonozora krále Babylonského, služebníka svého, a
postavím stolici jeho na tomto kamení, kteréž jsem schoval, i
rozbije majestát svůj na něm. 11 Nebo přitáhne a poplení
zemi Egyptskou: Kteříž k smrti, k smrti, a kteříž k zajetí,
do zajetí, a kteříž pod meč, 12 A zanítím oheň v domích
bohů Egyptských, aby je popálil, a zajal je. A přioděje se
zemí Egyptskou, tak jako se odívá pastýř rouchem svým, a
vyjde odtud s pokojem, 13 Když poláme sochy Betsemes,
kteréž jest v zemi Egyptské, a domy bohů Egyptských popálí
ohněm.

44 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi proti všechněm
Judským bydlícím v zemi Egyptské, kteříž bydlili v
Magdol a v Tachpanches, a v Nof, a v zemi Patros, řkoucí:
2 Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Vy jste
viděli všecko to zlé, kteréž jsem uvedl na Jeruzalém a na
všecka města Judská, že aj, pustá jsou podnes, tak že v
nich není žádného obyvatele, 3 Pro nešlechetnost jejich,
kterouž páchali, aby jen popouzeli mne, chodíce kaditi a
sloužiti bohům cizím, jichž neznali sami, vy, ani otcové vaši,
4 Ješto posílal jsem k vám všecky služebníky své proroky,
ráno přivstávaje, a to ustavičně, říkaje: Nečiňte medle této
věci ohavné, kteréž nenávidím. 5 Ale neuposlechli, aniž
naklonili ucha svého, aby se navrátili od nešlechetnosti své,
a aby nekadili bohům cizím. 6 Protož vylita jest prchlivost
má i hněv můj, a rozpálil se v městech Judských i po
ulicích Jeruzalémských, tak že obrácena jsou v poušť a v
pustinu, jakž viděti v dnešní den. 7 Nyní pak takto praví
Hospodin Bůh zástupů, Bůh Izraelský: Proč vy činíte zlé
převeliké proti dušem svým, abyste vyplénili z sebe muže
i ženu, dítě i prsí požívajícího z prostředku Judy, abyste
nepozůstavili sobě ostatků, 8 Popouzejíce mne dílem ruku
svých, kadíce bohům cizím v zemi Egyptské, do níž jste
vešli, abyste tam byli pohostinu, abyste vyplénili sebe, a byli
k zlořečení a za útržku u všech národů země? 9 Zdali jste

zapomenuli na nešlechetnosti otců svých, a na nešlechetnosti
králů Judských, a na nešlechetnosti manželek jejich, a na
nešlechetnosti své, i na nešlechetnosti manželek svých,
kteréž páchali v zemi Judské a po ulicích Jeruzalémských?
10 Nekořili se až do tohoto dne, aniž se báli, aniž chodili v
zákoně mém a v ustanoveních mých, kteráž předkládám
vám jako i otcům vašim. 11 Protož takto praví Hospodin
zástupů, Bůh Izraelský: Aj, já obracím tvář svou proti vám k
zlému, totiž abych vyplénil všecky Judské. 12 Zhubím zajisté
ostatek Judských, kteříž svévolně vešli do země Egyptské,
aby tam byli pohostinu, tak že zhynou docela všickni v zemi
Egyptské. Padnou od meče, hladem docela zhynou, od
nejmenšího až do největšího, mečem a hladem pomrou;
nadto budou k proklínání a k užasnutí, a k zlořečení a za
útržku. 13 Nebo navštívím ty, kteříž bydlí v zemi Egyptské,
jako jsem navštívil Jeruzalém mečem, hladem a morem,
14 Tak že nebude, kdo by ušel, neb pozůstal z ostatků
Judských, kteříž přišli do země Egyptské, aby tam byli
pohostinu, aby se zase navrátiti mohli do země Judské. Èímž
se však troštují, že se zase navrátí, aby přebývali tam, ale
nenavrátíť se, než ti, kteříž sami ujdou. 15 Tedy odpověděli
Jeremiášovi všickni ti muži, věděvše, že kadívaly manželky
jejich bohům cizím, ty všecky ženy, jichž stál veliký zástup, i
všecken lid přebývající v zemi Egyptské v Patros, řkouce: 16
V té věci, o kteréž jsi nám mluvil ve jménu Hospodinovu,
neuposlechneme tebe. 17 Ale dosti činiti chceme každému
slovu, kteréž by pošlo z úst našich, kadíce tvoru nebeskému,
a obětujíce jemu oběti mokré, jakž jsme činívali my i otcové
naši, králové naši i knížata naše po městech Judských a po
ulicích Jeruzalémských; nebo nasyceni jsme bývali chlebem,
a bývali jsme veseli, zlého pak neokoušeli jsme. 18 Ale
jakž jsme přestali kaditi tvoru nebeskému, a obětovati jemu
oběti mokré, nedostatek trpíme ve všem, a mečem i hladem
hyneme. 19 Že pak kadíme tvoru nebeskému, a obětujeme
jemu oběti mokré, zdaliž bez znamenitých mužů našich
pečeme jemu koláče, službu jemu konajíce, a obětujíce jemu
oběti mokré? 20 Tedy řekl Jeremiáš všemu lidu, mužům
i ženám a všemu lidu, kteříž jemu to odpověděli, řka: 21
Zdaliž na kadidlo, jímž jste kadívali po městech Judských a
po ulicích Jeruzalémských vy i otcové vaši, králové vaši i
knížata vaše i lid země, nerozpomenul se Hospodin, a zdaž
jím to nepohnulo, 22 Tak že nemohl Hospodin více snášeti
nešlechetnosti předsevzetí vašich a ohavností, kteréž jste
činili? Pročež obrácena jest země vaše v poušť a v pustinu
a v zlořečenství, tak že není v ní žádného obyvatele, jakž
dnešní den jest. 23 Proto že jste kadívali, a že jste hřešili
proti Hospodinu, a neposlouchali jste hlasu Hospodinova, a
tak v zákoně jeho a v ustanoveních jeho ani v svědectvích
jeho nechodili jste, protož potkalo vás zlé toto, jakž viděti
dnešní den. 24 Nadto řekl Jeremiáš všemu tomu lidu i
všechněm těm ženám: Slyšte slovo Hospodinovo všickni
Judští, kteříž jste v zemi Egyptské: 25 Takto praví Hospodin
zástupů, Bůh Izraelský, řka: Vy i ženy vaše ústy svými jste
mluvili, a rukami doplnili, říkajíce: Konečnět budeme plniti
sliby své, kteréž jsme slíbili, kadíce tvoru nebeskému, a
obětujíce jemu oběti mokré, a tak vší snažností vyplňujete
sliby vaše, a všelijak slibům vašim dosti činíte. 26 Protož
slyšte slovo Hospodinovo všickni Judští, kteříž bydlíte v zemi
Egyptské: Aj, já přisahám skrze jméno své veliké, praví
Hospodin, že nebude více vzýváno jméno mé ústy žádného
muže Judského po vší zemi Egyptské, kterýž by řekl: Živť
jest Panovník Hospodin. 27 Aj, já bdíti budu nad nimi k
zlému a ne k dobrému, i budou pléněni všickni muži Judští,
kteříž jsou v zemi Egyptské, mečem a hladem, dokudž by
docela nezhynuli. 28 Kteříž pak ujdou meče, navrátí se z
země Egyptské do země Judské, lidu malý počet. I zvědíť
všickni ostatkové Judští, kteříž přišli do země Egyptské, aby
tam byli pohostinu, čí slovo ostojí, mé-li čili jejich. 29 A toto
mějte za znamení, dí Hospodin, že já trestati budu vás v
místě tomto, abyste věděli, že jistotně ostojí slova má proti
vám k zlému. 30 Takto praví Hospodin: Aj, já vydám Faraona
Chofra krále Egyptského v ruku nepřátel jeho a v ruku
hledajících bezživotí jeho, jako jsem vydal Sedechiáše krále
Judského v ruku Nabuchodonozora krále Babylonského,
nepřítele jeho, a hledajícího bezživotí jeho.

45 Slovo, kteréž promluvil Jeremiáš prorok k Báruchovi
synu Neriášovu, když spisoval slova tato do knihy z úst
Jeremiášových, léta čtvrtého Joakima syna Joziášova, krále
Judského, řka: 2 Takto praví Hospodin Bůh Izraelský o tobě,
ó Báruchu. 3 Řekls: Jižtě mi běda, nebo přičiní Hospodin
zámutku k bolesti mé. Ustávám v úpění svém, a odpočinutí
nenalézám. 4 Takto rci jemu: Takto praví Hospodin: Aj,
což jsem vystavěl, já bořím, a což jsem vštípil, já pléním,
totiž všecku zemi tuto. 5 A ty bys hledal sobě velikých
věcí? Nehledej. Nebo aj, já uvedu bídu na všeliké tělo, dí
Hospodin, ale dám tobě život tvůj místo kořisti na všech
místech, kamž půjdeš.

46 Slovo Hospodinovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi
proroku proti národům těmto: 2 O Egyptských. Proti
vojsku Faraona Néchy krále Egyptského, (jenž bylo při
řece Eufrates u Charkemis, kteréž zbil Nabuchodonozor
král Babylonský), léta čtvrtého Joakima syna Joziášova,
krále Judského: 3 Připravtež štít a pavézu, a jděte k boji. 4

Zapřáhejte koně, a vsedejte jezdci, postavte se s lebkami,
vytírejte kopí, zobláčejte se v pancíře. 5 Proč vidím tyto
zděšené, zpět obrácené, a nejsilnější jejich potřené, anobrž
prudce utíkající, tak že se ani neohlédnou? Strach jest vůkol,
dí Hospodin, 6 Aby neutekl čerstvý, a neušel silný, aby na
půlnoci o břeh řeky Eufrates zavadili a padli. 7 Kdo se to
valí jako potok, jako řeky, jejichž vody sebou zmítají? 8
Egypt jako potok se valí a jako řeky, když se vody hýbají, tak
pravě: Potáhnu, přikryji zemi, zkazím město i přebývající
v něm. 9 Křepčtež, ó koni, a běžte s hřmotem, ó vozové;
nechť vytáhnou i silní, Mouřenínové a Putští, kteříž užívají
pavézy, i Ludimští, kteříž užívají a natahují lučiště. 10 A však
ten den Panovníka Hospodina zástupů bude den pomsty,
aby uvedl pomstu na nepřátely své, kteréžto zžíře meč a
nasytí se, anobrž opojí se krví jejich; nebo obět Panovníka
Hospodina zástupů bude v zemi půlnoční u řeky Eufrates. 11
Vyprav se do Galád, a nabeř masti, panno dcero Egyptská,
nadarmo však užíváš mnohého lékařství, nebo ty zhojena
býti nemůžeš. 12 Slyšíť národové o zlehčení tvém, a naříkání
tvého plná jest země, proto že silný na silném se ustrkuje, tak
že spolu zaroveň padají. 13 Slovo, kteréž mluvil Hospodin k
Jeremiášovi proroku o přitažení Nabuchodonozora krále
Babylonského, aby zkazil zemi Egyptskou. 14 Oznamte
v Egyptě, a ohlaste v Magdol, rozhlaste také v Nof, i v
Tachpanches rcete: Postůj a připrav se, ale však zžíře meč
všecko, což vůkol tebe jest. 15 Proč poražen jest každý
z nejsilnějších tvých? Nemůže ostáti, proto že Hospodin
pudí jej. 16 Mnohoť bude těch, kteříž klesnou a padnou
jeden na druhého, a řeknou: Vstaň, a navraťme se k lidu
svému, a do země, v níž jsme se zrodili, před mečem toho
zhoubce. 17 Budou křičeti tam: Faraona krále Egyptského
není než sám chřest, jižť pominul volný jeho čas. 18 Živť
jsem já, (dí král ten, jehož jméno Hospodin zástupů), že
jakž jest Tábor mezi horami, a jako Karmel při moři, tak toto
přijde. 19 Připraviž sobě to, co bys s sebou vystěhovati
měla, ó ty, kteráž jsi usadila se, dcero Egyptská; neboť
Nof v poušť obrácen a vypálen bude, tak že nebude tam
žádného obyvatele. 20 Velmi pěkná jalovice jest Egypt, ale
zabití její od půlnoci jistotně přijde. 21 Ano i nájemníci jeho u
prostřed něho jsou jako telata vytylá, ale takéť i ti obrátíce
se, utekou. Neostojí, když den bídy jejich přijde na ně, v čas
navštívení jejich. 22 Hlas jeho jako hadí siptěti bude, když s
vojskem přitáhnou, a s sekerami přijdou na něj jako ti, kteříž
sekají dříví. 23 Posekají les jeho, dí Hospodin, ačkoli mu
konce není; více jest jich než kobylek, aniž mají počtu. 24
Zahanbenať bude dcera Egyptská, vydána bude v ruku lidu
půlnočního. 25 Praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Aj,
já navštívím lidné město No, též Faraona i Egypt s bohy
jeho a králíky jeho, Faraona, pravím, a ty, kteříž v něm
doufají. 26 A vydám je v ruku těch, kteříž hledají bezživotí
jejich, totiž v ruku Nabuchodonozora krále Babylonského, a
v ruku služebníků jeho; potom však bydleno bude v něm,
jako za dnů starodávních, dí Hospodin. 27 Ale ty neboj se,
služebníče můj Jákobe, aniž se strachuj, ó Izraeli; nebo
aj, já vysvobodím tě zdaleka, i símě tvé z země zajetí
jejich. I navrátí se Jákob, aby odpočíval a pokoj měl, a aby
nebylo žádného, kdo by předěsil. 28 Ty, pravím, neboj se,
služebníče můj Jákobe, dí Hospodin; neboť jsem s tebou.
Učiním zajisté konec všechněm národům, mezi kteréž tě
zaženu, tobě pak neučiním konce, ale budu tě trestati v
soudu, ačkoli tě naprosto bez trestání nenechám.

47 Slovo Hospodinovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi
proroku proti Filistinským, prvé než dobyl Farao Gázy.
2 Takto praví Hospodin: Aj, vody vystupují od půlnoci, a
obrátí se v potok rozvodnilý, tak že zatopí zemi, i cožkoli jest
na ní, město i ty, kteříž bydlí v něm; pročež křičeti budou
lidé, a kvíliti všeliký obyvatel té země; 3 Pro zvuk dusání
kopyt silných jeho, pro hřmot vozů jeho, a hrčení kol jeho,
neohlédnou se otcové na syny, majíce opuštěné ruce; 4 Pro
ten den, kterýž přijíti má, aby pohubil všecky Filistinské, aby
zahladil Týr a Sidon, i všelikou pozůstávající pomoc, když
hubiti bude Hospodin Filistinské, ostatek krajiny Kaftor. 5
Přijde lysina na Gázu, vypléněn bude Aškalon i ostatek údolí
jejich. Dokudž se řezati budeš? 6 Ach, meči Hospodinův,
dokudž se nespokojíš? Navrať se do pošvy své, utiš se, a
zastav se. 7 I jakž by se spokojil? Však Hospodin přikázal
jemu. Proti Aškalon a proti břehu mořskému, tam postavil
jej.

48 Proti Moábovi. Takto praví Hospodin zástupů, Bůh
Izraelský: Běda městu Nébo, neboť popléněno bude;
zahanbeno a vzato bude Kariataim, zahanbeno bude Misgab
a děsiti se bude. 2 Nebudeť míti více žádné pochvaly Moáb
z Ezebon, obmýšlejí proti němu zlé: Poďte, a vyhladme je z
národu. I ty, ó Madmen, vypléněno budeš, půjde za tebou
meč. 3 Hlas žalostný z Choronaim: Ó poplénění a potření
veliké. 4 Potřín bude Moáb, slyšán bude křik maličkých
jeho. 5 Proto že na cestě Luchitské ustavičný bude pláč,
a že kudyž se chodí k Choronaim, nepřátelé křik hrozný
slyšeti budou: 6 Utecte, vysvobodte život svůj, a buďte jako
vřes na poušti. 7 Nebo proto, že doufáš v statku svém a v
pokladích svých, také ty jat budeš; i půjde Chámos do zajetí,
kněží jeho, též i knížata jeho. 8 Přitáhne zajisté zhoubce
na každé město, aniž ho které město znikne; zahyne i

údolí, a zahlazena bude rovina, jakž praví Hospodin. 9
Dejte brky Moábovi, ať rychle uletí; nebo města jeho v
poušť obrácena budou, tak že nebude žádného obyvatele v
nich. 10 Zlořečený ten, kdož dělá dílo Hospodinovo lstivě, a
zlořečený ten, kdož zdržuje meč svůj od krve. 11 Mělť jest
pokoj Moáb od dětinství svého, a usadil se na kvasnicích
svých, aniž býval přelíván z nádoby do nádoby, totiž do zajetí
nechodíval; pročež zůstala v něm chuť jeho, a vůně jeho
není proměněna. 12 Protož aj, dnové jdou, dí Hospodin, že
pošli na něj ty, kteříž vpády činí, a zajmou jej, sudy pak jeho
vyprázdní, a nádoby jeho roztříští. 13 I zahanben bude Moáb
od Chámos, jako zahanbeni jsou dům Izraelský od Bethel
naděje své. 14 Kterakž říkáte: Silní jsme a muži stateční
k boji? 15 Pohuben bude Moáb a z měst svých vyjde, a
nejvýbornější mládenci jeho půjdou k zabití, dí král, jehož
jméno Hospodin zástupů. 16 Blízkoť jest bída Moábova,
aby přišla, a trápení jeho pospíchá velice. 17 Litujte ho
všickni okolní jeho, a všickni, kteříž víte o jménu jeho, rcete:
Jak polámána jest hůl nejpevnější, prut nejozdobnější? 18
Sejdi z slávy své, a seď v žíni, ó ty, kterážs se usadila,
dcero Dibonská; neboť zhoubce Moábův přitáhne proti tobě,
zkazí ohrady tvé. 19 Postav se na cestě, a ohlédni se pilně,
obyvatelkyně Aroer; vyptej se toho, kdož utíká, a té, kteráž
uchází, rci: Co se děje? 20 Stydí se Moáb, že jest potřín.
Kvělte a křičte, oznamte u Arnon, že hubí Moába. 21 Nebo
soud přišel na zemi té roviny, na Holon a na Jasa a na
Mefat, 22 I na Dibon a Nébo, a na Betdiblataim, 23 I na
Kariataim a na Betgamul, a na Betmeon, 24 A na Kariot, a
na Bozru i na všecka města země Moábské, daleká i blízká.
25 Odťat bude roh Moábův, a rámě jeho zlámáno bude,
dí Hospodin. 26 Opojte jej, poněvadž se proti Hospodinu
zpínal, až by se válel Moáb v vývratku svém, a byl za smích
i on také. 27 Nebo zdali v posměchu nebyl u tebe Izrael?
Zdali mezi zloději zastižen jest, že jakž jen promluvíš o něm,
poskakuješ? 28 Zanechte měst, a přebývejte v skále, ó
obyvatelé Moábští, a buďte podobni holubici hnízdící se
daleko v rozsedlinách. 29 Slýchaliť jsme o pýše Moábově,
že velmi pyšný jest, o vysokomyslnosti jeho a pýše jeho, i o
nadutosti jeho, a povyšování se srdce jeho. 30 Známť já, dí
Hospodin, vzteklost jeho, ale špatnáť jest ona k tomu; lži jeho
nedovedouť toho. 31 Protož nad Moábskými kvílím, a nade
vším Moábem křičím, pro obyvatele Kircheres úpí srdce. 32
Více než plakáno bylo Jazerských, plači tebe, ó vinný kmene
Sibma. Rozvodové tvoji dostanouť se za moře, až k moři
Jazerskému dosáhnou; na letní ovoce tvé a na vinobraní tvé
zhoubce připadne. 33 I přestane veselé a plésání nad polem
úrodným v zemi Moábské, a vínu z presu přítrž učiním;
nebudou ho tlačívati s prokřikováním. Prokřikování nebudeť
prokřikováním. 34 Více křičeti budou než Ezebonští, až do
Eleale, až do Jasa vydávati budou hlas svůj, od Ségor až do
Choronaim jako jalovice tříletá; nebo také i vody Nimrim
vymizejí. 35 A tak učiním, dí Hospodin, přítrž Moábovi,
obětujícímu na výsosti a kadícímu bohům jeho. 36 Protož
srdce mé nad Moábem jako píšťalky zníti bude, srdce mé
i nad obyvateli Kircheres jako píšťalky zníti bude, proto
že i zboží nashromážděná se v nic obrátí. 37 Nebo na
každé hlavě bude lysina, a každá brada oholena, na všech
rukou řezání, a na bedrách žíně. 38 Na všech střechách
Moábových i po ulicích jeho všudy jen kvílení; nebo rozrazím
Moába jako nádobu neužitečnou, dí Hospodin. 39 Kvíliti
budou: Jakť jest potřín, jak se obrátil zpět Moáb s hanbou! A
jest Moáb v posměchu a k předěšení všechněm, kteříž jsou
vůkol něho. 40 Nebo takto praví Hospodin: Aj, jako orlice
přiletí a roztáhne křídla svá na Moába. 41 Vzato bude Kariot,
i pevnosti pobrány budou, a bude srdce silných Moábských
v ten den podobné srdci ženy svírající se. 42 I vyhlazen
bude Moáb z lidu, proto že se proti Hospodinu zpínal. 43
Strach a jáma a osídlo nad tebou, ó obyvateli Moábský,
praví Hospodin. 44 Kdo uteče před strachem, vpadne do
jámy, a kdo vyleze z jámy, osídlem lapen bude; nebo uvedu
na něj, totiž na Moába, rok navštívení jejich, dí Hospodin. 45
Stávaliť jsou v stínu Ezebon ti, kteříž utíkávali před násilím,
ale oheň vyjde z Ezebon, a plamen z prostřed Seon, a zžíře
kout Moábův a vrch hlavy těch, kteříž jen bouří. 46 Běda
tobě, Moábe, zahynet lid Chámosův; nebo pobráni budou
synové tvoji do zajetí, i dcery tvé do zajetí. 47 A však zase
přivedu zajaté Moábské v posledních dnech, dí Hospodin.
Až potud soud o Moábovi.

49 Proti Ammonitským. Takto praví Hospodin: Což nemá
žádných synů Izrael? Což dědice žádného nemá?
Proč dědičně opanoval král jejich Gádu, a lid jeho v městech
tohoto bydlí? 2 Protož aj, dnové jdou, dí Hospodin, že
způsobím, aby slyšáno bylo proti Rabba Ammonitských
troubení válečné, a aby bylo obráceno v hromadu rumu, a
jiná města jeho ohněm vypálena. I opanuje Izrael ty, kteříž
jej byli opanovali, praví Hospodin. 3 Kvěl Ezebon, když
popléněno bude Hai, křičte, ó dcery Rabba, přepašte se
žíněmi, plačte, a běžte přes ploty; nebo král váš do zajetí
půjde, kněží jeho i knížata jeho spolu. 4 Což se chlubíš
údolími, když oplývá údolí tvé, ó dcero zpurná, kteráž doufáš
v pokladech svých, říkajíc: Kdo by táhl na mne? 5 Aj, já
uvedu na tebe strach, praví Panovník Hospodin zástupů,
ze všeho vůkolí tvého, jímž rozehnáni budete všickni, a

nebude žádného, kdo by shromáždil toulající se. 6 A však
potom zase přivedu zajaté Ammonitské, dí Hospodin. 7
Proti Idumejským. Takto praví Hospodin zástupů: Což není
více moudrosti v Teman? Zahynula rada od rozumných?
Zmařena moudrost jejich? 8 Utíkejte, obraťe se, a hluboko
se schovejte, obyvatelé Dedan; nebo bídu uvedu na Ezau v
čas navštívení jeho. 9 Kdyby ti, kteříž zbírají víno, přišli na
tebe, zdaž by nepozůstavili paběrků? Pakli zloději v noci,
zdaž by škodili více nad potřebu svou? 10 Ale já obnažím
Ezau, zodkrývám skrýše jeho, tak že se nebude moci ukryti.
Pohubenoť bude símě jeho i bratří jeho i sousedé jeho, tak
že nebude naprosto, kdo by řekl: 11 Zanech sirotků svých,
já živiti je budu, a vdov svých mně se dověřte. 12 Takto
zajisté praví Hospodin: Aj, ti, kteříž nemají žádného práva píti
kalichu tohoto, předce pijí, ty pak sám abys toho naprosto
prázen byl? Nebudeš prázen, ale jistotně píti budeš. 13 Nebo
skrze sebe přisahám, dí Hospodin, že pustinou, útržkou,
pouští a prokletím bude Bozra, a všecka města jeho budou
pouští věčnou. 14 Pověst slyšel jsem od Hospodina, že
posel k národům poslán jest: Shromažďte se, a táhněte
proti němu; nuže, vstaňte k boji. 15 Nebo aj, způsobím
to, abys byl za nejšpatnějšího mezi národy, v nevážnosti
mezi lidmi. 16 To, že jsi hrozný, zklamá tě, i pýcha srdce
tvého, ó ty, kterýž bydlíš v rozsedlinách skalních, kterýž
se držíš vysokých pahrbků. Bys pak vysoko udělal hnízdo
své jako orlice, i odtud tě strhnu, dí Hospodin. 17 I bude
země Idumejská pustinou. Každý, kdož půjde skrze ni,
užasne se, a diviti se bude nade všemi ranami jejími; 18
Jako podvrácení Sodomy a Gomory a sousedů jejich, praví
Hospodin. Neosadí se tam žádný, aniž bydliti bude v ní syn
člověka. 19 Aj, jako lev vystupuje i více než zdutí Jordána
proti příbytku Nejsilnějšího, a však v okamžení zaženu jej
z této země, a toho, kterýž jest vyvolený, ustanovím nad
ní. Nebo kdo jest mně rovný? A kdo mi složí rok? A kdo
jest ten pastýř, kterýž by se postavil proti mně? 20 Protož
slyšte radu Hospodinovu, kterouž zavřel o Idumejských,
a to, což myslil proti obyvatelům Temanským: Zajisté žeť
je vyvlekou nejmenší tohoto stáda, zajisté že je poplení i
příbytky jejich. 21 Od hřmotu pádu jejich třásti se bude ta
země, hlas a křik jejich slyšán bude u moře Rudého. 22
Aj, jako orlice přitáhne a přiletí, a roztáhne křídla svá na
Bozru, i bude srdce silných Idumejských v ten den podobné
srdci ženy svírající se. 23 Proti Damašku. Zastydí se Emat i
Arfad, nebo novinu zlou uslyší, a užasnou se, tak že se i
moře zkormoutí, aniž se bude moci upokojiti. 24 Oslábne
Damašek, obrátí se k utíkání, a hrůza podejme jej, svírání
a bolesti zachvátí jej jako rodičku. 25 Ale řkou: Jakž by
nemělo ostáti město slovoutné, město radosti mé? 26 Protož
padnou mládenci jeho na ulicích jeho, a všickni muži bojovní
vypléněni budou v ten den, dí Hospodin zástupů. 27 A
zanítím oheň ve zdi Damašské, kterýž do konce zkazí paláce
Benadadovy. 28 Proti Cedar a královstvím Azor, kteráž
pohubiti má Nabuchodonozor král Babylonský. Takto praví
Hospodin: Vstaňte, táhněte proti Cedar, a vypleňte národy
východní. 29 Stany jejich i stáda jejich vezmou, kortýny jejich
se vším nádobím jejich, i velbloudy jejich poberou sobě, a
volati budou na ně: Strach jest vůkol. 30 Utecte, rozprchněte
se rychle, skrejte se hluboce, obyvatelé Azor, dí Hospodin,
neboť Nabuchodonozor král Babylonský složil proti vám
radu, a vymyslil proti vám chytrost. 31 Vstaňte, táhněte proti
národu upokojenému, kterýž sedí bezpečně, praví Hospodin.
Nemá ani vrat ani závory, a samotní bydlejí. 32 Budou zajisté
velbloudi jejich v loupež, a množství dobytků jejich v kořist, a
rozptýlím na všeliký vítr ty, kteříž i v nejzadnějších koutech
bydlejí, a ze všech stran uvedu bídu na ně, dí Hospodin. 33 I
bude Azor příbytkem draků, pustinou až na věky; neosadí
se tam žádný, aniž bude bydleti v něm syn člověka. 34
Slovo Hospodinovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi proroku
proti Elamitským, na počátku kralování Sedechiáše krále
Judského, řkoucí: 35 Takto praví Hospodin zástupů: Aj, já
polámi lučiště Elamitských, největší sílu jejich. 36 Uvedu
zajisté na Elamitské čtyři větry ode čtyř stran světa, a
rozptýlím je na všecky ty větry, tak že nebude národu, do
něhož by se nedostal někdo z vyhnaných Elamitských. 37
A předěsím Elamitské před nepřátely jejich a před těmi,
kteříž hledají bezživotí jejich. Uvedu, pravím, na ně zlé,
prchlivost hněvu svého, dí Hospodin, a budu posílati za nimi
meč, dokudž jim konce neučiním. 38 I postavím stolici svou
mezi Elamitskými, a vypléním odtud krále i knížata, praví
Hospodin. 39 A však stane se v posledních dnech, že zase
přivedu zajaté Elamitské, dí Hospodin.

50 Slovo, kteréž mluvil Hospodin proti Babylonu a proti
zemi Kaldejské skrze Jeremiáše proroka: 2 Oznamujte
mezi národy a rozhlašujte, zdvihněte korouhev, rozhlašujte,
netajte, rcete: Vzat bude Babylon, zahanben bude Bél,
potřín bude Merodach, zahanbeny budou modly jeho,
potříni budou ukydaní bohové jeho. 3 Nebo přitáhne na
něj národ od půlnoci, kterýž obrátí zemi jeho v pustinu,
tak že nebude obyvatele v ní. Od člověka až do hovada
vystěhují se, odejdou. 4 V těch dnech a toho času, dí
Hospodin, přijdou synové Izraelští, oni i synové Judští spolu;
plačíce, ochotně půjdou, a Hospodina Boha svého hledati
budou. 5 Na cestu k Sionu ptáti se budou, a obrátíce se

tam, řeknou: Podte a připojte se k Hospodinu smlouvou
věčnou, nepřicházející v zapomenutí. 6 Ovce hynoucí jsou
lid můj, pastýři jejich působí to, aby bloudily, a po horách se
toulaly, s hůry na pahrbek chodily, zapomenuvše na příbytky
své. 7 Všickni, kteříž je nalézají, zžírají je, a nepřátelé jejich
říkají: Nebudeme nic vinni, proto že hřeší proti Hospodinu.
Příbytek spravedlnosti a otců jejich naděje jest Hospodin. 8
Vystěhujte se z prostředku Babylona, a z země Kaldejské
vyjděte, a buďte jako kozlové před stádem. 9 Nebo aj, já
vzbudím a přivedu na Babylon shromáždění národů velikých
z země půlnoční, kteřížto sšikují se proti němu, i bude
dobyt odtud. Kterýchžto střely jsou jako silného, jenž sirobu
uvodí; žádnáť se nenavrátí na prázdno. 10 I bude země
Kaldejských v loupež; všickni, kteříž ji loupiti budou, nasytí
se, dí Hospodin. 11 Proto že se veselíte, proto že pléšete,
ó dráči dědictví mého, proto že jste zbujněli jako jalovice
vytylá, a provyskujete jako rekové, 12 Zahanbena bude
matka vaše velice, a zapýří se rodička vaše: Aj, nejzadnější
z národů, poušť, země vyprahlá a pustina. 13 Pro prchlivost
Hospodinovu nebude v ní bydleno, ale velmi spustne všecko.
Každý, kdož půjde mimo Babylon, užasne se, a diviti se
bude nade všemi ranami jeho. 14 Sšikujte se proti Babylonu
vůkol všickni, kteříž natahujete lučiště, střílejte proti němu,
nelitujte střely; nebo hřešil proti Hospodinu. 15 Křičte proti
němu vůkol: Poddal se, padli základové jeho, pobořeny jsou
zdi jeho. Nebo pomsta Hospodinova jest, uveďte pomstu
na něj; jakž činíval, učiňte jemu. 16 Vypleňte rozsevače z
Babylona, i držícího srp v čas žně; před mečem hubícím
každý nechť se k lidu svému obrátí, a každý do země
své nechť uteče. 17 Hovádko zahnané jest Izrael, kteréž
lvové splašili. Nejprvé zžíral je král Assyrský, tento pak
poslednější, Nabuchodonozor král Babylonský, kosti jeho
potřel. 18 Protož toto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský:
Aj, já navštívím krále Babylonského i zemi jeho, jako jsem
navštívil krále Assyrského. 19 A přivedu zase Izraele do
příbytku jeho, aby se pásl na Karmeli a Bázan, a na hoře
Efraim, a v Galád aby se sytila duše jeho. 20 V těch dnech a
toho času, dí Hospodin, byla-li by vyhledávána nepravost
Izraelova, nebude žádné, a hříchové Judovi, však nebudou
nalezení; nebo odpustím těm, kteréž pozůstavím. 21 Proti
té zemi zpurných táhni, a proti obyvatelům pomsty; zhub
je a zahlad' jako proklaté i utíkající, dí Hospodin. Učiniž,
pravím, všecko, jakž přikazuji tobě, 22 Ať jest hluk boje v té
zemi a potření veliké. 23 Jakž by posekáno a polámáno býti
mohlo kladivo vší země? Jak by k užasnutí Babylon býti
mohl mezi národy? 24 Polékl jsem na tě, ó Babylone, pročež
vzat budeš, než zvíš. Nalezen, ano i polapen budeš, proto
že jsi směl potýkati se s Hospodinem. 25 Otevřel Hospodin
poklad svůj, a vynesl nástroje hněvu svého; nebo dílo toto
jest Panovníka Hospodina zástupů v zemi Kaldejské. 26
Přitáhněte na ni od konce země, zotvírejte obilnice její,
šlapejte po ní jako po stozích, a zahlaďte ji jako proklatou, tak
aby z ní ničeho nepozůstalo. 27 Zbíte mečem všecky volky
její, nechť sstoupí k zabití; běda jim, když přijde den jejich,
čas navštívení jejich. 28 Hlas utíkajících a ucházejících z
země Babylonské, aby oznámili na Sionu pomstu Hospodina
Boha našeho, pomštění chrámu jeho. 29 Shromažďte proti
Babylonu nejudatnější, všickni natahující lučiště, položte se
proti němu vůkol, ať nelze jemu ujíti. Odplať te jemu podlé
skutků jeho, všecko, jakž dělával, učiňte jemu; nebo proti
Hospodinu pýchal, proti Svatému Izraelskému. 30 Protož
padnou mládenci jeho na ulicích jeho, a všickni muži bojovní
jeho vypléněni budou v ten den, dí Hospodin. 31 Aj, já
jsem proti tobě, ó pýcho, praví Panovník Hospodin zástupů;
neboť přišel den tvůj, čas, abych tě navštívil. 32 Poklesne
se zajisté ten pyšný a padne, a nebude žádného, kdo by
jej zdvihl; a zanítím oheň v městech jeho, kterýžto zžíře
všecka vůkolí jeho. 33 Takto praví Hospodin zástupů: Utištěni
jsou synové Izraelští, i s syny Judskými, a všickni, kteříž je
zjímali, drží je, nechtí propustiti jich. 34 Ale vykupitel jejich
silný, jehož jméno jest Hospodin zástupů, jistotně povede
při jejich, aby pokoj způsobil této zemi, a pohnul obyvateli
Babylonskými. 35 Meč na Kaldejské, dí Hospodin, a na
obyvatele Babylonské, i na knížata jeho i na mudrce jeho. 36
Meč na lháře, aby se zbláznili, meč na silné jeho, aby potříni
byli. 37 Meč na koně jeho a na vozy jeho, i na všecku tu
směsici, kteráž jest u prostřed něho, aby byli jako ženy; meč
na poklady jeho, aby rozchvátáni byli. 38 Sucho na vody
jeho, aby vyschly; nebo země plná jest rytin, a při modlách
bláznívají. 39 Protož bydliti budou tam šelmy s hroznými
potvorami, bydliti budou v ní i mladé sovy; a nebude tam
bydleno na věky, ani přebýváno od národu až do pronárodu.
40 Podobná bude k podvrácení hroznému Sodomy a Gomory
i sousedů jejich, dí Hospodin; neosadí se tam žádný, aniž
bydliti bude v ní syn člověka. 41 Aj, lid přitáhne od půlnoci,
a národ veliký, i králové znamenití, vzbuzeni jsouce od
stran země. 42 Lučiště a kopí pochytí, ukrutní budou, a
neslitují se; hlas jejich jako moře zvučeti bude, a na koních
pojedou, sšikovaní jako muž udatný k boji proti tobě, ó
dcero Babylonská. 43 Král Babylonský jakž uslyší pověst o
nich, opadnou ruce jeho, úzkost zachvátí jej, bolest jako
rodičku. 44 Aj, jako lev vystupuje, více než zdutí Jordána
proti příbytku Nejsilnějšího, a však v okamžení zaženu jej z
této země, a toho, kterýž jest vyvolený, ustanovím nad ní.

Nebo kdo jest mně rovný? A kdo mi složí rok? A kdo jest ten
pastýř, kterýž by se postavil proti mně? 45 Protož slyšte radu
Hospodinovu, kterouž zavřel o Babylonu, a to, což myslil
proti zemi Kaldejské: Zajisté žeť je vyvlekou nejmenší tohoto
stáda, zajisté že je poplení i příbytek jejich. 46 Od zvuku
při dobývání Babylona třásti se bude ta země, a křik mezi
národy slyšán bude.

51 Takto praví Hospodin: Aj, já vzbudím proti Babylonu
a proti těm, kteříž bydlejí u prostřed povstávajících
proti mně, vítr hubící. 2 A pošli na Babylon ty, jenž vějí,
kteřížto převívati budou jej, a vyprázdní zemi jeho, když
budou proti němu vůkol v den bídy. 3 Natahujícímu, kterýž
silně natahuje lučiště své, a kráčí v pancíři svém, dím:
Neslitovávejtež se nad mládenci jeho, zahlaďte jako proklaté
všecko vojsko jeho. 4 Ať padnou zbití v zemi Kaldejské, a
probodnutí na ulicích jeho. 5 Nebo není opuštěn Izrael a
Juda od Boha svého, od Hospodina zástupů, ačkoli země
jejich plná jest provinění proti Svatému Izraelskému. 6 Utecte
z prostředku Babylona, a zachovejte jeden každý život svůj,
abyste nebyli vypléněni v nepravosti jeho. Nebo čas bude
pomsty Hospodinovy, sám odplatu dá jemu. 7 Byltě koflíkem
zlatým Babylon v ruce Hospodinově, opojujícím všecku
zemi; víno jeho pili národové, protož se zbláznili národové. 8
Ale v náhle padne Babylon, a potřín bude. Kvělte nad ním,
nabeřte masti pro bolesti jeho, snad bude moci zhojen býti.
9 Hojili jsme Babylon, ale není zhojen, opusťme jej, a poďme
jeden každý do země své; nebo až k nebi dosahá soud jeho,
a vznesen jest až k nejvyšším oblakům. 10 Vyvedl Hospodin
při naši; poďte, a vypravujme na Sionu dílo Hospodina Boha
našeho. 11 Vytřete střely, shledejte, což nejvíc můžete,
pavéz, Hospodin vzbudil ducha králů Médských, proto že
proti Babylonu usouzení jeho jest, aby jej zkazil; pomsta
zajisté jest Hospodinova, pomštění chrámu jeho. 12 Na
zdech Babylonských zdvihněte korouhev, osaďte stráž,
postavte strážné, připravte zálohy; nebo i myslil Hospodin, i
učiní, což řekl proti obyvatelům Babylonským. 13 Ó ty, kterýž
bydlíš při vodách velikých, ó kterýž máš množství pokladů,
přišloť skončení tvé, cíl lakomství tvého. 14 Přisáhlť jest
Hospodin zástupů skrze samého sebe: Jistotně naplním tě
lidmi jako brouky, kteříž by prokřikovali nad tebou radostně:
15 Ten, kterýž učinil zemi mocí svou, kterýž utvrdil okršlek
světa moudrostí svou, a opatrností svou roztáhl nebesa,
16 Kterýžto, když vydává hlas, ječí vody na nebi, a kterýž
působí to, aby vystupovaly páry od kraje země, blýskání
s deštěm přivodí, a vyvodí vítr z pokladů svých. 17 Tak
zhlupěl každý člověk, že nezná toho, že zahanben bývá
každý zlatník od rytiny; nebo faleš jest slitina jeho, a není
ducha v nich. 18 Marnost jsou a dílo podvodů; v čas, v
němž navštíveni budou, zahynou. 19 Neníť jim podobný díl
Jákobův; nebo on jest stvořitelem všeho, a částka dědictví
jeho, Hospodin zástupů jest jméno jeho. 20 Ty jsi mým
kladivem rozrážejícím, nástroji válečnými, abych rozrážel
skrze tebe národy, a kazil skrze tebe království, 21 Abych
rozrážel skrze tebe koně s jezdcem jeho, abych rozrážel
skrze tebe vůz s tím, kdož jezdí na něm. 22 Abych rozrážel
skrze tebe muže i ženu, abych rozrážel skrze tebe starého
i dítě, abych rozrážel skrze tebe mládence i pannu, 23
Abych rozrážel skrze tebe pastýře s stádem jeho, abych
rozrážel skrze tebe oráče s spřežením jeho, abych rozrážel
skrze tebe vývody a knížata. 24 Ale jižť odplatím Babylonu i
všechněm obyvatelům Kaldejským za všecko bezpráví jejich,
kteréž činili Sionu před očima vašima, dí Hospodin. 25 Aj, já
jsem proti tobě, ó horo, kteráž hubíš, dí Hospodin, kteráž
hubíš všecku zemi; a vztáhna ruku svou na tebe, svalím tě z
těch skal, a obrátím tě v horu spálenou. 26 A nevezmou z
tebe kamene k úhlu, ani kamene k základům; nebo pustinou
věčnou budeš, praví Hospodin. 27 Vyzdvihněte korouhev
v zemi, trubte trubou mezi národy, připravte proti němu
národy, svolejte proti němu království Ararat, Minni, Ascenez,
ustanovte hejtmana proti němu, přiveďte koní jako brouků
počet nesčíslný. 28 Připravte proti Babylonu národy, krále
země Médské, vývody její a všecka knížata její, i všecku
zemi panování jejich. 29 I bude se třásti země a bolestiti, když
vykonáváno bude usouzení Hospodinovo proti Babylonu,
aby obrátil zemi Babylonskou v pustinu, v níž by se žádný
neosazoval. 30 Přestanou silní Babylonští bojovati, seděti
budou v ohradách, zhyne síla jejich, budou jako ženy, zapálí
příbytky jejich, polámány budou závory jejich. 31 Pošta
jedna druhou potká, a posel posla, aby oznámeno bylo králi
Babylonskému, že vzato jest město jeho na kraji, 32 A že
brodové vzati, i jezera vypálena ohněm, a muži bojovní
předěšeni. 33 Nebo takto praví Hospodin zástupů, Bůh
Izraelský: Dcera Babylonská jest jako humno, jehož nabíjení
čas; ještě maličko, a přijde čas žně její. 34 Vyjídá mne,
potírá mne Nabuchodonozor král Babylonský, vystavuje mne
nádobu prázdnou, požírá mne jako drak, naplňuje břich svůj
rozkošemi mými, vyhání mne. 35 Násilé, kteréž se mně
a mému tělu děje, přijdiž na Babylon, praví obyvatelkyně
Sionská, a krev má na obyvatele země Kaldejské, praví
Jeruzalém. 36 Protož takto praví Hospodin: Aj, já vyvedu
při tvou, a pomstím tě; nebo vysuším moře jeho, vysuším i
vrchoviště jeho. 37 I bude Babylon v hromady, v příbytek
draků, v užasnutí a ckání, tak že nebude v něm žádného

obyvatele. 38 Jako lvové spolu řváti budou, skučeti budou
jako lvíčata. 39 Když se rozpálí, učiním jim hody, a tak
je opojím, že zkřiknouti a snem věčným zesnouti musejí,
tak aby neprocítili, dí Hospodin. 40 Povedu je jako berany
k zabití, jako skopce s kozly. 41 Jakž by dobyt býti mohl
Sesák? Jakž by vzata býti mohla chvála vší země? Jakž by
přijíti mohl na spuštění Babylon mezi národy? 42 Vystoupí
proti Babylonu moře, množstvím vlnobití jeho přikryt bude. 43
Města jeho budou pustinou, zemí vyprahlou a pustou, zemí,
v jejíchž městech neosadí se žádný, aniž projde skrze ně
syn člověka. 44 Navštívím také Béle v Babyloně, a vytrhnu,
což sehltil, z úst jeho, i nepohrnou se k němu více národové;
také i zdi Babylonské padnou. 45 Vyjděte z prostředku jeho,
lide můj, a vysvoboďte jeden každý duši svou od prchlivosti
hněvu Hospodinova. 46 A nebuďtež choulostivého srdce,
aniž se bojte pověsti, kteráž slyšána bude v té zemi, když
přijde tohoto roku pověst, a potom druhého roku pověst,
i ukrutenství v zemi, a pán na pána. 47 Protož aj, dnové
přijdou, že navštívím rytiny Babylonské, a všecka země jeho
zahanbena bude, i všickni zbití jeho padnou u prostřed něho.
48 I budou prozpěvovati nad Babylonem nebesa i země,
a cožkoli v nich jest, když na něj od půlnoci přitáhnou ti
zhoubcové, dí Hospodin. 49 Ano i Babylon padnouti musí, ó
zbití Izraelovi, i s Babylonem padnou zbití vší země jeho. 50
Ó kdož jste znikli meče, jděte, nezastavujte se; zpomínejte,
daleko jsouce, na Hospodina, a Jeruzalém nechť vstupuje
na srdce vaše. 51 Rcete: Stydímeť se, že slýcháme útržku,
hanbí se tváře naše, že cizozemci chodí do svatyní domu
Hospodinova. 52 Protož aj, dnové přijdou, dí Hospodin,
že navštívím rytiny jeho, a po vší zemi jeho stonati bude
zraněný. 53 Byť pak vstoupil Babylon na nebe, a byť pak
ohradil velmi vysokou pevnost svou, přitáhnou ode mne na
něj zhoubcové, praví Hospodin. 54 Zvuk křiku z Babylona,
a potření veliké z země Kaldejské. 55 Nebo Hospodin
poplení Babylon, a vyhladí z něho hřmot veliký, byť pak
zvučela vlnobití jejich jako vody mnohé, vydáván byl hluk
hlasu jejich, 56 Když přitáhne na něj, na Babylon zhoubce.
I budou jati silní jeho, potříno bude lučiště jejich; nebo
Bůh silný odplatí, Hospodin vrchovatě odplatí. 57 Opojím
knížata jeho i moudré jeho, vývody jeho i znamenitější
jeho i silné jeho, aby zesnuli snem věčným, a neprocítili,
dí král, jehož jméno jest Hospodin zástupů. 58 Takto praví
Hospodin zástupů: Oboje zed Babylonská velmi široká do
gruntu zbořena bude, a brány jeho vysoké ohněm spáleny
budou, a tak nadarmo pracovati budou lidé a národové při
ohni, až ustanou. 59 Slovo, kteréž přikázal Jeremiáš prorok
Saraiášovi synu Neriášovu, synu Maaseiášovu, když se
vypravil od Sedechiáše krále Judského do Babylona, léta
čtvtého kralování jeho, (byl pak Saraiáš kníže Menuchské),
60 Když sepsal Jeremiáš všecko zlé, kteréž přijíti mělo na
Babylon, do knihy jedné, všecka ta slova, kteráž jsou psána
proti Babylonu. 61 I řekl Jeremiáš Saraiášovi: Když přijdeš
do Babylona, a uzříš jej, tedy čti všecka ta slova. 62 A rci:
Ó Hospodine, ty jsi mluvil o místě tomto, že je zkazíš, tak
že nebude v něm obyvatele, od člověka až do hovada, ale
že hrozně zpuštěno na věky bude. 63 Když pak do konce
přečteš knihu tuto, přivaž k ní kámen, a hoďji do prostřed
Eufrates, 64 A rci: Tak potopen bude Babylon, a nepovstane
z toho zlého, kteréž já uvedu na něj, ačkoli ustávati budou.
Až potud slova Jeremiášova.

52 V jedenmecítma letech byl Sedechiáš, když počal
kralovati, a jedenácte let kraloval v Jeruzalémě. Jméno
matky jeho bylo Chamutal, dcera Jeremiášova z Lebna. 2 I
činil to, což jest zlého před očima Hospodinovýma, všecko
tak, jakž byl dělal Joakim. 3 Nebo se to dálo pro rozhněvání
Hospodinovo proti Jeruzalému a Judovi, až je i zavrhl od
tváři své. V tom zprotivil se Sedechiáš králi Babylonskému. 4
Stalo se pak léta devátého kralování jeho, měsíce desátého,
v desátý den téhož měsíce, že přitáhl Nabuchodonozor král
Babylonský se vším vojskem svým k Jeruzalému, a položili
se u něho, a vzdělali proti němu hradbu vůkol. 5 A bylo
město obleženo až do jedenáctého léta krále Sedechiáše. 6
V kterémžto, měsíce čtvrtého, devátého dne téhož měsíce,
rozmohl se hlad v městě, a neměl chleba lid země. 7 I
prolomeny jsou zdi městské, a všickni muži bojovní utekli,
a vyšli z města v noci skrze bránu mezi dvěma zdmi, u
zahrady královské, (Kaldejští pak leželi okolo města), a ušli
cestou pouště. 8 I honilo vojsko Kaldejské krále, a postihli
Sedechiáše na rovinách Jerišských, a všecko vojsko jeho
rozprchlo se od něho. 9 A tak javše krále, přivedli ho k králi
Babylonskému do Ribla v zemi Emat, kdežto učinil o něm
soud. 10 I zmordoval král Babylonský syny Sedechiášovy
před očima jeho, ano i všecka knížata Judská zmordoval v
Ribla. 11 Oči pak Sedechiášovy oslepil, a svázav ho řetězy
ocelivými král Babylonský, dal jej dovésti do Babylona, a dal
jej do vězení až do dne smrti jeho. 12 Potom měsíce pátého,
desátého dne téhož měsíce, léta devatenáctého kralování
Nabuchodonozora krále Babylonského, přitáhl Nebuzardan,
hejtman nad žoldnéři, kterýž sloužíval králi Babylonskému, do
Jeruzaléma. 13 A zapálil dům Hospodinův, i dům královský, i
všecky domy v Jeruzalémě, a tak všecky domy veliké vypálil
ohněm. 14 Všecky také zdi Jeruzalémské vůkol pobořilo
všecko vojsko Kaldejské, kteréž bylo s tím hejtmanem nad

žoldnéři. 15 Přitom z chaterného lidu, totiž ostatek lidu,
kterýž byl zůstal v městě, i poběhlce, kteříž byli ustoupili k
králi Babylonskému, a jiný obecný lid zavedl Nebuzardan,
hejtman nad žoldnéři. 16 Toliko něco chaterného lidu země
zanechal Nebuzardan, hejtman nad žoldnéři, aby byli vinaři
a oráči. 17 Nadto sloupy měděné, kteříž byli v domě
Hospodinově, i podstavky i moře měděné, kteréž bylo v
domě Hospodinově, ztloukli Kaldejští, a odvezli všecku měď
z nich do Babylona. 18 Též hrnce. lopaty a nástroje hudebné,
a kotlíky a kadidlnice, i všecky nádoby měděné, jimiž sloužili,
pobrali. 19 I medenice a nádoby k oharkům, s kotlíky a hrnci,
a svícny, a kadidlnice a koflíky, a cožkoli zlatého a stříbrného
bylo, pobral hejtman nad žoldnéři; 20 Sloupy dva, moře
jedno, a volů dvanáct měděných, kteříž byli pod podstavky,
jichž byl nadělal král Šalomoun do domu Hospodinova.
Nebylo váhy mědi všech těch nádob. 21 Nebo sloupů těch,
osmnácti loket byla výška sloupu jednoho, kterýž okolek měl
dvanácti loktů, ztlouští pak čtyř prstů byl dutý. 22 A makovice
na něm měděná, a makovice jedné výška pěti loket, a
mřežování i jablka zrnatá na té makovici vůkol; všecko bylo
měděné. Takovýž byl i sloup druhý s zrnatými jablky. 23
A bylo jablek zrnatých devadesát a šest po každé straně;
všudy jablek zrnatých bylo po stu na mřežování vůkol. 24
Vzal také hejtman nad žoldnéři Saraiáše kněze předního, a
Sofoniáše kněze nižšího, a tři strážné prahu. 25 A z města
vzal komorníka jednoho, kterýž byl hejtmanem nad muži
bojovnými, a sedm mužů, jenž bývali při králi, kteříž nalezeni
byli v městě, a předního spisovatele vojska, kterýž popisoval
vojsko z lidu země, a šedesáte mužů z lidu země, kteříž
nalezeni byli v městě. 26 Zjímav tedy je Nebuzardan, hejtman
nad žoldnéři, přivedl je k králi Babylonskému do Ribla. 27 I
pobil je král Babylonský, a zmordoval je v Ribla v zemi Emat,
a tak zaveden jest Juda z země své. 28 Tenť jest lid, kterýž
zavedl Nabuchodonozor léta sedmého, Judských tři tisíce a
třimecítma. 29 Léta osmnáctého Nabuchodonozora zavedl z
Jeruzaléma duší osm set třidceti a dvě. 30 Léta třimecítmého
Nabuchodonozora zavedl Nebuzardan, hejtman nad žoldnéři,
Judské, duší sedm set čtyřidceti a pět, všech duší čtyry
tisíce a šest set. 31 Stalo se také třidcátého sedmého léta
po zajetí Joachina krále Judského, dvanáctého měsíce,
dvadcátého pátého dne téhož měsíce, povýšil Evilmerodach
král Babylonský toho léta, když počal kralovati, Joachina
krále Judského, pustiv ho z žaláře. 32 A mluvil s ním
dobrotivě, i stolici jeho postavil nad stolice králů, kteříž s ním
byli v Babyloně. 33 Změnil též roucho jeho, kteréž měl v
žaláři, a jídal chléb před ním vždycky, po všecky dny života
svého. 34 Nebo vyměřený pokrm ustavičně dáván byl jemu
od krále Babylonského, a to na každý den, až do dne smrti
jeho, po všecky dny života jeho.

Plaè

1 Ach, město tak lidné, jakť jest samotné zůstalo, a učiněno
jako vdova! Nejznamenitější mezi národy, přední mezi
krajinami pod plat uvedeno. 2 Ustavičně pláče v noci, a slzy
jeho na lících jeho, ze všech milovníků svých nemá žádného
potěšitele; všickni přátelé jeho nevěrně se k němu mají,
obrátili se mu v nepřátely. 3 Zastěhoval se Juda, proto že
byl trápen a u veliké porobě, však osadiv se mezi pohany,
nenalézá odpočinutí; všickni, kteříž jej honí, postihají jej v
těsně. 4 Cesty Siona kvílí, že žádný nepřichází k slavnosti.
Všecky brány jeho zpustly, kněží jeho vzdychají, panny jeho
smutné jsou, on pak sám pln jest hořkosti. 5 Nepřátelé
jeho jsou hlavou, odpůrcům jeho šťastně se vede; nebo jej
Hospodin zarmoutil pro množství přestoupení jeho. Maličcí
jeho odešli do zajetí před oblíčejem nepřítele. 6 A tak
odňata od dcery Sionské všecka okrasa její. Knížata její
jsou podobná jelenům, kteříž nenalézají pastvy, a ucházejí
bez moci před tím, kdož je honí. 7 Rozpomínáť se dcera
Jeruzalémská ve dnech trápení svého a kvílení svého na
všecka svá utěšení, kteráž mívala ode dnů starodávních,
když padá lid její od ruky nepřítele, nemajíc žádného, kdo
by ji retoval. Protivnícit se jí dívajíce, posmívají se klesnutí
jejímu. 8 Těžce hřešila dcera Jeruzalémská, protož jako
nečistá odloučena jest. Všickni, kteříž ji v poctivosti mívali,
neváží jí sobě, proto že vidí nahotu její; ona pak vzdychá,
obrácena jsuci zpět. 9 Nečistota její na podolcích jejích;
nepamatovala na skončení své, protož patrně klesá, nemajíc
žádného, kdo by ji potěšil. Popatřiž, Hospodine, na trápení
mé, neboť se vyvýšil nepřítel. 10 Sáhl rukou svou nepřítel
na všecky drahé věci její; nebo musí se dívati pohanům,
an chodí do svatyně její, o čemž jsi byl přikázal, aby tobě
nevcházeli do shromáždění. 11 Všecken lid její vzdychajíce,
hledají chleba, vynakládají nejdražší věci své za pokrm k
očerstvení života. Vzezřiž, Hospodine, a popatřiž, neboť jsem
v nevážnosti. 12 Nic-liž vám do toho, ó všickni, kteříž tudyto
jdete? Pohleďte a vizte, jest-li bolest podobná bolesti mé,
kteráž jest mi učiněna, jak mne zámutkem naplnil Hospodin
v den prchlivosti hněvu svého. 13 Seslal s výsosti oheň
do kostí mých, kterýž opanoval je; roztáhl sít nohám mým,
obrátil mne zpět, obrátil mne v pustinu, celý den neduživá
jsem. 14 Tuze svázáno jest rukou jeho jho přestoupení mých,
tuze spletené houžve připadly na hrdlo mé, porazilo sílu
mou; vydal mne Pán v ruku nepřátel, nemohuť povstati. 15
Pošlapal Pán všecky mé silné u prostřed mne, svolal proti
mně zástupy, aby potřel mládence mé, tlačil Pán presem
pannu dceru Judskou. 16 Pro tyť věci já pláči, z očí mých, z
očí mých tekou vody, a že jest vzdálen ode mne potěšitel,
kterýž by očerstvil duši mou; synové moji jsou pohubeni,
nebo ssilil se nepřítel. 17 Rozprostírá dcera Sionská ruce
své, nemá žádného, kdo by ji potěšil; vzbudiltě Hospodin
proti Jákobovi všudy vůkol něho nepřátely jeho, mezi nimiž
jest dcera Jeruzalémská jako pro nečistotu oddělená. 18
Spravedlivý jest Hospodin, neboť jsem na odpor činila ústům
jeho. Slyšte medle všickni lidé, a vizte bolest mou; panny
mé i mládenci moji odebrali se do zajetí. 19 Volala jsem
na milovníky své, oni oklamali mne; kněží moji a starci
moji v městě pomřeli, hledajíce pokrmu, aby posilnili života
svého. 20 Popatřiž, ó Hospodine, neboť mi úzko; vnitřnosti
mé zkormouceny jsou, srdce mé svadne ve mně, proto že
jsem na odpor velice činila. Vně meč na sirobu přivodí, v
domě pouhá smrt. 21 Slýchajíť, že já vzdychám, ale není
žádného, kdo by mne potěšil. Všickni nepřátelé moji slyšíce
o mých bídách, radují se, že jsi to učinil, a přivedl den
předohlášený, ale budouť mně podobní. 22 Nechť přijde
všecka nešlechetnost jejich před oblíčej tvůj, a učiň jim,
jakož jsi učinil mně pro všecka přestoupení má; neboť jsou
mnohá úpění má, a srdce mé neduživé.

2 Jak hustým oblakem prchlivosti své přikryl Pán dceru
Sionskou! Shodil s nebe na zem slávu Izraelovu, aniž
se rozpomenul na podnože noh svých v den prchlivosti
své. 2 Sehltil Pán beze vší lítosti všecky příbytky Jákobovy,
zbořil v prchlivosti své ohrady dcery Judské, udeřil jimi o
zem, v potupu uvedl království i knížata její. 3 Odťal v
rozpálení hněvu všecken roh Izraelův, odvrátil zpět pravici
svou od nepřítele, a rozpáliv se proti Jákobovi jako oheň
plápolající, pálí do cela vůkol. 4 Natáhl lučiště své jako
nepřítel, postavil pravici svou jako protivník, i zbil všecky
nejzdařilejší z lidu, a vylil do stánku dcery Sionské jako
oheň prchlivost svou. 5 Učiněn jest Pán podobný nepříteli,
sehltil Izraele, sehltil všecky paláce jeho, zkazil ohrady
jeho, a rozmnožil v lidu Judském zámutek a žalost. 6 Mocí
zajisté odtrhl jako od zahrady plot svůj, zkazil stánek svůj, v
zapomenutí uvedl Hospodin na Sionu slavnost a sobotu,
a v prchlivosti hněvu svého zavrhl krále i kněze. 7 Zavrhl
Pán oltář svůj, v ošklivost vzal svatyni svou, vydal v ruku
nepřítele zdi a paláce Sionské; křičeli v domě Hospodinově
jako v den slavnosti. 8 Uložiltě Hospodin zkaziti zed dcery
Sionské, roztáhl šňůru, a neodvrátil ruky své od zhouby;
pročež val i zed kvílí, a spolu mdlejí. 9 Poraženy jsou na
zem brány její, zkazil a polámal závory její; král její i knížata
její mezi pohany. Není ani zákona, proroci také její nemívají
vidění od Hospodina. 10 Starší dcery Sionské usadivše se

na zemi, mlčí, posýpají prachem hlavy své, a přepasují
se žíněmi panny Jeruzalémské, svěšují k zemi hlavy své.
11 Zhynuly od slz oči mé, zkormoutily se vnitřnosti mé, a
vykydla se na zem játra má, pro potření dcery lidu mého,
když i nemluvňátka a prsí požívající na ulicích města se
svírají. 12 A říkají matkám svým: Kdež jest obilé a víno? když
se jako zraněný svírají po ulicích města, a vypouštějí duše
své na klíně matek svých. 13 Kohoť za svědka přivedu?
Koho připodobním k tobě, ó dcero Jeruzalémská? Koho
tobě přirovnám, abych tě potěšil, panno dcero Sionská?
Nebo veliké jest jako moře potření tvé. Kdož by tě zhojiti
mohl? 14 Proroci tvoji předpovídali tobě lživé a ničemné
věci, a neodkrývali nepravosti tvé, aby odvrátili zajetí tvé, ale
předpovídali tobě těžkosti, oklamání a vyhnání. 15 Všickni,
kteříž jdou cestou, tleskají nad tebou rukama, diví se a
potřásají hlavou svou za tebou, dcero Jeruzalémská, říkajíce:
To-li jest to město, o němž říkávali, že jest nejkrásnější a
utěšením vší země? 16 Všickni nepřátelé tvoji rozdírají na
tebe ústa svá, hvízdají a škřipí zuby, říkajíce: Sehlťme ji.
Totoť jest jistě ten den, jehož jsme očekávali; jižtě nastal,
vidíme. 17 Učinil Hospodin to, což byl uložil, splnil řeč svou,
kterouž přikazoval ode dnů starodávních, bořil bez lítosti,
a obveselil nad tebou nepřítele, povýšil rohu protivníků
tvých. 18 Vykřikovalo srdce jejich proti Pánu. Ó ty zdi dcery
Sionské, vylévej jako potok slzy dnem i nocí, nedávej sobě
odpočinutí, aniž se spokojuj zřítelnice oka tvého. 19 Vstaň,
křič v noci, při počátku bdění, vylévej jako vodu srdce své
před oblíčejem Páně; pozdvihuj k němu rukou svých za život
dítek svých svírajících se hladem, na rohu všech ulic, a rci:
20 Pohleď, Hospodine, a popatř, komu jsi tak kdy učinil?
Zdaliž jídají ženy plod svůj, nemluvňátka rozkošná? Zdaliž
mordován býti má v svatyni Páně kněz a prorok? 21 Leží na
zemi po ulicích mladý i starý, panny mé i mládenci moji padli
od meče, zmordoval jsi je, a zbil v den prchlivosti své bez
lítosti. 22 Svolal jsi jako ke dni slavnosti z vůkolí ty, jichž
se velice straším, a nebylo v den prchlivosti Hospodinovy,
kdo by ušel neb pozůstal. Kteréž jsem na rukou pěstovala a
vychovala, ty nepřítel můj do konce zhubil.

3 Já jsem muž okoušející trápení od metly rozhněvání
Božího. 2 Zahnal mne, a uvedl do tmy a ne k světlu.
3 Toliko proti mně se postavuje, a obrací ruku svou přes
celý den. 4 Uvedl sešlost na tělo mé a kůži mou, a polámal
kosti mé. 5 Zastavěl mne a obklíčil předopornou hořkostí. 6
Postavil mne v tmavých místech jako ty, kteříž již dávno
zemřeli. 7 Ohradil mne, abych nevyšel; obtížil ocelivý řetěz
můj. 8 A jakžkoli volám a křičím, zacpává uši před mou
modlitbou. 9 Ohradil cesty mé tesaným kamenem, a stezky
mé zmátl. 10 Jest nedvěd číhající na mne, lev v skrejších. 11
Cesty mé stočil, anobrž roztrhal mne, a na to mne přivedl,
abych byl pustý. 12 Natáhl lučiště své, a vystavil mne za cíl
střelám. 13 Postřelil ledví má střelami toulu svého. 14 Jsem
v posměchu se vším lidem svým, a písničkou jejich přes celý
den. 15 Sytí mne hořkostmi, opojuje mne pelynkem. 16 Nadto
potřel o kameníčko zuby mé, vrazil mne do popela. 17 Tak
jsi vzdálil, ó Bože, duši mou od pokoje, až zapomínám na
pohodlí, 18 A říkám: Zahynulatě síla má i naděje má, kterouž
jsem měl v Hospodinu. 19 A však duše má rozvažujíc trápení
svá a pláč svůj, pelynek a žluč, 20 Rozvažujíc to ustavičně,
ponižuje se ve mně. 21 A přivodě sobě to ku paměti, (naději
mám), 22 Že veliké jest milosrdenství Hospodinovo, když
jsme do konce nevyhynuli. Nepřestávajíť zajisté slitování
jeho, 23 Ale nová jsou každého jitra; převeliká jest pravda
tvá. 24 Díl můj jest Hospodin, říká duše má; protož naději
mám v něm. 25 Dobrý jest Hospodin těm, jenž očekávají
na něj, duši té, kteráž ho hledá. 26 Dobré jest trpělivě
očekávajícímu na spasení Hospodinovo. 27 Dobré jest muži
tomu, kterýž by nosil jho od dětinství svého, 28 Kterýž by
pak byl opuštěn, trpělivě se má v tom, což na něj vloženo,
29 Dávaje do prachu ústa svá, až by se ukázala naděje, 30
Nastavuje líce tomu, kdož jej bije, a sytě se potupou. 31
Neboť nezamítá Pán na věčnost; 32 Nýbrž ačkoli zarmucuje,
však slitovává se podlé množství milosrdenství svého. 33
Netrápíť zajisté z srdce svého, aniž zarmucuje synů lidských.
34 Aby kdo potíral nohama svýma všecky vězně v zemi, 35
Aby nespravedlivě soudil muže před oblíčejem Nejvyššího,
36 Aby převracel člověka v při jeho, Pán nelibuje. 37 Kdo
jest, ješto když řekl, stalo se něco, a Pán nepřikázal? 38 Z
úst Nejvyššího zdali nepochází zlé i dobré? 39 Proč by tedy
sobě stýskal člověk živý, muž nad kázní za hříchy své? 40
Zpytujme raději a ohledujme cest našich, a navraťme se až
k Hospodinu. 41 Pozdvihujme srdcí i rukou svých k Bohu
silnému v nebe. 42 Myť jsme se zpronevěřili, a zpurní jsme
byli, protož ty neodpouštíš. 43 Obestřels se hněvem a stiháš
nás, morduješ a nešanuješ. 44 Obestřels se oblakem, aby
nemohla proniknouti k tobě modlitba. 45 Za smeti a povrhel
položil jsi nás u prostřed národů těchto. 46 Rozdírají na nás
ústa svá všickni nepřátelé naši. 47 Strach a jáma potkala nás,
zpuštění a setření. 48 Potokové vod tekou z očí mých pro
potření dcery lidu mého. 49 Oči mé slzí bez přestání, proto že
není žádného odtušení, 50 Ažby popatřil a shlédl Hospodin s
nebe. 51 Oči mé rmoutí duši mou pro všecky dcery města
mého. 52 Lovilit' jsou mne ustavičně, jako ptáče, nepřátelé
moji bez příčiny. 53 Uvrhli do jámy život můj, a přimetali mne

kamením. 54 Rozvodnily se vody nad hlavou mou, řekl jsem:
Jižtě po mně. 55 Vzývám jméno tvé, ó Hospodine, z jámy
nejhlubší. 56 Hlas můj vyslýchával jsi; nezacpávejž ucha
svého před vzdycháním mým a voláním mým. 57 V ten den,
v němž jsem tě vzýval, přicházeje, říkávals: Neboj se. 58
Pane, zasazuje se o při duše mé, vysvobozoval jsi život můj.
59 Vidíš, ó Hospodine, převrácenost, kteráž se mně děje,
dopomoziž mi k spravedlnosti. 60 Vidíš všecko vymstívání
se jejich, všecky úklady jejich proti mně. 61 Slýcháš utrhání
jejich, ó Hospodine, i všecky obmysly jejich proti mně, 62
Řeči povstávajících proti mně, a přemyšlování jejich proti
mně přes celý den. 63 Pohleď, jak při sedání jejich i povstání
jejich jsem písničkou jejich. 64 Dej jim odplatu, Hospodine,
podlé díla rukou jejich. 65 Dej jim zatvrdilé srdce a prokletí
své na ně. 66 Stihej v prchlivosti, a vyhlaď je, ať nejsou pod
nebem tvým.

4 Jak tě zašlo zlato, změnilo se ryzí zlato nejvýbornější,
rozmetáno jest kamení svaté sem i tam po všech ulicích.
2 Synové Sionští nejdražší, kteříž ceněni býti měli za zlato
nejčištší, jakť jsou počteni za nádoby hliněné, dílo rukou
hrnčíře! 3 An draci vynímajíce prsy, krmí mladé své, dcera
pak lidu mého příčinou ukrutníka podobná jest sovám na
poušti. 4 Jazyk prsí požívajícího přilnul žízní k dásním jeho;
děti prosí za chléb, ale není žádného, kdo by lámal jim. 5 Ti,
kteříž jídali rozkošné krmě, hynou na ulicích; kteříž chováni
byli v šarlatě, octli se v hnoji. 6 Větší jest trestání dcery lidu
mého, než pomsta Sodomy, kteráž podvrácena jest jako v
okamžení, aniž trvaly při ní rány. 7 Èistší byli Nazareové
její než sníh, bělejší než mléko, rděla se těla jejich více
než drahé kamení, jako by z zafiru vytesáni byli. 8 Ale již
vzezření jejich temnější jest než černost, nemohou poznáni
býti na ulicích; přischla kůže jejich k kostem jejich, prahne,
jest jako dřevo. 9 Lépe se stalo těm, jenž zbiti jsou mečem,
nežli kteříž mrou hladem, (oni zajisté zhynuli, probodeni
byvše), pro nedostatek úrod polních. 10 Ruce žen lítostivých
vařily syny své, aby jim byli za pokrm v potření dcery lidu
mého. 11 Všelijak vypustil Hospodin prchlivost svou, vylévá
zůřivost hněvu svého, a zapálil oheň na Sionu, kterýž sežral
základy jeho. 12 Králové země i všickni obyvatelé okršlku
světa nikoli by neuvěřili, by měl byl vjíti protivník a nepřítel
do bran Jeruzalémských, 13 Pro hříchy proroků jeho a
nepravosti kněží jeho, vylévajících u prostřed něho krev
spravedlivých. 14 Toulali se jako slepí po ulicích, kálejíce se
ve krvi, kteréž nemohli se než dotýkati oděvy svými. 15 Volali
na ně: Ustupujte nečistí, ustupujte, ustupujte, nedotýkejte
se. Právěť jsou ustoupili, anobrž sem i tam se rozlezli, až
mezi národy říkají: Nebudouť více míti vlastního bydlení.
16 Tvář hněvivá Hospodinova rozptýlila je, aniž na ně více
popatří; nepřátelé kněží nešanují, starcům milosti nečiní.
17 A vždy ještě až do ustání očí svých hledíme o pomoc
sobě neprospěšnou, zření majíce k národu, nemohoucímu
vysvoboditi. 18 Šlakují kroky naše, tak že ani po ulicích
našich choditi nemůžeme; přiblížilo se skončení naše, doplnili
se dnové naši, přišlo zajisté skončení naše. 19 Rychlejší jsou
ti, kteříž nás stihají, než orlice nebeské; po horách stihají
nás, na poušti zálohy nám zdělali. 20 Dýchání chřípí našich,
totiž pomazaný Hospodinův, lapen jest v jamách jejich, o
němž jsme říkali: V stínu jeho živi budeme mezi národy. 21
Raduj se a vesel se, dcero Idumejská, kteráž jsi se usadila v
zemi Uz. Takéť k tobě přijde kalich, opiješ se a obnažíš se.
22 Ó dcero Sionská, když vykonána bude kázeň nepravosti
tvé, nenechá tě déle v zajetí tvém. Ale tvou nepravost, ó
dcero Idumejská, trestati bude a odkryje hříchy tvé.

5 Rozpomeň se, Hospodine, co se nám děje; popatř a viz
pohanění naše. 2 Dědictví naše obráceno jest k cizím,
domové naši k cizozemcům. 3 Sirotci jsme a bez otce,
matky naše jsou jako vdovy. 4 Vody své za peníze pijeme,
dříví naše za záplatu přichází. 5 Na hrdle svém protivenství
snášíme, pracujeme, nedopouští se nám odpočinouti. 6
Egyptským podáváme ruky i Assyrským, abychom nasyceni
byli chlebem. 7 Otcové naši hřešili, není jich, my pak
trestáni po nich neseme. 8 Služebníci panují nad námi; není
žádného, kdo by vytrhl z ruky jejich. 9 S opovážením se
života svého hledáme chleba svého, pro strach meče i na
poušti. 10 Kůže naše jako pec zčernaly od náramného hladu.
11 Ženám na Sionu i pannám v městech Judských násilé činí.
12 Knížata rukou jejich zvěšena jsou, osoby starých nemají v
poctivosti. 13 Mládence k žernovu berou, a pacholata pod
dřívím klesají. 14 Starci sedati v branách přestali a mládenci
od zpěvů svých. 15 Přestala radost srdce našeho, obrátilo se
v kvílení plésání naše. 16 Spadla koruna s hlavy naší; běda
nám již, že jsme hřešili. 17 Protoť jest mdlé srdce naše, pro
tyť věci zatměly se oči naše, 18 Pro horu Sion, že zpuštěna
jest; lišky chodí po ní. 19 Ty Hospodine, na věky zůstáváš, a
stolice tvá od národu do pronárodu. 20 Proč se zapomínáš
na věky na nás, a opouštíš nás za tak dlouhé časy? 21
Obraťť nás, ó Hospodine, k sobě, a obráceni budeme; obnov
dny naše, jakž byly za starodávna. 22 Nebo zdali všelijak
zavržeš nás, a hněvati se budeš na nás velice?

Ezechiel

1 Stalo se pak třidcátého léta, čtvrtého měsíce, dne pátého,
když jsem byl mezi zajatými u řeky Chebar, že otevřína
byla nebesa, a viděl jsem vidění Boží. **2** Pátého dne téhož
měsíce, pátého léta zajetí krále Joachina, **3** V pravdě
stalo se slovo Hospodinovo k Ezechielovi knězi, synu Buzi,
v zemi Kaldejské u řeky Chebar, a byla nad ním ruka
Hospodinova. **4** I viděl jsem, a aj, vítr tuhý přicházel od
půlnoci, a oblak veliký, a oheň plápolající, a okolo něho
byl blesk, a z prostředku jeho jako nějaká velmi prudká
světlost, z prostředku toho ohně. **5** Z prostředku jeho také
ukázalo se podobenství čtyř zvířat, jejichž takový byl způsob:
Podobenství člověka měli. **6** A po čtyřech tvářích jedno
každé, a po čtyřech křídlích jedno každé mělo. **7** Jejichž
nohy nohy přímé, ale zpodek noh jejich jako zpodek nohy
telecí, a blyštěly se podobně jako ocel pulerovaná. **8** Ruce
pak lidské pod křídly jejich, po čtyřech stranách jejich, a tváři
jejich i křídla jejich na čtyřech těch stranách. **9** Spojena byla
křídla jejich jednoho s druhým. Neobracela se, když šla;
jedno každé přímo na svou stranu šlo. **10** Podobenství pak
tváří jejich s předu tvář lidská, a tvář lvová po pravé straně
každého z nich; tvář pak volovou po levé straně všech čtvero,
též tvář orličí s zadu mělo všech čtvero z nich. **11** A tváři
jejich i křídla jejich pozdvižena byla zhůru. Každé zvíře dvě
křídla pojilo s křídly dvěma druhého, dvěma pak přikrývala
těla svá. **12** A každé přímo na svou stranu šlo. Kamkoli
ukazoval duch, aby šla, tam šla, neuchylovala se, když
chodila. **13** Podobnost také těch zvířat na pohledění byla
jako uhlí řeřavého, na pohledění jako pochodně. Kterýžto
oheň ustavičně chodil mezi zvířaty, a ten oheň měl blesk, a z
téhož ohně vycházelo blýskání. **14** Také ta zvířata běhala, a
navracovala se jako prudké blýskání. **15** A když jsem hleděl
na ta zvířata, a aj, kolo jedno bylo na zemi při zvířatech u
čtyř tváří jednoho každého z nich. **16** Na pohledění byla kola,
a udělání jich jako barva tarsis, a podobnost jednostejnou
měla všecka ta kola, a byla na pohledění i udělání jejich,
jako by bylo kolo u prostřed kola. **17** Na čtyři strany své jíti
majíce, chodila, a neuchylovala se, když šla. **18** A loukoti
své, i vysokost měla, že hrůza z nich šla, a šínové jejich
vůkol všech čtyř kol plní byli očí. **19** Když pak chodila zvířata,
chodila kola podlé nich, a když se vznášela zvířata vzhůru od
země, vznášela se i kola. **20** Kdekoli chtěl Duch, aby šla, tam
šla; kde Duch chtěl jíti, i kola vznášela se naproti nim, nebo
duch zvířat byl v kolách. **21** Když ona šla, šla, a když ona
stála, stála, a když se vznášela od země, vznášela se také
kola s nimi, nebo duch zvířat byl v kolách. **22** Podobenství
pak oblohy bylo nad hlavami zvířat jako podobenství křištálu
roztaženého nad hlavami jejich svrchu. **23** A pod oblohou
křídla jejich pozdvižená byla, jedno připojené k druhému.
Každé mělo dvě, jimiž se přikrývalo, každé, pravím, mělo
dvě, jimiž přikrývalo tělo své. **24** I slyšel jsem zvuk křídel
jejich jako zvuk vod mnohých, jako zvuk Všemohoucího,
když chodila, zvuk hluku jako zvuk vojska. Když pak stála,
spustila křídla svá. **25** Byl také zvuk svrchu nad oblohou,
kteráž byla nad hlavou jejich, když stála a spustila křídla
svá. **26** Svrchu pak na obloze, kteráž byla nad hlavou jejich,
bylo podobenství trůnu, na pohledění jako kámen zafirový, a
nad podobenstvím trůnu na něm svrchu, na pohledění jako
tvárnost člověka. **27** I viděl jsem na pohledění jako velmi
prudkou světlost, a u vnitřku jejím vůkol na pohledění jako
oheň, od bedr jeho vzhůru; od bedr pak jeho dolů viděl jsem
na pohledění jako oheň, a blesk vůkol něho. **28** Na pohledění
jako duha, kteráž bývá na oblace v čas deště, takový na
pohledění byl blesk vůkol. To bylo vidění podobenství slávy
Hospodinovy. Kteréžto viděv, padl jsem na tvář svou, a slyšel
jsem hlas mluvícího.

2 Kterýž řekl ke mně: Synu člověčí, postav se na nohy
své, ať mluvím s tebou. **2** I vstoupil do mne duch, když
promluvil ke mně, a postavil mne na nohy mé, a slyšel
jsem, an mluví ke mně. **3** Kterýž řekl mi: Synu člověčí,
já tě posílám k synům Izraelským, k národům zpurným,
kteříž zpurně se postavovali proti mně; oni i otcové jejich
zpronevěřovali se mi, až právě do tohoto dne. **4** K těch,
pravím, synům nestydaté tváři a zatvrdilého srdce já posílám
tě, a díš k nim: Takto praví Panovník Hospodin, **5** Již oni
slyšte neb nechte: Že dům zpurný jsou. Ať vědí, že prorok
byl u prostřed nich. **6** Ty pak synu člověčí, neboj se jich,
aniž se boj slov jejich, že zpurní a jako trní jsou proti tobě, a
že mezi štíry bydlíš. Slov jejich neboj se, a tváři jejich se
nestrachuj, proto že dům zpurný jsou. **7** Ale mluv slova má k
nim, již oni slyšte neb nechte: Že zpurní jsou. **8** Ty pak synu
člověčí, slyš, co já pravím tobě: Nebuď zpurný jako ten dům
zpurný. Otevři ústa svá, a sněz, co já tobě dám. **9** I viděl
jsem, a aj, ruka vztažena byla ke mně, a aj, v ní svinutá
kniha. **10** Kteroužto rozvinul přede mnou, a byla popsaná s
předu i z zadu, a bylo v ní psáno naříkání, kvílení a běda.

3 Tedy řekl mi: Synu člověčí, což před tebou jest, sněz,
sněz knihu tuto, a jdi, mluv k domu Izraelskému. **2** I
otevřel jsem ústa svá, a dal mi snísti knihu tu, **3** Řka ke
mně: Synu člověčí, nakrm břicho své, a střeva svá naplň
knihou touto, kteroužť dávám. I snědl jsem, a byla v ústech
mých jako med sladká. **4** Za tím řekl mi: Synu člověčí, jdiž

k domu Izraelskému, a mluv k nim slovy mými. 5 Nebo
nebudeš poslán k lidu hluboké řeči a nesnadného jazyka,
ale k domu Izraelskému. 6 Ne k národům mnohým hluboké
řeči a nesnadného jazyka, jejichž bys slovům nerozuměl,
ješto, kdybych tě k nim poslal, uposlechli by tebe. 7 Ale dům
Izraelský nebudou tě chtíti poslouchati, poněvadž nechtí
poslouchati mne; nebo všecken dům Izraelský jest tvrdočelný
a zatvrdilého srdce. 8 Ale učinil jsem tvář tvou tvrdou proti
tváři jejich, a čelo tvé tvrdé proti čelu jejich. 9 Jako kámen
přetvrdý, pevnější než skálu učinil jsem čelo tvé; nebojž se
jich, aniž se strachuj tváři jejich, proto že dům zpurný jsou.
10 I řekl ke mně: Synu člověčí, všecka slova má, kterážť
mluviti budu, přijmi v srdce své, a ušima svýma slyš. 11 A
jdi k zajatým, k synům lidu svého, a mluv k nim, a rci jim:
Takto praví Panovník Hospodin, již oni slyšte neb nechte. 12
Tehdy odnesl mne Duch, a slyšel jsem za sebou hlas hřmotu
velikého: Požehnaná sláva Hospodinova z místa svého. 13 A
hlas křídel těch zvířat, kteráž se vespolek dotýkala, a hlas kol
naproti nim, a hlas hřmotu velikého. 14 Duch pak odnesl mne,
a vzal mne, a odšel jsem truchliv, v hněvě ducha svého, ale
ruka Hospodinova nade mnou silnější byla. 15 I přišel jsem k
zajatým do Telabib, bydlícím při řece Chebar, a seděl jsem,
kdež oni bydlili. Seděl jsem, pravím, sedm dní u prostřed
nich s užasnutím. 16 I stalo se po dokonání sedmi dnů, že
se stalo slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: 17 Synu člověčí,
strážným jsem tě postavil nad domem Izraelským, abys slyše
slovo z úst mých, napomínal jich ode mne. 18 Když bych
já řekl bezbožnému: Smrtí umřeš, a nenapomenul bys ho,
ani nemluvil, abys ho odvedl od cesty jeho bezbožné, proto
abys ho při životu zachoval: ten bezbožný pro nepravost
svou umře, ale krve jeho z ruky tvé vyhledám. 19 Paklibys ty
napomenul bezbožného, a neodvrátil by se od bezbožnosti
své, a od cesty své bezbožné, ontʼ pro nepravost svou
umře, ale ty duši svou vysvobodíš. 20 Odvrátil-li by se pak
spravedlivý od spravedlnosti své, a činil by nepravost, a já
bych položil urážku před něj, a tak by umřel, ty pak bys ho
nenapomenul: pro hříchť svůj umře, aniž na pamět přijde
která spravedlnost jeho, kterouž činil, ale krve jeho z ruky
tvé vyhledám. 21 Pakli bys ty napomenul spravedlivého, aby
nehřešil spravedlivý, a on by nehřešil, jistě že bude živ; nebo
napomenut byl. Ty také duši svou vysvobodíš. 22 I byla tam
nade mnou ruka Hospodinova, kterýžto řekl mi: Vstaň, jdi do
tohoto údolí, a tam mluviti budu s tebou. 23 A tak vstav, šel
jsem do toho údolí, a aj, sláva Hospodinova stála tam, jako
sláva, kterouž jsem viděl u řeky Chebar. I padl jsem na tvář
svou. 24 Tehdy vstoupil do mne Duch, a postaviv mne na
nohy, mluvil ke mně, a řekl mi: Jdiž, zavři se v domě svém.
25 Nebo na tě, synu člověčí, aj, dadí na tě provazy, a sváží
tě jimi, a nebudeš moci vyjíti mezi ně. 26 A já učiním, aby
jazyk tvůj přilnul k dásním tvým, a abys oněměl, a nebyl jim
mužem domlouvajícím, protože dům zpurný jsou. 27 Ale
když mluviti budu s tebou, otevru ústa tvá, a díš jim: Takto
praví Panovník Hospodin: Kdo slyšeti chce, nechť slyší, a
kdo nechce, nechť nechá, že dům zpurný jsou.

4 Ty pak synu člověčí, vezmi sobě cihlu, a polože ji před
sebe, vyrej na ní město Jeruzalém. 2 A postav na ní
obležení, a vzdělaje na ní šance, vysyp na ní násyp, a polož
na ní vojska, a postav na ní berany válečné vůkol. 3 Potom
vezmi sobě pánev železnou, a polož ji místo zdi železné,
mezi tebou a mezi městem, a zatvrdʼ tvář svou proti němu,
ať jest obleženo, a oblehneš je. Totʼ bude znamením domu
Izraelskému. 4 Ty pak lehni na levý bok svůj, a vlož na něj
nepravost domu Izraelského. Podlé počtu dnů, v němž ležeti
budeš na něm, poneseš nepravost jejich. 5 A já dávám tobě
léta nepravosti jejich v počtu dnů, tři sta a devadesáte dnů, v
nichž poneseš nepravost domu Izraelského. 6 Když je pak
vyplníš, budeš ležeti na pravém boku podruhé, a poneseš
nepravost domu Judova čtyřidceti dnů. Den za rok, den za
rok dávám tobě. 7 K obležení, pravím, Jeruzaléma zatvrdʼ
tvář svou, ohrna ruku svou, a prorokuje proti němu. 8 A aj,
dávám na tě provazy, abys se neobracel z boku jednoho
na druhý, dokudž nevyplníš dnů obležení svého. 9 Protož
ty vezmi sobě pšenice a ječmene, též bobu, šočovice, i
prosa, a špaldy, a dej to do jedné nádoby, abys sobě nastrojil
z toho pokrmu podlé počtu dnů, v nichž ležeti budeš na
boku svém. Za tři sta a devadesáte dnů jísti jej budeš. 10
Pokrmu pak tvého, kterýž jísti budeš, váha bude dvadceti
lotů na den. Od času až do času jísti jej budeš. 11 Vodu
také na míru píti budeš, šestý díl hin; od času do času píti
budeš. 12 Podpopelný pak chléb ječný, kterýž jísti budeš,
ten lejny nečistoty lidské pec před očima jejich. 13 I řekl
Hospodin: Tak budou jísti synové Izraelští chléb svůj nečistý
pro pohany, kteréž tam shromáždím. 14 Tedy řekl jsem:
Ach, Panovníče Hospodine, aj, duše má není poškvrněna
mrchami, a udáveného nejedl jsem od dětinství svého až
podnes, aniž vešlo v ústa má maso ohavné. 15 Kterýž řekl
mi: Aj, dávámť kravince místo lejn lidských, abys sobě jimi
napekl chleba. 16 Za tím řekl mi: Synu člověčí, aj, já zlámi
hůl chleba v Jeruzalémě, tak že jísti budou chléb na váhu, a
to s zámutkem, a vodu na míru píti, a to s předěšením, 17
Aby nedostatek majíce v chlebě a v vodě, děsili se jeden
každý z nich, a svadli pro nepravost svou.

5 Potom ty synu člověčí, vezmi sobě nůž ostrý, totiž břitvu
holičů, vezmi jej sobě, a ohol ním hlavu i bradu svou.
Potom vezma sobě váhu, rozděl to. 2 Třetinu ohněm spal
u prostřed města, když se vyplní dnové obležení; zatím
vezma druhou třetinu, posekej mečem okolo něho; ostatní
pak třetinu rozptyl u vítr. Nebo mečem dobytým budu je
stihati. 3 A však odejmi odtud něco málo, a zavaž do
křídel svých. 4 A i z těch ještě vezma, uvrz je do prostřed
ohně, a spal je ohněm, odkudž vyjde oheň na všecken
dům Izraelský. 5 Takto praví Panovník Hospodin: Tento
Jeruzalém, kterýž jsem postavil u prostřed pohanů, a vůkol
otočil krajinami, 6 Změnil soudy mé v bezbožnost více než
pohané, a ustanovení má více než jiné země, kteréž jsou
vůkol něho; nebo soudy mými pohrdli, a v ustanoveních
mých nechodili. 7 Protož takto praví Panovník Hospodin:
Proto že mnohem více než pohané, kteříž jsou vůkol vás, v
ustanoveních mých nechodili jste, a soudů mých nečinili
jste, nýbrž ani tak jako pohané, kteříž jsou vůkol vás, soudů
nekonali jste: 8 Protož takto praví Panovník Hospodin: Aj, já
na tebe, aj já, a vykonám u prostřed tebe soudy před očima
pohanů. 9 Nebo učiním při tobě to, čehož jsem prv neučinil,
a čehož podobně neučiním více pro všecky ohavnosti tvé,
10 Tak že otcové jísti budou syny u prostřed tebe, a synové
jísti budou otce své, a vykonám proti tobě soudy, a rozptýlím
všecky ostatky tvé na všecky strany. 11 Protož živť jsem já,
praví Panovník Hospodin, že poněvadž jsi ty svatyně mé
poškvrnil všelikými mrzkostmi svými, a všelikými ohavnostmi
svými, i já také zlehčím tebe, a neodpustít' oko mé, a nikoli
se neslituji. 12 Třetina tebe morem zemře a hladem zhyne u
prostřed tebe, a třetina druhá mečem padne vůkol tebe,
ostatní pak třetinu na všecky stany rozptýlím, a mečem
dobytým stihati je budu. 13 A tak do konce vylit bude hněv
můj, a dotru prchlivostí svou na ně, i potěším se. I zvědíť,
že já Hospodin mluvil jsem v horlivosti své, když vykonám
prchlivost svou na nich, 14 A obrátím tě v poušť, a dám tě
v útržku mezi národy, kteříž jsou vůkol tebe, před očima
každého tudy jdoucího. 15 A tak budeš k útržce, posměchu,
k hroznému příkladu a k užasnutí národům, kteříž jsou vůkol
tebe, tehdáž když vykonám proti tobě soudy v hněvě a v
prchlivosti a v žehrání zůřivém. Já Hospodin mluvil jsem. 16
Tehdáš když vystřelím jízlivé střely hladu k záhubě vaší,
kteréž vystřelím, abych vás vyhubil, a hlad shromáždě proti
vám, zlámi vám hůl chleba. 17 Pošli zajisté na vás hlad a
zvěř lítou, kteráž tě na sirobu přivede; i mor a krev přijde na
tebe, když uvedu na tě meč. Já Hospodin mluvil jsem.

6 I stalo se ke mně slovo Hospodinovo, řkoucí: 2 Synu
člověčí, obrať tvář svou proti horám Izraelským, a
prorokuj proti nim, 3 A rci: Hory Izraelské, slyšte slovo
Panovníka Hospodina: Takto praví Panovník Hospodin
horám a pahrbkům, prudkým potokům a údolím: Aj, já, já
uvedu na vás meč, a zkazím výsosti vaše. 4 A tak zpustnou
oltářové vaši, a ztroskotáni budou sluneční obrazové vaši, a
rozmeci zbité vaše před ukydanými bohy vašimi. 5 Povrhu
také mrtvá těla synů Izraelských před ukydanými bohy jejich,
a rozptýlím kosti vaše okolo oltářů vašich. 6 Kdekoli bydliti
budete, města zpuštěna budou, a výsosti zpustnou. Pročež
popléněni budou a zpustnou i oltářové vaši, potroskotáni
budou a přestanou ukydaní bohové vaši, a sluneční obrazové
vaši zpodtínáni, a tak vyhlazena budou díla vaše. 7 I padnou
zbití u prostřed vás, a zvíte, že já jsem Hospodin. 8 A
pozůstavím některé z vás, kteříž by ušli meče, mezi pohany,
když rozptýleni budete do zemí. 9 I budou se rozpomínati na
mne, kteříž z vás zachováni budou mezi národy, mezi něž
budou zajati, že jsem kormoucen byl srdcem jejich smilným,
kteréž odstoupilo ode mne, a očima jejich, kteréž smilníce,
chodily za ukydanými bohy svými, a tak sami se býti hodné
ošklivosti seznají pro nešlechetnosti, kteréž páchali ve všech
ohavnostech svých. 10 A zvědí, že já jsem Hospodin, a
že jsem ne nadarmo mluvil, že na ně uvedu zlé toto. 11
Takto praví Panovník Hospodin: Tleskni rukou svou, a dupni
nohou svou, a rci: Nastojte na dům Izraelský, že pro všecky
ohavnosti nejhorší mečem, hladem a morem padnouti mají.
12 Ten, kdož daleko bude, morem umře, a kdo blízko, mečem
padne, ostatní pak a obležený hladem umře, a tak docela
vyleji prchlivost svou na ně. 13 A zvíte, že já jsem Hospodin,
když budou zbití jejich u prostřed ukydaných bohů jejich
vůkol oltářů jejich, na všelikém pahrbku vysokém, na všech
vrších hor, a pod všelikým dřevem zeleným, i pod všelikým
dubem hustým, na kterémkoli místě obětovávali vůni libou
všelikým ukydaným bohům svým. 14 Nebo vztáhnu ruku
svou na ně, a učiním zemi tuto zpustlou, zpustlejší než
poušť Diblat, po všech obydlích jejich. I zvědí, že já jsem
Hospodin.

7 Potom stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: 2
Slyš, synu člověčí: Takto praví Panovník Hospodin o
zemi Izraelské: Ach, skončení, přišlo skončení její na čtyři
strany země. 3 Jižtě skončení nastalo tobě; nebo vypustím
hněv svůj na tě, a budu tě souditi podlé cest tvých, a uvrhu
na tě všecky ohavnosti tvé. 4 Neodpustí zajisté oko mé
tobě, aniž se slituji, ale cesty tvé na tebe uvrhu, a ohavnosti
tvé u prostřed tebe budou. I zvíte, že já jsem Hospodin. 5

Takto praví Panovník Hospodin: Bída jedna, aj hle, přichází
bída. 6 Skončení přichází, přichází skončení, procítil na tě,
aj, přicházíť. 7 Přicházíť to jitro na tebe, obyvateli země,
přicházíť ten čas, přibližuje se ten den hřmotu, a ne hlas
rozléhající se po horách. 8 Již tudíž vyliji prchlivost svou na
tě, a docela vypustím hněv svůj na tebe, a budu tě souditi
podlé cest tvých, a uvrhu na tě všecky ohavnosti tvé. 9
Neodpustíť zajisté oko mé, aniž se slituji, ale podlé cest
tvých zaplatím tobě, a budou ohavnosti tvé u prostřed tebe.
A tak zvíte, že já jsem Hospodin, ten, kterýž biji. 10 Aj, teď
jest ten den, aj, přicházeje, přišlo to jitro, zkvetl prut, vypučila
se z něho pýcha, 11 Ukrutnost vzrostla v prut bezbožnosti.
Nezůstaneť z nich nic, ani z množství jejich, ani z hluku
jejich, aniž bude naříkáno nad nimi. 12 Přicházíť ten čas,
blízko jest ten den. Kdo koupí, nebude se veseliti, a kdo
prodá, nic toho nebude litovati; nebo prchlivost přijde na
všecko množství její. 13 Ten zajisté, kdož prodal, k věci
prodané nepůjde nazpět, by pak ještě byl mezi živými život
jejich, poněvadž vidění na všecko množství její nenavrátí se,
a žádný v nepravosti života svého nezmocní se. 14 Troubiti
budou v troubu, a připraví všecko, ale nebude žádného, kdo
by šel k boji; nebo prchlivost má oboří se na všecko množství
její. 15 Meč bude vně, mor pak a hlad doma; kdo bude na
poli, mečem zabit bude, toho pak, kdož bude v městě, hlad
a mor zahubí. 16 Kteříž pak z nich utekou, ti na horách,
jako holubice v údolí, všickni lkáti budou, jeden každý pro
nepravost svou. 17 Všeliké ruce klesnou, a všeliká kolena
rozplynou se jako voda. 18 I přepáší se žíněmi, a hrůza je
přikryje, a na všeliké tváři bude stud, a na všech hlavách
jejich lysina. 19 Stříbro své po ulicích rozházejí, a zlato jejich
bude jako nečistota; stříbro jejich a zlato jejich nebude jich
moci vysvoboditi v den prchlivosti Hospodinovy. Nenasytí
se, a střev svých nenaplní, proto že nepravost jejich jest
jim k urážce, 20 A že v slávě okrasy své, v té, kterouž k
důstojnosti postavil Bůh, obrazu ohavností svých a mrzkostí
svých nadělali. Protož obrátil jsem jim ji v nečistotu. 21 Nebo
vydám ji v ruku cizozemců k rozchvátání, a bezbožným na
zemi za loupež, kteříž poškvrní jí. 22 Odvrátím též tvář svou
od nich, i poškvrní svatyně mé, a vejdou do ní, boříce a
poškvrňujíce jí. 23 Udělej řetěz, nebo země plná jest soudů
ukrutných, a město plné jest nátisku. 24 Protož přivedu
nejhorší z pohanů, aby dědičně vládli domy jejich; i učiním
přítrž pýše silných, a poškvrněny budou, kteříž jich posvěcují.
25 Zkažení přišlo, protož hledati budou pokoje, ale žádného
nebude. 26 Bída za bídou přijde, a novina bude za novinou, i
budou hledati vidění od proroka, ale zákon zahyne od kněze,
a rada od starců. 27 Král ustavičně kvíliti bude, a kníže
obleče se v smutek, a ruce lidu v zemi předěšeny budou.
Podlé cesty jejich učiním jim, a podlé soudů jejich souditi je
budu. I zvědí, že já jsem Hospodin.

8 I stalo se léta šestého, v pátý den šestého měsíce, že
jsem seděl v domě svém, a starší Judští seděli přede
mnou. I připadla na mne tu ruka Panovníka Hospodina. 2 A
viděl jsem, a aj, podobenství na pohledění jako oheň. Od
bedr jeho dolů oheň, od bedr pak jeho vzhůru na pohledění
jako blesk, na pohledění jako nějaká velmi prudká světlost.
3 Tedy vztáh podobenství ruky, vzal mne za kštici hlavy mé,
a vyzdvihl mne Duch mezi nebe a mezi zemi, a uvedl mne
do Jeruzaléma u viděních Božích, k vratům brány vnitřní,
kteráž patří na půlnoci, kdež byla stolice modly k horlivosti a
k zuřivosti popouzející. 4 A aj, sláva Boha Izraelského byla
tam na pohledění jako ta, kterouž jsem viděl v údolí. 5 I
řekl mi: Synu člověčí, pozdvihni nyní očí svých k cestě na
půlnoci. Tedy pozdvihl jsem oči svých k cestě na půlnoci, a
aj, na půlnoci u brány oltářové ta modla horlení, právě kudyž
se vchází. 6 V tom řekl mi: Synu člověčí, vidíš-liž ty, co tito
činí, ohavnosti tak veliké, kteréž činí dům Izraelský tuto,
tak že se vzdáliti musím od svatyně své? Ale obrátě se,
uzříš ještě větší ohavnosti. 7 I přivedl mne ke dveřům síně,
kdež jsem uzřel, a aj, díra jedna byla v stěně. 8 A řekl mi:
Synu člověčí, kopej medle tu stěnu. I kopal jsem stěnu, a
aj, dvéře jedny. 9 Tedy řekl mi: Vejdi, a viz ohavnosti tyto
nejhorší, kteréž oni činí zde. 10 Protož všed, uzřel jsem, a
aj, všeliké podobenství zeměplazů a hovad ohyzdných, i
všech ukydaných bohů domu Izraelského vyryto bylo na
stěně vůkol a vůkol. 11 A sedmdesáte mužů z starších domu
Izraelského, s Jazaniášem synem Safanovým, stojícím u
prostřed nich, stáli před nimi, maje každý kadidlnici svou v
ruce své, tak že hustý oblak kadění vzhůru vstupoval. 12 I
řekl mi: Viděl-lis, synu člověčí, co starší domu Izraelského
činí ve tmě, jeden každý v pokojích svých malovaných?
Nebo říkají: Nikoli na nás nepatří Hospodin, opustil Hospodin
zemi. 13 Dále mi řekl: Obrátě se, uzříš ještě větší ohavnosti,
kteréž oni činí. 14 I přivedl mne k vratům brány domu
Hospodinova, kteráž jest na půlnoci, a aj, ženy seděly tam,
plačíce Tammuze. 15 I řekl mi: Viděl-lis, synu člověčí? Obrátě
se, uzříš ještě větší ohavnosti nad tyto. 16 Tedy uvedl mne
do síně domu Hospodinova vnitřní, a aj, u vrat chrámu
Hospodinova, mezi síňcí a oltářem bylo okolo pětmecítma
mužů, jejichž záda byla k chrámu Hospodinovu, tváři pak
jejich k východu, kteříž klaněli se proti východu slunce. 17 I
řekl mi: Viděl-lis, synu člověčí? Zdali lehká věc jest domu
Judovu, aby činili ohavnosti tyto, kteréž činí zde? Nebo

naplnivše zemi nátiskem, obrátili se, aby mne popouzeli, a
aj, přičinějí ratolest vinnou k nosům svým. 18 Protož i já také
učiním podlé prchlivosti; neslitujeť se oko mé, aniž se smiluji.
I budou volati v uši mé hlasem velikým, a nevyslyším jich.

9 Potom zavolal hlasem velikým, tak že jsem slyšel, řka:
Přistupte hejtmané k tomuto městu, a jeden každý s
zbrojí svou hubící v ruce své. 2 A aj, šest mužů přišlo cestou
k bráně hořejší, kteráž patří na půlnoci, maje každý zbroj
svou rozrážející v ruce své. Muž pak jeden byl u prostřed
nich, oděný rouchem lněným, a kalamář písařský při bedrách
jeho; a přišedše, stáli u oltáře měděného. 3 Sláva pak Boha
Izraelského sstoupila byla s cherubína, na kterémž byla,
k prahu domu, a zvolala na muže toho oděného rouchem
lněným, při jehož bedrách byl kalamář písařský. 4 I řekl
jemu Hospodin: Přejdi prostředkem města, prostředkem
Jeruzaléma, a znamenej znamením na čelích muže ty, kteříž
vzdychají a naříkají nade všemi ohavnostmi dějícími se
u prostřed něho. 5 Oněmno pak řekl tak, že jsem slyšel:
Projděte skrze město za ním, a bíte; neodpouštějž oko vaše,
aniž se slitovávejte. 6 Starce, mládence i pannu, maličké i
ženy mordujte do vyhubení, ale ke všelikému muži, na němž
by bylo znamení, nepřistupujte, a od svatyně mé počněte.
Takž začali od mužů těch starších, kteříž byli před chrámem.
7 (Nebo jim byl řekl: Poškvrňte domu, a naplňte síně zbitými.
Jdětež.) A vyšedše, bili v městě. 8 I stalo se, když je bili,
a já pozůstal, že jsem padl na tvář svou, a zvolal jsem,
řka: Ach, Panovníče Hospodine, zdaliž zahubíš všecken
ostatek Izraelský, vylévaje prchlivost svou na Jeruzalém? 9
I řekl mi: Nepravost domu Izraelského a Judského veliká
jest velmi velice, a naplněna jest země mordy, a město plné
jest převrácenců. Nebo říkali: Opustil Hospodin zemi tuto, a
Hospodin nikoli nevidí nás. 10 Protož já také cestu jejich na
hlavu jejich obrátím; neodpustí oko mé, aniž se slituji. 11
A aj, muž oděný rouchem lněným, při jehož bedrách byl
kalamář, oznámil to, řka: Učinil jsem, jakž jsi mi rozkázal.

10 I viděl jsem, a aj, na obloze, kteráž byla nad hlavou
cherubínů, jako kámen zafirový na pohledění, jako
podobenství trůnu se ukázalo nad nimi. 2 Tedy promluviv
k muži tomu oděnému rouchem lněným, řekl: Vejdi do
prostřed kol pod cherubíny, a naplň hrsti své uhlím řeřavým
z prostředku cherubínů, a roztrus po městě. Kterýžto všel
před očima mýma. 3 (Cherubínové pak stáli po pravé straně
domu, když vcházel muž ten, a oblak hustý naplnil síň vnitřní.
4 Nebo když se byla zdvihla sláva Hospodinova s cherubínů
k prahu domu, tedy naplněn byl dům tím hustým oblakem,
a síň naplněna byla bleskem slávy Hospodinovy. 5 Zvuk
také křídel cherubínů slyšán byl až k té síni zevnitřní jako
hlas Boha silného, všemohoucího, když mluví.) 6 I stalo se,
když přikázal muži tomu oděnému rouchem lněným, řka:
Vezmi ohně z prostředku kol, z prostředku cherubínů, že
všel a postavil se podlé kol. 7 Tedy vztáhl cherubín jeden
ruku svou z prostředku cherubínů k ohni tomu, kterýž byl
u prostřed cherubínů, a vzav, dal do hrsti toho oděného
rouchem lněným. Kterýžto vzal a vyšel. 8 Nebo ukazovalo
se na cherubíních podobenství ruky lidské pod křídly jejich.
9 I viděl jsem, a aj, čtyři kola podlé cherubínů, jedno kolo
podlé jednoho každého cherubína, podobenství pak kol jako
barva kamene tarsis. 10 A na pohledění měla podobnost
jednostejnou ta kola, jako by bylo kolo u prostřed kola. 11
Když chodili, na čtyři strany jejich chodili. Neuchylovali se,
když šli, ale k tomu místu, kamž se obracel vůdce, za ním
šli. Neuchylovali se, když šli. 12 Všecko také tělo jejich i
hřbetové jejich, i ruce jejich, i křídla jejich, též i kola plná
byla očí vůkol jich samých čtyř i kol jejich. 13 Kola pak ta
nazval okršlkem, jakž slyšely uši mé. 14 Ètyři tváři mělo
každé. Tvář první tvář cherubínová, tvář pak druhá tvář
člověčí, a třetí tvář lvová, čtvrtá pak tvář orličí. 15 I zdvihli se
cherubínové. To jsou ta zvířata, kteráž jsem viděl u řeky
Chebar. 16 Když pak šli cherubínové, šla i kola podlé nich, a
když vznášeli cherubínové křídla svá, aby se pozdvihli od
země, neuchylovala se také kola od nich. 17 Když stáli oni,
stála, a když se vyzdvihovali, vyzdvihovala se s nimi; nebo
duch zvířat byl v nich. 18 I odešla sláva Hospodinova od
prahu domu, a stála nad cherubíny, 19 Hned jakž pozdvihli
cherubínové křídel svých a vznesli se od země, před očima
mýma odcházejíce, a kola naproti nim, a stála u vrat brány
domu Hospodinova východní, a sláva Boha Izraelského
svrchu nad nimi. 20 To jsou ta zvířata, kteráž jsem viděl
pod Bohem Izraelským u řeky Chebar, a poznal jsem, že
cherubínové byli. 21 Po čtyřech tvářích měl jeden každý, a
po čtyřech křídlích jeden každý; podobenství také rukou
lidských pod křídly jejich. 22 Podobenství pak tváří jejich
bylo jako tváří, kteréž jsem byl viděl u řeky Chebar, oblíčej
jejich i oni sami. Jeden každý přímo k své straně chodil.

11 I vznesl mne Duch, a přivedl mne k bráně východní
domu Hospodinova, kteráž patří na východ, a aj, ve
vratech brány té pětmecítma mužů, mezi kterýmiž jsem viděl
Jazaniáše syna Azurova, a Pelatiáše syna Banaiášova,
knížata lidu. 2 Tedy řekl mi: Synu člověčí, to jsou ti muži,
kteříž smýšlejí nepravost, a skládají radu zlou v městě tomto,
3 Říkajíce: Nestavějme domů blízko, sic město bude hrnec a
my maso. 4 Protož prorokuj proti nim, prorokuj, synu člověčí.

5 I sstoupil na mne Duch Hospodinův, a řekl mi: Rci: Takto dí
Hospodin: Tak říkáte, dome Izraelský. Nebo což vám koli
vstupuje na mysl, o tom já vím. 6 Veliké množství zmordovali
jste v městě tomto, a naplnili jste ulice jeho zbitými. 7 Protož
takto praví Panovník Hospodin: Ti, kteříž jsou zbiti od vás,
kteréž jste skladli u prostřed něho, oniť jsou maso, město
pak hrnec, ale vás vyvedu z prostředku jeho. 8 Báli jste se
meče, ale meč uvedu na vás, praví Panovník Hospodin. 9 A
vyvedu vás z prostředku jeho, a dám vás v ruku cizích, a
vykonám nad vámi soudy. 10 Mečem padnete, na pomezí
Izraelském souditi vás budu, a zvíte, že já jsem Hospodin.
11 Město nebude vám hrnec, aniž vy budete u prostřed
něho maso, na pomezí Izraelském souditi vás budu. 12 I
zvíte, že já jsem Hospodin, poněvadž jste v ustanoveních
mých nechodili, a soudů mých nečinili, a podlé soudů těch
národů, kteříž jsou vůkol vás, činili jste. 13 Stalo se pak,
když jsem prorokoval, že Pelatiáš syn Banaiášův umřel.
Pročež padl jsem na tvář svou, a zvolal jsem hlasem velikým,
řka: Ach, Panovníče Hospodine, skonání, činíš ostatkům
Izraelským. 14 Tedy stalo se slovo Hospodinovo ke mně,
řkoucí: 15 Synu člověčí, bratří tvoji, bratří tvoji, příbuzní
tvoji, a všecken dům Izraelský, všecken dům, kterýmž říkali
obyvatelé Jeruzalémští: Daleko zajděte od Hospodina, nám
jest dána země tato v dědictví. 16 Protož rci: Takto praví
Panovník Hospodin: Ačkoli daleko zahnal jsem je mezi
národy, a ačkoli rozptýlil jsem je do zemí, však budu jim
svatyní i za ten malý čas v zemích těch, do kterýchž přijdou.
17 Protož rci: Takto praví Panovník Hospodin: Shromáždím
vás z národů a zberu vás z zemí, do kterýchž rozptýleni
jste, a dám vám zemi Izraelskou. 18 I vejdou tam, a vyvrhou
všecky mrzkosti její, i všecky ohavnosti její z ní. 19 Nebo dám
jim srdce jedno, a Ducha nového dám do vnitřností vašich, a
odejmu srdce kamenné z těla jejich, a dám jim srdce masité,
20 Aby v ustanoveních mých chodili, a soudů mých ostříhali,
a činili je. I budou lidem mým, a já budu jejich Bohem. 21
Kterýchž pak srdce chodilo by po žádostech mrzkostí svých
a ohavností svých, těch cestu na hlavu jejich obrátím, praví
Panovník Hospodin. 22 Tedy vznesli cherubínové křídla svá i
kola s nimi, sláva pak Boha Izraelského nad nimi svrchu. 23
I odešla sláva Hospodinova z prostředku města, a stála na
hoře, kteráž jest na východ městu. 24 Duch pak vznesl mne,
a zase mne přivedl do země Kaldejské k zajatým, u vidění
skrze Ducha Božího. I odešlo ode mne vidění, kteréž jsem
viděl. 25 A mluvil jsem k zajatým všecky ty věci Hospodinovy,
kteréž mi ukázal.

12 I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: 2 Synu
člověčí, u prostřed domu zpurného ty bydlíš, kteříž
mají oči, aby viděli, však nevidí; uši mají, aby slyšeli, však
neslyší, proto že dům zpurný jsou. 3 Protož ty, synu člověčí,
připrav sobě to, s čím bys se stěhoval, a stěhuj se ve dne
před očima jejich. Přestěhuješ se pak z místa svého na místo
jiné před očima jejich, zdaby aspoň viděli; nebo dům zpurný
jsou. 4 Vynesa pak své věci, jakožto ty, s nimiž se stěhovati
máš ve dne před očima jejich, vyjdi u večer před očima
jejich, jako ti, kteříž se stěhují. 5 Před očima jejich prokopej
sobě zed, a vynes skrze ni. 6 Před očima jejich na rameni
nes, po tmě vynes, tvář svou přikrej, a nehleď na zemi; nebo
za zázrak dal jsem tě domu Izraelskému. 7 I učinil jsem
tak, jakž rozkázáno bylo. Věci své vynesl jsem, jakožto ty, s
nimiž bych se stěhoval ve dne, u večer pak prokopal jsem
sobě zed rukou; po tmě jsem je vynesl, na rameni nesa před
očima jejich. 8 Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně
ráno, řkoucí: 9 Synu člověčí, zdaližť řekli dům Izraelský, dům
ten zpurný: Co ty děláš? 10 Rciž jim: Takto praví Panovník
Hospodin: Na kníže v Jeruzalémě vztahuje se břímě toto a
na všecken dům Izraelský, kteříž jsou u prostřed něho. 11
Rciž jim: Já jsem zázrakem vaším. Jakož jsem činil, tak se
stane jim, postěhují se a v zajetí půjdou. 12 A kníže, kteréž
jest u prostřed nich, na rameni ponese po tmě a vyjde.
Zed prokopají, aby jej vyvedli skrze ni; tvář svou zakryje,
tak že nebude viděti okem svým země. 13 Nebo roztáhnu
sít svou na něj, a polapen bude do vrše mé, a zavedu jej
do Babylona, země Kaldejské, kteréž neuzří, a tam umře.
14 Všecky také, kteříž jsou vůkol něho na pomoc jemu, i
všecky houfy jeho rozptýlím na všecky strany, a mečem
dobytým budu je stihati. 15 I zvědí, že já jsem Hospodin,
když je rozptýlím mezi národy, a rozženu je po krajinách. 16
Pozůstavím pak z nich muže nemnohé po meči, po hladu
a po moru, aby vypravovali všecky ohavnosti své mezi
národy, kamž se dostanou, i zvědí, že já jsem Hospodin. 17
Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: 18 Synu
člověčí, chléb svůj s strachem jez, a vodu svou s třesením
a s zámutkem pí, 19 A rci lidu země této: Takto praví
Panovník Hospodin o obyvatelích Jeruzalémských, o zemi
Izraelské: Chléb svůj s zámutkem jísti budou, a vodu svou s
předěšením píti, aby obloupena byla země jeho z hojnosti
své, pro nátisk všech přebývajících v ní. 20 Města také, v
nichž bydlejí, zpustnou, a země pustá bude, a tak zvíte, že
já jsem Hospodin. 21 Opět stalo se slovo Hospodinovo ke
mně, řkoucí: 22 Synu člověčí, jaké to máte přísloví o zemi
Izraelské, říkajíce: Prodlí se dnové, aneb zahyne všeliké
vidění? 23 Protož rci jim: Takto praví Panovník Hospodin:

Učiním, aby přestalo přísloví toto, aniž užívati budou přísloví
toho více v Izraeli. Rci jim: Nýbrž přiblížili se dnové ti a
splnění všelikého vidění. 24 Nebo nebude více žádného
vidění marného, a hádání pochlebníka u prostřed domu
Izraelského, 25 Proto že já Hospodin mluviti budu, a kterékoli
slovo promluvím, stane se. Neprodlíť se dlouho, ale za dnů
vašich, dome zpurný, mluviti budu slovo, a naplním je, praví
Panovník Hospodin. 26 I stalo se slovo Hospodinovo ke
mně, řkoucí: 27 Synu člověčí, aj, dům Izraelský říkají: Vidění
to, kteréž vidí tento, ke dnům mnohým patří, a na dlouhé
časy tento prorokuje. 28 Protož rci jim: Takto praví Panovník
Hospodin: Neprodlíť se dlouho všeliké slovo mé, ale slovo,
kteréž mluviti budu, stane se, praví Panovník Hospodin.

13 I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: 2 Synu
člověčí, prorokuj proti prorokům Izraelským, kteříž
prorokují, a rci prorokujícím z srdce svého: Slyšte slovo
Hospodinovo: 3 Takto praví Panovník Hospodin: Běda
prorokům bláznivým, kteříž následují ducha svého, ješto však
nic neviděli. 4 Podobni jsou liškám na pustinách proroci tvoji,
Izraeli. 5 Nevstupujete k mezerám, aniž děláte hradby okolo
domu Izraelského, aby ostáti mohl v boji v den Hospodinův.
6 Vídají marnost a hádání lživé. Říkají: Praví Hospodin,
ješto jich neposlal Hospodin, a troštují lidi, aby jen utvrdili
slovo své. 7 Zdaliž vidění marného nevídáte, a hádání
lživého nevypravujete? A říkáte: Praví Hospodin, ješto jsem
já nemluvil. 8 Pročež takto praví Panovník Hospodin: Proto
že mluvíte marnost, a vídáte lež, protož aj, já jsem proti
vám, praví Panovník Hospodin. 9 Nebo bude ruka má proti
prorokům, kteříž vídají marnost a hádají lež. V losu lidu mého
nebudou, a v popisu domu Izraelského nebudou zapsáni,
aniž do země Izraelské vejdou. I zvíte, že já jsem Panovník
Hospodin, 10 Proto, proto že v blud uvedli lid můj, říkajíce:
Pokoj, ješto nebylo žádného pokoje. Jeden zajisté ustavěl
stěnu hliněnou, a jiní obmítali ji vápnem ničemným. 11 Rciž
těm, kteříž obmítají vápnem ničemným: I však to padne.
Přijde příval rozvodnilý, a vy, kamenové krupobití velikého,
spadnete, a vítr bouřlivý roztrhne ji. 12 A aj, když padne ta
stěna, zdaliž vám nebude řečeno: Kdež jest to obmítání,
jímž jste obmítali? 13 Protož takto praví Panovník Hospodin:
Roztrhnu ji, pravím, větrem bouřlivým v prchlivosti své, a
příval rozvodnilý v hněvě mém přijde, a kamení krupobití
velikého v prchlivosti mé k vyhlazení jí. 14 Nebo rozbořím
stěnu tu, kterouž jste obmetali vápnem ničemným, a porazím
ji na zem, tak že odkryt bude grunt její. I padne, a zkaženi
budete u prostřed ní, a zvíte, že já jsem Hospodin. 15 A tak
vykonaje prchlivost svou na té stěně, a na těch, kteříž ji
obmítají vápnem ničemným, dím vám: Není více té stěny,
není ani těch, kteříž ji obmítali, 16 Totiž proroků Izraelských,
kteříž prorokují Jeruzalému, a ohlašují jemu vidění pokoje,
ješto není žádného pokoje, praví Panovník Hospodin. 17
Ty pak, synu člověčí, obrať tvář svou k dcerám lidu svého,
kteréž prorokují z srdce svého, a prorokuj i proti nim. 18
A rci: Takto praví Panovník Hospodin: Běda těm, kteréž
šijí polštáříky pod všeliké lokty rukou lidu mého, a dělají
kukly na hlavu všeliké postavy, aby lovily duše. Zdaliž loviti
máte duše lidu mého, abyste se živiti mohly? 19 Nebo
zlehčujete mne u lidu mého pro hrst ječmene a pro kus
chleba, umrtvujíce duše, kteréž neumrou, a obživujíce duše,
kteréž živy nebudou, lhouce lidu mému, kteříž poslouchají
lži. 20 Protož takto praví Panovník Hospodin: Aj, já dám se v
polštáříky vaše, jimiž vy lovíte tam duše, abyste je oklamaly.
Nebo strhnu je s ramenou vašich, a propustím duše, duše,
kteréž vy lovíte, abyste je oklamaly. 21 I strhnu kukly vaše, a
vytrhnu lid svůj z ruky vaší, tak abyste jich nemohly více
loviti, i zvíte, že já jsem Hospodin; 22 Proto že kormoutíte
srdce spravedlivého lžmi, ješto jsem já ho nekormoutil, a
posilujete rukou bezbožného, aby se neodvrátil od zlé cesty
své, obživujíce jej. 23 Protož nebudete vídati marnosti, a s
hádáním nebudete se obírati více; nebo vytrhnu lid svůj z
ruky vaší, i zvíte, že já jsem Hospodin.

14 Potom přišedše ke mně muži z starších Izraelských,
seděli přede mnou. 2 I stalo se slovo Hospodinovo
ke mně, řkoucí: 3 Synu člověčí, muži tito složili ukydané
bohy své v srdci svém, a nepravost, kteráž jim k urážce jest,
položili před tváři své. Zdaliž se upřímě radí se mnou? 4
Protož mluv jim a rci jim: Takto praví Panovník Hospodin:
Kdo by koli z domu Izraelského složil ukydané bohy své v
srdci svém, a nepravost, kteráž mu k urážce jest, položil
před tvář svou, a přišel by k proroku: já Hospodin odpovídati
budu tomu, kterýž přišel, o množství ukydaných bohů jeho, 5
Abych polapil dům Izraelský v srdci jejich, že se odvrátili ode
mne k ukydaným bohům svým všickni napořád. 6 Protož rci
domu Izraelskému: Takto praví Panovník Hospodin: Obraťte
se a odvraťte od ukydaných bohů vašich, a ode všech
ohavností vašich odvraťte tvář svou. 7 Nebo kdož by koli z
domu Izraelského i z pohostinných, kteříž jsou pohostinu v
Izraeli, odvrátil se od následování mne, a složil by ukydané
bohy své v srdci svém, a nepravost, kteráž mu k urážce
jest, položil by před tvář svou a přišel by k proroku, aby
se mne tázal skrze něho: já Hospodin odpovím jemu o
sobě, 8 A obrátím tvář svou hněvivou proti muži tomu, a
dám jej za znamení a za přísloví, a vytnu jej z prostřed lidu

svého, i zvíte, že já jsem Hospodin. 9 Prorok pak, dal-li
by se přivábiti, aby mluvil slovo, já Hospodin přivábil jsem
proroka toho. Než vztáhnuť ruku svou na něj, a vyhladím
jej z prostřed lidu svého Izraelského. 10 A tak ponesou
nepravost svou. Jakáž pokuta na toho, kdož by se tázal,
takováž pokuta na proroka bude, 11 Aby nebloudili více
dům Izraelský ode mne, a nepoškvrňovali se více žádnými
převrácenostmi svými, aby byli lidem mým, a já abych byl
jejich Bohem, praví Panovník Hospodin. 12 Opět stalo se
slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: 13 Synu člověčí, když
by země zhřešila proti mně, dopouštějíc se přestoupení,
tehdy vztáhl-li bych ruku svou na ni, a zlámal jí hůl chleba, a
poslal bych na ni hlad, a vyhubil z ní lidi i hovada: 14 By
pak byli u prostřed ní tito tři muži, Noé, Daniel a Job, oni v
spravedlnosti své vysvobodili by sami sebe, praví Panovník
Hospodin. 15 Pakli bych zvěř lítou uvedl na zemi, tak že by ji
na sirobu přivedla, a byla by pustá, aniž by kdo přes ni jíti
mohl pro zvěř: 16 Živť jsem já, praví Panovník Hospodin, že
byť tři muži tito u prostřed ní byli, nikoli by nevysvobodili
synů ani dcer. Oni by sami vysvobozeni byli, země pak byla
by pustá. 17 Aneb meč uvedl-li bych na zemi tu, a řekl bych
meči: Projdi skrz zemi tu, abych vyhubil z ní lidi i hovada:
18 Živť jsem já, praví Panovník Hospodin, že byť pak tři
muži tito byli u prostřed ní, nikoli by nevysvobodili synů ani
dcer, ale oni sami by vysvobozeni byli. 19 Aneb mor poslal-
li bych na zemi tu, a vylil prchlivost svou na ni k zhoubě,
aby vyhlazeni byli z ní lidé i hovada: 20 Živť jsem já, praví
Panovník Hospodin, že byť pak Noé, Daniel a Job u prostřed
ní byli, nikoli by ani syna ani dcery nevysvobodili. Oni v
spravedlnosti své vysvobodili by sami sebe. 21 Nýbrž takto
praví Panovník Hospodin: Bych pak čtyři pokuty své zlé, meč
a hlad, zvěř lítou a mor poslal na Jeruzalém, abych vyhubil z
něho lidi i hovada, 22 A aj, pozůstali-li by v něm, kteříž by
toho ušli, a vyvedeni byli, synové neb dcery: aj, i oni musejí
jíti k vám, a uzříte cestu jejich a skutky jejich, i potěšíte se
nad tím zlým, kteréž uvedu na Jeruzalém, nade vším, což
uvedu na něj. 23 A tak potěší vás, když uzříte cestu jejich a
skutky jejich. I zvíte, že jsem ne nadarmo učinil všecko to,
což jsem učinil při něm, praví Panovník Hospodin.

15 Tedy stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: 2
Synu člověčí, co jest dřevo révové proti všelijakému
dřevu, aneb proti ratolestem dříví lesního? 3 Zdaliž vzato
bude z něho dřevo k udělání něčeho? Zdaliž udělají z něho
hřebík k zavěšování na něm všelijaké nádoby? 4 Aj, na oheň
dává se k sežrání. Když oba konce jeho sežere oheň, a
prostředek jeho obhoří, zdaž se k čemu hoditi může? 5 Aj,
když byl celý, nic nemohlo býti z něho uděláno, ovšem když
jej oheň sežral, a shořel, k ničemu se více hoditi nebude.
6 Protož takto praví Panovník Hospodin: Jakož jest dřevo
révové mezi dřívím lesním, kteréž jsem oddal ohni k sežrání,
tak jsem oddal obyvatele Jeruzalémské. 7 Nebo postavím
tvář svou hněvivou proti nim. Z ohně jednoho vyjdou, a oheň
druhý zžíře je. I zvíte, že já jsem Hospodin, když obrátím tvář
svou hněvivou proti nim. 8 A obrátím zemi tuto v poušť, proto
že se přestoupení dopouštěli, praví Panovník Hospodin.

16 Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: 2
Synu člověčí, oznam Jeruzalému ohavnosti jeho, 3
A rci: Takto praví Panovník Hospodin dceři Jeruzalémské:
Obcování tvé a rod tvůj jest z země Kananejské, otec tvůj
jest Amorejský, a matka tvá Hetejská. 4 Narození pak tvé: V
den, v němž jsi se narodila, nebyl přiřezán pupek tvůj, a
vodou nebylas obmyta, abys ošetřena byla, aniž jsi byla
solí posolena, ani plénkami obvinuta. 5 Neslitovalo se nad
tebou oko, ať by v jednom z těch věcí posloužilo, maje lítost
nad tebou, ale bylas povržena na svrchku pole, proto že jsi
ošklivá byla v den, v kterémž jsi narodila se. 6 A jda mimo
tebe, a vida tě ku potlačení vydanou ve krvi tvé, řekl jsem
tobě: Ve krvi své živa buď. Řekl jsem, pravím, tobě: Ve krvi
své živa buď. 7 Rozmnožil jsem tě jako z rostliny polní, i
rozmnožena jsi a zveličena, a přišlas k největší ozdobě.
Prsy tvé oduly se, a vlasy tvé zrostly, ač jsi byla nahá a
odkrytá. 8 Protož jda mimo tě, a vida tě, an aj, čas tvůj čas
milování, vztáhl jsem křídlo své na tě, a přikryl jsem nahotu
tvou, a přísahou zavázav se tobě, všel jsem v smlouvu s
tebou, praví Panovník Hospodin, a tak jsi má učiněna. 9
I umyl jsem tě vodou, a splákl jsem krev tvou s tebe, a
pomazal jsem tě olejem. 10 Nadto přioděl jsem tě rouchem
krumpovaným, a obul jsem tě v drahé střevíce, a opásal
jsem tě kmentem, a přioděl jsem tě rouchem hedbávným. 11
Ozdobil jsem tě také ozdobou, a dal jsem náramky na ruce
tvé, a točenici na hrdlo tvé. 12 Dalť jsem ozdobu i na čelo
tvé, a náušnice na uši tvé, a korunu krásnou na hlavu tvou.
13 A tak bylas ozdobena zlatem a stříbrem, a oděv tvůj byl
kment a roucho hedbávné, a proměnných barev roucho. Běl
a med a olej jídala jsi, a krásná jsi učiněna velmi velice, a
šťastněť se vedlo v království, 14 Tak že se rozešla pověst o
tobě mezi národy pro krásu tvou; nebo dokonalá byla, pro
slávu mou, kterouž jsem byl vložil na tebe, praví Panovník
Hospodin. 15 Ale úfalas v krásu svou, a smilnilas přičinou
pověstí své; nebo jsi páchala smilství s každým mimo tebe
jdoucím. Každý snadně užil krásy tvé. 16 A vzavši z roucha
svého, nadělalas sobě výsostí rozličných barev, a páchalas
smilství při nich, jemuž podobné nikdy nepřijde, aniž kdy

potom bude. 17 Nad to, vzavši přípravy ozdoby své z zlata
mého a stříbra mého, kteréžť jsem byl dal, nadělalas sobě
obrazů pohlaví mužského, a smilnilas s nimi. 18 Vzalas také
roucha svá krumpovaná, a přiodílas je, olej můj i kadidlo mé
kladlas před nimi. 19 Ano i chléb můj, kterýžť jsem byl dal,
běl a olej i med, jímž jsem tě krmil, kladlas před nimi u vůni
příjemnou, a bylo tak, praví Panovník Hospodin. 20 Bralas i
syny své a dcery své, kteréž jsi mně zplodila, a obětovalas
jim k spálení. Cožť se ještě zdálo málo, taková smilství
tvá, 21 Žes i syny mé zabíjela a dávalas je, aby je provodili
jim? 22 K tomu ve všech ohavnostech svých a smilstvích
svých nerozpomenulas se na dny mladosti své, když jsi byla
nahá a odkrytá, ku potlačení vydaná ve krvi své. 23 Ale
stalo se přes všecku tuto nešlechetnost tvou, (běda, běda
tobě), praví Panovník Hospodin, 24 Že jsi vystavěla sobě i
vysoké místo, a vzdělalas sobě výsost v každé ulici. 25 Při
všelikém rozcestí udělalas výsost svou, a zohavilas krásu
svou, roztahujíc nohy své každému tudy jdoucímu, a příliš jsi
smilnila. 26 Nebo smilnila jsi s syny Egyptskými, sousedy
svými velikého těla, a příliš jsi smilnila, abys mne k hněvu
popouzela. 27 Protož aj, vztáhl jsem ruku svou na tebe, a
ujal jsem vyměřeného pokrmu tvého, a vydal jsem tě k líbosti
nenávidících tě dcer Filistinských, kteréžto styděly se za
cestu tvou nešlechetnou. 28 Smilnilas též s syny Assyrskými,
proto že jsi nemohla nasytiti se, a smilnivši s nimi, aniž jsi tak
se nasytila. 29 A tak příliš jsi smilnila v zemi Kananejské s
Kaldejskými, a aniž jsi tak se nasytila. 30 Jakť jest zmámeno
srdce tvé, praví Panovník Hospodin, poněvadž se dopouštíš
všech těchto skutků ženy nevěstky přenestydaté, 31 Stavěje
sobě vysoké místo na rozcestí všeliké silnice, a výsost sobě
stroje i v každé ulici. Nýbrž pohrdaje darem, nejsi ani jako
nevěstka, 32 A žena cizoložná, kteráž místo muže svého
povoluje cizím. 33 Všechněm nevěstkám dávají mzdu, ale ty
dávalas mzdu svou všechněm frejířům svým, a darovalas
je, aby vcházeli k tobě odevšad pro smilství tvá. 34 A tak
jest při tobě naproti obyčeji těch žen při smilstvích tvých,
poněvadž tě k smilství nehledají, nýbrž ty dáváš dary, a
ne tobě dar dáván bývá. A toť jest naopak. 35 Protož ó
nevěstko, slyš slovo Hospodinovo: 36 Takto praví Panovník
Hospodin: Proto že vylita jest mrzkost tvá, a odkrývána byla
nahota tvá při smilstvích tvých s frejíři tvými, a se všemi
ukydanými bohy ohavností tvých, též pro krev synů tvých,
kteréž jsi dala jim: 37 Proto aj, já shromáždím všecky frejíře
tvé, s nimiž jsi obcovala, a všecky, kteréž jsi milovala, se
všechněmi, jichž jsi nenáviděla, a shromáždě je proti tobě
odevšad, odkryji nahotu tvou před nimi, aby viděli všecku
nahotu tvou. 38 A budu tě souditi soudem cizoložnic, a těch,
kteříž krev vylévají, a oddám tě k smrti, kteráž přijde na tě
z prchlivosti a horlení. 39 Nebo vydám tě v ruku jejich. I
rozboří vysoké místo tvé, a rozválejí výsosti tvé, a svlekouce
tě z roucha tvého, poberou přípravy ozdoby tvé, a nechají
tě nahé a odkryté. 40 I přivedou proti tobě shromáždění, a
uházejí tě kamením, a probodnou tě meči svými. 41 Popálí
také domy tvé ohněm, a vykonají na tobě pomstu před
očima žen mnohých, a tak přítrž učiním tvému smilství, a
aniž budeš dávati daru více. 42 A tak odpočineť sobě hněv
můj na tobě, a horlení mé odejde od tebe, abych upokojil
se a nehněval se více, 43 Proto žes se nerozpomenula
na dny mladosti své, ale postavovalas se proti mně ve
všem tom. Aj hle, já také cestu tvou na hlavu tvou obrátil
jsem, praví Panovník Hospodin, tak že nebudeš páchati
nešlechetnosti, ani kterých ohavností svých. 44 Aj, kdožkoli
užívá přísloví, o tobě užive přísloví, řka: Jakáž matka, takáž
dcera její. 45 Dcera matky své jsi, té, kteráž sobě zošklivila
muže svého a dítky své, a sestra obou sestr svých jsi,
kteréž zošklivily sobě muže své a dítky své. Matka vaše jest
Hetejská, a otec váš Amorejský. 46 Sestra pak tvá starší,
kteráž sedí po levici tvé, jest Samaří a dcery její, a sestra
tvá mladší, kteráž sedí po pravici tvé, jest Sodoma a dcery
její. 47 Nýbrž aniž jsi po cestách jejich chodila, ani podlé
ohavností jejich činila, zošklivivši sobě jako věc špatnou,
pročež pokazilas se více než ony na všech cestách svých.
48 Živť jsem já, praví Panovník Hospodin, že Sodoma sestra
tvá i dcery její nečinily, jako jsi ty činila s dcerami svými. 49
Aj, tatoť byla nepravost Sodomy sestry tvé: Pýcha, sytost
chleba a hojnost pokoje. To ona majíc i dcery její, ruky
však chudého a nuzného neposilňovala. 50 Ale pozdvihše
se, páchaly ohavnost přede mnou; protož sklidil jsem je,
jakž mi se vidělo. 51 Samaří také ani polovice hříchů tvých
nenahřešila. Nebo jsi rozhojnila ohavnosti své nad ně, a tak
jsi spravedlivější býti ukázala sestry své všemi ohavnostmi
svými, kteréž jsi páchala. 52 Nesiž i ty také potupu svou,
kterouž jsi přisoudila sestrám svým, pro hříchy své, kteréž jsi
ohavně páchala více než ony. Spravedlivějšíť byly než ty. I ty,
pravím, styď se, a nes potupu svou, poněvadž spravedlivější
býti ukazuješ sestry své. 53 Přivedu-li zase zajaté jejich,
totiž zajaté Sodomy a dcer jejich, též zajaté Samaří a dcer
jejich, takéť zajetí zajatých tvých u prostřed nich, 54 Proto,
abys musila nésti potupu svou a hanbiti se za všecko, což
jsi páchala, jsuc jejich potěšením. 55 Jestližeť sestry tvé,
Sodoma a dcery její, navrátí se k prvnímu způsobu svému,
též Samaří a dcery její navrátí-li se k prvnímu způsobu
svému: i ty také s dcerami svými navrátíte se k prvnímu
způsobu svému. 56 Poněvadž nebyla Sodoma sestra tvá

pověstí v ústech tvých v den zvýšení tvého, 57 Prvé než
zjevena byla zlost tvá, jako za času útržky od dcer Syrských
a všech, kteříž jsou vůkol nich, dcer Filistinských, kteréž tě
hubily se všech stran: 58 Nešlechetnost svou a ohavnosti
své poneseš, praví Hospodin. 59 Nebo takto praví Panovník
Hospodin: Tak učiním tobě, jakž jsi učinila, když jsi pohrdla
přísahou, a zrušila smlouvu. 60 A však rozpomenu se na
smlouvu svou s tebou ve dnech mladosti tvé, potvrdím,
pravím, tobě smlouvy věčné. 61 I rozpomeneš se na cesty
své, a hanbiti se budeš, když přijmeš sestry své starší, nežli
jsi ty, i mladší, nežli jsi ty, a dám je tobě za dcery, ale ne
podlé smlouvy tvé. 62 A tak utvrdím smlouvu svou s tebou,
i zvíš, že já jsem Hospodin, 63 Abys se rozpomenula a
styděla, a nemohla více úst otevříti pro hanbu svou, když tě
očistím ode všeho, což jsi činila, praví Panovník Hospodin.

17 Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: 2
Synu člověčí, vydej pohádku, a předlož podobenství o
domu Izraelském, 3 A rci: Takto praví Panovník Hospodin:
Orlice veliká, velikých křídel a dlouhých brků, plná peří,
strakatá, přiletěvši na Libán, vzala vrch cedru. 4 Vrch
mladistvých ratolestí jeho ulomila, a přenesla jej do země
kupecké; v městě kupeckém položila jej. 5 Potom vzavši
z semene té země, vsadila je v poli úrodném, a vsadila
je velmi opatrně při vodách mnohých. 6 Kteréžto bylo by
vzešlo, a bylo by révem bujným, jakžkoli nízké postavy, a
byly by patřily ratolesti jeho k ní, a kořenové jeho poddáni
byli by jí, a tak bylo by kmenem vinným, kterýž by vydal byl
ratolesti, a vypustil rozvody. 7 Ale byla orlice jedna veliká
velikých křídel a vypeřená, a aj, ten kmen vinný připjal
kořeny své k ní, a ratolesti své vztáhl k ní, aby svlažovala jej
z brázd štípení svého, 8 Ješto v poli dobrém, při vodách
mnohých štípen byl, aby vypustil ratolesti, a nesl ovoce, a
byl kmenem slavným. 9 Rci: Takto praví Panovník Hospodin:
Zdaliž se podaří? Zdaliž kořenů jeho nevytrhá, a ovoce
jeho neotrhá a neusuší? Zdaž všech ratolestí vyrostlých
z něho neusuší? Zdaliž s velikou silou a s mnohým lidem
nevyhladí ho z kořenů jeho? 10 Aj, jakžkoli štípen, zdaliž se
podaří? Zdaliž, jakž se ho dotkne vítr východní, do konce
neuschne? Při brázdách, při nichž se ujal, zdaž neuschne?
11 Za tím stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: 12
Rci nyní domu zpurnému: Nevíte-liž, co je toto? Rci: Aj,
přitáhl král Babylonský do Jeruzaléma, a vzal krále jeho i
knížata jeho, a zavedl je s sebou do Babylona. 13 Vzal také
z semene královského, a učiniv s ním smlouvu, přísahou
jej zavázal, a silné země té pobral, 14 Aby bylo království
snížené, proto aby se nepozdvihovalo, aby ostříhaje smlouvy
jeho, tak stálo. 15 Ale zprotivil se jemu, poslav posly své
do Egypta, aby jemu podal koní a lidu mnohého. Zdaž se
mu to podaří? Zdaž pomsty ujde ten, kdož tak činí? Ten
kdož ruší smlouvu, zdaliž pomsty ujde? 16 Živť jsem já,
praví Panovník Hospodin, že v místě krále toho, kterýž jej
králem učinil, jehož přísahou pohrdl, a jehož smlouvu zrušil,
u něho v Babyloně umře. 17 Aniž mu Farao s vojskem
velikým a s zástupem mnohým co napomůže v boji, když
vysype násyp, a vzdělá šance, aby zahubil množství lidí, 18
Poněvadž pohrdl přísahou, zrušiv smlouvu. Neb aj, podal
ruky své, a však všecko toto činí. Neujdeť pomsty. 19 Protož
takto praví Panovník Hospodin: Živť jsem já, že přísahu
svou, kterouž pohrdl, a smlouvu svou, kterouž zrušil, jistotně
obrátím na hlavu jeho. 20 Nebo roztáhnu na něj sít svou,
a polapen bude do vrše mé, i zavedu jej do Babylona, a
souditi se s ním budu tam pro přestoupení jeho, kteréhož se
dopustil proti mně. 21 Všickni též, kteříž utekli od něho se
všemi houfy jeho, od meče padnou, ostatní pak na všecky
strany rozprostříni budou. I zvíte, že já Hospodin mluvil
jsem. 22 Takto praví Panovník Hospodin: A však vezmu z
vrchu cedru toho vysokého a vsadím, z vrchu mladistvých
ratolestí jeho mladou větvičku ulomím, a štípím na hoře
vysoké a vyvýšené. 23 Na hoře vysoké Izraelské štípím
ji, i vypustí ratolesti, a ponese ovoce, a tak učiněna bude
cedrem slavným, a bude bydliti pod ním všeliké ptactvo;
všecko, což křídla má, v stínu ratolestí jeho bydliti bude. 24 A
tak zvědí všecka dříví polní, že já Hospodin snížil jsem dřevo
vysoké, a povýšil jsem dřeva nízkého; usušil jsem strom
zelený, a způsobil to, aby zkvetl strom suchý. Já Hospodin
mluvil jsem to i učiním.

18 Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:
2 Což jest vám, že užíváte přísloví tohoto o zemi
Izraelské, říkajíce: Otcové jedli hrozen trpký, a zubové synů
laskominy mají? 3 Živť jsem já, praví Panovník Hospodin, že
nebudete moci více užívati přísloví tohoto v Izraeli. 4 Aj,
všecky duše mé jsou, jakož duše otcova, tak i duše synova
mé jsou. Duše, kteráž hřeší, ta umře. 5 Nebo byl-li by někdo
spravedlivý, a činil by soud a spravedlnost; 6 Na horách by
nejídal, a očí svých nepozdvihoval k ukydaným bohům domu
Izraelského, a manželky bližního svého by nepoškvrnil, a
k ženě pro nečistotu oddělené nepřistoupil; 7 Kterýž by
žádného neutiskal, základ dlužníku svému by navracoval,
cizího mocí nebral, chleba svého by lačnému udílel, a nahého
přiodíval rouchem; 8 Na lichvu by nedával, a úroku nebral,
od nepravosti ruku svou by odvracoval, soud pravý mezi
jedním i druhým by činil; 9 V ustanoveních mých by chodil, a

soudů mých ostříhal, čině, což pravého jest: spravedlivý ten
jistě žeť živ bude, praví Panovník Hospodin. 10 Zplodil-li
by pak syna lotra, prolevače krve, kterýž by čímkoli z těch
věcí škodil bratru, 11 Onoho pak všeho nečinil by, anobrž i
na horách by jídal, a ženy bližního svého by poškvrnil; 12
Chudého a nuzného by utiskl, cizí věci mocí vzal, základu by
nenavrátil, a k ukydaným bohům očí svých by pozdvihoval,
ohavnost provodil, 13 Na lichvu by dával, a úrok bral: zdaž
bude živ? Nebude živ. Poněvadž všecky ohavnosti tyto činil,
jistotně umře, krev jeho přijde na něj. 14 A aj, zplodil-li by
syna, kterýž by spatřil všecky hříchy otce svého, kteréž
činil, a vida, nečinil by tak; 15 Na horách by nejídal, a očí
svých nepozdvihoval k ukydaným bohům domu Izraelského,
manželky bližního svého by nepoškvrnil, 16 A aniž by koho
utiskal, základu by nezadržoval, cizího mocí nebral, chleba
svého lačnému by udílel, a nahého rouchem by přiodíl; 17
Od chudého by zdržel ruku svou, lichvy a úroku by nebral,
soudy mé činil, v ustanoveních mých by chodil: tenť neumře
pro nepravost otce svého, jistě živ bude. 18 Otec pak jeho,
proto že se bezpráví dopouštěl, cizí věci bratru mocí bral, a
to, což není dobré, činil u prostřed lidu svého: protož aj,
umře pro nepravost svou. 19 Ale říkáte: Jak by to bylo?
Zdaž nenese syn nepravosti otcovy? Když syn činí soud a
spravedlnost, všech ustanovení mých ostříhá a činí je, jistě
žeť živ bude. 20 Duše, kteráž hřeší, ta umře. Syn neponese
nepravosti otcovy, aniž otec ponese nepravosti synovy;
spravedlnost spravedlivého při něm zůstane, též bezbožnost
bezbožného na něj připadne. 21 Pakli byse bezbožný odvrátil
ode všech hříchu svých, kteréž činil, a ostříhal by všech
ustanovení mých, a činil by soud a spravedlnost, jistě živ
bude a neumře. 22 Žádná přestoupení jeho, jichž se dopustil,
nebudou jemu připomínána; v spravedlnosti své, kterouž
by činil, živ bude. 23 Zdaliž jakou líbost mám, když umírá
bezbožný? dí Panovník Hospodin. Zdali ne raději když se
odvrací od cest svých, aby živ byl? 24 Pakli by se odvrátil
spravedlivý od spravedlnosti své, a činil by nepravost, čině
podlé všech ohavností, kteréž činí bezbožný, takový-liž by
živ byl? Na žádné spravedlnosti jeho, kteréž činil, nebude
pamatováno. Pro přestoupení své, jehož se dopouštěl, a pro
hřích svůj, kterýž páchal, pro tyť věci umře. 25 Že pak říkáte:
Není pravá cesta Páně, poslyštež nyní, ó dome Izraelský:
Zdali má cesta není pravá? Zdali nejsou cesty vaše nepravé?
26 Když by se odvrátil spravedlivý od spravedlnosti své, a
čině nepravost, v tom by umřel, pro nepravost svou, kterouž
činil, umře. 27 A když by se odvrátil bezbožný od bezbožnosti
své, kterouž činil, a činil by soud a spravedlnost, tenť duši
svou zachová při životu. 28 Nebo prohlédl, a odvrátil, se
ode všech přestoupení svých, jichž se dopouštěl; jistě žeť
živ bude a neumře. 29 A však vždy říká dům Izraelský:
Není pravá cesta Páně. Zdali mé cesty nepravé jsou, ó
dome Izraelský? Zdaliž nejsou cesty vaše nepravé? 30
A protož každého z vás podlé cest jeho souditi budu, ó
dome Izraelský, dí Panovník Hospodin. Navraťtež se a
odvraťte ode všech přestoupení svých, aby vám nebyla k
úrazu nepravost. 31 Odvrzte od sebe všecka přestoupení
vaše, jichž jste se dopouštěli, a učiňte sobě srdce nové
a ducha nového. I pročež mřete, ó dome Izraelský? 32
Však nemám líbosti v smrti toho, jenž umírá, dí Panovník
Hospodin. Obraťte se tedy, a živi buďte.

19 Ty pak vydej se v naříkání nad knížaty Izraelskými.
2 A rci: Co byla matka tvá? Lvice mezi lvy odpočívající,
a u prostřed dravých lvů vychovávala lvíčátka svá. 3 A když
odchovala jedno z lvíčat svých, udělal se z něho dravý
lev, tak že naučiv se bráti loupeže, žrával lidi. 4 To když
uslyšeli národové, v jámě jejich polapen jest, a doveden v
řetězích do země Egyptské. 5 To viduc lvice, že očekávaná
zhynula jí naděje její, vzavši jedno z lvíčat svých, učinila z
něho silného lva; 6 Kterýž ustavičně chodě mezi lvy, udělal
se dravým lvem, a naučiv se bráti loupeže, žrával lidi. 7
Pobořil i pusté paláce jejich, a města jejich v poušť uvedl,
tak že spustla země, i což v ní bylo, od hlasu řvání jeho. 8 I
polékli na něj národové z okolních krajin, a rozestřeli na něj
tenata svá, a do jámy jejich lapen jest. 9 I dali jej do klece v
řetězích, a dopravili ho k králi Babylonskému, a uvedli jej
do vězení nejtěžšího, aby nebyl slýchán hlas jeho více po
horách Izraelských. 10 Matka tvá v čas pokoje tvého jako
vinný kmen při vodách štípený; plodistvý a rozkladitý byl pro
hojnost vod. 11 A měl pruty mocné k berlám panovníků,
zrůst pak jeho vyvýšil se nad prostředek hustého větvoví,
tak že patrný byl pro svou vysokost a pro množství ratolestí
svých. 12 Ale vytržen jsa v prchlivosti, na zemi povržen
jest, a vítr východní usušil ovoce jeho; vylomily se a uschly
ratolesti silné jeho, oheň sežral je. 13 A nyní štípen jest na
poušti, v zemi vyprahlé a žíznivé. 14 Nadto vyšed oheň z
prutu ratolestí jeho, sežral ovoce jeho, tak že není na něm
prutu mocného k berle panovníka. Toť jest naříkání, a budeť
v naříkání.

20 Tedy stalo se léta sedmého, a dne desátého, pátého
měsíce, přišli někteří z starších Izraelských raditi se s
Hospodinem, a posadili se přede mnou. 2 Tehdy stalo se
slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: 3 Synu člověčí, mluv k
starším Izraelským a rci jim: Takto praví Panovník Hospodin:
Zdali, abyste se se mnou radili, vy přicházíte? Živ jsem já,

že vy se neradíte se mnou, dí Panovník Hospodin. 4 Zdali
jich zastávati budeš? Zdali zastávati budeš, synu člověčí?
Oznam jim ohavnosti otců jejich, 5 A rci jim: Takto praví
Panovník Hospodin: V ten den, v kterýž jsem zvolil Izraele,
zdvihl jsem ruku svou semeni domu Jákobova, a v známost
jsem se uvedl jim v zemi Egyptské; zdvihlť jsem jim ruku
svou, řka: Já jsem Hospodin Bůh váš. 6 V ten den zdvihl
jsem jim ruku svou, že je vyvedu z země Egyptské do země,
kterouž jsem jim obhlédl, tekoucí mlékem a strdí, jenž jest
okrasa všech jiných zemí. 7 A řekl jsem jim: Jeden každý
ohavnosti očí svých zavrzte, a ukydanými bohy Egyptskými
se nepoškvrňujte, nebo já jsem Hospodin Bůh váš. 8 Ale
zpurně se postavovali proti mně, aniž mne chtěli slyšeti,
aniž kdo ohavnosti očí svých zavrhl, a ukydaných bohů
Egyptských nezanechali. Protož jsem řekl: Vyleji prchlivost
svou na ně, a vyplním hněv svůj na nich u prostřed země
Egyptské. 9 A však učinil jsem pro jméno své, aby nebylo
zlehčeno před očima těch národů, mezi nimiž byli, před
jejichž očima jsem se jim v známost uvedl, že je chci vyvesti
z země Egyptské. 10 Takž jsem je vyvedl z země Egyptské,
a přivedl jsem je na poušť, 11 A dal jsem jim ustanovení svá,
a soudy své v známost jsem jim uvedl, ješto činil-li by je kdo,
jistě že by živ byl skrze ně. 12 Nadto i soboty své vydal jsem
jim, aby byly na znamení mezi mnou a mezi nimi, aby znali,
že já Hospodin jsem posvětitel jejich. 13 Ale dům Izraelský
zpurně se postavovali proti mně na poušti, v ustanoveních
mých nechodili, a soudy mými pohrdli, ješto činil-li by je
kdo, jistě že by živ byl skrze ně; též soboty mé poškvrnili
náramně. Pročež jsem řekl: Že vyleji prchlivost svou na ně
na poušti, abych je docela vyhladil. 14 Ale učinil jsem pro
jméno své, aby nebylo zlehčeno před očima těch národů,
před jejichž očima jsem je vyvedl. 15 A však i já také přisáhl
jsem jim na té poušti, že jich neuvedu do země, kterouž jsem
byl dal, tekoucí mlékem a strdí, jenž jest okrasa všech jiných
zemí, 16 Proto že soudy mými pohrdli, a v ustanoveních
mých nechodili, a soboty mé poškvrnili, a že za ukydanými
bohy jejich srdce jejich chodí. 17 Však odpustilo jim oko mé,
tak že jsem jich nezahladil, a neučinil jim konce na poušti. 18
A řekl jsem synům jejich na též poušti: V ustanoveních otců
svých nechoďte, a soudů jejich neostříhejte, a ukydanými
bohy jejich se nepoškvrňujte. 19 Já jsem Hospodin Bůh váš,
v ustanoveních mých choďte, a soudů mých ostříhejte, a
čiňte je. 20 Též soboty mé světte, i budou na znamení mezi
mnou a vámi, aby známé bylo, že já jsem Hospodin Bůh
váš. 21 Ale zpurně se měli ke mně ti synové, v ustanoveních
mých nechodili, a soudů mých nešetřili, aby je činili, (ješto
činil-li by je kdo, jistě že by živ byl skrze ně), i soboty mé
poškvrnili. I řekl jsem: Že vyleji prchlivost svou na ně, abych
vyplnil hněv svůj na nich na té poušti. 22 Ale odvrátil jsem
zase ruku svou; což jsem učinil pro jméno své, aby nebylo
zlehčeno před očima těch národů, před jejichž očima jsem je
vyvedl. 23 Také i těm přisáhl jsem na poušti, že je rozptýlím
mezi pohany, a že je rozženu po krajinách, 24 Proto že
soudů mých nečinili, a ustanoveními mými pohrdli, a soboty
mé poškvrnili, a že k ukydaným bohům otců svých zření
měli. 25 Pročež já také dal jsem jim ustanovení nedobrá,
a soudy, skrze něž nebudou živi. 26 A poškvrnil jsem jich
s jejich dary, (proto že provodili všecko, což otvírá život),
abych je zkazil, aby poznali, že já jsem Hospodin. 27 Protož
mluv k domu Izraelskému, synu člověčí, a rci jim: Takto
praví Panovník Hospodin: Ještě i tímto rouhali se mi otcové
vaši, dopouštějíce se proti mně přestoupení, 28 Že, když
jsem je uvedl do země, o kteréž jsem přisáhl, že jim ji dám,
kdež spatřili který pahrbek vysoký, aneb které dřevo husté,
hned tu obětovali oběti své, a tu dávali popouzející dary
své, tu kladli i vůni svou příjemnou, a tu obětovali mokré
oběti své. 29 A ačkoli jsem říkal jim: Což jest ta výsost,
kamž vy chodíváte? ale ona slove výsostí až do tohoto
dne. 30 Protož rci domu Izraelskému: Takto praví Panovník
Hospodin: Cestou-liž otců vašich vy se máte poškvrňovati, a
s ohavnostmi jejich máte smilniti? 31 Též přinášejíce dary
své, vodíce syny své skrze oheň, máte-liž se poškvrňovati
při všech ukydaných bozích vašich až do tohoto dne, a ode
mne vždy rady hledati, ó dome Izraelský? Živť jsem já, dí
Panovník Hospodin, že vy se nebudete mne více raditi. 32 To
pak, což jste sobě v mysli uložili, nikoli se nestane, že říkáte:
Budeme jako jiní národové, jako čeledi jiných zemí, sloužíce
dřevu a kameni. 33 Živ jsem já, praví Panovník Hospodin, že
rukou silnou a ramenem vztaženým, a prchlivostí vylitou
kralovati budu nad vámi. 34 Vyvedu vás zajisté z národů,
a shromáždím vás z zemí, do nichž jste rozptýleni, rukou
silnou a ramenem vztaženým, i prchlivostí vylitou. 35 A
vodě vás po poušti těch národů, souditi se budu s vámi tam
tváří v tvář. 36 Tak jako jsem se soudil s otci vašimi na
poušti země Egyptské, tak se budu souditi s vámi, praví
Panovník Hospodin. 37 A proženu vás pod hůl, abych vás
uvedl do závazku smlouvy. 38 Ale ty, jenž se mi zprotivili a
zpronevěřili, vymísím z vás; z země, v níž pohostinu jsou,
vyvedu je, do země však Izraelské nevejdou. I zvíte, že já
jsem Hospodin. 39 Vy tedy, ó dome Izraelský, takto praví
Panovník Hospodin: Jdětež, služte každý ukydaným bohům
svým i napotom, poněvadž neposloucháte mne, a jména
mého svatého nepoškvrňujte více dary svými, a ukydanými
bohy svými. 40 Nebo na hoře mé svaté, na hoře vysoké

Izraelské, dí Panovník Hospodin, tam mi sloužiti budou
všecken dům Izraelský, což jich koli bude v té zemi. Tam je
laskavě přijmu, a tam vyhledávati budu od vás obětí vzhůru
pozdvižení i prvotin darů vašich, se všemi svatými věcmi
vašimi. 41 S vůní libou laskavě vás přijmu, když vás vyvedu
z národů, a shromáždím vás z těch zemí, do nichž jste
rozptýleni byli, a tak posvěcen budu v vás před očima těch
národů. 42 I poznáte, že já jsem Hospodin, když vás uvedu
do země Izraelské, do země té, o kteréž jsem přisáhl, že ji
dám otcům vašim. 43 A tu se rozpomenete na cesty své a
na všecky činy své, jimiž jste se poškvrňovali, tak že sami se
býti hodné ošklivosti uznáte, pro všecky nešlechetnosti vaše,
kteréž jste činívali. 44 Tu poznáte, že já jsem Hospodin,
když vám to učiním pro jméno své, ne podlé cest vašich
zlých, ani podlé činů vašich porušených, dome Izraelský,
praví Panovník Hospodin. 45 I stalo se slovo Hospodinovo
ke mně, řkoucí: 46 Synu člověčí, obrať tvář svou k straně
polední, a vypusť jako rosu na poledne, a prorokuj proti lesu
toho pole, kteréž jest na poledne. 47 A rci lesu polednímu:
Slyš slovo Hospodinovo: Takto praví Panovník Hospodin: Aj,
já zanítím v tobě oheň, kterýž sežere v tobě každé dřevo
zelené i každé dřevo suché; nezhasneť plamen přeprudký, a
budou jím opáleny všecky tváře od poledne až na půlnoci.
48 I uzří všeliké tělo, že jsem já Hospodin zapálil jej; nezhasneť.
49 I řekl jsem: Ach, Panovníče Hospodine, oni mi říkají: Však
tento v přísloví nám toliko mluví.

21 Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:
2 Synu člověčí, obrať tvář svou k Jeruzalému, a
vypusť jako rosu proti místům svatým, a prorokuj proti zemi
Izraelské. 3 A rci zemi Izraelské: Takto praví Hospodin:
Aj, já jsem proti tobě, a vytáhnu meč svůj z pošvy jeho,
a vypléním z tebe spravedlivého i bezbožného. 4 Proto,
abych vyplénil z tebe spravedlivého i bezbožného, proto
vyjde meč můj z pošvy své proti všelikému tělu, od poledne
až na půlnoci. 5 I zvíť všeliké tělo, že jsem já Hospodin
vytáhl meč svůj z pošvy jeho; nenavrátíť se zase více. 6 Ty
pak synu člověčí, vzdychej, jako bys zlámaná měl bedra,
a to s hořekováním vzdychej před očima jejich. 7 I stane
se, žeť řeknou: Nad čím ty vzdycháš? Tedy řekneš: Nad
pověstí, kteráž přichází, k níž rozplyne se každé srdce, a
každé ruce klesnou, a všeliký duch skormoutí se, a každá
kolena rozplynou se jako voda. Aj, přicházíť a děje se, praví
Panovník Hospodin. 8 Opět stalo se slovo Hospodinovo
ke mně, řkoucí: 9 Synu člověčí, prorokuj a rci: Takto praví
Hospodin: Rci: Meč, meč nabroušen, také i vyčištěn jest. 10
Aby zabíjel k zabití oddané, nabroušen jest; aby se blyštěl,
vyčištěn jest. Radovati-liž se budeme, když prut syna mého
pohrdá každým dřevem? 11 Dalť jej vyčistiti, aby v ruku vzat
byl; jestiť nabroušený meč, jest i vyčištěný, aby dán byl
do ruky mordujícího. 12 Křič a kvěl, synu člověčí, proto že
ten bude proti lidu mému, tentýž proti všechněm knížatům
Izraelským; uvrženi budou na meč s lidem mým, protož bí
se v bedra. 13 Když jsem je trestával, co bylo? Nemám-liž
metly hubící již přičiniti? dí Hospodin zástupů. 14 Ty tedy
synu člověčí, prorokuj a tleskej rukama; nebo po druhé i
po třetí přijde meč, meč mordujících, ten meč mordujících
bez lítosti, pronikajících i do pokojů jejich. 15 Tak aby se
rozplynulo srdce, a rozmnoženi byli úrazové, v každé bráně
jejich postavím ostří meče. Ach, vyčištěnť jest, aby se blyštěl,
zaostřen, aby zabíjel. 16 Shlukni se a pusť se na pravo i
na levo, kamžkoli a načkoli se tobě nahodí. 17 I jáť také
tleskati budu rukama svýma, a doložím prchlivost svou. Já
Hospodin mluvil jsem. 18 V tom stalo se slovo Hospodinovo
ke mně, řkoucí: 19 Ty pak synu člověčí, předlož sobě dvě
cesty, kudy by jíti měl meč krále Babylonského. Z země
jedné ať vycházejí obě dvě, a na rozcestí vybeř tu k městu,
tu vybeř. 20 Ukaž cestu, kudy by jíti měl meč, k Rabbat-li
synů Ammon, čili k Judstvu, na Jeruzalémské pevnosti, 21
Proto že stane král Babylonský na rozcestí, na počátku dvou
cest, obíraje se s hádáním, vyčistí střely, doptávati se bude
modl, hleděti bude do jater. 22 Po pravé ruce jeho hádání
ukáže Jeruzalém, aby sšikoval hejtmany, kteříž by ponoukali
k mordování, a pozdvihovali hlasu s prokřikováním, aby
přistavili berany válečné proti branám, aby vysypán byl
násyp, a vzdělání byli šancové. 23 I budou to míti za hádání
marné před očima svýma ti, jenž se zavázali přísahami; a
toť přivede na pamět nepravost, kterouž by popadeni byli. 24
Protož takto praví Panovník Hospodin: Proto že ku paměti
přivodíte nepravost svou, a odkrývá se nevěra vaše, tak že
jsou patrní hříchové vaši ve všech činech vašich, proto že
na pamět přicházíte, rukou tou popadeni budete. 25 Ty pak
nečistý bezbožníče, kníže Izraelské, jehož den přichází, a
čas skonání nepravosti, 26 Takto praví Panovník Hospodin:
Sejmi tu čepici, a svrz tu korunu, kteráž nikdy již taková
nebude; toho, kterýž na snížení přišel, povyš, a vyvýšeného
poniž. 27 Zmotanou, zmotanou, zmotanou učiním ji, (čehož
prvé nebývalo), až přijde ten, jenž má právo, kteréž jsem
jemu dal. 28 Ty pak synu člověčí, prorokuj a rci: Takto praví
Panovník Hospodin o synech Ammon, i o pohanění jejich,
rci, pravím: Meč, meč dobyt jest, k zabíjení vyčištěn jest, aby
hubil všecko, a aby se blyštěl. 29 A ačkoli předpovídají tobě
marné věci, a hádají tobě lež, aby tě přiložili k hrdlům zbitých
bezbožníků, jejichž den přichází a čas skonání nepravosti:

30 Schovej meč do pošvy jeho. Na místě, na kterémž jsi
zplozena, v zemi přebývání tvého, budu tě souditi. 31 A vyleji
na tě rozhněvání své, ohněm prchlivosti své na tě dmýchati
budu, a dám tě v ruku lidí vzteklých, řemeslníků všecko
kazících. 32 Budeš ohni k sežrání, krev tvá bude u prostřed
země, nebudeš připomínána; neboť jsem já Hospodin mluvil.

22 Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: 2 Ty
pak synu člověčí, zastával-li bys, zastával-liž bys toho
města vražedlného? Raději mu oznam všecky ohavnosti
jeho, 3 A rci: Takto praví Panovník Hospodin: Přicházíť
čas města toho, jenž prolévá krev u prostřed sebe, a dělá
ukydané bohy proti sobě, aby se poškvrňovalo. 4 Ty krví
svou, kterouž jsi prolilo, zavinivší, a ukydanými bohy svými,
jichž jsi nadělalo, sebe poškvrnivší, to jsi způsobilo, že
se přiblížili dnové tvoji, a přišlo jsi k letům svým. Protož
vydám tě v pohanění národům, a ku posměchu všechněm
zemím. 5 Blízké i daleké od tebe budou se tobě posmívati,
ó zlopověstné a různic plné. 6 Aj, knížata Izraelská jeden
každý vší silou na to se vydali, aby krev v tobě prolévali. 7
Otce i matku zlehčují v tobě, pohostinnému činí nátisk u
prostřed tebe, sirotka a vdovu utiskují v tobě. 8 Svatými
věcmi mými zhrdáš, a sobot mých poškvrňuješ. 9 Utrhači
jsou v tobě, aby prolévali krev, a na horách jídají v tobě;
nešlechetnost páší u prostřed tebe. 10 Nahotu otce syn
odkrývá v tobě, a nečisté v oddělení ponižují v tobě. 11 Jiný
pak s ženou bližního svého páše ohavnost, a jiný s nevěstou
svou poškvrňuje se nešlechetností, a jiný sestry své, dcery
otce svého, ponižuje v tobě. 12 Dar berou v tobě, aby krev
prolili; lichvu a úrok béřeš, a zisku hledáš s útiskem bližního
svého, na mne se pak zapomínáš, dí Panovník Hospodin.
13 Protož aj, já tleskl jsem rukama svýma nad ziskem tvým,
jehož dobýváš, i nad tou krví, kteráž byla u prostřed tebe. 14
Zdali ostojí srdce tvé? Zdaž odolají ruce tvé dnům, v nichž já
budu zacházeti s tebou? Já Hospodin mluvil jsem i učiním.
15 Nebo rozptýlím tě mezi pohany, a rozženu tě po krajinách,
a do konce vyprázdním nečistotu tvou z tebe. 16 A zavrženo
jsuc před očima pohanů, poznáš, že já jsem Hospodin. 17
Potom stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: 18 Synu
člověčí, obrátili se mi dům Izraelský v trůsku, všickni napořád
jsou měď, cín, železo a olovo u prostřed peci, trůsky stříbra
jsou. 19 Pročež takto praví Panovník Hospodin: Proto že jste
vy všickni obrátili se v trůsky, protož aj, já shromáždím vás do
Jeruzaléma. 20 Jakž se shromažďuje stříbro a měď, železo,
olovo i cín do prostřed peci, k rozdmýchání ohně vůkol něho
a k rozpouštění: tak shromáždím v hněvě a v prchlivosti
své, a slože, rozpouštěti vás budu. 21 Sberu vás, pravím, a
rozdmýchám okolo vás oheň prchlivosti své, i rozpustíte
se u prostřed města. 22 Jakž se stříbro rozpouští v peci,
tak se rozpustíte u prostřed něho, i zvíte, že já Hospodin
vylil jsem prchlivost svou na vás. 23 Ještě stalo se slovo
Hospodinovo ke mně, řkoucí: 24 Synu člověčí, rci: Ty země
jsi nečistá, nebudeš deštěm svlažena v den rozhněvání.
25 Spiknutí proroků jejích u prostřed ní, jsou podobni lvu
řvoucímu, uchvacujícímu loupež, duše žerou, bohatství a
věci drahé berou, a činí mnoho vdov u prostřed ní. 26 Kněží
její natahují zákona mého, a svaté věci mé poškvrňují, mezi
svatým a poškvrněným rozdílu nečiní, a mezi nečistým a
čistým nerozeznávají. Nadto od sobot mých skrývají oči
své, tak že zlehčován bývám mezi nimi. 27 Knížata její u
prostřed ní jsou jako vlci uchvacující loupež, vylévajíce krev,
hubíce duše, aby sháněli mrzký zisk. 28 Proroci pak jejich
obmítají jim vápnem ničemným, předpovídají marné věci, a
hádají jim lež, říkajíce: Takto praví Panovník Hospodin, ješto
Hospodin nemluvil. 29 Lid této země činí nátisk, a cizí věci
mocí béře, chudému a nuznému ubližují, a pohostinného
utiskují nespravedlivě. 30 Hledaje pak někoho z nich, kterýž
by udělal hradbu, a postavil se v mezeře před tváří mou za
tuto zemi, abych jí nezkazil, žádného nenacházím. 31 Protož
vyleji na ně rozhněvání své, ohněm prchlivosti své konec jim
učiním, cestu jejich jim na hlavu obrátím, praví Panovník
Hospodin.

23 Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: 2
Synu člověčí, dvě ženy, dcery jedné mateře byly. 3 Ty
smilnily v Egyptě, v mladosti své smilnily. Tam jsou mačkány
prsy jejich, tam opiplány prsy panenství jejich. 4 Jména
pak jejich: větší Ahola, sestry pak její Aholiba. Tyť jsou byly
mé, a rozplodily syny a dcery. Jména, pravím, jejich jsou:
Samaří Ahola, Jeruzaléma pak Aholiba. 5 Ale Ahola maje
mne, smilnila a frejů hleděla s milovníky svými, s Assyrskými
blízkými, 6 Oděnými postavcem modrým, s vývodami a
knížaty, i všemi napořád mládenci krásnými, a s jezdci
jezdícími na koních. 7 Vydala se, pravím, v smilství svá s
nimi, se všemi nejpřednějšími syny Assyrskými, a se všemi,
jimž frejovala, a poškvrnila se všemi ukydanými bohy jejich.
8 A tak smilství svých Egyptských nenechala; nebo ji zléhali
v mladosti její, a oni mačkali prsy panenství jejího, a vylili
smilství svá na ni. 9 Protož dal jsem ji v ruku frejířů jejích, v
ruku Assyrských, jimž frejovala. 10 Oniť jsou odkryli nahotu
její, syny i dcery její pobrali, ji pak samu mečem zamordovali.
Takž vzata jest na slovo od jiných žen, když soudy vykonali
při ní. 11 To viděla sestra její Aholiba, však mnohem více
než onano frejovala, a smilství její větší byla než smilství

sestry její. 12 S Assyrskými frejů hleděla, s vývodami a
knížaty blízkými, oděnými nádherně, s jezdci jezdícími na
koních, a všemi mládenci krásnými. 13 I viděl jsem, že
se poškvrnila, a že cesta jednostejná jest obou dvou. 14
Ale tato ještě to přičinila k smilstvím svým, že viduc muže
vyryté na stěně, obrazy Kaldejských vymalované barvou, 15
Přepásané pasem po bedrách jejich, a klobouky barevné na
hlavách jejich, a že jsou všickni na pohledění jako hejtmané,
podobní synům Babylonským v Kaldejské zemi, jejichž ona
vlast jest, 16 I zahořela k nim z pohledění očima svýma, a
vyslala posly k nim do země Kaldejské. 17 Tedy vešli k ní
Babylonští na lůže nepoctivé, a poškvrnili ji smilstvím svým.
A když se poškvrnila s nimi, odloučila se duše její od nich.
18 A odkryla smilství svá, odkryla též nahotu svou, i odloučila
se duše má od ní, tak jako se odloučila duše má od sestry
její. 19 Nebo rozmnožila smilství svá, rozpomínajíc se na
dny mladosti své, v nichž smilnila v zemi Egyptské, 20 A
frejovala s kuběnáři jejich, jejichž tělo jest jako tělo oslů, a
tok jejich jako tok koňský. 21 A tak jsi zase navrátila se k
nešlechetnosti mladosti své, když mačkali Egyptští prsy tvé
z příčiny prsů mladosti tvé. 22 Protož ó Aholiba, takto praví
Panovník Hospodin: Aj, já vzbudím frejíře tvé proti tobě, ty,
od nichž se odloučila duše tvá, a přivedu je na tě odevšad,
23 Babylonské a všecky Kaldejské, Pekodské, a Šohejské, i
Kohejské, všecky syny Assyrské s nimi, mládence krásné,
vývody a knížata všecka, hejtmany a slovoutné, všecky
jezdící na koních. 24 A přitáhnou na tě na vozích železných
a přikrytých, i kárách, a to s zběří národů, s pavézami a
štíty i lebkami, položí se proti tobě vůkol, i předložím jim
právo, aby tě soudili soudy svými. 25 Vyleji zajisté horlení
své na tebe, tak že naloží s tebou prchlivě, nos tvůj i uši
tvé odejmou, a ostatek tebe mečem padne. Ti syny tvé i
dcery tvé poberou, a ostatek tebe spáleno bude ohněm. 26
A vyvlekou tě z roucha tvého, a rozberou šperky okrasy tvé.
27 A tak přítrž učiním při tobě nešlechetnosti tvé, i smilství
tvému z země Egyptské vzatému, a nepozdvihneš očí svých
k nim, a na Egypt nezpomeneš více. 28 Nebo takto praví
Panovník Hospodin: Aj, já dám tebe v ruku těch, kterýchž
nenávidíš, v ruku těch, od nichž se odloučila duše tvá, 29 I
budou nakládati s tebou podlé nenávisti, a poberou všecko
úsilé tvé, a nechají tě nahé a obnažené. A tak bude zřejmá
nahota smilství tvého a nešlechetnosti tvé, smilství, pravím,
tvého. 30 Což vše učiní tobě proto, že jsi smilnila, následujíc
pohanů, proto že jsi poškvrnila se ukydanými bohy jejich. 31
Cestou sestry své chodila jsi, protož dám kalich její v ruku
tvou. 32 Takto praví Panovník Hospodin: Kalich sestry své
píti budeš hluboký a široký; budeť sporý, tak že smích a
žert budou míti z tebe. 33 Opilstvím a zámutkem naplněna
budeš, kalichem pustiny a zpuštění, kalichem sestry své
Samaří. 34 I vypiješ jej a vyvážíš, a než jej polámeš, snáze
prsy své roztrháš; neboť jsem já mluvil, praví Panovník
Hospodin. 35 Protož takto praví Panovník Hospodin: Z té
příčiny, že jsi zapomenula na mne, a zavrhlas mne za hřbet
svůj, i ty také vezmi za svou nešlechetnost, a za smilství
svá. 36 I řekl Hospodin ke mně: Synu člověčí, budeš-liž
zastávati Ahole neb Aholiby? Nýbrž oznam jim ohavnosti
jejich, 37 Že cizoložily, a krev jest na rukou jejich, a s
ukydanými bohy svými cizoložily. Také i syny své, kteréž
mně zplodily, vodily jim, aby sežráni byli. 38 Ještě i toto činily
mi, že zanečišťovaly svatyni mou v tentýž den, a sobot mých
poškvrňovaly. 39 Nebo obětovavše syny své ukydaným
bohům svým, vcházely do svatyně mé v tentýž den, aby ji
poškvrnily. Aj hle, takť jsou činívaly u prostřed mého domu.
40 Nadto, že vysílaly k mužům, jenž by přišli zdaleka, kteříž,
jakž posel vyslán k nim, aj, hned přicházívali. Jimž jsi se
umývala, a tvář svou líčila, a okrašlovalas se okrasou. 41 A
usazovalas se na loži slavném, před nímž stůl připravený
byl, na něž jsi i kadidlo mé i masti mé vynakládala. 42 Když
pak hlas toho množství poutichl, tedy i k mužům z obecného
lidu vysílaly, jenž bývali přivozováni ožralí z pouště. I dávali
náramky na ruce jejich, i koruny ozdobné na hlavy jejich.
43 A ačkoli jsem se domlouval na cizoložství té lotryně, a
že oni jednak s jednou, jednak s druhou smilství provodí,
44 A že každý z nich vchází k ní, tak jako někdo vchází
k ženě nevěstce: však vždy vcházeli k Ahole a Aholibě,
ženám přenešlechetným. 45 Protož muži spravedliví, titť je
souditi budou soudem cizoložných a soudem těch, jenž
vylévaly krev, proto že cizoložily, a krev jest na rukou jejich.
46 Nebo takto praví Panovník Hospodin: Přivedu na ně
vojsko, a dám je v posmýkání i v loupež. 47 I uhází je to
shromáždění kamením, a poseká je meči svými; syny jejich i
dcery jejich pomordují, a domy jejich ohněm popálí. 48 A
tak přítrž učiním nešlechetnosti v zemi této, i budou se tím
káti všecky ženy, a nedopustí se nešlechetnosti podobné
vaší. 49 Nebo vzložena bude na vás nešlechetnost vaše, a
ponesete hříchy ukydaných bohů svých. I zvíte, že já jsem
Panovník Hospodin.

24 Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně léta devátého,
měsíce desátého, desátého dne téhož měsíce, řkoucí:
2 Synu člověčí, napiš sobě jméno tohoto dne, vlastně
dnešního dne tohoto: nebo oblehl král Babylonský Jeruzalém
právě tohoto dnešního dne. 3 A předlož tomu domu zpurnému
podobenství, řka k nim: Takto praví Panovník Hospodin:

Přistav tento hrnec, přistav a nalej také do něho vody. 4 A
sebera kusy náležité do něho, každý kus dobrý, stehno i
plece, a nejlepšími kostmi napln jej. 5 Přivezmi i nejlepších
bravů, a udělej oheň z kostí pod ním, způsob, ať to vře,
ažby kypělo, ať se i kosti jeho rozvaří v něm. 6 Protož takto
praví Panovník Hospodin: Běda městu tomu vražedlnému,
hrnci, v němž zůstává připálenina jeho, z něhož, pravím,
připálenina jeho nevychází. Po kusích, po kusích vytahuj z
něho, nepadneť na něj los. 7 Nebo krev jest u prostřed něho.
Na vysedlou skálu vystavilo ji; nevylilo jí na zemi, aby ji prach
přikryl. 8 I já zanítě prchlivost k vykonání pomsty, vystavím
krev na vysedlou skálu, aby nebyla přikryta. 9 Protož takto
praví Panovník Hospodin: Běda městu vražedlnému, i já
udělám veliký oheň, 10 Přikládaje dříví, rozněcuje oheň, v
nic obraceje maso, a kořeně kořením, tak že i kosti spáleny
budou. 11 A postavím ten hrnec na uhlí jeho prázdný, aby
se zhřela i rozpálila měď jeho, ažby se vyvařila u prostřed
něho nečistota jeho, a vyprázdnila připálenina jeho. 12
Klamy svými bylo mi těžké, protož nevyjde z něho množství
šumu jeho; do ohně musí šum jeho. 13 V tvé nečistotě
jest nešlechetnost, proto že jsem tě očišťoval, však nejsi
očištěno. Nebudeš více očišťováno od nečistoty své, až i
doložím prchlivost svou na tebe. 14 Já Hospodin mluvil jsem,
dojdeť, a učiním to; neustoupímť, aniž se slituji, ani želeti
budu. Podlé cest tvých a činů tvých budou tě souditi, praví
Panovník Hospodin. 15 Opět stalo se slovo Hospodinovo ke
mně, řkoucí: 16 Synu člověčí, aj, já odejmu od tebe žádost
očí tvých v náhle, však nekvěl ani plač, a nechť nevycházejí
slzy tvé. 17 Stonati přestaň, smutku, jakž bývá nad mrtvým,
nenes, klobouk svůj vstav na sebe, a střevíce své obuj na
nohy své, a nezastírej brady své, aniž pokrmu čího jez. 18
Což když jsem pověděl lidu ráno, tedy umřela žena má u
večer. I učinil jsem na ráno, jakž mi rozkázáno bylo. 19 I řekl
ke mně lid: Což nám neoznámíš, co tyto věci nám znamenají,
kteréž činíš? 20 Tedy řekl jsem jim: Slovo Hospodinovo
stalo se ke mně, řkoucí: 21 Rci domu Izraelskému: Takto
praví Panovník Hospodin: Aj, já poškvrním svatyně své,
vyvýšenosti síly vaší, žádosti očí vašich a toho, čehož šanuje
duše vaše. Též synové vaši i dcery vaše, kterýchž jste
zanechali, mečem padnou. 22 I budete tak činiti, jakž já
činím. Brady nezastřete, aniž čího pokrmu jísti budete. 23
A majíce klobouky své na hlavách svých a střevíce na
nohách svých, nebudete kvíliti ani plakati, ale svadnouce pro
nepravosti své, úpěti budete jeden s druhým. 24 Nebo jest
vám Ezechiel zázrakem. Všecko, což on činí, budete činiti, a
když to přijde, tedy zvíte, že já jsem Panovník Hospodin. 25
Ty pak synu člověčí, zdali v ten den, když já odejmu od nich
sílu jejich, veselé okrasy jejich, žádost očí jejich, a to, po
čemž touží duše jejich, syny jejich i dcery jejich, 26 Zdali v
ten den přijde k tobě ten, kdož uteče, vypravuje tu novinu?
27 V ten den otevrou se ústa tvá při přítomnosti toho, kterýž
ušel, i budeš mluviti, a nebudeš více němým. Takž jim budeš
zázrakem, i zvědí, že já jsem Hospodin.

25 I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: 2 Synu
člověčí, obrať tvář svou proti synům Ammon, a prorokuj
proti nim. 3 A rci synům Ammon: Slyšte slovo Panovníka
Hospodina: Takto praví Panovník Hospodin: Proto že jsi nad
svatyní mou, když poškvrněna byla, říkal: To dobře to, a nad
zemí Izraelskou, když zpuštěna byla, a nad domem Judským,
když šel v zajetí, 4 Protož aj, já dám tě národům východním
za dědictví, i vzdělají sobě hrady v tobě, a vystavějí v tobě
příbytky své. Tiť budou jísti ovoce tvé, a ti budou píti mléko
tvé. 5 A dám Rabbu za obydlé velbloudům, a města synů
Ammon za odpočivadlo stádům, i zvíte, že já jsem Hospodin.
6 Nebo takto praví Panovník Hospodin: Proto že jsi tleskal
rukou, a dupal nohou, a veselil se srdečně, že jsi všelijak
loupil zemi Izraelskou, 7 Protož aj, já vztáhnu ruku svou na
tebe, a vydám tě v loupež národům, a vypléním tě z lidí,
a vyhubím tě z zemí, i zahladím tě. Tu zvíš, že já jsem
Hospodin. 8 Takto praví Panovník Hospodin: Z té příčiny,
že říkal Moáb a Seir: Hle, podobný jest všechněm jiným
národům dům Judský, 9 Protož aj, já otevru bok Moábských,
(hned od Arim, od měst jejich na pomezí jejich, rozkošnou
zemi Betjesimotských, Balmeonských i Kariataimských), 10
Národům východním s zemí synů Ammon; nebo jsem ji
dal v dědictví, tak aby nebylo zpomínáno na syny Ammon
mezi národy. 11 A tak i nad Moábem soudy vykonám,
i zvědí, že já jsem Hospodin. 12 Takto praví Panovník
Hospodin: Proto že Idumejští nenáležitě se vymstívajíce,
ukrutně se měli k domu Judskému, a tak uvodili na se vinu
velikou, vymstívajíce se na nich, 13 Protož takto dí Panovník
Hospodin: I na Idumea vztáhnu ruku svou, a vypléním z něho
lidi i hovada, a obrátím jej v pustinu. Hned od Teman až do
Dedan mečem padati budou. 14 A tak uvedu pomstu svou
na Idumejské skrze ruku lidu mého Izraelského, a naloží s
Idumejskými podlé hněvu mého a podlé prchlivosti mé, i
poznají pomstu mou, praví Panovník Hospodin. 15 Takto
praví Panovník Hospodin: Proto že se Filistinští ukrutně
měli z příčiny pomsty, nenáležitě se vymstívajíce, loupíce
zlostně, a zhoubu uvodíce z nenávisti starodávní, 16 Protož
takto praví Panovník Hospodin: Aj, já vztáhnu ruku svou na
Filistinské, a vypléním Ceretejské, a zkazím ostatek přístavu
mořského. 17 A tak vykonám při nich pomsty veliké káraními

zůřivými, a zvědí, že já jsem Hospodin, když uvedu pomstu
svou na ně.

26 Bylo pak jedenáctého léta, prvního dne měsíce, že
se stalo slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: 2 Synu
člověčí, proto že Týrus o Jeruzalému říká: Dobře se stalo,
že jest potříno město bran velmi lidných, obrací se ke
mně, naplněn budu, kdyžtě zpuštěno, 3 Protož takto praví
Panovník Hospodin: Aj, já proti tobě, ó Týre, a přivedu
na tě národy mnohé, tak jako bych přivedl moře s vlnami
jeho. 4 I zkazí zdi Týru, a zboří věže jeho; vymetu také z
něho prach jeho, a obrátím jej v skálu vysedlou, 5 Tak že
budou vysušovati síti u prostřed moře. Nebo jsem já mluvil,
praví Panovník Hospodin, protož bude v loupež národům. 6
Dcery pak jeho, kteréž na poli budou, mečem zmordovány
budou, i zvědí, že já jsem Hospodin. 7 Nebo takto praví
Panovník Hospodin: Aj, já přivedu na Týr Nabuchodonozora
krále Babylonského od půlnoci, krále nad králi, s koňmi a
s vozy, i s jezdci i s vojskem a s lidem mnohým. 8 Dcery
tvé na poli mečem zmorduje, a vzdělá proti tobě šance, a
vysype proti tobě násyp, a postaví proti tobě pavézníky. 9 I
střelbu zasadí proti zdem tvým, a věže tvé poboří nosatci
svými. 10 Od množství koní jeho přikryje tě prach jejich;
od hřmotu jezdců a kár i vozů zatřesou se zdi tvé, když
on vcházeti bude do bran tvých, jako do průchodů města
proboženého. 11 Kopyty koní svých pošlapá všecky ulice
tvé, lid tvůj mečem pomorduje, a sloupové pamětní síly
tvé na zem padnou. 12 I rozberou zboží tvá, a rozchvátají
kupectví tvá, a rozválejí zdi tvé, i domy tvé rozkošné poboří,
a kamení tvé i dříví tvé, i prach tvůj do vody vmecí. 13 A
tak přítrž učiním hluku zpěvů tvých, a zvuku citar tvých aby
nebylo slýcháno více. 14 A obrátím tě v skálu vysedlou,
budeš k vysušování sítí, nebudeš vystaven více; nebo já
Hospodin mluvil jsem, praví Panovník Hospodin. 15 Takto
praví Panovník Hospodin Týru: Zdaliž od hřmotu padání
tvého, když stonati budou zranění, když ukrutný mord bude
u prostřed tebe, nepohnou se ostrovové? 16 A vyvstanou z
stolic svých všecka knížata pomořská, a složí z sebe pláště
své, i roucha svá krumpovaná svlekou; v hrůzu se oblekou,
na zemi seděti budou, a třesouce se každé chvíle, trnouti
budou nad tebou. 17 I vydadí se nad tebou v naříkání, a
řeknou tobě: Jak jsi zahynulo, ó město, v němž bydleno bylo
pro moře, město slovoutné, ješto bylo pevné na moři, ono
i s obyvateli svými, kteříž pouštěli strach svůj na všecky
obyvatele jeho! 18 Tehdáž třásti se budou ostrovové v den
pádu tvého; předěšeni, pravím, budou ostrovové, kteříž jsou
na moři, nad zahynutím tvým. 19 Nebo tak praví Panovník
Hospodin: Když tě učiním městem zpuštěným jako města, v
nichž se nebydlí, když uvedu na tě hlubinu, tak že tě přikryjí
vody mnohé, 20 Když učiním, že sstoupíš s sstupujícími do
jámy k lidu dávnímu, a posadím tě v nejnižších stranách
země, na pustinách starodávních s těmi, jenž sstupují do
jámy, aby nebylo bydleno v tobě: prokáži slávu v zemi
živých. 21 Nebo učiním to, že budeš k náramné hrůze, když
tě nestane, a bys pak bylo hledáno, abys nebylo na věky
nalezeno, praví Panovník Hospodin.

27 I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: 2 Ty
pak synu člověčí, vydej se nad Týrem v naříkání,
3 A rci Týru, jenž sedě tu, kdež se na moře pouštějí,
kupectví provodí s národy na ostrovích mnohých: Takto praví
Panovník Hospodin: Ó Týre, ty jsi říkal: Já jsem nejkrásnější.
4 U prostřed moře byly hranice tvé, stavitelé tvoji dokonale
tě ozdobovali. 5 Z jedloví z Sanir dělávali všecka taflování
tvá, cedry z Libánu brávali k dělání sloupů tvých. 6 Z dubů
Bázanských dělávali vesla tvá, a lavičky tvé dělávali z kostí
slonových, a z pušpanu z ostrovů Citejských. 7 Kment s
krumpováním Egyptským býval plátno tvé, z něhož jsi plachty
míval; modrý postavec a šarlat z ostrovů Elisa přikrýval tě. 8
Obyvatelé Sidonští i Arvadští bývali plavci tvoji, moudří tvoji
v tobě, ó Týre, ti bývali správcové tvoji. 9 Starší Gebalští
a moudří jejich opravovali v tobě zbořeniny tvé; všecky
lodí mořské i plavci jejich bývali v tobě, směňujíce s tebou
kupectví. 10 Perští a Ludští i Putští bývali v vojště tvém
bojovníci tvoji, pavézu a lebku zavěšovali v tobě. Tit' jsou
přidávali tobě ozdoby. 11 Arvadští s vojskem tvým na zdech
tvých vůkol, též Gamadští na věžech tvých bývali, štíty
své zavěšovali na zdech tvých vůkol. Tit' jsou tě zvláštně
ozdobovali. 12 Zámořští kupci tvoji v množství všelijakého
zboží, v stříbře, železe, cínu i olově kupčili na jarmarcích
tvých. 13 Javan, Tubal a Mešech, kupci tvoji, lidi a nádobí
měděné dávali za směnu tobě. 14 Z domu Togarma v koních
a jezdcích i mezcích kupčili na jarmarcích tvých. 15 Synové
Dedanovi kupci tvoji, a ostrovové mnozí překupníci byli
koupí tvých, tobě k ruce; rohy, kosti slonové i dříví hebénové
směňovali za mzdu tvou. 16 Syrští kupci tvoji pro množství
věcí tvých řemeslně udělaných, v karbunkulích, šarlatu,
krumpování i kmentu, a korálích a křišťálích kupčívali na
jarmarcích tvých. 17 Judští i země Izraelská kupci tvoji,
pšenici Mennitskou i Fenickou, a med, olej i kadidlo dávali za
směnu tobě. 18 Damašští kupci tvoji, pro množství věcí tvých
řemeslně udělaných, kupčili ve množství všelijakého zboží,
ve víně Chelbonském a vně bělostkvoucí. 19 Též Dan i
Javan chodíce na jarmarky tvé, kupčili, a železo pulerované,
kassii i třtinu vonnou tobě směňovali. 20 Dedan kupčíval v

tobě v suknech drahých k vozům. 21 Arabští i všecka knížata
Cedarská kupčívali tobě k ruce v beranech a skopcích i
kozlích, tím kupčívali v tobě. 22 Kupci Sabejští i Ragmejští
bývali kupci tvoji ve všelijakých nejpřednějších vonných
věcech, i ve všelijakém kamení drahém i zlatě, kupčívali na
jarmarcích tvých. 23 Cháran a Kanne i Eden, kupci Sabejští,
Assur i Kilmad kupčíval v tobě. 24 Ti bývali kupci tvoji
na jarmarcích tvých s nejvýbornějšími věcmi, s štoučkami
postavce modrého, a s krumpováním i s klénoty drahých
věcí, kteréž se provazy svazují a zavírají do cedru. 25 Lodí
mořské předek měly v kupectví tvém. Summou, naplněno jsi
i zvelebeno náramně u prostřed moře. 26 Na vodu velikou
zavezli tě ti, kteříž tě vesly táhli; vítr východní potřiská tě u
prostřed moře. 27 Zboží tvá i jarmarkové tvoji, kupectví tvá,
plavci tvoji a správcové tvoji, i ti, kteříž opravovali zbořeniny
tvé, a směňovali s tebou kupectví, a všickni muži váleční
tvoji, kteříž byli v tobě, i všecko shromáždění tvé, kteréž bylo
u prostřed tebe, padnou do hlubokosti mořské v den pádu
tvého. 28 Od hřmotu křiku správců tvých zbouří se i vlnobití.
29 I vystoupí z lodí svých všickni ti, kteříž táhnou veslem,
plavci i všickni správcové lodí mořských na zemi stanou,
30 A hlasem velikým nad tebou naříkati a žalostně křičeti
budou, a sypouce prach na hlavy své, v popele se váleti.
31 Nadto zdělajíce příčinou tvou lysiny, přepáší se žíněmi,
a kvílením hořkým nad tebou s žalostí srdečnou plakati
budou. 32 Vydadí se, pravím, nad tebou s hořekováním
svým v naříkání, a budou naříkati nad tebou: Které město
podobné Týru, zahlazenému u prostřed moře? 33 Když
vycházely koupě tvé z moře, nasycovalo jsi národy mnohé;
množstvím zboží svého i kupectví svých zbohacovalos krále
zemské. 34 Ale když ztroskotáno budeš od moře v hlubokých
vodách, kupectví tvé i všecko shromáždění tvé u prostřed
tebe klesne. 35 Všickni obyvatelé ostrovů ztrnou nad tebou,
a králové jejich ohromeni jsouce, zhrozí se náramně. 36
Kupci mezi národy ckáti budou nad tebou; k hrůze veliké
budeš, a nebude tě na věky.

28 I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: 2 Synu
člověčí, rci vývodovi Tyrskému: Takto praví Panovník
Hospodin: Proto že se vyvyšuje srdce tvé, a říkáš: Bůh silný
jsem, na stolici Boží sedím u prostřed moře, ješto jsi člověk
a ne Bůh silný, ačkoli sobě přivlastňuješ srdce podobné
srdci Božímu, 3 Aj hle, moudřejší jsi nad Daniele, žádná věc
tajná není před tebou ukrytá; 4 Moudrosti svou a rozumností
svou nashromáždils sobě zboží, a nahrnuls zlata a stříbra
do pokladů svých; 5 Velikou moudrostí svou v kupectví
svém rozmnožil jsi zboží svá, a tak pozdvihlo se srdce tvé
zbožím tvým; 6 Z té příčiny takto praví Panovník Hospodin:
Proto že sobě přivlastňuješ srdce podobné srdci Božímu, 7
Protož aj, já přivedu na tě cizozemce, nejukrutnější národy,
kteříž vytrhnouce meče své na krásu moudrosti tvé, zabijí
jasnost tvou. 8 Do jámy spustí tě, a umřeš smrtí hroznou
u prostřed moře. 9 Budeš-liž tu ještě říkati před oblíčejem
mordéře svého: Bohem jsem, poněvadž jsi člověk a ne Bůh
silný, jsa v ruce toho, jenž tě mordovati bude? 10 Smrtí
neobřezanců umřeš od ruky cizozemců; nebo já mluvil jsem,
praví Panovník Hospodin. 11 I stalo se slovo Hospodinovo
ke mně, řkoucí: 12 Synu člověčí, vydej se v naříkání nad
králem Tyrským, a rci jemu: Takto praví Panovník Hospodin:
Ty, jenž zapečeťuješ summy, plný moudrosti a nejkrásnější,
13 V Eden, zahradě Boží, byl jsi, všelijaké drahé kamení
přikrývalo tě, sardius, topazius, jaspis, tarsis, onychin, beryl,
zafir, karbunkulus a smaragd i zlato; nástrojové bubnů tvých
a píšťal tvých v tobě, hned jakžs se narodil, připraveni
jsou. 14 Ty jsi cherubem od pomazání. Jakž jsem tě za
ochránce představil, na hoře svaté Boží jsi byl, u prostřed
kamení ohnivého ustavičně jsi chodil. 15 Byl jsi dokonalý na
cestách svých, hned jakžs se narodil, až se našla nepravost
při tobě. 16 Pro množství kupectví tvého u prostřed tebe
plno jest bezpráví, a velmi jsi prohřešil. Pročež zahubím
tě, a vyhladím z hory Boží, ó cherube ochránce, z prostřed
kamenů ohnivých. 17 Pozdvihlo se srdce tvé slávou tvou, k
zlému jsi užíval moudrosti své příčinou jasnosti své. Porazím
tě na zemi, před oblíčej králů povrhu tě, aby se dívali na tebe.
18 Pro množství nepravostí tvých, a pro nespravedlnosti
kupectví tvého poškvrnil jsi svatyně své. Protož vyvedu oheň
z prostřed tebe, kterýž tě sžíře, a obrátí tě v popel na zemi
před očima všech na tě hledících. 19 Všickni, kdož tě znali
mezi národy, ztrnou nad tebou; k hrůze veliké budeš, a
nebude tě na věky. 20 I stalo se slovo Hospodinovo ke mně,
řkoucí: 21 Synu člověčí, obrať tvář svou proti Sidonu, a
prorokuj proti němu, 22 A rci: Takto praví Panovník Hospodin:
Aj, já proti tobě jsem, ó Sidone, a budu oslaven u prostřed
tebe. I zvědí, že já jsem Hospodin, když vykonám při něm
soudy, a posvěcen budu v něm. 23 Pošli zajisté na něj mor,
a krev na ulice jeho, a padati budou zranění u prostřed něho
od meče na všecky strany, i zvědí, že já jsem Hospodin.
24 A tak nebude více míti dům Izraelský trnu urážejícího
a bodláku bodoucího ze všech okolních pohrdajících jimi,
a zvědí, že já jsem Panovník Hospodin. 25 Takto praví
Panovník Hospodin: Když shromáždím dům Izraelský z
národů, mezi něž rozptýleni jsou, a posvěcen budu v nich
před očima pohanů, a bydliti budou v zemi své, kterouž jsem
byl dal služebníku svému Jákobovi: 26 Tehdy bydliti budou v

ní bezpečně, a nastavějí domů, a štípí vinice. Bydliti, pravím,
budou bezpečně, když vykonám soudy, při všech zhoubcích
jejich vůkol nich, i zvědí, že já jsem Hospodin Bůh jejich.

29 Léta desátého, desátého měsíce, dvanáctého dne
téhož měsíce, stalo se slovo Hospodinovo ke mně,
řkoucí: **2** Synu člověčí, obrať tvář svou proti Faraonovi králi
Egyptskému, a prorokuj proti němu i proti všemu Egyptu. **3**
Mluv a rci: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já proti tobě
jsem, ó Faraone králi Egyptský, draku veliký, kterýž ležíš u
prostřed řek svých, ješto říkáš: Já mám řeku svou, já zajisté
jsem ji přivedl sobě. **4** Protož dám udici do čelistí tvých,
a učiním, že zváznou ryby řek tvých na tvých šupinách; i
vyvleku tě z prostředku řek tvých, i všecky ryby řek tvých na
šupinách tvých zvázlé. **5** A nechám tě na poušti, tebe i všech
ryb řek tvých. Na svrchku pole padneš, nebudeš sebrán ani
shromážděn; šelmám zemským i ptactvu nebeskému dám tě
k sežrání. **6** I zvědí všickni obyvatelé Egyptští, že já jsem
Hospodin, proto že jste holí třtinovou domu Izraelskému.
7 Když se chytají tebe rukou, lámeš se, a roztínáš jim
všecko rameno; a když se na tě zpodpírají, ztroskotána
býváš, ačkoli nastavuješ jim všech bedr. **8** Protož takto praví
Panovník Hospodin: Aj, já přivedu na tě meč, a vypléním
z tebe lidi i hovada. **9** I bude země Egyptská pustinou a
pouští, i zvědí, že já jsem Hospodin, proto že říkal: Řeka
má jest, já zajisté jsem ji přivedl. **10** Protož aj, já budu
proti tobě i proti řece tvé, a obrátím zemi Egyptskou v
pustiny, v poušť přehroznou od věže Sevéne až do pomezí
Mouřenínského. **11** Nepůjdeť přes ni noha člověka, ani
noha dobytčete půjde přes ni, a nebude v ní bydleno za
čtyřidceti let. **12** A tak uvedu zemi Egyptskou v pustinu nad
jiné země pusté, a města její nad jiná města zpuštěná pustá
budou za čtyřidceti let, když rozptýlím Egyptské mezi národy,
a rozženu je do rozličných zemí. **13** A však takto praví
Panovník Hospodin: Po skonání čtyřidceti let shromáždím
Egyptské z národů, kamž rozptýleni budou. **14** A přivedu
zase zajaté Egyptské, a uvedu je zase do země Patros, do
země přebývání jejich, i budou tam královstvím sníženým. **15**
Mimo jiná království bude sníženější, aniž se bude vynášeti
více nad jiné národy; zmenším je zajisté, aby nepanovali nad
národy. **16** I nebude více domu Izraelskému doufáním, kteréž
by na pamět přivodilo nepravost, když by se obraceli za
nimi; nebo zvědí, že já jsem Panovník Hospodin. **17** Potom
bylo dvadcátého sedmého léta, prvního měsíce, prvního
dne, že se stalo slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: **18**
Synu člověčí, Nabuchodonozor král Babylonský podrobil
vojsko své v službu velikou proti Týru. Každá hlava oblezla,
a každé rameno odříno jest, mzdy pak nemá, on ani vojsko
jeho, z Týru za tu službu, kterouž sloužili proti němu. **19**
Z té příčiny takto praví Panovník Hospodin: Aj, já dávám
Nabuchodonozorovi králi Babylonskému zemi Egyptskou,
aby pobral zboží její, a rozebral loupeže její, i rozchvátal
kořisti její, aby mělo mzdu vojsko jeho. **20** Za práci jejich,
kterouž mi sloužili, dám jim zemi Egyptskou, proto že mně
pracovali, praví Panovník Hospodin. **21** V ten den rozkáži
vypučiti se rohu domu Izraelského. Tobě též způsobím, že
otevřeš ústa u prostřed nich, i zvědí, že já jsem Hospodin.

30 Opět se stalo slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: **2**
Synu člověčí, prorokuj a rci: Takto praví Panovník
Hospodin: Kvělte: Ach, nastojte na tento den. **3** Nebo blízko
jest den, blízko jest, pravím, den Hospodinův, den mrákoty,
čas národů bude. **4** A přijde meč do Egypta, a bude přetěžká
bolest v Mouřenínské zemi, když padati budou zbití v Egyptě,
a poberou zboží jeho, a zbořeni budou základové jeho.
5 Mouřenínové a Putští i Ludští i všelijaká směsice, též
Kubští i obyvatelé země smlouvy s nimi mečem padnou.
6 Takť praví Hospodin, že padnou podpůrcové Egypta, a
snížena bude vyvýšenost síly jeho; od věže Sevéne mečem
padati budou v ní, praví Panovník Hospodin. **7** I budou v
pustinu obráceni nad jiné země pusté, a města jejich nad
jiná města pustá budou. **8** I zvědí, že já jsem Hospodin, když
zapálím oheň v Egyptě, a potříni budou všickni pomocníci
jeho. **9** V ten den vyjdou poslové od tváři mé na lodech,
aby přestrašili Mouřenínskou zemi ubezpečenou, i budou
míti bolest přetěžkou, jakáž byla ve dni Egypta; nebo aj,
přicházíť. **10** Takto praví panovník Hospodin: Učiním zajisté
konec množství Egyptskému skrze ruku Nabuchodonozora
krále Babylonského. **11** On i lid jeho s ním, nejukrutnější
národové přivedeni budou, aby zkazili tu zemi; nebo vytrhnou
meče své na Egypt, a naplní tu zemi zbitými. **12** A obrátě
řeky v sucho, prodám tu zemi v ruku nešlechetných, a tak v
pustinu uvedu zemi, i což v ní jest, skrze ruku cizozemců. Já
Hospodin mluvil jsem. **13** Takto praví Panovník Hospodin:
Zkazím i ukydané bohy, a konec učiním modlám v Nof, a
knížete z země Egyptské nebude více, když pustím strach
na zemi Egyptskou. **14** Nebo pohubím Patros, a zapálím
oheň v Soan, a vykonám soudy v No. **15** Vyleji prchlivost
svou i na Sin, pevnost Egyptskou, a vypléním množství No.
16 Když zapálím oheň v Egyptě, velikou bolest bude míti Sin,
a No bude roztrháno, Nof pak nepřátely bude míti ve dne. **17**
Mládenci On a Bubastští mečem padnou, panny pak v zajetí
půjdou. **18** A v Tachpanches zatmí se den, když tam polámi
závory Egypta, a přítrž se stane v něm vyvýšenosti síly jeho.

Mrákota jej přikryje, dcery pak jeho v zajetí půjdou. 19 A tak
vykonám soudy při Egyptu, i zvědí, že já jsem Hospodin.
20 Opět bylo jedenáctého léta, prvního měsíce, sedmého
dne, že se stalo slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: 21 Synu
člověčí, rámě Faraona krále Egyptského zlámal jsem, a
aj, nebudeť uvázáno, ani přičiněno lékařství, aniž přiložen
bude šat pro obvázání jeho a posilnění jeho k držení meče.
22 Protož takto praví panovník Hospodin: Aj, já jsem proti
Faraonovi králi Egyptskému, a polámi ramena jeho, i sílu
jeho, i budeť zlámané, a vyrazím meč z ruky jeho. 23 A
rozptýlím Egyptské mezi národy, a rozženu je do zemí. 24
Posilním zajisté ramen krále Babylonského, a dám meč
svůj v ruku jeho, i polámi ramena Faraonova, tak že stonati
bude před ním, jakž stonává smrtelně raněný. 25 Posilním,
pravím, ramen krále Babylonského, ramena pak Faraonova
klesnou. I zvědí, že já jsem Hospodin, když dám meč svůj v
ruku krále Babylonského, aby jej vztáhl na zemi Egyptskou.
26 A tak rozptýlím Egyptské mezi národy, a rozženu je do
zemí, i zvědí, že já jsem Hospodin.

31 Bylo pak jedenáctého léta, třetího měsíce, prvního dne
téhož měsíce, že se stalo slovo Hospodinovo ke mně,
řkoucí: 2 Synu člověčí, rci Faraonovi králi Egyptskému i
množství jeho: K komu jsi podoben v své velikosti? 3 Aj,
Assur byl jako cedr na Libánu, pěkných ratolestí, a větvovím
zastěňující, a vysokého zrůstu, jehož vrchové byli mezi
hustými větvemi. 4 Vody k zrůstu přivedly jej, propast jej
vyvýšila, potoky jejími opuštěn byl vůkol kmen jeho, ješto jen
praménky své vypouštěla na všecka dříví polní. 5 Takž se
vyvýšil zrůst jeho nade všecka dříví polní, a rozmnožili se
výstřelkové jeho, a pro hojnost vod roztáhly se ratolesti jeho,
kteréž vypustil. 6 Na ratolestech jeho hnízdilo se všelijaké
ptactvo nebeské, a pod větvemi jeho rodili se všelijací
živočichové polní, a v stínu jeho sedali všickni národové
velicí. 7 I byl ušlechtilý pro svou velikost, a pro dlouhost
větví svých; nebo kořen jeho byl při vodách mnohých. 8
Cedrové v zahradě Boží nepřikryli ho, jedle nevrovnaly
se ratolestem jeho, a stromové kaštanoví nebyli podobni
větvem jeho. Žádné dřevo v zahradě Boží nebylo rovné jemu
v kráse své. 9 Ozdobil jsem jej množstvím větvoví jeho, tak
že mu záviděla všecka dříví Eden, kteráž byla v zahradě
Boží. 10 Protož takto praví Panovník Hospodin: Proto že
vysoce vyrostl, a vypustil vrch svůj mezi husté větvoví, a
pozdvihlo se srdce jeho příčinou vysokosti jeho: 11 Protož
vydal jsem jej v ruku nejsilnějšího z národů, aby s ním přísně
nakládal; pro bezbožnost jeho vyhnal jsem jej. 12 A tak
vyťali jej cizozemci, nejukrutnější národové, a nechali ho tu.
Po horách i po všech údolích opadly větve jeho, a slomeny
jsou ratolesti jeho na všecky prudké potoky té země. Pročež
vystoupili z stínu jeho všickni národové země, a opustili jej.
13 Na němž padlém bydlí všelijaké ptactvo nebeské, a na
ratolestech jeho jsou všelijací živočichové polní, 14 Proto
aby se nevyvyšovalo v zrostu svém žádné dříví při vodách,
a aby nevypouštělo vrchů svých mezi hustými větvemi, a
nevypínalo se nad jiné vysokostí svou žádné dřevo zapojené
vodami, proto že všickni ti oddáni jsou k smrti, dolů do země
mezi syny lidské s těmi, kteříž sstupují do jámy. 15 Takto
praví Panovník Hospodin: Toho dne, v kterýž on sstoupil do
hrobu, přivedl jsem k kvílení, a přikryl jsem příčinou jeho
propast, a zadržel jsem potoky její, aby se zastavily vody
mnohé, a učinil jsem, aby smutek nesl příčinou jeho Libán, a
všecko dříví polní příčinou jeho aby umdlelo. **(Sheol h7585)**
16 Od hřmotu pádu jeho učinil jsem, že se třásli národové,
když jsem jej svedl do hrobu s těmi, kteříž sstupují do jámy.
Nad čímž se potěšila na zemi dole všecka dříví Eden, což
výborného a dobrého jest na Libánu, vše což zapojeného
jest vodou. **(Sheol h7585)** 17 I ti s ním sstoupili do hrobu k těm,
kteříž jsou zbiti mečem, i rámě jeho, i kteříž sedali v stínu
jeho u prostřed národů. **(Sheol h7585)** 18 Kterému z stromů
Eden podoben jsi tak v slávě a velikosti? Však svržen budeš
s dřívím Eden dolů na zem, mezi neobřezanci s zbitými
mečem lehneš. Toť jest Farao i všecko množství jeho, praví
Panovník Hospodin.

32 Opět bylo dvanáctého léta, dvanáctého měsíce, prvního
dne téhož měsíce, že se stalo slovo Hospodinovo
ke mně, řkoucí: 2 Synu člověčí, vydej se v naříkání nad
Faraonem králem Egyptským, a rci jemu: Lvu mladému mezi
národy podoben jsi, a jsi jako velryb v moři, když procházeje
se v potocích svých, kalíš vodu nohama svýma, a kormoutíš
potoky její. 3 Takto praví Panovník Hospodin: Rozestruť na
tě síť svou skrze shromáždění národů mnohých, kteříž tě
vytáhnou nevodem mým. 4 I nechám tě na zemi, povrhu
tě na svrchku pole, a učiním, že na tobě přebývati bude
všelijaké ptactvo nebeské, a nasytím tebou živočichy vší
země. 5 A rozmeci maso tvé po horách, a naplním údolí
vysokostí tvou. 6 A napojím zemi, v níž ploveš, krví tvou
až do hor, tak že i potokové naplněni budou tebou. 7 V
tom, když tě zhasím, zakryji nebesa, a zasmušilé učiním
hvězdy jejich; slunce mrákotou zastru, a měsíc nebude
svítiti světlem svým. 8 Všecka světla jasná na nebesích
zasmušilá učiním příčinou tvou, a uvedu tmu na zemi tvou,
praví Panovník Hospodin. 9 Nadto zkormoutím srdce národů
mnohých, když způsobím, aby došla pověst o potření tvém

mezi národy, do zemí, jichž jsi neznal. 10 Učiním, pravím, že
trnouti budou nad tebou národové mnozí, a králové jejich
hroziti se příčinou tvou velice, když šermovati budu mečem
svým před tváří jejich. Budou se zajisté lekati každé chvilky,
každý sám za sebe v den pádu tvého. 11 Nebo takto praví
Panovník Hospodin: Meč krále Babylonského přijde na tě.
12 Meči udatných porazím množství tvé, nejukrutnějších ze
všech národů; tiť zkazí pýchu Egypta, a zahlazeno bude
všecko množství jeho. 13 Zahladím i všecka hovada jeho,
kteráž jsou při vodách mnohých, tak že jich nezakalí noha
člověčí více, aniž jich kaliti budou kopyta hovad. 14 Tuť
učiním, že se usadí vody jejich, a potokové jejich že jako olej
půjdou, praví Panovník Hospodin, 15 Když obrátím zemi
Egyptskou v poušť přehroznou, v zemi prázdnou toho, což
prvé v ní bylo, a když zbiji v ní všecky obyvatele. I zvědí,
že já jsem Hospodin. 16 Toť jest naříkání, jímž naříkati
budou. Tak dcery národů naříkati budou, tak nad Egyptem
i nade vším jeho množstvím naříkati budou, dí Panovník
Hospodin. 17 Potom bylo dvanáctého léta, patnáctého dne
téhož měsíce, že se stalo slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:
18 Synu člověčí, naříkej nad množstvím Egypta, a snes jej i
dcery národů těch slavných do zpodních míst země k těm,
kteříž sstupují do jámy. 19 A rci: Nad kohož bys utěšenější
byl? Sstupiž a lež s neobřezanci. 20 Mezi zbitými mečem
padnou, meči vydán jest, vlectež jej i všecko množství jeho.
21 Budouť k němu mluviti hrdiny s jeho pomocníky z prostřed
hrobu, kdež neobřezanci mečem zbití sstoupivše, leží. **(Sheol
h7585)** 22 Tam jest Assur i všecka zběř jeho, jehož hrobové
jsou vůkol tohoto. Všickni ti byvše zbiti, padli od meče. 23
Jehož hrobové jsou po stranách jámy, aby byla zběř jeho
vůkol hrobu tohoto. Všickni ti byvše zbiti, padli od meče,
kteříž pouštívali strach v zemi živých. 24 Tam Elam i všecko
množství jeho vůkol hrobu tohoto. Všickni ti neobřezanci
byvše zbiti, padli od meče, a sstoupili do zpodních míst
země, kteříž pouštívali strach svůj v zemi živých. Jižť nesou
potupu svou s těmi, kteříž sstupují do jámy. 25 Mezi zbitými
postavili jemu lože, i všemu množství jeho, vůkol něhož
jsou hrobové tohoto. Všickni ti neobřezanci zbiti mečem,
nebo pouštín býval strach jejich v zemi živých. Jižť nesou
potupu svou s těmi, jenž sstupují do jámy, mezi zbitými
položeni jsouce. 26 Tam Mešech, Tubal i všecko množství
jeho, a vůkol něho hrobové tohoto. Všickni ti neobřezanci
zbiti mečem, nebo pouštívali strach svůj v zemi živých. 27
Ačťkoli ti ještě nelehli s hrdinami, kteříž padli z neobřezanců,
kteříž sstoupili do hrobu s zbrojí svou vojenskou, a podložili
meče své pod hlavy své, a však důjdeť nepravost jejich na
kosti jejich; nebo strach hrdin byl v zemi živých. **(Sheol h7585)**
28 I ty mezi neobřezanci potřín budeš, a lehneš s zbitými
mečem. 29 Tam Edom, králové jeho, i všecka knížata jeho,
kteříž položeni jsou i s svou mocí s zbitými mečem. I ti s
neobřezanci lehnou a s těmi, kteříž sstupují do jámy. 30 Tam
knížata půlnoční strany všickni napořád, i všickni Sidonští,
kteříž sstoupí k zbitým, s strachem svým, za svou moc
stydíce se, a ležeti budou ti neobřezanci s zbitými mečem, a
ponesou potupu svou s těmi, kteříž sstupují do jámy. 31
Ty uhlédaje Farao, potěší se nade vším množstvím svým,
Farao i všecko vojsko jeho, zbiti jsouce mečem, dí Panovník
Hospodin. 32 Nebo pustím strach svůj v zemi živých, a
položen bude mezi neobřezanci s zbitými mečem Farao i
všecko množství jeho, praví Panovník Hospodin.

33 Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: 2
Synu člověčí, mluv k synům lidu svého a rci jim: Když
uvedu na zemi některou meč, jestliže vezme lid té země
muže jednoho od končin svých, a ustanoví jej sobě za
strážného, 3 A ten vida meč přicházející na tu zemi, troubil-li
by na troubu a napomínal lidu, 4 A slyše někdo zvuk trouby,
však by se nedal napomenouti, a v tom přijda meč, shladil by
jej: krev jeho na hlavu jeho bude. 5 Nebo slyšel hlas trouby,
však nedal se napomenouti; krev jeho na něm zůstane. Byť
se byl napomenouti dal, duši svou byl by vysvobodil. 6 Pakli
strážný vida, an meč přichází, však by nezatroubil na troubu,
a lid by nebyl napomenut, a přijda meč, zachvátil by někoho
z nich: ten pro nepravost svou zachvácen bude, ale krve
jeho z ruky strážného toho vyhledávati budu. 7 Tebe pak
synu člověčí, tebe jsem strážným ustanovil nad domem
Izraelským, abys slyše z úst mých slovo, napomínal jich ode
mne. 8 Když bych já řekl bezbožnému: Bezbožníče, smrtí
umřeš, a nemluvil bys, vystříhaje bezbožného od cesty jeho:
ten bezbožný pro nepravost svou umře, ale krve jeho z ruky
tvé vyhledávati budu. 9 Pakli bys ty vystříhal bezbožného
od cesty jeho, tak aby se od ní odvrátil, a však neodvrátil
by se od cesty své: onť pro nepravost svou umře, ale ty
duši svou vysvobodíš. 10 Protož ty synu člověčí, rci domu
Izraelskému: Takto mluvíte, říkajíce: Proto že přestoupení
naše a hříchové naši jsou na nás, a my v nich svadneme, i
jakž bychom živi byli? 11 Rci jim: Živť jsem já, dí Panovník
Hospodin, žeť nemám líbosti v smrti bezbožného, ale aby
se odvrátil bezbožný od cesty své a živ byl. Odvraťtež se,
odvraťte od cest svých zlých. I proč mříti máte, ó dome
Izraelský? 12 Ty tedy synu člověčí, rci synům lidu svého:
Spravedlnost spravedlivého nevytrhne ho v den přestoupení
jeho, aniž bezbožný v své bezbožnosti padne, v kterýž by se
den odvrátil od bezbožnosti své; tolikéž spravedlivý nebude

moci živ býti v ní, v kterýž by den zhřešil. 13 Jestliže dím
spravedlivému: Jistě živ budeš, a on doufaje v spravedlnost
svou, činil by nepravost: žádná spravedlnost jeho nepřijde
na pamět, ale pro tu nepravost svou, kterouž činil, umře.
14 Zase řeknu-li bezbožnému: Smrtí umřeš, však odvrátí-li
se od hříchu svého, a činiti bude soud a spravedlnost, 15
Což v zástavě jest, navrátí-li bezbožný, což vydřel, nahradí-
li, v ustanoveních života bude-li choditi, nečině nepravosti:
jistě že bude živ, neumře. 16 Žádní hříchové jeho, jimiž
hřešil, nebudou mu zpomínáni; soud a spravedlnost činil,
jistě že bude živ. 17 A vždy říkají synové lidu tvého: Není
pravá cesta Páně, ješto jejich cesta není pravá. 18 Když
by se odvrátil spravedlivý od spravedlnosti své, a činil by
nepravost, umřeť pro ty věci. 19 Ale když by se odvrátil
bezbožný od bezbožnosti své, a činil by soud a spravedlnost,
podlé těch věcí živ bude. 20 A předce říkáte: Není pravá
cesta Páně. Každého z vás podlé cest jeho souditi budu, ó
dome Izraelský. 21 Stalo se pak dvanáctého léta, desátého
měsíce, pátého dne téhož měsíce od zajetí našeho, že přišel
ke mně jeden, kterýž ušel z Jeruzaléma, řka: Dobyto jest
město. 22 Ruka pak Hospodinova byla při mně u večer před
tím, než přišel ten, kterýž utekl, a otevřela ústa má, až i ke
mně přišel ráno; otevřela, pravím, ústa má, abych nebyl
němým déle. 23 I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:
24 Synu člověčí, obyvatelé pustin těchto v zemi Izraelské
mluví, řkouce: Jediný byl Abraham, a dědičně držel zemi
tuto, nás pak mnoho jest; námť dána jest země tato v
dědictví. 25 Protož rci jim: Takto praví Panovník Hospodin:
Se krví jídáte, a očí svých pozdvihujete k ukydaným modlám
svým, i krev vyléváte, a chtěli byste zemí touto dědičně
vládnouti? 26 Stojíte na meči svém, pášete ohavnost, a
každý ženy bližního svého poškvrňujete, a chtěli byste
zemí touto dědičně vládnouti? 27 Takto mluv k nim: Takto
praví Panovník Hospodin: Živť jsem já, že ti, kteříž jsou na
pustinách, mečem padnou, a kdo na poli, toho zvěři dám k
sežrání, kdo pak na hradích neb v jeskyních, morem zemrou.
28 I obrátím zemi tu v hroznou poušť a přestane vyvýšenost
moci její, a zpustnou hory Izraelské, tak že nebude žádného,
kdo by šel přes ně. 29 I zvědí, že já jsem Hospodin, když
obrátím zemi tu v hroznou poušť pro všecky ohavnosti jejich,
kteréž páchali. 30 Ty pak synu člověčí, slyš, synové lidu
tvého často mluvívají o tobě, za stěnami i ve dveřích domů,
a říkají jeden druhému a každý bratru svému, řka: Poďte
medle a poslechněte, jaké slovo vyšlo od Hospodina. 31
I scházejí se k tobě, tak jako se schází lid, a sedají před
tebou lid můj, a poslouchají slov tvých, ale nečiní jich. A
ačkoli je sobě ústy svými libují, však za mrzkým ziskem
svým srdce jejich odchází. 32 A aj, ty jsi jim jako zpěv libý
pěkného zvuku a dobře vznějící. Slyšíť zajisté slova tvá, ale
žádný jich nečiní. 33 Než když to přijde, (aj, přicházíť), tedy
zvědí, že prorok byl u prostřed nich.

34 I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: 2 Synu
člověčí, prorokuj proti pastýřům Izraelským. Prorokuj
a rci jim, těm pastýřům: Takto praví Panovník Hospodin:
Běda pastýřům Izraelským, kteříž pasou sami sebe. Zdaliž
pastýři nemají stáda pásti? 3 Tuk jídáte, a vlnou se odíváte,
což tučného, zabijíte, stáda však nepasete. 4 Neduživých
neposilujete, a nemocné nehojíte, a zlámané neuvazujete,
a zaplašené zase nepřivodíte, a zahynulé nehledáte, ale
přísně a tvrdě panujete nad nimi, 5 Tak že rozptýleny
jsou, nemajíce pastýře, a rozptýleny jsouce, jsou za pokrm
všelijaké zvěři polní. 6 Bloudí stádo mé po všech horách, a
na každém pahrbku vysokém, nýbrž po vší země širokosti
rozptýleny jsou ovce stáda mého, a není žádného, kdo by
se po nich ptal, ani žádného, kdo by jich hledal. 7 Protož
ó pastýři, slyšte slovo Hospodinovo: 8 Živť jsem já, praví
Panovník Hospodin, zajisté proto že stádo mé bývá v loupež,
a ovce stáda mého bývají k sežrání všelijaké zvěři polní,
nemajíce žádného pastýře, aniž se ptají pastýři moji po
stádu mém, ale pasou pastýři sami sebe, stáda pak mého
nepasou: 9 Protož vy pastýři, slyšte slovo Hospodinovo: 10
Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já jsem proti pastýřům
těm, a budu vyhledávati stáda mého z ruky jejich, a zastavím
jim pasení stáda, aby nepásli více ti pastýři samých sebe.
Vytrhnu zajisté ovce své z úst jejich, aby jim nebyly za
pokrm. 11 Nebo takto praví Panovník Hospodin: Aj já, já
ptáti se budu po ovcích svých a shledávati je. 12 Jakož
shledává pastýř stádo své tehdáž, když bývá u prostřed
ovec svých rozptýlených: tak shledávati budu stádo své,
a vytrhnu je ze všech míst, kamž v den oblaku a mrákoty
rozptýleny byly. 13 A vyvedu je z národů, a shromáždím
je z zemí, a uvedu je do země jejich, a pásti je budu na
horách Izraelských, při potocích i na všech místech k bydlení
příhodných v zemi té. 14 Na pastvě dobré pásti je budu, a
na horách vysokých Izraelských bude ovčinec jejich. Tamť
léhati budou v ovčinci veselém, a pastvou tučnou pásti
se budou na horách Izraelských. 15 Já pásti budu stádo
své, a já způsobím to, že odpočívati budou, praví Panovník
Hospodin. 16 Zahynulé hledati budu, a zaplašenou zase
přivedu, a polámanou uvíži, a nemocné posilím, tučnou
pak a silnou zahladím; nebo je pásti budu v soudu. 17 Vy
pak, stádo mé, slyšte: Takto praví Panovník Hospodin: Aj,
já soudím mezi dobytčetem a dobytčetem, mezi skopci a

kozly. 18 Což jest vám málo pastvou dobrou se pásti, že
ještě ostatek pastvy vaší pošlapáváte nohama svýma? a
učištěnou vodu píti, že ostatek nohama svýma kalíte, 19
Tak aby ovce mé tím, což vy nohama pošlapáte, se pásti, a
kal noh vašich píti musily? 20 Protož takto praví Panovník
Hospodin k nim: Aj já, já souditi budu mezi dobytčetem
tučným a mezi dobytčetem hubeným, 21 Proto že boky i
plecemi strkáte, a rohy svými trkáte všecky neduživé, tak
že je vyháníte i ven. 22 Protož vysvobodím stádo své, aby
nebylo více v loupež, a souditi budu mezi dobytčetem a
dobytčetem. 23 A vzbudím nad nimi pastýře jednoho, kterýž
je pásti bude, služebníka svého Davida. Tenť je pásti bude,
a ten bude jejich pastýřem. 24 Já pak Hospodin budu jejich
Bohem, a služebník můj David knížetem u prostřed nich. Já
Hospodin mluvil jsem. 25 A učině s nimi smlouvu pokoje,
způsobím, že přestane zvěř zlá na zemi; i budou bydleti na
poušti bezpečně, a spáti i po lesích. 26 K tomu obdařím je i
okolí pahrbku svého požehnáním, a ssílati budu déšť časem
svým; dešťové požehnání budou bývati; 27 Tak že vydá
dřevo polní ovoce své a země vydá úrodu svou; i budou
v zemi své bezpeční, a zvědí, že já jsem Hospodin, když
polámi závory jha jejich, a vytrhnu je z ruky těch, jenž je v
službu podrobují. 28 I nebudou více loupeží národům, a zvěř
zemská nebude jich žráti, ale bydliti budou bezpečně, aniž
jich kdo přestraší. 29 Nadto vzbudím jim výstřelek k slávě, a
nebudou více mříti hladem v té zemi, aniž ponesou více
potupy od pohanů. 30 I zvědí, že já Hospodin Bůh jejich
jsem s nimi, a oni lid můj, dům Izraelský, praví Panovník
Hospodin. 31 Vy pak ovce mé, ovce pastvy mé, jste vy lidé,
a já Bůh váš, praví Panovník Hospodin.

35 Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: 2
Synu člověčí, obrať tvář svou proti hoře Seir, a prorokuj
proti ní. 3 A rci jí: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já jsem
proti tobě, horo Seir, a vztáhnu ruku svou na tebe, a obrátím
tě v hroznou poušť. 4 Města tvá v poušť obrátím, a ty
budeš pustinou, i zvíš, že já jsem Hospodin, 5 Proto že máš
nepřátelství věčné, a rozptyluješ syny Izraelské mečem v
čas bídy jejich, v čas dokonání nepravosti. 6 Protož živť jsem
já, praví Panovník Hospodin, že k zabití připravím tě, a krev
tě stihati bude. Poněvadž krve vylévání v nenávisti nemáš,
také tě krev stihati bude. 7 Obrátím, pravím, horu Seir v
hroznou poušť, a vyplením z ní jdoucího přes ni i vracujícího
se. 8 A naplním hory její zbitými jejími; na pahrbcích tvých
i v údolích tvých, i při všech potocích tvých zbití mečem
padati budou. 9 V pustiny věčné obrátím tě, tak že města
tvá nebudou zase vzdělána, i zvíte, že já jsem Hospodin. 10
Proto že říkáš: Tito dva národové a tyto dvě země mé budou,
a budeme dědičně vládnouti tou, v níž Hospodin přebýval,
11 Protož živť jsem já, praví Panovník Hospodin, žeť učiním
podlé hněvu tvého a podlé závisti tvé, kterouž jsi prokázala z
nenávisti své proti nim. I budu poznán od nich, když tě budu
souditi. 12 A zvíš, že já Hospodin slyšel jsem všecka hanění
tvá, kteráž jsi mluvila o horách Izraelských, řkuci: Zpuštěnyť
jsou, námť jsou dány k sežrání. 13 Nebo jste se honosili
proti mně ústy svými, a množili proti mně slova svá, což
jsem sám slyšel. 14 Takto praví Panovník Hospodin: Jakž se
veselí všecka ta země, tak pustinu učiním z tebe. 15 Jakž se
veselíš nad dědictvím domu Izraelského, proto že zpustl, tak
učiním i tobě. Pustinou budeš, ó horo Seir, i všecka země
Idumejská naskrze, i zvědíť, že já jsem Hospodin.

36 Ty synu člověčí, prorokuj i o horách Izraelských a rci:
Hory Izraelské, slyšte slovo Hospodinovo. 2 Takto
praví Panovník Hospodin: Proto že říká ten nepřítel o vás: Aj,
to dobře, takéť i výsosti věčné v dědictví se nám dostanou, 3
Protož prorokuj a rci: Takto praví Panovník Hospodin: Proto,
proto že poplénili a sehltili vás vůkol, abyste byli za dědictví
ostatku národů, a vydáni jste v pomluvu a v zlou pověst lidem,
4 Protož hory Izraelské, slyšte slovo Panovníka Hospodina:
Takto praví Panovník Hospodin horám i pahrbkům, potokům
i údolím, pustinám hrozným i městům opuštěným, jenž jsou
za loupež a posměch ostatku národů okolních, 5 Protož takto
dí Panovník Hospodin: jistě že v ohni horlivosti své mluviti
budu proti ostatku těch národů, i proti vší zemi Idumejské,
kteříž sobě osobili zemi mou za dědictví, veselíce se z
celého srdce, a pléníce s chutí, aby sídlo vyhnaných z
něho bylo v loupež. 6 Protož prorokuj o zemi Izraelské, a
mluv k horám a pahrbkům, potokům i k údolím: Takto praví
Panovník Hospodin: Aj, já v horlivosti své a v prchlivosti své
mluvím, proto že pohanění od národů snášíte. 7 Protož takto
praví Panovník Hospodin: já zdvihna ruku svou, přisahám,
že ti národové, kteříž jsou vůkol vás, pohanění své nésti
musejí. 8 Vy pak hory Izraelské, ratolesti své vypouštěti, a
ovoce své přinášeti budete lidu mému Izraelskému, když se
přiblíží a přijdou. 9 Nebo aj, já jsem s vámi, a patřím na vás,
abyste dělány a osívány byly. 10 A rozmnožím v vás lidi,
všecken dům Izraelský, jakýžkoli jest, i budou se osazovati
města, a pustiny vzdělávati. 11 Rozmnožím, pravím, v vás
lidi i hovada, a budou se množiti a ploditi, i učiním, že bydliti
budete jako za předešlých let vašich, čině vám dobře, více
než v prvotinách vašich. A zvíte, že já jsem Hospodin. 12
Nebo uvedu do vás lidi, lid svůj Izraelský, a budou tebou
dědičně vládnouti; a budeš jim za dědictví, aniž kdy více
siroby na ně uvedeš. 13 Takto praví Panovník Hospodin:

Proto že říkají vám, že jsi ty ta země, kteráž zžíráš lidi, a
sirotky činíš z národů svých, 14 Protož nebudeš více zžírati
lidi, a národů svých více k sirobě přivoditi, praví panovník
Hospodin. 15 Aniž dopustím, aby více slýcháno bylo v tobě
potupy národů, aniž útržky lidské snášeti budeš více, ani ku
pádu přivoditi více národů svých, praví Panovník Hospodin.
16 I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: 17 Synu
člověčí, dům Izraelský, bydlíce v zemi své, poškvrnili jí
cestou svou a skutky svými; podobná nečistotě ženy pro
nečistotu oddělené byla cesta jejich před očima mýma. 18
Pročež vylil jsem prchlivost svou na ně, proto že krev vylévali
na zemi, a ukydanými bohy svými poškvrnili jí. 19 I rozptýlil
jsem je po národech, tak že rozplašeni jsou po zemích;
podlé cesty jejich a podlé skutků jejich soudil jsem je. 20
Nýbrž odšedše mezi národy, kamž přišli, poškvrnili jména
svatosti mé, když říkáno o nich: Že jsou lid Hospodinův, a že
z jeho země vyšli. 21 Ale slitoval jsem se pro jméno svatosti
své, kteréhož poškvrnili dům Izraelský mezi národy, kamž
přišli. 22 Protož rci domu Izraelskému: Takto praví Panovník
Hospodin: Ne pro vás já to učiním, ó dome Izraelský,
ale pro jméno svatosti své, kteréhož jste poškvrnili mezi
národy, kamž jste přišli, 23 Abych posvětil jména svého
velikého, kteréž bylo poškvrněno mezi národy, kteréhož jste
poškvrnili u prostřed nich, aby poznali národové, že já jsem
Hospodin, praví Panovník Hospodin, když posvěcen budu
v vás před očima jejich. 24 Nebo poberu vás z národů, a
shromáždím vás ze všech zemí, a uvedu vás do země vaší.
25 A pokropím vás vodou čistou, a čisti budete; ode všech
poškvrn vašich, i ode všech ukydaných bohů vašich očistím
vás. 26 A dám vám srdce nové, a ducha nového dám do
vnitřností vašich, a odejma srdce kamenné z těla vašeho,
dám vám srdce masité. 27 Ducha svého, pravím, dám do
vnitřností vašich, a učiním, abyste v ustanoveních mých
chodili, a soudů mých ostříhali a činili je. 28 I budete bydliti
v zemi, kterouž jsem byl dal otcům vašim, a budete lidem
mým, a já budu vaším Bohem. 29 Nebo vysvobodím vás ze
všelijakých poškvrn vašich, a přivolám obilé, a rozmnožím je,
a nedopustím na vás hladu. 30 Rozmnožím i ovoce stromů
a úrody polní, tak že neponesete více potupy hladu mezi
národy. 31 I rozpomenete se na zlé cesty vaše a na skutky
vaše nedobré, tak že sami se býti hodné ošklivosti uznáte
pro nepravosti vaše a pro ohavnosti vaše. 32 Ne pro vás
já to učiním, praví Panovník Hospodin, známo vám buď.
Zahanbětež se a zastyďte za cesty své, dome Izraelský.
33 Takto praví Panovník Hospodin: V ten den, v kterémž
vás očistím ode všech nepravostí vašich, osadím města, a
vzdělány budou pustiny. 34 A tak země pustá bude dělána,
kteráž prvé byla pouští před očima každého tudy jdoucího.
35 I řeknou: Země tato zpuštěná jest jako zahrada Eden,
ano i města pustá, zkažená a zbořená jsou ohrazena a
osazena. 36 I zvědí národové, kteříž pozůstanou vůkol vás,
že já Hospodin vystavěl jsem zbořeniny, a vysadil pustiny.
Já Hospodin mluvil jsem i učiním. 37 Takto praví Panovník
Hospodin: Ještě toho hledati bude při mně dům Izraelský,
abych je rozmnožil. Rozmnožím je lidmi jako stády. 38 Jako
stádo k obětem, jako stádo Jeruzalémské při slavnostech
jeho, tak města pustá budou plná stád lidí, i zvědí, že já
jsem Hospodin.

37 Byla nade mnou ruka Hospodinova, a vyvedl mne
Hospodin v duchu, a postavil mne u prostřed údolí,
kteréž bylo plné kostí. 2 I provedl mne skrze ně vůkol a
vůkol, a aj, bylo jich velmi mnoho v tom údolí, a aj, byly
velmi suché. 3 I řekl mi: Synu člověčí, mohly-li by ožiti kosti
tyto? I řekl jsem: Panovníče Hospodine, ty víš. 4 V tom řekl
mi: Prorokuj o těch kostech a rci jim: Kosti suché, slyšte
slovo Hospodinovo. 5 Toto praví Panovník Hospodin kostem
těmto: Aj, já uvedu do vás ducha, abyste ožily. 6 A dám na
vás žily, a učiním, že zroste na vás maso, a otáhnu vás koží;
dám, pravím, do vás ducha, abyste ožily, i zvíte, že já jsem
Hospodin. 7 Tedy prorokoval jsem tak, jakž mi rozkázáno
bylo. I stal se zvuk, když jsem já prorokoval, a aj, hřmot,
když se přibližovaly kosti jedna k druhé. 8 I viděl jsem, a
aj, žily a maso na nich se ukázalo, i koží potaženy byly
po vrchu, ale ducha žádného nebylo v nich. 9 I řekl mi:
Prorokuj k duchu, prorokuj, synu člověčí, a rci duchu: Takto
praví Panovník Hospodin: Ode čtyř větrů přiď, duchu, a věj
na tyto zmordované, ať oživou. 10 Tedy prorokoval jsem,
jakž mi rozkázal. I všel do nich duch, a ožili, a postavili se
na nohách svých, zástup velmi veliký. 11 I řekl mi: Synu
člověčí, kosti tyto jsou všecken dům Izraelský. Aj, říkají:
Uschly kosti naše, a zhynula čáka naše, jižť jest po nás. 12
Protož prorokuj a rci jim: Takto praví Panovník Hospodin:
Aj, já otevru hroby vaše, a vyvedu vás z hrobů vašich, lide
můj, a uvedu vás do země Izraelské. 13 I zvíte, že já jsem
Hospodin, když otevru hroby vaše, a vyvedu vás z hrobů
vašich, lide můj. 14 A dám Ducha svého do vás, abyste ožili,
a osadím vás v zemi vaší, i zvíte, že já Hospodin mluvím i
činím, dí Hospodin. 15 Opět stalo se slovo Hospodinovo ke
mně, řkoucí: 16 Ty pak synu člověčí, vezmi sobě dřevo jedno,
a napiš na něm: Judovi, a synům Izraelským, tovaryšům
jeho. Zatím vezma dřevo druhé, napiš na něm: Jozefovi
dřevo Efraimovo, a všechněm synům Izraelským, tovaryšům
jeho. 17 I spojž je sobě jedno k druhému v jedno dřevo, aby

byla jako jedno v ruce tvé. 18 A když mluviti budou k tobě
synové lidu tvého, řkouce: Což nám neoznámíš, co ty věci
znamenají: 19 Mluv k nim: Takto praví panovník Hospodin:
Aj, já vezmu dřevo Jozefovo, kteréž jest v ruce Efraimově, a
pokolení Izraelských, tovaryšů jeho, a přiložím je s ním k
dřevu Judovu, a učiním je dřevem jedním, i budou jedno v
ruce mé. 20 A když budou ta dřeva, na kterýchž jsi psal, v
ruce tvé před očima jejich, 21 Tedy mluv k nim: Takto praví
Panovník Hospodin: Aj, já vezmu syny Izraelské z prostřed
národů těch, kamž odešli, a shromáždě je odevšad, uvedu
je do země jejich. 22 A učiním je, aby byli národem jedním v
té zemi na horách Izraelských, a král jeden bude nad nimi
nade všemi králem. A nebudou více dva národové, aniž se
již více děliti budou na dvoje království. 23 Aniž se budou
poškvrňovati více ukydanými bohy svými, a ohavnostmi
svými, ani jakými přestoupeními svými, i vysvobodím je ze
všech obydlí jejich, v nichž hřešili, a očistím je. I budou mým
lidem, a já budu jejich Bohem. 24 A služebník můj David
bude králem nad nimi, a pastýře jednoho všickni míti budou,
aby v soudech mých chodili, a ustanovení mých ostříhali, i
činili je. 25 I budou bydliti v té zemi, kterouž jsem byl dal
služebníku svému Jákobovi, v níž bydlili otcové vaši. Budou,
pravím, v ní bydliti oni i synové jejich, i synové synů jejich až
na věky, a David služebník můj knížetem jejich bude na věky.
26 Nadto učiním s nimi smlouvu pokoje; smlouva věčná bude
s nimi. A rozsadím je, i rozmnožím je, a postavím svatyni
svou u prostřed nich na věky. 27 Bude i příbytek můj mezi
nimi, a budu jejich Bohem, a oni budou lidem mým. 28 I
zvědí národové, že jsem já Hospodin, jenž posvěcuji Izraele,
když bude svatyně má u prostřed nich na věky.

38 Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:
2 Synu člověčí, obrať tvář svou proti Gogovi, země
Magog, knížeti a hlavě v Mešech a Tubal, a prorokuj proti
němu, 3 A rci: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já budu
proti tobě, Gogu, kníže a hlavo v Mešech a Tubal. 4 A odvedu
tě zpět, dada udice do čelistí tvých, když tě vyvedu i všecko
vojsko tvé, koně i jezdce, všecky oblečené v celou zbroj,
zástup veliký s pavézami a štíty, všecky ty, kteříž užívají
meče: 5 Perské, Mouřeníny i Putské s nimi, všecky ty s štíty
a lebkami, 6 Gomera i všecky houfy jeho, dům Togarmy
od stran půlnočních, i všecky houfy jeho, národy mnohé s
tebou. 7 Budiž hotov, a připrav se, ty i všecko shromáždění
tvé, těch, kteříž se k tobě sebrali, a buď strážcím jejich. 8
Po mnohých dnech navštíven budeš, v potomních letech
přitáhneš na lid vysvobozený od meče, a shromážděný z
národů mnohých na hory Izraelské, kteréž byly pustinou
ustavičně, když oni z národů jsouce vyvedeni, budou bydliti
bezpečně všickni. 9 V tom přitáhneš a přijdeš jako bouře,
budeš jako oblak přikrývající zemi, ty i všickni houfové tvoji, i
národové mnozí s tebou. 10 Takto praví Panovník Hospodin:
I stane se v ten den, že vstoupí mnohé věci na srdce tvé,
a budeš mysliti myšlení zlé. 11 A díš: Potáhnu na zemi,
v níž jsou vsi, přitáhnu na ty, jenž pokoje užívají, bydlíce
bezpečně, na všecky, kteříž bydlejí beze všech zdí, a nemají
žádné závory ani bran, 12 Abych vzebral kořisti, a rozchvátal
loupeže, obraceje ruku svou proti pouštěm již osazeným, a
proti lidu zase shromážděnému z národů, zacházejícímu s
dobytkem a jměním, bydlejícím u prostřed země. 13 Sába a
Dedan, a kupci mořští, i všecka lvíčata jeho řeknou tobě: K
rozebrání-liž kořistí ty se béřeš? K rozchvátání-li loupeže
shromáždil jsi množství své, abys bral stříbro a zlato, abys
nabral dobytka i zboží, a nashromáždil loupeže veliké?
14 Protož synu člověčí, prorokuj a rci Gogovi: Takto praví
Panovník Hospodin: Zdaliž toho dne, když bude lid můj
Izraelský bydliti bezpečně, nezvíš, 15 Kdyžto přitáhnouce
z místa svého od stran půlnočních, ty i národové mnozí
s tebou, sedíce na koních všickni, shromáždění veliké a
vojsko znamenité, 16 Potáhneš na lid můj Izraelský jako
oblak, abys přikryl tu zemi? V potomních dnech stane se, že
tě přivedu na zemi svou, aby mne poznali národové, když
posvěcen budu v tobě před očima jejich, ó Gogu. 17 Takto
praví Panovník Hospodin: Zdaliž ty nejsi ten, o kterémž jsem
mluvil za dnů starodávních skrze služebníky své, proroky
Izraelské, kteříž prorokovali za těch dnů a let, že tě přivedu
na ně? 18 A však stane se v ten den, v den, v kterýž
přitáhne Gog na zemi Izraelskou, praví Panovník Hospodin,
že povstane prchlivost má s hněvem mým, 19 A v rozhorlení
svém, v ohni prchlivosti své mluviti budu. Jistě že v ten den
bude pohnutí veliké v zemi Izraelské, 20 Tak že se pohnou
před tváří mou ryby mořské i ptactvo nebeské, a zvěř polní i
všeliký zeměplaz plazící se po zemi, i všickni lidé, kteříž jsou
na svrchku země. I rozválejí se hory, a padnou výsosti, i
každá zed na zem upadne. 21 Nebo zavolám proti němu po
všech horách mých meče, praví Panovník Hospodin; meč
každého proti bratru jeho bude. 22 A vykonám při něm soud
morem a krve prolitím a přívalem rozvodnilým, a kamením
krupobití velikého, ohněm a sirou dštíti budu na něj i na
houfy jeho, a na národy mnohé, kteříž jsou s ním. 23 A tak
zveleben, a posvěcen, a v známost uveden budu před očima
národů mnohých, a zvědí, že já jsem Hospodin.

39 Ty synu člověčí, prorokuj ještě proti Gogovi a rci: Takto
praví Panovník Hospodin: Aj, já povstanu proti tobě,

ó Gogu, kníže a hlavo v Mešech a Tubal. 2 A odvedu
tě zpět, navštívě tě šesti ranami, když tě vzbudím, abys
přitáhl od stran půlnočních, a přivedu tě na hory Izraelské. 3
Nebo vyrazím lučiště tvé z ruky tvé levé, a střely z ruky tvé
pravé vyvrhu. 4 Na horách Izraelských padneš ty i všickni
houfové tvoji i národové, kteříž budou s tebou; ptákům
a všemu ptactvu křídla majícímu i zvěři polní dám tě k
sežrání. 5 Na svrchku pole padneš; neboť jsem já mluvil,
praví Panovník Hospodin. 6 Vypustím také oheň na Magoga
i na ty, kteříž přebývají na ostrovích bezpečně, i zvědíť, že já
jsem Hospodin. 7 A jméno svatosti své uvedu v známost
u prostřed lidu svého Izraelského. Nedopustím, pravím,
více poškvrňovati jména svatosti své, i zvědíť národové,
že já jsem Hospodin Svatý v Izraeli. 8 Aj, přijdeť a stane
se to, praví Panovník Hospodin, téhož dne, o kterémž
jsem mluvil. 9 Tehdy vyjdou obyvatelé měst Izraelských,
a zapálíce, popálí zbroj a štíty i pavézy, lučiště i střely,
dřevce i kopí, a budou je páliti ohněm sedm let. 10 Aniž
nositi budou dříví s pole, ani sekati v lesích, proto že zbrojí
zaněcovati budou oheň, když zloupí ty, kteříž je loupívali, a
mocí poberou těm, kteříž jim mocí brávali, praví Panovník
Hospodin. 11 I stane se v ten den, že dám Gogovi místo ku
pohřbu tam v Izraeli, údolí, kudyž se jde k východní straně
k moři, kteréžto zacpá ústa tudy jdoucích. I pohřbí tam
Goga i všecko množství jeho, a nazovou je údolí množství
Gogova. 12 Nebo pochovávati je budou dům Izraelský za
sem měsíců proto, aby vyčistili zemi. 13 A tak pohřbí je
všecken lid té země, a bude jim to ku poctivosti v den, v
kterýž oslaven budu, praví Panovník Hospodin. 14 Oddělíť
pak muže statečné, kteříž by procházeli tu zemi, proto aby
pochovávali ty, kteříž by pozůstali na svrchku země, aby
ji vyčistili. Po vyjití sedmi měsíců přehledávati začnou. 15
A ti procházejíce, choditi budou po zemi, a když uzří kosti
člověčí, vzdělají při nich znamení pamětné, aby je pohřbili
hrobaři v údolí množství Gogova. 16 Nýbrž to množství jeho
bude k slávě i městu, když vyčistí tu zemi. 17 Ty pak synu
člověčí, takto praví Panovník Hospodin: Rci ke všelijakým
ptákům křídla majícím i ke všelijaké zvěři polní: Shromažďte
se a přiďte, zbeřte se odevšad k obětem mým, kterýchž já
nabiji vám, obětí velikých na horách Izraelských, a budete
jísti maso a píti krev. 18 Maso silných reků jísti budete, a
krev knížat zemských píti, skopců, beranů a kozlů, volků,
všecko tučných Bázanských. 19 A budete jísti tuk do sytosti,
a píti krev do opití z obětí mých, kterýchž vám nabiji. 20 A
nasytíte se z stolu mého koňmi i jezdci, silnými reky i všemi
muži válečnými, dí Panovník Hospodin. 21 A tak zjevím
slávu svou mezi národy, aby viděli všickni národové soud
můj, kterýž jsem vykonal, i ruku mou, kterouž jsem doložil na
ně. 22 I zvíť dům Izraelský, že já jsem Hospodin Bůh jejich,
od tohoto dne i potom. 23 Zvědí také i národové, že pro svou
nepravost zajat jest dům Izraelský, proto že se dopouštěli
přestoupení proti mně; pročež jsem skryl tvář svou před
nimi, a vydal jsem je v ruku protivníků jejich, aby padli
mečem všickni napořád. 24 Podlé nečistoty jejich a podlé
zpronevěření se jejich učinil jsem jim, a skryl jsem tvář svou
před nimi. 25 Z té příčiny takto praví Panovník Hospodin: Jižť
zase přivedu zajaté Jákobovy, a smiluji se nade vším domem
Izraelským a horliti budu příčinou jména svatosti své, 26 Ač
ponesou potupu svou a všecko přestoupení své, kteréhož
se dopustili proti mně, když bydlili v zemi své bezpečně,
aniž byl, kdo by je přestrašil. 27 A však je zase přivedu z
národů, a shromáždím je z zemí nepřátel jejich, a posvěcen
budu v nich před očima národů mnohých. 28 A tak poznají,
že já jsem Hospodin Bůh jejich, když zaveda je do národů,
shromáždím je do země jejich, a nepozůstavím tam žádného
z nich. 29 Aniž skryji více tváři své před nimi, když vyleji
Ducha svého na dům Izraelský, praví Panovník Hospodin.

40 Dvadcátého pátého léta od zajetí našeho, na počátku
roku, desátého dne měsíce, čtrnáctého léta po dobytí
města, právě v tentýž den byla nade mnou ruka Hospodinova,
a uvedl mne tam. 2 U viděních Božích přivedl mne do země
Izraelské, a postavil mne na hoře velmi vysoké, při níž bylo
jako stavení města, ku poledni. 3 I uvedl mne tam, a aj,
muž, kterýž na pohledění byl jako měď, maje šňůru lněnou
v ruce své, a prut k rozměřování, a ten stál v bráně. 4 I
mluvil ke mně ten muž: Synu člověčí, viz očima svýma,
a ušima svýma slyš, a přilož srdce své ke všemu, což já
ukáži tobě; nebo proto atťbych ukazoval, přiveden jsi sem.
Ty pak oznámíš všecko domu Izraelskému, což vidíš. 5 A
aj, zed zevnitř při domu vůkol a vůkol, a v ruce muže toho
prut míry, šesti loket, (loket o dlaň delší než obecní). Změřil
šířku toho stavení jednoho prutu, a výšku jednoho prutu. 6 A
všed do brány, kteráž byla naproti východu, šel na horu po
stupních jejích, i změřil prah brány jednoho prutu zšíří, a
prah druhý jednoho prutu zšíří. 7 A pokojíky jednoho prutu
zdélí, a jednoho prutu zšíří, mezi pokojíky pak pět loket,
a prah brány podlé síňce brány vnitř prutu jednoho. 8 I
změřil síňci brány vnitř na jeden prut. 9 Změřil také síňci
brány osmi loket, a veřeje její dvou loket, totiž síňce brány
vnitř. 10 I pokojíky brány východní, tři s jedné a tři s druhé
strany. Jedné míry byly všecky tři, a míra jednostejná veřejí
po obou stranách. 11 Změřil též i širokost dveří té brány
desíti loket, a dlouhost též brány třinácti loket, 12 A přístřeší

před pokojíky jednoho lokte, a na jeden loket přístřeší s této
strany, pokojíky pak šesti loket s jedné, a šesti loket s druhé
strany. 13 A tak změřil bránu od střechy pokojíka do střechy
druhého, širokost pětmecítma loket, dvéře naproti dveřím.
14 A udělal veřeje šedesáti loket, a každé veřeje síně i brány
vůkol a vůkol jedna míra. 15 Od předku pak brány, kudyž se
vchází do předku síňce brány vnitřní, bylo padesáte loket. 16
A byla okna possoužená v pokojících i nad veřejemi jejich,
do vnitřku brány vůkol a vůkol, takž i při klenutí, a na okních
vůkol a vůkol do vnitřku, a na veřejích byly palmy. 17 Potom
mne uvedl do síně zevnitřní, a aj, komůrky a půda udělaná
při síni vůkol a vůkol. Třidceti komůrek na té půdě bylo. 18 Ta
pak půda po straně těch bran, naproti dlouhosti bran, půda
nižší byla. 19 Změřil také šířku od předku brány dolejší až k
předku síně vnitřní, zevnitř na sto loket k východu a půlnoci.
20 Též bránu, kteráž byla na půlnoci při síni zevnitřní, změřil
na dél i na šíř. 21 (Jejíž pokojíkové tři s jedné a tři s druhé
strany, i veřeje její i síňce její byly podlé míry brány prvnější.)
Padesáti loket dlouhost její, širokost pak pětmecítma loket.
22 Okna také její i síňce její i palmy její byly podlé míry brány
té, kteráž byla k východu, a vstupovalo se k ní po sedmi
stupních, před nimiž síňce její byly. 23 A byla ta brána u
síně vnitřní naproti bráně půlnoční a východní; i odměřil od
brány k bráně sto loket. 24 Potom mne vedl ku poledni, a
aj, brána ku poledni; i změřil veřeje její, i síňce její podlé
těch měr, 25 (A okna v ní i síňce její vůkol a vůkol podobná
oknům oněm), padesáti loket zdélí a pětmecítma loket zšíří.
26 A k vstupování k ní stupňů sedm, a síňce její před nimi;
též palmy při ní, jedna s jedné a druhá s druhé strany při
veřejích jejích. 27 Též bránu síně vnitřní ku poledni změřil
od brány k bráně, na poledne, sto loket. 28 I uvedl mne do
síně vnitřní branou polední, a změřil tu bránu polední podlé
týchž měr, 29 I pokojíky její i veřeje její, i síňce její podlé
týchž měr, i okna její i síňce její vůkol a vůkol, padesáti
loket na dél, a na šíř pětmecítma loket. 30 A síňce vůkol
a vůkol zšíří pětmecítma loket, a zdélí padesáti loket. 31
A síňce její jako síň zevnitřní, i palmy při veřejích jejích,
též stupňů osm k vstupování k ní. 32 Uvedl mne také do
síně vnitřní k východu, i změřil bránu tu podlé týchž měr, 33
Též pokojíky její i veřeje její, i síňce její, podlé týchž měr, i
okna její i síňce její vůkol a vůkol, zdélí padesáti loket, zšíří
pak pětmecítma loket. 34 Též síňce její při síni zevnitřní, a
palmy při veřejích s obou stran, a osm stupňů k vstupování k
ní. 35 Přivedl mne též k bráně půlnoční, a změřil ji podlé
týchž měr, 36 Pokojíky její, veřeje její i síňce její i okna její
vůkol a vůkol, zdélí padesáti loket, a zšíří pětmecítma loket.
37 I veřeje její při síni zevnitřní a palmy při veřejích s obou
stran, též osm stupňů k vstupování k ní, 38 I komůrky a
dvéře její při veřejích bran, kdež obmývali oběti zápalné.
39 A v síňci brány byli dva štokové s jedné strany, a dva
štokové s druhé strany, aby na nich zabíjeli oběti zápalné,
a za hřích i vinu. 40 A po boku, kudyž se tam vstupuje
při dveřích brány půlnoční, dva štokové; tolikéž po boku
druhém síňce též brány dva štokové. 41 Ètyři štokové s
jedné, a čtyři štokové s druhé strany po boku brány, osm
štoků, na nichž zabíjeli. 42 Ètyři pak štokové k zápalu byli z
kamení tesaného, zdélí půldruhého lokte, a zšíří půldruhého
lokte, a zvýší lokte jednoho, na nichž nechávali nádobí,
kterýmž zabíjeli k zápalům a obětem. 43 A kotliska ztlouští
na jednu dlaň připravená v domě vůkol a vůkol, na štocích
pak maso věcí obětovaných. 44 Potom zevnitř, při bráně
vnitřní, komůrky zpěváků v síni vnitřní, kteráž byla po boku
brány půlnoční, a ty byly na poledne; jedna při boku brány
východní byla na půlnoci. 45 I mluvil ke mně: Tyto komůrky
na poledne jsou kněží stráž držících nad domem; 46 Ty pak
komůrky na půlnoci jsou kněží stráž držících nad oltářem,
totiž synů Sádochových, kteříž přistupují z synů Léví k
Hospodinu, aby sloužili jemu. 47 I změřil tu síň čtverhranou
zdélí sto loket, a zšíří sto loket, i oltář před domem. 48 I
přivedl mne k síňci domu, a změřil veřeje té síňce, pěti loket
s jedné a pěti loket s druhé strany, širokost pak brány byla tří
loket s jedné a tří loket s druhé strany. 49 Dlouhost síňce
dvadcíti loket, širokost pak jedenácti loket i s stupni, po nichž
se vstupovalo k ní; sloupové pak byli při veřejích, jeden s
jedné, a druhý s druhé strany.

41 Opět přivedl mne k chrámu, a změřil veřeje, šesti loket
zšíří s jedné strany, a šesti loket zšíří s druhé strany,
podlé širokosti stánku. 2 A širokost dveří desíti loket, boky
pak dveří pěti loket s jedné a pěti loket s druhé strany. Změřil
také i dlouhost jejich čtyřidcíti loket, širokost pak dvadcíti
loket. 3 Přišel také do vnitřku, a změřil veřeje dveří dvou
loket, a dvéře šesti loket, širokost pak dveří sedmi loket.
4 Změřil také dlouhost svatyně dvadcíti loket, a širokost
dvadcíti loket v chrámě, a řekl mi: Tato jest svatyně svatých.
5 Změřil též zed domu šesti loket, a širokost pavlače čtyř
loket, vůkol a vůkol okolo domu. 6 Ty pak pavlače, pavlač
nad pavlačí, byly tři, a třidcíti noh zdélí, a scházely se při
zdi domu vespolek, tak že se pavlače vůkol a vůkol držely,
a nedržely se na zdi domu. 7 Nebo se rozšiřovala vůkol
více a více, svrchu pro pavlače, kteréž byly okolo domu,
od vrchu až dolů, vůkol a vůkol domu, poněvadž nejširší
dům byl na hoře, a tak nejnižší porozšiřovala se k vrchu pro
prostřední. 8 Tak podobně spatřil jsem při domu pavlače,
i nejvyšší vůkol a vůkol, jejichž půdy zouplna odměřeny

byly šesti loket k výstupkům. 9 Širokost zdi, kteráž byla při
pavlačích zevnitř, pěti loket byla, i plac pavlačí, kteréž byly
při domu. 10 Mezi nimiž a komůrkami byla širokost dvadcíti
loket okolo domu vůkol a vůkol. 11 A dvéře pavlačí byly k
placu, dvéře jedny na půlnoci, a druhé dvéře na poledne, a
širokost placu byla pěti loket vůkol a vůkol. 12 Stavení pak,
kteréž bylo před příhradkem v úhlu k západu, širokost byla
sedmdesáti loket, a zed téhož stavení pěti loket zšíří vůkol
a vůkol, a zdélí devadesáti loket. 13 Potom změřil dům,
zdélí sto loket, totiž příhradek i stavení, a zdi jeho zdélí sto
loket. 14 Též širokost předku domu i příhradku k východu sto
loket. 15 Změřil i dlouhost stavení před příhradkem, kteréž
bylo za ním, též i paláce jeho s jedné i s druhé strany, a
bylo sto loket; též chrám vnitř i síňce s síní, 16 Prahy i
okna possoužená, i paláce vůkol po třech stranách jejich,
naproti prahu taflování dřevěné vůkol a vůkol, i od země až
do oken, též i okna otaflovaná, 17 Od svrchku dveří až do
vnitřní i zevnitřní strany domu, i všecku zed vůkol a vůkol
vnitř i zevnitř změřené. 18 Kteréž taflování bylo uděláno s
cherubíny a palmami, a to vše palma mezi cherubínem a
cherubínem. A cherubín měl dvě tváře. 19 Totiž tvář lidskou
naproti palmě s jedné strany, a tvář lvíčete naproti palmě s
druhé strany. Tak uděláno bylo ve všem domu vůkol a vůkol.
20 Od země až do vrchu dveří cherubínové a palmy zdělány
byly i na zdi chrámu. 21 Chrámu veřeje byly čtverhrané, a
předek svatyně podobný jemu. 22 Oltář dřevěný tří loket
zvýší, zdélí pak dvou loket s úhly svými, jehož dlouhost i
pobočnice jeho dřevěné byly. I mluvil ke mně: Tento jest stůl,
kterýž stojí před Hospodinem. 23 A dvojnásobní dvéře byly u
chrámu i u svatyně, 24 A dvojnásobní dvéře ve vratech, totiž
dvojnásobní dvéře obracející se, dvojnásobní ve vratech
jedněch, a dvojnásobní dvéře v druhých. 25 Byli pak uděláni
na nich, na těch dveřích chrámu, cherubínové a palmy, tak
jakž uděláni byli na stěnách, trámové také dřevění byli před
síňcí vně. 26 Též na oknech possoužených byly palmy s
obou stran po bocích síňce, i na pavlačích domu toho i
trámích.

42 Potom mne vyvedl k síni zevnitřní, kteráž byla na
půlnoci, a přivedl mne k těm komůrkám, kteréž byly
před příhradkem, a kteréž byly naproti stavení na půlnoci, 2
Jehož délka při dveřích půlnočních na pohledění byla sto
loket, a šířka padesát loket. 3 Naproti síni vnitřní, kteráž měla
dvadceti loket, a naproti dláždění, kteréž bylo v síni zevnitřní,
byl palác naproti paláci třmi řady. 4 Před komůrkami pak byli
pláckové desíti loket zšíří vnitř, cesta k nim lokte jednoho,
a dvéře jejich na půlnoci. 5 Komůrky pak nejvyšší byly
užší, proto že palácové byli širší než ony, nežli nejzpodnější
a prostřední stavení. 6 Nebo o trojím ponebí bylo, ale
nemělo žádných sloupů, jacíž byli sloupové síní; protož
užší bylo nežli dolejší i než prostřední od země. 7 Ohrady
pak, kteráž byla vně naproti komůrkám k síni zevnitřní, před
komůrkami, dlouhost byla padesáti loket. 8 Nebo dlouhost
komůrek, kteréž byly v síni zevnitřní, byla padesáti loket,
před chrámem pak sto loket. 9 Pod těmi pak komůrkami
bylo vcházení od východu, skrze kteréž by se vcházelo do
nich z síně té zevnitřní. 10 Na šíř ohrady té síně k východu
před příhradkem i před stavením byly komůrky. 11 Cesta
pak před nimi byla podobná cestě komůrek, kteréž byly
na půlnoci. Jakáž byla dlouhost jejich, tak širokost jejich, a
všecka vycházení jejich i dvéře jejich podobná oněmno. 12
A dvéře těch komůrek, kteréž byly na poledne, podobné
byly dveřím při začátku cesty, cesty před ohradou přímou k
východu, kudyž se vchází do nich. 13 I řekl mi: Komůrky na
půlnoci a komůrky na poledne, kteréž jsou před příhradkem,
jsou komůrky svaté, kdežto jídají kněží, kteříž přistupují
k Hospodinu, věci nejsvětější. Tam nechávati budou věcí
nejsvětějších a obětí suchých, též za hřích a za vinu; nebo
to místo svaté jest. 14 Když tam vejdou kněží, tedy nevyjdou
z svatyně do síně zevnitřní, leč tam nechají roucha svého, v
němž přisluhovali; nebo svaté jest. A oblekou roucha jiná,
když budou míti přistupovati k tomu, což se dotýče lidu.
15 A dokonav rozměřování domu vnitřního, i vedl mne k
bráně, kteráž byla na východ, a změřil jej vůkol a vůkol. 16
Změřil stranu východní prutem, pět set loket prutových tím
prutem vůkol. 17 Změřil stranu půlnoční tím prutem, pět set
prutů vůkol. 18 Změřil stranu polední tím prutem, pět set
prutů. 19 A obrátiv se k straně západní, naměřil tím prutem
pět set prutů. 20 Na čtyři strany změřil to, totiž zed vůkol a
vůkol, zdélí pěti set, a zšíří pěti set, aby dělila svaté místo od
obecného.

43 Potom vedl mne k bráně, kterážto brána patřila k
východu. 2 A aj, sláva Boha Izraelského přicházela
od východu, jejíž zvuk byl jako zvuk vod mnohých, a země
svítila se od slávy jeho. 3 A podobné bylo to vidění, kteréž
jsem viděl, právě tomu vidění, kteréž jsem byl viděl, když
jsem šel, abych kazil město, vidění, pravím, podobná vidění
onomu, kteréž jsem viděl při řece Chebar. I padl jsem na tvář
svou. 4 A když sláva Boží vcházela do domu, cestou brány
patřící k východu, 5 Tedy pojal mne Duch, a uvedl mne do
síně vnitřní, a aj, dům plný byl slávy Hospodinovy. 6 I slyšel
jsem, an mluví ke mně z domu, a muž stál podlé mne. 7 I
řekl mi: Synu člověčí, místo stolice mé a místo šlepějí noh
mých, kdežto bydliti budu u prostřed synů Izraelských na

věky, a nebudou poškvrňovati více dům Izraelský jména
svatosti mé, oni ani králové jejich smilstvím svým a mrtvými
těly králů svých, ani výsostmi svými, 8 Když kladli prah svůj
podlé prahu mého, a veřeji svou podlé veřeje mé, a stěnu
mezi mnou a mezi sebou, a tak poškvrňovali jména svatosti
mé ohavnostmi svými, kteréž páchali, pročež jsem je sehltil
v hněvě svém. 9 Ale nyní vzdálí smilství svá i mrtvá těla
králů svých, ode mne, a budu bydliti u prostřed nich na věky.
10 Ty synu člověčí, oznam domu Izraelskému o tomto domu,
a nechť se zahanbí pro nepravosti své, a ať změří všecko
naskrze. 11 A když se hanbiti budou za všecko, což páchali,
způsob domu i formu jeho, i vycházení jeho, též vcházení
jeho, i všecky způsoby jeho, všecka ustanovení jeho, všecky,
pravím, způsoby jeho i všecky zákony jeho v známost jim
uveď, a napiš před očima jejich, ať ostříhají všeho způsobu
jeho i všech ustanovení jeho a činí je. 12 Tento jest zákon
toho domu: Na vrchu hory všecko obmezení jeho vůkol a
vůkol, nejsvětějšíť jest. Aj, ten jest zákon toho domu. 13
Tyto pak jsou míry oltáře na též lokty, o dlaň delší: Předně
zpodek lokte zvýší a lokte zšíří, obruba pak jeho při kraji
jeho vůkol pídi jedné. Takový jest výstupek oltáře, 14 Totiž
od zpodku při zemi až do přepásaní dolejšího dva lokty,
širokost pak lokte jednoho, a od přepásání menšího až do
přepásaní většího čtyři lokty, širokost též na loket. 15 Ale
sám oltář ať jest čtyř loket, a z oltáře zhůru čtyři rohové. 16
Oltář pak dvanácti loket zdélí a dvanácti zšíří, čtyřhranatý po
čtyřech stranách svých. 17 Přepásaní pak čtrnácti loket zdélí
a čtrnácti zšíří po čtyřech stranách jeho, a obruba vůkol něho
na půl lokte, a zpodek při něm na loket vůkol, a stupňové
jeho naproti východu. 18 I řekl ke mně: Synu člověčí, takto
praví Panovník Hospodin: Ta jsou ustanovení oltáře v den, v
kterýž bude udělán, k obětování na něm zápalů a kropení
na něj krví. 19 Nebo dáš kněžím Levítským, kteříž jsou z
semene Sádochova, kteříž přistupují ke mně, dí Panovník
Hospodin, aby mi sloužili, volka mladého za hřích. 20 A
nabera krve jeho, dáš na čtyři rohy jeho, i na čtyři úhly toho
přepásaní, i na obrubu vůkol, a tak jej očistíš i vyčistíš. 21 A
vezmeš toho volka za hřích, i spálí jej na místě uloženém v
tom domě, vně před svatyní. 22 V den pak druhý obětovati
budeš kozla bez poškvrny za hřích, a očistí oltář, tak jakž
vyčistili volkem. 23 A když dokonáš očišťování, obětuj volka
mladého bez vady, a skopce z stáda bez poškvrny. 24 Kteréž
když obětovati budeš před Hospodinem, uvrhou kněží na ně
soli, a budou je obětovati v zápal Hospodinu. 25 Po sedm
dní obětuj kozla za hřích, na každý den; též i volka mladého
a skopce z stáda bez poškvrny obětovati budou. 26 Sedm
dní očišťovati budou oltář, a vyčistí jej, a posvětí ruky své.
27 A když vyplní ty dny, osmého dne i potom obětovati budou
kněží na oltáři zápaly vaše, a pokojné oběti vaše, i přijmu
vás laskavě, praví Panovník Hospodin.

44 Tedy přivedl mne zase cestou k bráně svatyně zevnitřní,
kteráž patří k východu, a ta byla zavřená. 2 I řekl ke mně
Hospodin: Brána tato zavřená bude, nebudeť otvírána, aniž
kdo bude vcházeti skrze ni. Nebo Hospodin Bůh Izraelský
všel skrze ni; protož budeť zavřená. 3 Knížecí jest, kníže
samo v ní sedati bude, aby jídalo chléb před Hospodinem.
Cestou síně této brány vejde, a cestou její vyjde. 4 I vedl
mne cestou k bráně půlnoční, k přední straně domu, i viděl
jsem, a aj, naplnila sláva Hospodinova dům Hospodinův. I
padl jsem na tvář svou. 5 I řekl ke mně Hospodin: Synu
člověčí, přilož srdce své, a viz očima svýma, i ušima svýma
slyš, cožkoli já mluvím tobě o všech ustanoveních domu
Hospodinova, i o všech zákonech jeho. Přilož, pravím, srdce
své k vcházení do domu, i ke všemu vycházení z svatyně, 6
A rci zpurnému domu Izraelskému: Takto praví Panovník
Hospodin: Dosti mějte na všech ohavnostech svých, ó dome
Izraelský, 7 Že jste uvodili cizozemce neobřezaného srdce a
neobřezaného těla, aby bývali v svatyni mé, a poškvrňovali i
domu mého, když jste obětovali chléb můj, tuk i krev, ješto
oni sic rušili smlouvu mou, mimo všecky ohavnosti vaše, 8 A
nedrželi jste stráže nad svatými věcmi mými, ale postavili
jste strážné na stráži mé, v svatyni mé místo sebe. 9 Takto
praví Panovník Hospodin: Žádný cizozemec neobřezaného
srdce a neobřezaného těla nevejde do svatyně mé, ze všech
cizozemců, kteříž mezi syny Izraelskými jsou. 10 Nýbrž i
Levítové, kteříž se vzdalovali ode mne, když bloudil Izrael,
kteříž zbloudili ode mne za ukydanými bohy svými, ponesou
nepravost svou. 11 Nebo budou v svatyni mé za služebníky,
v povinnostech při branách domu, a za slouhy při domu. Oni
budou zabíjeti oběti zápalné i oběti lidu, a oni stávati budou
před nimi k sloužení jim, 12 Proto že přisluhovali jim před
ukydanými bohy jejich, a byli domu Izraelskému příčinou
pádu v nepravost. Pročež přisáhl jsem jim, praví Panovník
Hospodin, že ponesou nepravost svou. 13 Aniž přistoupí ke
mně, aby mi kněžský úřad konali, ovšem aby přistupovati
měli k kterým svatým věcem mým, neb k nejsvětějším, ale
ponesou pohanění své i ohavnosti své, kteréž páchali. 14
Protož postavím je za strážné u domu, ke vší službě jeho i
ke všemu, což činěno býti má v něm. 15 Kněží pak Levítští,
synové Sádochovi, kteříž drželi stráž nad svatyní mou, když
zbloudili synové Izraelští ode mne, ti budou přistupovati ke
mně, aby mi přisluhovali, a státi před tváří mou, obětujíce mi
tuk i krev, praví Panovník Hospodin. 16 Ti přicházeti budou k

svatyni mé, a ti přistupovati k stolu mému, aby mi sloužili a
drželi stráž mou. 17 I stane se, když budou míti vcházeti
do bran síně vnitřní, že roucha lněná oblekou, aniž na se
vezmou vlněného, když by služby konati měli v branách síně
vnitřní i u vnitřku. 18 Klobouky lněné míti budou na hlavě
své, a košilky lněné ať mají na bedrách svých, a nepřepasují
se ničímž, což by pot vyvodilo. 19 A majíce vyjíti do síně
zevnitřní, do síně zevnitřní k lidu, svlekou roucha svá, v
kterýchž služby konali, a nechají jich v komůrkách svatyně,
a oblekou roucha jiná, a nebudou posvěcovati lidu rouchem
svým. 20 Aniž hlavy své holiti budou, ani vlasů nositi, ale
slušně ostříhají vlasy své. 21 Vína též nebude píti žádný z
kněží, když budou míti vcházeti do síně vnitřní. 22 Vdovy
také aneb zahnané nebudou sobě pojímati za manželky,
ale panny z semene domu Izraelského, aneb vdovu, kteráž
by ovdověla po knězi, pojíti mohou. 23 A lid můj budou
rozdílu učiti mezi svatým a nesvatým, též mezi nečistým a
čistým ať je učí rozeznávati. 24 V rozepři pak ať se postavují
k souzení, a podlé soudu mého soudí ji. Zákonů mých i
ustanovení mých při všech slavnostech mých ať ostříhají, a
soboty mé světí. 25 K mrtvému pak člověku nepůjde, aby se
poškvrniti měl, leč při otci neb při mateři, též při synu a při
dceři, při bratru a sestře, kteráž nebyla za mužem, může se
poškvrniti. 26 Po očištění pak jeho (sedm dní odečtou jemu),
27 V ten den, v kterýž vejde do svatyně, do síně vnitřní,
aby služby konal v svatyni, obětovati bude za hřích svůj,
praví Panovník Hospodin. 28 Dědictví pak jejich toto: Já
jsem dědictví jejich, protož vládařství nedávejte jim v Izraeli;
já jsem vládařství jejich. 29 Oběti suché a za hřích i vinu,
to oni jísti budou, i všelijaká věc, oddána Bohu v Izraeli,
jejich bude. 30 I přední věci všech prvotin ze všeho, i každá
obět zhůru pozdvižení všeliké věci, ze všech obětí zhůru
pozdvižení vašich, kněžské bude. I prvotiny těsta vašeho
dávati budete knězi, aby odpočinulo požehnání v domě
tvém. 31 Žádné mrchy a udáveného, ani z ptactva ani z
hovad nebudou jídati kněží.

45 Když pak ujmete zemi v dědictví, obětovati budete
obět Hospodinu, díl svatý té země, zdélí pětmecítma
tisíc loket, zšíří pak deset tisíc, a budeť svatý po všem
pomezí svém vůkol. 2 Z něhož bude místo svaté pět set
zdélí, a pět set zšíří, čtyřhrané vůkol, a ať má padesáte loket
prostranství vůkol. 3 Z toho pak odměření odměříš dýlku
pětmecítma tisíc loket, a šířku deset tisíc, aby na něm byla
svatyně, i svatyně svatých. 4 Díl ten země svatý jest. Kněží
služebníků při svatyni býti má, těch, kteříž přistupují, aby
přisluhovali Hospodinu, aby měli místo pro domy i místo
svaté pro svatyni. 5 Těch pak pětmecítma tisíc loket dýlka a
deset tisíc šířka ať jest také Levítům, služebníkům domu, jim
k držení dvadceti komůrek. 6 Místo pak k vystavení na něm
města oddělíte pět tisíc loket na šíř, a na dýl pětmecítma
tisíc, naproti oběti místa svatého; bude pro všecken dům
Izraelský. 7 Knížeti pak s obou stran té oběti místa svatého,
i položení města před oběti místa svatého, a před položením
města od strany západní díl k západu, a po straně východní
díl k východu, dlouhost pak naproti každému z těch dílů
od pomezí západního ku pomezí východnímu. 8 To bude
míti za vládařství v Izraeli, a nebudou více utiskati knížata
má lidu mého, ale rozdadí zemi domu Izraelskému po
pokoleních jejich. 9 Takto praví Panovník Hospodin: Dostitě
již, ó knížata Izraelská, nátisk a zhoubu odložte, a soud
a spravedlnost konejte, sejměte těžké roboty vaše s lidu
mého, praví Panovník Hospodin. 10 Váhu spravedlivou a
efi spravedlivou i bát spravedlivý míti budete. 11 Efi i bát
v jednu míru ať jest, aby chomer bral v se deset bátů, efi
pak desátý díl chomeru; podlé chomeru ať jest míra. 12 Lot
dvadceti peněz; dvadceti lotů, pětmecítma lotů, a patnácte
lotů libra bude vám. 13 Tato pak obět pozdvižení bude,
kterouž obětovati budete: Šestý díl efi z chomeru pšenice,
též šestý díl efi dáte z chomeru ječmene. 14 Nařízení pak o
oleji (bát jest míra oleje): Desátý díl bátu z míry chomeru,
desíti bátů; nebo deset bátů jest chomer. 15 A dobytče
jedno ze dvou set bravů z dobrých pastvišť Izraelských, k
oběti suché a zápalné a k obětem pokojným, k očištění
vás, praví Panovník Hospodin. 16 Všecken lid té země,
i s knížetem Izraelským zavázán bude k té oběti zhůru
pozdvižení. 17 Nebo kníže povinen bude zápaly, a suché i
mokré oběti, v svátky a na novměsíce, i v soboty, na všecky
slavnosti domu Izraelského; on obětovati bude za hřích, i
obět suchou i zápalnou, i oběti pokojné, aby se očištění dálo
za dům Izraelský. 18 Takto praví Panovník Hospodin: Prvního
měsíce, prvního dne vezmeš volka mladého bez poškvrny,
kterýmž očistíš svatyni. 19 I nabéře kněz krve té oběti za
hřích, a pomaže veřejí domu, a čtyř rohů toho přepásání na
oltáři, i veřeje brány síně vnitřní. 20 Takž také učiní sedmého
dne téhož měsíce, za každého pobloudilého i za hloupého.
Tak očistíte dům. 21 Prvního měsíce, čtrnáctého dne, budete
míti Fáze, svátek sedmi dnů, chlebové přesní jísti se budou.
22 A bude obětovati kníže v ten den za sebe i za všecken lid
té země volka za hřích. 23 A po sedm dní svátku obětovati
bude zápal Hospodinu, sedm volků a sedm skopců bez
poškvrny na den, po těch sedm dní, a za hřích kozla na den.
24 A obět suchou, efi na volka a efi na skopce, připraví též
oleje hin na efi. 25 Sedmého měsíce, patnáctého dne, v

svátek tolikéž obětovati bude po sedm dní, jakož za hřích,
tak zápal, tak obět suchou i olej.

46 Takto praví Panovník Hospodin: Brána síně vnitřní,
kteráž patří k východu, bude zavřená po šest dní
všedních, v den pak sobotní otevřína bude; též v den
novměsíce otvírána bude. **2** I přijde kníže cestou síně brány
zevnitř, a postaví se u veřeje té brány, a budou obětovati
kněží obět zápalnou jeho, i oběti pokojné jeho, a pokloně se
na prahu brány, potom vyjde. Brána pak nebude zavírána
do večera, **3** Aby se klaněl lid země té u dveří brány té
ve dny sobotní, i na novměsíce před Hospodinem. **4** Obět
pak zápalná, kterouž obětovati má kníže Hospodinu v den
sobotní, šest beránků bez vady a skopec bez poškvrny,
5 A obět suchá, efi na skopce, i na beránky obět suchá,
podlé toho, jakž naděleno, a oleje hin na efi. **6** Ke dni pak
novměsíce ať jest volek mladý bez poškvrny, a šest beránků
i skopec bez poškvrny. **7** Též ať obětuje efi oběti suché při
volku, a efi při skopci i při beráncích, seč bude moci býti,
a oleje hin na efi. **8** Kníže pak vcházeje, cestou síňce též
brány půjde, a cestou její odejde. **9** Ale když vcházeti bude
lid země té před Hospodina na slavnosti, ten kdož vejde
cestou brány půlnoční, aby se klaněl, vyjde cestou brány
polední; a ten kdož vejde cestou brány polední, vyjde cestou
brány půlnoční. Nenavrátí se cestou té brány, kterouž všel,
ale naproti ní vyjde. **10** A když oni vcházeti budou, kníže
mezi nimi vcházeti bude, a když odcházeti budou, odejde.
11 Též na svátky i na slavnosti ať jest suchá obět, efi na
volka a efi na skopce, a na beránky, což naděleno, a oleje
hin na efi. **12** Bude-li pak obětovati kníže obět dobrovolnou,
zápal aneb oběti pokojné dobrovolně Hospodinu, tedy ať
jest mu otevřína brána, kteráž k východu patří, a ať obětuje
zápal svůj aneb pokojné oběti své, tak jakž obětuje v den
sobotní. Potom odejde, a brána bude zavřína po odchodu
jeho. **13** K tomu beránka ročního bez poškvrny obětovati
bude v zápal každý den Hospodinu; každého jitra beránka
obětovati bude. **14** Též suchou obět přičiní k němu, každého
jitra šestý díl efi, též oleje třetinu hin k skropení mouky bělné,
suchou obět Hospodinu, nařízením věčným ustavičně. **15** A
tak budou obětovati beránka i obět suchou, i olej každého
jitra, zápal ustavičný. **16** Taktoť praví Panovník Hospodin:
Dá-li kníže dar někomu z synů svých, dědictvít jeho jest,
synů jeho buď, k vládařství jejich dědičnému. **17** Jestliže
pak dá dar z dědictví svého některému z služebníků svých,
také bude jeho až do léta svobodného, kdyžto navrátí se
knížeti tomu; však dědictví jeho budou míti synové jeho. **18**
Aniž bude bráti kníže z dědictví lidu, z vládařství jejich je
vytiskuje; z svého vládařství dědictví dá synům svým, aby
nebyl rozptylován lid můj žádný z vládařství svého. **19** Potom
vedl mne průchodem, kterýž jest po straně brány, k kněžím
do komůrek svatých, kteréž patřily na půlnoci, a aj, tu bylo
místo po dvou bocích k západu. **20** I řekl mi: Toto jest místo,
kdež vaří kněží oběti za vinu a za hřích, kdež smaží oběti
suché, aby nevynášeli do síně zevnitřní ku posvěcování lidu.
21 Vyvedl mne též do síně zevnitřní, a vodil mne po čtyřech
koutech síně, a aj, síň byla v každém rohu té síně. **22** Ve
čtyřech úhlech té síně byly síně s komíny, čtyřidcíti loket
zdélí a třídcíti zšíří; míra jednostejná těch čtyř síní nárožních.
23 A v těch čtyřech byly kuchyňky vůkol, též ohniště zdělána
v těch kuchyňkách vůkol. **24** I řekl mi: Ta jsou místa těch,
kteříž vaří, kdežto vaří služebníci domu oběti lidu.

47 Potom přivedl mne zase ke dveřím domu, a aj, vody
vycházely od spodku prahu domu na východ; nebo
přední strana domu k východu byla, a vody scházely pozpodu
po pravé straně domu, po straně polední oltáře. **2** Odtud
mne vyvedl cestou brány půlnoční, a obvedl mne cestou
zevnitřní k bráně zevnitřní, cestou, kteráž patří k východu, a
aj, vody vyplývaly po pravé straně. **3** Když pak vycházel
ten muž k východu, v jehož rukou míra, i naměřil tisíc
loket, a provedl mne skrze vodu, vodu do kůtků. **4** Potom
naměřiv tisíc, provedl mne skrze vodu, vodu do kolenou;
ještě naměřiv tisíc, provedl mne vodou do pasu. **5** Opět když
naměřil tisíc, byl potok, kteréhož jsem nemohl přebřísti; nebo
vyzdvihly se vody, vody, přes něž by se musilo plynouti,
potok, kterýž by nemohl přebředen býti. **6** Tedy řekl mi:
Viděl-lis, synu člověčí? I vedl mne, a posadil mne na břeh
toho potoka. **7** Když jsem se pak obrátil, aj, na břehu toho
potoka bylo dříví velmi veliké po obou stranách. **8** I řekl
mi: Vody tyto vycházejí od Galilee první, a sstupujíce po
rovině, vejdou do moře, a když do moře vpadnou, opraví
se vody. **9** I stane se, že každý živočich, kterýž se plazí,
všudy, kamžkoli přijdou potokové, ožive, a bude ryb velmi
mnoho, proto že když přijdou tam tyto vody, očerstvějí, a
živy budou všudy, kdežkoli dojde tento potok. **10** Stane se i
to, že se postaví podlé něho rybáři od Engadi až do studnice
Eglaim; budou tu rozstírány síti. Podlé rozličnosti své bude
ryb jejich, jako ryb moře velikého, velmi mnoho. **11** Bahna
a louže jeho, kteréž se neopraví, soli oddány budou. **12**
Při potoku pak poroste na břehu jeho po obou stranách
všelijaké dříví ovoce nesoucí, jehož list neprší, aniž ovoce
jeho přestává, v měsících svých nese prvotiny; nebo vody
jeho z svatyně vycházejí, protož ovoce jeho jest ku pokrmu, a
lístí jeho k lékařství. **13** Takto praví Panovník Hospodin: Totoť
jest obmezení, v němž sobě dědičně přivlastníte zemi po

pokoleních Izraelských dvanácti; Jozefovi dva provazcové.
14 Dědičně, pravím, jí vládnouti budete, jeden rovně jako
druhý, o níž přisáhl jsem, že ji dám otcům vašim. I připadne
vám země tato v dědictví. 15 Toto jest tedy pomezí té země:
K straně půlnoční od moře velikého cestou Chetlonu, když
se vchází do Sedad, 16 Emat, Berota, Sibraim, kteříž jsou
mezi pomezím Damašským, a mezi pomezím Emat, vsi
prostřední, kteréž jsou při pomezí Chavrón. 17 A tak bude
pomezí od moře Azar Enon, pomezí Damašek, a půlnoční
strana na půlnoci, a pomezí Emat. A to jest strana půlnoční.
18 Strana pak východní mezi Chavrón a mezi Damaškem, a
mezi Galád, a mezi zemí Izraelskou při Jordánu; od toho
pomezí při moři východním měřiti budete. A tot' jest strana
východní. 19 Strana pak polední na poledne, od Támar až k
vodám sváru v Kádes, od potoka až k moři velikému. A to
jest strana polední na poledne. 20 Strana pak západní moře
veliké, od pomezí až naproti, kudyž se vchází do Emat. Ta
jest strana západní. 21 A tak rozdělíte zemi tuto sobě po
pokoleních Izraelských. 22 I stane se, že když ji rozměříte,
bude vám v dědictví i příchozím, kteříž by pohostinu byli
mezi vámi, kteříž by zplodili syny mezi vámi; nebo budou
vám jako tu zrodilí mezi syny Izraelskými, s vámit' ujmou
dědictví mezi pokoleními Izraelskými. 23 Protož nechť jest v
tom pokolení příchozí, u něhož pohostinu jest. Tu dědictví
dáte jemu, praví Panovník Hospodin.

48 Tato jsou pak jména pokolení: V končinách na půlnoční
stranu podlé cesty Chetlon, kudyž se vchází do Emat,
Azar Enan, ku pomezí Damašskému na půlnoční stranu,
podlé Emat, od východní strany až do západní, osadí se
pokolení jedno, totiž Dan, 2 A při pomezí Dan, od strany
východní až k straně západní jedno, totiž Asser, 3 A při
pomezí Asser, od strany východní až do strany západní
jedno, totiž Neftalím, 4 A při pomezí Neftalím, od strany
východní až do strany západní jedno, totiž Manasses, 5
A při pomezí Manasses, od strany východní až do strany
západní jedno, totiž Efraim, 6 A při pomezí Efraim, od strany
východní až k straně západní jedno, totiž Ruben, 7 A při
pomezí Ruben, od strany východní až k straně západní
jedno, totiž Juda. 8 A při pomezí Juda, od strany východní
až k straně západní bude obět, kterouž obětovati budete,
pětmecítma tisíc loket zšíří, zdélí pak zároveň s jedním
z jiných dílů, od strany východní až k straně západní, a
bude svatyně u prostřed něho. 9 Ta obět, kterouž obětovati
máte Hospodinu, bude zdélí pětmecítma tisíc loket, zšíří pak
deset tisíc. 10 Těmto pak se dostane ta obět svatá, totiž
kněžím, na půlnoci pětmecítma tisíc loket, k západu pak
zšíří desíti tisíc, a na východ zšíří desíti tisíc, na poledne
též zdélí pětmecítma tisíc, a bude svatyně Hospodinova
u prostřed něho, 11 Kněžím, posvěcenému každému z
synů Sádochových, kteříž drží stráž mou, kteříž nebloudili,
když bloudili synové Izraelští, jako bloudili Levítové. 12 I
bude díl jejich obětovaný z oběti té země, věc nejsvětější
při pomezí Levítů. 13 Levítů pak díl bude naproti pomezí
kněžskému, pětmecítma tisíc loket zdélí, a zšíří deset tisíc;
každá dlouhost pětmecítma tisíc, a širokost deset tisíc. 14 A
nebudou ho uprodávati, ani směňovati, ani přenášeti prvotin
země, proto že jest posvěcená Hospodinu. 15 Pět pak tisíc
loket pozůstalých na šíř, proti těm pětmecítma tisícům,
bude místo obecné, pro město k bydlení a k předměstí, i
bude město u prostřed něho. 16 Tyto pak jsou míry jeho:
Strana půlnoční na čtyři tisíce a pět set loket, též strana
polední na čtyři tisíce a pět set, od strany též východní
čtyři tisíce a pět set, takž strana západní na čtyři tisíce a
pět set. 17 Bude i předměstí při městě k půlnoci na dvě
stě a padesáte loket, a ku poledni na dvě stě a padesáte,
takž na východ na dvě stě a padesáte, též k západu na
dvě stě a padesáte. 18 Ostatek pak na dél, naproti oběti
svaté, deset tisíc loket k východu, a deset tisíc k západu; a z
toho, což bude naproti té oběti svaté, budou míti důchody ku
pokrmu služebníci města. 19 A ti služebníci města sloužiti
budou Izraelovi ze všech pokolení Izraelských. 20 Všecku
tuto oběť, pětmecítma tisíc loket, podlé těch pětmecítma
tisíc, čtverhranou obětovati budete v obět svatou k vládařství
městu. 21 Což pak pozůstane, knížeti, s obou stran oběti
svaté a vládařství města, před těmi pětmecítma tisíci loket
oběti, až ku pomezí východnímu, a od západu proti týmž
pětmecítma tisíc loket, podlé pomezí západního naproti
těm dílům, knížeti bude. A to bude obět svatá, a svatyně
domu u prostřed něho. 22 Od vládařství pak Levítů a od
vládařství města, u prostřed toho, což jest knížecího, mezi
pomezím Judovým a mezi pomezím Beniaminovým, knížecí
bude. 23 Ostatní pak pokolení, od strany východní až k
straně západní, osadí se pokolení jedno, totiž Beniamin.
24 A při pomezí Beniamin, od strany východní až k straně
západní jedno, totiž Simeon, 25 A při pomezí Simeon, od
strany východní až k straně západní jedno, totiž Izachar,
26 A při pomezí Izachar, od strany východní až k straně
západní jedno, totiž Zabulon, 27 A při pomezí Zabulon, od
strany východní až k straně západní jedno, totiž Gád. 28
A při pomezí Gád, k straně polední na poledne, tu bude
pomezí od Támar až k vodám sváru v Kádes, ku potoku při
moři velikém. 29 Tot' jest ta země, kterouž ujmete hned od
potoka, po pokoleních Izraelských, a ti dílové jejich, praví

Panovník Hospodin. **30** Tato pak jsou vymezení města: Od
strany půlnoční čtyř tisíc a pět set loket míra. **31** Brány pak
města podlé jmen pokolení Izraelských, brány tři na půlnoci,
brána Rubenova jedna, brána Judova jedna, brána Léví
jedna. **32** A od strany východní čtyř tisíc a pět set, a brány
tři, totiž brána Jozefova jedna, brána Beniaminova jedna,
brána Danova jedna. **33** Též od strany polední čtyř tisíc a pět
set loket míra, a brány tři, brána Simeonova jedna, brána
Izacharova jedna, brána Zabulonova jedna. **34** Od strany
západní čtyř tisíc a pět set, brány jejich tři, brána Gádova
jedna, brána Asserova jedna, brána Neftalímova jedna. **35**
Okolek osmnácti tisíc loket, jméno pak města od dnešního
dne bude: Hospodin tam přebývá.

Daniel

1 Léta třetího kralování Joakima krále Judského, přitáhl
Nabuchodonozor král Babylonský k Jeruzalému, a oblehl
jej. **2** I vydal Pán v ruku jeho Joakima krále Judského,
a něco nádobí domu Božího. Kterýž zavezl je do země
Sinear, do domu boha svého, a nádobí to dal vnésti do domu
pokladu boha svého. **3** Rozkázal také král Ašpenazovi,
správci dvořanů svých, aby přivedl z synů Izraelských, z
semene královského a z knížat, **4** Mládence, na nichž by
nebylo žádné poškvrny, a krásného oblíčeje, a vtipné ke
vší moudrosti, a schopné k umění i k nabývání jeho, a v
kterýchž by byla síla, aby stávali na palácu královském, a
učili se liternímu umění a jazyku Kaldejskému. **5** I nařídil jim
král odměřený pokrm na každý den z stolu královského, i
vína, kteréž on sám pil, a aby je tak choval za tři léta, a po
dokonání jich aby stávali před králem. **6** Byli pak mezi nimi z
synů Juda: Daniel, Chananiáš, Mizael a Azariáš. **7** I dal
jim správce dvořanů jména. Nazval Daniele Baltazarem,
Chananiáše pak Sidrachem, a Mizaele Mizachem, a Azariáše
Abdenágem. **8** Ale Daniel uložil v srdci svém, aby se
nepoškvrňoval pokrmem z stolu královského, a vínem, kteréž
král pil. Pročež hledal toho u správce nad dvořany, aby se
nemusil poškvrňovati. **9** I způsobil Bůh Danielovi milost a
lásku u správce nad dvořany. **10** A řekl správce nad dvořany
Danielovi: Já se bojím pána svého krále, kterýž vyměřil
pokrm váš a nápoj váš, tak že uzřel-li by, že tváře vaše
opadlejší jsou, nežli mládenců těch, kteříž podobně jako
i vy chování býti mají, způsobíte mi to u krále, že přijdu
o hrdlo. **11** I řekl Daniel služebníku, kteréhož ustanovil
správce dvořanů nad Danielem, Chananiášem, Mizaelem
a Azariášem: **12** Zkus, prosím, služebníků svých za deset
dní, a nechť se nám vaření dává, kteréž bychom jedli, a
voda, kterouž bychom pili. **13** A potom nechť se spatří před
tebou tváře naše a tváře mládenců, kteříž jídají pokrm z
stolu královského, a jakž uhlédáš, učiň s služebníky svými.
14 I uposlechl jich v té věci, a zkusil jich za deset dní. **15**
Po skonání pak desíti dnů spatříno jest, že tváře jejich byly
krásnější, a byli tlustší na těle než všickni mládenci, kteříž
jídali pokrm z stolu královského. **16** Protož služebník brával
ten vyměřený pokrm jejich, a víno nápoje jejich, a dával jim
vaření. **17** Mládence pak ty čtyři obdařil Bůh povědomostí a
rozumností ve všelikém literním umění a moudrostí; nadto
Danielovi dal, aby rozuměl všelikému vidění a snům. **18** A
když se dokonali dnové, po kterýchž rozkázal král, aby je
přivedli, přivedl je správce dvořanů před Nabuchodonozora.
19 I mluvil s nimi král. Ale není nalezen mezi všemi těmi, jako
Daniel, Chananiáš, Mizael a Azariáš. I stávali před králem.
20 A ve všelikém slovu moudrosti a rozumnosti, na kteréž se
jich doptával král, nalezl je desetkrát zběhlejší nade všecky
mudrce a hvězdáře, kteříž byli ve všem království jeho. **21** I
zůstával tu Daniel až do léta prvního Cýra krále.

2 Léta pak druhého kralování Nabuchodonozora měl
Nabuchodonozor sen, a děsil se duch jeho, až se tudy i
ze sna protrhl. **2** I rozkázal král svolati mudrce, a hvězdáře
i kouzedlníky a Kaldejské, aby oznámili králi sen jeho.
Kteřížto přišli, a postavili se před králem. **3** Tedy řekl jim
král: Měl jsem sen, a předěsil se duch můj, tak že nevím,
jaký to byl sen. **4** I mluvili Kaldejští králi Syrsky: Králi, na
věky buď živ. Pověz sen služebníkům svým, a oznámímeť
výklad. **5** Odpověděl král a řekl Kaldejským: Ten sen mi
již z paměti vyšel. Neoznámíte-li mi snu i výkladu jeho, na
kusy rozsekáni budete, a domové vaši v záchody obráceni
budou. **6** Pakli mi sen i výklad jeho oznámíte, daru, odplaty a
slávy veliké důjdete ode mne. A protož sen i výklad jeho mi
oznamte. **7** Odpověděli po druhé a řekli: Nechať král sen poví
služebníkům svým, a výklad jeho oznámíme. **8** Odpověděl
král a řekl: Jistotně rozumím tomu, že naschvál odtahujete,
vidouce, že mi vyšel z paměti ten sen. **9** Neoznámíte-li
mi toho snu, jistý jest ten úsudek o vás. Nebo řeč lživou
a chytrou smyslili jste sobě, abyste mluvili přede mnou,
ažby se čas proměnil. A protož sen mi povězte, a zvím,
budete-li mi moci i výklad jeho oznámiti. **10** Odpověděli
Kaldejští králi a řekli: Není člověka na zemi, kterýž by
tu věc králi oznámiti mohl. Nadto žádný král, kníže neb
potentát takové věci se nedoptával na žádném mudrci a
hvězdáři aneb Kaldeovi. **11** Nebo ta věc, na niž se král
ptá, nesnadná jest, a není jiného, kdo by ji oznámiti mohl
králi, kromě bohů, kteříž bydlení s lidmi nemají. **12** Z té
příčiný rozlítil se král a rozhněval velmi, a přikázal, aby
zhubili všecky mudrce Babylonské. **13** A když vyšel ortel, a
mudrci mordováni byli, hledali i Daniele a tovaryšů jeho,
aby zmordováni byli. **14** Tedy Daniel odpověděl moudře a
opatrně Ariochovi, hejtmanu nad žoldnéři královskými, kterýž
vyšel, aby mordoval mudrce Babylonské. **15** A odpovídaje,
řekl Ariochovi, hejtmanu královskému: Proč ta výpověd
náhle vyšla od krále? I oznámil tu věc Arioch Danielovi. **16**
Pročež Daniel všed, prosil krále, aby jemu prodlel času k
oznámení výkladu toho králi. **17** A odšed Daniel do domu
svého, oznámil tu věc Chananiášovi, Mizaelovi a Azariášovi,
tovaryšům svým, **18** Aby se za milosrdenství modlili Bohu
nebeskému příčinou té věci tajné, a nebyli zahubeni Daniel
a tovaryši jeho s pozůstalými mudrci Babylonskými. **19** I

zjevena jest Danielovi u vidění nočním ta věc tajná. Pročež
Daniel dobrořečil Bohu nebeskému. 20 Mluvil pak Daniel a
řekl: Buď jméno Boží požehnáno od věků až na věky, nebo
moudrost a síla jeho jest. 21 A on proměňuje časy i chvíle;
ssazuje krále, i ustanovuje krále; dává moudrost moudrým a
umění majícím rozum. 22 On zjevuje věci hluboké a skryté;
zná to, což jest v temnostech, a světlo s ním přebývá. 23 Ó
Bože otců mých, těť oslavuji a chválím, že jsi mne moudrostí
a silou obdařil, ovšem nyní, že jsi mi oznámil to, čehož
jsme žádali od tebe; nebo věc královu oznámil jsi nám. 24
A protož Daniel všel k Ariochovi, kteréhož ustanovil král,
aby zhubil mudrce Babylonské. A přišed, takto řekl jemu:
Mudrců Babylonských nezahlazuj; uveď mne před krále a
výklad ten oznámím. 25 Tedy Arioch s chvátáním uvedl
Daniele před krále, a takto řekl jemu: Našel jsem muže z
zajatých synů Judských, kterýž výklad ten králi oznámí. 26
Odpověděl král a řekl Danielovi, jehož jméno bylo Baltazar:
Budeš-liž ty mi moci oznámiti sen, kterýž jsem viděl, i výklad
jeho? 27 Odpověděl Daniel králi a řekl: Té věci tajné, na niž
se král doptává, nikoli nemohou mudrci, hvězdáři, věšťci a
hadači králi oznámiti. 28 Ale však jest Bůh na nebi, kterýž
zjevuje tajné věci, a on ukázal králi Nabuchodonozorovi, co
se díti bude v potomních dnech. Sen tvůj, a což jsi ty viděl
na ložci svém, toto jest: 29 Tobě, ó králi, na mysl přicházelo
na ložci tvém, co bude potom, a ten, kterýž zjevuje tajné
věci, ukázalť to, což budoucího jest. 30 Strany pak mne, ne
skrze moudrost, kteráž by při mně byla nade všecky lidi,
ta věc tajná mně zjevena jest, ale skrze modlitbu, aby ten
výklad králi oznámen byl, a ty myšlení srdce svého abys
zvěděl. 31 Ty králi, viděl jsi, a aj, obraz nějaký veliký, (obraz
ten byl znamenitý a blesk jeho náramný), stál naproti tobě,
kterýž na pohledění byl hrozný. 32 Toho obrazu hlava byla z
zlata výborného, prsy jeho a ramena jeho z stříbra, a břicho
jeho i bedra jeho z mědi, 33 Hnátové jeho z železa, nohy
jeho z částky z železa a z částky z hliny. 34 Hleděls na to,
až se utrhl kámen, kterýž nebýval v rukou, a udeřil obraz
ten v nohy jeho železné a hliněné, a potřel je. 35 A tak
potříno jest spolu železo, hlina, měď, stříbro i zlato, a bylo to
všecko jako plevy z placu letního, a zanesl to vítr, tak že
místa jejich není nalezeno. Kámen pak ten, kterýž udeřil v
obraz, učiněn jest horou velikou, a naplnil všecku zemi. 36
Toť jest ten sen. Výklad jeho také povíme králi: 37 Ty králi,
jsi král králů; nebo Bůh nebeský dal tobě království, moc a
sílu i slávu. 38 A všeliké místo, na němž přebývají synové
lidští, zvěř polní i ptactvo nebeské dal v ruku tvou, a pánem
tě ustavil nade všemi těmi věcmi. Ty jsi ta hlava zlatá. 39
Ale po tobě povstane království jiné, nižší než tvé, a jiné
království třetí měděné, kteréž panovati bude po vší zemi.
40 Království pak čtvrté bude tvrdé jako železo. Nebo jakož
železo drobí a zemdlévá všecko, tak, pravím, jako železo,
kteréž potírá všecko, i ono potře a potříská všecko. 41 Že jsi
pak viděl nohy a prsty z částky z hliny hrnčířské a z částky
z železa, království rozdílné znamená, v němž bude něco
mocnosti železa, tak jakž jsi viděl železo smíšené s hlinou
ničemnou. 42 Ale prstové noh z částky z železa a z částky z
hliny znamenají království z částky mocné a z částky ku
potření snadné. 43 A že jsi viděl železo smíšené s hlinou
ničemnou, ukazuje, že se přízniti budou vespolek lidé, a však
nebude se přídržeti jeden druhého, tak jako železo nedrží
se z hlinou. 44 Za dnů pak těch králů vzbudí Bůh nebeský
království, kteréž na věky nebude zkaženo, a království to
na žádného jiného nespadne, ale ono potře a konec učiní
všechněm těm královstvím, samo pak státi bude na věky, 45
Tak jakž jsi viděl, že se s hory utrhl kámen, kterýž nebýval v
rukou, a potřel železo, měď, hlinu, stříbro a zlato. Bůh veliký
oznámil králi, co býti má potom, a pravý jest sen ten i věrný
výklad jeho. 46 Tedy král Nabuchodonozor padl na tvář svou,
a poklonil se Danielovi, a rozkázal, aby oběti a vůně libé
obětovali jemu. 47 A odpovídaje král Danielovi, řekl: V pravdě
že Bůh váš jest Bůh bohů a Pán králů, kterýž zjevuje skryté
věci, poněvadž jsi mohl vyjeviti tajnou věc tuto. 48 Tedy král
zvelebil Daniele, a dary veliké a mnohé dal jemu, a pánem
ho učinil nade vší krajinou Babylonskou, a knížetem nad
vývodami, a nade všemi mudrci Babylonskými. 49 Daniel pak
vyžádal na králi, aby představil krajině Babylonské Sidracha,
Mizacha a Abdenágo. Ale Daniel býval v bráně královské.

3 Potom Nabuchodonozor král udělav obraz zlatý, jehož
výška byla šedesáti loket, šířka pak šesti loket, postavil jej
na poli Dura v krajině Babylonské. 2 I poslal Nabuchodonozor
král, aby shromáždili knížata, vývody a vůdce, starší, správce
nad poklady, v právích zběhlé, úředníky a všecky, kteříž
panovali nad krajinami, aby přišli ku posvěcování obrazu,
kterýž postavil Nabuchodonozor král. 3 Tedy shromáždili
se knížata, vývodové a vůdcové, starší, správcové nad
poklady, v právích zběhlí, úředníci a všickni, kteříž panovali
nad krajinami ku posvěcování obrazu toho, kterýž postavil
Nabuchodonozor král, a stáli před obrazem, kterýž postavil
Nabuchodonozor. 4 Biřic pak volal ze vší síly: Vám se
to praví lidem, národům a jazykům, 5 Jakž uslyšíte zvuk
trouby, píšťalky, citary, huslí, loutny, zpívání a všelijaké
muziky, padněte a klanějte se obrazu zlatému, kterýž postavil
Nabuchodonozor král. 6 Kdož by pak nepadl a neklaněl se,
té hodiny uvržen bude do prostřed peci ohnivé rozpálené.

7 A protož hned, jakž uslyšeli všickni lidé zvuk trouby,
píšťalky, citary, huslí, loutny a všelijaké muziky, padli všickni
lidé, národové a jazykové, klanějíce se obrazu zlatému,
kterýž postavil Nabuchodonozor král. 8 A hned téhož času
přistoupili muži Kaldejští, a s křikem žalovali na Židy, 9 A
mluvíce, řekli Nabuchodonozorovi králi: Králi, na věky buď
živ. 10 Ty králi, vynesls výpověd, aby každý člověk, kterýž
by slyšel zvuk trouby, píšťalky, citary, huslí, loutny, zpívání
a všelijaké muziky, padl a klaněl se obrazu zlatému, 11 A
kdož by nepadl a neklaněl se, aby uvržen byl do prostřed
peci ohnivé rozpálené. 12 Našli se pak někteří Židé, kteréž
jsi představil krajině Babylonské, totiž Sidrach, Mizach a
Abdenágo, kteřížto muži nedbali na tvé, ó králi, nařízení.
Bohů tvých nectí, a obrazu zlatému, kterýž jsi postavil, se
neklanějí. 13 Tedy Naduchodonozor v hněvě a v prchlivosti
rozkázal přivésti Sidracha, Mizacha a Abdenágo. I přivedeni
jsou muži ti před krále. 14 I mluvil Nabuchodonozor a řekl
jim: Zoumyslně-li, Sidrachu, Mizachu a Abdenágo, bohů
mých nectíte, a obrazu zlatému, kterýž jsem postavil, se
neklaníte? 15 Protož nyní, jste-liž hotovi, abyste hned, jakž
uslyšíte zvuk trouby, píšťalky, citary, huslí, loutny, zpívání
a všelijaké muziky, padli a klaněli se obrazu tomu, kterýž
jsem učinil? Pakli se klaněti nebudete, té hodiny uvrženi
budete do prostřed peci ohnivé rozpálené, a který jest ten
Bůh, ješto by vás vytrhl z ruky mé? 16 Odpověděli Sidrach,
Mizach a Abdenágo, a řekli králi: My se nestaráme o to,
ó Nabuchodonozoře, co bychom měli odpovědíti tobě. 17
Nebo aj, buďto že Bůh, jehož my ctíme, (kterýž mocen jest
vytrhnouti nás z peci ohnivé rozpálené, a tak z ruky tvé, ó
králi), vytrhne nás. 18 Buď že nevytrhne, známo buď tobě, ó
králi, žeť bohů tvých ctíti a obrazu zlatému, kterýž jsi postavil,
klaněti se nebudeme. 19 Tedy Nabuchodonozor naplněn
jsa prchlivostí, tak že oblíčej tváři jeho se proměnil proti
Sidrachovi, Mizachovi a Abdenágovi, a odpovídaje, rozkázal
rozpáliti pec sedmkrát více, než obyčej měli ji rozpalovati.
20 A mužům silným, kteříž byli mezi rytíři jeho, rozkázal,
aby svížíce Sidracha, Mizacha a Abdenágo, uvrhli do peci
ohnivé rozpálené. 21 Tedy svázali muže ty v pláštích jejich,
v košilkách jejich, i v kloboucích jejich a v oděvu jejich,
a uvrhli je do prostřed peci ohnivé rozpálené. 22 Že pak
rozkaz královský náhlý byl, a pec velmi rozpálená, z té
příčiny muže ty, kteříž uvrhli Sidracha, Mizacha a Abdenágo,
zadusil plamen ohně. 23 Ale ti tři muži, Sidrach, Mizach a
Abdenágo, padli do prostřed peci ohnivé rozpálené svázaní.
24 Tedy Nabuchodonozor král zděsil se, a vstal s chvátáním,
a promluviv, řekl hejtmanům svým: Zdaliž jsme neuvrhli tří
mužů do prostřed peci svázaných? Odpověděli a řekli králi:
Pravda jest, králi. 25 On pak odpovídaje, řekl: Aj, vidím čtyři
muže rozvázané, procházející se u prostřed ohně, a není
žádného porušení při nich, a čtvrtý na pohledění podobný
jest synu Božímu. 26 A přistoupiv Nabuchodonozor k čelisti
peci ohnivé rozpálené, mluvil a řekl: Sidrachu, Mizachu a
Abdenágo, služebníci Boha nejvyššího, vyjděte a poďte
sem. I vyšli Sidrach, Mizach a Abdenágo z prostředku ohně.
27 Shromáždivše se pak knížata, vývodové a vůdcové a
hejtmané královští, hleděli na ty muže, an žádné moci neměl
oheň při tělích jejich, ani vlas hlavy jejich nepřiškvrkl, ani
plášťové jejich se nezměnili, aniž co ohněm páchli. 28 I
mluvil Nabuchodonozor a řekl: Požehnaný Bůh jejich, totiž
Sidrachův, Mizachův a Abdenágův, kterýž poslal anděla
svého, a vytrhl služebníky své, kteříž doufali v něho, až i
rozkazu královského neuposlechli, ale těla svá vydali, aby
nesloužili a neklaněli se žádnému bohu, kromě Bohu svému.
29 A protož toto já přikazuji, aby každý ze všelikého lidu,
národu a jazyku, kdož by koli co rouhavého řekl proti Bohu
Sidrachovu, Mizachovu a Abdenágovu, na kusy rozsekán
byl, a dům jeho v záchod obrácen, proto že není Boha jiného,
kterýž by mohl vytrhovati, jako tento. 30 Tedy zvelebil zase
král Sidracha, Mizacha a Abdenága v krajině Babylonské.

4 Nabuchodonozor král všechněm lidem, národům i
jazykům, kteříž bydlí na vší zemi: Pokoj váš rozmnožen
buď. 2 Znamení a divy, kteréž učinil při mně Bůh nejvyšší,
vidělo mi se za slušné, abych vypravoval. 3 Znamení jeho
jak veliká jsou, a divové jeho jak mocní jsou, království jeho
království věčné, a panování jeho od národu do pronárodu.
4 Já Nabuchodonozor, užívaje pokoje v domě svém, a kveta
na palácu svém, 5 Měl jsem sen, kterýž mne zhrozil, a
myšlení na ložci svém, a to, což jsem viděl, znepokojilo
mne. 6 A protož vyšla ode mne ta výpověd, aby uvedeni byli
přede mne mudrci Babylonští, kteříž by mi výklad toho snu
oznámili. 7 Tedy předstoupili mudrci, hvězdáři, Kaldejští a
hadači. I pověděl jsem jim sen, a však výkladu jeho nemohli
mi oznámiti. 8 Až naposledy předstoupil přede mne Daniel,
jehož jméno Baltazar, podlé jména boha mého, a v němž jest
duch bohů svatých. Jemuž jsem oznámil sen: 9 Baltazaře,
kníže mudrců, já vím, že duch bohů svatých jest v tobě, a
nic tajného není tobě nesnadného. Vidění snu mého, kterýž
jsem měl, i výklad jeho oznam. 10 U vidění pak, kteréž jsem
viděl na ložci svém, viděl jsem, a aj, strom u prostřed země,
jehož vysokost byla veliká. 11 Veliký byl strom ten a mocný,
a výsost jeho dosahovala až k nebi, a patrný byl až do
končin vší země. 12 Lístí jeho bylo pěkné, a ovoce jeho
hojné, všechněm za pokrm, pod stínem pak jeho byla zvěř

polní, a na ratolestech jeho bydlili ptáci nebeští, a z něho
potravu měl všeliký živočich. 13 Viděl jsem také u viděních
svých na ložci svém, a aj, hlásný a svatý s nebe sstoupiv, 14
Volal ze vší síly, a tak pravil: Podetněte strom ten, a osekejte
ratolesti jeho, a otlucte lístí jeho, a rozmecte ovoce jeho;
nechať se vzdálí zvěř od něho, a ptáci z ratolestí jeho. 15 A
však kmene kořenů jeho v zemi zanechejte, a v poutech
železných a ocelivých na trávě polní, aby rosou nebeskou
smáčín byl, a díl jeho s zvěří v bylině zemské. 16 Srdce
jeho od lidského ať jest rozdílné, a srdce zvířecí nechť jest
dáno jemu, ažby sedm let vyplnilo se při něm. 17 Usouzení
hlásných a řeč žádosti svatých stane se, ažby k tomu přišlo,
aby poznali lidé, že Nejvyšší panuje nad královstvím lidským,
a že komuž chce, dává je, a toho, kterýž jest ponížený
mezi lidmi, ustanovuje nad ním. 18 Tento sen viděl jsem já
Nabuchodonozor král, ty pak, Baltazaře, oznam výklad jeho.
Nebo všickni mudrci v království mém nemohli mi výkladu
oznámiti, ale ty můžeš, proto že duch bohů svatých jest v
tobě. 19 Tedy Daniel, jemuž jméno Baltazar, předěšený stál
za jednu hodinu, a myšlení jeho strašila ho. A odpověděv
král, řekl: Baltazaře, sen ani výklad jeho nechť nestraší tebe.
Odpověděl Baltazar a řekl: Pane můj, sen tento přid'na ty,
kteříž tě v nenávisti mají, a výklad jeho na tvé nepřátely.
20 Strom ten, kterýž jsi viděl, veliký a mocný, jehož výsost
dosahovala až k nebi, a kterýž patrný byl po vší zemi. 21
A lístí jeho pěkné, a ovoce jeho hojné, a z něhož všickni
pokrm měli, pod nímž byla zvěř polní, a na ratolestech
jeho bydlili ptáci nebeští, 22 Ty jsi ten, ó králi, kterýž jsi
rozšířil se a zmocnil, a velikost tvá vzrostla a vznesla se až k
nebi, a panování tvé až do konce země. 23 Že pak viděl
král hlásného a svatého sstupujícího s nebe, kterýž řekl:
Podetněte strom ten a zkazte jej, a však kmene kořenů jeho
v zemi zanechejte, a v okovách železných a ocelivých ať
jest na trávě polní, aby rosou nebeskou smáčín byl, a s zvěří
polní díl jeho, ažby sedm let vyplnilo se při něm: 24 Tenť
jest výklad, ó králi, a ortel Nejvyššího, kterýž vyšel na pána
mého krále. 25 Nebo zaženou tě lidé od sebe, a s zvěří
polní bude bydlení tvé, a bylinu jako volům tobě jísti dávati
budou, a rosou nebeskou smáčín budeš, až se vyplní sedm
let při tobě, dokudž bys nepoznal, že panuje Nejvyšší nad
královstvím lidským, a že komuž chce, dává je. 26 Že pak
řekli, aby zanechán byl kmen kořenů toho stromu, království
tvé tobě zůstane, jakž jen poznáš, že nebesa panují. 27
Protož ó králi, přijmi radu mou, a hříchy své spravedlností
přetrhuj, a nepravosti své milostivostí k ssouženým, zdaby
prodloužen byl pokoj tvůj. 28 Všecko to přišlo na krále
Nabuchodonozora. 29 Nebo po dokonání dvanácti měsíců,
procházeje se po palácu královském v Babyloně, 30 Mluvil
král a řekl: Zdaliž toto není ten Babylon veliký, kterýž jsem já
vystavěl mocí síly své, aby byl stolicí království k ozdobě
slávy mé? 31 Ještě ta řeč byla v ústech krále, a aj, hlas
s nebe přišel: Tobět' se praví, Nabuchodonozoře králi, že
království odešlo od tebe, 32 Nýbrž tě lidé i z sebe vyvrhou,
a s zvěří polní bydliti budeš. Bylinu jako volům tobě jísti
dávati budou, ažby sedm let vyplnilo se při tobě, dokudž bys
nepoznal, že panuje Nejvyšší nad královstvím lidským, a že
komuž chce, dává je. 33 V touž hodinu řeč ta naplnila se při
Nabuchodonozorovi. Nebo z spolku lidí vyvržen byl, a bylinu
jako vůl jedl, a rosou nebeskou tělo jeho smáčíno bylo, až na
něm vlasy zrostly jako peří orličí, a nehty jeho jako pazoury
ptačí. 34 Při skonání pak těch dnů já Nabuchodonozor
pozdvihl jsem očí svých k nebi, a rozum můj ke mně se zase
navrátil. I dobrořečil jsem Nejvyššímu, a živého na věky
chválil jsem a oslavoval; nebo panování jeho jest panování
věčné, a království jeho od národu do pronárodu. 35 A
všickni obyvatelé země jako za nic počteni jsou, a podlé
vůle své činí mezi vojskem nebeským i obyvateli země, aniž
jest kdo, ješto by mu přes ruku dáti mohl, a říci jemu: Co to
děláš? 36 Téhož času rozum můj navrátil se ke mně, a k
slávě království mého ozdoba má, i důstojnost má navrátila
se ke mně; nadto i hejtmané moji a knížata má hledali mne,
a zmocněn jsem v království svém, a velebnost větší jest mi
přidána. 37 Nyní tedy já Nabuchodonozor chválím, vyvyšuji
a oslavuji krále nebeského, jehož všickni skutkové jsou
pravda, a stezky jeho soud, a kterýž chodící v pýše může
snižovati.

5 Balsazar král učinil hody veliké tisíci knížatům svým,
a před nimi víno pil. 2 A když pil víno Balsazar,
rozkázal přinésti nádobí zlaté a stříbrné, kteréž vynesl
Nabuchodonozor otec jeho z chrámu Jeruzalémského, aby
z něho pili král i knížata jeho, ženy jeho i ženiny jeho. 3 I
přineseno jest nádobí zlaté, kteréž vynesli z chrámu domu
Božího, kterýž byl v Jeruzalémě, a pili z něho král i knížata
jeho, ženy jeho i ženiny jeho. 4 Pili víno, a chválili bohy
zlaté a stříbrné, měděné, železné, dřevěné a kamenné.
5 V touž hodinu vyšli prstové ruky lidské, a psali naproti
svícnu na stěně paláce královského, a král hleděl na částky
ruky, kteráž psala. 6 Tedy jasnost královská změnila se, a
myšlení jeho zkormoutila ho, a pasové bedr jeho rozpásali
se, i kolena jeho jedno o druhé se tlouklo. 7 A zkřikl král ze
vší síly, aby přivedeni byli hvězdáři, Kaldejští a hadači. I
mluvil král a řekl mudrcům Babylonským: Kdokoli přečte
psání toto, a výklad jeho mi oznámí, šarlatem odín bude, a

řetěz zlatý na hrdlo jeho, a třetím v království po mně bude.
8 I předstoupili všickni mudrci královští, ale nemohli písma
toho čísti, ani výkladu oznámiti králi. 9 Pročež král Balsazar
velmi předěšen byl, a jasnost jeho změnila se na něm, ano i
knížata jeho zkormouceni byli. 10 Královna pak, příčinou té
věci královské a knížat jeho, do domu těch hodů vešla, a
promluvivši královna, řekla: Králi, na věky živ buď. Nechť tě
neděsí myšlení tvá, a jasnost tvá nechť se nemění. 11 Jest
muž v království tvém, v němž jest duch bohů svatých, v
kterémž za dnů otce tvého osvícení, rozumnost a moudrost,
jako moudrost bohů, nalezena, jehož král Nabuchodonozor
otec tvůj knížetem mudrců, hvězdářů, Kaldejských a hadačů
ustanovil, otec tvůj, ó králi, 12 Proto že duch znamenitý, i
umění a rozumnost vykládání snů a oznámení pohádek, i
rozvázání věcí nesnadných nalezeno při Danielovi, jemuž
král jméno dal Baltazar. Nechať nyní zavolán jest Daniel, a
oznámíť výklad ten. 13 Tedy přiveden jest Daniel před krále.
I mluvil král a řekl Danielovi: Ty-li jsi ten Daniel, jeden z synů
zajatých Judských, kteréhož přivedl král otec můj z Judstva?
14 Slyšel jsem zajisté o tobě, že duch bohů svatých jest v
tobě, a osvícení i rozumnost a moudrost znamenitá nalezena
jest v tobě. 15 A nyní přivedeni jsou přede mne mudrci a
hvězdáři, aby mi písmo toto přečtli, a výklad jeho oznámili, a
však nemohli výkladu věci té oznámiti. 16 Já pak slyšel jsem
o tobě, že můžeš to, což jest nesrozumitelného, vykládati, a
což nesnadného, rozvázati. Protož nyní, budeš-li moci písmo
to přečísti, a výklad jeho mně oznámiti, v šarlat oblečen
budeš, a řetěz zlatý na hrdlo tvé, a třetím v království po mně
budeš. 17 Tedy odpověděl Daniel a řekl před králem: Darové
tvoji nechť zůstávají tobě, a odplatu svou dej jinému, a však
písmo přečtu králi, a výklad oznámím jemu. 18 Ty králi, slyš:
Bůh nejvyšší královstvím a důstojností i slávou a okrasou
obdařil Nabuchodonozora otce tvého, 19 A pro důstojnost,
kterouž ho obdařil, všickni lidé, národové a jazykové třásli
a báli se před ním. Kohokoli chtěl, zabil, a kterékoli chtěl,
bil, kteréž chtěl, povyšoval, a kteréž chtěl, ponižoval. 20
Když se pak bylo pozdvihlo srdce jeho, a duch jeho zmocnil
se v pýše, ssazen byl z stolice království svého, a slávu
odjali od něho. 21 Ano i z spolku synů lidských vyvržen byl,
a srdce jeho zvířecímu podobné učiněno bylo, a s divokými
osly bylo bydlení jeho. Bylinu jako volům dávali jemu jísti, a
rosou nebeskou tělo jeho smáčíno bylo, dokudž nepoznal,
že panuje Bůh nejvyšší nad královstvím lidským, a že kohož
chce, ustanovuje nad ním. 22 Ty také, synu jeho Balsazaře,
neponížil jsi srdce svého, ačkolis o tom o všem věděl. 23
Ale pozdvihls se proti Pánu nebes; nebo nádobí domu jeho
přinesli před tebe, a ty i knížata tvá, ženy tvé i ženiny tvé
pili jste víno z něho. Nadto bohy stříbrné a zlaté, měděné,
železné, dřevěné a kamenné, kteříž nevidí, ani slyší, aniž co
vědí, chválil jsi, Boha pak, v jehož ruce jest dýchání tvé i
všecky cesty tvé, neoslavoval jsi. 24 Protož nyní od něho
poslána jest částka ruky této, a písmo to napsáno jest. 25
A totoť jest písmo napsané: Mene, mene, tekel, ufarsin,
totiž: Zčetl jsem, zčetl, zvážil a rozděluji. 26 Tento pak jest
výklad slov: Mene, zčetl Bůh království tvé, a k konci je
přivedl. 27 Tekel, zvážen jsi na váze, a nalezen jsi lehký. 28
Peres, rozděleno jest království tvé, a dáno jest Médským a
Perským. 29 Tedy z rozkazu Balsazarova oblékli Daniele
v šarlat, a řetěz zlatý dali na hrdlo jeho, a rozhlašovali o
něm, že má býti pánem třetím v království. 30 V touž noc
zabit jest Balsazar král Kaldejský. 31 Darius pak Médský ujal
království v letech okolo šedesáti a dvou.

6 Líbilo se pak Dariovi, aby ustanovil nad královstvím
úředníků sto a dvadceti, kteříž by byli po všem království.
2 Nad těmi pak hejtmany tři, z nichžto Daniel přední byl,
kterýmž by úředníci onino vydávali počet, aby se králi škoda
nedála. 3 Tedy Daniel převyšoval ty hejtmany a úředníky,
proto že duch znamenitější v něm byl. Pročež král myslil
ustanoviti jej nade vším královstvím. 4 Tedy hejtmané a
úředníci hledali příčiny proti Danielovi s strany království, a
však žádné příčiny ani vady nemohli najíti; nebo věrný byl,
aniž jaký omyl neb vada nalézala se při něm. 5 Protož muži
ti řekli: Nenajdeme proti Danielovi tomuto žádné příčiny,
jediné leč bychom našli něco proti němu s strany zákona
Boha jeho. 6 Tedy hejtmané a úředníci ti shromáždivše
se k králi, takto mluvili k němu: Darie králi, na věky buď
živ. 7 Uradili se všickni hejtmané království, vývodové,
úředníci, správcové a vůdcové, abys ustanovil nařízení
královské, a utvrdil zápověd: Kdož by koli vložil žádost na
kteréhokoli boha neb člověka do třidcíti dnů, kromě na tebe,
králi, aby uvržen byl do jámy lvové. 8 Nyní tedy, ó králi,
potvrď zápovědi této, a vydej mandát, kterýž by nemohl
změněn býti podlé práva Médského a Perského, kteréž
jest neproměnitelné. 9 Pročež král Darius vydal mandát a
zápověd. 10 Daniel pak, když se dověděl, že jest vydán
mandát, všel do domu svého, kdež otevřená byla okna v
pokoji jeho proti Jeruzalému, a třikrát za den klekal na kolena
svá, a modlíval se a vyznával se Bohu svému, tak jakož
prvé to činíval. 11 Tedy muži ti shromáždivše se a nalezše
Daniele, an se modlí a pokorně prosí Boha svého, 12 Tedy
přistoupili a mluvili k králi o zápovědi královské: Zdaliž jsi
nevydal mandátu, aby každý člověk, kdož by koli něčeho
žádal od kterého boha neb člověka až do třidcíti dnů, kromě

od tebe, králi, uvržen byl do jámy lvové? Odpověděv král,
řekl: Pravéť jest slovo to, podlé práva Médského a Perského,
kteréž jest neproměnitelné. 13 Tedy odpovídajíce, řekli králi:
Daniel ten, kterýž jest z zajatých synů Judských, nechtěl
dbáti na tvé, ó králi, nařízení, ani na mandát tvůj, kterýž
jsi vydal, ale třikrát za den modlívá se modlitbou svou. 14
Tedy král, jakž uslyšel tu řeč, velmi se zarmoutil nad tím, a
uložil král v mysli své vysvoboditi Daniele, a až do západu
slunce usiloval ho vytrhnouti. 15 Ale muži ti shromáždivše
se k králi, mluvili jemu: Věz, králi, že jest takové právo u
Médských a Perských, aby každá výpověd a nařízení, kteréž
by král ustanovil, neproměnitelné bylo. 16 I řekl král, aby
přivedli Daniele, a uvrhli jej do jámy lvové. Mluvil pak král
a řekl Danielovi: Bůh tvůj, kterémuž sloužíš ustavičně, on
vysvobodí tebe. 17 A přinesen jest kámen jeden, a položen
na díru té jámy, a zapečetil ji král prstenem svým a prsteny
knížat svých, aby nebyl změněn ortel při Danielovi. 18 I
odšel král na palác svůj, a šel ležeti, nic nejeda, a ničímž
se obveseliti nedal, tak že i sen jeho vzdálen byl od něho.
19 Tedy král hned ráno vstav na úsvitě, s chvátáním šel k
jámě lvové. 20 A jakž se přiblížil k jámě, hlasem žalostným
zavolal na Daniele, a promluviv král, řekl Danielovi: Danieli,
služebníče Boha živého, Bůh tvůj, kterémuž ty sloužíš
ustavičně, mohl-liž tě vysvoboditi od lvů? 21 Tedy Daniel
mluvil s králem, řka: Králi, na věky buď živ. 22 Bůh můj poslal
anděla svého, kterýž zavřel ústa lvů, aby mi neuškodili; nebo
před ním nevina nalezena jest při mně, nýbrž ani proti tobě,
králi, nic zlého jsem neučinil. 23 Tedy král velmi se z toho
zradoval, a rozkázal Daniele vytáhnouti z jámy. I vytažen byl
Daniel z jámy, a žádného úrazu není nalezeno na něm; nebo
věřil v Boha svého. 24 I rozkázal král, aby přivedeni byli muži
ti, kteříž osočili Daniele, a uvrženi jsou do jámy lvové, oni i
synové jejich i ženy jejich, a prvé než dopadli dna té jámy,
zmocnili se jich lvové, a všecky kosti jejich zetřeli. 25 Tedy
Darius král napsal všechněm lidem, národům a jazykům,
kteříž bydlili po vší zemi: Pokoj váš rozmnožen buď. 26 Ode
mne vyšlo nařízení toto, aby na všem panství království
mého třásli a báli se před Bohem Danielovým; nebo on jest
Bůh živý a zůstávající na věky, a království jeho nebude
zrušeno, ani panování jeho až do konce. 27 Vysvobozuje a
vytrhuje, a činí znamení a divy na nebi i na zemi, kterýž
vysvobodil Daniele z moci lvů. 28 Danielovi pak šťastně se
vedlo v království Dariovu, a v království Cýra Perského.

7 Léta prvního Balsazara krále Babylonského Daniel měl
sen a vidění svá na ložci svém, i napsal ten sen krátkými
slovy. 2 Mluvil Daniel a řekl? Viděl jsem u vidění svém v noci,
a aj, čtyři větrové nebeští bojovali na moři velikém. 3 A čtyři
šelmy veliké vystupovaly z moře, jedna od druhé rozdílná.
4 První podobná lvu, a křídla orličí měla. Hleděl jsem, až
vytrhána byla křídla její, jimiž se vznášela od země, tak že
na nohách jako člověk státi musila, a srdce lidské dáno jest
jí. 5 A aj, jiná šelma druhá podobná nedvědu, kteráž panství
jedno vyzdvihla, a tři žebra v ústech jejích, mezi zuby jejími,
a tak mluveno bylo k ní: Vstaň, nažer se hojně masa. 6
Potom jsem viděl, a aj, jiná podobná pardovi, kteráž měla
čtyři křídla ptačí na hřbetě svém, a čtyřhlavá byla šelma ta,
jíž moc dána byla. 7 Potom viděl jsem u viděních nočních,
a aj, šelma čtvrtá strašlivá a hrozná a velmi silná, mající
zuby železné veliké, kteráž zžírala a potírala, ostatek pak
nohama svýma pošlapávala; a ta byla rozdílná ode všech
šelm, kteréž byly před ní, a měla rohů deset. 8 Pilně jsem
šetřil těch rohů, a hle, roh poslední malý vyrostal mezi nimi,
a tři z těch rohů prvních vyvráceni jsou před ním; a aj, oči
podobné očím lidským v rohu tom, a ústa mluvící pyšně. 9
Hleděl jsem, až trůnové ti svrženi byli, a Starý dnů posadil
se, jehož roucho jako sníh bílé, a vlasové hlavy jeho jako
vlna čistá, trůn jako jiskry ohně, kola jeho jako oheň hořící.
10 Potok ohnivý tekl a vycházel od něho, tisícové tisíců
sloužili jemu, a desetkrát tisíckrát sto tisíců stálo před ním;
soud zasedl, a knihy otevříny byly. 11 Patřil jsem tehdáž,
hned jakž se začal zvuk té řeči pyšné, kterouž roh mluvil;
patřil jsem, dokudž ta šelma nebyla zabita, a vyhlazeno
tělo její, a dáno k spálení ohni. 12 A i ostatkům šelm odjali
panství; nebo dlouhost života jim odměřena byla až do času,
a to uloženého času. 13 Viděl jsem u vidění nočním, a
aj, s oblaky nebeskými podobný Synu člověka přicházel;
potom až k Starému dnů přišel, a před něj postaven byl. 14 I
dáno jest jemu panství a sláva i království, aby všickni lidé,
národové a jazykové sloužili jemu; jehož panství jest panství
věčné, kteréž nepomíjí, a království jeho, kteréž se neruší.
15 I zhrozil se duch můj ve mně Danielovi u prostřed těla, a
vidění má předěsila mne. 16 Tedy přistoupil jsem k jednomu
z přístojících, a ptal jsem se ho na jistotu vší té věci. I
pověděl mi, a výklad řečí mi oznámil: 17 Ty šelmy veliké,
kteréž jsou čtyry, jsou čtyři králové, kteříž povstanou z země,
18 A ujmou království svatých výsostí, kteříž obdržeti mají
království až na věky, a až na věky věků. 19 Tedy žádostiv
jsem byl zprávy o šelmě čtvrté, kteráž rozdílná byla ode
všech jiných, hrozná velmi; zubové její železní, a pazoury její
ocelivé, kteráž zžírala, potírala, ostatek pak nohama svýma
pošlapávala. 20 Tolikéž o rozích desíti, kteříž byli na hlavě
její, a o posledním, kterýž vyrostl, a před ním spadli tři; o tom
rohu, pravím, kterýž měl oči a ústa mluvící pyšně, a byl na

pohledění větší než jiní. 21 Viděl jsem, an roh ten válku vedl
s svatými, a přemáhal je, 22 Až přišel Starý dnů, a oddán
jest soud svatým výsostí, a čas přišel, aby to království svatí
obdrželi. 23 Řekl takto: Šelma čtvrtá znamená království
čtvrté na zemi, kteréž rozdílné bude ode všech království,
a zžíře všecku zemi, a zmlátí ji a potře ji. 24 Rohů pak
deset znamená, že z království toho deset králů povstane, a
poslední povstane po nich, kterýž bude rozdílný od prvních,
a poníží tří králů. 25 A slova proti Nejvyššímu mluviti bude, a
svaté výsostí potře; nadto pomýšleti bude, aby proměnil časy
i práva, když vydáni budou v ruku jeho, až do času a časů, i
do částky časů. 26 V tom bude soud osazen, a panství jeho
odejmou, vyplení a vyhladí je docela. 27 Království pak i
panství, a důstojnost královská pode vším nebem dána bude
lidu svatých výsostí; jehož království bude království věčné,
a všickni páni jemu sloužiti a jeho poslouchati budou. 28 Až
potud konec té řeči. Mne pak Daniele myšlení má velice
zkormoutila, a krása má proměnila se při mně, slovo však
toto v srdci svém zachoval jsem.

8 Léta třetího kralování Balsazara krále ukázalo mi se
vidění, mně Danielovi po onom, kteréž se mi ukázalo na
počátku. 2 I viděl jsem u vidění, (tehdáž pak, když jsem
viděl, byl jsem v Susan, na hradě, kterýž jest v krajině Elam),
viděl jsem, pravím, byv u potoka Ulai. 3 A pozdvih očí svých,
viděl jsem, a aj, u toho potoka stál skopec jeden, kterýž měl
dva rohy. A ti dva rohové byli vysocí, a však jeden vyšší
než druhý, ale ten vyšší zrostl posléze. 4 Viděl jsem skopce
toho, an trkal k západu, půlnoci a poledni, jemuž žádná
šelma odolati nemohla, aniž kdo co mohl vytrhnouti z moci
jeho; pročež činil podlé vůle své, a to věci veliké. 5 A když
jsem to rozvažoval, aj, kozel přicházel od západu na svrchek
vší země, a žádný se ho nedotýkal na zemi, a ten kozel
měl roh znamenitý mezi očima svýma. 6 A přišel až k tomu
skopci majícímu dva rohy, kteréhož jsem byl viděl stojícího
u potoka, a přiběhl k němu v prchlivosti síly své. 7 Viděl
jsem také, an dotřel na toho skopce, a rozlítiv se proti němu,
udeřil jej, tak že zlámal oba rohy jeho, a nebylo síly v skopci
k odpírání jemu. A poraziv ho na zemi, pošlapal jej, aniž
byl, kdo by vytrhl skopce z moci jeho. 8 Kozel pak velikým
učiněn jest velmi. A když se ssilil, zlámal se roh ten veliký, i
zrostli znamenití čtyři místo něho, na čtyři strany světa. 9 Z
těch pak jednoho vyšel roh jeden maličký, a zrostl velmi
ku poledni a východu, a k zemi Judské. 10 A zpjal se až k
vojsku nebeskému, a svrhl na zemi některé z vojska toho i z
hvězd, a pošlapal je. 11 Anobrž až k vojska toho knížeti
zpjal se, nebo od něho zastavena byla ustavičná obět, a
zavržen příbytek svatyně Boží, 12 Tak že vojsko to vydáno
v převrácenost proti ustavičné oběti, a povrhlo pravdu na
zemi, a což činilo, šťastně mu se dařilo. 13 Tedy slyšel jsem
jednoho svatého mluvícího, a řekl ten svatý tomu, kterýž
tajné věci v počtu maje, mluví: Dokudž toto vidění o oběti
ustavičné, a převrácenost na zpuštění přivodící trvati bude,
a svaté služby vydávány budou i vojsko v pošlapání? 14 A
řekli mi: Až do dvou tisíc a tří set večerů a jiter, a přijdou
k obnovení svému svaté služby. 15 Stalo se pak, že když
jsem já Daniel hleděl na to vidění, a ptal jsem se na rozum
jeho, aj, postavil se podlé mne na pohledění jako muž. 16
Slyšel jsem také hlas lidský mezi Ulaiem, kterýžto zavolav,
řekl: Gabrieli, vylož tomuto vidění to. 17 I přišel ke mně,
kdež jsem stál, a když přišel, zhrozil jsem se, a padl jsem na
tvář svou. I řekl ke mně: Pozoruj, synu člověčí; nebo v času
uloženém vidění toto se naplní. 18 Když pak on mluvil se
mnou, usnul jsem tvrdě, leže tváří svou na zemi. I dotekl se
mne, a postavil mne tu, kdež jsem byl stál, 19 A řekl: Aj, já
oznámím tobě to, což se díti bude až do vykonání hněvu
toho; nebo v uloženém času konec bude. 20 Skopec ten,
kteréhož jsi viděl, an měl dva rohy, jsou králové Médský
a Perský. 21 Kozel pak ten chlupatý jest král Řecký, a
roh ten veliký, kterýž jest mezi očima jeho, jest král první.
22 Že pak zlámán jest, a povstali čtyři místo něho, čtvero
království z svého národu povstane, ale ne s takovou silou.
23 Při dokonání pak království jejich, když na vrch vzejdou
nešlechetníci, povstane král nestydatý a chytrý. 24 Jehož
síla zmocní se, ačkoli ne jeho silou, tak že ku podivení hubiti
bude, a šťastně se mu povede, až i vše vykoná; nebo hubiti
bude silné i lid svatý. 25 A obmyslností svou šťastně svede
lest v předsevzetí svém, a v srdci svém zvelebí sebe, a v čas
pokoje zhubí mnohé; nadto i proti knížeti knížat se postaví,
a však bez rukou potřín bude. 26 Vidění pak to večerní a
jitřní, o němž povědíno, jest jistá pravda; pročež ty zavři to
vidění, nebo jest mnohých dnů. 27 Tedy já Daniel zchuravěl
jsem, a nemocen jsem byl několik dnů. Potom povstav, konal
jsem povinnost od krále poručenou, byv předěšen nad tím
viděním, čehož však žádný na mně neseznal.

9 Léta prvního Daria syna Asverova z semene Médského,
kteréhož učiněn jest králem v království Kaldejském, 2
Léta prvního kralování jeho já Daniel porozuměl jsem z knih
počtu let, o nichž se stalo slovo Hospodinovo k Jeremiášovi
proroku, že se vyplní zpuštění Jeruzaléma sedmdesátého
léta. 3 A obrátil jsem tvář svou ku Pánu Bohu, hledaje ho
modlitbou a pokornými prosbami, v postu, v žíni a popele. 4 I
modlil jsem se Hospodinu Bohu svému, a vyznávaje se, řekl

jsem: Prosím, Pane Bože silný, veliký a všeliké cti hodný,
ostříhající smlouvy a dobrotivosti k těm, kteříž tě milují, a
ostříhají přikázaní tvých. 5 Zhřešilit' jsme a převráceně jsme
činili, bezbožnost jsme páchali, a protivili jsme se, a odvrátili
od přikázaní tvých a soudů tvých. 6 Aniž jsme poslouchali
služebníků tvých proroků, kteříž mluvívali ve jménu tvém
králům našim, knížatům našim a otcům našim, i všemu
lidu země. 7 Tobět', ó Pane, přísluší spravedlnost, nám
pak zahanbení tváři, jakž se to děje nyní mužům Judským
a obyvatelům Jeruzalémským, a všechněm Izraelským,
blízkým i dalekým, ve všech zemích, kamž jsi je zahnal pro
přestoupení jejich, jímž přestupovali proti tobě. 8 Námť, ó
Hospodine, sluší zahanbení tváři, králům našim, knížatům
našim a otcům našim, neboť jsme zhřešili proti tobě, 9 Pánu
Bohu pak našemu milosrdenství a slitování, poněvadž jsme
se protivili jemu, 10 A neposlouchali jsme hlasu Hospodina
Boha našeho, abychom chodili v naučeních jeho, kteréž
předkládal před oči naše skrze služebníky své proroky. 11
Nýbrž všickni Izraelští přestoupili zákon tvůj a odvrátili se,
aby neposlouchali hlasu tvého; protož vylito jest na nás
to prokletí a klatba, kteráž jest zapsána v zákoně Mojžíše
služebníka Božího, nebo jsme zhřešili proti němu. 12 Pročež
splnil slovo své, kteréž mluvil proti nám a proti soudcům
našim, kteříž nás soudili, a uvedl na nás toto zlé veliké, jehož
se nestalo pode vším nebem, jakéž se stalo v Jeruzalémě.
13 Tak jakž zapsáno jest v zákoně Mojžíšově, všecko to
zlé přišlo na nás, a však ani tak jsme se nekořili před tváří
hněvivou Hospodina Boha našeho, abychom se odvrátili od
nepravostí svých, a šetřili pravdy jeho. 14 Protož neobmeškal
Hospodin s tím zlým, ale uvedl je na nás; nebo spravedlivý
jest Hospodin Bůh náš ve všech skutcích svých, kteréž činí,
jehož hlasu poslušni jsme nebyli. 15 Nyní však, ó Pane
Bože náš, kterýž jsi vyvedl lid svůj z země Egyptské rukou
silnou, a způsobils sobě jméno, jakéž jest dnešního dne,
zhřešili jsme, bezbožně jsme činili. 16 Ó Pane, podlé vší tvé
dobrotivosti nechť se, prosím, odvrátí hněv tvůj a prchlivost
tvá od města tvého Jeruzaléma, hory svatosti tvé; nebo
pro hříchy naše a pro nepravosti otců našich Jeruzalém a
lid tvůj v pohanění jest u všech, kteříž jsou vůkol nás. 17
Nyní tedy, ó Bože náš, vyslyš modlitbu služebníka svého,
a pokorné prosby jeho, a zasvěť tvář svou nad svatyní
svou spuštěnou, pro Pána. 18 Nakloň, Bože můj, ucha
svého a slyš, otevři oči své a viz zpuštění naše i města,
kteréž jest nazváno od jména tvého; nebo ne pro nějaké
naše spravedlnosti padajíce, pokorně prosíme tebe, ale pro
milosrdenství tvá mnohá. 19 Vyslyšiž, ó Pane, Pane, odpusť,
Pane, pozoruj a učiň; neprodlévejž pro sebe samého, můj
Bože, nebo od jména tvého nazváno jest město toto i lid
tvůj. 20 Ještě jsem mluvil a modlil se, a vyznával hřích svůj
i hřích lidu svého Izraelského, a padna, pokorně jsem se
modlil před tváří Hospodina Boha svého, za horu svatosti
Boha svého, 21 Ještě, pravím, mluvil jsem při modlitbě,
a muž ten Gabriel, kteréhož jsem viděl v tom vidění na
počátku, rychle přiletěv, dotekl se mne v čas oběti večerní.
22 A slouže mi k srozumění, mluvil se mnou a řekl: Danieli,
nyní jsem vyšel, abych tě naučil vyrozumívati tajemstvím.
23 Při počátku pokorných proseb tvých vyšlo slovo, a já
jsem přišel, atbych je oznámil, nebo jsi velmi milý; pročež
pozoruj slova toho, a rozuměj vidění tomu. 24 Sedmdesáte
téhodnů odečteno jest lidu tvému a městu svatému tvému k
zabránění převrácenosti a k zapečetění hříchů, i vyčištění
nepravosti a k přivedení spravedlnosti věčné, a k zapečetění
vidění i proroctví, a ku pomazání Svatého svatých. 25
Věziž tedy a rozuměj, že od vyjití výpovědi o navrácení a o
vystavení Jeruzaléma až do Mesiáše vývody bude téhodnů
sedm, potom téhodnů šedesáte dva, když již zase vzdělána
bude ulice a příkopa, a ti časové budou přenesnadní. 26 Po
téhodnech pak těch šedesáti a dvou zabit bude Mesiáš,
však jemu to nic neuškodí; nýbrž to město i tu svatyni zkazí,
i lid ten svůj budoucí, tak že skončení jeho bude hrozné,
ano i do vykonání boje bude boj stálý všelijak do vyplénění.
27 Utvrdí však smlouvu mnohým v téhodni posledním, u
prostřed pak toho téhodne učiní konec oběti zápalné i oběti
suché; a skrze vojsko ohavné, až do posledního a uloženého
poplénění hubící, na popléněné vylito bude zpuštění.

10 Léta třetího Cýra krále Perského, zjeveno bylo slovo
Danielovi, kterýž sloul jménem Baltazar, a pravé bylo
slovo to, i uložený čas dlouhý, a rozum toho slova i smysl
zjeven jemu u vidění. 2 V těch dnech já Daniel kvílil jsem za
tři téhodny dnů. 3 Pokrmu pochotného jsem nejedl, ani maso
ani víno nevešlo do úst mých, aniž jsem se mastí mazal, až
se vyplnili dnové tří téhodnů. 4 Dne pak dvadcátého čtvrtého
měsíce prvního, když jsem byl na břehu řeky veliké, to jest
Hiddekel. 5 Pozdvih očí svých, viděl jsem, a aj, muž jeden
oděný v roucho lněné, a bedra jeho přepásaná byla zlatem
ryzím z Ufaz. 6 Tělo pak jeho jako tarsis, a oblíčej jeho
na pohledění jako blesk, a oči jeho podobné pochodním
hořícím, a ramena jeho i nohy jeho na pohledění jako měď
vypulerovaná, a zvuk slov jeho podobný zvuku množství. 7
Viděl jsem pak já Daniel sám vidění to, ale muži ti, kteříž se
mnou byli, neviděli toho vidění, než hrůza veliká připadla na
ně, až i utekli, aby se skryli. 8 Pročež já zůstal jsem sám, a
viděl jsem vidění to veliké, ale nezůstalo i ve mně síly, a
krása má změnila se, a porušila na mně, aniž jsem mohl

zadržeti síly. 9 Tedy slyšel jsem zvuk slov jeho, a uslyšav
zvuk slov jeho, usnul jsem tvrdě na tváři své, na tváři své na
zemi. 10 V tom aj, ruka dotkla se mne, a pozdvihla mne
na kolena má a na dlaně rukou mých. 11 I řekl mi: Danieli,
muži velmi milý, pozoruj slov, kteráž já mluviti budu tobě, a
stůj na místě svém, nebo nyní poslán jsem k tobě. A když
promluvil ke mně slovo to, stál jsem, třesa se. 12 Pročež řekl
mi: Nebojž se, Danieli; nebo od prvního dne, jakž jsi přiložil
srdce své, abys rozuměl, a trápil se před Bohem svým,
vyslyšána jsou slova tvá, a já přišel jsem příčinou slov tvých.
13 Ale kníže království Perského postavovalo se proti mně
za jedenmecítma dnů, až aj, Michal, jeden přední z knížat,
přišel mi na pomoc; protož jsem já zůstával tam při králích
Perských. 14 Již pak přišel jsem, ať bych oznámil, co potkati
má lid tvůj v potomních dnech; nebo ještě vidění bude o
těch dnech. 15 A když mluvil ke mně ta slova, sklopiv tvář
svou k zemi, oněměl jsem. 16 A aj, jako podobnost člověka
dotkla se rtů mých, a otevřev ústa svá, mluvil jsem a řekl
tomu, kterýž stál naproti mně: Pane můj, příčinou toho vidění
obrátili se bolesti mé na mne, a aniž jsem síly zadržeti mohl.
17 Jakž tedy bude moci služebník Pána mého takový mluviti
se Pánem mým takovým, poněvadž ve mně od toho času,
ve mně, pravím, nezůstalo síly, ani dchnutí nepozůstalo ve
mně? 18 Pročež opět dotkl se mne na pohledění jako člověk,
a posilnil mne. 19 A řekl: Neboj se, muži velmi milý, pokoj
tobě, posilň se, posilň se, pravím. Když pak on mluvil se
mnou, posilněn jsa, řekl jsem: Nechť mluví Pán můj, nebo jsi
mne posilnil. 20 I řekl: Víš-liž, proč jsem přišel k tobě? Nebo
již navrátím se, abych bojoval s knížetem Perským. A já
odcházím, a aj, kníže Řecké přitáhne. 21 Ale oznámímť to,
což jest zapsáno v psání pravdomluvném; nebo ani jednoho
není, ješto by sobě zmužile počínal se mnou v těch věcech,
kromě Michala knížete vašeho.

11 A tak já léta prvního Daria Médského postavil jsem se,
abych ho zmocňoval a posiloval. 2 Již pak oznámímť
pravdu: Aj, ještě tři králové kralovati budou v Perské zemi;
potom čtvrtý zbohatne bohatstvím velikým nade všecky,
a když se zmocní v bohatství svém, vzbudí všecky proti
království Řeckému. 3 I povstane král mocný, kterýž bude
míti panství široké, a bude činiti podlé vůle své. 4 Když
se pak zmocní, potříno bude království jeho, a rozděleno
bude na čtyři strany světa, však ne mezi potomky jeho, aniž
bude panství jeho takové, jakéž bylo; nebo vykořeněno bude
království jeho, a jiným mimo ně se dostane. 5 Pročež posilní
se král polední, ano i jedno z knížat jeho, a mocnější bude
nad něho, a panovati bude; panství široké bude panství
jeho. 6 Po některých pak letech spřízní se; nebo dcera
krále poledního dostane se za krále půlnočního, aby učinila
příměří. Ale neobdrží síly ramene, aniž on ostojí s ramenem
svým, ale vydána bude ona i ti, kteříž ji přivedou, i syn
její, i ten, kterýž ji posilňoval v ty časy. 7 Potom povstane
z výstřelku kořenů jejích na místo jeho, kterýž přitáhne s
vojskem svým, a udeří na pevnost krále půlnočního, a přičiní
se, aby se jich zmocnil. 8 Nadto i bohy jejich s knížaty
jejich, s nádobami drahými jejich, stříbrem a zlatem v zajetí
zavede do Egypta, a bude bezpečen za mnoho let před
králem půlnočním. 9 A tak přijde do království král polední, a
navrátí se do země své. 10 Ale synové onoho válčiti budou,
a seberou množství vojsk velikých. A nenadále přijda, jako
povodeň procházeti bude, a navracuje se, válkou dotírati
bude až k jeho pevnostem. 11 Pročež rozdrážděn jsa král
polední, vytáhne, a bojovati bude s ním, s králem půlnočním,
a sšikuje množství veliké, i bude vydáno množství to v ruku
jeho. 12 I pozdvihne se množství to, a povýší se srdce jeho,
a ačkoli porazí na tisíce, a však se nezmocní. 13 Potom
navrátě se král půlnoční, sšikuje množství větší než prvé, a
po dokonání času některých let, nenadále přijde s vojskem
velikým a s dostatkem hojným. 14 V těch časích mnozí
se postaví proti králi polednímu, ale synové nešlechetní
z lidu tvého zhubeni budou, a pro stvrzení vidění tohoto
padnou. 15 Nebo přitáhne král půlnoční, a vzdělaje náspy,
dobude měst hrazených, tak že ramena poledního neostojí,
ani lid vybraný jeho, aniž budou míti síly k odpírání. 16 A
přitáhna proti němu, bude činiti podlé vůle své, a nebude
žádného, ješto by se postavil proti němu. Postaví se také v
zemi Judské, kterouž docela zkazí rukou svou. 17 Potom
obrátí tvář svou, aby přitáhna s mocí všeho království svého,
a ukazuje se jako by vše upřímě jednal, dovede něčeho.
Nebo dá jemu krásnou pannu, aby ho zahubil skrze ni, ale
ona nedostojí aniž bude držeti s ním. 18 Zatím obrátí tvář
svou k ostrovům, a dobude mnohých, ale vůdce přítrž učiní
pohanění jeho, anobrž to hanění jeho na něj obrátí. 19
Pročež obrátí tvář svou k pevnostem země své, ale klesne
a padne, i zahyne. 20 I povstane na místo jeho v slávě
královské ten, kterýž rozešle výběrčí, ale ten po nemnohých
dnech potřín bude, a to ne v hněvě, ani v boji. 21 Na místě
tohoto postaví se nevzácný, ačkoli nevloží na něj ozdoby
královské, a však přijda pokojně, ujme království skrze
úlisnost. 22 A rameny jako povodní zachváceni budou před
oblíčejem jeho mnozí, a potříni budou jako i ten vůdce,
kterýž s ním smlouvu učinil. 23 Nebo v tovaryšství s ním
vejda, prokáže nad ním lest, a přijeda, zmocní se království
s malým počtem lidu. 24 Bezpečně také i do nejúrodnějších

míst té krajiny vpadne, a činiti bude to, čehož nečinili otcové
jeho, ani otcové otců jeho; loupež a kořisti a zboží jim rozdělí,
ano i proti pevnostem chytrosti své vymýšleti bude, a to
do času. 25 Potom vzbudí sílu svou a srdce své proti králi
polednímu s vojskem velikým, s nímž král polední vojensky
se potýkati bude, s vojskem velikým a velmi silným, ale
neostojí, proto že vymyslí proti němu chytrost. 26 Nebo kteříž
jídají pokrm, potrou jej, když vojsko onoho se rozvodní;
i padnou, zbiti jsouce mnozí. 27 Tehdáž obou těch králů
srdce bude činiti zlé, a za jedním a týmž stolem lež mluviti
budou, ale nepodaří se, proto že cíl uložený na jiný ještě
čas odložen. 28 A protož navrátí se do země své s zbožím
velikým, a srdce jeho bude proti smlouvě svaté. Což učině,
navrátí se do země své. 29 V uložený čas navrátě se,
potáhne na poledne, ale to nebude podobné prvnímu ani
poslednímu. 30 Nebo přijdou proti němu lodí Citejské, pročež
bude jej to boleti, tak že opět zlobiti se bude proti smlouvě
svaté. Což učině, navrátí se, a srozumění míti bude s těmi,
kteříž opustili smlouvu svatou. 31 A vojska veliká podlé něho
státi budou, a poškvrní svatyně a pevnosti; odejmou také
obět ustavičnou, a postaví ohavnost zpuštění, 32 Tak aby ty,
kteříž se bezbožně proti smlouvě chovati budou, v pokrytství
posiloval úlisnostmi, lid pak, kterýž zná Boha svého, aby
jímali. Což i učiní. 33 Pročež vyučující lid, vyučující mnohé,
padati budou od meče a ohně, zajetí a loupeže za mnohé
dny. 34 A když padati budou, malou pomoc míti budou; nebo
připojí se k nim mnozí pochlebně. 35 Z těch pak, kteříž
jiné vyučují, padati budou, aby prubováni a čištěni a bíleni
byli až do času jistého; neboť to ještě potrvá až do času
uloženého. 36 Král zajisté ten bude činiti podlé vůle své,
a pozdvihne se a zvelebí nad každého boha, i proti Bohu
nade všemi bohy nejsilnějšímu mluviti bude divné věci; a
šťastně se mu povede až do vykonání prchlivosti, ažby se
to, což uloženo jest, vykonalo. 37 Ani k bohům otců svých
se nenakloní, ani k milování žen, aniž k komu z bohů se
nakloní, proto že se nade všecko velebiti bude. 38 A na
místě Boha nejsilnějšího ctíti bude boha, kteréhož neznali
otcové jeho; ctíti bude zlatem a stříbrem, a kamením drahým
a klénoty. 39 A tak dovede toho, že pevnosti Nejsilnějšího
budou boha cizího, a kteréž se mu viděti bude, poctí slávou,
a způsobí, aby panovali nad mnohými, a zemi rozdělí místo
mzdy. 40 Při dokonání pak toho času trkati se s ním bude
král polední, ale král půlnoční oboří se na něj s vozy a s
jezdci a lodími mnohými, a přitáhna do zemí, jako povodeň
projde. 41 Potom přitáhne do země Judské, a mnohé země
padnou. Tito pak ujdou ruky jeho, Idumejští a Moábští, a
prvotiny synů Ammon. 42 A když ruku svou vztáhne na
země, ani země Egyptská nebude moci jeho zniknouti. 43
Nebo opanuje poklady zlata a stříbra, a všecky klénoty
Egyptské; Lubimští také a Mouřenínové za ním půjdou.
44 V tom noviny od východu a od půlnoci přestraší jej;
pročež vytáhne s prchlivostí velikou, aby hubil a mordoval
mnohé. 45 I rozbije stany paláce svého mezi mořemi, na
hoře okrasy svatosti; a když přijde k skonání svému, nebude
míti žádného spomocníka.

12 Toho času postaví se Michal, kníže veliké, kterýž
zastává synů lidu tvého, a bude čas ssoužení, jakéhož
nebylo, jakž jest národ, až do toho času; toho, pravím, času
vysvobozen bude lid tvůj, kdožkoli nalezen bude zapsaný
v knize. 2 Tuť mnozí z těch, kteříž spí v prachu země,
procítí, jedni k životu věčnému, druzí pak ku pohanění a ku
potupě věčné. 3 Ale ti, kteříž jiné vyučují, stkvíti se budou
jako blesk oblohy, a kteříž k spravedlnosti přivozují mnohé,
jako hvězdy na věčné věky. 4 Ty pak Danieli, zavři slova
tato, a zapečeť knihu tuto až do času jistého. Mnozíť budou
pilně zpytovati, a rozmnoženo bude umění. 5 Zatím viděl
jsem já Daniel, a aj, jiní dva stáli, jeden z této strany břehu
řeky, a druhý z druhé strany břehu též řeky. 6 A řekl muži
tomu oblečenému v roucho lněné, kterýž stál nad vodou
té řeky: Když bude konec těm divným věcem? 7 I slyšel
jsem muže toho oblečeného v roucho lněné, kterýž stál nad
vodou té řeky, an zdvihl pravici svou i levici svou k nebi,
a přisáhl skrze Živého na věky, že po uloženém času, a
uložených časích, i půl času, a když do cela rozptýlí násilí
lidu svatého, dokonají se všecky tyto věci. 8 A když jsem já
slyše, nerozuměl, řekl jsem: Pane můj, jaký konec bude
těch věcí? 9 Tedy řekl: Odejdi, Danieli, nebo zavřína jsou a
zapečetěna slova ta až do času jistého. 10 Přečišťováni a
bíleni a prubováni budou mnozí; bezbožní zajisté bezbožnost
páchati budou, aniž co porozumějí kteří z nich, ale moudří
porozumějí. 11 Od toho pak času, v němž odjata bude obět
ustavičná, a postavena ohavnost hubící, bude dnů tisíc, dvě
stě a devadesát. 12 Blahoslavený, kdož dočeká a přijde
ke dnům tisíci, třem stům, třidcíti a pěti. 13 Ty pak odejdi k
místu svému, a odpočívati budeš, a zůstaneš v losu svém
na skonání dnů.

Hozeáš

1 Slovo Hospodinovo, kteréž se stalo k Ozeášovi synu
Bérovu za dnů Uziáše, Jotama, Achasa, Ezechiáše,
králů Judských, a za dnů Jeroboáma syna Joasova, krále
Izraelského. **2** Když Hospodin začal mluviti k Ozeášovi, řekl
Hospodin Ozeášovi: Jdi, pojmi sobě ženu smilnou, a děti z
smilstva; nebo nestydatě smilněci tato země, odvrátila se od
Hospodina. **3** A tak šel a pojal Gomeru, dceru Diblaimskou,
kterážto počala a porodila jemu syna. **4** Tedy řekl jemu
Hospodin: Nazoviž jméno jeho Jezreel; nebo po malém času
já vyhledávati budu krve Jezreel na domu Jéhu, a přestati
káži království domu toho. **5** I stane se v ten den, že polámi
lučiště Izraelovo v údolí Jezreel. **6** Opět počala znovu a
porodila dceru. I řekl jemu: Nazov jméno její Loruchámа;
nebo již více neslituji se nad domem Izraelským, abych
jim co prominouti měl. **7** Ale nad domem Judským se
slituji, a vysvobodím je skrze Hospodina Boha jejich; nebo
nevysvobodím jich lučištěm a mečem, ani bojem, koňmi neb
jezdci. **8** Potom ostavivši Loruchámu, opět počala a porodila
syna. **9** I řekl: Nazov jméno jeho Loammi; nebo vy nejste
lid můj, a já také nebudu váš. **10** A však bude počet synů
Izraelských jako písku mořského, kterýž ani změřen, ani
sečten býti nemůže. A stane se, že místo toho, kdež řečeno
jim bylo: Nejste vy lid můj, řečeno jim bude: Synové Boha
silného a živého jste. **11** I budou shromážděni synové Judští
a synové Izraelští spolu, a ustanovíce nad sebou hlavu
jednu, vyjdou z této země, ačkoli veliký bude den Jezreel.

2 Rcete bratřím vašim: Ó lide můj, a sestrám vašim: Ó
milosrdenství došlá. **2** Odpor veďte proti matce vaší,
dokažte, že ona není manželka má, a že já nejsem muž její,
leč odvaruje smilství svých od tváři své, a cizoložství svých z
prostřed prsí svých, **3** Abych jí nesvlékl do naha, a nepostavil
jí tak, jakž byla v den narození svého, a učině ji podobnou
poušti, a obrátě ji jako v zemi vyprahlou, umořil bych ji žízní.
4 Neslitoval bych se ani nad syny jejími, proto že jsou synové
z smilstva. **5** Nebo smilní matka jejich, hanebnost páše
rodička jejich; říká zajisté: Půjdu za frejíři svými, kteříž mi
dodávají chleba mého, vody mé, vlny mé, lnu mého, oleje
mého i nápojů mých. **6** A protož aj, já opletu cestu její trním,
a ohradím hradbou, aby stezek svých nalezti nemohla. **7**
Tehdy běhati bude za frejíři svými, a však nedostihne jich,
hledati jich bude, ale nenalezne. I dí: Ej nu, již se navrátím
k manželu svému prvnímu, proto že mi lépe tehdáž bylo
než nyní. **8** Nebo ona nezná toho, že jsem já dával jí obilé,
a mest a olej, anobrž rozmnožoval stříbro i zlato, kteréž
vynakládají na Bále. **9** Protož poberu zase obilé své v čas
jeho, i mest svůj v jistý čas jeho, a odejmu jí vlnu svou i
len svůj k přiodívání nahoty její, **10** A tak v brzce odkryji
mrzkost její před očima frejířů jejích, a žádný jí nevytrhne z
ruky mé. **11** A učiním přítrž vší radosti její, svátkům jejím,
novoměsícům jejím i sobotám jejím, a všechněm slavnostem
jejím. **12** Pohubím také révoví její a fíkoví její, proto že
říká: Ty věci jsou mzda má, kterouž mi dali frejíři moji; a
obrátím je v les, a sžerou je živočichové polní. **13** A budu na
ní vyhledávati dnů Bálů, v nichž jim kadí, a ozdoběci se
náušnicemi svými a záponami svými, chodí za frejíři svými,
na mne se pak zapomíná, praví Hospodin. **14** Protož aj, já
namluvím ji, když ji uvedu na poušť; nebo mluviti budu k
srdci jejímu. **15** A dám jí vinice její od téhož místa, i údolé
Achor místo dveří naděje, i bude tam zpívati jako za dnů
mladosti své, totiž jako tehdáž, když vycházela z země
Egyptské. **16** I stane se v ten den, dí Hospodin, že volati
budeš: Muži můj, a nebudeš mne volati více: Báli můj. **17**
Nebo vyprázdním jména Bálů z úst tvých, aniž připomínáni
budou více v jménu svém. **18** A učiním pro tebe smlouvu
v ten den s živočichy polními, a s ptactvem nebeským i s
zeměplazy, lučiště pak a meč polámi, i válku odejmu z země,
a způsobím to, aby bydleli bezpečně. **19** I zasnoubím tě sobě
na věčnost, zasnoubím tě sobě, pravím, v spravedlnosti
a v soudu a v dobrotivosti a v hojném milosrdenství. **20**
Zasnoubím tě sobě také u víře, abys poznala Hospodina.
21 I stane se v ten den, že vyslýchati budu, dí Hospodin,
vyslýchati budu nebesa, a ona vyslyší zemi. **22** Země pak
vyslyší obilé, i mest, i olej, a ty věci vyslyší Jezreele. **23**
Nebo ji rozseji sobě na zemi, a smiluji se nad Loruchámou,
Loammi pak řeknu: Lid můj jsi ty, a on dí: Bože můj.

3 Opět řekl mi Hospodin: Ještě jdi, a zamiluj ženu, milou
frejíři a cizoložnou, tak jako miluje Hospodin syny
Izraelské, ačkoli oni hledí k bohům cizím, a milují kádě
vína. **2** Tedy zjednal jsem ji sobě z patnácti stříbrných a z
půldruhého chomeru ječmene. **3** A řekl jsem jí: Za mnoho
dnů seď mi, nesmilni, aniž se vdávej za muže, a já také
příčinou tvou. **4** Nebo za mnohé dny budou synové Izraelští
bez krále, bez knížete, bez oběti, bez modly, bez efodu a
terafim. **5** Potom pak obrátí se synové Izraelští, a hledati
budou Hospodina Boha svého i Davida krále svého; a
předěšeni jsouce, poběhnou k Hospodinu a k dobrotě jeho v
posledních časích.

4 Slyšte slovo Hospodinovo, ó synové Izraelští, neboť
má rozepři Hospodin s obyvateli země této, proto že
není žádné věrnosti, ani žádného milosrdenství, ani žádné

známosti Boží v této zemi. 2 Proklínání a lži a vraždy,
a zlodějství i cizoložství na vrch zrostlo, a vražda vraždu
postihá. 3 Protož kvíliti bude tato země, a umdlí všecko, což
v ní přebývá, živočichové polní i ptactvo nebeské, ano i ryby
mořské zhynou. 4 A však žádný jim nedomlouvej, aniž jich
kdo tresci; nebo lid tvůj podobni jsou těm, kteříž se vadí s
knězem. 5 Protož ve dne padneš, padne také i prorok s
tebou v noci, zahladím i matku tvou. 6 Vyhlazen bude lid
můj pro neumění. Poněvadž jsi ty pohrdl uměním, i tebou
pohrdnu, abys mi kněžství nekonal; a že jsi zapomněl na
zákon Boha svého, já také zapomenu se na syny tvé. 7 Èím
se více rozmohli, tím více hřešili proti mně; slávu jejich v
pohanění směním. 8 Oběti za hřích lidu mého jedí, protož k
nepravosti jejich duše své pozdvihují. 9 Pročež stane se jakž
lidu tak knězi. Nebo vyhledávati budu na něm cest jeho, a
skutky jeho jemu vrátím. 10 I budou jísti, a však se nenasytí,
smilniti budou, ale nerozmnoží se; nebo nechtějí pozoru míti
na Hospodina. 11 Smilství a víno a mest odjímá srdce. 12
Lid můj dřeva svého se dotazuje, a hůl jeho oznamuje jemu;
nebo je duch smilství v blud uvodí, aby smilnili, odcházejíce
od Boha svého. 13 Na vrších hor obětují, a na pahrbcích
kadí, pod doubím a topolím a jilmovím, nebo jest příhodný
stín jejich; protož smilní dcery vaše, a nevěsty vaše cizoloží.
14 Nevyhledával-liž bych na dcerách vašich, že smilní, a
na nevěstách vašich, že cizoloží, že tito s nevěstkami
se oddělují, a s ženkami obětují? Anobrž lid, kterýž sobě
nesrozumívá, padne. 15 Jestliže smilníš ty Izraeli, nechažť
nehřeší Juda. Protož nechoďtež do Galgala, aniž vstupujte
do Betaven, aniž přisahejte: Živť jest Hospodin. 16 Nebo
jako jalovice tvrdošijná tvrdošijný jest Izrael, jižť je pásti bude
Hospodin jako beránka na prostranně. 17 Efraim stovaryšil
se s modlami, nechej ho. 18 Zpurné je činí nápoj jejich,
velice smilní, milují: Dejte. Ochráncové jeho jsou ohyzda.
19 Zachvátí je vítr křídly svými, i budou zahanbeni pro své
oběti.

5 Slyštež to, ó kněží, a pozorujte, dome Izraelský, i dome
královský, poslouchejte, nebo proti vám soud tento jest,
proto že jste osídlo v Masfa, a sítka rozestřená na vrchu
Tábor. 2 Nýbrž k zabíjení uchylujíce se, připadají k zemi, ale
já ztresci každého z nich. 3 Známť já Efraima, a Izrael není
ukryt přede mnou; nebo nyní smilníš, Efraime, poškvrňuje se
Izrael. 4 Nemají se k tomu, aby se obrátili k Bohu svému,
proto že duch smilství mezi nimi jest, Hospodina pak znáti
nechtějí, 5 Tak že hrdost Izraelova svědčí vůči proti němu;
protož Izrael i Efraim padnou pro nepravost svou, padne
také i Juda s nimi. 6 S stády bravů a skotů svých půjdou
hledati Hospodina, však nenaleznou; vzdáliltě se od nich. 7
Hospodinu se zpronevěřili, nebo syny cizí zplodili; jižť je
zžíře měsíc i s jměním jejich. 8 Trubte trubou v Gabaa, a na
pozoun v Ráma; křičte v Betaven: Po tobě, ó Beniamine. 9
Efraim zpuštěn bude v den kázně, v němž po pokoleních
Izraelských uvedu v známost pravdu. 10 Knížata Judská
jsou podobná těm, kteříž přenášejí mezník; vyleji na ně jako
vodu prchlivost svou. 11 Utištěn jest Efraim, potřín soudem,
však sobě libuje choditi za rozkazem. 12 Protož i já byl jsem
jako mol Efraimovi, a jako hnis domu Judovu. 13 Pročež
vida Efraim neduh svůj, a Juda nežit svůj, utekl se Efraim k
Assurovi, a poslal k králi, kterýž by se o něj zasadil. Ale on
nebude moci zhojiti vás, ani uzdraviti vás od nežitů. 14 Nebo
já jsem jako lítý lev Efraimovi, a jako lvíče domu Judovu; já,
já uchvátím a ujdu, vezmu, a žádný nevytrhne. 15 Odejda,
navrátím se na místo své, až se vinni dadí, a hledati budou
tváři mé.

6 V úzkosti své ráno hledati mne budou: Poďte, a navraťme
se k Hospodinu; nebo on uchvátil a zhojí nás, ubil a uvíže
rány naše. 2 Obživí nás po dvou dnech, dne třetího vzkřísí
nás, a budeme živi před oblíčejem jeho, 3 Tak abychom
znajíce Hospodina, více poznávati se snažovali; nebo jako
jitřní svitání jest vycházení jeho, a přijde nám jako déšť jarní
a podzimní na zemi. 4 Což mám činiti s tebou, ó Eframe?
Což mám činiti s tebou, ó Judo, ano vaše dobrota jest jako
oblak ranní, a jako rosa jitřní pomíjející? 5 Protož otesával
jsem skrze proroky, zbil jsem je řečmi úst svých, aby soudů
tvých světlo vzešlo. 6 Nebo milosrdenství oblibuji a ne obět,
a známost Boha více než zápaly. 7 Ale oni smlouvu mou
jako lidskou přestoupili, a tu se mi zpronevěřili. 8 Galád
město činitelů nepravosti, plné šlepějí krvavých. 9 Rota pak
kněžstva jsou jako lotři, kteříž na někoho čekají na cestě,
kudyž se jde do Sichem; nebo zúmyslnou nešlechetnost páší.
10 V domě Izraelském vidím hroznou věc: Tam smilstvím
Efraimovým poškvrňuje se Izrael. 11 Ano i u tebe, ó Judo,
vsadil rouby, když jsem já zase vedl zajatý lid svůj.

7 Když léčím Izraele, tedy zjevuje se nepravost Efraimova
a zlosti Samařské; nebo provodí faleš. Vnitř zlodějství, a
vně provozují loupežnictví. 2 Aniž na to pomýšlejí v srdci
svém, že na všecku nešlechetnost jejich pamatují; již je
obkličují skutkové jejich, a před mým oblíčejem jsou. 3
Nešlechetností svou obveselují krále, a klamy svými knížata.
4 Všickni napořád cizoloží, podobni jsouce peci zanícené
od pekaře, kterýž přestává bdíti, jen ažby zadělané těsto
zkynulo. 5 V den krále našeho k nemoci jej přivodí knížata
láhvicí vína; vztahuje ruku svou s posměvači. 6 Nebo přiložili

k úkladům svým srdce své podobné peci; celou noc spí
pekař jejich, v jitře hoří jako plamen ohně. 7 Všickni napořád
rozpáleni jsou jako pec, a zžírají soudce své; všickni králové
jejich padají, aniž kdo z nich volá ke mně. 8 Efraim s národy
smísil se, Efraim bude chléb podpopelný neobrácený. 9
Cizozemci zžírají sílu jeho, ačkoli on toho nezná; i šedinami
prokvítaje, však vždy toho nezná. 10 A ačkoli pýcha Izraelova
svědčí vůči proti němu, však se nenavracují k Hospodinu
Bohu svému, aniž ho hledají s tím se vším. 11 A Efraim jest
jako holubice hloupá bez srdce; k Egyptskému králi volají, k
Assyrskému se utíkají. 12 Když odejdou, roztáhnu na ně
sítku svou, a jako ptactvo nebeské přitrhnu je; kárati je budu
tak, jakž slýcháno bylo o tom v shromáždění jejich. 13 Běda
jim, že jsou poběhli mne. Zpuštění na ně, proto že se mi
zpronevěřili, ješto jsem já je vykoupil, ale oni mluvili proti
mně lži. 14 Aniž volají ke mně z srdce svého, když kvílí na
ložcích svých, a když pro obilé a mest shromažďujíce se,
obracejí se ke mně, 15 Ješto já potrestav, posiloval jsem
ramen jejich, ale oni proti mně zlé vymýšlejí. 16 Navracujíť
se, ale ne k Nejvyššímu, jsou jako lučiště omylné, padají od
meče knížata jejich, od rozhněvání jazyka jejich, což jim ku
posměchu jest v zemi Egyptské.

8 Přičině k ústům svým troubu, rci: Aj, letí jako orlice na
dům Hospodinův, proto že přestoupili smlouvu mou, a
proti zákonu mému převráceně činili. 2 Budouť sic volati:
Bože můj, znáť tebe Izrael, 3 Ale opustiltť jest Izrael dobré,
nepřítel jej stihati bude. 4 Onitť ustanovují krále, ale beze
mne; knížata vyzdvihují, k nimž já se neznám; z stříbra i z
zlata svého činí sobě modly k svému zkažení. 5 Opustítť je
tele tvé, ó Samaří, když se zažhne prchlivost má na ně. Až
dokudž nebudou moci ostříhati nevinnosti? 6 Však i ono
jest od Izraele, řemeslník je udělal, a nenítť Bohem; nebo
drtiny budou z toho telete Samařského. 7 Poněvadž větru
rozsívají, takéť vichřici žíti budou; ani stébla žádného míti
nebudou; úroda nevydá mouky, a by pak i vydala, cizozemci
to sehltí. 8 Sehlcen bude Izrael, tudíž budou mezi pohany
jako nádoba, v níž není žádné líbosti. 9 Proto že se oni
utíkají k Assurovi, oslu divokému, kterýž jest toliko sám
svůj, a že Efraim sobě najímá milovníky, 10 A že posílali
dary mezi pohany: protož tudíž je zberu i já, anobrž jižť
jsou okusili něčeho pro břímě krále knížat. 11 Nebo vzdělal
Efraim mnoho oltářů k hřešení, mátť oltáře k hřešení. 12
Vypsal jsem jemu znamenité věci v zákoně svém, ale neváží
sobě rovně jako cizí věci. 13 Z obětí darů mých obětují maso
a jedí, Hospodin neoblibuje jich. Jižť zpomene na nepravost
jejich, a vyhledávati bude hříchy jejich, že se oni do Egypta
navracují, 14 A že se zapomenul Izrael na Učinitele svého, a
nastavěl chrámů, a Juda vzdělal mnoho měst hrazených.
Protož pošli oheň na města jeho, a zžíře paláce jeho.

9 Neraduj se, Izraeli, s plésáním jako jiní národové, že
smilníš, odcházeje od Boha svého, a miluješ mzdu po
všech obilnicích. 2 Obilnice ani pres nebude jich pásti, a
mest pochybí jim. 3 Aniž budou bydliti v zemi Hospodinově,
ale navrátí se Efraim do Egypta, a v Assyrii věci nečisté jísti
budou. 4 Nebudou obětovati Hospodinu vína, aniž příjemné
jemu bude. Oběti jejich budou jako chléb kvílících, z něhož
kdož by koli jedli, poškvrnili by se, protože chléb jejich pro
mrtvé jejich nemá přicházeti do domu Hospodinova. 5 Co pak
činiti budete v den slavnosti, a v den svátku Hospodinova? 6
Nebo aj, zahynou skrze poplénění, Egypt zbéře je, a pohřbí
je Memfis; nejrozkošnějšími schranami stříbra jejich kopřiva
dědičně vládnouti bude, a bodláčí v domích jejich. 7 Přijdou
dnové navštívení, přijdou dnové odplacení, poznají Izraelští,
že ten prorok jest blázen šílený a člověk ničemný, pro
množství nepravosti tvé a velikou nenávist tvou. 8 Prorok,
kterýž stráž drží nad Efraimem spolu s Bohem mým, jest
osídlem čihařským na všech cestách svých, nenávist jest v
domě Boha jeho. 9 Hlubokoť jsou zabředli a porušili se,
tak jako za dnů Gabaa; zpomenetť na nepravost jejich, a
vyhledávati bude hříchy jejich. 10 Jako hrozny na poušti
nalezl jsem byl Izraele, jako ranní fíky v prvotinách jejich
popatřil jsem na otce vaše; oni odešli za Belfegor, a oddali
se té ohavnosti, protož budouť ohavní, tak jakž se jim líbilo.
11 Efraim jako pták zaletí, i sláva jejich od narození a od
života, nýbrž od početí. 12 A byť pak i odchovali syny své,
však je zbavím věku zmužilého; nýbrž i jim běda, když já se
od nich odvrátím. 13 Efraim, jakýž vidím Týr, vštípen jest v
obydlí, a však Efraim vyvede k mordéři syny své. 14 Dej
jim, Hospodine; co bys dal? Dej jim život neplodný a prsy
vyschlé. 15 Vrch zlosti jejich jest v Galgala, protož i tam
jich nenávidím. Pro zlost skutků jejich vyženu je z domu
svého, aniž jich více budu milovati; všecka knížata jejich
jsou zpurná. 16 Bit bude Efraim, kořen jejich uschne, ovoce
nepřinesou, a byť pak zplodili, tedy zmořím nejmilejší života
jejich. 17 Pohrdne jimi Bůh můj, nebo nechtí ho poslouchati,
i budou tuláci mezi pohany.

10 Izrael jest vinný kmen prázdný, ovoce skládá sobě. Čím
více mívá ovoce svého, tím více rozmnožuje oltáře, a
čím lepší jest země jeho, tím více vzdělává obrazy. 2 Klade
díly srdce jejich, pročež vinni jsou. Ontť poboří oltáře jejich,
poplení obrazy jejich, 3 Poněvadž i říkají: Nemáme žádného
krále, nýbrž aniž se bojíme Hospodina, a král co by nám

učinil? 4 Mluví slova, klnouce se lživě, když činí smlouvu, a
soud podobný jedu roste na záhonech polí mých. 5 Z příčiny
jalovic Betavenských děsiti se budou obyvatelé Samařští,
když kvíliti bude nad nimi lid jejich i kněží jejich, (kteříž
příčinou jejich nyní pléší), proto že sláva jejich zastěhuje se
od nich. 6 Ano i sám lid do Assyrie zaveden bude v dar
králi, kterýž obhájce býti měl; Efraim hanbu ponese, a Izrael
styděti se bude za své předsevzetí. 7 Vyhlazen bude král
Samařský jako pěna na svrchku vody. 8 Vypléněny budou
také výsosti Avenu, hřích Izraelských, trní a hloží zroste
na oltářích jejich. I dějí horám: Přikrejte nás, a pahrbkům:
Padněte na nás. 9 Ode dnů Gabaa hřešil jsi, Izraeli. Tamť
jsou ostáli, nepostihla jich v Gabaa válka proti nešlechetným.
10 A protož podlé líbosti své svíži je; nebo sberou se na ně
národové k svázání jich, pro dvojí nepravost jejich. 11 Nebo
Efraim jest jalovička, kteráž byla vyučována; mlatbu miluje,
ačkoli jsem já nastupoval na tučný krk její, abych k jízdě
užíval Efraima, Juda aby oral, a Jákob vláčil. A říkal jsem: 12
Rozsívejte sobě k spravedlnosti, žněte k milosrdenství, ořte
sobě ouhor, poněvadž čas jest k hledání Hospodina, ažby
přišel a dštil vám spravedlností. 13 Ale orali jste bezbožnost,
žali jste nepravost, jedli jste ovoce lži; nebo doufáš v cestu
svou a ve množství reků svých. 14 Protož povstane rozbroj
mezi lidem tvým, i každá pevnost tvá zpuštěna bude, tak
jako zpustil Salman Bet Arbel v den boje; matky s syny
rozrážíny budou. 15 Aj, toť vám způsobí Bethel pro přílišnou
nešlechetnost vaši; na svitání docela vyhlazen bude král
Izraelský.

11 Když dítětem byl Izrael, miloval jsem jej, a z Egypta
povolal jsem syna svého. 2 Volali jich, oni tím více
ucházeli před nimi, Bálům obětovali, a rytinám kadili, 3 Ješto
jsem já na nohy stavěl Efraima, on pak bral je na lokty své;
aniž znáti chtěli, že jsem já je uzdravoval. 4 Potahoval jsem
jich provázky lidskými, provazy milování, a činil jsem jim tak
jako ti, kteříž pozdvihují jha na čelistech hovádka, podávaje
potravy jemu. 5 Nenavrátíť se do země Egyptské, ale Assur
bude králem jeho, proto že se nechtěli obrátiti. 6 Nadto bude
trvati meč v městech jeho, a zkazí závory jeho, a sžíře je pro
rady jejich. 7 Nebo lid můj ustrnul na odvrácení se ode mne,
a ač ho k Nejvyššímu volají, však žádný ho neoslavuje. 8
Jakž bych tě vydal, ó Efraime? Jakž bych tě vydal, ó Izraeli?
Kterak bych tě položil jako Adamu, podvrátil jako Seboim?
Zkormouceno jest ve mně srdce mé, ano i střeva slitování
mých pohnula se. 9 Nevykonámť prchlivosti hněvu svého,
nezkazím více Efraima; nebo jsem já Bůh silný, a ne člověk,
u prostřed tebe svatý, aniž přitáhnu na město. 10 I půjdou
za Hospodinem řvoucím jako lev; on zajisté řváti bude, tak
že s strachem přiběhnou synové od moře. 11 S strachem
poběhnou jako ptactvo z Egypta, a jako holubice z země
Assyrské, i osadím je v domích jejich, dí Hospodin. 12
Obklíčili mne Efraimští lží, a dům Izraelský lstí, když ještě
Juda panoval s Bohem silným, a s svatými věrný byl.

12 Efraim se větrem pase, a vítr východní honí, každého
dne lež a zhoubu množí; nebo smlouvu s Assurem
činí, a masti do Egypta donášejí se. 2 I s Judou má soud
Hospodin; pročež navštívě Jákoba podlé cest jeho, podlé
snažností jeho odplatí jemu. 3 V životě za patu držel bratra
svého, a silou svou knížetsky se potýkal s Bohem. 4
Knížetsky, pravím, potýkal se s andělem, a přemohl; plakal a
pokorně ho prosil; v Bethel jej nalezl, a tam s námi mluvil. 5
Toť jest Hospodin Bůh zástupů, pamětné jeho jest Hospodin.
6 Protož ty k Bohu svému se obrať, milosrdenství a soudu
ostříhej, a očekávej na Boha svého ustavičně. 7 Kramářem
jest, v jehož ruce jsou vážky falešné, rád utiskuje, 8 A
říká Efraim: Však jsem zbohatl, dobyl jsem sobě zboží;
ve všech mých pracech nenajdou mi nepravosti, jenž by
hříchem byla. 9 Já pak Hospodin jsa Bohem tvým od vyjití z
země Egyptské, ještě-liž bych tě seděti nechal v stáncích
jako ve dnech svátečních? 10 A mluvě skrze proroky, já
abych vidění mnoho ukazoval, a skrze proroky podobenství
předkládal? 11 Zdali toliko v Gálád byla nepravost a marnost?
I v Galgala voly obětují, přes to i oltářů jejich jest jako
kopců na záhonech polí mých. 12 Tamto utekl byl Jákob
z krajiny Syrské, kdež sloužil Izrael pro ženu, a pro ženu
byl pastýřem; 13 Sem pak skrze proroka přivedl Hospodin
Izraele z Egypta, též skrze proroka ostříhán jest. 14 Vzbudilť
Efraim hněv přehořký, a protož krev jeho na něj se vztáhne,
a potupu svou vrátí jemu Pán jeho.

13 Když mluvíval Efraim, býval strach; vznešený byl v
Izraeli, ale prohřešiv při Bálovi, tožť umřel. 2 A i nyní
ještě předce hřeší. Nebo dělají sobě a slévají z stříbra svého
podlé rozumu svého strašidla, ješto všecko to není než dílo
řemeslníků, o čemž říkají: Lidé, kteříž obětují, telata ať líbají.
3 Protož budou jako oblak ranní a jako rosa jitřní, kteráž
odchází, jako plevy vichřicí zachvácené z humna, a jako
dým z komínu, 4 Ješto já jsem Hospodin Bůh tvůj od vyjití z
země Egyptské, a Boha kromě mne nepoznal jsi, aniž jest
jiný vysvoboditel kromě mne. 5 Jáť jsem tě poznal na poušti
v zemi velmi vyprahlé. 6 Dobré pastvy měvše, nasyceni
jsou, ale když se nasytili, pozdvihlo se srdce jejich, protož
zapomenuli na mne. 7 Pročež budu jim jako lítý lev, jako
pardus vedlé cesty číhati budu. 8 Potkám se s nimi jako
nedvěd osiřelý, a roztrhám všecko srdce jejich, a sežeru je

tam jako lev, jako zvěř divoká roztrhující je. 9 Z tebeť jest
zhouba tvá, ó Izraeli, ješto ve mně všecka pomoc tvá. 10
Kdež jest král tvůj? Kdež jest? Nechť tě zachová ve všech
městech tvých. Aneb soudcové tvoji, o nichž jsi řekl: Dej
mi krále a knížata? 11 Dal jsem tobě krále v hněvě svém,
a odjal jsem v prchlivosti své. 12 Svázánať jest nepravost
Efraimova, schován jest hřích jeho. 13 Bolesti rodičky přijdou
na něj; jest syn nemoudrý, sic jinak nezůstával by tak
dlouho v životě matky. 14 Z ruky hrobu vyplatím je, od smrti
vykoupím je; budu zhoubcím tvým, ó smrti, budu zkažením
tvým, ó hrobe, želení skryto bude od očí mých. (Sheol h7585)
15 Nebo on mezi bratřími ovoce ponese, ač prv přijde vítr
východní, vítr Hospodinův od pouště vstupující, a vysuší
studnice jeho, osuší i vrchoviště jeho; onenno rozchvátá
poklad všech nejdražších klénotů. 16 Zpuštěna bude Samaří,
proto že se protivila Bohu svému; od meče padnou, dítky
jejich zrozrážíny budou, a těhotné ženy jejich zroztínány.

14 Obratiž se, ó Izraeli, cele k Hospodinu Bohu svému,
nebo jsi padl příčinou nepravosti své. 2 Vezměte s
sebou slova, a obraťte se k Hospodinu, a rcete jemu: Sejmi
všelikou nepravost, a dej to, což dobrého jest, a budemeť se
odplaceti volky rtů našich. 3 Assurť nemůže zachovati nás,
na koních nepojedeme, aniž díme více dílu rukou našich:
Bůh náš; nebo v tobě smilování nalézá sirotek. 4 Uzdravím
odvrácení jejich, budu je milovati dobrovolně; nebo odvrácen
bude hněv můj od nich. 5 Budu jako rosa Izraelovi, zkvetne
jako lilium, a hluboce vpustí kořeny své jako Libán. 6 Rozloží
se ratoléstky jeho, a bude jako oliva okrasa jeho, a vůně
jeho jako Libánská. 7 Ti, kteříž by seděli pod stínem jeho,
navrátí se, oživou jako obilé, a pučiti se budou jako kmen
vinný, jehož památka bude jako vína Libánského. 8 Efraime,
což jest mi již do modl? Já vyslýchati, a patřiti budu na tě; já
jsem jako jedle zelenající se, ze mneť ovoce tvé jest. 9 Kdo
jest moudrý, porozuměj těmto věcem, a rozumný poznej je;
nebo přímé jsou cesty Hospodinovy, a spravedliví choditi
budou po nich, přestupníci pak na nich padnou.

Joel

1 Slovo Hospodinovo, kteréž se stalo k Joelovi synu
Petuelovu: 2 Slyšte to starší, a pozorujte všickni obyvatelé
této země, stalo-li se to za dnů vašich, aneb za dnů otců
vašich? 3 Vypravujte o tom synům svým, a synové vaši
synům svým, synové pak jejich rodině potomní. 4 Co
pozůstalo po housenkách, snědly kobylky, a co pozůstalo
po kobylkách, snědli brouci, co pak pozůstalo po broucích,
dojedli chroustové. 5 Procitťe opilci, a plačte a kvělte všickni,
kteříž pijíte víno, proto že odtržen jest mest od úst vašich.
6 Nebo přitáhl do země mé národ silný a nesčíslný, jehož
zubové zubové lva, a střenovní zubové jeho lvoví. 7 Přivedl
vinné kmeny mé v pustinu, a fíkoví mé na zkázu; docela
obnažil je a zporážel, zbělely ratolesti jejich. 8 Kvěl jako
mladice přepásaná žíní pro muže mladosti své. 9 Odjata
jest suchá i mokrá obět z domu Hospodinova, kvílí kněží,
služebníci Hospodinovi. 10 Zpustlo pole, kvílí země, proto že
pohubeno obilé, vyschl mest, olej zhynul. 11 Stydí se oráči,
kvílí vinaři z příčiny pšenice a ječmene; nebo zahynula žeň
polní. 12 Vinný kmen usechl, a fík usvadl, strom zrnatých
jablek, též i palma i jabloň, všecko dříví polní poschlo, a
že odňato potěšení od synů lidských. 13 Přepašte se a
kvělte, ó kněží, úpějte přisluhující oltáři, vejděte a léhejte i
v noci v žíních, služebníci Boha mého. Nebo nevnáší se
do domu Boha vašeho suché ani mokré oběti. 14 Uložte
půst, svolejte shromáždění, shromažďte starší i všecky
obyvatele země do domu Hospodina Boha vašeho, a volejte
k Hospodinu: 15 Ach, nastojte na tento den; nebo blízký
jest den Hospodinův, a jako poplénění od Všemohoucího
přichází. 16 Ano před očima našima pokrm odjat jest, z
domu Boha našeho veselé a plésání. 17 Vyhynulo símě
pod hrudami svými, zpustly stodoly, zbořeny jsou obilnice;
nebo vyschlo obilé. 18 Aj, jak vzdychá dobytek, svírají se
stáda skotů, proto že nemají žádné pastvy, ano i stáda bravů
hynou. 19 K toběť, ó Hospodine, volám; nebo oheň sežral
pastviska pouště; a plamen popálil všecka dříví polní. 20
Také i zvěř polní všecka lká k tobě, proto že vyschli potokové
vod, a oheň sežral pastviska na poušti.

2 Trubte trubou na Sionu, a křičte na hoře svaté mé, nechť
se třesou všickni obyvatelé této země, nebo přichází den
Hospodinův, nebo blízký jest, 2 Den temnosti a mračna, den
oblaku a mrákoty, jako záře jitřní rozprostřená po horách:
Lid mnohý a silný, jemuž rovného nebylo od věků, aniž po
něm kdy bude až do let národů i pronárodů. 3 Před tváří
jeho oheň zžírati bude, a za ním plamen plápolati; před
ním země tato jako zahrada Eden, ale po něm bude poušť
přehrozná, a aniž bude, což by ušlo před ním. 4 Způsob
jeho bude jako způsob koní, a jako jízdní, tak poběhnou. 5
Jako s hřmotem vozů po vrších hor skákati budou, jako hluk
plamene ohně zžírajícího strniště, jako lid silný zšikovaný k
bitvě. 6 Tváři jeho děsiti se budou lidé, všecky tváře zčernají
jako hrnec. 7 Jako rekové poběhnou, jako muži váleční
vstoupí na zed, a jeden každý cestou svou půjde, aniž se
uchýlí z stezek svých. 8 Jeden druhého nebude tlačiti, každý
silnicí svou půjde, a byť i na meč upadli, nebudou raněni. 9
Po městě těkati budou, po zdech běhati, na domy vstupovati,
a okny polezou jako zloděj. 10 Před tváří jeho třásti se bude
země, pohnou se nebesa, slunce i měsíc se zatmí, a hvězdy
potratí blesk svůj. 11 Hospodin pak sám vydá hlas svůj před
vojskem svým, proto že velmi veliký bude tábor jeho, proto
že silný ten, kdož vykoná slovo jeho. (Nebo veliký bude
den Hospodinův a hrozný náramně), i kdož jej bude moci
snésti? 12 A protož ještě nyní dí Hospodin: Obraťte se ke
mně samému celým srdcem svým, a to s postem a s pláčem
i s kvílením. 13 A roztrhněte srdce vaše, a ne roucha vaše,
a navraťte se k Hospodinu Bohu vašemu; neboť jest on
milostivý a lítostivý, dlouhočekající a hojný v milosrdenství,
a kterýž lituje zlého. 14 Kdo ví, neobrátí-li se a nebude-li
želeti, a nezůstaví-li po něm požehnání, oběti suché a mokré
Hospodinu Bohu vašemu. 15 Trubte trubou na Sionu, uložte
půst, svolejte shromáždění. 16 Shromažďte lid, posvěťte
shromáždění, shromažďte starce, shromažďte maličké i ty,
jenž prsí požívají; nechť vyjde ženich z pokojíka svého a
nevěsta z schrany své. 17 Kněží, služebníci Hospodinovi, ať
plačí mezi síňcí a oltářem, a řeknou: Odpusť, ó Hospodine,
lidu svému, a nevydávej dědictví svého v pohanění, tak
aby nad nimi panovati měli pohané. Proč mají říkati mezi
národy: Kde jest Bůh jejich? 18 I bude horlivou milostí zažžen
Hospodin k zemi své, a slituje se nad lidem svým. 19 A
ohlásí se Hospodin, a řekne lidu svému: Aj, já pošli vám
obilé, mest a olej, i budete jím nasyceni, aniž vás vydám více
v pohanění mezi pohany. 20 Nebo půlnoční vojsko vzdálím
od vás, a zaženu je do země vyprahlé a pusté, přední houf
jeho k moři východnímu, konec pak jeho k moři nejdalšímu; i
vzejde z něho smrad a puch, jakžkoli sobě mocně počíná. 21
Neboj se země, plésej a vesel se; neboť mocně dělati bude
Hospodin dílo své. 22 Nebojtež se zvířátka polí mých; neboť
se zotaví pastviska na poušti, a stromoví přinese ovoce své,
fík i vinný kmen vydadí moc svou. 23 I vy, synové Sionští,
plésejte a veselte se v Hospodinu Bohu vašem; nebo vám
dá déšť příhodný, a sešle vám déšť hojný, podzimní i jarní, v
čas. 24 I budou naplněny stodoly obilím, a oplývati budou

presové mstem a olejem. 25 A tak nahradím vám léta, kteráž
sežraly kobylky, brouci, chroustové a housenky, vojsko mé
veliké, kteréž jsem posílal na vás. 26 Budete zajisté míti co
jísti, a nasyceni jsouce, chváliti budete jméno Hospodina
Boha svého, kterýž učinil s vámi divné věci, aniž zahanben
bude lid můj na věky. 27 A poznáte, že já jsem u prostřed
Izraele, a že já Hospodin jsem Bohem vaším, a že není
žádného jiného; neboť nebude zahanben lid můj na věky. 28
I stane se potom, že vyleji Ducha svého na všeliké tělo,
a budou prorokovati synové vaši i dcery vaše; starci vaši
sny mívati budou, mládenci vaši vidění vídati budou. 29
Nýbrž i na služebníky a na služebnice v těch dnech vyleji
Ducha svého, 30 A ukáži zázraky na nebi i na zemi, krev a
oheň a sloupy dymové. 31 Slunce obrátí se v tmu a měsíc v
krev, prvé než přijde den Hospodinův veliký a hrozný, 32 A
však stane se, že kdož by koli vzýval jméno Hospodinovo,
vysvobozen bude; nebo na hoře Sion a v Jeruzalémě bude
vysvobození, jakož pověděl Hospodin, totiž v ostatcích,
kterýchž povolá Hospodin.

3 Nebo aj, v těch dnech a v ten čas, když zase přivedu
zajatý lid Judský a Jeruzalémský, 2 Shromáždím také
všecky národy, a svedu je do údolí Jozafat, abych se
tam soudil s nimi o lid svůj a dědictví své, Izraele, jejž
rozptýlili mezi pohany a zemi mou rozdělili. 3 Také o lid
můj metali los, a dávali mládence za nevěstku, mladice pak
prodávali za víno, aby pili. 4 Anobrž, co vy máte proti mně, ó
Tyrští a Sidonští, i všecky končiny Filistinské? Zdaliž se mi
odplacujete? Jestliže mi se odplacujete, snadněť a vnáhleť i
já obrátím odplatu vaši na hlavu vaši, 5 Kteříž stříbro mé i
zlato mé béřete, a klénoty mé výborné vnášíte do chrámů
svých, 6 A syny Judské i syny Jeruzalémské prodáváte
synům Javanovým, aby je pryč zavodili od pomezí jejich. 7
Aj, já vzbudím je z toho místa, kamž jste je prodali, a obrátím
odplatu vaši na hlavu vaši. 8 Prodám zajisté syny i dcery
vaše v moc synů Judských, i prodadí je Sabejským, do
národu dalekého; neboť jest Hospodin mluvil. 9 Provolejte to
mezi národy, vyhlaste boj, probuďte reků, nechť přitáhnou, a
dadí se najíti všickni muži váleční. 10 Skujte motyky své
v meče, a srpy své v oštípy; ten, kterýž jest mdlý, nechť
řekne: Udatný jsem. 11 Shromažďte se a přitáhněte všickni
národové okolní, a shlukněte se; způsobiž to, ať tam sstoupí,
ó Hospodine, rekové tvoji. 12 Probudíť se a přitáhnou
národové ti do údolé Jozafat; nebo tam se posadím, abych
soudil všecky ty národy okolní. 13 Přičiňte srp, nebo uzralo
obilé; poďte, sstupte, nebo plný jest pres, oplývají kádě;
mnohá zajisté jest zlost jejich. 14 Ale více hromad, hromad v
údolí posekání; nebo blízký jest den Hospodinův, v údolí
posekání. 15 Slunce a měsíc zatmí se, a hvězdy potratí
blesk svůj. 16 A Hospodin řváti bude z Siona, a z Jeruzaléma
vydá hlas svůj, tak že se třásti budou nebesa i země; nebo
Hospodin jest útočiště lidu svého, a síla synů Izraelských. 17
I zvíte, že já Hospodin jsem Bohem vaším, kterýž bydlím
na Sionu, hoře svatosti své, a tak Jeruzalém bude svatý,
a cizí nepůjdou přes něj více. 18 I stane se v ten čas, že
hory dštíti budou mstem, a pahrbkové oplývati mlékem, a
všickni potokové Judští budou plní vody, a studnice z domu
Hospodinova vyjde, kteráž zapojí údolé Setim. 19 Egypt na
zpuštění přijde, a země Idumejská hrozně zpuštěna bude pro
násilí synům Judským činěné; nebo vylévali krev nevinnou v
zemi jejich. 20 Juda pak na věky trvati bude, a Jeruzalém
od národu do pronárodu. 21 A očistím ty, jejichž jsem krve
neočistil; nebo Hospodin přebývá na Sionu.

Ámos

1 Slova Amosova, (kterýž byl mezi pastýři) z Tekoa, kteráž
viděl o Izraelovi za dnů Uziáše krále Judského, a za dnů
Jeroboáma syna Joasova, krále Izraelského, dvě létě před
země třesením. **2** I řekl: Hospodin řváti bude z Siona, a z
Jeruzaléma vydá hlas svůj, i budou kvíliti salášové pastýřů,
a vyschnou pole nejvýbornější. **3** Takto praví Hospodin: Pro
troji nešlechetnost Damašku, ovšem pro čtveru neodpustím
jemu, proto že mlátili Galáda cepami okovanými. **4** Ale pošli
oheň na dům Hazaelův, kterýžto zžíře paláce Benadadovy.
5 I polámi závoru Damašku, a vypléním obyvatele z údolí
Aven, a toho, kterýž drží berlu, z domu Eden, i půjde v zajetí
lid Syrský do Kir, dí Hospodin. **6** Takto praví Hospodin:
Pro troji nešlechetnost Gázy, ovšem pro čtveru neslituji se
nad ním, proto že je zajímajíce, v zajetí věčné podrobovali
Idumejským. **7** Ale pošli oheň na zed Gázy, kterýžto zžíře
paláce její, **8** A vypléním obyvatele z Azotu, i toho, kterýž
drží berlu, z Aškalon, a obrátím ruku svou proti Akaron, i
zahyne ostatek Filistinských, praví Panovník Hospodin. **9**
Takto praví Hospodin: Pro troji nešlechetnost Týru, ovšem
pro čtveru neodpustím jemu, proto že je v zajetí věčné
podrobili Idumejským, a nepamatovali na smlouvu bratrskou.
10 Ale pošli oheň na zed Tyrskou, kterýžto zžíře paláce jeho.
11 Takto praví Hospodin: Pro troji nešlechetnost Edoma,
ovšem pro čtveru neslituji se nad ním, proto že udusiv v
sobě všecku lítostivost, stihá mečem bratra svého, a hněv
jeho ustavičně rozsapává, anobrž vzteklost jeho špehuje bez
přestání. **12** Ale pošli oheň na Teman, kterýžto zžíře paláce
v Bozra. **13** Toto praví Hospodin: Pro troji nešlechetnost
synů Ammon, ovšem pro čtveru neodpustím jemu, proto že
roztínali těhotné Galádské, jen aby rozšiřovali pomezí své.
14 Ale zanítím oheň na zdi Rabba, kterýžto zžíře paláce její,
s troubením v den boje a s bouří v den vichřice. **15** I půjde
král jejich v zajetí, on i knížata jeho s ním, praví Hospodin.

2 Takto praví Hospodin: Pro troji nešlechetnost Moábovu,
ovšem pro čtveru neodpustím jemu, proto že spálil kosti
krále Idumejského na vápno. **2** Ale pošli oheň na Moába,
kterýžto zžíře paláce Kariot, i umře s hlukem Moáb, s
křikem a s hlasem trouby. **3** A vypléním soudce jeho, i
všecka knížata jeho zmorduji s ním, praví Hospodin. **4** Takto
praví Hospodin: Pro troji nešlechetnost Judovu, ovšem pro
čtveru neslituji se nad ním, proto že oni pohrdají zákonem
Hospodinovým, a ustanovení jeho neostříhají, a svodí se
lžmi svými, jichž následovali otcové jejich. **5** Ale pošli oheň
na Judu, kterýžto zžíře paláce Jeruzalémské. **6** Takto praví
Hospodin: Pro troji nešlechetnost Izraelovu, ovšem pro
čtveru neodpustím jemu, proto že prodávají spravedlivého
za peníze, a nuzného za pár střevíců. **7** Kteříž dychtí, aby
chudé s prstí smísili, a cestu tichých převracejí; nadto syn i
otec vcházejí k jedné a též mladici, aby poškvrnili jména
svatosti mé. **8** A na oděvu zastaveném klanějí se při každém
oltáři, a víno pokutovaných pijí v domě bohů svých, **9** Ješto
jsem já vyhladil Amorejského od tváři jejich, jehož vysokost
byla jako vysokost cedrů. Ačkoli pevně stál jako dub, však
jsem zkazil svrchu ovoce jeho, pospodu pak kořeny jeho. **10**
A vás já jsem vyvedl z země Egyptské, a vyvedl jsem vás po
poušti čtyřidceti let, abyste dědičně vládli zemí Amorejského.
11 A vzbuzoval jsem z synů vašich proroky, a z mládenců
vašich Nazarejské. Zdaliž není tak, ó synové Izraelští?
praví Hospodin. **12** Ale vy jste napájeli Nazarejské vínem, a
prorokům jste zapovídali, řkouce: Neprorokujte. **13** Aj, já
tlačiti budu zemi vaši tak, jako vůz těžký tlačí snopy. **14** I
zahyne utíkání od rychlého, silný též neužive síly své, a
udatný nevysvobodí života svého. **15** A ten, kterýž se chápá
lučiště, neostojí, a čerstvý na nohy své neuteče, a ten, kterýž
jezdí na koni, nevysvobodí života svého. **16** Ale i zmužilého
srdce mezi nejudatnějšími nahý utíkati bude v ten den, praví
Hospodin.

3 Slyšte slovo to, kteréž mluví Hospodin proti vám, synové
Izraelští, proti vší té rodině, kterouž jsem vyvedl z země
Egyptské, řka: **2** Toliko vás samy poznal jsem ze všeliké
rodiny země, protož trestati vás budu ze všech nepravostí
vašich. **3** Zdaliž půjdou dva spolu, leč by se snesli? **4** Zdaliž
zařve lev v lese, když by nebylo žádné loupeže? Vydá-liž
lvíček hlas svůj z peleše své, kdyby lapiti neměl? **5** Padne-liž
ptáče do osídla na zem, když by žádné léčky nebylo? Bude-
liž zdviženo osídlo z země, když by nic neuvázlo? **6** Zdaliž
když se troubí trubou v městě, lid s strachem se nezbíhá?
Zdaž když se má státi v městě co zlého, Hospodin toho
známa nečiní? **7** Nečiníť zajisté Panovník Hospodin ničeho,
leč by zjevil tajemství své služebníkům svým prorokům. **8**
Lev řve, kdož by se nebál? Panovník Hospodin velí, kdož
by neprorokoval? **9** Rozhlaste po palácích v Azotu, a po
palácích v zemi Egyptské, a rcete: Sbeřte se na hory Samaří,
a vizte znepokojení veliká u prostřed něho a nátisk trpící v
něm, **10** A že neumějí dělati upřímě, dí Hospodin. Poklady
skládají z nátisku a loupeže na palácích svých. **11** Protož
takto praví Panovník Hospodin: Aj, nepřítel, a to na zemi tuto
vůkol, a tent' odejme od tebe sílu tvou, i budou rozchvátáni
palácové tvoji. **12** Takto praví Hospodin: Jako když vytrhne
pastýř z úst lva dva hnáty aneb kus ucha, tak vytrženi budou
synové Izraelští, sedící v Samaří lhostejně na postelích, a na

ložcích rozkošných. 13 Slyšte a osvědčte v domě Jákobově,
dí Panovník Hospodin, Bůh zástupů, 14 Že v ten den, když
Izraele trestati budu pro přestoupení jeho, navštívím také
oltáře v Bethel, a odťati budou rohové oltáře, tak že spadnou
na zem. 15 A udeřím domem zimním o dům letní, i zahynou
domové z kostí slonových, a konec vezmou domové velicí,
praví Hospodin.

4 Slyšte slovo toto, ó krávy Bázanské, kteréž jste na horách
Samařských, kteréž nátisk činíte chudým, a potíráte
nuzné, kteréž říkáte pánům jejich: Přineste, ať pijeme. 2
Přisáhl Panovník Hospodin skrze svatost svou, že aj, dnové
jdou na vás, v nichž vezme vás na háky, a potomky vaše
na udice rybářské. 3 I vyjdete mezerami, každá tak, jakž
stojí, a budete rozhazovati, což na palácích, dí Hospodin. 4
Jdětež do Bethel, a buďtež poběhlci Galgala, rozmnožujte
převrácenost, a přinášejte každého jitra oběti své, třetího
roku desátky své. 5 A pálíce obět chvály z kvašených věcí,
provolejte i oběti dobrovolné, a rozhlaste, poněvadž se vám
tak líbí, ó synové Izraelští, dí Panovník Hospodin. 6 A ačkoli
já dal jsem vám čistotu zubů po všech městech vašich, totiž
nedostatek chleba na všech místech vašich, a však jste
se ke mně neobrátili, dí Hospodin. 7 Já také zadržel jsem
vám déšť, když ještě tři měsícové byli do žně, a dštil jsem
na jedno město, a na druhé město jsem nedštil; jeden díl
deštěm svlažen byl, a ten díl, na kterýž nepršelo, uschl. 8 A
toulali se dvě i tři města k jednomu městu, aby se napili
vody, aniž se napiti mohli, a však jste se neobrátili ke mně,
dí Hospodin. 9 Bil jsem vás suchem a rzí; hojnost, kterouž
přinášely zahrady vaše a vinice vaše, i fíkoví vaše, i olivoví
vaše, pojedly housenky, a však jste se neobrátili ke mně, dí
Hospodin. 10 Poslal jsem na vás mor tak jako na Egypt, zbil
jsem mečem mládence vaše, v zajetí jsem vydal koně vaše,
a učinil jsem, že vstupoval smrad vojsk vašich i v chřípě
vaše, a však jste se neobrátili ke mně, dí Hospodin. 11
Podvrátil jsem vás, jako podvrátil Bůh Sodomu a Gomoru,
tak že jste byli jako hlavně vychvácená z ohně, vždy však
neobrátili jste se ke mně, dí Hospodin. 12 A protož takť
učiním, ó Izraeli, a poněvadž takť učiniti míním, připraviž se
vstříc Bohu svému, ó Izraeli. 13 Nebo aj, on jest sformovatel
hor a stvořitel větrů, a oznamuje člověku, jaké by bylo jeho
myšlení; činí z záře jitřní tmu, a šlapá po vysokostech země.
Hospodin Bůh zástupů jest jméno jeho.

5 Slyšte slovo toto, kteréž já vynáším proti vám, totiž
naříkání nad domem Izraelským. 2 Padneť, aniž více
povstane panna Izraelská; opuštěna bude v zemi své,
nebude žádného, kdo by jí pozdvihl. 3 Nebo takto praví
Panovník Hospodin: V městě, z kteréhož vycházelo tisíc,
zůstane sto, v tom pak, z kteréhož vycházelo sto, zůstane
deset domu Izraelskému. 4 Nebo takto praví Hospodin domu
Izraelskému: Hledejte mne a živi buďte. 5 A nehledejte
Bethel, aniž choďte do Galgala, a do Bersabé se nesmýkejte;
nebo Galgal jistotně se přestěhuje, a Bethel přijde na nic. 6
Hledejte Hospodina, (a živi buďte, aby nepronikl jako oheň
domu Jozefova, a nesehltil, a nebylo by žádného, kdo by
uhasil Bethelské, 7 Kteříž proměňují v pelynek soud, a
spravedlnosti na zemi zanechávají), 8 Toho, kterýž učinil
Kuřátka i Oriona, kterýž proměňuje stín smrti v jitro, a den
v temnosti noční, kterýž přivolává vody mořské, a vylévá
je na svrchek země, jehož jméno jest Hospodin, 9 Kterýž
očerstvuje zemdleného proti silnému, tak že zemdlený do
pevnosti vchází. 10 Nenávidí trescícího v bráně, a toho,
kdož mluví věci pravé, v ohavnosti mají. 11 A protož, proto
že loupíte chudého, a břímě obilé béřete od něho, domů z
tesaného kamení nastavěli jste, ale nebudete bydliti v nich;
vinic výborných naštěpovali jste, ale nebudete píti vína z
nich. 12 Nebo já vím o mnohých nešlechetnostech vašich a
velikých hříších vašich, že trápíte spravedlivého, berouce
poctu, a nuzných při v bráně převracíte. 13 Protož rozumný
v ten čas mlčeti musí, nebo čas ten zlý jest. 14 Hledejte
dobrého a ne zlého, abyste živi byli, a budeť tak Hospodin
Bůh zástupů s vámi, jakž pravíte. 15 Mějte v nenávisti zlé, a
milujte dobré, a ustanovte v bráně soud; snad Hospodin
Bůh zástupů milost učiní ostatkům Jozefovým. 16 Protož
takto praví Panovník Hospodin, Bůh zástupů: Po všech
ulicích bude kvílení, a na všecky strany zkřiknou: Ouvech,
ouvech, a povolají oráče k pláči a kvílení s těmi, kteříž
umějí naříkati. 17 Nýbrž i po všech vinicích bude kvílení,
když projdu prostředkem tebe, dí Hospodin. 18 Běda těm,
kteříž žádají dne Hospodinova. K čemuž jest vám ten den
Hospodinův, poněvadž jest tmy a ne světla? 19 Jako když by
někdo utíkal před lvem, potkal by se s ním nedvěd; aneb
když by všel do domu, a zpolehna rukou svou na stěnu, ušťkl
by ho had. 20 Zdali není tmy a ne světla den Hospodinův,
v němž není blesku, ale mrákota? 21 Nenávidím, zavrhl
jsem svátky vaše, aniž sobě chutnám slavností vašich. 22
Nebo budete-li mi obětovati zápaly a suché oběti vaše,
neoblíbím jich, a na pokojné oběti krmného dobytka vašeho
nepopatřím. 23 Odejmi ode mne hluk písní svých, ani hudby
louten vašich nechci poslouchati. 24 Ale povalí se jako voda
soud, a spravedlnost jako potok silný. 25 Zdali jste mně oběti
a dary obětovali na poušti za čtyřidceti let, dome Izraelský?
26 Nýbrž nosili jste stánek Melecha vašeho a Kijuna, obrazy
vaše, hvězdu boha vašeho, kteréžto věci sami jste sobě

zdělali. 27 Protož přestěhuji vás dále než Damašské, praví
Hospodin, jehož jméno jest Bůh zástupů.

6 Běda pokoj majícím na Sionu, a doufajícím v horu
Samařskou, kteréžto hory jsou slovoutné mimo jiné u
těch národů, k nimž se scházejí dům Izraelský. 2 Projděte až
do Chalne, a odtud jděte do Emat veliké, a sstupte do Gát
Filistinských, a shlédněte, jsou-li která království lepší nežli
tato? Jest-li větší jejich kraj nežli kraj váš? 3 Kteříž smyslíte,
že jest daleko den bídy, a přistavujete stolici nátisku. 4
Kteříž léhají na ložcích slonových, a rozkošně sobě počínají
na postelích svých, kteříž jídají berany z stáda a telata
nejtučnější, 5 Přizpěvujíce k loutně jako David, vymýšlejíce
sobě nástroje muzické. 6 Kteříž pijí z bání vinných, a drahými
mastmi se maží, aniž jsou čitelni bolesti pro potření Jozefovo.
7 Pročež jižť půjdou v zajetí v prvním houfu stěhujících se, a
tak nastane žalost těm, kteříž sobě rozkošně počínají. 8
Přisáhl Panovník Hospodin skrze sebe samého, dí Hospodin
Bůh zástupů: V ohavnosti mám pýchu Jákobovu, i paláců
jeho nenávidím, pročež vydám město i vše, což v něm jest.
9 I stane se, že pozůstane-li deset osob v domě jednom, i ti
zemrou. 10 A vezme někoho strýc jeho, aneb ten, kterýž mu
strojí pohřeb, aby vynesl kosti z domu, a dí tomu, kdož jest v
pokoji domu: Jest-liž ještě s tebou kdo? I dí: Není žádného. I
řekne: Mlč, proto že nepřipomínali jména Hospodinova. 11
Nebo aj, Hospodin přikáže, a bíti bude na dům veliký přívaly,
a na dům menší rozsedlinami. 12 Zdaliž koni běžeti mohou
po skále? Zdaliž ji kdo orati může voly? Nebo jste proměnili
soud v jed, a ovoce spravedlnosti v pelynek, 13 Vy, kteříž se
veselíte, ano není z čeho, říkajíce: Zdaliž jsme svou silou
nevzali sobě rohů? 14 Ale aj, já vzbudím proti vám, ó dome
Izraelský, praví Hospodin Bůh zástupů, národ, kterýž vás
ssouží, odtud, kudy se jde do Emat, až do potoka roviny.

7 Toto mi ukázal Panovník Hospodin, že aj, formoval
kobylky, když nejprvé počala růsti otava, když aj, otava
byla po královském posečení. 2 I stalo se, když snědly
byliny zemské, že jsem řekl: Panovníče Hospodine, odpustiž,
prosím. Kdož zůstane Jákobovi? Neboť ho maličko jest. 3 I
želel Hospodin toho. Nestaneť se, řekl Hospodin. 4 Tedy
ukázal mi Panovník Hospodin, a aj, Panovník Hospodin volal,
že při svou povede ohněm. A spáliv propast velikou, spálil i
díl. 5 Já pak řekl jsem: Panovníče Hospodine, přestaniž,
prosím. Kdož zůstane Jákobovi? Neboť ho maličko jest. 6 I
želel Hospodin toho. A ani toho se nestane, řekl Panovník
Hospodin. 7 Potom ukázal mi, a aj, Pán stál na zdi podlé
pravidla vzdělané, v jehož ruce bylo pravidlo. 8 I řekl mi
Hospodin: Co vidíš, Amose? Řekl jsem: Pravidlo. I řekl Pán:
Aj, já položím pravidlo u prostřed lidu svého Izraelského,
nebuduť již více promíjeti jemu. 9 Nebo zpuštěny budou
výsosti Izákovy, a svatyně Izraelovy zpustnou, tehdáž,
když povstanu proti domu Jeroboámovu s mečem. 10
Tedy poslal Amaziáš kněz Bethelský k Jeroboámovi králi
Izraelskému, řka: Spuntoval se proti tobě Amos u prostřed
domu Izraelského, ta země nemohla by snésti všech slov
jeho. 11 Nebo takto praví Amos: Od meče umře Jeroboám,
a Izrael jistotně přestěhován bude z země své. 12 Potom
řekl Amaziáš Amosovi: Ó vidoucí, ujdi, radímť, utec do země
Judské, a jez tam chléb, a tam prorokuj. 13 Ale v Bethel již
více neprorokuj, nebo ono svatyně králova i dům královský
jest. 14 Tedy odpovídaje Amos, řekl Amaziášovi: Nebylť
jsem já prorokem, ano ani synem prorockým, ale byl jsem
skotákem, a česával jsem plané fíky. 15 Ale Hospodin mne
vzal, když jsem chodil za stádem, a řekl mi Hospodin: Jdi,
prorokuj lidu mému Izraelskému. 16 Nyní tedy slyšiž slovo
Hospodinovo. Ty pravíš: Neprorokuj v Izraeli, a nekaž v
domě Izákově. 17 Protož takto praví Hospodin: Žena tvá
cizoložiti bude v městě, synové pak tvoji i dcery tvé od meče
padnou; a země tvá provazcem dělena bude, a ty v zemi
nečisté umřeš, Izrael pak jistotně přestěhován bude z země
své.

8 Také mi ukázal Panovník Hospodin, a aj, byl koš ovoce
letního. 2 A řekl: Co ty vidíš, Amose? I řekl jsem: Koš
ovoce letního. Opět mi řekl Hospodin: Přišeltě konec lidu
mému Izraelskému, nebuduť již více promíjeti jemu. 3
Pročež kvíliti budou zpěvové chrámoví v ten den, praví
Panovník Hospodin. Množství mrtvých, mlče, namece na
všelijaké místo. 4 Slyštež to vy, kteříž sehlcujete chudého,
abyste vyhladili nuzné z země, 5 Říkajíce: Skoro-liž pomine
novměsíce, abychom prodávali obilé, a sobota, abychom
otevřeli obilnice, abychom ujímali efi, a přivětšovali váhy,
a faleš provodili vážkami falešnými, 6 Kupujíce za peníze
nuzné, a chudého za pár střevíců, nadto abychom plevy
obilné prodávali? 7 Přisáhl Hospodin skrze důstojnost
Jákobovu: Žeť se nezapomenu na věky na všecky skutky
jejich. 8 Nad tím-liž by se netřásla i země, a nekvílil by každý,
kdož přebývá na ní? Proto-liž by neměla vystoupiti všecka
jako potok, a zachvácena i zatopena býti jako potokem
Egyptským? 9 Anobrž stane se v ten den, praví Panovník
Hospodin, učiním, že slunce zajde o poledni, a uvedu tmy
na zemi v jasný den. 10 A proměním svátky vaše v kvílení, a
všecky zpěvy vaše v naříkání, a způsobím to, že bude na
každých bedrách žíně, a na každé hlavě lysina, a bude v
zemi této kvílení jako nad jednorozeným, a poslední věci její
jako den hořkosti. 11 Aj, dnové jdou, dí Panovník Hospodin,

že pošli hlad na zemi, ne hlad chleba, ani žízeň vody, ale
slyšení slov Hospodinových, 12 Tak že toulati se budou
od moře až k moři, a od půlnoci až na východ běhati,
hledajíce slova Hospodinova, však nenajdou. 13 V ten čas
umdlévati budou panny krásné, ano i mládenci tou žízní, 14
Kteříž přisahají skrze ohavnost Samařskou, a říkají: Živť
jest Bůh tvůj, ó Dan, a živa jest cesta Bersabé. I padnou, a
nepovstanou více.

9 Viděl jsem Pána, an se postavil na oltáři a řekl: Udeř v
makovici, až se zatřesou ty veřeje, a rozetni je všecky od
vrchu jejich, ostatek pak mečem zmorduji. Neutečeť žádný z
nich, aniž kdo z nich bude, ješto by toho znikl. 2 Byť se
pak do země zakopali, i odtud by je ruka má vzala; pakli
by vstoupili do nebe, i odtud bych je strhl. (Sheol h7585) 3
A jestliže by se schovali na vrchu Karmele, vyhledám a
vezmu je odtud; pakli by se skryli před očima mýma na
dně moře, přikáži hadu, aby je i odtud vyhryzl. 4 Pakliť by
šli v zajetí před nepřátely svými, i tam přikáži meči, aby je
zmordoval; obrátím zajisté oko své proti nim k zlému, a ne
k dobrému. 5 Nebo Panovník Hospodin zástupů když se
jen dotkne země, rozplývá se, a kvílí všickni přebývající na
ní, a vystupuje všecka jako potok, a zatopena bývá jako
potokem Egyptským, 6 Kterýž vzdělal na nebesích paláce
své, a zástup svůj na zemi sšikoval, kterýž může zavolati
vody mořské, a vyliti ji na svrchek země, jehož jméno jest
Hospodin. 7 Zdaliž nejste podobni synům Mouřenínů přede
mnou, ó synové Izraelovi? dí Hospodin. Zdaliž jsem Izraele
nevyvedl z země Egyptské, tak jako Filistinské z Kaftor, a
Syrské z Kir? 8 Aj, oči Panovníka Hospodina proti království
tomuto hřešícímu, abych je vyhladil se svrchku země, a
však nevyhladím docela domu Jákobova, dí Hospodin. 9
Nebo aj, já přikázal jsem, a budu zmítati domem Izraelským
mezi všemi národy, tak jako zmítáno bývá na říčici, tak že
ani kameníčko nepropadne na zem. 10 Mečem zbiti budou
všickni hříšníci z lidu mého, kteříž říkají: Nepřiblížíť se, aniž
potká nás to zlé. 11 V ten den zdvihnu stánek Davidův,
kterýž klesá, a zahradím mezery jeho, a zbořeniny jeho
opravím, a vzdělám jej jako za dnů starodávních, 12 Aby
dědili s ostatky Idumejských a se všechněmi národy, nad
kterýmiž jest vzýváno jméno mé, dí Hospodin, kterýž to
učiní. 13 Aj, dnové jdou, dí Hospodin, že postihati bude oráč
žence, a ten, kdož tlačí hrozny, rozsevače, hory pak dštíti
budou mstem, a všickni pahrbkové oplývati. 14 Přivedu také
zase zajatý lid svůj Izraelský, a vystavějí města zpuštěná,
aby v nich bydlili; a budou štěpovati vinice, a píti víno jejich,
nadělají i zahrad, a jísti budou ovoce jejich. 15 A tak je
štípím v zemi jejich, že nebudou vykořeněni více z země
své, kterouž jsem dal jim, praví Hospodin Bůh tvůj.

Obadiáš

1 Vidění Abdiášovo. Takto praví Panovník Hospodin o
zemi Idumejské: Pověst jsme slyšeli od Hospodina, a
legáta k národům vyslaného: Nuže, povstaňmež k boji proti
ní. 2 Aj, způsobím to, abys byl nejšpatnější mezi národy,
a abys byl v náramném pohrdání. 3 Pýcha srdce tvého
zklamá tě, ó ty, kterýž bydlíš v rozsedlinách skalních, v
převysokém obydlí svém, říkaje v srdci svém: Kdož by mne
strhl na zem? 4 Bys pak vysoko udělal jako orlice, nýbrž
bys mezi hvězdami položil hnízdo své, i odtud strhnu tě,
praví Hospodin. 5 Kterak jsi popléněn? Zdali zloději přišli na
tebe? Zdali loupežníci noční? Zdaliž by kradli přes spotřebu
svou? Kdyby ti, kteříž zbírají víno, přišli na tebe, zdaž by
nepozůstavili aspoň paběrků? 6 Jakť jsou vystiženy věci
Ezau, vyhledáni pokladové jeho! 7 Až ku pomezí vystrčí
tě všickni, s kterýmiž smlouvu máš; podvedou tě, zmocní
se tebe ti, s nimiž pokoj máš; náchlebníci tvoji udělajíť
ránu zrádně, již nebude lze vyrozuměti. 8 Zdaliž v ten den,
praví Hospodin, nevyhladím moudrých z země Idumejské, a
rozumných s hory Ezau? 9 I budou se děsiti udatní tvoji, ó
Temane, proto, že poraženi jsouce, vypléněni budou všickni
s hory Ezau. 10 Pro nátisk bratru tvému Jákobovi činěný
přikryje tě hanba, a vypléněn budeš na věčnost. 11 Stál jsi
v ten den naproti, a když zajímali cizí vojsko jeho, a když
cizozemci vcházeli do bran jeho, a o Jeruzalém metali losy,
ty jsi také byl jako jeden z nich. 12 Nedívejž se tedy na
den bratra svého, na den zajetí jeho, aniž se vesel nad
syny Judskými v den zahynutí jejich, aniž pyšně mluv ústy
svými v den uzkosti. 13 Nevcházej do brány lidu mého v
den bídy jejich, aniž se dívej trápení jeho v den bídy jeho,
a nechtěj sahati na statek jeho v den bídy jeho. 14 Aniž
stůj při mezeře, abys hubil ty, kteříž z nich ucházejí, aniž
vydávej nepříteli v moc těch, kteříž z nich pozůstali v den
úzkosti. 15 Nebo blízko jest den Hospodinův proti všechněm
těm národům. Jakž jsi činil, tak se stane tobě, odplata tvá
navrátí se na hlavu tvou. 16 Nebo poněvadž vy na mé
hoře svaté píti bedete, nadtoť píti budou všickni národové
ustavičně. Píti, pravím, a požírati budou, až budou, jako
by jich nebylo. 17 Na hoře pak Sion bude vysvobození, a
bude svatá, a tak dědičně držeti bude dům Jákobův dědictví
svá. 18 I bude dům Jákobův oheň, a dům Jozefův plamen,
dům pak Ezau plevy, i rozpálí se na ně a sehltí je, aniž kdo
pozůstane z domu Ezau; nebo Hospodin mluvil. 19 A tak
děditi budou v krajině polední s horou Ezau, i v rovině s
Filistinskými; vládnouti také budou krajinou Efraimovou i
krajinou Samařskou, a Beniaminovou i Galádskou. 20 I zajaté
vojsko toto synů Izraelských v tom, což bylo Kananejských
až do Sarepty, zajatí pak Jeruzalémští v tom, což jest na
konci panství, děditi budou s městy na poledne. 21 I vstoupí
vysvoboditelé na horu Sion, aby soudili horu Ezau, a tak
bude Hospodinovo království.

Jonáš

1 I stalo se slovo Hospodinovo k Jonášovi synu Amaty,
řkoucí: **2** Vstaň, jdi do Ninive města toho velikého, a
volej proti němu; neboť jest vstoupila nešlechetnost jejich
před oblíčej můj. **3** Ale Jonáš vstal, aby utekl do Tarsu od
tváři Hospodinovy. A přišed do Joppe, našel lodí, ana jde
do Tarsu, a zaplativ od ní, vstoupil na ni, aby se plavil s
nimi do Tarsu od tváři Hospodinovy. **4** Ale Hospodin vzbudil
vítr veliký na moři. I stala se bouře veliká na moři, až se
domnívali, že se lodí ztroskoce. **5** A bojíce se plavci, volali
jeden každý k bohu svému, a vyhazovali to, což měli na
lodí, do moře, aby sobě tím polehčili. Jonáš pak byl sešel
k bokům lodí, a položiv se, spal tvrdě. **6** Tedy přišed k
němu správce lodí, řekl jemu: Což ty děláš, ospalče? Vstaň,
volej k Bohu svému. Snad ten Bůh rozpomene se na nás,
abychom nezahynuli. **7** I řekli jeden druhému: Poďte, vrzme
losy, abychom zvěděli, pro koho to zlé přišlo na nás. Tedy
metali losy, a padl los na Jonáše. **8** I řekli jemu: Pověz nám
medle, pro koho toto zlé na nás? Jaký jest obchod tvůj,
a odkud jdeš? Z které jsi země a z kterého národu? **9** I
řekl jim: Hebrejský jsem, a Hospodina Boha nebes, kterýž
učinil moře i zemi, já ctím. **10** Pročež báli se ti muži bázní
velikou, a dověděvše se muži ti, že od tváři Hospodinovy
utíká, (nebo jim byl oznámil), řekli jemu: Což jsi to učinil?
11 Řekli ještě k němu: Což máme učiniti s tebou, aby se
moře spokojilo? (Nebo moře vždy více a více bouřilo se.) **12**
Jimžto řekl: Vezměte mne, a uvrzte mne do moře, a utichne
moře před vámi; nebo já vím, že příčinou mou bouře tato
veliká jest proti vám. **13** Ale muži ti statečně táhli, chtíce k
břehu přistati, však nemohli; nebo moře vždy více a více se
bouřilo proti nim. **14** I zvolali k Hospodinu, řkouce: Prosímeť,
ó Hospodine, abychom nezahynuli pro smrt člověka tohoto,
aniž na nás vyhledávej krve nevinné; nebo ty, ó Hospodine,
jakž chceš, tak činíš. **15** Tedy vzavše Jonáše, uvrhli ho do
moře. I přestalo moře bouřiti se. **16** Pročež báli se muži ti
bázní velikou Hospodina, a obětovali obět Hospodinu, a sliby
činili. **17** Nastrojil pak byl Hospodin rybu velikou, aby požřela
Jonáše. I byl Jonáš v střevách té ryby tři dni a tři noci.

2 I modlil se Jonáš Hospodinu Bohu svému v střevách té
ryby, **2** A řekl: Z ssoužení svého volal jsem k Hospodinu,
a ozval se mi; z břicha hrobu křičel jsem, a vyslyšel jsi hlas
můj. **(Sheol h7585)** **3** Nebo jsi mne uvrhl do hlubiny, do prostřed
moře, a řeka obklíčila mne; všecka vlnobití tvá i rozvodnění
tvá na mne se svalila. **4** Bylť jsem již řekl: Vyhnán jsem
od očí tvých, ale ještěť pohledím na tvůj svatý chrám. **5**
Obklíčily mne vody až k duši, propast obklíčila mne, lekno
otočilo se okolo hlavy mé. **6** Až k spodkům hor dostal jsem
se, země závorami svými zalehla mi na věčnost, ty jsi však
vysvobodil od porušení život můj, ó Hospodine Bože můj. **7**
Když se svírala ve mně duše má, na Hospodina jsem se
rozpomínal, i přišla k tobě modlitba má do chrámu svatého
tvého. **8** Kteříž ostříhají marností pouhých, dobroty Boží se
zbavují. **9** Já pak s hlasem díkčinění obětovati budu tobě;
což jsem slíbil, splním. Hojné vysvobození jest u Hospodina.
10 Rozkázal pak byl Hospodin rybě té, i vyvrátila Jonáše na
břeh.

3 I stalo se slovo Hospodinovo k Jonášovi podruhé, řkoucí:
2 Vstaň, jdi do Ninive města toho velikého, a kaž proti
němu to, což já poroučím tobě. **3** Tedy vstav Jonáš, šel do
Ninive podlé slova Hospodinova. (Bylo pak Ninive město
velmi veliké, cesty tří dnů.) **4** A jakž počal byl Jonáš jíti
po městě cestou dne jednoho a volati, pravě: Po čtyřidcíti
dnech Ninive vyvráceno bude, **5** Tedy uvěřili Ninivitští Bohu,
a vyhlásivše půst, oblékli se v žíně, od největšího z nich
až do nejmenšího z nich. **6** Nebo jakž došla ta řeč krále
Ninivitského, vstav s trůnu svého, složil s sebe oděv svůj, a
přioděv se žíní, seděl v popele. **7** A dal provolati a oznámiti v
Ninive z usouzení královského i knížat svých, takto řka: Lidé
i hovada, volové i ovce, neokoušejte ničeho, nepaste se,
ani vody nepíte. **8** Ale přiodějte se žíněmi lidé i hovada, a
volejte k Bohu horlivě, a odvrať se jeden každý od cesty své
zlé, i loupeže, kteráž jest v rukou jeho. **9** Kdo ví, neobrátí-li
se a nebude-li želeti toho Bůh; neodvrátí-li se, pravím, od
prchlivosti hněvu svého, abychom nezahynuli. **10** I viděl Bůh
skutky jejich, že se odvrátili od cesty své zlé, a lítost měl
Bůh nad tím zlým, kteréž řekl učiniti jim. A neučinil.

4 I mrzelo to Jonáše velmi, a rozpálen byl hněv jeho. **2**
Pročež modlil se Hospodinu a řekl: Prosím, Hospodine,
zdaliž jsem toho neřekl, když jsem ještě byl v zemi své?
Protož jsem pospíšil uteci do Tarsu; nebo jsem věděl, že
jsi ty Bůh milostivý a lítostivý, dlouhočekající a hojný v
milosrdenství, a kterýž lituješ zlého. **3** Nyní tedy, ó Hospodine,
vezmi, prosím, duši mou ode mne; nebo lépe jest mi umříti
nežli živu býti. **4** I řekl Hospodin: Jest-liž to dobře, že tak
horlíš? **5** Nebo vyšel byl Jonáš z města, a seděl na východ
proti městu, a udělav sobě tu boudu, seděl pod ní v stínu,
ažby viděl, co se bude díti s tím městem. **6** Přistrojil pak
byl Hospodin Bůh břečtan, kterýž vyrostl nad Jonáše, aby
zastěňoval hlavu jeho, a chránil ho před horkem. I radoval
se Jonáš z toho břečtanu radostí velikou. **7** V tom nazejtří v
svitání nastrojil Bůh červa, kterýž ranil ten břečtan, tak že

uschl. 8 I stalo se, že když vzešlo slunce, nastrojil Bůh vítr
východní žhoucí, a bilo slunce na hlavu Jonášovu, tak že
umdléval, a žádal sobě, aby umřel, řka: Lépeť mi jest umříti
nežli živu býti. 9 I řekl Bůh Jonášovi: Jest-liž to dobře, že se
tak hněváš pro ten břečtan? Kterýžto řekl: An dobře jest, že
se hněvám až na smrt. 10 Jemuž řekl Hospodin: Ty lituješ
toho břečtanu, o němž jsi nepracoval, aniž jsi ho k zrostu
přivedl, kterýž za jednu noc zrostl, a jedné noci zahynul, 11
A já abych nelitoval Ninive města tak velikého, v němž jest
více nežli sto a dvadceti tisíc lidí, kteříž neznají rozdílu mezi
pravicí svou a levicí svou, a dobytka mnoho?

Micheáš

1 Slovo Hospodinovo, kteréž se stalo k Micheášovi
Morištickému za dnů Jotama, Achasa a Ezechiáše králů
Judských, kteréž u vidění slyšel o Samaří a Jeruzalému. **2**
Slyšte všickni lidé napořád, pozoruj země, i což na ní jest, a
nechť jest Panovník Hospodin proti vám svědkem, Panovník
z chrámu svatosti své. **3** Nebo aj, Hospodin vyjde z místa
svého, a sstoupě, šlapati bude po vysokostech země. **4** I
budou se rozplývati hory pod ním, a údolé se roztrhovati,
tak jako vosk od ohně, a jako vody mající spád dolů, **5** A
to všecko pro Jákobovo zpronevěření, a pro hříchy domu
Izraelského. Kdo jest příčina zpronevěření Jákobova? Zdali
ne Samaří? A kdo výsostí Judských: Zdali ne Jeruzalém?
6 Protož obrátím Samaří v hromadu rumu, k štípení vinic,
a svalím do údolí kamení její, i základy její odkryji. **7** A
všecky rytiny její ztlučeny budou, i všickni darové její ohněm
spáleni, a všecky modly její obrátím v pustinu. Nebo ze
mzdy nevěstčí toho nashromáždila, protož se zase ke mzdě
nevěstčí to navrátí. **8** Nad čímž kvíliti a naříkati budu, chodě
svlečený a nahý, vydám se v naříkání jako drakové, a v
kvílení jako mladé sovy, **9** Proto že zneduživěla od ran
svých, a že přišlo to až k Judovi, dosáhlo až k bráně lidu
mého, až do Jeruzaléma. **10** Neoznamujtež v Gát, aniž
hned plačte; v domě Ofra v prachu se válej. **11** Ty, kteráž
bydlíš v Safir, zajdi, obnaženou majíc hanbu. Nevyjdeť ta,
kteráž bydlí v Zaanan pro kvílení v Betezel, od vás maje
živnost svou. **12** Bude, pravím, bolestiti pro dobré věci
obyvatelkyně Marót, proto že sstoupí zlé od Hospodina až
do brány Jeruzalémské. **13** Zapřáhni do vozu rychlé koně,
obyvatelkyně Lachis, kteráž jsi původ hřícha dceři Sionské;
nebo v tobě nalezena jsou přestoupení Izraelova. **14** Protož
pošleš dary své s Morešet v Gát; domové Achzib zklamají
krále Izraelské. **15** Ó obyvatelkyně Maresa, i toběť tudíž
přivedu dědice; až do Adulam přijde, k slávě Izraelské. **16**
Učiniž sobě lysinu, a ohol se pro syny rozkoší svých; rozšiř
lysinu svou jako orlice, nebo stěhují se od tebe.

2 Běda těm, kteříž vymýšlejí nepravost a ukládají zlé na
ložcích svých, a na úsvitě ráno vykonávají je, když jest v
moci rukou jejich. **2** Požádají polí, i vydírají, takž i domů, a
odjímají; a tak provozují moc nad mužem i domem jeho,
nad jedním každým i dědictvím jeho. **3** Protož takto praví
Hospodin: Aj, já myslím proti čeledi té věc zlou, odkudž
nevyňmete hrdel vašich, aniž budete choditi vysokomyslně;
nebo čas zlý bude. **4** V ten den užívati budou o vás přísloví,
a naříkati budou naříkáním žalostným, řkouce: Do cela
zpuštěni jsme, podíl lidu mého proměnil. Jaktě mi jej odjal,
a vzav pole naše, rozdělil! **5** Protož nebudeš míti, kdožť
by vztáhl provazec na los v shromáždění Hospodinovu.
6 Neprorokujte. Budou prorokovati, ale nebudou těmto
prorokovati, a neponesou pohanění. **7** Ó kteráž sloveš
domem Jákobovým, zdali do těsna vehnán býti má duch
Hospodinův? To-liž by skutkové jeho byli? Zdaliž slova má
nejsou dobrá tomu, kdož upřímě chodí? **8** Včera byl lidem
mým, již jako nepřítel povstává. Majíce oděv, plášť strhujete s
těch, kteříž chodí bezpečně, vyhýbajíce se bitvě. **9** Manželky
lidu mého vyháníte z domu rozkoší jejich, od dítek jejich
odjímáte slávu mou na věky. **10** Vstaňte a odejděte, neboť
tato není sídlem pro nečistotu. Ztratí vás, a to ztracením
jistým. **11** Jestliže za proroka se vydávaje a lež mluvě, říká:
Budu tobě prorokovati o víně aneb o nápoji opojujícím, takový
bývá prorokem lidu tohoto. **12** Jistotně zberu tě, Jákobe,
docela, jistotně shromáždím ostatky Izraele, a seženu je v
hromadu jako ovce v Bozra, jako stádo do prostřed ovčince
jeho, i vzejde hluk od lidu. **13** Vstoupí ten, kterýž prolamovati
bude před nimi. Prolomí, a projdou bránu, a vyjdou skrze ni;
ano i král jejich půjde před nimi, a Hospodin na špici jejich.

3 Protož pravím: Slyštež již přední v Jákobovi, a vůdcové
domu Izraelského: Zdaliž vy nemáte povědomi býti
soudu? **2** Nenávidí dobrého a milují zlé, sdírají s lidu kůži
jejich, a maso jejich s kostí jejich. **3** A jedí maso lidu mého, a
kůži jejich s nich svláčejí, i kosti jejich rozlamují, a rozdělují
jako do hrnce, a jako maso do kotlíku. **4** Tehdy volati budou
k Hospodinu, a nevyslyší jich, ale skryje tvář svou před nimi
v ten čas, tak jakž oni vykonávali zlá předsevzetí svá. **5**
Takto praví Hospodin o těch prorocích, kteříž v blud uvodí lid
můj, a hryzouce zuby svými, vyhlašují pokoj, a proti tomu,
kdož by jim nic do úst nedal, válku vyzdvihují. **6** A protož
obrátí se vám vidění v noc, a předpovídání vaše v tmu;
nebo zajde slunce těm prorokům, a zatmí se jim den. **7** I
budou se hanbiti ti vidoucí, a styděti ti věštci, a zastrou bradu
svou všickni napořád, proto že nebude žádné odpovědi
Boží. **8** Ale já naplněn jsem silou Ducha Hospodinova, a
soudem i udatností, abych oznámil Jákobovi zpronevěření
jeho, a Izraelovi hřích jeho. **9** Slyštež již toto přední v domě
Jákobově, a vůdcové domu Izraelského, kteříž v ošklivosti
mají soud, a cožkoli jest pravého, převracejí: **10** Každý
vzdělává Sion vraždami, a Jeruzalém nepravostí. **11** Jehož
přední podlé darů soudí, a kněží jeho ze mzdy učí, a proroci
jeho z peněz hádají, a však na Hospodina zpoléhají, říkajíce:
Zdaliž Hospodina není u prostřed nás? Nepřijdeť na nás nic
zlého. **12** A protož vaší příčinou Sion jako pole orán bude, a

Jeruzalém v hromady obrácen bude, a hora domu toho v
vysoké lesy.

4 Ale stane se v posledních dnech, že utvrzena bude
hora domu Hospodinova na vrchu hor, a vyvýšena nad
pahrbky, i pohrnou se k ní národové. 2 A půjdou lidé mnozí,
říkajíce: Poďte, a vstupme na horu Hospodinovu, totiž do
domu Boha Jákobova, a bude nás vyučovati cestám svým,
i budeme choditi po stezkách jeho. Nebo z Siona vyjde
zákon, a slovo Hospodinovo z Jeruzaléma. 3 Onť bude
souditi mezi národy mnohými, a trestati bude národy silné
za dlouhé časy. I skují meče své v motyky, a oštípy své v
srpy. Nepozdvihne národ proti národu meče, a nebudou
se více učiti boji. 4 Ale seděti bude každý pod vinným
kmenem svým, a pod fíkovím svým, a nebude žádného,
kdo by přestrašil; nebo ústa Hospodina zástupů mluvila. 5
Všickni zajisté národové choditi budou jeden každý ve jménu
boha svého, ale my choditi budeme ve jménu Hospodina
Boha našeho na věky věků. 6 V ten den, dí Hospodin, zberu
zase kulhavou, a zahnanou shromáždím, i tu, kteréž jsem
zle činil. 7 I dám té kulhavé potomky, a pryč zahnané národ
silný, a bude kralovati Hospodin nad nimi na hoře Sion od
tohoto času až na věky. 8 A tak ty věže bravná, bašto dcery
Sionské, až k tobě přijde, přijde, pravím, panování první, a
království k dceři Jeruzalémské. 9 Pročež nyní tak velice
křičíš? Zdaliž není žádného krále v tobě? Zdali rádce tvůj
zahynul, že tě zachvátila bolest jako rodičku? 10 Pracujž ku
porodu a úpěj, dcero Sionská, jako rodička; nebo již vyjdeš z
města, a budeš bydliti na poli, a přijdeš až do Babylona. Tam
vytržena budeš, tam tě vykoupí Hospodin z ruky nepřátel
tvých. 11 Sbírajíť se nyní sic proti tobě národové mnozí,
říkající: Nechť jest poškvrněn Sion, a nechť se podívají na
to oči naše. 12 Však oni neznají myšlení Hospodinových,
aniž rozumějí radě jeho, že je shromažďuje jako snopy na
humno. 13 Vstaniž a mlať, dcero Sionská; nebo rok tvůj
učiním železný, a kopyta tvá učiním ocelivá. I zetřeš národy
mnohé, a posvětím Hospodinu jmění jejich, a zboží jejich
Pánu vší země.

5 Sbeřiž se nyní po houfích, ó záškodnice, oblehni nás,
nechať bijí holí v líce soudce Izraelského. 2 A ty Betléme
Efrata, jakžkoli jsi nejmenší mezi tisíci Judskými, z tebe
mi vyjde ten, kterýž má býti Panovníkem v Izraeli, a jehož
východové jsou od starodávna, ode dnů věčných. 3 Protož,
ač je vydá v rozptýlení, ažby ta, kteráž rodí, porodila, však
ostatek bratří jeho navrátí se s syny Izraelskými. 4 I stane
a pásti bude v síle Hospodinově, a u velebnosti jména
Hospodina Boha svého. I budou bydliti, nebo již velikomocný
bude až do končin země. 5 I budeť takový pokoj, že když
Assur přitáhne do země naší, a šlapati bude po palácích
našich, tedy postavíme proti němu sedm pastýřů, a osmero
knížat z lidu, 6 Kteříž spasou zemi Assyrskou mečem, a zemi
Nimrodovu v pomezích jejích. A tak vytrhne od Assura, když
přitáhne do země naší, a šlapati bude po našem pomezí. 7
A protož ostatkové Jákobovi u prostřed národů mnohých
budou jako rosa od Hospodina, jako tiší dešťové skrápějící
bylinu, jichž neočekává od žádného, aniž čeká od synů
lidských. 8 Budou též ostatkové Jákobovi mezi pohany, a u
prostřed národů mnohých, jako lev mezi zvěří divokou, jako
mladý lev mezi stády ovec. Kterýžto když jde, a pošlapává, i
lapá, není žádného, kdo by vytrhl. 9 Vyvýšiť se ruka tvá nad
tvými nepřátely, a všickni protivníci tvoji vypléněni budou. 10
I stane se v ten den, dí Hospodin, že vypléním koně tvé z
prostředku tvého, a zkazím vozy tvé. 11 A vypléním města
země tvé, a rozbořím všecky pevnosti tvé. 12 Vypléním též
kouzly z tebe, a planetářů nebude v tobě. 13 Zahladím i
rytiny tvé, i obrazy tvé z prostředku tvého, a nebudeš se
klaněti více dílu rukou svých. 14 Vykořením i háje tvé z
prostředku tvého, a zkazím nepřátely tvé. 15 A tak v hněvu a
v prchlivosti vykonám pomstu nad těmi národy, kteříž nebyli
poslušni.

6 Slyštež nyní, co praví Hospodin: Vstaň, sudˇ se s těmito
horami, nechť slyší pahrbkové hlas tvůj. 2 Slyštež
hory rozepři Hospodinovu, i nejpevnější základové země;
nebo má rozepři Hospodin s lidem svým, a proti Izraelovi
odpor povede. 3 Lide můj, cožť jsem učinil? A čím jsem
tě obtěžoval? Vydej svědectví proti mně. 4 Ješto jsem tě
vyvedl z země Egyptské, a z domu služebníků vykoupil
jsem tě, a poslal jsem před tváří tvou Mojžíše, Arona a
Marii. 5 Lide můj, rozpomeň se nyní, jakou radu skládal
Balák král Moábský, a co jemu odpovídal Balám syn Beorův,
od Setim až do Galgala, abys poznal hojnou spravedlnost
Hospodinovu. 6 Èímž předejdu Hospodina? Skloniti-liž se
mám před Bohem nejvyšším? Předejdu-liž ho zápaly, volky
ročními? 7 Zalíbí-liž sobě Hospodin v tisících skopců, v
mnohokrát desíti tisících potoků oleje? Dám-liž prvorozeného
svého za přestoupení své, plod života svého za hřích duše
své? 8 Oznámiltě tobě, ó člověče, co jest dobrého, i čehož
Hospodin vyhledává od tebe, jediné, abys činil soud, a
miloval milosrdenství, a pokorně chodil s Bohem svým. 9
Hlas Hospodinův na město volá (ale sám rozumný spatřuje
jméno tvé,): Slyštež o metle, a kdo ji uložil. 10 Ještě-liž
jsou v domě bezbožného pokladové nespravedliví, a míra
nespravedlivá a ohavná? 11 Zdaliž ospravedlniti mám vážky
nepravé, a v pytlíku kamení falešné? 12 Bohatí jeho plní

jsou nátisku, a obyvatelé jeho mluví lež, a jazyk jejich lstivý
jest v ústech jejich. 13 Pročež i já také nemoc dopustím, bíti
a pléniti tě budu pro hříchy tvé. 14 Ty budeš jísti, a nenasytíš
se, a snížení tvé bude u prostřed tebe. Vyneseš zajisté, ale
neodneseš, a co vyneseš, vydám pod meč. 15 Ty budeš
síti, ale nebudeš žíti; ty tlačiti budeš olivky, ale nebudeš se
pomazovati olejem, i mest, ale nebudeš píti vína. 16 Nebo
snažně ostříhá ustanovení Amri, i každého skutku domu
Achabova, a spravujete se radami jejich, tak abych tě vydal
v zpuštění, a obyvatele jeho v posměch. A protož pohanění
lidu mého ponesete.

7 Běda mně, že jsem jako paběrek úrod letních, jako
paběrkové po vinobraní. Není žádného hroznu k jídlu,
prvotiny z ovoce žádá duše má. 2 Zahynul pobožný z země
této, a upřímého mezi lidmi není žádného; všickni napořád o
vylití krve úklady činí, jeden každý bratra svého loví sítí. 3
Co zlého oběma rukama páchají, to aby za dobré počteno
bylo. Kníže žádá, a soudce z úplatku soudí, a kdož veliký
jest, ten mluví převrácenost duše své, a v hromadu ji pletou.
4 Nejlepší z nich jest jako bodlák, nejupřímější převyšuje trní.
Přicházíť den strážných tvých, navštívení tvé přichází; jižť
nastane zpletení jejich. 5 Nedověřujte se příteli, nedoufejte v
vůdce; před tou, jenž leží v lůnu tvém, ostříhej dveří úst
svých. 6 Nebo syn v lehkost uvodí otce, dcera povstává
proti mateři své, nevěsta proti svegruši své, a nepřátelé
jednoho každého jsou vlastní jeho. 7 Protož já na Hospodina
vyhlédati budu, očekávati budu na Boha spasení svého,
vyslyšíť mne Bůh můj. 8 Neraduj se ze mne, nepřítelkyně
má. Upadla-litť jsem, povstanu; sedím-litť v temnostech, svítí
mi Hospodin. 9 Zůřivost Hospodinovu ponesu, nebo jsem
proti němu zhřešila, až se vždy zasadí o mou při, a mne
zastane. Vyvedeť mne na světlo, budu viděti spravedlnost
jeho. 10 Uzříť to nepřítelkyně má, a přikryje ji hanba, ješto mi
říká: Kdež jest Hospodin Bůh tvůj? Oči mé podívají se na
ni; jižť bude rozšlapána jako bláto na ulicích. 11 Toho dne,
v němž vystaveny budou hradby tvé, toho dne daleko se
rozejde výpověd. 12 Toho dne k tobě přicházeti budou i z
Assyrské země až do pevností, a od pevností až k řece, a od
moře k moři, a od hory k hoře. 13 A však země tato zpuštěna
bude pro obyvatele své, pro ovoce činů jejich. 14 Pasiž lid
svůj berlou svou, stádce dědictví svého, kteréž přebývá
osamělé v lese u prostřed polí, ať spasou Bázan a Galád
jako za dnů starodávních, 15 Jako za dnů v nichž jsi vyšel
z země Egyptské. Ukáži jemu divné věci. 16 Což vidouce
národové, styděti se budou za všecku sílu svou; vloží ruku
na ústa, a uši jejich ohlechnou. 17 Lízati budou prach jako
had, a jako hadové zemští s třesením polezou z děr svých; k
Hospodinu Bohu našemu, předěšeni jsouce, poběhnou, a
báti se tebe budou. 18 Kdo jest Bůh silný podobný tobě,
kterýž by snímal nepravost a promíjel přestoupení ostatkům
dědictví svého, kterýž by nedržel na věky hněvu svého,
proto že líbost má v slitování se? 19 Navrátě se, slituje se
nad námi, podmaní nepravosti naše; nýbrž uvržeš do hlubin
mořských všecky hříchy naše. 20 Pravdomluvným se ukážeš
Jákobovi, milosrdným Abrahamovi, jakož jsi přisáhl otcům
našim ode dnů starodávních.

Náhum

1 Břímě Ninive: Kniha vidění Nahuma Elkošského. **2** Hospodin jest Bůh horlivý a mstitel, mstitel jestiť Hospodin,
a zůřivý. Hospodin uvodí pomstu na protivníky své, a drží
hněv proti nepřátelům svým. **3** Hospodin dlouhočekající
jest a velikomocný, však nikoli neospravedlňuje vinného. U
vichru a bouři jest cesta Hospodinova, a oblak jest prach
noh jeho. **4** Když domlouvá moři, vysušuje je, i všecky řeky
vysušuje; chřadne Bázan i Karmel, i květ Libánský chřadne.
5 Hory se třesou před ním, a pahrbkové se rozplývají, země
pak hoří před tváří jeho, i okršlek zemský a všickni, kteříž
přebývají na něm. **6** Před rozhněváním jeho kdo ostojí? A
kdo se postaví proti prchlivosti hněvu jeho? Prchlivost jeho
vylévá se jako oheň, a skály vyvracejí se před ním. **7** Dobrýť
jest Hospodin, silou jest v den ssoužení, a zná ty, kdož v
něho doufají. **8** Protož povodní prudkou konec učiní místu
jeho, a nepřátely Boží stihati budou temnosti. **9** Co myslíte
proti Hospodinu? Ontť konec učiní, nezdvihne druhé rány. **10**
Nebo rovně jako trní spleteni jsouce, a jako vínem opojeni,
jako strniště suché docela sehlceni budou. **11** Z tebeť vyšel
ten, kterýž myslí proti Hospodinu zlé, rádce nešlechetný. **12**
Takto dí Hospodin: Bytť se byli pokojně měli, bylitť by tak
v rozšíření zůstali aneb by toliko přemrštěni byli; i bylo by
to pominulo, a netrápil bych jich více, tak jako jsem trápil.
13 Nyní pak polámi jho jeho, aby neleželo na tobě, a to,
čímž jsi svázán, roztrhám. **14** Nebo přikázaní vydal proti
tobě Hospodin, nebudeť rozsíváno ze jména tvého více; z
domu Boha tvého vyhladím rytinu i slitinu, a když zlehčen
budeš, způsobímť hrob. **15** Aj hle na horách těchto nohy
potěšené věci zvěstujícího, ohlašujícího pokoj. Slaviž, o
Judo, slavnosti své, plň sliby své. Neboť nepokusí se více
ani mimo tebe choditi nešlechetný, docelať jest vyhlazen.

2 Táhneť zhoubce na tebe, ostříhejž pevnosti, vyhlídej na
cestu, posilň bedr, dobře se silou opatř. **2** Neboť jest odjal
Hospodin pýchu Jákobovu jako pýchu Izraelovu, proto že
vyprázdnili je zhoubcové, a réví jejich pokazili. **3** Pavéza
udatných jeho červená, bojovníci červcem odění, vozové jako
pochodně hořící jiskřiti budou v den mustruňku jeho, a jedle
hrozně třásti se budou. **4** Po ulicích jezditi budou vozové,
a hrčeti po ryncích; na pohledění budou jako pochodně,
a jako blesk pronikati budou. **5** Sšikuje nejznamenitější
své, klesnou v šiku svém, pospíší ke zdem jeho, a skryše
připravována bude. **6** Brány při řekách se otevrou, chrám se
rozplyne. **7** A Hutsab zajata jsuc, zavedena bude, a děvečky
její poberou se, lkajíce jako holubice, a tepouce prsy své. **8**
A ačkoli jako rybník vod bylo Ninive od začátku svého, však
již sami utíkají. Stůjte, stůjte a však žádný se neohlédne. **9**
Rozchvátejtež stříbro, rozchvácejte zlato a nesčíslná zboží,
a cožkoli nejvzácnějšího na všelikých klénotích drahých.
10 Prázdné a vyprázdněné, nýbrž docela zpuštěné bude,
a srdce se rozplyne, a tlučení kolen vespolek i bolest na
všech bedrách bude, a tváře všech zčernají jako hrnec.
11 Kdež jest peleš lvů a to pastviště lvíčat, kamž chodíval
lev, lev i lvíče, a nebylo žádného, kdo by přestrašil. **12** Lev,
kterýž hojně lovíval mladým svým, a dávíval lvicím svým,
kterýž naplňoval loupeží jeskyně své, a peleše své tím,
což nahonil? **13** Aj, já proti tobě, praví Hospodin zástupů,
a popálím na prach vozy tvé, a lvíčata tvá sžíře meč; i
vypléním z země loupež tvou, a nebude slyšán více hlas
poslů tvých.

3 Běda městu vražednému, kteréž všecko lži a ukrutenství
plné jest, neodchází z něho loupež. **2** Praskání bičů a
hřmot kol, a dusání koní, a vozů skákání bude. **3** Jezdec
vyzdvihne třpytící se meč, a blýskající se kopí, i bude
množství zbitých, a veliké hromady těl mrtvých, tak že
nebude žádného počtu těl mrtvých, až i padati budou přes
těla jejich, **4** Pro množství smilství smilnice, velmi milé,
mistryně kouzlů, kteráž prodávala národy smilstvými svými,
a lidi kouzly svými. **5** Aj, já proti tobě, dí Hospodin zástupů, a
odkryji podolek tvůj nad hlavu tvou, a ukáži národům nahotu
tvou, a královstvím hanbu tvou. **6** A ukydaje tě ohavnými
věcmi, uvedu tě v lehkost, a vystavím tě za divadlo. **7**
I stane se, že kdožkoli uzří tě, vzdálí se od tebe, a dí:
Vyplundrováno jest Ninive. Kdož by ho litovati měl? Kdež
bych shledal ty, kteříž by tě těšiti měli? **8** Což by se tobě
lépe díti mělo, nežli No lidnému, kteréž sedělo mezi řekami,
vodami byvši opuštěno, jehož val bylo moře, zed mělo
od moře? **9** Mouřenínská země i Egypt silou jeho byla, a
nesčíslní, Putští a Lubimští, byli jemu na pomoc. **10** A však
i to v přestěhování přišlo a v zajetí, tak že i maličcí jeho
rozrážíni byli na úhlech všech ulic, a o nejslavnější jeho
metali los, a všickni znamenití jeho sevříni byli pouty. **11** Takž
i ty opiješ se, a pokrývati se musíš, i ty hledati budeš pomoci
proti nepříteli. **12** Všecky tvé pevnosti jsou jako fíkové s
ovocem ranním, jimž jakž se zatřese, prší do úst toho, kdož
by jedl. **13** Aj, lid tvůj jsou ženy u prostřed tebe, nepřátelům
tvým dokořen otevříny budou brány země tvé, a oheň sžíře
závory tvé. **14** Navaž sobě vody k obležení, upevni ohrady
své, vejdi do bláta a šlapej hlinu, oprav cihelnu. **15** Tam tě
sžíře oheň, vytne tě meč, sžíře tě jako brouky, nechť jest vás
veliký počet jako brouků, nechť jest vás veliký počet jako

kobylek. 16 Rozmnožilo jsi kupce své nad hvězdy nebeské,
brouci připadnou i zaletují. 17 Znamenití tvoji jako kobylky,
a hejtmané tvoji jako velicí chroustové, kteříž se kladou
vojensky po plotích v čas studena. Slunce vzešlo, tožť letí,
aniž znáti místa jejich, kde byli. 18 Zdřímají pastýři tvoji, ó
králi Assyrský, ležeti budou znamenití tvoji, hojnost lidu tvého
bude po horách, ale nebude žádného, kdo by shromáždil. 19
K potření tvému není žádného léku, bolest rány tvé rozmohla
se. Kteřížkoli uslyší pověst o tobě, rukama plésati budou
nad tebou. Nebo na koho ustavičně nedocházelo ukrutenství
tvé?

Habakuk

1 Břímě, kteréž u vidění viděl Abakuk prorok. **2** Až dokud, ó
Hospodine, křičeti budu, a nevyslyšíš? Volati budu k tobě
pro nátisk, a nespomůžeš? **3** Proč dopouštíš, abych hleděti
musil na nepravost, a na bezpráví se dívati, též na zhoubu
a na nátisk proti mně? A vždy jest, kdož svár a různici
vzbuzuje. **4** Odkudž se děje opuštění zákona, a nedochází
nikdá soud. Nebo bezbožný obkličuje spravedlivého, pročež
vychází soud převrácený. **5** Pohleďte na národy a popatřte,
nýbrž s velikým podivením se užasněte, proto že dělám
dílo ve dnech vašich, o němž když vypravováno bude,
neuvěříte. **6** Nebo aj, já vzbudím Kaldejské, národ lítý a
rychlý, kterýž zjezdí všecku širokost země, aby dědičně
opanoval příbytky jiných, **7** Strašlivý a hrozný, od něhož
soud jeho i vyvýšenost jeho vyjde. **8** Koni jeho rychlejší
budou než rysové, a lítější nad vlky večerní; veliké množství
bude jezdců jeho, kteřížto jezdci jeho zdaleka přijedou, a
přiletí jako orlice, kteráž chvátá na pastvu. **9** Každý z nich k
utiskování přijde, obrátíce tváři své k východu, když seberou
jako písek zajaté. **10** Tentýž i králům se posmívati bude, a
knížata smích jemu budou; tentýž každé pevnosti smáti se
bude, a zdělaje náspy, dobude jí. **11** Tehdy promění se duch
jeho, a přestoupí i zaviní, mysle, že ta moc jeho boha jeho
jest. **12** Hospodine Bože můj, Svatý můj, zdaliž ty nejsi od
věčnosti? Myť nezemřeme. Hospodine, k soudu postavil jsi
jej, ty, ó skálo, k trestání nastrojil jsi ho. **13** Èistéť jsou tvé oči,
tak že na zlé věci hleděti, a na bezpráví se dívati nemůžeš.
Pročež přehlídati máš nešlechetníkům a mlčeti, poněvadž
bezbožník sehlcuje spravedlivějšího, než sám jest. **14** A
zanechávati lidí jako ryb mořských, jako zeměplazu, kterýž
nemá pána? **15** Všecky napořád udicí vytahuje, zatahuje je
sítí svou, a zahrnuje je nevodem svým, protož veselí se
a pléše. **16** Protož síti své obětuje, a kadí nevodu svému;
nebo skrze ně ztučněl díl jeho, a strava jeho zlepšena. **17** S
tím-liž se vším předce zatahovati má sít svou, a ustavičně
národy mordovati bez lítosti?

2 Na stráži své státi budu, a postavím se na baště,
vyhlédaje, abych viděti mohl, co mluviti bude ke mně Bůh,
a co bych odpovídati měl po svém trestání. **2** I odpověděl mi
Hospodin, a řekl: Napiš vidění, a to zřetelně na dskách, aby
je přeběhl čtenář, **3** Proto že ještě do jistého času bude
vidění, a směle mluviti bude až do konce, a nesklamáť.
Jestliže by pak poprodlilo, posečkej na ně; neboť jistotně
dojde, aniž bude meškati. **4** Aj ten, kdož se zpíná, tohoť
duše není upřímá v něm, ale spravedlivý z víry své živ bude.
5 Ovšem pak více opilec, nešlechetnost a pýchu provodě,
neostojí v příbytku; kterýž rozšiřuje jako peklo duši svou, jest
jako smrt, kteráž se nemůže nasytiti, byť pak shromáždil
k sobě všecky národy, a shrnul k sobě všecky lidi. **(Sheol
h7585)** **6** Zdaliž všickni ti proti němu přísloví nevynesou,
a světlých slov i pohádek o něm? A neřeknou-liž: Běda
tomu, kterýž rozmnožuje věci ne své, (až dokud pak?) a
obtěžuje se hustým blátem? **7** Zdaliž nepovstanou rychle,
kteříž by tě hryzli, a neprocítí, kteříž by tebou smýkali? A
budeš u nich v ustavičném potlačení. **8** Proto že jsi ty zloupil
národy mnohé, zloupí tě všickni ostatkové národů, pro krev
lidskou, a nátisk země a města, i všech, kteříž přebývají v
něm. **9** Běda tomu, kdož lakomě hledá mrzkého zisku domu
svému, aby postavil na místě vysokém hnízdo své, a tak
znikl nebezpečenství. **10** Uradils se k hanbě domu svému,
abys plénil národy mnohé, a zhřešil sobě samému. **11** Nebo
kamení ze zdi křičeti bude, a suk z dřeva posvědčovati bude
toho. **12** Běda tomu, kterýž staví město krví, a utvrzuje město
nepravostí. **13** Aj, zdaliž to není od Hospodina zástupů,
že, o čemž pracují lidé a národové až do ustání nadarmo,
oheň zkazí. **14** Nebo naplněna bude země známostí slávy
Hospodinovy, jako vody naplňují moře. **15** Běda tomu, kterýž
napájí bližního svého, přičiněje nádoby své, tak aby jej opojil,
a díval se na jeho nahotu. **16** Sytíš se potupou, proto že jsi
slavný. Píti budeš i ty, a obnažen budeš; obejdeť k tobě
kalich pravice Hospodinovy, a vývratek mrzutý na slávu
tvou. **17** Nebo nátisk Libánu a zhouba zvěři, kteráž ji děsila,
přikryje tě, pro krev lidskou, a nátisk země a města, i všech,
kteříž přebývají v něm. **18** Co prospívá rytina, že ji vyryl
řemeslník její? Slitina i učitel lži, že doufá učinitel v účinek
svůj, dělaje modly němé? **19** Běda tomu, kterýž říká dřevu:
Prociť, a kameni němému: Probudť se. On-liž by učiti mohl?
Pohleďť na něj. Obloženť jest zlatem a stříbrem, ale není v
něm žádného ducha. **20** Hospodin pak v chrámě svatosti
své jest, umlkniž před oblíčejem jeho všecka země.

3 Modlitba Abakuka proroka podlé Šigejonót: **2** Ó
Hospodine, uslyšev pohrůžku tvou, ulekl jsem se.
Hospodine, dílo své u prostřed let při životu zachovej,
u prostřed let známé učiň, v hněvě na milosrdenství se
rozpomeň. **3** Když se Bůh bral od poledne, a Svatý s hory
Fáran, (Sélah) slávu jeho přikryla nebesa, a země byla plná
chvály jeho. **4** Blesk byl jako světlo, rohy po bocích svých
měl, a tu skryta byla síla jeho. **5** Před tváří jeho šlo morní
nakažení, a uhlí řeřavé šlo před nohama jeho. **6** Zastavil
se, a změřil zemi; pohleděl, a rozptýlil národy. Zrozrážíny
jsou hory věčné, sklonili se pahrbkové věční, cesty jeho jsou

věčné. 7 Viděl jsem, že stanové Chusan jsou pouhá marnost,
a třásli se kobercové země Madianské. 8 Zdaliž se na řeky,
ó Hospodine, zdaliž se na řeky rozpálil hněv tvůj? Zdali proti
moři rozhněvání tvé, když jsi jel na koních svých a na vozích
svých spasitelných? 9 Patrně jest zjeveno lučiště tvé pro
přísahy pokolením lidu tvého stalé, (Sélah) Řeky země jsi
rozdělil, 10 Viděly tě hory, třásly se, povodeň vod ustoupila;
vydala propast hlas svůj, hlubina rukou svých pozdvihla.
11 Slunce a měsíc v obydlí svém zastavil se, při světle
střely tvé létaly, při blesku stkvoucí kopí tvé. 12 V hněvě
šlapal jsi zemi, v prchlivosti mlátil jsi pohany. 13 Vyšel jsi k
vysvobození lidu svého, k vysvobození s pomazaným svým;
srazil jsi hlavu s domu bezbožníka až do hrdla, obnaživ
základ. (Sélah) 14 Holemi jeho probodl jsi hlavu vsí jeho,
když se bouřili jako vichřice k rozptýlení mému, plésali, jako
by sežrati měli chudého v skrytě. 15 Bral jsi se po moři na
koních svých, skrze hromadu vod mnohých. 16 Slyšel jsem,
a zatřáslo se břicho mé, k hlasu tomu drkotali rtové moji,
kosti mé práchnivěly, a všecken jsem se třásl, že se mám
upokojiti v den ssoužení, když přitáhne na lid, aby jej válečně
hubil. 17 Byť pak fík nekvetl, a nebylo úrody na vinicích; byť i
ovoce olivy pochybilo, a rolí nepřinesla užitky; a od ovčince
odřezován byl brav, a nebylo žádného skotu v chlévích: 18
Já však v Hospodinu veseliti se budu, plésati budu v Bohu
spasení svého. 19 Hospodin Panovník jest síla má, kterýž
činí nohy mé jako laní, a na vysokých místech mých cestu
mi způsobuje. Přednímu zpěváku na můj neginot.

Sofoniáš

1 Slovo Hospodinovo, kteréž se stalo k Sofoniášovi
synu Chusi, syna Godoliášova, syna Amariášova, syna
Ezechiášova, za dnů Joziáše syna Amonova, krále Judského.
2 Zajisté že sklidím všecko se svrchku té země, praví
Hospodin. **3** Sklidím lidi i hovada, sklidím ptactvo nebeské i
ryby mořské, i pohoršení s bezbožnými; vypléním, pravím, lidi
se svrchku této země, praví Hospodin. **4** Nebo vztáhna ruku
svou na Judu a na všecky obyvatele Jeruzalémské, zahladím
z místa tohoto ostatek Bále, i kněží jeho s jich pomocníky, **5**
I ty, kteříž se klanějí na střechách vojsku nebeskému, i ty,
kteříž klanějíce se, přisahají skrze Hospodina, i ty, kteříž
přisahají skrze Melecha svého. **6** I ty, kteříž zpět odcházejí,
aby nenásledovali Hospodina, a kteříž nehledají Hospodina,
aniž se ho dotazují. **7** Umlkni před oblíčejem Panovníka
Hospodina, nebo blízký jest den Hospodinův; přistrojil zajisté
Hospodin obět, povolal pozvaných svých. **8** I stane se v den
oběti Hospodinovy, že navštívím knížata a syny královy i
všecky, kteříž se obláčejí v roucho cizozemců. **9** Navštívím v
ten den i každého, kterýž vskakuje na prah, kteříž naplňují
dům pánů svých nátiskem a lstí. **10** I stane se v ten den,
praví Hospodin, hlas křiku od brány rybné, a kvílení od druhé
strany a třeskot veliký od pahrbků. **11** Kvělte vy, kteříž bydlíte
u vnitřku; nebo vyhlazen bude všecken obor kupců, vypléněni
budou všickni snášející stříbro. **12** I stane se v ten čas, že
přehledávati budu Jeruzalém s lucernami, a navštívím muže,
kteříž ulnuli v kvasnicích svých, kteříž říkají v srdci svém:
Nečinit' dobře Hospodin, aniž zle činí. **13** Nebo přijde statek
jejich na rozchvátání, a domové jejich na zpuštění. Stavějí
zajisté domy, ale nebudou v nich bydliti; a štěpují vinice,
ale nebudou píti vína z nich. **14** Blízký jest den Hospodinův
veliký, blízký jest a rychlý velmi zvuk dne Hospodinova,
tuť hořce křičeti bude udatný. **15** Den rozhněvání bude ten
den, den úzkosti a trápení, den zpuštění a to hrozného, den
temnosti a mračna, den oblaku a mrákoty, **16** Den trouby a
troubení proti městům hrazeným, a proti úhlům vysokým, **17**
V němž úzkostmi sevru lidi, aby chodili jako slepí, nebo proti
Hospodinu zhřešili. I vylita bude krev jejich jako prach, a těla
jejich jako lejna. **18** Ani stříbro jejich, ani zlato jejich nebude
jich moci vytrhnouti v den rozhněvání Hospodinova; nebo
ohněm horlivosti jeho sehlcena bude tato všecka země, proto
že konec jistě rychlý učiní všechněm obyvatelům země.

2 Ohledejte sebe, ohledejte, pravím, ó národe nemilý,
2 Prvé než uložení přijde, a den jako plevy pomine,
prvé než přijde na vás prchlivost hněvu Hospodinova, prvé
než přijde na vás den hněvu Hospodinova. **3** Hledejte
Hospodina všickni tiší země, kteříž soud jeho činíte; hledejte
spravedlnosti, hledejte tichosti. Snad se ukryjete v den hněvu
Hospodinova. **4** Nebo Gáza bude opuštěno, a Aškalon
zpustne; Azot o polednách zaženou, a Akaron vykořeněn
bude. **5** Běda těm, kteříž bydlí v krajině pomořské, národu
Ceretejských. Slovo Hospodinovo proti vám jest, ó země
Kananejská Filistinských, že tě tak zahladím, aby nebylo
žádného obyvatele. **6** I bude krajina pomořská místo ovčinců,
jam pastýřských a stájí dobytka. **7** Bude také i ostatku domu
Judského krajinou, kdež by pásli. V domích Aškalonu u
večer léhati budou, když je navštíví Hospodin Bůh jejich, a
přivede zase zajaté jejich. **8** Slyšelť jsem hanění Moábských
a utrhání synů Ammonitských, kterýmiž haněli můj lid, a
honosili se na pomezí jejich. **9** Protož živ jsem já, praví
Hospodin zástupů, Bůh Izraelský, že Moáb jako Sodoma
bude, a synové Ammonitští jako Gomora, místem kopřiv a
domem solným a pustinou až na věky. Ostatkové lidu mého
rozchvátají je, a pozůstalí z lidu mého dědičně je obdrží.
10 To jim pro pýchu jejich, že zhaněli a zpínali se nad lid
Hospodina zástupů. **11** Hrozný jim bude Hospodin; nebo
způsobí, aby zhubeněli všickni bohové země. I bude se jemu
klaněti každý z místa svého, všickni ostrovové národu. **12**
Také i vy, Mouřenínové, mečem mým zbiti budete. **13** Nebo
vztáhne ruku svou na půlnoci, a zhubí Assyrii, a obrátí Ninive
v pustinu, a v suchost jako poušť. **14** I budou u prostřed
něho léhati stáda, všecky šelmy národů, pelikán i výr na
makovicích jeho nocovati budou; hlas zníti bude na okně,
pustina na veřeji, když cedroví jeho obnaží. **15** Takovéť bude
to město plésající, kteréž sedí bezpečně, říkaje v srdci svém:
Já jsem, a kromě mne není žádného více. Jakť jest učiněno
pusté, peleší šelmám! Kdožkoli půjde skrze ně, ckáti bude a
zmítati rukou svou.

3 Běda městu tomuto hltavému a poškvrněnému a
utiskujícímu. **2** Neposlouchá hlasu, aniž přijímá kázně; v
Hospodina nedoufá, k Bohu svému nepřibližuje se. **3** Knížata
jeho jsou u prostřed něho lvové řvoucí, soudcové jeho vlci
večerní, nehryzou kostí až do rána. **4** Proroci jeho kvapní,
muži velmi nešlechetní; kněží jeho poškvrňují věci svaté,
natahují zákona. **5** Hospodin spravedlivý u prostřed něho
jest, nelibuje nepravosti, každého dne soud svůj vynáší na
světlo bez přestání, a však nešlechetník neumí se styděti. **6**
Vyplénil jsem národy, zpustli zámkové jejich, v pustinu obrátil
jsem ulice jejich, tak že žádný přes ně nechodí; zpustla
města jejich, tak že není člověka, není žádného obyvatele. **7**
Řekl jsem: Jistotně báti se mne budeš, přijmeš kázeň, aby

nebyl vypléněn příbytek tvůj tím, čím jsem tě navštíviti chtěl.
Ale ráno vstanouce, porušují všecky snažnosti své. 8 Protož
očekávejtež na mne, praví Hospodin, do dne toho, v kterémž
povstanu k loupeži. Nebo soud můj jest, abych sebral národy,
shromáždil království, abych vylil na ně rozhněvání své a
všecku prchlivost hněvu svého; ohněm zajisté horlivosti
mé sehlcena bude všecka tato země. 9 Tehdáž zajisté
způsobím národům rty čisté, jimiž by vzývali všickni jméno
Hospodinovo, a sloužili jemu jedním ramenem. 10 Ti, kteříž
jsou za řekami Mouřenínské země, koříce se mi, se dcerou
rozptýlených mých dary mi přinesou. 11 V ten den nebudeš
se hanbiti za žádné skutky své, jichž jsi se dopustil proti
mně; nebo tehdáž odejmu z prostředku tvého ty, kteříž pléší
v důstojnosti tvé, a nebudeš se více vyvyšovati na hoře
svatosti mé. 12 A pozůstavím u prostřed tebe lid chudý a
nuzný, i budou doufati ve jménu Hospodinovu. 13 Ostatkové
Izraele neučiní nepravosti, aniž mluviti budou lži, aniž se
nalezne v ústech jejich jazyk lstivý, ale pásti se budou a
odpočívati, a nebude žádného, kdo by je přestrašil. 14
Prozpěvuj, dcero Sionská, prokřikujte, Izraelští, vesel se
a plésej vším srdcem, dcero Jeruzalémská, 15 Že odjal
Hospodin soudy tvé, odklidil nepřítele tvého. Král Izraelský
Hospodin jest u prostřed tebe, nebudeš se báti více zlého.
16 V ten den bude řečeno Jeruzalému: Neboj se, a Sionu:
Nechť nemdlejí ruce tvé. 17 Hospodin Bůh tvůj u prostřed
tebe mocný zachová tě, radovati se bude z tebe velice,
přestane na milování svém tebe, plésati bude nad tebou s
prozpěvováním, řka: 18 Toužící po Jeruzalému zase sberu, z
tebeť jsou, bolestící pro břímě pohanění vzložené na tebe.
19 Aj, já konec učiním všechněm, kteříž tě trápiti budou v
ten čas, a zachovám kulhavou, a zahnanou shromáždím;
nýbrž způsobím jim chválu a jméno po vší zemi, v níž
pohanění nesli. 20 V ten čas přivedu vás, v ten čas, pravím,
shromáždím vás; nebo dám vám jméno a chválu mezi všemi
národy země, když zase přivedu zajaté vaše před očima
vašima, dí Hospodin.

Haggeus

1 Léta druhého Daria krále, měsíce šestého, prvního dne
téhož měsíce, stalo se slovo Hospodinovo skrze Aggea
proroka k Zorobábelovi synu Salatielovu, knížeti Judskému, a
k Jozue synu Jozadakovu, knězi nejvyššímu, řkoucí: **2** Takto
dí Hospodin zástupů, řka: Lid tento praví, že nepřišel čas,
čas, v němž by dům Hospodinův staven byl. **3** Pročež stalo
se slovo Hospodinovo skrze Aggea proroka, řkoucí: **4** Jest-
liž vám čas, abyste vy seděli v domích svých taflovaných, a
dům tento pustý stál? **5** Protož nyní takto praví Hospodin
zástupů: Přiložte srdce své k cestám svým. **6** Sejete mnoho,
a shromažďujete málo; jíte, ale nebýváte nasyceni; pijete,
ale neuhašujete žízně; obláčíte se, ale žádný nemůže se
zahříti; a ten, kdož sobě mzdu shromažďuje, shromažďuje
ji do pytlíka děravého. **7** Takto praví Hospodin zástupů:
Přiložte srdce své k cestám svým. **8** Vstupte na tuto horu,
a svezouce dříví, stavějte dům tento, i oblíbím sobě to, a
budu oslaven, praví Hospodin. **9** Patříte na mnoho, a aj,
maličko jest, a což vnášíte do domu, já to rozdmychuji. Proč
se to děje? dí Hospodin zástupů. I pro dům můj, že pustý
jest, ješto vy jeden každý pečlivi jste o dům svůj. **10** Protož
zavřelo se nebe nad vámi, aby nedávalo rosy, země také
zavřela se, aby nevydávala úrody své. **11** A tak zavolal jsem
sucha na zemi tuto, a na tyto hory, i na obilé, i na víno, a
na olej, i na to, což by měla vydávati země, i na lidi, i na
dobytek, i na všecku práci rukou. **12** I uposlechl Zorobábel
syn Salatielův, a Jozue syn Jozadakův, kněz nejvyšší, i
všickni ostatkové lidu hlasu Hospodina Boha svého, a slov
Aggea proroka, poněvadž jej poslal Hospodin Bůh jejich;
nebo se bál lid tváři Hospodinovy. **13** Tedy Aggeus posel
Hospodinův mluvil lidu v poselství Hospodinovu, řka: Já
s vámi jsem, praví Hospodin. **14** V tom vzbudil Hospodin
ducha Zorobábele syna Salatielova, knížete Judského, a
ducha Jozue syna Jozadakova, kněze nejvyššího, a ducha
ostatků všeho lidu, a přišedše, dělali dílo v domě Hospodina
zástupů, Boha svého. **15** Dne dvadcátého čtvrtého, měsíce
šestého, léta druhého Daria krále.

2 Měsíce sedmého, dvadcátého prvního dne téhož měsíce,
stalo se slovo Hospodinovo skrze Aggea proroka, řkoucí: **2**
Mluv nyní k Zorobábelovi synu Salatielovu, knížeti Judskému,
a Jozue synu Jozadakovu, knězi nejvyššímu, i k ostatkům
lidu, řka: **3** Kdo jest mezi vámi pozůstalý, ješto viděl dům ten
v slávě jeho první? A jaký vy jej nyní vidíte? Zdaliž není
proti onomu jako nic před očima vašima? **4** A však nyní
posilň se Zorobábeli, praví Hospodin, posilň se i Jozue
synu Jozadakův, kněže nejvyšší, a posilň se všecken lide
země této, praví Hospodin, a dodělejte; nebo já s vámi
jsem, praví Hospodin zástupů, **5** Podlé slova, jímž jsem
smlouvu učinil s vámi, když jste vycházeli z Egypta. Duch
také můj stane u prostřed vás, nebojtež se. **6** Nebo takto
praví Hospodin zástupů: Po malém času, aj, já ještě jednou
pohnu nebem i zemí, a mořem i suchostí. **7** Pohnu, pravím,
všemi národy, a přijdou k Žádoucímu všechněm národům, i
naplním dům tento slávou, praví Hospodin zástupů. **8** Mét'
jest stříbro a mé jest zlato, praví Hospodin zástupů. **9** Větší
bude sláva domu tohoto posledního, než onoho prvního,
praví Hospodin zástupů; nebo na tomto místě způsobím
pokoj, praví Hospodin zástupů. **10** Dvadcátého čtvrtého
dne, devátého měsíce, léta druhého Daria, stalo se slovo
Hospodinovo skrze Aggea proroka, řkoucí: **11** Takto praví
Hospodin zástupů: Vzeptej se nyní kněží na zákon, řka: **12**
Ej, kdyby někdo nesl maso svaté v křídle sukně své, aneb
dotkl by se křídlem svým chleba, neb vaření, neb vína, neb
oleje, neb jakéžkoli krmě, zdali bude posvěcen? I odpověděli
kněží a řekli: Nikoli. **13** Tedy řekl Aggeus: Jestliže někdo jsa
nečistý od těla mrtvého, dotkl by se něčeho z těch věcí,
bude-li nečisté? I odpověděli kněží a řekli: Nečisté bude. **14**
Tedy odpovídaje Aggeus, řekl: Tak lid tento a tak národ tento
před tváří mou, praví Hospodin, a tak všecko dílo rukou
jejich, i cožkoli obětovali tam, nečisté bylo. **15** Nyní tedy
přiložte medle srdce své od tohoto dne až do onoho, jakž
přestal kladen býti kámen na kameni v domě Hospodinově,
16 Od toho času, když přišel někdo k hromadě dvadcíti,
bylo jen deset; když přišel k kádi, aby nabral padesáte z
presu, bylo jen dvadcet. **17** Bil jsem vás suchem a rzí,
i krupobitím všecko dílo rukou vašich, však žádný z vás
neobrátil se ke mně, praví Hospodin. **18** Přiložte již srdce své
od tohoto dne až do onoho, ode dne dvadcátého čtvrtého,
měsíce devátého, až do dne, v kterémž založen byl chrám
Hospodinův, (přiložte srdce své). **19** Zdali již jest semeno v
obilnici? Anobrž ani vinný kmen, ani fík, ani strom jablek
zrnatých, ani strom olivový nevydal ovoce. Od tohoto dne
požehnám. **20** Potom stalo se slovo Hospodinovo po druhé k
Aggeovi, dvadcátého čtvrtého dne téhož měsíce, řkoucí:
21 Mluv k Zorobábelovi knížeti Judskému, řka: Já pohnu
nebem i zemí, **22** A podvrátím stolici království, a zkazím
sílu království pohanských; podvrátím, pravím, vůz i ty, kteříž
na něm jezdí, a sejdou koni i jezdci jejich jeden každý od
meče bratra svého. **23** V ten den, praví Hospodin zástupů,
vezmu tebe, Zorobábeli synu Salatielův, služebníče můj,
praví Hospodin, a učiním tě jako pečetní prsten; nebo jsem
tě vyvolil, praví Hospodin zástupů.

Zachariáš

1 Měsíce osmého, léta druhého Dariova, stalo se slovo
Hospodinovo k Zachariášovi synu Barachiáše, syna
Iddova, proroku, řkoucí: **2** Rozhněval se Hospodin na otce
vaše velice. **3** Protož rci těmto: Takto praví Hospodin zástupů:
Navraťte se ke mně, praví Hospodin zástupů, a navrátím se
k vám, praví Hospodin zástupů. **4** Nebuďte jako otcové vaši,
na něž volávali proroci onino předešlí, říkajíce: Takto praví
Hospodin zástupů: Navraťte se nyní od cest svých zlých, i
od skutků vašich zlých, ale neuposlechli, ani pozorovali mne,
praví Hospodin. **5** Otcové vaši kde jsou? A proroci ti zdali na
věky živi jsou? **6** Ale však slova má a soudové moji, kteréž
jsem přikázal služebníkům svým prorokům, zdali nepostihli
otců vašich? tak že obrátivše se, řekli: Jakž uložil Hospodin
zástupů učiniti nám podlé cest našich, a podlé skutků našich,
tak učinil nám. **7** Dne čtyřmecítmého, jedenáctého měsíce,
kterýž jest měsíc Šebat, léta druhého Dariova, stalo se slovo
Hospodinovo k Zachariášovi synu Barachiáše, syna Iddova,
proroku, řkoucí: **8** Viděl jsem v noci, a aj, muž sedí na koni
ryzím, kterýž stál mezi myrtovím, kteréž bylo v dolině, za
ním pak koně ryzí, strakaté a bílé. **9** I řekl jsem: Kdo jsou
tito, Pane můj? Řekl mi anděl ten, kterýž mluvil se mnou: Já
ukáži tobě, kdo jsou tito. **10** Tedy odpovídaje muž ten, kterýž
stál mezi myrtovím, řekl: Tito jsou, kteréž poslal Hospodin,
aby zchodili zemi. **11** I odpověděli andělu Hospodinovu tomu,
kterýž stál mezi myrtovím, a řekli: Zchodili jsme zemi, a
aj, všecka země bezpečně bydlí, a pokoje užívá. **12** Tedy
odpověděl anděl Hospodinův a řekl: Ó Hospodine zástupů,
až dokudž ty se nesmiluješ nad Jeruzalémem a nad městy
Judskými, na kteréž jsi hněval se již sedmdesáte let? **13** I
odpověděl Hospodin andělu tomu, kterýž mluvil se mnou,
slovy dobrými, slovy potěšitelnými. **14** Tedy řekl mi anděl,
kterýž mluvil ke mně: Volej a rci: Takto praví Hospodin
zástupů: Horlím pro Jeruzalém a Sion horlením velikým. **15**
A hněvám se náramně na ty národy, kteříž mají pokoj; nebo
když jsem já se málo rozhněval, oni pomáhali k zlému. **16**
Protož takto praví Hospodin: Navrátil jsem se k Jeruzalému
milosrdenstvím, dům můj staven bude v něm, praví Hospodin
zástupů, a pravidlo vztaženo bude na Jeruzalém. **17** Ještě
volej a rci: Takto praví Hospodin zástupů: Ještěť se rozsadí
města má pro hojnost dobrého; neboť utěší ještě Hospodin
Sion, a vyvolí ještě Jeruzalém. **18** Tedy pozdvihl jsem očí
svých, a uzřel jsem, a aj, čtyři rohové. **19** I řekl jsem andělu,
kterýž mluvil se mnou: Co jest toto? I řekl mi: To jsou ti
rohové, kteříž zmítali Judou, Izraelem a Jeruzalémem. **20**
Ukázal mi také Hospodin čtyři kováře. **21** I řekl jsem: Co
jdou dělati tito? I mluvil, řka: Tito jsou rohové, kteříž zmítali
Judou, tak že žádný nemohl pozdvihnouti hlavy své. Protož
přišli tito, aby je přestrašili, a srazili rohy těch národů, kteříž
pozdvihli rohu proti zemi Judské, aby ní zmítali.

2 Opět pozdvihl jsem očí svých, a uzřel jsem, a aj muž, v
jehož ruce byla šnůra míry. **2** I řekl jsem: Kam jdeš? I řekl
mi: Měřiti Jeruzaléma, abych viděl, jak veliká širokost jeho, a
jak veliká dlouhost jeho. **3** A aj, když anděl ten, kterýž mluvil
se mnou, vycházel, jiný anděl vycházel jemu vstříc. **4** A
řekl jemu: Běž, mluv k mládenci tomu, řka: Po vsech bydliti
budou Jeruzalémští, pro množství lidu a dobytka u prostřed
něho. **5** A já budu, praví Hospodin, jeho zdí ohnivou vůkol,
a slávou budu u prostřed něho. **6** Nuže, nuže, utecte již
z země půlnoční, praví Hospodin, poněvadž se čtyř stran
světa volný průchod učinil jsem vám, praví Hospodin. **7**
Nuže, Sione, kterýž přebýváš u dcery Babylonské, vydobud'
se. **8** Nebo takto praví Hospodin zástupů: Po slávě poslal
mne proti národům těm, kteříž zloupili vás; nebo kdož se
dotýká vás, dotýká se zřítelnice oka mého. **9** Nebo aj, já
zdvihnu ruku svou proti nim, a budou loupež služebníkům
svým, i zvíte, že Hospodin zástupů poslal mne. **10** Prozpěvuj
a vesel se, dcero Sionská; nebo aj, já přijdu a budu bydliti
u prostřed tebe, praví Hospodin. **11** I připojí se národové
mnozí k Hospodinu v ten den, a budou mým lidem, a budu
bydliti u prostřed tebe, i zvíš, že Hospodin zástupů poslal
mne k tobě. **12** Tehdy dědičně ujme Hospodin Judu, díl svůj,
v zemi svaté, a vyvolí zase Jeruzalém. **13** Umlkniž všeliké
tělo před oblíčejem Hospodinovým, neboť procítí z příbytku
svatosti své.

3 Potom mi ukázal Jozue kněze nejvyššího, stojícího před
andělem Hospodinovým, a satana stojícího po pravici
jeho, aby se mu protivil. **2** Ale Hospodin řekl satanu: Potresciž
tě Hospodin, satane, potresciž tě, pravím, Hospodin, kterýž
vyvoluje Jeruzalém. Zdaliž tento není jako hlavně vychvácená
z ohně? **3** Jozue pak oblečen byl v roucha zmazaná, a
stál před andělem. **4** I odpověděl a řekl těm, kteříž stáli
před ním, řka: Vezměte roucho to zmazané s něho. A řekl
jemu: Pohleď, přenesl jsem s tebe nepravost tvou, a oblékl
jsem tě v roucha proměnná. **5** Opět řekl: Nechť vstaví čepici
pěknou na hlavu jeho. I vstavili čepici pěknou na hlavu
jeho, a oblékli ho v roucha. Anděl pak Hospodinův tu stál.
6 A osvědčil anděl Hospodinův Jozue, řka: **7** Takto praví
Hospodin zástupů: Jestliže po cestách mých choditi budeš,
a jestliže stráž mou držeti budeš, budeš-li také souditi dům
můj, a budeš-li ostříhati síní mých: dámť zajisté to, abys
chodil mezi těmito přístojícími. **8** Slyš nyní, Jozue, kněze

nejvyšší, ty i tovaryši tvoji, kteříž sedí před tebou: Ačkoli
muži ti jsou za zázrak, aj, já však přivedu služebníka svého,
Výstřelek. 9 Nebo aj, totoť jest ten kámen, kterýž kladu
před Jozue, na kámen jeden sedm očí; aj, já vyřeži na něm
řezbu, praví Hospodin zástupů, a odejmu nepravost té země
jednoho dne. 10 V ten den, praví Hospodin zástupů, povoláte
jeden každý bližního svého pod vinný kmen a pod fík.

4 Potom navrátil se anděl, kterýž mluvil se mnou, a zbudil
mne jako muže, kterýž zbuzen bývá ze sna svého. 2
I řekl mi: Co vidíš? Jemuž jsem řekl: Vidím, že aj, svícen
zlatý všecken, a olejný dčbán na vrchu jeho, a sedm
lamp jeho na něm, a sedm nálevek k těm sedmi lampám,
kteréž jsou na vrchu jeho. 3 A dvě olivy při něm, jedna
po pravé straně dčbánu olejného, a druhá po levé straně
jeho. 4 Tehdy odpověděl jsem a řekl jsem andělu tomu,
kterýž mluvil ke mně, řka: Co ty věci jsou, pane můj? 5
A odpovídaje anděl, kterýž mluvil se mnou, řekl mi: Což
nevíš, co ty věci jsou? I řekl jsem: Nevím, pane můj. 6 Tedy
odpovídaje, mluvil ke mně, řka: Toto jest slovo Hospodinovo
k Zorobábelovi, řkoucí: Ne silou, ani mocí, ale Duchem
mým, praví Hospodin zástupů. 7 Co jsi ty, ó horo veliká,
před Zorobábelem? Rovina. Nebo doloží nejvyšší kámen s
hlučným prokřikováním: Milost, milost jemu. 8 I stalo se slovo
Hospodinovo ke mně, řkoucí: 9 Ruce Zorobábelovy založily
dům tento, a ruce jeho dokonají. I zvíš, že Hospodin zástupů
poslal mne k vám. 10 Nebo kdož by pohrdal dnem malých
začátků, poněvadž se veselí, hledíce na ten kámen, totiž na
závaží v ruce Zorobábelově, těch sedm očí Hospodinových,
procházejících všecku zemi? 11 Tedy odpovídaje jemu, řekl
jsem? Co ty dvě olivy po pravé straně toho svícnu, i po levé
straně jeho? 12 Opět odpovídaje jemu, řekl jsem: Co ty dvě
olivky, kteréž jsou mezi dvěma trubicemi zlatými, kteréž
vylévají z sebe zlato? 13 I mluvil ke mně, řka: Víš-liž, co ty
věci jsou? I řekl jsem: Nevím, pane můj. 14 Tedy řekl: To
jsou ty dvě olivy, kteréž jsou u Panovníka vší země.

5 Potom opět pozdvihna očí svých, uzřel jsem, a aj, kniha
letěla. 2 I řekl mi: Co vidíš? Jemuž jsem řekl: Vidím knihu
letící, jejíž dlouhost byla dvadcíti loktů a širokost desíti loktů.
3 Tedy řekl mi: Toto prokletí vyjde na širokost vší země.
Nebo každý zloděj podlé něho jako i ona vyhlazen, a každý
přisahající podlé něho jako i ona vyhlazen bude. 4 Vynesu
je, praví Hospodin zástupů, aby došlo na dům zloděje, a na
dům přisahajícího skrze jméno mé falešně; anobrž bude
bydliti u prostřed domu jeho, a docela zkazí jej, i dříví jeho i
kamení jeho. 5 Tedy vyšel anděl ten, kterýž mluvil se mnou,
a řekl mi: Pozdvihni nyní očí svých a viz, co jest to, což
pochází. 6 I řekl jsem: Co jest? Kterýž odpověděl: Toto jest
efi pocházející. Řekl také: Toto jest oko její prohlédající
všecku zemi. 7 A aj, plech tlustý olověný nesen byl, a přitom
žena jedna, kteráž seděla u prostřed té efi. 8 I řekl: Toto
jest ta bezbožnost. I uvrhl ji do prostřed té efi, uvrhl i ten
plech olověný na vrch její. 9 A pozdvihna očí svých, uzřel
jsem, a aj, dvě ženy vycházely, majíce vítr v křídlách svých.
Měly pak křídla podobná křídlům čápím, a vyzdvihly tu efi
mezi zemi a mezi nebe. 10 I řekl jsem andělu tomu, kterýž
mluvil se mnou: Kam ony nesou tu efi? 11 Kterýž řekl mi:
Aby sobě vystavěla dům v zemi Sinear, kdež by utvrzena
byla a postavena na podstavku svém.

6 Potom opět pozdvihna očí svých, viděl jsem, a aj, čtyři
vozové vycházeli z prostředku dvou hor, hory pak ty byly
hory ocelivé. 2 V prvním voze byli koni ryzí, a v druhém
voze byli koni vraní, 3 V voze pak třetím koni bílí, a v voze
čtvrtém koni strakatí a hnědí. 4 Tedy odpovídaje, řekl jsem
andělu, kterýž mluvil se mnou: Co tyto věci, pane můj? 5 I
odpověděl anděl ten a řekl mi: To jsou čtyři větrové nebeští,
vycházející odtud, kdež stáli před Panovníkem vší země.
6 Koni vraní zapřežení vycházejí do země půlnoční, a bílí
vycházejí za nimi, strakatí pak vycházejí do země polední.
7 Hnědí také vyšedše, chtěli jíti, aby schodili zemi. Protož
řekl: Jděte, schoďte zemi. I schodili zemi. 8 A povolav mne,
mluvil ke mně, řka: Aj ti, kteříž vyšli do země půlnoční,
spokojili ducha mého v zemi půlnoční. 9 I stalo se slovo
Hospodinovo ke mně, řkoucí: 10 Vezmi od zajatých, od
Cheldaje a od Tobiáše a od Jedaiáše, (a přijdeš ty téhož
dne, a vejdeš do domu Joziáše syna Sofoniášova), kteříž
jdou z Babylona, 11 Vezmi, pravím, stříbro a zlato, a udělej
koruny, a vstav na hlavu Jozue syna Jozadakova, kněze
nejvyššího. 12 A mluviti budeš k němu, řka: Takto praví
Hospodin zástupů, řka: Aj muž, jehož jméno jest Výstřelek,
kterýž z místa svého pučiti se bude, ten vystaví chrám
Hospodinův. 13 Nebo ten má vystavěti chrám Hospodinův, a
tentýž zase přinese slávu, a seděti a panovati bude na trůnu
svém, a bude knězem na trůnu svém, a rada pokoje bude
mezi nimi oběma. 14 Budou pak ty koruny Chelemovi, a
Tobiášovi, a Jedaiášovi, a Chenovi synu Sofoniášovu na
památku v chrámě Hospodinově. 15 Nebo dalecí přijdou,
a budou stavěti chrám Hospodinův, i zvíte, že Hospodin
zástupů poslal mne k vám. A to se stane, jestliže skutečně
poslouchati budete hlasu Hospodina Boha svého.

7 Potom stalo se léta čtvrtého Daria krále, stalo se
slovo Hospodinovo k Zachariášovi, čtvrtého dne měsíce
devátého, kterýž jest Kislef, 2 Když poslal do domu Božího

Sarezer a Regemmelech, i muži jeho, aby se kořili tváři
Hospodinově, 3 A aby mluvili k kněžím, kteříž byli v domě
Hospodina zástupů, i k prorokům, řkouce: Budeme-li plakati
měsíce pátého, oddělujíce se, jako jsme činili již po mnoho
let? 4 I stalo se slovo Hospodina zástupů ke mně, řkoucí: 5
Rci všemu lidu této země i kněžím takto: Když jste se postívali
a kvílili, pátého a sedmého měsíce, a to po sedmdesáte let,
zdaliž jste se opravdu mně, mně, pravím, postili? 6 A když
jíte aneb pijete, zdaliž ne pro sebe jíte a ne pro sebe pijete?
7 Zdaliž tato nejsou slova, kteráž prohlásil Hospodin skrze
proroky předešlé, když ještě Jeruzalém seděl bezpečně
a užíval pokoje, i města jeho vůkol něho, a lid v straně
polední i na rovinách bydlil? 8 I stalo se slovo Hospodinovo
k Zachariášovi, řkoucí: 9 Takto mluvíval Hospodin zástupů,
řka: Soud pravý vynášejte, a milosrdenství a lítosti dokazujte
jeden každý k bližnímu svému. 10 A vdovy ani sirotka,
příchozího ani chudého neutiskejte, a zlého žádný bližnímu
svému neobmýšlejte v srdci svém. 11 Ale nechtěli pozorovati,
a nastavili ramene urputného, a uši své obtížili, aby neslyšeli.
12 A srdce své učinili kámen přetvrdý, aby neslyšeli zákona
toho a slov těch, kteráž posílal Hospodin zástupů Duchem
svým skrze proroky předešlé. Pročež přišel hněv veliký od
Hospodina zástupů. 13 Nebo stalo se, že jakož volajícího
neslyšeli, tak když volali, neslyšel jsem, praví Hospodin
zástupů. 14 A vichřicí rozptýlil jsem je mezi všecky ty národy,
kterýchž neznali, a země tato spustla po nich, tak že nebylo
žádného, kdo by tudy chodil, a tak přivedli zemi žádoucí na
spuštění.

8 Opět stalo se slovo Hospodina zástupů, řkoucí: 2 Takto
praví Hospodin zástupů: Horlil jsem pro Sion horlením
velikým, nýbrž rozhněváním velikým horlil jsem pro něj. 3
Takto praví Hospodin: Navrátil jsem se k Sionu, a bydlím u
prostřed Jeruzaléma, aby sloul Jeruzalém městem věrným,
a hora Hospodina zástupů horou svatosti. 4 Takto praví
Hospodin zástupů: Ještěť sedati budou starci i baby na
ulicích Jeruzalémských, maje každý z nich hůl v ruce své
pro sešlost věku. 5 Ulice také města plné budou pacholat a
děvčat, hrajících na ulicích jeho. 6 Takto praví Hospodin
zástupů: Zdali, že se to nepodobné zdá před očima ostatků
lidu tohoto dnů těchto, také před očima mýma nepodobné
bude? praví Hospodin zástupů. 7 Takto praví Hospodin
zástupů: Aj, já vysvobozuji lid svůj z země východní, a z
země na západ slunce, 8 A přivedu je zase. I budou bydliti u
prostřed Jeruzaléma, a budou lidem mým, a já budu jejich
Bohem v pravdě a v spravedlnosti. 9 Takto praví Hospodin
zástupů: Posilňtež se ruce vaše, kteříž jste slyšeli těchto dnů
slova tato z úst proroků, od toho dne, v němž založen jest
dům Hospodina zástupů, že má chrám dostaven býti. 10
Nebo před těmito dny práce lidská, ani práce hovádek se
nenahražovala, nýbrž ani vycházejícímu ani vcházejícímu
nebylo pokoje pro nepřítele, nebo já spustil jsem všecky
lidi jedny s druhými. 11 Nyní pak, ne jako ve dnech těch
předešlých, činím ostatkům lidu tohoto, praví Hospodin
zástupů. 12 Ale rozsívání máte pokojné, vinný kmen vydává
ovoce své, a země vydává úrodu svou, nebesa také dávají
rosu svou, a to všecko dávám v dědictví ostatkům lidu
tohoto. 13 A tak stane se, že jakož jste byli zlořečením mezi
pohany, ó dome Judský a dome Izraelský, tak zase vás
chrániti budu, a budete požehnáním. Nebojtež se, posilňte
se ruce vaše. 14 Nebo takto praví Hospodin zástupů: Jakož
jsem byl myslil zle učiniti vám, když mne hněvali otcové
vaši, praví Hospodin zástupů, aniž jsem litoval: 15 Tak
obrátě se, myslím v těchto dnech dobře činiti Jeruzalému a
domu Judskému. Nebojtež se. 16 Tyto pak věci jsou, kteréž
činiti budete: Mluvte pravdu každý s bližním svým, pravý
a pokojný soud vynášejte v branách svých. 17 Aniž kdo
bližnímu svému zlého obmýšlej v srdci svém, též přísahy
falešné nemilujte; nebo všecko to jest, čehož nenávidím,
praví Hospodin. 18 I stalo se slovo Hospodina zástupů
ke mně, řkoucí: 19 Takto praví Hospodin zástupů: Půst
čtvrtého měsíce, a půst pátého, a půst sedmého, a půst
desátého obrátí se domu Judskému v radost a veselí, i v
slavnosti rozkošné, ale pravdu a pokoj milujte. 20 Takto
praví Hospodin zástupů: Ještěť budou přicházeti národové
a obyvatelé měst mnohých, 21 Přicházeti budou, pravím,
obyvatelé jednoho k druhému, řkouce: Podměž s ochotností
kořiti se tváři Hospodinově, a hledati Hospodina zástupů.
Půjdu i já. 22 A tak přijdou lidé mnozí a národové nesčíslní,
aby hledali Hospodina zástupů v Jeruzalémě, a kořili se
tváři Hospodinově. 23 Takto praví Hospodin zástupů: V těch
dnech chopí se deset mužů ze všech jazyků těch národů,
chopí se, pravím, podolka jednoho Žida, řkouce: Půjdeme s
vámi; nebo slyšíme, že jest Bůh s vámi.

9 Břímě slova Hospodinova proti zemi, kteráž jest v
vůkolí tvém, a Damašek bude odpočinutí jeho. Nebo k
Hospodinu zřetel člověka i všech pokolení Izraelských. 2
Ano i do Emat dosáhne, do Týru i Sidonu, ačkoli jest moudrý
velmi. 3 Vystavěltě sobě Týrus pevnost, a nashromáždil
stříbra jako prachu, a ryzího zlata jako bláta na ulicích.
4 Aj, Pán vyžene jej, a vrazí do moře sílu jeho, i on od
ohně sežrán bude. 5 Vida to Aškalon, báti se bude, i Gáza
velikou bolest míti bude, též i Akaron, proto že jej zahanbilo
očekávání jeho. I zahyne král z Gázy, a Aškalon neosedí.

6 A bude bydliti pankhart v Azotu, a tak vypléním pýchu
Filistinských. 7 Když pak odejmu vraždu jednoho každého od
úst jeho, a ohavnosti jeho od zubů jeho, připojen bude také i
on Bohu našemu, aby byl jako vývoda v Judstvu, a Akaron
jako Jebuzejský. 8 A položím se vojensky u domu svého pro
vojsko a pro ty, kteříž tam i zase jdou; aniž půjde skrze ně
více násilník, proto že se tak nyní vidí očím mým. 9 Plésej
velice, dcerko Sionská, prokřikuj, dcerko Jeruzalémská. Aj,
král tvůj přijde tobě spravedlivý a spasení plný, chudý a
sedící na oslu, totiž na oslátku mladém. 10 Nebo vypléním
vozy z Efraima a koně z Jeruzaléma, a vypléněna budou
lučiště válečná; nadto rozhlásí pokoj národům, a panování
jeho od moře až k moři, a od řeky až do končin země. 11
Anobrž ty, pro krev smlouvy své vypustil jsem vězně tvé z
jámy, v níž není žádné vody. 12 Navraťež se k ohradě, ó
vězňové v naději postavení. A tak v ten den, jakžť oznamuji,
dvojnásobně nahradím tobě, 13 Když sobě napnu Judu a
lučiště naplním Efraimem, a vzbudím syny tvé, ó Sione, proti
synům tvým, ó Javane, a nastrojím tě jako meč udatného.
14 Nebo Hospodin proti nim se ukáže, a vynikne jako blesk
střela jeho. Panovník, pravím, Hospodin trubou troubiti bude,
a pobéře se s vichřicemi poledními. 15 Hospodin zástupů
chrániti bude lidu svého, aby zmocníce se kamením z praku,
jedli a pili, prokřikujíce jako od vína, a naplní jakož číši tak i
rohy oltáře. 16 A tak je vysvobodí v ten den Hospodin Bůh
jejich, jakožto stádce lid svůj, a vystaveno bude kamení
pěkně tesané místo korouhví v zemi jeho. 17 Nebo aj,
jaké blahoslavenství jeho, a jak veliká okrasa jeho! Obilé
mládence a mest panny učiní mluvné.

10 Žádejte od Hospodina deště v čas příhodný, i způsobí
Hospodin pršku, a dá vám déšť hojný, a každému
bylinu na poli. 2 Nebo obrazové mluví marnost, a věšťci
prorokují faleš, a sny marné mluví, marností potěšují. Protož
šli jako stádo, ztrestáni jsou, proto že žádného nebylo
pastýře. 3 Proti pastýřům takovým zažžen jest hněv můj, a
kozly ty trestati budu, ale stádo své, dům Judský, navštíví
Hospodin zástupů, a učiní je jako koně ozdobného k boji. 4
Od něho úhel, od něho hřeb, od něho lučiště válečné, od
něho též pojde všeliký úředník. 5 A budou podobni rekům,
pošlapávajíce do bláta na ulicích v boji, když bojovati budou;
nebo Hospodin s nimi, a zahanbí ty, kteříž jedou na koních.
6 Posilním zajisté domu Judova, a dům Jozefův vysvobodím,
a bezpečně je osadím. Nebo lítost mám nad nimi, i budou,
jako bych jich nezahnal; nebo já jsem Hospodin Bůh jejich, a
vyslyším je. 7 I budou Efraimští jako silný rek, a veseliti se
bude srdce jejich jako od vína. I jejich synové vidouce to,
rozveselí se, a zpléše srdce jejich v Hospodinu. 8 Šeptati jim
budu, a tak je shromáždím; nebo je vykoupím, a rozmnoženi
budou, jakož rozmnoženi byli. 9 Nadto rozseji je mezi
národy, aby na místech dalekých rozpomínali se na mne,
a živi jsouce s syny svými, navrátili se. 10 A tak je zase
přivedu z země Egyptské, i z Assyrské shromáždím je, a
do země Galád a k Libánu přivedu je, ale nepostačí jim.
11 Protož pro těsnost přejde přes moře, a prorazí na moři
vlnobití, i vyschnou všecky hlubiny řeky, budeť snížena i
pýcha Assyrie, a berla Egypta odjata bude. 12 A posilním
jich v Hospodinu, aby ve jménu jeho ustavičně chodili, praví
Hospodin.

11 Otevři, Libáne, vrata svá, ať zžíře oheň cedry tvé. 2
Kvěl jedle, nebo padl cedr, nebo znamenití vypléněni
jsou; kvělte dubové Bázanští, nebo klesl les ohražený. 3
Hlas kvílení pastýřů, proto že popléněno důstojenství jejich;
hlas řvání lvů, proto že popléněna pýcha Jordánu. 4 Takto
praví Hospodin Bůh můj: Pas ovce tyto k zbití oddané, 5
Kteříž držitelé jejich mordují, aniž bývají obviňováni, a kdož
je prodávají, říkají: Požehnaný Hospodin, že jsme zbohatli, a
kteříž je pasou, nemají lítosti nad nimi. 6 Protož nebudu míti
lítosti více nad obyvateli této země, praví Hospodin, ale aj, já
uvedu ty lidi jednoho druhému v ruku, a v ruku krále jejich. I
budou potírati zemi tuto, a nevytrhnu jí z ruky jejich. 7 Nebo
jsem pásl ovce k zbití oddané, totiž vás chudé toho stáda, a
vzav sobě dvě hole, nazval jsem jednu utěšením, a druhou
jsem nazval svazujících. A pásl jsem, pravím, ty ovce, 8
A zahladil jsem tři pastýře měsíce jednoho, ale duše má
stýskala sobě s nimi, proto že duše jejich nenáviděla mne. 9
Pročež řekl jsem: Nebudu vás pásti. Kteráž umříti má, nechť
umře, a kteráž má vyhlazena býti, nechť jest vyhlazena, a
jiné nechažť jedí maso jedna druhé. 10 Protož vzav hůl svou
utěšení, posekal jsem ji, zrušiv smlouvu svou, kterouž jsem
učinil se vším tím lidem. 11 A v ten den, když zrušena byla,
právě poznali chudí toho stáda, kteříž na mne pozor měli, že
řeč Hospodinova jest. 12 Nebo jsem řekl jim: Jestliže se
vám vidí, dejte mzdu mou; pakli nic, nechte tak. I odvážili
mzdu mou třidceti stříbrných. 13 I řekl mi Hospodin: Povrz
je před hrnčíře. Znamenitá mzda, kterouž jsem tak draze
šacován od nich. A tak vzav třidceti stříbrných, uvrhl jsem
je v domě Hospodinově před hrnčíře. 14 Potom posekal
jsem hůl svou druhou svazujících, zrušiv bratrství mezi
Judou a mezi Izraelem. 15 I řekl mi Hospodin: Vezmi sobě
ještě oruží pastýře bláznivého. 16 Nebo aj, já vzbudím
pastýře v této zemi. Pobloudilých nebude navštěvovati, ani
jehňátka hledati, ani což polámaného jest, léčiti, ani toho,

což se zastavuje, nositi, ale maso toho, což tučnějšího jest,
jísti bude, a kopyta jejich poláme. 17 Běda pastýři tomu
ničemnému, kterýž opouští stádo. Meč na rameno jeho a na
oko pravé jeho, rámě jeho docela uschne, a oko pravé jeho
naprosto zatmí se.

12 Břímě slova Hospodinova příčinou Izraele. Praví
Hospodin, kterýž roztáhl nebesa, a založil zemi, a
sformoval ducha člověka, kterýž jest v něm: 2 Aj, já postavím
Jeruzalém jako číši, kteráž ku potácení přivede všecky národy
vůkol, kteříž budou proti Judovi v obležení, i proti Jeruzalému.
3 Nýbrž stane se v ten den, že položím Jeruzalém jako
kámen přetěžký všechněm národům, jejž kdožkoli zdvihati
budou, velmi se urazí, byť se pak shromáždili proti němu
všickni národové země. 4 V ten den, praví Hospodin, raním
všelikého koně strnutím, a jezdce jeho zblázněním, ale na
dům Judský otevru oči své, a všecky koně národů raním
slepotou. 5 I dějí vůdcové Judští v srdci svém: Mámeť
sílu, i obyvatelé Jeruzalémští, v Hospodinu zástupů, Bohu
svém. 6 V ten den učiním vůdce Judské podobné ohni
zanícenému mezi dřívím, a pochodni hořící mezi snopy,
i zžíře na pravo i na levo všecky národy vůkol, a ostojí
Jeruzalém ještě na místě svém v Jeruzalémě. 7 Zachová
Hospodin i stánky Judské prvé, aby se nevelebila ozdoba
domu Davidova a ozdoba, přebývajících v Jeruzalémě
nad Judu. 8 V ten den chrániti bude Hospodin obyvatelů
Jeruzalémských, a bude nejnestatečnější z nich v ten den
podobný Davidovi, a dům Davidův podobný bohům, podobný
andělu Hospodinovu před nimi. 9 Nebo stane se v ten den,
že shledám všecky národy, kteříž přitáhnou proti Jeruzalému,
abych je zahladil. 10 A vyleji na dům Davidův a na obyvatele
Jeruzalémské Ducha milosti a pokorných proseb. I obrátí
zřetel ke mně, kteréhož jsou bodli, a kvíliti budou nad ním
jako kvílením nad jednorozeným; hořce, pravím, plakati
budou nad ním, jako hořce plačí nad prvorozeným. 11 V
ten den bude veliké kvílení v Jeruzalémě, jako kvílení v
Adadremmon na poli Mageddo. 12 Nebo kvíliti bude země,
každá čeled obzvláštně, čeled domu Davidova obzvláštně, a
ženy jejich obzvláštně, čeled domu Nátanova obzvláštně, a
ženy jejich obzvláštně, 13 Èeled domu Léví obzvláštně, a
ženy jejich obzvláštně, čeled Semei obzvláštně, a ženy jejich
obzvláštně, 14 I všecky čeledi jiné, každá čeled obzvláštně,
a ženy jejich obzvláštně.

13 V ten den bude studnice otevřená domu Davidovu a
obyvatelům Jeruzalémským, k obmytí hřícha i nečistoty.
2 Stane se také v ten den, praví Hospodin zástupů, že
vyhladím jména modl z země, tak že nebudou připomínány
více, nýbrž také i ty proroky a ducha nečistoty vyprázdním z
země. 3 I stane se, prorokoval-li by někdo více, že jemu
řeknou otec jeho a matka jeho, kteříž jej zplodili: Nebudeš živ,
proto že jsi lež mluvil ve jménu Hospodinovu. I probodnou jej
otec jeho a matka jeho, kteříž jej zplodili, že prorokoval. 4 A
tak stane se v ten den, že se budou styděti proroci ti, každý
za vidění své, když by prorokovali, aniž oblekou sukně z
srstí, aby klamali. 5 Ale dí každý: Nejsem já prorok. Muž,
kterýž zemi dělá, jsem já; nebo mne učil tomu člověk od
dětinství mého. 6 A dí-li kdo jemu: Jaké to máš rány na rukou
svých? I odpoví: Jimiž jsem zbit v domě těch, kteříž mne
milují. 7 Ó meči, procit' na pastýře mého, a na muže bližního
mého, praví Hospodin zástupů. Bí pastýře, a rozprchnou se
ovce, ale zase obrátím ruku svou k maličkým. 8 Nebo stane
se po vší zemi této, praví Hospodin, že dvě částky vyhlazeny
budou v ní a zemrou, a třetí v ní zanechána bude. 9 A i tu
třetí uvedu do ohně, a přeženu je, jako se přehání stříbro, a
zprubuji je, jako prubováno bývá zlato. Každý vzývati bude
jméno mé, a já vyslyším jej. Řeknu: Lid můj jest: a on dí:
Hospodin jest Bůh můj.

14 Aj, den Hospodinův přichází, a rozděleny budou kořisti
tvé u prostřed tebe. 2 Nebo shromáždím všecky národy
proti Jeruzalému k boji, i bude dobyto město, a domové
zloupeni, a ženy zhanobeny budou. A když vyjde díl města
v zajetí, ostatek lidu nebude vyhlazeno z města. 3 Nebo
Hospodin vytáhna, bude bojovati proti těm národům, jakž
bojuje v den potýkání. 4 I stanou nohy jeho v ten den na
hoře Olivetské, kteráž jest naproti Jeruzalému od východu, a
rozdvojí se hora Olivetská napoly k východu a k západu
údolím velmi velikým, a odstoupí díl té hory na půlnoci,
a díl její na poledne. 5 I budete utíkati před údolím hor;
nebo dosáhne údolí hor až k Azal. Budete, pravím, utíkati,
jako jste utíkali před země třesením za dnů Uziáše krále
Judského, když přijde Hospodin Bůh můj, a všickni svatí
s ním. 6 I stane se v ten den, že nebude světla drahého,
ani tmy husté. 7 A tak bude den jeden, kterýž jest znám
Hospodinu, aniž bude den, ani noc; a však stane se, že v čas
večera bude světlo. 8 Stane se také v ten den, že vycházeti
budou vody živé z Jeruzaléma, díl jich k moři východnímu, a
díl jich k moři nejdalšímu. V létě i v zimě bude. 9 A bude
Hospodin králem nade vší zemí; v ten den bude Hospodin
jediný, a jméno jeho jedno. 10 A učiněna bude všecka tato
země jako rovina od Gaba k Remmon na polední straně
Jeruzalému, kterýž vyvýšen jsa, státi bude na místě svém,
od brány Beniaminovy až k místu brány první, a až k bráně
úhlové, a od věže Chananeel až k presu královskému. 11

A budou bydliti v něm, a nebude více v prokletí; město
Jeruzalém zajisté bezpečně seděti bude. 12 Tato pak bude
rána, kterouž raní Hospodin všecky národy, kteříž by bojovali
proti Jeruzalému: Usuší tělo jednoho každého, stojícího na
nohách svých, a oči jednoho každého usvadnou v děrách
svých, a jazyk jednoho každého usvadne v ústech jejich. 13
I stane se v ten den, že bude znepokojení Hospodinovo
veliké mezi nimi, tak že uchopí jeden druhého ruku, a
vztažena bude ruka jednoho na ruku druhého. 14 Také i ty,
Judo, bojovati budeš v Jeruzalémě, a shromážděno bude
zboží všech národů vůkol, zlato a stříbro, i roucha velmi
mnoho. 15 A podobná bude rána koní, mezků, velbloudů a
oslů i všech hovad, kteráž budou v tom ležení, podobná
ráně té. 16 I stane se, že kdožkoli pozůstane ze všech
národů, kteříž by přitáhli proti Jeruzalému, přicházeti budou
z rok do roka klaněti se králi Hospodinu zástupů a slaviti
slavnost stánků. 17 I stane se, kdo z čeledí země nebude
přicházeti do Jeruzaléma klaněti se králi Hospodinu zástupů,
že nebude na ně pršeti déšt. 18 A jestliže čeled Egyptská
nevstoupí, ani přijde, jakkoli na ně nepršívá, přijde však táž
rána, kterouž raní Hospodin národy, kteříž by nepřicházeli
k slavení slavnosti stánků. 19 Tať bude pokuta pro hřích
Egyptských a pokuta pro hřích všech národů, kteříž by
nechodili k slavení slavnosti stánků. 20 V ten den bude na
zvoncích koňských: Svatost Hospodinu; a bude hrnců v
domě Hospodinově jako číší před oltářem. 21 Nýbrž bude
všeliký hrnec v Jeruzalémě a v Judstvu svatost Hospodinu
zástupů; a přicházejíce všickni, kteříž obětovati mají, budou
je bráti a vařiti v nich. Aniž bude Kananejský více v domě
Hospodina zástupů v ten den.

Malachiáš

1 Břímě slova Hospodinova proti Izraelovi skrze Malachiáše.
2 Miluji vás, praví Hospodin, vy pak říkáte: V čem nás
miluješ? Zdaliž Ezau nebyl bratr Jákobův? praví Hospodin. A
však jsem miloval Jákoba. **3** Ezau pak měl jsem v nenávisti;
protož zanechal jsem hor jeho pustých, a dědictví jeho
drakům pouště. **4** Řekne-li Idumejská země: Ochuzenit'
jsme, ale navrátíme se zase, a vystavíme místa pustá, takto
praví Hospodin zástupů: Oni necht' stavějí, a já budu bořiti. I
budou je nazývati pomezím bezbožnosti a lidem, na nějž
hněviv bude Hospodin až na věky. **5** Což oči vaše uzří, a
vy díte: Veleben bud' Hospodin po pomezích Izraelských.
6 Syn ctí otce, a služebník pána svého. Protož jestližet'
jsem já otec, kdež jest čest má? A jestliže jsem pán, kde
jest bázeň má? Vám to mluví Hospodin zástupů, ó kněží,
kteříž sobě zlehčujete jméno mé. A však říkáte: V čem
zlehčujeme jméno tvé? **7** Kteříž přinášejíce na oltář můj
obět poškvrněnou, říkáte: Èímž jsme tě poškvrnili? Tím,
když říkáte: Stůl Hospodinův v pohrdání jest. **8** Nebo když
přivodíte slepé k obětování, což to není nic zlého? A když
přivodíte chromé aneb nemocné, což to není nic zlého?
Daruj je medle knížeti svému, zalíbíš-li mu se tím, a přijme-li
tvář tvou, praví Hospodin zástupů. **9** A protož nyní kořtež se
tváři Boha silného, aby nám milost učinil. Ale když to z rukou
vašich jest, přijme-liž kterého z vás oblíčej? praví Hospodin
zástupů. **10** Anobrž kdo jest mezi vámi, aby zavřel dvéře,
aneb zapálil na oltáři mém darmo? Nemámt' v vás žádné
líbosti, praví Hospodin zástupů, a oběti nepřijmu z ruky vaší.
11 Nebo od východu slunce až na západ jeho veliké bude
jméno mé mezi národy, a na všelikém místě kadění přinášíno
bude jménu mému, a obět čistá. Veliké zajisté jméno mé
bude mezi národy, praví Hospodin zástupů, **12** Ačkoli vy ho
poškvrňujete, když říkáte: Stůl Hospodinův v pohrdání jest, a
což kladeno bývá na něj, že jest chaterný pokrm. **13** Říkáte
také: Ach, větší práce, ješto byste to zdmýchnouti mohli,
praví Hospodin zástupů. Nebo přinášíte to, což jest vydřeno,
a chromé i nemocné, přinášejíce dar. To-liž mám přijímati z
ruky vaší? praví Hospodin. **14** Anobrž zlořečený jest fortelný,
kterýž maje v svém stádě samce, činí slib, a obětuje Pánu to,
což jest churavého. Nebo král veliký já jsem, praví Hospodin
zástupů, a jméno mé jest hrozné mezi národy.

2 A tak nyní k vám přikázání to, ó kněží. **2** Neuposlechnete-
li a nesložíte-li v srdci, abyste dali slávu jménu mému,
praví Hospodin zástupů, zajisté že pošli na vás zlořečenství,
a zlořečiti budu požehnáním vašim. Anobrž již jsem zlořečil
každému z nich, nebo jste nikoli nesložili toho v srdci. **3**
Aj, já pokazím vám to, což nasejete, a vkydnu lejno na
tváře vaše, lejno obětí vašich, tak že vás zachvátí k sobě.
4 Nebo víte, že jsem poslal k vám přikázaní to, aby byla
stálá smlouva s Léví, praví Hospodin zástupů. **5** Smlouva
má byla s ním života a pokoje, a dal jsem jemu to pro
bázeň; nebo se bál mne, a pro jméno mé potřín byl. **6** Zákon
pravdy byl v ústech jeho, a nepravost nebyla nalezena ve
rtech jeho, v pokoji a upřímosti chodil se mnou, a mnohé
odvrátil od nepravosti. **7** Nebo rtové kněze mají ostříhati
umění, a na zákon doptávati se z úst jeho; posel zajisté
Hospodina zástupů jest. **8** Vy pak sešli jste s cesty, byli jste
příčinou mnohým, aby činili proti zákonu; zrušili jste smlouvu
Levítskou, praví Hospodin zástupů. **9** Pročež i já také vydal
jsem vás v potupu a v nevážnost všemu lidu, jakož vy v
ničemž neostříháte cest mých, a přijímáte osoby v zákoně.
10 Zdaliž není jeden otec všech nás? Zdaliž Bůh jeden
nestvořil nás? Proč nevěrně činiti máme jeden druhému a
zlehčovati smlouvu otců našich? **11** Nevěrně činí Juda, a
ohavnost se děje v Izraeli a v Jeruzalémě; nebo poškvrňuje
Juda svatosti Hospodinovy, kterouž by milovati měl, pojímaje
za manželku dceru boha jiného. **12** Vyplení Hospodin muže,
kterýž to činí, z stánků Jákobových, bdícího i odpovídajícího,
i obětujícího dar Hospodinu zástupů. **13** Již to podruhé činíte,
že přikrýváte slzami oltář Hospodinův, pláčem a křikem,
pročež nikoli nepatří již více k daru, aniž přijímá oběti vzácné
z ruky vaší. **14** A však říkáte? Pro kterou příčinu? Proto že
Hospodin jest svědkem mezi tebou a manželkou mladosti
tvé, kteréž ty nevěrně činíš, ješto ona jest tovaryška tvá,
a manželka smlouvy tvé. **15** Zdaliž neučinil jedno, ačkoli
ještě více ducha měl? Proč pak jedno? Aby hledali semene
Božího. Protož ostříhejte ducha svého, a manželce mladosti
své nečiňte nevěrně. **16** Proto že v nenávisti má propouštění,
praví Hospodin Bůh Izraelský, proto že takový přikrývá
ukrutnost pláštěm jeho, praví Hospodin zástupů, protož
ostříhejte ducha svého, abyste nečinili nevěrně. **17** Těžcí jste
Hospodinu slovy svými, a však říkáte: V čem jsme těžcí?
Když říkáte: Každý, kdož činí zlé, líbí se Hospodinu, a v těch
on líbost má, aneb: Kde jest Bůh soudu?

3 Aj, já posílám anděla svého, kterýž připraví cestu před
tváří mou. V tom hned přijde do chrámu svého Panovník,
kteréhož vy hledáte, a anděl smlouvy, v němž vy líbost
máte. Aj, přijdet', praví Hospodin zástupů. **2** Ale kdo bude
moci snésti den příchodu jeho? A kdo ostojí, když se on
ukáže? Nebo on jest jako oheň rozpouštějící a jako mýdlo
běličů. **3** I sedna, přeháněti bude a přečišťovati stříbro,

a přečistí syny Léví, a vyčistí je jako zlato a jako stříbro.
I budou Hospodinovi, obětujíce oběti v spravedlnosti. 4 I
zachutná sobě Hospodin obět Judovu a Jeruzalémských,
jako za dnů prvních, a jako za let starodávních. 5 K vám
pak přikročím s pomstou, a budu rychlým svědkem proti
kouzedlníkům, a proti cizoložníkům, a proti křivopřísežníkům,
i proti těm, kteříž s útiskem zadržují mzdu nájemníka, vdově
a sirotku, a příchozímu křivdu činíce, nebojí se mne, praví
Hospodin zástupů. 6 Nebo já Hospodin neměním se, protož
vy, synové Jákobovi, nevzali jste skončení. 7 Hned ode dnů
otců vašich odešli jste od ustanovení mých, a neostříhali
jste jich. Navraťtež se ke mně, a navrátím se k vám, praví
Hospodin zástupů. Ale říkáte: V čem bychom se navrátiti
měli? 8 Loupiti-liž má člověk Boha, že vy loupíte mne? A
však říkáte: V čem tě loupíme? V desátcích a obětech. 9
Naprosto zlořečení jste, proto že mne loupíte, vy pokolení
všecko. 10 Sneste všecky desátky do obilnice, aby byla
potrava v domě mém, a zkuste mne nyní v tom, praví
Hospodin zástupů, nezotvírám-liť vám průduchů nebeských,
a nevyleji-li na vás požehnání, tak že neodoláte. 11 A
přimluvím pro vás tomu, což zžírá, a nebude vám kaziti
úrod zemských, aniž vám pochybí vinný kmen na poli, praví
Hospodin zástupů. 12 I budou vás blažiti všickni národové;
nebo vy budete zemí rozkošnou, praví Hospodin zástupů. 13
Rozmohlať se proti mně slova vaše, praví Hospodin, a však
říkáte: Což jsme mluvili proti tobě? 14 Říkáte: Daremná jest
věc sloužiti Bohu, a jaký zisk, budeme-li ostříhati nařízení
jeho, a budeme-li choditi zasmušile, bojíce se Hospodina
zástupů? 15 Nýbrž nyní blahoslavíme pyšné. Ti, kteříž páší
bezbožnost, vzdělávají se, a pokoušející Boha vysvobozeni
bývají. 16 Tehdy ti, kteříž se bojí Hospodina, tytýž mluvili
jeden k druhému. I pozoroval Hospodin a slyšel, a psána jest
kniha pamětná před ním pro ty, kteříž se bojí Hospodina, a
myslí na jméno jeho. 17 Tiť budou, praví Hospodin zástupů,
v den, kterýž já učiním, mým klínotem, a slituji se nad nimi,
jako se slitovává otec nad synem svým, kterýž mu slouží.
18 Tehdy obrátíte se, a uzříte rozdíl mezi spravedlivým a
bezbožným, mezi tím, kdo slouží Bohu, a tím, kdo jemu
neslouží.

4 Nebo aj, den ten přichází hořící jako pec, v němž budou
všickni pyšní, a všickni pášící bezbožnost jako strniště. I
zažhne je ten den, kterýž přijíti má, praví Hospodin zástupů,
tak že neostaví jim ani kořene ani ratolesti. 2 Vám pak,
kteříž se bojíte jména mého, vzejde slunce spravedlnosti, a
zdraví bude na paprslcích jeho. Tedy vycházeti budete, a
porostete jako telata vykrmená. 3 A pošlapáte bezbožné, tak
že budou jako popel pod nohami vašimi v den, kterýž já
učiním, praví Hospodin zástupů. 4 Pamatujtež na zákon
Mojžíše služebníka mého, jemuž jsem přikázal na Orébě
přednesti všemu Izraeli ustanovení a soudy. 5 Aj, já pošli
vám Eliáše proroka, prvé nežli přijde den Hospodinův veliký
a hrozný, 6 Aby obrátil srdce otců k synům, a srdce synů k
otcům jejich, abych přijda, neranil země prokletím.

NOVÝ ZÁKON

Tedy Ježíš řekl: Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.
A rozdělivše roucho jeho, metali o ně los.
Lukáš 23:34

Matouš

1 Kniha (o) rodu Ježíše Krista syna Davidova, syna
Abrahamova. **2** Abraham zplodil Izáka. Izák pak zplodil
Jákoba. Jákob zplodil Judu a bratří jeho. **3** Judas pak zplodil
Fáresa a Záru z Támar. Fáres pak zplodil Ezroma. Ezrom
zplodil Arama. **4** Aram pak zplodil Aminadaba. Aminadab
pak zplodil Názona. Názon zplodil Salmona. **5** Salmon
zplodil Bóza z Raab. A Bóz zplodil Obéda z Rut. Obéd pak
zplodil Jesse. **6** Jesse zplodil Davida krále. David pak král
zplodil Šalomouna, z té, kteráž někdy byla žena Uriášova. **7**
Šalomoun zplodil Roboáma. Roboám zplodil Abiáše. Abiáš
zplodil Azu. **8** Aza zplodil Jozafata. Jozafat zplodil Joráma.
Jorám zplodil Oziáše. **9** Oziáš pak zplodil Joátama. Joátam
pak zplodil Achasa. Achas zplodil Ezechiáše. **10** Ezechiáš
pak zplodil Manasesa. A Manases zplodil Amona. Amon
pak zplodil Joziáše. **11** Joziáš pak zplodil Jekoniáše a bratří
jeho v zajetí Babylonském. **12** A po zajetí Babylonském
Jekoniáš zplodil Salatiele. Salatiel pak zplodil Zorobábele.
13 A Zorobábel zplodil Abiuda. Abiud pak zplodil Eliachima.
Eliachim zplodil Azora. **14** Azor potom zplodil Sádocha.
Sádoch zplodil Achima. Achim pak zplodil Eliuda. **15** Eliud
zplodil Eleazara. Eleazar zplodil Mátana. Mátan zplodil
Jákoba. **16** Jákob pak zplodil Jozefa, muže Marie, z nížto
narodil se JEŽÍŠ, jenž slove Kristus. **17** A tak všech rodů
od Abrahama až do Davida bylo rodů čtrnácte. A od
Davida až do zajetí Babylonského rodů čtrnácte. A od zajetí
Babylonského až do Krista rodů čtrnácte. **18** Jezukristovo pak
narození takto se stalo: Když matka jeho Maria snoubena
byla Jozefovi, prve než se sešli, nalezena jest těhotná z
Ducha svatého. **19** Ale Jozef muž její spravedlivý jsa, a
nechtěv jí v lehkost uvésti, chtěl ji tajně propustiti. **20** Když
pak on o tom přemyšloval, aj, anděl Páně ve snách ukázal
se jemu, řka: Jozefe synu Davidův, neboj se přijíti Marie
manželky své; nebo což v ní jest počato, z Ducha svatého
jest. **21** Porodíť pak syna, a nazůveš jméno jeho Ježíš; onť
zajisté vysvobodí lid svůj od hříchů jejich. **22** Toto pak všecko
stalo se, aby se naplnilo, což povědíno bylo ode Pána skrze
proroka, řkoucího: **23** Aj, panna těhotná bude, a porodí syna,
a nazůveš jméno jeho Emmanuel, jenž se vykládá: S námi
Bůh. **24** Procítiv pak Jozef ze sna, učinil, jakož mu přikázal
anděl Páně, a přijal manželku svou. **25** Ale nepoznal jí, až i
porodila Syna svého prvorozeného, a nazvala jméno jeho
Ježíš.

2 Když se pak narodil Ježíš v Betlémě Judově, za dnů
Herodesa krále, aj, mudrci od východu slunce přijeli do
Jeruzaléma, **2** Řkouce: Kde jest ten, kterýž se narodil Král
Židovský? Nebo viděli jsme hvězdu jeho na východu slunce,
a přijeli jsme klaněti se jemu. **3** To uslyšev Herodes král,
zarmoutil se i všecken Jeruzalém s ním. **4** A svolav všecky
přední kněží a učitele lidu, tázal se jich, kde by se Kristus
měl naroditi. **5** Oni pak řekli jemu: V Betlémě Judově. Nebo
tak jest psáno skrze proroka: **6** A ty Betléme, země Judská,
nikoli nejsi nejmenší mezi knížaty Judskými; neboť z tebe
vyjde Vývoda, kterýž pásti bude lid můj Izraelský. **7** Tedy
Herodes tajně povolav mudrců, pilně se jich ptal, kterého
by se jim času hvězda ukázala. **8** A když je propouštěl do
Betléma, řekl: Jdouce, ptejte se pilně na to dítě, a když
naleznete, zvěstujtež mi, ať i já přijda, pokloním se jemu.
9 Oni pak vyslyševše krále, jeli. A aj, hvězda, kterouž byli
viděli na východu slunce, předcházela je, až i přišedši,
stála nad domem, kdež bylo dítě. **10** A uzřevše hvězdu,
zradovali se radostí velmi velikou. **11** I všedše do domu,
nalezli dítě s Marijí matkou jeho, a padše, klaněli se jemu; a
otevřevše poklady své, obětovali jemu dary, zlato a kadidlo
a mirru. **12** A od Boha napomenuti jsouce ve snách, aby
se nenavraceli k Herodesovi, jinou cestou navrátili se do
krajiny své. **13** Když pak oni odjeli, aj, anděl Páně ukázal se
Jozefovi ve snách, řka: Vstana, vezmi dítě i matku jeho, a
utec do Egypta, a buď tam, dokavadž nepovím tobě; neboť
bude Herodes hledati dítě, aby je zahubil. **14** Kterýžto vstav
hned v noci, vzal dítě i matku jeho, a odšel do Egypta. **15** A
byl tam až do smrti Herodesovy, aby se naplnilo povědění
Páně skrze proroka, řkoucího: Z Egypta povolal jsem Syna
svého. **16** Tehdy Herodes uzřev, že by oklamán byl od
mudrců, rozhněval se náramně, a poslav služebníky své,
zmordoval všecky dítky, kteréž byly v Betlémě i ve všech
končinách jeho, od dvouletých a níže, podle času, na kterýž
se byl pilně vyptal od mudrců. **17** Tehdy naplněno jest to
povědění Jeremiáše proroka, řkoucího: **18** Hlas v Ráma
slyšán jest, naříkání a pláč a kvílení mnohé; Ráchel plačící
synů svých, a nedala se potěšiti, protože jich není. **19** Když
pak umřel Herodes, aj, anděl Páně ukázal se Jozefovi ve
snách v Egyptě, **20** Řka: Vstana, vezmi dítě i matku jeho, a
jdiž do země Izraelské; neboť jsou zemřeli ti, jenž hledali
bezživotí dítěte. **21** Kterýžto vstav, vzal dítě i matku jeho, a
přišel do země Izraelské. **22** A uslyšev, že by Archelaus
kraloval v Judstvu místo Herodesa otce svého, obával se
tam jíti; a napomenut jsa od Boha ve snách, obrátil se do
krajin Galilejských. **23** A přišed, bydlil v městě, jenž slove
Nazarét, aby se naplnilo, což povědíno bylo skrze proroky,
že Nazaretský slouti bude.

3 V těch pak dnech přišel Jan Křtitel, káže na poušti
Judské, 2 A řka: Pokání čiňte, nebo přiblížilo se království
nebeské. 3 Totoť jest zajisté ten Předchůdce předpověděný
od Izaiáše proroka, řkoucího: Hlas volajícího na poušti:
Připravujte cestu Páně, přímé čiňte stezky jeho. 4 Měl
pak Jan roucho z srstí velbloudových a pás kožený okolo
bedr svých, a pokrm jeho byl kobylky a med lesní. 5 Tedy
vycházeli k němu z Jeruzaléma a ze všeho Judstva, i ze vší
krajiny ležící při Jordánu, 6 A křtěni byli od něho v Jordáně,
vyznávajíce hříchy své. 7 Uzřev pak mnohé z farizeů a z
saduceů, že jdou k jeho křtu, řekl jim: Pokolení ještěrčí, i kdo
vám ukázal, kterak byste utéci měli budoucího hněvu? 8
Protož čiňte ovoce hodné pokání. 9 A nedomnívejte se, že
můžete říkati sami u sebe: Otce máme Abrahama. Neboť
pravím vám, že by mohl Bůh z kamení tohoto vzbuditi syny
Abrahamovi. 10 A jižť jest i sekera k kořenu stromů přiložena.
Každý zajisté strom, kterýž nenese ovoce dobrého, vyťat a
na oheň uvržen bývá. 11 Já křtím vás vodou ku pokání, ten
pak, kterýž po mně přichází, jestiť mocnější nežli já, jehožto
nejsem hoden obuvi nositi. Onť vás křtíti bude Duchem
svatým a ohněm. 12 Jehožto věječka v ruce jeho, a vyčistíť
humno své, a shromáždí pšenici svou do obilnice, ale plevy
páliti bude ohněm neuhasitelným. 13 Tehdy přišel Ježíš od
Galilee k Jordánu k Janovi, aby také pokřtěn byl od něho.
14 Ale Jan zbraňoval mu, řka: Mně jest potřebí, abych od
tebe pokřtěn byl, a ty pak jdeš ke mně? 15 A odpovídaje
Ježíš, dí jemu: Dopusť tak; neboť tak sluší na nás, abychom
plnili všelikou spravedlnost. Tedy dopustil jemu. 16 A pokřtěn
jsa Ježíš, vystoupil ihned z vody; a aj, otevřína jsou mu
nebesa, a viděl Ducha Božího, sstupujícího jako holubici a
přicházejícího na něj. 17 A aj, zavzněl hlas s nebe řkoucí:
Tentoť jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo.

4 Tehdy Ježíš veden jest na poušť od Ducha, aby pokoušín
byl od ďábla. 2 A postiv se čtyřidceti dnů a čtyřidceti
nocí, potom zlačněl. 3 A přistoupiv k němu pokušitel, řekl:
Jsi-li Syn Boží, rciž, ať kamení toto chlebové jsou. 4 On
pak odpovídaje, řekl: Psánoť jest: Ne samým chlebem živ
bude člověk, ale každým slovem vycházejícím skrze ústa
Boží. 5 Tedy pojal jej ďábel do svatého města a postavil
ho na vrchu chrámu. 6 A řekl mu: Jsi-li Syn Boží, spustiž
se dolů; nebo psánoť jest, že andělům svým přikázal o
tobě, a na ruce uchopí tebe, abys někde o kámen nohy
své neurazil. 7 I řekl mu Ježíš: Zase psáno jest: Nebudeš
pokoušeti Pána Boha svého. 8 Opět pojal ho ďábel na horu
vysokou velmi, a ukázal mu všecka království světa i slávu
jejich, a řekl jemu: 9 Toto všecko tobě dám, jestliže padna,
budeš mi se klaněti. 10 Tedy dí mu Ježíš: Odejdiž, satane;
neboť jest psáno: Pánu Bohu svému klaněti se budeš a
jemu samému sloužiti budeš. 11 Tedy opustil ho ďábel, a aj,
andělé přistoupili a sloužili jemu. 12 A když uslyšel Ježíš, že
by Jan vsazen byl do žaláře, odšel do Galilee. 13 A opustiv
Nazarét, přišed, bydlil v Kafarnaum za mořem, v krajinách
Zabulon a Neftalím, 14 Aby se naplnilo povědění skrze
Izaiáše proroka, řkoucího: 15 Země Zabulon a Neftalím při
moři za Jordánem, Galilea pohanská, 16 Lid, kterýž bydlil v
temnostech, viděl světlo veliké, a sedícím v krajině a stínu
smrti, světlo vzešlo jim. 17 Od toho času počal Ježíš kázati a
praviti: Pokání čiňte; neboť se přiblížilo království nebeské.
18 A chodě Ježíš podle moře Galilejského, uzřel dva bratry,
Šimona, kterýž slove Petr, a Ondřeje bratra jeho, ani pouštějí
sít do moře, (nebo byli rybáři.) 19 I dí jim: Pojďte za mnou,
a učiním vás rybáře lidí. 20 A oni hned opustivše síti, šli
za ním. 21 A poodšed odtud, uzřel jiné dva bratry, Jakuba
syna Zebedeova, a Jana bratra jeho, na lodí s Zebedeem
otcem jejich, ani tvrdí síti své. I povolal jich. 22 A oni hned
opustivše lodí a otce svého, šli za ním. 23 I procházel
Ježíš všecku Galilei, uče v shromážděních jejich a káže
evangelium království a uzdravuje všelikou nemoc i všeliký
neduh v lidu. 24 A rozešla se o něm pověst po vší Syrii.
I přivedli k němu všecky nemocné, rozličnými neduhy a
trápeními poražené, i ďábelníky, i náměsičníky, i šlakem
poražené; a uzdravoval je. 25 I šli za ním zástupové mnozí z
Galilee a z krajiny Desíti měst, i z Jeruzaléma i z Judstva i z
Zajordání.

5 Vida pak Ježíš zástupy, vstoupil na horu; a když se
posadil, přistoupili k němu učedlníci jeho. 2 I otevřev
ústa svá, učil je, řka: 3 Blahoslavení chudí duchem, nebo
jejich jest království nebeské. 4 Blahoslavení lkající, nebo
oni potěšeni budou. 5 Blahoslavení tiší, nebo oni dědictví
obdrží na zemi. 6 Blahoslavení, kteříž lačnějí a žíznějí
spravedlnosti, nebo oni nasyceni budou. 7 Blahoslavení
milosrdní, nebo oni milosrdenství důjdou. 8 Blahoslavení
čistého srdce, nebo oni Boha viděti budou. 9 Blahoslavení
pokojní, nebo oni synové Boží slouti budou. 10 Blahoslavení,
kteříž protivenství trpí pro spravedlnost, neb jejich jest
království nebeské. 11 Blahoslavení jste, když vám zlořečiti
budou lidé a protivenství činiti, a mluviti všecko zlé o vás,
lhouce, pro mne. 12 Radujte se a veselte se, nebo odplata
vaše hojná jest v nebesích. Takť zajisté protivili se prorokům,
kteříž byli před vámi. 13 Vy jste sůl země. Jestliže sůl
zmařena bude, čím bude osolena? K ničemuž se nehodí
více, než aby byla ven vyvržena a od lidí potlačena. 14 Vy
jste světlo světa. Nemůžeť město na hoře ležící skryto býti.

15 Aniž rozsvěcují svíce a stavějí ji pod kbelec, ale na svícen;
i svítí všechněm, kteříž v domu jsou. 16 Tak svět' světlo vaše
před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré, a slaví Otce vašeho,
jenž jest v nebesích. 17 Nedomnívejte se, že bych přišel
rušiti Zákon anebo Proroky. Nepřišelť jsem rušiti, ale naplniti.
18 Amen zajisté pravím vám: Dokudž nepomine nebe i země,
jediná literka aneb jediný puňktík nepomine z Zákona, až
se všecky věci stanou. 19 Protož zrušil-li by kdo jedno z
přikázání těchto nejmenších a učil by tak lidi, nejmenší slouti
bude v království nebeském. Kdož by pak koli činil i jiné učil,
ten veliký slouti bude v království nebeském. 20 Nebo pravím
vám: Nebude-liť hojnější spravedlivost vaše nežli zákoníků a
farizeů, nikoli nevejdete do království nebeského. 21 Slyšeli
jste, že řečeno jest od starých: Nezabiješ. Pakli by kdo zabil,
povinen bude státi k soudu. 22 Ale jáť pravím vám: Že
každý, kdož se hněvá na bratra svého bez příčiny, povinen k
soudu státi. Kdož by pak řekl bratru svému: Rácha, povinen
bude před radou státi; a kdož by řekl: Blázne, povinen bude
pekelný oheň trpěti. (Geenna g1067) 23 Protož obětoval-li bys
dar svůj na oltář, a tu bys se rozpomenul, že bratr tvůj má
něco proti tobě, 24 Nechejž tu daru svého před oltářem a jdi,
prve smiř se s bratrem svým, a potom přijda, obětuj dar svůj.
25 Vejdi v dobrou vůli s protivníkem svým rychle, dokudž jsi s
ním na cestě, ať by snad nedal tebe protivník tvůj soudci, a
soudce dal by tě služebníku, a byl bys uvržen do žaláře. 26
Amen pravím tobě: Nevyjdeš odtud nikoli, dokudž i toho
posledního haléře nenavrátíš. 27 Slyšeli jste, že řečeno jest
od starých: Nezcizoložíš. 28 Ale jáť pravím vám: Že každý,
kdož by pohleděl na ženu ku požádání jí, již zcizoložil s ní v
srdci svém. 29 Jestliže pak oko tvé pravé horší tě, vylupiž je
a vrz od sebe; nebť jest užitečněji tobě, aby raději zahynul
jeden úd tvůj, nežli by celé tělo tvé uvrženo bylo do ohně
pekelného. (Geenna g1067) 30 A pakli ruka tvá pravá horší tě,
utniž ji a vrz od sebe; nebo užitečněji jest tobě, aby zahynul
raději jeden úd tvůj, nežli by všecko tělo tvé uvrženo bylo do
pekelného ohně. (Geenna g1067) 31 Též řečeno jest: Kdož by
koli propustil manželku svou, aby jí dal lístek rozloučení.
32 Jáť pak pravím vám: Že kdožkoli propustil by manželku
svou, kromě příčiny cizoložstva, uvodí ji v cizoložstvo, a
kdož propuštěnou pojme, cizoloží. 33 Opět slyšeli jste, že
řečeno jest od starých: Nebudeš křivě přisahati, ale splníš
Pánu přísahy své. 34 Ale jáť pravím vám: Abyste nepřisahali
všelijak, ani skrze nebe, nebo stolice Boží jest, 35 Ani skrze
zemi, nebo podnož jeho jest, ani skrze Jeruzalém, nebo
město velikého Krále jest. 36 Ani skrze hlavu svou budeš
přisahati, nebo nemůžeš jednoho vlasu učiniti bílého aneb
černého. 37 Ale buď řeč vaše: Jistě, jistě; nikoli, nikoli. Což
pak nad to více jest, to od toho zlého jest. 38 Slyšeli jste, že
řečeno jest: Oko za oko, a zub za zub. 39 Jáť pak pravím
vám: Abyste neodpírali zlému. Ale udeří-li tě kdo v pravé líce
tvé, nasaď jemu i druhého. 40 A tomu, kdož se s tebou chce
souditi a sukni tvou vzíti, nech mu i pláště. 41 A nutil-li by tě
kdo jíti s sebou míli jednu, jdi s ním dvě. 42 A prosícímu tebe
dej, a od toho, kdo by chtěl vypůjčiti od tebe, neodvracuj se.
43 Slyšeli jste, že řečeno jest: Milovati budeš bližního svého,
a nenáviděti budeš nepřítele svého. 44 Ale jáť vám pravím:
Milujte nepřátely vaše, dobrořečte těm, kteříž vás proklínají,
a dobře čiňte nenávidícím vás, a modlte se za nepřátely a
protivníky vaše, 45 Abyste byli synové Otce vašeho, jenž
jest v nebesích; ješto slunci svému velí vzchoditi na dobré i
na zlé, a déšť dává na spravedlivé i na nespravedlivé. 46
Nebo milujete-li ty, jenž vás milují, jakou odplatu míti budete?
Zdaliž i publikáni téhož nečiní? 47 A budete-li pozdravovati
toliko bratří svých, což více nad jiné činíte? Však i publikáni
to činí. 48 Buďtež vy tedy dokonalí, jako i Otec váš nebeský
dokonalý jest.

6 Pilně se varujte, abyste almužny vaší nedávali před
lidmi, proto abyste byli vidíni od nich, jinak nebudete
míti odplaty u Otce vašeho, jenž jest v nebesích. 2 Protož
když dáváš almužnu, netrub před sebou, jako pokrytci činí v
školách a na ulicech, aby chváleni byli od lidí. Amen pravím
vám, majíť odplatu svou. 3 Ale ty když dáváš almužnu, tak
čiň, ať neví levice tvá, co činí pravice tvá, 4 Aby almužna tvá
byla v skrytě, a Otec tvůj, kterýž vidí v skrytě, odplatí tobě
zjevně. 5 A když bys se chtěl modliti, nebývejž jako pokrytci,
kteříž obyčej mají, v školách a na úhlech rynku stojíce,
modliti se, aby byli vidíni od lidí. Amen pravím vám, žeť mají
odplatu svou. 6 Ale ty když bys se modliti chtěl, vejdi do
pokojíka svého, a zavra dveře své, modliž se Otci svému,
jenž jest v skrytě, a Otec tvůj, kterýž vidí v skrytě, odplatí
tobě zjevně. 7 Modléce se pak, nebuďtež marnomluvní jako
pohané; nebo se domnívají, že mnohomluvností svou to
způsobí, aby byli uslyšáni. 8 Nepřirovnávejtež se tedy jim,
neboť ví Otec váš, čeho jest vám potřebí, prve nežli byste vy
ho prosili. 9 A protož vy takto se modlte: Otče náš, jenž jsi v
nebesích, posvěť se jméno tvé. 10 Přijď království tvé. Buď
vůle tvá jako v nebi tak i na zemi. 11 Chléb náš vezdejší
dej nám dnes. 12 A odpusť nám viny naše, jakož i my
odpouštíme vinníkům našim. 13 I neuvoď nás v pokušení, ale
zbav nás od zlého. Nebo tvé jest království, i moc, i sláva, na
věky, Amen. 14 Nebo budete-li odpouštěti lidem viny jejich,
odpustíť i vám nebeský Otec váš. 15 Jestliže pak neodpustíte
lidem vin jejich, aniž Otec váš odpustí vám hříchů vašich. 16

Když byste se pak postili, nebývejtež jako pokrytci zasmušilí;
neboť pošmuřují tváří svých, aby vědomé bylo lidem, že se
postí. Amen pravím vám, vzalit' jsou odplatu svou. 17 Ty
pak, když se postíš, pomaž hlavy své a tvář svou umej, 18
Aby nebylo zjevné lidem, že se postíš, ale Otci tvému, kterýž
jest v skrytě. A Otec tvůj, kterýž vidí v skrytosti, odplatí tobě
zjevně. 19 Neskládejte sobě pokladů na zemi, kdežto mol a
rez kazí, a kdež zloději vykopávají a kradou. 20 Ale skládejte
sobě poklady v nebi, kdežto ani mol ani rez kazí, a kdežto
zloději nevykopávají ani kradou. 21 Nebo kdežť jest poklad
váš, tuť jest i srdce vaše. 22 Svíce těla jestiť oko; jestliže oko
tvé sprostné bylo by, všecko tělo tvé světlé bude. 23 Pakliť
by oko tvé bylo nešlechetné, všecko tělo tvé tmavé bude.
Protož jestliže světlo, kteréž jest v tobě, jest tma, co pak
sama tma, jaká bude? 24 Žádný nemůže dvěma pánům
sloužiti. Nebo zajisté jednoho nenáviděti bude, a druhého
milovati, aneb jednoho přídržeti se bude, a druhým pohrdne.
Nemůžte Bohu sloužiti i mamoně. 25 Protož pravím vám:
Nepečujte o život váš, co byste jedli a co pili, ani o tělo vaše,
čím byste je odívali. Zdaliž není život více nežli pokrm, a
tělo více nežli oděv? 26 Hleďte na ptactvo nebeské, žeť
nesejí ani žnou, ani shromažďují do stodol, avšak Otec váš
nebeský krmí je. I zdaliž vy jich mnohem nepřevyšujete?
27 A kdo z vás pečlivě mysle, může přidati ku postavě své
loket jeden? 28 A o oděv proč pečujete? Poučte se na kvítí
polním, kterak roste, nepracuje ani přede. 29 A aj, pravím
vám, že ani Šalomoun ve vší slávě své tak odín nebyl, jako
jedno z nich. 30 Poněvadž tedy trávu polní, ješto dnes jest, a
zítra do peci bývá vložena, Bůh tak odívá, i zdaliž mnohem
více vám toho nečiní, ó malé víry? 31 Nepečujtež tedy,
říkajíce: Co budeme jísti? anebo: Co budeme píti? anebo:
Èím se budeme odívati? 32 Nebo toho všeho pohané hledají.
Víť zajisté Otec váš nebeský, že toho všeho potřebujete. 33
Ale hledejte vy nejprv království Božího a spravedlnosti jeho,
a toto vše bude vám přidáno. 34 Protož nepečujte o zítřejší
den, nebo zítřejší den pečovati bude o své věci. Dostit' má
den na svém trápení.

7 Nesuďtež, abyste nebyli souzeni. 2 Nebo jakým soudem
soudíte, takovýmž budete souzeni, a jakouž měrou
měříte, takovouž bude vám zase odměřeno. 3 Kterakž pak
vidíš mrvu v oku bratra svého, a v oku svém břevna necítíš?
4 Aneb kterak díš bratru svému: Nech, ať vyvrhu mrvu z oka
tvého, a aj, břevno jest v oku tvém? 5 Pokrytče, vyvrz nejprv
břevno z oka svého, a tehdy prohlédneš, abys vyňal mrvu z
oka bratra tvého. 6 Nedávejte svatého psům, aniž mecte
perel svých před svině, ať by snad nepotlačily jich nohama
svýma, a psi obrátíce se, aby neroztrhaly vás. 7 Proste, a
dánoť bude vám; hledejte, a naleznete; tlucte, a bude vám
otevříno. 8 Nebo každý, kdož prosí, béře; a kdož hledá,
nalézá; a tomu, jenž tluče, bude otevříno. 9 Nebo který z
vás jest člověk, kteréhož kdyby prosil syn jeho za chléb,
zdali kamene podá jemu? 10 A prosil-li by za rybu, zdali
hada podá jemu? 11 Poněvadž tedy vy, jsouce zlí, umíte
dobré dary dávati synům vašim, čím více Otec váš, jenž jest
v nebesích, dá dobré věci těm, kteříž ho prosí? 12 A protož
všecko, což byste chtěli, aby vám lidé činili, to i vy čiňte jim;
toť zajisté jest Zákon i Proroci. 13 Vcházejte těsnou branou;
nebo prostranná brána a široká cesta jest, kteráž vede k
zahynutí, a mnoho jest těch, kteříž vcházejí skrze ni. 14
Nebo těsná jest brána a úzká cesta, kteráž vede k životu, a
málo jest nalézajících ji. 15 Pilně se pak varujte falešných
proroků, kteříž přicházejí k vám v rouše ovčím, ale vnitř jsou
vlci hltaví. 16 Po ovocích jejich poznáte je. Zdaliž sbírají
z trní hrozny, aneb z bodláčí fíky? 17 Takť každý strom
dobrý ovoce dobré nese, zlý pak strom zlé ovoce nese. 18
Nemůžeť dobrý strom zlého ovoce nésti, ani strom zlý ovoce
dobrého vydávati. 19 Všeliký strom, kterýž nenese ovoce
dobrého, vyťat a na oheň uvržen bývá. 20 A tak tedy po
ovocích jejich poznáte je. 21 Ne každý, kdož mi říká: Pane,
Pane, vejde do království nebeského, ale ten, kdož činí vůli
Otce mého, kterýž v nebesích jest. 22 Mnozíť mi dějí v onen
den: Pane, Pane, zdaliž jsme ve jménu tvém neprorokovali,
a ve jménu tvém ďáblů nevymítali, a v tvém jménu zdaliž
jsme divů mnohých nečinili? 23 A tehdyť jim vyznám, že jsem
vás nikdy neznal. Odejděte ode mne, činitelé nepravosti. 24
A protož každého, kdož slyší slova má tato a zachovává je,
připodobním muži moudrému, kterýž ustavěl dům svůj na
skále. 25 I spadl příval, a přišly řeky, a váli větrové, a obořili
se na ten dům, a nepadl; nebo založen byl na skále. 26 A
každý, kdož slyší slova má tato, a neplní jich, připodobněn
bude muži bláznu, kterýž ustavěl dům svůj na písku. 27 I
spadl příval, a přišly řeky, a váli větrové, a obořili se na ten
dům, i padl, a byl pád jeho veliký. 28 I stalo se, když dokonal
Ježíš řeči tyto, že se převelmi divili zástupové učení jeho. 29
Nebo učil je jako moc maje, a ne jako zákoníci.

8 A když sstupoval s hory, šli za ním zástupové mnozí. 2 A
aj, malomocný přišed, klaněl se jemu, řka: Pane, kdybys
jen chtěl, můžeš mne očistiti. 3 I vztáh Ježíš ruku, dotekl se
ho, řka: Chci, buď čist. A hned očištěno jest malomocenství
jeho. 4 I dí mu Ježíš: Vizíž, abys žádnému nepravil. Ale
jdi, a ukaž se knězi, a obětuj dar, kterýž přikázal Mojžíš,
na svědectví jim. 5 A když vcházel Ježíš do Kafarnaum,
přistoupil k němu setník, prose ho, 6 A řka: Pane, služebník

můj leží doma šlakem poražený, velmi se trápě. 7 I dí mu
Ježíš: Já přijdu a uzdravím ho. 8 A odpovídaje setník, řekl:
Pane, nejsemť hoden, abys všel pod střechu mou, ale toliko
rci slovo, a uzdraven bude služebník můj. 9 Nebo i já jsem
člověk moci poddaný, maje pod sebou žoldnéře, avšak dím-
li tomuto: Jdi, tedy jde, a jinému: Přijď, a přijde, a služebníku
svému: Učiň toto, a učiní. 10 Tedy uslyšev to Ježíš, podivil
se, a jdoucím za sebou řekl: Amen pravím vám, ani v Izraeli
tak veliké víry jsem nenalezl. 11 Pravím pak vám, žeť přijdou
mnozí od východu i od západu, a stoliti budou s Abrahamem,
s Izákem a s Jákobem v království nebeském, 12 Ale synové
království vyvrženi budou do temností zevnitřních. Tamť
bude pláč a škřipení zubů. 13 I řekl Ježíš setníkovi: Jdiž, a
jakžs uvěřil, staň se tobě. I uzdraven jest služebník jeho v tu
hodinu. 14 A přišed Ježíš do domu Petrova, uzřel svegruši
jeho, ana leží a má zimnici. 15 I dotekl se ruky její, a hned
přestala jí zimnice. I vstala a posluhovala jim. 16 A když
byl večer, přivedli k němu mnohé, kteříž ďábelství měli, a
on vymítal duchy zlé slovem, a všecky, kteříž se zle měli,
uzdravil, 17 Aby se naplnilo povědění skrze Izaiáše proroka,
řkoucího: Onť jest vzal na se mdloby naše, a neduhy naše
nesl. 18 Vida pak Ježíš zástupy mnohé okolo sebe, kázal
přeplaviti se na druhou stranu. 19 A přistoupiv jeden zákoník,
řekl jemu: Mistře, půjdu za tebou, kamžkoli půjdeš. 20 I dí
mu Ježíš: Lišky doupata mají, a ptactvo nebeské hnízda,
ale Syn člověka nemá, kde by hlavu sklonil. 21 Jiný pak
z učedlníků jeho řekl jemu: Pane, dopusť mi prve odjíti a
pochovati otce mého. 22 Ale Ježíš řekl jemu: Pojď za mnou,
a nech, ať tam mrtví pochovávají mrtvé své. 23 A když
vstoupil na lodí, vstoupili za ním i učedlníci jeho. 24 A aj,
bouře veliká stala se jest na moři, takže vlny přikrývaly lodí.
On pak spal. 25 A přistoupivše učedlníci jeho, zbudili jej,
řkouce: Pane, zachovej nás, hynemeť. 26 I dí jim: Proč se
bojíte, ó malé víry? Tedy vstav, přimluvil větrům a moři, i
stalo se utišení veliké. 27 Lidé pak divili se, řkouce: Kteraký
jest tento, že ho i větrové i moře poslouchají? 28 A když se
přeplavil na druhou stranu do krajiny Gergezenských, potkali
se s ním dva ďábelníci z hrobu vyšlí, ukrutní náramně, takže
pro ně žádný nemohl tou cestou choditi. 29 A aj, zkřikli,
řkouce: Co je nám po tobě, Ježíši, Synu Boží? Přišel jsi
sem před časem trápiti nás. 30 A bylo opodál od nich stádo
veliké vepřů, pasoucích se. 31 Ďáblové pak prosili ho, řkouce:
Poněvadž nás vymítáš, dopustiž nám vjíti do toho stáda
vepřů. 32 I řekl jim: Jděte. A oni vyšedše, vešli do stáda těch
vepřů. A aj, hnalo se všecko stádo těch vepřů s vrchu dolů
do moře, i ztonuli v vodách. 33 Pastýři pak utekli. A přišedše
do města, vypravovali to všecko, i o těch ďábelnících. 34
A aj, všecko město vyšlo v cestu Ježíšovi, a uzřevše ho,
prosili, aby šel z končin jejich.

9 A vstoupiv na lodí, přeplavil se, a přišel do města svého.
2 A aj, přinesli mu šlakem poraženého, ležícího na loži.
A viděv Ježíš víru jejich, dí šlakem poraženému: Doufej,
synu, odpuštěnit jsou tobě hříchové tvoji. 3 A aj, někteří
z zákoníků řekli sami v sobě: Tento se rouhá. 4 A viděv
Ježíš myšlení jejich, řekl: Proč vy myslíte zlé věci v srdcích
vašich? 5 Nebo co jest snáze říci, to-li: Odpouštějí se tobě
hříchové? čili říci: Vstaň a choď? 6 Ale abyste věděli, žeť má
moc Syn člověka na zemi odpouštěti hříchy, tedy dí šlakem
poraženému: Vstaň, vezmi lože své, a jdi do domu svého. 7
Tedy vstal a odšel do domu svého. 8 A vidouce to zástupové,
divili se a velebili Boha, kterýž dal takovou moc lidem. 9
A jda odtud Ježíš, uzřel člověka sedícího na cle, jménem
Matouše. I dí mu: Pojď za mnou. A on vstav, šel za ním. 10 I
stalo se, když seděl za stolem v domu jeho, a aj, mnozí celní
a hříšníci přišedše, stolili s Ježíšem a s učedlníky jeho. 11 A
vidouce to farizeové, řekli učedlníkům jeho: Proč s celnými
a hříšníky jí Mistr váš? 12 Ježíš pak uslyšev to, řekl jim:
Nepotřebujíť zdraví lékaře, ale nemocní. 13 Jděte vy raději
a učte se, co jest to: Milosrdenství chci a ne oběti. Nebo
nepřišel jsem volati spravedlivých, ale hříšných ku pokání.
14 Tehdy přistoupili k němu učedlníci Janovi, řkouce: Proč my
a farizeové postíme se často, učedlníci pak tvoji se nepostí?
15 I řekl jim Ježíš: Zdaliž mohou synové Ženichovi rmoutiti
se, dokudž s nimi jest Ženich? Ale přijdou dnové, když bude
od nich odjat Ženich, a tehdyť se budou postiti. 16 Žádný
zajisté nepřišívá záplaty sukna nového k rouchu vetchému;
nebo ta záplata jeho odtrhla by ještě nějaký díl od roucha, a
tak větší by díra byla. 17 Aniž lejí vína nového do nádob
starých; sic jinak rozpuknou se sudové, a víno se vyleje,
a sudové se zkazí. Ale víno nové lejí do nových nádob, a
bývá obé zachováno. 18 A když on toto k nim mluvil, aj,
kníže jedno přistoupilo a klanělo se jemu, řka: Pane dcera
má nyní umřela. Ale pojď, vlož na ni ruku svou, a budeť
živa. 19 A vstav Ježíš, šel za ním, i učedlníci jeho. 20 (A
aj, žena, kteráž nemocí svou trápena byla ode dvanácti
let, přistoupivši pozadu, dotkla se podolka roucha jeho. 21
Nebo řekla sama v sobě: Dotknu-li se jen toliko roucha jeho,
uzdravena budu. 22 Ježíš pak obrátiv se a uzřev ji, řekl:
Doufej, dcero, víra tvá tě uzdravila. A zdráva učiněna jest
žena od té chvíle.) 23 Přišed pak Ježíš do domu knížete, a
uzřev tu trubače a zástup hlučící, 24 Řekl jim: Odejdětež;
nebť neumřela děvečka, ale spí. I posmívali se jemu. 25 A
když byl vyhnán zástup, všed tam, ujal ji za ruku její; i vstala

jest děvečka. 26 A roznesla se pověst ta po vší té zemi.
27 A když šel odtud Ježíš, šli za ním dva slepí, volajíce a
řkouce: Smiluj se nad námi, Synu Davidův. 28 A když všel
do domu, přistoupili k němu ti slepí. I dí jim Ježíš: Věříte-li,
že to mohu učiniti? Řekli jemu: Ovšem, Pane. 29 Tedy dotekl
se očí jejich, řka: Podle víry vaší staniž se vám. 30 I otevříny
jsou oči jejich. Zapověděl jim pak tuze Ježíš, řka: Viztež, ať
nižádný o tom nezví. 31 Ale oni vyšedše, rozhlásali jej po vší
té zemi. 32 A když oni vycházeli, aj, přivedli mu člověka
němého, majícího ďábelství. 33 A když vyvrhl ďábelství,
mluvil jest němý. I divili se zástupové, řkouce: Že nikdy se
nic takového neukázalo v lidu Izraelském. 34 Farizeové
pak pravili: Mocí knížete ďábelského vymítá ďábly. 35 I
obcházel Ježíš všecka města i městečka, uče v školách
jejich a káže evangelium království, a uzdravuje všelikou
nemoc i všeliký neduh v lidu. 36 A když hleděl na zástupy,
slitovalo se mu jich, že byli tak opuštěni a rozptýleni jako
ovce, nemajíce pastýře. 37 Tedy dí učedlníkům svým: Žeň
zajisté jest mnohá, ale dělníků málo. 38 Protož proste Pána
žni, ať vypudí dělníky na žeň svou.

10 A svolav k sobě dvanácte učedlníků svých, dal jim moc
nad duchy nečistými, aby je vymítali, a aby uzdravovali
všelikou nemoc, i všeliký neduh. 2 Dvanácti pak apoštolů
jména jsou tato: První Šimon, jenž slove Petr, a Ondřej bratr
jeho, Jakub Zebedeův a Jan bratr jeho, 3 Filip a Bartoloměj,
Tomáš a Matouš, jenž byl celný, Jakub Alfeův a Lebbeus,
přijmím Thaddeus, 4 Šimon Kananitský a Jidáš Iškariotský,
kterýž i zradil ho. 5 Těch dvanácte poslal Ježíš, přikazuje jim,
řka: Na cestu pohanů nechoďte, a do měst Samaritánských
nevcházejte. 6 Ale raději jděte k ovcem zahynulým z domu
Izraelského. 7 Jdouce pak, kažte, řkouce: Že se přiblížilo
království nebeské. 8 Nemocné uzdravujte, malomocné
čisťte, mrtvé křeste, ďábelství vymítejte; darmo jste vzali,
darmo dejte. 9 Neshromažďujte zlata ani stříbra, ani peněz
v opascích vašich mívejte, 10 Ani mošny na cestě, ani
dvou sukní, ani obuvi, ani hůlky; hodenť jest zajisté dělník
pokrmu svého. 11 A do kteréhožkoli města neb městečka
vešli byste, vzeptejte se, kdo by v něm hodný byl, a tu
pobuďte, až byste i vyšli odtud. 12 A vcházejíce do domu,
pozdravtež ho. 13 A jestližeť bude dům ten hodný, pokoj váš
přijdiž naň; pakliť by nebyl hodný, pokoj váš navratiž se k
vám. 14 A kdožkoli nepřijal by vás, a neuposlechl by řečí
vašich, vyjdouce ven z domu neb z města toho, vyraztež
prach z noh vašich. 15 Amen pravím vám: Lehčeji bude
zemi Sodomských a Gomorských v den soudný nežli městu
tomu. 16 Aj, já posílám vás jako ovce mezi vlky; protož
buďte opatrní jako hadové, a sprostní jako holubice. 17
Vystříhejtež se pak lidí; nebť vás vydávati budou do sněmů,
a v školách svých budou vás bičovati. 18 Ano i před vladaře
i před krále vedeni budete pro mne, na svědectví jim, i těm
národům. 19 Kdyžť pak vás vydadí, nebuďtež pečliví, kterak
aneb co byste mluvili; dánoť bude zajisté vám v tu hodinu,
co budete míti mluviti. 20 Nebo ne vy jste, jenž mluvíte, ale
duch Otce vašeho, jenž mluví v vás. 21 Vydáť pak bratr
bratra na smrt, i otec syna, a povstanouť dítky proti rodičům,
a zmordují je. 22 A budete v nenávisti všechněm pro jméno
mé, ale kdož setrvá až do konce, tenť spasen bude. 23 Když
se pak vám budou protiviti v tom městě, utecte do jiného.
Amen zajisté pravím vám, nezchodíte měst Izraelských,
ažť přijde Syn člověka. 24 Neníť učedlník nad mistra, ani
služebník nad pána svého. 25 Dostiť jest učedlníku, aby
byl jako mistr jeho, a služebník jako pán jeho. Poněvadž
jsou hospodáře Belzebubem nazývali, čím pak více domácí
jeho? 26 Protož nebojte se jich; nebť není nic skrytého, což
by nemělo býti zjeveno, ani co tajného, ješto by nemělo
zvědíno býti. 27 Což vám pravím ve tmách, pravte na světle,
a co v uši slyšíte, hlásejte na domích. 28 A nebojte se těch,
kteříž zabíjejí tělo, ale duše nemohou zabíti; než bojte se
raději toho, kterýž může i duši i tělo zatratiti v pekelném
ohni. **(Geenna g1067)** 29 Zdaliž neprodávají dvou vrabců za
malý peníz? a jeden z nich nepadá na zem bez vůle Otce
vašeho. 30 Vaši pak i vlasové na hlavě všickni sečteni jsou.
31 Protož nebojte se, mnohých vrabců dražší jste vy. 32
Kdožkoli tedy vyzná mne před lidmi, vyznámť i já jej před
Otcem svým, jenž jest v nebesích. 33 Ale kdož by mne
zapřel před lidmi, zapřímť ho i já před Otcem svým, kterýž
jest v nebesích. 34 Nedomnívejte se, že bych přišel pokoj
dáti na zemi. Nepřišelť jsem, abych pokoj uvedl, ale meč. 35
Přišelť jsem zajisté, abych rozdělil člověka proti otci jeho, a
dceru proti mateři její, a nevěstu proti svegruši její. 36 A
nepřátelé člověka budou domácí jeho. 37 Kdo miluje otce
neb matku více nežli mne, neníť mne hoden; a kdož miluje
syna nebo dceru více nežli mne, neníť mne hoden. 38 A kdož
nebéře kříže svého a nenásleduje mne, neníť mne hoden.
39 Kdož nalezne duši svou, ztratíť ji; a kdo by ztratil duši
svou pro mne, nalezneť ji. 40 Kdož vás přijímá, mneť přijímá;
a kdo mne přijímá, přijímáť toho, kterýž mne poslal. 41 Kdo
přijímá proroka ve jménu proroka, odplatu proroka vezme; a
kdož přijímá spravedlivého ve jménu spravedlivého, odplatu
spravedlivého vezme. 42 A kdož by koli dal jednomu z těchto
nejmenších číši vody studené k nápoji, toliko ve jménu
učedlníka, zajisté pravím vám, neztratíť odplaty své.

11 I stalo se, když dokonal Ježíš řeči své, kteréž mluvil,
přikázání dávaje dvanácti učedlníkům svým, bral se
odtud, aby učil a kázal v městech jejich. 2 Jan pak v vězení
uslyšev o skutcích Kristových, poslal dva z učedlníků svých,
3 A řekl jemu: Ty-li jsi ten, kterýž přijíti má, čili jiného čekati
máme? 4 I odpovídaje Ježíš, řekl jim: Jdouce, zvěstujtež
Janovi, co slyšíte a vidíte: 5 Slepí vidí, a kulhaví chodí,
malomocní se čistí, a hluší slyší, mrtví z mrtvých vstávají,
chudým pak evangelium se zvěstuje. 6 A blahoslavený jest,
kdož se nehorší na mně. 7 A když oni odešli, počal Ježíš
praviti zástupům o Janovi: Co jste vyšli na poušť viděti?
Zdali třtinu větrem se klátící? 8 Aneb co jste vyšli viděti? Zda
člověka měkkým rouchem oděného? Aj, kteříž se měkkým
rouchem odívají, v domích královských jsou. 9 Aneb co
jste vyšli viděti? Proroka-li? Jistě pravím vám, i více nežli
proroka. 10 Tentoť jest zajisté, o němž psáno: Aj, já posílám
anděla svého před tváří tvou, kterýžto připraví cestu tvou
před tebou. 11 Amen pravím vám, mezi syny ženskými
nepovstal větší nad Jana Křtitele; ale kdo jest menší v
království nebeském, jestiť větší nežli on. 12 Ode dnů pak
Jana Křtitele až dosavad království nebeské násilí trpí, a ti,
kteříž násilí činí, uchvacujíť je. 13 Nebo všickni Proroci i
Zákon až do Jana prorokovali. 14 A chcete-li přijmouti: Ont'
jest Eliáš, kterýž přijíti měl. 15 Kdo má uši k slyšení, slyš.
16 Ale k komu připodobním pokolení toto? Podobno jest
dětem, sedícím na ryncích, a kteříž na tovaryše své volají,
17 A říkají: Pískali jsme vám, a neskákali jste; žalostně jsme
naříkali, a neplakali jste. 18 Přišel zajisté Jan, nejeda ani
pije, a oni řkou: Ïábelství má. 19 Přišel Syn člověka, jeda a
pije, a oni řkou: Aj, člověk žráč a pijan vína, přítel publikánů
a hříšníků. Ale ospravedlněna jest moudrost od synů svých.
20 Tehdy počal přimlouvati městům, v nichžto činěni jsou jeho
mnozí divové, že pokání nečinili. 21 Běda tobě Korozaim,
běda tobě Betsaido. Nebo kdyby v Týru a Sidonu byli činěni
divové ti, kteříž jsou činěni v vás, dávno by byli v žíni a v
popele pokání činili. 22 Nýbrž pravím vám, že Týru a Sidonu
lehčeji bude v den soudný nežli vám. 23 A ty Kafarnaum,
kteréž jsi až k nebi vyvýšeno, až do pekla sstrčeno budeš.
Nebo kdyby v Sodomě činěni byli divové ti, kteříž jsou činěni
v tobě, bylit' by zůstali až do dnešního dne. **(Hadēs g86)** 24
Ano více pravím vám, že zemi Sodomských lehčeji bude v
den soudný nežli tobě. 25 V ten čas odpověděv Ježíš, řekl:
Chválím tě, Otče, Pane nebe i země, že jsi skryl tyto věci
před moudrými a opatrnými, a zjevil jsi je maličkým. 26 Jistě,
Otče, že se tak líbilo před tebou. 27 Všecky věci dány jsou
mi od Otce mého, a žádnýť nezná Syna, jediné Otec, aniž
Otce kdo zná, jediné Syn, a komuž by chtěl Syn zjeviti. 28
Pojdtež ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já
vám odpočinutí dám. 29 Vezměte jho mé na se, a učte se
ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete
odpočinutí dušem vašim. 30 Jho mé zajisté jestiť rozkošné,
a břímě mé lehké.

12 V ten čas šel Ježíš v den sváteční skrze obilí, a
učedlníci jeho lačni jsouce, počali vymínati klasy a jísti.
2 Farizeové pak vidouce to, řekli jemu: Hle, učedlníci tvoji
činí to, čehož nesluší činiti v den sváteční. 3 On pak řekl jim:
Co jste nečtli, co jest učinil David, když lačněl, on i ti, kteříž s
ním byli? 4 Kterak všel do domu Božího a chleby posvátné
jedl, kterýchžto jemu neslušelo jísti, ani těm, kteříž s ním
byli, než toliko samým kněžím? 5 Anebo zdali jste nečtli v
Zákoně, že kněží ve dny sváteční v chrámě svátek ruší,
a jsou bez hříchu? 6 Ale pravímť vám, žeť větší jest tuto
nežli chrám. 7 Než kdybyste věděli, co je to: Milosrdenství
chci a ne oběti, neodsuzovali byste nevinných. 8 Syn zajisté
člověka jestiť pánem i dne svátečního. 9 A poodšed odtud
Ježíš, přišel do školy jejich. 10 A aj, byl tu člověk, maje
ruku uschlou. I tázali se ho, řkouce: Sluší-li v den sváteční
uzdravovati? aby jej obžalovali. 11 On pak dí jim: Který bude
z vás člověk, ješto by měl ovci jednu, a kdyby ta upadla do
jámy v den sváteční, i zdaliž dosáhna nevytáhne jí? 12 A čím
lepší jest člověk nežli ovce? A protož slušíť v den sváteční
dobře činiti. 13 Tedy řekl člověku tomu: Vztáhni ruku svou. I
vztáhl, a učiněna jest zdravá jako i druhá. 14 Farizeové pak
vyšedše, drželi radu proti němu, kterak by jej zahladili. 15
A věda to Ježíš, šel odtud. I šli za ním zástupové mnozí,
a uzdravil je všecky. 16 A s pohrůžkou přikázal jim, aby
ho nezjevovali, 17 Aby se naplnilo povědění skrze Izaiáše
proroka, řkoucího: 18 Aj, služebník můj, kteréhož jsem
vyvolil, milý můj, v němž se dobře zalíbilo duši mé. Položím
Ducha svého na něj, a soud národům zvěstovati bude.
19 Nebude se vaditi, ani křičeti, ani kdo na ulicích uslyší
hlas jeho. 20 Třtiny nalomené nedolomí, a lnu kouřícího se
neuhasí, až i vypoví soud k vítězství. 21 A ve jménu jeho
národové doufati budou. 22 Tedy podán jemu ďábelstvím
posedlý, slepý a němý. I uzdravil jej, takže ten byv slepý
a němý, i mluvil i viděl. 23 I divili se všickni zástupové a
pravili: Není-liž tento Syn Davidův? 24 Ale farizeové to
uslyševše, řekli: Tento nevymítá ďáblů než Belzebubem,
knížetem ďábelským. 25 Ježíš pak znaje myšlení jejich, dí
jim: Každé království rozdělené samo v sobě zpustne, a
každé město neb dům proti sobě rozdělený nestane. 26
A jestližeť satan satana vymítá, proti sobě rozdělen jest.
Kterak tedy stane království jeho? 27 A vymítám-liť já ďábly v

Belzebubu, synové vaši v kom vymítají? Protož oni soudcové
vaši budou. 28 Pakliť já Duchem Božím ďábly vymítám, jistě
přišlo jest mezi vás království Boží. 29 Aneb kterak kdo může
do domu silného reka vjíti a jeho nádobí pobrati, leč by prve
svázal toho silného, a teprvť by dům jeho obloupiti mohl? 30
Kdož není se mnou, proti mně jest; a kdo neshromažďuje
se mnou, rozptylujeť. 31 Protož pravím vám: Všeliký hřích
i rouhání bude lidem odpuštěno, ale rouhání proti Duchu
svatému nebude odpuštěno lidem. 32 A kdyby kdo řekl
slovo proti Synu člověka, bude jemu odpuštěno, ale kdož by
mluvil proti Duchu svatému, nebude jemu odpuštěno, ani
na tomto světě, ani na budoucím. (aiōn g165) 33 A protož
nebo čiňte strom dobrý, a ovoce jeho dobré; anebo čiňte
strom zlý, a ovoce jeho zlé. Neboť po ovoci strom bývá
poznán. 34 Pokolení ještěrčí, kterakž můžete dobré věci
mluviti, jsouce zlí? Nebo z hojnosti srdce ústa mluví. 35
Dobrý člověk z dobrého pokladu srdce vynáší dobré, a zlý
člověk ze zlého pokladu vynáší zlé. 36 Ale pravím vám,
že z každého slova prázdného, kteréž mluviti budou lidé,
vydadí počet v den soudný. 37 Nebo z slov svých spravedliv
budeš učiněn, a z řečí tvých budeš odsouzen. 38 Tehdy
odpověděli někteří z zákoníků a farizeů, řkouce: Mistře,
chceme od tebe znamení viděti. 39 On pak odpovídaje, dí
jim: Pokolení zlé a cizoložné znamení hledá, a znamení
nebude jemu dáno, jediné znamení Jonáše proroka. 40
Nebo jakož byl Jonáš v břiše velryba tři dni a tři noci, takť
bude Syn člověka v srdci země tři dni a tři noci. 41 Muži
Ninivitští stanou na soudu s pokolením tímto, a odsoudí je,
protože pokání činili k Jonášovu kázání, a aj, víceť jest nežli
Jonáš tuto. 42 Královna od poledne povstane k soudu s
pokolením tímto, a odsoudí je; nebo přijela od končin země,
aby slyšela moudrost Šalomounovu, a aj, víceť jest tuto nežli
Šalomoun. 43 Když pak nečistý duch vyjde od člověka, chodí
po místech suchých, hledaje odpočinutí, ale nenalézaje,
dí: 44 Navrátím se do domu svého, odkudž jsem vyšel. A
přijda, nalezne prázdný, vyčištěný a ozdobený. 45 Tedy jde
a vezme s sebou sedm jiných duchů horších, a vejdouce,
přebývají tam, i bývají poslední věci člověka toho horší nežli
první. Takť bude i tomuto zlému pokolení. 46 A když on ještě
mluvil k zástupům, aj, matka a bratří jeho stáli vně, žádajíce
s ním promluviti. 47 I řekl jemu jeden: Aj, matka tvá i bratří
tvoji stojí vně, chtíce s tebou mluviti. 48 On pak odpovídaje,
řekl tomu, kterýž k němu byl promluvil: Kdo jest matka má?
A kdo jsou bratří moji? 49 A vztáhna ruku svou na učedlníky
své, i řekl: Aj, matka má i bratří moji. 50 Nebo kdož by činil
vůli Otce mého nebeského, tentť jest bratr můj, i sestra má, i
matka má.

13 A v ten den vyšed Ježíš z domu, sedl podle moře.
2 I sešli se k němu zástupové mnozí, takže vstoupiv na
lodí, seděl, všecken pak zástup stál na břehu. 3 I mluvil
jim mnoho v podobenstvích, řka: Aj, vyšel rozsevač, aby
rozsíval. 4 A když on rozsíval, některá seménka padla podle
cesty, a přiletěli ptáci, i szobali je. 5 Jiná pak padla na místa
skalnatá, kdežto neměla mnoho země; a rychle vzešla,
protože neměla hlubokosti země. 6 Ale když slunce vzešlo,
uvadla, a že neměla kořene, uschla. 7 Jiná pak padla v trní;
i vzrostlo trní, a udusilo je. 8 A jiná padla v zemi dobrou; i
vydalo užitek, některé stý, jiné šedesátý a jiné třidcátý. 9
Kdo má uši k slyšení, slyš. 10 Tedy přistoupivše učedlníci,
řekli jemu: Proč jim v podobenstvích mluvíš? 11 On pak
odpověděv, řekl jim: Nebo vám dáno jest znáti tajemství
království nebeského, ale jim není dáno. 12 (Nebo kdož má,
bude jemu dáno a rozhojníť se; ale kdož nemá, i to, což má,
bude od něho odjato.) 13 Protoť v podobenstvích mluvím
jim, že vidouce nevidí, a slyšíce neslyší, ani rozumějí. 14 A
plní se na nich proroctví Izaiáše, řkoucí: Ušima uslyšíte,
ale nesrozumíte; a hledíce, hleděti budete, ale neuzříte. 15
Nebo ztučnělo jest srdce lidu tohoto, a ušima těžce slyšeli a
oči své zamhouřili, aby snad někdy neuzřeli očima a ušima
neslyšeli a srdcem nesrozuměli, a neobrátili se, a já abych
jich neuzdravil. 16 Ale oči vaše blahoslavené jsou, že vidí, i
uši vaše, že slyší. 17 Amen zajisté pravím vám, že mnozí
proroci a spravedliví žádali viděti to, což vy vidíte, a neviděli,
a slyšeti to, což vy slyšíte, a neslyšeli. 18 Vy tedy slyšte
podobenství rozsevače. 19 Každý, kdož slyší slovo království
a nerozumí, přichází ten zlý a uchvacuje to, což jest vsáto v
srdce jeho. To jest ten, kterýž podle cesty vsát jest. 20 Ale v
skalnatou zemi vsátý, ten jest, kterýž slyší slovo, a hned je s
radostí přijímá. 21 Než nemá v sobě kořene, ale jest časný,
a když přichází soužení nebo protivenství pro slovo, hned
se horší. 22 Ale mezi trní vsátý, ten jest, kterýž slyší slovo
Boží, ale pečování tohoto světa a oklamání zboží udušuje
slovo, i bývá učiněno bez užitku. (aiōn g165) 23 V dobrou pak
zemi vsátý, ten jest, kterýž slyší slovo a rozumí, i ovoce
nese a vydává, některé zajisté stý, a jiné šedesátý, jiné pak
třidcátý. 24 Jiné podobenství předložil jim, řka: Podobno jest
království nebeské člověku, rozsívajícímu dobré semeno na
poli svém. 25 Když pak lidé zesnuli, přišel nepřítel jeho a
nasál koukole mezi pšenici a odšel. 26 A když vzrostla bylina
a užitek přinesla, tedy ukázal se i koukol. 27 I přistoupivše
služebníci hospodáře toho, řekli jemu: Pane, všaks dobrého
semene nasál na poli svém, kdeže se pak vzal koukol?
28 A on řekl jim: Nepřítel člověk to učinil. Služebníci pak
řekli mu: Chceš-liž, tedy půjdeme a vytrháme jej? 29 On

pak odpověděl: Nikoli, abyste trhajíce koukol, spolu s ním
nevytrhali pšenice. 30 Nechte, ať obé spolu roste až do žni.
A v čas žni dím žencům: Vytrhejte nejprv koukol a svažte
jej v snopky k spálení, ale pšenici shromažďte do stodoly
mé. 31 Jiné podobenství předložil jim, řka: Podobno jest
království nebeské zrnu horčičnému, kteréž vzav člověk, vsál
na poli svém. 32 Kteréžto zajisté nejmenší jest mezi všemi
semeny, když pak vzroste, větší jest všech bylin, a bývá
strom, takže ptactvo nebeské přiletíce, hnízda sobě dělají
na ratolestech jeho. 33 Jiné podobenství mluvil jim, řka:
Podobno jest království nebeské kvasu, kterýž vzavši žena,
zadělala ve třech měřicích mouky, až by zkysalo všecko. 34
Toto všecko mluvil Ježíš v podobenstvích k zástupům, a
bez podobenství nemluvil jim, 35 Aby se naplnilo povědění
skrze proroka, řkoucího: Otevru v podobenstvích ústa svá,
vypravovati budu skryté věci od založení světa. 36 Tedy
rozpustiv zástupy, šel do domu Ježíš. I přistoupili k němu
učedlníci jeho, řkouce: Vylož nám podobenství o koukoli
toho pole. 37 On pak odpovídaje, řekl jim: Rozsevač dobrého
semene jestit' Syn člověka. 38 A pole jest tento svět, dobré
pak símě jsout' synové království, ale koukol jsou synové
toho zlostníka. 39 A nepřítel, kterýž jej rozsívá, jestit' ďábel,
ale žeň jest skonání světa, a ženci jsou andělé. (aiōn g165) 40
Protož jakož vytrhávají koukol a ohněm spalují, takt' bude
při skonání světa tohoto. (aiōn g165) 41 Pošle Syn člověka
anděly své, i vyberout' z království jeho všecka pohoršení, i
ty, kteříž činí nepravost, 42 A uvrhout' je do peci ohnivé.
Tamt' bude pláč a škřipení zubů. 43 A tehdážt' spravedliví
stkvíti se budou jako slunce v království Otce svého. Kdo má
uši k slyšení, slyš. 44 Opět podobno jest království nebeské
pokladu skrytému v poli, kterýž nalezna člověk, skrývá, a
radostí pro něj odejde a prodá všecko, což má, a koupí pole
to. 45 Opět podobno jest království nebeské člověku kupci,
hledajícímu dobrých perel. 46 Kterýž nalezna jednu velmi
drahou perlu, odšel a prodal všecko, což měl, a koupil ji.
47 Opět podobno jest království nebeské vrši puštěné do
moře a ze všelikého plodu shromažďující; 48 Kteroužto,
když naplněna byla, vytáhše na břeh a sedíce, vybírali, což
dobrého bylo, v nádoby své, a což bylo zlého, preč zamítali.
49 Takt' bude při skonání světa. Vyjdou andělé a oddělí zlé
z prostředku spravedlivých, (aiōn g165) 50 A uvrhou je do
peci ohnivé. Tamt' bude pláč a škřipení zubů. 51 Potom dí
jim Ježíš: Srozuměli-li jste tomuto všemu? Řekli jemu: I
ovšem, Pane. 52 On pak řekl jim: Protož každý učitel umělý
v království nebeském podoben jest člověku hospodáři,
kterýž vynáší z pokladu svého nové i staré věci. 53 I stalo
se, když dokonal Ježíš podobenství tato, bral se odtud. 54 A
přišed do vlasti své, učil je v školách jejich, takže se velmi
divili, řkouce: Odkud má tento moudrost tuto a moc tuto? 55
Zdaliž tento není syn tesařův? a zdaliž matka jeho neslove
Maria a bratří jeho Jakub a Jozes a Šimon a Judas? 56 A
sestry jeho zdaliž také všecky u nás nejsou? Odkudž tedy
má tyto všecky věci? 57 I zhoršili se na něm. A Ježíš řekl:
Není prorok beze cti, než v své vlasti a v domu svém. 58 I
neučinil tu mnoho divů, pro nevěru jejich.

14 V tom čase uslyšel Herodes čtvrták pověst o Ježíšovi.
2 I řekl služebníkům svým: To jest Jan Křtitel. Ont'
jest vstal z mrtvých, a protož se divové dějí skrze něho. 3
Nebo Herodes byl jal Jana a svázal jej a dal do žaláře pro
Herodiadu manželku Filipa bratra svého. 4 Nebo byl řekl
jemu Jan: Nesluší tobě míti jí. 5 A chtěv zabíti jej, bál se
lidu; nebo za proroka jej měli. 6 Když pak slaven byl den
narození Herodesova, tancovala dcera Herodiady uprostřed
hodovníků, i líbilo se to Herodesovi, 7 Tak že s přísahou
zaslíbil jí dáti, zač by ho prosila. 8 A ona jsuci prve navedena
od mateře své, řekla: Dej mi zde na míse hlavu Jana Křtitele.
9 I zarmoutil se král, ale pro přísahu a pro ty, kteříž spolu
s ním stolili, rozkázal jí dáti. 10 A poslav kata, st'al Jana
v žaláři. 11 I přinesena jest hlava jeho na míse, a dána
děvečce. A ona nesla ji mateři své. 12 A přišedše učedlníci
jeho, vzali tělo jeho a pochovali je; a šedše, pověděli to
Ježíšovi. 13 A uslyšev to Ježíš, plavil se odtud na lodičce
na místo pusté soukromí. A uslyševše o tom zástupové,
šli za ním pěšky z měst. 14 A vyšed Ježíš, uzřel zástup
mnohý. I slitovalo mu se jich, a uzdravoval nemocné jejich.
15 A když bylo k večerou, přistoupili k němu učedlníci jeho,
řkouce: Pusté jest místo toto, a čas již pominul. Rozpust'
zástupy, ať jdouce do městeček, nakoupí sobě pokrmů. 16
Ježíš pak řekl jim: Není potřebí odcházeti, dejte vy jim jísti.
17 A oni řkou jemu: Nemáme zde, než pět chlebů a dvě
rybě. 18 Kterýžto dí jim: Přinestež mi je sem. 19 A rozkázav
zástupu posaditi se na trávě a vzav pět chlebů a dvě rybě,
vzhléd v nebe, požehnal, a lámaje, dal učedlníkům chleby,
a učedlníci zástupům. 20 I jedli všickni a nasyceni jsou. I
sebrali pozůstalých drobtů, dvanácte košů plných. 21 Těch
pak, kteříž jedli, bylo okolo pěti tisíců mužů, kromě žen
a dětí. 22 A ihned přinutil učedlníky své, aby vstoupili na
lodí a předešli jej za moře, dokudž by nerozpustil zástupů.
23 A rozpustiv zástupy, vstoupil na horu soukromí, aby se
modlil. A když byl večer, sám byl tam. 24 Lodí pak již byla
uprostřed moře, zmítající se vlnami, nebo byl vítr odporný
jim. 25 Při čtvrtém pak bdění nočním bral se k nim Ježíš,
jda po moři. 26 A vidouce jej učedlníci po moři jdoucího,

zarmoutili se, řkouce: Obluda jest. A strachem křičeli. 27 Ale
ihned Ježíš promluvil k nim, řka: Doufejtež, jáť jsem, nebojte
se. 28 I odpověděv Petr, řekl: Pane, jsi-li ty, rozkažiž mi k
sobě přijíti po vodě. 29 A on řekl: Pojďˇ. A vystoupiv Petr
z lodí, šel po vodě, aby přišel k Ježíšovi. 30 Ale vida vítr
tuhý, bál se. A počav tonouti, zkřikl, řka: Pane, pomoz mi.
31 A ihned Ježíš vztáh ruku, ujal jej a řekl jemu: Malé víry,
pročežs pochyboval? 32 A jakž oni vstoupili na lodí, přestal
vítr. 33 Ti pak, kteříž na lodí byli, přistoupivše, klaněli se
jemu, řkouce: Jistě Syn Boží jsi. 34 A přeplavivše se, přišli
do země Genezaretské. 35 A poznavše jej muži místa toho,
rozeslali po vší té krajině vůkol, a shromáždili k němu všecky
neduživé. 36 A prosili ho, aby se aspoň podolka roucha jeho
dotkli. A kteřížkoli dotkli se, uzdraveni jsou.

15 A v tom přistoupí k Ježíšovi Jeruzalémští zákoníci
a farizeové, řkouce: 2 Proč učedlníci tvoji přestupují
ustanovení starších? Nebo neumývají rukou svých, když
mají jísti chléb. 3 A on odpovídaje, řekl jim: Pročež i vy
přestupujete přikázání Boží pro ustanovení vaše? 4 Nebo
přikázal Bůh, řka: Cti otce svého i matku, a kdož by zlořečil
otci neb mateři, smrtí ať umře. 5 Ale vy pravíte: Kdož by koli
řekl otci neb mateři: Dar ode mne obětovaný, tobě prospěje,
by pak i neuctil otce svého neb mateře své, bez viny bude.
6 A takž zrušili jste přikázání Boží pro své ustanovení. 7
Pokrytci, dobře prorokoval o vás Izaiáš, řka: 8 Přibližuje se
ke mně lid tento ústy svými a rty mne ctí, ale srdce jejich
daleko jest ode mne. 9 Nadarmoť mne ctí, učíce učení, jenž
jsou přikázání lidská. 10 A svolav zástup, řekl jim: Slyšte a
rozumějte. 11 Ne to, což vchází v ústa, poskvrňuje člověka,
ale což z úst pochází, toť poskvrňuje člověka. 12 Tehdy
přistoupivše učedlníci jeho, řekli mu: Víš-li, že farizeové,
slyševše tu řeč, zhoršili se? 13 A on odpovídaje, řekl: Všeliké
štípení, jehož neštípil Otec můj nebeský, vykořeněno bude.
14 Nechte jich, vůdcovéť jsou slepí slepých, a povede-li
slepý slepého, oba v jámu upadnou. 15 I odpověděv Petr,
řekl jemu: Vylož nám to podobenství. 16 Ježíš pak řekl:
Ještě i vy bez rozumu jste? 17 Nerozumíte-liž, že všecko,
což v ústa vchází, do břicha jde a vypouští se ven? 18 Ale
které věci z úst pocházejí, z srdce jdou, a tyť poskvrňují
člověka. 19 Z srdceť zajisté vycházejí zlá myšlení, vraždy,
cizoložstva, smilstva, krádeže, křivá svědectví, rouhání. 20
Tyť jsou věci poskvrňující člověka. Ale neumytýma rukama
jísti, toť neposkvrňuje člověka. 21 A vyšed odtud Ježíš,
bral se do krajin Tyrských a Sidonských. 22 A aj, žena
Kananejská z končin těch vyšedši, volala za ním, řkuci:
Smiluj se nade mnou, Pane, synu Davidův. Dceru mou
hrozně trápí ďábelství. 23 Kterýžto neodpověděl jí slova. I
přistoupivše učedlníci jeho, prosili ho, řkouce: Propusť ji,
neboť volá za námi. 24 On pak odpověděv, řekl: Nejsem
poslán než k ovcem zahynulým z domu Izraelského. 25 Ale
ona přistoupivši, klaněla se jemu, řkuci: Pane, pomoz mi. 26
On pak odpověděv, řekl: Není slušné vzíti chléb synů a vrci
štěňatům. 27 A ona řekla: Takť jest, Pane. Avšak štěňata jedí
drobty, kteříž padají z stolů pánů jejich. 28 Tedy odpovídaje
Ježíš, řekl jí: Ó ženo, veliká jest víra tvá. Staniž se tobě, jakž
chceš. I uzdravena jest dcera její v tu hodinu. 29 A odšed
odtud Ježíš, šel podle moře Galilejského, a vstoupiv na horu,
posadil se tam. 30 I přišli k němu zástupové mnozí, majíce
s sebou kulhavé, slepé, němé, polámané a jiné mnohé. I
kladli je k nohám Ježíšovým, a on uzdravil je, 31 Takže se
zástupové divili, vidouce, ano němí mluví, polámaní zdraví
jsou, kulhaví chodí, slepí vidí. I velebili Boha Izraelského. 32
Ježíš pak svolav učedlníky své, řekl: Líto mi zástupu, ješto
již tři dni trvají se mnou a nemají, co by jedli; a rozpustiti
jich lačných nechci, aby nezhynuli na cestě. 33 I řekli mu
učedlníci jeho: I kde bychom vzali tolik chleba na této poušti,
abychom takový zástup nasytili? 34 I řekl jim Ježíš: Kolik
chlebů máte? A oni řkou: Sedm a málo rybiček. 35 I rozkázal
zástupům, aby se posadili na zemi. 36 A vzav těch sedm
chlebů a ryby, učiniv díky, lámal a dal učedlníkům svým, a
učedlníci zástupu. 37 I jedli všickni a nasyceni jsou. A sebrali,
což zbylo drobtů, sedm košů plných. 38 Bylo pak těch, kteříž
jedli, čtyři tisíce mužů kromě žen a dětí. 39 A rozpustiv
zástupy, vstoupil na lodí. I přišel do krajiny Magdala.

16 I přistoupili k němu farizeové a saduceové, a
pokoušejíce, prosili ho, aby jim znamení s nebe ukázal.
2 On pak odpovídaje, řekl jim: Když bývá večer, říkáte:
Jasno bude, nebo se červená nebe. 3 A ráno: Dnes bude
nečas, nebo se červená zasmušilé nebe. Pokrytci, způsob
zajisté nebe rozsouditi umíte, znamení pak časů nemůžete
souditi? 4 Národ zlý a cizoložný znamení hledá, ale znamení
jemu nebude dáno, než toliko znamení Jonáše proroka. A
opustiv je, odšel. 5 A přeplavivše se učedlníci jeho přes
moře, zapomenuli vzíti chleba. 6 Ježíš pak řekl jim: Hleďte a
varujte se kvasu farizejského a saducejského. 7 Oni pak
rozjímali mezi sebou, řkouce: Nevzali jsme chleba. 8 A znaje
to Ježíš, řekl jim: Co to rozjímáte mezi sebou, ó malé víry, že
jste chlebů nevzali? 9 Ještě-liž nerozumíte, ani pamatujete
na pět chlebů, jimiž nasyceno bylo pět tisíců lidu, a kolik jste
košů drobtů sebrali? 10 Ani na sedm chlebů, jimiž nasyceno
bylo čtyři tísíce lidí, a kolik jste košů drobtů sebrali? 11 I
kterakž pak nerozumíte, že ne o chlebu mluvil jsem vám,
pravě: Varujte se od kvasu farizejského a saducejského? 12

Tedy srozuměli, že neřekl, aby se varovali od kvasu chleba,
ale od učení farizeů a saduceů. 13 Přišed pak Ježíš do krajin
Cesaree Filipovy, otázal se učedlníků svých, řka: Kým mne
praví lidé býti, mne Syna člověka? 14 A oni řekli: Někteří
Janem Křtitelem, a jiní Eliášem, jiní pak Jeremiášem, aneb
jedním z proroků. 15 I dí jim: Vy pak kým mne býti pravíte?
16 I odpověděv Šimon Petr, řekl: Ty jsi Kristus, Syn Boha
živého. 17 A odpovídaje Ježíš, řekl mu: Blahoslavený jsi
Šimone, synu Jonášův; nebo tělo a krev nezjevilo tobě toho,
ale Otec můj, kterýž jest v nebesích. 18 I ját' pravím tobě,
že jsi ty Petr, a na tét' skále vzdělám církev svou, a brány
pekelné nepřemohou jí. (Hadēs g86) 19 A tobě dám klíče
království nebeského. A což bys koli svázal na zemi, budeť
svázáno i na nebi; a což bys koli rozvázal na zemi, budeť
rozvázáno i na nebi. 20 Tedy přikázal učedlníkům svým, aby
žádnému nepravili, že by on byl ten Ježíš Kristus. 21 A od té
chvíle počal Ježíš oznamovati učedlníkům svým, že musí jíti
do Jeruzaléma, a mnoho trpěti od starších a předních kněží
a od zákonníků, a zabit býti, a třetího dne z mrtvých vstáti.
22 I odved ho Petr na stranu, počal mu přimlouvati, řka:
Odstup to od tebe, Pane, nestaneť se tobě toho. 23 Kterýžto
obrátiv se, řekl Petrovi: Jdiž za mnou, satane, ku pohoršení
jsi mi; nebo nechápáš těch věcí, kteréž jsou Boží, ale kteréž
jsou lidské. 24 Tedy řekl Ježíš učedlníkům svým: Chce-li
kdo za mnou přijíti, zapřiž sebe sám, a vezmi kříž svůj, a
následujž mne. 25 Nebo kdož by chtěl duši svou zachovati,
ztratíť ji; kdož by pak ztratil duši svou pro mne, nalezneť
ji. 26 Nebo co jest platno člověku, by pak všecken svět
získal, a své duši uškodil? Aneb kterou dá člověk odměnu
za duši svou? 27 Syn zajisté člověka přijde v slávě Otce
svého s anděly svými, a tehdážť odplatí jednomu každému
podle skutků jeho. 28 Amen pravím vám: Jsou někteří z
stojících tuto, kteříž neokusí smrti, až i uzří Syna člověka,
přicházejícího v království svém.

17 A po šesti dnech pojal Ježíš Petra a Jakuba a Jana
bratra jeho, i uvedl je na horu vysokou soukromí, 2 A
proměnil se před nimi. I zastkvěla se tvář jeho jako slunce,
a roucho jeho učiněno bílé jako světlo. 3 A aj, ukázali se
jim Mojžíš a Eliáš, rozmlouvající s ním. 4 A odpověděv
Petr, řekl Ježíšovi: Pane, dobré jest nám tuto býti. Chceš-
li, udělejme tuto tři stánky, tobě jeden a Mojžíšovi jeden a
Eliášovi jeden. 5 Když pak on ještě mluvil, aj, oblak světlý
zastínil je. A aj, zavzněl hlas z oblaku řkoucí: Toto jest ten
můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo, toho poslouchejte.
6 To uslyšavše učedlníci, padli na tváři své a báli se velmi. 7
A přistoupiv Ježíš, dotekl se jich, řka jim: Vstaňte, nebojte
se. 8 A pozdvihše očí svých, žádného neviděli, než samého
Ježíše. 9 Když pak sstupovali s hory, přikázal jim Ježíš, řka:
Žádnému nepravte tohoto vidění, dokudž by Syn člověka
nevstal z mrtvých. 10 I otázali se ho učedlníci jeho, řkouce:
Což to pak zákoníci praví, že má Eliáš prve přijíti? 11 A
Ježíš odpovídaje, řekl jim: Eliáš zajisté přijde prve a napraví
všecky věci. 12 Ale pravím vám, že Eliáš již přišel, avšak
nepoznali ho, ale učinili mu, což chtěli. Takt' i Syn člověka
trpěti bude od nich. 13 Tedy srozuměli učedlníci, že jim to
praví o Janovi Křtiteli. 14 A když přišli k zástupu, přistoupil k
němu člověk jeden, a poklekl před ním na kolena, 15 A řekl:
Pane, smiluj se nad synem mým, nebo náměsičník jest, a
bídně se trápí. Èasto zajisté padá do ohně a častokrát do
vody. 16 I přivedl jsem ho učedlníkům tvým, ale nemohli ho
uzdraviti. 17 Odpovídaje pak Ježíš, řekl: Ó národe nevěrný a
převrácený, dokud budu s vámi? Dokudž vás trpěti budu?
Přiveďte jej sem ke mně. 18 I pohrozil jemu Ježíš. I vyšlo od
něho ďábelství a uzdraven jest mládenec v tu hodinu. 19
Tedy přistoupivše učedlníci k Ježíšovi soukromí, řekli jemu:
Proč jsme my ho nemohli vyvrci? 20 Řekl jim Ježíš: Pro
nevěru vaši. Amen zajisté pravím vám: Budete-li míti víru,
jako jest zrno horčičné, díte hoře této: Jdi odsud tam, a
půjde, a nebudeť vám nic nemožného. 21 Toto pak pokolení
nevychází, jediné skrze modlitbu a půst. 22 A když byli v
Galileji, řekl jim Ježíš: Syn člověka bude zrazen v ruce lidí
bezbožných. 23 A zabijíť jej, a třetího dne z mrtvých vstane.
I zarmoutili se náramně. 24 A když přišli do Kafarnaum,
přistoupili, kteříž plat vybírali, ku Petrovi a řekli: Což mistr
váš nedává platu? 25 A on řekl: Dává. A když všel do domu,
předšel jej Ježíš řečí, řka: Co se tobě zdá, Šimone? Králové
zemští od kterých berou daň anebo plat, od synů-li svých,
čili od cizích? 26 Odpověděl jemu Petr: Od cizích. I dí mu
Ježíš: Tedy synové jsou svobodní? 27 Ale abychom jich
nepohoršili, jda k moři, vrz udici, a tu rybu, kteráž nejprve
uvázne, vezmi, a otevra ústa její, nalezneš groš. Ten vezma,
dej jim za mne i za sebe.

18 V ten čas přistoupili učedlníci k Ježíšovi, řkouce: Kdo
pak jest větší v království nebeském? 2 A zavolav
Ježíš pacholete, postavil je uprostřed nich, 3 A řekl: Amen
pravím vám: Neobrátíte-li se a nebudete-li jako pacholátka,
nikoli nevejdete do království nebeského. 4 Protož kdož by
se koli ponížil jako pacholátko toto, tenť jest větší v království
nebeském. 5 A kdož by koli přijal pacholátko takové ve
jménu mém, mneť přijímá. 6 Kdo by pak pohoršil jednoho z
maličkých těchto věřících ve mne, lépe by jemu bylo, aby
zavěšen byl žernov osličí na hrdlo jeho, a pohřížen byl do

hlubokosti mořské. 7 Běda světu pro pohoršení. Ačkoli musí
to býti, aby přicházela pohoršení, ale však běda člověku,
skrze něhož přichází pohoršení. 8 Protož jestliže ruka tvá
anebo noha tvá pohoršuje tě, utniž ji a vrz od sebe. Lépe
jest tobě do života vjíti kulhavému anebo bezrukému, nežli
dvě ruce aneb dvě noze majícímu uvrženu býti do věčného
ohně. (aiōnios g166) 9 A pakli oko tvé pohoršuje tebe, vylup je
a vrz od sebe. Lépe jest tobě jednookému do života vjíti,
nežli obě oči majícímu uvrženu býti do pekelného ohně.
(Geenna g1067) 10 Viztež, abyste nepotupovali ani jednoho
z maličkých těchto. Neboť pravím vám, že andělé jejich v
nebesích vždycky vidí tvář Otce mého, kterýž v nebesích
jest. 11 Nebo přišel Syn člověka, aby spasil to, což bylo
zahynulo. 12 Co se vám zdá? Kdyby některý člověk měl sto
ovec, a zbloudila by jedna z nich, zdaliž nenechá devadesáti
devíti, a jda na hory, nehledá té pobloudilé? 13 A nahodí-liť
mu se nalézti ji, amen pravím vám, že se radovati bude
nad ní více, než nad devadesáti devíti nepobloudilými. 14
Takť není vůle před Otcem vaším, kterýž jest v nebesích,
aby zhynul jeden z maličkých těchto. 15 Zhřešil-li by pak
proti tobě bratr tvůj, jdi a potresci ho mezi sebou a jím
samým. Uposlechl-li by tebe, získal jsi bratra svého. 16
Jestliže by pak neuposlechl, přijmi k sobě jednoho anebo
dva, aby v ústech dvou nebo tří svědků stálo každé slovo. 17
Paklit by jich neuposlechl, pověz církvi. Jestliže pak i církve
neuposlechne, budiž tobě jako pohan a publikán. 18 Amen
pravím vám: Cožkoli svížete na zemi, budeť svázáno i na
nebi; a cožkoli rozvížete na zemi, budeť rozvázáno i na nebi.
19 Opět pravím vám: Jestliže by dva z vás svolili se na zemi
o všelikou věc, za kterouž by koli prosili, stanet se jim od
Otce mého nebeského. 20 Nebo kdežkoli shromáždí se dva
nebo tři ve jménu mém, tuť jsem já uprostřed nich. 21 Tedy
přistoupiv k němu Petr, řekl: Pane, kolikrát zhřeší proti mně
bratr můj, a odpustím jemu? Do sedmilikrát? 22 I dí mu Ježíš:
Nepravím tobě až do sedmikrát, ale až do sedmdesátikrát
sedmkrát. 23 A protož podobno jest království nebeské
člověku králi, kterýž chtěl počet klásti s služebníky svými. 24
A když počal počtu klásti, podán mu jeden, kterýž byl dlužen
deset tisíců hřiven. 25 A když neměl čím zaplatiti, kázal
jej pán jeho prodati, i ženu jeho i děti i všecko, což měl, a
zaplatiti. 26 Tedy padna služebník ten, prosil ho, řka: Pane,
poshověj mi, a všeckoť zaplatím tobě. 27 I slitovav se pán
nad služebníkem tím, propustil ho a dluh jemu odpustil. 28
Vyšed pak služebník ten, nalezl jednoho z spolusloužebníků
svých, kterýž mu byl dlužen sto peněz, a chopiv se ho,
hrdloval se s ním, řka: Zaplať mi, cos dlužen. 29 Tedy padna
spolusloužebník ten k nohám jeho, prosil ho, řka: Poshověj
mi, a všeckoť zaplatím tobě. 30 On pak nechtěl, ale odšed,
dal jej do žaláře, dokudž by nezaplatil dluhu. 31 Tedy vidouce
spolusloužebníci, co se dálo, zarmoutili se velmi; a šedše,
pověděli pánu svému všecko, co se bylo stalo. 32 Tehdy
povolav ho pán jeho, dí mu: Služebníče zlý, všecken ten tvůj
dluh odpustil jsem tobě, nebs mne prosil. 33 Zdaližs i ty
neměl se smilovati nad spolusloužebníkem svým, jako i já
smiloval jsem se nad tebou? 34 I rozhněvav se pán jeho, dal
jej katům, dokudž by nezaplatil všeho, což mu byl dlužen.
35 Takť i Otec můj nebeský učiní vám, jestliže neodpustíte
jeden každý bratru svému z srdcí vašich jejich provinění.

19 I stalo se, když dokonal Ježíš řeči tyto, bral se z
Galilee, a přišel do končin Judských za Jordán. 2 I šli
za ním zástupové mnozí, a uzdravil je tam. 3 I přistoupili
k němu farizeové, pokoušejíce ho a řkouce jemu: Sluší-
li člověku propustiti ženu svou z kterékoli příčiny? 4 On
pak odpovídaje, řekl jim: Což jste nečtli, že ten, jenž stvořil
člověka s počátku, muže a ženu učinil je? 5 A řekl: Protož
opustí člověk otce i matku, a připojí se k manželce své, i
budou dva jedno tělo. 6 A tak již nejsou dva, ale jedno tělo.
A protož, což jest Bůh spojil, člověk nerozlučuj. 7 Řekli jemu:
Pročež tedy Mojžíš rozkázal dáti list zapuzení a propustiti
jí? 8 Dí jim: Mojžíš pro tvrdost srdce vašeho dopustil vám
propouštěti manželky vaše, ale s počátku nebylo tak. 9
Protož pravím vám: Že kdožkoli propustil by manželku svou,
(leč pro smilství) a jinou pojme, cizoloží, a kdož propuštěnou
pojme, také cizoloží. 10 Řekli jemu učedlníci jeho: Poněvadž
jest taková pře s manželkou, není dobré ženiti se. 11 On
pak řekl jim: Ne všicknit chápají slova toho, ale ti toliko,
jimž jest dáno. 12 Jsouť zajisté panicové, kteříž se tak z
života matky zrodili; a jsouť panicové, kteříž učiněni jsou
od lidí; a jsou panicové, kteříž se sami v panictví oddali
pro království nebeské. Kdo může pochopiti, pochop. 13
Tehdy přineseny jsou k němu dítky, aby na ně ruce vzkládal
a modlil se za ně. Učedlníci pak přimlouvali jim. 14 Ale
Ježíš řekl jim: Nechte dítek a nebraňte jim jíti ke mně; nebo
takovýchť jest království nebeské. 15 A po vzkládání na ně
rukou odebral se odtud. 16 A aj, jeden přistoupiv, řekl jemu:
Mistře dobrý, co dobrého budu činiti, abych měl život věčný?
(aiōnios g166) 17 A on řekl jemu: Co mne nazýváš dobrým?
Žádný není dobrý, než jediný, totiž Bůh. Chceš-li pak vjíti
do života, ostříhej přikázání. 18 Dí jemu: Kterých? A Ježíš
řekl mu: Nezabiješ, nezcizoložíš, nepokradeš, nepromluvíš
křivého svědectví, 19 Cti otce svého i matku, a milovati budeš
bližního svého jako sebe samého. 20 Dí jemu mládenec:
Všeho toho ostříhal jsem od své mladosti. Èehož mi se

ještě nedostává? 21 Řekl mu Ježíš: Chceš-li dokonalým
býti, jdiž a prodej statek svůj, a rozdej chudým, a budeš
míti poklad v nebi, a pojď, následuj mne. 22 Uslyšev pak
mládenec tu řeč, odšel, smuten jsa; nebo měl statku mnoho.
23 Tedy Ježíš řekl učedlníkům svým: Amen pravím vám, že
bohatý nesnadně vejde do království nebeského. 24 A opět
pravím vám: Snázeť jest velbloudu skrze ucho jehly projíti,
nežli bohatému vjíti do království Božího. 25 A uslyšavše to
učedlníci jeho, i užasli se velmi, řkouce: I kdož tedy může
spasen býti? 26 A pohleděv na ně Ježíš, řekl jim: U lidíť
jest to nemožné, ale u Boha všecko jest možné. 27 Tehdy
odpověděv Petr, řekl mu: Aj, my opustili jsme všecky věci, a
šli jsme za tebou. Což pak nám bude dáno za to? 28 A Ježíš
řekl jim: Amen pravím vám, že vy, kteříž jste následovali
mne, v druhém narození, když se posadí Syn člověka na
trůnu velebnosti své, sednete i vy na dvanácti stolicích,
soudíce dvanáctero pokolení Izraelské. 29 A každý, kdož
opustil by domy, nebo bratry, neb sestry, neb otce, neb
matku, nebo manželku, nebo syny, nebo pole pro jméno mé,
stokrát více vezme, a život věčný dědičně obdrží. (aiōnios
g166) 30 Mnozí pak první budou poslední, a poslední první.

20 Nebo podobno jest království nebeské člověku
hospodáři, kterýž vyšel na úsvitě, aby najal dělníky
na vinici svou. 2 Smluviv pak s dělníky z peníze denního,
odeslal je na vinici svou. 3 A vyšed okolo hodiny třetí, uzřel
jiné, ani stojí na trhu zahálejíce. 4 I řekl jim: Jdětež i vy na
vinici mou, a co bude spravedlivého, dám vám. 5 A oni
šli. Opět vyšed při šesté a deváté hodině, učinil též. 6 Při
jedenácté pak hodině vyšed, nalezl jiné, ani stojí zahálejíce.
I řekl jim: Pročež tu stojíte, celý den zahálejíce? 7 Řkou
jemu: Nebo nižádný nás nenajal. Dí jim: Jdětež i vy na vinici
mou, a což by bylo spravedlivého, vezmete. 8 Večer pak
řekl pán vinice šafáři svému: Zavolej dělníků a zaplať jim,
počna od posledních až do prvních. 9 A přišedše ti, kteříž
byli při jedenácté hodině najati, vzali jeden každý po penízi.
10 Přišedše pak první, domnívali se, že by více měli vzíti;
ale vzali i oni jeden každý po penízi. 11 A vzavše, reptali
proti hospodáři, řkouce: 12 Tito poslední jednu hodinu toliko
dělali, a rovné jsi je nám učinil, kteříž jsme nesli břímě dne i
horko. 13 On pak odpovídaje jednomu z nich, řekl: Příteli,
nečiním tobě křivdy; však jsi z peníze denního smluvil se
mnou. 14 Vezmiž, což tvého jest, a jdi předce. Já pak chci
tomuto poslednímu dáti jako i tobě. 15 Zdaliž mi nesluší v
mém učiniti, což chci? Èili oko tvé nešlechetné jest, že já
dobrý jsem? 16 Takť budou poslední první, a první poslední;
nebo mnoho jest povolaných, ale málo vyvolených. 17 A
vstupuje Ježíš do Jeruzaléma, pojal dvanácte učedlníků
svých soukromí na cestě, i řekl jim: 18 Aj, vstupujeme do
Jeruzaléma, a Syn člověka vydán bude předním kněžím a
zákoníkům, a odsoudí ho na smrt. 19 A vydadíť jej pohanům
ku posmívání a k bičování a ukřižování; a třetího dne z
mrtvých vstane. 20 Tedy přistoupila k němu matka synů
Zebedeových s syny svými, klanějící se a prosecí něco od
něho. 21 Kterýžto řekl jí: Co chceš? Řekla jemu: Rci, ať
tito dva synové moji sednou, jeden na pravici tvé a druhý
na levici, v království tvém. 22 Odpovídaje pak Ježíš, řekl:
Nevíte, zač prosíte. Můžete-li píti kalich, kterýž já píti budu,
a křtem, jímž já se křtím, křtěni býti? Řekli jemu: Můžeme.
23 Dí jim: Kalich zajisté můj píti budete, a křtem, jímž já
se křtím, pokřtěni budete, ale seděti na pravici mé a na
levici mé, neníť mé dáti vám, ale dáno bude těm, kterýmž
připraveno jest od Otce mého. 24 A uslyšavše to deset
učedlníků Páně, rozhněvali se na ty dva bratry. 25 Ale Ježíš
svolav je, řekl: Víte, že knížata národů panují nad svými, a
kteříž velicí jsou, moci užívají nad nimi. 26 Ne tak bude mezi
vámi; ale kdožkoli chtěl by mezi vámi býti velikým, budiž
služebník váš. 27 A kdož by koli mezi vámi chtěl býti první,
budiž váš služebník; 28 Jako i Syn člověka nepřišel, aby
jemu slouženo bylo, ale aby on sloužil a aby dal život svůj
na vykoupení za mnohé. 29 A když vycházeli z Jericho,
šel za ním zástup veliký. 30 A aj, dva slepí sedící u cesty,
uslyševše, že by Ježíš tudy šel, zvolali, řkouce: Smiluj se
nad námi, Pane, synu Davidův. 31 Zástup pak přimlouval jim,
aby mlčeli. Oni pak více volali, řkouce: Smiluj se nad námi,
Pane, synu Davidův. 32 I zastaviv se Ježíš, zavolal jich, a
řekl: Co chcete, abych vám učinil? 33 Řkou jemu: Pane, ať
se otevrou oči naše. 34 I slitovav se nad nimi Ježíš, dotekl
se očí jejich, a ihned prohlédly oči jejich. A oni šli za ním.

21 A když se přiblížili k Jeruzalému, a přišli do Betfage k
hoře Olivetské, tedy Ježíš poslal dva učedlníky své, 2
Řka jim: Jdětež do městečka, kteréž proti vám jest, a hned
naleznete oslici přivázanou a oslátko s ní. Odvěžtež je a
přiveďte ke mně. 3 A řekl-lit by kdo co vám, rcete, že Pán
jich potřebuje, a hnedť propustí je. 4 Toto se pak všecko
stalo, aby se naplnilo povědění skrze proroka, řkoucího: 5
Povězte dceři Sionské: Aj, král tvůj béře se tobě tichý, a sedě
na oslici, a na oslátku té oslice jhu podrobené. 6 I jdouce
učedlníci, a učinivše tak, jakož jim přikázal Ježíš, 7 Přivedli
oslici i oslátko, a vložili na ně roucha svá, a jej navrchu
posadili. 8 Mnohý pak zástup stlali roucha svá na cestě, jiní
pak ratolesti z dříví sekali a metali na cestu. 9 A zástupové,
kteříž napřed šli, i ti, kteříž nazad byli, volali, řkouce: Aj syn

Davidův, Spasitel. Požehnaný, jenž se béře ve jménu Páně;
spasiž nás ty, kterýž jsi na výsostech. 10 A když vjel do
Jeruzaléma, zbouřilo se všecko město, řkouce: I kdo jest
tento? 11 Zástupové pak pravili: Toto jest ten Ježíš, prorok
od Nazarétu Galilejského. 12 I všel Ježíš do chrámu Božího,
a vymítal všecky prodavače a kupce z chrámu, a stoly
penězoměnců a stolice prodávajících holubice převracel,
13 A řekl jim: Psánoť jest: Dům můj dům modlitby slouti
bude, ale vy učinili jste jej peleší lotrovskou. 14 I přistoupili k
němu slepí a kulhaví v chrámě, i uzdravil je. 15 Vidouce
pak přední kněží a zákoníci divy, kteréž činil, a dítky, any
volají v chrámě a praví: Aj syn Davidův, Spasitel, rozhněvali
se. 16 A řekli jemu: Slyšíš-liž, co tito praví? Ježíš pak řekl
jim: I ovšem. Nikdá-liž jste nečtli, že z úst nemluvňátek a
těch, jenž prsí požívají, dokonal jsi chválu? 17 A opustiv
je, šel ven z města do Betany a tu zůstal. 18 Ráno pak
navracuje se do města, zlačněl. 19 A vida jeden fíkový strom
podle cesty, šel k němu, a nic na něm nenalezl, než listí
toliko. I dí tomu stromu: Nikdy více nerodʼse z tebe ovoce
na věky. I usechl jest hned fík ten. (aiōn g165) 20 A vidouce to
učedlníci, divili se, řkouce: Kterak jest ihned usechl fík ten!
21 I odpověděv Ježíš, řekl jim: Amen pravím vám: Budete-
li míti víru, a nebudete-li pochybovati, netoliko to, co se
stalo fíkovému dřevu, učiníte, a kdybyste i této hoře řekli:
Zdvihni se a vrz sebou do moře, stanetʼse. 22 A všecko,
zač byste koli prosili na modlitbě, věříce, vezmete. 23 A
když přišel do chrámu, přistoupili k němu přední kněží a
starší lidu, když učil, řkouce: Jakou mocí tyto věci činíš? A
kdo jest tobě tu moc dal? 24 Odpovídaje pak Ježíš, řekl
jim: Otížitʼse i já vás na jednu věc, kterouž povíte-li mi, i
já vám povím, jakou mocí tyto věci činím. 25 Křest Janův
odkud jest byl? S nebe-li, čili z lidí? A oni rozvažovali mezi
sebou, řkouce: Díme-li: S nebe, dítʼ nám: Proč jste pak
nevěřili jemu? 26 Pakli díme: Z lidí, bojíme se zástupu. Nebo
všickni měli Jana za proroka. 27 I odpovídajíce Ježíšovi,
řekli: Nevíme. Řekl jim i on: Aniž já vám povím, jakou mocí
tyto věci činím. 28 Ale co se vám zdá? Èlověk jeden měl dva
syny. A přistoupiv k prvnímu, řekl: Synu, jdi na vinici mou
dnes a dělej. 29 A on odpověděv, řekl: Nechci. A potom
usmysliv sobě, šel. 30 I přistoupiv k druhému, řekl jemu
též. A on odpověděv, řekl: Jdu, pane. A nešel. 31 Který z
těch dvou učinil vůli otcovu? Řekli jemu: První. Dí jim Ježíš:
Amen pravím vám, že publikáni a nevěstky předcházejí
vás do království Božího. 32 Nebo přišel k vám Jan cestou
spravedlnosti, a neuvěřili jste mu, ale publikáni a nevěstky
uvěřili jemu. Vy pak viděvše to, aniž jste potom usmyslili
sobě, abyste věřili jemu. 33 Jiné podobenství slyšte: Byl
jeden hospodář, kterýž vzdělal vinici, a opletl ji plotem, a
vkopal v ní pres, a ustavěl věži, i pronajal ji vinařům, a
odšel pryč přes pole. 34 A když se přiblížil čas ovoce, poslal
služebníky své k vinařům, aby vzali užitky její. 35 Vinaři pak
zjímavše služebníky jeho, jiného zmrskali, jiného zabili, a
jiného ukamenovali. 36 Opět poslal jiných služebníků více
nežli prve. I učinili jim též. 37 Naposledy pak poslal k nim
syna svého, řka: Ostýchati se budou syna mého. 38 Vinaři
pak uzřevše syna jeho, řekli mezi sebou: Tentoť jest dědic;
pojďte, zabijme jej, a uvažme se v dědictví jeho. 39 I chytivše
ho, vyvrhli jej ven z vinice a zabili. 40 Protož když přijde pán
vinice, co učiní vinařům těm? 41 Řekli jemu: Zlé zle zatratí, a
vinici svou pronajme jiným vinařům, kteříž budou vydávati
jemu užitek časy svými. 42 Řekl jim Ježíš: Nikdy-li jste nečtli
v Písmích: Kámen, kterýž jsou zavrhli dělníci, ten učiněn jest
v hlavu úhlovou? Ode Pána stalo se toto, a jest divné před
očima našima. 43 Protož pravím vám, že bude odjato od
vás království Boží, a bude dáno lidu činícímu užitky jeho.
44 A kdož by padl na ten kámen, rozrazíť se; a na kohož
upadne, setřeť jej. 45 A slyšavše přední kněží podobenství
jeho, porozuměli, že by o nich mluvil. 46 I hledajíce ho jíti,
báli se zástupů; neb ho měli za proroka.

22 I odpovídaje Ježíš, mluvil jim opět v podobenstvích,
řka: 2 Podobno jest království nebeské člověku králi,
kterýž učinil svadbu synu svému. 3 I poslal služebníky své,
aby povolali pozvaných na svadbu; a oni nechtěli přijíti. 4
Opět poslal jiné služebníky, řka: Povězte pozvaným: Aj, oběd
můj připravil jsem, volové moji a krmný dobytek zbit jest,
a všecko hotovo. Pojďtež na svadbu. 5 Ale oni nedbavše
na to, odešli, jiný do vsi své a jiný po kupectví svém. 6
Jiní pak zjímavše služebníky jeho a posměch jim učinivše,
zmordovali. 7 A uslyšav to král, rozhněval se; a poslav
vojska svá, zhubil vražedníky ty a město jejich zapálil. 8
Tedy řekl služebníkům svým: Svadba zajisté hotova jest,
ale ti, kteříž pozváni byli, nebyli hodni. 9 Protož jděte na
rozcestí, a kteréžkoli naleznete, zovtež na svadbu. 10 I
vyšedše služebníci ti na cesty, shromáždili všecky, kteréžkoli
nalezli, zlé i dobré. A naplněna jest svadba hodovníky.
11 Tedy všed král, aby pohleděl na hodovníky, uzřel tam
člověka neoděného rouchem svadebním. 12 I řekl jemu:
Příteli, kteraks ty sem všel, nemaje roucha svadebního? A
on oněměl. 13 Tedy řekl král služebníkům: Svížíce ruce jeho i
nohy, vezměte ho, a uvrztež jej do temností zevnitřních. Tamť
bude pláč a škřipení zubů. 14 Nebo mnoho jest povolaných,
ale málo vyvolených. 15 Tedy odšedše farizeové, radili se,
jak by polapili jej v řeči. 16 I poslali k němu učedlníky své s

herodiány, řkouce: Mistře, víme, že pravdomluvný jsi a cestě
Boží v pravdě učíš a nedbáš na žádného; nebo nepatříš na
osobu lidskou. 17 Protož pověz nám, co se tobě zdá: Sluší-li
daň dáti císaři, čili nic? 18 Znaje pak Ježíš zlost jejich, řekl:
Co mne pokoušíte, pokrytci? 19 Ukažte mi peníz daně. A oni
podali mu peníze. 20 I řekl jim: Èí jest tento obraz a svrchu
napsání? 21 Řekli mu: Císařův. Tedy dí jim: Dejtež, co jest
císařova, císaři, a co jest Božího, Bohu. 22 To uslyšavše,
divili se, a opustivše jej, odešli. 23 V ten den přišli k němu
saduceové, kteříž praví, že není z mrtvých vstání. I otázali
se ho, 24 Řkouce: Mistře, Mojžíš pověděl: Umřel-li by kdo,
nemaje dětí, aby bratr jeho právem švagrovství pojal ženu
jeho a vzbudil símě bratru svému. 25 I bylo u nás sedm
bratrů. První pojav ženu, umřel, a nemaje semene, zůstavil
ženu svou bratru svému. 26 Takž podobně i druhý, i třetí, až
do sedmého. 27 Nejposléze pak po všech umřela i žena.
28 Protož při vzkříšení kterého z těch sedmi bude žena?
Nebo všickni ji měli. 29 I odpověděv Ježíš, řekl jim: Bloudíte,
neznajíce Písem ani moci Boží. 30 Však při vzkříšení ani se
nebudou ženiti ani vdávati, ale budou jako andělé Boží v
nebi. 31 O vzkříšení pak mrtvých zdaliž jste nečtli, co jest
vám povědíno od Boha, kterýž takto dí: 32 Já jsem Bůh
Abrahamův a Bůh Izákův a Bůh Jákobův; a Bůhť není Bůh
mrtvých, ale živých. 33 A slyševše to zástupové, divili se
učení jeho. 34 Farizeové pak uslyšavše, že by k mlčení
přivedl saducejské, sešli se v jedno. 35 I otázal se ho jeden
z nich zákoník nějaký, pokoušeje ho, a řka: 36 Mistře, které
jest přikázání veliké v Zákoně? 37 I řekl mu Ježíš: Milovati
budeš Pána Boha svého z celého srdce svého a ze vší duše
své a ze vší mysli své. 38 To jest přední a veliké přikázání.
39 Druhé pak jest podobné tomu: Milovati budeš bližního
svého jako sebe samého. 40 Na těch dvou přikázáních
všecken Zákon záleží i Proroci. 41 A když se sešli farizeové,
otázal se jich Ježíš, 42 Řka: Co se vám zdá o Kristu? Èí jest
syn? Řkou jemu: Davidův. 43 Dí jim: Kterakž pak David v
Duchu nazývá ho Pánem, řka: 44 Řekl Pán Pánu mému:
Sedˇna pravici mé, dokavadž nepodložím nepřátel tvých,
aby byli za podnože noh tvých? 45 Poněvadž tedy David
Pánem ho nazývá, i kterakž syn jeho jest? 46 A nižádný
nemohl jemu odpověditi slova, aniž se odvážil kdo více od
toho dne jeho se nač tázati.

23 Tedy Ježíš mluvil zástupům a učedlníkům svým,
2 Řka: Na stolici Mojžíšově posadili se zákoníci a
farizeové. 3 Protož všecko, což by koli rozkázali vám
zachovávati, zachovávejte a čiňte, ale podle skutků jejich
nečiňte; neboť praví, a nečiní. 4 Svazujíť zajisté břemena
těžká a nesnesitelná, a vzkládají na ramena lidská, ale
prstem svým nechtí jimi ani pohnouti. 5 A všeckyť ty své
skutky činí, aby byli vidíni od lidí. Rozšiřují zajisté nápisy své
a veliké dělají podolky pláštů svých, 6 A milují přední místa
na večeřích, a první stolice v školách, 7 A pozdravování
na trhu, a aby byli nazýváni od lidí: Mistři, mistři. 8 Ale vy
nebývejte nazýváni mistři; nebo jeden jest Mistr váš, totiž
Kristus, vy pak všickni bratří jste. 9 A otce nenazývejte sobě
na zemi; nebo jeden jest Otec váš, kterýž jest v nebesích. 10
Ani se nazývejte vůdcové; nebo jeden jest vůdce váš Kristus.
11 Ale kdo z vás větší jest, budeť služebníkem vaším. 12
Nebo kdož by se sám povyšoval, bude ponížen; a kdož
by se ponížil, bude povýšen. 13 Ale běda vám, zákoníci
a farizeové pokrytci, že zavíráte království nebeské před
lidmi; nebo sami tam nevcházíte, ani těm, jenž by vjíti chtěli,
vcházeti dopouštíte. 14 Běda vám, zákoníci a farizeové
pokrytci, že zžíráte domy vdovské, za příčinou dlouhého
modlení; protož těžší soud ponesete. 15 Běda vám, zákoníci
a farizeové pokrytci, že obcházíte moře i zemi, abyste učinili
jednoho novověrce, a když bude učiněn, učiníte jej syna
zatracení, dvakrát více, nežli jste sami. (Geenna g1067) 16 Běda
vám, vůdcové slepí, kteříž říkáte: Přisáhl-li by kdo skrze
chrám, to nic není; ale kdo by přisáhl skrze zlato chrámové,
povinenˇ jest přísaze dosti činiti. 17 Blázni a slepci; nebo co
jest většího, zlato-li, čili chrám, kterýž posvěcuje zlata? 18 A
přisáhl-li by kdo skrze oltář, nic není; ale kdo by přisáhl skrze
ten dar, kterýž jest na něm, povinen jest. 19 Blázni a slepci, i
co jest většího, dar-li, čili oltář, kterýž posvěcuje daru? 20
A protož kdokoli přisahá skrze oltář, přisahá skrze něj, i
skrze to všecko, což na něm jest. 21 A kdož přisahá skrze
chrám, přisahá skrze něj, i skrze toho, kterýž přebývá v
něm. 22 A kdož přisahá skrze nebe, přisahá skrze trůn Boží,
i skrze toho, kterýž na něm sedí. 23 Běda vám, zákoníci
a farizeové pokrytci, že dáváte desátky z máty a z kopru
a z kmínu, a opouštíte to, což těžšího jest v Zákoně, totiž
soud a milosrdenství a věrnost. Tyto věci měli jste činiti a
oněch neopouštěti. 24 Vůdcové slepí, kteříž cedíte komára,
velblouda pak požíráte. 25 Běda vám, zákoníci a farizeové
pokrytci, že čistíte po vrchu konvice a mísy, a vnitř plno jest
loupeže a nestředmosti. 26 Farizee slepče, vyčisť prve to,
což vnitř jest v konvi a v míse, aby i to, což jest zevnitř,
bylo čisto. 27 Běda vám, zákoníci a farizeové pokrytci, nebo
jste se připodobnili hrobům zbíleným, kteříž ač se zdadí
zevnitř krásní, ale vnitř jsou plní kostí umrlčích i vší nečistoty.
28 Tak i vy zevnitř zajisté zdáte se lidem spravedliví, ale
vnitř plní jste pokrytství a nepravosti. 29 Běda vám, zákoníci
a farizeové pokrytci, neboť vzděláváte hroby proroků a

ozdobujete hroby spravedlivých, 30 A říkáte: Kdybychom
byli za dnů otců našich, nebyli bychom účastníci jejich ve
krvi proroků. 31 Protož osvědčujete sami proti sobě, že jste
synové těch, kteříž proroky zmordovali. 32 I vy také naplňte
míru otců svých. 33 Hadové, plémě ještěrčí, i jakž byste ušli
odsudku do pekelného ohně? (Geenna g1067) 34 Protož aj,
já posílám k vám proroky a moudré a učitele, a vy z těch
některé zmordujete a ukřižujete, a některé z nich bičovati
budete v školách vašich, a budete je honiti z města do
města, 35 Aby přišla na vás všeliká krev spravedlivá, vylitá
na zemi, od krve Abele spravedlivého, až do krve Zachariáše
syna Barachiášova, kteréhož jste zabili mezi chrámem a
oltářem. 36 Amen pravím vám: Přijdou tyto všecky věci na
pokolení toto. 37 Jeruzaléme, Jeruzaléme, mordéři proroků,
a kterýž kamenuješ ty, jenž byli k tobě posíláni, kolikrát jsem
chtěl shromážditi dítky tvé, tak jako slepice shromažďuje
kuřátka svá pod křídla, a nechtěli jste. 38 Aj, zanechávát se
vám dům váš pustý. 39 Neboť pravím vám, že mne již více
nikoli neuzříte od této chvíle, až i díte: Požehnaný, jenž se
béře ve jménu Páně.

24 A vyšed Ježíš, bral se z chrámu; i přistoupili učedlníci
jeho, aby ukázali jemu stavení chrámové. 2 Ježíš
pak řekl jim: Vidíte-liž tyto všecky věci? Amen pravím vám:
Nebude zůstaven tuto kámen na kameni, kterýž by nebyl
zbořen. 3 A když se posadil na hoře Olivetské, přistoupili
k němu učedlníci jeho soukromí, řkouce: Pověz nám, kdy
to bude, a která znamení budou příchodu tvého a skonání
světa? (aiōn g165) 4 I odpověděv Ježíš, řekl jim: Vizte, aby
vás žádný nesvedl. 5 Nebo mnozí přijdou ve jménu mém,
řkouce: Játť jsem Kristus, a svedouť mnohé. 6 Budete slyšeti
zajisté boje a pověsti bojů. Hleďtež, abyste se nekormoutili;
nebo musí to všecko býti; ale ne ihned bude konec. 7 Nebo
povstane národ proti národu a království proti království, a
budou morové a hladové a zemětřesení po místech. 8 Ale
tyto všecky věci jsou počátkové bolestí. 9 A tehdy vy budete
souženi, a budou vás mordovati, a budete v nenávisti u
všech národů pro jméno mé. 10 A tehdyť se zhorší mnozí a
vespolek se budou zrazovati a nenáviděti. 11 A mnozí falešní
proroci povstanou, a svedou mnohé. 12 A že rozmnožena
bude nepravost, ustydneť láska mnohých. 13 Ale kdož by
setrval až do konce, tenť spasen bude. 14 A budeť kázáno
toto evangelium království po všem světě, na svědectví všem
národům, a tehdážť přijde skonání. 15 Protož když uzříte
ohavnost zpuštění, předpověděnou od Daniele proroka, ana
stojí na místě svatém, (kdo čte, rozuměj,) 16 Tehdáž ti,
kteříž by byli v Judstvu, nechť utekou k horám. 17 A kdo
na střeše, nesstupuj dolů, aby něco vzal z domu svého.
18 A kdo na poli, nevracuj se zase, aby vzal roucha svá.
19 Běda pak těhotným a těm, kteréž kojí, v těch dnech. 20
Protož modlte se, aby utíkání vaše nebylo v zimě anebo v
svátek. 21 Nebo bude tehdáž soužení veliké, jakéž nebylo
od počátku světa až dosavad, aniž kdy potom bude. 22 A byť
nebyli ukráceni dnové ti, nebyl by spasen nižádný člověk.
Ale pro vyvolené ukráceni budou dnové ti. 23 Tehdy řekl-li by
vám kdo: Aj, tutoť jest Kristus, anebo tamto, nevěřte. 24
Nebo povstanou falešní Kristové a falešní proroci, a činiti
budou divy veliké a zázraky, tak aby v blud uvedli, (by možné
bylo,) také i vyvolené. 25 Aj, předpověděl jsem vám. 26
Protož řeknou-liť vám: Aj, na poušti jest, nevycházejte. Aj, v
skrýších, nevěřte. 27 Neb jakož blesk vychází od východu
slunce, a ukazuje se až na západ, takť bude i příchod Syna
člověka. 28 Neboť kdežkoli bude tělo, tuť se letí i orlice.
29 A hned po soužení, kteréž bude těch dnů, slunce se
zatmí a měsíc nedá světla svého a hvězdy budou padati s
nebe a moci nebeské budou se pohybovati. 30 A tehdyť se
ukáže znamení Syna člověka na nebi, a tuť budou kvíliti
všecka pokolení země, a uzříť Syna člověka přicházejícího
na oblacích nebeských s mocí a slavou velikou. 31 Kterýž
pošle anděly své s hlasem velikým trouby, a shromáždíť
vyvolené jeho ode čtyř větrů, od končin nebes až do končin
jejich. 32 Od stromu pak fíkového naučte se podobenství:
Když již ratolest jeho odmladne a listí se pučí, porozumíváte,
že blízko jest léto. 33 Takéž i vy, když uzřeli byste toto
všecko, vězte, žeť blízko jest a ve dveřích království Boží.
34 Amen pravím vám, že nepomine věk tento, až se tyto
všecky věci stanou. 35 Nebe a země pominou, ale slova má
nepominou. 36 O tom pak dni a hodině té nižádný neví, ani
andělé nebeští, jediné sám Otec můj. 37 Ale jakož bylo za
dnů Noé, takť bude i příchod Syna člověka. 38 Nebo jakož
jsou za dnů těch před potopou žrali a pili, ženili se a vdávaly
se, až do toho dne, když Noé všel do korábu, 39 A nezvěděli,
až přišla potopa, a zachvátila všecky, takť bude i příští Syna
člověka. 40 Tehdyť dva budou na poli; jeden bude vzat, a
druhý zanechán. 41 Dvě budou ve mlýně při žernovu; jedna
bude vzata, a druhá zanechána. 42 Bdětež tedy, poněvadž
nevíte, v kterou hodinu Pán váš přijíti má. 43 Toto pak vězte,
že byť věděl hospodář, v které by bdění zloděj měl přijíti,
bděl by zajisté, a nedalť by podkopati domu svého. 44 Protož
i vy buďte hotovi; nebo v tu hodinu, v kterouž se nenadějete,
Syn člověka přijde. 45 Kdoť tedy jest služebník věrný a
opatrný, kteréhož ustanovil pán jeho nad čeledí svou, aby
jim dával pokrm v čas? 46 Blahoslavený služebník ten,
kteréhož, přijda pán jeho, nalezl by, an tak činí. 47 Amen

pravím vám, že nade vším statkem svým ustanoví jej. 48
Jestliže by pak řekl zlý služebník ten v srdci svém: Prodlévá
pán můj přijíti, 49 I počal by bíti spoluslužebníky, jísti a píti
s opilci, 50 Přijdeť pán služebníka toho v den, v kterýž se
nenaděje, a v hodinu, v kterouž neví. 51 I oddělíť jej, a díl
jeho položí s pokrytci. Tamť bude pláč a škřipení zubů.

25 Tehdy podobno bude království nebeské desíti pannám,
kteréžto vzavše lampy své, vyšly proti Ženichovi. 2 Pět
pak z nich bylo opatrných, a pět bláznivých. 3 Ty bláznivé
vzavše lampy své, nevzaly s sebou oleje. 4 Opatrné pak
vzaly olej v nádobkách svých s lampami svými. 5 A když
prodléval Ženich, zdřímaly se všecky a zesnuly. 6 O půlnoci
pak stal se křik: Aj, Ženich jde, vyjděte proti němu. 7 Tedy
vstaly všecky panny ty, a ozdobily lampy své. 8 Bláznivé pak
opatrným řekly: Udělte nám oleje vašeho, nebo lampy naše
hasnou. 9 I odpověděly opatrné, řkouce: Bojíme se, že by se
snad ani nám i vám nedostalo, jděte raději k prodavačům a
kupte sobě. 10 A když odešly kupovati, přišel Ženich, a které
hotovy byly, vešly s ním na svadbu, i zavříny jsou dveře.
11 Potom pak přišly i ty druhé panny, řkouce: Pane, pane,
otevři nám. 12 A on odpověděv, řekl: Amen, pravím vám,
neznámť vás. 13 Bdětež tedy; neb nevíte dne ani hodiny,
v kterou Syn člověka přijde. 14 Neb tak se díti bude, jako
když člověk jeden, jda na cestu, povolal služebníků svých a
poručil jim statek svůj. 15 I dal jednomu pět hřiven, jinému
pak dvě, a jinému jednu, každému podle možnosti jeho, i
odšel hned. 16 Odšed pak ten, kterýž vzal pět hřiven, těžel
jimi, i vydělal jiných pět hřiven. 17 Též i ten, kterýž vzal
dvě, získal jiné dvě. 18 Ale ten, kterýž vzal jednu, odšed,
zakopal ji v zemi, a skryl peníze pána svého. 19 Po mnohém
pak času přišel pán služebníků těch, i činil počet s nimi.
20 A přistoupiv ten, kterýž byl pět hřiven vzal, podal jiných
pěti hřiven, řka: Pane, pět hřiven dal jsi mi, aj, jiných pět
hřiven získal jsem jimi. 21 I řekl mu pán jeho: To dobře,
služebníče dobrý a věrný, nad málem byl jsi věrný, nad
mnohem tebe ustanovím. Vejdiž v radost pána svého. 22
Přistoupiv pak ten, kterýž byl dvě hřivně vzal, dí: Pane, dvě
hřivně jsi mi dal, aj, jiné dvě jimi získal jsem. 23 Řekl mu
pán jeho: To dobře, služebníče dobrý a věrný, nad málem
byl jsi věrný, nad mnohem tebe ustanovím. Vejdiž v radost
pána svého. 24 Přistoupiv pak i ten, kterýž vzal jednu hřivnu,
řekl: Pane, věděl jsem, že jsi ty člověk přísný, žna, kde jsi
nerozsíval, a sbíraje, kde jsi nerozsypal, 25 I boje se, odšel
jsem a skryl hřivnu tvou v zemi. Aj, teď máš, což tvého
jest. 26 A odpovídaje pán jeho, řekl mu: Služebníče zlý a
lenivý, věděl jsi, že žnu, kdež jsem nerozsíval, a sbírám,
kdež jsem nerozsypal, 27 Protož měl jsi ty peníze mé dáti
penězoměncům, a já přijda, vzal byl bych, což jest mého, s
požitkem. 28 Nu vezmětež od něho tu hřivnu, a dejte tomu,
kterýž má deset hřiven. 29 (Nebo každému majícímu bude
dáno, a budeť hojně míti, od nemajícího pak i to, což má,
budeť odjato.) 30 A toho neužitečného služebníka uvrztež
do temností zevnitřních. Tamť bude pláč a škřipení zubů.
31 A když přijde Syn člověka v slávě své, a všickni svatí
andělé s ním, tedy se posadí na trůnu velebnosti své, 32 A
shromážděni budou před něj všickni národové. I rozdělí je
na různo, jedny od druhých, tak jako pastýř odděluje ovce
od kozlů. 33 A postavíť ovce zajisté na pravici své, kozly pak
na levici. 34 Tedy dí Král těm, kteříž na pravici jeho budou:
Pojďte požehnaní Otce mého, dědičně vládněte královstvím,
vám připraveným od ustanovení světa. 35 Nebo jsem lačněl,
a dali jste mi jísti; žíznil jsem, a dali jste mi píti; hostem
jsem býval, a přijali jste mne; 36 Nah jsem byl, a přioděli
jste mne; nemocen jsem byl, a navštívili jste mne; v žaláři
jsem seděl, a přicházeli jste ke mně. 37 Tedy odpovědí jemu
spravedliví, řkouce: Pane, kdy jsme tě vídali lačného, a krmili
jsme tebe, žíznivého, a dávalit jsme nápoj? 38 Aneb kdy
jsme tě viděli hostě, a přijali jsme tebe, anebo nahého, a
přioděli jsme tebe? 39 Aneb kdy jsme tě viděli nemocného,
aneb v žaláři, a přicházeli jsme k tobě? 40 A odpovídaje
Král, dí jim: Amen pravím vám: Cožkoli jste činili jednomu z
bratří těchto mých nejmenších, mně jste učinili. 41 Potom dí
i těm, kteříž na levici budou: Jděte ode mne zlořečení do
ohně věčného, kterýž jest připraven ďáblu i andělům jeho.
(aiōnios g166) 42 Neboť jsem lačněl, a nedali jste mi jísti; žíznil
jsem, a nedali jste mi píti; 43 Hostem jsem byl, a nepřijali
jste mne; nah, a neodívali jste mne; nemocen a v žaláři jsem
byl, a nenavštívili jste mne. 44 Tedy odpovědí jemu i oni,
řkouce: Pane, kdy jsme tebe vídali lačného, neb žíznivého,
aneb hostě, nebo nahého, neb nemocného, aneb v žaláři,
a neposloužili jsme tobě? 45 Tedy odpoví jim, řka: Amen
pravím vám: Èehož jste koli nečinili jednomu z nejmenších
těchto, mně jste nečinili. 46 I půjdou tito do trápení věčného,
ale spravedliví do života věčného. (aiōnios g166)

26 I stalo se, když dokonal Ježíš řeči tyto všecky, řekl
učedlníkům svým: 2 Víte, že po dvou dnech velikanoc
bude a Syn člověka zrazen bude, aby byl ukřižován. 3
Tedy sešli se přední kněží a zákoníci, i starší lidu na síň
nejvyššího kněze, kterýž sloul Kaifáš. 4 A radili se, jak by
Ježíše lstivě jali a zamordovali. 5 Ale pravili: Ne v den
sváteční, aby snad nebyl rozbroj v lidu. 6 Když pak byl
Ježíš v Betany, v domu Šimona malomocného, 7 Přistoupila

k němu žena, mající nádobu alabastrovou masti drahé, i
vylila ji na hlavu jeho, když seděl za stolem. 8 A vidouce to
učedlníci jeho, rozhněvali se, řkouce: I k čemu jest ztráta
tato? 9 Neb mohla tato mast prodána býti za mnoho, a
dáno býti chudým. 10 A znaje to Ježíš, dí jim: Proč za zlé
máte této ženě? Dobrý zajisté skutek učinila nade mnou. 11
Nebo chudé vždycky máte s sebou, ale mne ne vždycky
míti budete. 12 Vylivši zajisté tato mast tuto na mé tělo, ku
pohřebu mému to učinila. 13 Amen pravím vám: Kdežkoli
kázáno bude evangelium toto po všem světě, takéť i to bude
praveno, co učinila tato, na památku její. 14 Tedy odšed
k předním kněžím, jeden ze dvanácti, kterýž sloul Jidáš
Iškariotský, 15 Řekl jim: Co mi chcete dáti, a já vám ho
zradím? A oni uložili jemu dáti třidceti stříbrných. 16 A od té
chvíle hledal příhodného času, aby ho zradil. 17 Prvního
pak dne přesnic, přistoupili k Ježíšovi učedlníci, řkouce
jemu: Kde chceš, ať připravíme tobě, abys jedl beránka?
18 On pak řekl: Jděte tam k jednomu do města, a rcete
jemu: Vzkázalť Mistr: Èas můj blízko jest, u tebeť jísti budu
beránka s učedlníky svými. 19 I učinili učedlníci tak, jakož
jim poručil Ježíš, a připravili beránka. 20 A když byl večer,
posadil se za stůl se dvanácti. 21 A když jedli, řekl jim: Amen
pravím vám, že jeden z vás mne zradí. 22 I zarmoutivše se
velmi, počali každý z nich říci jemu: Zdali já jsem, Pane? 23
On pak odpovídaje, řekl: Kdo omáčí se mnou rukou v míse,
tentʼ mne zradí. 24 Syntʼ zajisté člověka jde, jakož psáno
o něm, ale běda člověku tomu, skrze něhož Syn člověka
zrazen bude. Dobré by bylo jemu, by se byl nenarodil člověk
ten. 25 Odpovídaje pak Jidáš, kterýž ho zrazoval, dí: Zdali já
jsem, Mistře? Řekl jemu: Ty jsi řekl. 26 A když oni jedli, vzav
Ježíš chléb a dobrořečiv, lámal, a dal učedlníkům, a řekl:
Vezměte, jezte, to jest tělo mé. 27 A vzav kalich, a díky činiv,
dal jim, řka: Pijte z toho všickni. 28 Neb to jest krev má nové
smlouvy, kteráž za mnohé vylévá se na odpuštění hříchů.
29 Ale pravímť vám, žeť nebudu píti již více z tohoto plodu
vinného kořene, až do onoho dne, když jej píti budu s vámi
nový v království Otce mého. 30 A sezpívavše písničku, vyšli
na horu Olivetskou. 31 Tedy dí jim Ježíš: Všickni vy zhoršíte
se nade mnou této noci. Nebo psáno jest: Bíti budu pastýře,
a rozprchnouť se ovce stáda. 32 Ale když z mrtvých vstanu,
předejdu vás do Galilee. 33 Odpovídaje pak Petr, řekl jemu:
Byť se pak všickni zhoršili nad tebou, játʼ se nikdy nezhorším.
34 Dí mu Ježíš: Amen pravím tobě, že této noci, prve než
kohout zazpívá, třikrát mne zapříš. 35 Řekl jemu Petr: Bychť
pak měl také s tebou umříti, nezapřím tebe. Takž podobně i
všickni učedlníci pravili. 36 Tedy přišel s nimi Ježíš na místo,
kteréž sloulo Getsemany. I dí učedlníkům: Posedťež tuto,
ažť odejda, pomodlím se tamto. 37 A pojav s sebou Petra a
dva syny Zebedeovy, počal se rmoutiti a teskliv býti. 38 Tedy
řekl jim: Smutnáť jest duše má až k smrti. Pozůstaňtež tuto
a bděte se mnou. 39 A poodšed maličko, padl na tvář svou,
modle se a řka: Otče můj, jest-li možné, nechť odejde ode
mne kalich tento. Avšak ne jakž já chci, ale jakž ty chceš. 40
I přišel k učedlníkům, a nalezl je, ani spí. I řekl Petrovi: Tak-
liž jste nemohli jediné hodiny bdíti se mnou? 41 Bděžtež a
modlte se, abyste nevešli v pokušení. Duchť zajisté hotov
jest, ale tělo nemocno. 42 Opět po druhé odšed, modlil se,
řka: Otče můj, nemůže-litʼ tento kalich minouti mne, než
abych jej pil, staniž se vůle tvá. 43 I přišed k nim, nalezl je, a
oni zase spí; nebo byly oči jejich obtíženy. 44 A nechav jich,
opět odšel, a modlil se po třetí, touž řeč říkaje. 45 Tedy přišel
k učedlníkům svým, a řekl jim: Spětež již a odpočívejte. Aj,
přiblížila se hodina, a Syna člověka zrazují v ruce hříšných.
46 Vstaňtež, pojďme. Aj, přiblížil se ten, jenž mne zrazuje. 47
A když on ještě mluvil, aj, Jidáš, jeden ze dvanácti, přišel, a
s ním zástup mnohý s meči a s kyjmi, poslaných od předních
kněží a starších lidu. 48 Ten pak, jenž jej zrazoval, dal jim
znamení, řka: Kteréhožťkoli políbím, ten jest; držtež jej.
49 A hned přistoupiv k Ježíšovi, řekl: Zdráv buďʼ, Mistře, a
políbil jej. 50 I řekl jemu Ježíš: Příteli, nač jsi přišel? Tedy
přistoupili a ruce vztáhli na Ježíše a jali ho. 51 A aj, jeden z
těch, kteříž byli s Ježíšem, vztáh ruku, vytrhl meč svůj; a
udeřiv služebníka nejvyššího kněze, uťal ucho jeho. 52 Tedy
dí jemu Ježíš: Obrať meč svůj v místo jeho; nebo všickni,
kteříž meč berou, od meče zahynou. 53 Zdaliž mníš, že bych
nyní nemohl prositi Otce svého, a vydal by mi více nežli
dvanácte houfů andělů? 54 Ale kterak by se pak naplnila
Písma, kteráž svědčí, že tak musí býti? 55 V tu hodinu řekl
Ježíš k zástupům: Jako na lotra vyšli jste s meči a s kyjmi
jímati mne. Na každý den sedával jsem u vás, uče v chrámě,
a nejali jste mne. 56 Ale toto se všecko stalo, aby se naplnila
Písma prorocká. Tedy učedlníci všickni opustivše ho, utekli.
57 A oni javše Ježíše, vedli ho k Kaifášovi nejvyššímu knězi,
kdežto zákoníci a starší byli se sešli. 58 Ale Petr šel za ním
zdaleka, až do síně nejvyššího kněze. A všed vnitř, seděl s
služebníky, aby viděl všeho toho konec. 59 Přední pak kněží
a starší a všecka ta rada hledali falešného svědectví proti
Ježíšovi, aby jej na smrt vydali, 60 I nenalezli. A ačkoli mnozí
falešní svědkové přistupovali, však nenalézali. Naposledy
pak přišli dva falešní svědkové, 61 A řekli: Tento jest pověděl:
Mohu zbořiti chrám Boží a ve třech dnech zase jej ustavěti.
62 A povstav nejvyšší kněz, řekl jemu: Nic neodpovídáš? Což
pak tito proti tobě svědčí? 63 Ale Ježíš mlčel. I odpovídaje
nejvyšší kněz, řekl k němu: Zaklínám tě skrze Boha živého,

abys nám pověděl, jsi-li ty Kristus Syn Boží? 64 Dí mu Ježíš:
Ty jsi řekl. Ale však pravím vám: Od toho času uzříte Syna
člověka sedícího na pravici moci Boží a přicházejícího na
oblacích nebeských. 65 Tedy nejvyšší kněz roztrhl roucho
své, a řekl: Rouhal se. Což ještě potřebujeme svědků? Aj,
nyní jste slyšeli rouhání jeho. 66 Co se vám zdá? A oni
odpovídajíce, řekli: Hodenť jest smrti. 67 Tedy plili na tvář
jeho a pohlavkovali jej; jiní pak hůlkami jej bili, 68 Říkajíce:
Hádej nám, Kriste, kdo jest ten, kterýž tebe udeřil? 69 Ale
Petr seděl vně v síni. I přistoupila k němu jedna děvečka,
řkuci: I ty jsi byl s Ježíšem tím Galilejským. 70 On pak zapřel
přede všemi, řka: Nevím, co pravíš. 71 A když vycházel ze
dveří, uzřela jej jiná děvečka. I řekla těm, kteříž tu byli: I
tento byl s Ježíšem tím Nazaretským. 72 A on opět zapřel s
přísahou, řka: Neznám toho člověka. 73 A po malé chvíli
přistoupili blíže, kteříž tu stáli, i řekli Petrovi: Jistě i ty z
nich jsi, neb i řeč tvá známa tebe činí. 74 Tedy počal se
proklínati a přisahati, řka: Neznám toho člověka. A hned
kohout zazpíval. 75 I rozpomenul se Petr na slovo Ježíšovo,
kterýž jemu byl řekl: Že prve než kohout zazpívá, třikrát mne
zapříš. A vyšed ven, plakal hořce.

27 A když bylo ráno, vešli v radu všickni přední kněží
a starší lidu proti Ježíšovi, aby jej na smrt vydali. 2 I
svázavše jej, vedli, a vydali ho Pontskému Pilátovi hejtmanu.
3 Tedy vida Jidáš, zrádce jeho, že by odsouzen byl, želeje
toho, navrátil zase třidceti stříbrných předním kněžím a
starším, 4 Řka: Zhřešil jsem, zradiv krev nevinnou. Oni pak
řekli: Co nám do toho? Ty viz. 5 A on povrh ty stříbrné v
chrámě, odšel pryč, a odšed, oběsil se. 6 A přední kněží
vzavše peníze, řekli: Neslušíť jich vložiti do pokladnice,
nebo mzda krve jest. 7 A poradivše se, koupili za ně pole
to hrnčířovo, ku pohřebu poutníků. 8 Protož nazváno jest
pole to pole krve, až do dnešního dne. 9 A tehdy naplnilo
se povědění skrze Jeremiáše proroka řkoucího: A vzali
třidceti stříbrných, mzdu ceněného, kterýž šacován byl od
synů Izraelských, 10 A dali je za pole hrnčířovo, jakož mi
ustanovil Pán. 11 Ježíš pak stál před vladařem. A otázal se
ho vladař, řka: Ty-li jsi ten král Židovský? Řekl jemu Ježíš:
Ty pravíš. 12 A když na něj přední kněží a starší žalovali, nic
neodpověděl. 13 Tedy dí mu Pilát: Neslyšíš-li, kteraké věci
proti tobě svědčí? 14 Ale on neodpověděl jemu k žádnému
slovu, takže se vladař tomu velmi divil. 15 Měl pak obyčej
vladař v svátek propustiti lidu vězně jednoho, kteréhož by
chtěli. 16 I měli v ten čas vězně jednoho znamenitého,
kterýž sloul Barabbáš. 17 Protož když se lidé sešli, řekl:
Kterého chcete, ať vám propustím? Barabbáše-li, čili Ježíše,
jenž slove Kristus? 18 Neboť věděl, že jej z závisti vydali.
19 A když seděl na soudné stolici, poslala k němu žena
jeho, řkuci: Nic neměj činiti s spravedlivým tímto, nebo jsem
mnoho trpěla dnes ve snách pro něho. 20 Ale přední kněží a
starší navedli lid, aby prosili za Barabbáše, Ježíše pak aby
zahubili. 21 I odpověděv vladař, řekl jim: Kterého chcete ze
dvou, ať vám propustím? A oni řekli: Barabbáše. 22 Dí jim
Pilát: Co pak učiním s Ježíšem, jenž slove Kristus? Řekli
mu všickni: Ukřižován buď. 23 Vladař pak řekl: I což jest
zlého učinil? Oni pak více volali, řkouce: Ukřižován buď. 24
A vida Pilát, že by nic neprospěl, ale že by větší rozbroj byl,
vzav vodu, umyl ruce před lidem, řka: Èist jsem já od krve
spravedlivého tohoto. Vy vizte. 25 A odpověděv všecken lid,
řekl: Krev jeho na nás i na naše syny. 26 Tedy propustil jim
Barabbáše, ale Ježíše zbičovav, vydal, aby byl ukřižován. 27
Tedy žoldnéři hejtmanovi, vzavše Ježíše do radného domu,
shromáždili k němu všecku svou rotu. 28 A svlékše jej,
přiodíli ho pláštěm brunátným. 29 A spletše korunu z trní,
vstavili na hlavu jeho, a dali třtinu v pravou ruku jeho, a
klekajíce před ním, posmívali se jemu, řkouce: Zdráv buď, ó
králi Židovský. 30 A plijíce na něho, brali třtinu a bili jej v
hlavu. 31 A když se mu naposmívali, svlékli s něho plášť, a
oblékli jej v roucho jeho. I vedli ho, aby byl ukřižován. 32 A
vyšedše, nalezli člověka Cyrenenského, jménem Šimona.
Toho přinutili, aby nesl kříž jeho. 33 I přišedše na místo,
kteréž slove Golgata, to jest popravné místo, 34 Dali mu
píti octa, smíšeného se žlučí. A okusiv ho, nechtěl píti. 35
Ukřižovavše pak jej, rozdělili roucha jeho, mecíce o ně los,
aby se naplnilo povědění proroka, řkoucího: Rozdělili sobě
roucho mé, a o můj oděv metali los. 36 A sedíce, ostříhali ho
tu. 37 I vstavili nad hlavu jeho vinu jeho napsanou: Totoť jest
Ježíš, ten král Židovský. 38 I ukřižováni jsou s ním dva lotři,
jeden na pravici a druhý na levici. 39 Ti pak, kteříž chodili
tudy, rouhali mu se, ukřivujíce hlav svých, 40 A říkajíce: Hej,
ty jako rušíš chrám Boží a ve třech dnech jej zase vzdělávaš,
pomoziž sám sobě. Jsi-li Syn Boží, sestupiž s kříže. 41 Tak
podobně i přední kněží posmívajíce se s zákoníky a staršími,
pravili: 42 Jiným pomáhal, sám sobě nemůž pomoci. Jestliže
jest král Židovský, nechať nyní sstoupí s kříže, a uvěříme
jemu. 43 Doufalť v Boha, nechať ho nyní vysvobodí, chce-liť
mu; nebo pravil: Syn Boží jsem. 44 Takž také i lotři, kteříž
byli s ním ukřižováni, utrhali jemu. 45 Od šesté pak hodiny
tma se stala po vší té zemi až do hodiny deváté. 46 A při
hodině deváté zvolal Ježíš hlasem velikým, řka: Eli, Eli,
lama zabachtani? To jest: Bože můj, Bože můj, proč jsi mne
opustil? 47 A někteří z těch, jenž tu stáli, slyšíce, pravili,
že Eliáše volá tento. 48 A hned jeden z nich běžev, vzal

houbu, naplnil ji octem a vloživ na tresť, dával jemu píti. **49** Ale jiní pravili: Nech tak, pohledíme, přijde-li Eliáš, aby ho vysvobodil. **50** Ježíš pak opět volaje hlasem velikým, vypustil duši. **51** A aj, opona chrámová roztrhla se na dvé, od vrchu až dolů, a země se třásla a skálé se pukalo, **52** A hrobové se otvírali, a mnohá těla zesnulých svatých vstala jsou. **53** A vyšedše z hrobů, po vzkříšení jeho přišli do svatého města a ukázali se mnohým. **54** Tedy centurio a ti, kteříž s ním byli, ostříhajíce Ježíše, vidouce zemětřesení a to, co se dálo, báli se velmi, řkouce: Jistě Syn Boží byl tento. **55** Byly také tu ženy mnohé, zdaleka se dívajíce, kteréž byly přišly za Ježíšem od Galilee, posluhujíce jemu, **56** Mezi nimiž byla Maria Magdaléna a Maria, matka Jakubova a Jozesova, a matka synů Zebedeových. **57** A když byl večer, přišel jeden člověk bohatý od Arimatie, jménem Jozef, kterýž také byl učedlník Ježíšův. **58** Ten přistoupil ku Pilátovi a prosil za tělo Ježíšovo. Tedy Pilát rozkázal dáti tělo. **59** A vzav tělo Ježíšovo Jozef, obvinul je v plátno čisté, **60** A vložil do svého nového hrobu, kterýž byl vytesal v skále; a přivaliv kámen veliký ke dveřům hrobovým, odšel. **61** A byla tu Maria Magdaléna a druhá Maria, sedíce naproti hrobu. **62** Druhého pak dne, kterýž byl po velikém pátku, sešli se přední kněží a farizeové ku Pilátovi, **63** Řkouce: Pane, rozpomenuli jsme se, že ten svůdce řekl, ještě živ jsa: Po třech dnech vstanu. **64** Rozkažiž tedy ostříhati hrobu až do třetího dne, ať by snad učedlníci jeho, přijdouce v noci, neukradli ho, a řekli by lidu: Vstalť jest z mrtvých. I budeť poslední blud horší nežli první. **65** Řekl jim Pilát: Máte stráž; jděte, ostříhejte, jakž víte. **66** A oni šedše, osadili hrob strážnými, zapečetivše kámen.

28 Na skonání pak soboty, když již svitalo na první den toho téhodne, přišla Maria Magdaléna a druhá Maria, aby pohleděly na hrob. **2** A aj, zemětřesení stalo se veliké. Nebo anděl Páně sstoupiv s nebe a přistoupiv, odvalil kámen ode dveří hrobových, a posadil se na něm. **3** A byl obličej jeho jako blesk, a roucho jeho bílé jako sníh. **4** A pro strach jeho zděsili se strážní a učiněni jsou jako mrtví. **5** I odpověděv anděl, řekl ženám: Nebojte se vy, neboť vím, že Ježíše ukřižovaného hledáte. **6** Nenít ho tuto; nebo vstalť jest, jakož předpověděl. Pojďte, a vizte místo, kdež ležel Pán. **7** A rychle jdouce, povězte učedlníkům jeho, že vstal z mrtvých. A aj, předchází vás do Galilee, tam jej uzříte. Aj, pověděl jsem vám. **8** I vyšedše rychle z hrobu s bázní a s radostí velikou, běžely, aby učedlníkům jeho zvěstovaly. **9** Když pak šly zvěstovati učedlníkům jeho, aj, Ježíš potkal se s nimi, řka: Zdrávy buďte. A ony přistoupivše, chopily se noh jeho, a klaněly se jemu. **10** Tedy dí jim Ježíš: Nebojtež se. Jděte, zvěstujte bratřím mým, ať jdou do Galilee, a tamť mne uzří. **11** Když pak ony odešly, aj, někteří z stráže přišedše do města, oznámili předním kněžím všecko, co se stalo. **12** Kteřížto shromáždivše se s staršími a uradivše se, mnoho peněz dali žoldnéřům, **13** Řkouce: Pravte, že učedlníci jeho nočně přišedše, ukradli jej, když jsme my spali. **14** A uslyší-liť o tom hejtman, myť ho spokojíme a vás bezpečny učiníme. **15** A oni vzavše peníze, učinili, jakž naučeni byli. I rozhlášeno jest slovo to u Židů až do dnešního dne. **16** Jedenácte pak učedlníků šli do Galilee na horu, kdežto jim byl uložil Ježíš. **17** A uzřevše ho, klaněli se jemu. Ale někteří pochybovali. **18** A přistoupiv Ježíš, mluvil jim, řka: Dána jest mi všeliká moc na nebi i na zemi. **19** Protož jdouce, učte všecky národy, křtíce je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého, **20** Učíce je zachovávati všecko, což jsem koli přikázal vám. A aj, já s vámi jsem po všecky dny, až do skonání světa. Amen. **(aiōn g165)**

Marek

1 Počátek evangelium Ježíše Krista, Syna Božího; **2** Jakož
psáno jest v Prorocích: Aj, já posílám anděla svého
před tváří tvou, kterýž připraví cestu tvou před tebou. **3**
Hlas volajícího na poušti: Připravujte cestu Páně, přímé
čiňte stezky jeho. **4** Křtil Jan na poušti a kázal křest pokání
na odpuštění hříchů. **5** I vycházeli k němu ze vší krajiny
Židovské i Jeruzalémští, a křtili se od něho všickni v Jordáně
řece, vyznávajíce hříchy své. **6** Byl pak Jan odín srstmi
velbloudovými, a pás kožený na bedrách jeho, a jídal kobylky
a med lesní. **7** A kázal, řka: Za mnou jde silnější mne,
kteréhožto nejsem hoden, sehna se, rozvázati řeménka u
obuvi jeho. **8** Já zajisté křtil jsem vás vodou, ale ont' vás
křtíti bude Duchem svatým. **9** I stalo se v těch dnech, přišel
Ježíš z Nazarétu Galilejského, a pokřtěn jest v Jordáně od
Jana. **10** A hned vystoupě z vody, uzřel nebesa otevřená a
Ducha jakožto holubici, sstupujícího na něj. **11** A hlas stal
se s nebe: Ty jsi ten můj milý Syn, v němž mi se dobře
zalíbilo. **12** A ihned ho Duch vypudil na poušť. **13** I byl tam
na poušti čtyřidceti dnů, a pokoušín byl od satana; a byl s
zvěří, a andělé přisluhovali jemu. **14** Když pak byl vsazen
Jan do žaláře, přišel Ježíš do Galilee, zvěstuje evangelium
království Božího, **15** Pravě: Že se naplnil čas, a přiblížilo
se království Boží. Èiňte pokání, a věřte evangelium. **16** A
chodě podle moře Galilejského, uzřel Šimona a Ondřeje
bratra jeho, ani pouštějí síti do moře, nebo rybáři byli. **17** I
řekl jim Ježíš: Pojďte za mnou, a učiním vás rybáře lidí. **18** A
oni hned opustivše síti své, šli za ním. **19** A pošed odtud
maličko, uzřel Jakuba Zebedeova, a Jana bratra jeho, kteříž
také byli na lodí tvrdíce síti své; **20** A hned povolal jich. A oni
opustivše otce svého Zebedea na lodí s pacholky, šli za
ním. **21** I vešli do Kafarnaum. A hned v sobotu šel Ježíš do
školy, a učil. **22** I divili se náramně učení jeho; nebo učil je,
jako moc maje, a ne jako zákoníci. **23** I byl v škole jejich
člověk, posedlý duchem nečistým. I zvolal, **24** Řka: Ale což
jest tobě do nás, Ježíši Nazaretský? Přišel jsi zatratiti nás;
znám tě, kdo jsi, a vím, že jsi ten svatý Boží. **25** I přimluvil
mu Ježíš, řka: Umlkniž a vyjdi z něho. **26** I polomcovav jím
duch nečistý a křiče hlasem velikým, vyšel z něho. **27** I lekli
se všickni, takže se tázali mezi sebou, řkouce: I co jest toto?
Jakéž jest toto nové učení, že tento mocně duchům nečistým
rozkazuje, a poslouchají ho? **28** I roznesla se pověst o něm
hned po vší krajině Galilejské. **29** A hned vyšedše ze školy,
přišli do domu Šimonova a Ondřejova s Jakubem a s Janem.
30 Šimonova pak svegruše ležela, majíc zimnici. A hned
jemu pověděli o ní. **31** A přistoupiv, pozdvihl jí, ujav ji za ruku
její, a hned přestala jí zimnice. I posluhovala jim. **32** Večer
pak již při západu slunce, nosili k němu všecky nemocné i
ďábelníky. **33** A bylo se všecko město sběhlo ke dveřům. **34**
I uzdravoval mnohé ztrápené rozličnými neduhy, a ďábelství
mnohá vymítal, a nedopustil mluviti ďáblům; nebo znali ho.
35 A přede dnem velmi ráno vstav Ježíš, vyšel, a šel na
pusté místo, a tam se modlil. **36** I šel za ním Šimon i ti,
kteříž s ním byli. **37** A když jej nalezli, řekli jemu: Všickni tě
hledají. **38** I dí jim: Pojďmež do okolních městeček, abych i
tam kázal. Nebo na to jsem přišel. **39** I kázal v školách jejich
ve vší Galileji, a ďábelství vymítal. **40** Tedy přišel k němu
malomocný, prose ho, a klekna před ním, řekl jemu: Pane,
chceš-li, můžeš mne očistiti. **41** Ježíš pak slitovav se, vztáhl
ruku, dotekl se ho a řekl jemu: Chci, bud' čist. **42** A když to
řekl, hned odstoupilo od něho malomocenství, a očištěn
jest. **43** I pohroziv mu, hned ho odbyl, **44** A řekl mu: Vizíž,
abys nižádnému nic nepravil. Ale jdi, ukaž se knězi, a obětuj
za očištění své to, což přikázal Mojžíš, na svědectví jim.
45 On pak vyšed, počal vypravovati mnoho a ohlašovati tu
věc, takže již nemohl Ježíš do města zjevně vjíti, ale vně na
místech pustých byl. I scházeli se k němu odevšad.

2 A opět všel do Kafarnaum po několika dnech. I uslyšáno
jest, že by doma byl. **2** A hned sešlo se jich množství,
takže již nemohli ani ke dveřům. I mluvil jim slovo. **3**
Tedy přijdou k němu někteří, nesouce šlakem poraženého,
kterýžto ode čtyř nesen byl. **4** A když k němu nemohli
pro zástupy, loupali střechu, kdež byl Ježíš, a probořivše
půdu, spustili po provazích dolů ložce, na němž ležel šlakem
poražený. **5** A vida Ježíš víru jejich, dí šlakem poraženému:
Synu, odpouštějí se tobě hříchové tvoji. **6** A byli tu někteří
z zákoníků, sedíce a myslíce v srdcích svých: **7** Co tento
tak mluví rouhavě? Kdo můž odpustiti hříchy, jediné sám
Bůh? **8** To hned poznav Ježíš duchem svým, že by tak
přemyšlovali sami v sobě, řekl jim: Proč o tom přemyšlujete
v srdcích svých? **9** Co jest snáze říci šlakem poraženému:
Odpouštějí se tobě hříchové, čili říci: Vstaň a vezmi lože své
a choď? **10** Ale abyste věděli, že Syn člověka má moc na
zemi odpouštěti hříchy, dí šlakem poraženému: **11** Toběť
pravím: Vstaň, a vezmi lože své, a jdi do domu svého. **12**
I vstal hned, a vzav lože své přede všemi, odšel, takže
se děsili všickni, a chválili Boha, řkouce: Nikdy jsme toho
neviděli. **13** I vyšel opět k moři, a všecken zástup přicházel k
němu, i učil je. **14** A pomíjeje Ježíš, uzřel Léví syna Alfeova,
sedícího na cle. I dí jemu: Pojď za mnou. A on vstav, šel
za ním. **15** I stalo se, když seděl za stolem v domu jeho,
že i publikáni mnozí a hříšníci seděli spolu s Ježíšem a

s učedlníky jeho; neb mnoho jich bylo, a šlo za ním. 16
Zákoníci pak a farizeové vidouce, že jedl s publikány a s
hříšníky, řekli učedlníkům jeho: Což jest toho, že s publikány
a hříšníky jí a pije Mistr váš? 17 To uslyšav Ježíš, dí jim:
Nepotřebují zdraví lékaře, ale nemocní. Nepřišelť jsem volati
spravedlivých, ale hříšných ku pokání. 18 Učedlníci pak
Janovi a farizejští postívali se. I přišli a řekli jemu: Proč
učedlníci Janovi a farizejští postí se, a tvoji učedlníci se
nepostí? 19 I řekl jim Ježíš: Kterakž mohou synové Ženichovi
postiti se, když jest s nimi Ženich? Dokavadž mají s sebou
Ženicha, nemohouť se postiti. 20 Ale přijdouť dnové, když od
nich odjat bude Ženich, a tehdáž se budou postiti v těch
dnech. 21 Ano nižádný záplaty sukna nového nepřišívá k
rouchu starému; jinak odtrhne ta záplata nová od starého
ještě něco, i bývá větší díra. 22 A žádný nevlévá vína nového
do nádob starých; jinak rozpučí nové víno nádoby, a tak víno
se vyleje, a nádoby se pokazí. Ale víno nové má lito býti do
nádob nových. 23 I stalo se, že šel Ježíš v sobotu skrze
obilí, i počali učedlníci jeho jdouce vymínati klasy. 24 Tedy
farizeové řekli jemu: Pohleď, coť činí učedlníci tvoji, čehož
nesluší činiti v sobotu. 25 I řekl jim: Nikdy-liž jste nečtli, co
učinil David, když nouze byla, a lačněl, on i ti, kteříž s ním
byli? 26 Kterak všel do domu Božího za Abiatara nejvyššího
kněze, a jedl chleby posvátné, (jichžto neslušelo jísti než
samým kněžím,) a dal i těm, kteříž s ním byli? 27 I pravil jim:
Sobota pro člověka učiněna jest, a ne člověk pro sobotu. 28
Protož Syn člověka jest pánem také i soboty.

3 I všel opět do školy, a byl tu člověk, maje ruku uschlou.
2 I šetřili ho, uzdraví-li jej v sobotu, aby ho obžalovali. 3 I
řekl tomu člověku, kterýž měl uschlou ruku: Vstaň a pojď
sem do prostředku. 4 I dí jim: Sluší-li v sobotu dobře činiti,
čili zle, život zachovati, čili zamordovati? Ale oni mlčeli. 5 A
pohleděv na ně vůkol hněvivě, zarmoutiv se nad tvrdostí
srdce jejich, řekl člověku: Vztáhni ruku svou. I vztáhl, a
učiněna jest ruka jeho zdravá, jako i druhá. 6 A vyšedše
farizeové, hned s herodiány radu učinili proti Ježíšovi, kterak
by ho zahubili. 7 Ježíš pak s učedlníky svými poodšel k
moři, a veliké množství od Galilee šlo za ním, i z Judstva,
8 I od Jeruzaléma, i od Idumee, i z Zajordání; i ti, kteříž
byli okolo Týru a Sidonu, množství veliké, slyšíce, kteraké
věci činí, přišli k němu. 9 I rozkázal učedlníkům svým, aby
lodičku ustavičně nahotově měli, pro zástup, aby ho tak
netiskli. 10 Nebo mnohé uzdravoval, takže naň padali, aby
se ho dotýkali, kteřížkoli měli jaké neduhy. 11 A duchové
nečistí, jakž ho zazřeli, padali před ním a křičeli, řkouce:
Ty jsi Syn Boží. 12 A on velmi jim přimlouval, aby ho
nezjevovali. 13 I vstoupil na horu, a povolal k sobě těch,
kterýchž se jemu vidělo; i přišli k němu. 14 I ustanovil jich
dvanácte, aby s ním byli, aby je poslal kázati, 15 A aby měli
moc uzdravovati nemoci a vymítati ďábelství: 16 A nejprve
Šimona, jemuž dal jméno Petr, 17 A Jakuba Zebedeova, a
Jana bratra Jakubova, (a dal jim jméno Boanerges, to jest
synové hromovi,) 18 A Ondřeje, a Filipa, a Bartoloměje, a
Matouše, a Tomáše, a Jakuba Alfeova, a Taddea, a Šimona
Kananejského, 19 A Jidáše Iškariotského, kterýž i zradil jej. I
šli s ním domů. 20 A vtom opět sšel se zástup, takže nemohli
ani chleba pojísti. 21 A slyšavše o tom příbuzní jeho, přišli,
aby jej vzali; nebo pravili, že by se smyslem pominul. 22
Zákoníci pak, kteříž byli přišli od Jeruzaléma, pravili, že
Belzebuba má a že v knížeti ďábelském vymítá ďábly. 23 A
povolav jich, mluvil k nim v podobenstvích: Kterak může
satan satana vymítati? 24 A jestliže království v sobě se
rozdvojí, nemůže státi království to. 25 A rozdvojí-li se dům
proti sobě, nebude moci dům ten státi. 26 Tak jestliže jest
povstal satan sám proti sobě, a rozdvojen jest, nemůže
státi, ale konec béře. 27 Nižádný nemůže nádobí silného
reka, vejda do domu jeho, rozebrati, leč by prve silného toho
svázal; a tehdyť dům jeho zloupí. 28 Amen pravím vám, že
všickni hříchové odpuštěni budou synům lidským, i rouhání,
jímž by se rouhali, 29 Ale kdo by se rouhal proti Duchu
svatému, nemá odpuštění na věky, ale hoden jest věčného
odsouzení. **(aiōn g165, aiōnios g166)** 30 Nebo pravili: Že ducha
nečistého má. 31 Tedy přišla matka jeho a bratří, a stojíce
vně, poslali k němu, aby ho vyvolali. 32 A seděl okolo něho
zástup. I řekli jemu: Aj, matka tvá a bratří tvoji vně hledají
tebe. 33 Ale on odpověděl jim, řka: Kdo jest matka má a
bratří moji? 34 A obezřev učedlníky vůkol sedící, řekl: Aj,
matka má a bratří moji. 35 Nebo kdož by koli činil vůli Boží,
tenť jest bratr můj, i sestra, i matka má.

4 A opět počal Ježíš učiti u moře. I shromáždil se k němu
zástup mnohý, takže vstoupiv na lodí, seděl na moři, a
všecken zástup byl na zemi podle moře. 2 I učil je mnohým
věcem v podobenstvích, a pravil jim v učení svém: 3 Slyšte.
Aj, vyšel rozsevač, aby rozsíval. 4 I stalo se v tom rozsívání,
že jedno padlo podle cesty, a přiletělo ptactvo nebeské, i
szobali je. 5 A jiné padlo na místo skalnaté, kdežto nemělo
mnoho země, a hned vzešlo; neb nemělo hlubokosti země.
6 A když vyšlo slunce, uvadlo, a protože nemělo kořene,
uschlo. 7 A jiné padlo mezi trní; i zrostlo trní, a udusilo je. I
nevydalo užitku. 8 Jiné pak padlo v zemi dobrou, a dalo
užitek vzhůru vstupující a rostoucí; přineslo zajisté jedno
třidcátý, a jiné šedesátý, a jiné pak stý. 9 I pravil jim: Kdo má

uši k slyšení, slyš. 10 A když pak byl sám, tázali se ho ti,
kteříž při něm byli, se dvanácti, na to podobenství. 11 I řekl
jim: Vámť jest dáno, znáti tajemství království Božího, ale
těm, kteříž jsou vně, v podobenství všecko se děje, 12 Aby
hledíce, hleděli, a neuzřeli, a slyšíce, slyšeli, a nesrozuměli,
aby se snad neobrátili, a byli by jim odpuštěni hříchové.
13 I dí jim: Neznáte podobenství tohoto? A kterakž pak
jiná všecka podobenství poznáte? 14 Rozsevač, ten slovo
rozsívá. 15 Titoť pak jsou, ješto podle cesty símě přijímají,
kdežto se rozsívá slovo, kteréž když oni slyší, ihned přichází
satan a vynímá slovo, kteréž vsáto jest v srdcích jejich. 16
A tak podobně ti, kteříž jako skalnatá země posáti jsou,
kteřížto jakž uslyší slovo, hned s radostí přijímají je. 17 Než
nemají kořene v sobě, ale jsou časní; potom když vznikne
soužení a protivenství pro slovo Boží, hned se horší. 18 A
tito jsou, jenž mezi trní posáti jsou, kteříž ač slovo slyší, 19
Ale pečování tohoto světa a oklamání zboží, a jiné žádosti
zlé k tomu přistupující, udušují slovo, takže bez užitku bývá.
(aiōn g165) 20 Titoť pak jsou, jenž v zemi dobrou símě přijali,
kteříž slyší slovo Boží, a přijímají, a užitek přinášejí, jedno
třidcátý, a jiné šedesátý, a jiné stý. 21 Dále pravil jim: Zdali
rozsvícena bývá svíce, aby postavena byla pod nádobu
nebo pod postel? Však aby na svícen vstavena byla. 22
Nebo nic není skrytého, co by nebylo zjeveno; aniž jest co
tak ukrytého, aby najevo nevyšlo. 23 Jestliže kdo má uši k
slyšení, slyš. 24 I mluvil k nim: Vizte, co slyšíte. Kterou měrou
budete měřiti, touť vám bude odměřeno, a přidáno bude
vám poslouchajícím. 25 Nebo kdožť má, tomu bude dáno; a
kdo nemá, i to, což má, bude od něho odjato. 26 I pravil
jim: Tak jest království Boží, jako kdyby člověk uvrhl símě v
zemi. 27 A spal by, a vstával by ve dne i v noci, a semeno by
vzešlo a vzrostlo, jakž on neví. 28 Nebo sama od sebe země
plodí, nejprv bylinu, potom klas, potom plné obilé v klasu. 29
A když sezrá úroda, ihned přičiní srp; neboť jest nastala
žeň. 30 I řekl opět: K čemu připodobníme království Boží?
Aneb kterému podobenství je přirovnáme? 31 Jest jako zrno
horčičné, kteréžto, když vsáto bývá v zemi, menší jest ze
všech semen, kteráž jsou na zemi. 32 Ale když vsáto bývá,
roste, a bývá větší než všecky byliny, a činíť ratolesti veliké,
takže pod stínem jeho mohou sobě ptáci nebeští hnízda
dělati. 33 A takovými mnohými podobenstvími mluvil jim
slovo, jakž mohli slyšeti. 34 A bez podobenství nemluvil jim,
učedlníkům pak svým soukromí vykládal všecko. 35 I řekl jim
v ten den, když již bylo večer: Plavme se na druhou stranu.
36 A nechavše zástupu, pojali jej, tak jakž byl na lodičce.
Ale i jiné lodičky byly s ním. 37 Tedy stala se bouře veliká
od větru, až se vlny na lodí valily, takže se již naplňovala
lodí. 38 A on zzadu na lodí spal na podušce. I zbudili jej, a
řekli jemu: Mistře, což pak nic nedbáš, že hyneme? 39 I
probudiv se, přimluvil větru a řekl moři: Umlkni a upokoj se. I
přestal vítr, a stalo se utišení veliké. 40 I řekl jim: Proč se tak
bojíte? Což ještě nemáte víry? 41 I báli se bázní velikou, a
pravili jeden k druhému: Hle kdo jest tento, že i vítr i moře
poslouchají jeho?

5 Tedy přeplavili se přes moře do krajiny Gadarenských.
2 A jakž vyšel z lodí, hned se s ním potkal člověk z hrobů,
maje ducha nečistého. 3 Kterýž bydlil v hrobích, a aniž ho
kdo již mohl řetězy svázati, 4 Nebo často jsa pouty a řetězy
okován, polámal řetězy a pouta roztrhal, a žádný nemohl ho
zkrotiti. 5 A vždycky ve dne i v noci na horách a v hrobích
byl, křiče a tepa se kamením. 6 Uzřev pak Ježíše zdaleka,
běžel a poklonil se jemu, 7 A křiče hlasem velikým, řekl: Co
jest tobě do mne, Ježíši, Synu Boha nejvyššího? Zaklínám
tě skrze Boha, abys mne netrápil. 8 (Nebo pravil jemu:
Vyjdiž, duchu nečistý, z člověka tohoto.) 9 I otázal se ho:
Jakť říkají? A on odpovídaje, řekl: Množství jméno mé jest,
neb jest nás mnoho. 10 I prosil ho velmi, aby jich nevyháněl
z té krajiny. 11 Bylo pak tu při horách stádo vepřů veliké
pasoucích se. 12 I prosili ho všickni ti ďáblové, řkouce: Pusť
nás do vepřů, ať do nich vejdeme. 13 I povolil jim hned
Ježíš. A vyšedše duchové nečistí, vešli do vepřů. I běželo to
stádo s vrchu dolů do moře, (a bylo jich ke dvěma tisícům,
) i ztonuli v moři. 14 Ti pak, kteříž ty vepře pásli, utekli a
oznámili to v městě i ve vsech. I vyšli lidé, aby viděli, co je se
to stalo. 15 I přišli k Ježíšovi, a uzřeli toho, kterýž byl trápen
od ďábelství, an sedí, odín jsa a maje zdravý rozum, toho
totiž, kterýž měl tmu ďáblů. I báli se. 16 A kteříž to viděli,
vypravovali jim, kterak se stalo tomu, kterýž měl ďábelství, i
o vepřích. 17 Tedy počali ho prositi, aby odšel z krajin jejich.
18 A když vstoupil na lodí, prosil ho ten, kterýž trápen byl
od ďábelství, aby byl s ním. 19 Ježíš pak nedopustil mu,
ale řekl jemu: Jdi k svým do domu svého, a zvěstuj jim,
kterak jest veliké věci učinil tobě Hospodin, a slitoval se
nad tebou. 20 I odšel, a počal ohlašovati v krajině Desíti
měst, kterak veliké věci učinil mu Ježíš. I divili se všickni. 21
A když se přeplavil Ježíš na lodí zase na druhou stranu,
sšel se k němu zástup mnohý. A on byl u moře. 22 A aj,
přišel jeden z knížat školy Židovské, jménem Jairus, a uzřev
jej, padl k nohám jeho, 23 A velmi ho prosil, řka: Dcerka
má skonává. Prosím, pojď, vlož na ni ruce, aby uzdravena
byla, a budeť živa. 24 I šel s ním, a zástup mnohý šel za
ním, i tiskli jej. 25 (Tedy žena jedna, kteráž tok krve měla
dvanácte let, 26 A mnoho byla trápena od mnohých lékařů, a

vynaložila všecken statek svůj, a nic jí bylo neprospělo, ale
vždy se hůře měla, 27 Uslyšavši o Ježíšovi, přišla v zástupu
pozadu, a dotkla se roucha jeho. 28 Neb řekla byla: Dotknu-
li se jen roucha jeho, uzdravena budu. 29 A hned přestal
jest krvotok její, a pocítila na těle, že by uzdravena byla od
neduhu svého. 30 A hned Ježíš poznav sám v sobě, že jest
moc vyšla z něho k uzdravení, obrátiv se v zástupu, řekl:
Kdo se dotekl roucha mého? 31 I řekli mu učedlníci jeho:
Vidíš, že tě zástup tiskne, a pravíš: Kdo se mne dotekl? 32 I
hleděl vůkol, aby ji uzřel, která jest to učinila. 33 Ta pak žena
s bázní a s třesením, věduci, co se stalo při ní, přistoupila
a padla před ním, a pověděla mu všecku pravdu. 34 On
pak řekl jí: Dcero, víra tvá tě uzdravila, jdiž u pokoji, a buď
zproštěna od trápení svého.) 35 A když on ještě mluvil, přišli
někteří z domu knížete školy, řkouce: Dcera tvá umřela, proč
již zaměstknáváš Mistra? 36 Ježíš pak, hned jakž uslyšel to,
což oni mluvili, řekl knížeti školy: Neboj se, toliko věř. 37
I nedal žádnému za sebou jíti, jediné Petrovi, Jakubovi a
Janovi, bratru Jakubovu. 38 I přišel do domu knížete školy, a
viděl tam hluk, ano plačí a kvílí velmi. 39 I všed tam, řekl jim:
Co se bouříte a plačete? Neumřelať jest děvečka, ale spí. 40
I posmívali se jemu. On pak vyhnav všecky, pojal toliko otce
a matku děvečky, a ty, kteříž s ním byli, i všel tam, kdež
děvečka ležela. 41 A vzav ruku děvečky, řekl jí: Talitha kumi,
jenž se vykládá: Děvečko, (tobě pravím,) vstaň. 42 A hned
vstala děvečka, a chodila; nebo byla ve dvanácti letech. I
zděsili se divením převelikým. 43 A přikázal jim pilně, aby
žádný o tom nezvěděl. I rozkázal jí dáti jísti.

6 I vyšel odtud a přišel do vlasti své, a šli za ním učedlníci
jeho. 2 A když bylo v sobotu, počal učiti v škole, a mnozí
slyšíce, divili se, řkouce: Odkud tento má tyto věci? A jaká
jest to moudrost, kteráž jest jemu dána, že i takové moci dějí
se skrze ruce jeho? 3 Zdaliž tento není tesař, syn Marie,
bratr Jakubův a Jozesův a Judův a Šimonův? A zdaliž
nejsou i sestry jeho zde u nás? I zhoršili se na něm. 4
I řekl jim Ježíš: Není prorok beze cti, jediné v vlasti své
a v rodině své a v domu svém. 5 I nemohl tu znamení
žádného učiniti, jediné málo nemocných, vzkládaje na ně
ruce, uzdravil. 6 I podivil se jejich nevěře, a obcházel vůkol
po městečkách, uče. 7 A svolav dvanácte, počal je posílati
po dvou a dvou, a dal jim moc nad duchy nečistými. 8 A
přikázal jim, aby ničehož nebrali na cestu, jediné toliko hůl,
ani mošny, ani chleba, ani na pase peněz, 9 Ale jen obuté
míti nohy v střevíce, a aby neobláčeli dvou sukní. 10 A pravil
jim: Kdežkoli vešli byste do domu, tu ostaňte, dokudž nevyšli
byste odtud. 11 A kdož by koli vás nepřijali, ani vás slyšeli,
vyjdouce odtud, vyrazte prach z noh vašich na svědectví jim.
Amen pravím vám: Lehčeji bude Sodomským a Gomorským
v den soudný nežli městu tomu. 12 Tedy oni vyšedše, kázali,
aby pokání činili. 13 A ďábelství mnohá vymítali, a mazali
olejem mnohé nemocné, a uzdravovali je. 14 A uslyšev o
tom Herodes král, (neb zjevné učiněno bylo jméno jeho,
) i pravil, že Jan Křtitel vstal z mrtvých, a protož se dějí
divové skrze něho. 15 Jiní pak pravili, že jest Eliáš; a jiní
pravili, že jest prorok, aneb jako jeden z proroků. 16 To
uslyšev Herodes, řekl: Kteréhož jsem já sťal, Jana, tenť
jest. Ontě z mrtvých vstal. 17 Ten zajisté Herodes byl poslal
a jal Jana a vsadil jej do žaláře pro Herodiadu manželku
Filipa bratra svého, že ji byl za manželku pojal. 18 Nebo
pravil Jan Herodesovi: Neslušíť tobě míti manželky bratra
svého. 19 Herodias pak lest skládala proti němu, a chtěla jej
o hrdlo připraviti, ale nemohla. 20 Nebo Herodes ostýchal
se Jana, věda jej býti muže spravedlivého a svatého. I
šetřil ho, a slýchaje jej, mnoho i činil, a rád ho poslouchal.
21 A když přišel den příhodný, že Herodes, pamatuje den
svého narození, učinil večeři knížatům svým a hejtmanům a
předním mužům z Galilee, 22 A dcera té Herodiady tam
vešla a tancovala, zalíbilo se Herodesovi i spoluhodovníkům,
i řekl král děvečce: Pros mne, zač chceš, a dámť. 23 I přisáhl
jí: Že začkoli prositi budeš, dám tobě, by pak bylo až do
polovice království mého. 24 Ona pak vyšedši, řekla mateři
své: Zač budu prositi? A ona řekla: Za hlavu Jana Křtitele.
25 A všedši hned s chvátáním k králi, prosila ho, řkuci: Chci,
abys mi dal hned na míse hlavu Jana Křtitele. 26 Král pak
zarmoutiv se velmi, pro přísahu a pro spoluhodovníky nechtěl
jí oslyšeti. 27 I poslav hned kata, rozkázal přinésti hlavu
Janovu. 28 A on odšed, sťal jej v žaláři, a přinesl hlavu jeho
na míse, a dal ji děvečce, a děvečka dala mateři své. 29 To
uslyšavše učedlníci jeho, přišli a vzali tělo jeho, a pochovali
je v hrobě. 30 Tedy sšedše se apoštolé k Ježíšovi, zvěstovali
jemu všecko, i to, co činili, i co učili. 31 I řekl jim: Pojďte vy
sami obzvláštně na pusté místo, a odpočiňte maličko. Nebo
bylo množství těch, kteříž přicházeli a odcházeli, takže jsou
ani k jídlu chvíle neměli. 32 I plavili se až na pusté místo
soukromí. 33 A vidouce je zástupové, že jdou pryč, poznali
jej mnozí. I sběhli se tam ze všech měst pěšky, a předešli je,
a shromáždili se k němu. 34 Tedy vyšed Ježíš, uzřel zástup
mnohý, a slitovalo mu se jich, že byli jako ovce, nemající
pastýře. I počal je učiti mnohým věcem. 35 A když se již
prodlilo, přistoupivše k němu učedlníci jeho, řekli: Pustétť jest
toto místo, a již se prodlilo, 36 Rozpusť je, ať jdouce do
okolních vesnic a městeček, nakoupí sobě chleba; nebo
nemají, co by jedli. 37 On pak odpověděv, řekl jim: Dejte vy
jim jísti. I řkou jemu: Co tedy, jdouce koupíme za dvě stě

grošů chleba, a dáme jim jísti? 38 I dí jim: Kolik chlebů máte?
Jděte a zvězte. A když zvěděli, řekli: Pět, a dvě rybě. 39 I
rozkázal jim, aby se kázali posaditi všechněm po houfích na
zelené trávě. 40 I usadili se rozdílně, místy po stu a místy po
padesáti. 41 A vzav těch pět chlebů a ty dvě rybě, popatřiv
do nebe, dobrořečil, i lámal chleby, a dal učedlníkům svým,
aby kladli před ně. A dvě rybě rozdělil též mezi všecky. 42
I jedli všickni, a nasyceni jsou. 43 Potom sebrali drobtů
dvanácte košů plných, i z ryb. 44 A bylo těch, kteříž jedli ty
chleby, okolo pět tisíců mužů. 45 A hned přinutil učedlníky
své vstoupiti na lodí, aby jej předešli přes moře do Betsaidy,
až by on rozpustil zástup. 46 A rozpustiv je, šel na horu, aby
se modlil. 47 A když bylo večer, byla lodí uprostřed moře, a
on sám na zemi. 48 A viděl je, a oni se s těžkostí plavili;
(nebo byl vítr odporný jim.) A při čtvrtém bdění nočním přišel
k nim, chodě po moři, a chtěl je pominouti. 49 Oni pak
uzřevše jej, an chodí po moři, domnívali se, že by obluda
byla, i zkřikli. 50 (Nebo jej všickni viděli, a zstrašili se.) A
hned promluvil k nim a řekl jim: Doufejtež, jáť jsem, nebojte
se. 51 I vstoupil k nim na lodí, a utišil se vítr; a oni náramně
sami v sobě se děsili a divili. 52 Nebo nerozuměli byli, co se
stalo při chlebích; bylo zajisté srdce jejich zhrublo. 53 A když
se přeplavili, přišli do země Genezaretské, a tu lodí přistavili.
54 A když vyšli z lodí, hned jej poznali. 55 A běhajíce po
vší krajině té, počali na ložcích k němu nositi nemocné,
kdežkoli zvěděli o něm, že by byl. 56 A kamžkoli vcházel
do městeček neb do měst nebo do vsí, na ulicech kladli
neduživé, a prosili ho, aby se aspoň podolka roucha jeho
dotkli. A kolikož jich koli se jeho dotkli, uzdraveni byli.

7 I sešli se k němu farizeové a někteří z zákoníků, kteříž
byli přišli z Jeruzaléma. 2 A uzřevše některé z učedlníků
jeho obecnýma rukama (to jest neumytýma) jísti chleby,
reptali o to. 3 Nebo farizeové i všickni Židé nejedí, leč by
ruce umyli, držíce ustanovení starších. 4 A z trhu přijdouce
nejedí, leč se umyjí. A jiné mnohé věci jsou, kteréž přijali, aby
zachovávali, jako umývání koflíků, žejdlíků a medenic i stolů.
5 Potom otázali se ho farizeové a zákoníci: Proč učedlníci
tvoji nezachovávají ustanovení starších, ale neumytýma
rukama jedí chléb? 6 On pak odpověděv, řekl jim: Dobře
o vás pokrytcích prorokoval Izaiáš, jakož psáno jest: Lid
tento rty mne ctí, srdce pak jejich daleko jest ode mne. 7
Ale nadarmoť mne ctí, učíce učení, kterážto nejsou než
ustanovení lidská. 8 Nebo opustivše přikázání Boží, držíte
ustanovení lidská, totiž umývání žejdlíků a koflíků; a jiné
mnohé věci těm podobné činíte. 9 I pravil jim: Èistě vy
rušíte přikázání Boží, abyste ustanovení své zachovali.
10 Nebo Mojžíš pověděl: Cti otce svého i matku svou, a
kdož by zlořečil otci nebo mateři, ať smrtí umře. 11 Ale
vy pravíte: Řekl-li by člověk otci neb mateři: Korban, to
jest, dar, kterýžkoli jest ode mne, toběť prospěje, 12 A
nedopustíte mu nic více učiniti otci svému nebo mateři své,
13 Rušíce přikázání Boží ustanoveními vašimi, kteráž jste
ustanovili. A mnohé těm podobné věci činíte. 14 I svolav
všecken zástup, pravil jim: Slyšte mne všickni a rozumějte.
15 Nic není z zevnitřku vcházejícího do člověka, což by jej
poskvrniti mohlo; ale to, což pochází z něho, toť jest, což
poskvrňuje člověka. 16 Má-li kdo uši k slyšení, slyš. 17 A
když všel do domu od zástupu, tázali se ho učedlníci jeho
o tom podobenství. 18 I řekl jim: Tak jste i vy nerozumní?
Což nerozumíte, že všecko, což z zevnitřku do člověka
vchází, nemůže ho poskvrniti? 19 Nebo nevchází v srdce
jeho, ale v břicho, a potom ven vychází, čistěci všeliké
pokrmy. 20 Ale pravil, že to, což pochází z člověka, to
poskvrňuje člověka. 21 Nebo z vnitřku z srdce lidského zlá
myšlení pocházejí, cizoložstva, smilstva, vraždy, 22 Krádeže,
lakomství, nešlechetnosti, lest, nestydatost, oko zlé, rouhání,
pýcha, bláznovství. 23 Všecky tyto zlé věci pocházejí z
vnitřku a poskvrňují člověka. 24 A vstav odtud, odšel do
končin Týru a Sidonu, a všed do domu, nechtěl, aby kdo o
něm věděl, ale nemohl se tajiti. 25 Nebo uslyševši o něm
žena, jejížto dcerka měla ducha nečistého, přišla a padla k
nohám jeho. 26 (Byla pak ta žena pohanka, Syrofenitská
rodem.) I prosila ho, aby ďábelství vyvrhl z její dcery. 27 Ale
Ježíš řekl jí: Nechať se prve nasytí synové; nebť není slušné
vzíti chléb synů a vrci štěňatům. 28 A ona odpověděla a
řekla mu: Ovšem, Pane, nebo štěňátka jedí pod stolem
drobty synů. 29 I řekl jí: Pro tu řeč jdi, vyšlot jest ďábelství z
tvé dcery. 30 I odšedši do domu svého, nalezla děvečku,
ana leží na loži, a ďábelství z ní vyšlo. 31 Tedy odšed zase z
končin Tyrských a Sidonských, přišel k moři Galilejskému,
prostředkem krajin Desíti měst. 32 I přivedli jemu hluchého a
němého, a prosili ho, aby na něj ruku vzložil. 33 A pojav
jej soukromí ven z zástupu, vložil prsty své v uši jeho, a
plinuv, dotekl se jazyka jeho. 34 A vzezřev k nebi, vzdechl,
a řekl jemu: Effeta, to jest, otevři se. 35 A hned otevříny
jsou uši jeho, a rozvázán jest svazek jazyka jeho, i mluvil
právě. 36 I přikázal jim, aby žádnému nepravili. Ale jakžkoli
on jim přikazoval, předce oni mnohem více ohlašovali. 37 A
převelmi se divili, řkouce: Dobře všecky věci učinil. I hluchým
rozkázal slyšeti, i němým mluviti.

8 V těch dnech když opět velmi veliký zástup byl s ním,
a neměli, co by jedli, svolav Ježíš učedlníky své, řekl jim:

2 Lítost mám nad zástupy; nebo již tři dni trvají se mnou
a nemají, co by jedli. 3 A rozpustím-li je lačné do domů
jejich, zhynou na cestě; nebo někteří z nich zdaleka přišli.
4 Odpověděli mu učedlníci jeho: I odkud bude moci kdo
tyto nakrmiti chleby zde na poušti? 5 I otázal se jich: Kolik
chlebů máte? A oni řekli: Sedm. 6 I kázal zástupu posaditi
se na zemi. A vzav sedm chlebů, díky učiniv, lámal a dával
učedlníkům svým, aby předkládali. I kladli před zástup. 7 A
měli také rybiček maličko. Jichž požehnav, kázal i ty před
ně klásti. 8 I jedli a nasyceni jsou; a sebrali, což pozůstalo
drobtů, sedm košů. 9 Těch pak, kteříž jedli, bylo okolo
čtyř tisíců. I rozpustil je. 10 Potom hned vstoupiv na lodí
s učedlníky svými, přeplavil se do krajin Dalmanutských.
11 I vyšli farizeové a počali se s ním hádati, hledajíce od
něho znamení s nebe, pokoušejíce ho. 12 A on vzdech
duchem svým, dí: Co pokolení toto znamení hledá? Amen
pravím vám: Nebude dáno znamení pokolení tomuto. 13
A opustiv je, vstoupil zase na lodí, i plavil se přes moře.
14 I zapomenuli s sebou vzíti chlebů, a neměli než jeden
chléb s sebou na lodí. 15 Tedy přikazoval jim, řka: Vizte a
pilně se šetřte kvasu farizejského a kvasu Herodesova. 16 I
přemyšlovali, řkouce jeden k druhému: Chleba nemáme. 17
A znaje to Ježíš, řekl jim: Co přemyšlujete o tom, že chleba
nemáte? Ještě neznáte, ani rozumíte? Ještě máte oslepené
srdce vaše? 18 Oči majíce, nevidíte? A uši majíce, neslyšíte?
A nepomníte, 19 Že jsem pět chlebů lámal mezi pět tisíců? A
kolik jste plných košů drobtů sebrali? Řekli jemu: Dvanácte.
20 A když také sedm chlebů lámal jsem mezi čtyři tisíce, kolik
jste plných košů drobtů vzali? I řkou jemu: Sedm. 21 I řekl
jim: Kterakž tedy ještě nerozumíte? 22 I přišel do Betsaidy, a
přivedli k němu slepého, prosíce ho, aby se ho dotekl. 23 I
ujav slepého za ruku, vyvedl jej ven z městečka, a plinuv na
oči jeho a vloživ na něj ruce, otázal se ho, viděl-li by co. 24 A
on pohleděv, řekl: Znamenám lidi; nebo vidím, že chodí jako
stromové. 25 Potom opět vložil ruce na oči jeho, a kázal mu
hleděti. I uzdraven jest, takže i zdaleka jasně viděl všecky.
26 I odeslal jej do domu jeho, řka: Aniž do toho městečka
choď, aniž komu z městečka co o tom prav. 27 Tedy vyšel
Ježíš a učedlníci jeho do městeček Cesaree Filipovy. A na
cestě tázal se učedlníků svých, řka jim: Kým mne praví býti
lidé? 28 Kteřížto odpověděli: Janem Křtitelem, a jiní Eliášem,
jiní pak jedním z proroků. 29 Tedy on řekl jim: Vy pak kým
mne býti pravíte? Odpověděv Petr, řekl jemu: Ty jsi Kristus.
30 I přikázal jim, aby toho o něm žádnému nepravili. 31 I
počal učiti je, že Syn člověka musí mnoho trpěti, a potupen
býti od starších a předních kněží a zákoníků, a zabit býti, a
ve třech dnech z mrtvých vstáti. 32 Zjevně to slovo mluvil.
A chytiv jej Petr, počal mu domlouvati. 33 Kterýžto obrátiv
se a pohleděv na učedlníky své, přimluvil Petrovi, řka: Jdiž
za mnou, satane; nebo nechápáš, co jest Božího, ale co
lidského. 34 A svolav zástup s učedlníky svými, řekl jim:
Chce-li kdo za mnou přijíti, zapři sebe sám, a vezmi kříž
svůj, a následujž mne. 35 Nebo chtěl-li by kdo duši svou
zachovati, ztratíť ji; pakli by kdo ztratil duši svou pro mne
a pro evangelium, tenť ji zachová. 36 Nebo co prospěje
člověku, by všecken svět získal, a své duši škodu učinil? 37
Aneb jakou dá člověk odměnu za duši svou? 38 Nebo kdož
by se koli za mne styděl a za má slova v tomto pokolení
cizoložném a hříšném, i Syn člověka styděti se bude za něj,
když přijde v slávě Otce svého s anděly svatými.

9 I pravil jim: Amen pravím vám, žeť jsou někteří z stojících
tuto, kteříž neokusí smrti, až i uzří království Boží
přicházející v moci. 2 A po šesti dnech pojal Ježíš Petra a
Jakuba a Jana, i uvedl je na horu vysokou soukromí samy, a
proměnil se před nimi. 3 A učiněno jest roucho jeho stkvoucí
a bílé velmi jako sníh, ješto tak bílého žádný bělič na zemi
učiniti nemůže. 4 I uzřeli Eliáše s Mojžíšem, ani s Ježíšem
mluví. 5 A odpověděv Petr, řekl k Ježíšovi: Mistře, dobréť
jest nám tuto býti. Protož udělejme tři stánky, tobě jeden,
Mojžíšovi jeden a Eliášovi jeden. 6 Nebo nevěděl, co mluví;
byli zajisté přestrašeni. 7 I stal se oblak zastěňující je, a
přišel hlas z oblaku, řkoucí: Tentoť jest ten Syn můj milý, jeho
poslouchejte. 8 A hned obezřevše se, žádného víc neviděli
než samého Ježíše s sebou. 9 A když sstupovali s hory,
přikázal jim, aby toho žádnému nevypravovali, co viděli, než
až Syn člověka z mrtvých vstane. 10 I zachovali tu věc u
sebe, tížíce mezi sebou, co by to bylo z mrtvých vstáti? 11
I otázali se ho, řkouce: Což pak zákoníci praví, že Eliáš
musí přijíti prve? 12 On pak odpověděv, řekl jim: Eliáš přijda
nejprve, napraví všecky věci, a jakož psáno jest o Synu
člověka, že má mnoho trpěti a za nic položen býti. 13 Ale
pravím vám, že Eliáš již přišel, a učinili mu, což jsou chtěli,
jakož psáno jest o něm. 14 Tedy přišed k učedlníkům, uzřel
zástup veliký okolo nich a zákoníky, an se hádají s nimi. 15
A hned všecken zástup uzřev jej, ulekli se; a sběhše se,
přivítali ho. 16 I otázal se zákoníků: Co se hádáte spolu? 17
A odpovídaje jeden z zástupu, řekl: Mistře, přivedl jsem syna
svého k tobě, kterýž má ducha němého. 18 Ten kdyžkoli
jej pochopí, lomcuje jím, a on se sliní, a škřipí zubami,
a svadne. I řekl jsem učedlníkům tvým, aby jej vyvrhli, a
nemohli. 19 A on odpovídaje jemu, řekl: Ó národe nevěrný!
Ale dokudž s vámi budu? A dokudž vás trpěti budu? Přiveďte
jej ke mně. 20 I přivedli ho k němu. A jakž jej uzřel, hned

jím duch lomcoval; a padna na zemi, válel se a slinil. 21 I
otázal se otce jeho: Dávno-li se jemu to stalo? A on řekl:
Hned od dětinství. 22 A často jím metal i na oheň i do vody,
aby jej zahubil. Ale můžeš-li co, spomoz nám, slituje se nad
námi. 23 A Ježíš řekl jemu: Můžeš-li tomu věřiti; všeckoť
jest možné věřícímu. 24 A ihned zvolav otec mládence
toho s slzami, řekl: Věřím, Pane, spomoz nedověře mé.
25 Uzřev pak Ježíš, že se zástup sbíhá, přimluvil duchu
tomu nečistému, řka jemu: Hluchý a němý duše, já tobě
přikazuji, vyjdi z něho, a nevcházej více do něho. 26 Tedy
křiče a velmi jím lomcuje, vyšel z něho. I učiněn jest člověk
ten jako mrtvý, takže mnozí pravili, že umřel. 27 Ale Ježíš
ujav jej za ruku, pozdvihl ho, a on vstal. 28 A když všel do
domu, učedlníci jeho otázali ho soukromí: Pročež jsme my
ho nemohli vyvrci? 29 I řekl jim: Toto pokolení nijakž nemůž
vyhnáno býti, jediné modlitbou a postem. 30 A jdouce odtud,
šli skrze Galilei, a nechtěl, aby kdo o tom věděl. 31 Nebo
učil učedlníky své a pravil jim: Že Syn člověka dán bude v
ruce lidské, a zamordujíť jej, ale zamordován jsa, třetí den z
mrtvých vstane. 32 Oni pak nesrozuměli tomu povědění, a
ostýchali se ho otázati. 33 I přišel do Kafarnaum, a v domě
byv, otázal se jich: Co jste na cestě mezi sebou rozjímali?
34 A oni mlčeli. Nebo hádali se byli na cestě mezi sebou, kdo
by z nich byl větší. 35 A posadiv se, zavolal dvanácti, a dí
jim: Chce-li kdo první býti, budeť všech nejposlednější a
všech služebník. 36 A vzav pacholátko, postavil je uprostřed
nich, a vzav je na lokty své, řekl jim: 37 Kdož by koli jedno z
takových dítek přijal ve jménu mém, mneť přijímá; a kdož by
mne koli přijal, ne mneť přijímá, ale toho, kterýž mne poslal.
38 I odpověděl mu Jan, řka: Mistře, viděli jsme tam jednoho,
an ve jménu tvém ďábly vymítá, kterýž nechodí s námi; i
bránili jsme mu, protože s námi nechodí. 39 Ježíš pak řekl:
Nebraňtež mu. Nebť není žádného, kterýž by divy činil ve
jménu mém, ať by mohl snadně zle mluviti o mně. 40 Nebo
kdož není proti nám, s námiť jest. 41 Kdož by koli zajisté
dal vám píti číši vody ve jménu mém, protože jste Kristovi,
amen pravím vám, neztratíť nikoli odplaty své. 42 A kdožť by
koli pohoršil jednoho z těchto maličkých, věřících ve mne,
mnohem by lépe mu bylo, aby byl zavěšen na hrdlo jeho
žernov mlýnský a vržen byl do moře. 43 A horšila-li by tě ruka
tvá, utni ji. Lépeť jest tobě bezrukému vjíti do života, raději
nežli obě ruce majícímu jíti do pekla, v oheň neuhasitelný,
(Geenna g1067) 44 Kdež červ jejich neumírá a oheň nehasne.
45 A pakli noha tvá horšila by tě, utniž ji. Lépeť jest tobě
kulhavému vjíti do života, nežli obě noze majícímu uvrženu
býti do pekla, v oheň neuhasitelný, (Geenna g1067) 46 Kdežto
červ jejich neumírá a oheň nehasne. 47 Pakli by tě oko
tvé horšilo, vylup je. Lépeť jest tobě jednookému vjíti do
království Božího, nežli obě oči majícímu uvrženu býti do
ohně pekelného, (Geenna g1067) 48 Kdežto červ jejich neumírá
a oheň nehasne. 49 Nebo každý člověk ohněm bude solen,
a všeliká obět solí bude osolena. 50 Dobrát jest sůl. Pakli sůl
bude neslaná, čím ji osolíte? Mějte sůl v sobě sami, a pokoj
mějte mezi sebou.

10 A vstav odtud, přišel do končin Judských skrze krajinu
za Jordánem ležící. I sešli se k němu zase zástupové,
a jakž obyčej měl, opět je učil. 2 Tedy přistoupivše farizeové,
otázali se ho: Sluší-li muži ženu propustiti? pokoušejíce
ho. 3 On pak odpovídaje, řekl jim: Co vám přikázal Mojžíš?
4 Kteřížto řekli: Mojžíš dopustil lístek zapuzení napsati a
propustiti. 5 I odpověděv Ježíš, řekl jim: Pro tvrdost srdce
vašeho napsal vám Mojžíš to přikázání. 6 Ale od počátku
stvoření muže a ženu učinil je Bůh. 7 Protoť opustí člověk
otce svého i matku, a přídržeti se bude ženy své. 8 I budou
dva jedno tělo. A tak již nejsou dva, ale jedno tělo. 9 Protož
což Bůh spojil, člověk nerozlučuj. 10 A v domu opět učedlníci
jeho otázali se ho o též věci. 11 I dí jim: Kdož by koli propustil
manželku svou a jinou pojal, cizoloží a hřeší proti ní. 12
A jestliže by žena propustila muže svého a za jiného se
vdala, cizoloží. 13 Tedy přinášeli k němu dítky, aby se jich
dotýkal. Ale učedlníci přimlouvali těm, kteříž je nesli. 14
To viděv Ježíš, nelibě to nesl, a řekl jim: Nechtež dítek
jíti ke mně a nebraňtež jim, nebo takovýchť jest království
Boží. 15 Amen pravím vám: Kdož by koli nepřijal království
Božího jako dítě, nikolit' do něho nevejde. 16 A bera je
na lokty své a vzkládaje na ně ruce, požehnání jim dával.
17 Potom když vyšel na cestu, přiběhl jeden, a poklekna
před ním, otázal se ho, řka: Mistře dobrý, co učiním, abych
života věčného dědičně došel? (aiōnios g166) 18 I řekl mu
Ježíš: Co mne nazýváš dobrým? Žádný není dobrý, než
sám toliko Bůh. 19 Přikázání umíš: Nezcizoložíš, nezabiješ,
neukradneš, nevydáš falešného svědectví, neoklamáš, cti
otce svého i matku. 20 A on odpověděv, řekl jemu: Mistře,
toho všeho jsem ostříhal od své mladosti. 21 Tedy Ježíš
pohleděv na něj, zamiloval ho, a řekl mu: Jednohoť se
nedostává. Jdi, a cožkoli máš, prodej, a dej chudým, a
budeš míti poklad v nebi; a pojď, následuj mne, vezma kříž
svůj. 22 On pak zarmoutiv se pro to slovo, odšel, truchliv
jsa; nebo měl mnohá zboží. 23 A pohleděv vůkol Ježíš,
dí učedlníkům svým: Aj jak nesnadně ti, jenž statky mají,
vejdou do království Božího. 24 Tedy učedlníci užasli se nad
řečmi jeho. Ježíš pak zase odpověděv, dí jim: Synáčkové,
kterak nesnadné jest doufajícím v statek do království Božího

vjíti. 25 Snáze jest velbloudu skrze jehelní ucho projíti, nežli
bohatému vjíti do království Božího. 26 Oni pak více se
děsili, řkouce mezi sebou: I kdož může spasen býti? 27
A pohleděv na ně Ježíš, dí: U lidíť jest nemožné, ale ne
u Boha; nebo u Boha všecko možné jest. 28 I počal Petr
mluviti k němu: Aj, my opustili jsme všecko a šli jsme za
tebou. 29 Odpověděv pak Ježíš, řekl: Amen pravím vám,
žádného není, ješto by opustil dům, neb bratří, nebo sestry,
neb otce, nebo matku, nebo manželku, nebo syny, nebo rolí
pro mne a pro evangelium, 30 Aby nevzal stokrát tolik nyní v
času tomto domů a bratrů a sestr a matek a synů a rolí s
protivenstvím, a v budoucím věku život věčný. (aiōn g165,
aiōnios g166) 31 Mnozíť zajisté byvše první, budou poslední, a
poslední první. 32 Byli pak na cestě, jdouce do Jeruzaléma,
a Ježíš šel napřed. I byli předěšeni, a jdouce za ním, báli
se. Tedy pojav Ježíš opět dvanácte, počal jim praviti, co se
jemu má státi, 33 Řka: Aj, vstupujeme do Jeruzaléma, a Syn
člověka vydán bude předním kněžím a zákoníkům, i odsoudí
jej na smrt, a vydadí jej pohanům. 34 Kteřížto posmívati se
budou jemu, a ubičují ho, a uplijí a zabijí jej, ale třetího dne z
mrtvých vstane. 35 Tedy přistoupili k němu Jakub a Jan,
synové Zebedeovi, řkouce: Mistře, chceme, zač bychom koli
prosili tebe, abys učinil nám. 36 On pak řekl jim: Co chcete,
abych vám učinil? 37 I řekli jemu: Dej nám, abychom jeden
na pravici tvé a druhý na levici tvé seděli v slávě tvé. 38
Ježíš pak řekl jim: Nevíte, zač prosíte. Můžete-li píti kalich,
kterýž já piji, a křtíti se křtem, kterýmž já se křtím? 39 A oni
řekli jemu: Můžeme. A Ježíš řekl jim: Kalich zajisté, kterýž já
piji, píti budete, a křtem, kterýmž já se křtím, křtěni budete,
40 Ale seděti na pravici mé, nebo na levici mé, neníť má
věc dáti vám, ale dánoť bude, kterýmž připraveno jest. 41 A
uslyšavše to jiných deset, počali se hněvati na Jakuba a na
Jana. 42 Ale Ježíš povolav jich, řekl jim: Víte, že ti, kteříž
sobě zalibují vládnouti nad národy, panujíť nad nimi; a kteříž
velicí u nich jsou, moc provozují nad nimi. 43 Ne takť bude
mezi vámi. Ale kdožkoli chtěl by mezi vámi býti veliký, budiž
váš služebník. 44 A kdožkoli z vás chtěl by býti přední, budiž
služebník všech. 45 Nebo i Syn člověka nepřišel, aby mu
sloužili, ale aby on sloužil, a aby dal duši svou na vykoupení
za mnohé. 46 Tedy přišli do Jericho, a když vycházel on
z Jericha, i učedlníci jeho a zástup mnohý, Timeův syn,
Bartimeus slepý, seděl podle cesty, žebře. 47 A když uslyšel,
že by to byl Ježíš Nazaretský, počal volati a říci: Ježíši,
synu Davidův, smiluj se nade mnou. 48 I přimlouvali mu
mnozí, aby mlčel. Ale on mnohem více volal: Synu Davidův,
smiluj se nade mnou. 49 Tedy zastaviv se Ježíš, kázal ho
zavolati. I zavolali toho slepého, řkouce jemu: Dobré mysli
buď, vstaň, volá tě. 50 On pak povrh plášť svůj, a zchopiv
se, šel k Ježíšovi. 51 I odpověděv Ježíš, dí jemu: Co chceš,
ať učiním? A slepý řekl jemu: Mistře, ať vidím. 52 Tedy Ježíš
řekl mu: Jdi, víra tvá tě uzdravila. A on hned prohlédl, a šel
cestou za Ježíšem.

11 A když se přiblížili k Jeruzalému a Betfagi i Betany při
hoře Olivetské, poslal dva z učedlníků svých, 2 A řekl
jim: Jděte do hrádku, kterýž proti vám jest, a hned vejdouce
tam, naleznete oslátko přivázané, na kterémž ještě nižádný
z lidí neseděl. Odvížíce, přiveďte ke mně. 3 A řekl-liť by vám
kdo: Co to činíte? rcete: Že ho Pán potřebuje. A hned je
propustí sem. 4 I odešli, a nalezli oslátko přivázané vně
u dveří na rozcestí. I odvázali je. 5 Tedy někteří z těch,
kteříž tu stáli, řekli jim: Co činíte, odvazujíce oslátko? 6
Oni pak řekli jim, jakož byl přikázal Ježíš. I nechali jich. 7
Protož přivedli oslátko k Ježíšovi, a vložili na ně roucha svá.
I vsedl na ně. 8 Mnozí pak stlali roucha svá na cestě, a
jiní ratolesti sekali z stromů, a metali na cestu. 9 A kteříž
napřed šli, i ti, kteříž za ním šli, volali, řkouce: Spas nás.
Požehnaný, jenž se béře ve jménu Páně. 10 Požehnané,
kteréž jest přišlo ve jménu Páně, království otce našeho
Davida! Spas nás na výsostech. 11 I všel do Jeruzaléma
Ježíš, i do chrámu. A spatřiv tu všecko, když již byla večerní
hodina, vyšel do Betany se dvanácti. 12 A druhého dne,
když vycházel z Betany, zlačněl. 13 A uzřev zdaleka fík,
an má listí, šel, zda by co nalezl na něm. A když přišel k
němu, nic nenalezl kromě listí; nebo nebyl čas fíků. 14 Tedy
odpověděv Ježíš, řekl jemu: Již více na věky nižádný z tebe
ovoce nejez. A slyšeli to učedlníci jeho. (aiōn g165) 15 I přišli
do Jeruzaléma. A všed Ježíš do chrámu, počal vymítati ty,
jenž prodávali a kupovali v chrámě, a stoly penězoměnců
a stolice prodávajících holuby převracel. 16 A nedopustil,
aby kdo jakou nádobu nesl skrze chrám. 17 I učil je, řka
jim: Zdaliž není psáno, že dům můj dům modlitby slouti
bude u všech národů? Vy pak učinili jste jej peleší lotrů. 18
Slyšeli pak to zákoníci i přední kněží, a hledali, kterak by jej
zahubili; nebo se ho báli, protože všecken zástup divil se
učení jeho. 19 A když byl večer, vyšel Ježíš z města. 20 A
učedlníci ráno jdouce, uzřeli fík, an usechl hned z kořene. 21
Tedy zpomenuv Petr, řekl jemu: Mistře, aj fík, kterémuž jsi
zlořečil, usechl. 22 I odpověděv Ježíš, řekl jim: Mějte víru
Boží. 23 Nebo amen pravím vám, že kdož by koli řekl hoře
této: Zdvihni se a vrz sebou do moře, a nepochyboval by v
srdci svém, ale věřil by, že se stane, cožkoli dí, budeť jemu
tak, což by koli řekl. 24 Protož pravím vám: Začež byste koli,
modléce se, prosili, věřte, že vezmete, a staneť se vám.

25 A když se postavíte k modlení, odpouštějte, máte-li co
proti komu, aby i Otec váš nebeský odpustil vám hříchy
vaše. 26 Nebo jestliže vy neodpustíte, ani Otec váš, kterýž v
nebesích jest, odpustí vám hříchů vašich. 27 I přišli zase do
Jeruzaléma. A když on chodil v chrámě, přistoupili k němu
přední kněží a zákoníci a starší. 28 I řekli jemu: Jakou mocí
to činíš? A kdo jest tobě dal tu moc, abys tyto věci činil? 29
Tedy odpovídaje Ježíš, řekl jim: Otížiť se i já vás na jednu
věc. Odpovězte mi, a povím vám, jakou mocí to činím. 30
Křest Janův s nebe-li byl, čili z lidí? Odpovězte mi. 31 I
rozvažovali to sami mezi sebou, řkouce: Díme-li: S nebe, díť
nám: Pročež jste tedy neuvěřili jemu? 32 Pakli díme: Z lidí,
bojíme se lidu. Nebo všickni o Janovi smyslili, že jest právě
byl prorok. 33 I odpověděvše, řekli Ježíšovi: Nevíme. A Ježíš
odpovídaje, řekl jim: Aniž já vám povím, jakou mocí to činím.

12 Tedy počal jim mluviti v podobenstvích: Vinici štípil
jeden člověk, a opletl ji plotem, a vkopal pres, a
ustavěl věži, a najal ji vinařům, i odšel na cestu. 2 A v
čas užitků poslal k vinařům služebníka, aby od vinařů vzal
ovoce z vinice. 3 Oni pak javše jej, zmrskali ho a odeslali
prázdného. 4 I poslal k nim zase jiného služebníka. I toho též
kamenovavše, ranili v hlavu a odeslali zohaveného. 5 I poslal
opět jiného. I toho zabili, a mnoho jiných, z nichž některé
zmrskali a jiné zmordovali. 6 Ještě pak maje jediného syna
nejmilejšího, i toho poslal k nim naposledy, řka: Ostýchati se
budou syna mého. 7 Ale vinaři řekli jedni k druhým: Tentoť
jest dědic; pojďte, zabijme jej, a budeť naše dědictví. 8 Tedy
javše jej, zabili ho a vyvrhli ven z vinice. 9 Což tedy učiní
pán vinice? Přijde, a zatratí vinaře ty, a dá vinici jiným. 10
Zdaliž jste písma toho nečtli? Kámen, kterýž zavrhli dělníci,
ten učiněn jest hlavou úhlovou. 11 Ode Pána stalo se toto, a
jest divné před očima našima. 12 I hledali ho jíti, ale báli se
zástupu; nebo poznali, že podobenství to proti nim pověděl.
A nechavše ho, odešli pryč. 13 Potom poslali k němu některé
z farizeů a herodiánů, aby jej polapili v řeči. 14 Kteřížto
přišedše, řekli jemu: Mistře, víme, že jsi pravdomluvný,
a nedbáš na žádného; nebo nepatříš na osobu lidskou,
ale v pravdě cestě Boží učíš. Sluší-li daň dávati císaři, čili
nic? Dáme-liž, čili nedáme? 15 On pak znaje pokrytství
jejich, řekl jim: Co mne pokoušíte? Přineste mi peníz, ať
pohledím. 16 A oni podali mu. Tedy řekl jim: Èí jest tento
obraz a nápis? A oni řekli mu: Císařův. 17 I odpověděv
Ježíš, řekl jim: Dávejtež tedy, což jest císařova, císaři, a
což jest Božího, Bohu. I podivili se tomu. 18 Potom přišli k
němu saduceové, kteříž praví, že není z mrtvých vstání. I
otázali se ho, řkouce: 19 Mistře, Mojžíš nám napsal: Kdyby
čí bratr umřel, a ostavil po sobě manželku, a synů by neměl,
aby bratr jeho pojal manželku jeho a vzbudil símě bratru
svému. 20 I bylo sedm bratrů. A první pojav ženu, umřel,
neostaviv semene. 21 A druhý pojav ji, také umřel, a aniž
ten ostavil semene. A třetí tolikéž. 22 A tak ji pojalo všech
sedm, a nezůstavili po sobě semene. Nejposléze pak po
všech umřela i žena. 23 Protož při vzkříšení, když z mrtvých
vstanou, čí z těch bude manželka? Neb jich sedm mělo ji za
manželku. 24 A odpovídaje Ježíš, řekl jim: Zdaliž ne proto
bloudíte, že neznáte Písem ani moci Boží? 25 Nebo když
vstanou z mrtvých, nebudou se ženiti ani vdávati, ale budou
jako andělé nebeští. 26 O mrtvých pak, že mají vstáti, zdaliž
jste nečtli v knihách Mojžíšových, kterak ve kři promluvil k
němu Bůh, řka: Já jsem Bůh Abrahamův a Bůh Izákův a Bůh
Jákobův? 27 Neníť Bůh mrtvých, ale Bůh živých. Protož vy
velmi bloudíte. 28 Tedy přistoupil k němu jeden z zákoníků,
slyšev je hádající se, a vida, že jim dobře odpověděl, otázal
se ho, které by bylo přikázání první ze všech. 29 A Ježíš
odpověděl jemu, že první ze všech přikázání jest: Slyš,
Izraeli, Pán Bůh náš Pán jeden jest. 30 Protož milovati
budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze vší
duše své, a ze vší mysli své, i ze všech mocí svých. To jest
první přikázání. 31 Druhé pak jest podobné tomu: Milovati
budeš bližního svého jako sebe samého. Většího přikázání
jiného nad tato není. 32 I řekl jemu ten zákoník: Mistře,
dobře jsi vpravdě pověděl. Nebo jeden jest Bůh, a není
jiného kromě něho; 33 A milovati ho ze všeho srdce, a ze vší
mysli, a ze vší duše, i ze všech mocí, a milovati bližního
jako sebe samého, tot jest větší nade všecky zápalné i
vítězné oběti. 34 A viděv Ježíš, že by moudře odpověděl,
dí jemu: Nejsi daleko od království Božího. A žádný více
neodvážil se ho o nic tázati. 35 I odpovídaje Ježíš, řekl,
uče v chrámě: Kterak praví zákoníci, že Kristus jest syn
Davidův? 36 Nebo David praví v Duchu svatém: Řekl Pán
Pánu mému: Seď na pravici mé, ažť i položím nepřátely
tvé podnože noh tvých. 37 Poněvadž sám David nazývá
jej Pánem, kterakž syn jeho jest? A mnohý zástup rád ho
poslouchal. 38 I mluvil jim v učení svém: Varujte se zákoníků,
kteříž rádi v krásném rouše chodí, a chtějí pozdravováni býti
na trhu, 39 A na předních stolicích seděti v školách, a přední
místa míti na večeřech, 40 Kteřížto zžírají domy vdovské
pod zámyslem dlouhých modliteb. Tiť vezmou soud těžší. 41
A posadiv se Ježíš proti pokladnici, díval se, kterak zástup
metal peníze do pokladnice. A mnozí bohatí metali mnoho.
42 A přišedši jedna chudá vdova, i vrhla dva šarty, jenž jest
čtvrtá částka peníze tehdejšího. 43 I svolav učedlníky své, dí
jim: Amen pravím vám, že tato chudá vdova více uvrhla, než

tito všickni, kteříž metali do pokladnice. 44 Nebo všickni z
toho, což jim zbývalo, metali, ale tato z své chudoby, všecko,
což měla, uvrhla, všecku živnost svou.

13 A když vycházel z chrámu, dí jemu jeden z učedlníků
jeho: Mistře, pohleď, kteraké kamení a jaké jest toto
stavení! 2 Tedy Ježíš odpovídaje, řekl jemu: Vidíš toto tak
veliké stavení? Nebudeť ostaven kámen na kameni, kterýž
by nebyl zbořen. 3 A když se posadil na hoře Olivetské
proti chrámu, otázali se jeho obzvláštně Petr, Jakub a Jan
a Ondřej, řkouce: 4 Pověz nám, kdy to bude? A které
znamení, když se toto všecko bude plniti? 5 Ježíš pak
odpovídaje jim, počal praviti: Vizte, aby vás někdo nesvedl.
6 Neboť mnozí přijdou ve jménu mém, řkouce: Já jsem
Kristus, a mnohéť svedou. 7 Když pak uslyšíte boje a
pověst o válkách, nestrachujte se; nebo musí to býti, ale
ne ihned konec. 8 Povstaneť zajisté národ proti národu a
království proti království, a bude zemětřesení po místech,
a hladové i bouřky. 9 A toť budou počátkové bolesti. Vy
pak šetřte se. Nebo vydávati vás budou na sněmy a do
shromáždění; budete biti, a před vladaři a králi stanete pro
mne, na svědectví jim. 10 Ale ve všech národech nejprv
musí býti kázáno evangelium. 11 Když pak vás povedou
vyzrazujíce, nestarejte se, co byste mluvili, aniž o to pečlivě
přemyšlujte, ale což vám bude dáno v tu hodinu, to mluvte;
nebo nejste vy, jenž mluvíte, ale Duch svatý. 12 Vydáť pak
bratr bratra na smrt a otec syna, a povstanou děti proti
rodičům, a budou je mordovati. 13 A budete v nenávisti
všechněm pro jméno mé. Ale kdož setrvá až do konce,
tenť spasen bude. 14 Když pak uzříte ohavnost zpuštění, o
kteréž povědíno jest skrze Daniele proroka, ana stojí, kdež
by státi neměla, (kdo čte, rozuměj,) tehdáž ti, kdož jsou
v Židovstvu, ať utekou na hory. 15 A kdož na střeše jest,
nesstupuj do domu, ani vcházej, aby co vzal z domu svého.
16 A kdo na poli, nevracuj se zase, aby vzal roucho své. 17
Běda pak těhotným a těm, kteréž krmí v těch dnech. 18
Protož modlte se, aby utíkání vaše nebylo v zimě. 19 Neboť
budou ti dnové plní takového soužení, jakéhož nebylo od
počátku stvoření, kteréž Bůh stvořil, až dosavad, aniž potom
bude. 20 A byť neukrátil Pán těch dnů, nebyl by spasen
žádný člověk. Ale pro vyvolené, kteréž vyvolil, ukrátil těch
dnů. 21 A tehdáž řekl-li by vám kdo: Aj teď jest Kristus,
aneb, aj tamto, nevěřte. 22 Neboť povstanou falešní Kristové
a falešní proroci, a budou činiti divy a zázraky k svedení,
by možné bylo, také i vyvolených. 23 Vy pak šetřte se. Aj,
předpověděl jsem vám všecko. 24 V těch pak dnech, po
soužení tom, slunce se zatmí a měsíc nedá světla svého.
25 A hvězdy nebeské budou padati, a moci, které jsou na
nebi, pohnou se. 26 A tehdážť uzří Syna člověka, an se
béře v oblacích s mocí velikou a s slavou. 27 I tehdyť pošle
anděly své, a shromáždí vyvolené své ode čtyř větrů, od
končin země až do končin nebe. 28 Od fíku pak učte se
podobenství: Když již ratolest jeho odmladne a vypučí se
listí, znáte, že blízko jest léto. 29 Takž i vy, když uzříte, ano
se tyto věci dějí, vězte, že blízko jest a ve dveřích království
Boží. 30 Amen pravím vám, žeť nepomine pokolení toto, až
se tyto všecky věci stanou. 31 Nebe a země pominou, ale
slova má nepominou. 32 Ale o tom dni a hodině žádný neví,
ani andělé, jenž jsou v nebesích, ani Syn, jediné sám Otec.
33 Vizte, bděte a modlte se; nebo nevíte, kdy bude ten čas.
34 Syn člověka zajisté jest jako člověk, kterýž daleko odšel,
opustiv dům svůj, a poručiv služebníkům svým vladařství, a
jednomu každému práci jeho, vrátnému přikázal, aby bděl.
35 Protož bděte; nebo nevíte, kdy Pán domu přijde, u večer-
li, čili o půlnoci, čili když kohouti zpívají, čili ráno; 36 Aby
snad přijda v nenadále, nenalezl vás, a vy spíte. 37 A cožť
vám pravím, všechněmť pravím: Bděte.

14 Po dvou pak dnech byl hod beránka a přesnic; i hledali
přední kněží a zákoníci, kterak by jej lstivě jmouce,
zamordovali. 2 Ale pravili: Ne v svátek, aby snad nebyl
rozbroj v lidu. 3 A když byl v Betany, v domu Šimona
malomocného, a seděl za stolem, přišla žena, mající nádobu
alabastrovou masti velmi drahé, z nardového koření. A
rozbivši nádobu, vylila ji na hlavu jeho. 4 I hněvali se někteří
mezi sebou, řkouce: I proč ztráta masti této stala se? 5
Nebo mohlo jest toto prodáno býti dráže než za tři sta
peněz, a dáno býti chudým. I škřipěli zubami na ni. 6 Ale
Ježíš řekl: Nechtež jí. Proč ji rmoutíte? Dobrýť jest skutek
učinila nade mnou. 7 Však chudé máte vždycky s sebou,
a když budete chtíti, můžete jim dobře činiti, ale mne ne
vždy míti budete. 8 Ona což mohla, to učinila; předešlať
jest, aby těla mého pomazala ku pohřebu. 9 Amen pravím
vám: Kdežkoli bude kázáno toto evangelium po všem světě,
také i to, což učinila tato, bude vypravováno na památku
její. 10 Tedy Jidáš Iškariotský, jeden ze dvanácti, odšel k
předním kněžím, aby ho jim zradil. 11 Oni pak uslyševše
to, zradovali se, a slíbili mu peníze dáti. I hledal, kterak
by ho příhodně zradil. 12 Prvního pak dne přesnic, když
velikonoční beránek zabíjín býval, řkou jemu učedlníci jeho:
Kde chceš, ať jdouce, připravíme, abys jedl beránka? 13 I
poslal dva z učedlníků svých, a řekl jim: Jděte do města, a
potkáť vás člověk dčbán vody nesa. Jdětež za ním. 14 A
kamžkoli vejde, rcete k hospodáři domu toho: Mistrť praví:

Kde jest večeřadlo, v němž bych jedl beránka s učedlníky
svými? 15 A on vám ukáže večeřadlo veliké, podlážené a
připravené. Tu nám připravte. 16 I odešli učedlníci jeho,
a přišli do města, a nalezli tak, jakož jim byl pověděl. I
připravili beránka. 17 Když pak byl večer, přišel se dvanácti.
18 A když seděli za stolem a jedli, řekl Ježíš: Amen pravím
vám, že jeden z vás mne zradí, kterýž jí se mnou. 19 A oni
počali se rmoutiti a praviti jemu jeden každý obzvláštně:
Zdali já jsem? A jiný: Zdali já? 20 On pak odpověděv, řekl
jim: Jeden ze dvanácti, kterýž omáčí se mnou v míse. 21
Syn zajisté člověka jde, jakož jest psáno o něm, ale běda
člověku tomu, skrze něhož Syn člověka bude zrazen. Dobré
by bylo jemu, aby se byl nenarodil člověk ten. 22 A když
oni jedli, vzav Ježíš chléb, a dobrořečiv, lámal a dával jim,
řka: Vezměte, jezte, to jest tělo mé. 23 A vzav kalich, a díky
učiniv, dal jim. A pili z něho všickni. 24 I řekl jim: To jest krev
má nového Zákona, kteráž se za mnohé vylévá. 25 Amen
pravím vám, žeť již více nebudu píti z plodu vinného kořene,
až do onoho dne, když jej píti budu nový v království Božím.
26 A sezpívavše písničku, vyšli na horu Olivetskou. 27 Potom
řekl jim Ježíš: Všickni vy zhoršíte se nade mnou této noci.
Nebo psáno jest: Bíti budu pastýře, a rozprchnou se ovce.
28 Ale když z mrtvých vstanu, předejduť vás do Galilee. 29
Tedy Petr řekl jemu: Byť se pak všickni zhoršili, ale já nic. 30
Řekl jemu Ježíš: Amen pravím tobě, že dnes této noci, prve
než kohout po dvakrát zazpívá, třikrát mne zapříš. 31 On
pak mnohem více mluvil: Bychť pak měl s tebou i umříti,
nezapřímť tebe. A takž také i všickni mluvili. 32 I přišli na
místo, kterémuž jméno Getsemany. Tedy řekl učedlníkům
svým: Sedťež tuto, ažť se pomodlím. 33 A pojav s sebou
Petra a Jakuba a Jana, počal se lekati a velmi teskliv býti.
34 I dí jim: Smutnáť jest duše má až k smrti. Počekejtež
tuto a bděte. 35 A poodšed maličko, padl na zemi a modlil
se, aby, bylo-li by možné, odešla od něho hodina ta. 36 I
řekl: Abba, Otče, všecko jest možné tobě. Přenes kalich
tento ode mne, ale však ne, což já chci, ale co ty. 37 I přišel
k učedlníkům a nalezl je, ani spí. I řekl Petrovi: Šimone,
spíš? Nemohl-lis jediné hodiny bdíti? 38 Bděte a modlte se,
abyste nevešli v pokušení. Ducht zajisté hotov jest, ale tělo
nemocno. 39 A opět odšed, modlil se, táž slova mluvě. 40
A navrátiv se, nalezl je, ani opět spí; nebo oči jejich byly
obtíženy; aniž věděli, co by jemu odpověděli. 41 I přišel po
třetí, a řekl jim: Spětež již a odpočívejte; dostit jest. Přišla
hodina; aj, Syna člověka zrazují v ruce hříšných. 42 Vstaňte,
pojďme. Aj, kterýž mne zrazuje, blízkoť jest. 43 A hned, když
on ještě mluvil, přišel Jidáš, jenž byl jeden ze dvanácti, a s
ním zástup veliký s meči a s kyjmi, poslaných od předních
kněží a od zákoníků a starších. 44 Zrádce pak byl jim dal
znamení, řka: Kteréhožkoli políbím, tenť jest, jmětež ho a
veďte opatrně. 45 A přišed, hned přistoupiv k němu, řekl:
Mistře, Mistře, a políbil ho. 46 Tedy oni vztáhli naň ruce své
a jali jej. 47 Jeden pak z těch, kteříž tu okolo stáli, vytrh meč,
udeřil služebníka nejvyššího kněze, a uťal jemu ucho. 48 I
odpověděv Ježíš, řekl jim: Jako na lotra vyšli jste s meči a
s kyjmi, abyste mne jali? 49 Na každý den býval jsem u
vás, uče v chrámě, a nejali jste mne. Ale toť se děje, aby
se naplnila písma. 50 Tedy učedlníci opustivše jej, všickni
utekli. 51 Jeden pak mládenček šel za ním, odín jsa rouchem
lněným po nahém těle. I popadli jej mládenci. 52 On pak
opustiv roucho, nahý utekl od nich. 53 I přivedli Ježíše k
nejvyššímu knězi, a sešli se k němu všickni přední kněží i
starší i zákoníci. 54 Petr pak šel za ním zdaleka až na dvůr
nejvyššího kněze; i seděl s služebníky, zhřívaje se u ohně.
55 Ale nejvyšší kněz i všecka ta rada hledali proti Ježíšovi
svědectví, aby jej na smrt vydali, avšak nenalezli. 56 Nebo
ač mnozí křivé svědectví mluvili proti němu, ale svědectví
jejich nebyla jednostejná. 57 Tedy někteří povstavše, křivé
svědectví dávali proti němu, řkouce: 58 My jsme slyšeli
tohoto, že řekl: Já zbořím chrám tento rukou udělaný, a ve
třech dnech jiný ne rukou udělaný postavím. 59 Ale ani to
jejich svědectví nebylo jednostejné. 60 Tedy povstav nejvyšší
kněz uprostřed, otázal se Ježíše, řka: Neodpovídáš ničehož,
což tito na tebe svědčí? 61 Ale on mlčel, a nic neodpověděl.
Opět nejvyšší kněz otázal se ho a řekl jemu: Jsi-liž ty Kristus,
Syn Boha Požehnaného? 62 A Ježíš řekl: Játť jsem, a uzříte
Syna člověka, an sedí na pravici moci Boží, a přichází s
oblaky nebeskými. 63 Tedy nejvyšší kněz roztrh roucho své,
řekl: I což ještě potřebujeme svědků? 64 Slyšeli jste rouhání.
Co se vám zdá? Oni pak všickni odsoudili jej, že jest hoden
smrti. 65 I počali někteří naň plvati, a tvář jeho zakrývati,
a poličkovati, a říkati jemu: Prorokuj nám. A služebníci
kyji jej bili. 66 A když byl Petr v síni dole, přišla jedna z
děveček nejvyššího kněze. 67 A uzřevši Petra, an se ohřívá,
a popatřivši naň, dí: I ty s Ježíšem Nazaretským byl jsi. 68
Ale on zapřel, řka: Aniž vím, ani rozumím, co ty pravíš. I
vyšel ven před síň, a kohout zazpíval. 69 Tedy děvečka,
uzřevši jej opět, počala praviti těm, kteříž tu okolo stáli, že
tento z nich jest. 70 A on opět zapřel. A po malé chvíli opět ti,
kteříž tu stáli, řekli Petrovi: Jistě z nich jsi, nebo i Galilejský
jsi, i řeč tvá podobná jest. 71 On pak počal se proklínati a
přisahati, pravě: Neznám člověka toho, o němž vy pravíte.
72 A hned po druhé kohout zazpíval. I rozpomenul se Petr
na slovo, kteréž byl řekl jemu Ježíš: Že prve než kohout
dvakrát zazpívá, třikrát mne zapříš. A vyšed, plakal.

15 A hned ráno uradivše se přední kněží s staršími a s
zákoníky i se vším shromážděním, svázavše Ježíše,
vedli jej a dali Pilátovi. 2 I otázal se ho Pilát: Ty-liž jsi král
Židovský? A on odpověděv, řekl jemu: Ty pravíš. 3 I žalovali
na něj přední kněží mnoho. On pak nic neodpovídal. 4 Tedy
Pilát otázal se ho opět, řka: Nic neodpovídáš? Hle, jak mnoho
proti tobě svědčí. 5 Ale Ježíš předce nic neodpověděl, takže
se podivil Pilát. 6 Ve svátek pak propouštíval jim jednoho
z vězňů, za kteréhož by prosili. 7 I byl jeden, kterýž sloul
Barabbáš, jenž s svárlivými byl v vězení, kteříž v svadě
vraždu byli spáchali. 8 A zvolav zástup, počal prositi, aby
učinil, jakož jim vždycky činíval. 9 Pilát pak odpověděl jim,
řka: Chcete-li, propustím vám krále Židovského? 10 (Nebo
věděl, že jsou jej z závisti vydali přední kněží.) 11 Ale přední
kněží ponukli zástupu, aby jim raději propustil Barabbáše. 12
A Pilát odpověděv, řekl jim zase: Což pak chcete, ať učiním
tomu, kteréhož králem Židovským nazýváte? 13 A oni opět
zvolali: Ukřižuj ho. 14 A Pilát pravil jim: I což jest zlého učinil?
Oni pak více volali: Ukřižuj ho. 15 Tedy Pilát, chtě lidu dosti
učiniti, pustil jim Barabbáše, a dal jim Ježíše ubičovaného,
aby byl ukřižován. 16 Žoldnéři pak uvedli jej vnitř do síně, do
radného domu, a svolali všecku sběř. 17 I oblékli jej v šarlat, a
korunu spletše z trní, vložili naň. 18 I počali ho pozdravovati,
řkouce: Zdráv buď, králi Židovský. 19 A bili hlavu jeho třtinou,
a plvali na něj, a sklánějíce kolena, klaněli se jemu. 20 A
když se jemu naposmívali, svlékli s něho šarlat, a oblékli jej v
roucho jeho vlastní. I vedli jej, aby ho ukřižovali. 21 I přinutili
nějakého Šimona Cyrenenského, pomíjejícího je, (kterýž šel
z pole, otce Alexandrova a Rufova,) aby vzal kříž jeho. 22 I
vedli jej až na místo Golgota, to jest, (vyložil-li by,) popravné
místo. 23 I dávali mu píti víno s mirrou, ale on nepřijal
ho. 24 A ukřižovavše jej, rozdělili roucha jeho, mecíce o
ně los, kdo by co vzíti měl. 25 A byla hodina třetí, když ho
ukřižovali. 26 A byl nápis viny jeho napsán těmi slovy: Král
Židovský. 27 Ukřižovali také s ním dva lotry: jednoho na
pravici a druhého na levici jeho. 28 I naplněno jest písmo,
řkoucí: A s nepravými počten jest. 29 A kteříž tudy chodili
mimo něj, rouhali se jemu, potřásajíce hlavami svými, a
říkajíce: Hahá, kterýž rušíš chrám Boží, a ve třech dnech jej
zase vzděláváš, 30 Spomoz sobě samému, a sstup s kříže.
31 Též i přední kněží posmívajíce se, jeden k druhému s
zákoníky pravili: Jinýmť jest pomáhal, sám sobě pomoci
nemůže. 32 Kristus král Izraelský, nechažť nyní sstoupí s
kříže, ať uzříme a uvěříme. A i ti, kteříž s ním ukřižováni byli,
útržku mu činili. 33 A když byla hodina šestá, stala se tma po
vší zemi až do hodiny deváté. 34 A v hodinu devátou zvolal
Ježíš hlasem velikým, řka: Elói, Elói, lama zabachtani? jenž
se vykládá: Bože můj, Bože můj, pročs mne opustil? 35
A někteří z okolo stojících, slyševše to, pravili: Hle, Eliáše
volá. 36 A běžev jeden, naplnil houbu octem a vloživ na
tresť, dával jemu píti, řka: Ponechte, uzříme, přijde-li Eliáš,
aby jej složil. 37 Ježíš pak zvolav hlasem velikým, pustil
duši. 38 A opona v chrámě roztrhla se na dvé, od vrchu až
dolů. 39 Viděv pak to centurio, kterýž naproti stál, že tak
volaje, vypustil duši, řekl: Jistě člověk tento Syn Boží byl.
40 Byly pak tu i ženy, zdaleka se dívajíce, mezi nimiž byla
Maria Magdaléna, a Maria Jakuba menšího, a Jozesova
mátě, a Salome. 41 Kteréž, když ještě byl v Galilei, chodily
za ním a posluhovaly jemu, i jiné mnohé, kteréž byly s ním
vstoupily do Jeruzaléma. 42 A když již byl večer, (že byl
den připravování, to jest před sobotou,) 43 Přišed Jozef
z Arimatie, počestná osoba úřadná, kterýž také očekával
království Božího, směle všel ku Pilátovi a prosil za tělo
Ježíšovo. 44 Pilát pak podivil se, již-li by umřel. A povolav
centuriona, otázal se ho, dávno-li je umřel. 45 A zvěděv od
centuriona, dal tělo Jozefovi. 46 A Jozef koupiv plátna, a
složiv ho s kříže, obvinul v plátno, i položil do hrobu, kterýž
byl vytesán z skály, a přivalil kámen ke dveřům hrobovým.
47 Ale Maria Magdaléna a Maria Jozesova dívaly se, kde by
byl položen.

16 A když pominula sobota, Maria Magdaléna a Maria
Jakubova a Salome nakoupily vonných věcí, aby
přijdouce, pomazaly Ježíše. 2 A velmi ráno vyšedše první
den po sobotě, přišly k hrobu, an již slunce vzešlo. 3 I pravily
vespolek: Kdo nám odvalí kámen ode dveří hrobových? 4 (A
vzhlédše, uzřely odvalený kámen.) Byl zajisté veliký velmi. 5
A všedše do hrobu, uzřely mládence, an sedí na pravici,
oděného rouchem bílým. I ulekly se. 6 Kterýžto řekl jim:
Nebojte se. Ježíše hledáte Nazaretského ukřižovaného.
Vstalť jest, neníť ho tuto; aj, místo, kdež jej byli položili. 7 Ale
jděte, povězte učedlníkům jeho i Petrovi, žeť vás předejde
do Galilee. Tam jej uzříte, jakož jest pověděl vám. 8 A ony
vyšedše rychle, utekly od hrobu; nebo přišel na ně strach
a hrůza. A aniž komu co řekly, nebo se bály. 9 **(note: The
most reliable and earliest manuscripts do not include Mark 16:9-20.)**
Vstav pak Ježíš z mrtvých ráno v neděli, ukázal se nejprv
Mariji Magdaléně, z nížto byl vyvrhl sedm ďáblů. 10 Ona
pak šedši, zvěstovala těm, kteříž s ním bývali, lkajícím a
plačícím. 11 A oni slyšavše, že by živ byl a vidín od ní,
nevěřili. 12 Potom pak dvěma z nich jdoucím ukázal se v jiné
způsobě, když šli přes pole. 13 A ti šedše, pověděli jiným.
Ani těm nevěřili. 14 Nejposléze sedícím spolu jedenácti
ukázal se, a trestal nedověru jejich a tvrdost srdce, že těm,
kteříž jej viděli vzkříšeného, nevěřili. 15 A řekl jim: Jdouce

po všem světě, kažte evangelium všemu stvoření. **16** Kdož
uvěří a pokřtí se, spasen bude; kdož pak neuvěří, budeť
zatracen. **17** Znamení pak ti, kteříž uvěří, tato míti budou: Ve
jménu mém ďábly budou vymítati, jazyky novými mluviti. **18**
Hady bráti; a jestliže by co jedovatého pili, neuškodíť jim;
na nemocné ruce vzkládati budou, a dobře se míti budou.
19 Když pak jim odmluvil Pán, vzhůru vzat jest do nebe, a
sedí na pravici Boží. **20** A oni šedše, kázali všudy, a Pán jim
pomáhal, a slov jejich potvrzoval činěním divů.

Lukáš

1 Poněvadž mnozí usilovali sepsati pořádně vypravování
těch věcí, kteréž jsou u nás jisté, 2 Jakž jsou nám vydali
ti, kteřížto od počátku sami viděli, a služebníci toho Slova
byli, 3 Vidělo se i mně, kterýž jsem toho všeho pravé
povědomosti došel, tobě z gruntu o tom pořádně vypsati,
výborný Theofile, 4 Abys zvěděl jistotu těch věcí, jimž jsi
vyučován. 5 Byl za dnů Herodesa krále Judského kněz
nějaký, jménem Zachariáš, z třídy Abiášovy, a manželka
jeho ze dcer Aronových, a jméno její Alžběta. 6 Byli pak
oba spravedliví před obličejem Božím, chodíce ve všech
přikázáních a spravedlnostech Páně bez úhony. 7 A neměli
plodu, protože Alžběta byla neplodná, a oba se byli zstarali
ve dnech svých. 8 I stalo se, když on úřad kněžský konal v
pořádku třídy své před Bohem, 9 Že vedle obyčeje úřadu
kněžského los naň přišel, aby položil zápal, vejda do chrámu
Páně. 10 A všecko množství lidu bylo vně, modlíce se v
hodinu zápalu. 11 Tedy ukázal se jemu anděl Páně, stoje
na pravé straně oltáře zápalu. 12 A uzřev jej Zachariáš,
zstrašil se, a bázeň připadla na něj. 13 I řekl jemu anděl:
Neboj se, Zachariáši, neboť jest uslyšána modlitba tvá, a
Alžběta manželka tvá porodí tobě syna, a nazůveš jméno
jeho Jan. 14 Z čehož budeš míti radost a veselé, a mnozí
z jeho narození budou se radovati. 15 Bude zajisté veliký
před obličejem Páně, a vína i nápoje opojného nebudeť
píti, a Duchem svatým bude naplněn hned od života matky
své. 16 A mnohé z synů Izraelských obrátí ku Pánu Bohu
jejich. 17 Neboť, on předejde před obličejem jeho v duchu a
v moci Eliášově, aby obrátil srdce otců k synům, a nevěřící k
opatrnosti spravedlivých, aby tak připravil Pánu lid hotový.
18 I řekl Zachariáš k andělu: Po čemž to poznám? Nebo
já starý jsem, a manželka má zstarala se ve dnech svých.
19 Odpověděv anděl, řekl jemu: Játʼ jsem Gabriel, kterýž
stojím před obličejem Božím, a poslán jsem, abych mluvil
s tebou, a tyto věci veselé tobě zvěstoval. 20 A aj, budeš
němý, a nebudeš moci mluviti až do toho dne, v kterémž se
tyto věci stanou, protože jsi neuvěřil řečem mým, kteréž
se naplní časem svým. 21 Lid pak očekával Zachariáše,
a divili se, že on tak prodléval v chrámě. 22 Vyšed pak,
nemohl mluviti k nim. I srozuměli, že vidění viděl v chrámě.
Nebo on návěští jim dával, a zůstal němý. 23 I stalo se,
když se vyplnili dnové konání úřadu jeho, odšel do domu
svého. 24 A po těch dnech počala Alžběta manželka jeho,
a tajila se za pět měsíců, řkuci: 25 Že tak mi učinil Pán
ve dnech, v nichžto vzezřel, aby odjal mé pohanění mezi
lidmi. 26 V měsíci pak šestém poslán jest anděl Gabriel od
Boha do města Galilejského, kterémuž jméno Nazarét, 27
Ku panně zasnoubené muži, kterémuž jméno bylo Jozef, z
domu Davidova, a jméno panny Maria. 28 I všed k ní anděl,
dí: Zdráva milosti došlá, Pán Bůh s tebou, požehnaná ty
mezi ženami. 29 Ona pak uzřevši ho, zarmoutila se nad
řečí jeho, a myslila, jaké by to bylo pozdravení. 30 I řekl jí
anděl: Neboj se, Maria, nebo jsi nalezla milost u Boha. 31
A počneš v životě a porodíš syna, a nazůveš jméno jeho
Ježíš. 32 Tentʼ bude veliký, a Syn Nejvyššího slouti bude, a
dátʼ jemu Pán Bůh stolici Davida otce jeho. 33 A kralovati
bude v domě Jákobově na věky, a království jeho nebude
konce. (aiōn g165) 34 I řekla Maria k andělu: Kterak se to
stane, poněvadž já muže nepoznávám? 35 A odpověděv
anděl, řekl jí: Duch svatý sstoupí v tě, a moc Nejvyššího
zastíní tobě; a protož, což se z tebe svatého narodí, slouti
bude Syn Boží. 36 A aj, Alžběta, příbuzná tvá, i ona počala
syna v starosti své, a tento jest jí šestý měsíc, kteráž sloula
neplodná. 37 Neboť nebude nemožné u Boha všeliké slovo.
38 I řekla Maria: Aj, služebnice Páně, staniž mi se podle
slova tvého. I odšel od ní anděl. 39 Tedy povstavši Maria v
těch dnech, odešla na hory s chvátáním do města Judova.
40 I vešla do domu Zachariášova, a pozdravila Alžběty. 41 I
stalo se, jakž uslyšela pozdravení Marie Alžběta, zplésalo
nemluvňátko v životě jejím, a naplněna jest Duchem svatým
Alžběta. 42 I zvolala hlasem velikým a řekla: Požehnaná ty
mezi ženami, a požehnaný plod života tvého. 43 A odkud
mi to, aby přišla matka Pána mého ke mně? 44 Nebo aj,
jakž se stal hlas pozdravení tvého v uších mých, zplésalo
radostně nemluvňátko v životě mém. 45 A blahoslavená,
kteráž uvěřila, neboť dokonány budou ty věci, kteréž jsou
povědíny jí ode Pána. 46 Tedy řekla Maria: Velebí duše má
Hospodina, 47 A veselí se duch můj v Bohu, Spasiteli mém,
48 Že jest vzezřel na ponížení služebnice své; neb aj, od této
chvíle blahoslaviti mne budou všickni národové. 49 Neboť mi
učinil veliké věci ten, jenž mocný jest, a svaté jméno jeho,
50 A jehož milosrdenství od pokolení až do pokolení bojícím
se jeho. 51 Dokázal moci ramenem svým, rozptýlil pyšné
myšlením srdce jejich. 52 Sházel mocné s stolic, a povýšil
ponížených. 53 Lačné nakrmil dobrými věcmi, a bohaté pustil
prázdné. 54 Přijal Izraele, služebníka svého, pamětliv jsa
na milosrdenství své 55 (Jakož mluvil k otcům našim, k
Abrahamovi a semeni jeho) na věky. (aiōn g165) 56 I zůstala
Maria s ní asi za tři měsíce, a potom navrátila se do domu
svého. 57 Alžbětě pak naplnil se čas, aby porodila; i porodila
syna. 58 A uslyšeli sousedé a přátelé její, že Hospodin veliké
učinil s ní milosrdenství své, i radovali se spolu s ní. 59 Stalo
se pak v den osmý, přišli obřezovati dítěte, a nazývali jej

jménem otce jeho Zachariášem. 60 Ale odpověděvši matka
jeho, řekla: Nikoli, ale slouti bude Jan. 61 I řekli k ní: Však
nižádného není v rodu tvém, kterýž by sloul jménem tím.
62 I dávali návěští otci jeho, jak by ho chtěl nazývati. 63
A on požádav deštičky, napsal řka: Jan jest jméno jeho. I
divili se všickni. 64 A ihned otevřela se ústa jeho a jazyk
jeho, i mluvil, velebě Boha. 65 Tedy přišla bázeň na všecky
sousedy jejich, a po všech horách Judských rozhlásána jsou
všecka ta slova. 66 A všickni, kteříž o tom slyšeli, skládali to
v srdci svém, řkouce: I kteraké dítě toto bude? A ruka Páně
byla s ním. 67 Zachariáš pak otec jeho naplněn jest Duchem
svatým, a prorokoval řka: 68 Požehnaný Pán Bůh Izraelský,
že jest navštívil, a učinil vykoupení lidu svému, 69 A vyzdvihl
nám roh spasení v domu Davida, služebníka svého, 70
Jakož mluvil skrze ústa proroků svých svatých, kteříž byli od
věků, (aiōn g165) 71 O vysvobození z nepřátel našich, a z ruky
všech, kteříž nás nenáviděli, 72 Aby učinil milosrdenství s
otci našimi, a rozpomenul se na smlouvu svou svatou, 73 Na
přísahu, kterouž jest přisáhl Abrahamovi, otci našemu, že
jistě nám to dá, 74 Abychom bez strachu, z ruky nepřátel
našich jsouce vysvobozeni, sloužili jemu, 75 V svatosti a
v spravedlnosti před obličejem jeho, po všecky dny života
našeho. 76 Ty pak, dítě, prorokem Nejvyššího slouti budeš,
nebo předejdeš před tváří Páně připravovati cesty jeho,
77 Aby bylo dáno umění spasitelné lidu jeho na odpuštění
hříchů jejich, 78 Skrze srdečné milosrdenství Boha našeho,
v němžto navštívil nás, vyšed z výsosti, 79 Aby se ukázal
sedícím v temnostech a v stínu smrti, k spravení noh našich
na cestu pokoje. 80 Dítě pak rostlo a posilovalo se v duchu,
a bylo na poušti až do dne zjevení svého lidu Izraelskému.

2 I stalo se v těch dnech, vyšlo jest vyrčení od císaře
Augusta, aby byl popsán všecken svět. 2 (To popsání
nejprve stalo se, když vladařem Syrským byl Cyrenius.) 3 I
šli všickni, aby zapsáni byli, jeden každý do svého města.
4 Vstoupil pak i Jozef od Galilee z města Nazarétu do
Judstva, do města Davidova, kteréž slove Betlém, (protože
byl z domu a z čeledi Davidovy,) 5 Aby zapsán byl s
Marijí, zasnoubenou sobě manželkou, těhotnou. 6 I stalo
se, když tam byli, naplnili se dnové Marie, aby porodila. 7 I
porodila Syna svého prvorozeného, a plénkami ho obvinula,
a položila jej v jeslech, neb neměli jinde místa v hospodě. 8
A pastýři byli v krajině té, ponocujíce a stráž noční držíce
nad svým stádem. 9 A aj, anděl Páně postavil se podle nich,
a sláva Páně osvítila je. I báli se bázní velikou. 10 Tedy
řekl jim anděl: Nebojtež se; nebo aj, zvěstuji vám radost
velikou, kteráž bude všemu lidu. 11 Nebo narodil se vám
dnes Spasitel, jenž jest Kristus Pán, v městě Davidově. 12 A
toto vám bude za znamení: Naleznete nemluvňátko plénkami
obvinuté, a ležící v jeslech. 13 A hned s andělem zjevilo se
množství rytířstva nebeského, chválících Boha a řkoucích:
14 Sláva na výsostech Bohu, a na zemi pokoj, lidem dobrá
vůle. 15 I stalo se, jakž odešli od nich andělé do nebe, že ti
lidé, totiž pastýři, řekli vespolek: Pojďme až do Betléma a
vizme tu věc, jenž se stala, o níž Pán oznámil nám. 16 I přišli,
chvátajíce, a nalezli Mariji a Jozefa, a nemluvňátko ležící v
jeslech. 17 A viděvše, rozhlašovali to, což jim povědíno bylo
o tom dítěti. 18 I divili se všickni, kteříž slyšeli o tom, což
bylo mluveno od pastýřů k nim. 19 Ale Maria zachovávala
všecka slova tato, skládajici je v srdci svém. 20 I navrátili
se pastýři, velebíce a chválíce Boha ze všeho, což slyšeli
a viděli, tak jakž bylo povědíno jim. 21 A když se naplnilo
dní osm, aby obřezáno bylo dítě, nazváno jest jméno jeho
Ježíš, kterýmž bylo nazváno od anděla, prve než se v
životě počalo. 22 A když se naplnili dnové očišťování Marie
podle Zákona Mojžíšova, přinesli jej do Jeruzaléma, aby ho
postavili přede Pánem, 23 (Jakož psáno jest v Zákoně Páně,
že každý pacholík, otvíraje život, svatý Pánu slouti bude,
) 24 A aby dali obět, jakož povědíno jest v Zákoně Páně,
dvě hrdličky anebo dvé holoubátek. 25 A aj, člověk jeden
byl v Jeruzalémě, jemuž jméno Simeon. A člověk ten byl
spravedlivý a nábožný, očekávající potěšení Izraelského, a
Duch svatý byl v něm. 26 A bylo jemu zjeveno od Ducha
svatého, že neuzří smrti, až by prve uzřel Krista Páně. 27
Ten přišel, ponuknut jsa od Ducha Páně, do chrámu. A
když uvodili dítě Ježíše rodičové, aby učinili podle obyčeje
Zákona za něj, 28 Tedy on vzal jej na lokty své, i chválil
Boha a řekl: 29 Nyní propouštíš služebníka svého, Pane,
podle slova svého v pokoji. 30 Neboť jsou viděly oči mé
spasení tvé, 31 Kteréž jsi připravil před obličejem všech lidí,
32 Světlo k zjevení národům a slávu lidu tvého Izraelského.
33 Otec pak a matka jeho divili se těm věcem, kteréž praveny
byly o něm. 34 I požehnal jim Simeon, a řekl k Mariji, matce
jeho: Aj, položen jest tento ku pádu a ku povstání mnohým
v Izraeli, a na znamení, kterémužto bude odpíráno, 35
(A tvou vlastní duši pronikne meč,) aby zjevena byla z
mnohých srdcí myšlení. 36 Byla také Anna prorokyně, dcera
Fanuelova z pokolení Aser. Ta se byla zstarala ve dnech
mnohých, a živa byla s mužem svým sedm let od panenství
svého. 37 A ta vdova byla, mající let okolo osmdesáti a čtyř,
kteráž nevycházela z chrámu, posty a modlitbami sloužeci
Bohu dnem i nocí. 38 A ta v touž hodinu přišedši, chválila
Pána, a mluvila o něm všechněm, kteříž čekali vykoupení v
Jeruzalémě. 39 Oni pak, jakž vykonali všecko podle Zákona

Páně, vrátili se do Galilee, do města svého Nazaréta. 40
Dítě pak rostlo a posilovalo se v duchu, plné moudrosti, a
milost Boží byla v něm. 41 I chodívali rodičové jeho každého
roku do Jeruzaléma na den slavný velikonoční. 42 A když
byl ve dvanácti letech, a oni vstupovali do Jeruzaléma, podle
obyčeje toho dne svátečního, 43 A když vykonali dni, a již se
navracovali, zůstalo dítě Ježíš v Jeruzalémě, a nevěděli o
tom Jozef a matka jeho. 44 Domnívajíce se pak o něm, že
by byl v zástupu, ušli den cesty. I hledali ho mezi příbuznými
a známými. 45 A nenalezše jeho, navrátili se do Jeruzaléma,
hledajíce ho. 46 I stalo se po třech dnech, že nalezli jej v
chrámě, an sedí mezi doktory, poslouchaje jich a otazuje se
jich. 47 A děsili se všickni, kteříž jej slyšeli, nad rozumností a
odpovědmi jeho. 48 A uzřevše ho, ulekli se. I řekla matka
jeho k němu: Synu, proč jsi nám tak učinil? Aj, otec tvůj a já
s bolestí hledali jsme tebe. 49 I řekl k nim: Co jest, že jste
mne hledali? Zdaliž jste nevěděli, že v těch věcech, kteréž
jsou Otce mého, musím já býti? 50 Ale oni nesrozuměli
těm slovům, kteráž k nim mluvil. 51 I šel s nimi, a přišel do
Nazarétu, a byl poddán jim. Matka pak jeho zachovávala
všecka slova ta v srdci svém. 52 A Ježíš prospíval moudrostí,
a věkem, a milostí, u Boha i u lidí.

3 Léta pak patnáctého císařství Tiberia císaře, když Pontský
Pilát spravoval Judstvo, a Herodes byl čtvrtákem v Galilei,
Filip pak bratr jeho byl čtvrtákem Iturejské a Trachonitidské
krajiny, a Lyzaniáš čtvrtákem Abilinským, 2 Za nejvyššího
kněze Annáše a Kaifáše, stalo se slovo Páně nad Janem
synem Zachariášovým na poušti. 3 I chodil po vší krajině
ležící při Jordánu a kázal křest pokání na odpuštění hříchů,
4 Jakož psáno jest v knihách proroctví Izaiáše proroka,
řkoucího: Hlas volajícího na poušti: Připravujte cestu Páně,
přímé čiňte stezky jeho. 5 Každé údolí bude vyplněno, a
každá hora a pahrbek bude ponížen; i budou křivé věci
spraveny a ostré cesty budou hladké. 6 A uzříť všeliké tělo
spasení Boží. 7 Pravil pak k zástupům vycházejícím, aby se
křtili od něho: Plemeno ještěrčí, kdo je vám ukázal, abyste
utekli před budoucím hněvem? 8 Protož čiňte ovoce hodné
pokání, a neříkejtež u sebe: Otce máme Abrahama. Neboť
pravím vám, žeť jest mocen Bůh z kamení tohoto vzbuditi
syny Abrahamovi. 9 A jižť jest i sekera k kořenu stromů
přiložena. Protož každý strom, jenž nenese ovoce dobrého,
vyťat a na oheň uvržen bude. 10 I tázali se ho zástupové,
řkouce: Což tedy činiti budeme? 11 A on odpovídaje, pravil
jim: Kdo má dvě sukně, dej jednu nemajícímu, a kdo má
pokrmy, tolikéž učiň. 12 Přišli pak i celní křtíti se, i řekli
jemu: Mistře, co budeme činiti? 13 A on řekl k nim: Nic
více nevybírejte než to, což jest ustaveno. 14 I tázali se ho
také i žoldnéři, řkouce: A my což činiti budeme? I řekl jim:
Nižádného neutiskujte, ani podvodně čiňte, a dosti mějte
na svých žoldích. 15 A když pak lid očekával, a myslili
všickni v srdcích svých o Janovi, nebyl-li by snad on Kristus,
16 Odpověděl Jan všechněm, a řka: Játť zajisté křtím vás
vodou, ale jdeť silnější nežli já, kteréhožto nejsem hoden
rozvázati řeménka u obuvi jeho. Tenť vás křtíti bude Duchem
svatým a ohněm. 17 Jehožto věječka v ruce jeho, a vyčistíť
humno své, a shromáždí pšenici do obilnice své, ale plevy
páliti bude ohněm neuhasitelným. 18 A tak mnohé jiné věci,
napomínaje, zvěstoval lidu. 19 Herodes pak čtvrták, když
od něho byl trestán pro Herodiadu manželku Filipa bratra
svého, i ze všech zlých věcí, kteréž činil Herodes, 20 Přidal i
toto nade všecko, že jest vsadil Jana do žaláře. 21 I stalo
se, když se křtil všecken lid, a když se pokřtil i Ježíš, a
modlil se, že otevřelo se nebe, 22 A sstoupil Duch svatý v
tělesné způsobě jako holubice na něj, a stal se hlas s nebe,
řkoucí: Ty jsi Syn můj milý, v tobětť mi se zalíbilo. 23 Ježíš
pak počínal býti jako ve třidcíti letech, jakž domnín byl syn
Jozefův, kterýž byl syn Heli, 24 Kterýž byl Matatův, kterýž
byl Léví, kterýž byl Melchův, kterýž byl Jannův, kterýž byl
Jozefův, 25 Kterýž byl Matatiášův, kterýž byl Amosův, kterýž
byl Naum, kterýž byl Esli, kterýž byl Nagge, 26 Kterýž byl
Mahatův, kterýž byl Matatiášův, kterýž byl Semei, kterýž byl
Jozefův, kterýž byl Judův, 27 Kterýž byl Johannův, kterýž byl
Resův, kterýž byl Zorobábelův, kterýž byl Salatielův, kterýž
byl Neriův, 28 Kterýž byl Melchiův, kterýž byl Addiův, kterýž
byl Kozamův, kterýž byl Elmódamův, kterýž byl Erův, 29
Kterýž byl Józův, kterýž byl Eliezerův, kterýž byl Jórimův,
kterýž byl Matatův, kterýž byl Léví, 30 Kterýž byl Simeonův,
kterýž byl Judův, kterýž byl Jozefův, kterýž byl Jónamův,
kterýž byl Eliachimův, 31 Kterýž byl Meleův, kterýž byl
Ménamův, kterýž byl Matatanův, kterýž byl Nátanův, kterýž
byl Davidův, 32 Kterýž byl Jesse, kterýž byl Obédův, kterýž
byl Bózův, kterýž byl Salmonův, kterýž byl Názonův, 33 Kterýž
byl Aminadabův, kterýž byl Aramův, kterýž byl Ezromův,
kterýž byl Fáresův, kterýž byl Judův, kterýž byl Jákobův, 34
Kterýž byl Izákův, kterýž byl Abrahamův, kterýž byl Táre,
kterýž byl Náchorův, 35 Kterýž byl Sáruchův, kterýž byl
Ragaův, kterýž byl Fálekův, kterýž byl Heberův, kterýž byl
Sále, 36 Kterýž byl Kainanův, kterýž byl Arfaxadův, kterýž byl
Semův, kterýž byl Noé, kterýž byl Lámechův, 37 Kterýž byl
Matuzalémův, kterýž byl Enochův, kterýž byl Járedův, kterýž
byl Malalehelův, kterýž byl Kainanův, 38 Kterýž byl Enosův,
kterýž byl Setův, kterýž byl Adamův, kterýž byl Boží.

4 Ježíš pak, pln jsa Ducha svatého, vrátil se od Jordánu,
a puzen jest v Duchu na poušť. **2** A za čtyřidceti dní
pokoušín byl od ďábla, a nic nejedl v těch dnech. A když se
skonali dnové ti, potom zlačněl. **3** I řekl jemu ďábel: Jestliže
jsi Syn Boží, rci kamenu tomuto, ať jest chléb. **4** I odpověděl
jemu Ježíš: Psánoť jest: Že ne samým chlebem živ bude
člověk, ale každým slovem Božím. **5** I vedl jej ďábel na
horu vysokou, a ukázal mu všecka království okršlku země
pojednou. **6** A řekl jemu ďábel: Toběť dám tuto všecku moc i
slávu těchto království, nebo mně dána jest, a komuž bych
koli chtěl, dám ji. **7** Protož ty pokloníš-li se přede mnou,
budeť všecko tvé. **8** I odpověděv Ježíš, řekl jemu: Jdi pryč
ode mne, satanáši; neboť psáno jest: Pánu Bohu svému
budeš se klaněti a jemu samému sloužiti. **9** Tedy vedl jej
do Jeruzaléma, a postavil ho na vrchu chrámu, a řekl mu:
Jsi-li Syn Boží, pusť se odtud dolů. **10** Nebo psáno jest:
Že andělům svým přikáže o tobě, aby tě ostříhali, **11** A že
tě na ruce uchopí, abys neurazil o kámen nohy své. **12** A
odpovídaje, dí mu Ježíš: Povědínoť jest: Nebudeš pokoušeti
Pána Boha svého. **13** A dokonav všecka pokušení ďábel,
odšel od něho až do času. **14** I navrátil se Ježíš v moci
Ducha do Galilee, a vyšla pověst o něm po vší té okolní
krajině. **15** A on učil v školách jejich, a slaven byl ode
všech. **16** I přišel do Nazaréta, kdež byl vychován, a všel
podle obyčeje svého v den sobotní do školy. I vstal, aby
četl. **17** I dána jemu kniha Izaiáše proroka. A otevřev knihu,
nalezl místo, kdež bylo napsáno: **18** Duch Páně nade mnou,
protože pomazal mne, kázati evangelium chudým poslal
mne, a uzdravovati zkroušené srdcem, zvěstovati jatým
propuštění a slepým vidění, a propustiti soužené v svobodu,
19 A zvěstovati léto Páně vzácné. **20** A zavřev knihu a vrátiv
služebníku, posadil se. A všech v škole oči byly obráceny
naň. **21** I počal mluviti k nim: Že dnes naplnilo se písmo
toto v uších vašich. **22** A všickni jemu posvědčovali, a divili
se libým slovům, pocházejícím z úst jeho, a pravili: Zdaliž
tento není syn Jozefův? **23** I dí k nim: Zajisté díte mi toto
podobenství: Lékaři, uzdrav se sám. Které věci slyšeli jsme,
žes činil v Kafarnaum, učiň také i zde v své vlasti. **24** I řekl
jim: Amen pravím vám, žeť žádný prorok není vzácen v
vlasti své. **25** Ale v pravdě pravím vám, že mnoho vdov bylo
za dnů Eliáše v lidu Izraelském, kdyžto zavříno bylo nebe za
tři léta a za šest měsíců, takže byl hlad veliký po vší zemi,
26 Však Eliáš k nižádné z nich není poslán, než toliko do
Sarepty Sidonské k ženě vdově. **27** A mnoho malomocných
bylo v lidu Izraelském za Elizea proroka, a žádný z nich
není očištěn, než Náman Syrský. **28** I naplněni jsou všickni v
škole hněvem, slyšíce to. **29** A povstavše, vyvedli jej ven z
města, a vedli ho až na vrch hory, na nížto město jejich bylo
vzděláno, aby jej dolů sstrčili. **30** Ale on bera se prostředkem
jich, ušel. **31** I sstoupil do Kafarnaum, města Galilejského, a
tu učil je ve dny sobotní. **32** I divili se velmi učení jeho, nebo
mocná byla řeč jeho. **33** Byl pak tu v škole člověk jeden,
mající ducha ďábelství nečistého. I zvolal hlasem velikým,
34 Řka: Ach, což jest tobě do nás, Ježíši Nazaretský? Přišel
jsi zatratiti nás? Znám tě, kdo jsi, že jsi ten svatý Boží. **35** I
přimluvil jemu Ježíš, řka: Umlkniž a vyjdi od něho. A povrha
jej ďábel mezi ně, vyšel od něho, a nic mu neuškodil. **36** I
přišel strach na všecky, a rozmlouvali vespolek, řkouce: Jaké
jest toto slovo, že v moci a síle přikazuje nečistým duchům, a
vycházejí? **37** I rozcházela se o něm pověst po všem okolí té
krajiny. **38** Vstav pak Ježíš ze školy, všel do domu Šimonova.
Svegruše pak Šimonova trápena byla těžkou zimnicí. I
prosili ho za ni. **39** Tedy stoje nad ní, přimluvil zimnici, i
přestala jí. A ona hned vstavši, posluhovala jim. **40** Při
západu pak slunce všickni, kteříž měli nemocné rozličnými
neduhy, vodili je k němu, a on na jednoho každého z nich
ruce vzkládav, uzdravoval je. **41** Od mnohých také ďábelství
vycházela, křičící a říkající: Ty jsi Kristus, Syn Boží. Ale on
přimlouvaje, nedopouštěl jim mluviti; nebo věděli, že jest on
Kristus. **42** A jakž byl den, vyšed, bral se na pusté místo. I
hledali ho zástupové, a přišli až k němu, a zdržovali ho, aby
neodcházel od nich. **43** On pak řekl jim: I jinýmť městům
musím zvěstovati království Boží; nebo na to poslán jsem.
44 I kázal v školách Galilejských.

5 Stalo se pak, když se zástup na něj valil, aby slyšeli
slovo Boží, že on stál podle jezera Genezaretského. **2** I
uzřel dvě lodí, any stojí u jezera, rybáři pak sstoupivše z
nich, vypírali síti. **3** I vstoupiv na jednu z těch lodí, kteráž
byla Šimonova, prosil ho, aby od země odvezl maličko. A
posadiv se, učil z lodí zástupy. **4** A když přestal mluviti, dí
k Šimonovi: Vez na hlubinu, a rozestřete síti své k lovení
ryb. **5** I odpověděv Šimon, řekl jemu: Mistře, přes celou noc
pracovavše, nic jsme nepopadli, ale k slovu tvému rozestru
sít. **6** A když to učinili, zahrnuli množství veliké ryb, takže se
trhala sít jejich. **7** I ponukli tovaryšů, kteříž byli na druhé lodí,
aby přišli a pomohli jim. I přišli a naplnili obě lodí, takže se
téměř pohřižovaly. **8** To uzřev Šimon Petr, padl k nohám
Ježíšovým, řka: Odejdi ode mne, Pane, neboť jsem člověk
hříšný. **9** Hrůza zajisté byla jej obklíčila, i všecky, kteříž s ním
byli, nad tím lovením ryb, kteréž byli popadli, **10** A též Jakuba
a Jana, syny Zebedeovy, kteříž byli tovaryši Šimonovi. I dí
Šimonovi Ježíš: Nebojž se. Již od tohoto času lidi živé budeš
loviti. **11** A přivezše k břehu lodí, a všecko opustivše, šli

za ním. 12 I stalo se, když byl v jednom městě, a aj, byl
tam muž plný malomocenství. A uzřev Ježíše, padl na tvář,
a prosil ho, řka: Pane, kdybys chtěl, můžeš mne očistiti.
13 I vztáh Ježíš ruku, dotekl se ho, řka: Chci, buď čist. A
hned odešlo od něho malomocenství. 14 I přikázal jemu, aby
žádnému nepravil, ale řekl mu: Odejda, ukaž se knězi, a
obětuj za očištění své, jakož přikázal Mojžíš, na svědectví
jim. 15 Tedy rozhlašovala se více řeč o něm, a scházeli se
zástupové mnozí, aby jej slyšeli, a uzdravováni byli od něho
v svých nemocech. 16 On pak odcházel na pouště, a modlil
se. 17 I stalo se v jeden den, že on seděl uče, a seděli také
tu i farizeové a Zákona učitelé, kteříž se byli sešli z každého
městečka Galilejského a Judského i z Jeruzaléma, a moc
Páně přítomná byla k uzdravování jich. 18 A aj, muži nesli na
loži člověka, kterýž byl šlakem poražený, i hledali vnésti ho a
položiti před něj. 19 A nenalezše, kterou by jej stranou vnesli
pro zástup, vstoupili na dům, a skrze podlahu spustili jej s
ložem uprostřed před Ježíše. 20 Kterýžto viděv víru jejich,
řekl mu: Èlověče, odpuštěniť jsou tobě hříchové tvoji. 21 Tedy
počali přemyšlovati zákoníci a farizeové, řkouce: Kdo jest
tento, jenž mluví rouhání? Kdo může odpustiti hříchy, jediné
sám Bůh? 22 Poznav pak Ježíš myšlení jejich, odpovídaje,
řekl k nim: Co tak utrhavě přemyšlujete v srdcích vašich? 23
Co jest snáze říci: Odpouštějí se tobě hříchové tvoji, čili říci:
Vstaň a chod? 24 Ale abyste věděli, že Syn člověka má moc
na zemi odpouštěti hříchy, (řekl dnou zlámanému:) Toběť
pravím: Vstaň, a vezma lože své, jdi do domu svého. 25 A
on hned vstav před nimi, vzal lože, na němž ležel, i odšel do
domu svého, velebě Boha. 26 I užasli se všickni, i velebili
Boha, a naplněni jsou bázní, řkouce: Že jsme viděli dnes
divné věci. 27 A potom vyšel Ježíš a uzřel celného, jménem
Léví, sedícího na cle. I řekl jemu: Pojď za mnou. 28 A on
opustiv všecko, vstav, šel za ním. 29 I učinil jemu hody veliké
Léví v domu svém, a byl tu zástup veliký publikánů i jiných,
kteříž s ním stolili. 30 Tedy reptali zákoníci a farizeové,
řkouce učedlníkům jeho: Proč s publikány a hříšníky jíte a
pijete? 31 I odpověděv Ježíš, řekl k nim: Nepotřebujíť zdraví
lékaře, ale nemocní. 32 Nepřišelť jsem volati spravedlivých,
ale hříšných ku pokání. 33 A oni řekli jemu: Proč učedlníci
Janovi postí se často a modlí se, též podobně i farizejští, tvoji
pak jedí a pijí? 34 On pak řekl k nim: Zdali můžete synům
ženicha, dokudž s nimi jest ženich, kázati se postiti? 35 Ale
přijdouť dnové, a když odjat bude od nich ženich, tehdážť se
budou postiti v těch dnech. 36 Pravil pak i podobenství k
nim: Že žádný záplaty roucha nového nepřišívá k rouchu
vetchému; sic jinak i nové roztrhuje, a vetchému nepřísluší
záplata z nového. 37 A žádný nevlévá vína nového do nádob
starých; sic jinak víno nové rozpučí nádoby, a samo vyteče,
a nádoby se pokazí. 38 Ale víno nové v nádoby nové má lito
býti, a obé bude zachováno. 39 A aniž kdo, když pije staré,
hned chce nového, ale díť: Staré lepší jest.

6 I stalo se v druhou sobotu, že šel Ježíš skrze obilí. I trhali
učedlníci jeho klasy, a rukama vymínajíce, jedli. 2 Tehdy
někteří z farizeů řekli jim: Proč to činíte, čehož nesluší činiti v
svátky? 3 I odpověděv Ježíš, řekl jim: Což jste ani toho nečtli,
co jest učinil David, když lačněl, on i ti, kteříž s ním byli? 4
Kterak všel do domu Božího, a chleby posvátné vzal a jedl,
a dal i těm, kteříž s ním byli, jichžto nenáleží jísti než toliko
samým kněžím? 5 I řekl jim: Že jest Syn člověka pánem
také i dne svátečního. 6 Stalo se pak i v jiný den sváteční,
že všel do školy Ježíš, a učil. A byl tu člověk, jehož pravá
ruka byla uschlá. 7 I šetřili ho zákoníci a farizeové, bude-li
v sobotu uzdravovati, aby nalezli, čím by jej obžalovali. 8
Ale on znal přemyšlování jich. I dí člověku, kterýž měl ruku
uschlou: Vstaň, a stůj v prostředku. A on vstav, i stál. 9 Tedy
řekl k nim Ježíš: Otíži se vás na jednu věc: Sluší-li v sobotu
dobře činiti? duši zachovati, čili zatratiti? 10 A pohleděv na
ně na všecky vůkol, dí člověku: Vztáhni ruku svou. A on
učinil tak. I navrácena jest k zdraví ruka jeho a byla jako
druhá. 11 Oni pak naplněni jsou hněvivou nemoudrostí,
a rozmlouvali mezi sebou, co by učiniti měli Ježíšovi. 12
I stalo se v těch dnech, vyšel Ježíš na horu k modlení.
I byl tam přes noc na modlitbě Boží. 13 A když byl den,
povolal učedlníků svých, a vyvolil z nich dvanácte, kteréž i
apoštoly nazval. 14 (Šimona, kterémuž také dal jméno Petr,
a Ondřeje bratra jeho, Jakuba a Jana, Filipa a Bartoloměje,
15 Matouše a Tomáše, Jakuba syna Alfeova, a Šimona,
kterýž slove Zelótes, 16 Judu bratra Jakubova, a Jidáše
Iškariotského, kterýž pak byl zrádce.) 17 I sstoupiv s nimi
s hory, stál na místě polním, a zástup učedlníků jeho, a
množství veliké lidu ze všeho Judstva i z Jeruzaléma, i z
Týru i z Sidonu, jenž při moři jsou, kteříž byli přišli, aby jej
slyšeli a uzdraveni byli od neduhů svých, 18 I kteříž trápeni
byli od duchů nečistých. A byli uzdravováni. 19 A všecken
zástup hledal se ho dotknouti; nebo moc z něho vycházela, a
uzdravovala všecky. 20 A on pozdvih očí svých na učedlníky,
pravil: Blahoslavení chudí, nebo vaše jest království Boží.
21 Blahoslavení, kteříž nyní lačníte, nebo nasyceni budete.
Blahoslavení, kteříž nyní plačete, nebo smáti se budete.
22 Blahoslavení budete, když vás nenáviděti budou lidé, a
když vás vyobcují, a haněti budou, a vyvrhou jméno vaše
jakožto zlé, pro Syna člověka. 23 Radujte se v ten den a
veselte se, nebo aj, odplata vaše mnohá jest v nebesích.

Takť jsou zajisté činívali prorokům otcové jejich. 24 Ale běda
vám bohatým, nebo vy již máte potěšení své. 25 Běda vám,
kteříž jste nasyceni, nebo lačněti budete. Běda vám, kteříž
se nyní smějete, nebo kvíliti a plakati budete. 26 Běda vám,
když by dobře o vás mluvili všickni lidé; nebo tak jsou činívali
falešným prorokům otcové jejich. 27 Ale vámť pravím, kteříž
slyšíte: Milujte nepřátely vaše, dobře čiňte těm, kteříž vás
nenávidí, 28 Dobrořečte těm, kteříž vás proklínají, a modlte
se za ty, kteříž vám bezpráví činí. 29 A udeřil-li by tebe kdo v
líce jedno, nasaď mu i druhého, a tomu, kterýž tobě odjímá
plášť, také i sukně nebraň. 30 Každému pak prosícímu
tebe dej, a od toho, jenž béře tvé věci, zase nežádej. 31
A jakž chcete, aby vám lidé činili, i vy jim též podobně
čiňte. 32 Nebo jestliže milujete ty, kteříž vás milují, jakou míti
budete milost? Nebo i hříšníci milují ty, od nichž milováni
bývají. 33 A budete-li dobře činiti těm, kteříž vám dobře činí,
jakou máte milost? Však i hříšníci totéž činí. 34 A budete-
li půjčovati těm, od kterýchž se nadějete zase vzíti, jakou
máte milost? Však i hříšníci hříšníkům půjčují, aby tolikéž
zase vzali. 35 Protož milujte nepřátely vaše, a dobře čiňte,
a půjčujte, nic se odtud nenadějíce, a budeť odplata vaše
mnohá, a budete synové Nejvyššího. Nebo on dobrotivý
jest i k nevděčným a zlým. 36 Protož buďte milosrdní, jako i
Otec váš milosrdný jest. 37 Nesuďte, a nebudete souzeni.
Nepotupujte, a nebudete potupeni. Odpouštějte, a budeť
vám odpuštěno. 38 Dávejte, a budeť vám dáno. Míru dobrou,
natlačenou, a natřesenou, a osutou dadíť v lůno vaše; touž
zajisté měrou, kterouž měříte, bude vám odměřeno. 39
Pověděl jim také i podobenství: Zdali může slepý slepého
vésti? Zdaž oba do jámy neupadnou? 40 Neníť učedlník nad
mistra svého, ale dokonalý bude každý, bude-li jako mistr
jeho. 41 Což pak vidíš mrvu v oku bratra svého, a břevna,
kteréž jest v tvém vlastním oku, neznamenáš? 42 Aneb
kterak můžeš říci bratru svému: Bratře, nechať vyvrhu mrvu
z oka tvého, sám v oku svém břevna nevida? Pokrytče, vyvrz
prve břevno z oka svého, a tehdy prohlédneš, abys vyňal
mrvu, kteráž jest v oku bratra tvého. 43 Neboť není ten strom
dobrý, kterýž nese ovoce zlé, aniž jest strom zlý, kterýž nese
ovoce dobré. 44 Každý zajisté strom po svém vlastním ovoci
bývá poznán; nebo nesbírají s trní fíků, ani s hloží sbírají
hroznů. 45 Dobrý člověk z dobrého pokladu srdce svého
vynáší dobré, a zlý člověk ze zlého pokladu srdce svého
vynáší zlé. Nebo z hojnosti srdce mluví ústa jeho. 46 Co pak
mi říkáte: Pane, Pane, a nečiníte, což pravím? 47 Každý
kdož přichází ke mně, a slyší slovo mé, a zachovává je,
ukáži vám, komu by podoben byl. 48 Podoben jest člověku
stavějícímu dům, kterýž kopal hluboko, a založil grunty v
skále. A když se stala povodeň, obořila se řeka na dům ten,
ale nemohla jím pohnouti, nebo byl založen na skále. 49 Ale
kdož slyší a nečiní, podoben jest člověku, kterýž staví dům
svůj na zemi bez gruntu. Na kterýžto obořila se řeka, a on
hned padl, i stal se pád domu toho veliký.

7 A když vykonal všecka slova svá při přítomnosti lidu, všel
do Kafarnaum. 2 Setníka pak jednoho služebník nemocen
jsa, k smrti se přibližoval, kteréhož on sobě mnoho vážil. 3 I
uslyšav o Ježíšovi, poslal k němu starší z Židů, prose ho, aby
přišel a uzdravil služebníka jeho. 4 A oni přišedše k Ježíšovi,
prosili ho snažně, řkouce: Hoden jest, abys jemu to učinil. 5
Nebo miluje národ náš, a školu on nám vystavěl. 6 Tedy
Ježíš šel s nimi. A když již nedaleko byl od domu, poslal k
němu setník přátely, řka jemu: Pane, nepřidávej sobě práce.
(Nejsem zajisté hoden, abys všel pod střechu mou. 7 A
protožť jsem i sebe samého za nehodného položil, abych
přišel k tobě.) Ale rci slovem, a budeť uzdraven služebník
můj. 8 Nebo i já jsem člověk pod mocí postavený, maje pod
sebou žoldnéře, a dím tomuto: Jdi, a jde, a jinému: Přijď, a
přijde, a služebníku svému: Učiň toto, a učiní. 9 Tedy uslyšav
to Ježíš, podivil se jemu, a obrátiv se k zástupu, kterýž za
ním šel, řekl: Pravím vám, že ani v Izraeli nenalezl jsem tak
veliké víry. 10 Vrátivše se pak do domu ti, kteříž posláni
byli, nalezli služebníka, kterýž nemocen byl, zdravého. 11 I
stalo se potom, šel Ježíš do města, kteréž slove Naim, a šli
s ním učedlníci jeho mnozí a zástup veliký. 12 A když se
přiblížil k bráně města, aj, mrtvý byl nesen ven, syn jediný
matky své, a ta vdova byla, a zástup města mnohý s ní.
13 Kteroužto uzřev Pán, milosrdenstvím hnut jsa nad ní,
řekl jí: Neplačiž. 14 A přistoupiv, dotekl se már. (Ti pak,
kteříž nesli, zastavili se.) I řekl: Mládenče, toběť pravím,
vstaň. 15 I pozdvih se mrtvý, sedl, a počal mluviti. I dal
jej mateři jeho. 16 Tedy podjala všecky bázeň, i velebili
Boha, řkouce: Že prorok veliký povstal mezi námi, a že Bůh
navštívil lid svůj. 17 I vyšla řeč ta o něm po všem Judstvu i
po vší okolní krajině. 18 I zvěstovali Janovi učedlníci jeho o
všech těchto věcech. A zavolav kterýchs dvou z učedlníků
svých Jan, 19 Poslal k Ježíšovi, řka: Ty-li jsi ten, kterýž
přijíti má, čili jiného čekati máme? 20 Přišedše pak k němu
muži ti, řekli: Jan Křtitel poslal nás k tobě, řka: Ty-li jsi ten,
kterýž přijíti má, čili jiného čekati máme? 21 A v touž hodinu
mnohé uzdravil od neduhů, od nemocí a duchů zlých, a
slepým mnohým zrak dal. 22 Odpověděv pak Ježíš, řekl jim:
Jdouce, povězte Janovi, co jste viděli a slyšeli, že slepí vidí,
kulhaví chodí, malomocní očištění přijímají, hluší slyší, mrtví
z mrtvých vstávají, chudým se zvěstuje evangelium. 23 A

blahoslavený jest, kdož by se na mně nezhoršil. 24 A když
odešli poslové Janovi, počal praviti k zástupům o Janovi: Co
jste vyšli na poušť spatřovati? Třtinu-li, kteráž se větrem
klátí? 25 Anebo nač jste hleděti vyšli? Na člověka-li měkkým
rouchem oděného? Aj, kteříž v rouše slavném a v rozkoši
jsou, v domích královských jsou. 26 Aneb co jste vyšli viděti?
Proroka-li? Ovšem pravím vám, i více nežli proroka. 27
Tentoť jest, o kterémž jest psáno: Aj, já posílám anděla
svého před tváří tvou, jenž připraví cestu tvou před tebou. 28
Nebo pravím vám, většího proroka mezi syny ženskými nad
Jana Křtitele není žádného, ale kdož jest menší v království
Božím, většíť jest nežli on. 29 Tedy všecken lid slyše to
i publikáni, velebili Boha, byvše pokřtěni křtem Janovým.
30 Ale farizeové a zákoníci pohrdli radou Boží sami proti
sobě, nebyvše pokřtěni od něho. 31 I řekl Pán: Komu tedy
přirovnám lidi pokolení tohoto a čemu podobni jsou? 32
Podobni jsou dětem, jenž na rynku sedí a jedni na druhé
volají, říkajíce: Pískali jsme vám, a neskákali jste; žalostně
jsme naříkali vám, a neplakali jste. 33 Nebo přišel Jan Křtitel,
nejeda chleba, ani pije vína, a pravíte: Ďábelství má. 34 Přišel
Syn člověka, jeda a pije, a pravíte: Aj, člověk žráč a pijan
vína, přítel publikánů a hříšníků. 35 Ale ospravedlněna jest
moudrost ode všech synů svých. 36 Prosil ho pak jeden z
farizeů, aby jedl s ním. Pročež všed do domu toho farizea,
posadil se za stůl. 37 A aj, žena jedna v městě, kteráž byla
hříšnice, zvěděvši, že by seděl za stolem v domě farizea,
přinesla nádobu alabastrovou masti. 38 A stojeci zzadu u
noh jeho, s pláčem počala slzami smáčeti nohy jeho, a vlasy
hlavy své vytírala, a líbala nohy jeho, a mastí mazala. 39
Uzřev pak to farizeus, kterýž ho byl pozval, řekl sám v sobě:
Byť tento byl prorok, vědělť by, která a jaká jest to žena,
kteráž se ho dotýká; nebo hříšnice jest. 40 I odpověděv
Ježíš, dí k němu: Šimone, mámť něco pověděti. A on řekl:
Mistře, pověz. 41 I řekl Ježíš: Dva dlužníky měl jeden věřitel.
Jeden dlužen byl pět set peněz, a druhý padesát. 42 A
když neměli, odkud by zaplatili, odpustil oběma. Povězižť
tedy, který z nich více jej bude milovati? 43 I odpověděv
Šimon, řekl: Mám za to, že ten, kterémuž více odpustil. A on
řekl jemu: Právě jsi rozsoudil. 44 A obrátiv se k ženě, řekl
Šimonovi: Vidíš tuto ženu? Všel jsem do domu tvého, vody
nohám mým nepodal jsi, ale tato slzami smáčela nohy mé, a
vlasy hlavy své vytřela. 45 Nepolíbil jsi mne, ale tato, jakž
jsem všel, nepřestala líbati noh mých. 46 Olejem hlavy mé
nepomazal jsi, ale tato mastí mazala nohy mé. 47 Protož
pravím tobě: Odpuštěnit jsou jí hříchové mnozí, neboť jest
milovala mnoho. Komuť se pak málo odpouští, málo miluje.
48 I řekl k ní: Odpuštěnit jsou tobě hříchové. 49 Tedy počali,
kteříž tu spolu seděli za stolem, říci sami mezi sebou: Kdo
jest tento, kterýž i hříchy odpouští? 50 I řekl k ženě: Víra tvá
tebe k spasení přivedla. Jdiž u pokoji.

8 I stalo se potom, že on chodil po městech a po
městečkách, káže a zvěstuje království Boží, a dvanácte
s ním, 2 I ženy některé, kteréž byly uzdraveny od duchů
zlých a od nemocí: Maria, jenž slove Magdaléna, z nížto
bylo sedm ďáblů vyšlo, 3 A Johanna manželka Chuzova,
úředníka Herodesova, a Zuzanna, a jiné mnohé, kteréž
posluhovaly jemu z statků svých. 4 Když se pak scházel
zástup mnohý, a z okolních měst hrnuli se k němu, mluvil jim
v podobenství: 5 Vyšel rozsevač, aby rozsíval símě své.
A když on rozsíval, jedno padlo podle cesty, i pošlapáno
jest, a ptáci nebeští szobali je. 6 A jiné padlo na skálu, a
vzešlé uvadlo, nebo nemělo vláhy. 7 Jiné pak padlo mezi
trní, a spolu vzrostlé trní udusilo je. 8 A jiné padlo v zemi
dobrou, a když vzešlo, učinilo užitek stý. To pověděv, volal:
Kdo má uši k slyšení, slyš. 9 I otázali se ho učedlníci
jeho, řkouce: Jaké jest to podobenství? 10 A on řekl: Vám
dáno jest znáti tajemství království Božího, ale jiným v
podobenství, aby hledíce, neviděli, a slyšíce, nerozuměli.
11 Jestiť pak podobenství toto: Símě jest slovo Boží. 12
A kteréž padlo podle cesty, jsou ti, kteříž slyší, a potom
přichází ďábel, a vynímá slovo z srdce jejich, aby nevěříce,
spaseni nebyli. 13 Ale kteříž na skálu, ti když slyší, s radostí
přijímají slovo, a tiť kořenů nemají; ti na čas věří, a v čas
pokušení odstupují. 14 Kteréž pak mezi trní padlo, tiť jsou,
kteříž slyšíce, a po pečování a zboží a rozkošech života
jdouce, bývají udušeni, a nepřinášejí užitku. 15 Ale kteréž
padlo v zemi dobrou, ti jsou, kteřížto v srdci ctném a dobrém,
slyšíce slovo, zachovávají je, a užitek přinášejí v trpělivosti.
16 Nižádný pak rozsvítě svíci, nepřikrývá jí nádobou, ani
staví pod postel, ale na svícen staví, aby ti, kteříž vcházejí,
světlo viděli. 17 Nebo nic není tajného, což by nemělo býti
zjeveno, ani co ukrytého, což by nemělo poznáno býti a na
světlo vyjíti. 18 Protož vizte, jak slyšíte. Nebo kdož má, tomu
bude dáno, a kdo nemá, i to, což domnívá se míti, bude
odjato od něho. 19 Tedy přišli k němu matka a bratří jeho,
ale nemohli ho dojíti pro zástup. 20 I pověděli mu, řkouce:
Matka tvá a bratří tvoji stojí vně, chtíce tebe viděti. 21 A
on odpověděv, řekl k nim: Matka má a bratří moji jsou ti,
kteříž slovo Boží slyší a plní je. 22 Stalo se pak v jeden
den, že on vstoupil na lodí i učedlníci jeho. I řekl k nim:
Přeplavme se přes jezero. I odstrčili lodí od břehu. 23 A
když se plavili, usnul. Tedy přišla bouře tuhého větru na
jezero, a vlny lodí naplňovaly, takže v nebezpečenství byli.

24 I přistoupivše, zbudili ho, řkouce: Mistře, Mistře, hyneme.
A on procítiv, přimluvil větru a zdutí vod. I přestala bouře,
a stalo se utišení. 25 I řekl jim: Kde je víra vaše? Kteřížto
bojíce se, podivili se, vespolek řkouce: I kdo jest tento, že
větrům přikazuje i vodám, a poslouchají ho? 26 I plavili se
do krajiny Gadarenské, kteráž jest proti Galilei. 27 A když z
lodí vystoupil na zemi, potkal jej muž jeden z města, kterýž
měl ďábelství od mnoha časů, a rouchem se neodíval, ani v
domu býval, ale v hrobích. 28 Ten uzřev Ježíše zkřikl a padl
před ním, a hlasem velikým řekl: Co je tobě do mne, Ježíši,
Synu Boha nejvyššího? Prosím tebe, netrap mne. 29 Nebo
přikazoval duchu nečistému, aby vyšel z toho člověka. Po
mnohé zajisté časy jím lomcoval, a býval ukován řetězy a v
poutech ostříhán, ale on polámal okovy a býval od ďábelství
puzen na poušť. 30 I otázal se Ježíš, řka: Jakť říkají? A on
řekl: Tma. Neb bylo mnoho ďáblů vešlo do něho. 31 Tedy
prosili ho, aby jim nepřikazoval jíti do propasti. (Abyssos g12)
32 Bylo pak tu veliké stádo vepřů, kteříž se pásli na hoře. I
prosili ho ďáblové, aby jim dopustil do nich vjíti. I dopustil
jim. 33 I vyšedše ďáblové z člověka, vešli do vepřů, a hned
běželo stádo s chvátáním s vrchu do jezera, i ztonulo. 34 A
viděvše pastýři, co se stalo, utekli pryč; a šedše, vypravovali
to v městě i po vsech. 35 I vyšli lidé, aby viděli, co se stalo. I
přišli k Ježíšovi, a nalezli člověka toho, z kteréhož ďáblové
vyšli, oděného a majícího rozum, an sedí u noh Ježíšových.
I báli se. 36 A vypravovali jim také ti, kteříž byli viděli, kterak
jest zdráv učiněn ten, jenž měl ďábelství. 37 I prosilo ho to
všecko množství té okolní krajiny Gadarenských, aby odšel
od nich; nebo bázní velikou naplněni byli. A on vstoupiv
na lodí, navrátil se. 38 Prosil ho pak muž ten, z kteréhož
ďáblové vyšli, aby s ním byl. Ale Ježíš propustil ho, řka: 39
Navrať se do domu svého, a vypravuj, kterak veliké věci
učinil tobě Bůh. I odšel, po všem městě vypravuje, jak veliké
věci učinil jemu Ježíš. 40 Stalo se pak, když se navrátil
Ježíš, že přijal jej zástup; nebo všickni očekávali ho. 41 A aj,
přišel muž, kterémuž jméno bylo Jairus, a ten byl kníže školy
Židovské. I padna k nohám Ježíšovým, prosil ho, aby všel
do domu jeho. 42 Nebo měl dceru tu jedinou, kteréž bylo
okolo dvanácti let, a ta umírala. A když šel, tiskl jej zástup.
43 Tedy žena jedna, jenž nemoc svou trpěla od let dvanácti,
(kterážto byla na lékaře vynaložila všecken statek, a od
žádného nemohla uzdravena býti,) 44 Přistoupivši pozadu,
dotkla se podolka roucha jeho, a hned přestala nemoc její.
45 I řekl Ježíš: Kdo jest, jenž se mne dotekl? A když všickni
zapírali, řekl Petr, a kteříž s ním byli: Mistře, zástupové
tebe tisknou a tlačí, a ty pravíš: Kdo se mne dotekl? 46
I řekl Ježíš: Dotekl se mne někdo, nebo poznal jsem já,
že jest moc ode mne vyšla. 47 A viduci žena, že by tajno
nebylo, třesuci se, přistoupila a padla před ním, a pro kterou
příčinu dotkla se ho, pověděla přede vším lidem, a kterak
jest hned uzdravena. 48 A on řekl jí: Dobré mysli buď, dcero,
víra tvá tebe uzdravila. Jdiž u pokoji. 49 A když on ještě
mluvil, přišel jeden od knížete školy, řka jemu: Již umřela
dcera tvá, nezaměstnávej Mistra. 50 Ale Ježíš uslyšav to,
odpověděl jemu: Nebojž se, věř toliko, a zdrávať bude. 51 A
všed do domu, nedopustil s sebou vjíti žádnému než Petrovi
a Jakubovi a Janovi, a otci a mateři té děvečky. 52 Plakali jí
pak všickni a kvílili. A on řekl: Neplačtež. Neumřelať, ale
spíť. 53 I posmívali se jemu, vědouce, že jest umřela. 54
On pak vyhnav ven všecky, a ujav ruku její, zavolal, řka:
Děvečko, vstaň! 55 I navrátil se duch její, a vstala hned. I
kázal jí dáti jísti. 56 I divili se náramně rodičové její. A on jim
kázal, aby žádnému nepravili o tom, co se bylo stalo.

9 I svolav Ježíš dvanácte učedlníků svých, dal jim sílu a
moc nad všelikým ďábelstvím, a aby neduhy uzdravovali.
2 I poslal je, aby kázali království Boží, a uzdravovali
nemocné. 3 A řekl jim: Nic nebeřte na cestu, ani hůlky,
ani mošny, ani chleba, ani peněz, ani po dvou sukních
mívejte. 4 A do kteréhožkoli domu vešli byste, tu zůstaňte,
a odtud vyjděte. 5 A kteříž by vás koli nepřijali, vyjdouce
z města toho, také i ten prach z noh vašich vyrazte na
svědectví proti nim. 6 I vyšedše, chodili po městečkách
vůkol, zvěstujíce evangelium, a uzdravujíce všudy. 7 Uslyšel
pak Herodes čtvrták o všech věcech, kteréž se dály od
něho. I rozjímal to v mysli své, protože bylo praveno od
některých, že by Jan vstal z mrtvých, 8 A od jiných, že by
se Eliáš zjevil, od některých pak, že by jeden z proroků
starých vstal. 9 I řekl Herodes: Jana jsem já sťal. Kdož pak
jest tento, o kterémž já slyším takové věci? I žádostiv byl
ho viděti. 10 Vrátivše se pak apoštolé, vypravovali jemu,
cožkoli činili. A pojav je, odšel soukromí na místo pusté
města řečeného Betsaida. 11 To když zvěděli zástupové,
šli za ním; i přijal je, a mluvil jim o království Božím, a
ty, kteříž uzdravení potřebovali, uzdravoval. 12 Den pak
počal se nachylovati. I přistoupivše dvanácte učedlníků,
řekli jemu: Rozpusť zástupy, ať rozejdouce se do městeček
okolních a do vesnic, jdou a hledají pokrmů, nebo jsme
tuto na místě pustém. 13 I řekl jim: Dejte vy jim jísti. A oni
řekli: Nemámeť víc než pět chlebů a dvě rybě, leč bychom
my snad šli a nakoupili na tento všecken lid pokrmů? 14
Nebo bylo mužů okolo pěti tisíců. I řekl učedlníkům svým:
Rozkažte se jim posaditi v každém řadu po padesáti. 15 I
učinili tak, a posadili se všickni. 16 A vzav těch pět chlebů a

dvě rybě, vzhlédl v nebe a dobrořečil jim, i lámal, a rozdával
učedlníkům, aby kladli před zástup. 17 I jedli, a nasyceni jsou
všickni. A sebráno jest, což jim bylo ostalo drobtů, dvanácte
košů. 18 I stalo se, když se on modlil obzvláštně, že byli
s ním učedlníci. I otázal se jich, řka: Kým mne praví býti
zástupové? 19 A oni odpověděvše, řekli: Janem Křtitelem, a
jiní Eliášem, jiní pak, že prorok jeden z starých vstal. 20 I
řekl jim: Vy pak kým mne býti pravíte? Odpověděv Petr, řekl:
Krista toho Božího. 21 A on pohroziv jim, rozkázal, aby toho
žádnému nepravili, 22 Pravě: Že Syn člověka musí mnoho
trpěti, a potupen býti od starších a od předních kněží i od
zákoníků, a zamordován býti, a třetího dne z mrtvých vstáti.
23 I pravil ke všechněm: Chce-li kdo přijíti za mnou, zapři
sám sebe, a beř svůj kříž na každý den, a následuj mne.
24 Nebo kdož bude chtíti duši svou zachovati, ztratíť ji; a
kdož ztratí duši svou pro mne, zachováť ji. 25 Nebo co jest
platno člověku, by všecken svět získal, kdyby sám sebe
zatratil, nebo sám sebe zmrhal? 26 Neb kdož by se za mne
styděl a za mé řeči, za tohoť se Syn člověka styděti bude,
když přijde v slávě své a Otce svého i svatých andělů. 27
Ale pravímť vám jistě: Jsouť někteří z těch, jenž tuto stojí,
kteříž neokusí smrti, až i uzří království Boží. 28 I stalo se po
těch řečech, jako po osmi dnech, že Ježíš vzav s sebou
Petra a Jakuba a Jana, vstoupil na horu, aby se modlil. 29 A
když se modlil, učiněna jest tvář jeho proměněná, a oděv
jeho bílý a stkvoucí. 30 A aj, dva muži mluvili s ním, a ti byli
Mojžíš a Eliáš. 31 Kteříž okázavše se v slávě, vypravovali o
smrti jeho, kterouž měl podstoupiti v Jeruzalémě. 32 Petr
pak a ti, kteříž s ním byli, obtíženi byli snem, a procítivše,
viděli slávu jeho a dva muže, ani stojí s ním. 33 I stalo
se, když oni odešli od něho, řekl Petr k Ježíšovi: Mistře,
dobréť jest nám zde býti. Protož udělejme tuto tři stánky,
tobě jeden, a Mojžíšovi jeden, a Eliášovi jeden, nevěda,
co mluví. 34 A když on to mluvil, stal se oblak, i zastínil
je. Báli se pak učedlníci, když oni vcházeli do oblaku. 35 I
stal se hlas z oblaku řkoucí: Tentoť jest Syn můj milý, jeho
poslouchejte. 36 A když se ten hlas stal, nalezen jest Ježíš
sám. A oni mlčeli, a nepravili žádnému v těch dnech ničehož
z těch věcí, kteréž jsou viděli. 37 Stalo se pak druhého dne,
když sstupovali s hory, potkal jej zástup mnohý. 38 A aj,
muž z zástupu zvolal, řka: Mistře, prosím tebe, vzhlédni
na syna mého, nebť jediného toho mám. 39 A aj, duch jej
napadá, a on ihned křičí, a sliní se, a ďábel lomcuje jím
slinícím se, a nesnadně odchází od něho, sápaje jím. 40 I
prosil jsem učedlníků tvých, aby jej vyvrhli, ale nemohli. 41 I
odpověděv Ježíš, řekl: Ó pokolení nevěrné a převrácené,
dokudž budu u vás a dokud vás snášeti budu? Přiveď sem
syna svého. 42 A v tom, když on přicházel, porazil jej ďábel
a lomcoval jím. I přimluvil duchu nečistému Ježíš, a uzdravil
mládence, a navrátil jej otci jeho. 43 I divili se náramně
všickni velikomocnosti Božské. A když se všickni divili všem
věcem, kteréž činil Ježíš, řekl učedlníkům svým: 44 Složte
vy v uších vašich řeči tyto, neboť Syn člověka bude vydán v
ruce lidské. 45 Ale oni nesrozuměli slovu tomu, a bylo před
nimi skryto, aby nevyrozuměli jemu. A báli se ho otázati o
tom slovu. 46 I vznikla mezi nimi hádka o to, kdo by z nich
byl větší. 47 Ježíš pak viděv přemyšlování srdce jejich, vzav
dítě, postavil je podle sebe, 48 A řekl jim: Kdožkoli přijal
by dítě toto ve jménu mém, mneť přijímá; a kdož by koli
mne přijal, přijímá toho, kterýž mne poslal. Nebo kdožť jest
nejmenší mezi všemi vámi, tenť bude veliký. 49 I odpověděv
Jan, řekl: Mistře, viděli jsme jednoho, an ve jménu tvém
ďábly vymítá; i bránili jsme mu, protože nechodí s námi. 50 I
dí jemu Ježíš: Nebraňtež. Nebo kdoť není proti nám, s námiť
jest. 51 I stalo se, když se doplnili dnové vzetí jeho vzhůru, a
on se byl již na tom ustavil, aby šel do Jeruzaléma, 52 Že
poslal posly před sebou. A oni jdouce, vešli do městečka
Samaritánského, aby jemu zjednali hospodu. 53 I nepřijali
ho, protože obličej jeho byl obrácen k jití do Jeruzaléma. 54
A viděvše to učedlníci jeho, Jakub a Jan, řekli: Pane, chceš-
li, ať díme, aby oheň sstoupil s nebe a spálil je, jako i Eliáš
učinil? 55 A obrátiv se Ježíš, potrestal jich, řka: Nevíte, číhо
jste vy duchu. 56 Syn zajisté člověka nepřišel zatracovati
duší lidských, ale aby je spasil. I odešli do jiného městečka.
57 Stalo se pak, když šli cestou, řekl jemu jeden: Pane, půjdu
za tebou, kam se koli obrátíš. 58 I řekl jemu Ježíš: Lišky
doupata mají a ptáci nebeští hnízda, ale Syn člověka nemá,
kde by hlavu sklonil. 59 I řekl k jinému: Pojď za mnou. A on
řekl: Pane, dopusť mi prve jíti a pochovati otce mého. 60 I dí
jemu Ježíš: Nech, ať mrtví pochovávají mrtvé své, ale ty jda,
zvěstuj království Boží. 61 I řekl opět jiný: Půjdu za tebou,
Pane, ale prve dopusť mi, ať se rozžehnám s těmi, kteříž
jsou v domu mém. 62 Řekl jemu Ježíš: Žádný, kdož vztáhna
ruku svou k pluhu, ohlídal by se nazpět, není způsobný k
království Božímu.

10 Potom pak vyvolil Pán i jiných sedmdesát, a poslal
je po dvou před tváří svou do každého města i místa,
kamž měl sám přijíti. 2 A pravil jim: Žeň zajisté jest mnohá,
ale dělníků málo. Protož proste Pána žni, ať vypudí dělníky
na žeň svou. 3 Jdětež. Aj, já posílám vás jako berany mezi
vlky. 4 Nenostež s sebou pytlíka, ani mošny, ani obuvi, a
žádného na cestě nepozdravujte. 5 A do kteréhožkoli domu
vejdete, nejprve rcete: Pokoj tomuto domu. 6 A bude-liť tu

který syn pokoje, odpočineť na něm pokoj váš; pakli nic,
k vámť se navrátí. 7 A v témž domu ostaňte, jedouce a
pijíce, což u nich jest. Nebo hoden jest dělník mzdy své.
Nechodťež z domu do domu. 8 Ale do kteréhožkoli města
vešli byste a přijali by vás, jezte, což před vás předloží. 9
A uzdravujte nemocné, kteříž by v něm byli, a rcete jim:
Přiblížiloť se k vám království Boží. 10 A do kteréhožkoli
města vešli byste, a nepřijali by vás, vyjdouce na ulice jeho,
rcetež: 11 Také i ten prach, kterýž se přichytil nás z města
vašeho, vyrážíme na vás. Ale však to vězte, žeť se jest
přiblížilo k vám království Boží. 12 Pravím zajisté vám, že
Sodomským v onen den lehčeji bude nežli tomu městu. 13
Běda tobě Korozaim, běda tobě Betsaido. Nebo kdyby v
Týru a v Sidonu činěni byli divové ti, kteříž v vás činěni
jsou, dávno by v žíni a v popele sedíce, pokání činili. 14
A protož Týru a Sidonu lehčeji bude na soudu nežli vám.
15 A ty Kafarnaum, které jsi až do nebe zvýšeno, až do
pekla sníženo budeš. (Hadēs g86) 16 Kdož vás slyší, mne
slyší; a kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá; kdož pak mnou
pohrdá, pohrdáť tím, kdož mne poslal. 17 Potom navrátilo se
s radostí těch sedmdesáte, řkouce: Pane, také i ďáblové
se nám poddávají ve jménu tvém. 18 I řekl jim: Viděl jsem
satana jako blesk padajícího s nebe. 19 Aj, dávámť vám
moc šlapati na hady a na štíry i na všelikou moc nepřítele, a
nic vám neuškodí. 20 Avšak z toho se neradujte, žeť se vám
poddávají duchové, ale raději se radujte, že jména vaše
napsána jsou v nebesích. 21 V tu hodinu rozveselil se v
duchu Ježíš, a řekl: Chválím tě, Otče, Pane nebe i země, že
jsi tyto věci skryl před moudrými a opatrnými, a zjevils je
maličkým. Ovšem, Otče, neb tak se líbilo před tebou. 22
Všecky věci dány jsou mi od Otce mého, a žádný neví, kdo
by byl Syn, jediné Otec, a kdo by byl Otec, jediné Syn, a
komuž by chtěl Syn zjeviti. 23 A obrátiv se k učedlníkům
obzvláštně, řekl: Blahoslavené oči, kteréž vidí, co vy vidíte.
24 Nebo pravím vám, že mnozí proroci i králové chtěli viděti,
což vy vidíte, a neviděli, a slyšeti, což vy slyšíte, a neslyšeli.
25 A aj, jeden zákoník vstal, pokoušeje ho, a řka: Mistře, co
čině, život věčný dědičně obdržím? (aiōnios g166) 26 A on
řekl k němu: V Zákoně co jest psáno? Kterak čteš? 27 A
on odpověděv, řekl: Milovati budeš Pána Boha svého ze
všeho srdce svého, a ze vší duše své, a ze vší síly své, i
ze vší mysli své, a bližního svého jako sebe samého. 28 I
řekl mu Ježíš: Právě jsi odpověděl. To čiň, a živ budeš. 29
On pak chtěje se sám ospravedlniti, dí Ježíšovi: A kdo jest
můj bližní? 30 I odpověděv Ježíš, řekl: Èlověk jeden šel z
Jeruzaléma do Jericho, i upadl mezi lotry. Kteříž obloupivše
jej a zranivše, odešli, odpolu živého nechavše. 31 I přihodilo
se, že kněz jeden šel touž cestou, a uzřev jej, pominul. 32
Též i Levíta až k tomu místu přišed, a uzřev jej, pominul. 33
Samaritán pak jeden, cestou se bera, přišel až k němu, a
uzřev jej, milosrdenstvím hnut jest. 34 A přistoupě, uvázal
rány jeho, naliv oleje a vína, a vloživ jej na hovado své,
vedl do hospody, a péči o něj měl. 35 Druhého pak dne
odjíti maje, vyňav dva peníze, dal hospodáři, a řekl: Měj
o něj péči, a cožkoli nad to vynaložíš, já když se vrátím,
zaplatím tobě. 36 Kdo tedy z těch tří zdá se tobě bližním
býti tomu, kterýž upadl mezi lotry? 37 A on řekl: Ten, kterýž
učinil milosrdenství nad ním. I řekl jemu Ježíš: Jdi, i ty učiň
též. 38 I stalo se, když šli, že on všel do jednoho městečka.
Žena pak jedna, jménem Marta, přijala jej do domu svého.
39 A ta měla sestru, jménem Mariji, kterážto seděci u noh
Ježíšových, poslouchala slova jeho. 40 Ale Marta pečliva
byla při mnohé službě Pánu. Kterážto přistoupivši, řekla:
Pane, nemáš-liž o to péče, že sestra má nechala mne samé
sloužiti? Protož rci jí, ať mi pomůž. 41 A odpověděv, řekl jí
Ježíš: Marta, Marta, pečlivá jsi, a rmoutíš se při mnohých
věcech. 42 Ale jednohoť jest potřebí. Mariať dobrou stránku
vyvolila, kterážto nebude odjata od ní.

11 I stalo se, když byl na jednom místě, modle se, že když
přestal, řekl k němu jeden z učedlníků jeho: Pane, nauč
nás modliti se, jako i Jan učil učedlníky své. 2 I řekl jim: Když
se modlíte; říkejte: Otče náš, jenž jsi v nebesích, posvěťť se
jméno tvé. Přijďť království tvé. Buďť vůle tvá, jako v nebi tak i
na zemi. 3 Chléb náš vezdejší dávej nám každého dne. 4 I
odpusťť nám hříchy naše, nebo i my odpouštíme všelikému
vinníku našemu. A neuvoďť nás v pokušení, ale zbav nás od
zlého. 5 I řekl k nim: Kdo z vás bude míti přítele, a půjde k
němu o půlnoci, a dí jemu: Příteli, půjč mi tří chlebů. 6 Nebo
přítel můj přišel s cesty ke mně, a nemám, co bych předložil
před něj. 7 A on vnitř jsa, odpověděl by, řka: Nečiň mi nevole,
neb jsou již dveře zavříny, a dítky mé se mnou jsou v pokoji.
Nemohuť vstáti a dáti tobě. 8 Pravím vám: Ačť nedá jemu,
vstana, protože jest přítel jeho, ale však pro nezbednost jeho
vstana, dá jemu, kolikožkoli potřebuje. 9 I jáť pravím vám:
Proste, a budeť vám dáno; hledejte, a naleznete; tlucte,
a budeť vám otevříno. 10 Neb každý, kdož prosí, béře; a
kdož hledá, nalézá; a tomu, kdož tluče, bude otevříno. 11
Kterého pak z vás otce prosil by syn za chléb, zdali kamene
podá jemu? Aneb za rybu, zdali místo ryby dá jemu hada?
12 Aneb prosil-li by za vejce, zdali podá jemu štíra? 13
Poněvadž tedy vy, zlí jsouce, umíte dobré dary dávati dětem
svým, čím více Otec váš nebeský dá Ducha svatého těm,
kteříž ho prosí? 14 I vymítal Ježíš ďábelství, a to bylo němé.

Stalo se pak, když vyšlo ďábelství, že mluvil němý. I divili se
zástupové. 15 Ale někteří z nich pravili: V Belzebubu, knížeti
ďábelském, vymítá ďábly. 16 A jiní pokoušejíce ho, znamení
s nebe hledali od něho. 17 Ale on znaje myšlení jejich,
řekl jim: Každé království samo v sobě rozdělené pustne, a
dům na dům padá. 18 Jestližeť jest pak i satan proti sobě
rozdělen, kterakž stane království jeho? Nebo pravíte, že
já v Belzebubu vymítám ďábly. 19 Jestliže já v Belzebubu
vymítám ďábly, synové vaši v kom vymítají? Protož oni
soudcové vaši budou. 20 Pakliť prstem Božím vymítám
ďábly, jistěť jest přišlo k vám království Boží. 21 Když silný
oděnec ostříhá síně své, v pokoji jsou všecky věci, kteréž
má. 22 Pakli by silnější než on přijda, přemohl jej, všecka
odění jeho odejme, v něž úfal, a loupeže jeho rozdělí. 23
Kdožť není se mnou, proti mně jest; a kdož neshromažďuje
se mnou, rozptylujeť. 24 Když nečistý duch vyjde od člověka,
chodí po místech suchých, hledaje odpočinutí. A nenalezna,
dí: Vrátím se do domu svého, odkudž jsem vyšel. 25 A
přijda, nalezne jej vymetený a ozdobený. 26 I jde, a přijme k
sobě jiných sedm duchů horších sebe, a vejdouce, přebývají
tam. I jsou poslední věci člověka toho horší nežli první. 27
I stalo se, když on to mluvil, pozdvihši hlasu jedna žena
z zástupu, řekla jemu: Blahoslavený život, kterýž tebe
nosil, a prsy, kterýchž jsi požíval. 28 A on řekl: Ovšem
pak blahoslavení, kteříž slyší slovo Boží a ostříhají jeho.
29 A když se zástupové scházeli, počal praviti: Pokolení
toto nešlechetné jest. Znamení vyhledává, a znamení jemu
nebude dáno, než znamení Jonáše proroka. 30 Nebo jakož
Jonáš učiněn byl znamením Ninivitským, takť bude i Syn
člověka pokolení tomuto. 31 Královna od poledne stane na
soudu s muži pokolení tohoto, a odsoudí je. Nebo přijela od
končin země, aby slyšela moudrost Šalomounovu, a aj, více
než Šalomoun tuto! 32 Muži Ninivitští povstanou na soudu s
pokolením tímto, a odsoudí je. Nebo činili pokání k kázání
Jonášovu, a aj, více nežli Jonáš tuto! 33 Žádný rozsvítě
svíci, nepostaví jí do skrýše, ani pod kbelec, ale na svícen,
aby ti, kteříž vcházejí, světlo viděli. 34 Svíce těla tvého jest
oko tvé. Když by tedy oko tvé sprostné bylo, i tělo tvé všecko
bude světlé; a pakliť bude nešlechetné, takéť i tělo tvé tmavé
bude. 35 Vizižtedy, aby světlo, kteréž jest v tobě, nebylo
tmou. 36 Pakli celé tělo tvé světlé bude, nemaje žádné
částky tmavé, budeť všecko tak světlé, že tě jako svíce
bleskem osvítí. 37 A mezi tím když on mluvil, prosil ho jeden
farizeus, aby obědval u něho. A všed, posadil se za stůl. 38
Farizeus pak viděv to, podivil se, že se neumyl před obědem.
39 I řekl Pán k němu: Nyní vy farizeové povrchu konvice a
mísy čistíte, ale to, což vnitř jest v vás, plno jest loupeže a
nešlechetností. 40 Blázni, zdaliž ten, kterýž učinil, což zevnitř
jest, neučinil také i toho, což jest vnitř? 41 Ale však i z toho,
což máte, dávejte almužnu, a aj, všecky věci vaše čisté
budou. 42 Ale běda vám farizeům, kteříž desátky dáváte z
máty a z routy a ze všeliké byliny, ale opouštíte soud a lásku
Boží; ješto tyto věci měli jste činiti, a oněch neopouštěti. 43
Běda vám farizeům, nebo milujete první místa v školách a
pozdravování na trzích. 44 Běda vám, zákoníci a farizeové
pokrytci, nebo jste jako hrobové nepatrní, po nichž lidé
chodíce, nevědí o tom, co tam jest. 45 I odpověděv jeden
z zákoníků, řekl jemu: Mistře, tyto věci mluvě, i nám také
lehkost činíš. 46 A on řekl: I vám zákoníkům běda, nebo
obtěžujete lidi břemeny nesnesitelnými, a sami se těch
břemen jedním prstem nedotýkáte. 47 Běda vám, jenž
vzděláváte hroby prorocké, kteréž otcové vaši zmordovali. 48
A tak osvědčujete a potvrzujete skutků otců vašich. Nebo oni
zajisté zmordovali jsou je, vy pak vzděláváte hroby jejich. 49
Protož i Moudrost Boží řekla: Pošliť k nim proroky a apoštoly,
a z těch některé mordovati budou, a jiné vyháněti, 50 Aby
požádáno bylo od tohoto pokolení krve všech proroků, kteráž
vylita jest od ustanovení světa, 51 Od krve Abelovy až do
krve Zachariášovy, kterýž zahynul mezi oltářem a chrámem.
Jistě, pravím vám, požádáno bude od pokolení tohoto. 52
Běda vám zákoníkům, nebo jste vzali klíč umění; sami jste
nevešli, a těm, kteříž vcházeli, zbránili jste. 53 A když jim to
mluvil, počali zákoníci a farizeové přísně jemu odpírati, a k
mnohým řečem příčiny jemu dávati, 54 Ukládajíce o něm, a
hledajíce popadnouti něco z úst jeho, aby jej obžalovali.

12 A vtom, když mnozí zástupové scházeli se, takže jedni
druhé velmi tlačili, počal mluviti k učedlníkům svým:
Nejpředněji se varujte od kvasu farizeů, jenž jest pokrytství.
2 Neboť nic není skrytého, což by nemělo býti zjeveno; ani
jest co tajného, ješto by nemělo býti zvěděno. 3 Protož to,
co jste pravili ve tmách, bude na světle slyšáno, a co jste
sobě v uši šeptali v pokojích, hlásánoť bude na střechách.
4 Pravím pak vám přátelům svým: Nestrachujte se těch,
jenž tělo zabíjejí, a potom nemají, co by více učinili. 5 Ale
ukážiť vám, koho se máte báti: Bojte se toho, kterýžto, když
zabije, má moc uvrci do pekelného ohně. Jistě, pravím vám,
toho se bojte. (Geenna g1067) 6 Zdaliž neprodávají pět vrabců
za dva haléře? Avšak ani jeden z nich není v zapomenutí
před Bohem. 7 Nýbrž i vlasové hlavy vaší všickni zečteni
jsou. Protož nebojtež se, mnohemť vy vrabce převyšujete.
8 Pravímť pak vám: Každý kdož by koli vyznal mne před
lidmi, i Syn člověka vyzná jej před anděly Božími. 9 Kdož
by mne pak zapřel před lidmi, zapřínť bude před anděly
Božími. 10 A každý kdož dí slovo proti Synu člověka, bude

mu odpuštěno, ale tomu, kdož by se Duchu svatému rouhal,
nebudeť odpuštěno. 11 Když pak vás voditi budou do škol a
k vladařům a k mocným, nepečujte, kterak aneb co byste
odpovídali, aneb co byste mluvili. 12 Duch svatý zajisté
naučí vás v tu hodinu, co byste měli mluviti. 13 I řekl jemu
jeden z zástupu: Mistře, rci bratru mému, ať rozdělí se
mnou dědictví. 14 A on řekl jemu: Èlověče, kdo mne ustavil
soudcí aneb děličem nad vámi? 15 I řekl k nim: Viztež a
vystříhejte se od lakomství; neboť ne v rozhojnění statku
něčího život jeho záleží. 16 Pověděl jim také i podobenství,
řka: Èlověka jednoho bohatého hojné úrody pole přineslo. 17
I přemyšloval sám v sobě, řka: Co učiním, že nemám, kde
bych shromáždil úrody své? 18 I řekl: Toto učiním: Zbořím
stodoly své a větších nadělám, a tu shromáždím všecky své
úrody i zboží svá. 19 A dím duši své: Duše, máš mnoho
statku složeného za mnohá léta, odpočívej, jez, pij, měj
dobrou vůli. 20 I řekl jemu Bůh: Ó blázne, této noci požádají
duše tvé od tebe, a to, cožs připravil, čí bude? 21 Takť jest
každý, kdož sobě shromažďuje, a není v Bohu bohatý. 22
Řekl pak učedlníkům svým: Protož pravím vám: Nebuďtež
pečliví o život svůj, co byste jedli, ani o tělo, čím byste se
odívali. 23 Život větší jest nežli pokrm, a tělo větší nežli oděv.
24 Patřte na havrany, žeť nesejí, ani žnou, a nemají špižírny,
ani stodoly, a Bůh krmí je. I čím v větší vážnosti jste vy než
ptactvo? 25 A kdož pak z vás pečlivě o to mysle, můž přidati
ku postavě své loket jeden? 26 Poněvadž tedy nemůžete s
to býti, což nejmenšího jest, proč o jiné věci se staráte? 27
Patřte na kvítí polní, kterak rostou, nedělají, ani předou, a
pravímť vám, že ani Šalomoun ve vší slávě své nebyl tak
odín, jako jedno z těchto. 28 A poněvadž trávu, kteráž dnes
na poli jest, a zítra do peci uvržena bývá, Bůh tak odívá,
čím více vás, ó malé víry? 29 I vy nestarejte se o to, co
byste jedli, aneb co byste pili, aniž o to tak velmi pečujte. 30
Nebo těch všech věcí národové světa tohoto hledají. Víť pak
Otec váš, že těch věcí potřebujete. 31 Ale raději hledejte
království Božího, a tyto všecky věci budou vám přidány. 32
Neboj se, ó maličké stádce, neboť se zalíbilo Otci vašemu
dáti vám království. 33 Prodávejte statky vaše, a dávejte
almužnu. Dělejte sobě pytlíky, kteříž nevetšejí, poklad, kterýž
nehyne, v nebesích, kdežto zloděj dojíti nemůž, a kdež mol
nekazí. 34 Nebo kdež jest poklad váš, tuť bude i srdce
vaše. 35 Buďtež bedra vaše přepásaná, a svíce hořící. 36
A vy podobni buďte lidem očekávajícím Pána svého, až
by se vrátil z svadby, aby hned, jakž by přišel a potloukl,
otevřeli jemu. 37 Blaze služebníkům těm, kteréž přijda Pán,
nalezl by, a oni bdí. Amen pravím vám, že přepáše se, a
káže jim sednouti za stůl, a chodě, bude jim sloužiti. 38 A
přišel-liť by v druhé bdění, a pakliť by v třetí bdění přišel, a
tak je nalezl, blahoslavení jsou služebníci ti. 39 Toto pak
vězte, že byť věděl hospodář, v kterou by hodinu měl zloděj
přijíti, bděl by zajisté, a nedal by podkopati domu svého. 40
Protož i vy buďte hotovi, nebo v kterou hodinu nenadějete
se, Syn člověka přijde. 41 I řekl jemu Petr: Pane, nám-li
pravíš toto podobenství, čili všechněm? 42 I dí Pán: Aj kdo
jest věrný šafář a opatrný, jehož by ustanovil pán nad čeledí
svou, aby jim v čas dával vyměřený pokrm, 43 Blahoslavený
služebník ten, kteréhož, když by přišel pán jeho, nalezne, an
tak činí. 44 Vpravdě pravím vám, že nade vším statkem
svým ustanoví jej. 45 Pakli by řekl služebník ten v srdci
svém: Prodlévá přijíti pán můj, i počal by bíti služebníky a
služebnice, a jísti a píti i opíjeti se, 46 Přijdeť pán služebníka
toho v den, v kterýž se nenaděje, a v hodinu, kteréž neví.
I oddělíť jej, a díl jeho položí s nevěrnými. 47 Služebník
pak ten, kterýž by znal vůli pána svého a nepřipravoval
se, a nečinil podle vůle jeho, bit bude velmi. 48 Ale kterýž
neznal, a hodné věci trestání činil, bit bude ne tak velmi.
Každému pak, komuž jest mnoho dáno, mnoho bude od
něho požádáno; a komuť jsou mnoho poručili, víceť požádají
od něho. 49 Oheň přišel jsem pustiti na zemi, a co chci,
jestliže již hoří? 50 Ale křtem mám křtěn býti, a kterak jsem
soužen, dokudž se nevykoná! 51 A což se domníváte, že
bych přišel pokoj dáti na zemi? Nikoli, pravím vám, ale
rozdělení. 52 Nebo již od této chvíle bude jich pět v jednom
domu rozděleno, tři proti dvěma, a dva proti třem. 53 Bude
rozdělen otec proti synu, a syn proti otci, mátě proti dceři, a
dcera proti mateři, svegruše proti nevěstě své, a nevěsta
proti svegruši své. 54 Pravil také i k zástupům: Když vídáte
oblak, an vzchodí od západu, hned pravíte: Příval jde, a tak
bývá. 55 A když od poledne vítr věje, říkáte: Bude horko, a
býváť. 56 Pokrytci, způsob nebe a země umíte souditi, a
kterakž pak tohoto času nepoznáváte? 57 Ano proč i sami
od sebe nesoudíte, což spravedlivého jest? 58 Když pak
jdeš s protivníkem svým k vrchnosti, na cestě přičiň se o to,
abys byl zproštěn od něho, aby snad netáhl tebe k soudci, a
soudce dal by tebe biřici, a biřic vsadil by tě do žaláře. 59
Pravím tobě: Nevyjdeš odtud, dokudž bys i toho posledního
haléře nenavrátil.

13 Byli pak tu přítomní času toho někteří, vypravujíce jemu
o Galilejských, kterýchžto krev Pilát smísil s obětmi
jejich. 2 I odpověděv Ježíš, řekl jim: Co mníte, že jsou ti
Galilejští byli větší hříšníci nežli všickni jiní Galilejští, že
takové věci trpěli? 3 Nikoli, pravímť vám. Ale nebudete-li
pokání činiti, všickni též zahynete. 4 Anebo oněch osmnácte,

na kteréžto upadla věže v Siloe, a zbila je, zdali se domníváte,
že by oni vinni byli nad všecky lidi přebývající v Jeruzalémě?
5 Nikoli, pravím vám. Ale nebudete-li pokání činiti, všickni též
zahynete. 6 Pověděl pak toto podobenství: Èlověk jeden měl
strom fíkový štípený na vinici své. I přišel, hledaje ovoce na
něm, ale nenalezl. 7 I řekl k vinaři: Aj, po tři léta již přicházím,
hledaje ovoce na tom fíku, a nenalézám. Vytniž jej! Proč i tu
zemi darmo kazí? 8 On pak odpověděv, řekl jemu: Pane,
ponechejž ho i tohoto léta, ažť jej okopám a ohnojím, 9 Zdali
by nesl ovoce. Paklit' neponese, potom vytneš jej. 10 Učil
pak v jedné škole jejich v den sváteční. 11 A aj, byla tu žena,
kteráž měla ducha nemoci osmnácte let, a byla sklíčena, a
nijakž se nemohla zprostiti. 12 A uzřev ji Ježíš, zavolal jí
k sobě, a řekl jí: Ženo, zproštěna jsi od nemoci své. 13 I
vložil na ni ruce, a ihned zdvihla se, a velebila Boha. 14 Tedy
kníže školní odpověděv, hněvaje se proto, že v den sváteční
uzdravoval Ježíš, řekl k zástupu: Šest dní jest, v nichž náleží
dělati; protož v těch dnech přicházejíce, buďte uzdravováni,
a ne v den sobotní. 15 I odpověděv jemu Pán, řekl: Pokrytče,
zdali jeden každý z vás v den sváteční neodvazuje vola
svého nebo osla od jeslí, a nevodí napájeti? 16 Tato pak
dcera Abrahamova, kterouž byl svázal satan již osmnácte
let, což neměla býti rozvázána od svazku v den sváteční?
17 A když on to pověděl, zastyděli se všickni protivníci jeho,
ale všecken lid radoval se ze všech těch slavných skutků,
kteříž se dáli od něho. 18 I řekl Ježíš: Èemu podobno jest
království Boží a k čemu je přirovnám? 19 Podobno jest zrnu
horčičnému, kteréžto vzav člověk, uvrhl do zahrady své.
I rostlo, a učiněno jest v strom veliký, a ptactvo nebeské
hnízda sobě dělali na ratolestech jeho. 20 A opět řekl: K
čemu připodobním království Boží? 21 Podobno jest kvasu,
kterýžto vzavši žena, zadělala ve třech měřicích mouky,
až zkysalo všecko. 22 I chodil po městech a městečkách
uče, bera se do Jeruzaléma. 23 I řekl jemu jeden: Pane,
tuším, že jest málo těch, kteříž spaseni býti mají? On pak
řekl k nim: 24 Snažujte se vcházeti těsnou branou; neboť
(pravím vám) mnozí hledati budou vjíti, a nebudou moci, 25
Totiž když vejde hospodář, a zavře dveře, a počnete vně
státi a tlouci na dveře, řkouce: Pane, Pane, otevři nám, a
on odpovídaje, díť vám: Neznám vás, odkud jste: 26 Tedy
počnete říci: Jídali jsme a píjeli před tebou, a na ulicech
našich jsi učil. 27 I dí: Pravím vám, žeť vás neznám, odkud
jste. Odejdětež ode mne všickni činitelé nepravosti. 28 Tamť
bude pláč a škřipení zubů, když uzříte Abrahama a Izáka a
Jákoba a všecky proroky v království Božím, sami pak sebe
vyhnané ven. 29 I přijdouť mnozí od východu, a od západu,
a od půlnoci, i od poledne, a budou stoliti v království Božím.
30 A aj, jsouť poslední, kteříž budou první, a jsou první,
kteříž budou poslední. 31 A v ten den přistoupili někteří z
farizeů, řkouce jemu: Vyjdi, a odejdi odsud, nebo Herodes
chce tě zamordovati. 32 I řekl jim: Jdouce, povězte lišce
té: Aj, vymítám ďábly, a uzdravuji dnes a zítra, a třetího
dne dokonám. 33 Ale však musím dnes a zítra i pozejtří
choditi; neboť jest nelze proroku zahynouti jinde kromě
Jeruzaléma. 34 Jeruzaléme, Jeruzaléme, ješto morduješ
proroky a kamenuješ ty, kteříž k tobě bývají posláni, kolikrát
jsem chtěl shromážditi syny tvé, jako slepice kuřátka svá
pod křídla? A nechtěli jste. 35 Aj, opuštěn bude dům váš a
zanechán vám pustý. Ale jistě pravím vám, že nikoli mne
neuzříte, ažť přijde čas, když díte: Požehnaný, jenž se béře
ve jménu Páně.

14 I stalo se, když všel Ježíš do domu jednoho knížete
farizejského v sobotu, aby jedl chléb, že oni šetřili
ho. 2 A aj, člověk jeden vodnotelný byl před ním. 3 I
odpověděv Ježíš, dí zákoníkům a farizeům, řka: Sluší-li v
sobotu uzdravovati? 4 A oni mlčeli. Tedy on dosáh jeho,
uzdravil a propustil. 5 A odpověděv k nim řekl: Èí z vás osel
anebo vůl upadl by do studnice, a ne ihned by ho vytáhl v
den sobotní? 6 I nemohli jemu na to odpověděti. 7 Pověděl
také i ku pozvaným podobenství, (spatřiv to, kterak sobě
přední místa vyvolovali,) řka k nim: 8 Kdybys byl od někoho
pozván na svadbu, nesedej na předním místě, ať by snad
vzácnější nežli ty nebyl pozván od něho. 9 A přijda ten,
kterýž tebe i onoho pozval, řekl by tobě: Dej tomuto místo. A
tehdy počal bys s hanbou na posledním místě seděti. 10 Ale
když bys byl pozván, jda, posad' se na posledním místě. A
kdyby přišel ten, kterýž tebe pozval, aby řekl tobě: Příteli,
posedni výše, tedy budeš míti chválu před spolustolícími.
11 Nebo každý, kdož se povyšuje, bude ponížen; a kdož
se ponižuje, bude povýšen. 12 Pravil také i tomu, kterýž
ho byl pozval: Když činíš oběd nebo večeři, nezov přátel
svých, ani bratří svých, ani sousedů bohatých, ať by snad i
oni zase nezvali tebe, a měl bys odplatu. 13 Ale když činíš
hody, povolej chudých, chromých, kulhavých, slepých, 14 A
blahoslavený budeš. Neboť nemají, odkud by odplatili tobě,
ale budeť odplaceno při vzkříšení spravedlivých. 15 I uslyšav
to jeden z přísedících, řekl jemu: Blahoslavený jest, kdož
jí chléb v království Božím. 16 On pak řekl jemu: Èlověk
jeden učinil večeři velikou, a pozval mnohých. 17 I poslal
služebníka svého v hodinu večeře, aby řekl pozvaným:
Pojďte, nebo již připraveno jest všecko. 18 I počali se všickni
spolu vymlouvati. První řekl jemu: Ves jsem koupil, a musím
vyjíti a ohledati jí; prosím tebe, vymluv mne. 19 A druhý řekl:
Patero spřežení volů koupil jsem, a jdu, abych jich zkusil;

prosím tebe, vymluv mne. 20 A jiný dí: Ženu jsem pojal, a
protož nemohu přijíti. 21 I navrátiv se služebník, zvěstoval
tyto věci pánu svému. Tedy rozhněvav se hospodář, řekl
služebníku svému: Vyjdi rychle na rynky a na ulice města,
a chudé, i chromé, i kulhavé, a slepé uveď sem. 22 I řekl
služebník: Pane, stalo se, jakož jsi rozkázal, a ještěť místo
jest. 23 Tedy řekl pán služebníku: Vyjdiž na cesty a mezi
ploty, a přinuť vjíti, ať se naplní dům můj. 24 Nebo pravímť
vám, že žádný z mužů těch, kteříž pozváni byli, neokusí
večeře mé. 25 Šli pak mnozí zástupové s ním. A on obrátiv
se, řekl jim: 26 Jde-li kdo ke mně, a nemá-li v nenávisti otce
svého, i mateře, i ženy, i dětí, i bratří, i sestr, ano i té duše
své, nemůž býti mým učedlníkem. 27 A kdožkoli nenese
kříže svého, a jde za mnou, nemůž býti mým učedlníkem. 28
Nebo kdo z vás jest, chtěje stavěti věži, aby prve sedna,
nepočetl nákladu, bude-li míti dosti k dokonání toho díla? 29
Aby snad, když by položil grunt, a nemohl dokonati, nepřišlo
na to, že všickni to vidouce, počali by se jemu posmívati, 30
Řkouce: Tento člověk počal stavěti, a nemohl dokonati. 31
Anebo který král bera se k boji proti jinému králi, zdaliž prve
nesedne, aby se poradil, mohl-li by s desíti tisíci potkati se s
tím, kterýž s dvadcíti tisíci táhne proti němu? 32 Sic jinak,
když ještě podál od něho jest, pošle posly k němu, žádaje
toho, což by bylo ku pokoji. 33 Tak zajisté každý z vás, kdož
se neodřekne všech věcí, kterýmiž vládne, nemůž býti mým
učedlníkem. 34 Dobrát jest sůl. Pakli sůl bude zmařena, čím
bude napravena? 35 Ani do země, ani do hnoje se nehodí;
ale vyvržena bude ven. Kdo má uši k slyšení, slyš.

15 Přibližovali se pak k němu všickni publikáni a hříšníci,
aby ho slyšeli. 2 I reptali farizeové a zákoníci, řkouce:
Tento hříšníky přijímá a jí s nimi. 3 I pověděl jim podobenství
toto, řka: 4 Kdyby někdo z vás měl sto ovec, a ztratil
by jednu z nich, zdaliž by nenechal devadesáti devíti na
poušti, a nešel k té, kteráž zahynula, až by i nalezl ji? 5
A nalezna, jistě by ji vložil na ramena svá s radostí. 6 A
přijda domů, svolal by přátely a sousedy, řka jim: Spolu
radujte se se mnou, neb jsem nalezl ovci svou, kteráž byla
zahynula. 7 Pravímť vám, že tak jest radost v nebi nad
jedním hříšníkem pokání činícím větší, nežli nad devadesáti
devíti spravedlivými, kteříž nepotřebují pokání. 8 Aneb žena
některá mající grošů deset, ztratila-li by jeden groš, zdaliž
nezažže svíce, a nemete domu, a nehledá pilně, dokudž
nenalezne? 9 A když nalezne, svolá přítelkyně a sousedy,
řkuci: Spolu radujte se se mnou, neb jsem nalezla groš,
kterýž jsem byla ztratila. 10 Takť pravím vám, že jest radost
před anděly Božími nad jedním hříšníkem pokání činícím.
11 Řekl také Ježíš: Èlověk jeden měl dva syny. 12 Z nichž
mladší řekl otci: Otče, dej mi díl statku, kterýž mně náleží. I
rozdělil jim statek. 13 A po nemnohých dnech, shromáždiv
sobě všecko mladší syn, odšel do daleké krajiny, a tam
rozmrhal statek svůj, živ jsa prostopášně. 14 A když všecko
utratil, stal se hlad veliký v krajině té, a on počal nouzi trpěti.
15 I všed, přídržel se jednoho měštěnína krajiny té; a on jej
poslal do vsi své, aby pásl vepře. 16 I žádal nasytiti břicho
své mlátem, kteréž svině jedly, a žádný nedával jemu. 17
On pak přišed sám k sobě, řekl: Aj, jak mnozí čeledínové u
otce mého hojnost mají chleba, a já tuto hladem mru! 18
Vstana, půjdu k otci svému, a dím jemu: Otče, zhřešil jsem
proti nebi a před tebou, 19 A již více nejsem hoden slouti
syn tvůj. Ale učiň mne jako jednoho z čeledínů svých. 20 I
vstav, šel k otci svému. A když ještě opodál byl, uzřel jej
otec jeho, a milosrdenstvím hnut jsa, přiběh, padl na šíji
jeho, a políbil ho. 21 I řekl jemu syn: Otče, zhřešil jsem proti
nebi a před tebou, a jižť nejsem hoden slouti syn tvůj. 22
I řekl otec služebníkům svým: Přineste roucho to první, a
oblecte jej, a dejte prsten na ruku jeho a obuv na nohy. 23 A
přivedouce tele tučné, zabijte, a hodujíce, buďme veseli. 24
Nebo tento syn můj byl umřel, a zase ožil; byl zahynul, a
nalezen jest. I počali veseli býti. 25 Byl pak syn jeho starší
na poli. A jda, když se přibližoval k domu, uslyšel zpívání a
hluk veselících se. 26 I povolav jednoho z služebníků svých,
otázal se ho, co by to bylo. 27 A on řekl jemu: Bratr tvůj
přišel, i zabil otec tvůj tučné tele, že ho zdravého přijal. 28 I
rozhněval se on, a nechtěl tam vjíti. Otec pak jeho vyšed,
prosil ho. 29 A on odpověděv, řekl otci: Aj, tolik let sloužím
tobě, a nikdy jsem přikázání tvého nepřestoupil, avšak nikdy
jsi mi nedal ani kozelce, abych také s přáteli svými vesel
pobyl. 30 Ale když syn tvůj tento, kterýž prožral statek tvůj s
nevěstkami, přišel, zabils jemu tele tučné. 31 A on řekl mu:
Synu, ty vždycky se mnou jsi, a všecky věci mé jsou tvé. 32
Ale hodovati a radovati se náleželo. Nebo bratr tvůj tento byl
umřel, a zase ožil; zahynul byl, a nalezen jest.

16 Pravil pak i k učedlníkům svým: Èlověk jeden byl
bohatý, kterýž měl šafáře; a ten obžalován jest před
ním, jako by mrhal statek jeho. 2 I povolav ho, řekl jemu:
Což to slyším o tobě? Vydej počet z vladařství svého, neb již
nebudeš moci déle vládnouti. 3 I dí vladař sám v sobě: Co
učiním? Teď pán můj odjímá ode mne vladařství. Kopati
nemohu, žebrati se stydím. 4 Vím, co učiním, aby, když budu
zbaven vladařství, přijali mne do svých domů. 5 I zavolav
jednoho každého dlužníka pána svého, řekl prvnímu: Jaks
mnoho dlužen pánu mému? 6 A on řekl: Sto tun oleje. I řekl
mu: Vezmi rejistra svá, a sedna rychle, napiš padesát. 7

Potom druhému řekl: Ty pak jaks mnoho dlužen? Kterýž
řekl: Sto korců pšenice. I dí mu: Vezmi rejistra svá, a napiš
osmdesát. 8 I pochválil pán vladaře nepravého, že sobě
opatrně učinil. Nebo synové tohoto světa opatrnější jsou,
nežli synové světla v svých věcech. (aiōn g165) 9 I jáť pravím
vám: Èiňte sobě přátely z mamony nepravosti, aby, když
byste zhynuli, přijali vás do věčných stanů. (aiōnios g166) 10
Kdožť jest věrný v mále, i ve mnozeť věrný bude. A kdož v
mále jest nepravý, i ve mnozeť nepravý jest. 11 Poněvadž
tedy v mamoně nepravé věrní jste nebyli, spravedlivého
zboží kdo vám svěří? 12 A když jste v cizím věrní nebyli,
což vašeho jest, kdo vám dá? 13 Nižádný služebník nemůž
dvěma pánům sloužiti. Nebť zajisté jednoho nenáviděti bude,
a druhého milovati, aneb jednoho přídržeti se bude, a druhým
pohrdne. Nemůžte Bohu sloužiti a mamoně. 14 Slyšeli pak
toto všecko i farizeové, kteříž byli lakomí, a posmívali se
jemu. 15 I dí jim: Vy jste, ješto se sami spravedliví činíte
před lidmi, ale Bůhť zná srdce vaše; nebo což jest u lidí
vysokého, ohavnost jest před Bohem. 16 Zákon a Proroci
až do Jana, a od té chvíle království Boží zvěstuje se, a
každý se do něho násilně tiskne. 17 Snázeť jest zajisté nebi
a zemi pominouti, nežli v Zákoně jednomu tytlíku zahynouti.
18 Každý, kdož propustí manželku svou, a jinou pojímá,
cizoloží; a kdož propuštěnou od muže pojímá, cizoloží. 19
Byl pak člověk jeden bohatý, a obláčel se v šarlat a v kment,
a hodoval na každý den stkvostně. 20 A byl také jeden
žebrák, jménem Lazar, kterýžto ležel u vrat jeho vředovitý, 21
Žádaje nasycen býti z drobtů, kteříž padali z stolu bohatce.
Ale i psi přicházejíce, lízali vředy jeho. 22 I stalo se, že ten
žebrák umřel, a nesen jest od andělů do lůna Abrahamova.
Umřel pak i bohatec, a pohřben jest. 23 Potom v pekle
pozdvih očí svých, v mukách jsa, uzřel Abrahama zdaleka,
a Lazara v lůnu jeho. (Hadēs g86) 24 I zvolav bohatec, řekl:
Otče Abrahame, smiluj se nade mnou, a pošli Lazara, ať
omočí konec prstu svého v vodě, a svlaží jazyk můj; nebo
se mučím v tomto plameni. 25 I řekl mu Abraham: Synu,
rozpomeň se, žes ty již vzal dobré věci své v životě svém, a
Lazar též zlé. Nyní pak tento se již těší, ale ty se mučíš.
26 A nadto nade všecko mezi námi a vámi propast veliká
utvrzena jest, aby ti, kteříž chtí odsud k vám jíti, nemohli, ani
odonud k nám přijíti. 27 I řekl: Ale prosím tebe, Otče, abys
ho poslal do domu otce mého. 28 Neboť mám pět bratrů.
Ať jim svědčí, aby i oni nepřišli do tohoto místa muk. 29
I řekl jemu Abraham: Majíť Mojžíše a Proroky, nechť jich
poslouchají. 30 A on řekl: Nic, otče Abrahame, ale kdyby
kdo z mrtvých šel k nim, budou pokání činiti. 31 I řekl mu:
Poněvadž Mojžíše a Proroků neposlouchají, aniž byť kdo z
mrtvých vstal, uvěří jemu.

17 Tedy řekl učedlníkům: Není možné, aby nepřišla
pohoršení, ale běda tomu, skrze kohož přicházejí. 2
Lépe by mu bylo, aby žernov osličí vložen byl na hrdlo jeho,
a uvržen byl do moře, nežli by pohoršil jednoho z těchto
maličkých. 3 Šetřte se. Zhřešil-li by pak proti tobě bratr
tvůj, potresci ho, a bude-lit toho želeti, odpusť mu. 4 A
byť pak sedmkrát za den zhřešil proti tobě, a sedmkrát za
den obrátil se k tobě, řka: Žel mi toho, odpusť mu. 5 I řekli
apoštolé Pánu: Přispoř nám víry. 6 I dí Pán: Kdybyste měli
víru jako zrno horčičné, řekli byste této moruši: Vykořeň se a
přesad' se do moře, a uposlechla by vás. 7 Nebo kdo jest z
vás, maje služebníka, ješto oře aneb pase dobytek, aby
jemu, když by se s pole navrátil, hned řekl: Pojď a sed' za
stůl? 8 Ale zdali raději nedí jemu: Připrav, ať povečeřím, a
opáše se, služ mi, až se najím a napím, a potom i ty jez a
pij? 9 Zdali děkuje služebníku tomu, že učinil to, což mu
rozkázal? Nezdá mi se. 10 Tak i vy, když učiníte všecko, což
vám přikázáno, rcete: Služebníci neužiteční jsme. Což jsme
povinni byli učiniti, učinili jsme. 11 I stalo se, když se bral
do Jeruzaléma, že šel skrze Samaří a Galilei. 12 A když
vcházel do jednoho městečka, potkalo se s ním deset mužů
malomocných, kteřížto stáli zdaleka. 13 A pozdvihše hlasu,
řekli: Ježíši přikazateli, smiluj se nad námi. 14 Kteréžto
on uzřev, řekl jim: Jdouce, ukažte se kněžím. I stalo se,
když šli, že očištěni jsou. 15 Jeden pak z nich uzřev, že
jest uzdraven, navrátil se s velikým hlasem, velebě Boha.
16 A padl na tvář k nohám jeho, díky čině jemu. A ten byl
Samaritán. 17 I odpověděv Ježíš, řekl: Zdaliž jich deset
není očištěno? A kdež jest jich devět? 18 Nenalezli se k
tomu, aby přijdouce, chválu Bohu vzdali, jediné cizozemec
tento? 19 I řekl jemu: Vstana, jdi, víra tvá tě uzdravila. 20
Otázán pak jsa od zákoníků, kdy přijde království Boží,
odpověděl jim a řekl: Nepřijdeť království Boží patrně. 21
Aniž řeknou: Aj, tuto, aneb aj, tamto. Nebo aj, království Boží
jestiť mezi vámi. 22 I řekl učedlníkům: Přijdou dnové, že
budete žádati viděti jeden den Syna člověka, a neuzříte. 23
A dějíť vám: Aj, zde, hle, tamto. Nechoďte, ani následujte. 24
Nebo jakožto blesk blýskající se z jedné krajiny, kteráž pod
nebem jest, až do druhé, kteráž též pod nebem jest, svítí,
tak bude i Syn člověka ve dni svém. 25 Ale nejprve musí
mnoho trpěti, a potupen býti od národu tohoto. 26 A jakož
se dálo za dnů Noé, tak bude i za dnů Syna člověka. 27
Jedli, pili, ženili se, vdávaly se až do toho dne, v kterémžto
Noé všel do korábu; i přišla potopa, a zahladila všecky. 28 A

též podobně, jako se stalo ve dnech Lotových: Jedli, pili,
kupovali, prodávali, štěpovali, stavěli. 29 Ale dne toho, když
vyšel Lot z Sodomy, pršel oheň s sirou s nebe, a zahladil
všecky. 30 Takť nápodobně bude v ten den, když se Syn
člověka zjeví. 31 V ten čas kdo by byl na střeše, a nádobí
jeho v domu, nesstupuj, aby je pobral; a kdo na poli, též
nevracuj se zase. 32 Pomněte na Lotovu ženu. 33 Nebo
kdož by koli hledal život svůj zachovati, ztratíť jej; a kdož by
jej koli ztratil, obživíť jej. 34 Pravímť vám: V tu noc budou
dva na loži jednom; jeden bude vzat, a druhý opuštěn. 35
Dvě budou mleti spolu; jedna bude vzata, a druhá opuštěna.
36 Dva budou na poli; jeden bude vzat, a druhý opuštěn. 37 I
odpověděvše, řekli jemu: Kde, Pane? On pak řekl jim: Kdežť
bude tělo, tamť se shromáždí i orlice.

18 Pověděl jim také i podobenství, kterak by potřebí bylo
vždycky se modliti a neoblevovati, 2 Řka: Byl jeden
soudce v městě jednom, kterýž se Boha nebál a člověka
nestyděl. 3 Byla pak vdova jedna v témž městě. I přišla k
němu, řkuci: Pomsti mne nad protivníkem mým. 4 A on
nechtěl za dlouhý čas. Ale potom řekl sám v sobě: Ač se
Boha nebojím, a člověka nestydím, 5 Však že mi pokoje nedá
tato vdova, pomstím jí, aby naposledy přijduci, neuhaněla
mne. 6 I dí Pán: Slyšte, co praví soudce nepravý. 7 A což by
pak Bůh nepomstil volených svých, volajících k němu dnem i
nocí, ačkoli i prodlévá jim? 8 Pravímť vám, žeť jich brzo
pomstí. Ale když přijde Syn člověka, zdaliž nalezne víru na
zemi? 9 I řekl také k některým, kteříž v sebe doufali, že by
spravedliví byli, jiných sobě za nic nevážíce, podobenství
toto: 10 Dva muži vstupovali do chrámu, aby se modlili,
jeden farizeus a druhý publikán. 11 Farizeus stoje soukromí,
takto se modlil: Bože, děkuji tobě, že nejsem jako jiní lidé,
dráči, nespravedliví, cizoložníci, aneb jako i tento publikán.
12 Postím se dvakrát do téhodne, desátky dávám ze všech
věcí, kterýmiž vládnu. 13 Publikán pak zdaleka stoje, nechtěl
ani očí k nebi pozdvihnouti, ale bil se v prsy své, řka: Bože,
bud' milostiv mně hříšnému. 14 Pravímť vám: Odšel tento,
ospravedlněn jsa, do domu svého, a ne onen. Nebo každý,
kdož se povyšuje, bude ponížen; a kdož se ponižuje, bude
povýšen. 15 Přinášeli také k němu i nemluvňátka, aby se jich
dotýkal. To viděvše učedlníci, přimlouvali jim. 16 Ale Ježíš
svolav je, řekl: Nechte dítek, ať jdou ke mně, a nebraňte jim,
nebo takovýchť jest království Boží. 17 Amen pravím vám:
Kdož by koli nepřijal království Božího jako dítě, nevejdeť
do něho. 18 I otázalo se ho jedno kníže, řka: Mistře dobrý,
co čině, život věčný obdržím? **(aiōnios g166)** 19 I řekl jemu
Ježíš: Co mne nazýváš dobrým? Žádný není dobrý, než sám
toliko Bůh. 20 Však umíš přikázání: Nezcizoložíš, nezabiješ,
nepokradeš, nepromluvíš křivého svědectví, cti otce svého i
matku svou. 21 On pak řekl: Toho všeho ostříhal jsem od
své mladosti. 22 Slyšav to Ježíš, řekl mu: Ještěť se jednoho
nedostává. Všecko, což máš, prodej, a rozdej chudým, a
budeš míti poklad v nebi, a pojď, následuj mne. 23 On pak
uslyšav to, zarmoutil se; byl zajisté bohatý velmi. 24 A viděv
jej Ježíš zarmouceného, řekl: Aj, jak nesnadně ti, kdož statky
mají, do království Božího vejdou! 25 Snáze jest zajisté
velbloudu skrze jehelnou dírku projíti, nežli bohatému vjíti do
království Božího. 26 Tedy řekli ti, kteříž to slyšeli: I kdož
může spasen býti? 27 A on dí jim: Což jest nemožného u
lidí, možné jest u Boha. 28 I řekl Petr: Aj, my opustili jsme
všecko, a šli jsme za tebou. 29 On pak řekl jim: Amen pravím
vám, že není žádného, kterýž by opustil dům, neb rodiče,
neb bratří, neb manželku, nebo dítky, pro království Boží, 30
Aby nevzal v tomto času mnohem více, v budoucím pak věku
míti bude život věčný. **(aiōn g165, aiōnios g166)** 31 Tedy pojav
Ježíš dvanácte, řekl jim: Aj, vstupujeme do Jeruzaléma, a
naplníť se všecko to, což psáno jest skrze Proroky o Synu
člověka. 32 Nebo vydán bude pohanům, a bude posmíván, a
zlehčen i uplván. 33 A ubičujíce, zamordují jej, ale on třetího
dne z mrtvých vstane. 34 Oni pak tomu nic nerozuměli, a
bylo slovo to skryto před nimi, aniž věděli, co se pravilo. 35 I
stalo se, když se přibližoval k Jericho, slepý jeden seděl
podle cesty, žebře. 36 A slyšev zástup pomíjející, otázal se,
co by to bylo? 37 I oznámili jemu, že Ježíš Nazaretský tudy
jde. 38 I zvolal, řka: Ježíši, synu Davidův, smiluj se nade
mnou! 39 A ti, kteříž napřed šli, přimlouvali mu, aby mlčal.
Ale on mnohem více volal: Synu Davidův, smiluj se nade
mnou! 40 Tedy zastaviv se Ježíš, rozkázal ho k sobě přivésti.
A když se přibližoval, otázal se ho, 41 Řka: Co chceš, ať
tobě učiním? On pak dí: Pane, ať vidím. 42 A Ježíš řekl
jemu: Prohlédni. Víra tvá tě uzdravila. 43 A ihned prohlédl,
a šel za ním, velebě Boha. A všecken lid viděv to, vzdal
chválu Bohu.

19 A všed Ježíš, bral se přes Jericho. 2 A aj, muž,
jménem Zacheus, a ten byl hejtman nad celnými, a byl
bohatý. 3 I žádostiv byl viděti Ježíše, kdo by byl; a nemohl
pro zástup, nebo postavy malé byl. 4 A předběh napřed,
vstoupil na strom planého fíku, aby jej viděl; neb tudy měl
jíti. 5 A když přišel k tomu místu, pohleděv zhůru Ježíš, uzřel
jej, i řekl jemu: Zachee, spěšně sstup dolů, nebo dnes v
domu tvém musím zůstati. 6 I sstoupil rychle, a přijal jej
radostně. 7 A viděvše to všickni, reptali, řkouce: K člověku
hříšnému se obrátil. 8 Stoje pak Zacheus, řekl ku Pánu: Aj,
polovici statku svého, Pane, dávám chudým, a oklamal-li

jsem v čem koho, navracuji to čtvernásob. 9 I dí jemu Ježíš:
Dnes spasení stalo se domu tomuto, protože i on jest syn
Abrahamův. 10 Nebo přišel Syn člověka, aby hledal a spasil,
což bylo zahynulo. 11 Toho když oni poslouchali, promluvil k
nim dále podobenství, protože byl blízko od Jeruzaléma a že
se oni domnívali, že by se hned mělo zjeviti království Boží.
12 I řekl: Èlověk jeden rodu znamenitého odšel do daleké
krajiny, aby přijal království a zase se navrátil. 13 I povolav
desíti služebníků svých, dal jim deset hřiven, a řekl jim:
Kupčtež, dokudž nepřijdu. 14 Měšťané pak jeho nenáviděli
ho, a poslali poselství za ním, řkouce: Nechcemeť, aby tento
kraloval nad námi. 15 I stalo se, když se navrátil, přijav
království, rozkázal zavolati těch svých služebníků, kterýmž
byl dal peníze, aby zvěděl, jak kdo mnoho získal. 16 I přišel
první, řka: Pane, hřivna tvá deset hřiven získala. 17 I řekl
jemu: To dobře, služebníče dobrý. Že jsi nad málem byl
věrný, mějž moc nad desíti městy. 18 A druhý přišel, řka:
Pane, hřivna tvá získala pět hřiven. 19 I tomu řekl: I ty budiž
nad pěti městy. 20 A jiný přišel, řka: Pane, aj, teď hřivna tvá,
kterouž jsem měl složenou v šátku. 21 Nebo jsem se bál
tebe, ješto jsi člověk přísný; béřeš, čeho jsi nepoložil, a žneš,
čeho jsi nerozsíval. 22 I řekl jemu: Z úst tvých soudím tebe,
služebníče zlý. Věděl jsi, že jsem já člověk přísný, bera, což
jsem nepoložil, a žna, čehož jsem nerozsíval. 23 I pročes
tedy nedal peněz mých na stůl, a já přijda, byl bych je vzal i s
požitky? 24 I řekl těm, kteříž tu stáli: Vezměte od něho hřivnu,
a dejte tomu, kterýž má deset hřiven. 25 I řekli jemu: Pane,
máť deset hřiven. 26 I dí jim: Jistě pravím vám, že každému,
kdož má, bude dáno, ale od toho, kterýž nemá, i to, což má,
bude odjato. 27 Ty pak nepřátely mé, kteříž nechtěli, abych
nad nimi kraloval, přiveďte sem a zmordujte přede mnou. 28
To pověděv, šel předce, vstupuje k Jeruzalému. 29 I stalo
se; když se přiblížil k Betfagi a k Betany, k hoře, kteráž
slove Olivetská, poslal dva učedlníky své, 30 Řka: Jděte do
městečka, kteréž proti vám jest. Do kteréhožto vejdouce,
naleznete oslátko přivázané, na němžto nikdy žádný z lidí
neseděl. Odvěžtež je, a přiveďte ke mně. 31 A optal-liť by se
vás kdo, proč je odvazujete, tak jemu díte: Protože Pán ho
potřebuje. 32 Tedy odšedše ti, kteříž byli posláni, nalezli tak,
jakž jim byl pověděl. 33 A když odvazovali oslátko, řekli páni
jeho k nim: Proč odvazujete oslátko? 34 A oni řekli: Pán ho
potřebuje. 35 I přivedli je k Ježíšovi, a vloživše roucha svá na
oslátko, vsadili na ně Ježíše. 36 A když on jel, stlali roucha
svá na cestě. 37 Když se pak již přibližoval k místu tomu,
kudyž scházejí s hory Olivetské, počalo všecko množství
učedlníků radostně chváliti Boha hlasem velikým ze všech
divů, kteréž byli viděli, 38 Řkouce: Požehnaný král, jenž se
béře ve jménu Páně. Pokoj na nebi, a sláva na výsostech.
39 Ale někteří z farizeů, kteříž tu byli v zástupu, řekli k němu:
Mistře, potresci učedlníků svých. 40 I odpověděv, řekl jim:
Pravímť vám: Budou-li tito mlčeti, kameníť bude volati. 41
A když se přiblížil, uzřev město, plakal nad ním, 42 Řka:
Ó kdybys poznalo i ty, a to aspoň v takový tento den tvůj,
které by věci ku pokoji tobě byly; ale skrytoť jest to nyní od
očí tvých. 43 Nebo přijdou na tě dnové, v nichž obklíčí tě
nepřátelé tvoji valem, a oblehnou tebe, a ssouží tě se všech
stran. 44 A s zemí srovnají tě, i syny tvé, kteříž v tobě jsou, a
nenechajíť v tobě kamene na kameni, protože jsi nepoznalo
času navštívení svého. 45 A všed do chrámu, počal vymítati
prodavače a kupce z něho, 46 Řka jim: Psáno jest: Dům můj
dům modlitby jest, vy jste jej pak učinili peleší lotrovskou. 47
I učil na každý den v chrámě. Přední pak kněží a zákoníci i
přední v lidu hledali ho zahladiti. 48 A nenalezli, co by jemu
učinili. Nebo všecken lid jej sobě liboval, poslouchaje ho.

20 I stalo se v jeden den, když on učil lid v chrámě a kázal
evangelium, že přišli k tomu přední kněží a zákoníci s
staršími, 2 I řekli jemu: Pověz nám, jakou mocí tyto věci
činíš, aneb kdo tobě tuto moc dal? 3 I odpověděv, řekl jim:
Otížiť se i já vás o jedné věci a odpověztež mi: 4 Křest Janův
s nebe-li byl, čili z lidí? 5 Oni pak uvažovali to mezi sebou,
řkouce: Jestliže bychom řekli: S nebe, díť nám: Pročež
jste tedy neuvěřili jemu? 6 Pakli díme: Z lidí, lid všecken
ukamenuje nás; neb oni cele tak drží, že Jan jest prorok. 7 I
odpověděli: Že nevědí, odkud jest byl. 8 I řekl jim Ježíš:
Aniž já vám povím, jakou mocí toto činím. 9 I počal lidu
praviti podobenství toto: Èlověk jeden štípil vinici, a pronajal
ji vinařům, a sám odšed podál byl tam za mnohé časy. 10 A
v čas slušný poslal k vinařům služebníka, aby z ovoce vinice
dali jemu. Vinaři pak zmrskavše jej, pustili ho prázdného. 11
A on poslal druhého služebníka. Oni pak i toho zmrskavše a
zohavivše, pustili prázdného. 12 I poslal třetího. Ale oni i toho
zranivše, vystrčili ven. 13 Tedy řekl Pán vinice: Co učiním?
Pošli svého milého Syna. Snad když toho uzří, ostýchati
se budou. 14 Uzřevše pak vinaři, rozmlouvali mezi sebou,
řkouce: Tentoť jest dědic; pojďte, zabijme jej, aby naše bylo
dědictví. 15 A vystrčivše jej ven z vinice, zamordovali ho.
Což tedy učiní jim Pán vinice? 16 Přijde a vyhladí vinaře
ty, a dá vinici jiným. To uslyšavše, řekli: Odstup to. 17 A
on pohleděv na ně, řekl: Co jest pak to, což napsáno jest:
Kámen, kterýmž pohrdli dělníci, ten učiněn jest v hlavu
úhelní. 18 Každý, kdož padne na ten kámen, rozrazí se; a
na kohož by on upadl, potřeť jej. 19 I hledali přední kněží a
zákoníci, jak by naň vztáhli ruce v tu hodinu, ale báli se lidu.

Nebo porozuměli, že by na ně mluvil podobenství to. 20 Tedy
ukládajíce o něm, poslali špehéře, kteříž by se spravedlivými
činili, aby ho polapili v řeči, a potom jej vydali vrchnosti a v
moc hejtmanu. 21 I otázali se ho oni, řkouce: Mistře víme, že
právě mluvíš a učíš, a nepřijímáš osoby, ale v pravdě cestě
Boží učíš. 22 Sluší-li nám daň dávati císaři, čili nic? 23 Ale
Ježíš rozuměje chytrosti jejich, dí jim: Co mne pokoušíte? 24
Ukažte mi peníz. Èí má obraz a nápis? I odpověděvše, řekli:
Císařův. 25 On pak řekl jim: Dejtež tedy, co jest císařova,
císaři, a což jest Božího, Bohu. 26 I nemohli ho za slovo
popadnouti před lidem, a divíce se odpovědi jeho, umlkli.
27 Přistoupivše pak někteří z saduceů, (kteříž odpírají býti
vzkříšení,) otázali se ho, 28 Řkouce: Mistře, Mojžíš napsal
nám: Kdyby bratr něčí umřel, maje manželku, a umřel by
bez dětí, aby ji pojal bratr jeho za manželku, a vzbudil símě
bratru svému. 29 I bylo sedm bratří, a první pojav ženu,
umřel bez dětí. 30 I pojal ji druhý, a umřel i ten bez dětí. 31 A
třetí pojal ji, též i všech těch sedm, a nezůstavivše semene,
zemřeli. 32 Nejposléze po všech umřela i žena. 33 Protož při
vzkříšení kterého z nich bude manželka, poněvadž sedm
jich mělo ji za manželku? 34 A odpovídaje, řekl jim Ježíš:
Synové tohoto světa žení se a vdávají. (aiōn g165) 35 Ale ti,
kteříž hodni jmíni budou dosáhnouti onoho věku a vzkříšení
z mrtvých, ani se ženiti budou ani vdávati. (aiōn g165) 36
Nebo ani umírati více nebudou moci, andělům zajisté rovni
budou. A jsou synové Boží, poněvadž jsou synové vzkříšení.
37 A že mrtví vstanou z mrtvých, i Mojžíš ukázal při onom
kři, když nazývá Pána Bohem Abrahamovým a Bohem
Izákovým a Bohem Jákobovým. 38 Bůhť pak není mrtvých,
ale živých, nebo všickni jsou jemu živi. 39 Tedy odpověděvše
někteří z zákoníků, řekli: Mistře, dobře jsi pověděl. 40 I
neodvážili se jeho na nic více tázati. 41 On pak řekl jim:
Kterak někteří praví Krista býti synem Davidovým? 42 A sám
David praví v knihách Žalmových: Řekl Pán Pánu mému:
Seď na pravici mé, 43 Ažť i položím nepřátely tvé v podnož
noh tvých. 44 Poněvadž David jej Pánem nazývá, i kterakž
syn jeho jest? 45 I řekl učedlníkům svým přede vším lidem:
46 Varujte se od zákoníků, kteříž rádi chodí v krásném rouše
a milují pozdravování na trzích a přední stolice v školách a
první místo na večeřích, 47 Kteříž zžírají domy vdovské pod
zámyslem dlouhé modlitby. Titť vezmou těžší odsouzení.

21 A pohleděv, uzřel lidi bohaté, kteříž metali dary své do
pokladnice. 2 Uzřel pak i jednu vdovu chudičkou, ana
uvrhla dva šarty. 3 I řekl: Vpravdě pravím vám, že vdova
tato chudá více uvrhla nežli všickni jiní. 4 Nebo všickni
tito z toho, což jim zbývalo, dali dary Bohu, tato pak z své
chudoby všecku živnost svou, kterouž měla, uvrhla. 5 A když
někteří pravili o chrámu, kterak by kamením pěkným i jinými
okrasami ozdoben byl, řekl: 6 Načež se to díváte? Přijdouť
dnové, v nichžto nebude zůstaven kámen na kameni, kterýž
by nebyl zbořen. 7 I otázali se ho, řkouce: Mistře, kdy to
bude? A které znamení, když se to bude míti státi? 8 On
pak řekl: Vizte, abyste nebyli svedeni. Nebo mnozí přijdou
ve jménu mém, řkouce: Že já jsem Kristus, a čas se blíží.
Protož nepostupujte po nich. 9 Když pak uslyšíte o válkách
a různicech, nestrachujte se; neboť musí to prve býti, ale
ne ihned konec. 10 Tehdy pravil jim: Povstaneť národ proti
národu, a království proti království. 11 A země třesení veliká
budou po místech, a hladové, a morové, hrůzy i zázrakové
s nebe velicí. 12 Ale před tím přede vším vztáhnou ruce
své na vás, a protiviti se vám budou, vydávajíce vás do
škol a žalářů, vodíce k králům a k vladařům pro jméno
mé. 13 A toť se vám díti bude na svědectví. 14 Protož
složtež to v srdcích vašich, abyste se nestarali, kterak byste
odpovídati měli. 15 Játť zajisté dám vám ústa a moudrost,
kteréžto nebudou moci odolati, ani proti vám ostáti všickni
protivníci vaši. 16 Budete pak zrazováni i od rodičů a od
bratrů, od příbuzných i od přátel, a zmordují některé z vás.
17 A budete v nenávisti všechněm pro jméno mé. 18 Ale vlas
s hlavy vaší nezahyne. 19 V trpělivosti vaší vládněte dušemi
vašimi. 20 Když pak uzříte obležený od vojska Jeruzalém,
tedy vězte, žeť se přiblížilo zkažení jeho. 21 A tehdy ti, kdož
jsou v Judstvu, utíkejte k horám, a kdo uprostřed něho,
vyjděte, a kteří v končinách, nevcházejte do něho. 22 Neboť
budou dnové pomsty, aby se naplnilo všecko, což psáno
jest. 23 Ale běda těhotným a těm, kteréž kojí v těch dnech.
Neboť bude dav veliký v této zemi, a hněv Boží nad lidem
tímto. 24 I padati budou ostrostí meče, a zjímaní vedeni
budou mezi všecky národy, a Jeruzalém tlačen bude od
pohanů, dokudž se nenaplní časové pohanů. 25 A budouť
znamení na slunci a na měsíci i na hvězdách, a na zemi
soužení národů, nevědoucích se kam díti, když zvuk vydá
moře a vlnobití, 26 Takže zmrtvějí lidé pro strach a pro
očekávání těch věcí, kteréž přijdou na všecken svět. Nebo
moci nebeské pohybovati se budou. 27 A tehdyť uzří Syna
člověka, an se béře v oblace s mocí a slavou velikou. 28
A když se toto počne díti, pohleďtež a pozdvihnětež hlav
vašich, protože se přibližuje vykoupení vaše. 29 I pověděl jim
podobenství: Patřte na fíkový strom i na všecka stromoví.
30 Když se již pučí, vidouce to, sami to znáte, že blízko
jest léto. 31 Takž i vy, když uzříte, ano se tyto věci dějí,
věztež, že blízko jest království Boží. 32 Amen pravím vám,
že nepomine věk tento, ažť se toto všecko stane. 33 Nebe a

země pominou, ale slova má nepominou. 34 Pilně se pak
varujte, aby snad nebyla obtížena srdce vaše obžerstvím
a opilstvím a pečováním o tento život, a vnáhle přikvačil
by vás ten den. 35 Nebo jako osidlo přijde na všecky, jenž
přebývají na tváři vší země. 36 Protož bděte všelikého času,
modléce se, abyste hodni byli ujíti všech těch věcí, kteréž se
budou díti, a postaviti se před Synem člověka. 37 I býval ve
dne v chrámě, uče, ale v noci vycházeje, přebýval na hoře,
kteráž slove Olivetská. 38 A všecken lid na úsvitě přicházel k
němu do chrámu, aby ho poslouchal.

22 Přibližoval se pak svátek přesnic, jenž slove velikanoc.
2 I hledali přední kněží a zákoníci, kterak by jej vyhladili;
ale obávali se lidu. 3 Tedy ďábel vstoupil do Jidáše, kterýž
sloul Iškariotský, jednoho z počtu dvanácti. 4 A on odšed,
mluvil s předními kněžími, a s úředníky nad chrámem, kterak
by ho jim zradil. 5 I zradovali se, a smluvili s ním, že mu chtí
peníze dáti. 6 A on také jim přiřekl. I hledal příhodného času,
aby ho jim zradil bez zástupu. 7 Tedy přišel den přesnic, v
kterémžto zabit měl býti beránek. 8 I poslal Ježíš Petra a
Jana, řka: Jdouce, připravte nám beránka, abychom jedli. 9
A oni řekli mu: Kde chceš, ať připravíme? 10 On pak řekl k
nim: Aj, když vcházeti budete do města, potkáť vás člověk,
dčbán vody nesa. Jdětež za ním do domu, do kteréhož
vejde. 11 A díte hospodáři toho domu: Vzkazuje tobě Mistr:
Kde jest síň, kdežto budu jísti beránka s učedlníky svými? 12
A onť vám ukáže večeřadlo veliké podlážené. Tam připravte.
13 I odšedše, nalezli, jakž jim pověděl, a připravili beránka.
14 A když přišel čas večeře, posadil se za stůl, a dvanácte
apoštolů s ním. 15 I řekl jim: Žádostí žádal jsem tohoto
beránka jísti s vámi, prve než bych trpěl. 16 Nebo pravímť
vám, žeť ho již více nebudu jísti, ažť se naplní v království
Božím. 17 A vzav kalich, a díky činiv, řekl: Vezměte jej a
dělte mezi sebou. 18 Neboť pravím vám, žeť nebudu píti z
plodu vinného kořene, ažť království Boží přijde. 19 A vzav
chléb, díky činiv, lámal a dal jim, řka: To jest tělo mé, kteréž
se za vás dává. To čiňte na mou památku. 20 Takž také
dal jim i kalich, když bylo po večeři, řka: Tento kalich jest
nová smlouva v mé krvi, kteráž se za vás vylévá. 21 Ale aj,
ruka zrádce mého se mnou jest za stolem. 22 A Syn zajisté
člověka jde, tak jakž jest uloženo o něm, ale běda člověku
tomu, kterýž ho zrazuje. 23 Tedy oni počali vyhledávati mezi
sebou, kdo by z nich byl, kterýž by to měl učiniti. 24 Stal se
pak i svár mezi nimi, kdo by z nich zdál se býti větší. 25 On
pak řekl jim: Králové národů panují nad nimi, a kteříž moc
mají nad nimi, dobrodincové slovou. 26 Ale vy ne tak. Nýbrž
kdož větší jest mezi vámi, budiž jako nejmenší, a kdož vůdce
jest, budiž jako sloužící. 27 Nebo kdo větší jest, ten-li, kterýž
sedí, čili ten, kterýž slouží? Zdali ne ten, kterýž sedí? Ale
já mezi vámi jsem jako ten, kterýž slouží. 28 Vy pak jste
ti, kteříž jste v mých pokušeních se mnou zůstali. 29 A jáť
vám způsobuji, jakož mi způsobil Otec můj, království, 30
Abyste jedli a pili za stolem mým v království mém, a seděli
na stolicích, soudíce dvanáctero pokolení Izraelské. 31 I řekl
Pán: Šimone, Šimone, aj, satan vyprosil vás, aby vás tříbil
jako pšenici. 32 Ale jáť jsem prosil za tebe, aby nezhynula
víra tvá. A ty někdy obrátě se, potvrzuj bratří svých. 33 A on
řekl jemu: Pane, s tebou hotov jsem i do žaláře i na smrt jíti.
34 On pak dí: Pravím tobě, Petře, nezazpívátť dnes kohout,
až prve třikrát zapříš, že neznáš mne. 35 I řekl jim: Když
jsem vás posílal bez pytlíka, a bez mošny, a bez obuvi,
zdali jste v čem nedostatek měli? A oni řekli: V ničemž.
36 Tedy dí jim: Ale nyní, kdo má pytlík, vezmi jej, a též i
mošnu; a kdož nemá, prodej sukni svou, a kup sobě meč.
37 Nebo pravím vám, že se ještě to musí naplniti na mně,
což psáno: A s nešlechetnými počten jest. Nebo ty věci,
kteréž psány jsou o mně, konec berou. 38 Oni pak řekli:
Pane, aj, dva meče teď. A on řekl jim: Dostitť jest. 39 A vyšed
podle obyčeje svého, šel na horu Olivovou, a šli za ním i
učedlníci jeho. 40 A když přišel na místo, řekl jim: Modlte se,
abyste nevešli v pokušení. 41 A sám vzdáliv se od nich,
jako by mohl kamenem dohoditi, a poklek na kolena, modlil
se, 42 Řka: Otče, chceš-li, přenes kalich tento ode mne,
ale však ne má vůle, ale tvá staň se. 43 I ukázal se jemu
anděl s nebe, posiluje ho. 44 A jsa v boji, horlivěji se modlil. I
učiněn jest pot jeho jako krůpě krve tekoucí na zemi. 45
A vstav od modlitby, a přišed k učedlníkům, nalezl je, ani
spí zámutkem. 46 I řekl jim: Co spíte? Vstaňte a modlte
se, abyste nevešli v pokušení. 47 A když on ještě mluvil,
aj, zástup, a ten, kterýž sloul Jidáš, jeden ze dvanácti, šel
napřed, a přiblížil se k Ježíšovi, aby jej políbil. 48 Ježíš
pak řekl jemu: Jidáši, políbením Syna člověka zrazuješ?
49 A vidouce ti, kteříž při něm byli, k čemu se chýlí, řekli
jemu: Pane, budeme-liž bíti mečem? 50 I udeřil jeden z nich
služebníka nejvyššího kněze, a uťal ucho jeho pravé. 51
A Ježíš odpověděv, řekl: Nechtež až potud. A dotkna se
ucha jeho, uzdravil jej. 52 I dí Ježíš těm, kteříž přišli k němu,
předním kněžím a úředníkům chrámu a starším: Jako na
lotra vyšli jste s meči a s kyjmi? 53 Ješto na každý den býval
jsem s vámi v chrámě, a nevztáhli jste rukou na mne. Ale
totoť jest ta vaše hodina a moc temnosti. 54 A oni javše jej,
vedli ho, a uvedli do domu nejvyššího kněze. Petr pak šel
za ním zdaleka. 55 A když zanítili oheň uprostřed síně a
posadili se vůkol, sedl Petr mezi ně. 56 A uzřevši ho jedna

děvečka, an sedí u ohně, a pilně naň pohleděvši, řekla: I
tento byl s ním. 57 A on zapřel ho, řka: Ženo, neznám ho. 58
A po malé chvíli jiný, vida jej, řekl: I ty z nich jsi. Petr pak
řekl: Ó člověče, nejsem. 59 A potom asi po jedné hodině jiný
potvrzoval, řka: V pravdě i tento s ním byl, neb i Galilejský
jest. 60 I řekl Petr: Èlověče, nevím, co pravíš. A hned, když
on ještě mluvil, kohout zazpíval. 61 I obrátiv se Pán, pohleděl
na Petra. I rozpomenul se Petr na slovo Páně, kterak jemu
byl řekl: Že prve než kohout zazpívá, třikrát mne zapříš. 62 I
vyšed ven Petr, plakal hořce. 63 Muži pak ti, kteříž drželi
Ježíše, posmívali se jemu, tepouce ho. 64 A zakrývajíce ho,
bili jej v tvář, a tázali se ho, řkouce: Prorokuj, kdo jest, kterýž
tebe udeřil? 65 A jiného mnoho, rouhajíce se, mluvili proti
němu. 66 A když byl den, sešli se starší lidu a přední kněží a
zákoníci, a vedli ho do rady své, 67 Řkouce: Jsi-li ty Kristus?
Pověz nám! I dí jim: Povím-li vám, nikoli neuvěříte. 68 A
pakli se vás co otíži, neodpovíte mi, ani propustíte. 69 Ale od
této chvíle Syn člověka sedne na pravici moci Boží. 70 I řekli
všickni: Tedy jsi ty Syn Boží? On pak řekl jim: Vy pravíte, že
já jsem. 71 A oni řekli: Což ještě potřebujeme svědectví?
Však jsme sami slyšeli z úst jeho.

23 Tehdy povstavši všecko to množství jich, vedli jej ku
Pilátovi. 2 A počali naň žalovati, řkouce: Tohoto jsme
nalezli, an převrací lid, a brání daně dávati císaři, pravě se
býti Kristem králem. 3 Pilát pak otázal se ho, řka: Ty-li jsi král
Židovský? A on odpověděv, řekl jemu: Ty pravíš. 4 I dí Pilát
k předním kněžím a k zástupům: Žádné viny nenalézám na
tomto člověku. 5 Oni pak více se rozmáhali v křiku, řkouce:
Bouříť lid, uče po všem Judstvu, počav od Galilee až sem.
6 Tedy Pilát uslyšav o Galilei, otázal se, byl-li by člověk
Galilejský. 7 A když zvěděl, že by byl z panství Herodesova,
poslal jej k Herodesovi, kterýž také v Jeruzalémě byl v ty dni.
8 Herodes pak uzřev Ježíše, zradoval se velmi. Nebo dávno
žádal viděti jej, protože mnoho o něm slýchal, a nadál se, že
nějaký div od něho učiněný uzří. 9 I tázal se ho mnohými
řečmi, ale on jemu nic neodpovídal. 10 Stáli pak tu přední
kněží a zákoníci, tuze na něj žalujíce. 11 A pohrdna jím
Herodes s svým rytířstvem, a naposmívav se jemu, oblékl
jej v roucho bílé, i odeslal zase ku Pilátovi. 12 I učiněni
jsou přátelé Herodes s Pilátem v ten den. Nebo před tím
nepřátelé byli vespolek. 13 Pilát pak svolav přední kněží a
úřadné osoby i lid, 14 Řekl k nim: Dali jste mi toho člověka,
jako by lid odvracel po sobě, a aj, já před vámi vyptávaje se
ho, žádné viny jsem nenalezl na tom člověku ve všem tom,
což vy na něj žalujete. 15 Ano ani Herodes; nebo odeslal
jsem vás k němu, a aj, nic hodného smrti nestalo se jemu. 16
Protož potresce ho, propustím jej. 17 Musíval pak propouštěti
jim v svátek jednoho vězně. 18 Protož zkřikli spolu všecko
množství, řkouce: Zahlaď tohoto, a propusť nám Barabbáše.
19 Kterýž byl pro svádu nějakou v městě učiněnou a pro
vraždu vsazen do žaláře. 20 Tedy Pilát opět mluvil k nim,
chtěje propustiti Ježíše. 21 A oni vždy volali, řkouce: Ukřižuj
ho, ukřižuj! 22 A on po třetí řekl k nim: Což jest pak zlého
učinil tento? Jáť žádné příčiny smrti nenalézám na něm.
Protož potresce ho, propustím. 23 Oni pak předce dotírali na
něj křikem velikým, žádajíce, aby byl ukřižován. A rozmáhali
se hlasové jejich a předních kněží. 24 Pilát pak přisoudil, aby
se naplnila žádost jejich. 25 I propustil jim toho, kterýž pro
bouřku a vraždu vsazen byl do žaláře, za něhož prosili, ale
Ježíše vydal k vůli jejich. 26 A když jej vedli, chytivše Šimona
nějakého Cyrenenského, jdoucího s pole, vložili na něj kříž,
aby jej nesl za Ježíšem. 27 I šlo za ním veliké množství lidu
i žen, kteréžto plakaly a kvílily ho. 28 A obrátiv se k nim
Ježíš, dí: Dcery Jeruzalémské, neplačtež nade mnou, ale
raději samy nad sebou plačte a nad svými dětmi. 29 Nebo
aj, přijdou dnové, v nichžto řeknou: Blahoslavené neplodné,
a břicha, kteráž nerodila, a prsy, kteréž nekrmily. 30 Tehdyť
počnou říci k horám: Padněte na nás, a pahrbkům: Přikrejte
nás! 31 Nebo poněvadž na zeleném dřevě toto se děje, i co
pak bude na suchém? 32 Vedeni pak byli s ním i jiní dva
zločinci, aby spolu s ním byli ukřižováni. 33 A když přišli na
místo, kteréž slove popravištné, tu jej ukřižovali, i ty zločince,
jednoho na pravici, druhého pak na levici. 34 Tedy Ježíš řekl:
Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí. A rozdělivše roucho
jeho, metali o ně los. 35 I stál lid, dívaje se. A posmívali se
jemu knížata s nimi, řkouce: Jinýmť jest spomáhal, nechať
nyní pomůže sám sobě, jestliže on jest Kristus, ten Boží
zvolený. 36 Posmívali se také jemu žoldnéři, přistupujíce a
octa podávajíce jemu, 37 A řkouce: Jsi-li ty ten král Židovský,
spomoziž sám sobě. 38 A byl také i nápis napsaný nad
ním, literami Řeckými a Latinskými a Židovskými: Tento jest
král Židovský. 39 Jeden pak z těch zločinců, kteříž s ním
viseli, rouhal se jemu, řka: Jsi-li ty Kristus, spomoziž sobě
i nám. 40 A odpověděv druhý, trestal ho, řka: Ty se ani
Boha nebojíš, ješto jsi v témž odsouzení? 41 Myť zajisté
spravedlivě trpíme, nebo hodnou pomstu za skutky naše
béřeme, ale tento nic zlého neučinil. 42 I dí Ježíšovi: Pane,
rozpomeň se na mne, když přijdeš do království svého. 43
I řekl mu Ježíš: Amen pravím tobě, dnes budeš se mnou
v ráji. 44 A bylo okolo hodiny šesté. I stala se tma po vší
zemi až do hodiny deváté. 45 I zatmělo se slunce, a opona
chrámová roztrhla se na poly. 46 A zvolav Ježíš hlasem
velikým, řekl: Otče, v ruce tvé poroučím ducha svého. A

to pověděv, umřel. 47 A vida centurio, co se stalo, velebil
Boha, řka: Jistě člověk tento spravedlivý byl. 48 A všickni
zástupové, přítomní tomu divadlu, hledíce na to, co se dálo,
tepouce prsy své, navracovali se. 49 Stáli pak všickni známí
jeho zdaleka, i ženy, kteréž byly přišly za ním od Galilee,
hledíce na to. 50 A aj, muž jménem Jozef, jeden z úřadu,
muž dobrý a spravedlivý, 51 Kterýž byl nepovolil radě a
skutku jejich, z Arimatie města Judského, kterýžto také
očekával království Božího, 52 Ten přistoupiv ku Pilátovi,
vyprosil tělo Ježíšovo, 53 A složiv je s kříže, obvinul v kment
a pochoval je v hrobě vytesaném v skále, v kterémž ještě
nebyl žádný pochován. 54 A byl den připravování, a sobota
se začínala. 55 Šedše pak také za ním ženy, kteréž byly
s Ježíšem přišly od Galilee, pohleděly na hrob, a kterak
pochováno bylo tělo jeho. 56 Vrátivše se pak, připravily
vonné věci a masti, ale v sobotu odpočinuly, podle přikázání.

24 První pak den po sobotě, velmi ráno vyšedše, přišly
k hrobu, nesouce vonné věci, kteréž byly připravily, a
některé jiné byly spolu s nimi. 2 I nalezly kámen odvalený
od hrobu. 3 A všedše tam, nenalezly těla Pána Ježíše. 4 I
stalo se, když ony se toho užasly, aj, muži dva postavili se
podle nich, v rouše stkvoucím. 5 Když se pak ony bály, a
sklonily tváři své k zemi, řekli k nim: Co hledáte živého s
mrtvými? 6 Neníť ho tuto, ale vstalť jest. Rozpomeňte se,
kterak mluvil vám, když ještě v Galilei byl, 7 Řka: Že Syn
člověka musí vydán býti v ruce hříšných lidí, a ukřižován
býti, a třetí den z mrtvých vstáti. 8 I rozpomenuly se na slova
jeho. 9 A navrátivše se od hrobu, zvěstovaly to všecko těm
jedenácti učedlníkům i jiným všechněm. 10 Byly pak ženy ty:
Maria Magdaléna a Johanna a Maria matka Jakubova, a jiné
některé s nimi, kteréž vypravovaly to apoštolům. 11 Ale oni
měli za bláznovství slova jejich, a nevěřili jim. 12 Tedy Petr
vstav, běžel k hrobu, a pohleděv do něho, uzřel prostěradla,
ana sama leží. I odšel, divě se sám v sobě, co se to stalo. 13
A aj, dva z nich šli toho dne do městečka, kteréž bylo vzdálí
od Jeruzaléma honů šedesáte, jemuž jméno Emaus. 14 A
rozmlouvali vespolek o těch všech věcech, kteréž se byly
staly. 15 I stalo se, když rozmlouvali a sebe se otazovali, že i
Ježíš, přiblíživ se k nim, šel s nimi. 16 Ale oči jejich držány
byly, aby ho nepoznali. 17 I řekl k nim: Které jsou to věci, o
nichž rozjímáte vespolek, jdouce, a proč jste smutní? 18 A
odpověděv jeden, kterémuž jméno Kleofáš, řekl jemu: Ty
sám jeden jsi z příchozích do Jeruzaléma, ještos nezvěděl,
co se stalo v něm těchto dnů? 19 Kterýmžto on řekl: I co?
Oni pak řekli jemu: O Ježíšovi Nazaretském, kterýž byl muž
prorok, mocný v slovu i v skutku, před Bohem i přede vším
lidem, 20 A kterak jej vydali přední kněží a knížata naše na
odsouzení k smrti, i ukřižovali jej. 21 My pak jsme se nadáli,
že by on měl vykoupiti lid Izraelský. Ale nyní tomu všemu
třetí den jest dnes, jakž se to stalo. 22 Ale i ženy některé z
našich zděsily nás, kteréž ráno byly u hrobu, 23 A nenalezše
těla jeho, přišly, pravíce, že jsou také vidění andělské viděly,
kteřížto praví, že by živ byl. 24 I chodili někteří z našich k
hrobu, a nalezli tak, jakž pravily ženy, ale jeho neviděli. 25
Tedy on řekl k nim: Ó blázni a zpozdilí srdcem k věření
všemu tomu, což mluvili Proroci. 26 Zdaliž nemusil těch věcí
trpěti Kristus a tak vjíti v slávu svou? 27 A počav od Mojžíše
a všech Proroků, vykládal jim všecka ta písma, kteráž o
něm byla. 28 A vtom přiblížili se k městečku, do kteréhož
šli, a on potrh se, jako by chtěl dále jíti. 29 Ale oni přinutili
ho, řkouce: Zůstaň s námi, nebo se již připozdívá, a den
se nachýlil. I všel, aby s nimi zůstal. 30 I stalo se, když
seděl s nimi za stolem, vzav chléb, dobrořečil, a lámaje,
podával jim. 31 I otevříny jsou oči jejich, a poznali ho. On
pak zmizel od očí jejich. 32 I řekli vespolek: Zdaliž srdce
naše v nás nehořelo, když mluvil nám na cestě a otvíral nám
písma? 33 A vstavše v tu hodinu, vrátili se do Jeruzaléma, a
nalezli shromážděných jedenácte, a ty, kteříž s nimi byli, 34
Ani praví: Že vstal Pán právě, a ukázal se Šimonovi. 35 I
vypravovali oni také to, co se stalo na cestě, a kterak ho
poznali v lámání chleba. 36 A když oni o tom rozmlouvali,
postavil se Ježíš uprostřed nich, a řekl jim: Pokoj vám. 37
Oni pak zhrozivše se a přestrašeni byvše, domnívali se, že
by ducha viděli. 38 I dí jim: Co se strašíte a myšlení vstupují
na srdce vaše? 39 Vizte ruce mé i nohy mé, žeť v pravdě já
jsem. Dotýkejte se a vizte; neboť duch těla a kostí nemá,
jako mne vidíte míti. 40 A pověděv to, ukázal jim ruce i nohy.
41 Když pak oni ještě nevěřili pro radost, ale divili se, řekl jim:
Máte-li tu něco, ješto by se pojedlo? 42 A oni podali jemu
kusu ryby pečené a plástu strdi. 43 A vzav to, pojedl před
nimi, 44 A řekl jim: Tatoť jsou slova, kteráž jsem mluvil vám,
ještě byv s vámi: Že se musí naplniti všecko, což psáno jest
v Zákoně Mojžíšově a v Prorocích i v Žalmích o mně. 45
Tedy otevřel jim mysl, aby rozuměli Písmům. 46 A řekl jim:
Že tak psáno jest a tak musil Kristus trpěti, a třetího dne z
mrtvých vstáti, 47 A aby bylo kázáno ve jménu jeho pokání a
odpuštění hříchů mezi všemi národy, počna od Jeruzaléma.
48 Vy jste pak svědkové toho. 49 A aj, já pošli zaslíbení Otce
svého na vás. Vy pak čekejte v městě Jeruzalémě, dokudž
nebudete oblečeni mocí s výsosti. 50 I vyvedl je ven až do
Betany, a pozdvih rukou svých, dal jim požehnání. 51 I stalo
se, když jim žehnal, bral se od nich, a nesen jest do nebe.
52 A oni poklonivše se jemu, navrátili se do Jeruzaléma

s radostí velikou. **53** A byli vždycky v chrámě, chválíce a
dobrořečíce Boha. Amen.

Jan

1 Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to
Slovo byl Bůh. **2** To bylo na počátku u Boha. **3** Všecky
věci skrze ně učiněny jsou, a bez něho nic není učiněno,
což učiněno jest. **4** V něm život byl, a život byl světlo lidí.
5 A to Světlo v temnostech svítí, ale tmy ho neobsáhly. **6**
Byl člověk poslaný od Boha, jemuž jméno bylo Jan. **7** Ten
přišel na svědectví, aby svědčil o tom Světle, aby všickni
uvěřili skrze něho. **8** Nebyl on to Světlo, ale poslán byl, aby
svědectví vydával o tom Světle. **9** Tenť byl to pravé Světlo,
jenž osvěcuje každého člověka přicházejícího na svět. **10** Na
světě byl, a svět skrze něho učiněn jest, a svět ho nepoznal.
11 Do svého vlastního přišel, a vlastní jeho nepřijali ho. **12**
Kteříž pak koli přijali jej, dal jim moc syny Božími býti, totiž
těm, kteříž věří ve jméno jeho, **13** Kteřížto ne ze krví, ani z
vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha zplozeni jsou. **14** A
Slovo to tělo učiněno jest, a přebývalo mezi námi, (a viděli
jsme slávu jeho, slávu jakožto jednorozeného od Otce,)
plné milosti a pravdy. **15** Jan svědectví vydával o něm, a
volal, řka: Tentoť jest, o němž jsem pravil, že po mně přišed,
předšel mne; nebo přednější jest nežli já. **16** A z plnosti
jeho my všickni vzali jsme, a to milost za milost. **17** Nebo
zákon skrze Mojžíše dán jest, ale milost a pravda skrze
Ježíše Krista stala se jest. **18** Boha žádný nikdy neviděl,
ale jednorozený Syn, kterýž jest v lůnu Otce, ont jest nám
vypravil. **19** A totoť jest svědectví Janovo, když poslali Židé z
Jeruzaléma kněží a Levíty, aby se ho otázali: Ty kdo jsi?
20 I vyznal a nezapřel, a vyznal: Že já nejsem ten Kristus.
21 I otázali se ho: Což pak? Eliáš jsi ty? I řekl: Nejsem.
Tedy jsi ten Prorok? Odpověděl: Nejsem. **22** I řekli jemu:
Kdožs pak? Ať odpověd dáme těm, kteříž nás poslali. Co
pravíš sám o sobě? **23** Řekl: Já jsem hlas volajícího na
poušti: Spravte cestu Páně, jakož pověděl Izaiáš prorok. **24**
Ti pak, kteříž byli posláni, z farizeů byli. **25** I otázali se ho
a řekli jemu: Pročež tedy křtíš, poněvadž ty nejsi Kristus,
ani Eliáš, ani Prorok? **26** Odpověděl jim Jan, řka: Já křtím
vodou, ale uprostřed vás stojí, jehož vy neznáte. **27** Ten
ačkoli po mně přišel, však předšel mne, u jehožto obuvi já
nejsem hoden rozvázati řeménka. **28** Toto v Betabaře stalo
se za Jordánem, kdežto Jan křtil. **29** Druhého pak dne uzřel
Jan Ježíše, an jde k němu. I dí: Aj, Beránek Boží, kterýž
snímá hřích světa. **30** Tentoť jest, o kterémž jsem já pravil,
že za mnou jde muž, kterýž mne předšel; nebo přednější
jest nežli já. **31** A já jsem ho neznal, ale aby zjeven byl lidu
Izraelskému, proto jsem já přišel, křtě vodou. **32** A svědectví
vydal Jan, řka: Viděl sem Ducha sstupujícího jako holubice s
nebe, a zůstal na něm. **33** A já jsem ho neznal, ale kterýž
mne poslal křtíti vodou, ten mi řekl: Nad kýmž uzříš Ducha
sstupujícího a zůstávajícího na něm, tent jest, kterýž křtí
Duchem svatým. **34** A já jsem viděl, a svědectví jsem vydal,
že on jest ten Syn Boží. **35** Druhého pak dne opět stál Jan, a
z učedlníků jeho dva, **36** A uzřev Ježíše, an se prochází, řekl:
Aj, Beránek Boží. **37** I slyšeli ho dva učedlníci mluvícího, a
šli za Ježíšem. **38** I obrátiv se Ježíš, a uzřev je, ani jdou za
ním, dí jim: Co hledáte? A oni řekli jemu: Rabbi, (jenž se
vykládá: Mistře,) kde bydlíš? **39** Dí jim: Pojďte a vizte. I šli,
aby viděli, kde by bydlil, a zůstali u něho ten den; neb bylo
již okolo desáté hodiny. **40** Byl pak Ondřej, bratr Šimona
Petra, jeden ze dvou, kteříž byli to slyšeli od Jana, a šli za
ním. **41** I nalezl ten první bratra svého vlastního Šimona,
a řekl mu: Nalezli jsme Mesiáše, jenž se vykládá Kristus.
42 I přivedl jej k Ježíšovi. A pohleděv naň Ježíš, dí: Ty jsi
Šimon, syn Jonášův, ty slouti budeš Céfas, jenž se vykládá
Petr. **43** Na druhý pak den Ježíš chtěl vyjíti do Galilee, i
nalezl Filipa, a řekl jemu: Pojd za mnou. **44** A byl Filip z
Betsaidy, města Ondřejova a Petrova. **45** Nalezl také Filip
Natanaele. I dí jemu: O kterémž psal Mojžíš v Zákoně a
Proroci, nalezli jsme Ježíše, syna Jozefova z Nazaréta. **46** I
řekl jemu Natanael: A může z Nazaréta co dobrého býti?
Řekl jemu Filip: Pojd a viz. **47** Vida Ježíš Natanaele, an jde
k němu, i dí o něm: Aj, právě Izraelitský, v němžto lsti není.
48 Řekl mu Natanael: Jakž ty mne znáš? Odpověděl Ježíš a
řekl jemu: Prve nežli tě Filip zavolal, kdyžs byl pod fíkem,
viděl jsem tebe. **49** Odpověděl Natanael a řekl jemu: Mistře,
ty jsi Syn Boží, ty jsi ten Král Izraelský. **50** Odpověděl Ježíš
a řekl jemu: Žeť jsem řekl: Viděl jsem tebe pod fíkem, věříš?
Větší věci nad tyto uzříš. **51** I dí mu: Amen, amen pravím
vám: Od tohoto času uzříte nebe otevřené, a anděly Boží
vstupující a sstupující na Syna člověka.

2 Třetího dne stala se svadba v Káni Galilejské, a byla
matka Ježíšova tam. **2** A pozván jest také Ježíš i učedlníci
jeho na svadbu. **3** Když se pak nedostalo vína, řekla matka
Ježíšova k němu: Vína nemají. **4** Dí jí Ježíš: Co mně a
tobě ženo? Ještě nepřišla hodina má. **5** Dí matka jeho
k služebníkům: Což by koli vám řekl, učiňte. **6** I bylo tu
kamenných stoudví šest postaveno, podle obyčeje očišťování
Židovského, beroucí v sebe jedna každá dvě nebo tři míry. **7**
Řekl jim Ježíš: Naplňte ty stoudve vodou. I naplnili je až do
vrchu. **8** I dí jim: Nalévejtež již, a neste vrchnímu správci
svadby. I nesli. **9** A jakž okusil vrchní správce svadby vody
vínem učiněné, (nevěděl pak, odkud by bylo, ale služebníci
věděli, kteříž vážili vodu,) povolal ženicha ten vrchní správce,

10 A řekl mu: Každý člověk nejprve dobré víno dává, a
když by se hojně napili, tehdy to, kteréž horší jest. Ale
ty zachoval jsi víno dobré až dosavad. 11 To učinil Ježíš
počátek divů v Káni Galilejské, a zjevil slávu svou. I uvěřili
v něho učedlníci jeho. 12 Potom sstoupil do Kafarnaum,
on i matka jeho, i bratří jeho, i učedlníci jeho, a pobyli tam
nemnoho dní; 13 Nebo blízko byla velikanoc Židovská. I
vstoupil Ježíš do Jeruzaléma. 14 A nalezl v chrámě, ano
prodávají voly a ovce i holubice, a penězoměnce sedící. 15
A udělav bič z provázků, všecky vyhnal z chrámu, i ovce i
voly, a penězoměncům rozsypal peníze, a stoly zpřevracel.
16 A těm, kteříž holuby prodávali, řekl: Odnestež tyto věci
odsud, a nečiňte domu Otce mého domem kupeckým. 17
I rozpomenuli se učedlníci jeho, že psáno jest: Horlivost
domu tvého snědla mne. 18 Tedy odpověděli Židé a řekli
jemu: Jaké znamení toho nám ukážeš, že tyto věci činíš? 19
Odpověděl Ježíš a řekl jim: Zrušte chrám tento, a ve třech
dnech zase vzdělám jej. 20 I řekli Židé: Ètyřidceti a šest
let dělán jest chrám tento, a ty ve třech dnech vzděláš jej?
21 Ale on pravil o chrámu těla svého. 22 A protož když z
mrtvých vstal, rozpomenuli se učedlníci jeho, že jim to byl
pověděl. I uvěřili Písmu a slovu, kteréž pověděl Ježíš. 23 A
když byl v Jeruzalémě na velikunoc v den sváteční, mnozí
uvěřili ve jméno jeho, vidouce divy jeho, kteréž činil. 24 Ale
Ježíš nesvěřil sebe samého jim, protože on znal všecky. 25
Aniž potřeboval, aby jemu kdo svědectví vydával o člověku;
neb on věděl, co by bylo v člověku.

3 Byl pak člověk z farizeů, jménem Nikodém, kníže
Židovské. 2 Ten přišel k Ježíšovi v noci, a řekl jemu:
Mistře, víme, že jsi od Boha přišel Mistr; nebo žádný nemůže
těch divů činiti, kteréž ty činíš, leč by Bůh byl s ním. 3
Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Amen, amen pravím tobě:
Nenarodí-li se kdo znovu, nemůž viděti království Božího. 4
Řekl jemu Nikodém: Kterak můž člověk naroditi se, starý
jsa? Zdali může opět v život matky své vjíti a naroditi se? 5
Odpověděl Ježíš: Amen, amen pravím tobě: Nenarodí-li se
kdo z vody a z Ducha svatého, nemůž vjíti do království
Božího. 6 Což se narodilo z těla, tělo jest, a což se narodilo
z Ducha, duch jest. 7 Nediviž se, že jsem řekl tobě: Musíte
se znovu zroditi. 8 Vítr kde chce věje, a hlas jeho slyšíš, ale
nevíš, odkud přichází, a kam jde. Takť jest každý, kdož se z
Ducha narodil. 9 Odpověděl Nikodém a řekl jemu: Kterak
mohou tyto věci býti? 10 Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Ty
jsi mistr v Izraeli, a toho neznáš? 11 Amen, amen pravím
tobě: Že což víme, mluvíme, a což jsme viděli, svědčíme,
ale svědectví našeho nepřijímáte. 12 Poněvadž zemské
věci mluvil jsem vám, a nevěříte, kterak, budu-li vám praviti
nebeské, uvěříte? 13 Nebo žádný nevstoupil v nebe, než
ten, jenž sstoupil s nebe, Syn člověka, kterýž jest v nebi.
14 A jakož jest Mojžíš povýšil hada na poušti, takť musí
povýšen býti Syn člověka, 15 Aby každý, kdož věří v něho,
nezahynul, ale měl život věčný. (aiōnios g166) 16 Nebo tak
Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby
každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.
(aiōnios g166) 17 Neboť jest neposlal Bůh Syna svého na svět,
aby odsoudil svět, ale aby spasen byl svět skrze něho. 18
Kdož věří v něho, nebude odsouzen, ale kdož nevěří, jižť
jest odsouzen; nebo neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna
Božího. 19 Toto pak jest ten soud, že Světlo přišlo na svět,
ale milovali lidé více tmu nežli Světlo; nebo skutkové jejich
byli zlí. 20 Každý zajisté, kdož zle činí, nenávidí světla, a
nejde k světlu, aby nebyli trestáni skutkové jeho. 21 Ale kdož
činí pravdu, jde k světlu, aby zjeveni byli skutkové jeho, že v
Bohu učiněni jsou. 22 Potom přišel Ježíš i učedlníci jeho do
země Judské, a tu přebýval s nimi, a křtil. 23 A Jan také
křtil v Enon, blízko Sálim, nebo byly tam vody mnohé. I
přicházeli mnozí, a křtili se. 24 Nebo ještě Jan nebyl vsazen
do žaláře. 25 Tedy vznikla otázka mezi Židy a některými z
učedlníků Janových o očišťování. 26 I přišli k Janovi a řekli
jemu: Mistře, ten, kterýž byl s tebou za Jordánem, jemužs
ty svědectví vydal, aj, on křtí, a všickni jdou k němu. 27
Odpověděl Jan a řekl: Nemůžť člověk vzíti ničehož, leč by
jemu dáno bylo s nebe. 28 Vy sami svědkové jste mi, že
jsem pověděl: Nejsem já Kristus, ale že jsem poslán před
ním. 29 Kdož má nevěstu, ženichť jest, přítel pak ženicha,
jenž stojí a slyší ho, radostí raduje se pro hlas ženicha.
Protož ta radost má naplněna jest. 30 Ontť musí růsti, já
pak menšiti se. 31 Kdož jest shůry přišel, nade všeckyť jest;
kdožť jest z země, zemskýť jest, a zemské věci mluví. Ale
ten, jenž s nebe přišel, nade všecky jest. 32 A což viděl a
slyšel, totť svědčí, ale svědectví jeho žádný nepřijímá. 33
Kdož pak přijímá svědectví jeho, zpečetil jest to, že Bůh
pravdomluvný jest. 34 Nebo ten, kteréhož Bůh poslal, slovo
Boží mluví; nebo jemu ne v míru dává Bůh ducha. 35 Otec
miluje Syna a všecko dal v ruku jeho. 36 Kdož věří v Syna,
má život věčný; ale kdožť jest nevěřící Synu, neuzříť života,
ale hněv Boží zůstává na něm. (aiōnios g166)

4 A jakž poznal Pán, že jsou slyšeli farizeové, že by Ježíš
více učedlníků činil a křtil nežli Jan, 2 (Ačkoli Ježíš sám
nekřtil, ale učedlníci jeho,) 3 Opustil Judstvo a odšel opět
do Galilee. 4 Musil pak jíti skrze Samaří. 5 I přišel k městu
Samařskému, kteréž slove Sichar, vedle popluží, kteréž byl

dal Jákob Jozefovi, synu svému. 6 Byla pak tu studnice
Jákobova. Protož ustav na cestě Ježíš, posadil se tak na
studnici. A bylo již okolo šesté hodiny. 7 I přišla žena z
Samaří vážiti vody. Kteréžto řekl Ježíš: Dej mi píti. 8 (Nebo
učedlníci jeho byli odešli do města, aby nakoupili pokrmů.) 9
I řekla jemu žena ta Samaritánka: Kterakž ty, jsa Žid, žádáš
ode mne nápoje od ženy Samaritánky? (Nebo neobcují Židé
s Samaritány.) 10 Odpověděl Ježíš a řekl jí: Kdybys znala ten
dar Boží, a věděla, kdo jest, kterýž praví tobě: Dej mi píti, ty
bys prosila jeho, a dalť by tobě vody živé. 11 I dí jemu žena:
Pane, aniž máš, čím bys navážil, a studnice jest hluboká.
Odkudž tedy máš tu vodu živou? 12 Zdaliž jsi ty větší nežli
otec náš Jákob, kterýž nám dal tuto studnici, a sám z ní pil, i
synové jeho, i dobytek jeho? 13 Odpověděl Ježíš a řekl jí:
Každý, kdož pije vodu tuto, žízniti bude opět. 14 Ale kdož
by se napil vody té, kterouž já dám jemu, nežíznil by na
věky, ale voda ta, kterouž já dám jemu, bude v něm studnicí
vody prýštící se k životu věčnému. (aiōn g165, aiōnios g166) 15
Řekla jemu žena: Pane, dej mi té vody, ať bych nežíznila,
ani chodila sem vážiti. 16 Řekl jí Ježíš: Jdi, zavolej muže
svého, a přijď sem. 17 Odpověděla žena a řekla: Nemám
muže. Dí jí Ježíš: Dobřes řekla: Nemám muže. 18 Nebos
pět mužů měla, a nyní kteréhož máš, není tvůj muž. To jsi
pravdu pověděla. 19 Řekla jemu žena: Pane, vidím, že jsi
ty prorok. 20 Otcové naši na této hoře modlívali se, a vy
pravíte, že v Jeruzalémě jest místo, kdežto náleží se modliti.
21 Dí jí Ježíš: Ženo, věř mi, žeť jde hodina, kdyžto ani na této
hoře, ani v Jeruzalémě nebudete se modliti Otci. 22 Vy se
modlíte, a nevíte, čemu; my se pak modlíme, čemuž víme,
nebo spasení z Židů jest. 23 Ale jdeť hodina, a nyníť jest,
kdyžto praví modlitebníci modliti se budou Otci v duchu a v
pravdě. Neboť takových Otec hledá, aby se modlili jemu. 24
Bůh duch jest, a ti, kteříž se jemu modlí, v duchu a v pravdě
musejí se modliti. 25 Dí jemu žena: Vím, že Mesiáš přijde,
jenž slove Kristus. Ten, když přijde, oznámí nám všecko. 26
Dí jí Ježíš: Játť jsem, kterýž mluvím s tebou. 27 A v tom
přišli učedlníci jeho, i divili se, že by s ženou mluvil, avšak
žádný jemu neřekl: Nač se jí ptáš, aneb proč mluvíš s ní? 28
I nechala tu žena vědra svého, a šla do města, a řekla těm
lidem: 29 Pojďte, vizte člověka, kterýž pověděl mi všecko,
což jsem koli činila. Není-li on ale Kristus? 30 Tedy vyšli z
města, a přišli k němu. 31 Mezi tím pak prosili ho učedlníci,
řkouce: Mistře, pojez. 32 A on řekl jim: Játť mám pokrm k
jísti, kteréhož vy nevíte. 33 Učedlníci pak mluvili vespolek:
Zdali jemu kdo přinesl jísti? 34 Dí jim Ježíš: Můjť pokrm
jest, abych činil vůli toho, jenž mne poslal, a dokonal dílo
jeho. 35 Však vy pravíte, že ještě čtyři měsícové jsou, a žeň
přijde. Aj, pravím vám: Pozdvihněte očí vašich, a patřte na
krajiny, žeť se již bělejí ke žni. 36 Kdož pak žne, odplatuť
béře, a shromažďuje užitek k životu věčnému, aby i ten,
kdož rozsívá, spolu se radoval, i kdo žne. (aiōnios g166) 37
Nebo i v tom pravé jest slovo, žeť jiný jest, jenž rozsívá,
a jiný, kterýž žne. 38 Játť jsem vás poslal žíti, o čemž jste
vy nepracovali. Jiníť jsou pracovali, a vy jste v jejich práce
vešli. 39 Z města pak toho mnozí z Samaritánů uvěřili v
něho, pro řeč ženy, svědčící: Že mi pověděl všecko, což
jsem činila. 40 A když k němu přišli Samaritáni, prosili ho,
aby s nimi zůstal. I pobyl tu za dva dni. 41 A mnohem jich
více uvěřilo pro řeč jeho. 42 A ženě té řekli: Že již ne pro
tvé vypravování věříme; nebo sami jsme slyšeli, a víme,
že tento jest právě Spasitel světa, Kristus. 43 Po dvou pak
dnech vyšel odtud, a šel do Galilee. 44 Nebo sám Ježíš byl
svědectví vydal, že prorok v vlasti své v vážnosti není. 45 A
když přišel do Galilee, přijali jej Galilejští, všecko viděvše,
co činil v Jeruzalémě v svátek; nebo i oni byli přišli ke dni
svátečnímu. 46 Tedy opět přišel Ježíš do Káně Galilejské,
kdežto učinil byl z vody víno. I byl jeden královský služebník
v Kafarnaum, jehožto syn nemocen byl. 47 Ten uslyšev, že
by Ježíš přišel z Judstva do Galilee, šel k němu, a prosil ho,
aby sstoupil a uzdravil syna jeho; nebo počínal umírati. 48 I
řekl k němu Ježíš: Neuzříte-li divů a zázraků, neuvěříte.
49 Dí jemu ten královský služebník: Pane, pojď prve, nežli
umře syn můj. 50 Dí jemu Ježíš: Jdi, syn tvůj živ jest. I uvěřil
člověk řeči, kterouž mluvil k němu Ježíš, a šel. 51 Když pak
on již šel, potkali se s ním služebníci jeho a zvěstovali mu,
řkouce: Syn tvůj živ jest. 52 Tedy otázal se jich na hodinu, v
kterou by se lépe měl. I řekli jemu: Včera v hodinu sedmou
přestala mu zimnice. 53 Tedy poznal otec, že právě v tu
hodinu to se stalo, v kterouž řekl byl jemu Ježíš: Syn tvůj živ
jest. I uvěřil on i dům jeho všecken. 54 To opět druhý div
učinil Ježíš, přišed z Judstva do Galilee.

5 Potom byl svátek Židovský, i šel Ježíš do Jeruzaléma. 2
Byl pak v Jeruzalémě u brány bravné rybník, kterýž slove
Židovsky Bethesda, patero přístřeší maje. 3 Kdežto leželo
množství veliké neduživých, slepých, kulhavých, suchých,
očekávajících hnutí vody. 4 Nebo anděl Páně jistým časem
sstupoval do rybníka, a kormoutil vodu. A kdož tam nejprve
sstoupil po tom zkormoucení vody, uzdraven býval, od
kterékoli nemoci trápen byl. 5 I byl tu člověk jeden, kterýž
osm a třidceti let nemocen byl. 6 Toho uzřev Ježíš ležícího,
a poznav, že jest již dávno nemocen, dí jemu: Chceš-li zdráv
býti? 7 Odpověděl mu nemocný: Pane, nemám člověka,
kterýž by, když se zkormoutí voda, uvrhl mne do rybníka,

nebo když já jdu, jiný přede mnou již vstupuje. 8 Dí jemu
Ježíš: Vstaň, vezmi lože své a chod'. 9 A hned zdráv jest
učiněn člověk ten, a vzav lože své, i chodil. A byla sobota v
ten den. 10 Tedy řekli Židé tomu uzdravenému: Sobota jest,
neslušíť tobě lože nositi. 11 Odpověděl jim: Ten, kterýž mne
uzdravil, ont' mi řekl: Vezmi lože své a chod'. 12 I otázali se
ho: Kdo jest ten člověk, kterýž tobě řekl: Vezmi lože své a
chod'? 13 Ten pak uzdravený nevěděl, kdo by byl. Nebo
Ježíš byl poodšel od zástupu shromážděného na tom místě.
14 Potom pak nalezl jej Ježíš v chrámě, a řekl jemu: Aj,
zdráv jsi učiněn; nikoli víc nehřeš, ať by se něco horšího
nepřihodilo. 15 Odšel ten člověk, a pověděl Židům, že by
Ježíš byl ten, kterýž ho zdravého učinil. 16 A protož protivili
se Židé Ježíšovi, a hledali ho zabíti, že to učinil v sobotu. 17
Ježíš pak odpověděl jim: Otec můj až dosavad dělá, i ját'
dělám. 18 Tedy Židé ještě víc proto hledali ho zamordovati,
že by netoliko rušil sobotu, ale že Otce svého pravil býti
Boha, rovného se čině Bohu. 19 I odpověděl Ježíš a řekl jim:
Amen, amen pravím vám: Nemůžeť Syn sám od sebe nic
činiti, jediné což vidí, an Otec činí. Nebo cožkoli on činí,
tot' i Syn též podobně činí. 20 Otec zajisté miluje Syna, a
ukazuje mu všecko, což sám činí; a větší nad to ukáže jemu
skutky tak, abyste vy se divili. 21 Nebo jakož Otec křísí
mrtvé a obživuje, tak i Syn, kteréž chce, obživuje. 22 Aniž
zajisté Otec soudí koho, ale všecken soud dal Synu, 23 Aby
všickni ctili Syna, tak jakž Otce ctí. Kdo nectí Syna, nectí
ani Otce, kterýž ho poslal. 24 Amen, amen pravím vám: Že
kdož slovo mé slyší, a věří tomu, jenž mne poslal, máť život
věčný, a na soud nepřijde, ale přešelť jest z smrti do života.
(aiōnios g166) 25 Amen, amen pravím vám: Že přijde hodina, a
nyníť jest, kdyžto mrtví uslyší hlas Syna Božího, a kteříž
uslyší, živi budou. 26 Nebo jakož Otec má život sám v sobě,
tak jest dal i Synu, aby měl život v samém sobě. 27 A dal
jemu moc i soud činiti, nebo Syn člověka jest. 28 Nedivtež
se tomu; neboť přijde hodina, v kteroužto všickni, kteříž v
hrobích jsou, uslyší hlas jeho. 29 A půjdou ti, kteříž dobré
věci činili, na vzkříšení života, ale ti, kteříž zlé věci činili,
na vzkříšení soudu. 30 Nemohuť já sám od sebe nic činiti.
Ale jakžť slyším, takť soudím, a soud můj spravedlivý jest.
Nebo nehledám vůle své, ale vůle toho, jenž mne poslal,
Otcovy. 31 Vydám-lit' já svědectví sám o sobě, svědectví mé
není pravé. 32 Jinýť jest, kterýž svědectví vydává o mně, a
vím, že pravé jest svědectví, kteréž vydává o mně. 33 Vy
jste byli poslali k Janovi, a on svědectví vydal pravdě. 34
Ale ját' nepřijímám svědectví od člověka, než totoť pravím,
abyste vy spaseni byli. 35 Ont' jest byl svíce hořící a svítící,
vy pak chtěli jste na čas poradovati se v světle jeho. 36 Ale
já mám větší svědectví, nežli Janovo. Nebo skutkové, kteréž
mi dal Otec, abych je vykonal, tiť skutkové, kteréž já činím,
svědčí o mně, že jest mne Otec poslal. 37 A kterýž mne
poslal, Otec, ont' jest svědectví vydal o mně, jehož jste vy
hlasu nikdy neslyšeli, ani tváři jeho viděli. 38 A slova jeho
nemáte v sobě zůstávajícího. Nebo kteréhož jest on poslal,
tomu vy nevěříte. 39 Ptejte se na Písma; nebo vy domníváte
se v nich věčný život míti, a tať svědectví vydávají o mně.
(aiōnios g166) 40 A nechcete přijíti ke mně, abyste život měli.
41 Chvály od lidí ját' nepřijímám. 42 Ale poznal jsem vás,
že milování Božího nemáte v sobě. 43 Já jsem přišel ve
jménu Otce svého, a nepřijímáte mne. Kdyby jiný přišel
ve jménu svém, toho přijmete. 44 Kterak vy můžete věřiti,
chvály jedni od druhých hledajíce, poněvadž chvály, kteráž
jest od samého Boha, nehledáte? 45 Nedomnívejte se, bychť
já na vás žalovati měl před Otcem. Jestiť, kdo by žaloval na
vás, Mojžíš, v němž vy naději máte. 46 Nebo kdybyste věřili
Mojžíšovi, věřili byste i mně; nebť jest on o mně psal. 47
Ale poněvadž jeho písmům nevěříte, i kterak slovům mým
uvěříte?

6 Potom odšel Ježíš za moře Galilejské, jenž jest
Tiberiadské. 2 A šel za ním zástup veliký; nebo viděli
divy jeho, kteréž činil nad nemocnými. 3 I všel na horu
Ježíš, a tam seděl s učedlníky svými. 4 Byla pak blízko
velikanoc, svátek Židovský. 5 Tedy pozdvih očí Ježíš a viděv,
že zástup veliký jde k němu, dí k Filipovi: Kde nakoupíme
chlebů, aby pojedli tito? 6 (Ale to řekl pokoušeje ho; nebo
on sám věděl, co by měl učiniti.) 7 Odpověděl jemu Filip:
Za dvě stě peněz chlebů nepostačí jim, aby jeden každý z
nich něco maličko vzal. 8 Dí jemu jeden z učedlníků jeho,
Ondřej, bratr Šimona Petra: 9 Jestiť mládenček jeden zde,
kterýž má pět chlebů ječných a dvě rybičky. Ale coť jest
to mezi tak mnohé? 10 I řekl Ježíš: Rozkažtež lidu, ať se
usadí. A bylo trávy mnoho na tom místě. I posadilo se mužů
v počtu okolo pěti tisíců. 11 Tedy Ježíš vzal ty chleby, a
díky učiniv, rozdával učedlníkům, učedlníci pak sedícím;
též podobně z těch rybiček, jakž jsou mnoho chtěli. 12 A
když byli nasyceni, řekl učedlníkům svým: Sbeřte ty drobty,
kteříž zůstali, ať nezhynou. 13 I sebrali a naplnili dvanácte
košů drobtů z pěti chlebů ječných, kteříž pozůstali po těch,
jenž jedli. 14 Ti pak lidé, uzřevše ten div, kterýž učinil Ježíš,
pravili: Tento jest jistě prorok, kterýž měl přijíti na svět. 15
Tedy Ježíš věda, že by měli přijíti a chytiti jej, aby ho učinili
králem, ušel na horu opět sám jediný. 16 Když pak byl
večer, sstoupili učedlníci jeho k moři. 17 A vstoupivše na
lodí, plavili se přes moře do Kafarnaum. A bylo již tma, a

nepřišel byl Ježíš k nim. 18 Moře pak dutím velikého větru
zdvihalo se. 19 A odplavivše se honů jako pětmecítma nebo
třidceti, uzřeli Ježíše, an chodí po moři a přibližuje se k lodí.
I báli se. 20 On pak řekl jim: Játʼ jsem, nebojte se. 21 I vzali
ho na lodí ochotně, a hned přiběhla k zemi, do kteréž se
plavili. 22 Nazejtří pak zástup, kterýž byl za mořem, viděv, že
jiné lodičky nebylo, než ta jedna, na kterouž byli vstoupili
učedlníci jeho, a že Ježíš nebyl všel s učedlníky svými na
lodí, ale sami učedlníci jeho byli se plavili, 23 (Jiné pak lodí
byly připlouly od Tiberiady k tomu místu blízko, kdežto byli
jedli chléb, když díky učinil Pán,) 24 Když tedy uzřel zástup,
že Ježíše tu není, ani učedlníků jeho, vstoupili i oni na lodí,
a přijeli do Kafarnaum, hledajíce Ježíše. 25 A nalezše ho za
mořem, řekli jemu: Mistře, kdy jsi sem přišel? 26 Odpověděl
jim Ježíš a řekl: Amen, amen pravím vám: Hledáte mne, ne
protože jste divy viděli, ale že jste jedli chleby a nasyceni
jste. 27 Pracujte ne o pokrm, kterýž hyne, ale o ten pokrm,
kterýž zůstává k životu věčnému, kterýž Syn člověka dá
vám. Nebo tohoť jest potvrdil Bůh Otec. (aiōnios g166) 28 Tedy
řekli jemu: Co budeme činiti, abychom dělali dílo Boží? 29
Odpověděl Ježíš a řekl jim: Totoť jest to dílo Boží, abyste
věřili v toho, kteréhož on poslal. 30 I řekli jemu: Jakéž pak ty
znamení činíš, abychom viděli a věřili tobě? Co děláš? 31
Otcové naši jedli mannu na poušti, jakož psáno jest: Chléb s
nebe dal jim jísti. 32 Tedy řekl Ježíš: Amen, amen pravím
vám: Ne Mojžíš dal vám chléb s nebe, ale Otec můj vám
dává ten chléb s nebe pravý. 33 Nebo chléb Boží ten jest,
kterýž sstupuje s nebe a dává život světu. 34 A oni řekli
jemu: Pane, dávejž nám chléb ten vždycky. 35 I řekl jim
Ježíš: Játʼ jsem ten chléb života. Kdož přichází ke mně,
nebude nikoli lačněti, a kdož věří ve mne, nebude žízniti
nikdy. 36 Ale pověděl jsem vám, anobrž viděli jste mne,
a nevěříte. 37 Všecko, což mi dává Otec, ke mně přijde,
a toho, kdož ke mně přijde, nevyvrhu ven. 38 Nebo jsem
sstoupil s nebe, ne abych činil vůli svou, ale vůli toho, jenž
mne poslal. 39 Tatoť jest pak vůle toho, kterýž mne poslal,
Otcova, abych všecko, což mi dal, neztratil toho, ale vzkřísil
to v nejposlednější den. 40 A tatoť jest vůle toho, kterýž mne
poslal, aby každý, kdož vidí Syna a věří v něho, měl život
věčný. A játʼ jej vzkřísím v den nejposlednější. (aiōnios g166)
41 I reptali Židé na něho, že řekl: Já jsem chléb, kterýž jsem
s nebe sstoupil. 42 A pravili: Zdaliž tento není Ježíš, syn
Jozefův, jehož my otce i matku známe? Kterak pak dí tento:
S nebe jsem sstoupil? 43 Tedy odpověděl Ježíš a řekl jim:
Nerepcete vespolek. 44 Však žádný nemůž přijíti ke mně,
jediné leč Otec můj, kterýž mne poslal, přitrhl by jej; a játʼ jej
vzkřísím v den nejposlednější. 45 Psáno jest v Prorocích:
A budou všickni učeni od Boha. Protož každý, kdož slyšel
od Otce a naučil se, jdeť ke mně. 46 Ne že by kdo viděl
Otce, jediné ten, kterýž jest od Boha, tentʼ jest viděl Otce.
47 Amen, amen pravím vám: Kdož věří ve mne, mátʼ život
věčný. (aiōnios g166) 48 Játʼ jsem ten chléb života. 49 Otcové
vaši jedli mannu na poušti, a zemřeli. 50 Totoť jest chléb ten
s nebe sstupující. Kdožť by koli jej jedl, neumřeť. 51 Játʼ
jsem ten chléb živý, jenž jsem s nebe sstoupil. Bude-li kdo
jísti ten chléb, živ bude na věky. A chléb, kterýž já dám, tělo
mé jest, kteréž já dám za život světa. (aiōn g165) 52 Tedy
hádali se Židé vespolek, řkouce: Kterak tento může dáti nám
tělo své jísti? 53 I řekl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám:
Nebudete-li jísti těla Syna člověka a píti krve jeho, nemáte
života v sobě. 54 Kdož jí mé tělo a pije mou krev, mátʼ život
věčný, a játʼ jej vzkřísím v nejposlednější den. (aiōnios g166) 55
Nebo tělo mé právě jest pokrm, a krev má právě jest nápoj.
56 Kdo jí mé tělo a pije mou krev, ve mně přebývá a já v
něm. 57 Jakož mne poslal ten živý Otec, a já živ jsem skrze
Otce, tak kdož jí mne, i on živ bude skrze mne. 58 Totoť jest
ten chléb, kterýž s nebe sstoupil. Ne jako otcové vaši jedli
mannu, a zemřeli. Kdož jí chléb tento, živť bude na věky.
(aiōn g165) 59 Toto mluvil Ježíš v škole, uče v Kafarnaum. 60
Tedy mnozí z učedlníků jeho, slyševše to, řekli: Tvrdátʼ jest
toto řeč. Kdo ji může slyšeti? 61 Ale věda Ježíš sám v sobě,
že by proto reptali učedlníci jeho, řekl jim: To vás uráží? 62
Co pak, kdybyste uzřeli Syna člověka, an vstupuje, kdež
prve byl? 63 Duch jest, jenž obživuje, tělotʼ nic neprospívá.
Slova, kteráž já mluvím vám, Duch a život jsou. 64 Ale jsouť
někteří z vás, ješto nevěří. Nebo věděl Ježíš od počátku, kdo
by byli nevěřící, a kdo by ho měl zraditi. 65 I pravil: Protož
jsem vám řekl, že žádný nemůže přijíti ke mně, leč by dáno
bylo od Otce mého. 66 A z toho mnozí z učedlníků jeho
odešli zpět, a nechodili s ním více. 67 Tedy řekl Ježíš ke
dvanácti: Zdali i vy chcete odjíti? 68 I odpověděl jemu Šimon
Petr: Pane, k komu půjdeme? A ty slova věčného života
máš. (aiōnios g166) 69 A my jsme uvěřili, a poznali, že jsi ty
Kristus, Syn Boha živého. 70 Odpověděl jim Ježíš: Však
jsem já vás dvanácte vyvolil, a jeden z vás ďábel jest. 71 A
to řekl o Jidášovi synu Šimona Iškariotského; nebo ten jej
měl zraditi, byv jeden ze dvanácti.

7 Potom pak chodil Ježíš po Galilei; nebo nechtěl býti v
Judstvu, protože ho hledali Židé zabíti. 2 A byl blízko
svátek Židovský, památka stánků. 3 Tedy řekli jemu bratří
jeho: Vyjdi odsud, a jdi do Judstva, ať i učedlníci tvoji vidí
skutky tvé, kteréž činíš. 4 Nižádný zajisté v skrytě nic nedělá,
kdož chce vidín býti. Protož ty, činíš-li takové věci, zjeviž se

světu. 5 Nebo ani bratří jeho nevěřili v něho. 6 I dí jim Ježíš:
Èas můj ještě nepřišel, ale čas váš vždycky jest hotov. 7
Nemůžeť vás svět nenáviděti, ale mneť nenávidí; nebo já
svědectví vydávám o něm, že skutkové jeho zlí jsou. 8 Vy
jděte k svátku tomuto. Játˇ ještě nepůjdu k svátku tomuto,
nebo čas můj ještě se nenaplnil. 9 To pověděv jim, zůstal v
Galilei. 10 A když odešli bratří jeho, tedy i on šel k svátku,
ne zjevně, ale jako ukrytě. 11 Židé pak hledali ho v svátek,
a pravili: Kde jest onen? 12 A mnoho řečí bylo o něm v
zástupu. Nebo někteří pravili, že dobrý jest, a jiní pravili:
Není, ale svodí zástup. 13 Žádný však o něm nemluvil
zjevně pro bázeň Židů. 14 Když pak již polovici svátku se
vykonalo, vstoupil Ježíš do chrámu, a učil. 15 I divili se Židé,
řkouce: Kterak tento Písmo umí, neučiv se? 16 Odpověděl
jim Ježíš a řekl: Mé učení neníť mé, ale toho, jenž mne
poslal. 17 Bude-li kdo chtíti vůli jeho činiti, tentˇ bude uměti
rozeznati, jest-li to učení z Boha, čili mluvím já sám od sebe.
18 Kdoť sám od sebe mluví, chvály své vlastní hledá, ale
kdož hledá chvály toho, kterýž ho poslal, tentˇ pravdomluvný
jest, a nepravosti v něm není. 19 Však Mojžíš dal vám
Zákon? a žádný z vás neplní Zákona? Proč mne hledáte
zamordovati? 20 Odpověděl zástup a řekl: Ïábelství máš.
Kdo tě hledá zamordovati? 21 Odpověděl Ježíš a řekl jim:
Jeden skutek učinil jsem, a všickni se tomu divíte. 22 Mojžíš
vydal vám obřízku, (ne že by z Mojžíše byla, ale z otců,) a
v sobotu obřezujete člověka. 23 Poněvadž člověk obřízku
přijímá i v sobotu, aby nebyl rušen Zákon Mojžíšův, proč
pak se na mne hněváte, že jsem celého člověka uzdravil
v sobotu? 24 Nesuďte podle osoby, ale spravedlivý soud
suďte. 25 Tedy někteří z Jeruzalémských pravili: Zdaliž toto
není ten, kteréhož hledají zabíti? 26 A aj, svobodně mluví,
a nic mu neříkají. Zdali jsou již právě poznali knížata, že
tento jest právě Kristus? 27 Ale o tomto víme, odkud jest,
Kristus pak když přijde, žádný nebude věděti, odkud by byl.
28 I volal Ježíš v chrámě, uče a řka: I mne znáte, i odkud
jsem, víte. A však jsem nepřišel sám od sebe, ale jestiť
pravdomluvný, kterýž mne poslal, jehož vy neznáte. 29 Ale
já znám jej, nebo od něho jsem, a on mne poslal. 30 I hledali
ho jíti, ale žádný nevztáhl ruky na něho, nebo ještě byla
nepřišla hodina jeho. 31 Z zástupu pak mnozí uvěřili v něj, a
pravili: Kristus když přijde, zdali více divů činiti bude nad
ty, kteréž tento činí? 32 Slyšeli pak farizeové zástup, an
o něm takové věci rozmlouvá, i poslali farizeové a přední
kněží služebníky, aby jej jali. 33 Tedy řekl jim Ježíš: Ještě
maličký čas jsem s vámi, potom odejdu k tomu, jenž mne
poslal. 34 Hledati mne budete, a nenaleznete, a kdež já
budu, vy tam nemůžte přijíti. 35 I řekli Židé k sobě vespolek:
Kam tento půjde, že my ho nenalezneme? Zdali v rozptýlení
pohanů půjde, a bude učiti pohany? 36 Jaká jest to řeč,
kterouž promluvil: Hledati mne budete, a nenaleznete, a
kdež já budu, vy nemůžete přijíti? 37 V poslední pak den ten
veliký svátku toho, stál Ježíš a volal, řka: Žízní-li kdo, pojďˇ
ke mně, a napij se. 38 Kdož věří ve mne, jakož dí Písmo,
řeky z života jeho poplynou vody živé. 39 (A to řekl o Duchu
svatém, kteréhož měli přijíti věřící v něho; nebo ještě nebyl
dán Duch svatý, protože ještě Ježíš nebyl oslaven.) 40 Tedy
mnozí z zástupu uslyševše tu řeč, pravili: Tentoť jest právě
prorok. 41 Jiní pravili: Tentoť jest Kristus. Ale někteří pravili:
Zdaliž od Galilee přijde Kristus? 42 Zdaž nedí písmo, že z
semene Davidova a z Betléma městečka, kdež býval David,
přijíti má Kristus? 43 A tak různice v zástupu stala se pro
něj. 44 Někteří pak z nich chtěli ho jíti, ale žádný nevztáhl
ruky na něj. 45 Tedy přišli služebníci k předním kněžím
a k farizeům, i řekli jim oni: Proč jste ho nepřivedli? 46
Odpověděli služebníci: Nikdy tak člověk nemluvil, jako tento
člověk. 47 I odpověděli jim farizeové: Zdali i vy jste svedeni?
48 Zdaliž kdo z knížat uvěřil v něho anebo z farizeů? 49 Než
zástup ten, kterýž nezná Zákona. Zlořečeníť jsou. 50 I dí k
nim Nikodém, ten, jenž byl přišel k němu v noci, kterýž byl
jeden z nich: 51 Zdali Zákon náš soudí člověka, leč prve
uslyší od něho a zví, co by činil? 52 Odpověděli a řekli jemu:
Zdali i ty Galilejský jsi? Ptej se, žeť žádný prorok od Galilee
nepovstal. 53 I šel jeden každý do domu svého.

8 Ježíš pak odšel na horu Olivetskou. 2 Potom na úsvitě
zase přišel do chrámu, a všecken lid sšel se k němu.
A on posadiv se, učil je. 3 I přivedli k němu zákoníci a
farizeové ženu v cizoložstvu popadenou; a postavivše ji v
prostředku, 4 Řekli jemu: Mistře, tato žena jest postižena
při skutku, když cizoložila. 5 A v Zákoně Mojžíš přikázal
nám takové kamenovati. Ty pak co pravíš? 6 A to řekli,
pokoušejíce ho, aby jej mohli obžalovati. Ježíš pak skloniv
se dolů, prstem psal na zemi. 7 A když se nepřestávali
otazovati jeho, zdvihl se a řekl jim: Kdo jest z vás bez hříchu,
nejprv hodˇ na ni kamenem. 8 A opět schýliv se, psal na
zemi. 9 A oni uslyševše to a v svědomích svých obviněni
jsouce, jeden po druhém odcházeli, počavše od starších
až do posledních. I zůstal tu Ježíš sám, a žena uprostřed
stojeci. 10 A pozdvih se Ježíš a žádného neviděv, než ženu,
řekl jí: Ženo, kde jsou ti, kteříž na tebe žalovali? Žádný-li tě
neodsoudil? 11 Kterážto řekla: Žádný, Pane. I řekl jí Ježíš:
Aniž já tebe odsuzuji. Jdiž a nehřeš více. 12 Tedy Ježíš opět
jim mluvil, řka: Já jsem Světlo světa. Kdož mne následuje,
nebudeť choditi v temnostech, ale budeť míti Světlo života.

13 I řekli jemu farizeové: Ty sám o sobě svědectví vydáváš,
svědectví tvé není pravé. 14 Odpověděl Ježíš a řekl jim:
Ačkoli já svědectví vydávám sám o sobě, však pravé jest
svědectví mé; nebo vím, odkud jsem přišel a kam jdu. Ale
vy nevíte, odkud jsem přišel, anebo kam jdu. 15 Vy podle
těla soudíte, já nesoudím žádného. 16 A bychť pak i soudil
já, soud můj jestiť pravý; nebo nejsem sám, ale jsem já a
ten, kterýž mne poslal, Otec. 17 A v Zákoně vašem psáno
jest: Že dvou člověků svědectví pravé jest. 18 Játť svědectví
vydávám sám o sobě, a svědectví vydává o mně ten, kterýž
mne poslal, Otec. 19 Tedy řekli jemu: Kdež jest ten tvůj Otec?
Odpověděl Ježíš: Aniž mne znáte, ani Otce mého. Kdybyste
mne znali, i Otce mého znali byste. 20 Tato slova mluvil
Ježíš u pokladnice, uče v chrámě, a žádný ho nejal, nebo
ještě byla nepřišla hodina jeho. 21 I řekl jim opět Ježíš: Já
jdu, a hledati budete mne, a v hříchu vašem zemřete. Kam já
jdu, vy nemůžete přijíti. 22 I pravili Židé: Zdali se sám zabije,
že praví: Kam já jdu, vy nemůžete přijíti? 23 I řekl jim: Vy z
důlu jste, já s hůry jsem. Vy jste z tohoto světa, já nejsem z
světa tohoto. 24 Protož jsem řekl vám: Že zemřete v hříších
svých. Nebo jestliže nebudete věřiti, že já jsem, zemřete v
hříších vašich. 25 I řekli jemu: Kdo jsi ty? I řekl jim Ježíš: To,
což hned s počátku pravím vám. 26 Mnohoť mám o vás
mluviti a souditi, ale ten, kterýž mne poslal, pravdomluvný
jest, a já, což jsem slyšel od něho, to mluvím na světě. 27 A
oni neporozuměli, že by o Bohu Otci pravil jim. 28 Protož řekl
jim Ježíš: Když povýšíte Syna člověka, tehdy poznáte, že já
jsem. A sám od sebe nic nečiním, ale jakž mne naučil Otec
můj, takť mluvím. 29 A ten, kterýž mne poslal, se mnouť jest,
a neopustil mne samého Otec; nebo což jest jemu libého, to
já činím vždycky. 30 Ty věci když mluvil, mnozí uvěřili v něho.
31 Tedy řekl Ježíš těm Židům, kteříž uvěřili jemu: Jestliže
vy zůstanete v řeči mé, právě učedlníci moji budete. 32 A
poznáte pravdu, a pravda vás vysvobodí. 33 I odpověděli
jemu: Símě Abrahamovo jsme, a žádnému jsme nesloužili
nikdy. I kterakž ty díš: Že svobodní budete? 34 Odpověděl
jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Že každý, kdož činí
hřích, služebník jest hřícha. 35 A služebník nezůstává v
domu na věky; ale Syn zůstává na věky. (aiōn g165) 36 Protož
jestližeť vás vysvobodí Syn, právě svobodní budete. 37 Vím,
že jste símě Abrahamovo, ale hledáte mne zabíti; nebo řeč
má nemá místa u vás. 38 Já, což jsem viděl u Otce svého,
to mluvím; a i vy, co jste viděli u otce vašeho, to činíte. 39
Odpověděli a řekli jemu: Otec náš jest Abraham. Dí jim
Ježíš: Kdybyste synové Abrahamovi byli, činili byste skutky
Abrahamovy. 40 Ale nyní hledáte mne zabíti, člověka toho,
kterýž jsem pravdu mluvil vám, kterouž jsem slyšel od Boha.
Tohoť jest Abraham nečinil. 41 Vy činíte skutky otce svého. I
řekli jemu: Myť z smilstva nejsme zplozeni, jednohoť Otce
máme, totiž Boha. 42 Tedy řekl jim Ježíš: Byť Bůh Otec
váš byl, milovali byste mne. Nebo já jsem z Boha pošel,
a přišel jsem; aniž jsem sám od sebe přišel, ale on mne
poslal. 43 Proč mluvení mého nechápáte? Protože hned
slyšeti nemůžete řeči mé. 44 Vy z otce ďábla jste, a žádosti
otce vašeho chcete činiti. On byl vražedník od počátku, a v
pravdě nestál; nebo pravdy v něm není. Když mluví lež, z
svého vlastního mluví; nebo lhář jest a otec lži. 45 Já pak
že pravdu pravím, nevěříte mi. 46 Kdo z vás bude mne
obviňovati z hříchu? A poněvadž pravdu pravím, proč vy mi
nevěříte? 47 Kdo z Boha jest, slova Boží slyší; protož vy
neslyšíte, že z Boha nejste. 48 Tedy odpověděli Židé a řekli
jemu: Zdaliž my dobře nepravíme, že jsi ty Samaritán, a
ďábelství máš? 49 Odpověděl Ježíš: Játť ďábelství nemám,
ale ctím Otce svého; než vy jste mne neuctili. 50 Játť pak
nehledám chvály své; jestiť, kdo hledá a soudí. 51 Amen,
amen pravím vám: Bude-li kdo zachovávati slovo mé, smrti
neuzří na věky. (aiōn g165) 52 Tedy řekli mu Židé: Nyní jsme
poznali, že ďábelství máš. Abraham umřel i proroci, a ty
pravíš: Bude-li kdo zachovávati řeč mou, smrti neokusí na
věky. (aiōn g165) 53 Zdali jsi ty větší otce našeho Abrahama,
kterýž umřel? I proroci zemřeli jsou. Kým ty se činíš? 54
Odpověděl Ježíš: Chválím-liť já se sám, chvála má nic není.
Jestiť kterýž mne chválí, Otec můj, o němž vy pravíte, že
Bůh váš jest. 55 A nepoznali jste ho, ale já jej znám. A
kdybych řekl, že ho neznám, byl bych podobný vám, lhář.
Ale známť jej, a řeč jeho zachovávám. 56 Abraham, otec
váš, veselil se, aby viděl den můj, i viděl, a radoval se. 57
Tedy řekli jemu Židé: Padesáti let ještě nemáš, a Abrahama
jsi viděl? 58 Řekl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Prve
nežli Abraham byl, já jsem. 59 I zchápali Židé kamení, aby
házeli na něj. Ježíš pak skryl se, a prošed skrze ně, vyšel z
chrámu, a tak jich znikl.

9 Pomíjeje Ježíš, uzřel člověka slepého od narození. 2
I otázali se učedlníci jeho, řkouce: Mistře, kdo jest zhřešil,
tento-li, čili rodičové jeho, že se slepý narodil? 3 Odpověděl
Ježíš: Ani tento nezhřešil, ani rodičové jeho, ale aby zjeveni
byli skutkové Boží na něm. 4 Játť musím dělati dílo toho,
kterýž mne poslal, dokudž den jest. Přicházíť noc, kdyžto
žádný nebude moci dělati. 5 Dokudž jsem na světě, Světlo
jsem světa. 6 To pověděv, plinul na zemi, a učinil bláto z
sliny, i pomazal tím blátem oči slepého. 7 A řekl jemu: Jdi,
umej se v rybníku Siloe, jenž se vykládá: Poslaný. A on
šel a umyl se, i přišel, vida. 8 Sousedé pak a ti, kteříž jej

prve vídali slepého, řekli: Však tento jest, kterýž sedával a
žebral? 9 Jiní pravili, že ten jest, a jiní, že jest podoben k
němu. Ale on pravil: Já jsem. 10 Tedy řekli jemu: Kterak jsou
otevříny oči tvé? 11 On odpověděl a řekl: Èlověk ten, kterýž
slove Ježíš, bláto učinil a pomazal očí mých, a řekl mi: Jdi k
rybníku Siloe, a umej se. I odšed a umyv se, prohlédl jsem.
12 I řekli jemu: Kde jest ten člověk? Řekl: Nevím. 13 Tedy
přivedli toho, kterýž někdy byl slepý, k farizeům. 14 Byla
pak sobota, když Ježíš učinil bláto a otevřel oči jeho. 15
I tázali se ho opět i farizeové, kterak by prozřel. On pak
řekl jim: Bláto položil mi na oči, a umyl jsem se, i vidím. 16
Tedy někteří z farizeů řekli: Tento člověk není z Boha, nebo
neostříhá soboty. Jiní pravili: Kterak může člověk hříšný
takové divy činiti? I byla různice mezi nimi. 17 Tedy řekli
opět slepému: Co ty o něm pravíš, že otevřel oči tvé? A
on řekl: Že prorok jest. 18 I nevěřili Židé o něm, by slepý
byl a prozřel, až povolali rodičů toho, kterýž byl prozřel. 19
A otázali se jich, řkouce: Jest-li ten syn váš, o kterémž vy
pravíte, že by se slepý narodil? Kterakž pak nyní vidí? 20
Odpověděli jim rodičové jeho a řekli: Víměť, že tento jest syn
náš a že se slepý narodil. 21 Ale kterak nyní vidí, nevíme;
aneb kdo jest otevřel oči jeho, myť nevíme. Však má léta,
ptejte se ho, on sám za sebe mluviti bude. 22 Tak mluvili
rodičové jeho, že se báli Židů; nebo již tak byli uložili Židé,
kdož by ho koli vyznal Kristem, aby byl vyobcován ze školy.
23 Protož řekli rodičové jeho: Máť léta, ptejte se jeho. 24 I
zavolali po druhé člověka toho, kterýž býval slepý, a řekli
jemu: Vzdej chválu Bohu. My víme, že člověk ten hříšník
jest. 25 I odpověděl on a řekl: Jest-li hříšník, nevím, než
to vím, že byv slepý, již nyní vidím. 26 I řekli jemu opět:
Coť učinil? Kterak otevřel oči tvé? 27 Odpověděl jim: Již
jsem vám pověděl, a neslyšeli jste? Což opět chcete slyšeti?
Zdaliž i vy chcete učedlníci jeho býti? 28 I zlořečili jemu a
řekli: Budiž ty sám učedlníkem jeho, ale myť jsme Mojžíšovi
učedlníci. 29 My víme, že Mojžíšovi mluvil Bůh, tento pak
nevíme, odkud jest. 30 Odpověděl ten člověk a řekl jim: Toť
jest jistě divná věc, že vy nevíte, odkud jest, a otevřel oči
mé. 31 Víme pak, že Bůh hříšníků neslyší, ale kdo by byl
ctitel Boží a vůli jeho činil by, toho slyší. 32 Od věku není
slýcháno, aby kdo otevřel oči slepého tak narozeného. (aiōn
g165) 33 Byť tento nebyl od Boha, nemohlť by nic učiniti. 34
Odpověděli a řekli jemu: Ty jsi všecken se v hříších narodil,
a ty náš učíš? I vyhnali jej ven. 35 Uslyšel pak Ježíš, že jsou
jej vyhnali ven. A když jej nalezl, řekl jemu: Věříš-liž ty v
Syna Božího? 36 Odpověděl on a řekl: I kdož jest, Pane,
abych věřil v něho? 37 I řekl jemu Ježíš: I viděl jsi ho, a
kterýž mluví s tebou, ont jest. 38 A on řekl: Věřím, Pane, a
klaněl se jemu. 39 I řekl jemu Ježíš: Na soud přišel jsem já
na tento svět, aby ti, kteříž nevidí, viděli, a ti, jenž vidí, aby
slepí byli. 40 I slyšeli to někteří z farizeů, kteříž s ním byli, a
řekli jemu: Zdali i my slepí jsme? 41 Řekl jim Ježíš: Byste
slepí byli, hříchu byste neměli; ale nyní pravíte: Vidíme,
protož hřích váš zůstává.

10 Amen, amen pravím vám: Kdož nevchází dveřmi do
ovčince ovcí, ale vchází jinudy, ten zloděj jest a lotr. 2
Ale kdož vchází dveřmi, pastýř jest ovcí. 3 Tomuť vrátný
otvírá, a ovce hlas jeho slyší, a on svých vlastních ovec ze
jména povolává, a vyvodí je. 4 A jakž ovce své vlastní ven
vypustí, před nimi jde, a ovce jdou za ním; nebo znají hlas
jeho. 5 Ale cizího nikoli následovati nebudou, ale utekou od
něho; nebo neznají hlasů cizích. 6 To přísloví pověděl jim
Ježíš, ale oni nevěděli, co by to bylo, což jim mluvil. 7 Tedy
opět řekl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Že já jsem
dveře ovcí. 8 Všickni, kolikož jich koli přede mnou přišlo,
zloději jsou a lotři, ale neslyšely jich ovce. 9 Já jsem dveře.
Skrze mne všel-li by kdo, spasen bude, a vejde i vyjde, a
pastvu nalezne. 10 Zloděj nepřichází, jediné aby kradl a
mordoval a hubil; já jsem přišel, aby život měly, a hojně aby
měly. 11 Já jsem ten pastýř dobrý. Dobrý pastýř duši svou
pokládá za ovce. 12 Ale nájemník a ten, kterýž není pastýř,
jehož nejsou ovce vlastní, vida vlka, an jde, i opouští ovce i
utíká, a vlk lapá a rozhání ovce. 13 Nájemník pak utíká;
nebo nájemník jest, a nemá péče o ovce. 14 Já jsem ten
dobrý pastýř, a známť ovce své, a znajíť mne mé. 15 Jakož
mne zná Otec, tak i já znám Otce, a duši svou pokládám za
ovce. 16 A mámť i jiné ovce, kteréž nejsou z tohoto ovčince.
I tyť musím přivésti, a hlas můj slyšeti budou. A budeť jeden
ovčinec a jeden pastýř. 17 Protož mne Otec miluje, že já
pokládám duši svou, abych ji zase vzal. 18 Nižádnýť jí
nebéře ode mne, ale já pokládám ji sám od sebe. Mám moc
položiti ji, a mám moc zase vzíti ji. To přikázání vzal jsem od
Otce svého. 19 Tedy stala se opět různice mezi Židy pro ty
řeči. 20 A pravili mnozí z nich: Ïábelství má a blázní. Co
ho posloucháte? 21 Jiní pravili: Tato slova nejsou ďábelství
majícího. Zdaliž ďábelství může slepých oči otvírati? 22 I
bylo posvícení v Jeruzalémě, a zima byla. 23 I procházel se
Ježíš v chrámě po síňci Šalomounově. 24 Tedy obstoupili jej
Židé, a řekli jemu: Dokudž duši naši držíš? Jestliže jsi ty
Kristus, pověz nám zjevně. 25 Odpověděl jim Ježíš: Pověděl
jsem vám, a nevěříte. Skutkové, kteréž já činím ve jménu
Otce svého, tiť svědectví vydávají o mně. 26 Ale vy nevěříte,
nebo nejste z ovcí mých, jakož jsem vám pověděl. 27 Nebo
ovce mé hlas můj slyší, a já je znám, a následujíť mne. 28

A jáť život věčný dávám jim, a nezahynouť na věky, aniž
jich kdo vytrhne z ruky mé. (aiōn g165, aiōnios g166) 29 Otec
můj, kterýž mi je dal, většíť jest nade všecky, a žádnýť jich
nemůže vytrhnouti z ruky Otce mého. 30 Já a Otec jedno
jsme. 31 Tedy zchápali opět kamení Židé, aby jej kamenovali.
32 Odpověděl jim Ježíš: Mnohé dobré skutky ukázal jsem
vám od Otce svého. Pro který z těch skutků kamenujete
mne? 33 Odpověděli jemu Židé, řkouce: Pro dobrý skutek
tebe nekamenujeme, ale pro rouhání, totiž že ty, člověk jsa,
děláš se Bohem. 34 Odpověděl jim Ježíš: Však psáno jest v
Zákoně vašem: Já jsem řekl: Bohové jste. 35 Poněvadž ty
nazval bohy, k nimžto řeč Boží stala se, a nemůžeť zrušeno
býti Písmo, 36 Kterakž tedy o mně, kteréhož posvětil Otec a
poslal na svět, vy pravíte, že se rouhám, že jsem řekl: Syn
Boží jsem? 37 Nečiním-liť skutků Otce svého, nevěřte mi. 38
Pakliť činím, tedy byste pak mně nevěřili, aspoň skutkům
věřte, abyste poznali a věřili, že Otec ve mně jest, a já v
něm. 39 Tedy opět hledali ho jíti, ale on vyšel z rukou jejich.
40 I odšel opět za Jordán na to místo, kdež nejprv Jan křtil,
a pozůstal tam. 41 I přišli k němu mnozí, a pravili: Jan
zajisté žádného divu neučinil, ale všecko, cožkoli mluvil Jan
o tomto, pravé bylo. 42 A mnozí tam uvěřili v něho.

11 Byl pak nemocen člověk nějaký jménem Lazar z
Betany, totiž z městečka Marie a Marty, sestry její. 2
(A to byla ta Maria, kteráž pomazala Pána mastí a vytřela
nohy jeho vlasy svými, jejížto bratr Lazar byl nemocen.)
3 Tedy poslaly k němu sestry jeho, řkouce: Pane, aj, ten,
kteréhož miluješ, nemocen jest. 4 A uslyšav to Ježíš, řekl:
Nemoc ta neníť k smrti, ale pro slávu Boží, aby oslaven byl
Syn Boží skrze ni. 5 Miloval pak Ježíš Martu i sestru její i
Lazara. 6 A jakž uslyšel, že by nemocen byl, i pozůstal za
dva dni na tom místě, kdež byl. 7 Potom pak dí učedlníkům:
Pojďme zase do Judstva. 8 Řekli jemu učedlníci: Mistře,
nyní hledali tě Židé kamenovati, a ty zase tam chceš jíti? 9
Odpověděl Ježíš: Však dvanácte hodin za den jest. Chodí-li
kdo ve dne, neurazí se; nebo světlo tohoto světa vidí. 10
Pakliť by kdo chodil v noci, urazíť se; nebo světla není v
něm. 11 To pověděl, a potom dí jim: Lazar, přítel náš, spí,
ale jduť, abych jej ze sna probudil. 12 I řekli učedlníci jeho:
Pane, spí-liť, zdráv bude. 13 Ale Ježíš řekl o smrti jeho, oni
pak domnívali se, že by o spání sna mluvil. 14 Tedy řekl
jim Ježíš zjevně: Lazar umřel. 15 A raduji se pro vás, že
jsem tam nebyl, abyste věřili. Ale pojďme k němu. 16 I řekl
Tomáš, kterýž slove Didymus, spoluučedlníkům: Pojďme i
my, abychom zemřeli s ním. 17 Tedy přišel Ježíš, i nalezl ho
již čtyři dni v hrobě pochovaného. 18 Byla pak Betany blízko
od Jeruzaléma, okolo honů patnácte. 19 Mnozí pak z Židů
byli přišli k Martě a Mariji, aby je těšili pro smrt bratra jejich.
20 Tedy Marta, jakž uslyšela, že Ježíš jde, vyšla proti němu,
ale Maria doma seděla. 21 I řekla Marta k Ježíšovi: Pane,
kdybys ty byl zde, bratr můj byl by neumřel. 22 Ale i nyníť
vím, že cožkoli požádal bys od Boha, dá tobě Bůh. 23 Dí
jí Ježíš: Vstaneť bratr tvůj. 24 Řekla jemu Marta: Vím, že
vstane při vzkříšení v den nejposlednější. 25 Řekl jí Ježíš: Já
jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, byť pak i umřel, živ
bude. 26 A každý, kdož jest živ, a věří ve mne, neumřeť
na věky. Věříš-li tomu? (aiōn g165) 27 Řekla jemu: Ovšem,
Pane, já jsem uvěřila, že jsi ty Kristus, Syn Boží, kterýž měl
přijíti na svět. 28 A když to pověděla, odešla a zavolala tajně
Marie, sestry své, řkuci: Mistr zde jest, a volá tebe. 29 Ona
jakž to uslyšela, vstala rychle, a šla k němu. 30 (Ještě pak
byl Ježíš nepřišel do městečka, ale byl na tom místě, kdež
vyšla byla proti němu Marta.) 31 Tedy Židé, kteříž s ní byli v
domě a těšili ji, viděvše Mariji, že jest rychle vstala a vyšla,
šli za ní, řkouce: Jde k hrobu, aby tam plakala. 32 Ale Maria,
když tam přišla, kdež byl Ježíš, uzřevši jej, padla k nohám
jeho, a řekla jemu: Pane, bys ty byl zde, bratr můj byl by
neumřel. 33 Ježíš pak jakž uzřel, ana pláče, i Židy, kteříž
byli s ní přišli, ani plačí, zastonal duchem, a zkormoutil se.
34 A řekl: Kdež jste jej položili? Řkou jemu: Pane, pojď a
pohleď. 35 I zaplakal Ježíš. 36 Tedy řekli Židé: Aj, kterak ho
miloval! 37 Někteří pak z nich řekli: Nemohl-liž jest tento,
kterýž otevřel oči slepého, učiniti i toho, aby tento neumřel?
38 Ježíš pak opět zastonav sám v sobě, přišel k hrobu. Byla
pak jeskyně, a kámen byl svrchu položen na ni. 39 I dí Ježíš:
Zdvihněte kámen. Řekla jemu Marta, sestra toho mrtvého:
Pane, jižť smrdí; nebo čtyři dni v hrobě jest. 40 Dí jí Ježíš:
Všakť jsem řekl, že budeš-li věřiti, uzříš slávu Boží. 41 Tedy
zdvihli kámen, kdež byl mrtvý pochován. Ježíš pak pozdvihl
vzhůru očí a řekl: Otče, děkuji tobě, že jsi mne slyšel. 42 Já
zajisté vím, že ty mne vždycky slyšíš, ale pro zástup, kterýž
okolo stojí, řekl jsem, aby věřili, že jsi ty mne poslal. 43 A to
pověděv, zavolal hlasem velikým: Lazaře, pojď ven! 44 I
vyšel, kterýž byl umřel, maje svázané ruce i nohy rouchami,
a tvář jeho šatem byla obvinuta. Řekl jim Ježíš: Rozvěžtež
jej, a nechte, ať odejde. 45 Tedy mnozí z Židů, kteříž byli
přišli k Mariji, viděvše, co jest učinil Ježíš, uvěřili v něho.
46 Někteří pak z nich odešli k farizeům a pověděli jim, co
jest učinil Ježíš. 47 I sešli se přední kněží a farizeové v
radu, a pravili: Co činíme? Tento člověk divy mnohé činí. 48
Necháme-li ho tak, všickni uvěří v něho, i přijdou Římané,
a odejmou místo naše i lid. 49 Jeden pak z nich, jménem
Kaifáš, nejvyšším knězem jsa toho léta, řekl jim: Vy nic

nevíte, 50 Aniž co o tom přemyšlujete, že jest užitečné nám,
aby jeden člověk umřel za lid, a ne, aby všecken tento národ
zahynul. 51 Toho pak neřekl sám od sebe, ale nejvyšším
knězem byv léta toho, prorokoval, že jest měl Ježíš umříti za
tento národ, 52 A netoliko za tento národ, ale také, aby syny
Boží rozptýlené shromáždil v jedno. 53 Protož od toho dne
spolu se o to radili, aby jej zabili. 54 Ježíš pak již nechodil
zjevně mezi Židy, ale odšel odtud do krajiny, kteráž byla
blízko pouště, do města, jenž slove Efraim, a tu bydlil s
učedlníky svými. 55 Byla pak blízko velikanoc Židovská. I šli
mnozí do Jeruzaléma z krajiny té před velikonocí, aby se
očistili. 56 I hledali Ježíše, a rozmlouvali vespolek, v chrámě
stojíce: Co se vám zdá, že nepřišel k svátku? 57 Vydali pak
byli přední kněží a farizeové mandát, jestliže by kdo zvěděl,
kde by byl, aby pověděl, aby jej jali.

12 Tedy Ježíš šestý den před velikonocí přišel do Betany,
kdežto byl Lazar, ten kterýž byl umřel, jehož vzkřísil z
mrtvých. 2 I připravili jemu tu večeři, a Marta posluhovala,
Lazar pak byl jeden z stolících s nimi. 3 Maria pak vzavši libru
masti drahé z nardu výborného, pomazala noh Ježíšových,
a vytřela vlasy svými nohy jeho. I naplněn jest dům vůní té
masti. 4 Tedy řekl jeden z učedlníků jeho, Jidáš, syn Šimona
Iškariotského, kterýž jej měl zraditi: 5 Proč tato mast není
prodána za tři sta peněz, a není dáno chudým? 6 To pak
řekl, ne že by měl péči o chudé, ale že zloděj byl, a měšec
měl, a to, což do něho kladeno bylo, nosil. 7 Tedy řekl Ježíš:
Nech jí, ke dni pohřebu mého zachovala to. 8 Chudé zajisté
vždycky máte s sebou, ale mne ne vždycky míti budete.
9 Zvěděl pak zástup veliký z Židů o něm, že by tu byl. I
přišli tam, ne pro Ježíše toliko, ale také, aby Lazara viděli,
kteréhož byl vzkřísil z mrtvých. 10 Radili se pak přední kněží,
aby i Lazara zamordovali. 11 Nebo mnozí z Židů odcházeli
pro něho, a uvěřili v Ježíše. 12 Potom nazejtří mnohý zástup,
kterýž byl přišel k svátku velikonočnímu, když uslyšeli, že
Ježíš jde do Jeruzaléma, 13 Nabrali ratolestí palmových,
a vyšli proti němu, a volali: Spas nás! Požehnaný, jenž
se béře ve jménu Páně, Král Izraelský. 14 I dostav Ježíš
oslátka, vsedl na ně, jakož psáno jest: 15 Neboj se, dcero
Sionská, aj, Král tvůj béře se, na oslátku sedě. 16 Tomu pak
nesrozuměli učedlníci jeho zprvu, ale když oslaven byl Ježíš,
tedy se rozpomenuli, že jest to psáno bylo o něm a že jemu
to učinili. 17 Vydával pak o něm svědectví zástup, kterýž byl
s ním, že Lazara povolal z hrobu a vzkřísil jej z mrtvých.
18 Protož i v cestu vyšel jemu zástup, když slyšeli, že by
ten div učinil. 19 Tedy farizeové pravili mezi sebou: Vidíte,
že nic neprospíváte? Aj, všecken svět postoupil po něm.
20 Byli pak někteří Řekové z těch, kteříž přicházívali, aby
se modlili v svátek. 21 Ti také přistoupili k Filipovi, kterýž
byl od Betsaidy Galilejské, a prosili ho, řkouce: Pane, chtěli
bychom Ježíše viděti. 22 Přišel Filip a pověděl Ondřejovi,
Ondřej pak a Filip pověděli Ježíšovi. 23 A Ježíš odpověděl
jim, řka: Přišlať jest hodina, aby oslaven byl Syn člověka.
24 Amen, amen pravím vám: Zrno pšeničné padna v zemi,
neumře-li, onoť samo zůstane, a pakliť umře, mnohý užitek
přinese. 25 Kdož miluje duši svou, ztratíť ji; a kdož nenávidí
duše své na tomto světě, k životu věčnému ostříhá jí. **(aiōnios g166)** 26 Slouží-li mi kdo, následujž mne; a kdež jsem já, tuť
i můj služebník bude. A bude-li mi kdo sloužiti, poctíť ho
Otec můj. 27 Nyní duše má zkormoucena jest, a což dím?
Otče, vysvobod' mne z této hodiny. Ale proto jsem přišel k
hodině této. 28 Otče, oslaviž jméno své. Tedy přišel hlas
s nebe řkoucí: I oslavil jsem, i ještě oslavím. 29 Ten pak
zástup, kterýž tu stál a to slyšel, pravil: Zahřmělo. Jiní pravili:
Anděl k němu mluvil. 30 Odpověděl Ježíš a řekl: Ne pro
mneť hlas tento se stal, ale pro vás. 31 Nyníť jest soud světa
tohoto, nyní kníže světa tohoto vyvrženo bude ven. 32 A
já budu-liť povýšen od země, všecky potáhnu k sobě. 33
(To pak pověděl, znamenaje, kterou by smrtí měl umříti.)
34 Odpověděl jemu zástup: My jsme slyšeli z Zákona, že
Kristus zůstává na věky, a kterakž ty pravíš, že musí býti
povýšen Syn člověka? Kdo jest to Syn člověka? **(aiōn g165)**
35 Tedy řekl jim Ježíš: Ještě na malý čas Světlo s vámi jest.
Choďte, dokud Světlo máte, ať vás tma nezachvátí; nebo
kdo chodí ve tmách, neví, kam jde. 36 Dokud Světlo máte,
věřte v Světlo, abyste synové Světla byli. Toto pověděl Ježíš,
a odšed, skryl se před nimi. 37 A ačkoli tak mnohá znamení
činil před nimi, však jsou neuvěřili v něho, 38 Aby se naplnila
řeč Izaiáše proroka, kterouž pověděl: Pane, kdo uvěřil kázaní
našemu a rámě Páně komu jest zjeveno? 39 Ale protoť jsou
nemohli věřiti, neb opět Izaiáš řekl: 40 Oslepil oči jejich a
zatvrdil srdce jejich, aby očima neviděli a srdcem nerozuměli
a neobrátili se, abych jich neuzdravil. 41 To pověděl Izaiáš,
když viděl slávu jeho a mluvil o něm. 42 A ačkoli mnozí z
knížat uvěřili v něho, však pro farizee nevyznávali ho, aby
ze školy nebyli vyobcováni. 43 Nebo milovali slávu lidskou
více než slávu Boží. 44 Ježíš pak zvolal a řekl: Kdo věří ve
mne, ne ve mneť věří, ale v toho, jenž mne poslal. 45 A
kdož vidí mne, vidí toho, kterýž mne poslal. 46 Já Světlo
na svět jsem přišel, aby žádný, kdož věří ve mne, ve tmě
nezůstal. 47 A slyšel-liť by kdo slova má, a nevěřil by, játť ho
nesoudím; nebo nepřišel jsem, abych soudil svět, ale abych
spasen učinil svět. 48 Kdož mnou pohrdá a nepřijímá slov
mých, máť, kdo by jej soudil. Slova, kteráž jsem mluvil, tať

jej souditi budou v nejposlednější den. 49 Nebo já sám od
sebe jsem nemluvil, ale ten, jenž mne poslal, Otec, on mi
přikázaní dal, co bych měl praviti a mluviti. 50 A vím, že
přikázání jeho jest život věčný. A protož, což já mluvím, jakž
mi pověděl Otec, takť mluvím. (aiōnios g166)

13 Před svátkem pak velikonočním, věda Ježíš, že přišla
hodina jeho, aby šel z tohoto světa k Otci, milovav své,
kteříž byli na světě, až do konce je miloval. 2 A když večeřeli,
(a ďábel již byl vnukl v srdce Jidáše Šimona Iškariotského,
aby jej zradil,) 3 Věda Ježíš, že jemu Otec všecko v ruce
dal a že od Boha vyšel a k Bohu jde, 4 Vstal od večeře, a
složil roucho své, a vzav rouchu, přepásal se. 5 Potom nalil
vody do medenice, i počal umývati nohy učedlníků a vytírati
rouchou, kterouž byl přepásán. 6 Tedy přišel k Šimonovi
Petrovi. A on řekl jemu: Pane, ty mi chceš nohy mýti? 7
Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Co já činím, ty nevíš nyní,
ale potom zvíš. 8 Dí jemu Petr: Nebudeš ty mýti noh mých
na věky. Odpověděl jemu Ježíš: Neumyji-lit' tebe, nebudeš
míti dílu se mnou. (aiōn g165) 9 Dí jemu Šimon Petr: Pane,
netoliko nohy mé, ale i ruce i hlavu. 10 Řekl jemu Ježíš:
Kdož jest umyt, nepotřebuje, než aby nohy umyl; nebo čist
jest všecken. I vy čistí jste, ale ne všickni. 11 Nebo věděl
o zrádci svém; protož řekl: Ne všickni čistí jste. 12 Když
pak umyl nohy jejich a vzal na sebe roucho své, posadiv se
za stůl zase, řekl jim: Víte-liž, co jsem učinil vám? 13 Vy
nazýváte mne Mistrem a Pánem, a dobře pravíte, jsemť
zajisté. 14 Poněvadž tedy já umyl jsem nohy vaše, Pán a
Mistr, i vy máte jeden druhému nohy umývati. 15 Příklad
zajisté dal jsem vám, abyste, jakož jsem já učinil vám, i vy
též činili. 16 Amen, amen pravím vám: Není služebník větší
pána svého, ani posel větší nežli ten, kdož jej poslal. 17
Znáte-li tyto věci, blahoslavení jste, budete-li je činiti. 18 Ne
o všechť vás pravím. Já vím, které jsem vyvolil, ale musí
to býti, aby se naplnilo písmo: Ten, jenž jí chléb se mnou,
pozdvihl proti mně paty své. 19 Nyní pravím vám, prve než
by se to stalo, abyste, když se stane, uvěřili, že já jsem. 20
Amen, amen pravím vám: Kdo přijímá toho, kohož bych já
poslal, mneť přijímá; a kdož mne přijímá, přijímá toho, kterýž
mne poslal. 21 A to pověděv Ježíš, zkormoutil se v duchu,
a osvědčil, řka: Amen, amen pravím vám, že jeden z vás
mne zradí. 22 Tedy učedlníci vzhlédali na sebe vespolek,
pochybujíce, o kom by to pravil. 23 Byl pak jeden z učedlníků
Ježíšových, kterýž zpolehl na klíně jeho, jehož miloval Ježíš.
24 Protož tomu návěští dal Šimon Petr, aby se zeptal, kdo
by to byl, o němž praví? 25 A on odpočívaje na prsech
Ježíšových, řekl jemu: Pane, kdo jest? 26 Odpověděl Ježíš:
Ten jest, komuž já omočené skyvy chleba podám. A omočiv
skyvu chleba, podal Jidášovi, synu Šimona Iškariotského.
27 A hned po vzetí toho chleba vstoupil do něho satan. I
řekl jemu Ježíš: Co činíš, čiň spěšně. 28 Tomu pak žádný z
přísedících nerozuměl, k čemu by jemu to řekl. 29 Nebo
někteří se domnívali, poněvadž Jidáš měšec měl, že by
jemu řekl Ježíš: Nakup těch věcí, kterýchž jest nám potřebí
k svátku, anebo aby něco chudým dal. 30 A on vzav skyvu
chleba, hned vyšel. A byla již noc. 31 Když pak on vyšel, dí
Ježíš: Nyníť oslaven jest Syn člověka, a Bůh oslaven jest v
něm. 32 A poněvadž Bůh oslaven jest v něm, i Bůh oslaví
jej sám v sobě, a to hned oslaví jej. 33 Synáčkové, ještě
maličko s vámi jsem. Hledati mne budete, a jakož jsem řekl
Židům: Kam já jdu, vy nemůžete přijíti, tak i vám pravím nyní.
34 Přikázání nové dávám vám, abyste se milovali vespolek;
jakož já miloval jsem vás, tak abyste i vy milovali jeden
druhého. 35 Po tomť poznají všickni, že jste moji učedlníci,
budete-li míti lásku jedni k druhým. 36 Dí jemu Šimon Petr:
Pane, kam jdeš? Odpověděl mu Ježíš: Kam já jdu, nemůžeš
ty nyní jíti za mnou, ale půjdeš potom. 37 Dí jemu Petr:
Pane, proč bych nemohl nyní jíti za tebou? A já duši svou za
tebe položím. 38 Odpověděl jemu Ježíš: Duši svou za mne
položíš? Amen pravím tobě: Nezazpívát' kohout, až mne
třikrát zapříš.

14 Nermutiž se srdce vaše. Věříte v Boha, i ve mne
věřte. 2 V domu Otce mého příbytkové mnozí jsou. Byť
nebylo tak, pověděl bych vám. 3 Jduť, abych vám připravil
místo. A odejdu-lit', a připravím vám místo, zaseť přijdu, a
poberu vás k sobě samému, abyste, kde jsem já, i vy byli. 4
A kam já jdu, víte, i cestu víte. 5 Dí jemu Tomáš: Pane,
nevíme, kam jdeš. A kterak můžeme cestu věděti? 6 Dí jemu
Ježíš: Já jsem cesta, i pravda, i život. Žádný nepřichází k
Otci než skrze mne. 7 Byste znali mne, také i Otce mého
znali byste; a již nyní jej znáte, a viděli jste ho. 8 Řekl jemu
Filip: Pane, ukaž nám Otce, a dostiť jest nám. 9 Dí jemu
Ježíš: Tak dlouhý čas s vámi jsem, a nepoznal jsi mne?
Filipe, kdož vidí mne, vidí Otce, a kterak ty pravíš: Ukaž nám
Otce? 10 A což nevěříš, že já v Otci a Otec ve mně jest?
Slova, kteráž já mluvím vám, sám od sebe nemluvím, ale
Otec ve mně přebývaje, onť činí skutky. 11 Věřtež mi, že
jsem já v Otci a Otec ve mně; nebo aspoň pro samy skutky
věřte mi. 12 Amen, amen pravím vám: Kdož věří ve mne,
skutky, kteréž já činím, i on činiti bude, a větší nad ty činiti
bude. Nebo já jdu k Otci svému. 13 A jestliže byste co prosili
ve jménu mém, toť učiním, aby oslaven byl Otec v Synu. 14
Budete-li zač prositi ve jménu mém, ját' učiním. 15 Milujete-li

mne, přikázání mých ostříhejte. 16 A jáť prositi budu Otce, a
jiného Utěšitele dá vám, aby s vámi zůstal na věky, (aiōn
g165) 17 Ducha pravdy, jehož svět nemůže přijíti. Nebo nevidí
ho, aniž ho zná, ale vy znáte jej, nebť u vás přebývá a v vás
bude. 18 Neopustímť vás sirotků, přijduť k vám. 19 Ještě
maličko, a svět mne již neuzří, ale vy uzříte mne; nebo já
živ jsem, a i vy živi budete. 20 V ten den vy poznáte, že já
jsem v Otci svém, a vy ve mně, a já v vás. 21 Kdož by měl
přikázaní má a ostříhal jich, onť jest ten, kterýž mne miluje. A
kdož mne miluje, milován bude od Otce mého, a jáť jej budu
milovati a zjevím jemu samého sebe. 22 Řekl jemu Judas,
ne onen Iškariotský: Pane, jakž jest to, že sebe nám zjeviti
chceš, a ne světu? 23 Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Miluje-li
mne kdo, slova mého ostříhati bude, a Otec můj bude jej
milovati, a k němu přijdeme, a příbytek u něho učiníme. 24
Kdož pak nemiluje mne, slov mých neostříhá; a slovo, kteréž
slyšíte, neníť mé, ale toho, kterýž mne poslal, Otcovo. 25
Toto mluvil jsem vám, u vás přebývaje. 26 Utěšitel pak, ten
Duch svatý, kteréhož pošle Otec ve jménu mém, onť vás
naučí všemu a připomeneť vám všecko, což jsem koli mluvil
vám. 27 Pokoj zůstavuji vám, pokoj můj dávám vám; ne
jako svět dává, já dávám vám. Nermutiž se srdce vaše, ani
strachuj. 28 Slyšeli jste, že já řekl jsem vám: Jdu, a zase
přijdu k vám. Kdybyste mne milovali, radovali byste se jistě,
že jsem řekl: Jdu k Otci; nebo Otec větší mne jest. 29 A nyní
pověděl jsem vám, prve nežli by se stalo, abyste, když se
stane, uvěřili. 30 Již nemnoho mluviti budu s vámi; neboť
jde Kníže tohoto světa, ale nemáť nic na mně. 31 Ale aby
poznal svět, že miluji Otce, a jakož mi přikázání dal Otec,
tak činím. Vstaňte, pojďme odtud.

15 Já jsem ten vinný kmen pravý, a Otec můj vinař
jest 2 Každou ratolest, kteráž ve mně nenese ovoce,
odřezuje, a každou, kteráž nese ovoce, čistí, aby hojnější
ovoce nesla. 3 Již vy čisti jste pro řeč, kterouž jsem mluvil
vám. 4 Zůstaňtež ve mně, a já v vás. Jakož ratolest nemůže
nésti ovoce sama od sebe, nezůstala-li by při kmenu, takž
ani vy, leč zůstanete ve mně. 5 Já jsem vinný kmen a vy
ratolesti. Kdo zůstává ve mně, a já v něm, ten nese ovoce
mnohé; nebo beze mne nic nemůžete učiniti. 6 Nezůstal-li
by kdo ve mně, vyvržen bude ven jako ratolest, a uschneť, a
sberouť ty ratolesti a na oheň uvrhou a shoříť. 7 Zůstanete-li
ve mně, a slova má zůstanou-liť v vás, což byste koli chtěli,
proste, a staneť se vám. 8 V tomť bývá oslaven Otec můj,
když ovoce nesete hojné, a takť budete moji učedlníci. 9
Jakož miloval mne Otec, tak i já miloval jsem vás. Zůstaňtež
v milování mém. 10 Budete-li zachovávati přikázaní má,
zůstanete v mém milování, jakož i já přikázání Otce svého
zachoval jsem, i zůstávám v jeho milování. 11 Toto mluvil
jsem vám, aby radost má zůstala v vás, a radost vaše aby
byla plná. 12 Totoť jest přikázání mé, abyste se milovali
vespolek, jako i já miloval jsem vás. 13 Většího milování nad
to žádný nemá, než aby duši svou položil za přátely své. 14
Vy přátelé moji jste, učiníte-li to, což já přikazuji vám. 15
Již vás nebudu více nazývati služebníky, nebo služebník
neví, co by činil pán jeho. Ale vás jsem nazval přáteli, nebo
všecko, což jsem koli slyšel od Otce svého, oznámil jsem
vám. 16 Ne vy jste mne vyvolili, ale já jsem vás vyvolil
a postavil, abyste šli a ovoce přinesli, a ovoce vaše aby
zůstalo, aby zač byste koli prosili Otce ve jménu mém, dal
vám. 17 To přikazuji vám, abyste se milovali vespolek. 18
Jestližeť vás svět nenávidí, víte, žeť jest mne prve než vás
v nenávisti měl. 19 Byste byli z světa, svět, což jest jeho,
miloval by; že pak nejste z světa, ale já z světa vyvolil jsem
vás, protož vás svět nenávidí. 20 Pamatujte na řeč mou,
kterouž jsem já mluvil vám: Neníť služebník větší nežli pán
jeho. Poněvadž se mně protivili, i vámť se protiviti budou;
poněvadž jsou řeči mé šetřili, i vaší šetřiti budou. 21 Ale
toto všecko učiní vám pro jméno mé; nebo neznají toho,
jenž mne poslal. 22 Kdybych byl nepřišel a nemluvil jim,
hříchu by neměli; ale nyní výmluvy nemají z hříchu svého.
23 Kdož mne nenávidí, i Otceť mého nenávidí. 24 Bych byl
skutků nečinil mezi nimi, jichžto žádný jiný nečinil, hříchu
by neměli; ale nyní jsou i viděli, i nenáviděli, i mne i Otce
mého. 25 Ale musilo tak býti, aby se naplnila řeč, kteráž v
Zákoně jejich napsána jest: Že v nenávisti měli mne bez
příčiny. 26 Když pak přijde Utěšitel, kteréhož já pošli vám od
Otce, Duch pravdy, kterýž od Otce pochází, tenť svědectví
vydávati bude o mně. 27 Ano i vy svědectví vydávati budete,
nebo od počátku se mnou jste.

16 Toto mluvil jsem vám, abyste se nezhoršili. 2 Vypovědíť
vás ze škol, ano přijdeť čas, že všeliký, kdož vás
mordovati bude, domnívati se bude, že tím Bohu slouží. 3 A
toť učiní vám proto, že nepoznali Otce ani mne. 4 Ale toto
mluvil jsem vám, abyste, když přijde ten čas, rozpomenuli
se na to, že jsem já to předpověděl vám. Tohoť jsem vám
s počátku nemluvil, neb jsem byl s vámi. 5 Nyní pak jdu
k tomu, kterýž mne poslal, a žádný z vás neptá se mne:
Kam jdeš? 6 Ale že jsem vám tyto věci mluvil, zámutek
naplnil srdce vaše. 7 Já pak pravdu pravím vám, že jest vám
užitečné, abych já odšel. Nebo neodejdu-liť, Utěšitel nepřijde
k vám; a pakliť odejdu, pošli ho k vám. 8 A onť přijda,
obviňovati bude svět z hříchu, a z spravedlnosti, a z soudu.

9 Z hříchu zajisté, že nevěří ve mne; 10 A z spravedlnosti, že
jdu k Otci, a již více neuzříte mne; 11 Z soudu pak, že Kníže
tohoto světa již jest odsouzeno. 12 Ještěť bych měl mnoho
mluviti vám, ale nemůžete snésti nyní. 13 Ale když přijde ten
Duch pravdy, uvedeť vás ve všelikou pravdu. Nebo nebude
mluviti sám od sebe, ale cožkoli uslyší, toť mluviti bude; ano
i budoucí věci zvěstovati bude vám. 14 Onť mne oslaví; nebo
z mého vezme, a zvěstuje vám. 15 Všecko, cožkoli má Otec,
mé jest. Protož jsem řekl, že z mého vezme, a zvěstuje vám.
16 Maličko, a neuzříte mne, a opět maličko, a uzříte mne;
nebo já jdu k Otci. 17 I řekli někteří z učedlníků jeho mezi
sebou: Co jest to, že praví nám: Maličko, a neuzříte mne, a
opět maličko, a uzříte mne, a že já jdu k Otci? 18 Protož
pravili: Co jest to, že praví: Maličko? Nevíme, co praví. 19 I
poznal Ježíš, že se ho chtěli otázati. I řekl jim: O tom tížete
mezi sebou, že jsem řekl: Maličko, a neuzříte mne, a opět
maličko, a uzříte mne? 20 Amen, amen pravím vám, že
plakati a kvíliti budete vy, ale svět se bude radovati; vy pak
se budete rmoutiti, ale zámutek váš obrátíť se v radost. 21
Žena, když rodí, zámutek má, nebo přišla hodina její; ale
když porodí dítě, již nepamatuje na soužení, pro radost, že
se narodil člověk na svět. 22 Protož i vy zámutek máte nyní,
ale opět uzřím vás, a radovati se bude srdce vaše, a radosti
vaší žádný neodejme od vás. 23 A v ten den nebudete se
mne tázati o ničemž. Amen, amen pravím vám: Že zač byste
koli prosili Otce ve jménu mém, dáť vám. 24 Až dosavad za
nic jste neprosili ve jménu mém. Prostež, a vezmete, aby
radost vaše doplněna byla. 25 Toto v příslovích mluvil jsem
vám; přijdeť hodina, když již ne v příslovích budu mluviti
vám, ale zjevně o Otci svém zvěstovati budu vám. 26 V ten
den ve jménu mém prositi budete, a nepravímť vám, že já
budu prositi Otce za vás. 27 Nebo sám Otec miluje vás,
proto že jste vy mne milovali, a uvěřili, že jsem já od Boha
vyšel. 28 Vyšelť jsem od Otce, a přišel jsem na svět; a opět
opouštím svět, a jdu k Otci. 29 Řkou jemu učedlníci jeho: Aj,
nyní zjevně mluvíš, a přísloví žádného nepravíš. 30 Nyní
víme, že víš všecko, a nepotřebuješ, aby se kdo tebe tázal.
Skrze to věříme, že jsi od Boha přišel. 31 Odpověděl jim
Ježíš: Nyní věříte. 32 Aj, přijdeť hodina, anobrž již přišla,
že se rozprchnete jeden každý k svému, a mne samého
necháte. Ale nejsemť sám, nebo Otec se mnou jest. 33 Tyto
věci mluvil jsem vám, abyste ve mně pokoj měli. Na světě
soužení míti budete, ale doufejtež, játť jsem přemohl svět.

17 To pověděv Ježíš, i pozdvihl očí svých k nebi a řekl:
Otče, přišlať jest hodina, oslaviž Syna svého, aby i
Syn tvůj oslavil tebe; 2 Jakož jsi dal jemu moc nad každým
člověkem, aby těm všechněm, kteréž jsi dal jemu, on život
věčný dal. (aiōnios g166) 3 Totoť jest pak věčný život, aby
poznali tebe samého pravého Boha, a kteréhož jsi poslal,
Ježíše Krista. (aiōnios g166) 4 Játť jsem oslavil tebe na zemi;
dílo jsem vykonal, kteréž jsi mi dal, abych činil. 5 A nyní
oslaviž ty mne, Otče, u sebe samého, slávou, kterouž jsem
měl u tebe, prve nežli svět byl. 6 Oznámil jsem jméno tvé
lidem, kteréž jsi mi dal z světa. Tvojiť jsou byli, a mně jsi je
dal, a řeč tvou zachovali. 7 A nyní poznali, že všecky věci,
kteréž jsi mi dal, od tebe jsou. 8 Nebo slova, kteráž jsi mi
dal, dal jsem jim; a oni přijali, a poznali vpravdě, že jsem od
tebe vyšel, a uvěřili, že jsi ty mne poslal. 9 Já za ně prosím,
ne za svět prosím, ale za ty, kteréž jsi mi dal, nebo tvoji jsou.
10 A všecky věci mé tvé jsou, a tvé mé jsou, a já oslaven
jsem v nich. 11 Již pak více nejsem na světě, ale oni jsou na
světě, a já k tobě jdu. Otče svatý, ostříhejž jich ve jménu
svém, kteréž jsi mi dal, ať by byli jedno jako i my. 12 Dokudž
jsem s nimi byl na světě, já jsem jich ostříhal ve jménu tvém.
Kteréž jsi mi dal, zachoval jsem, a žádný z nich nezahynul,
než syn zatracení, aby #se Písmo naplnilo. 13 Ale nyní k
tobě jdu, a toto mluvím na světě, aby měli radost mou plnou
v sobě. 14 Já jsem jim dal slovo tvé, a svět jich nenáviděl;
nebo nejsou z světa, jako i já nejsem z světa. 15 Neprosímť,
abys je vzal z světa, ale abys jich zachoval od zlého. 16 Z
světať nejsou, jakož i já nejsem z světa. 17 Posvětiž jich v
pravdě své, slovo tvé pravda jest. 18 Jakož jsi mne poslal
na svět, i já jsem je poslal na svět. 19 A já posvěcuji sebe
samého za ně, aby i oni posvěceni byli v pravdě. 20 Ne za
tytoť pak toliko prosím, ale i za ty, kteříž skrze slovo jejich
mají uvěřiti ve mne, 21 Aby všickni jedno byli, jako ty, Otče,
ve mně, a já v tobě, aby i oni v nás jedno byli, aby uvěřil
svět, že jsi ty mne poslal. 22 A já slávu, kterouž jsi mi dal, dal
jsem jim, aby byli jedno, jakož i my jedno jsme. 23 Já v nich,
a ty ve mně, aby dokonáni byli v jedno, a aby poznal svět,
že jsi ty mne poslal, a že jsi je miloval, jakožs i mne miloval.
24 Otče, kteréž jsi mi dal, chciť, kdež jsem já, aby i oni byli
se mnou, aby hleděli na slávu mou, kteroužs mi dal; nebo jsi
mne miloval před ustanovením světa. 25 Otče spravedlivý,
tebeť jest svět nepoznal, ale já jsem tebe poznal, a i tito
poznali, že jsi ty mne poslal. 26 A známéť jsem jim učinil
jméno tvé, a ještě známo učiním, aby to milování, kterýmž
jsi mne miloval, bylo v nich, a i já v nich.

18 To když pověděl Ježíš, vyšel s učedlníky svými přes
potok Cedron, kdež byla zahrada; do kteréžto všel
on i učedlníci jeho. 2 Věděl pak i Jidáš, zrádce jeho, to
místo; nebo často chodíval tam Ježíš s učedlníky svými. 3
Protož Jidáš pojav s sebou zástup, a od předních kněží a

farizeů služebníky, přišel tam s lucernami a s pochodněmi
a s zbrojí. 4 Ježíš pak věda všecko, což přijíti mělo na
něj, vyšed proti nim, řekl jim: Koho hledáte? 5 Odpověděli
jemu: Ježíše Nazaretského. Řekl jim Ježíš: Játʼ jsem. Stál
pak s nimi i Jidáš, zrádce jeho. 6 A jakž řekl jim: Já jsem,
postoupili nazpět, a padli na zem. 7 I otázal se jich opět:
Koho hledáte? A oni řekli: Ježíše Nazaretského. 8 Odpověděl
Ježíš: Pověděl jsem vám, že já jsem. Poněvadž tedy mne
hledáte, nechtež těchto, atʼ odejdou. 9 Aby se naplnila řeč,
kterouž byl pověděl: Že které jsi mi dal, neztratil jsem z nich
žádného. 10 Tedy Šimon Petr, maje meč, vytrhl jej a udeřil
služebníka nejvyššího kněze a uťal mu ucho jeho pravé. A
bylo jméno služebníka toho Malchus. 11 I řekl Ježíš Petrovi:
Schovej meč svůj do pošvy. Což nemám píti kalicha, kterýž
mi dal Otec? 12 Tedy zástup a hejtman a služebníci Židovští
jali Ježíše, a svázali jej. 13 A vedli ho k Annášovi nejprve;
nebo byl test Kaifášův, kterýž byl nejvyšším knězem toho
léta. 14 Kaifáš pak byl ten, kterýž byl radu dal Židům, že by
užitečné bylo, aby člověk jeden umřel za lid. 15 Šel pak za
Ježíšem Šimon Petr a jiný učedlník. A ten učedlník byl znám
nejvyššímu knězi, i všel s Ježíšem do síně nejvyššího kněze.
16 Ale Petr stál u dveří vně. I vyšel ten druhý učedlník, kterýž
byl znám nejvyššímu knězi, a promluvil s vrátnou, i uvedl
tam Petra. 17 Tedy řekla Petrovi děvečka vrátná: Nejsi-liž i ty
z učedlníků člověka toho? Řekl on: Nejsem. 18 Stáli pak tu
služebníci a pacholci, kteříž oheň udělali, nebo zima bylo, i
zhřívali se. A byl s nimi také i Petr, stoje tu a zhřívaje se. 19
Tedy nejvyšší kněz tázal se Ježíše o učedlnících jeho a o
učení jeho. 20 Odpověděl jemu Ježíš: Já zjevně mluvil jsem
světu, já vždycky učíval jsem v škole a v chrámě, kdežto se
odevšad Židé scházejí, a tajně jsem nic nemluvil, 21 Co se
mne ptáš? Ptej se těch, kteříž mne slýchali, co jsem jim
mluvil. Aj, titʼ vědí, co jsem já mluvil. 22 A když on to pověděl,
jeden z služebníků, stoje tu, dal poliček Ježíšovi, řka: Tak-
liž odpovídáš nejvyššímu knězi? 23 Odpověděl mu Ježíš:
Mluvil-li jsem zle, svědectví vydej o zlém; pakli dobře, proč
mne tepeš? 24 I poslal jej Annáš svázaného k Kaifášovi
nejvyššímu knězi. 25 Stál pak Šimon Petr, a zhříval se. Tedy
řekli jemu: Nejsi-liž i ty z učedlníků jeho? Zapřel on a řekl:
Nejsem. 26 Dí jemu jeden z služebníků nejvyššího kněze,
příbuzný toho, kterémuž Petr uťal ucho: Zdaž jsem já tebe
neviděl s ním v zahradě? 27 Tedy Petr opět zapřel. A hned
kohout zazpíval. 28 I vedli Ježíše od Kaifáše do radného
domu, a bylo ráno. Oni pak nevešli do radného domu, aby
se neposkvrnili, ale aby jedli beránka. 29 Tedy vyšel k nim
Pilát ven a řekl: Jakou žalobu vedete proti člověku tomuto?
30 Odpověděli a řekli jemu: Bytʼ tento nebyl zločinec, nedali
bychom ho tobě. 31 I řekl jim Pilát: Vezměte vy jej, a podle
Zákona vašeho sudťe ho. I řekli mu Židé: Námťʼ nesluší
zabíti žádného. 32 Aby se řeč Ježíšova naplnila, kterouž
řekl, znamenaje, kterou by smrtí měl umříti. 33 Tedy Pilát
všel opět do radného domu, i povolal Ježíše a řekl jemu: Ty-
li jsi Král Židovský? 34 Odpověděl Ježíš: Sám-li od sebe to
pravíš, čili jiní tobě pověděli o mně? 35 Odpověděl Pilát:
Zdaliž jsem já Žid? Národ tvůj a přední kněží dali mi tebe. Co
jsi učinil? 36 Odpověděl Ježíš: Království mé není z tohoto
světa. Bytʼ z tohoto světa bylo království mé, služebníci
moji bránili by mne, abych nebyl vydán Židům. Ale nyní mé
království není odsud. 37 I řekl jemu Pilát: Tedy král jsi ty? Dí
Ježíš: Ty pravíš, že já král jsem. Játʼ jsem se k tomu narodil,
a proto jsem na svět přišel, abych svědectví vydal pravdě.
Každý, kdož jest z pravdy, slyší hlas můj. 38 Dí jemu Pilát:
Co jest pravda? A když to řekl, opět vyšel k Židům, a dí jim:
Já na něm žádné viny nenalézám. 39 Ale jest obyčej váš,
abych vám propustil jednoho vězně na velikunoc. Chcete-liž
tedy, atʼ vám propustím Krále Židovského? 40 I zkřikli opět
všickni, řkouce: Ne toho, ale Barabbáše. Byl pak Barabbáš
lotr.

19 Tedy vzal Pilát Ježíše, a zbičoval jej. 2 A žoldnéři
zpletše korunu z trní, vstavili na hlavu jeho, a pláštěm
šarlatovým přioděli jej. 3 A říkali: Zdráv budʼ, Králi Židovský.
A dávali jemu poličky. 4 I vyšel opět ven Pilát, a řekl jim: Aj,
vyvedu jej vám ven, abyste poznali, žetʼ na něm žádné viny
nenalézám. 5 Tedy vyšel Ježíš ven, nesa trnovou korunu a
plášťʼ šarlatový. I řekl jim Pilát: Aj, člověk. 6 A jakž jej uzřeli
přední kněží a služebníci jejich, zkřikli řkouce: Ukřižuj, ukřižuj
ho. Dí jim Pilát: Vezmětež vy jej a ukřižujte, nebo já na něm
viny nenalézám. 7 Odpověděli jemu Židé: My Zákon máme,
a podle Zákona našeho mátʼ umříti, nebo Synem Božím
se činil. 8 A když Pilát uslyšel tuto řeč, více se obával. 9
I všel do radného domu zase, a řekl Ježíšovi: Odkud jsi
ty? Ale Ježíš nedal jemu odpovědi. 10 Tedy řekl jemu Pilát:
Nemluvíš se mnou? Nevíš-liž, že mám moc ukřižovati tě a
moc mám propustiti tebe? 11 Odpověděl Ježíš: Neměl bys
nade mnou moci nižádné, bytʼ nebylo dáno s hůry; protož,
kdoťʼ jest mne tobě vydal, většíťʼ hřích má. 12 Od té chvíle
hledal Pilát propustiti ho. Ale Židé volali řkouce: Propustíš-
li tohoto, nejsi přítel císařův; nebo každý, kdož se králem
činí, protiví se císaři. 13 Tedy Pilát uslyšev tu řeč, vyvedl
ven Ježíše, a sedl na soudné stolici na místě, kteréž slove
Litostrotos, a Židovsky Gabbata. 14 A byl den připravování
před velikonocí, okolo šesté hodiny. I řekl Židům: Aj, král váš.
15 Oni pak zkřikli: Vezmi, vezmi a ukřižuj jej. Řekl jim Pilát:

Krále vašeho ukřižuji? Odpověděli přední kněží: Nemámeť
krále, než císaře. 16 Tedy vydal jim ho, aby byl ukřižován.
I pojali Ježíše a vedli jej ven. 17 A on nesa kříž svůj, šel
až na místo, kteréž slove popravné, a Židovsky Golgota.
18 Kdežto ukřižovali ho, a s ním jiné dva s obou stran, a v
prostředku Ježíše. 19 Napsal pak i nápis Pilát, a vstavil na
kříž. A bylo napsáno: Ježíš Nazaretský, Král Židovský. 20
Ten pak nápis mnozí z Židů čtli; nebo blízko města bylo to
místo, kdež ukřižován byl Ježíš. A bylo psáno Židovsky,
Řecky a Latině. 21 Tedy přední kněží Židovští řekli Pilátovi:
Nepiš: Král Židovský, ale že on řekl: Král Židovský jsem. 22
Odpověděl Pilát: Co jsem psal, psal jsem. 23 Žoldnéři pak,
když Ježíše ukřižovali, vzali roucha jeho, a učinili čtyři díly,
každému rytíři díl jeden, vzali také i sukni, kterážto sukně
byla nesšívaná, ale odvrchu všecka naskrze setkaná. 24 I
řekli mezi sebou: Neroztrhujme jí, ale losujme o ni, čí bude.
Aby se naplnilo písmo, řkoucí: Rozdělili sobě roucho mé, a o
můj oděv metali los. A žoldnéři zajisté tak učinili. 25 Stály pak
blízko kříže Ježíšova matka jeho a sestra matky jeho, Maria,
manželka Kleofášova, a Maria Magdaléna. 26 Tedy Ježíš
uzřev matku a učedlníka tu stojícího, kteréhož miloval, řekl k
matce své: Ženo, aj, syn tvůj. 27 Potom řekl učedlníkovi: Aj,
matka tvá. A od té hodiny přijal ji učedlník ten k sobě. 28
Potom věda Ježíš, že již všecko jiné dokonáno jest, aby
se naplnilo písmo, řekl: Žízním. 29 Byla pak tu postavena
nádoba plná octa. Tedy oni naplnili houbu octem, a obloživše
yzopem, podali k ústům jeho. 30 A když okusil Ježíš octa,
řekl: Dokonánoť jest. A nakloniv hlavy, ducha Otci poručil. 31
Židé pak, aby nezůstala na kříži těla na sobotu, poněvadž
byl den připravování, (byl zajisté veliký ten den sobotní,
) prosili Piláta, aby zlámáni byli hnátové jejich a aby byli
složeni. 32 I přišli žoldnéři, a prvnímu zajisté zlámali hnáty,
i druhému, kterýž ukřižován byl s ním. 33 Ale k Ježíšovi
přišedše, jakž uzřeli jej již mrtvého, nelámali hnátů jeho. 34
Ale jeden z žoldnéřů bok jeho kopím otevřel, a hned vyšla
krev a voda. 35 A ten, jenž viděl, svědectví vydal, a pravé
jest svědectví jeho; ont' ví, že pravé věci praví, abyste i vy
věřili. 36 Stalo se pak to, aby se naplnilo Písmo: Kost jeho
žádná nebude zlámána. 37 A opět jiné Písmo dí: Uzřít', v
koho jsou bodli. 38 Potom pak prosil Piláta Jozef z Arimatie,
(kterýž byl učedlník Ježíšův, ale tajný, pro strach Židovský,)
aby sňal tělo Ježíšovo. I dopustil Pilát. A on přišed, i sňal
tělo Ježíšovo. 39 Přišel pak i Nikodém, (kterýž byl prve přišel
k Ježíšovi v noci,) nesa smíšení mirry a aloes okolo sta
liber. 40 Tedy vzali tělo Ježíšovo, a obvinuli je prostěradly s
vonnými věcmi, jakž obyčej jest Židům se pochovávati. 41 A
byla na tom místě, kdež ukřižován byl, zahrada, a v zahradě
hrob nový, v němžto ještě žádný nebyl pochován. 42 Protož
tu pro den připravování Židovský, že blízko byl hrob, položili
Ježíše.

20 První pak den po sobotě Maria Magdaléna přišla ráno
k hrobu, když ještě tma bylo. I uzřela kámen odvalený
od hrobu. 2 I běžela odtud a přišla k Šimonovi Petrovi a
k jinému učedlníku, jehož miloval Ježíš, a řekla jim: Vzali
Pána z hrobu, a nevíme, kde jsou jej položili. 3 Tedy vyšel
Petr a jiný učedlník, a šli k hrobu. 4 I běželi oba spolu. Ale
ten druhý učedlník předběhl Petra, a přišel prve k hrobu. 5 A
nachýliv se, uzřel prostěradla položená, ale však tam nevšel.
6 Tedy přišel Šimon Petr, za ním jda, a všel do hrobu. I uzřel
prostěradla položená, 7 A rouchu, kteráž byla na hlavě
jeho, ne s prostěradly položenou, ale obzvláštně svinutou na
jednom místě. 8 Potom všel i ten druhý učedlník, kterýž byl
prve přišel k hrobu, i uzřel a uvěřil. 9 Nebo ještě neznali
Písma, že měl Kristus z mrtvých vstáti. 10 I odešli zase ti
učedlníci tam, kdež prve byli. 11 Ale Maria stála u hrobu vně,
plačici. A když plakala, naklonila se do hrobu. 12 A uzřela
dva anděly v bílém rouše sedící, jednoho u hlavy a druhého
u noh, tu kdež bylo položeno tělo Ježíšovo. 13 Kteřížto řekli
jí: Ženo, co pláčeš? I dí jim: Vzali Pána mého, a nevím, kde
ho položili. 14 To když řekla, obrátila se zpátkem, a uzřela
Ježíše, an stojí, ale nevěděla, by Ježíš byl. 15 Dí jí Ježíš:
Ženo, co pláčeš? Koho hledáš? Ona domnívajici se, že by
zahradník byl, řekla jemu: Pane, vzal-lis ty jej, pověz mi, kdes
ho položil, ať já jej vezmu. 16 Řekl jí Ježíš: Maria. Obrátivši
se ona, řekla jemu: Rabbóni, jenž se vykládá: Mistře. 17 Dí jí
Ježíš: Nedotýkejž se mne; neb jsem ještě nevstoupil k Otci
svému. Ale jdiž k bratřím mým, a pověz jim: Vstupuji k Otci
svému, a k Otci vašemu, k Bohu svému, a k Bohu vašemu.
18 I přišla Maria Magdaléna, zvěstujici učedlníkům, že by
viděla Pána a že jí to pověděl. 19 Když pak byl večer toho
dne, kterýž jest první po sobotě, a dveře byly zavříny, kdež
byli učedlníci shromážděni, pro strach Židovský, přišel Ježíš,
a stál u prostřed, a řekl jim: Pokoj vám. 20 A to pověděv,
ukázal jim ruce i bok svůj. I zradovali se učedlníci, vidouce
Pána. 21 Tedy řekl jim opět: Pokoj vám. Jakož mne poslal
Otec, tak i já posílám vás. 22 To pověděv, dechl, a řekl
jim: Přijměte Ducha svatého. 23 Kterýmžkoli odpustili byste
hříchy, odpouštějíť se jim; a kterýmžkoli zadrželi byste je,
zadržániť jsou. 24 Tomáš pak jeden ze dvanácti, jenž sloul
Didymus, nebyl s nimi, když byl přišel Ježíš. 25 I řekli jemu
jiní učedlníci: Viděli jsme Pána. A on řekl jim: Leč uzřím v
rukou jeho bodení hřebů, a vpustím prst svůj v místo hřebů,
a ruku svou vložím v bok jeho, nikoli neuvěřím. 26 A po osmi

dnech opět učedlníci jeho byli vnitř, a Tomáš s nimi. Přišel
Ježíš, a dveře byly zavříny, i stál uprostřed a řekl: Pokoj
vám. 27 Potom řekl k Tomášovi: Vložiž prst svůj sem, a viz
ruce mé, a vztáhni ruku svou, a vpusť v bok můj, a nebudiž
nevěřící, ale věřící. 28 I odpověděl Tomáš a řekl jemu: Pán
můj a Bůh můj. 29 Dí jemu Ježíš: Žes mne viděl, Tomáši,
uvěřil jsi. Blahoslavení, kteříž neviděli, a uvěřili. 30 Mnohé
zajisté i jiné divy činil Ježíš před obličejem učedlníků svých,
kteréž nejsou psány v knize této. 31 Ale toto psáno jest,
abyste věřili, že Ježíš jest Kristus, Syn Boží, a abyste věříce,
život věčný měli ve jménu jeho.

21 Potom opět zjevil se Ježíš učedlníkům u moře
Tiberiadského. A zjevil se takto: 2 Byli spolu Šimon
Petr a Tomáš, jenž sloul Didymus, a Natanael, jenž byl z
Kány Galilejské, a synové Zebedeovi, a jiní z učedlníků
jeho dva. 3 Dí jim Šimon Petr: Půjdu ryb loviti. Řekli jemu:
Půjdeme i my s tebou. I šli, a vstoupili na lodí hned; a té
noci nic nepopadli. 4 A když bylo již ráno, stál Ježíš na
břehu. Nevěděli však učedlníci, by Ježíš byl. 5 Tedy dí
jim Ježíš: Dítky, máte-li jakou krmičku? Odpověděli jemu:
Nemáme. 6 On pak řekl jim: Zavrztež sít na pravou stranu
lodí, a naleznete. I zavrhli sít a hned nemohli jí táhnouti pro
množství ryb. 7 I řekl učedlník ten, kteréhož miloval Ježíš,
Petrovi: Pán jest. A Šimon Petr, jakž uslyšel, že Pán jest,
opásal se po košili, (nebo byl nah,) a pustil se do moře. 8
Jiní také učedlníci na lodí plavili se, (nebo nedaleko byli
od břehu, asi okolo dvou set loket,) táhnouce sít plnou
ryb. 9 A jakž vystoupili na břeh, uzřeli řeřavé uhlí a rybu
svrchu položenou a chléb. 10 Řekl jim Ježíš: Přineste z ryb,
kterýchž jste nalapali nyní. 11 Vstoupil pak Šimon Petr a
vytáhl sít na zem, plnou ryb velikých, jichž bylo sto padesáte
a tři. A ačkoli jich tak mnoho bylo, však neztrhala se sít.
12 Řekl jim Ježíš: Pojďte, obědujte. Žádný pak z učedlníků
neodvážil se ho otázati: Ty kdo jsi? vědouce, že Pán jest. 13
I přišel Ježíš, a vzal chléb, a dával jim, i rybu též. 14 To již po
třetí ukázal se Ježíš učedlníkům svým, vstav z mrtvých. 15 A
když poobědvali, řekl Ježíš Šimonovi Petrovi: Šimone, synu
Jonášův, miluješ-li mne více nežli tito? Řekl jemu: Ovšem,
Pane, ty víš, že tě miluji. Dí jemu: Pasiž beránky mé. 16
Řekl jemu opět po druhé: Šimone Jonášův, miluješ-li mne?
Řekl jemu: Ovšem, Pane, ty víš, že tě miluji. Dí jemu: Pasiž
ovce mé. 17 Řekl jemu po třetí: Šimone Jonášův, miluješ-li
mne? I zarmoutil se Petr proto, že jemu řekl po třetí: Miluješ-
li mne? A odpověděl jemu: Pane, ty znáš všecko, ty víš, že
tě miluji. Řekl jemu Ježíš: Pasiž ovce mé. 18 Amen, amen
pravím tobě: Když jsi byl mladší, opasovals se a chodíval jsi,
kams chtěl; ale když se zstaráš, ztáhneš ruce své, a jiný
tě opáše, a povede, kamž ty nechceš. 19 To pak pověděl,
znamenaje, kterou by smrtí měl oslaviti Boha. A to pověděv,
řekl jemu: Pojď za mnou. 20 I obrátiv se Petr, uzřel toho
učedlníka, kteréhož miloval Ježíš, an jde za ním, kterýž i
odpočíval za večeří na prsech jeho, a byl řekl: Pane, kdo
jest ten, kterýž tě zradí? 21 Toho viděv Petr, dí k Ježíšovi:
Pane, co pak tento? 22 Řekl jemu Ježíš: Chci-li ho nechati,
dokudž nepřijdu, co tobě po tom? Ty pojď za mnou. 23 I
vyšla řeč ta mezi bratří, že by učedlník ten neměl umříti. A
neřekl byl jemu Ježíš, že by neměl umříti, ale řekl: Chci-li
ho nechati, dokudž nepřijdu, co tobě po tom? 24 Toť jest
učedlník ten, kterýž svědectví vydává o těchto věcech, a
napsal toto, a víme, že pravé jest svědectví jeho. 25 Jestiť
pak i jiných mnoho věcí, kteréž činil Ježíš, kteréž kdyby měly
všecky, každá obzvláštně, psány býti, mám za to, že by ten
svět nemohl přijíti těch knih, kteréž by napsány byly. Amen.

Skutky Apoštolů

1 První zajisté knihu sepsalť jsem, ó Teofile, o všech
věcech, kteréž začal Ježíš činiti a učiti, **2** Až do toho
dne, v kterémžto dav přikázání apoštolům, kteréž byl skrze
Ducha svatého vyvolil, vzhůru vzat jest. **3** Kterýmžto i
zjevoval sebe samého živého po svém umučení ve mnohých
jistých důvodích, za čtyřidceti dnů ukazuje se jim a mluvě o
království Božím. **4** A shromáždiv se s nimi, přikázal jim,
aby z Jeruzaléma neodcházeli, ale aby očekávali zaslíbení
Otcova, o kterémž jste prý slyšeli ode mne. **5** Nebo Jan
zajisté křtil vodou, ale vy pokřtěni budete Duchem svatým po
nemnohých těchto dnech. **6** Oni pak sšedše se, otázali se ho,
řkouce: Pane, v tomto-li času napravíš království Izraelské?
7 I řekl jim: Neníť vaše věc znáti časy anebo příhodnosti
časů, kteréžto Otec v moci své položil. **8** Ale přijmete moc
Ducha svatého, přicházejícího na vás, a budete mi svědkové,
i v Jeruzalémě, i ve všem Judstvu, i v Samaří, a až do
posledních končin země. **9** A to pověděv, ani na to hledí,
vzhůru vyzdvižen jest, a oblak vzal jej od očí jejich. **10** A když
za ním v nebe jdoucím pilně hleděli, aj, dva muži postavili
se podle nich v rouše bílém, **11** A řekli: Muži Galilejští, co
stojíte, hledíce do nebe? Tento Ježíš, kterýž vzhůru vzat jest
od vás do nebe, takť přijde, jakž jste spatřili způsob jeho
jdoucího do nebe. **12** Tedy navrátili se do Jeruzaléma od
hory, jenž slove Olivetská, kteráž jest blízko Jeruzaléma,
vzdálí cesty jednoho dne svátečního. **13** A když přišli domů,
vstoupili do vrchního příbytku domu, kdež přebývali, i Petr i
Jakub, i Jan a Ondřej, Filip a Tomáš, Bartoloměj a Matouš,
Jakub Alfeův a Šimon Zelótes a Judas bratr Jakubův. **14**
Ti všickni byli trvajíce jednomyslně na modlitbě a pokorné
prosbě s ženami a s Marijí, matkou Ježíšovou, i s bratřími
jeho. **15** V těch pak dnech povstav Petr uprostřed učedlníků,
řekl (a byl zástup lidí spolu shromážděných okolo sta a
dvadcíti): **16** Muži bratří, musilo se naplniti Písmo to, kteréž
předpověděl Duch svatý skrze ústa Davidova o Jidášovi,
kterýž byl vůdce těch, jenž jímali Ježíše. **17** Nebo byl přičten
k nám, a byl došel losu přisluhování tohoto. **18** Ten zajisté
obdržel pole ze mzdy nepravosti, a oběsiv se, rozpukl se na
dvé, i vykydla se všecka střeva jeho. **19** A to známé jest
učiněno všechněm přebývajícím v Jeruzalémě, takže jest
nazváno pole to vlastním jazykem jejich Akeldama, to jest
pole krve. **20** Psáno jest zajisté v knihách Žalmů: Budiž
příbytek jeho pustý, a nebuď, kdo by přebýval v něm, a
opět: Biskupství jeho vezmi jiný. **21** Protož musíť to býti, aby
jeden z těch mužů, kteříž jsou s námi bývali po všecken
čas, v němž přebýval mezi námi Pán Ježíš, **22** Počav od
křtu Janova až do dne toho, v kterémžto vzhůru vzat jest
od nás, byl svědkem spolu s námi vzkříšení jeho. **23** Tedy
postavili dva, Jozefa, jenž sloul Barsabáš, kterýž měl příjmí
Justus, a Matěje. **24** A modléce se, řekli: Ty, Pane, všech
srdcí zpytateli, ukažiž, kterého jsi vyvolil z těchto dvou, **25**
Aby přijal los přisluhování tohoto a apoštolství, z něhož jest
vypadl Jidáš, aby odšel na místo své. **26** I dali jim losy. Spadl
pak los na Matěje, i připojen jest z společného snešení k
jedenácti apoštolům.

2 A když přišel den padesátý, byli všickni spolu na jednom
místě. **2** I stal se rychle zvuk s nebe, jako přicházejícího
větru prudkého, a naplnil všecken dům, kdež seděli. **3** I
ukázali se jim rozdělení jazykové jako oheň, kterýžto posadil
se na každém z nich. **4** I naplněni jsou všickni Duchem
svatým, a počali mluviti jinými jazyky, jakž ten Duch dával jim
vymlouvati. **5** Byli pak v Jeruzalémě přebývající Židé, muži
nábožní, ze všelikého národu, kterýž pod nebem jest. **6** A
když se stal ten hlas, sešlo se množství a užasli se toho, že
je slyšel jeden každý, ani mluví přirozeným jazykem jeho. **7** I
děsili se všickni a divili se, řkouce jedni k druhým: Aj, zdaliž
nejsou tito všickni, kteříž mluví, Galilejští? **8** A kterak my je
slyšíme jeden každý z nás mluviti jazykem naším, v kterémž
jsme se zrodili? **9** Partští, a Medští, a Elamitští, a kteříž
přebýváme v Mezopotamii, v Židovstvu a v Kappadocii, v
Pontu a v Azii, **10** V Frygii a v Pamfylii, v Egyptě a v krajinách
Libye, kteráž jest vedle Cyrénu, a hosté Římané, Židé, i
vnově na víru obrácení, **11** Kretští i Arabští, slyšíme je, ani
mluví jazyky našimi veliké věci Boží. **12** I děsili se všickni
a divili se, jeden k druhému řkouce: I což toto bude? **13**
Jiní pak posmívajíce se, pravili: Mstem se zpili tito. **14** A
stoje Petr s jedenácti, pozdvihl hlasu svého a promluvil k
nim: Muži Židé a všickni, kteříž bydlíte v Jeruzalémě, toto
vám známo buď, a ušima pozorujte slov mých. **15** Jistě
nejsouť tito, jakož vy se domníváte, zpilí, poněvadž jest teprv
třetí hodina na den. **16** Ale totoť jest, což jest předpovědíno
skrze proroka Joele: **17** A budeť v posledních dnech, (dí
Bůh,) vyleji z Ducha mého na všeliké tělo, a prorokovati
budou synové vaši, i dcery vaše, a mládenci vaši vidění
vídati budou, a starci vaši sny míti budou. **18** A zajisté na
služebníky své a na služebnice své v těch dnech vyleji z
Ducha mého, a budou prorokovati. **19** A ukáži zázraky na
nebi svrchu a znamení na zemi dole, krev a oheň a páru
dýmovou. **20** Slunce obrátí se v temnost a měsíc v krev,
prve než přijde den Páně veliký a zjevný. **21** A staneť se, že
každý, kdožkoli vzýval by jméno Páně, spasen bude. **22**
Muži Izraelští, slyšte slova tato: Ježíše toho Nazaretského,
muže od Boha zveličeného mezi vámi mocmi a zázraky a

znameními, kteréž činil skrze něho Bůh uprostřed vás, jakož
i vy sami víte, 23 Toho, pravím, vydaného, z uložené rady
a předzvědění Božího vzavše a skrze ruce nešlechetných
ukřižovavše, zamordovali jste. 24 Jehožto Bůh vzkřísil,
zprostiv ho bolestí smrti, jakož nebylo možné jemu držánu
býti od ní. 25 Nebo David praví o něm: Spatřoval jsem
Pána před sebou vždycky; nebo jest mi po pravici, abych se
nepohnul. 26 Protož rozveselilo se srdce mé, a zplésal jazyk
můj, nýbrž i tělo mé odpočine v naději. 27 Nebo nenecháš
duše mé v pekle, aniž dáš viděti svatému svému porušení.
(Hadēs g86) 28 Známé jsi mi učinil cesty života, a naplníš
mne utěšením před obličejem svým. 29 Muži bratří, sluší
směle mluviti k vám o patriarchovi Davidovi, že i umřel, i
pochován jest, i hrob jeho jest u nás až do dnešního dne. 30
Prorok tedy byv a věděv, že přísahou zavázal se jemu Bůh,
že z plodu ledví jeho podle těla vzbudí Krista a posadí na
stolici jeho, 31 To předzvěděv, mluvil o vzkříšení Kristovu,
že není opuštěna duše jeho v pekle, ani tělo jeho vidělo
porušení. (Hadēs g86) 32 Toho Ježíše vzkřísil Bůh, jehožto my
všickni svědkové jsme. 33 Protož pravicí Boží jsa zvýšen,
a vzav zaslíbení Ducha svatého od Otce, vylil to, což vy
nyní vidíte a slyšíte. 34 Neboť jest David nevstoupil v nebe,
ale on praví: Řekl Pán Pánu mému: Sedʼ na pravici mé, 35
Dokavadž nepoložím nepřátel tvých, aby byli podnože noh
tvých. 36 Protož věziž jistě všecken dům Izraelský, žeť jest
Bůh i Pánem ho učinil i Kristem, toho Ježíše, kteréhož jste
vy ukřižovali. 37 To slyševše, zkormouceni jsou v srdci svém,
a řekli ku Petrovi a k jiným apoštolům: Což máme činiti,
muži bratří? 38 Tedy Petr řekl k nim: Pokání čiňte, a pokřti
se jeden každý z vás ve jménu Ježíše Krista na odpuštění
hříchů a přijmete dar Ducha svatého. 39 Vámť jest zajisté
zaslíbení stalo se a synům vašim, i všechněm, kteříž daleko
jsou, kterýchžkoli povolal by Pán Bůh náš. 40 A jinými slovy
mnohými osvědčoval a napomínal jich, řka: Oddělte se od
pokolení toho zlého. 41 Tedy ti, kteříž ochotně přijali slova
jeho, pokřtěni jsou, a připojilo se k nim ten den duší okolo tří
tisíců. 42 I zůstávali v učení apoštolském, a v společnosti, a
v lámání chleba, a na modlitbách. 43 I přišla na všelikou duši
bázeň, a mnozí divové a zázrakové dáli se skrze apoštoly.
44 Všickni pak věřící byli pospolu, a měli všecky věci obecné.
45 A prodávali vladařství a statky, a dělili mezi všecky, jakž
komu potřebí bylo. 46 A na každý den trvajíce jednomyslně
v chrámě, a lámajíce po domích chléb, přijímali pokrm s
potěšením a sprostností srdce, 47 Chválíce Boha a milost
majíce u všeho lidu. Pán pak přidával církvi na každý den
těch, kteříž by spaseni byli.

3 Petr pak a Jan spolu vstupovali do chrámu v hodinu
modlitebnou devátou. 2 A muž nějaký, chromý tak
narozený z života matky své, nesen byl, kteréhož sázeli na
každý den u dveří chrámových, kteréž slouly Krásné, aby
prosil za almužnu těch, kteříž vcházeli do chrámu. 3 Ten
uzřev Petra a Jana, ani vcházeti měli do chrámu, prosil jich,
aby mu almužnu dali. 4 I pohleděv naň Petr s Janem, řekl:
Hledʼ na nás. 5 A on pilně pohleděl na ně, naděje se, že něco
vezme od nich. 6 Tedy řekl Petr: Stříbra a zlata nemám, ale
což mám, to tobě dám. Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského
vstaň a choďʼ. 7 I ujav jej za ruku jeho pravou, pozdvihl ho, a
hned utvrzeny jsou nohy jeho i kloubové. 8 A zchytiv se,
stál, a chodil, a všel s nimi do chrámu, chodě, a poskakuje,
a chvále Boha. 9 A viděl jej všecken lid, an chodí a chválí
Boha. 10 I poznali ho, že jest ten, kterýž na almužně sedával
u dveří Krásných chrámových. I naplněni jsou strachem
a děšením nad tím, což se stalo jemu. 11 A když se ten
uzdravený přídržel Petra a Jana, sběhl se k nim všecken
lid do síňce, kteráž sloula Šalomounova, předěšen jsa. 12
To viděv Petr, promluvil k lidu: Muži Izraelští, co se divíte
tomuto? Anebo co na nás tak pilně hledíte, jako bychom my
svou mocí aneb nábožností učinili to, aby tento chodil? 13
Bůh Abrahamův a Izákův a Jákobův, Bůh otců našich, oslavil
Syna svého Ježíše, kteréhož jste vy vydali a odepřeli se před
tváří Pilátovou, kterýž ho soudil býti hodného propuštění. 14
Vy pak svatého a spravedlivého odepřeli jste se a prosili
jste za muže vražedníka, aby vám byl dán. 15 Ale dárce
života zamordovali jste, kteréhož Bůh vzkřísil z mrtvých;
čehož my svědkové jsme. 16 A skrze víru ve jméno jeho,
tohoto, kteréhož vy vidíte a znáte, utvrdilo jest jméno jeho a
víra, kteráž jest skrze něho, dala jemu celé zdraví toto před
obličejem všech vás. 17 Ale nyní, bratří, vím, že jste to z
nevědomí učinili, jako i knížata vaše. 18 Bůh pak to, což
předzvěstoval skrze ústa všech proroků, že měl Kristus trpěti,
tak jest naplnil. 19 Protož čiňte pokání, a obraťte se, aby
byli shlazeni hříchové vaši, když by přišli časové rozvlažení
od tváři Páně, 20 A poslal by toho, kterýž vám kázán jest,
Ježíše Krista. 21 Kteréhož zajisté musí přijíti nebesa, až do
času napravení všech věcí; což byl předpověděl Bůh skrze
ústa svých svatých proroků od věků. (aiōn g165) 22 Mojžíš
zajisté otcům řekl, že Proroka vám vzbudí Pán Bůh váš z
bratří vašich jako mne, jehož poslouchati budete ve všem,
cožkoli bude mluviti vám. 23 A staneť se, že každá duše,
kteráž by neposlouchala toho Proroka, vyhlazena bude z
lidu mého. 24 Ano i všickni proroci od Samuele a potomních,
kteřížkoli mluvili, také jsou o těchto dnech předzvěstovali. 25
Vy jste synové proroků a synové úmluvy, kterouž učinil Bůh

s otci našimi, řka k Abrahamovi: V semeni tvém požehnány
budou všecky čeledi země. 26 Vám nejprve Bůh, vzbudiv
Syna svého Ježíše, poslal ho dobrořečícího vám, aby se
jeden každý z vás odvrátil od nepravostí svých.

4 A když oni mluvili k lidu, přišli kněží a úředník chrámu
a saduceové, 2 Těžce to nesouce, že lid učili a zvěstovali
ve jménu Ježíše vzkříšení z mrtvých. 3 I vztáhli na ně ruce a
vsadili je do žaláře až do jitra, neb již byl večer. 4 Mnozí
pak z těch, kteříž slyšeli slovo Boží, uvěřili. I učiněn jest
počet mužů okolo pěti tisíců. 5 Stalo se pak nazejtří, sešli se
knížata jejich, a starší, a zákoníci v Jeruzalémě, 6 A Annáš
nejvyšší kněz, a Kaifáš, a Jan, a Alexander, a kteřížkoli
byli z pokolení nejvyššího kněze. 7 I postavivše je mezi
sebou, otázali se jich: Jakou mocí aneb v kterém jménu
učinili jste to vy? 8 Tedy Petr, jsa pln Ducha svatého, řekl
jim: Knížata lidu a starší Izraelští, 9 Poněvadž my dnes k
soudu jsme přivedeni pro dobrodiní člověku nemocnému
učiněné, kterak by on zdráv učiněn byl: 10 Známo buď
všechněm vám i všemu lidu Izraelskému, že ve jménu Ježíše
Krista Nazaretského, kteréhož jste vy ukřižovali, jehož Bůh
vzkřísil z mrtvých, skrze toho jméno tento stojí před vámi
zdravý. 11 Toť jest ten kámen za nic položený od vás dělníků,
kterýž učiněn jest v hlavu úhelní. 12 A neníť v žádném
jiném spasení; neboť není jiného jména pod nebem daného
lidem, skrze kteréž bychom mohli spaseni býti. 13 I vidouce
takovou udatnost a smělost v mluvení Petrovu a Janovu, a
shledavše, že jsou lidé neučení a prostí, divili se, a poznali
je, že s Ježíšem bývali. 14 Èlověka také toho vidouce, an
stojí s nimi, kterýž byl uzdraven, neměli co mluviti proti nim.
15 I rozkázavše jim vystoupiti z rady, rozmlouvali vespolek,
16 Řkouce: Co učiníme lidem těmto? Nebo že jest zjevný
zázrak stal se skrze ně, všem přebývajícím v Jeruzalémě
známé jest, aniž můžeme toho zapříti. 17 Ale aby se to
více nerozhlašovalo v lidu, s pohrůžkou přikažme jim, aby
více v tom jménu žádnému z lidí nemluvili. 18 I povolavše
jich, přikázali jim, aby nikoli nemluvili, ani učili ve jménu
Ježíšovu. 19 Tedy Petr a Jan odpovídajíce, řekli jim: Jest-
li to spravedlivé před obličejem Božím, abychom vás více
poslouchali než Boha, sudte. 20 Nebť nemůžeme nemluviti
toho, co jsme viděli a slyšeli. 21 A oni pohrozivše jim,
propustili je, nenalezše na nich příčiny trestání, pro lid; nebo
všickni velebili Boha z toho, co se bylo stalo. 22 Byl zajisté v
letech více než ve čtyřidcíti člověk ten, při kterémž se byl stal
zázrak ten uzdravení. 23 A jsouce propuštěni, přišli k svým a
pověděli jim, co k nim přední kněží a starší mluvili. 24 Kteříž
uslyševše to, jednomyslně pozdvihli hlasu k Bohu a řekli:
Hospodine, ty jsi Bůh, kterýž jsi učinil nebe i zemi, i moře
i všecko, což v nich jest, 25 Kterýž jsi skrze ústa Davida,
služebníka svého, řekl: Proč jsou se bouřili národové a lidé
myslili marné věci? 26 Postavili se králové zemští, a knížata
sešla se vespolek proti Pánu a proti Pomazanému jeho. 27
Právěť jsou se jistě sešli proti svatému Synu tvému Ježíšovi,
kteréhož jsi pomazal, Herodes a Pontský Pilát, s pohany
a lidem Izraelským, 28 Aby učinili to, což ruka tvá a rada
tvá předuložila, aby se stalo. 29 A nyní, Pane, pohlediž na
pohrůžky jejich a dejž služebníkům svým mluviti slovo tvé
svobodně a směle, 30 Vztahuje ruku svou k uzdravování a
k činění divů a zázraků, skrze jméno svatého Syna tvého
Ježíše. 31 A když se oni modlili, zatřáslo se to místo, na
kterémž byli shromážděni, a naplněni jsou všickni Duchem
svatým, a mluvili slovo Boží směle a svobodně. 32 Toho pak
množství věřících bylo jedno srdce a jedna duše. Aniž kdo
co z těch věcí, kteréž měl, svým vlastním býti pravil, ale měli
všecky věci obecné. 33 A mocí velikou vydávali apoštolé
svědectví o vzkříšení Pána Ježíše, a milost veliká přítomná
byla všechněm jim. 34 A žádný mezi nimi nebyl nuzný; nebo
kteřížkoli měli pole nebo domy, prodávajíce, přinášeli peníze,
za kteréž prodávali, 35 A kladli před nohy apoštolské. I
rozdělováno bylo jednomu každému, jakž komu potřebí bylo.
36 Jozes pak, kterýž příjmí měl od apoštolů Barnabáš, (což
se vykládá syn utěšení,) z pokolení Levítského, z Cypru
rodem, 37 Měv pole, prodal je, a přinesl peníze, a položil k
nohám apoštolským.

5 Muž pak jeden, jménem Ananiáš, s Zafirou, manželkou
svou, prodal statek. 2 A lstivě něco těch peněz ujal
s vědomím manželky své, a přinesa díl nějaký, položil k
nohám apoštolským. 3 I řekl Petr: Ananiáši, proč naplnil
satan srdce tvé lstí, tak abys lhal Duchu svatému a lstivě
ujal částku peněz za to pole? 4 Zdaliž nebylo tvé, kdybys ho
byl sobě nechal? A když bylo prodáno, v moci tvé bylo. I
proč jsi tuto věc složil v srdci svém? Neselhal jsi lidem, ale
Bohu. 5 Tedy uslyšav Ananiáš tato slova, padna, zdechl. I
spadla bázeň veliká na všecky, kteříž to slyšeli. 6 A vstavše
mládenci, vzali jej, a vynesše ven, pochovali. 7 I stalo se po
chvíli, jako po třech hodinách, že i jeho žena, nevěduci, co
se bylo stalo, přišla. 8 I řekl k ní Petr: Pověz mi, za toliko-li
jste pole své prodali? A ona řekla: Ano, za tolik. 9 Tedy dí
jí Petr: I pročež jste se smluvili, abyste pokoušeli Ducha
Páně? Aj, nohy těch, kteříž pochovali muže tvého, přede
dveřmi jsou, a vynesouť také i tebe. 10 I padla hned před
nohy jeho, a zdechla. A všedše mládenci, nalezli ji mrtvou; i
vynesše, pochovali podle muže jejího. 11 I byla bázeň veliká

po vší církvi, i mezi všemi, kteříž to slyšeli. 12 Skrze ruce
pak apoštolů dáli se divové a zázrakové velicí v lidu, (A
bývali všickni jednomyslně v síňci Šalomounově. 13 Jiný pak
žádný neodvážil se připojiti k nim, ale velebil je lid. 14 A
vždy více se rozmáhalo množství věřících Pánu, mužů i
také žen.) 15 Takže i na ulice vynášeli nemocné, a kladli
na ložcích a na nosidlách, aby, když by šel Petr, aspoň
stín jeho zastínil na některé z nich. 16 Scházelo se pak
množství z okolních měst do Jeruzaléma, nesouce nemocné
a trápené od duchů nečistých, a uzdravováni byli všickni. 17
Tedy povstav nejvyšší kněz a všickni, kteříž byli s ním, (jenž
byli saducejské sekty,) naplněni jsou závistí. 18 I zjímali
apoštoly, a vsázeli je do žaláře obecného. 19 Ale anděl Páně
v noci otevřev dveře u žaláře, vyvedl je ven a řekl: 20 Jděte,
a postavíce se, mluvte lidu v chrámě všecka slova života
tohoto. 21 To oni uslyševše, vešli na úsvitě do chrámu a
učili. Tedy přišed nejvyšší kněz a ti, kteříž s ním byli, svolali
radu a všecky starší synů Izraelských, i poslali do žaláře,
aby byli přivedeni. 22 A služebníci přišedše, nenalezli jich v
žaláři. A navrátivše se, vypravovali, 23 Řkouce: Žalář zajisté
nalezli jsme zavřený se vší pilností a strážné vně stojící u
dveří, ale otevřevše dveře, žádného jsme tam nenalezli. 24
A když uslyšeli řeči tyto i nejvyšší kněz i úředník chrámu i
jiní přední kněží, nerozuměli, co by se to stalo. 25 A přišed
kdosi, pověděl jim, řka: Aj, muži, kteréž jste vsázeli do
žaláře, v chrámě stojí a učí lid. 26 Tedy šel tam úředník s
služebníky, a přivedl je bez násilé; nebo se báli lidu, aby
nebyli ukamenováni. 27 A přivedše je, postavili je v radě.
I otázal se jich nejvyšší kněz, 28 Řka: Zdaliž jsme vám
přísně nepřikázali, abyste neučili v tom jménu? A aj, naplnili
jste Jeruzalém učením svým, a chcete na nás uvésti krev
člověka toho. 29 Odpověděv pak Petr a apoštolé, řekli:
Více sluší poslouchati Boha než lidí. 30 Bůh otců našich
vzkřísil Ježíše, kteréhož jste vy zamordovali, pověsivše
na dřevě. 31 Toho jest Bůh, jakožto Knížete a Spasitele,
povýšil pravicí svou, aby bylo dáno lidu Izraelskému pokání
a odpuštění hříchů. 32 A my jsme svědkové toho všeho,
což mluvíme, ano i Duch svatý, kteréhož dal Bůh těm, jenž
jsou poslušni jeho. 33 Oni pak slyševše to, rozzlobili se, a
radili se o to, kterak by je vyhladili. 34 Tedy povstav v radě
jeden farizeus, jménem Gamaliel, Zákona učitel, vzácný
muž u všeho lidu, rozkázal, aby na malou chvíli ven vyvedli
apoštoly. 35 I řekl jim: Muži Izraelští, pilně se rozmyslte při
těchto lidech, co máte činiti. 36 Nebo před těmito časy byl
povstal Teudas, pravě se také býti něčím velikým, jehož se
přídrželo mužů okolo čtyř set; kterýžto již zahynul, i všickni,
kteříž přistoupili k němu, rozptýleni jsou a v nic obráceni.
37 Po něm pak povstal Judas Galilejský za dnů popisu, a
mnoho lidu po sobě obrátil. Ale i ten zahynul, a všickni,
kteřížkoli přistoupili k němu, rozptýleni jsou. 38 A protož nyní
pravím vám: Dejte pokoj těmto lidem, a nechte jich. Nebo
jestližeť jest z lidí rada tato anebo dílo toto, rozprchneť se;
39 Pakliť jest z Boha, nebudete moci toho zkaziti; abyste
snad i Bohu odporní nalezeni nebyli. 40 I povolili jemu. A
povolavše apoštolů, a zmrskavše je, přikázali, aby více
nemluvili ve jménu Ježíšovu. I propustili je. 41 Oni pak šli z
toho jejich shromáždění, radujíce se, že jsou hodni učiněni
trpěti protivenství pro jméno Pána Ježíše. 42 Na každý pak
den nepřestávali v chrámě i po domích učiti a zvěstovati
Ježíše Krista.

6 A v těch dnech, když se rozmnožovali učedlníci, stalo
se reptání Řeků proti Židům proto, že by zanedbávány
byly v přisluhování vezdejším vdovy jejich. 2 Tedy dvanácte
apoštolů, svolavše množství učedlníků, řekli: Není slušné,
abychom my, opustíce slovo Boží, přisluhovali stolům. 3
Protož, bratří, vybeřte z sebe mužů sedm dobropověstných,
plných Ducha svatého a moudrosti, jimž bychom poručili
tu práci. 4 My pak modlitby a služby slova Páně pilni
budeme. 5 I líbila se ta řeč všemu množství. I vyvolili
Štěpána, muže plného víry a Ducha svatého, a Filipa, a
Prochora, a Nikánora, a Timona, a Parména, a Mikuláše
Antiochenského, k víře vnově obráceného. 6 Ty postavili
před obličejem apoštolů, kteřížto pomodlivše se, vzkládali
na ně ruce. 7 I rostlo jest slovo Boží, a rozmáhal se počet
učedlníků v Jeruzalémě velmi. Mnohý také zástup kněží
poslouchal víry. 8 Štěpán pak, jsa plný víry a moci, činil divy
a zázraky veliké v lidu. 9 I povstali někteří z školy, kteráž
sloula Libertinských, a Cyrenenských, a Alexandrinských, a
těch, kteříž byli z Cilicie a Azie, hádajíce se s Štěpánem. 10
A nemohli odolati moudrosti a Duchu Páně, kterýž mluvil. 11
Tedy lstivě nastrojili muže, kteříž řekli: My jsme jej slyšeli
mluviti slova rouhavá proti Mojžíšovi a proti Bohu. 12 A tak
zbouřili lid a starší i zákoníky, a obořivše se na něj, chytili jej,
a vedli do rady. 13 I vystavili falešné svědky, kteříž řekli:
Ělověk tento nepřestává mluviti slov rouhavých proti místu
tomuto svatému i proti Zákonu. 14 Nebo jsme slyšeli jej, an
praví: Že ten Ježíš Nazaretský zkazí místo toto, a promění
ustanovení, kteráž nám vydal Mojžíš. 15 A pilně patříce na
něj všickni, kteříž seděli v radě, viděli tvář jeho, jako tvář
anděla.

7 Tedy řekl nejvyšší kněz: Jest-liž to tak? 2 A on řekl:
Muži bratří a otcové, slyšte. Bůh slávy ukázal se otci
našemu Abrahamovi, když byl v Mezopotamii, prve než

bydlil v Cháran. 3 A řekl k němu: Vyjdi z země své a z
příbuznosti své, a pojď do země, kterouž ukáži tobě. 4 Tedy
vyšel z země Kaldejské a bydlil v Cháran. A odtud, když
umřel otec jeho, přestěhoval jej do země této, v kteréžto
vy nyní bydlíte. 5 A nedal jemu dědictví v ní, ani šlépěje
nožné, ač byl jemu ji slíbil dáti k vladařství, i semeni jeho
po něm, když ještě neměl dědice. 6 Mluvil pak jemu Bůh
takto: Budeť símě tvé pohostinu v zemi cizí, a bude v službu
podrobeno, a zle s ním budou nakládati za čtyři sta let. 7
Ale národ ten, jemuž sloužiti budou, já souditi budu, praví'
Bůh. A potom zase vyjdou, a sloužiti mi budou na tomto
místě. 8 I vydal jemu smlouvu obřízky. A tak on zplodil
Izáka, a obřezal jej osmého dne, a Izák zplodil Jákoba, a
Jákob 9 A patriarchové v nenávisti měvše Jozefa, prodali
jej do Egypta. Ale Bůh byl s ním, 10 A vysvobodil ho ze
všech úzkostí jeho, a dal jemu milost a moudrost před tváří
faraona, krále Egyptského, takže ho učinil úředníkem nad
Egyptem a nade vším domem svým. 11 Potom přišel hlad na
všecku zemi Egyptskou i Kananejskou, a soužení veliké,
aniž měli pokrmů otcové naši. 12 A uslyšev Jákob, že by
obilé bylo v Egyptě, poslal tam otce naše nejprve. 13 A
když je poslal po druhé, poznán jest Jozef od bratří svých,
a zjevena jest rodina Jozefova faraonovi. 14 Tedy poslav
Jozef posly, přistěhoval otce svého Jákoba, i všecku rodinu
svou v osobách sedmdesáti a pěti. 15 I vstoupil Jákob do
Egypta, a tam umřel on i otcové naši. 16 I přeneseni jsou do
Sichem, a pochováni v hrobě, kterýž byl koupil Abraham
za stříbro od synů Emorových, otce Sichemova. 17 Když
se pak přibližoval čas zaslíbení, o kterémž byl přisáhl Bůh
Abrahamovi, rostl lid a množil se v Egyptě, 18 Až vtom
povstal jiný král, kterýž neznal Jozefa. 19 Ten lstivě nakládaje
s pokolením naším, trápil otce naše, takže musili vyhazovati
nemluvňátka svá, aby se nerozplozovali. 20 V tom času
narodil se Mojžíš, a byl velmi krásný, kterýžto chován jest
za tři měsíce v domu otce svého. 21 A když vyložen byl
na řeku, vzala jej dcera faraonova, a vychovala jej sobě za
syna. 22 I vyučen jest Mojžíš vší moudrosti Egyptské, a byl
mocný v řečech i v skutcích. 23 A když jemu bylo čtyřidceti
let, vstoupilo na srdce jeho, aby navštívil bratří své, syny
Izraelské. 24 A uzřev jednoho, an bezpráví trpí, zastal ho a
pomstil toho, kterýž bezpráví trpěl, zabiv Egyptského. 25
Domníval se zajisté, že bratří jeho rozumějí tomu, že skrze
ruku jeho chce jim dáti Bůh vysvobození, ale oni nerozuměli.
26 Druhého pak dne ukázal se jim, když se vadili, i chtěl je v
pokoj uvésti, řka: Muži, bratří jste, i proč křivdu činíte sobě
vespolek? 27 Ten pak, kterýž činil křivdu bližnímu svému,
odehnal ho, řka: Kdo tě ustanovil knížetem a soudcím nad
námi? 28 Což ty mne chceš zamordovati, jako jsi včera
zabil Egyptského? 29 I utekl Mojžíš pro ta slova a bydlil
pohostinu v zemi Madianské, a tam zplodil dva syny. 30
A když se vyplnilo let čtyřidceti, ukázal se jemu na poušti
hory Sinai anděl Páně, v plameni ohně ve kři. 31 A Mojžíš
uzřev to, divil se tomu vidění. A když blíže přistoupil, aby to
pilněji spatřil, stal se k němu hlas Páně: 32 Játʼ jsem Bůh
otců tvých, Bůh Abrahamův a Bůh Izákův a Bůh Jákobův. I
zhroziv se Mojžíš, neodvážil se patřiti. 33 I řekl jemu Pán:
Zzuj obuv s noh svých; nebo místo, na kterémž stojíš, země
svatá jest. 34 Viděl jsem, viděl trápení lidu svého, kterýž jest
v Egyptě, a vzdychání jejich uslyšel jsem a sstoupil jsem,
abych je vysvobodil. Protož nyní pojď, pošli tě do Egypta. 35
Toho Mojžíše, kteréhož se odepřeli, řkouce: Kdo tě ustanovil
knížetem a soudcí? tohoť jest Bůh kníže a vysvoboditele
poslal, skrze ruku anděla, kterýž se jemu ukázal ve kři. 36 A
ten je vyvedl, čině divy a zázraky v zemi Egyptské a na moři
Èerveném, i na poušti za čtyřidceti let. 37 Totʼ jest ten Mojžíš,
kterýž řekl synům Izraelským: Proroka vám vzbudí Pán Bůh
váš z bratří vašich, podobně jako mne, toho poslouchejte. 38
Onť jest, kterýž byl mezi lidem na poušti s andělem, kterýž
mluvíval k němu na hoře Sinai, i s otci našimi, kterýž přijal
slova živá, aby je nám vydal. 39 Jehož nechtěli poslušni
býti otcové naši, ale zavrhli jej, a odvrátili se srdci svými
do Egypta, 40 Řkouce k Aronovi: Učiň nám bohy, kteříž
by šli před námi; nebo Mojžíšovi tomu, kterýž nás vyvedl
z země Egyptské, nevíme, co se přihodilo. 41 I udělali v
těch dnech tele, a obětovali oběti modle, a veselili se v díle
rukou svých. 42 I odvrátil se od nich Bůh, a vydal je, aby
sloužili vojsku nebeskému, jakož napsáno jest v knihách
Prorockých: Zdaliž jste mi oběti aneb dary obětovali za
čtyřidceti let na poušti, dome Izraelský? 43 Nýbrž nosili jste
stánek modly Moloch, a hvězdu boha vašeho Remfan, ta
podobenství, kteráž jste zdělali sobě, abyste se jim klaněli.
Protož přestěhuji vás za Babylon. 44 Stánek svědectví měli
jsou otcové naši na poušti, jakož byl nařídil ten, jenž řekl
Mojžíšovi, aby jej udělal, podle způsobu toho, kterýž byl
viděl. 45 Kterýžto přijavše otcové naši, vnesli jej s Jozue
tam, kdež bylo prve vladařství pohanů, kteréž vyhnal Bůh
od tváři otců našich, až do dnů Davida. 46 Jenž nalezl
milost před obličejem Božím, a prosil, aby nalezl stánek
Bohu Jákobovu. 47 Šalomoun pak udělal jemu dům. 48
Ale Nejvyšší nebydlí v domích rukou udělaných, jakož dí
prorok: 49 Nebe jest mi stolice a země podnož noh mých, i
jakýž mi tedy dům uděláte? praví Pán. Anebo jaké jest místo
odpočívání mého? 50 Zdaliž ruka má všeho toho neučinila?
51 Tvrdošijní a neobřezaného srdce i uší, vy jste se vždycky

Duchu svatému protivili, jakož otcové vaši, takž i vy. 52
Kterému z proroků otcové vaši se neprotivili? Zmordovali
zajisté ty, jenž předzvěstovali příchod spravedlivého tohoto,
jehožto vy nyní zrádci a vražedníci jste. 53 Kteříž jste vzali
Zákon působením andělským, a neostříhali jste ho. 54 Tedy
slyšíce to, rozzlobili se v srdcích svých a škřipěli zuby na
něho. 55 On pak pln jsa Ducha svatého, pohleděv do nebe,
uzřel slávu Boží a Ježíše stojícího na pravici Boží. 56 I
řekl: Aj, vidím nebesa otevřená a Syna člověka stojícího
na pravici Boží. 57 A oni zkřikše hlasem velikým, zacpali
uši své, a obořili se jednomyslně na něj. 58 A vyvedše jej
z města, kamenovali ho. A svědkové složili roucha svá u
noh mládence, kterýž sloul Saul. 59 I kamenovali Štěpána
vzývajícího Boha a řkoucího: Pane Ježíši, přijmi ducha
mého. 60 A poklek na kolena, zvolal hlasem velikým: Pane,
nepokládej jim toho za hřích. A to pověděv, usnul v Pánu.

8 Saul pak také přivolil k usmrcení jeho. I přišlo v ten čas
veliké protivenství na církev, kteráž byla v Jeruzalémě, a
všickni se rozprchli po krajinách Judských a Samařských,
kromě apoštolů. 2 I pochovali Štěpána muži pobožní, a
plakali velmi nad ním. 3 Saul pak hubil církev, do domů
vcházeje, a jímaje muže i ženy, dával je do žaláře. 4 Ti
pak, kteříž se byli rozprchli, chodili, kážíce slovo Boží. 5 A
Filip všed do města Samaří, kázal jim Krista. 6 I pozorovali
zástupové s pilností jednomyslně toho, což se pravilo od
Filipa, slyšíce a vidouce divy, kteréž činil. 7 Nebo duchové
nečistí z mnohých, kteříž je měli, křičíce hlasem velikým,
vycházeli, a mnozí šlakem poražení a kulhaví uzdraveni
jsou. 8 A stala se radost veliká v tom městě. 9 Muž pak
nějaký, jménem Šimon, před tím v tom městě čáry provodil,
a lid Samařský mámil, pravě se býti nějakým velikým. 10 Na
něhož pozor měli všickni, od nejmenšího až do největšího,
říkajíce: Tentoť jest Boží moc veliká. 11 Pozor pak měli na
něho, protože je za mnohý čas mámil svými čáry. 12 A když,
uvěřivše Filipovi zvěstujícímu o království Božím a o jménu
Ježíše Krista, křtili se muži i ženy, 13 Tedy i ten Šimon také
uvěřil, a pokřtěn byv, přídržel se Filipa, a vida zázraky a
moci veliké činěné, děsil se. 14 Uslyšavše pak v Jeruzalémě
apoštolé, že by Samaří přijala slovo Boží, poslali k nim Petra
a Jana. 15 Kteříž přišedše k nim, modlili se za ně, aby
přijali Ducha svatého. 16 (Nebo ještě byl na žádného z nich
nesstoupil, ale pokřtěni toliko byli ve jménu Pána Ježíše.)
17 Tedy vzkládali na ně ruce, a oni přijali Ducha svatého.
18 I uzřev Šimon, že skrze vzkládání rukou apoštolských
dává se Duch svatý, přinesl jim peníze, 19 Řka: Dejte i mně
tu moc, ať, na kohož bych koli vzložil ruce, přijme Ducha
svatého. 20 I řekl k němu Petr: Peníze tvé buďtež s tebou na
zatracení, protože jsi se domníval, že by dar Boží mohl býti
zjednán za peníze. 21 Nemáš dílu ani losu v této věci; nebo
srdce tvé není upřímé před Bohem. 22 Protož čiň pokání z
této své nešlechetnosti, a pros Boha, zda by odpuštěno bylo
tobě to myšlení srdce tvého. 23 Nebo v žluči hořkosti a v
svazku nepravosti tebe býti vidím. 24 I odpověděv Šimon,
řekl: Modltež vy se za mne Pánu, aby na mne nepřišlo něco
z těch věcí, kteréž jste mluvili. 25 Oni pak osvědčovavše
a mluvivše slovo Páně, navrátili se do Jeruzaléma, a ve
mnohých městečkách Samaritánských kázali evangelium. 26
V tom anděl Páně mluvil k Filipovi, řka: Vstaň a jdi ku polední
straně na cestu, kteráž vede od Jeruzaléma do města Gázy,
kteréž jest pusté. 27 A on vstav, i šel. A aj, muž Mouřenín,
kleštěnec, komorník královny Mouřenínské Kandáces, kterýž
vládl všemi poklady jejími, a byl přijel do Jeruzaléma, aby
se modlil, 28 Již se navracoval zase, sedě na voze svém,
a četl Izaiáše proroka. 29 I řekl Duch k Filipovi: Přistup a
přiviň se k vozu tomu. 30 A přiběh Filip, slyšel jej, an čte
Izaiáše proroka. I řekl: Rozumíš-liž, co čteš? 31 A on řekl:
Kterakž bych mohl rozuměti, leč by mi kdo vyložil? I prosil
Filipa, aby vstoupil na vůz, a seděl s ním. 32 Místo pak toho
Písma, kteréž četl, toto bylo: Jako ovce k zabití veden jest, a
jako beránek němý před tím, kdož jej střiže, tak neotevřel
úst svých. 33 V ponížení jeho odsouzení jeho vyhlazeno
jest, rod pak jeho kdo vypraví, ačkoli zahlazen byl z země
život jeho? 34 A odpovídaje komorník Filipovi, dí: Prosím
tebe, o kom toto mluví prorok? Sám-li o sobě, čili o někom
jiném? 35 Tedy otevřev Filip ústa svá, a počav od toho
Písma, zvěstoval jemu Ježíše. 36 A když jeli cestou, přijeli
k jedné vodě. I řekl komorník: Aj, teď voda. Proč nemám
býti pokřtěn? 37 I řekl Filip: Věříš-li celým srdcem, slušíť. A
on odpověděv, řekl: Věřím, že Ježíš Kristus jest Syn Boží.
38 I rozkázal státi vozu, a sstoupili oba do vody, i Filip i
komorník. I pokřtil ho. 39 A když vystoupili z vody, Duch
Páně pochopil Filipa, a neviděl ho více komorník; i jel cestou
svou, raduje se. 40 Filip pak nalezen jest v Azotu; a chodě,
kázal evangelium všem městům, až přišel do Cesaree.

9 Saul pak ještě dychtě po pohrůžkách a po mordu proti
učedlníkům Páně, šel k nejvyššímu knězi, 2 A vyžádal od
něho listy do Damašku do škol, nalezl-li by tam té cesty
které muže nebo ženy, aby svázané přivedl do Jeruzaléma.
3 A když byl na cestě, stalo se, že již přibližoval se k
Damašku. Tedy pojednou rychle obklíčilo jej světlo s nebe. 4
A padna na zem, uslyšel hlas řkoucí: Saule, Saule, proč mi
se protivíš? 5 A on řekl: I kdo jsi, Pane? A Pán řekl: Já jsem

Ježíš, jemuž ty se protivíš. Tvrdoť jest tobě proti ostnům se
zpěčovati. 6 A on třesa se a boje se, řekl: Pane, co chceš,
abych činil? A Pán k němu: Vstaň a jdi do města, a bude
tobě povědíno, co bys ty měl činiti. 7 Ti pak muži, kteříž
šli za ním, stáli, ohromeni jsouce, hlas zajisté slyšíce, ale
žádného nevidouce. 8 I vstal Saul z země, a otevřev oči své,
nic neviděl. Tedy pojavše ho za ruce, uvedli jej do Damašku.
9 I byl tu za tři dni nevida, a nejedl nic, ani nepil. 10 Byl pak
jeden učedlník apoštolský v Damašku, jménem Ananiáš. I
řekl k němu Pán u vidění: Ananiáši. A on řekl: Aj, já, Pane.
11 A Pán k němu: Vstaň a jdi do ulice, kteráž slove Přímá, a
hledej v domě Judově Saule, jménem Tarsenského. Nebo
aj, modlí se, 12 A viděl u vidění muže, Ananiáše jménem,
an jde k němu, a vzkládá naň ruku, aby zrak přijal. 13 I
odpověděl Ananiáš: Pane, slyšel jsem od mnohých o tom
muži, kterak mnoho zlého činil svatým tvým v Jeruzalémě.
14 A i zdeť má moc od předních kněží, aby jímal všecky,
kteříž vzývají jméno tvé. 15 I řekl jemu Pán: Jdi, neboť on
jest má nádoba vyvolená, aby nosil jméno mé před pohany i
krále, i před syny Izraelské. 16 Játť zajisté ukáži jemu, kterak
on mnoho musí trpěti pro jméno mé. 17 I šel Ananiáš, a všel
do toho domu, a vloživ ruce naň, řekl: Saule bratře, Pán
Ježíš poslal mne, kterýž se ukázal tobě na cestě, po níž jsi
šel, abys zrak přijal a naplněn byl Duchem svatým. 18 A
hned spadly s očí jeho jako lupiny, a on prohlédl pojednou; a
vstav, pokřtěn jest. 19 A přijav pokrm, posilnil se. I zůstal
Saul s učedlníky, kteříž byli v Damašku, za několiko dní.
20 A hned v školách kázal Krista, pravě, že on jest Syn
Boží. 21 I divili se náramně všickni, kteříž jej slyšeli, a
pravili: Zdaliž toto není ten, jenž hubil v Jeruzalémě ty, kteříž
vzývali jméno toto, a sem na to přišel, aby je svázané vedl k
předním kněžím? 22 Saul pak mnohem více se zmocňoval
a zahanboval Židy, kteříž byli v Damašku, potvrzuje toho,
že ten jest Kristus. 23 A když přeběhlo drahně dnů, radu
mezi sebou na tom zavřeli Židé, aby jej zabili. 24 Ale zvěděl
Saul o těch úkladech jejich. Ostříhali také i bran ve dne i v
noci, aby jej zahubili. 25 Ale učedlníci v noci vzavše ho,
spustili jej po provaze přes zed v koši. 26 Přišed pak Saul do
Jeruzaléma, pokoušel se přitovaryšiti k učedlníkům, ale báli
se ho všickni, nevěříce, by byl učedlníkem. 27 Barnabáš pak
přijav jej, vedl ho k apoštolům, a vypravoval jim, kterak na
cestě viděl Pána, a že mluvil s ním, a kterak v Damašku
svobodně mluvil ve jménu Ježíše. 28 I byl s nimi přebývaje v
Jeruzalémě, 29 A směle mluvě ve jménu Pána Ježíše, a
hádal se s Řeky; oni pak usilovali ho zabíti. 30 To zvěděvše
bratří, dovedli ho do Cesaree, a poslali jej do Tarsu. 31 A
tak sborové po všem Judstvu a Galilei i Samaří měli pokoj,
vzdělávajíce se, a chodíce v bázni Páně, a rozhojňovali se
potěšením Ducha svatého. 32 Stalo se pak, že Petr, když
procházel všecky sbory, přišel také k svatým, kteříž byli v
Lyddě. 33 I nalezl tu člověka jednoho, jménem Eneáše, již
od osmi let na loži ležícího, kterýž byl šlakem poražený. 34 I
řekl mu Petr: Eneáši, uzdravujeť tebe Ježíš Kristus; vstaň a
ustel sobě. A hned vstal. 35 I viděli jej všickni, kteříž bydlili v
Lyddě a v Sároně, kteříž se obrátili ku Pánu. 36 Byla pak
jedna učedlnice v Joppen, jménem Tabita, což se vykládá
Dorkas. Ta byla plná skutků dobrých a almužen, kteréž
činila. 37 I stalo se v těch dnech, že roznemohši se, umřela.
Kteroužto umyvše, položili na síň vrchní. 38 A že byla blízko
Lydda od Joppen, uslyšavše učedlníci, že by tam byl Petr,
poslali k němu dva muže, prosíce ho, aby sobě neobtěžoval
přijíti až k nim. 39 Tedy vstav Petr, šel s nimi. A když přišel,
vedli jej na síň. I obstoupily ho všecky vdovy, plačíce a
ukazujíce sukně a pláště, kteréž jim dělala, dokudž s nimi
byla, Dorkas. 40 I rozkázav všechněm vyjíti ven Petr, poklek
na kolena, modlil se, a obrátiv se k tomu tělu, řekl: Tabito,
vstaň. A ona otevřela oči své, a uzřevši Petra, posadila se.
41 A podav jí ruky Petr, pozdvihl jí; a povolav svatých a vdov,
ukázal jim ji živou. 42 I rozhlášeno jest to po všem městě
Joppen, a uvěřili mnozí v Pána. 43 I stalo se, že za mnohé
dni pozůstal Petr v Joppen u nějakého Šimona koželuha.

10 Muž pak nějaký byl v Cesarii, jménem Kornelius,
setník, z zástupu, kterýž sloul Vlaský, 2 Nábožný a
bohobojný se vším domem svým, čině almužny mnohé lidu,
3 A modle se Bohu vždycky. Ten viděl u vidění zřetelně, jako
v hodinu devátou na den, anděla Božího, an všel k němu, a
řekl jemu: Kornéli. 4 A on pilně popatřil naň, a zstrašiv se,
řekl: Co chceš, Pane? I řekl jemu: Modlitby tvé a almužny tvé
vstoupily na pamět před tváří Boží. 5 Protož nyní pošli muže
některé do Joppen, a povolej Šimona, kterýž má příjmí Petr.
6 Tenť hospodu má u nějakého Šimona koželuha, kterýž
má dům u moře. Onť poví tobě, co bys měl činiti. 7 A když
odšel anděl, kterýž mluvil Korneliovi, zavolal dvou služebníků
svých, a rytíře pobožného z těch, kteříž vždycky při něm byli,
8 A pověděv jim všecko to, poslal je do Joppen. 9 Nazejtří
pak, když oni šli a přibližovali se k městu, všel Petr nahoru,
aby se modlil, v hodinu šestou. 10 A potom velice zlačněv,
chtěl pojísti. Když pak oni strojili, připadlo na něj mysli
vytržení. 11 I uzřel nebe otevřené a sstupující k sobě nádobu
jakous jako prostěradlo veliké, za čtyři rohy uvázané, ano se
spouští na zem, 12 Na němž byla všeliká zemská hovada
čtvernohá, a zvířata, a zeměplazové, i ptactvo nebeské. 13 I
stal se hlas k němu: Vstaň, Petře, bij a jez. 14 I řekl Petr:

Nikoli, Pane, nebť jsem nikdy nejedl nic obecného anebo
nečistého. 15 Tedy opět po druhé stal se hlas k němu: Cožť
jest Bůh očistil, neměj ty toho za nečisté. 16 A to se stalo
po třikrát. I vzato jest zase prostěradlo do nebe. 17 A když
Petr sám u sebe rozjímal, co by znamenalo vidění to, kteréž
viděl, aj muži ti, kteříž posláni byli od Kornelia, ptajíce se na
dům Šimonův, stáli přede dveřmi. 18 A zavolavše kohosi,
tázali se: Má-li zde hospodu Šimon, kterýž má příjmí Petr?
19 A když Petr přemyšloval o tom vidění, řekl jemu Duch: Aj,
muži tři hledají tebe. 20 Protož vstana, sejdi dolů a jdi s nimi,
nic nepochybuje; neboť jsem já je poslal. 21 Tedy sšed Petr
k mužům, jenž posláni byli k němu od Kornelia, řekl: Aj, játť
jsem ten, kteréhož hledáte. Jaká jest příčina, pro niž jste
přišli? 22 Oni pak řekli: Kornelius setník, muž spravedlivý
a bohabojící, i svědectví dobré mající ode všeho národu
Židovského, u vidění napomenut jest od anděla svatého, aby
povolal tebe do domu svého a slyšel řeč od tebe. 23 Tedy
zavolav jich do domu, přijal je do hospody. Druhého pak
dne Petr šel s nimi, a někteří bratří z Joppen šli s ním. 24
A nazejtří přišli do Cesaree. Kornelius pak očekával jich,
svolav příbuzné své a přátely blízké. 25 I stalo se, když
vcházel Petr, vyšel proti němu Kornelius, a padna k nohám
jeho, klaněl se mu. 26 Ale Petr pozdvihl ho, řka: Vstaň, všakť
i já také člověk jsem. 27 A rozmlouvaje s ním, všel do domu,
a nalezl mnoho těch, kteříž se byli sešli. 28 I řekl k nim: Vy
víte, že neslušné jest muži Židu připojiti se aneb přistoupiti k
cizozemci, ale mně ukázal Bůh, abych žádného člověka
nepravil obecným neb nečistým býti. 29 Protož bez odporu
přišel jsem, povolán jsa. I ptám se vás, pro kterou příčinu
poslali jste pro mne? 30 A Kornelius řekl: Přede čtyřmi dny
postil jsem se až do této hodiny, a v hodinu devátou modlil
jsem se v domu svém. A aj, postavil se přede mnou muž
v rouše bělostkvoucím, 31 A řekl: Kornéli, uslyšánať jest
modlitba tvá a almužny tvé jsouť v paměti před tváří Boží.
32 Protož pošli do Joppen a povolej Šimona, kterýž slove
Petr. Tentť má hospodu v domu Šimona koželuha u moře;
on přijda, bude mluviti tobě. 33 Já pak hned jsem poslal k
tobě, a ty jsi dobře učinil, žes přišel. Nyní tedy my všickni
před obličejem Božím hotovi jsme slyšeti všecko, což jest
koli přikázáno tobě od Boha. 34 Tedy Petr otevřev ústa,
řekl: V pravdě jsem shledal, že Bůh není přijimač osob. 35
Ale v každém národu, kdož se ho bojí a činí spravedlnost,
příjemný jest jemu; 36 Jakž to oznámil synům Izraelským,
zvěstuje pokoj skrze Ježíše Krista, jenž jest Pánem všeho.
37 O čemž i vy sami víte, co se dálo po všem Židovstvu,
počna od Galilee, po křtu, kterýž kázal Jan: 38 Kterak Ježíše
od Nazaréta pomazal Bůh Duchem svatým a mocí; kterýžto
chodil, dobře čině, a uzdravuje všecky posedlé od ďábla;
nebo Bůh s ním byl. 39 A my jsme svědkové všeho toho,
což jest činil v krajině Judské a v Jeruzalémě. Kteréhožto
zamordovali jsou, pověsivše na dřevě. 40 Toho Bůh vzkřísil
třetího dne, a způsobil to, aby zjeven byl, 41 Ne všemu lidu,
ale svědkům prve k tomu zřízeným od Boha, nám, kteříž
jsme s ním jedli a pili po jeho z mrtvých vstání. 42 A přikázal
nám kázati lidu a svědčiti, že on jest ten ustanovený od
Boha soudce živých i mrtvých. 43 Jemuť všickni proroci
svědectví vydávají, že odpuštění hříchů vezme skrze jméno
jeho všeliký, kdožkoli uvěřil by v něho. 44 A když ještě
Petr mluvil slova tato, sstoupil Duch svatý na všecky, kteříž
poslouchali slova Božího. 45 I užasli se ti, jenž z obřezaných
věřící byli, kteříž byli přišli s Petrem, že i na pohany dar
Ducha svatého jest vylit. 46 Nebo slyšeli je, ani mluví jazyky
rozličnými, a velebí Boha. Tedy odpověděl Petr: 47 Zdali
může kdo zabrániti vody, aby tito nebyli pokřtěni, kteříž
Ducha svatého přijali jako i my? 48 A rozkázal je pokřtíti ve
jménu Páně. I prosili ho, aby u nich pobyl za některý den.

11 Uslyšeli pak apoštolé a bratří, kteříž byli v Judstvu, že
by i pohané přijali slovo Boží. 2 A když přišel Petr do
Jeruzaléma, domlouvali se naň ti, kteříž byli z obřezaných, 3
Řkouce: K mužům neobřezaným všel jsi, a jedl jsi s nimi. 4
Tedy začav Petr, vypravoval jim pořád, řka: 5 Byl jsem v
městě Joppen, modle se. I viděl jsem u vytržení mysli jsa
vidění, nádobu nějakou sstupující jako prostěradlo veliké,
za čtyři rohy přivázané, ano se spouští s nebe, a přišlo až
ke mně. 6 V kteréž pohleděv pilně, spatřil jsem hovada
zemská čtvernohá, i zvířata, a zeměplazy, i ptactvo nebeské.
7 Slyšel jsem také i hlas ke mně řkoucí: Vstaň, Petře, bij a
jez. 8 I řekl jsem: Nikoli, Pane, nebo nic obecného aneb
nečistého nikdy nevcházelo v ústa má. 9 I odpověděl mi
hlas po druhé s nebe, řka: Co jest Bůh očistil, neměj ty toho
za nečisté. 10 A to se stalo po třikrát. I vtrženo jest zase to
všecko do nebe. 11 A aj, hned té chvíle tři muži stáli u domu,
v kterémž jsem byl, posláni jsouce ke mně z Cesaree. 12
I řekl mi Duch, abych šel s nimi, nic nepochybuje. A šlo
se mnou i těchto šest bratří, a vešli jsme do domu muže
jednoho. 13 Kterýžto vypravoval nám, kterak viděl anděla v
domu svém, an se před ním postavil a řekl jemu: Pošli do
Joppen muže některé a povolej Šimona, kterýž slove Petr.
14 Ontť tobě bude mluviti slova, skrze něž spasen budeš
ty i všecken tvůj dům. 15 Když jsem pak já mluviti začal,
sstoupil Duch svatý na ně jako i na nás na počátku. 16 I
rozpomenul jsem se na slovo Páně, kteréž byl pověděl:
Jan zajisté křtil vodou, ale vy pokřtěni budete Duchem

svatým. 17 Poněvadž tedy jednostejný dar dal jim Bůh jako i
nám, kteříž uvěřili v Pána Ježíše Krista, i kdož jsem já byl,
abych mohl zabrániti Bohu? 18 To uslyšavše, spokojili se
a slavili Boha, řkouce: Tedy i pohanům Bůh pokání dal k
životu. 19 Ti pak, kteříž se byli rozprchli příčinou soužení,
kteréž se bylo stalo pro Štěpána, přišli až do Fenicen a
Cypru a do Antiochie, žádnému nemluvíce slova Božího než
samým toliko Židům. 20 A byli někteří z nich muži z Cypru a
někteří Cyrenenští, kteřížto přišedše do Antiochie, mluvili
Řekům, zvěstujíce jim Pána Ježíše. 21 A byla ruka Páně s
nimi, a veliký počet věřících obrátil se ku Pánu. 22 I přišla
pověst o tom k církvi, kteráž byla v Jeruzalémě. I poslali
Barnabáše, aby šel až do Antiochie. 23 Kterýžto přišed tam,
a uzřev milost Boží, zradoval se, a napomínal všech, aby v
úmyslu srdce svého trvali v Pánu. 24 Nebo byl muž dobrý,
a plný Ducha svatého a víry. I přibyl jich tu veliký zástup
Pánu. 25 Tedy šel odtud Barnabáš do Tarsu hledati Saule, a
nalezna jej, přivedl ho do Antiochie. 26 I byli přes celý rok při
tom sboru, a učili zástup veliký, takže nejprv tu v Antiochii
učedlníci nazváni jsou křesťané. 27 V těch pak dnech přišli z
Jeruzaléma proroci do Antiochie. 28 I povstav jeden z nich,
jménem Agabus, oznamoval, ponuknut jsa skrze Ducha,
že bude hlad veliký po všem okršlku zemském. Kterýžto i
stal se za císaře Klaudia. 29 Tedy učedlníci, jeden každý
podle možnosti své, umínili poslati něco ku pomoci bratřím
přebývajícím v Judstvu. 30 Což i učinili, poslavše k starším
skrze ruce Barnabáše a Saule.

12 A při tom času dal se v to Herodes král, aby sužoval
některé z církve. 2 I zamordoval Jakuba, bratra Janova,
mečem. 3 A vida, že se to líbilo Židům, umínil jíti i Petra. (A
byli dnové přesnic.) 4 Kteréhož jav, do žaláře vsadil, poručiv
jej šestnácti žoldnéřům k ostříhání, chtěje po velikonoci
vyvésti jej lidu. 5 I byl Petr ostříhán v žaláři, modlitba pak
ustavičná k Bohu dála se za něj od církve. 6 A když jej již
vyvésti měl Herodes, té noci spal Petr mezi dvěma žoldnéři,
svázán jsa dvěma řetězy, a strážní přede dveřmi ostříhali
žaláře. 7 A aj, anděl Páně postavil se, a světlo se zastkvělo
v žaláři; a udeřiv Petra v bok, zbudil ho, řka: Vstaň rychle. I
spadli řetězové s rukou jeho. 8 Tedy řekl anděl k němu:
Opaš se a podvaž obuv svou. To když učinil, řekl jemu: Oděj
se pláštěm svým, a pojď za mnou. 9 I vyšed, bral se za ním,
a nevěděl, by to pravé bylo, co se dálo skrze anděla, ale
domníval se, že by vidění viděl. 10 A prošedše skrze první i
druhou stráž, přišli k bráně železné, kteráž vede do města, a
ta se jim hned sama otevřela. A všedše skrze ni, přešli ulici
jednu, a hned odšel anděl od něho. 11 Tedy Petr přišed sám
k sobě, řekl: Nyní právě vím, že poslal Pán anděla svého, a
vytrhl mne z ruky Herodesovy, a ze všeho očekávání lidu
Židovského. 12 A pováživ toho, šel k domu Marie, matky
Janovy, kterýž příjmí měl Marek, kdež se jich bylo mnoho
sešlo, a modlili se. 13 A když Petr potloukl na dveře, vyšla
děvečka, aby poslechla, jménem Ródé. 14 A poznavši hlas
Petrův, pro radost neotevřela dveří, ale vběhši, zvěstovala,
že Petr stojí u dveří. 15 A oni řekli jí: I co blázníš? Ona pak
potvrzovala, že tak jest. Tedy oni řekli: Anděl jeho jest. 16
Ale Petr předce tloukl. A otevřevše dveře, uzřeli jej, i ulekli
se. 17 A pokynuv na ně rukou, aby mlčeli, vypravoval jim,
kterak jest jej Pán vyvedl z žaláře, a potom řekl: Povězte ž
to Jakubovi a bratřím. A vyšed, bral se na jiné místo. 18
A když byl den, stal se rozbroj nemalý mezi žoldnéři o to,
co se stalo při Petrovi. 19 Herodes pak ptaje se na něj, a
nenalezna, vytazovav se na strážných, kázal je pryč vésti; a
odebrav se z Judstva do Cesaree, přebýval tam. 20 A v
ten čas Herodes rozzlobil se proti Tyrským a Sidonským.
Kteřížto jednomyslně přišli k němu, a namluvivše sobě
Blasta, předního komorníka královského, žádali za pokoj,
protože jejich krajiny potravu měly z zemí královských. 21 V
uložený pak den Herodes, obleka se v královské roucho, a
posadiv se na soudné stolici, učinil k nim řeč. 22 I zvolal lid,
řka: Boží jest toto hlas, a ne lidský. 23 A ihned ranil jej anděl
Páně, protože nevzdal slávy Bohu; a rozlez se červy, umřel.
24 A slovo Páně rostlo a rozmáhalo se. 25 Barnabáš pak a
Saul navrátili se z Jeruzaléma, vykonavše službu, pojavše s
sebou i Jana, kterýž příjmí měl Marek.

13 Byli pak v církvi, kteráž byla v Antiochii, proroci a
učitelé, jako Barnabáš a Šimon, kterýž měl příjmí Èerný,
a Lucius Cyrenenský, a Manahen, kterýž byl spolu vychován
s Herodesem tetrarchou, a Saul. 2 A když oni služby Páně
konali a postili se, dí jim Duch svatý: Oddělte mi Barnabáše
a Saule k dílu, k kterémuž jsem jich povolal. 3 Tedy postíce
se, a modlíce se, a vzkládajíce na ně ruce, propustili je. 4 A
oni posláni jsouce od Ducha svatého, přišli do Seleucie, a
odtud plavili se do Cypru. 5 A přišedše do Salaminy, kázali
slovo Boží v školách Židovských; a měli s sebou i Jana k
službě. 6 A když zchodili ten ostrov až do Páfu, nalezli tu
jakéhos čarodějníka, falešného proroka Žida, jemuž jméno
bylo Barjezus, 7 Kterýž byl u znamenitého vladaře Sergia
Pavla, muže opatrného. Ten povolav Barnabáše a Saule,
žádal od nich slyšeti slovo Boží. 8 Ale protivil se jim Elymas,
totiž čarodějník ten, (nebo se tak vykládá jméno jeho,)
usiluje odvrátiti vladaře od víry. 9 Tedy Saul, kterýž slove i
Pavel, naplněn jsa Duchem svatým, pilně pohleděv na něj,
10 Řekl: Ó plný vší lsti a vší nešlechetnosti, synu ďáblův, a

nepříteli vší spravedlnosti, což nepřestaneš převraceti cest
Páně přímých? 11 A aj, nyní ruka Páně nad tebou, a budeš
slepý, nevida slunce až do času. A pojednou připadla na něj
mrákota a tma, a jda vůkol, hledal, kdo by ho za ruku vedl.
12 Tehdy vladař uzřev, co se stalo, uvěřil, divě se učení Páně.
13 A pustivše se od Páfu Pavel a ti, kteříž s ním byli, přišli do
města Pergen v krajině Pamfylii. Jan pak odšed od nich,
vrátil se do Jeruzaléma. 14 Oni pak šedše z Pergen, přišli
do Antiochie Pisidické, a všedše do školy v den sobotní,
posadili se. 15 A když bylo po čtení Zákona a Proroků,
poslali k nim knížata školy té řkouce: Muži bratří, máte-li
úmysl jaké napomenutí učiniti k lidu, mluvte. 16 Tedy Pavel
povstav a rukou, aby mlčeli, pokynuv, řekl: Muži Izraelští, a
kteříž se bojíte Boha, slyšte. 17 Bůh lidu tohoto Izraelského
vyvolil otce naše a lidu povýšil, když byl pohostinu v zemi
Egyptské, a v rameni vztaženém vyvedl je z ní. 18 A za čas
čtyřidceti let snášel jejich obyčeje na poušti. 19 A zahladiv
sedm národů v zemi Kanán, rozdělil losem mezi ně zemi
jejich. 20 A potom, téměř za čtyři sta a padesáte let, dával jim
soudce až do Samuele proroka. 21 A vtom žádali za krále, i
dal jim Bůh Saule, syna Cis, muže z pokolení Beniaminova,
za čtyřidceti let. 22 A když toho zavrhl, vzbudil jim Davida
krále, kterémužto svědectví dávaje, řekl: Nalezl jsem Davida,
syna Jesse, muže podle srdce svého, kterýž bude činiti
všecku vůli mou. 23 Z jehožto semene Bůh podle zaslíbení
vzbudil lidu Izraelskému Spasitele Ježíše, 24 Před jehožto
příštím kázal Jan křest pokání všemu lidu Izraelskému. 25
A když Jan dokonával běh svůj, pravil: Kteréhož se mne
domníváte býti, nejsem já ten, ale aj, přijdeť po mně tak
důstojný, ješto já nejsem hoden rozvázati obuvi noh jeho. 26
Muži bratří, synové rodu Abrahamova, a kteříž mezi vámi
jsou bojící se Boha, vám slovo spasení tohoto posláno jest.
27 Nebo ti, kteříž přebývají v Jeruzalémě, a knížata jejich,
toho Ježíše neznajíce, odsoudili, a tak hlasy Prorocké, kteříž
se na každou sobotu čtou, naplnili. 28 A nižádné viny hodné
smrti na něm nenalezše, aby zamordován byl, Piláta prosili.
29 A když dokonali všecko, což o něm psáno bylo, složen
jsa s dřeva, do hrobu jest položen. 30 Bůh pak vzkřísil jej z
mrtvých. 31 Kterýžto vidín jest po mnohé dni od těch, jenž
spolu s ním byli přišli z Galilee do Jeruzaléma, kteřížto jsou
svědkové jeho k lidu. 32 A my vám zvěstujeme to zaslíbení,
které se stalo otcům, že jest je již Bůh naplnil nám synům
jejich, vzkřísiv Ježíše; 33 Jakož i v druhém Žalmu napsáno
jest: Syn můj jsi ty, já dnes zplodil jsem tebe. 34 A že jej z
mrtvých vzkřísil, aby se již více nenavracoval v porušení,
takto o tom řekl: Dám vám svaté věci Davidovy věrné. 35
Protož i v jiném Žalmu dí: Nedáš svatému svému viděti
porušení. 36 David zajisté za svého věku poslouživ vůli Boží,
usnul, a přiložen jest k otcům svým, a viděl porušení, 37
Ale ten, kteréhož Bůh vzkřísil, neviděl porušení. 38 Protož
známo vám buď, muži bratří, že skrze toho zvěstuje se
vám odpuštění hříchů, 39 A to ode všech, od kterýchž jste
nemohli skrze Zákon Mojžíšův ospravedlněni býti, skrze
tohoto každý, kdož věří, bývá ospravedlněn. 40 Protož vizte,
ať na vás nepřijde to, což jest v Prorocích povědíno: 41 Vizte
potupníci, a podivte se, a na nic přijďte; nebo já dílo dělám
za dnů vašich, dílo to, o kterémž vy neuvěříte, kdyby je vám
kdo vypravoval. 42 A když vycházeli ze školy Židovské,
prosili jich pohané, aby jim v druhou sobotu mluvili táž slova.
43 A když bylo rozpuštěno shromáždění, šlo mnoho Židů
a nábožných lidí znovu na víru obrácených za Pavlem a
Barnabášem, kteřížto promlouvajíce k nim, radili jim, aby
trvali v milosti Boží. 44 V druhou pak sobotu téměř všecko
město sešlo se k slyšení slova Božího. 45 A Židé vidouce
zástupy, naplněni jsou závistí, a odporovali tomu, co bylo
praveno od Pavla, protivíce a rouhajíce se. 46 Tedy svobodně
Pavel a Barnabáš řekli: Vámť jest mělo nejprv mluveno býti
slovo Boží, ale poněvadž je zamítáte, a za nehodné sebe
soudíte věčného života, aj, obracíme se ku pohanům. (aiōnios
g166) 47 Neboť jest nám tak přikázal Pán, řka: Položil jsem
tebe světlo pohanům, tak abys ty byl spasení až do končin
země. 48 A slyšíce to pohané, zradovali se a velebili slovo
Páně; a uvěřili všickni, což jich koli bylo předzřízeno k životu
věčnému. (aiōnios g166) 49 I rozhlašovalo se slovo Páně po
vší krajině. 50 Tedy Židé zbouřili ženy nábožné a poctivé
a přední měšťany, a vzbudili protivenství proti Pavlovi a
Barnabášovi, i vyhnali je z končin svých. 51 A oni vyrazivše
prach z noh svých na ně, přišli do Ikonie. 52 Učedlníci pak
naplněni byli radostí a Duchem svatým.

14 I stalo se v Ikonii, že vešli spolu do školy Židovské, a
mluvili slovo Boží, takže jest uvěřilo i Židů i Řeků veliké
množství. 2 Ale kteříž z Židů nepovolní byli, ti zbouřili a
zdráždili mysli pohanů proti bratřím. 3 I byli tu za dlouhý čas,
směle a svobodně mluvíce v Pánu, kterýž svědectví vydával
slovu milosti své, a působil to, aby se dáli divové a zázrakové
skrze ruce jejich. 4 I rozdělilo se množství města, a jedni byli
s Židy, a jiní s apoštoly. 5 A když se obořili na apoštoly i
pohané i Židé s knížaty svými, aby je utiskli a kamenovali,
6 Oni srozuměvše tomu, utekli do měst Lykaonitských, do
Lystry a do Derben, a do toho okolí, 7 A tu kázali evangelium.
8 Muž pak nějaký v Lystře, nemocný na nohy, sedával,
chromý jsa hned z života matky své, kterýž nikdy nechodil. 9
Ten poslouchal Pavla mluvícího. Kterýžto pohleděv naň, a

vida, an věří, že uzdraven bude, 10 Řekl velikým hlasem:
Postav se přímě na nohách svých. I zchopil se a chodil.
11 Zástupové pak viděvše, co učinil Pavel, pozdvihli hlasu
svého, Lykaonitsky řkouce: Bohové připodobnivše se lidem,
sstoupili k nám. 12 I nazvali Barnabáše Jupiterem a Pavla
Merkuriášem; nebo on mluvil slovo Boží. 13 Tedy kněz
Jupitera, modly té, kteráž byla před městem jejich, přivedl
býky a přinesl věnce před bránu, a chtěl s lidem oběti
obětovati. 14 To když uslyšeli apoštolé, Barnabáš a Pavel,
roztrhše sukně své, vyběhli k zástupům, křičíce, 15 A řkouce:
Muži, což to činíte? Však i my lidé jsme, týmž bídám jako i vy
poddaní, kteříž vás napomínáme, abyste se obrátili od těchto
marností k Bohu živému, kterýž učinil nebe i zemi, i moře, i
všecko, což v nich jest. 16 Kterýžto za předešlých věků všech
pohanů nechával, aby chodili po cestách svých, 17 Ačkoli
proto nenechal sebe bez osvědčení, dobře čině, dávaje nám
s nebe déšť a časy úrodné, naplňuje pokrmem a potěšením
srdce naše. 18 A to mluvíce, sotva spokojili zástupy, aby jim
neobětovali. 19 A vtom přišli od Antiochie a Ikonie nějací
Židé, kteřížto navedše zástupy, a ukamenovavše Pavla,
vytáhli jej před město, domnívajíce se, že umřel. 20 A když
jej obstoupili učedlníci, vstal a všel do města, a nazejtří odšel
s Barnabášem do Derben. 21 A kázavše evangelium městu
tomu, a učedlníků mnoho získavše, navrátili se do Lystry a
do Ikonie a do Antiochie, 22 Potvrzujíce duší učedlníků, a
napomínajíce jich, aby trvali u víře, a pravíce, že musíme
skrze mnohá soužení vjíti do království Božího. 23 A zřídivše
jim, podle daných hlasů, starší po církvech, a modlivše se
s postem, poručili je Pánu, v kteréhož jsou uvěřili. 24 A
prošedše Pisidii, přišli do Pamfylie, 25 A mluvivše slovo
Boží v Pergen, šli do města Attalie. 26 A odtud plavili se do
Antiochie, odkudž poručeni byli milosti Boží k dílu, kteréž
jsou vykonali. 27 A když tam přišli a shromáždili církev,
vypravovali jim, kteraké věci Bůh skrze ně učinil a že otevřel
pohanům dveře víry. 28 I byli tu za dlouhý čas s učedlníky.

15 Přišedše pak někteří z Židovstva, učili bratří: Že
nebudete-li se obřezovati podle obyčeje Mojžíšova,
nebudete moci spaseni býti. 2 A když se stala mezi nimi
různice, a nemalou hádku Pavel a Barnabáš s nimi měl, i
zůstali na tom, aby Pavel a Barnabáš a někteří jiní z nich šli
k apoštolům a starším do Jeruzaléma o tu otázku. 3 Tedy oni
jsouce vyprovozeni od církve, šli skrze Fenicen a Samaří,
vypravujíce o obrácení pohanů na víru, i způsobili radost
velikou všem bratřím. 4 A když se dostali do Jeruzaléma,
přijati jsou od církve a od apoštolů a starších. I zvěstovali
jim, kteraké věci činil skrze ně Bůh. 5 A že povstali někteří
z sekty farizejské, kteříž byli uvěřili, pravíce, že musejí
obřezováni býti, a potom aby jim bylo přikázáno zachovávati
zákon Mojžíšův. 6 Tedy sešli se apoštolé a starší, aby toho
povážili. 7 A když mnohé vyhledávání toho bylo, povstav
Petr, řekl k nim: Muži bratří, vy víte, že od dávních dnů mezi
námi Bůh vyvolil mne, aby skrze ústa má slyšeli pohané
slovo evangelium a uvěřili. 8 A ten, jenž zpytuje srdce, Bůh,
svědectví jim vydal, dav jim Ducha svatého, jako i nám. 9 A
neučinil rozdílu mezi nimi a námi, věrou očistiv srdce jejich.
10 Protož nyní, proč pokoušíte Boha, chtíce vzložiti na hrdlo
učedlníků jho, kteréhož ani otcové naši, ani my nésti jsme
nemohli? 11 Ale skrze milost Pána Ježíše Krista věříme, že
spaseni budeme, rovně jako i oni. 12 I mlčelo všecko to
množství, a poslouchali Barnabáše a Pavla, vypravujících,
kteraké divy a zázraky činil Bůh skrze ně mezi pohany. 13
A když oni tak umlkli, odpověděl Jakub, řka: Muži bratří,
slyšte mne. 14 Šimon teď vypravoval, kterak Bůh nejprve
popatřil na pohany, aby z nich přijal lid jménu svému. 15
A s tím se srovnávají i řeči prorocké, jakož psáno jest: 16
Potom se navrátím, a vzdělám zase stánek Davidův, kterýž
byl klesl, a zbořeniny jeho zase vzdělám, a vyzdvihnu jej, 17
Tak aby ti ostatkové toho lidu hledali Pána, i všickni pohané,
nad kterýmiž jest vzýváno jméno mé, dí Pán, jenž činí tyto
všecky věci. 18 Známáť jsou Bohu od věků všecka díla jeho.
(aiōn g165) 19 Protož já tak soudím, aby nebyli kormouceni ti,
kteříž se z pohanů obracejí k Bohu, 20 Ale aby jim napsáno
bylo, ať se zdržují od poskvrn modl, a smilstva, a toho,
což jest udáveného a od krve. 21 Nebo Mojžíš od dávních
věků má po všech městech, kdo by jej kázal v školách,
poněvadž na každou sobotu čítán bývá. 22 Tehdy vidělo
se apoštolům a starším se vší církví, aby vyvolili z sebe
muže a poslali je do Antiochie s Pavlem a Barnabášem:
Judu, kterýž sloul Barsabáš, a Sílu, muže znamenité mezi
bratřími, 23 Napsavše po nich toto: Apoštolé a starší i všickni
bratří těm, kteříž jsou v Antiochii a v Syrii a v Cilicii bratřím,
kteříž jsou z pohanů, pozdravení vzkazují. 24 Poněvadž
jsme slyšeli, že někteří vyšedše od nás, zkormoutili vás,
řečmi svými zemdlévajíce duše vaše, pravíce, že se máte
obřezovati a Zákon zachovávati, jimž jsme toho neporučili:
25 I vidělo se nám shromážděným jednomyslně, abychom
vyvolili muže některé a poslali k vám s nejmilejšími našimi
bratřími, Barnabášem a Pavlem, 26 Lidmi těmi, kteříž vydali
duše své pro jméno Pána našeho Ježíše Krista. 27 Protož
poslali jsme Judu a Sílu, a tiť i ústně povědí vám totéž. 28
Vidělo se zajisté Duchu svatému i nám, žádného více na
vás břemene nevzkládati, kromě těchto věcí potřebných, 29
Totiž abyste se zdržovali od obětovaného modlám, a od

krve, a od udáveného, a od smilstva. Od těch věcí budete-li
se ostříhati, dobře budete činiti. Mějte se dobře. 30 Tedy
oni propuštěni jsouce, přišli do Antiochie, a shromáždivše
množství, dali jim list. 31 Kterýžto čtouce, radovali se z toho
potěšení jich. 32 Judas pak a Sílas, byvše i oni proroci,
širokou řečí napomínali bratří a potvrzovali jich. 33 A pobyvše
tu za některý čas, propuštěni jsou od bratří v pokoji zase k
apoštolům. 34 Ale Sílovi se vidělo, aby tu zůstal. 35 Tolikéž
Pavel i Barnabáš pobyli v Antiochii, učíce a zvěstujíce slovo
Páně, i s mnohými jinými. 36 Po několika pak dnech řekl
Pavel k Barnabášovi: Vracujíce se, navštěvme bratří naše
po všech městech, v kterýchž jsme kázali slovo Páně, a
přezvíme, kterak se mají. 37 Tedy Barnabáš radil, aby pojali
s sebou i Jana, kterýž příjmí měl Marek. 38 Ale Pavlovi
se nezdálo pojíti toho s sebou, kterýž byl odšel od nich z
Pamfylie, aniž šel s nimi ku práci. 39 I vznikl mezi nimi tuhý
odpor, takže se rozešli různo. Barnabáš pak pojav s sebou
Marka, plavil se do Cypru. 40 A Pavel připojiv k sobě Sílu,
odšel, poručen jsa milosti Boží od bratří. 41 I chodil po Syrii
a Cilicii, potvrzuje církví.

16 Přišel pak do Derben a do Lystry, aj, učedlník jeden tu
byl, jménem Timoteus, syn jedné ženy Židovky věřící,
ale otce měl Řeka. 2 Tomu svědectví dobré vydávali ti, jenž
byli v Lystře a v Ikonii bratří. 3 Toho sobě oblíbil Pavel,
aby s ním šel. I pojav ho, obřezal jej, pro Židy, kteříž byli v
těch místech; nebo věděli všickni, že otec jeho byl Řek. 4 A
když chodili po městech, vydávali jim k ostříhání ustanovení
zřízená od apoštolů a od starších, kteříž byli v Jeruzalémě.
5 A tak církve utvrzovaly se u víře a rozmáhaly se v počtu na
každý den. 6 A prošedše Frygii i Galatskou krajinu, když jim
zabráněno od Ducha svatého, aby nemluvili slova Božího
v Azii, 7 Přišedše do Myzie, pokoušeli se jíti do Bitynie.
Ale nedal jim Duch Ježíšův. 8 Tedy pominuvše Myzii, šli
do Troady. 9 I ukázalo se Pavlovi v noci vidění, jako by
muž nějaký Macedonský stál, a prosil ho, řka: Přijda do
Macedonie, pomoz nám. 10 A jakž to vidění viděl, ihned jsme
usilovali o to, abychom šli do Macedonie, tím ujištěni jsouce,
že jest nás povolal Pán, abychom jim kázali evangelium.
11 Protož pustivše se od Troady, přímým během připlavili
jsme se do Samotracie a nazejtří do Neapolis, 12 A odtud
do Filippis, kteréžto jest první město krajiny Macedonské,
obyvateli cizími osazené. I zůstali jsme v tom městě za
několik dní. 13 V den pak sobotní vyšli jsme ven za město k
řece, kdež býval obyčej modliti se. A usadivše se, mluvili
jsme ženám, kteréž se tu byly sešly. 14 Jedna pak žena,
jménem Lydia, kteráž šarlaty prodávala v městě Tyatirských,
bohabojící, poslouchala nás. Jejížto srdce otevřel Pán, aby
to pilně rozsuzovala, co se od Pavla pravilo. 15 A když
pokřtěna byla i dům její, prosila, řkuci: Poněvadž jste mne
soudili věrnou Pánu býti, vejdětež do domu mého, a pobuďte
u mne. I přinutila nás. 16 I stalo se, když jsme šli k modlitbě,
že děvečka nějaká, mající ducha věštího, potkala se s námi,
kteráž veliký užitek přinášela pánům svým budoucích věcí
předpovídáním. 17 Ta šedši za Pavlem a za námi, volala,
řkuci: Tito lidé jsou služebníci Boha nejvyššího, kteřížto
zvěstují nám cestu spasení. 18 A to činívala za mnoho dní.
Pavel pak těžce to nesa, a obrátiv se, řekl duchu tomu:
Přikazuji tobě ve jménu Ježíše Krista, abys vyšel od ní. I
vyšel hned té chvíle. 19 A viděvše páni její, že jest odešla
naděje zisku jejich, chytivše Pavla a Sílu, vedli je na rynk
před úřad. 20 A postavivše je před úředníky, řekli: Tito
lidé bouří město naše, jsouce Židé, 21 A zvěstují obyčeje,
kterýchž nám nesluší přijíti ani zachovávati, poněvadž jsme
my Římané. 22 I povstala obec proti nim. A úředníci, roztrhše
sukně jejich, kázali je metlami mrskati. 23 A množství ran jim
davše, vsadili je do žaláře, přikázavše strážnému žaláře, aby
jich pilně ostříhal. 24 Tedy on takové maje přikázání, vsadil
je do nejhlubšího žaláře, a nohy jejich sevřel kladou. 25 O
půlnoci pak Pavel a Sílas modléce se, zpívali písničky o
Bohu, takže je slyšeli i jiní vězňové. 26 A vtom pojednou
země třesení stalo se veliké, až se pohnuli gruntové žaláře,
a hned se jim všecky dveře otevřely a všech okovové spadli.
27 I procítiv strážný žaláře a vida dveře žaláře otevřené,
vytrhl meč, aby se zabil, domnívaje se, že vězňové utekli.
28 I zkřikl naň Pavel hlasem velikým, řka: Nečiň sobě nic
zlého, však jsme teď všickni. 29 A požádav světla, vběhl k
nim, a třesa se, padl k nohám Pavlovým a Sílovým. 30 I
vyved je ven, řekl: Páni, co já mám činiti, abych spasen byl?
31 A oni řekli: Věř v Pána Ježíše a budeš spasen ty i dům
tvůj. 32 I mluvili jemu slovo Páně, i všechněm, kteříž byli v
domu jeho. 33 A on pojav je v tu hodinu v noci, umyl rány
jejich. I pokřtěn jest hned on i všecka čeled jeho. 34 A když
je uvedl do domu svého, připravil jim stůl, a veselil se, že
jest se vším domem svým uvěřil Bohu. 35 A když bylo ve
dne, poslali úředníci služebníky, řkouce: Vypusť ty lidi. 36 I
oznámil strážný žaláře slova ta Pavlovi, pravě: Že poslali
úředníci, abyste byli propuštěni. Protož nyní vyjdouce, jdětež
v pokoji. 37 Ale Pavel řekl k nim: Zmrskavše nás zjevně
a bez vyslyšení, lidi Římany, vsázeli do žaláře, a již nyní
nás chtějí tajně vyhnati? Nikoli, ale nechať sami přijdou, a
vyvedou nás. 38 Tedy pověděli úředníkům služebníci slova
ta. I báli se, uslyšavše, že by Římané byli. 39 A přišedše,
prosili jich; a vyvedše je, žádali jich, aby šli z města. 40 I

vyšedše z žaláře, vešli k Lydii, a uzřevše bratří, potěšili jich, i
šli odtud.

17 A prošedše město Amfipolim a Apollonii, přišli do
Tessaloniky, kdež byla Židovská škola. **2** Tedy Pavel
podle obyčeje svého všel k nim, a po tři soboty kázal jim z
Písem, **3** Otvíraje a předkládaje to, že měl Kristus trpěti
a z mrtvých vstáti, a že ten jest Kristus Ježíš, kteréhož já
zvěstuji vám. **4** I uvěřili někteří z nich, a připojili se Pavlovi a
Sílovi, i Řeků nábožných veliké množství, i žen znamenitých
nemálo. **5** Ale zažženi jsouce závistí Židé pravdě nepovolní,
a přivzavše k sobě některé lehkomyslné a zlé lidi, shlukše
se, zbouřili město, a útok učinivše na dům Józonův, hledali
jich, aby je vyvedli před lid. **6** A nenalezše jich, táhli Józona
a některé bratří k starším města, křičíce: Tito, kteříž všecken
svět bouří, ti sem také přišli, **7** Kteréž přijal Józon. A ti všickni
proti ustanovení císařskému činí, pravíce býti králem jiného,
jménem Ježíše. **8** A tak zbouřili obec i starší města, kteříž
od nich to slyšeli. **9** Ale oni přijavše dosti učinění od Józona
a jiných, propustili je. **10** Bratří pak hned v noci vypustili i
Pavla i Sílu do Berie. Kteřížto přišedše tam, vešli do školy
Židovské. **11** A ti byli udatnější nežli Tessalonitští, kteřížto
přijali slovo Boží se vší chtivostí, na každý den rozvažujíce
Písma, tak-li by ty věci byly, jakž kázal Pavel. **12** A tak mnozí
z nich uvěřili, i Řecké ženy poctivé i mužů nemálo. **13** A
když zvěděli Židé v Tessalonice, že by i v Berii kázáno bylo
slovo Boží od Pavla, přišli také tam, bouříce zástupy. **14** Ale
hned bratří vypustili Pavla, aby šel jako k moři; Sílas pak a
Timoteus zůstali tu. **15** Ti pak, kteříž provodili Pavla, dovedli
ho až do Atén. A vzavše poručení k Sílovi a k Timoteovi, aby
přišli k němu, což nejspíše mohou, šli zase. **16** A když Pavel
čekal jich v Aténách, rozněcoval se v něm duch jeho, vida to
město oddané býti modloslužbě. **17** I rozmlouval s Židy a
nábožnými lidmi v škole, ano i na rynku, po všecky dni, s
těmi, kteříž se koli nahodili. **18** Tedy někteří z epikureů a
stoických mudráků hádali se s ním. A někteří řekli: I co tento
žváč chce pověděti? Jiní pak pravili: Zdá se býti nějakých
cizích bohů zvěstovatel. Neb jim o Ježíšovi a o z mrtvých
vstání vypravoval. **19** I popadše jej, vedli ho do Areopágu,
a řekli jemu: Můžeme-li věděti, jaké jest to učení nové,
kteréž vypravuješ? **20** Nebo nové jakési věci vkládáš v
uši naše, protož chceme věděti, co by to bylo. **21** (Aténští
zajisté všickni, i ti, kteříž tu byli hosté, k ničemuž jinému tak
hotovi nebyli, než praviti neb slyšeti něco nového.) **22** Tedy
Pavel, stoje uprostřed Areopágu, řekl: Muži Aténští, vidím
vás býti všelijak příliš nábožné lidi. **23** Nebo procházeje
se a spatřuje náboženství vaše, nalezl jsem také oltář, na
kterémž napsáno jest: Neznámému Bohu. Protož kteréhož
vy ctíte neznajíce, tohoť já zvěstuji vám. **24** Bůh ten, kterýž
stvořil svět i všecko, což jest na něm, ten jsa Pánem nebe i
země, nebydlí v chrámích rukou udělaných, **25** Aniž bývá
ctěn lidskýma rukama, jako by něčeho potřeboval, poněvadž
on dává všechněm život i dýchání i všecko. **26** A učinil z
jedné krve všecko lidské pokolení, aby přebývalo na tváři vší
země, vyměřiv jim uložené časy a cíle přebývání jejich, **27**
Aby hledali Boha, zda by snad makajíce, mohli nalézti jej,
ačkoli není daleko od jednoho každého z nás. **28** Nebo jím
živi jsme, a hýbeme se, i trváme, jakož i někteří z vašich
poetů pověděli: Že i rodina jeho jsme. **29** Rodina tedy Boží
jsouce, nemámeť se domnívati, že by Bůh zlatu neb stříbru
neb kamenu, řemeslem anebo důvtipem lidským vyrytému,
byl podoben. **30** Nebo časy této neznámosti přehlídaje Bůh,
již nyní zvěstuje lidem všechněm všudy, aby pokání činili, **31**
Protože uložil den, v kterémžto souditi bude všecken svět
v spravedlnosti skrze muže, kteréhož jest k tomu vystavil,
slouže k víře o tom všechněm, vzkříšením jeho z mrtvých.
32 Uslyševše pak o vzkříšení z mrtvých, někteří se posmívali,
a někteří řekli: Budeme tě slyšeti o tom po druhé. **33** A tak
Pavel vyšel z prostředku jejich. **34** Někteří pak muži, přídržíce
se ho, uvěřili, mezi kterýmiž byl i Dionyzius Areopagitský, i
žena, jménem Damaris, a jiní s nimi.

18 Potom pak Pavel vyšed z Atén, přišel do Korintu. **2**
A nalezl jednoho Žida, jménem Akvilu, jenž byl rodem
z Pontu, kterýž nedávno byl přišel z Vlach, i s Priscillou
manželku svou, (protože byl rozkázal Klaudius, aby všickni
Židé z Říma vyšli), i přivinul se k nim. **3** A že byl téhož
řemesla jako oni, bydlil u nich a dělal; a bylo řemeslo jejich
stany dělati. **4** I hádal se v škole na každou sobotu a k
získání přivodil i Židy i Řeky. **5** A když přišli z Macedonie
Sílas a Timoteus, rozněcoval se v duchu Pavel, osvědčuje
Židům, že Ježíš jest Kristus. **6** A když jemu oni odporovali
a rouhali se, vyraziv prach z roucha svého, řekl k nim:
Krev vaše budiž na hlavu vaši. Já čist jsa, hned půjdu ku
pohanům. **7** A jda odtud, všel do domu člověka jednoho,
jménem Justa, ctitele Božího, kteréhož dům byl u samé
školy. **8** Krispus pak, kníže školy, uvěřil Pánu se vším domem
svým, a mnozí z Korintských slyšíce, uvěřili a křtěni byli.
9 I řekl Pán v noci u vidění Pavlovi: Neboj se, ale mluv a
nemlč. **10** Nebť já s tebou jsem, a žádnýť nesáhne na tebe,
ať by zle učinil; nebo mnoho mám lidu v tomto městě. **11** I
byl tu půl druhého léta, káže jim slovo Boží. **12** Když pak
Gallio vladařem byl v Achaii, povstali jednomyslně Židé proti
Pavlovi, a přivedli jej před soudnou stolici, **13** Pravíce: Tento

navodí lidi, aby proti Zákonu ctili Boha. 14 A když Pavel měl již otevříti ústa, řekl Gallio k Židům: Ó Židé, jestliže by
co nepravého stalo se, nebo nešlechetnost nějaká, slušně
bych vás vyslyšel. 15 Pakliť jsou jaké hádky o slovích a
o jméních a Zákonu vašem, vy sami k tomu přihlédněte.
Játť toho soudce býti nechci. 16 I odehnal je od soudné
stolice. 17 Tedy Řekové všickni, uchopivše Sostena, kníže
školy Židovské, bili jej tu před soudnou stolicí, a Gallio na to
nic nedbal. 18 Pavel pak, pobyv tam ještě za mnoho dní, i
rozžehnav se s bratřími, plavil se do Syrie, a s ním spolu
Priscilla a Akvila, oholiv hlavu v Cenchreis; nebo byl učinil
slib. 19 I přišel do Efezu a nechal jich tu; sám pak všed do
školy, hádal se s Židy. 20 A když ho prosili, aby tu déle
pobyl u nich, nepovolil. 21 Ale požehnav jich, řekl: Musím
já jistotně svátek ten, kterýž nastává, v Jeruzalémě slaviti,
ale navrátím se k vám zase, bude-li vůle Boží. I bral se z
Efezu. 22 A přišed do Cesaree, vstoupil do Jeruzaléma,
a pozdraviv církve, odtud šel do Antiochie. 23 A pobyv tu
za některý čas, odšel a procházel pořád Galatskou krajinu
a Frygii, potvrzuje všech učedlníků. 24 Žid pak nějaký,
jménem Apollo, rodem z Alexandrie, muž výmluvný, přišel do
Efezu, učený v Písmě. 25 Ten byl počátečně naučen cestě
Páně, a jsa vroucího ducha, horlivě mluvil a učil pilně těm
věcem, kteréž jsou Páně, znaje toliko křest Janův. 26 A ten
počal směle a svobodně mluviti v škole. Kteréhož slyševše
Priscilla a Akvila, přijali ho k sobě a dokonaleji vypravovali
jemu o cestě Boží. 27 A když chtěl jíti do Achaie, bratří
napomenuvše ho, psali učedlníkům, aby jej přijali. Kterýžto
když tam přišel, mnoho prospěl těm, kteříž uvěřili skrze
milost Boží. 28 Nebo náramně přemáhal Židy, zjevně přede
všemi jim toho dokazuje z Písem, že Ježíš jest Kristus.

19 I stalo se, když Apollo byl v Korintu, že Pavel prošed
vrchní krajiny, přišel do Efezu, a nalezna tu některé
učedlníky, 2 Řekl k nim: Přijali-li jste Ducha svatého,
uvěřivše? A oni řekli jemu: Ba, aniž jsme slýchali, jest-li
Duch svatý. 3 On pak řekl jim: Načež tedy pokřtěni jste? A
oni řekli: Křtěni jsme křtem Janovým. 4 I řekl Pavel: Janť
zajisté křtil křtem pokání, pravě lidu, aby v toho, kterýž měl
po něm přijíti, věřili, to jest v Krista Ježíše. 5 Kteříž pak toho
uposlechli, pokřtěni jsou ve jméno Pána Ježíše. 6 A když
vzkládal na tyto ruce Pavel, sstoupil Duch svatý na ně, i
mluvili jazyky rozličnými, a prorokovali. 7 A bylo všech spolu
okolo dvanácti mužů. 8 Tedy Pavel všed do školy, směle a
svobodně mluvil za tři měsíce, hádaje se a uče o království
Božím. 9 A když se někteří zatvrdili a nepovolovali, zle
mluvíce o cestě Boží přede vším množstvím, odstoupiv od
nich, oddělil učedlníky, na každý den kázání čině v škole
nějakého Tyranna. 10 A to se dálo za dvě létě, takže všickni,
kteříž přebývali v Azii, poslouchali slova Pána Ježíše, i Židé i
Řekové. 11 A divy veliké činil Bůh skrze ruce Pavlovy, 12
Takže i šátky a fěrtochy od jeho těla na nemocné nosívali, a
odstupovaly od nich nemoci, a duchové nečistí vycházeli z
nich. 13 Tedy pokusili se někteří z Židů tuláků, kteříž se s
zaklínáním obírali, vzývati jméno Pána Ježíše nad těmi, jenž
měli duchy nečisté, říkajíce: Zaklínáme vás skrze Ježíše,
kteréhož káže Pavel. 14 A bylo jich sedm synů jednoho
Žida, jménem Scevy, předního kněze, kteříž to činili. 15 Tedy
odpověděv duch zlý, řekl: Ježíše znám, a o Pavlovi vím, ale
vy kdo jste? 16 A obořiv se na ně člověk ten, v kterémž byl
duch zlý, a opanovav je, zmocnil se jich, takže nazí a zranění
vyběhli z domu toho. 17 A to známo učiněno jest všechněm
Židům i Řekům bydlícím v Efezu, a spadla bázeň na ně
na všecky. I oslaveno jest jméno Pána Ježíše. 18 Mnozí
pak z věřících přicházeli, vyznávajíce se a zjevujíce skutky
své. 19 Mnozí také z těch, kteříž se s marnými uměními
obírali, snesše knihy o těch věcech, spálili je přede všemi; a
početše cenu jejich, shledali toho padesáte tisíců peněz. 20
Tak jest mocně rostlo slovo Páně a zmocňovalo se. 21 A
když se to všecko dokonalo, uložil Pavel v duchu svém, aby
projda Macedonii a Achaii, šel do Jeruzaléma, řka: Když
pobudu tam, musímť také i na Řím pohleděti. 22 I poslav
dva z těch, jenž mu přisluhovali, do Macedonie, Timotea a
Erasta, sám pozůstal v Azii do času. 23 Tedy stala se v ten
čas nemalá bouřka pro cestu Boží. 24 Nebo zlatník jeden,
jménem Demetrius, kterýž dělával chrámy stříbrné modly
Diány, nemalý zisk přivodil řemeslníkům. 25 Kteréž svolav, i
ty, kteříž byli k těm podobných věcí dělníci, řekl jim: Muži,
víte, že z tohoto řemesla jest živnost naše. 26 A vidíte i
slyšíte, že netoliko v Efezu, ale téměř po vší Azii tento Pavel
svedl a odvrátil veliké množství lidu, pravě: Že to nejsou
bohové, kteříž jsou rukama udělaní. 27 A protož strach jest,
netoliko aby se nám v živnosti naší přítrž nestala, ale také i
veliké bohyně Diány chrám aby za nic nebyl jmín, a aby
nepřišlo k zkáze důstojenství její, kteroužto všecka Azia i
všecken světa okršlek ctí. 28 To uslyšavše a naplněni jsouce
hněvem, zkřikli řkouce: Veliká jest Diána Efezských. 29 I
naplněno jest všecko město rozbrojem, a valili se všickni
spolu na plac, pochopivše Gáia a Aristarcha, Macedonské,
tovaryše cesty Pavlovy. 30 Pavlovi pak, když chtěl jíti k
lidu, nedopustili učedlníci. 31 Ano i někteří z předních mužů
Azianských, kteříž jemu přáli, poslavše k němu, prosili ho,
aby se nedával do toho hluku. 32 A jedni tak, jiní jinak
křičeli; nebo byla obec zbouřena, a mnozí nevěděli, proč

jsou se sběhli. 33 Z zástupu pak někteří Alexandra nějakého
táhli k mluvení, kteréhož i Židé k tomu nutili. Alexander pak
pokynuv rukou, chtěl zprávu dáti lidu. 34 Ale jakž poznali,
že jest Žid, ihned se stal jednostejný všech hlas, jako za
dvě hodině volajících: Veliká jest Diána Efezských. 35 A
když písař pokojil zástup, řekl: Muži Efezští, i kdož z lidí jest,
ješto by nevěděl, že město Efezské slouží veliké bohyni
Diáně a od Jupitera spadlému obrazu? 36 A poněvadž tomu
odpíráno býti nemůže, slušné jest, abyste se upokojili a nic
kvapně nečinili. 37 Přivedli jste zajisté lidi tyto, kteříž nejsou
ani svatokrádce ani ruhači bohyně vaší. 38 Jestliže pak
Demetrius a ti, kteříž jsou s ním řemeslníci, mají s kým jakou
při, však bývá obecný soud, a jsou k tomu konšelé. Nechať
jedni druhé viní. 39 Pakli čeho jiného hledáte, i toť můž v
pořádném svolání obce skoncováno býti. 40 Nebo strach jest,
abychom nedošli nesnáze pro tu bouřku dnešní, poněvadž
žádné příčiny není, kterouž bychom mohli předložiti, proč
jsme se tuto sběhli. 41 A to pověděv, rozpustil lid.

20 Když pak přestala ta bouřka, povolav Pavel učedlníků a
požehnav jich, vyšel odtud, aby se bral do Macedonie.
2 A když prošel krajiny ty, a napomenutí jim učiniv mnohými
řečmi, přišel do země Řecké, 3 V kteréžto pobyv za tři
měsíce, (kdežto Židé učinili jemu zálohy,) když se měl
plaviti do Syrie, umínil navrátiti se skrze Macedonii. 4 I šel s
ním Sópater Berienský až do Azie, a z Tessalonicenských
Aristarchus a Sekundus a Gáius Derbeus a Timoteus, z
Azianských pak Tychikus a Trofimus. 5 Ti všickni šedše
napřed, dočkali nás v Troadě. 6 My pak plavili jsme se po
velikonoci z Filippis, a přišli jsme k nim do Troady v pěti
dnech, a tu jsme pobyli za sedm dní. 7 Tedy první den po
sobotě, když se učedlníci sešli k lámání chleba, Pavel mluvil
k nim, maje nazejtří jíti pryč, i prodlil řečí až do půlnoci. 8 A
bylo mnoho světel tu na té síni, kdež byli shromážděni. 9
Jeden pak mládenec, jménem Eutychus, sedě na okně, jsa
obtížen hlubokým snem, když tak dlouho Pavel kázal, spě,
spadl s třetího ponebí dolů, a vzat jest mrtvý. 10 I sstoupiv
dolů Pavel, zpolehl na něj, a objav jej, řekl: Nermutťež se,
však duše jeho v něm jest. 11 A vstoupiv zase na síň, lámal
chléb a jedl, a kázání jim učiniv dlouho až do svitání, tak
odšel pryč. 12 I přivedli toho mládence živého, a byli nad tím
velice potěšeni. 13 My pak vstoupivše na lodí, plavili jsme se
do Asson, odtud majíce k sobě vzíti Pavla; neb jest byl tak
poručil, maje sám jíti po zemi. 14 A když se k nám připojil
v Asson, vzavše jej, přijeli jsme do Mitylénu. 15 A odtud
plavíce se, druhý den byli jsme proti Chium, a třetího dne
přistavili jsme bárku k Sámu, a pobyvše v Trogyllí, nazejtří
přišli jsme do Milétu. 16 Nebo Pavel byl umínil pominouti
Efez, aby se nemeškal v Azii; nebo pospíchal, by možné
bylo, aby byl o letnicích v Jeruzalémě. 17 Tedy z Milétu
poslav do Efezu, povolal k sobě starších církve. 18 Kteřížto
když přišli k němu, řekl jim: Vy víte od prvního dne, v kterýžto
přišel jsem do Azie, kterak jsem po všecken ten čas s vámi
byl, 19 Slouže Pánu se vší pokorou i s mnohými slzami a
pokušeními, kteráž na mne přicházela z úkladů Židovských.
20 Kterak jsem ničehož nepominul, což by vám užitečného
bylo, abych vám toho neoznámil, ale učil jsem vás vůbec
zjevně i po domích, 21 Svědectví vydávaje i Židům i Řekům
o pokání k Bohu a o víře v Pána našeho Ježíše Krista. 22
A aj, nyní já sevřín jsa duchem, beru se do Jeruzaléma,
nevěda, co mi se v něm má státi, 23 Než že Duch svatý po
městech, kudyž jsem šel, osvědčuje mi, pravě, že vězení a
soužení mne očekávají. 24 Však já nic na to nedbám, aniž
jest mi tak drahá duše má, jen abych běh svůj s radostí
vykonal a přisluhování, kteréž jsem přijal od Pána Ježíše,
k osvědčování evangelium milosti Boží. 25 A aj, já nyní
vím, že již více neuzříte tváři mé vy všickni, mezi kterýmiž
jsem chodil, káže o království Božím. 26 Protož osvědčujiť
vám dnešní den, žeť jsem čist od krve všech. 27 Nebť jsem
neobmeškal zvěstovati vám všeliké rady Boží. 28 Buďtež
tedy sebe pilni i všeho stáda, v němžto Duch svatý ustanovil
vás biskupy, abyste pásli církev Boží, kteréž sobě dobyl
svou vlastní krví. 29 Nebo já to jistotně vím, že po mém odjití
vejdou mezi vás vlci hltaví, kteříž nebudou odpouštěti stádu.
30 A z vás samých povstanou muži, jenž budou mluviti
převrácené věci, aby obrátili učedlníky po sobě. 31 Protož
bděte, v paměti majíce, že jsem po tři léta nepřestával dnem
i nocí s pláčem napomínati jednoho každého z vás. 32 A již
nyní, bratří, poroučím vás Bohu a slovu milosti jeho, kterýžto
mocen jest vzdělati vás, a dáti vám dědictví mezi všemi
posvěcenými. 33 Stříbra nebo zlata neb roucha nežádal
jsem od žádného. 34 Nýbrž sami víte, že toho, čehož mi
kdy potřebí bylo, i těm, kteříž jsou se mnou, dobývaly ruce
tyto. 35 Vše ukázal jsem vám, že tak pracujíce, musíme
snášeti mdlé, a pamatovati na slova Pána Ježíše; nebť on
řekl: Blahoslaveněji jest dáti nežli bráti. 36 A to pověděv,
klekna na kolena svá, modlil se s nimi se všemi. 37 I stal se
pláč veliký ode všech, a padajíce na hrdlo Pavlovo, líbali jej,
38 Rmoutíce se nejvíce nad tím slovem, kteréž řekl, že by již
více neměli tváři jeho viděti. I provodili jej až k lodí.

21 Když jsme se pak plavili, rozloučivše se s nimi, přímým
během přijeli jsme do Koum, a druhý den do Ródu, a
odtud do Patary. 2 I nalezše tu lodí, kteráž měla plouti do

Fenicen, a vstoupivše na ni, plavili jsme se. 3 A když se
nám počal ukazovati Cyprus, nechavše ho na levé straně,
plavili jsme se do Syrie, a připlavili jsme se do Týru; nebo tu
měli složiti náklad z lodí. 4 A nalezše tu učedlníky, pobyli
jsme tam za sedm dní, kteřížto pravili Pavlovi skrze Ducha
svatého, aby nechodil do Jeruzaléma. 5 A když jsme my
vyplnili ty dni, vyšedše, brali jsme se pryč, a sprovodili
nás všickni s ženami i s dětmi až za město. A poklekše
na kolena na břehu, pomodlili jsme se. 6 A když jsme se
vespolek rozžehnali, vstoupili jsme na lodí, a oni se vrátili
domů. 7 My pak přeplavivše se od Týru, dostali jsme se až
do Ptolemaidy, a pozdravivše tu bratří, pobyli jsme u nich
jeden den. 8 A nazejtří vyšedše Pavel a my, jenž jsme s
ním byli, přišli jsme do Cesaree, a všedše do domu Filipa
evangelisty, (kterýž byl jeden z oněch sedmi,) pobyli jsme
u něho. 9 A ten měl čtyři dcery panny, prorokyně. 10 A
když jsme tu pobyli za drahně dní, přišel prorok nějaký z
Judstva, jménem Agabus. 11 Ten když k nám přišel, vzal
pás Pavlův, a svázav sobě ruce i nohy, řekl: Totoť praví
Duch svatý: Muže toho, jehož jest pás tento, tak sváží Židé
v Jeruzalémě a vydadí v ruce pohanům. 12 A jakž jsme
to uslyšeli, prosili jsme ho i my i ti, kteříž byli v tom místě,
aby nechodil do Jeruzaléma. 13 Tedy odpověděl Pavel: I co
činíte, plačíce a trápíce srdce mé? Však já netoliko svázán
býti, ale i umříti hotov jsem v Jeruzalémě pro jméno Pána
Ježíše. 14 A když nechtěl povoliti, dali jsme tomu pokoj,
řkouce: Staň se vůle Páně. 15 Po těch pak dnech připravivše
se, brali jsme se do Jeruzaléma. 16 A šli s námi i učedlníci
někteří z Cesaree, vedouce s sebou nějakého Mnázona z
Cypru, starého učedlníka, u něhož bychom hospodu měli. 17
A když jsme přišli do Jeruzaléma, vděčně nás přijali bratří.
18 Druhého pak dne všel Pavel s námi k Jakubovi, a tu se
byli všickni starší sešli. 19 Jichžto pozdraviv, vypravoval
jim všecko, což Bůh skrze službu jeho činil mezi pohany.
20 A oni slyšavše to, velebili Pána, a řekli jemu: Vidíš,
bratře, kterak jest mnoho tisíců Židů věřících, a ti všickni
jsou horliví milovníci Zákona. 21 Ale o tobět mají zprávu,
že bys ty vedl od Zákona Mojžíšova všecky ty Židy, kteříž
jsou mezi pohany, pravě, že nemají obřezovati synů svých,
ani zachovávati obyčejů Zákona. 22 Což tedy činiti? Musíť
zajisté shromážděno býti všecko množství, neboť uslyší o
tobě, že jsi přišel. 23 Učiniž tedy toto, cožť povíme: Mámeť
tu čtyři muže, kteříž mají slib na sobě. 24 Ty přijma k sobě,
posvěť se s nimi, i náklad učiň s nimi, aby oholili hlavy své.
A takť zvědí všickni, že to, což slyšeli o tobě, nic není, ale že
i sám ty chodíš, ostříhaje Zákona. 25 Z strany pak těch,
kteříž z pohanů uvěřili, my jsme psali, usoudivše, aby tohoto
ničeho nešetřili, toliko aby se varovali modlám obětovaného,
a krve, a udáveného, a smilstva. 26 Tedy Pavel, přijav k
sobě ty muže, na druhý den posvětiv se s nimi, všel do
chrámu, a vypravoval o vyplnění dní toho posvěcení, až i
obětována jest obět za jednoho každého z nich. 27 A když
se vyplniti mělo dní sedm, Židé někteří z Azie, uzřevše jej v
chrámě, zbouřili všecken lid a vztáhli naň ruce, 28 Křičíce:
Muži Izraelští, pomozte! Totoť jest ten člověk, kterýž proti
lidu i Zákonu i místu tomuto všecky všudy učí, a k tomu i
pohany uvedl do chrámu, a poskvrnil svatého tohoto místa.
29 Nebo byli viděli prve Trofima Efezského s ním v městě,
kteréhož domnívali se, že by Pavel do chrámu uvedl. 30
Takž se zbouřilo všecko město, a sběhli se lidé, a uchopivše
Pavla, táhli jej ven z chrámu. A hned zavříny jsou dveře. 31
A když jej chtěli zamordovati, povědíno hejtmanu vojska, že
se bouří všecken Jeruzalém. 32 Kterýžto hned pojav s sebou
žoldnéře a setníky, přiběhl na ně. A oni uzřevše hejtmana a
žoldnéře, přestali bíti Pavla. 33 Tedy přistoupiv hejtman,
dosáhl ho, a rozkázal jej svázati dvěma řetězy, a ptal se, kdo
jest a co učinil. 34 V zástupu pak jedni tak, jiní jinak křičeli. A
nemoha nic jistého zvěděti pro hluk, rozkázal jej vésti do
vojska. 35 A když přišel k stupňům, nahodilo se, že nesen
byl od žoldnéřů pro násilé lidu. 36 Nebo šlo za ním množství
lidu, křičíce: Zahlad'jej! 37 A když měl již uveden býti do
vojska Pavel, řekl hejtmanu: Mohu-li co promluviti k tobě?
Kterýž řekl: Umíš Řecky? 38 Nejsi-liž ty ten Egyptský, kterýž
jsi před těmito dny byl bouřku učinil, a vyvedls na poušť čtyři
tisíce lotrů? 39 I řekl Pavel: Játʼ jsem člověk Žid Tarsenský,
neposledního města Cilické země obyvatel; protož prosím
tebe, dopusť mi promluviti k lidu. 40 A když mu on dopustil,
Pavel stoje na stupních, pokynul rukou na lid. A když se
veliké mlčení stalo, mluvil k nim Židovsky, řka:

22 Muži bratří a otcové, poslechněte této mé omluvy,
kterouž vám nyní předložím. 2 (Uslyševše pak, že by k
nim mluvil Židovským jazykem, tím raději mlčeli.) I řekl: 3
Já zajisté jsem muž Žid, narozený v Tarsu městě Cilickém,
ale vychován jsem v tomto městě u noh Gamalielových,
vyučený s pilností podle Zákona otcovského, horlivý milovník
Boha, jakož i vy všickni podnes jste. 4 Kterýž jsem se
této cestě protivil až k smrti, svazuje a dávaje do žaláře i
muže i ženy, 5 Jakož i nejvyšší kněz svědek mi toho jest,
i všickni starší. Od nichž i listy k bratřím vzav, šel jsem
do Damašku, abych i ty, kteříž tam byli, svázané přivedl
do Jeruzaléma, aby byli trápeni. 6 I stalo se, když jsem
se bral cestou a přibližoval k Damašku, okolo poledne, že
pojednou rychle s nebe obklíčilo mne světlo veliké. 7 I padl

jsem na zem, a slyšel jsem hlas, an mi dí: Saule, Saule,
proč mi se protivíš? 8 A já odpověděl jsem: Kdo jsi, Pane?
I řekl ke mně: Játʼ jsem Ježíš Nazaretský, kterémuž ty se
protivíš. 9 Ti pak, kteříž se mnou byli, světlo zajisté viděli
a přestrašeni jsou, ale hlasu toho, kterýž se mnou mluvil,
neslyšeli. 10 I řekl jsem: Pane, což mám činiti? A Pán řekl ke
mně: Vstana, idiž do Damašku, a tutʼ tobě bude povědíno
všecko, což jest uloženo, abys ty činil. 11 A že jsem byl
oslnul pro jasnost světla toho, za ruce jsa veden od těch,
kteříž se mnou byli, přišel jsem do Damašku. 12 Ananiáš
pak nějaký, muž pobožný podle zákona, svědectví maje ode
všech přebývajících v Damašku Židů, 13 Přišel ke mně, a
stoje, řekl mi: Saule, bratře, prohlédni. A já hned v tu hodinu
pohleděl jsem na něj. 14 I řekl mi: Bůh otců našich vyvolil
tě, abys poznal vůli jeho, a uzřel Spravedlivého tohoto, a
abys slyšel hlas z úst jeho. 15 Nebo svědkem jemu budeš u
všech lidí těch věcí, kteréž jsi viděl a slyšel. 16 A protož
nyní co prodléváš? Vstana, pokřti se, a obmej hříchy své,
vzývaje jméno Páně. 17 Stalo se pak, když jsem se navrátil
do Jeruzaléma a modlil jsem se v chrámě, že jsem byl u
vytržení mysli. 18 I viděl jsem jej, an dí ke mně: Pospěš a
vyjdi rychle z Jeruzaléma, neboť nepřijmou svědectví tvého
o mně. 19 A já řekl jsem: Pane, oniť vědí, že jsem já do
žaláře dával a bil jsem v školách ty, kteříž věřili v tebe. 20 A
když vylévali krev Štěpána, svědka tvého, já také jsem tu
stál, a přivolil jsem k usmrcení jeho, a ostříhal jsem roucha
těch, kteříž jej mordovali. 21 A Pán řekl ke mně: Jdi, neboť
já ku pohanům daleko pošli tebe. 22 I poslouchali ho až do
toho slova. A tu hned pozdvihli hlasu svého, řkouce: Zahladʼ
z země takového, neboť nesluší jemu živu býti. 23 A když oni
křičeli, a metali s sebe roucha, a prachem házeli v povětří,
24 Rozkázal jej hejtman uvésti do vojska, a kázal jej biči
mrskati, aby zvěděl, pro kterou příčinu na něj tak křičí. 25 A
když jej svázali řemením, řekl Pavel setníkovi, jenž tu stál:
Sluší-liž vám člověka Římana a neodsouzeného mrskati?
26 To uslyšav setník, přistoupě k hejtmanu, pověděl jemu,
řka: Viz, co chceš činiti; nebo člověk tento jest Říman. 27
A přistoupiv hejtman, řekl mu: Pověz mi, jsi-li ty Říman?
A on řekl: A já jsem. 28 I odpověděl hejtman: Já jsem za
veliké peníze toho měšťanství dosáhl. Pavel pak řekl: Ale já
jsem se i narodil Říman. 29 Tedy ihned odstoupili od něho ti,
kteříž jej měli trápiti. Ano i hejtman bál se, když zvěděl, že
jest Říman, a že jej byl kázal svázati. 30 Nazejtří pak, chtěje
zvěděti jistotu, z čeho by jej vinili Židé, propustil jej z pout, a
rozkázal, aby se sešli přední kněží i všecka rada jejich. I
vyvedl Pavla, a postavil ho před nimi.

23 Tedy Pavel, pohleděv pilně na to shromáždění, řekl:
Muži bratří, já všelijak s dobrým svědomím sloužil jsem
Bohu až do dnešního dne. 2 Tedy nejvyšší kněz Ananiáš
kázal těm, kteříž tu stáli, aby jej bili v ústa. 3 Pavel pak řekl
jemu: Budeť tebe bíti Bůh, stěno zbílená. A ty sedíš, soudě
mne vedle Zákona, a proti Zákonu velíš mne bíti. 4 A někteří
stojíce tu řekli: Nejvyššímu knězi Božímu zlořečíš? 5 I řekl
Pavel: Nevědělť jsem, bratří, byť nejvyšším knězem byl;
psánoť jest zajisté: Knížeti lidu svého nebudeš zlořečiti. 6 A
věda Pavel, že tu byla jedna strana saduceů a druhá farizeů,
zvolal v radě: Muži bratří, já jsem farizeus, syn farizeův;
pro naději a z mrtvých vstání já tuto k soudu stojím. 7 A
když on to promluvil, stal se rozbroj mezi farizei a saducei,
a rozdvojilo se množství. 8 Nebo saduceové tak praví, že
není vzkříšení, ani anděla, ani ducha, ale farizeové obé to
vyznávají. 9 I stal se křik veliký. A povstavše učitelé strany
farizejské, zastávali ho, řkouce: Nic jsme zlého nenalezli na
tomto člověku; protož budʼ že mluvil jemu duch neb anděl,
nebojujme s Bohem. 10 A když veliký rozbroj vznikl, obávaje
se hejtman, aby Pavel nebyl od nich roztrhán, rozkázal
žoldnéřům sjíti dolů a vychvátiti ho z prostředku jejich a
vésti do vojska. 11 V druhou pak noc ukázav se jemu Pán,
řekl: Budiž stálý, Pavle; nebo jakož jsi svědčil o mně v
Jeruzalémě, tak musíš svědčiti i v Římě. 12 A když byl den,
sšedše se někteří z Židů, zapřisáhli se s klatbou, řkouce, že
nebudou jísti ani píti, až zabijí Pavla. 13 A bylo jich více než
čtyřidceti, kteříž se byli tak spikli. 14 Kteřížto přistoupivše k
předním kněžím a k starším, řekli: Prokletím prokleli jsme se,
že neokusíme ničehož, dokudž nezabijeme Pavla. 15 Protož
vy nyní dejte věděti hejtmanu, z jednostejného vší rady
svolení, aby jej zítra k vám přivedl, jako byste něco jistšího
chtěli zvěděti o jeho věcech; my pak, prve nežliť se k vám
přiblíží, hotovi jsme jej zabíti. 16 Slyšev pak o těch úkladech,
syn sestry Pavlovy odšel, a všel do vojska a pověděl Pavlovi.
17 Tedy zavolav Pavel k sobě jednoho z setníků, řekl: Dovedʼ
mládence tohoto k hejtmanu; neboť má jemu něco povědíti.
18 A on pojav jej, vedl k hejtmanu a řekl jemu: Vězeň Pavel
zavolav mne, prosil, abych tohoto mládence přivedl k tobě,
že by měl něco mluvit s tebou. 19 I vzav jej hejtman za ruku
jeho, a odstoupiv s ním soukromí, otázal se ho: Co jest to,
ješto mi máš oznámiti? 20 Tedy on řekl: Že jsou Židé uložili
prositi tebe, abys k nim zítra do rady uvedl Pavla, jako by
něco jistšího chtěli vyzvěděti o něm. 21 Ale ty nepovoluj
jim; neboť úklady činí jemu více než čtyřidceti mužů z nich,
kteříž se zapřisáhli s klatbou, že nebudou ani jísti, ani píti,
až jej zabijí. A jižť jsou hotovi, čekajíce na odpověd od
tebe. 22 Tedy hejtman propustil toho mládence, přikázav:

Abys žádnému nepravil, žes mi to oznámil. 23 A zavolav
dvou setníků, řekl jim: Připravte žoldnéřů dvě stě, aby šli
až do Cesaree, a jezdců sedmdesáte, a drabantů dvě stě
k třetí hodině na noc. 24 I hovada přiveďte, aby vsadíce
na ně Pavla, ve zdraví jej dovedli k Felixovi vladaři; 25
Napsav jemu také i list v tento rozum: 26 Klaudius Lyziáš
výbornému vladaři Felixovi vzkazuje pozdravení. 27 Muže
tohoto javše Židé, hned zamordovati měli. Kteréhožto já,
přispěv s houfem žoldnéřů, vydřel jsem, zvěděv, že jest
Říman. 28 A chtěje zvěděti, z čeho by jej vinili, uvedl jsem
ho do rady jejich. 29 I shledal jsem, že na něj žalují o nějaké
otázky Zákona jejich a že nemá žádné viny, pro kterouž
by byl hoden smrti neb vězení. 30 A když mi povědíno o
úkladech, kteréž jsou o něm skládali Židé, ihned jsem jej
poslal k tobě, přikázav také i žalobníkům jeho, aby, což mají
proti němu, oznámili před tebou. Měj se dobře. 31 Tedy
žoldnéři, jakž jim poručeno bylo, pojavše Pavla, přivedli jej v
noci do Antipatridy. 32 A nazejtří, nechavše jízdných, aby s
ním jeli, vrátili se do vojska. 33 Oni pak přijevše do Cesaree,
dali list vladaři, a Pavla také postavili před ním. 34 A přečta
list vladař, i otázal se ho, z které by krajiny byl. A zvěděv, že
jest z Cilicie, 35 Řekl: Budu tě slyšeti, když tvoji žalobníci
také přijdou. I rozkázal ho ostříhati v domě Herodesově.

24 Po pěti pak dnech sstoupil nejvyšší kněz Ananiáš
s staršími a s nějakým Tertullem řečníkem; kteřížto
postavili se před vladařem proti Pavlovi. 2 A když povolán
byl, počal naň žalovati Tertullus, řka: 3 Kterak mnohý pokoj
způsoben jest nám skrze tebe a mnohé věci v tomto národu
výborně se dějí skrze tvou opatrnost, to my i všelijak i všudy
se vším děkováním vyznáváme, výborný Felix. 4 Ale abych
tě déle nezaměstnával, prosím, vyslyšiž nás maličko podle
obyčeje přívětivosti své. 5 Nalezli jsme zajisté člověka tohoto
nešlechetného, a vzbuzujícího různice mezi všemi Židy po
všem světě, a vůdci té sekty nazaretské; 6 Jenž také i o
to se pokoušel, aby chrámu poskvrnil; a kteréhožto javše,
vedle Zákona našeho chtěli jsme souditi. 7 Ale přišed k tomu
hejtman Lyziáš s mocí velikou, vzal ho z rukou našich, 8
Rozkázav, aby žalobníci jeho šli k tobě. Od něhožto ty sám
budeš moci, vyptaje se, zvěděti o všem o tom, z čeho my jej
viníme. 9 A k tomu se přimluvili i Židé, pravíce, že to tak
jest. 10 Tedy Pavel odpověděl, když mu návěští dal vladař,
aby mluvil: Od mnohých let věda tebe býti soudcím národu
tomuto představeným, s lepší myslí k tomu, což se mne
dotýče, odpovídati budu, 11 Poněvadž ty můžeš to věděti,
že není tomu dní více než dvanácte, jakž jsem přišel do
Jeruzaléma, abych se modlil. 12 A aniž jsou mne nalezli v
chrámě s někým se hádajícího, aneb činícího roty v zástupu,
ani v školách, ani v městě, 13 Aniž toho prokázati mohou,
což na mne žalují. 14 Ale totoť já před tebou vyznávám, že
podle té cesty, kterouž oni nazývají kacířstvím, tak sloužím
Bohu otců svých, věře všemu, cožkoli psáno jest v Zákoně a
v Prorocích, 15 Maje naději v Bohu, že bude, jehož i oni
čekají, vzkříšení z mrtvých, i spravedlivých i nespravedlivých.
16 A tak se chovati hledím, abych měl dobré svědomí bez
úrazu před Bohem i před lidmi vždycky 17 Po mnohých
pak letech přišel jsem, almužny nesa národu svému a
oběti. 18 Při čemž mne nalezli v chrámě očištěného, ne
s zástupem, ani s bouřkou, někteří Židé z Azie, 19 Kteříž
by měli tuto také před tebou státi a žalovati, měli-li by co
proti mně. 20 Anebo nechať tito sami povědí, nalezli-li jsou
na mně jakou nepravost, když jsem stál v radě, 21 Leč to
jedno promluvení, že jsem zavolal, stoje mezi nimi: Pro
vzkříšení z mrtvých já k soudu potažen jsem dnes od vás.
22 A vyslyšav to Felix, odložil jim, až by o té cestě něco
místnějšího vyzvěděl, řka: Až hejtman Lyziáš sem přijede,
posoudím té pře vaší. 23 I poručil setníkovi, aby Pavla
ostříhal a polehčil mu vězení a nebránil žádnému z přátel
jeho posluhovati jemu anebo navštěvovati ho. 24 Po několika
pak dnech přišed Felix s Druzillou, manželkou svou, kteráž
byla Židovka, zavolal Pavla, a slyšel od něho o víře v Krista.
25 A když on vypravoval o spravedlnosti a o zdrželivosti a o
budoucím soudu, ulekl se Felix, a odpověděl: Nyní odejdi, a
v čas příhodný zavolám tě. 26 Nadál se pak, že jemu Pavel
dá nějaké peníze, aby jej propustil, pročež i tím častěji,
povolávaje ho, mluvíval s ním. 27 Po dvou pak letech měl
po sobě náměstka Felix, Festa Porcia, a chtěje se zalíbiti
Židům Felix, nechal Pavla v vězení.

25 Tedy Festus vladařství ujav, po třech dnech přijel z
Cesaree do Jeruzaléma. 2 I oznámili jemu nejvyšší
kněz a přednější z Židů o Pavlovi, a prosili ho, 3 Žádajíce
té milosti proti němu, aby jej kázal přivésti do Jeruzaléma,
zálohy učinivše jemu, aby zabit byl na cestě. 4 A Festus
odpověděl, že má Pavel ostříhán býti v Cesaree, a on sám
že tudíž tam přijede. 5 Protož (řekl), kteříž z vás mohou,
nechť tam také se vypraví spolu se mnou, a jest-li jaká vina
na tom muži, nechať naň žalují. 6 A pobyv mezi nimi nic
více než deset dní, jel do Cesaree. A druhého dne posadiv
se na soudné stolici, kázal Pavla přivésti. 7 Kterýžto když
byl přiveden, obstoupili jej ti, jenž byli přišli z Jeruzaléma,
Židé, mnohé a těžké žaloby proti Pavlovi vedouce, kterýchž
nemohli dovésti, 8 Nebo Pavel při všem mírnou zprávu
dával, že ani proti Zákonu Židovskému, ani proti chrámu, ani
proti císaři nic neprovinil. 9 Ale Festus, chtěje se Židům

zalíbiti, odpověděv, řekl Pavlovi: Chceš-li jíti do Jeruzaléma
a tam o to souzen býti přede mnou? 10 I řekl Pavel: Před
stolicí císařovou chci státi a tam souzen býti. Židům jsem nic
neublížil, jakož i ty dobře to víš. 11 Nebo jestližeť jim v čem
ubližuji, aneb něco smrti hodného jsem spáchal, neodpírámť
umříti; a pakliť nic toho při mně není, z čehož mne oni viní,
žádnýť mne jim nemůže dáti. K císaři se odvolávám. 12
Tedy Festus promluviv s radou, odpověděl: K císařis se
odvolal? K císaři půjdeš. 13 A po několika dnech král Agrippa
a Bernice přijeli do Cesaree, aby pozdravili Festa. 14 A
když tu za mnoho dní pobyli, oznámil Festus králi o Pavlově
při, řka: Muž jeden ostaven jest od Felixa v vězení, 15 O
kterémž, když jsem byl v Jeruzalémě, oznámili mi přední
kněží a starší Židovští, žádajíce na něj ortele. 16 Kterýmž
jsem odpověděl, že není obyčej Římanům vydati člověka na
smrt, prve nežli by ten, na kohož se žaloba děje, přítomné
měl žalobníky a volnost k odpovídání na to, z čehož by byl
obviňován. 17 A protož když se byli sem sešli, hned beze
všeho meškání, druhý den posadiv se na soudné stolici,
rozkázal jsem přivésti toho muže. 18 Jehožto žalobníci tu
stojíce, z ničeho takového nevinili ho, čehož jsem já se
domníval. 19 Ale o nějaké otázky při tom svém náboženství
měli s ním nesnáz, a o jakémsi Ježíšovi mrtvém, o kterémž
jistil Pavel, že jest živ. 20 Já pak maje tu při v pochybnosti,
řekl jsem jemu, chtěl-li by jíti do Jeruzaléma, a tam o ty věci
souzen býti. 21 A když se on odvolal, aby byl chován k
soudu Augustovu, kázal jsem ho hlídati, až bych jej poslal k
císaři. 22 Tedy Agrippa řekl k Festovi: Chtělť bych i já rád
člověka toho slyšeti. A on řekl: Zítra ho uslyšíš. 23 Nazejtří
pak, když přišel Agrippa a Bernice s velikou slavou, a vešli
na síň s hejtmany a s lidmi nejznamenitějšími města toho, k
rozkázání Festovu přiveden jest Pavel. 24 I řekl Festus: Králi
Agrippo a všickni, kteříž jste tuto s námi, vidíte tohoto, za
nějžto všecko množství Židů prosili mne, i v Jeruzalémě
i zde, křičíce, že takový nemá více živ býti. 25 Já pak
shledav to, že nic hodného smrti neučinil, však když se sám
k Augustovi odvolal, umínil jsem jej tam poslati. 26 O němž,
co bych jistého napsal pánu svému, nevím. Protož jsem
jej teď přivedl před vás, a zvláště před tebe, králi Agrippo,
abych vyptaje se, věděl, co psáti. 27 Nebo zdá mi se to
neslušné býti poslati vězně a pře jeho neoznámiti.

26 Potom Agrippa řekl Pavlovi: Dopouštíť se, abys sám
za sebe promluvil. Tedy Pavel vztáh ruku, mluvil: 2 Na
všecky ty věci, z kterýchž mne viní Židé, králi Agrippo, za
šťastného se počítám, že dnes před tebou odpovídati mám,
3 A zvláště proto, poněvadž jsi ty povědom všech těch, kteříž
u Židů jsou, obyčejů a otázek. Protož prosím tebe, vyslyšiž
mne trpělivě. 4 O životu mém hned od mladosti mé, jaký
byl od počátku v národu mém v Jeruzalémě, vědí všickni
Židé, 5 Měvše mne prve zdávna v dobré známosti, (kdyby
chtěli svědectví vydati,) kterak vedle nejjistší sekty v našem
náboženství byl jsem živ farizeus. 6 A nyní pro naději toho
zaslíbení, kteréž se stalo otcům našim od Boha, teď stojím,
soudu jsa poddán, 7 K kterémužto zaslíbení dvanáctero
pokolení naše, sloužíce Bohu ustavičně dnem i nocí, naději
má, že přijde; pro kteroužto naději žalují na mne Židé, ó králi
Agrippo. 8 A tak-liž se to od vás za nepodobné k víře soudí,
že Bůh křísí mrtvé? 9 Ačť i mně se zdálo, že by mi náležité
bylo, proti jménu Ježíše Nazaretského mnoho odporného
činiti, 10 Jakož jsem i činil v Jeruzalémě, a mnohé z svatých
já jsem do žalářů dával, vzav moc od předních kněží. A když
měli mordováni býti, já jsem pomáhal ortele vynášeti. 11 A
po všech školách často trápě je, přinucoval jsem, aby se
rouhali; a náramně rozlítiv se na ně, protivil jsem se jim, až
i do jiných měst na to jsem jezdil. 12 A v tom, když jsem
šel do Damašku, s mocí a s poručením předních kněží, 13
O poledni na cestě, ó králi, uzřel jsem, ano světlo s nebe,
jasnější nad blesk slunečný, obklíčilo mne, i ty, kteříž se
mnou šli. 14 A když jsme my všickni na zem padli, slyšel
jsem hlas mluvící ke mně a řkoucí Židovským jazykem:
Saule, Saule, proč mi se protivíš? Tvrdoť jest tobě proti
ostnům se zpěčovati. 15 A já řekl: I kdo jsi, Pane? A on
řekl: Já jsem Ježíš, kterémuž ty se protivíš. 16 Ale vstaň a
stůj na nohách svých; nebo protoť jsem se tobě ukázal, ať
bych tebe učinil služebníkem a svědkem i těch věcí, kteréž
jsi viděl, i těch, v kterýchžto ukazovati se budu tobě, 17
Vysvobozuje tebe z lidu tohoto, i z pohanů, k nimž tě nyní
posílám, 18 Otvírati oči jejich, aby se obrátili od temností k
světlu a z moci ďábelské k Bohu, aby tak hříchů odpuštění a
díl s posvěcenými vzali skrze víru, kteráž jest ve mne. 19
A protož, ó králi Agrippo, nebyl jsem nevěřící nebeskému
vidění. 20 Ale hned nejprv těm, kteříž jsou v Damašku a
v Jeruzalémě, i po vší krajině Judské, potom i pohanům
zvěstoval jsem evangelium, aby pokání činili a obrátili se
k Bohu, skutky hodné pokání činíce. 21 A pro tu příčinu
Židé javše mne v chrámě, pokoušeli se rukama svýma
zamordovati. 22 Ale s pomocí Boží ještě až do dnešního dne
stojím, vydávaje svědectví i malému i velikému, nic jiného
nevypravuje, než to, což jsou Proroci a Mojžíš zvěstovali, že
se mělo státi: 23 Totiž, že měl Kristus trpěti, a z mrtvých
vstana první, zvěstovati světlo lidu tomuto i pohanům. 24 To
když od sebe promluvil Pavel, Festus hlasem velikým řekl:
Blázníš, Pavle. Mnohé tvé umění k bláznovství tebe přivodí.

25 On pak řekl: Neblázníměť, výborný Feste, ale slova pravdy
a středmosti mluvím. 26 Víť zajisté o těch věcech král, před
kterýmž směle a svobodně mluvím; nebo mám za to, žeť
ho nic z těchto věcí tajno není, poněvadž se toto nedálo
pokoutně. 27 Věříš-li, králi Agrippo, Prorokům? Vím, že
věříš. 28 Tedy Agrippa řekl Pavlovi: Téměř bys mne k tomu
naklonil, abych byl křesťanem. 29 A Pavel řekl: Žádalť bych
od Boha, abyste i poněkud i z cela, netoliko ty, ale všickni,
kteříž slyší mne dnes, byli takoví, jakýž já jsem, kromě okovů
těchto. 30 A když to Pavel promluvil, vstal král, i vladař a
Bernice, i ti, kteříž s nimi seděli. 31 A odšedše na stranu,
mluvili spolu, řkouce: Nic hodného smrti neb vězení nečiní
člověk tento. 32 Agrippa pak Festovi řekl: Mohl propuštěn
býti člověk tento, kdyby se byl neodvolal k císaři.

27 A když bylo již usouzeno, abychom my se plavili
do Vlach, poručen jest i Pavel i někteří jiní vězňové
setníku, jménem Juliovi, kterýž byl nad houfem Augustovým.
2 Tedy všedše na lodí Adramyttenskou, abychom se plavili
podle krajin Azie, pustili jsme se na moře. A byl s námi
Aristarchus Macedonský z Tessaloniky. 3 Druhý pak den
připlavili jsme se k Sidonu. A tu Julius přívětivě se maje
ku Pavlovi, dopustil mu, aby jda k přátelům, u nich měl
pohodlí. 4 A berouce se odtud, plavili jsme se podle Cypru,
protože byl vítr odporný nám. 5 A tak přeplavivše se přes
moře Cilické a Pamfylické, přišli jsme do města Myry, kteréž
jest v krajině, jenž slove Lycia. 6 A tu našed setník bárku
Alexandrinskou, kteráž měla plouti do Vlach, uvedl nás na
ni. 7 A když jsme za mnoho dní znenáhla se plavili a sotva
připlouli proti Gnidum, a vítr nám bránil přiblížiti se k zemi,
i podjeli jsme Krétu podle Salmóny. 8 A sotva ji pomíjeti
mohše, přijeli jsme na jedno místo, kteréž slove Pěkný břeh,
od kteréhožto nedaleko bylo město Lasea. 9 Když pak
drahný čas přešel, a již bylo nebezpečné plavení, (neb již
byl i půst pominul,) napomínal jich Pavel, 10 Řka k nim:
Muži, vidím, že s velikým ublížením a s mnohou škodou
netoliko nákladu a lodí, ale i životů našich toto plavení bude.
11 Ale setník více věřil správci lodí a marináři, nežli tomu, co
Pavel pravil. 12 A když nebylo tu příhodného přístavu, kdež
by pobyli přes zimu, mnozí tak radili, aby se předce pustili
odtud, zda by jak mohli, přijedouce do Fenicen, přes zimu
tu pobýti na břehu Kréty, kterýž leží k větru nešpornímu a
k větru více než západnímu. 13 A když počal vítr víti od
poledne, majíce za to, že se budou umíněnou cestou držeti,
i nahodilo se jim, že jeli blízko Kréty. 14 Po neveliké pak
chvíli zdvihl se proti nim vítr bouřlivý půlnoční, kterýž slove
Euroklydon. 15 A když lodí zachvácena byla a nemohla
odolati proti větru, pustivše ji po větru, tak jsme se vezli. 16
A přiběhše pod jeden ostrov neveliký, kterýž slove Klauda,
sotva jsme mohli obdržeti člun u bárky. 17 Kterýžto zdvihše,
pomoci užívali, podpásavše bárku; a bojíce se, aby neuhodili
na místo nebezpečné, spustivše člun, tak se plavili. 18 A
když bouře vichrová námi velmi zmítala, na druhý den, což
bylo v lodí nákladů, metali ven. 19 A třetí den i to nádobí
bárce potřebné svýma rukama vyházeli jsme. 20 A když ani
slunce se neukázalo ani hvězdy za mnoho dní, a bouře vždy
větší nastávala, již byla všecka naděje o vysvobození našem
odjata. 21 A když jsme již byli hladem velmi ztrápeni, tedy
stoje Pavel uprostřed nich, řekl: Měli jste zajisté, ó muži,
uposlechnouce mne, nehýbati se od Kréty, a tak uvarovati se
nebezpečenství tohoto a škody 22 A i nyní vás napomínám,
abyste dobré mysli byli; neboť nezahyne žádný z vás, kromě
bárky samé. 23 Nebo této noci ukázal mi se anděl Boha toho,
jehož já jsem a kterémuž sloužím, 24 Řka: Neboj se, Pavle,
před císařem máš státi, a aj, dalť jest tobě Bůh všecky,
kteříž se plaví s tebou. 25 Protož buďte dobré mysli, muži;
neboť já věřím Bohu, žeť se tak stane, jakž jest mi mluveno.
26 Mámeť se pak dostati na nějaký ostrov. 27 A když již
byla čtrnáctá noc, a my se plavili po moři Adriatickém,
okolo půlnoci, domnívali se plavci, že by se jim okazovala
krajina nějaká. 28 Kteřížto spustivše do vody olovnici, nalezli
hlubokost dvadcíti loktů; a odjevše odtud maličko, opět
spustivše olovnici, nalezli hlubokost patnácti loktů. 29 A
bojíce se, aby na místa skalnatá neuhodili, spustivše z bárky
čtyři kotve, žádali, aby den byl. 30 Chtěli pak marináři utéci z
bárky, pustivše člun do moře, pod zámyslem, jako by chtěli
od předku lodí kotve roztahovati, 31 I řekl Pavel setníkovi
a žoldnéřům: Nezůstanou-li tito na lodí, vy nebudete moci
zachováni býti. 32 Tedy žoldnéři utínali provazy u člunu, a
pustili jej, aby pryč plynul. 33 A když již dnělo, napomínal
Pavel všech, aby pojedli, řka: Již jest tomu dnes čtrnáctý
den, jakž očekávajíce, trváte lační, nic nejedouce. 34 Protož
prosím vás, abyste pojedli pro zachování vašeho zdraví; neb
žádného z vás vlas s hlavy nespadne. 35 A to pověděv,
vezma chléb, díky vzdával Bohu přede všemi, a rozlomiv,
počal jísti. 36 A tak potěšeni byvše všickni, pojedli i oni. 37
Bylo pak nás všech osob na lodí dvě stě sedmdesáte a
šest. 38 A nasyceni jsouce pokrmem, oblehčovali bárku,
vysýpajíce pšenici do moře. 39 A když byl den, nemohli
země viděti, než okřídlí nějaké znamenali, ano má břeh, k
němuž myslili, kdyby jak mohli přistáti s lodí. 40 A vytáhše
kotvy, pustili se po moři, rozpustivše také provazy pravidl; a
zdvihše plachtu k větru, táhli se k břehu. 41 Ale když trefili
na to místo, kdež se dvoje moře schází, tu se zastavila lodí.
A přední konec lodí uváznutý stál, nehýbaje se, zadní pak

konec lámal se násilím vln. 42 Tedy žoldnéři radili setníkovi,
aby vězně zmordovali, aby jim některý vyplyna, neutekl.
43 Ale setník chtěje zachovati Pavla, nedal toho učiniti. I
rozkázal těm, kteříž mohli plynouti, aby se pustili nejprv do
moře a vyplynuli na zem, 44 Jiní pak aby na dskách plynuli a
někteří na těch kusích lodí. I takž se stalo, že všickni zdraví
vyšli na zemi.

28 A tak zachováni jsouce, teprv poznali, že ostrov ten
sloul Melita. 2 Lidé pak toho ostrova velikou přívětivost
k nám ukázali. Nebo zapálivše hranici drev, přijali nás všecky,
pro déšť, kterýž v tu chvíli byl, a pro zimu. 3 A když Pavel
sebral drahně rožďí a kladl na oheň, ještěrka, utíkajíc před
horkem, připjala se k ruce jeho. 4 A když uzřeli lidé toho
ostrovu, ano ještěrka visí u ruky jeho, řekli jedni k druhým:
Jistě člověk tento jest vražedlník; neb ač z moře vyšel, však
pomsta Boží nedá jemu živu býti. 5 Ale on střásl tu ještěrku
do ohně, a nic se jemu zlého nestalo. 6 Oni pak očekávali,
že oteče, aneb padna, pojednou umře. A když toho dlouho
čekali a viděli, že se mu nic zlého nestalo, změnivše myšlení
své, pravili, že jest on bůh. 7 Na těch pak místech měl
popluží kníže toho ostrova, jménem Publius, kterýžto přijav
nás k sobě, za tři dni přátelsky u sebe v hospodě choval.
8 I přihodilo se, že otec toho Publia ležel, maje zimnici a
červenou nemoc. K němuž všed Pavel, a pomodliv se,
vzložil na něj ruce a uzdravil jej. 9 A když se to stalo, tedy i
jiní, kteříž na ostrově tom nemocní byli, přistupovali, a byli
uzdravováni. 10 Ctili nás pak velice, a když jsme se měli pryč
plaviti, nakladli nám na lodí toho, čehož potřebí bylo. 11 A po
třech měsících plavili jsme se na bárce Alexandrinské, kteráž
tu byla na tom ostrově přes zimu, majici za erb Kastora a
Polluxa. 12 A když jsme přijeli do Syrakusis, zůstali jsme
tu za tři dni. 13 A odtud okolo plavíce se, přišli jsme do
Regium; a po jednom dni, když vál vítr od poledne, druhý
den přijeli jsme do Puteolos. 14 Kdežto nalezli jsme bratří,
kteříž nás prosili, abychom pobyli u nich za sedm dní. A tak
jsme šli k Římu. 15 Odkudž, když o nás uslyšeli bratří, vyšli
proti nám až na rynk Appiův a ke Třem krčmám. Kteréžto
uzřev Pavel, poděkoval Bohu a počal býti dobré mysli. 16 A
když jsme přišli do Říma, setník dal vězně v moc hejtmanu
vojska, ale Pavlovi dopuštěno, aby sám bydlil s žoldnéřem,
kterýž ho ostříhal. 17 I stalo se po třech dnech, svolal Pavel
muže přední z Židů. A když se sešli, řekl k nim: Muži bratří,
já nic neučiniv proti lidu ani proti obyčejům otcovským, jat
jsa, z Jeruzaléma vydán jsem v ruce Římanům, 18 Kteříž
vyslyševše mne, chtěli mne propustiti, protože žádné viny
hodné smrti na mně nebylo. 19 Ale když Židé tomu odpírali,
přinucen jsem odvolati se k císaři, ne jako bych měl co
národ svůj žalovati. 20 A protož z té příčiny povolal jsem
vás, žádostiv jsa viděti vás a s vámi promluviti; nebo pro
naději lidu Izraelského řetězem tímto svázán jsem. 21 A
oni řekli jemu: Myť jsme žádného psaní neměli o tobě z
Židovstva, aniž kdo z bratří přijda, vypravoval nám, aneb
mluvil co zlého o tobě. 22 Ale žádámeť od tebe slyšeti, jak
smyslíš; nebo víme o té sektě, že se jí všudy odpírá. 23 A
když jemu uložili den, sešlo se jich mnoho do hospody k
němu, jimžto s osvědčováním vypravoval o království Božím,
slouže jim k víře o Ježíšovi z Zákona Mojžíšova a Proroků,
od jitra až do večera. 24 A někteří uvěřili tomu, což Pavel
vypravoval, někteří pak nevěřili. 25 A tak nejsouce mezi
sebou svorní, rozešli se, k nimžto promluvil Pavel toto jedno
slovo: Jistě žeť jest dobře Duch svatý skrze proroka Izaiáše
mluvil k otcům našim, 26 Řka: Jdi k lidu tomuto a rciž jim:
Sluchem slyšeti budete, a nesrozumíte, a hledíce hleděti
budete, a neuzříte. 27 Nebo zhrublo srdce lidu tohoto, a
ušima těžce slyšeli, a oči své zamhouřili, aby snad neviděli
očima, a ušima neslyšeli, a srdcem nerozuměli, a neobrátili
se, abych jich neuzdravil. 28 Budiž vám tedy známo, že jest
pohanům posláno toto spasení Boží, a oniť slyšeti budou. 29
A když on to propověděl, odešli Židé, majíce mezi sebou
mnohé hádky. 30 Pavel pak trval za celé dvě létě v hospodě
své, a přijímal všecky, kteříž přicházeli k němu, 31 Káže
o království Božím a uče těm věcem, kteréž jsou o Pánu
Ježíši Kristu, se vší doufanlivostí bez překážky.

Římanům

1 Pavel, služebník Jezukristův, povolaný apoštol, oddělený
k kázaní evangelium Božího, **2** (Kteréžto zdávna zaslíbil
skrze proroky své v Písmích svatých,) **3** O Synu jeho,
(zplozeném z semene Davidova s strany těla, **4** Kterýž
prokázán jest býti Synem Božím mocně, podle Ducha
posvěcení, skrze z mrtvých vstání,) totiž o Ježíši Kristu,
Pánu našem, **5** Skrze něhožto jsme přijali milost a apoštolství
ku poslušenství víry mezi všemi národy pro jméno jeho, **6** Z
nichžto i vy jste povolaní Ježíše Krista, **7** Všechněm, kteříž
jste v Římě, milým Božím, povolaným svatým: Milost vám a
pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista. **8** Nejprve
pak díky činím Bohu svému skrze Ježíše Krista ze všech
vás, že víra vaše rozhlašuje se po všem světě. **9** Svědek
mi jest zajisté Bůh, kterémužto sloužím duchem mým v
evangelium Syna jeho, žeť bez přestání zmínku o vás činím,
10 Vždycky na svých modlitbách žádaje, abych aspoň někdy
mohl šťastně k vám, byla-li by vůle Boží, přijíti. **11** Neboť
velice žádám viděti vás, abych vám udělil částku nějakou
milosti duchovní ku potvrzení vašemu, **12** To jest, abych
spolu s vámi potěšen byl, skrze společnou i vaši i mou víru.
13 Nechciť pak, bratří, abyste nevěděli, žeť jsem mnohokrát
již uložil přijíti k vám, (ale překážky jsem měl až dosavad,
) abych nějaký užitek také i mezi vámi měl, jako i mezi
jinými národy. **14** Nebo Řekům i kterýmkoli jiným národům, i
moudrým i nemoudrým, dlužník jsem. **15** A tak, pokudž na
mně jest, hotov jsem i vám, kteříž v Římě jste, zvěstovati
evangelium. **16** Neboť se nestydím za evangelium Kristovo;
moc zajisté Boží jest k spasení každému věřícímu, Židu
předně, potom i Řeku. **17** Nebo spravedlnost Boží zjevuje se
skrze ně z víry u víru, jakož psáno jest: Spravedlivý pak
z víry živ bude. **18** Zjevuje se zajisté hněv Boží s nebe
proti každé bezbožnosti a nepravosti lidí, pravdu Boží v
nepravosti zadržujících. **19** Nebo což poznáno býti může
o Bohu, známé jest jim učiněno, Bůh zajisté zjevil jim. **20**
Nebo neviditelné věci jeho mohou vidíny býti, když z skutků
při stvoření světa stalých rozumem pochopeny bývají, totiž
ta jeho věčná moc a Božství, tak aby již byli bez výmluvy,
(aïdios g126) **21** Protože poznavše Boha, nectili jako Boha, ani
jemu děkovali, ale marní učiněni jsou v myšleních svých, a
zatmíno jest nemoudré srdce jejich. **22** Měvše se za moudré,
blázni učiněni jsou. **23** Nebo směnili slávu neporušitelného
Boha v slávu podobenství obraza porušitelného člověka,
i ptactva, i hovad čtvernohých, i zeměplazů. **24** Protož i
Bůh vydal je v žádosti srdce jejich, v nečistotu, aby zprznili
těla svá vespolek, **25** Jakožto ty, kteříž jsou směnili pravdu
Boží za lež, a ctili i sloužili stvoření raději nežli Stvořiteli,
kterýž jest požehnaný na věky. Amen. **(aiōn g165)** **26** Protož
je vydal Bůh v žádosti ohavné. Nebo i ženy jejich změnily
přirozené sebe užívání v to, kteréž jest proti přirození. **27**
A podobně i mužské pohlaví, opustivše přirozené užívání
ženy, rozpálili se v žádostech svých jedni k druhým, mužské
pohlaví vespolek mrzkost pášíce, a tak spravedlivou mzdu,
kteráž na jejich blud slušela, sami na sebe uvodíce. **28** A
jakož sobě málo vážili známosti Boha, takž také Bůh vydal
je v převrácený smysl, aby činili to, což nesluší, **29** Jsouce
naplněni vší nepravostí, zlostí, smilstvem, nešlechetností,
lakomstvím, plní závisti, vraždy, svárů, lsti, zlých obyčejů, **30**
Utrhači, pomluvači, Boha nenávidící, hanliví, pyšní, chlubní,
nalezači zlých věcí, rodičů neposlušní, **31** Nemoudří, smluv
nezdrželiví, beze vší lítosti, neukojitelní a nemilosrdní. **32**
Kteřížto vědouce o tom právu Božím, že ti, kteříž takové věci
činí, hodni jsou smrti, avšak netoliko ty věci činí, ale i jiným
též činícím nakládají.

2 Protož nemůžeš se vymluviti, ó člověče každý, potupuje
jiného. Nebo tím, že jiného potupuješ, sám sebe
odsuzuješ, poněvadž totéž činíš, což na jiném tupíš. **2**
Víme ť zajisté, že soud Boží jest podle pravdy proti těm,
kteříž takové věci činí. **3** Zdali se domníváš, ó člověče, jenž
soudíš ty, kdož takové věci činí, a sám totéž čině, že ty
ujdeš soudu Božího? **4** Èili bohatstvím dobrotivosti jeho a
snášelivosti i dlouhočekání pohrdáš, nevěda, že dobrotivost
Boží ku pokání tebe vede? **5** Ale podle tvrdosti své a srdce
nekajícího shromažďuješ sobě hněv ke dni hněvu a zjevení
spravedlivého soudu Božího, **6** Kterýž odplatí jednomu
každému podle skutků jeho, **7** Těm zajisté, kteříž trvajíce v
dobrém skutku, slávy a cti a nesmrtelnosti hledají, životem
věčným, **(aiōnios g166)** **8** Těm pak, kteříž jsou svárliví a pravdě
nepovolují, ale povolují nepravosti, prchlivostí a hněvem, **9**
Trápením a úzkostí, a to každé duši člověka činícího zlé,
i Žida předně, a též i Řeka. **10** Ale slávu a čest a pokoj
dá každému, kdož činí dobré, i Židu předně, a též i Řeku.
11 Neboť není přijímání osob u Boha. **12** Kteřížkoli zajisté
bez Zákona hřešili, bez Zákona i zahynou; a kteřížkoli pod
Zákonem byvše hřešili, skrze Zákon odsouzeni budou, **13**
(Nebo ne ti, jenž slyší Zákon, spravedlivi jsou před Bohem,
ale činitelé Zákona spravedlivi budou. **14** Nebo když pohané
Zákona nemajíce, od přirození činí to, což přikazuje Zákon,
takoví Zákona nemajíce, sami sobě zákonem jsou, **15**
Kteřížto ukazují dílo Zákona napsané na srdcích svých, když
jim to osvědčuje svědomí jejich i myšlení, kteráž se vespolek
obviňují, anebo také vymlouvají.) **16** V ten den, kdyžto souditi

bude Bůh tajné věci lidské, podle evangelium mého skrze
Jezukrista. 17 Aj, ty sloveš Žid, a spoléháš na Zákon, a
chlubíš se Bohem, 18 A znáš vůli jeho, a rozeznáváš, co
sluší neb nesluší, naučen jsa z Zákona, 19 A za to máš,
že jsi ty vůdcím slepých, světlem těch, kteříž jsou ve tmě,
20 Ředitelem nemoudrých, učitelem nemluvňat, majícím
formu umění a pravdy v Zákoně. 21 Kterakž tedy jiného
uče, sám sebe neučíš? Vyhlašuje, že nemá kradeno býti,
sám kradeš? 22 Pravě: Nezcizoložíš, a cizoložství pácháš?
V ohavnosti maje modly, svatokrádeže se dopouštíš? 23
Zákonem se chlubě, přestupováním Zákona Bohu neúctu
činíš? 24 Nebo jméno Boží pro vás v porouhání jest mezi
pohany, jakož psáno jest. 25 Obřezánít' zajisté prospěje,
budeš-li Zákon plniti; pakli budeš přestupitelem Zákona,
obřezání tvé učiněno jest neobřezáním. 26 A protož jestližeť
by neobřízka ostříhala práv Zákona, zdaliž nebude počtena
neobřízka jejich za obřízku? 27 A odsoudí ti, kteříž jsou z
přirození neobřízka, zachovávajíce Zákon, tebe, kterýž pod
literou a obřízkou přestupník jsi Zákona? 28 Nebo ne ten
jest pravý Žid, kterýž jest zjevně Židem; aniž to jest pravé
obřezání, kteréž bývá zjevně na těle; 29 Ale ten jest pravý
Žid, kterýžto vnitř jest Židem, a to jest pravé obřezání, kteréž
jest srdečné v duchu, a ne podle litery; jehožto chvála ne z
lidí jest, ale z Boha.

3 Což tedy má více Žid nežli pohan? Aneb jaký jest užitek
obřízky? 2 Mnohý všelikterak. Přední zajisté ten, že jest
jim svěřen Zákon Boží. 3 Nebo což jest do toho, jestliže byli
někteří z nich nevěrní? Zdaliž nevěra jejich věrnost Boží
vyprázdní? 4 Nikoli, nýbrž budiž Bůh pravdomluvný, ale
každý člověk lhář, jakož psáno jest: Aby ospravedlněn byl
v řečech svých, a přemohl, když by soudil. 5 Ale jestližeť
pak nepravost naše spravedlnost Boží zvelebuje, což díme?
Zdali nespravedlivý jest Bůh, jenž uvodí hněv? (Po lidskuť
pravím.) 6 Nikoli, sic jinak kterakž by Bůh soudil svět? 7
Nebo jestližeť pravda Boží mou lží rozmohla se k slávě
jeho, i pročež pak já jako hříšník bývám souzen? 8 A ne
raději (jakž o nás zle mluví a jakož někteří praví, že bychom
říkali,): Èiňme zlé věci, aby přišly dobré? Jichžto spravedlivé
jest odsouzení. 9 Což tedy? My převyšujeme pohany?
Nikoli, nebo jsme již prve dokázali toho, že jsou, i Židé i
Řekové, všickni pod hříchem, 10 Jakož psáno jest: Že není
spravedlivého ani jednoho. 11 Není rozumného, není, kdo by
hledal Boha. 12 Všickni se uchýlili, spolu neužiteční učiněni
jsou; není, kdo by činil dobré, není ani jednoho. 13 Hrob
otevřený hrdlo jejich, jazyky svými lstivě mluvili, jed lítých
hadů pod rty jejich. 14 Kterýchžto ústa plná jsou zlořečení a
hořkosti. 15 Nohy jejich rychlé k vylévání krve. 16 Setření a
bída na cestách jejich. 17 A cesty pokoje nepoznali. 18 Není
bázně Boží před očima jejich. 19 Víme pak, že cožkoli Zákon
mluví, těm, kteříž jsou pod Zákonem, mluví, aby všeliká
ústa zacpána byla a aby vinen byl všecken svět Bohu. 20
Protož z skutků Zákona nebude ospravedlněn žádný člověk
před obličejem jeho; nebo skrze Zákon přichází poznání
hřícha. 21 Ale nyní bez Zákona spravedlnost Boží zjevena
jest, osvědčená Zákonem i Proroky, 22 Spravedlnost totiž
Boží, skrze víru Ježíše Krista, ke všem a na všecky věřící.
23 Neboť není rozdílu. Všickniť zajisté zhřešili, a nemají slávy
Boží. 24 Spravedlivi pak učiněni bývají darmo, milostí jeho,
skrze vykoupení, kteréž se stalo v Kristu Ježíši, 25 Jehožto
Bůh vydal za smírci, skrze víru ve krvi jeho, k ukázání
spravedlnosti své, skrze odpuštění předešlých hříchů, 26 V
shovívání Božím, k dokázání spravedlnosti své v nynějším
času, k tomu, aby on spravedlivým byl a ospravedlňujícím
toho, jenž jest z víry Ježíšovy. 27 Kdež jest tedy chlouba
tvá? Vyprázdněna jest. Skrze který zákon? Skutků-li? Nikoli,
ale skrze zákon víry. 28 Protož za to máme, že člověk
bývá spravedliv učiněn věrou bez skutků Zákona. 29 Zdaliž
jest toliko Bůh Židů? Zdali také není i pohanů? Ba, jistě i
pohanů, 30 Poněvadž jeden jest Bůh, kterýž ospravedlňuje
obřízku z víry, a neobřízku skrze víru. 31 Což tedy Zákon
vyprazdňujeme skrze víru? Nikoli, nýbrž Zákon tvrdíme.

4 Což tedy díme, čeho jest došel podle těla Abraham otec
náš? 2 Nebo byl-lit' Abraham z skutků spravedliv učiněn,
máť se čím chlubiti, ale ne u Boha. 3 Nebo co praví Písmo?
Uvěřil pak Abraham Bohu, i počteno jemu za spravedlnost.
4 Kdožť skutky činí, tomuť odplata nebývá počtena podle
milosti, ale podle dluhu. 5 Tomu pak, kdož nečiní skutků,
ale věří v toho, kterýž spravedlivého činí bezbožníka, bývá
počtena víra jeho za spravedlnost, 6 Jakož i David vypravuje
blahoslavenství člověka, jemuž Bůh přivlastňuje spravedlnost
bez skutků, řka: 7 Blahoslavení, jichžto odpuštěny jsou
nepravosti a jejichžto přikryti jsou hříchové. 8 Blahoslavený
muž, kterémuž Pán nepočítá hříchu. 9 Blahoslavenství tedy
toto k obřízce-li se vztahuje toliko, čili také k neobřízce? Nebo
pravíme, že Abrahamovi víra jest počtena za spravedlnost.
10 Kterak pak jest počtena? Zdali když byl obřezán, čili před
obřezáním? Ne v obřízce, ale před obřezáním. 11 A potom
znamení, totiž obřízku, přijal za znamení spravedlnosti víry,
kteráž byla před obřezáním, na to, aby byl otcem všech
věřících v neobřízce, aby i jim přičtena byla spravedlnost, 12
A aby byl otcem obřízky, těch totiž, kteříž ne z obřízky toliko
jsou, ale kteříž kráčejí šlépějemi víry otce našeho Abrahama,

kteráž byla před obřezáním. 13 Nebo ne skrze Zákon stalo se
zaslíbení Abrahamovi, aneb semeni jeho, aby byl dědicem
světa, ale skrze spravedlnost víry. 14 Nebo jestližeť toliko
ti, kteříž jsou z Zákona, dědicové jsou, zmařena jest víra
a zrušeno zaslíbení. 15 Zákon zajisté hněv působí; nebo
kdež není Zákona, tu ani přestoupení. 16 A protož z víry
jde dědictví, aby šlo podle milosti, proto aby pevné bylo
zaslíbení všemu semeni, netoliko tomu, kteréž z Zákona
jest, ale i tomu, jenž jest z víry Abrahamovy, kterýž jest otec
všech nás, 17 (Jakož psáno jest: Otcem mnohých národů
postavil jsem tebe,) před obličejem Boha, jemuž uvěřil,
kterýž obživuje mrtvé a povolává i těch věcí, jichž není, jako
by byly. 18 Kterýžto Abraham v naději proti naději uvěřil, že
bude otcem mnohých národů, podle toho povědění: Takť
bude símě tvé, jakožto hvězdy nebeské a jako písek mořský.
19 A nezemdlev u víře, nepatřil na své tělo již umrtvené, ješto
téměř ve stu letech byl, ani na život Sáry také již umrtvený.
20 Ale o zaslíbení Božím nepochyboval z nedověry, nýbrž
posilnil se věrou, dav chválu Bohu, 21 Jsa tím jist, že cožkoli
zaslíbil, mocen jest i učiniti. 22 A protož počteno jest jemu to
za spravedlnost. 23 Jestiť pak to napsáno ne pro něj toliko,
že jemu to počteno bylo za spravedlnost, 24 Ale i pro nás,
kterýmžto bude počteno za spravedlnost, věřícím v toho,
kterýž vzkřísil Ježíše Pána našeho z mrtvých, 25 Kterýž
vydán jest na smrt pro hříchy naše a vstal z mrtvých pro
ospravedlnění naše.

5 Ospravedlněni tedy jsouce z víry, pokoj máme s Bohem
skrze Pána našeho Jezukrista, 2 Skrze něhož i přístup
měli jsme věrou k milosti této, kterouž stojíme. A chlubíme
se nadějí slávy Boží. 3 A ne toliko nadějí, ale také chlubíme
se souženími, vědouce, že soužení trpělivost působí, 4
A trpělivost zkušení, zkušení pak naději, 5 A nadějeť
nezahanbuje. Nebo láska Boží rozlita jest v srdcích našich
skrze Ducha svatého, kterýž dán jest nám. 6 Kristus zajisté,
když jsme my ještě mdlí byli, v čas příhodný za bezbožné
umřel. 7 Ješto sotva kdo za spravedlivého umře, ač za
dobréhoť by někdo snad i umříti směl. 8 Dokazujeť pak
Bůh lásky své k nám; nebo když jsme ještě hříšníci byli,
Kristus umřel za nás. 9 Èím tedy více nyní již ospravedlněni
jsouce krví jeho, spaseni budeme skrze něho od hněvu. 10
Poněvadž byvše nepřátelé, smířeni jsme s Bohem skrze
smrt Syna jeho, nadtoť již smíření spaseni budeme skrze
život jeho. 11 A ne toliko to, ale chlubíme se také i Bohem,
skrze Pána našeho Jezukrista, skrze něhož nyní smíření
jsme došli. 12 A protož jakož skrze jednoho člověka hřích
na svět všel a skrze hřích smrt, a tak na všecky lidi smrt
přišla, v němž všickni zhřešili. 13 Nebo až do Zákona hřích
byl na světě, ale hřích se nepočítá, když Zákona není. 14
Kralovala pak smrt od Adama až do Mojžíše také i nad těmi,
kteříž nehřešili ku podobenství přestoupení Adamova, kterýž
jest figura toho budoucího Adama. 15 Ale ne jako hřích,
tak i milost. Nebo poněvadž onoho pádem jednoho mnoho
jich zemřelo, mnohemť více milost Boží a dar z milosti toho
jednoho člověka Jezukrista na mnohé rozlit jest. 16 Avšak ne
jako skrze jednoho, kterýž zhřešil, tak zase milost. Nebo vina
z jednoho pádu přivedla všecky k odsouzení, ale milost z
mnohých hříchů přivodí k ospravedlnění. 17 Nebo poněvadž
pro pád jeden smrt kralovala pro jednoho, mnohemť více,
kteříž by rozhojněnou milost a dar spravedlnosti přijali, v
životě novém kralovati budou skrze jednoho Jezukrista. 18 A
tak tedy, jakž skrze pád jeden všickni lidé přišli k odsouzení,
tak i skrze ospravedlnění jednoho všickni lidé mohou přijíti k
ospravedlnění života. 19 Neb jakož skrze neposlušenství
jednoho člověka učiněno jest mnoho hříšných, tak i skrze
poslušenství jednoho spravedlivi učiněni budou mnozí. 20
Zákon pak vkročil mezi to, aby se rozhojnil hřích, a když se
rozhojnil hřích, tedy ještě více rozhojnila se milost, 21 Aby
jakož jest kraloval hřích k smrti, tak aby i milost kralovala
skrze spravedlnost k životu věčnému, skrze Jezukrista Pána
našeho. (aiōnios g166)

6 Což tedy díme? Snad zůstaneme v hříchu, aby se milost
rozhojnila? 2 Nikoli. Kteříž jsme zemřeli hříchu, kterakž
ještě živi budeme v něm? 3 Zdaliž nevíte, že kteřížkoli
pokřtěni jsme v Krista Ježíše, v smrt jeho pokřtěni jsme? 4
Pohřbeni jsme tedy s ním skrze křest v smrt, abychom, jakož
z mrtvých vstal Kristus k slávě Otce, tak i my v novotě života
chodili. 5 Nebo poněvadž jsme v něj vštípeni připodobněním
smrti jeho, tedy i vzkříšením jemu připodobněni budeme, 6
To vědouce, že starý člověk náš s ním spolu ukřižován jest,
aby bylo umrtveno tělo hřícha, abychom již potom nesloužili
hříchu. 7 Nebo kdožť umřel, ospravedlněn jest od hříchu. 8
Jestližeť jsme pak zemřeli s Kristem, věřímeť, že spolu s ním
také živi budeme, 9 Vědouce, že Kristus vstav z mrtvých,
již více neumírá, smrt nad ním již více nepanuje. 10 Nebo
že jest umřel, hříchu umřel jednou; že pak jest živ, živ jest
Bohu. 11 Tak i vy za to mějte, že jste zemřeli zajisté hříchu,
ale živi jste Bohu v Kristu Ježíši, Pánu našem. 12 Nepanujž
tedy hřích v smrtelném těle vašem, tak abyste povolovali
jemu v žádostech jeho. 13 Aniž vydávejte údů svých za
odění nepravosti kterémukoli hříchu, ale vydávejte se k
sloužení Bohu, jakožto vstavše z mrtvých a jsouce živi, a údy
své vydávejte za odění spravedlnosti Bohu. 14 Nebo hřích

nebude panovati nad vámi; nejste zajisté pod Zákonem,
ale pod milostí. 15 Což tedy? Hřešiti budeme, když nejsme
pod Zákonem, ale pod milostí? Nikoli. 16 Zdaliž nevíte, že
komuž se vydáváte za služebníky ku poslušenství, toho
jste služebníci, kohož posloucháte, buďto hříchu k smrti,
buďto poslušenství k spravedlnosti? 17 Ale díka Bohu, že
byvše služebníci hřícha, uposlechli jste z srdce způsobu
učení toho, v kteréž uvedeni jste. 18 Vysvobozeni jsouce
pak od hříchu, učiněni jste služebníci spravedlnosti. 19 Po
lidsku pravím, pro mdlobu těla vašeho: Jakž jste vydávali
údy vaše v službu nečistotě a nepravosti k tomu, abyste
činili nepravost, tak již nyní vydávejte údy vaše v službu
spravedlnosti ku posvěcení. 20 Nebo když jste byli služebníci
hřícha, cizí jste byli od spravedlnosti. 21 Jaký jste pak užitek
měli tehdáž toho, začež se nyní stydíte? Konec zajisté těch
věcí jest smrt. 22 Nyní pak vysvobozeni jsouce od hříchu a
podmaněni v službu Bohu, máte užitek váš ku posvěcení, cíl
pak život věčný. (aiōnios g166) 23 Nebo odplata za hřích jest
smrt, ale milost Boží jest život věčný v Kristu Ježíši, Pánu
našem. (aiōnios g166)

7 Zdaliž nevíte, bratří, (nebo povědomým Zákona mluvím)
že Zákon panuje nad člověkem, dokudž živ jest člověk?
2 Nebo žena, kteráž za mužem jest, živému muži přivázána
jest zákonem; pakli by umřel muž její, rozvázána jest od
zákona muže. 3 A protož dokudž jest živ muž její, slouti
bude cizoložnice, bude-li s jiným mužem; pakliť by muž její
umřel, jižť jest svobodna od zákona toho, takže již nebude
cizoložnice, bude-li s jiným mužem. 4 Takž, bratří moji, i vy
umrtveni jste Zákonu skrze tělo Kristovo, abyste byli jiného,
totiž toho, kterýž z mrtvých vstal, abychom ovoce nesli
Bohu. 5 Nebo když jsme byli v těle, žádosti hříchů příčinou
Zákona vzbuzené moc svou provodily v údech našich k
nesení ovoce ne Bohu, ale smrti. 6 Nyní pak osvobozeni
jsme od Zákona, když umřel ten, v němž jsme držáni byli,
tak abychom již sloužili v novotě ducha, a ne v vetchosti
litery. 7 Což tedy díme? Že Zákon jest hříchem? Nikoli;
nýbrž hříchu jsem nepoznal, než skrze Zákon. Nebo i o
žádosti byl bych nevěděl, aby hříchem byla, by byl Zákon
neřekl: Nepožádáš. 8 Ale příčinu vzav hřích skrze přikázaní,
zplodil ve mně všelikou žádost. Bez Zákona zajisté hřích
mrtev jest. 9 Játť pak byl jsem živ někdy bez Zákona, ale
když přišlo přikázání, hřích ožil, 10 a já umřel. I shledáno
jest, že to přikázání, kteréž mělo mi býti k životu, že jest
mi k smrti. 11 Nebo hřích, vzav příčinu skrze to přikázání,
podvedl mne, a skrze ně i zabil. 12 A tak Zákon zajisté
svatý, a přikázání svaté i spravedlivé a dobré jest. 13 Tedy
to dobré učiněno jest mi smrt? Nikoli, ale hřích, kterýž aby
se okázal býti hříchem, skrze to dobré zplodil mi smrt, aby
tak byl příliš velmi hřešící hřích skrze přikázání. 14 Víme
zajisté, že Zákon jest duchovní, ale já jsem tělesný, prodaný
hříchu. 15 Nebo toho, což činím, neoblibuji; nebo ne, což
chci, to činím, ale, což v nenávisti mám, to činím. 16 Jestližeť
pak, což nechci, to činím, tedy povoluji Zákonu, že jest
dobrý. 17 A tak již ne já to činím, ale ten, kterýž přebývá ve
mně, hřích. 18 Vímť zajisté, že nepřebývá ve mně, (to jest v
těle mém), dobré. Nebo chtění hotové mám, ale vykonati
dobrého, tohoť nenalézám. 19 Nebo nečiním toho dobrého,
což chci, ale činím to zlé, čehož nechci. 20 A poněvadž pak,
čehož já nechci, to činím, tedyť již ne já činím to, ale ten,
kterýž přebývá ve mně, hřích. 21 Nalézám tedy takový při
sobě zákon, když chci činiti dobré, že se mne přídrží zlé. 22
Nebo zvláštní libost mám v Zákoně Božím podle vnitřního
člověka; 23 Ale vidím jiný zákon v údech svých, odporující
zákonu mysli mé a jímající mne, tak abych byl vězeň zákona
hřícha, kterýž jest v údech mých. 24 Bídný já člověk! Kdo
mne vysvobodí z toho těla smrti? 25 Ale děkujiť Bohu skrze
Jezukrista Pána našeho. A takžť já sloužím myslí Zákonu
Božímu, ale tělem zákonu hřícha.

8 A protož neníť již žádného odsouzení těm, kteříž jsou v
Kristu Ježíši, totiž nechodícím podle těla, ale podle Ducha.
2 Nebo zákon Ducha života v Kristu Ježíši, vysvobodil mne
od zákona hřícha a smrti. 3 Nebo seč nemohl býti Zákon,
byv mdlý pro tělo, Bůh poslav Syna svého v podobnosti těla
hřícha, a to příčinou hřícha, odsoudil hřích na těle, 4 Aby
spravedlnost Zákona vyplněna byla v nás, kteříž nechodíme
podle těla, ale podle Ducha. 5 Ti zajisté, kteříž jsou podle
těla živi, chutnají to, což jest těla, ale ti, kteříž jsou živi podle
Ducha, oblibují to, což jest Ducha. 6 Nebo smýšlení těla
jest smrt, smýšlení pak Ducha život a pokoj, 7 Protože
smýšlení těla jest nepřátelské Bohu; nebo Zákonu Božímu
není poddáno, a aniž hned může býti. 8 Protož ti, kteříž jsou
v těle, Bohu se líbiti nemohou. 9 Vy pak nejste v těle, ale v
Duchu, poněvadž Duch Boží přebývá v vás. Jestližeť pak
kdo Ducha Kristova nemá, tentť není jeho. 10 A jest-liť Kristus
v vás, tedy ač tělo umrtveno jest pro hřích, však duch živ jest
pro spravedlnost. 11 Jestližeť pak Duch toho, kterýž vzkřísil
Ježíše z mrtvých, přebývá v vás, ten, kterýž vzkřísil Krista z
mrtvých, obživí i smrtelná těla vaše, pro přebývajícího Ducha
jeho v vás. 12 A takž tedy, bratří, dlužnícitť jsme ne tělu,
abychom podle těla živi byli. 13 Nebo budete-li podle těla
živi, zemřete; pakli byste Duchem skutky těla mrtvili, živi
budete. 14 Nebo kteřížkoli Duchem Božím vedeni bývají, ti

jsou synové Boží. 15 Nepřijali jste zajisté Ducha služby opět
k bázni, ale přijali jste Ducha synovství, v němžto voláme
Abba, totiž Otče. 16 A tenť Duch osvědčuje duchu našemu,
že jsme synové Boží. 17 A jestliže synové, tedy i dědicové,
dědicové zajisté Boží, spolu pak dědicové Kristovi, však tak,
jestliže spolu s ním trpíme, abychom spolu i oslaveni byli. 18
Nebo tak za to mám, že nejsou rovná utrpení nynější oné
budoucí slávě, kteráž se zjeviti má na nás. 19 Nebo pečlivé
očekávání všeho stvoření očekává žádostivého zjevení synů
Božích. 20 Marnosti zajisté poddáno jest stvoření, nechtě, ale
pro toho, kterýž je poddal, 21 V naději, že i ono vysvobozeno
bude od služby porušení a přivedeno v svobodu slávy synů
Božích. 22 Nebo víme, že všecko stvoření spolu lká a
spolu ku porodu pracuje až posavad, 23 A netoliko ono,
ale i my, prvotiny Ducha mající, i myť také sami v sobě
lkáme, zvolení synů Božích očekávajíce, a tak vykoupení
těla našeho. 24 Nebo nadějí spaseni jsme. Naděje pak,
kteráž se vidí, není naděje. Nebo což kdo vidí, proč by se
toho nadál? 25 Pakli čehož nevidíme, toho se nadějeme,
tedy toho skrze trpělivost očekáváme. 26 Ano také i Duch
svatý pomocen jest mdlobám našim. Nebo zač bychom se
měli modliti, jakž by náleželo, nevíme, ale ten Duch prosí
za nás lkáními nevypravitelnými. 27 Ten pak, kterýž jest
zpytatel srdcí, zná, jaký by byl smysl Ducha, že podle Boha
prosí za svaté. 28 Víметь pak, že milujícím Boha všecky věci
napomáhají k dobrému, totiž těm, kteříž podle uložení jeho
povoláni jsou. 29 Nebo kteréž předzvěděl, ty i předzřídil,
aby byli připodobněni obrazu Syna jeho, aby tak on byl
prvorozený mezi mnohými bratřími. 30 Kteréž pak předzřídil,
těch i povolal, a kterýchž povolal, ty i ospravedlnil, a kteréž
ospravedlnil, ty i oslavil. 31 Což tedy díme k tomu? Kdyžť
jest Bůh s námi, i kdo proti nám? 32 Kterýž ani vlastnímu
Synu svému neodpustil, ale za nás za všecky vydal jej, i
kterakž by tedy nám s ním všech věcí nedal? 33 Kdo bude
žalovati na vyvolené Boží? Bůh jest, jenž ospravedlňuje. 34
Kdo jest, ješto by je odsoudil? Kristus jest, kterýž umřel za
ně, nýbrž i z mrtvých vstal, a kterýž i na pravici Boží jest,
kterýž také i oroduje za nás. 35 A protož kdo nás odloučí
od lásky Kristovy? Zdali zarmoucení, aneb úzkost, nebo
protivenství? Zdali hlad, čili nahota? Zdali nebezpečenství,
čili meč? 36 Jakož psáno jest: Pro tebe mrtveni býváme celý
den, jmíni jsme jako ovce oddané k zabití. 37 Ale v tom ve
všem udatně vítězíme, skrze toho, kterýž nás zamiloval.
38 Jist jsem zajisté, že ani smrt, ani život, ani andělé, ani
knížatstvo, ani mocnosti, ani nastávající věci, ani budoucí,
39 Ani vysokost, ani hlubokost, ani kterékoli jiné stvoření,
nebude moci nás odloučiti od lásky Boží, kteráž jest v Kristu
Ježíši, Pánu našem.

9 Pravduť pravím v Kristu a neklamámť, čemuž i svědomí
mé svědectví vydává v Duchu svatém, 2 Žeť mám veliký
zámutek a ustavičnou bolest v srdci svém. 3 Nebo žádal
bych já sám zavrženým býti od Krista místo bratří svých, totiž
příbuzných svých podle těla. 4 Kteřížto jsou Izraelští, jejichžto
jest přijetí za syny, i sláva, i smlouvy, i Zákona dání, i služba
Boží, i zaslíbení. 5 Jejichž jsou i otcové, a ti, z nichžto jest
Kristus podle těla, kterýž jest nade všecky Bůh požehnaný
na věky. Amen. (aiōn g165) 6 Avšak nemůže zmařeno býti
slovo Boží. Nebo ne všickni, kteříž jsou z Izraele, Izraelští
jsou. 7 Aniž proto, že jsou símě Abrahamovo, hned také
všickni jsou synové, ale v Izákovi nazváno bude tvé símě. 8
To jest, ne všickni ti, jenž jsou synové těla, jsou také synové
Boží, ale kteříž jsou synové Božího zaslíbení, ti se počítají
za símě. 9 Nebo toto jest slovo zaslíbení: V týž čas přijdu, a
Sára bude míti syna. 10 A netoliko to, ale i Rebeka z jednoho
počavši, totiž z Izáka, otce našeho, toho důvodem jest. 11
Nebo ještě před narozením obou těch synů, a prve nežli co
dobrého nebo zlého učinili, aby uložení Boží, kteréžto jest
podle vyvolení, a tak ne z skutků, ale z toho, jenž povolává,
pevné bylo, 12 Řečeno jest jí: Větší sloužiti bude menšímu,
13 Jakož psáno jest: Jákoba jsem miloval, ale Ezau nenáviděl
jsem. 14 I což tedy díme? Zdali nespravedlnost jest u Boha?
Nikoli. 15 Nebo Mojžíšovi dí: Smiluji se nad tím, komuž
milost učiním, a slituji se nad tím, nad kýmž se slituji. 16 A
tak tedy neníť vyvolování na tom, jenž chce, ani na tom,
jenž běží, ale na Bohu, jenž se smilovává. 17 Nebo dí
Písmo faraonovi: Proto jsem vzbudil tebe, abych na tobě
ukázal moc svou a aby rozhlášeno bylo jméno mé po vší
zemi. 18 A tak tedy nad kýmž chce, smilovává se, a koho
chce, zatvrzuje. 19 Ale díš mi: I pročež se pak hněvá?
Nebo vůli jeho kdo odepřel? 20 Ale ó člověče, kdo jsi ty,
že tak odpovídáš Bohu? Zdaž hrnec dí hrnčíři: Pročs mne
tak udělal? 21 Zdaliž hrnčíř nemá moci nad hlinou, aby z
jednostejného truple udělal jednu nádobu ke cti a jinou ku
potupě? 22 Což pak divného, že Bůh, chtěje ukázati hněv
a oznámiti moc svou, snášel ve mnohé trpělivosti nádoby
hněvu, připravené k zahynutí. 23 A takž také, aby známé
učinil bohatství slávy své při nádobách milosrdenství, kteréž
připravil k slávě. 24 Kterýchžto i povolal, totiž nás, netoliko z
Židů, ale také i z pohanů, 25 Jakož i skrze Ozé dí: Nazovu
nelid můj lidem mým, a nemilou nazovu milou. 26 A budeť
na tom místě, kdež řečeno bylo jim: Nejste vy lid můj, tuť
nazváni budou synové Boha živého. 27 Izaiáš pak volá

nad Izraelem, řka: Byť pak byl počet synů Izraelských jako
písek mořský, ostatkové toliko spaseni budou. 28 Nebo
pohubení učiní spravedlivé, a to jisté, pohubení zajisté učiní
Pán na zemi, a to jisté. 29 A jakož prve pověděl Izaiáš: Byť
byl Pán zástupů nepozůstavil nám semene, jako Sodoma
učiněni bychom byli, a Gomoře byli bychom podobni. 30 Což
tedy díme? Že pohané, kteříž nenásledovali spravedlnosti,
dosáhli spravedlnosti, a to spravedlnosti té, kteráž jest z víry;
31 Izrael pak následovav zákona spravedlnosti, k zákonu
spravedlnosti nepřišel. 32 Proč? Nebo ne z víry, ale jako z
skutků Zákona jí hledali. Urazili se zajisté o kámen urážky,
33 Jakož psáno jest: Aj, kladu na Sionu kámen urážky a skálu
pohoršení, a každý, kdož uvěří v něj, nebude zahanben.

10 Bratří, příchylnost zajisté s zvláštní libostí srdce mého
jestiť k Izraelovi, i modlitba za něj k Bohu, aby spasen
byl. 2 Neboť jim svědectví vydávám, žeť horlivost Boží mají,
ale ne podle umění. 3 Nebo neznajíce Boží spravedlnosti, a
svou vlastní spravedlnost hledajíce vystaviti, spravedlnosti
Boží nebyli poddáni. 4 Nebo konec Zákona jest Kristus k
ospravedlnění všelikému věřícímu. 5 Nebo Mojžíš píše o
spravedlnosti, kteráž jest z Zákona, pravě: Který by koli
člověk činil ty věci, živ bude v nich. 6 Ta pak spravedlnost,
kteráž jest z víry, takto praví: Neříkej v srdci svém: Kdo
vstoupí na nebe? To jest Krista s výsosti svésti. 7 Aneb
kdo sstoupí do propasti? To jest Krista z mrtvých vzbuditi.
(Abyssos g12) 8 Ale co dí spravedlnost z víry? Blízko tebe
jestiť slovo, v ústech tvých a v srdci tvém. A toť jest slovo
to víry, kteréž kážeme, 9 Totiž, vyznáš-li ústy svými Pána
Ježíše a srdcem svým uvěříš-li, že jej Bůh vzkřísil z mrtvých,
spasen budeš. 10 Nebo srdcem se věří k spravedlnosti, ale
ústy vyznání děje se k spasení. 11 Nebo dí Písmo: Všeliký,
kdož věří v něj, nebude zahanben. 12 Neníť zajisté rozdílu
mezi Židem a Řekem; nebo tentýž Pán všech, bohatý jest ke
všem vzývajícím jej. 13 Každý zajisté, kdožkoli vzýval by
jméno Páně, spasen bude. 14 Ale kterak budou vzývati toho,
v kteréhož neuvěřili? A kterak uvěří tomu, o němž neslyšeli?
A kterak uslyší bez kazatele? 15 A kterak kázati budou,
jestliže nebudou posláni? Jakož psáno jest: Aj, jak krásné
nohy zvěstujících pokoj, zvěstujících dobré věci. 16 Ale ne
všickni uposlechli evangelium. Nebo Izaiáš praví: Pane, kdo
uvěřil kázání našemu? 17 Tedy víra z slyšení, a slyšení skrze
slovo Boží. 18 Ale pravímť: Zdaliž jsou neslyšeli? Anobrž po
vší zemi rozšel se zvuk jejich a až do končin okršlku země
slova jejich. 19 Ale pravím: Zdaliž nepoznal Izrael toho?
Ano první z nich Mojžíš řekl: Já k závisti vás přivedu skrze
národ ten, kteréhož nemáte za lid můj; skrze lid nemoudrý k
hněvu popudím vás. 20 A Izaiáš směle dí: Nalezen jsem od
těch, kteříž mne nehledali; zjeven jsem těm, kteříž se na
mne neptali. 21 Ale proti lidu Izraelskému dí: Přes celý den
roztahoval jsem ruce své k lidu nepovolnému a protivnému.

11 Protož pravím: Zdali jest Bůh zavrhl lid svůj? Nikoli;
nebo i já Izraelský jsem, z semene Abrahamova, z
pokolení Beniaminova. 2 Nezavrhlť jest Bůh lidu svého, kterýž
předzvěděl. Zdali nevíte, co Písmo praví o Eliášovi? Kterak
se modlí Bohu proti lidu Izraelskému řka: 3 Pane, proroky
tvé zmordovali a oltáře tvé rozkopali, já pak zůstal jsem
sám, a i méť duše hledají. 4 Ale co jemu dí odpověd Boží?
Pozůstavil jsem sobě sedm tisíců mužů, kteříž neskláněli
kolen před Bálem. 5 Takť i nyní ostatkové podle vyvolení
jdoucího z pouhé milosti Boží zůstali, 6 A poněvadž z milosti,
tedy ne z skutků, sic jinak milost již by nebyla milost. Pakli z
skutků, tedy již není milost, jinak skutek nebyl by skutek. 7
Což tedy? Èeho hledá Izrael, toho jest nedošel, ale vyvolení
došli toho, jiní pak zatvrzeni jsou, 8 (Jakož psáno jest: Dal
jim Bůh ducha zkormoucení, oči, aby neviděli, a uši, aby
neslyšeli,) až do dnešního dne. 9 A David dí: Budiž jim
stůl jejich osidlem a pastmi a pohoršením i spravedlivým
odplacením. 10 Zatmětež se oči jejich, ať nevidí, a hřbet jejich
vždycky shýbej. 11 A z toho pravím: Tak-liž jsou pak Židé
klesli, aby docela padli? Nikoli, ale jejich klesnutím spasení
přiblížilo se pohanům, aby je tak Bůh k závidění přivedl. 12
A poněvadž pak jejich pád jest bohatství světa a zmenšení
jejich jest bohatství pohanů, čím více plnost jich? 13 Vámť
zajisté pravím pohanům, jelikož jsem já apoštol pohanský,
přisluhování mé oslavuji, 14 Zda bych jak k závidění vzbuditi
mohl ty, jenž jsou tělo mé, a k spasení přivésti aspoň některé
z nich. 15 Nebo kdyžť zavržení jich jest smíření světa, co
pak bude zase jich přijetí, než život z mrtvých? 16 Poněvadž
prvotiny svaté jsou, takéť svaté jest i těsto; a jest-liť kořen
svatý, tedy i ratolesti. 17 Žeť jsou pak některé ratolesti
vylomeny, a ty, byv planou olivou, vštípen jsi místo nich a
učiněn jsi účastník kořene i tučnosti olivy. 18 Proto ty se
nechlub proti ratolestem. Pakli se chlubíš, věz, že ne ty
kořen neseš, ale kořen tebe. 19 Pakli díš: Vylomeny jsou
ratolesti, abych já byl vštípen, 20 Dobře pravíš. Pro nevěru
vylomeny jsou, ale ty věrou stojíš. Nebudiž vysokomyslný,
ale boj se. 21 Nebo poněvadž Bůh ratolestem přirozeným
neodpustil, věz, žeť by ani tobě neodpustil. 22 A protož
viz dobrotivost i zuřivost Boží. K těm zajisté, kteříž padli,
zuřivost, ale k tobě dobrotivost, ač budeš-li trvati v dobrotě.
Sic jinak i ty vyťat budeš. 23 Ano i oni, jestliže nezůstanou v
nevěře, zase vštípeni budou. Mocenť jest zajisté Bůh zase

vštípiti je. 24 Nebo poněvadž ty vyťat jsi z přirozené plané
olivy a proti přirození vštípen jsi v dobrou olivu, čím více pak
ti, kteříž podle přirození jsou z dobré olivy, vštípeni budou v
svou vlastní olivu. 25 Neboť nechci, bratří, abyste nevěděli
tohoto tajemství, (abyste nebyli sami u sebe moudří,) že
zatvrdilost tato zčástky přihodila se Izraelovi, dokudž by
nevešla plnost pohanů. 26 A takť všecken Izrael spasen
bude, jakož psáno jest: Přijde z Siona vysvoboditel a odvrátíť
bezbožnosti od Jákoba. 27 A tatoť bude smlouva má s nimi,
když shladím hříchy jejich. 28 A tak s strany evangelium
jsouť nepřátelé pro vás, ale podle vyvolení jsou milí pro otce
svaté. 29 Darů zajisté svých a povolání Bůh nelituje. 30
Nebo jakož i vy někdy jste nebyli poslušni Boha, ale nyní
milosrdenství jste došli pro jejich nevěru, 31 Tak i oni nyní
neuposlechli, aby pro učiněné vám milosrdenství i oni také
milosrdenství dosáhli. 32 Zavřel zajisté Bůh všecky v nevěře,
aby se nade všemi smiloval. (eleēsē g1653) 33 Ó hlubokosti
bohatství i moudrosti i umění Božího! Jak jsou nezpytatelní
soudové jeho a nevystižitelné cesty jeho! 34 Nebo kdo jest
poznal mysl Páně? Aneb kdo jemu radil? 35 Nebo kdo prve
dal jemu, a budeť mu odplaceno? 36 Nebo z něho a skrze
něho a v něm jsou všecky věci, jemuž sláva na věky. Amen.
(aiōn g165)

12 Protož prosím vás, bratří, skrze milosrdenství Boží,
abyste vydávali těla svá v obět živou, svatou, Bohu
libou, rozumnou službu vaši. 2 A nepřipodobňujte se světu
tomuto, ale proměňtež se obnovením mysli vaší, tak abyste
zkusili, jaká by byla vůle Boží dobrá, libá a dokonalá. (aiōn
g165) 3 Neboť pravím (skrze milost, kteráž dána jest mi,)
každému z těch, jenž jsou mezi vámi, aby ne více smyslil,
než sluší smysliti, ale aby smyslil v středmosti, tak jakž
jednomu každému Bůh udělil míru víry. 4 Nebo jakož v
jednom těle mnohé údy máme, ale nemají všickni údové
jednostejného díla, 5 Tak mnozí jedno tělo jsme v Kristu, a
obzvláštně jedni druhých údové. 6 Ale majíce obdarování
rozdílná podle milosti, kteráž dána jest nám, buďto proroctví,
kteréž ať jest podle pravidla víry; 7 Buďto úřad, v bedlivém
přisluhování; buďto ten, jenž učí, v vyučování. 8 Též
kdo napomíná, v napomínání; ten, jenž rozdává, dávej v
upřímnosti; kdož jiným předložen jest, konej úřad svůj s
pilností; kdo milosrdenství činí, s ochotností. 9 Milování
buď bez pokrytství; v ošklivosti mějte zlé, připojeni jsouce k
dobrému. 10 Láskou bratrskou jedni k druhým nakloněni
jsouce, uctivostí se vespolek předcházejte, 11 V pracech
neleniví, duchem vroucí, příhodnosti času šetřící, 12 Nadějí
se radující, v souženích trpěliví, na modlitbě ustaviční, 13
V potřebách s svatými se sdělující, přívětivosti k hostem
následující. 14 Dobrořečte protivníkům vašim, dobrořečte,
pravím, a nezlořečte. 15 Radujte s radujícími, a plačte s
plačícími. 16 Buďte vespolek jednomyslní, ne vysoce o sobě
smýšlejíce, ale k nízkým se nakloňujíce. 17 Nebuďte opatrní
sami u sebe. Žádnému zlého za zlé neodplacujte, opatrujíce
dobré přede všemi lidmi, 18 Jestliže jest možné, pokudž
na vás jest, se všemi lidmi pokoj majíce, 19 Ne sami sebe
mstíce, nejmilejší, ale dejte místo hněvu; nebo psáno jest:
Mně pomsta, já odplatím, praví Pán. 20 A protož lační-
li nepřítel tvůj, nakrm jej, a žízní-li, dej mu píti. Nebo to
učině, uhlí řeřavé shrneš na hlavu jeho. 21 Nedej se přemoci
zlému, ale přemáhej v dobrém zlé.

13 Každá duše vrchnostem povýšeným poddána buď.
Neboť není vrchnosti, jediné od Boha, a kteréž vrchnosti
jsou, ty od Boha zřízené jsou. 2 A protož, kdož se vrchnosti
protiví, Božímu zřízení se protiví; kteříž se pak protiví, tiť
sobě odsouzení dobudou. 3 Nebo vrchnosti nejsou k strachu
dobře činícím, ale zle činícím. Protož chceš-li se nebáti
vrchnosti, čiň dobře, a budeš míti chválu od ní. 4 Boží zajisté
služebník jest, tobě k dobrému. Pakli bys zle činil, boj se;
neboť ne nadarmo nese meč. Boží zajisté služebník jest,
mstitel zuřivý nad tím, kdož zle činí. 5 A protož musejíť
vrchnostem všickni poddáni býti, netoliko pro hněv, ale i pro
svědomí. 6 Nebo proto i daň dáváte, poněvadž služebníci
Boží jsou, pilnou práci o to vedouce. 7 Každému tedy což jste
povinni, dávejte. Komu daň, tomu daň; komu clo, tomu clo;
komu bázeň, tomu bázeň; komu čest, tomu čest. 8 Žádnému
nebývejte nic dlužni, než to, abyste se vespolek milovali.
Nebo kdož miluje bližního, Zákon naplnil, 9 Poněvadž to
přikázání: Nesesmilníš, nezabiješ, neukradneš, nepromluvíš
křivého svědectví, nepožádáš, a jest-li které jiné přikázání, v
tomto slovu se zavírá: Milovati budeš bližního svého jako
sebe samého. 10 Láska bližnímu zle neučiní, a protož
plnost Zákona jestiť láska. 11 A zvláště pak vidouce takovou
příhodnost, žeť jest se nám již čas ze sna probuditi. (Nyníť
zajisté blíže nás jest spasení, nežli když jsme uvěřili.) 12
Noc pominula, ale den se přiblížil. Odvrzmež tedy skutky
temnosti, a oblecme se v odění světla. 13 Jakožto ve dne
poctivě choďme, ne v hodování a v opilství, ne v smilstvích a
v chlipnostech, ne v sváru a v závisti, 14 Ale oblecte se v
Pána Jezukrista, a nepečujte o tělo k vyplňování žádostí
jeho.

14 Mdlého pak u víře přijímejte, ne k hádkám o
nepotřebných otázkách. 2 Nebo někdo věří, že může
jísti všecko; jiný pak u víře mdlý jsa, jí zelinu. 3 Ten, kdož
jí, nepokládej sobě za nic toho, kdož nejí; a kdo nejí, toho

nesuď, kdož jí. Nebo Bůh přijal jej. 4 Ty kdo jsi, abys soudil
cizího služebníka? Však Pánu svému stojí, anebo padá.
Staneť pak; mocen jest zajisté Bůh utvrditi jej. 5 Nebo někdo
rozsuzuje mezi dnem a dnem, a někdo soudí každý den
jednostejný býti. Jeden každý v svém smyslu ujištěn buď. 6
Kdož dnů šetří, Pánu šetří; a kdo nešetří, Pánu nešetří. A
kdo jí, Pánu jí, nebo děkuje Bohu; a kdož nejí, Pánu nejí,
a děkuje Bohu. 7 Žádný zajisté z nás není sám sobě živ,
a žádný sobě sám neumírá. 8 Nebo buďto že jsme živi,
Pánu živi jsme; buďto že mřeme, Pánu mřeme. A tak buď
že jsme živi, buď že umíráme, Páně jsme. 9 Na toť jest
zajisté Kristus i umřel, i z mrtvých vstal, i ožil, aby nad živými
i nad mrtvými panoval. 10 Ty pak proč odsuzuješ bratra
svého? Anebo také ty proč za nic pokládáš bratra svého?
Však všickni staneme před stolicí Kristovou. 11 Psáno jest
zajisté: Živť jsem já, praví Pán, žeť přede mnou bude klekati
každé koleno, a každý jazyk vyznávati bude Boha. 12 A
takť jeden každý z nás sám za sebe počet vydávati bude
Bohu. 13 Nesuďmež tedy více jedni druhých, ale toto raději
rozsuzujte, jak byste nekladli úrazu nebo pohoršení bratru.
14 Vím a v tom ujištěn jsem v Pánu Ježíši, žeť nic nečistého
není samo z sebe; než tomu, kdož tak soudí, že by nečisté
bylo, jemuť nečisté jest. 15 Ale bývá-liť rmoucen bratr tvůj
pro pokrm, již nechodíš podle lásky. Hlediž, abys k zahynutí
nepřivedl pokrmem svým toho, za kteréhož Kristus umřel. 16
Nebudiž tedy v porouhání dáno dobré vaše. 17 Království
zajisté Boží není pokrm a nápoj, ale spravedlnost a pokoj a
radost v Duchu svatém. 18 Nebo kdož v tom slouží Kristu,
milý jest Bohu a lidem příjemný. 19 Protož následujme toho,
což by sloužilo ku pokoji a k vzdělání vespolek. 20 Nekaziž
pro pokrm díla Božího. Všecko zajisté čisté jest, ale zlé
jest člověku, kterýž jí s pohoršením. 21 Dobré jest nejísti
masa a nepíti vína, ani čehokoli toho, na čemž se uráží bratr
tvůj, nebo horší, anebo zemdlívá. 22 Ty víru máš? Mějž ji
sám u sebe před Bohem. Blahoslavený, kdož nesoudí sebe
samého v tom, což oblibuje. 23 Ale kdož pak rozpakuje se,
kdyby jedl, odsouzen jest, nebo ne z víry jí. A cožkoli není z
víry, hřích jest.

15 Povinniť jsme pak my silní mdloby nemocných snášeti,
a ne sami sobě se líbiti. 2 Ale jeden každý z nás
bližnímu se lib k dobrému pro vzdělání. 3 Nebo i Kristus ne
sám se sobě líbil, ale jakož psáno jest: Hanění hanějících
tebe připadla jsou na mne. 4 Nebo kteréžkoli věci napsány
jsou, k našemu naučení napsány jsou, abychom skrze
trpělivost a potěšení Písem naději měli. 5 Bůh pak dárce
trpělivosti a potěšení dejž vám jednomyslným býti vespolek
podle Jezukrista, 6 Abyste jednomyslně jedněmi ústy
oslavovali Boha a Otce Pána našeho Jezukrista. 7 Protož
přijímejte se vespolek, jakož i Kristus přijal nás v slávu
Boží. 8 Neboť pravím vám, že Kristus Ježíš byl služebníkem
obřízky pro Boží pravost, aby potvrzeni byli slibové otcům
učinění, 9 A aby pohané z milosrdenství slavili Boha, jakož
psáno jest: Protož vyznávati tebe budu mezi pohany, a
jménu tvému plésati budu. 10 A opět dí: Veselte se pohané s
lidem jeho. 11 A opět: Chvalte Hospodina všickni národové,
a velebtež ho všickni lidé. 12 A opět Izaiáš dí: Budeť kořen
Jesse, a ten, jenž povstane, panovati nad pohany; v němť
pohané doufati budou. 13 Bůh pak naděje naplňujž vás
všelikou radostí a pokojem u víře, tak abyste se rozhojnili
v naději skrze moc Ducha svatého. 14 Vím zajisté, bratří
moji, i já také o vás, že i vy jste plní dobroty, naplněni jsouce
všelikou známostí, takže se i napomínati můžete vespolek.
15 Ale však proto psal jsem vám, bratří, poněkud směle,
jako ku paměti přivodě vám, podle milosti, kteráž jest mi
dána od Boha, 16 K tomu, abych byl služebníkem Ježíše
Krista mezi pohany, slouže evangelium Božímu, aby byla
obět pohanů vzácná, posvěcena jsuci skrze Ducha svatého.
17 Mám se tedy čím chlubiti v Kristu Ježíši, v Božích věcech.
18 Neboť bych se neodvážil mluviti toho, čehož by skrze mne
neučinil Kristus, k tomu, aby ku poslušenství přivedeni byli
pohané slovem i skutkem, 19 V moci divů a zázraků, v síle
Ducha Božího, takže jsem od Jeruzaléma vůkol až k Ilyrické
zemi naplnil evangelium Kristovým, 20 A to tak žádostiv jsa
kázati evangelium, kdež ani jmenován nebyl Kristus, abych
na cizí základ nestavěl, 21 Ale jakož psáno jest: Kterýmž
není zvěstováno o něm, uzří, a ti, jenž neslýchali, srozumějí.
22 A tímť jest mi mnohokrát překaženo přijíti k vám. 23 Nyní
pak nemaje již více místa v těchto krajinách a žádost maje
přijíti k vám od mnoha let, 24 Kdyžkoli půjdu do Hišpanie,
přijdu k vám. Mámť zajisté naději, že tudy jda, uzřím vás,
a že vy mne provodíte tam, avšak až bych prve u vás
poněkud pobyl. 25 Nyní pak beru se do Jeruzaléma, službu
čině svatým. 26 Nebo za dobré se vidělo Macedonským
a Achaiským, aby sbírku nějakou učinili na chudé svaté,
kteříž jsou v Jeruzalémě. 27 Takť sobě to oblíbili, a také
povinni jsou jim to. Nebo poněvadž duchovních věcí jejich
byli účastni pohané, povinniť jsou jim také sloužiti tělesnými.
28 A protož když to vykonám a jim odvedu užitek ten, půjduť
skrze vás do Hišpanie. 29 A vímť, že přijda k vám, v hojnosti
požehnání evangelium Kristova přijdu. 30 Prosímť pak vás,
bratří, skrze Pána našeho Jezukrista a skrze lásku Ducha
svatého, abyste spolu se mnou modlili se za mne Bohu
snažně, 31 Abych vysvobozen byl od protivníků, kteříž jsou

v Judstvu a aby služba tato má příjemná byla svatým v
Jeruzalémě, 32 Abych k vám bohdá s radostí přišel, a s
vámi poodpočinul. 33 Bůh pak pokoje budiž se všemi vámi.
Amen.

16 Poroučímť pak vám Fében, sestru naši, služebnici
církve Cenchrenské, 2 Abyste ji přijali v Pánu, tak
jakž sluší na svaté, a abyste jí pomocni byli, jestliže by vás
v čem potřebovala. Nebo i ona mnohým hostem ochotně
posluhovala, až i mně také. 3 Pozdravte Priscilly a Akvila,
pomocníků mých v Kristu Ježíši, 4 Kteříž pro můj život svých
vlastních hrdel nasadili, jimžto ne já sám toliko děkuji, ale i
všecky církve pohanské, 5 I domácího jejich shromáždění.
Pozdravte mého milého Epéneta, kterýž jest prvotiny Achaie
v Kristu. 6 Pozdravte Marie, kteráž mnoho práce měla s
námi. 7 Pozdravte Andronika a Junia, příbuzných mých a
spoluvězňů mých, kteříž jsou vzácní u apoštolů a kteříž přede
mnou byli v Kristu Ježíši. 8 Pozdravte Amplia mně v Pánu
milého. 9 Pozdravte Urbana, pomocníka našeho v Kristu, a
Stachyna mého milého. 10 Pozdravte Apella zkušeného v
Kristu. Pozdravte těch, kteříž jsou z domu Aristobulova. 11
Pozdravte Herodiona, příbuzného mého. Pozdravte těch,
kteří jsou z čeledi Narciškovy věřící v Pána. 12 Pozdravte
Tryfény a Tryfózy, kteréž práci vedou v Pánu. Pozdravte
Persidy milé, kteráž mnoho pracovala v Pánu. 13 Pozdravte
Rufa, zvláštního v Pánu, a matky jeho i mé. 14 Pozdravte
Asynkrita, Flegonta, Hermy, Patroba, Merkuria, i jiných bratří,
kteříž jsou s nimi. 15 Pozdravte Filologa i Julie, Nerea a
sestry jeho, i Olympa i všech svatých, kteříž jsou s nimi. 16
Pozdravte sebe vespolek v políbení svatém. Pozdravujíť
vás církve Kristovy. 17 Prosímť pak vás, bratří, abyste šetřili
těch, kteříž různice a pohoršení činí, naodpor učení tomu,
kterémuž jste vy se naučili, a varujte se jich. 18 Nebo takoví
Pánu našemu Ježíši Kristu neslouží, ale svému břichu; a
skrze lahodné řeči a pochlebenství svodí srdce prostých. 19
Nebo vaše poslušenství všechněch došlo. A protož se raduji
z vás. Než chciť, abyste byli moudří k dobrému, a prostí
k zlému. 20 Bůh pak pokoje potře satana pod nohy vaše
brzo. Milost Pána našeho Jezukrista budiž s vámi. Amen.
21 Pozdravují vás Timoteus, pomocník můj, a Lucius, a
Józon, a #Sozipater, příbuzní moji. 22 Pozdravuji vás v Pánu
já Tercius, kterýž jsem psal tento list. 23 Pozdravuje vás
Gáius, hospodář můj i vší církve. Pozdravuje vás Erastus,
důchodní písař městský, a Kvartus bratr. 24 Milost Pána
našeho Jezukrista se všemi vámi. Amen. 25 Tomu pak,
jenž může vás utvrditi podle evangelium mého a kázání
Ježíše Krista, podle zjevení tajemství od časů věčných
skrytého, (aiōnios g166) 26 Nyní pak zjeveného i skrze Písma
prorocká, podle poručení věčného Boha, ku poslušenství
víry všechněm národům oznámeného, (aiōnios g166) 27 Tomu,
pravím, samému moudrému Bohu sláva skrze Jezukrista na
věky. Amen List tento k Římanům psán jest z Korintu, a
poslán po Fében, služebnici sboru Cenchrenského. (aiōn
g165)

1 Korintským

1 Pavel, povolaný apoštol Ježíše Krista, skrze vůli Boží,
a bratr Sostenes, **2** Církvi Boží, kteráž jest v Korintu,
posvěceným v Kristu Ježíši, povolaným svatým, spolu se
všemi, kteříž vzývají jméno Pána našeho Jezukrista na
všelikém místě, i jejich i našem: **3** Milost vám a pokoj od
Boha Otce našeho a Pána Jezukrista. **4** Děkuji Bohu svému
vždycky za vás pro tu milost Boží, kteráž dána jest vám
v Kristu Ježíši, **5** Že ve všem obohaceni jste v něm, v
každém slovu a ve všelikém umění, **6** Jakož svědectví
Kristovo upevněno jest mezi vámi, **7** Takže nemáte žádného
nedostatku ve všeliké milosti, očekávajíce zjevení Pána
našeho Jezukrista, **8** Kterýžto i utvrdí vás až do konce
bez úhony ke dni příští Pána našeho Jezukrista. **9** Věrnýť
jest Bůh, skrze něhož povoláni jste k účastenství Syna
jeho Jezukrista, Pána našeho. **10** Prosímť vás pak, bratří,
skrze jméno Pána našeho Jezukrista, abyste jednostejně
mluvili všickni a aby nebylo mezi vámi roztržek, ale buďte
spojeni jednostejnou myslí a jednostejným smyslem. **11**
Nebo oznámeno jest mi o vás, bratří moji, od některých
z čeledi Chloe, že by mezi vámi byly různice. **12** Míním
pak toto, že jeden každý z vás říká: Já jsem Pavlův, já
Apollův, já Petrův, já pak Kristův. **13** Zdali rozdělen jest
Kristus? Zdali Pavel ukřižován jest za vás? Anebo zdali jste
ve jménu Pavlovu pokřtěni byli? **14** Děkuji Bohu, že jsem
žádného z vás nekřtil, než Krispa a Gáia, **15** Aby někdo
neřekl, že jsem ve jméno své křtil. **16** Křtilť jsem také i
Štěpánovu čeled. Více nevím, abych koho jiného křtil. **17**
Nebo neposlal mne Kristus křtíti, ale evangelium kázati, ne v
moudrosti řeči, aby nebyl vyprázdněn kříž Kristův. **18** Nebo
slovo kříže těm, kteříž hynou, bláznovstvím jest, ale nám,
kteříž spasení dosahujeme, moc Boží jest. **19** Nebo psáno
jest: Zahladím moudrost moudrých, a opatrnost opatrných
zavrhu. **20** Kde jest moudrý? A kde učený? A kde chytrák
tohoto světa? Zdaliž Bůh neobrátil moudrosti tohoto světa
v bláznovství? **(aiōn g165)** **21** Nebo když v moudrosti Boží
svět nepoznal skrze moudrost Boha, zalíbilo se Bohu skrze
bláznové kázaní spasiti věřící, **22** Poněvadž i Židé zázraků
žádají, i Řekové hledají moudrosti. **23** Mytʼ pak kážeme
Krista ukřižovaného, Židům zajisté pohoršení, a Řekům
bláznovství, **24** Ale povolaným, i Židům i Řekům, Krista,
Boží moc a Boží moudrost. **25** Nebo to bláznovství Boží
jest moudřejší nežli lidé a mdloba Boží jest silnější než lidé.
26 Vidíte zajisté povolání vaše, bratří, že nemnozí moudří
podle těla, nemnozí mocní, nemnozí urození; **27** Ale což
bláznivého jest u světa, to sobě vyvolil Bůh, aby zahanbil
moudré, a to, což jest u světa mdlé, Bůh vyvolil, aby zahanbil
silné. **28** A neurozené u světa a za nic položené vyvolil Bůh,
ano hned, kteréž nejsou, aby ty věci, kteréž jsou, zkazil, **29**
Proto aby se nechlubilo před obličejem jeho žádné tělo. **30**
Vy pak jste z něho v Kristu Ježíši, kterýž učiněn jest nám
moudrost od Boha, i spravedlnost, i posvěcení, i #vykoupení,
31 Aby se tak dálo, jakož jest napsáno: Kdo se chlubí, v
Pánu se chlub.

2 I já přišed k vám, bratří, nepřišel jsem s důstojností řeči
nebo moudrostí, zvěstuje vám svědectví Boží. **2** Nebo
tak jsem usoudil nic jiného neuměti mezi vámi, nežli Ježíše
Krista, a to ještě toho ukřižovaného. **3** A byl jsem já u vás
v mdlobě, a v bázni, i v strachu mnohém. **4** A řeč má a
kázaní mé nebylo v slibných lidské moudrosti řečech, ale v
dokázání Ducha svatého a moci, **5** Aby víra vaše nebyla
založena v moudrosti lidské, ale v moci Boží. **6** Moudrost
pak mluvíme mezi dokonalými, ale moudrost ne tohoto
světa, ani knížat světa tohoto, jenž hynou. **(aiōn g165)** **7** Ale
mluvíme moudrost Boží v tajemství, kterážto skryta jest,
kterouž Bůh předuložil před věky k slávě naší, **(aiōn g165)** **8**
Jížto žádný z knížat světa tohoto nepoznal. Nebo kdyby byli
poznali, nebylitʼ by Pána slávy ukřižovali. **(aiōn g165)** **9** Ale
kážeme, jakož psáno jest: Èehož oko nevídalo, ani ucho
slýchalo, ani na srdce lidské vstoupilo, co jest připravil Bůh
těm, kteříž jej milují. **10** Nám pak Bůh zjevil skrze Ducha
svého. Nebo Duch zpytuje všecky věci, i hlubokosti Božské.
11 Nebo kdo z lidí ví, co jest v člověku, jediné duch člověka,
kterýž jest v něm? Taktʼ i Božích věcí nezná žádný, jediné
Duch Boží. **12** My pak nepřijali jsme ducha světa, ale Ducha
toho, kterýž jest z Boha, abychom věděli, které věci od Boha
darovány jsou nám. **13** O nichž i mluvíme ne těmi slovy,
jimž lidská moudrost učí, ale kterýmž vyučuje Duch svatý,
duchovním to, což duchovního jest, přivlastňujíce. **14** Ale
tělesný člověk nechápá těch věcí, kteréž jsou Ducha Božího;
nebo jsou jemu bláznovství, aniž jich může poznati, protože
ony duchovně mají rozsuzovány býti. **15** Ale duchovní člověk
rozsuzujeť všecko, sám pak od žádného nebývá souzen. **16**
Nebo kdo jest poznal mysl Páně? A kdo jej bude učiti? My
pak mysl Kristovu máme.

3 A já, bratří, nemohl jsem vám mluviti jako duchovním, ale
jako tělesným, jako maličkým v Kristu. **2** Mlékem jsem
vás živil, a ne pokrmem; nebo jste ještě nemohli pokrmů
tvrdších užívati, ano i nyní ještě nemůžete. **3** Ještě zajisté
tělesní jste. Poněvadžť jest mezi vámi nenávist, svárové
a různice, zdaž ještě tělesní nejste? a tak podle člověka
chodíte. **4** Nebo když někdo říká: Játʼ jsem Pavlův, jiný pak:

Já Apollův, zdaliž nejste tělesní? 5 Nebo kdo jest Pavel, a
kdo jest Apollo, než služebníci, skrze něž jste uvěřili, a jakž
jednomu každému dal Pán? 6 Játť jsem štípil, Apollo zaléval,
ale Bůh dal zrůst. 7 A protož ani ten, kdož štěpuje, nic není,
ani ten, jenž zalévá, ale ten, kterýž zrůst dává, Bůh. 8 Ten
pak, kdož štěpuje, a ten, kdož zalévá, jedno jsou, avšak
jeden každý vlastní odplatu vezme podle své práce. 9 Božíť
jsme zajisté pomocníci, Boží rolí, Boží vzdělání jste. 10 Já
podle milosti Boží mně dané, jako moudrý stavitel, základ
jsem založil, jiný pak na něm staví. Ale jeden každý viz, jak
na něm staví. 11 Nebo základu jiného žádný položiti nemůž,
mimo ten, kterýž položen jest, jenž jest Ježíš Kristus. 12
Staví-liť pak kdo na ten základ zlato, stříbro, kamení drahé,
dříví, seno, strniště, 13 Jednohoť každého dílo zjeveno bude.
Den zajisté to všecko okáže; nebo v ohni zjeví se, a jednoho
každého dílo, jaké by bylo, oheň zprubuje. 14 Zůstane-liť čí
dílo, kteréž na něm stavěl, vezme odplatu. 15 Paklit' čí dílo
shoří, tent' vezme škodu, ale sám spasen bude, avšak tak
jako skrze oheň. 16 Zdaliž nevíte, že chrám Boží jste, a
Duch Boží v vás přebývá? 17 Jestližeť kdo chrámu Božího
poskvrňuje, tohoť zatratí Bůh; nebo chrám Boží svatý jest,
jenž jste vy. 18 Žádný sám sebe nesvoď. Zdá-li se komu z
vás, že jest moudrý na tomto světě, budiž bláznem, aby byl
učiněn moudrým. (aiōn g165) 19 Moudrost zajisté světa tohoto
bláznovství jest u Boha. Nebo psáno jest: Kterýž zlapá
moudré v chytrosti jejich. 20 A opět: Znáť Pán přemyšlování
moudrých, že jsou marná. 21 A tak nechlubiž se žádný
lidmi; nebo všecky věci vaše jsou. 22 Buďto Pavel, buďto
Apollo, buďto Petr, buďto svět, buďto život, buďto smrt,
buďto přítomné věci, buďto budoucí, všecko jest vaše, 23 Vy
pak Kristovi, a Kristus Boží.

4 Tak o nás smýšlej člověk, jako o služebnících Kristových
a šafářích tajemství Božích. 2 Dále pak vyhledává se při
šafářích toho, aby každý z nich věrný nalezen byl. 3 Mně
pak to za nejmenší věc jest, abych od vás souzen byl, aneb
od lidského soudu; nýbrž aniž sám sebe soudím. 4 Nebo
ačkoli do sebe nic bezbožného nevím, však ne skrze to jsem
spravedliv; nebo ten, ješto mne soudí, Pán jest. 5 Protož
nesuďtež nic před časem, až by přišel Pán, kterýž i osvítí
to, což skrytého jest ve tmě, a zjeví rady srdcí. A tehdážť
bude míti chválu jeden každý od Boha. 6 Tyto pak věci,
bratří moji, v podobenství obrátil jsem na sebe a na Apollo,
pro vás, abyste se na nás učili nad to, což psáno jest, výše
nesmýšleti, a abyste jeden pro druhého nenadýmali se proti
někomu. 7 Nebo kdož tě soudí? A co máš, ješto bys nevzal?
A když jsi vzal, proč se chlubíš, jako bys nevzal? 8 Již jste
nasyceni, již jste zbohatli, bez nás kralujete. Ale ó byste
kralovali, abychom i my také spolu s vámi kralovali. 9 Za to
mám jistě, že nás Bůh apoštoly poslední okázal jako k smrti
oddané; nebo učiněni jsme divadlo tomuto světu, i andělům,
i lidem. 10 My blázni pro Krista, ale vy opatrní v Kristu; my
mdlí, vy pak silní; vy slavní, ale my opovržení. 11 Až do
tohoto času i lačníme, i žízníme, i nahotu trpíme, i poličkováni
býváme, i místa nemáme, 12 A pracujeme, dělajíce rukama
vlastníma; uhaněni jsouce, dobrořečíme; protivenství trpíce,
mile snášíme. 13 Když se nám rouhají, modlíme se za ně;
jako smeti tohoto světa učiněni jsme, a jako povrhel u všech,
až posavad. 14 Ne proto, abych vás zahanbil, píši toto, ale
jako svých milých synů napomínám. 15 Nebo byste pak
deset tisíc pěstounů měli v Kristu, však proto nemnoho máte
otců. Nebo v Kristu Ježíši skrze evangelium já jsem vás
zplodil. 16 Protož prosím vás, buďtež následovníci moji. 17
Pro tu příčinu poslal jsem vám Timotea, kterýžto jest syn můj
milý a věrný v Pánu. Tent' vám připomínati bude, které jsou
cesty mé v Kristu, jakž všudy v každé církvi učím. 18 Rovně
jako bych neměl k vám přijíti, tak se naduli někteří. 19 Ale
přijduť k vám brzo, bude-li Pán chtíti, a poznám ne řeč těch
nadutých, ale moc. 20 Neboť nezáleží v řeči království Boží,
ale v moci. 21 Co chcete? S metlou-li abych přišel k vám, čili
s láskou, a s duchem tichosti?

5 Naprosto se slyší, že by mezi vámi bylo smilstvo, a to
takové smilstvo, jakéž se ani mezi pohany nejmenuje,
totiž aby někdo měl manželku otce svého. 2 A vy nadutí jste,
a nermoutíte se raději, aby vyvržen byl z prostředku vás ten,
kdož takový skutek spáchal. 3 Já zajisté, ač vzdálený tělem,
ale přítomný duchem, již jsem to usoudil, jako bych přítomen
byl, abyste toho, kterýž to tak spáchal, 4 Ve jménu Pána
našeho Jezukrista sejdouce se spolu, i s mým duchem, s
mocí Pána našeho Jezukrista, 5 Vydali takového satanu k
zahubení těla, aby duch spasen byl v den Pána Ježíše. 6
Neníť dobrá chlouba vaše. Zdaliž nevíte, že maličko kvasu
všecko těsto nakvašuje? 7 Vyčisťtež tedy starý kvas, abyste
byli nové zadělání, jakož pak jste nenakvašeni. Neboť jest
Beránek náš velikonoční za nás obětován, Kristus. 8 A
protož hodujmež ne v kvasu starém, ani v kvasu zlosti a
nešlechetnosti, ale v přesnicích upřímosti a pravdy. 9 Psal
jsem vám v listu, abyste se nesměšovali s smilníky. 10 Ale
ne všelikterak s smilníky tohoto světa, neb s lakomci, nebo s
dráči, aneb s modláři, sic jinak musili byste z tohoto světa
vyjíti. 11 Nyní pak psal jsem vám, abyste se nesměšovali
s takovými, kdyby kdo, maje jméno bratr, byl smilník, neb
lakomec, neb modlář, neb zlolejce, neb opilec, neb dráč. S

takovým ani nejezte. 12 Nebo proč já mám i ty, kteříž jsou
vně, souditi? Však ty, kteříž jsou vnitř, vy soudíte? 13 Ty pak,
kteříž jsou vně, Bůh soudí. Vyvrztež tedy toho zlého sami z
sebe.

6 Smí někdo z vás, maje při s druhým, souditi se před
nepravými, a ne raději před svatými? 2 Nevíte-liž, že
svatí svět souditi budou? I poněvadž od vás souzen býti
má svět, kterakž tedy nehodni jste těch nejmenších věcí
rozsuzovati? 3 Zdaliž nevíte, že anděly souditi budeme? Co
pak tyto časné věci? 4 Protož když byste měli míti soud o
tyto časné věci, těmi, kteříž nejzadnější jsou v církvi, soud
osaďte. 5 K zahanbeníť vašemu to pravím. Tak-liž není mezi
vámi moudrého ani jednoho, kterýž by mohl rozsouditi mezi
bratrem a bratrem svým? 6 Ale bratr s bratrem soudí se, a
to před nevěřícími? 7 Již tedy konečně nedostatek mezi
vámi jest, že soudy máte mezi sebou. Proč raději křivdy
netrpíte? Proč raději škody nebéřete? 8 Nýbrž vy křivdu
činíte, a k škodě přivodíte, a to bratří své. 9 Zdali nevíte,
že nespravedliví dědictví království Božího nedosáhnou?
Nemylte se, však ani smilníci, ani modláři, ani cizoložníci,
ani zženštilí, ani samcoložníci, 10 Ani zloději, ani lakomci,
ani opilci, ani zlolejci, ani dráči, dědictví království Božího
nedůjdou. 11 A takoví jste někteří byli, ale obmyti jste,
ale posvěceni jste, ale ospravedlněni jste ve jménu Pána
Jezukrista a skrze Ducha Boha našeho. 12 Všecko mi sluší,
ale ne všecko prospívá; všecko mi sluší, ale jáť pod žádné
té věci moc poddán nebudu. 13 Pokrmové břichu náležejí, a
břicho pokrmům; Bůh pak i pokrmy i břicho zkazí. Ale tělo
ne smilstvu oddáno býti má, ale Pánu, a Pán tělu. 14 Bůh
pak i Pána Ježíše vzkřísil, i nás také vzkřísí mocí svou. 15
Nevíte-liž, že těla vaše jsou údové Kristovi? Což tedy vezma
údy Kristovy, učiním je údy nevěstky? Odstup to. 16 Zdaliž
nevíte, že kdož se připojuje k nevěstce, jedno tělo jest s ní?
Nebo dí Písmo: Budou dva jedno tělo. 17 Ten pak, jenž se
připojuje Pánu, jeden duch jest s ním. 18 Utíkejte smilstva.
Všeliký hřích, kterýžkoli učinil by člověk, kromě těla jest, ale
kdož smilní, ten proti svému vlastnímu tělu hřeší. 19 Zdaliž
nevíte, že tělo vaše jest chrám Ducha svatého, jenž přebývá
v vás, kteréhož máte od Boha, a nejste sami svoji? 20 Nebo
koupeni jste za velikou mzdu. Oslavujtež tedy Boha tělem
vaším i duchem vaším, kteréžto věci Boží jsou.

7 O čemž jste mi pak psali, k tomuť vám toto odpovídám:
Dobréť by bylo člověku ženy se nedotýkati. 2 Ale pro
uvarování se smilstva, jeden každý manželku svou měj
a jedna každá měj muže svého. 3 Muž k ženě povinnou
přívětivost okazuj, a tak podobně i žena muži. 4 Žena
vlastního těla svého v moci nemá, ale muž; též podobně
i muž těla svého vlastního v moci nemá, ale žena. 5
Nezbavujte jeden druhého, leč by to bylo z společného
svolení na čas, abyste se uprázdnili ku postu a k modlitbě; a
potom zase k témuž se navraťte, aby vás nepokoušel satan
pro nezdrželivost vaši. 6 Ale toť pravím podle dopuštění, ne
podle rozkazu. 7 Nebo chtěl bych, aby všickni lidé tak byli
jako já, ale jeden každý svůj vlastní dar od Boha má, jeden
tak a jiný jinak. 8 Pravím pak neženatým a vdovám: Dobré
jest jim, aby tak zůstali jako i já. 9 Pakliť se nemohou zdržeti,
nechažť v stav manželský vstoupí; nebo lépe jest v stav
manželský vstoupiti nežli páliti se. 10 Vdaným pak přikazuji
ne já, ale Pán, řka: Manželka od muže neodcházej. 11 Pakliť
by odešla, zůstaniž nevdaná, anebo smiř se s mužem svým.
Tolikéž muž nepropouštěj ženy. 12 Jiným pak pravím já, a ne
Pán: Má-li který bratr manželku nevěřící, a ta povoluje býti s
ním, nepropouštějž jí. 13 A má-li která žena muže nevěřícího,
a on chce býti s ní, nepropouštěj ho. 14 Posvěcenť jest zajisté
nevěřící muž pro ženu věřící, a žena nevěřící posvěcena
jest pro muže; sic jinak děti vaši nečistí by byli, ale nyní
svatí jsou. 15 Pakliť nevěřící odjíti chce, nechať jde. Neníť
manem bratr neb sestra v takové věci, ale ku pokoji povolal
nás Bůh. 16 A kterak ty víš, ženo, získáš-li muže svého?
Anebo co ty víš, muži, získáš-li ženu? 17 Ale jakž jednomu
každému odměřil Bůh a jakž jednoho každého povolal Pán,
tak choď. A takť ve všech církvech řídím. 18 Obřezaný někdo
povolán jest? Neuvodiž na sebe neobřezání; pakli kdo v
neobřízce povolán, neobřezuj se. 19 Nebo obřízka nic není,
a neobřízka také nic není, ale zachovávání přikázání Božích.
20 Jeden každý v povolání tom, jímž povolán jest, zůstávej.
21 Služebníkem byv, povolán jsi? Nedbej na to. Pakli bys
mohl býti svobodný, raději toho užívej. 22 Nebo kdož jest v
Pánu povolán, byv služebníkem, osvobozený jest Páně. Též
podobně kdož jest povolán byv svobodný, služebník jest
Kristův. 23 Za mzdu koupeni jste, nebuďtež služebníci lidští.
24 Jeden každý, jakž povolán jest, bratří, v tom zůstávej před
Bohem. 25 O pannách pak přikázání Páně nemám, ale však
radu dávám, jakožto ten, jemuž z milosrdenství svého Pán
dal věrným býti. 26 Za toť pak mám, že jest to dobré pro
nastávající potřebu, totiž že jest dobré člověku tak býti. 27
Přivázán-lis k ženě, nehledej rozvázání. Jsi-li prost od ženy,
nehledej ženy. 28 Pakli bys ses i oženil, nezhřešils, a vdala-li
by se panna, nezhřešila; ale trápení těla míti budou takoví;
jáť pak vám odpouštím. 29 Ale totoť vám pravím, bratří,
protože čas ostatní jest ukrácený: náležíť tedy, aby i ti, kteříž
mají ženy, byli, jako by jich neměli. 30 A kteříž plačí, jako by
neplakali, a kteříž se radují, jako by se neradovali, a kteříž

kupují, jako by nevládli, 31 A kteříž užívají tohoto světa, jako
by neužívali. Neboť pomíjí způsob tohoto světa. 32 A já
bych rád chtěl, abyste vy bez pečování byli. Nebo kdo ženy
nemá, pečuje o to, což jest Páně, kterak by se líbil Pánu. 33
Ale kdo se oženil, pečuje o věci tohoto světa, kterak by se
líbil ženě. 34 Rozdílnéť jsou jistě žena a panna. Nevdaná
pečuje o to, což jest Páně, aby byla svatá i tělem i duchem,
ale vdaná pečuje o věci světa, kterak by se líbila muži. 35
Totoť pak pravím proto, abych vám to, což jest užitečnějšího,
ukázal, ne abych na vás osidlo uvrhl, ale abyste slušně a
případně Pána se přídrželi bez všeliké roztržitosti. 36 Pakli
kdo za neslušnou věc své panně pokládá pomíjení času k
vdání, a tak by se státi mělo, učiň, jakžkoli chce, nezhřeší.
Nechažť ji vdá. 37 Ale kdož jest se pevně ustavil v srdci
svém, a není mu toho potřeba, ale v moci má vlastní vůli
svou, a to uložil v srdci svém, aby choval pannu svou, dobře
činí. 38 A tak i ten, kdož vdává pannu svou, dobře činí, ale
kdo nevdává, lépe činí. 39 Žena přivázána jest k manželství
zákonem dotud, dokudž její muž živ jest. Pakli by umřel muž
její, svobodná jest; můž se vdáti, za kohož chce, toliko v
Pánu. 40 Ale blahoslavenější jest, zůstala-li by tak, podle
mého soudu. Mámť pak za to, žeť i já mám Ducha Božího.

8 O těch pak věcech, kteréž modlám obětovány bývají,
víme, že všickni známost máme. A známost nadýmá, ale
láska vzdělává. 2 Zdá-li se pak komu, že něco umí, ještě nic
nepoznal, tak jakž by měl znáti. 3 Ale jestliže kdo miluje
Boha, tenť jest vyučen od něho. 4 A protož o pokrmích,
kteříž se modlám obětují, toto dím: Víme, že modla na světě
nic není a že není jiného žádného Boha nežli jeden. 5 Nebo
ačkoli jsou někteří, ješto slovou bohové, i na nebi i na zemi,
(jakož jsou mnozí bohové a páni mnozí,) 6 Ale my máme
jediného Boha Otce, z něhož všecko, a my v něm, a jednoho
Pána Ježíše Krista, skrze něhož všecko, i my skrze něho.
7 Ale ne ve všechť jest to umění. Nebo někteří se zlým
svědomím pro modlu až dosavad jako modlám obětované
jedí, a svědomí jejich, jsuci mdlé, poskvrňuje se. 8 Nečiníť
pak nás pokrm vzácných Bohu. Nebo budeme-li jísti, nic tím
lepší nebudeme, a nebudeme-li jísti, nic horší nebudeme. 9
Ale vizte, ať by snad ta vaše moc nebyla k urážce mdlým.
10 Nebo uzří-li kdo tebe, majícího známost, a ty sedíš při
pokrmu modlám obětovaném, zdaliž svědomí toho, kterýž
jest mdlý, nebude přivedeno k tomu, aby také jedl modlám
obětované? 11 I zahynetť bratr mdlý, (pro tvé to vědění),
za kteréhož Kristus umřel. 12 A tak hřešíce proti bratřím,
a urážejíce svědomí jejich mdlé, proti Kristu hřešíte. 13 A
protož jestližeť pohoršuje pokrm bližního mého, nebudu jísti
masa na věky, abych nezhoršil bratra svého. (aiōn g165)

9 Zdaliž nejsem apoštol? Zdaliž nejsem svobodný? Zdaliž
jsem Jezukrista Pána našeho neviděl? Zdaliž vy nejste
práce má v Pánu? 2 Bychť pak jiným nebyl apoštol, tedy
vám jsem. Nebo pečet mého apoštolství vy jste v Pánu. 3
Odpověd má před těmi, jenž mne soudí, ta jest: 4 Zdaliž
nemáme moci jísti a píti? 5 Zdaliž nemáme moci sestry ženy
při sobě míti, jako i jiní apoštolé, i bratří Páně, i Petr? 6
Zdaliž sám já a Barnabáš nemáme moci tělesných prací
zanechati? 7 I kdo bojuje kdy na svůj náklad? Kdo štěpuje
vinici a jejího ovoce nejí? Anebo kdo pase stádo a mléka
od stáda nejí? 8 Zdali podle člověka to pravím? Zdaliž i
Zákon toho nepraví? 9 Nebo v Zákoně Mojžíšově psáno
jest: Nezavížeš úst volu mlátícímu. I zdali Bůh tak o voly
pečuje? 10 Èili naprosto pro nás to praví? Pro nást jistě to
napsáno jest. Nebo kdo oře, v naději orati má; a kdo mlátí
v naději, naděje své má účasten býti. 11 Poněvadž jsme
my vám duchovní věci rozsívali, tak-liž jest pak to veliká
věc, jestliže bychom my vaše časné věci žali? 12 Kdyžť
jiní práva svého k vám užívají, proč ne raději my? Avšak
neužívali jsme práva toho, ale všecko snášíme, abychom
žádné překážky neučinili evangelium Kristovu. 13 Zdaliž
nevíte, že ti, kteříž o svatých věcech pracují, z svatých
věcí jedí, a kteříž oltáři přístojí, s oltářem spolu díl mají?
14 Tak jest i Pán nařídil těm, kteříž evangelium zvěstují,
aby z evangelium živi byli. 15 Játť jsem však ničeho toho
neužíval. Aniž jsem toho proto psal, aby se to při mně tak
dálo, anoť by mi mnohem lépe bylo umříti, nežli aby kdo
chválu mou vyprázdnil. 16 Nebo káži-li evangelium, nemám
se čím chlubiti, poněvadž jsem to povinen; ale běda by mně
bylo, kdybych nekázal. 17 Jestližeť pak dobrovolně to činím,
mámť odplatu; pakli bezděky, úřadť jest mi svěřen. 18 Jakouž
tedy mám odplatu? abych evangelium káže, bez nákladů býti
evangelium Kristovo uložil, proto abych zle nepožíval práva
svého při evangelium. 19 Svoboden zajisté jsa ode všech,
všechněm sebe samého v službu jsem vydal, abych mnohé
získal. 20 A učiněn jsem Židům jako Žid, abych Židy získal;
těm, kteříž pod Zákonem jsou, jako bych pod Zákonem byl,
abych ty, kteříž pod Zákonem jsou, získal. 21 Těm, kteříž
jsou bez Zákona, jako bych bez Zákona byl, (a nejsa bez
Zákona Bohu, ale jsa v Zákoně Kristu,) abych získal ty, jenž
jsou bez Zákona. 22 Učiněn jsem mdlým jako mdlý, abych
mdlé získal. Všechněm všecko jsem učiněn, abych vždy
některé k spasení přivedl. 23 A toť činím pro evangelium,
abych účastník jeho byl. 24 Zdaliž nevíte, že ti, kteříž v

závod běží, všickni zajisté běží, ale jeden béře základ? Tak běžte, abyste základu dosáhli. 25 A všeliký, kdož bojuje, ve
všem jest zdrželivý. A oni zajisté, aby porušitelnou korunu
vzali, jsou zdrželiví, ale my neporušitelnou. 26 Protož já tak
běžím, ne jako v nejistotu, tak bojuji, ne jako vítr rozrážeje,
27 Ale podmaňuji tělo své a v službu podrobuji, abych snad
jiným káže, sám nebyl nešlechetný.

10 Nechciť pak, abyste nevěděli, bratří, že otcové naši
všickni pod oblakem byli, a všickni moře přešli, 2 A
všickni v Mojžíše pokřtěni jsou v oblace a v moři, 3 A všickni
týž pokrm duchovní jedli, 4 A všickni týž nápoj duchovní
pili. Pili zajisté z duchovní skály, kteráž za nimi šla; a ta
skála byl Kristus. 5 Ale ne ve mnohých z nich zalíbilo se
Bohu, nebo zhynuli na poušti. 6 Ty pak věci za příklad nám
býti mají k tomu, abychom nebyli žádostivi zlého, jako i
oni žádali. 7 Protož nebuďte modláři, jako někteří z nich,
jakož psáno jest: Posadil se lid, aby jedl a pil, a vstali,
aby hrali. 8 Aniž smilněme, jako někteří z nich smilnili, a
padlo jich jeden den třimecítma tisíců. 9 Ani pokoušejme
Krista, jako někteří z nich pokoušeli, a od hadů zhynuli.
10 Ani repcete, jako i někteří z nich reptali, a zhynuli od
záhubce. 11 Toto pak všecko u figuře dálo se jim, a napsáno
jest k napomenutí našemu, kteříž jsme již na konci světa.
(aiōn g165) 12 A protož kdo se domnívá, že stojí, hlediž,
aby nepadl. 13 Pokušení vás nezachvátilo, než lidské. Ale
věrnýť jest Bůh, kterýž nedopustí vás pokoušeti nad vaši
možnost, ale způsobíť s pokušením také i vysvobození,
abyste mohli snésti. 14 Protož, moji milí bratří, utíkejtež
modlářství. 15 Jakožto opatrným mluvím. Vy suďte, co
pravím. 16 Kalich dobrořečení, kterémuž dobrořečíme, zdaliž
není společnost krve Kristovy? A chléb, kterýž lámeme,
zdaliž není společnost těla Kristova? 17 Nebo jeden chléb,
jedno tělo mnozí jsme; všickni zajisté z jednoho chleba jíme.
18 Pohleďte na Izraele podle těla. Zdaliž ti, kteříž jedí oběti,
nejsou účastníci oltáře? 19 Což pak tedy dím? Že modla jest
něco? Anebo že modlám obětované něco jest? Nikoli. 20
Ale toto pravím, že, což obětují pohané, ďáblům obětují,
a ne Bohu. Nechtělť bych pak, abyste vy byli účastníci
ďáblů. 21 Nebo nemůžete kalicha Páně píti a kalicha ďáblů;
nemůžete účastníci býti stolu Páně a stolu ďáblů. 22 Èili k
hněvu popouzíme Pána? Zdali silnější jsme nežli on? 23
Všecko mi sluší, ale ne všecko jest užitečné; všecko mi
sluší, ale ne všecko vzdělává. 24 Žádný nehledej svých věcí,
ale jeden každý toho, což jest bližního. 25 Všecko, což se v
masných krámích prodává, jezte, nic se nevyptávajíce pro
svědomí. 26 Nebo Pánět jest země i plnost její. 27 Pozvallit by vás pak kdo z nevěřících k stolu, a chcete jíti, vše,
cožkoli bylo by vám předloženo, jezte, nic se nevyptávajíce
pro svědomí. 28 Pakli by vám někdo řekl: Toto jest modlám
obětované, nejezte pro toho, jenž oznámil, a pro svědomí.
Páně zajisté jest země i plnost její. 29 Svědomí pak pravím
ne tvé, ale toho druhého. Nebo proč by měla svoboda má
potupena býti od cizího svědomí? 30 A poněvadž já s díků
činěním požívám, proč mi se rouhají příčinou toho, z čehož
já díky činím? 31 Protož buďto že jíte, nebo pijete, anebo
cožkoli činíte, všecko k slávě Boží čiňte. 32 Bez úrazu buďte
i Židům i Řekům i církvi Boží, 33 Jakož i já ve všem líbím se
všechněm, nehledaje v tom svého užitku, ale mnohých, aby
spaseni byli.

11 Následovníci moji buďte, jako i já Kristův. 2 Chválímť
pak vás, bratří, že všecky věci mé v paměti máte, a jakž
jsem vydal vám ustanovení, tak je zachováváte. 3 Chciť pak,
abyste věděli, že všelikého muže hlava jest Kristus, a hlava
ženy muž, hlava pak Kristova Bůh. 4 Každý muž, modle se
aneb prorokuje s přikrytou hlavou, ohyžďuje hlavu svou. 5
Každá pak žena, modleci se anebo prorokujici s nepřikrytou
hlavou, ohyžďuje hlavu svou; nebo jednostejná věc jest, jako
by se oholila. 6 Nebo nezavíjí-liť žena hlavy své, nechažť
se také ostříhá. Pakli jest mrzká věc ženě oholiti se neb
ostříhati, nechažť se zavíjí. 7 Mužť nemá zavíjeti hlavy své,
obraz a sláva Boží jsa, ale žena sláva mužova jest. 8 Nebo
není muž z ženy, ale žena z muže. 9 Není zajisté muž
stvořen pro ženu, ale žena pro muže. 10 Protož máť žena
míti obestření na hlavě pro anděly. 11 Avšak ani muž bez
ženy, ani žena bez muže, v Pánu. 12 Nebo jakož žena jest z
muže, tak i muž skrze ženu, všecky pak věci z Boha. 13 Vy
sami mezi sebou suďte, sluší-li se ženě s nepřikrytou hlavou
modliti Bohu. 14 Zdaliž vás i samo přirození neučí, žeť jest
ohyzda muži míti dlouhé vlasy? 15 Ale ženě míti dlouhé
vlasy poctivé jest; nebo vlasové k zastírání dány jsou jí. 16
Jestliže pak komu se vidí neustupným býti, myť takového
obyčeje nemáme, ani církev Boží. 17 Toto pak předkládaje,
nechválím toho, že ne k lepšímu, ale k horšímu se scházíte.
18 Nejprve zajisté, když se scházíte do shromáždění, slyším,
že jsou roztržky mezi vámi, a poněkud tomu věřím. 19 Neboť
musejí i kacířstva mezi vámi býti, aby právě zbožní zjeveni
byli mezi vámi. 20 A tak když se scházíte vespolek, jižť
to není večeři Páně jísti, 21 Poněvadž jeden každý nejprv
večeři svou přijímá v jedení, a tu někdo lační, a jiný se přepil.
22 A což pak domů nemáte k jedení a ku pití? Èili církev Boží
tupíte, a zahanbujete ty, kteříž nemají hojnosti pokrmů? Což
vám dím? Chváliti budu vás? V tom jistě nechválím. 23 Já

zajisté přijal jsem ode Pána, což i vydal jsem vám, že Pán
Ježíš v tu noc, v kterouž zrazen jest, vzal chléb, 24 A díky
činiv, lámal a řekl: Vezměte, jezte, to jest tělo mé, kteréž se
za vás láme. To čiňte na mou památku. 25 Takž i kalich,
když povečeřel, řka: Tento kalich jest ta nová smlouva v mé
krvi. To čiňte, kolikrátkoli píti budete, na mou památku. 26
Nebo kolikrátž byste koli jedli chléb tento a z kalicha toho
pili, smrt Páně zvěstujte, dokavadž nepřijde. 27 A protož
kdokoli jedl by chléb tento a pil z kalicha Páně nehodně,
vinen bude tělem a krví Páně. 28 Zkusiž tedy sám sebe
člověk, a tak chléb ten jez, a z toho kalicha pí. 29 Nebo kdož
jí a pije nehodně, odsouzení sobě jí a pije, nerozsuzuje těla
Páně. 30 Protož mezi vámi jsou mnozí mdlí a nemocní, a
spí mnozí, 31 Ješto kdybychom se sami rozsuzovali, nebyli
bychom souzeni. 32 Ale když býváme souzeni, ode Pána
býváme poučováni, abychom s světem nebyli odsouzeni.
33 A tak, bratří moji, když se scházíte k jedení, jedni na
druhé čekávejte. 34 Pakli kdo lační, doma jez, abyste se
nescházeli k odsouzení. Jiné pak věci, když přijdu, zřídím.

12 O duchovních pak dařích, bratří, nechci, abyste
nevěděli. 2 Víte, že jste byli pohané, kteříž k modlám
němým, jakž jste bývali vedeni, tak jste chodili. 3 Protož
známoť vám činím, že žádný v Duchu Božím mluvě, nezlořečí
Pánu Ježíši, a žádný nemůže říci Pán Ježíš, jediné v Duchu
svatém. 4 Rozdílníť pak darové jsou, ale tentýž Duch, 5
A rozdílná jsou přisluhování, ale tentýž Pán, 6 A rozdílné
jsou moci, ale tentýž Bůh, jenžto působí všecko ve všech. 7
Jednomu pak každému dáno bývá zjevení Ducha k užitku. 8
Nebo někomu dána bývá skrze Ducha řeč moudrosti, jinému
pak řeč umění podle téhož Ducha, 9 Jinému víra v témž
Duchu, jinému darové uzdravování v jednostejném Duchu,
10 Někomu divů činění, jinému proroctví, jinému rozeznání
duchů, jinému rozličnost jazyků, jinému vykládání jazyků.
11 Ale to vše působí jeden a týž Duch, rozděluje jednomu
každému obzvláštně, jakž ráčí. 12 Nebo jakož tělo jedno
jest a mnoho má údů, ale všickni ti jednoho těla údové,
mnozí jsouce, však jedno tělo jsou: tak i Kristus. 13 Skrze
jednoho zajisté Ducha my všickni v jedno tělo pokřtěni jsme,
buďto Židé, buďto Řekové, buďto služebníci, nebo svobodní,
a všickni v jeden duch zapojeni jsme. 14 Nebo tělo není
jeden úd, ale mnozí. 15 Dí-li noha: Poněvadž nejsem rukou,
nejsem z těla, zdaliž proto není z těla? 16 A dí-li ucho:
Když nejsem oko, nejsem z těla, zdaliž proto není z těla?
17 Jestliže všecko tělo jest oko, kde pak bude sluch? Pakli
všecko tělo jest sluch, kde povonění? 18 Ale zřídil Bůh údy
jeden každý z nich v těle, tak jakž jest on chtěl. 19 Nebo
kdyby byli všickni údové jeden úd, kde by bylo tělo? 20 Ale
nyní mnozí údové jsou, však jedno tělo. 21 A tak nemůžť
oko říci ruce: Nepotřebí mi tebe, anebo opět hlava nohám:
Nepotřebuji vás. 22 Nýbrž mnohem více údové, kteříž se
zdadí nejmdlejší v těle býti, potřební jsou. 23 A kteréž máme
za nejméně ctihodné údy v těle, ty větší ctí přistíráme; a
nezdobní údové naši hojnější ozdobu mají, 24 Ozdobní
pak údové naši toho nepotřebují. Ale Bůh tak způsobil tělo,
poslednějšímu dav hojnější poctu, 25 Aby nebyla nesvornost
v těle, ale aby údové jedni o druhé vespolek pečovali 26
A protož jestliže trpí co jeden úd, spolu s ním trpí všickni
údové; pakli jest v slávě jeden úd, radují se spolu s ním
všickni údové. 27 Vy pak jste tělo Kristovo, a údové z částky.
28 A některé zajisté postavil Bůh v církvi nejprv apoštoly,
druhé proroky, třetí učitele, potom moci, potom ty, kteří mají
dary uzdravování, pomocníky, správce jiných, rozličnost
jazyků mající. 29 Zdaliž jsou všickni apoštolé? Zdali všickni
proroci? Zdali všickni učitelé? Zdali všickni divy činí? 30
Zdali všickni mají dary k uzdravování? Zdali všickni jazyky
rozličnými mluví? Zdali všickni vykládají? 31 Snažujtež se
pak dojíti darů lepších, a ještěť vyšší cestu vám ukáži.

13 Bych jazyky lidskými mluvil i andělskými, a lásky
kdybych neměl, učiněn jsem jako měď zvučící anebo
zvonec znějící. 2 A bychť měl proroctví, a znal všecka
tajemství, i všelikého umění došel, a kdybych měl tak velikou
víru, že bych hory přenášel, lásky pak kdybych neměl, nic
nejsem. 3 A kdybych vynaložil na pokrmy chudých všecken
statek svůj, a bych vydal tělo své k spálení, a lásky bych jen
neměl, nic mi to neprospívá. 4 Láska trpělivá jest, dobrotivá
jest, láska nezávidí, láska není všetečná, nenadýmá se. 5 V
nic neslušného se nevydává, nehledá svých věcí, nezpouzí
se, neobmýšlí zlého. 6 Neraduje se z nepravosti, ale spolu
raduje se pravdě. 7 Všecko snáší, všemu věří, všeho se
naděje, všeho trpělivě čeká. 8 Láska nikdy nevypadá, ačkoli
proroctví přestanou, i jazykové utichnou, i učení v nic přijde.
9 Z částky zajisté poznáváme a z částky prorokujeme. 10
Ale jakžť by přišlo dokonalé, tehdyť to, což jest z částky,
vyhlazeno bude. 11 Dokudž jsem byl dítě, mluvil jsem jako
dítě, myslil jsem jako dítě, smýšlel jsem jako dítě, ale když
jsem učiněn muž, opustil jsem dětinské věci. 12 Nyní zajisté
vidíme v zrcadle a skrze podobenství, ale tehdáž tváří v
tvář. Nyní poznávám z částky, ale tehdy poznám, tak jakž i
známostí obdařen budu. 13 Nyní pak zůstává víra, naděje,
láska, to tré, ale největší z nich jestiť láska.

14 Následujtež tedy lásky, horlivě žádejte duchovních
věcí, nejvíce však, abyste prorokovali. 2 Nebo ten, jenž

mluví cizím jazykem, ne lidem mluví, ale Bohu; nebo žádný
neposlouchá, ale duchem vypravuje tajemství. 3 Kdož pak
prorokuje, lidem mluví vzdělání, i napomínání, i potěšení. 4
Kdož mluví cizím jazykem, sám sebe vzdělává, ale kdož
prorokuje, tenť církev vzdělává. 5 Chtělť bych pak, abyste
všickni jazyky rozličnými mluvili, ale však raději, abyste
prorokovali. Nebo větší jest ten, jenž prorokuje, nežli ten,
kdož jazyky cizími mluví, leč by také to, což mluví, vykládal,
aby se vzdělávala církev. 6 A protož, bratří, přišel-li bych
k vám, jazyky cizími mluvě, což vám prospěji, nebudu-lit'
vám mluviti, bud' v zjevení neb v umění, bud' v proroctví
neb v učení? 7 Podobně jako i bezdušné věci, vydávající
zvuk, jako píšťalka nebo harfa, kdyby rozdílného zvuku
nevydávaly, kterak by vědíno bylo, co se píská, anebo na
harfu hrá? 8 Ano trouba vydala-li by nejistý hlas, kdož se
bude strojiti k boji? 9 Tak i vy, nevydali-li byste jazykem
svým srozumitelných slov, kterak bude rozumíno, co se
mluví? Budete jen u vítr mluviti. 10 Tak mnoho, (jakž vidíme,
) rozdílů hlasů jest na světě, a nic není bez hlasu. 11
Protož nebudu-lit' znáti moci hlasu, budu tomu, kterýž mluví,
cizozemec, a ten, jenž mluví, bude mi také cizozemec. 12
Tak i vy, poněvadž jste horliví milovníci duchovních věcí,
toho hledejte, abyste se k vzdělání církve rozhojnili. 13
A protož, kdož mluví jazykem cizím, modl se, aby mohl
vykládati. 14 Nebo budu-li se modliti cizím jazykem, duch
můj se toliko modlí, ale mysl má bez užitku jest. 15 Což
tedy jest? Modliti se budu duchem, a modliti se budu i
myslí; plésati budu duchem a plésati budu i myslí. 16 Nebo
kdybys ty dobrořečil Bohu duchem, kterakž ten, jenž prostý
člověk jest, k tvému dobrořečení řekne Amen, poněvadž
neví, co pravíš? 17 Nebo ač ty dobře díky činíš, ale jiný se
nevzdělává. 18 Děkuji Bohu svému, že více nežli vy všickni
jazyky cizími mluvím. 19 Ale v sboru raději bych chtěl pět
slov srozumitelně promluviti, abych také jiných poučil, nežli
deset tisíců slov jazykem neznámým. 20 Bratří, nebuďte
děti v smyslu, ale zlostí buďte děti, smyslem pak buďte
dospělí. 21 Psáno jest v Zákoně: Že rozličnými jazyky a
cizími rty budu mluviti lidu tomuto, a anižť tak mne slyšeti
budou, praví Pán. 22 A tak jazykové jsou za div ne těm,
jenž věří, ale nevěřícím, proroctví pak ne nevěřícím, ale
věřícím. 23 A protož když by se sešla všecka církev spolu,
a všickni by jazyky cizími mluvili, a vešli by tam i neučení
neb nevěřící, zdaliž neřeknou, že blázníte? 24 Ale kdyby
všickni prorokovali, a všel by tam mezi ně někdo nevěřící
nebo neučený, přemáhán by byl ode všech a souzen ode
všech. 25 A tak tajnosti srdce jeho zjeveny budou, a on
padna na tvář, klaněti se bude Bohu, vyznávaje, že jistě Bůh
jest mezi vámi. 26 Což tedy bratří? Když se scházíte, jeden
každý z vás píseň má, učení má, cizí jazyk má, zjevení
má, vykládání má, všecko to budiž k vzdělání. 27 Buďto
že by kdo jazykem cizím mluvil, ať se to děje skrze dva
neb nejvíce tři, a to jeden po druhém, a jeden ať vykládá.
28 Pakli by nebylo vykladače, nechať mlčí v shromáždění,
než sobě sám nechažť mluví a Bohu. 29 Proroci pak dva
nebo tři ať mluví, a jiní nechť rozsuzují. 30 Pakliť by jinému
tu přísedícímu zjeveno bylo, první mlč. 31 Nebo můžete
všickni, jeden po druhém, prorokovati, aby se všickni učili a
všickni se potěšovali. 32 Duchovéť pak proroků prorokům
poddáni jsou. 33 Nebo neníť Bůh původ různice, ale pokoje,
jakož i ve všech shromážděních svatých učím. 34 Ženy vaše
v shromážděních ať mlčí, nebo nedopouští se jim mluviti, ale
aby poddány byly, jakž i Zákon praví. 35 Pakli se chtí čemu
naučiti, doma mužů svých nechať se ptají. Nebo mrzká věc
jest ženám mluviti v shromáždění. 36 Zdaliž jest od vás
slovo Boží pošlo? Zdali k samým vám přišlo? 37 Zdá-li se
sobě kdo býti prorokem nebo duchovním, nechažť pozná, co
vám píši, žeť jsou přikázání Páně. 38 Pakli kdo neví, nevěz.
39 A takž, bratří, o to se snažte, abyste prorokovali, a jazyky
cizími mluviti nezbraňujte. 40 Všecko slušně a podle řádu ať
se děje.

15 Známoť vám pak činím, bratří, evangelium, kteréž
jsem zvěstoval vám, kteréž jste i přijali, v němž i
stojíte, 2 Skrze kteréž i spasení béřete, kterak kázal jsem
vám, pamatujete-li, leč byste nadarmo uvěřili. 3 Vydal jsem
zajisté vám nejprve to, což jsem i vzal, že Kristus umřel za
hříchy naše podle Písem, 4 A že jest pohřben a že vstal
z mrtvých třetího dne podle Písem. 5 A že vidín jest od
Petra, potom od dvanácti. 6 Potom vidín více než od pěti
set bratří spolu, z nichžto mnozí ještě živi jsou až dosavad,
a někteří již zesnuli. 7 Potom vidín jest od Jakuba, potom
ode všech apoštolů. 8 Nejposléze pak ze všech, jakožto
nedochůdčeti, ukázal se i mně. 9 Nebo já jsem nejmenší
z apoštolů, kterýž nejsem hoden slouti apoštol, protože
jsem se protivil církvi Boží. 10 Ale milostí Boží jsem to, což
jsem, a milost jeho mně učiněná daremná nebyla, ale hojněji
nežli oni všickni pracoval jsem, avšak ne já, ale milost Boží,
kteráž se mnou jest. 11 Protož i já i oni tak kážeme, a tak
jste uvěřili. 12 Poněvadž se pak káže o Kristu, že jest z
mrtvých vstal, kterakž někteří mezi vámi praví, že by nebylo
z mrtvých vstání? 13 Nebo není-lit' z mrtvých vstání, anižť
jest Kristus z mrtvých vstal. 14 A nevstal-lit' jest z mrtvých
Kristus, tedyť jest daremné kázaní naše, a daremnáť jest i
víra vaše. 15 A byli bychom nalezeni i křiví svědkové Boží;
nebo vydali jsme svědectví o Bohu, že vzkřísil z mrtvých

Krista. Kteréhož nevzkřísil, (totiž) jestliže mrtví z mrtvých
nevstávají. 16 Nebo jestližeť mrtví z mrtvých nevstávají,
anižť jest Kristus vstal. 17 A nevstal-liť jest z mrtvých Kristus,
marná jest víra vaše, ještě jste v hříších vašich. 18 A takť i ti,
kteříž zesnuli v Kristu, zahynuli. 19 Jestližeť pak v tomto
životě toliko naději máme v Kristu, nejbídnější jsme ze všech
lidí. 20 Ale vstalť jest z mrtvých Kristus, prvotiny těch, jenž
zesnuli. 21 Nebo poněvadž skrze člověka smrt, také i skrze
člověka vzkříšení z mrtvých. 22 Nebo jakož v Adamovi
všickni umírají, tak i skrze Krista všickni obživeni budou. 23
Ale jeden každý v svém pořádku: Prvotiny Kristus, potom
ti, kteříž jsou Kristovi, v příští jeho. 24 Potom bude konec,
když vzdá království Bohu a Otci, když vyprázdní všeliké
knížatstvo, i všelikou vrchnost i moc. 25 Nebo musíť to býti,
aby on kraloval, dokudž nepoloží všech nepřátel pod nohy
jeho. 26 Nejposlednější pak nepřítel zahlazen bude smrt. 27
Nebo všecky věci poddal pod nohy jeho. Když pak praví, že
všecky věci poddány jsou jemu, zjevnéť jest, že kromě toho,
kterýž jemu poddal všecko. 28 A když poddáno jemu bude
všecko, tedy i on Syn poddá se tomu, kterýž jemu poddati
má všecko, aby byl Bůh všecko ve všech. 29 Sic jinak co
činí ti, kteříž se křtí za mrtvé? Nevstávají-liť mrtví z mrtvých,
i proč se křtí za mrtvé? 30 Proč i my nebezpečenství trpíme
každé hodiny? 31 Na každý den umírám, skrze slávu naši,
kterouž mám v Kristu Ježíši Pánu našem. 32 Jestližeť jsem
obyčejem jiných lidí bojoval s šelmami v Efezu, co mi to
prospěje, nevstanou-liť mrtví? Tedy jezme a pijme, nebo zítra
zemřeme. 33 Nedejte se svoditi. Porušujíť dobré obyčeje zlá
rozmlouvání. 34 Prociťte k konání spravedlnosti, a nehřešte.
Nebo někteří ještě neznají Boha; k zahanbení vašemu toto
mluvím. 35 Ale řekne někdo: Kterakž pak vstanou mrtví? A v
jakém těle přijdou? 36 Ó nemoudrý, však to, což rozsíváš,
nebývá obživeno, leč umře. 37 A což rozsíváš, ne to tělo,
kteréž potom zroste, rozsíváš, ale holé zrno, jaké se trefí,
pšenice nebo kteréžkoli jiné. 38 Bůh pak dává jemu tělo,
jakž ráčí, a jednomu každému z těch semen jeho vlastní
tělo. 39 Ne každé tělo jest jednostejné tělo, ale jiné zajisté
tělo lidské, jiné tělo hovadí, jiné pak rybí, a jiné ptačí. 40 A
jsou těla nebeská, a jsou těla zemská, ale jináť jest sláva
nebeských, a jiná zemských, 41 Jiná sláva slunce, a jiná
měsíce, a jiná sláva hvězd; nebo hvězda od hvězdy dělí
se v slávě. 42 Tak i vzkříšení z mrtvých. Rozsívá se tělo
porušitelné, vstane neporušitelné; 43 Rozsívá se nesličné,
vstane slavné; rozsívá se nemocné, vstane mocné; 44
Rozsívá se tělo tělesné, vstane tělo duchovní. Jest tělo
tělesné, jest také i duchovní tělo. 45 Takť i psáno jest: Učiněn
jest první člověk Adam v duši živou, ale poslední Adam
v ducha obživujícího. 46 Však ne nejprve duchovní, ale
tělesné, potom pak duchovní. 47 První člověk byl z země
zemský, druhý člověk jest sám Pán s nebe. 48 Jakýž jest ten
zemský, takoví jsou i zemští, a jakýž ten nebeský, takovíž
budou také i nebeští. 49 A jakož jsme nesli obraz zemského,
takť poneseme obraz i nebeského. 50 Totoť pak pravím,
bratří: Že tělo a krev království Božího dědictví nedosáhnou,
aniž porušitelnost neporušitelnosti dědičně obdrží. 51 Aj,
tajemství vám pravím: Ne všickni zajisté zesneme, ale
všickni proměněni budeme, hned pojednou, v okamžení, k
zatroubení poslednímu. 52 Neboť zatroubí, a mrtví vstanou
neporušitelní, a my proměněni budeme. 53 Musí zajisté
toto porušitelné tělo obléci neporušitelnost, a smrtelné toto
obléci nesmrtelnost. 54 A když porušitelné toto tělo obleče
neporušitelnost, a smrtelné toto obleče nesmrtelnost, tehdy
se naplní řeč, kteráž napsána jest: Pohlcena jest smrt v
vítězství. 55 Kde jest, ó smrti, osten tvůj? Kde jest, ó peklo,
vítězství tvé? **(Hadēs g86)** 56 Osten pak smrti jestiť hřích, a
moc hřícha jest Zákon. 57 Ale Bohu díka, kterýž dal nám
vítězství skrze Pána našeho Jezukrista. 58 Protož, bratří moji
milí, stálí buďte a nepohnutelní, rozhojňujíce se v díle Páně
vždycky, vědouce, že práce vaše není daremná v Pánu.

16 O sbírce pak na svaté, jakž jsem nařídil v církvích
Galatských, tak i vy čiňte. 2 V každou neděli jeden
každý z vás sám u sebe slož, schovaje podle možnosti,
aby ne teprv, když k vám přijdu, sbírky se dály. 3 Když pak
přijdu, kterékoli osoby schválíte skrze listy, tyť pošli, aby
donesli tuto milost vaši do Jeruzaléma. 4 Pakliť by bylo
potřebí, abych i já šel, půjdouť se mnou. 5 Přijduť pak k
vám, když Macedonií projdu; (nebo Macedonií míním projíti.)
6 Ale u vásť snad poostanu, aneb i přes zimu pobudu,
abyste vy mne doprovodili, kamž bych koli šel. 7 Nechci
zajisté s vámi se nyní toliko na zastavení shledati, ale naději
se, že za nějaký čas pobudu u vás, bude-li Pán chtíti. 8
Zůstanuť pak v Efezu až do letnic. 9 Nebo otevříny jsou
mi tu veliké a mocné dveře, a protivníku mnoho. 10 Přišel-
liť by pak k vám Timoteus, hleďtež, aby bezpečně byl u
vás; neboť dílo Boží dělá jako i já. 11 Protož nechť jím
žádný nepohrdá, ale vyprovoďte jej v pokoji, ať přijde ke
mně; neboť na něj čekám s bratřími. 12 O Apollovi pak
bratru oznamuji vám, že jsem ho velmi prosil, aby šel k
vám s bratřími. Ale nikoli nebyla vůle jeho, aby nyní přišel,
než přijdeť, když bude míti čas příhodný. 13 Bděte, stůjte
u víře, zmužile sobě čiňte a buďtež silní. 14 Všecky věci
vaše ať se dějí v lásce. 15 Prosímť vás pak, bratří, znáte
čeled Štěpánovu, že jsou oni prvotiny Achaie, a že jsou se v

službu svatým vydali, **16** Abyste i vy poddáni byli takovým, i
všelikému pomáhajícímu a pracujícímu. **17** Těšímť se pak z
příchodu Štěpána a Fortunáta a Achaika; nebo nedostatek
pro vaši nepřítomnost oni doplnili. **18** Potěšili zajisté mého
ducha i vašeho. Protož znejtež takové. **19** Pozdravujíť vás
sborové, kteříž jsou v Azii. Pozdravujíť vás v Pánu velice
Akvila a Priscilla, s církví tou, kteráž jest v domu jejich. **20**
Pozdravují vás všickni bratří. Pozdravte sebe vespolek v
políbení svatém. **21** Pozdravení vlastní rukou Pavlovou. **22**
Jestliže kdo nemiluje Pána Jezukrista, budiž proklatý: Maran
atha. **23** Milost Pána Jezukrista budiž s vámi. **24** I láska má v
Kristu Ježíši se všemi vámi. Amen.

2 Korintským

1 Pavel, apoštol Ježíše Krista skrze vůli Boží, a Timoteus
bratr, církvi Boží, kteráž jest v Korintu, se všemi svatými,
kteříž jsou ve vší Achaii: **2** Milost vám a pokoj od Boha Otce
našeho a Pána Jezukrista. **3** Požehnaný Bůh a Otec Pána
našeho Jezukrista, Otec milosrdenství, a Bůh všelikého
potěšení, **4** Kterýž těší nás ve všelikém ssoužení našem,
abychom i my mohli potěšovati těch, kteříž by byli v jakémkoli
ssoužení, a to tím potěšením, kterýmž i my potěšeni jsme
od Boha. **5** Nebo jakož se rozhojňují utrpení Kristova na
nás, tak skrze Krista rozhojňuje se i potěšení naše. **6** Nebo
buďto že souženi jsme, pro vaše potěšení a spasení souženi
jsme, kteréž se působí v snášení týchž trápení, kteráž i my
trpíme; buďto že potěšováni býváme, pro vaše potěšení a
spasení potěšováni býváme. A naděje naše pevná jest o
vás. **7** Poněvadž víme, že jakož jste účastníci utrpení, také i
potěšení. **8** Nechcemeť zajisté, abyste nevěděli, bratří, o
soužení našem, kteréž jsme měli v Azii, že jsme nad míru
přetíženi byli a nad možnost, tak že jsme již o životu svém byli
pochybili. **9** Nýbrž sami v sobě již jsme byli tak usoudili, že
nebylo lze než umříti, abychom nedoufali sami v sobě, ale v
Bohu, jenž i mrtvé křísí. **10** Kterýž z takového nebezpečenství
smrti vytrhl nás, a vytrhuje, v něhož doufáme, že i ještě
vytrhne, **11** Když i vy nám pomáhati budete modlitbami za
nás, aby z daru toho, příčinou mnohých osob nám daného,
od mnohých děkováno bylo Bohu za nás. **12** Nebo chlouba
naše tato jest, svědectví svědomí našeho, že v sprostnosti a
v upřímosti Boží, ne v moudrosti tělesné, ale v milosti Boží
obcovali jsme na tomto světě, zvláště pak u vás. **13** Neboť
nepíšeme vám nic jiného, nežli to, což čtete, aneb což prvé
znáte. A naději mám, že až do konce tak znáti budete. **14**
Jakož jste již i z stránky poznali nás, žeť jsme chlouba vaše,
podobně jako i vy naše, v den Pána Ježíše. **15** A v tomť
doufání chtěl jsem k vám přijíti nejprve, abyste druhou milost
měli, **16** A skrze vás jíti do Macedonie, a zase z Macedonie
přijíti k vám, a potom od vás abych byl doprovozen do
Judstva. **17** O tom pak když jsem přemyšloval, zdali jsem
co lehkomyslně činil? Aneb což přemyšluji, zdali podle těla
přemyšluji, tak aby bylo při mně: Jest, jest, není, není? **18**
Ale víť to věrný Bůh, že řeč naše, kteráž byla mluvena k
vám, nebyla: Jest, a není. **19** Nebo Syn Boží Ježíš Kristus,
kterýž mezi vámi kázán jest skrze nás, totiž skrze mne a
Silvána a Timotea, nebyl: Jest, a není, ale bylo v kázání
o něm: Jest, **20** (Nebo kolikžkoli jest zaslíbení Božích, v
němť jsou: Jest, a v němť také jest Amen,) k slávě Bohu
skrze nás. **21** Ten pak, kterýž potvrzuje nás s vámi v Kristu,
a kterýž pomazal nás, Bůh jest. **22** Kterýž i znamenal nás,
a dal závdavek Ducha svatého v srdce naše. **23** Já pak
Boha za svědka beru na svou duši, že lituje vás, ještě jsem
nepřišel do Korintu. **24** Ne jako bychom panovali nad věrou
vaší, ale pomocníci jsme radosti vaší; nebo věrou stojíte.

2 Toto jsem pak sobě uložil, abych k vám zase s zámutkem
nepřišel. **2** Nebo jestliže já vás zarmoutím, i kdo jest, ješto
by mne obveselil, než ten, kterýž jest ode mne zarmoucen?
3 A protoť jsem vám to napsal, abych přijda k vám, neměl
zámutku z těch, z nichž bych se měl radovati, doufaje o
všech o vás, že radost má jest všech vás radost. **4** Nebo z
velikého ssoužení a bolesti srdce psal jsem vám, s mnohými
slzami, ne abyste zarmouceni byli, ale abyste poznali lásku,
kteroužto k vám velikou mám. **5** Jestližeť jest pak kdo
zarmoutil, ne mneť zarmoutil, ne toliko poněkud, abych
jím neobtěžoval všech vás. **6** Dostitť má takový na tom
trestání, kteréž měl od mnohých, **7** Tak abyste jemu již
raději zase odpustili a potěšili ho, aby on snad přílišným
zámutkem nepřišel na zahynutí. **8** Protož prosím vás, abyste
utvrdili k němu lásku. **9** Nebo i proto psal jsem vám, abych
zkušením zvěděl, jste-li ve všem poslušni. **10** Komuž pak vy
co odpouštíte, i já odpouštím. Nebo i já, jestliže jsem co
odpustil, komuž jsem odpustil, pro vás odpustil jsem, před
obličejem Kristovým, abychom nebyli oklamáni od satana. **11**
Nebo nejsou nám neznámá myšlení jeho. **12** Když jsem pak
přišel do Troady, k zvěstování evangelium Kristova, ačkoli
dveře mi otevříny byly skrze Pána, však neměl jsem žádného
upokojení v duchu svém, protože jsem nenalezl Tita, bratra
svého. **13** Ale požehnav jich, odšel jsem do Macedonie. **14**
Bohu pak budiž díka, kterýž vždycky dává nám vítězství v
Kristu, a vůni známosti své zjevuje skrze nás na každém
místě. **15** Neboť jsme Kristova vůně dobrá Bohu v těch,
jenž k spasení přicházejí, i v těch, kteříž hynou, **16** Těm
zajisté jsme vůně smrtelná k smrti, oněm pak vůně života k
životu. Ale k tomu kdo jest způsobný? **17** Neboť nejsme,
jako mnozí, cizoložící slovo Boží, ale jako z upřímnosti, a
jako z Boha, před obličejem Božím, o Kristu mluvíme.

3 Začínáme opět sami sebe chváliti? Zdaliž potřebujeme,
jako někteří, schvalujících listů k vám, nebo od vás k
jiným? **2** List náš vy jste, napsaný v srdcích našich, kterýž
znají a čtou všickni lidé. **3** Nebo to zjevné jest, že jste
vy list Kristův, zpravený skrze přisluhování naše, napsaný
ne černidlem, ale Duchem Boha živého, ne na dskách
kamenných, ale na dskách srdce masitých. **4** Doufání
pak takové máme skrze Krista k Bohu, **5** Ne že bychom
dostateční byli mysliti něco sami z sebe, jakožto sami z sebe,

ale dostatečnost naše z Boha jest. 6 Kterýžto i hodné nás
učinil služebníky Nového Zákona, ne litery, ale Ducha. Nebo
litera zabíjí, ale duch obživuje. 7 A poněvadž přisluhování
smrti, literami vyryté na dskách kamenných, bylo slavné,
tak že nemohli patřiti synové Izraelští v tvář Mojžíšovu, pro
slávu oblíčeje jeho, kteráž pominouti měla, 8 I kterakž by
tedy ovšem přisluhování Ducha nemělo býti slavné? 9 Nebo
poněvadž přisluhování pomsty slavné bylo, mnohemť se
více rozhojňuje v slávě přisluhování spravedlnosti. 10 Nebo
to, což oslaveno bylo, aniž oslaveno bylo v té částce, u
přirovnání převýšené slávy nového přisluhování. 11 Nebo
poněvadž to pomíjející slavné bylo, mnohemť více to, což
zůstává, jestiť slavné. 12 Protož majíce takovou naději,
mnohé svobody užíváme, 13 A ne jako Mojžíš, kterýž kladl
zástření na tvář svou, aby nepatřili synové Izraelští k cíli té
věci pomíjející. 14 Ale ztupeni jsou smyslové jejich. Nebo
až do dnešního dne to zastření v čítání Starého Zákona
zůstává neodkryté; nebo skrze Krista toliko se odnímá. 15
Protož až do dnešního dne, když se čtou knihy Mojžíšovy,
zastření jest položeno na jejich srdci. 16 Než jakž by se
obrátilo ku Pánu, odňato bude zástření. 17 Nebo Pán Duch
jest, a kdež jest Duch Páně, tuť i svoboda. 18 My pak všickni
odkrytou tváří slávu Páně jakožto v zrcadle spatřujíce, v
týž obraz proměněni býváme od slávy v slávu, jakožto od
Ducha Páně.

4 Protož majíce toto přisluhování, tak jakž jsme
milosrdenství došli, neoblevujeme v něm. 2 Ale odmítáme
ukrývání neslušnosti, nechodíce v chytrosti, aniž se lstivě
obírajíce s slovem Božím, ale zjevováním pravdy v příjemnost
uvodíce sebe u každého svědomí lidského před obličejem
Božím. 3 Pakliť zakryté jest evangelium naše, před těmi,
kteříž hynou, zakryté jest. 4 V nichžto Bůh světa tohoto
oslepil mysli, totiž v nevěrných, aby se jim nezasvítilo světlo
evangelium slávy Kristovy, kterýž jest obraz Boží. (aiōn g165)
5 Neboť ne sami sebe kážeme, ale Krista Ježíše Pána, sami
pak o sobě pravíme, že jsme služebníci vaši pro Ježíše.
6 Bůh zajisté, kterýž rozkázal, aby se z temností světlo
zablesklo, tenť jest se osvítil v srdcích našich, k osvícení
známosti slávy Boží v tváři Ježíše Krista. 7 Mámeť pak
poklad tento v nádobách hliněných, aby vyvýšenost moci
byla Boží, a ne z nás. 8 Myť se všech stran úzkost máme,
ale nebýváme cele potlačeni; v divných jsme nesnadnostech,
ale nebýváme v tom pohlceni; 9 Protivenství trpíme, ale
nebýváme opuštěni; býváme opovrženi, ale nehyneme. 10
Vždycky mrtvení Pána Ježíše na těle svém nosíme, aby i
život Ježíšův na těle našem zjeven byl. 11 Vždycky zajisté
my, kteříž živi jsme, na smrt býváme vydáváni pro Ježíše,
aby i život Ježíšův zjeven byl na smrtelném těle našem. 12
A tak smrt v nás moc provodí, ale v vás život. 13 Majíce
tedy téhož ducha víry, podle toho, jakž psáno jest: Uvěřil
jsem, protož jsem mluvil, i myť věříme, protož i mluvíme, 14
Vědouce, že ten, kterýž vzkřísil Pána Ježíše, i nás skrze
Ježíše vzkřísí a postaví s vámi. 15 Nebo to všecko pro
vás se děje, aby ta přehojná milost skrze díků činění od
mnohých věrných rozmohla se k slávě Boží. 16 Protož
neoblevujeme, ale ačkoli zevnitřní člověk náš ruší se, však
ten vnitřní obnovuje se den ode dne. 17 Nebo toto nynější
lehoučké ssoužení naše převelmi veliké věčné slávy břímě
nám působí, (aiōnios g166) 18 Když nepatříme na ty věci,
kteréž se vidí, ale na ty, kteréž se nevidí. Nebo ty věci,
kteréž se vidí, jsou časné, ale které se nevidí, jsou věčné.
(aiōnios g166)

5 Víme zajisté, že byl-li by tohoto našeho zemského
přebývání stánek zbořen, stavení od Boha máme, příbytek
ne rukou udělaný, věčný v nebesích. (aiōnios g166) 2 Pročež
i v tomto stánku vzdycháme, v příbytek náš, kterýž jest s
nebe, oblečeni býti žádajíce, 3 Jestliže však oblečení a ne
nazí nalezeni budeme. 4 Nebo kteříž jsme v tomto stánku,
lkáme, jsouce obtíženi, poněvadž bychom nechtěli svlečeni
býti, ale přiodíni, aby pohlcena byla smrtelnost od života. 5
Ten pak, kdož nás tak k tomu způsobil, Bůhť jest, kterýž i
dal nám závdavek Ducha svého. 6 Protož doufanlivé mysli
vždycky jsouce, a vědouce, že dokudž pohostinu jsme v
tomto těle, vzdáleni jsme ode Pána, 7 (Nebo skrze víru
chodíme, a ne skrze vidění tváři Páně,) 8 Doufanlivéť pak
mysli jsme, a oblibujeme raději vyjíti z těla a přijíti ku Pánu.
9 Protož i usilujeme buď v těle pohostinu jsouce, buďto z
těla se berouce, jemu se líbiti. 10 Všickni my zajisté ukázati
se musíme před soudnou stolicí Kristovou, aby přijal jeden
každý odplatu za to, což skrze tělo působil, podle toho, jakž
práce čí byla, buďto v dobrém, nebo ve zlém. 11 Protož
znajíce tu hrůzu Páně, lidem k víře sloužíme, Bohuť pak
známi jsme. A nadějiť mám, že i svědomí vašemu známi
jsme. 12 Neboť ne sami sebe opět vám chválíme, ale příčinu
vám dáváme, abyste se chlubili námi, a abyste to měli proti
těm, kteříž se v tvárnosti chlubí, a ne v srdci. 13 Nebo buďto
že nesmyslní jsme, Bohu nesmyslní jsme; buď že jsme
rozumní, vám rozumní jsme. 14 Láska zajisté Kristova víže
nás, 15 Jakožto ty, kteříž tak soudíme, že poněvadž jeden za
všecky umřel, tedyť všickni zemřeli, a že za všecky umřel,
aby ti, kteříž živi jsou, již ne sami sobě živi byli, ale tomu,
kterýž za ně umřel i z mrtvých vstal. 16 A tak my již od toho

času žádného neznáme podle těla. A ačkoli jsme poznali
Krista podle těla, ale nyní již více neznáme. 17 Protož jest-li
kdo v Kristu, nové stvoření jest. Staré věci pominuly, aj, nové
všecko učiněno jest. 18 To pak všecko jest z Boha, kterýž
smířil nás s sebou skrze Jezukrista, a dal nám služebnost
smíření tohoto. 19 Nebo Bůh byl v Kristu, smiřuje svět s
sebou, nepočítaje jim hříchů jejich, a složil v nás to slovo
smíření. 20 Protož my na místo Krista poselství dějeme; a
jako by Bůh skrze nás žádal vás, prosíme na místě Kristově,
smiřte se s Bohem. 21 Nebo toho, kterýž hříchu nepoznal, za
nás učinil hříchem, abychom my učiněni byli spravedlností
Boží v něm.

6 Protož napomáhajíce, i napomínáme vás, abyste milosti
Boží nadarmo nebrali, 2 (Neboť praví Bůh: V čas příhodný
uslyšel jsem tě a v den spasení spomohl jsem tobě. Aj, nyníť
jest čas příhodný, aj, nyní dnové spasení.) 3 Žádného v
ničemž nedávajíce pohoršení, aby byla bez úhony služba
naše; 4 Ale ve všem se chovajíce jakožto Boží služebníci, ve
mnohé trpělivosti, v utištěních, v nedostatcích, v úzkostech,
5 V ranách, v žalářích, v nepokojích, v pracech, v bdění, v
postech, 6 V čistotě, v umění, v dlouhočekání, v dobrotivosti,
v Duchu svatém, v lásce neošemetné, 7 V slovu pravdy, v
moci Boží, skrze odění spravedlnosti, napravo i nalevo, 8
Skrze slávu i pohanění, skrze zlou i dobrou pověst, jakožto
bludní, a jsouce pravdomluvní, 9 Jakožto neznámí, a jsouce
známí, jakožto umírající, a aj, živi jsme, jakožto potrestaní, a
nezmordovaní, 10 Jako smutní, avšak vždycky se radujíce,
jako chudí, a mnohé zbohacujíce, jako nic nemajíce, avšak
všemi věcmi vládnouce. 11 Ústa naše otevřína jsou k vám,
ó Korinští, srdce naše rozšířeno jest. 12 Nejste v nás
souženi, než souženi jste v srdcích vašich. 13 O takovéžť
odplaty žádám od vás, jakožto synům pravím: Rozšiřte
se i vy. 14 A netáhněte jha s nevěřícími. Nebo jaký jest
spolek spravedlnosti s nepravostí? A jaké obcování světla s
temnostmi? 15 A jaké srovnání Krista s Beliálem? Aneb jaký
díl věřícímu s nevěřícím? 16 A jaké spolčení chrámu Božího
s modlami? Nebo vy jste chrám Boha živého, jakož pověděl
Bůh: Že přebývati budu v nich, a procházeti se, a budu jejich
Bohem, a oni budou mým lidem. 17 A protož vyjdětež z
prostředku jejich a oddělte se od nich, praví Pán; a nečistého
se nedotýkejte, a já přijmu vás. 18 A budu vám za Otce, a vy
mi budete za syny a za dcery, praví Pán všemohoucí.

7 Taková tedy majíce zaslíbení, nejmilejší, očišťujmež se
od všeliké poskvrny těla i ducha, konajíce posvěcení naše
v bázni Boží. 2 Přijmětež nás. Žádnémuť jsme neublížili,
žádnému neuškodili, žádného neoklamali. 3 Nepravím toho
ku potupě vaší, poněvadž jsem napřed pověděl, že v srdcích
našich jste, tak abychom hotovi byli spolu s vámi zemříti i
spolu živi býti. 4 Mnohéť jsem k vám důvěrnosti, mnohoť se
vámi chlubím; naplněn jsem potěšením, a rozhojňujiť se v
radosti ve všelikém soužení našem. 5 Nebo i když jsme
byli přišli do Macedonie, žádného odpočinutí nemělo tělo
naše, ale ve všem souženi jsme byli; měli jsme zevnitř boje,
vnitř strachy. 6 Ale ten, jenž těší ponížené, potěšil nás, Bůh,
skrze Titův příchod. 7 A netoliko příchodem jeho, ale také i
potěšením tím, kteréž on měl z vás, vypravovav nám o vaší
veliké žádosti nás, o vašem kvílení, a vaší ke mně horlivé
milosti, takže jsem se velmi zradoval. 8 A ačkoli zarmoutil
jsem vás listem, nelituji toho, ač jsem byl litoval. Nebo vidím,
že ten list, ačkoli na čas, zarmoutil vás. 9 Ale nyní raduji
se, ne že jste zarmouceni byli, ale že jste se ku pokání
zarmoutili. Zarmoutili jste se zajisté podle Boha, takže jste k
žádné škodě nepřišli skrze nás. 10 Nebo zámutek, kterýž
jest podle Boha, ten pokání k spasení působí takové, jehož
nikdy líto nebude, ale zámutek světa způsobuje smrt. 11 Ano
hle, to samo, že jste podlé Boha zarmouceni byli, kterakou v
vás způsobilo snažnost, nýbrž jakou omluvu, nýbrž zažhnutí
hněvu, nýbrž bázeň, nýbrž žádost vroucí, nýbrž horlivost,
anobrž pomstu? A Všelijak ukázali jste se nevinni býti v té
příhodě. 12 A ač psal jsem vám, však ne pro toho jsem
psal, kterýž tu nepravost spáchal, ani pro toho, komuž se
křivda stala, ale aby vám zjevena byla pilnost naše o vás
před obličejem Božím. 13 Protož potěšeniť jsme z potěšení
vašeho. Ale mnohem hojněji zradovali jsme se z radosti
Titovy, že poočerstven jest duch jeho ode všech vás, 14 A že
chlubil-li jsem se v čem vámi před ním, nebyl jsem zahanben,
ale jakož všecko mluvili jsme vám v pravdě, tak i chlouba
naše, kteráž byla před Titem, pravá jest shledána. 15 A
hojněji i srdce jeho jest k vám obráceno, nebo rozpomíná
se na poslušenství všech vás, a kterak jste ho s bázní a s
strachem přijali. 16 Raduji se pak, že ve všem mám o vás
doufání.

8 Známuť pak vám činíme, bratří, milost Boží, danou
zborům Macedonským, 2 Že v mnohém zkušení rozličných
soužení rozhojnilá radost jejich a převeliká chudoba jejich
rozhojněna jest v bohatství upřímnosti jejich. 3 Nebo
svědectví jim vydávám, že podle možnosti, ba i nad
možnost hotovi byli sděliti se, 4 Mnohými žádostmi prosíce
nás, abychom té milosti jejich a obcování služebnost (v
rozdělování toho svatým) na se přijali. 5 A netoliko tak učinili,
jakž jsme se nadáli, ale sami sebe nejprve dali Pánu, a i
nám také u vůli Boží, 6 Tak že jsme musili napomenouti Tita,

aby jakož byl prve započal, tak také i dokonal při vás milost
tuto. 7 A protož jakž ve všech věcech jste hojní, totiž u víře i
v řeči i v známosti i ve všeliké snažnosti i v lásce vaší k
nám, tak i v této milosti hojní buďte. 8 Ne jako rozkazuje,
toto pravím, ale příčinou jiných snažnosti i vaši upřímou
lásku zkušenou ukázati chtěje. 9 Nebo znáte milost Pána
našeho Jezukrista, že pro vás učiněn jest chudý, jsa bohatý,
abyste vy jeho chudobou zbohatli. 10 A k tomuť vám radu
dávám; nebo jest vám to užitečné, kteříž jste netoliko činiti,
ale i chtíti prve začali léta předešlého. 11 Protož nyní již to
skutkem vykonejte, aby jakož hotové bylo chtění, tak také
bylo i vykonání z toho, což máte. 12 Nebo jest-liť prve vůle
hotová, podle toho, což kdo má, vzácná jest Bohu, ne podle
toho, čehož nemá. 13 Nebo ne proto vás ponoukám, aby
jiným bylo polehčení, a vám soužení, ale rovnost ať jest;
nyní přítomně vaše hojnost spomoziž jejich chudobě, 14
Aby potom také jejich hojnost vaší chudobě byla ku pomoci,
aby tak byla rovnost; 15 Jakož psáno: Kdo mnoho nasbíral,
nic mu nezbývalo, a kdo málo, neměl nedostatku. 16 Ale
díka Bohu, kterýž takovouž snažnost k službě vám dal v
srdce Titovo, 17 Takže to napomenutí naše ochotně přijal,
anobrž jsa v lásce k vám opravdový, sám z své dobré vůle
šel k vám. 18 Poslaliť jsme pak s ním bratra toho, kterýž
má velikou chválu v evangelium po všech sbořích, 19 (A
netoliko to, ale také losem vyvolen jest od církví za tovaryše
putování našeho, s touto milostí, kteroužto sloužíme k slávě
Pánu a k vyplnění vůle vaší,) 20 Varujíce se toho, aby nám
někdo neutrhal pro tu hojnost, kterouž my přisluhujeme, 21
Dobré opatrujíce netoliko před obličejem Páně, ale i před
lidmi. 22 Poslali jsme pak s nimi bratra našeho, kteréhož
jsme mnohokrát ve mnohých věcech zkusili, že jest pilný, a
nyní mnohem pilnější bude pro mnohé doufání mé o vás. 23
Z strany Tita víte, že jest tovaryš můj, a mezi vámi pomocník
můj; a z strany bratří našich, že jsou poslové církví a sláva
Kristova. 24 Protož jistoty lásky vaší a chlouby naší o vás, k
nim dokažte, před obličejem církví.

9 Nebo o pomoci, kteráž se sbírá na svaté, jest zbytečné
psáti vám. 2 Vím zajisté o vaší hotovosti, pro kteroužto
chlubím se vámi u Macedonských, kterak by Achaia hotova
byla k tomu od předešlého léta. A ta z vás pošlá horlivost
mnohými k témuž pohnula. 3 I poslal jsem k vám tyto bratří,
aby chlouba naše vámi nebyla marná v té stránce, ale
abyste, (jakž jsem řekl,) byli hotovi, 4 Abychom snad, přišli-li
by se mnou Macedonští, a nalezli vás nehotové, nemusili se
styděti, (ať nedím vy) za takovou chloubu. 5 Protož vidělo mi
se za potřebné těchto bratří napomenouti, aby předešli mne
k vám, a připravili prve opověděnou sbírku vaši, aby byla
hotová jako dobrovolná sbírka, a ne jako bezděčná. 6 Ale
totoť pravím: Kdo skoupě rozsívá, skoupě i žíti bude; a kdož
rozsívá ochotně, ochotně i žíti bude. 7 Jeden každý jakž
uložil v srdci svém, tak učiň, ne s neochotnou myslí anebo z
mušení. Neboť ochotného dárce miluje Bůh. 8 Mocenť jest
pak Bůh všelikou milost rozhojniti v vás, abyste ve všem
všudy všelikou dostatečnost majíce, hojní byli ke všelikému
skutku dobrému, 9 Jakož psáno jest: Rozsypal a dal chudým,
spravedlnost jeho zůstává na věky. (aiōn g165) 10 Ten pak,
kterýž dává símě rozsívajícímu, dejž i vám chléb k jedení, a
rozmnožiž símě vaše, a přispořiž úrody spravedlnosti vaší,
11 Abyste všelijak zbohaceni byli ke všeliké sprostnosti,
kterážto působí skrze nás, aby díky činěny byly Bohu. 12
Nebo služba oběti této netoliko doplňuje nedostatky svatých,
ale také rozhojňuje se v mnohé díků činění Bohu, příčinou
schválení služby této, 13 Když chválí Boha z jednomyslné
poddanosti vaší k evangelium Kristovu, a z upřímé pomoci
jim i všechněm učiněné, 14 A modlí se za vás ti, kteříž vás
převelice milují pro vyvýšenou milost Boží v vás. 15 Díka
pak budiž Bohu z nevymluvného daru jeho.

10 Já pak sám Pavel prosím vás skrze tichost a dobrotivost
Kristovu, kterýžto v přítomnosti u vás jsem pokorný,
ale v nepřítomnosti směle dověrný jsem k vám. 2 Prosím
pak vás za to, abych přítomen jsa, nemusil doufanlivý
býti tou smělostí, kterouž jsem jmín, že bych smělý byl
proti některým, kteříž za to mají, že bychom my podle těla
chodili. 3 V těle zajisté chodíce, ne podle těla rytěřujeme,
4 Nebo odění rytěřování našeho není tělesné, ale mocné
v Bohu k vyvrácení ohrad, 5 Jímžto podvracíme rady, i
všelikou vysokost, povyšující se proti umění Božímu, jímajíce
všelikou mysl v poddanost Kristu, 6 A nahotově majíce
pomstu proti každému neposlušenství, když naplněno bude
vaše poslušenství. 7 A což toliko na to, co před očima
jest, hledíte? Má-li kdo tu naději o sobě, že by Kristův byl,
pomysliž také na to sám u sebe, že jakož on jest Kristův, tak
i my Kristovi jsme. 8 Nebo bychť se pak i ještě hojněji chlubil
mocí naší, kterouž nám dal Pán vzdělání a ne k zkažení
vašemu, nebudut zahanben; 9 Abych se nezdál listy strašiti
vás. 10 Nebo listové jeho (dí někdo) jsou těžcí a mocní, ale
přítomnost osobná jest mdlá, a řeč chaterná. 11 Toto nechať
myslí takový, že jacíž jsme v slovu skrze psání, vzdáleni
jsouce od vás, takoví také budeme i v skutku, přijdouce k
vám. 12 Neboť my se neodvažujeme přimísiti aneb přirovnati
k některým, kteříž sami sebe chválí. Ale ti nerozumějí, že
sami sebou sebe měří a přirovnávají sebe sobě. 13 My pak

nebudeme se nad to, což nám není odměřeno, chlubiti, ale
podle míry pravidla, kteroužto míru odměřil nám Bůh, chlubiti
se budeme, totiž že jsme dosáhli až k vám. 14 Nebo ne
jako bychom nedosáhli až k vám, rozšiřujeme se nad míru.
Až i k vám zajisté přišli jsme v evangelium Kristovu. 15
Protož my se nad to, což nám není odměřeno, nechlubíme,
totiž cizími pracemi, ale naději máme, když víra vaše růsti
bude v vás, že my se rozšíříme dále podle toho, jakž nám
odměřeno, 16 Totiž, abych ještě i na těch místech, kteráž
jsou za vámi dále, kázal evangelium, a ne abych v tom, což
jinému odměřeno jest, a již jest hotové, se chlubil. 17 Ale
kdo se chlubí, v Pánu se chlub. 18 Nebo ne ten, kdož se
sám chválí, zkušený jest, ale ten, kohož Pán chválí.

11 Ó byste mne maličko posnesli v nemoudrosti mé, nýbrž
posneste mne. 2 Neboť miluji vás Božím milováním.
Zasnoubilť jsem zajisté vás jako čistou pannu oddati jednomu
muži, Kristu. 3 Ale bojímť se, aby snad, jakož had svedl Evu
chytrostí svou, tak nebyly porušeny mysli vaše, abyste se
totiž neuchýlili od sprostnosti, kteráž jest v Kristu. 4 Nebo
kdyby někdo přijda, jiného Ježíše vám kázal, kteréhož jsme
my nekázali, aneb kdybyste jiného ducha přijali, kteréhož
jste prve nepřijali, anebo jiné evangelium, kteréhož jste
od nás nevzali, slušně byste to snášeli. 5 Neboť za to
mám, že jsem nic menší nebyl velikých apoštolů. 6 Jestližeť
pak jsem nedospělý v řeči, však ne v umění, ale ve všem
všudy otevření jsme vám. 7 Zdali jsem zhřešil, ponižuje
se, abyste vy povýšeni byli, a že jsem darmo evangelium
Boží kázal vám? 8 Jiné jsem církve loupil, bera od nich
plat k službě vaší. A byv u vás, jsa potřeben, neobtěžoval
jsem žádného. 9 Nebo ten nedostatek můj doplnili bratří,
přišedše z Macedonie. A ve všech věcech varoval jsem se,
a varovati budu, abych vás neobtěžoval. 10 Jestiť pravda
Kristova ve mně, že chlouba tato nebude mi zmařena v
krajinách Achaiských. 11 Z které příčiny? Snad že vás
nemiluji? Bůhť ví. 12 Ale což činím, ještěť činiti budu, abych
odňal příčinu těm, kteříž hledají příčiny k tomu, aby v tom,
v čemž se chlubí, nalezeni byli takoví jako i my. 13 Nebo
takoví falešní apoštolé jsou dělníci lstiví, proměňujíce se v
apoštoly Kristovy. 14 A není div. Nebo i satan proměňuje se
v anděla světlosti. 15 Protož neníť to tak veliká věc, jestliže i
služebníci jeho proměňují se, aby se zdáli býti služebníci
spravedlnosti, jichžto konec bude podle skutků jejich. 16
Opět pravím, aby mne někdo neměl za nemoudrého; nýbrž
i jako nemoudrého přijměte mne, ať i já se maličko něco
pochlubím. 17 Což mluvím, nemluvímť jako ode Pána, ale
jako v nemoudrosti z strany této chlouby. 18 Kdyžť se mnozí
chlubí podle těla, i játť se pochlubím. 19 Rádi zajisté snášíte
nemoudré, jsouce sami moudří. 20 Nebo snesete i to, by
vás kdo v službu podrobil, by kdo zžíral, by kdo bral, by
se kdo pozdvihoval, by vás kdo v tvář bil. 21 K zahanbení
vašemu pravím, rovně jako bychom my nějací špatní byli.
Nýbrž v čem kdo smí, (v nemoudrosti mluvím,) smímť i
já. 22 Židé jsou? Jsem i já Žid. Izraelští jsou? Jsem i já.
Símě Abrahamovo jsou? I já. 23 Služebníci Kristovi jsou?
(Nemoudře dím:) Nadto já. V pracech býval jsem hojněji, v
ranách přílišně, v žalářích hojněji, v smrtech častokrát. 24
Od Židů pětkrát čtyřidceti ran bez jedné trpěl jsem. 25 Třikrát
metlami mrskán jsem, jednou jsem byl ukamenován, třikrát
jsem na moři tonul, ve dne i v noci v hlubokosti mořské byl
jsem. 26 Na cestách často, v nebezpečenství na řekách,
v nebezpečenství od lotrů, v nebezpečenství od svého
pokolení, v nebezpečenství od pohanů, v nebezpečenství v
městě, v nebezpečenství na poušti, v nebezpečenství na
moři, v nebezpečenství mezi falešnými bratřími; 27 V práci
a v ustání, v bděních často, v hladu a v žízni, v postech
častokrát, na zimě a v nahotě. 28 Kromě toho, což zevnitř
jest, dotírá na mne ten houf na každý den povstávající proti
mně, to jest péče o všecky sbory. 29 Kdo umdlévá, abych já s
ním nemdlel? Kdo se uráží, abych já se nepálil? 30 Jestližeť
se mám chlubiti, nemocmi svými se chlubiti budu. 31 Bůh a
Otec Pána našeho Jezukrista, kterýž jest požehnaný na
věky, ví, žeť nelhu. (aiōn g165) 32 Hejtman v Damašku lidu
Aréty krále, ostříhal města Damašku, chtěje mne do vězení
vzíti. 33 Ale já oknem po provaze spuštěn jsem v koši přes
zed, i ušel jsem rukou jeho.

12 Ale chlubiti mi se není dobré, nebo přišel bych k
vypravování o viděních a zjeveních Páně. 2 Znám
člověka v Kristu před lety čtrnácti, (v těle-li, nevím, čili krom
těla, nevím, Bůhť ví,) kterýž byl vtržen až do třetího nebe. 3
A vím takového člověka, (bylo-li v těle, čili krom těla, nevím,
Bůh ví), 4 Že jest byl vtržen do ráje, a slyšel nevypravitelná
slova, kterýchž nesluší člověku mluviti. 5 Takovým budu
se chlubiti, ale sám sebou nechci se chlubiti, než toliko
nemocmi svými. 6 Nebo budu-li se chtíti chlubiti, nebuduť
proto nemoudrým, nebo pravdu povím; ale uskrovnímť, aby
někdo nesmýšlel více, nežli vidí při mně, aneb slyší ode mne.
7 A abych se vysokostí zjevení nad míru nepozdvihl, dán mi
jest osten do těla, totiž anděl satan, aby mne poličkoval,
abych se nad míru nepovyšoval. 8 Za to třikrát jsem Pána
prosil, aby to odstoupilo ode mne. 9 Ale řekl mi: Dosti
máš na mé milosti, neboť moc má v nemoci dokonává se.
Nejraději tedy chlubiti se budu nemocmi svými, aby ve mně

přebývala moc Kristova. 10 Protož libost mám v nemocech
svých, v pohaněních, v nedostatcích, v protivenstvích, a v
úzkostech, pro Krista. Nebo když mdlím, tedy silen jsem. 11
Učiněn jsem nemoudrým, chlubě se; vy jste mne k tomu
přinutili. Neb já od vás měl jsem chválen býti; neboť jsem
nic menší nebyl velikých apoštolů, ačkoli nic nejsem. 12
Znamení zajisté apoštolství mého prokázána jsou mezi vámi
ve vší trpělivosti, i v divích a v zázracích, a v mocech. 13
Neb co jest, čeho byste vy méně měli nežli jiné církve, leč
to, že jsem já vás neobtěžoval? Odpusťtež mi to bezpráví.
14 Aj, již potřetí hotov jsem přijíti k vám, a nebuduť vás
obtěžovati. Nebo nehledám toho, což jest vašeho, ale vás.
Neboť nemají synové rodičům pokladů shromažďovati, ale
rodičové synům. 15 Játˇ pak velmi rád náklad učiním, i
sám se vynaložím za duše vaše, ačkoli velmi vás miluje,
málo jsem milován. 16 Ale nechtž jest tak, že jsem já vás
neobtěžoval, než chytrý jsa, lstí jsem vás zjímal. 17 Zdali
skrze někoho z těch, kteréž jsem poslal k vám, obloupil
jsem vás? 18 Dožádal jsem se Tita, a poslal jsem s ním
bratra toho. Zdali vás Titus podvedl? Zdaliž jsme jedním
duchem nechodili? Zdaliž ne jedněmi šlépějemi? 19 A zase
domníváte-li se, že my se vymlouváme před vámi? Před
obličejemť Božím v Kristu mluvíme, a to všecko, nejmilejší, k
vašemu vzdělání. 20 Neboť se bojím, abych snad přijda
k vám, nenalezl vás takových, jakýchž bych nechtěl, a já
nebyl nalezen od vás, jakéhož byste vy nechtěli, aby snad
nebyli mezi vámi svárové, závistí, hněvové, vády, utrhání,
reptání, nadýmání, různice, 21 Aby mne opět, když bych
přišel, neponížil Bůh můj u vás, a plakal bych mnohých z
těch, kteříž jsou prve hřešili, a nečinili pokání z nečistoty, a z
smilstva, a z nestydatosti, kterouž páchali.

13 Toto již po třetí jdu k vám, a v ústech dvou neb tří
svědků stanet každé slovo. 2 Předpovědělť jsem, a
předpovídám po druhé jako přítomný, a nepřítomný nyní
píši těm, kteříž prve hřešili, i jiným všechněm, že přijdu-
lit opět znovu, neodpustím, 3 Poněvadž zkusiti hledáte
toho, kterýž skrze mne mluví, Krista, kterýžto k vám není
nemocný, ale mocný jest v vás. 4 Nebo ačkoli ukřižován
jest jako nemocný, ale živ jest z moci Boží. A tak i my mdlí
jsme s ním, ale živi budeme s ním, z moci Boží vztahující se
až k vám. 5 Sami sebe zkušujte, jste-li u víře; sami sebe
ohledujte. Èili sami sebe neznáte, že Ježíš Kristus jest v
vás? Leč jste snad zavrženi. 6 Ale naději mám, žet poznáte,
žet my nejsme zavrženi. 7 Modlímť se pak Bohu, abyste nic
zlého nečinili, ne proto, abychom my se dokonalí ukázali, ale
abyste vy to, což jest dobrého, činili, my pak jako zavržení
abychom byli. 8 Neboť nic nemůžeme proti pravdě, ale k
pravdě. 9 Radujeme se zajisté, že ač jsme mdlí, ale vy
jste silní, a za toť se i modlíme, abyste vy byli dokonalí. 10
Protož toto nepřítomný jsa, píši, abych snad potom přítomen
jsa, nemusil býti přísný, podle moci, kterouž mi dal Pán k
vzdělání, a ne k zkáze. 11 Naposledy, bratří mějtež se dobře,
dokonalí buďte, potěšujte se, jednostejně smyslte, pokoj
mějte. A Bůh lásky a pokoje budet s vámi. 12 Pozdravtež
jedni druhých políbením svatým. 13 Pozdravují vás všickni
svatí. 14 Milost Pána Jezukrista, a láska Boží, a účastenství
Ducha svatého budiž se všemi vámi. Amen. Druhý list k
Korintským psán byl z Filippis, Města Macedonského, po
Titovi a Lukášovi.

Galatským

1 Pavel apoštol, (ne od lidí, ani skrze člověka, ale skrze
Jezukrista, a Boha Otce, kterýž jej vzkřísil z mrtvých,) **2** I
ti, kteříž jsou se mnou, všickni bratří sborům Galatským: **3**
Milost vám a pokoj od Boha Otce a Pána našeho Jezukrista,
4 Kterýž vydal sebe samého za hříchy naše, aby nás vytrhl
z tohoto přítomného věku zlého, podle vůle Boha a Otce
našeho, **(aiōn g165)** **5** Jemuž buď sláva na věky věků. Amen.
(aiōn g165) **6** Divím se tomu, že tak rychle od toho, kterýž vás
povolal v milost Kristovu, uchýlili jste se k jinému evangelium,
7 Kteréž není jiné, ale jsou někteří, ješto vás kormoutí a
převrátiti chtějí evangelium Kristovo. **8** Ale bychom pak i my
neb anděl s nebe kázal vám mimo to, což jsme vám kázali,
prokletý buď. **9** Jakož jsme již pověděli, a ještě znovu pravím:
Jestliže by vám kdo co jiného kázal mimo to, což jste přijali,
prokletý buď. **10** Nebo lidské-liž věci, čili Boží předkládám?
Zdaliž lidem se líbiti hledám? Kdybych se zajisté ještě lidem
zaliboval, služebník Kristův bych nebyl. **11** Oznamujiť pak
vám, bratří, že evangelium to, kteréž kázáno jest ode mne,
není podle člověka. **12** Nebo aniž jsem já ho přijal od člověka,
ani se naučil, ale skrze zjevení Ježíše Krista. **13** Slýchali jste
zajisté o mém obcování někdejším v Židovstvu, kterak jsem
se velice protivil církvi Boží a hubil jsem ji, **14** A že jsem
prospíval v Židovstvu nad mnohé mně rovné v pokolení
mém, byv velmi horlivý milovník otcovských ustanovení. **15**
Ale když se zalíbilo Bohu, kterýž mne byl oddělil z života
matky mé a povolal skrze milost svou, **16** Zjeviti Syna svého
mně, abych jej kázal mezi pohany, hned jsem se neporadil s
tělem a krví; **17** Aniž jsem se vrátil do Jeruzaléma k těm, jenž
prve byli apoštolé nežli já, ale šel jsem do Arabie, přišel jsem
pak zase do Damašku. **18** Potom po třech letech navrátil
jsem se do Jeruzaléma, abych navštívil Petra, a pobyl jsem
u něho patnácte dní. **19** Jiného pak z apoštolů žádného jsem
neviděl než Jakuba, bratra Páně. **20** Cožť pak píši vám,
aj, před Bohem osvědčuji, žeť neklamám. **21** Potom přišel
jsem do krajin Syrských a Cilických. **22** A nebyl jsem známý
osobou sborům Židovským, kteříž byli v Kristu, **23** Než toliko
slýchali o mně: Že ten, kterýž se nám někdy protivil, již nyní
káže víru, kterouž někdy hubil. **24** A slavili ve mně Boha.

2 Potom po čtrnácti letech opět vstoupil jsem do Jeruzaléma
s Barnabášem, pojav s sebou i Tita. **2** Vstoupil jsem pak
podle zjevení, a vypravoval jsem jim evangelium, kteréž
káži mezi pohany, a zvláště pak znamenitějším, abych snad
nadarmo neběžel nyní i prve. **3** Ale ani Titus, kterýž se
mnou byl, pohan byv, nebyl přinucen obřezati se, **4** Totiž pro
podešlé falešné bratří, kteříž se byli vloudili k vyšpehování
svobody naší, kterouž máme v Kristu Ježíši, aby nás v
službu podrobili. **5** Kterýmžto ani na chvilku neustoupili jsme
a nepoddali se, aby pravda evangelium zůstala u vás. **6**
Od těch pak, kteříž se zdadí něco býti, nic mi není přidáno,
ač jací jsou někdy byli, mně potom nic není, Bůhť osoby
člověka nepřijímá; ti, pravím, kteříž se něco zdadí býti, nic mi
nepřidali. **7** Nýbrž naodpor, když uzřeli, že jest mi svěřeno
evangelium, abych je kázal neobřezaným, jako i Petrovi
mezi Židy, **8** (Nebo ten, kterýž mocný byl skrze Petra z
strany apoštolství mezi Židy, byl mocný i skrze mne mezi
pohany,) **9** A poznavše milost mně danou, Jakub a Petr a
Jan, kteříž se zdadí sloupové býti, podali svých pravic mně a
Barnabášovi na tovaryšství, abychom my mezi pohany a oni
mezi Židy kázali. **10** Toliko napomenuli, abychom na chudé
pamatovali, což jsem se i činiti snažoval. **11** A když byl přišel
Petr do Antiochie, zjevně jsem jemu odepřel; hoden zajisté
byl trestání. **12** Nebo prve nežli jsou přišli někteří od Jakuba,
jídal s pohany, a když přišli, ucházel a odděloval se od nich,
boje se těch, kteříž byli z Židovstva. **13** A spolu s ním v tom
pokrytství byli i jiní Židé, takže i Barnabáš uveden byl v jejich
pokrytství. **14** Ale já uzřev, že nesprostně chodí v pravdě
evangelium, řekl jsem Petrovi přede všemi: Poněvadž ty
jsa Žid, pohansky živ jsi, a ne Židovsky, proč pohany k
Židovskému způsobu vedeš? **15** My přirození Židé, a ne
pohané hříšní, **16** Vědouce, že nebývá člověk ospravedlněn
z skutků Zákona, ale skrze víru v Jezukrista, i my v Krista
uvěřili jsme, abychom ospravedlněni byli z víry Kristovy,
a ne z skutků Zákona, protože nebude ospravedlněn z
skutků Zákona žádný člověk. **17** Jestliže pak hledajíce
ospravedlněni býti v Kristu, nalézáme se i my hříšníci, tedy
jest Kristus služebník hřícha? Nikoli. **18** Nebo budu-li to,
což jsem zbořil, opět zase vzdělávati, přestupníkem sebe
činím. **19** Já zajisté skrze Zákon Zákonu umřel jsem, abych
živ byl Bohu. **20** S Kristem ukřižován jsem. Živť jsem pak již
ne já, ale živ jest ve mně Kristus. Že pak nyní živ jsem v
těle, u víře Syna Božího živ jsem, kterýžto zamiloval mne
a vydal sebe samého za mne. **21** Nepohrdámť tou milostí
Boží. Nebo jestližeť jest z Zákona spravedlnost, tedyť jest
Kristus nadarmo umřel.

3 Ó nemoudří Galatští, kdož jest vás tak zmámil, abyste
nebyli povolni pravdě, kterýmž před očima Ježíš Kristus
prve byl vypsán a mezi vámi ukřižován? **2** Toto bych jen
rád chtěl zvěděti od vás, z skutků-li Zákona Ducha svatého
jste přijali, čili z slyšení víry? **3** Tak nemoudří jste? Počavše
Duchem, již nyní tělem konáte? **4** Tak mnoho trpěli jste

nadarmo? A ještě nadarmo-li. 5 Ten tedy, kterýž vám dává
Ducha svatého a činí divy mezi vámi, z skutků-li Zákona
to činí, čili z slyšení víry? 6 Jako Abraham uvěřil Bohu, a
počteno jemu to k spravedlnosti. 7 A tak vidíte, že ti, kteříž
jsou z víry, ti jsou synové Abrahamovi. 8 Předzvěděvši pak
Písmo, že z víry ospravedlňuje pohany Bůh, předpovědělo
Abrahamovi: Že v tobě budou požehnáni všickni národové.
9 A tak ti, kteříž jsou z víry, docházejí požehnání s věrným
Abrahamem. 10 Kteříž pak koli z skutků Zákona jsou, pod
zlořečenstvím jsou. Nebo psáno jest: Zlořečený každý, kdož
nezůstává ve všem, což jest psáno v knihách Zákona, aby
to plnil. 11 A že z Zákona nebývá žádný ospravedlněn před
Bohem, zjevné jest, nebo spravedlivý z víry živ bude. 12
Zákon pak není z víry, ale ten člověk, kterýž by plnil ta
přikázání, živ bude v nich. 13 Ale vykoupilť jest nás Kristus
z zlořečenství Zákona, učiněn byv pro nás zlořečenstvím,
(nebo psáno jest: Zlořečený každý, kdož visí na dřevě),
14 Aby na pohany požehnání Abrahamovo přišlo v Kristu
Ježíši a abychom zaslíbení Ducha svatého přijali skrze
víru. 15 Bratří, po lidsku pravím: Však utvrzené některého
člověka smlouvy žádný neruší, aniž k ní kdo něco přidává. 16
Abrahamovi pak učiněna jsou zaslíbení, i semeni jeho. Nedí:
A semenům, jako by o mnohých mluvil, ale jako o jednom:
A semenu tvému, jenž jest Kristus. 17 Totoť pak pravím:
Že smlouvy prve od Boha stvrzené, vztahující se k Kristu,
Zákon, kterýž po čtyřech stech a po třidcíti letech začal
se, nevyprazdňuje, tak aby slib Boží v nic obrátil. 18 Nebo
jestližeť z Zákona pochází dědictví, tedy již ne z zaslíbení.
Ale Abrahamovi skrze zaslíbení daroval jest Bůh dědictví. 19
Což pak Zákon? Pro přestupování ustanoven jest, dokudž
by nepřišlo to símě, jemuž se stalo zaslíbení, způsobený
skrze anděly v ruce prostředníka. 20 Ale prostředník není
jednoho, Bůh pak jeden jest. 21 Tedy Zákon jest proti
slibům Božím? Odstup to. Nebo kdyby byl Zákon dán, kterýž
by mohl obživiti, jistě z Zákona byla by spravedlnost. 22
Ale zavřelo Písmo všecky pod hřích, aby zaslíbení z víry
Jezukristovy dáno bylo věřícím. 23 Prve pak, nežli přišla víra,
pod Zákonem byli jsme ostříháni, zavříni jsouce k té víře,
kteráž potom měla zjevena býti. 24 A tak Zákon pěstounem
naším byl k Kristu, abychom z víry ospravedlněni byli. 25
Ale když přišla víra, již nejsme pod pěstounem. 26 Všickni
zajisté vy synové Boží jste v Kristu Ježíši skrze víru. 27 Nebo
kteřížkoli v Krista pokřtěni jste, Krista jste oblékli. 28 Neníť
ani Žid, ani Řek, ani slouha, ani svobodný, ani muž, ani
žena. Nebo všickni vy jedno jste v Kristu Ježíši. 29 A když
Kristovi jste, tedy símě Abrahamovo jste, a podle zaslíbení
dědicové.

4 Pravímť pak, že pokudž dědic maličký jest, nic není
rozdílný od služebníka, jsa pánem všeho, 2 Ale pod
ochráncemi a správcemi jest až do času uloženého od otce.
3 Tak i my, když jsme byli maličcí, pod živly světa byli jsme v
službu podrobeni. 4 Ale když přišla plnost času, poslal Bůh
Syna svého učiněného z ženy, učiněného pod Zákonem, 5
Aby ty, kteříž pod Zákonem byli, vykoupil, abychom právo
synů přijali. 6 A že jste synové, protož poslal Bůh Ducha
Syna svého v srdce vaše, volajícího: Abba, totiž Otče. 7 A
tak již nejsi slouha, ale syn, a poněvadž syn, tedy i dědic
Boží skrze Krista. 8 Ale tehdáž, neměvše známosti Boha,
sloužili jste těm, kteříž z přirození nejsou bohové. 9 Nyní
pak, znajíce Boha, nýbrž poznáni jsouce od Boha, kterakž
se zpátkem zase obracíte k mdlým a bídným živlům, jimž
opět znovu chcete sloužiti? 10 Dnů šetříte, a měsíců, a časů,
i let. 11 Bojím se za vás, abych snad nadarmo nepracoval
mezi vámi. 12 Buďte jako já, neb i já jsem jako vy, bratří,
prosím vás. Nic jste mi neublížili. 13 Neb víte, že s mdlobou
těla kázal jsem vám evangelium ponejprve. 14 A pokušení
mé, přišlé na tělo mé, nebylo u vás málo váženo, aniž
jste pohrdli, ale jako anděla Božího přijali jste mne, jako
Krista Ježíše. 15 Jaké tehdy bylo blahoslavenství vaše?
Svědectvíť vám zajisté dávám, že, kdyby to možné bylo, oči
vaše vyloupíce, byli byste mi dali. 16 Což tedy učiněn jsem
vaším nepřítelem, pravdu vám pravě? 17 Milujíť vás někteří
nedobře, nýbrž odstrčiti vás chtějí, abyste vy je milovali. 18
Slušnéť jest pak horlivě milovati v dobrém vždycky, a ne jen
toliko tehdáž, když jsem přítomen vám. 19 Synáčkové moji,
(kteréž opět rodím, až by Kristus zformován byl v vás), 20
Chtěl bych pak přítomen vám býti nyní a proměniti hlas svůj;
nebo v pochybnosti jsem o vás. 21 Povězte mi, kteříž pod
Zákonem chcete býti, nepozorujete-liž Zákona? 22 Nebo
psáno jest: Že Abraham měl dva syny, jednoho z služebnice,
a druhého z svobodné. 23 Ale ten z služebnice podle těla se
narodil, tento pak z svobodné podle zaslíbení. 24 Kteréžto
věci u figuře se staly. Nebo toť jsou ti dva Zákonové, jeden s
hory Sinai, k manství zplozující, a tentť jest jako Agar. 25
Agar zajisté jest hora Sinai v Arabii. Dobřeť se pak k ní
trefuje nynější Jeruzalém, nebo v službu podroben jest s
syny svými. 26 Ale ten svrchní Jeruzalém svobodný jest,
kterýž jest matka všech nás. 27 Nebo psáno jest: Vesel se
neplodná, kteráž nerodíš, vykřikni a zvolej, kteráž nepracuješ
ku porodu; nebo ta opuštěná mnoho má synů, více nežli
ta, kteráž má muže. 28 Mytť jsme tedy, ó bratří, tak jako
Izák, synové zaslíbení. 29 Ale jakož tehdáž ten podle těla
zplozený protivil se tomu, kterýž byl zplozen podle Ducha,
tak se děje i nyní. 30 Než co praví Písmo? Vyvrz služebnici i

syna jejího; nebo nebudeť dědicem syn služebnice s synem
svobodné. 31 A tak, bratří, nejsmeť synové služebnice, ale
svobodné.

5 Protož v svobodě, kterouž Kristus nás osvobodil, stůjte
a nezapletejtež se zase v jho služebnosti. 2 Aj, já Pavel
pravím vám, že budete-li se obřezovati, Kristus vám nic
neprospěje. 3 A zase osvědčuji všelikému člověku, kterýž se
obřezuje, že jest povinen všecken Zákon naplniti. 4 Odcizili
jste se Krista, kteřížkoli v Zákoně ospravedlněni býti hledáte;
vypadli jste z milosti. 5 My zajisté duchem z víry, naděje
spravedlnosti očekáváme. 6 Nebo v Kristu Ježíši ani obřízka
neprospívá, ani neobřízka, ale víra skrze lásku dělající. 7
Běželi jste dobře. Kdo jest vám překazil, abyste pravdy
neposlouchali? 8 Neníť ta rada z toho, kterýž vás volá. 9
Maličko kvasu všecko těsto nakvašuje. 10 Játˇ mám naději o
vás v Pánu, že nic jiného smýšleti nebudete; ale ten, jenž
kormoutí vás, trpěti bude soud, kdožť jest on koli. 11 Já pak,
bratří, káži-li také obřízku, i pročež protivenství trpím? Tedy
jest vyprázdněno pohoršení kříže. 12 Ó by raději odřezáni
byli, kteříž vás nepokojí. 13 Nebo vy v svobodu povoláni
jste, bratří, toliko abyste té svobody nepokládali sobě za
zámysl povolování tělu, ale skrze lásku posluhujte sobě
vespolek. 14 Nebo všecken Zákon v jednom slovu se zavírá,
totiž v tom: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.
15 Pakli se vespolek koušete a žerete, hleďtež, abyste
jedni od druhých zkaženi nebyli. 16 Ale pravímť: Duchem
choďte, a žádosti těla nevykonáte. 17 Nebo tělo žádá proti
Duchu, a Duch proti tělu. Ty pak věci jsou sobě vespolek
odporné, tak abyste ne hned, což byste chtěli, to činili. 18
Jestliže pak Duchem vedeni býváte, nejste pod Zákonem.
19 Zjevníť jsou pak skutkové těla, jenž jsou: Cizoložstvo,
smilstvo, nečistota, chlipnost, 20 Modloslužba, čarování,
nepřátelství, svárové, nenávisti, hněvové, dráždění, různice,
sekty, 21 Závisti, vraždy, opilství, hodování, a těm podobné
věci. Kteréžto kdožkoli činí, toť vám předpovídám, jakož
jsem i prve pravil, že království Božího dědicové nebudou.
22 Ovoce pak Ducha jestiť: Láska, radost, pokoj, tichost,
dobrotivost, dobrota, věrnost, krotkost, středmost. 23 Proti
takovýmť není Zákon. 24 Nebo kteříž jsou Kristovi, tiť jsou
tělo své ukřižovali s vášněmi a s žádostmi. 25 Jsme-liť
tedy Duchem živi, Duchem i choďme. 26 Nebývejme marné
chvály žádostivi, jedni druhých popouzejíce a jedni druhým
závidíce.

6 Bratří, byl-li by zachvácen člověk v nějakém pádu, vy
duchovní napravte takového v duchu tichosti, prohlédaje
každý sám k sobě, abys snad i ty nebyl pokoušín. 2 Jedni
druhých břemena neste a tak plňte zákon Kristův. 3 Nebo
zdá-li se komu, že by něco byl, nic nejsa, takového vlastní
mysl jeho svodí. 4 Ale díla svého zkus jeden každý, a
takť sám v sobě chválu míti bude, a ne v jiném. 5 Neb
jeden každý své břímě ponese. 6 Sdílejž se pak ten, kterýž
naučení přijímá v slovu Páně, s tím, od kohož naučení béře,
vším svým statkem. 7 Nemylte se, Bůhť nebude oklamán;
nebo cožkoli rozsíval by člověk, toť bude i žíti. 8 A kdož
rozsívá tělu svému, z těla žíti bude porušení; ale kdož
rozsívá Duchu, z Duchať žíti bude život věčný. (aiōnios g166)
9 Èiníce pak dobře, neoblevujme; nebo časem svým budeme
žíti, neustávajíce. 10 A protož dokudž čas máme, čiňme
dobře všechněm, a zvláště nejvíce pak domácím víry 11
Hle, jaký jsem vám list napsal svou rukou. 12 Ti, kteříž
chtějí tvární býti podle těla, nutí vás, abyste se obřezovali,
jediné aby protivenství pro kříž Kristův netrpěli. 13 Nebo ani
sami ti, kteříž se obřezují, nezachovávají Zákona, ale chtí,
abyste se obřezovali proto, aby se tělem vaším chlubili. 14
Ale ode mne odstup to, ať abych se v čem chlubil, jediné
v kříži Pána našeho Jezukrista, skrze něhož jest mi svět
ukřižován, a já světu. 15 Nebo v Kristu Ježíši ani obřízka nic
neplatí, ani neobřízka, ale nové stvoření. 16 A kteříkoli tohoto
pravidla následují, pokoj přijde na ně a milosrdenství, i na lid
Boží Izraelský. 17 Dále pak žádný mi nečiň zaměstknání,
já zajisté jízvy Pána Ježíše nosím na těle svém. 18 Milost
Pána Ježíše Krista budiž s duchem vaším, bratří. Amen.

Efezským

1 Pavel apoštol Jezukristův, skrze vůli Boží, svatým, kteří
jsou v Efezu, a věrným v Kristu Ježíši: 2 Milost vám a
pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezukrista. 3 Požehnaný
Bůh a Otec Pána našeho Jezukrista, kterýž požehnal nám
všelikým požehnáním duchovním v nebeských věcech v
Kristu. 4 Jakož vyvolil nás v něm před ustanovením světa k
tomu, abychom byli svatí a neposkvrnění před obličejem
jeho v lásce, 5 Předzřídiv nás k zvolení za syny skrze
Ježíše Krista v sebe, podle dobře libé vůle své, 6 K chvále
slávy milosti své, kterouž vzácné nás učinil v milém Synu
svém. 7 V němžto máme vykoupení skrze krev jeho, totiž
odpuštění hříchů, podle bohatství milosti jeho, 8 Kterouž
rozhojnil k nám ve vší moudrosti a opatrnosti, 9 Oznámiv
nám tajemství vůle své podle dobré libosti své, kteroužto
libost předuložil byl sám v sobě, 10 Aby v dokonání plnosti
časů v jedno shromáždil všecko v Kristu, buďto nebeské
věci, buďto zemské. 11 V něm, pravím, v kterémžto i k losu
připuštěni jsme, předzřízeni byvše, podle předuložení toho,
jenž všecko působí podle rady vůle své, 12 Abychom tak byli
k chvále slávy jeho my, kteříž jsme prve naději měli v Kristu.
13 V kterémžto i vy naději máte, slyševše slovo pravdy, totiž
evangelium spasení vašeho, v němžto i uvěřivše, znamenáni
jste Duchem zaslíbení Svatým, 14 Kterýž jest závdavek
dědictví našeho, na vykoupení toho, což jím dobyto jest, k
chvále slávy jeho. 15 Protož i já, slyšev o vaší víře v Pánu
Ježíši, a o lásce ke všem svatým, 16 Nepřestávám díků
činiti z vás, zmínku čině o vás na modlitbách svých: 17 Aby
Bůh Pána našeho Jezukrista, Otec slávy, dal vám Ducha
moudrosti a zjevení, v poznání jeho, 18 A tak osvícené oči
mysli vaší, abyste věděli, která by byla naděje povolání
jeho a jaké bohatství slávy dědictví jeho v svatých, 19 A
kterak jest převýšená velikost moci jeho k nám věřícím podle
působení mocnosti síly jeho, 20 Kteréž dokázal na Kristu,
vzkřísiv jej z mrtvých a posadiv na pravici své na nebesích,
21 Vysoce nade všecko knížatstvo, i mocnosti, i moci, i
panstvo, i nad každé jméno, kteréž se jmenuje, netoliko v
věku tomto, ale i v budoucím. (aiōn g165) 22 A všecko poddal
pod nohy jeho, a jej dal hlavu nade všecko církvi, 23 Kterážto
jest tělo jeho a plnost všecko ve všech naplňujícího.

2 I vás obživil mrtvé vinami a hříchy, 2 V nichž jste
někdy chodili podle obyčeje světa tohoto a podle knížete
mocného v povětří, ducha toho, kterýž nyní dělá v synech
zpoury. (aiōn g165) 3 Mezi nimižto i my všickni žili jsme někdy
v žádostech těla našeho, činivše to, což se líbilo tělu a mysli,
a byli jsme z přirození synové hněvu jako i jiní. 4 Ale Bůh,
bohatý jsa v milosrdenství pro velikou lásku svou, kteroužto
zamiloval nás, 5 Když jsme my ještě mrtví byli v hříších,
obživil nás spolu s Kristem, jehož milostí jste spaseni, 6 A
spolu s ním vzkřísil, i posadil na nebesích v Kristu Ježíši, 7
Aby ukázal v věku budoucím nepřevýšené bohatství milosti
své, z dobroty své k nám v Kristu Ježíši. (aiōn g165) 8 Nebo
milostí spaseni jste skrze víru, a to ne sami z sebe: darť jest
to Boží, 9 Ne z skutků, aby se někdo nechlubil. 10 Jsme
zajisté jeho dílo, jsouce stvořeni v Kristu Ježíši k skutkům
dobrým, kteréž Bůh připravil, abychom v nich chodili. 11
Protož pamatujte, že vy byli někdy pohané podle těla, kteříž
jste slouli neobřízka od těch, kteříž slouli obřízka na těle,
kteráž se působí rukama, 12 A že jste byli za onoho času
bez Krista, odcizeni od společnosti Izraele, a cizí od úmluv
zaslíbení, naděje nemající, a bez Boha na světě. 13 Ale
nyní v Kristu Ježíši vy, kteříž jste někdy byli dalecí, blízcí
učiněni jste skrze krev Kristovu. 14 Nebo ontť jest pokoj náš,
kterýž učinil oboje jedno, zbořiv hradbu dělící na různo, 15 A
nepřátelství, totiž Zákon přikázání, záležející v ustanoveních,
vyprázdniv skrze tělo své, aby dvoje vzdělal v samém sobě
v jednoho nového člověka, tak čině pokoj, 16 A v mír uvodě
oboje v jednom těle Bohu skrze kříž, vyhladiv nepřátelství
skrze něj. 17 A přišed, zvěstoval pokoj vám, dalekým i
blízkým. 18 Neboť skrze něho obojí máme přístup v jednom
Duchu k Otci. 19 Aj, již tedy nejste hosté a příchozí, ale
spoluměšťané svatých a domácí Boží, 20 Vzdělaní na základ
apoštolský a prorocký, kdežto jest gruntovní úhelný kámen
sám Ježíš Kristus, 21 Na němžto všecko stavení příslušně
vzdělané roste v chrám svatý v Pánu; 22 Na kterémžto i vy
spolu vzděláváte se v příbytek Boží, v Duchu svatém.

3 Pro tu věc já Pavel, jsem vězeň Krista Ježíše pro vás
pohany, 2 Jestliže však jste slyšeli o milosti Boží, kteréž
jest mi uděleno k přisluhování vám, 3 Že skrze zjevení
oznámil mi tajemství, (jakož jsem vám prve psal krátce; 4 Z
čehož můžete, čtouce, porozuměti známosti mé v tajemství
Kristovu;) 5 Kteréž za jiných věků nebylo známo synům
lidským, tak jako nyní zjeveno jest svatým apoštolům jeho
a prorokům skrze Ducha, 6 Totiž že by měli býti pohané
spoludědicové a jednotělní, i spoluúčastníci zaslíbení jeho v
Kristu skrze evangelium, 7 Kteréhož já učiněn jsem slouha
z daru milosti Boží mně dané, podle působení moci jeho.
8 Mně nejmenšímu ze všech svatých dána jest milost ta,
abych mezi pohany zvěstoval nestihlá bohatství Kristova, 9
A vysvětlil všechněm, kteraké by bylo obcování tajemství
skrytého od věků v Bohu, kterýž všecko stvořil skrze Ježíše

Krista, (aiōn g165) 10 Aby nyní oznámena byla knížatstvu a
mocem na nebesích skrze církev rozličná moudrost Boží,
11 Podle předuložení věčného, kteréž jest uložil v Kristu
Ježíši Pánu našem, (aiōn g165) 12 V němžto máme smělost a
přístup s doufáním skrze víru jeho. 13 Protož prosím, abyste
nehynuli v čas soužení mých pro vás, kteráž jsou sláva
vaše. 14 A pro tu příčinu klekám na kolena svá před Otcem
Pána našeho Jezukrista, 15 Z něhožto všeliká rodina na nebi
i na zemi jmenuje se, 16 Aby vám dal, podle bohatství slávy
své, mocí posilněnu býti skrze Ducha svého na vnitřním
člověku, 17 Aby Kristus skrze víru přebýval v srdcích vašich,
18 Abyste v lásce vkořeněni a založeni jsouce, mohli stihnouti
se všemi svatými, kteraká by byla širokost, a dlouhost, a
hlubokost, a vysokost, 19 A poznati přenesmírnou lásku
Kristovu, abyste tak naplněni byli ve všelikou plnost Boží. 20
Tomu pak, kterýž mocen jest nade všecko učiniti mnohem
hojněji, nežli my prosíme aneb rozumíme, podle moci té,
kterouž dělá v nás, 21 Tomu, pravím, buď sláva v církvi svaté
skrze Krista Ježíše po všecky věky věků. Amen. (aiōn g165)

4 Protož prosímť vás já vězeň v Pánu, abyste hodně chodili,
jakž sluší na povolání vaše, kterýmž povoláni jste, 2 Se
vší pokorou, tichostí, i s snášelivostí, snášejíce se vespolek
v lásce, 3 Usilujíce zachovávati jednotu Ducha v svazku
pokoje. 4 Jedno jest tělo, a jeden Duch, jakož i povoláni
jste v jedné naději povolání vašeho. 5 Jeden Pán, jedna
víra, jeden křest, 6 Jeden Bůh a Otec všech, kterýž jest
nade všecko, a skrze všecko, i ve všech vás. 7 Jednomu
pak každému z nás dána jest milost podle míry obdarování
Kristova. 8 Protož dí Písmo: Vstoupiv na výsost, jaté vedl
vězně, a dal dary lidem. 9 Ale to, že vstoupil, co jest, jediné
že i sstoupil prve do nejnižších stran země? 10 Ten pak,
jenž sstoupil, ont jest, kterýž i vstoupil vysoko nade všecka
nebesa, aby naplnil všecko. 11 A ont jest dal některé zajisté
apoštoly, některé pak proroky, jiné evangelisty, jiné pastýře
a učitele, 12 Pro spořádání svatých, k dílu služebnosti, k
vzdělání těla Kristova, 13 Až bychom se sběhli všickni v
jednotu víry a známosti Syna Božího, v muže dokonalého, v
míru postavy plného věku Kristova, 14 Abychom již více
nebyli děti, zmítající se a točící každým větrem učení v
neustavičnosti lidské, v chytrosti k oklamávání lstivému; 15
Ale pravdu činíce v lásce, rosťme v něj všelikterak, v toho,
kterýž jest hlava, totiž Kristus, 16 Z kteréhožto všecko tělo
příslušně spojené a svázané po všech kloubích přisluhování,
podle vnitřní moci v míru jednoho každého údu, zrůst těla
činí, k vzdělání svému v lásce. 17 A protož totoť pravím a
osvědčuji v Pánu, abyste již více nechodili, jako i jiní pohané
chodí, v marnosti mysli své, 18 Zatemnění v rozumu, odcizeni
jsouce od života Božího, pro neznámost, kteráž jest v nich z
zatvrzení srdce jejich. 19 Kteřížto zoufavše sobě, vydali se v
nestydatost, aby všelikou nečistotu páchali s chtivostí. 20 Ale
vy ne tak jste se vyučili následovati Krista, 21 Ač jestliže jste
ho slyšeli a o něm byli vyučeni, jakž ta jest pravda v Ježíšovi,
22 Totiž, složiti ono první obcování podle starého člověka,
rušícího se, podle žádostí oklamávajících, 23 Obnoviti se pak
duchem mysli vaší, 24 A obléci nového člověka, podle Boha
stvořeného, v spravedlnosti a v svatosti pravdy. 25 Protož
složíce lež, mluvtež pravdu jeden každý s bližním svým;
nebo jsme vespolek údové. 26 Hněvejte se, a nehřešte;
slunce nezapadej na hněvivost vaši. 27 Nedávejte místa
ďáblu. 28 Kdo kradl, již více nekrad', ale raději pracuj, dělaje
rukama svýma, což dobrého jest, aby měl z čeho uděliti
nuznému. 29 Žádná řeč mrzutá nevycházej z úst vašich, ale
ať jest každé promluvení dobré k vzdělání užitečnému, aby
dalo milost posluchačům. 30 A nezarmucujte Ducha svatého
Božího, kterýmžto znamenáni jste ke dni vykoupení. 31
Všeliká hořkost, a rozzlobení se, i hněv, i křik, i rouhání buď
odjato od vás, se vší zlostí, 32 Ale buďte k sobě vespolek
dobrotiví, milosrdní, odpouštějíce sobě vespolek, jakož i Bůh
v Kristu odpustil vám.

5 Buďtež tedy následovníci Boží, jakožto synové milí. 2
A choďtež v lásce, jakož i Kristus miloval nás, a vydal
sebe samého za nás, dar a obět Bohu u vůni rozkošnou.
3 Smilstvo pak a všeliká nečistota, neb lakomství, aniž
jmenováno buď mezi vámi, jakož sluší na svaté, 4 A tolikéž
mrzkost, ani bláznové mluvení, ani šprýmování, kteréžto věci
jsou nenáležité, ale raději ať jest díků činění. 5 Víte zajisté
o tom, že žádný smilník aneb nečistý, ani lakomec, (jenž
jest modloslužebník,) nemá dědictví v království Kristově
a Božím. 6 Žádný vás nesvod' marnými řečmi; nebo pro
takové věci přichází hněv Boží na syny nepoddané. 7
Nebývejtež tedy účastníci jejich. 8 Byli jste zajisté někdy
temnosti, ale již nyní jste světlo v Pánu. Jakožto synové
světla choďte, 9 (Nebo ovoce Ducha záleží ve vší dobrotě, a
spravedlnosti, a v pravdě,) 10 O to stojíce, což by se dobře
líbilo Pánu. 11 A neobcujte s skutky neužitečnými tmy, ale
raději je trescete. 12 Nebo což se tajně děje od nich, mrzko
jest o tom i mluviti. 13 Všecko pak, což bývá trestáno, od
světla bývá zjeveno; nebo to, což všecko zjevuje, světlo jest.
14 Protož praví: Probuď se ty, jenž spíš, a vstaň z mrtvých, a
zasvítiť se tobě Kristus. 15 Viztež tedy, kterak byste opatrně
chodili, ne jako nemoudří, ale jako moudří, 16 Vykupujíce
čas; nebo dnové zlí jsou. 17 Protož nebývejte neopatrní,
ale rozumějící, která by byla vůle Páně. 18 A neopíjejte se

vínem, v němžto jest prostopášnost, ale naplněni buďte
Duchem svatým, 19 Mluvíce sobě vespolek v žalmích, a v
chvalách, a v písničkách duchovních, zpívajíce a plésajíce v
srdcích vašich Pánu, 20 Díky činíce vždycky ze všeho ve
jménu Pána našeho Jezukrista Bohu a Otci, 21 Poddáni
jsouce jedni druhým v bázni Boží. 22 Ženy mužům svým
poddány buďte jako Pánu. 23 Nebo muž jest hlava ženy,
jako i Kristus jest hlava církve, a ont' jest Spasitel těla. 24
A tak jakož církev poddána jest Kristu, tak i ženy mužům
svým ať jsou poddány ve všem. 25 Muži milujte ženy své,
jako i Kristus miloval církev, a vydal sebe samého za ni, 26
Aby ji posvětil, očistiv ji obmytím vody v slovu, 27 Aby ji
sobě postavil slavnou církev, nemající poskvrny, ani vrásky,
neb cokoli takového, ale aby byla svatá a bez úhony. 28
Takť jsou povinni muži milovati ženy své jako svá vlastní
těla. Kdo miluje ženu svou, sebeť samého miluje. 29 Žádný
zajisté nikdy těla svého neměl v nenávisti, ale krmí a chová
je, jakožto i Pán církev. 30 Neboť jsme údové těla jeho, z
masa jeho a z kostí jeho. 31 A protoť opustí člověk otce i
matku, a připojí se k manželce své, i budouť dva jedno tělo.
32 Tajemství toto veliké jest, ale já pravím o Kristu a o církvi.
33 Avšak i vy, jeden každý z vás, manželku svou tak jako
sám sebe miluj. Žena pak ať se bojí muže svého.

6 Dítky poslouchejte rodičů svých v Pánu; neboť jest to
spravedlivé. 2 Cti otce svého i matku, (toť jest přikázaní
první s zaslíbením,) 3 Aby dobře bylo tobě a abys byl
dlouhověký na zemi. 4 A vy otcové nepopouzejte k hněvu
dítek vašich, ale vychovávejte je v cvičení a v napomínání
Páně. 5 Služebníci, buďte poslušni pánů tělesných s bázní a
s strachem, v sprostnosti srdce vašeho, jako Krista, 6 Ne
na oko sloužíce, jako ti, jenž se lidem líbiti usilují, ale jako
služebníci Kristovi, činíce vůli Boží z té duše, 7 S dobrou
myslí sloužíce, jakožto Pánu, a ne lidem, 8 Vědouce, že,
což by koli jeden každý učinil dobrého, za to odplatu vzíti
má ode Pána, buďto služebník, buďto svobodný. 9 A vy
páni též se tak mějte k nim, zanechajíce pohrůžky, vědouce,
že i vy také máte Pána v nebesích, a přijímání osob není
u něho. 10 Dále pak, bratří moji, posilňte se v Pánu a v
moci síly jeho. 11 Oblecte se v celé odění Boží, abyste
mohli státi proti útokům ďábelským. 12 Neboť není bojování
naše proti tělu a krvi, ale proti knížatstvu, proti mocnostem,
proti světa pánům temností věku tohoto, proti duchovním
zlostem, kteréž jsou vysoko. (aiōn g165) 13 A protož vezměte
celé odění Boží, abyste mohli odolati v den zlý, a všecko
vykonajíce, státi. 14 Stůjtež tedy, majíce podpásaná bedra
vaše pravdou, a oblečeni jsouce v pancíř spravedlnosti, 15 A
obuté majíce nohy v hotovost k evangelium pokoje, 16 A
zvláště pak vezmouce štít víry, kterýmž byste mohli všecky
šípy ohnivé nešlechetníka toho uhasiti. 17 A lebku spasení
vezměte, i meč Ducha, jenž jest slovo Boží, 18 Všelikou
modlitbou a prosbou modléce se každého času v Duchu,
a v tom bedlivi jsouce se vší ustavičností a prošením za
všecky svaté, 19 I za mne, aby mi dána byla řeč v otevření
úst mých svobodně a směle, abych oznamoval tajemství
evangelium svatého, 20 Pro něžto úřad svůj konám v řetězu
tomto, abych tak v něm svobodně a směle mluvil, jakž mně
mluviti náleží. 21 A abyste i vy věděli, co se se mnou děje a
co činím, všecko vám to oznámí Tychikus, milý bratr a věrný
služebník v Pánu, 22 Jehož jsem pro to samo k vám poslal,
abyste věděli o našich věcech a aby potěšil srdcí vašich. 23
Pokoj budiž vám bratřím, a láska s věrou, od Boha Otce a
Pána Jezukrista. 24 Milost Boží budiž se všemi milujícími
Pána našeho Jezukrista v neporušitelnosti. Amen. List tento
k Efezským psán byl z Říma po Tychikovi.

Filipským

1 Pavel a Timoteus, služebníci Ježíše Krista, všechněm
svatým v Kristu Ježíši, kteříž jsou v městě Filippis, s
biskupy a s jáhny: **2** Milost vám a pokoj od Boha Otce
našeho a Pána Jezukrista. **3** Děkuji Bohu mému, když
se koli na vás rozpomenu, **4** (Vždycky při každé modlitbě
mé, s radostí za všecky za vás prosbu čině,) **5** Z vašeho
účastenství v evangelium, hned od prvního dne až posavad,
6 Jist jsa tím, že ten, kterýž začal v vás dílo dobré, dokoná
až do dne Ježíše Krista, **7** Jakož jest mi spravedlivé tak
smysliti o všech vás proto, že vás v srdci mám i v vězení
mém, a v obraňování i v utvrzování evangelium, vás, pravím,
všecky účastníky milosti mně dané. **8** Svědek mi jest zajisté
Bůh, kterak po všech po vás toužím v srdci Ježíše Krista.
9 A za to se modlím, aby láska vaše ještě více a více
se rozhojňovala v známosti a ve všelikém smyslu, **10** K
tomu, abyste zkušením rozeznati mohli užitečné věci od
neužitečných, tak abyste byli upřímí a bez úrazu, až ke
dni Kristovu, **11** Naplněni jsouce ovocem spravedlnosti,
kteréž nesete skrze Jezukrista, k slávě a k chvále Boží. **12**
Chcit' pak, bratří, abyste věděli, že to pokušení, kteréž mne
obklíčilo, k většímu prospěchu evangelium přišlo, **13** Takže
vězení mé pro Krista rozhlášeno jest po všem císařském
dvoře, i jinde všudy. **14** A mnozí z bratří v Pánu, spolehše na
vězení mé, hojnější smělost mají bez strachu mluviti slovo
Boží. **15** Někteří zajisté jen z závisti a navzdoru, někteří
pak také z oblíbení sobě toho Krista káží. **16** Ti pak, kteříž
navzdoru Krista zvěstují, ne v čistotě, domnívají se, že mi k
vězení mému soužení přidadí; **17** Kteří pak z lásky, ti vědí,
že jsem k obraně evangelium postaven. **18** Ale což pak o
to? Nýbrž jakýmkoli způsobem, bud' v samé tvárnosti, bud' v
pravdě Kristus se zvěstuje, i z tohot' se raduji, a ještě radovati
budu. **19** Neboť vím, že mi to přijde k spasení skrze vaši
modlitbu a pomoc Ducha Jezukristova, **20** Podle pečlivého
očekávání a naděje mé, že v ničemž nebudu zahanben,
ale ve vší doufanlivé smělosti, jako i prve vždycky, tak i
nyní veleben bude Kristus na těle mém, buďto skrze život,
buďto skrze smrt. **21** Mně zajisté Kristus i v životě i v smrti
ziskem jest. **22** Jest-li mi pak prospěšněji živu býti v těle
pro práci, tedy nevím, co bych vyvolil. **23** K obémuť se k
tomu nakloňuji, žádost maje umříti, a býti s Kristem, což by
mnohem lépe bylo, **24** Ale pozůstati ještě v těle potřebněji
jest pro vás. **25** Načež spoléhaje, vím, že pobudu a s vámi se
všemi spolu pozůstanu k vašemu prospěchu a k radosti víry,
26 Aby se vaše ze mne chlouba v Kristu Ježíši rozhojnila,
skrze mou opět vám zase přítomnost. **27** Toliko, jakž sluší na
účastníky evangelium Kristova, se chovejte, abych, buďto
přijda k vám a vida vás, buďto vzdálen jsa, slyšel o vás,
že stojíte v jednom duchu, jednomyslně pracujíce u víře
evangelium, **28** A v ničemž se nestrachujte protivníků, což
jest jim jistým znamením zahynutí, vám pak spasení, a to od
Boha. **29** Nebo vám jest to z milosti dáno pro Krista, abyste
netoliko v něho věřili, ale také pro něj i trpěli, **30** Týž boj
majíce, jakýž jste při mně i viděli, i nyní o mně slyšíte.

2 Protož jest-li jaké potěšení v Kristu, jest-li které utěšení
lásky, jest-li která společnost Ducha svatého, jsou-li která
milosrdenství a slitování, **2** Naplňte radost mou v tom,
abyste jednostejného smyslu byli, jednostejnou lásku majíce,
jednodušní jsouce, jednostejně smýšlejíce, **3** Nic nečiňte
skrze svár anebo marnou chválu, ale v pokoře jedni druhé
za důstojnější sebe majíce. **4** Nehledejte jeden každý svých
věcí, ale každý také toho, což jest jiných. **5** Budiž tedy tatáž
mysl při vás, jakáž byla při Kristu Ježíši, **6** Kterýž jsa v
způsobu Božím, nepoložil sobě toho za loupež rovný býti
Bohu, **7** Ale samého sebe zmařil, způsob služebníka přijav,
podobný lidem učiněn. **8** A v způsobu nalezen jako člověk,
ponížil se, poslušný jsa učiněn až do smrti, a to do smrti
kříže. **9** Protož i Bůh povýšil ho nade vše a dal jemu jméno,
kteréž jest nad každé jméno, **10** Aby ve jménu Ježíše každé
koleno klekalo, těch, kteříž jsou na nebesích, a těch, jenž
jsou na zemi, i těch, jenž jsou pod zemí, **11** A každý jazyk
aby vyznával, že Ježíš Kristus jest Pánem v slávě Boha
Otce. **12** A tak, moji milí, jakož jste vždycky poslušni byli,
netoliko v přítomnosti mé, ale nyní mnohem více, když jsem
vzdálen od vás, s bázní a s třesením spasení své konejte.
13 Bůh zajisté jest, kterýž působí v vás i chtění i skutečné
činění, podle dobře libé vůle své. **14** Všecko pak čiňte bez
reptání a bez pochybování, **15** Abyste byli bez úhony, a
upřímí synové Boží, bez obvinění uprostřed národu zlého
a převráceného; mezi kterýmižto světťe jakožto světla na
světě, **16** Slovo života zachovávajíce, k chloubě mé v den
Kristův, aby bylo vidíno, že jsem ne nadarmo běžel, ani
nadarmo pracoval. **17** A bychť pak i obětován byl pro obět a
službu víře vaší, raduji se a spolu raduji se se všemi vámi.
18 A též i vy radujte se a spolu radujte se se mnou. **19** Mámť
pak naději v Kristu Ježíši, že Timotea brzy pošli vám, abych
i já pokojné mysli byl, zvěda, kterak vy se máte. **20** Nebo
žádného tak jednomyslného nemám, kterýž by tak vlastně o
vaše věci pečoval. **21** Všickni zajisté svých věcí hledají, a ne
těch, kteréž jsou Krista Ježíše. **22** Ale jej zkušeného býti
víte, podle toho, že jakož syn s otcem se mnou přisluhoval v
evangelium. **23** Tohoť hle, naději mám, že pošli, jakž jen

porozumím, co se bude díti se mnou. 24 Mámť pak naději v
Pánu, že i sám brzo k vám přijdu. 25 Ale zdálo se mi za
potřebné Epafrodita, bratra a pomocníka a spolurytíře mého,
vašeho pak apoštola i služebníka, v potřebě mé poslati k
vám, 26 Poněvadž takovou měl žádost vás všecky viděti,
a velmi těžek nad tím byl, že jste o něm slyšeli, že by byl
nemocen. 27 A bylť jest jistě nemocen, i blízek smrti, ale Bůh
se nad ním smiloval, a ne nad ním toliko, ale i nade mnou,
abych zámutku na zámutek neměl. 28 Protož tím spěšněji
poslal jsem ho k vám, abyste, vidouce jej zase, zradovali
se, a já abych byl bez zámutku. 29 Protož přijmětež jej v
Pánu se vší radostí, a mějte takové v uctivosti. 30 Neboť jest
pro dílo Kristovo až k smrti se přiblížil, opováživ se života
svého, jedné aby doplnil to, v čemž jste vy měli nedostatek
při posloužení mně.

3 Dále pak, bratří moji, radujte se v Pánu. Jednostejných
věcí vám psáti mně se jistě nestýště, vám pak to bezpečné
jest. 2 Vizte psy, vizte zlé dělníky, vizte roztržku. 3 Nebo myť
jsme obřízka, kteříž duchem sloužíme Bohu, a chlubíme se
v Kristu Ježíši, a nedoufáme v těle, 4 Ačkoli i já mohl bych
doufati v těle. Zdá-liť se komu jinému, že by mohl doufati v
těle, já mnohem více, 5 Obřezán jsa osmého dne, jsa z
rodu Izraelského, pokolení Beniaminova, Žid z Židů, podle
zákona farizeus, 6 A z strany horlivosti protivník církve, z
strany pak spravedlnosti zákonní jsa bez úhony. 7 Ale to,
což mi bylo jako zisk, položil jsem sobě pro Krista za škodu.
8 Nýbrž i všecky věci pokládám škodou býti pro vyvýšenost
známosti Krista Ježíše Pána mého, pro nějž jsem to všecko
ztratil, a mám to jako za smetí, jedné abych Krista získal, 9
A v něm nalezen byl nemající své spravedlnosti, kteráž jest
z Zákona, ale tu, kteráž jest z víry Kristovy, spravedlnost,
kterážto jest z Boha a u víře záleží, 10 Abych tak poznal
jej, a divnou moc vzkříšení jeho, a společnost utrpení jeho,
připodobňuje se k smrti jeho, 11 Zda bych tak přišel k
vzkříšení z mrtvých. 12 Ne že bych již dosáhl, aneb již
dokonalým byl, ale snažně běžím, zda bych i dostihnouti
mohl, načež uchvácen jsem od Krista Ježíše. 13 Bratří, játť
nemám za to, že bych již dosáhl. 14 Ale to jedno činím, na ty
věci, kteréž jsou za mnou, zapomínaje, k těm pak, kteréž
jsou přede mnou, úsilně chvátaje, k cíli běžím, k odplatě
svrchovaného povolání Božího v Kristu Ježíši. 15 Protož
kteřížkoli jsme dokonalí, to smýšlejme. A pakli v čem jinak
smyslíte, i toť vám Bůh zjeví. 16 Ale k čemuž jsme již přišli,
v tom při jednostejném zůstávejme pravidle a jednostejně
smysleme. 17 Spolunásledovníci moji buďte, bratří, a šetřte
těch, kteříž tak chodí, jakož máte příklad na nás. 18 Neboť
mnozí chodí, o nichž jsem častokrát pravil vám a nyní s
pláčem pravím, žeť jsou nepřátelé kříže Kristova, 19 Jichžto
konec jest zahynutí, jejichžto bůh jest břicho, a sláva jejich v
mrzkostech jejich, kteříž o zemské věci stojí. 20 Ale naše
měšťanství jestiť v nebesích, odkudž i Spasitele očekáváme
Pána Jezukrista, 21 Kterýž promění to tělo naše ponížené,
tak aby bylo podobné k tělu slávy jeho, podle mocnosti té,
kteroužto on mocen jest i všecky věci podmaniti sobě.

4 A tak, bratří moji milí a přežádoucí, jenž jste radost a
koruna má, tak stůjte v Pánu, milí. 2 Evody prosím, i
Syntychény prosím, aby jednostejně smyslily v Pánu. 3
Ano i tebe prosím, tovaryši můj vlastní, budiž jim pomocen,
kteréžto v evangelium spolu se mnou pracovaly, i spolu
s Klimentem a s jinými pomocníky mými, jejichžto jména
napsána jsou v knize života. 4 Radujte se v Pánu vždycky;
opět pravím, radujte se. 5 Středmost vaše známa buď
všechněm lidem. Pán blízko. 6 O nic nebuďte pečliví, ale ve
všech věcech skrze modlitbu a poníženou žádost s díků
činěním prosby vaše známy buďte Bohu. 7 A pokoj Boží,
kterýž převyšuje všeliký rozum, hájiti bude srdcí vašich i
smyslů vašich v Kristu Ježíši. 8 Dále pak, bratří, kterékoli
věci jsou pravé, kterékoli poctivé, kterékoli spravedlivé,
kterékoli čisté, kterékoli milé, kterékoli dobropověstné, jest-li
která ctnost, a jest-li která chvála, o těch věcech přemyšlujte.
9 Kterýmž jste se i naučili, je i přijali, a slyšeli i viděli na mně.
Ty věci čiňte, a Bůh pokoje budeť s vámi. 10 Zradoval jsem
se v Pánu velice z toho, že již opět zase rozzelenala se
péče vaše o mne. Načež bezpochyby i prve myslili jste,
ale nedostalo se vám příhodného času. 11 Ne proto, že
bych jakou nouzi měl, toto pravím; nebo já naučil jsem
se dosti míti na tom, což mám. 12 Umímť i snížen býti,
umím také i hojnost míti; všudy a ve všech věcech pocvičen
jsem, i nasycen býti i lačněti, i hojnost míti i nouzi trpěti.
13 Všecko mohu v Kristu, kterýž mne posiluje. 14 Avšak
dobře jste učinili, účastni byvše mého soužení. 15 Víte pak i
vy, Filipenští, že při počátku evangelium, když jsem šel z
Macedonie, žádný sbor neudělil mi z strany dání a vzetí,
než vy sami. 16 Ano i do Tesaloniky jednou i po druhé,
čehož jsem potřeboval, poslali jste mi. 17 Ne protože bych
hledal darů, ale hledám užitku hojného k vašemu prospěchu.
18 Přijalť jsem pak všecko, a hojněť mám, naplněnť jsem
již, vzav od Epafrodita to, což posláno bylo od vás, k vůni
sladkosti, obět vzácnou a libou Bohu. 19 Bůh pak můj naplníť
všelikou potřebu vaši podle bohatství svého slavně v Kristu
Ježíši. 20 Bohu pak a Otci našemu sláva na věky věků.
Amen. (aiōn g165) 21 Pozdravtež všech svatých v Kristu Ježíši.

Pozdravujíť vás bratří, kteříž jsou se mnou. **22** Pozdravujíť
vás všickni svatí, zvláště pak ti, kteříž jsou z domu císařova.
23 Milost Pána našeho Jezukrista se všemi vámi. Amen. List
tento k Filipenským psán jest z Říma po Epafroditovi.

Koloským

1 Pavel apoštol Ježíše Krista, skrze vůli Boží, a Timoteus
bratr, 2 Těm, kteříž jsou v městě Kolossis, svatým a
věrným bratřím v Kristu: Milost vám a pokoj od Boha Otce
našeho a Pána Ježíše Krista. 3 Díky činíme Bohu a Otci
Pána našeho Jezukrista, vždycky za vás modléce se, 4
Slyšavše o víře vaší v Kristu Ježíši a o lásce ke všechněm
svatým, 5 Pro naději složenou vám v nebesích, o níž jste
prve slyšeli v slovu pravdy, jenž jest evangelium. 6 Kteréž
jest přišlo k vám, jako i na všecken svět, a ovoce nese, jako
i u vás, od toho dne, v kterémž jste slyšeli a poznali milost
Boží v pravdě, 7 Jakož jste se i naučili od Epafry, milého
spoluslužebníka našeho, kterýž jest věrný k vám služebník
Kristův, 8 Kterýž také oznámil nám lásku vaši v Duchu. 9
Protož i my, od toho dne, jakž jsme to uslyšeli, nepřestáváme
modliti se za vás a žádati, abyste naplněni byli známostí
vůle jeho ve vší moudrosti a rozumnosti duchovní, 10 Abyste
chodili hodně Pánu ke vší jeho líbeznosti, v každém skutku
dobrém, ovoce vydávajíce a rostouce v známosti Boží, 11
Všelikou mocí zmocněni jsouce, podle síly slávy jeho, ke
vší trpělivosti a dobrotivosti s radostí, 12 Díky činíce Otci,
kterýž hodné nás učinil účastnosti losu svatých v světle, 13
Kterýž vytrhl nás z moci temnosti a přenesl do království
milého Syna svého, 14 V němžto máme vykoupení skrze
krev jeho, totiž odpuštění hříchů, 15 Kterýž jest obraz Boha
neviditelného a prvorozený všeho stvoření. 16 Nebo skrze
něho stvořeny jsou všecky věci, kteréž jsou na nebi i na zemi,
viditelné i neviditelné, buďto trůnové nebo panstva, buďto
knížatstva nebo mocnosti; všecko skrze něho a pro něho
stvořeno jest. 17 A on jest přede vším a všecko jím stojí. 18
A onť jest hlava těla církve, kterýž jest počátek a prvorozený
z mrtvých, aby tak on ve všem prvotnost držel, 19 Poněvadž
se zalíbilo Otci, aby v něm všecka plnost přebývala, 20 A
skrze něho aby smířil s sebou všecko, v pokoj uvodě skrze
krev kříže jeho, skrze něj, pravím, buďto ty věci, kteréž jsou
na zemi, buďť ty, kteréž jsou na nebi. 21 A vás také někdy
odcizené a nepřátely, v mysli vaší obrácené k skutkům
zlým, nyní již smířil, 22 Tělem svým skrze smrt, aby vás
postavil svaté, a neposkvrněné, a bez úhony před obličejem
svým, 23 Však jestliže zůstáváte u víře založení a pevní, a
neuchylujete se od naděje evangelium, kteréž jste slyšeli,
jenž jest kázáno všemu stvoření, kteréž jest pod nebem,
jehožto já Pavel učiněn jsem služebník; 24 Kterýž nyní raduji
se z utrpení mých, kteráž snáším pro vás, a doplňuji ostatky
soužení Kristových na těle svém za jeho tělo, jenž jest církev,
25 Jejížto učiněn jsem já služebník, tak jakž mi to svěřil Bůh
na to, abych vám sloužil, a tak naplnil slovo Boží, 26 Jenž jest
tajemství skryté od věků a národů, nyní pak zjevené svatým
jeho. (aiōn g165) 27 Jimžto Bůh ráčil známo učiniti, kteraké
by bylo bohatství slavného tajemství tohoto mezi pohany,
jenž jest přebývání Krista v vás, kterýž jest naděje slávy, 28
Kteréhož my zvěstujeme, napomínajíce všelikého člověka a
učíce všelikého člověka ve vší moudrosti, abychom postavili
každého člověka dokonalého v Kristu Ježíši. 29 O čež i
pracuji, bojuje podle té jeho mocnosti, kteráž dělá ve mně
dílo své mocně.

2 Chciť zajisté, abyste věděli, kterakou nesnáz mám o
vás a o ty, kteříž jsou v Laodicii a kteřížkoli neviděli tváři
mé podle těla, 2 Aby potěšena byla srdce jejich, spojená
v lásce, a to ke všemu bohatství přejistého smyslu, ku
poznání tajemství Boha i Otce i Krista Pána, 3 V němžto
jsou skryti všickni pokladové moudrosti a známosti. 4 A totoť
pravím proto, aby vás žádný, falešně dovodě, neoklamal
podobnou k pravdě řečí. 5 Nebo ačkoli vzdálen jsem tělem,
však duchem s vámi jsem, raduje se, a vida řád váš a
utvrzení té víry vaší v Krista. 6 Protož jakož jste přijali Krista
Ježíše Pána, tak v něm choďte, 7 Vkořenění a vzdělaní na
něm, a utvrzení u víře, jakž jste naučeni, rozhojňujíce se v
ní s díků činěním. 8 Hleďtež, ať by vás někdo neobloupil
moudrostí světa a marným zklamáním, uče podle ustanovení
lidských, podle živlů světa, a ne podle Krista. 9 Nebo v něm
přebývá všecka plnost Božství tělesně. 10 A vy v něm jste
doplněni, kterýžto jest hlava všeho knížatstva i mocnosti, 11
V němžto i obřezáni jste obřezáním ne rukou učiněným,
svlékše tělo hříchů v obřezání Kristovu, 12 Pohřbeni jsouce s
ním ve křtu, skrze kterýžto i spolu s ním z mrtvých vstali jste
skrze víru, jíž jste došli z mocnosti Boží, kterýž vzkřísil jej z
mrtvých. 13 A vás, ještě mrtvé v hříších a v neobřízce těla
vašeho, spolu s ním obživil, odpustiv vám všecky hříchy, 14
A smazav proti nám čelící zápis, jenž záležel v ustanoveních,
a byl odporný nám, i vyzdvihl jej z prostředku, přibiv jej
k kříži; 15 A obloupiv knížatstva i moci, vedl je na odivu
zjevně, triumf slaviv nad nimi skrze něj. 16 Protož žádný vás
nesuď pro pokrm, aneb pro nápoj, anebo z strany některého
svátku, nebo novuměsíce, anebo sobot, 17 Kteréžto věci
jsou stín budoucích, ale to, od čehož se stín dělal, jestiť
tělo Kristovo. 18 Nižádný vás nepředchvacuj svémyslně
pokorou a náboženstvím andělským, v to, čehož neviděl,
vysokomyslně se vydávaje, marně se nadýmaje smyslem
těla svého, 19 A nedrže se hlavy, od níž všecko tělo po
kloubích a svazích vzdělané a spojené roste Božím zrůstem.
20 Poněvadž tedy zemřevše s Kristem osvobozeni jste

od živlů světa, pročež tak jako byste živi byli světu, těmi
ceremoniemi dáte se obtěžovati? 21 Když říkáte: Nedotýkej
se, ani okoušej, aniž se s tím obírej! 22 Kteréžto všecky věci
samým užíváním jich přicházejí k zkáze, a toť vše není než
podle přikázání a učení lidských. 23 Ačťkoli pak ty věci mají
tvárnost moudrosti, v způsobu té nábožnosti pošmourné a v
povrchní pokoře i v neodpouštění tělu, avšak nejsou v žádné
platnosti, když přináležejí toliko k nasycení těla.

3 Protož povstali-li jste s Kristem, vrchních věcí hledejte,
kdež Kristus na pravici Boží sedí. 2 O svrchní věci
pečujte, ne o zemské. 3 Nebo zemřeli jste, a život váš skryt
jest s Kristem v Bohu. 4 Když se pak ukáže Kristus, život
náš, tehdy i vy ukážete se s ním v slávě. 5 Protož mrtvěte
údy své zemské, smilstvo, nečistotu, chlípnost, žádost zlou, i
lakomství, jenž jest modlám sloužení. 6 Pro kteréžto věci
přichází hněv Boží na syny zpurné. 7 V kterýchžto hříších i
vy někdy chodili jste, když jste živi byli v nich. 8 Ale již nyní
složtež i vy všecko to, hněv, prchlivost, zlobivost, zlořečení i
mrzkomluvnost zapuďte od úst vašich. 9 Nelžete jedni na
druhé, když jste svlékli s sebe starého člověka s skutky jeho,
10 A oblékli toho nového, obnovujícího se k známosti jasné,
podle obrazu toho, jenž jej stvořil, 11 Kdežto není Řek a
Žid, obřízka a neobřízka, cizozemec a Scýta, služebník a
svobodný ale všecko a ve všech Kristus. 12 Protož oblectež
se jako vyvolení Boží, svatí, a milí, v srdce lítostivé, v
dobrotivost, nízké o sobě smýšlení, krotkost, trpělivost, 13
Snášejíce jeden druhého a odpouštějíce sobě vespolek,
měl-li by kdo proti komu jakou žalobu; jako i Kristus odpustil
vám, tak i vy. 14 Nadto pak nade všecko oblečeni buďte v
lásku, kteráž jest svazek dokonalosti. 15 A pokoj Boží vítěziž
v srdcích vašich, k němuž i povoláni jste v jedno tělo; a
buďtež vděčni. 16 Slovo Kristovo přebývejž v vás bohatě se
vší moudrostí; učíce a napomínajíce sebe vespolek Žalmy, a
zpěvy, a písničkami duchovními, s milostí zpívajíce v srdci
vašem Pánu. 17 A všecko, cožkoli činíte v slovu nebo v
skutku, všecko čiňte ve jménu Pána Ježíše, díky činíce Bohu
a Otci skrze něho. 18 Ženy poddány buďte mužům svým tak,
jakž sluší, v Pánu. 19 Muži milujte ženy své, a nemějtež se
přísně k nim. 20 Dítky poslouchejte rodičů ve všem; nebo to
jest dobře libé Pánu. 21 Otcové nepopouzejte k hněvivosti
dítek svých, aby sobě nezoufaly. 22 Služebníci poslušni
buďte ve všem pánů svých tělesných, ne na oko toliko
sloužíce, jako ti, jenž se usilují lidem líbiti, ale v sprostnosti
srdce, bojíce se Boha. 23 A všecko, což byste koli činili, z té
duše čiňte, jakožto Pánu, a ne lidem, 24 Vědouce, že ode
Pána vzíti máte odplatu věčného dědictví; nebo Pánu Kristu
sloužíte. 25 Kdož by pak nepravost páchal, odměnu své
nepravosti vezme. A neníť přijímání osob u Boha.

4 Páni spravedlivě a slušně s služebníky svými nakládejte,
vědouce, že i vy Pána máte v nebesích. 2 Na modlitbě
buďtež ustaviční, bdíce v tom s díků činěním, 3 Modléce se
spolu i za nás, aby Bůh otevřel nám dveře slova, k mluvení
o tajemství Kristovu, pro něž i v vězení jsem, 4 Abych je
zjevoval, tak jakž mi náleží mluviti. 5 Choďtež v moudrosti
před těmi, kteříž jsou vně, čas kupujíce. 6 Řeč vaše vždycky
budiž příjemná, ozdobená solí, tak abyste věděli, kterak
byste měli jednomu každému odpověditi. 7 O věcech mých
o všech oznámí vám Tychikus, bratr milý, a věrný slouha
Kristův a spoluslužebník v Pánu; 8 Kteréhož jsem poslal k
vám naschvál, aby zvěděl, co se děje u vás, a potěšil srdcí
vašich, 9 S Onezimem, věrným a milým bratrem, kterýž
jest tam od vás. Titť vám všecko oznámí, co se děje u nás.
10 Pozdravuje vás Aristarchus, spoluvězeň můj, a Marek,
sestřenec Barnabášův, (o kterémž jsem vám poručil, přišel-li
by k vám, přijmětež jej;) 11 A Jezus, kterýž slove Justus,
kteřížto jsou Židé. Ti toliko jsou pomocníci moji v kázání o
království Božím; titť mi byli ku potěšení. 12 Pozdravuje vás
Epafras, kterýž od vás jest, slouha Kristův, kterýž vždycky
úsilně pracuje na modlitbách za vás, abyste stáli dokonalí a
plní ve vší vůli Boží. 13 Nebo svědectví jemu vydávám, žeť
vás velmi horlivě miluje, a též i ty, kteříž jsou v Laodicii, i
kteříž jsou v Hierapoli. 14 Pozdravuje vás Lukáš, lékař, bratr
milý, a Démas. 15 Pozdravte bratří Laodicenských, i Nymfy, i
té církve, kteráž jest v domu jeho. 16 A když bude přečten u
vás tento list, spravtež to, ať jest i v Laodicenském sboru
čten; a ten, kterýž jest psán z Laodicie, i vy také přečtěte,
17 A rcete Archippovi: Viz, abys služebnost, kterouž jsi
přijal od Pána, vyplnil. 18 Pozdravení mou rukou Pavlovou.
Pamatujtež na mé vězení. Milost Boží budiž s vámi. Amen.
List tento psán k Kolossenským z Říma po Tychikovi a
Onezimovi.

1 Tesalonickým

1 Pavel a Silván a Timoteus církvi Tessalonicenských v
Bohu Otci a v Pánu Ježíši Kristu: Milost vám a pokoj od
Boha Otce našeho a Pána Jezukrista. **2** Díky činíme Bohu
vždycky ze všech vás, zmínku činíce o vás na modlitbách
našich, **3** Bez přestání pamatujíce na skutek víry vaší, a
na práci svaté lásky, a na trpělivost naděje Pána našeho
Jezukrista, před Bohem a Otcem naším, **4** Vědouce, bratří
Bohu milí, o vyvolení vašem. **5** Nebo evangelium naše k vám
nezáleželo toliko v slovu, ale i v moci, i v Duchu svatém, a v
jistotě mnohé, jakož víte, jací jsme byli mezi vámi a to pro
vás. **6** A vy následovníci naši i Páně učiněni jste, přijavše
slovo jeho ve mnohé úzkosti, s radostí Ducha svatého, **7**
Takže jste učiněni příklad dobrý všem věřícím v Macedonii a
v Achaii. **8** Nebo od vás rozhlásilo se slovo Páně netoliko v
Macedonii a v Achaii, ale i na všelikém místě víra vaše,
kteráž jest v Boha, roznesla se, takže již nepotřebí nám o
tom nic mluviti. **9** Onit' zajisté sami o nás vyznávají, jaký
byl příchod náš k vám a kterak jste se obrátili k Bohu od
modloslužby, abyste sloužili Bohu živému a pravému, **10** A
očekávali Syna jeho s nebe, kteréhož jest vzkřísil z mrtvých,
totiž Ježíše, kterýž vysvobodil nás od hněvu budoucího.

2 Nebo i vy sami víte, bratří, příchod náš k vám že jest nebyl
daremný. **2** Ale i prve trpěvše, a pohanění snáševše,
(jakož víte) v městě Filippis, osvobodili jsme se v Bohu
našem mluviti vám směle evangelium Boží, s mnohými
odpory. **3** Napomínání zajisté naše nebylo z podvodu, ani z
nečistoty, ani ve lsti. **4** Ale jakož Bůh nás hodné učinil toho,
aby nám svěřeno bylo evangelium, takt' mluvíme, ne jako
lidem se líbíce, ale Bohu, kterýž zkušuje srdcí našich. **5**
Anižt' jsme zajisté kdy užívali řeči pochlebné, jakož víte, ani
za příčinou něčeho lakomství provodili. Bůht' jest svědek. **6**
Ani jsme hledali od lidí chvály, ani od vás, ani od jiných, ač
jsme mohli vás obtěžovati, jako Kristovi apoštolé. **7** Ale byli
jsme tiší mezi vámi, jako když matka chová dítky své. **8**
Tak nakloněni k vám byvše, hotovi jsme byli s velikou chutí,
vydati vám netoliko evangelium Boží, ale také i duše naše,
protože jste nám byli velmi milí. **9** Nebo pamatujete, bratří,
na práci naši a ustávání. Ve dne i v noci zajisté pracovavše,
proto abychom žádného z vás neobtěžovali, kázali jsme u
vás evangelium Boží. **10** Vy jste svědkové toho i Bůh, kterak
jsme svatě, a spravedlivě, a bez úhony obcovali mezi vámi,
kteříž jste uvěřili, **11** Jakož víte, kterak jednoho každého z
vás, jako otec dítek svých, napomínali jsme vás a potěšovali,
12 I s osvědčováním, abyste chodili hodně Bohu, kterýž
povolal vás do království svého a v slávu. **13** Protož i my
díky činíme Bohu bez přestání, že přijavše slovo Boží, kteréž
jste slyšeli od nás, přijali jste ne jako slovo lidské, ale jakož v
pravdě jest, jako slovo Boží, kterýžto i dílo své působí v vás
věřících. **14** Vy zajisté, bratří, následovníci učiněni jste církví
Božích, kteréž jsou v Židovstvu, v Kristu Ježíši; neb jste
takovéž věci i vy trpěli od vašeho pokolení, jako i oni od
Židů. **15** Kteříž jsou i Pána Ježíše zabili, i své vlastní proroky,
a nás vyhnali, a Bohu se nelíbí, a všem lidem jsou odporní,
16 Nedopouštějíce nám mluviti pohanům, k tomu aby spaseni
byli, aby tak vždy doplňovali hříchy své. Nebo vylit jest na
ně hněv Boží konečný. **17** My pak, bratří, zbaveni byvše
vás na chvíli tělem, ne srdcem, opravdověji usilovali jsme
viděti tvář vaši s mnohou žádostí. **18** Protož chtěli jsme přijíti
k vám, (zvláště já Pavel,) jednou i po druhé, ale překazil
nám satan. **19** Nebo která jest naše naděje neb radost aneb
koruna chlouby? Zdali ne i vy před obličejem Pána našeho
Jezukrista v čas příchodu jeho? **20** Vy jistě jste sláva naše i
radost.

3 Protož nemohše se déle zdržeti, za nejlepší se nám
vidělo, abychom v Aténách pozůstali my sami, **2** A
poslali jsme Timotea, bratra našeho a služebníka Božího
a pomocníka našeho v evangelium Kristovu, aby potvrdil
vás a napomenul k tomu, což náleží víře vaší, **3** Aby se
žádný nepohnul od ní v takových těchto souženích. Neb i
sami víte, že jsme k tomu postaveni. **4** Ještě zajisté, když
jsme u vás byli, předpovídali jsme vám, že budeme souženi;
jakož se i stalo, jakž víte. **5** Protož i já, nemoha se déle
zdržeti, poslal jsem ho k vám, abych zvěděl o víře vaší,
ať by snad nějak nepokoušel vás ten pokušitel, a tak aby
nebyla daremná práce naše. **6** Nyní pak když k nám přišel
Timoteus od vás a zvěstoval nám novinu veselou o víře a
lásce vaší, a že nás připomínáte dobře, žádajíce vždycky
nás viděti, jako také i my vás, **7** Protož potěšeni jsme z
vás, bratří, ve všelikém soužení a nesnadnosti naší, skrze
víru vaši. **8** Nebo aj, živi jsme, jestliže vy pevně stojíte v
Pánu. **9** A jakým děkováním z vás můžeme se odměniti
Bohu za všecku tu radost, kterouž radujeme se pro vás
před obličejem Boha našeho, **10** Dnem i nocí přehorlivě
modléce se, abychom uzřeli tvář vaši a doplnili to, čehož by
se nedostávalo víře vaší? **11** Sám pak Bůh a Otec náš, a
Pán náš Ježíš Kristus spraviž cestu naši k vám. **12** A vás
tentýž Pán račiž rozmnožiti a rozhojniti v lásce, kterouž máte
k sobě vespolek, i ke všechněm, jako i nás k vám, **13** Aby
tak utvrzena byla srdce vaše neposkvrněná v svatosti, před

Bohem a Otcem naším, ku příští Pána našeho Jezukrista,
se všemi svatými jeho.

4 Dále pak, bratří, prosíme vás, a napomínáme v Pánu
Ježíši, jakož jste přijali od nás, kterak byste měli choditi
a líbiti se Bohu, v tom abyste se rozhojnili více. **2** Víte
zajisté, jaká přikázání vydali jsme vám skrze Pána Ježíše.
3 Tať jest zajisté vůle Boží, totiž posvěcení vaše, abyste
se zdržovali od smilstva, **4** A aby uměl jeden každý z vás
svým osudím vládnouti v svatosti a v uctivosti, **5** Ne v libosti
tělesných žádostí jako i pohané, kteříž Boha neznají; **6**
A aby žádný neutiskal ani oklamával v jakémkoli jednání
bratra svého, protože mstitel jest Pán všeho toho, jakož i
předpověděli jsme vám a osvědčili. **7** Nebo nepovolal nás
Bůh k nečistotě, ale ku posvěcení. **8** A protož kdo by pohrdal
tímto, ne člověkem pohrdá, ale Bohem, kterýž i dal Ducha
svého svatého nám. **9** O lásce pak bratrské neníť potřebí
psáti vám; nebo jste vy již tomu od Boha naučeni, abyste
milovali jedni druhé. **10** A jistě činíte to ke všechněm bratřím
ve vší Macedonii. Napomínámeť pak vás, bratří, abyste se
v tom ještě více rozhojnili, **11** A snažili se pokojni býti a
hleděti toho, což komu náleží, a pracovati rukama svýma
vlastníma, jakož jsme přikázali vám, **12** Tak abyste slušně
chodili před těmi, kteříž jsou vně, a v ničemž abyste neměli
nedostatku. **13** Nechciť pak, abyste nevěděli, bratří, o těch,
kteříž zesnuli, abyste se nermoutili, jako i jiní, kteříž naděje
nemají. **14** Nebo jakož věříme, že Ježíš umřel a z mrtvých
vstal, takť Bůh i ty, kteříž by zesnuli v Ježíšovi, přivede s
ním. **15** Toto zajisté vám pravíme slovem Páně, že my, kteříž
živi pozůstaneme do příchodu Páně, nepředejdeme těch,
kteříž zesnuli. **16** Nebo Pán náš s zvukem ponoukajícím,
s hlasem archanděla a s troubou Boží sstoupí s nebe, a
mrtví, kteříž jsou v Kristu, vstanou nejprve. **17** Potom my živí
pozůstavení spolu s nimi zachváceni budeme do oblaků,
vstříc Pánu v povětří, a tak vždycky se Pánem budeme. **18**
A protož potěšujtež jedni druhých těmito slovy.

5 O časích pak a chvílech, bratří, nepotřebujete, aby vám
psáno bylo. **2** Nebo vy sami výborně víte, že ten den
Páně jako zloděj v noci, tak přijde. **3** Neb když dějí: Pokoj a
bezpečnost, tedy rychle přijde na ně zahynutí, jako bolest
ženě těhotné, a neujdouť toho. **4** Ale vy, bratří, nejste ve tmě,
aby vás ten den jako zloděj zachvátil. **5** Všickni vy synové
světla jste a synové dne; nejsmeť synové noci, ani tmy. **6**
Nespěmež tedy, jako i jiní, ale bděme a střízliví buďme. **7**
Nebo kteříž spí, v noci spí, a kteříž se opíjejí, v noci opilí jsou.
8 Ale my, synové dne jsouce, střízliví buďme, oblečeni jsouce
v pancíř víry a lásky, a v lebku, jenž jest naděje spasení. **9**
Nebo nepostavil nás Bůh k hněvu, ale k nabytí spasení,
skrze Pána našeho Jezukrista, **10** Kterýž umřel za nás,
abychom, buďto že bdíme, buďto že spíme, spolu s ním živi
byli. **11** Protož napomínejte se vespolek, a vzdělávejte jeden
druhého, jakož i činíte. **12** A prosímeť vás, bratří, znejtež
ty, kteříž pracují mezi vámi, a předloženi jsou vám v Pánu,
a napomínají vás, **13** A velice je milujte pro práci jejich. A
mějte se k sobě vespolek pokojně. **14** A prosímeť vás, bratří,
napomínejte z řádu vystupujících, potěšujte choulostivých,
snášejte mdlé, trpělivě se mějte ke všechněm. **15** Vizte,
aby někdo zlého za zlé neodplacoval, ale vždycky účinnosti
dokazujte, i k sobě vespolek i ke všechněm. **16** Vždycky se
radujte, **17** Bez přestání se modlte, **18** Ze všeho díky čiňte;
nebo ta jest vůle Boží v Kristu Ježíši, aby se tak dálo od vás.
19 Ducha neuhašujte, **20** Proroctvím nepohrdejte, **21** Všeho
zkuste; což dobrého jest, toho se držte. **22** Od všeliké zlé
tvárnosti se varujte. **23** On pak Bůh pokoje posvětiž vás ve
všem, a celý váš duch i duše i tělo bez úhony ku příští Pána
našeho Jezukrista zachováno budiž. **24** Věrnýť jest ten, jenž
povolal vás, kterýž také i učiní to. **25** Bratří, modlte se za nás.
26 Pozdravte všech bratří v políbením svatém. **27** Zavazujiť
vás skrze Pána, aby čten byl list tento všechněm bratřím
svatým. **28** Milost Pána našeho Jezukrista budiž s vámi.
Amen. List první k Tessalonicenským psán jest v Aténách.

2 Tesalonickým

1 Pavel a Silván a Timoteus církvi Tessalonicenské v Bohu
Otci našem a v Pánu Ježíši Kristu: **2** Milost vám a pokoj
od Boha Otce našeho a od Pána Jezukrista. **3** Povinnit' jsme
díky činiti Bohu vždycky z vás, bratří, tak jakž hodné jest,
protože velmi roste víra vaše a rozmáhá se láska jednoho
každého z vás, všechněch k sobě vespolek, **4** Takže my se
vámi v sborích Božích chlubíme, vaší trpělivostí a věrou ve
všech protivenstvích a souženích, kteráž snášíte; **5** Kterážto
jsou zjevný důvod spravedlivého soudu Božího, abyste tak
za hodné jmíni byli království Božího, pro něž i trpíte, **6**
Poněvadž spravedlivé jest u Boha, aby zase odplaceno bylo
těm, kteříž vás sužují, soužením, **7** Vám pak, úzkost trpícím,
aby dáno bylo odpočinutí s námi, při zjevení Pána Ježíše s
nebe, s anděly moci jeho, **8** V plameni ohně, kterýž pomstu
uvede na ty, jenž neznají Boha a neposlouchají evangelium
Pána našeho Jezukrista, **9** Kteříž pomstu ponesou, věčné
zahynutí, zahnáni jsouce od tváři Páně a od slávy moci jeho,
(aiōnios g166) **10** Když přijde, aby oslaven byl v svatých svých
a předivný ukázal se ve všech věřících, (nebo uvěřeno jest
svědectví našemu u vás,) v onen den. **11** Pročež i modlíme
se vždycky za vás, aby vás hodné učiniti ráčil povolání toho
Bůh náš a vyplnil všecku dobře libou vůli dobrotivosti své,
i skutek víry mocně, **12** Aby oslaveno bylo jméno Pána
našeho Jezukrista v vás a vy v něm, podle milosti Boha
našeho a Pána Jezukrista.

2 Prosímet' pak vás, bratří, skrze příští Pána našeho
Jezukrista a naše shromáždění v něj, **2** Abyste se nedali
rychle vyrážeti z mysli, ani kormoutiti, bud' skrze ducha,
buďto skrze řeč, neb skrze list, jako od nás poslaný, jako
by nastával den Kristův. **3** Nesvodiž vás žádný nižádným
obyčejem. Neboť nenastane den Páně, než až prve přijde
odstoupení, a zjeven bude ten člověk hřícha, syn zatracení,
4 Protivící a povyšující se nade všecko, což slove Bůh,
anebo čemuž se děje Božská čest, takže se posadí v chrámě
Božím, tak sobě počínaje, jako by byl Bůh. **5** Nepomnítelíž, že ještě byv u vás, o tom jsem vám pravil? **6** A nyní
co mešká, víte, totiž aby on teprv zjeven byl časem svým.
7 Nebo již tajemství nepravosti působí, toliko až by ten,
jenž jej zdržuje nyní, z prostředku byl vyvržen. **8** A tehdážť
zjeven bude ten bezbožník, kteréhož Pán zabije duchem úst
svých a zkazí zjevením jasné přítomnosti své, **9** Kteréhožto
nešlechetníka příští jest podle mocného díla satanova, se vší
mocí a divy i zázraky lživými, **10** A se všelikým podvodem
nepravosti v těch, jenž hynou, protože lásky pravdy nepřijali,
aby spaseni byli. **11** A protož pošle jim Bůh mocné dílo
podvodů, aby věřili lži, **12** A aby odsouzeni byli všickni, kteříž
neuvěřili pravdě, ale oblíbili sobě nepravost. **13** Myť pak
jsme povinni děkovati Bohu vždycky z vás, bratří Pánu milí,
že vyvolil vás Bůh od počátku k spasení, v posvěcení Ducha
a u víře pravdy, **14** K čemuž povolal vás skrze evangelium
naše, k dojití slávy Pána našeho Jezukrista. **15** A protož,
bratří, stůjtež a držtež se učení vydaného, jemuž jste se
naučili, buďto skrze řeč, buďto i skrze list náš. **16** On pak
Pán náš Ježíš Kristus, a Bůh i Otec náš, kterýž zamiloval
nás a dal nám potěšení věčné a naději dobrou z milosti,
(aiōnios g166) **17** Potěšujž srdcí vašich a utvrdiž vás v každém
slovu i skutku dobrém.

3 Dále pak, bratří, modlte se za nás, aby slovo Páně
rozmáhalo se a slaveno bylo, jako i u vás, **2** A abychom
vysvobozeni byli od nezbedných a zlých lidí. Neboť ne všech
jest víra. **3** Ale věrnýť jest Pán, kterýž utvrdí vás a ostříhati
bude od zlého. **4** Doufámeť pak v Pánu o vás, že to, což
vám předkládáme, činíte i činiti budete. **5** Pán pak spravujž
srdce vaše k lásce Boží a k trpělivému očekávání Krista.
6 Přikazujemeť pak vám, bratří, ve jménu Pána našeho
Jezukrista, abyste se oddělovali od každého bratra, kterýž by
se choval neřádně a ne podle naučení vydaného, kteréž přijal
od nás. **7** Nebo sami víte, kterak jest potřebí následovati
nás, poněvadž jsme se nechovali mezi vámi neslušně. **8**
Aniž jsme darmo chleba jedli u koho, ale s prací a s těžkostí,
ve dne i v noci dělajíce, abychom žádnému z vás nebyli
k obtížení. **9** Ne jako bychom neměli k tomu práva, ale
abychom se vám za příklad vydali, abyste nás následovali.
10 Nebo i když jsme byli u vás, to jsme vám předkládali:
Kdož nechce dělati, aby také nejedl. **11** Slyšímeť zajisté,
že někteří mezi vámi chodí nezpůsobně, nic nedělajíce,
ale v neužitečné věci se vydávajíce. **12** Protož těm, kteříž
takoví jsou, přikazujeme, a napomínáme jich skrze Pána
našeho Jezukrista, aby pokojně pracujíce, svůj chléb jedli.
13 Vy pak, bratří, neoblevujte dobře činíce. **14** Pakli kdo
neuposlechne skrze psaní řeči naší, toho znamenejte, a
nemějte s ním nic činiti, ať by se zastyděl. **15** Avšak nemějte
ho za nepřítele, ale napomínejte jako bratra. **16** Sám pak
Pán pokoje dejž vám vždycky pokoj všelijakým způsobem.
Pán budiž se všemi vámi. **17** Pozdravení mou vlastní rukou
Pavlovou, což jest za znamení v každém listu. Takť obyčejně
píši. **18** Milost Pána našeho Jezukrista budiž se všemi vámi.
Amen. Druhý list k Tessalonicenským psán byl z Atén.

1 Timoteovi

1 Pavel, apoštol Ježíše Krista, podle zřízení Boha spasitele
našeho a pána Jezukrista, naděje naší, **2** Timoteovi,
vlastnímu synu u víře: Milost, milosrdenství a pokoj od
Boha Otce našeho a od Krista Ježíše Pána našeho. **3**
Jakož jsem prosil tebe, abys pozůstal v Efezu, když jsem
šel do Macedonie, vižiž, abys přikázal některým jiného
učení neučiti, **4** Ani oblibovati básní a vypravování rodů,
čemuž konce není, odkudž jen hádky pocházejí, více nežli
vzdělání Boží, kteréž jest u víře, **5** Ješto konec přikázání
jest láska z srdce čistého a z svědomí dobrého a z víry
neošemetné. **6** Od čehož někteří jako od cíle pobloudivše,
uchýlili se k marnomluvnosti, **7** Chtíce býti učitelé Zákona, a
nerozumějíce, ani co mluví, ani čeho zastávají. **8** Víme pak,
že dobrý jest Zákon, když by ho kdo náležitě užíval, **9** Toto
znaje, že spravedlivému není uložen Zákon, ale nepravým
a nepoddaným, bezbožným a hříšníkům, nešlechetným a
nečistým, mordéřům otců svých a matek, vražedlníkům, **10**
Smilníkům, samcoložníkům, těm, kteříž lidi kradou, lhářům,
křivým přísežníkům, a jest-li co jiného, ješto by bylo naodpor
zdravému učení, **11** Jenž jest podle slavného evangelium
blahoslaveného Boha, kteréžto mně svěřeno jest. **12** Protož
děkuji tomu, kterýž mne zmocnil, totiž Kristu Ježíši Pánu
našemu, že mne za tak věrného soudil, aby mne v službě té
postavil, **13** Ješto jsem prve byl ruhač, a protivník, a ukrutník.
Ale milosrdenství jsem došel; neb jsem to z neznámosti
činil v nevěře. **14** Rozhojnila se pak náramně milost Pána
našeho, s věrou a s milováním, kteréž jest v Kristu Ježíši. **15**
Věrnáť jest tato řeč a všelijak oblíbení hodná, že Kristus
Ježíš přišel na svět, aby hříšné spasil, z nichžto já první
jsem. **16** Ale proto milosrdenství jsem došel, aby na mně
prvním dokázal Ježíš Kristus všeliké dobrotivosti, ku příkladu
těm, kteříž mají uvěřiti v něho k životu věčnému. **(aiōnios g166)**
17 Protož Králi věků nesmrtelnému, neviditelnému, samému
moudrému Bohu budiž čest i sláva na věky věků. Amen.
(aiōn g165) **18** Totoť přikázání poroučím tobě, synu Timotee,
totiž abys podle předešlých o tobě proroctví bojoval v tom
dobrý boj, **19** Maje víru a dobré svědomí, kteréžto někteří
potrativše, zhynuli u víře. **20** Z nichžto jest Hymeneus a
Alexander, kteréž jsem vydal satanu, aby trestáni jsouce,
učili se nerouhati.

2 Napomínámť pak, aby především činěny bývaly pokorné
modlitby, prosby, svaté žádosti a díků činění za všelijaké
lidi, **2** Za krále i za všecky v moci postavené, abychom
tichý a pokojný život vedli ve vší zbožnosti a šlechetnosti.
3 Nebo toť jest dobré a vzácné před spasitelem naším
Bohem, **4** Kterýž chce, aby všelijací lidé spaseni byli a k
známosti pravdy přišli. **5** Jedenť jest zajisté Bůh, jeden
také i prostředník Boží a lidský, člověk Kristus Ježíš, **6**
Kterýžto dal sebe samého mzdu na vykoupení za všecky, na
osvědčení časem svým. **7** K čemuž postaven jsem já za
kazatele a apoštola, (pravduť pravím v Kristu a neklamámť,
) za učitele pohanů u víře a pravdě. **8** Protož chtěl bych,
aby se modlili muži na všelikém místě, pozdvihujíce čistých
rukou, bez hněvu a bez roztržitosti. **9** Takž také i ženy aby
se oděvem slušným s stydlivostí a s středmostí ozdobovaly,
ne strojením a křtaltováním sobě vlasů, neb zlatem, anebo
perlami, anebo drahým rouchem, **10** Ale (tak, jakž sluší
ženám, kteréž dokazují při sobě zbožnosti,) dobrými skutky.
11 Žena ať se učí mlčeci, ve všeliké poddanosti. **12** Nebo
ženě nedopouštím učiti, ani vládnouti nad mužem, ale aby
byla v mlčení. **13** Adam zajisté prve jest stvořen, potom Eva.
14 A Adam nebyl sveden, ale žena svedena jsuci, příčinou
přestoupení byla. **15** Ale však spasena bude v plození dětí,
jestliže by zůstala u víře, a v lásce, a v posvěcení svém, s
středmostí.

3 Věrnáť jest tato řeč, žádá-li kdo biskupství žeť výborné
práce žádá. **2** Ale musíť biskup býti bez úhony, jedné
manželky muž, bedlivý, středmý, vážný, k hostem přívětivý,
způsobný k učení. **3** Ne pijan vína, ne bitec, ani mrzkého
zisku žádostivý, ale mírný, ne svárlivý, ne lakomec, **4** Kterýž
by dům svůj dobře spravoval, a dítky své měl v poddanosti
se vší šlechetností. **5** (Nebo jestliže kdo domu svého spraviti
neumí, kterak o církev Páně pečovati bude?) **6** Ne novák,
aby snad nadut jsa, neupadl v potupení ďáblovo. **7** A musíť
také i svědectví dobré míti od těch, kteříž jsou vně, aby
neupadl v pohanění a v osidlo ďáblovo. **8** Takž podobně
jáhnové musejí býti poctiví, ne dvojího jazyku, ne mnoho
vína pijící, ne žádostiví mrzkého zisku, **9** Mající tajemství
víry v svědomí čistém. **10** A ti také ať jsou nejprv zkušeni,
a tak ať přisluhují, jsouce bez úhony. **11** Též i manželky
jejich musejí býti šlechetné, neutrhavé, středmé, ve všem
věrné. **12** Jáhnové buďtež jedné manželky muži, kteříž by
své dítky dobře spravovali i své domy. **13** Nebo kteříž by
dobře přisluhovali, dobrého stupně sobě dobudou, a mnohé
doufanlivosti u víře, kteráž jest v Kristu Ježíši. **14** Totoť píši
tobě, maje naději, že brzo přijdu k tobě. **15** Pakliť prodlím,
abys věděl, kterak máš v domu Božím chovati se, jenž
jest církev Boha živého, sloup a utvrzení pravdy. **16** A v
pravdě velikéť jest tajemství zbožnosti, že Bůh zjeven jest
v těle, ospravedlněn v Duchu, ukázal se andělům, kázán

jest pohanům, uvěřeno jemu na světě, vzhůru přijat jest ve
slávu.

4 Duch pak světle praví, že v posledních časích odvrátí
se někteří od víry, poslouchajíce duchů bludných a učení
ďábelských, 2 V pokrytství lež mluvících, a cejchované
majících svědomí své, 3 Zbraňujících ženiti se, přikazujících
zdržovati se od pokrmů, kteréž Bůh stvořil k užívání s
díkčiněním věřícím a těm, jenž poznali pravdu. 4 Nebo
všeliké stvoření Boží dobré jest, a nic nemá zamítáno býti,
což se s díků činěním přijímá. 5 Posvěcuje se zajisté skrze
slovo Boží a modlitbu. 6 Toto předkládaje bratřím, budeš
dobrý služebník Jezukristův, vykrmený slovy víry a pravého
učení, kteréhož jsi následoval. 7 Světské pak a babské
básně zavrz, ale cvič se v zbožnosti. 8 Nebo tělesné cvičení
malého jest užitku, ale zbožnost ke všemu jest užitečná, a
má i nynějšího i budoucího života zaslíbení. 9 Věrnáť jest
tato řeč a hodná, aby všelijak oblíbena byla. 10 Proto zajisté
i pracujeme, i pohanění neseme, že naději máme v Bohu
živém, kterýž jest spasitel všech lidí, a zvláště věřících. 11
Ty věci předkládej a uč. 12 Nižádný mladostí tvou nepohrdej,
ale buď příkladem věrných v řeči, v lásce, v duchu, u víře,
v čistotě. 13 Dokudž k tobě nepřijdu, budiž pilen čítání, a
napomínání, i učení. 14 Nezanedbávej daru, kterýž jest
v tobě, jenž jest dán skrze proroctví s vzkládáním rukou
starších na tě. 15 O tom přemyšluj, v tom buď ustavičně, aby
prospěch tvůj zjevný byl všechněm. 16 Budiž sebe pilen i
učení, a v tom trvej; nebo to čině, i samého sebe spasíš, i ty,
kteříž tebe poslouchají.

5 Staršího zuřivě netresci, ale napomínej jako otce, mladších
jako bratří, 2 Starých žen jako matek, mladic jako sestr,
ve vší čistotě. 3 Vdovy měj v uctivosti, kteréž pravé vdovy
jsou. 4 Pakli která vdova syny nebo vnuky má, nechažť se
oni učí předně k svému domu pobožnosti dokazovati, a zase
rodičům se odplacovati; neboť jest to chvalitebné a vzácné
před obličejem Božím. 5 Kterážť pak právě vdova jest a
osaměla, máť naději v Bohu, a trváť na modlitbách a svatých
žádostech dnem i nocí. 6 Ale rozkošná, ta živa jsuci, již
umřela. 7 Protož jim to přikaž, ať jsou bez úhony. 8 Jestliže
pak kdo o své, a zvláště o domácí péče nemá, zapřelť jest
víry, a jest horší nežli nevěřící. 9 Vdova buď vyvolená, kteráž
by neměla méně šedesáti let, kteráž byla jednoho muže
manželka, 10 O níž by svědectví bylo, že dobré skutky činila;
a jestliže dítky své zbožně vychovala, do domu pocestné
přijímala, jestliže svatým nohy umývala, jestliže bídným
posluhovala, jestliže každého skutku dobrého pilná byla. 11
Ale mladých vdov nepřijímej; nebo když, nedbajíce na Krista,
v chlipnost se vydadí, teprv se vdávati chtějí, 12 Jsouce již
hodné odsouzení, protože první víru zrušily. 13 Nýbrž také i
zahálejíce, učí se choditi po domích; a netoliko nedělné, ale
jsou i klevetné a všetečné, mluvíce, což nesluší. 14 Protož
chci, aby se mladší vdávaly, děti rodily, hospodyně byly, a tak
žádné příčiny protivníku nedávaly ku pomlouvání. 15 Nebo
již se některé uchýlily zpět po satanovi. 16 Protož má-liť kdo
věřící neb která věřící vdovy, opatrujž je, a nebuď obtěžována
církev, aby těm, kteréž právě vdovy jsou, postačilo. 17
Předložení, kteříž dobře spravují, dvojí cti hodni jmíni buďte,
zvláště ti, kteříž pracují v slovu Božím a v učení. 18 Nebo
praví Písmo: Volu mlátícímu nezavížeš úst. A hodenť jest
dělník své mzdy. 19 Proti staršímu žaloby nepřijímej, leč
pode dvěma nebo třmi svědky. 20 Ty pak, kteříž hřeší,
přede všemi tresci, aby i jiní bázeň měli. 21 Osvědčujiť před
obličejem Božím a Pána Jezukrista, i vyvolených andělů
jeho, abys těchto věcí ostříhal bez přijímání osob, nic nečině
podle náchylnosti. 22 Nevzkládej rukou rychle na nižádného,
a nepřiúčastňuj se hříchům cizím. Sebe samého ostříhej
v čistotě. 23 Nepij již více vody, ale vína skrovně užívej,
pro svůj žaludek a časté nemoci své. 24 Některých lidí
hříchové prve zjevní jsou, předcházející soud, některých pak
i následují. 25 A takž také i skutkové dobří prve zjevní jsou.
Což pak jest jinak, ukrýti se nemůže.

6 Kteřížkoli pod jhem jsou služebníci, ať mají pány své
za hodné vší uctivosti, aby jméno Boží a učení jeho
nebylo rouháno. 2 Kteříž pak mají pány věřící, nechažť
jich sobě nezlehčují, protože jsou bratřími, ale tím raději
slouží, protože jsou věřící a milí, dobrodiní Božího účastníci.
Tomu vyučuj a napomínej. 3 Jestližeť pak kdo jinak učí,
a nepovoluje zdravým řečem Pána našeho Jezukrista, a
tomu učení, kteréž jest podle zbožnosti, 4 Takovýť jest
nadutý, nic neuměje, ale nemoudrost provodí při otázkách a
hádkách o slova, z kterýchžto pochází závist, svár, rouhání,
zlá domnění, 5 Marné hádky lidí na mysli porušených a
pravdy zbavených, domnívajích se, že by zbožnost byla zisk
tělesný. Takových se varuj. 6 Jestiť pak zisk veliký zbožnost,
s takovou myslí, kteráž na tom, což má, přestati umí. 7
Nic jsme zajisté nepřinesli na tento svět, bezpochyby že
také nic odnésti nemůžeme. 8 Ale majíce pokrm a oděv,
na tom přestaneme. 9 Kteříž pak chtí zbohatnouti, upadají
v pokušení, a v osidlo, a v žádosti mnohé nerozumné a
škodlivé, kteréž pohřižují lidi v zahynutí a v zatracení. 10
Kořen zajisté všeho zlého jestiť milování peněz, kterýchžto
někteří žádostivi jsouce, pobloudili od víry a sami se naplnili
bolestmi mnohými. 11 Ale ty, ó člověče Boží, takových věcí

utíkej, následuj pak spravedlnosti, zbožnosti, víry, lásky,
trpělivosti, tichosti. 12 Bojuj ten dobrý boj víry, dosáhni
věčného života, k němuž i povolán jsi, a vyznals dobré
vyznání před mnohými svědky. (aiōnios g166) 13 Přikazujiť
tobě před Bohem, kterýž všecko obživuje, a před Kristem
Ježíšem, kterýž osvědčil před Pontským Pilátem dobré
vyznání, 14 Abys ostříhal přikázání tohoto, chovaje se bez
poskvrny a bez úhony, až do zjevení se Pána našeho Ježíše
Krista, 15 Kteréž časem svým ukáže ten blahoslavený a sám
mocný, Král kralujících a Pán panujících, 16 Kterýž sám má
nesmrtelnost, a přebývá v světle nepřistupitelném, jehož
žádný z lidí neviděl, aniž viděti může, kterémužto čest a síla
věčná. Amen. (aiōnios g166) 17 Bohatým tohoto světa přikazuj,
ať nejsou vysokomyslní a ať nedoufají v nejistém zboží, ale
v Bohu živém, kterýž dává nám hojnost všeho ku požívání.
(aiōn g165) 18 A ať dobře činí, a bohatnou v dobrých skutcích,
a snadní ať jsou k udílení, i přívětiví, 19 Tak sobě skládajíce
základ dobrý k času budoucímu, aby dosáhli věčného života.
20 Ó Timotee, cožť jest svěřeno, ostříhej, utíkaje bezbožných
daremních křiků a odporů falešně nazvaného umění, 21
Kterýmž někteří chlubíce se, z strany víry pobloudili od cíle.
Milost Boží s tebou. Amen. K Timoteovi první list psán byl z
Laodicie, města hlavního Frygie Pakacianské.

2 Timoteovi

1 Pavel, apoštol Ježíše Krista, skrze vůli Boží, podle
zaslíbení života, kterýž jest v Kristu Ježíši, **2** Timoteovi
milému synu: Milost, milosrdenství a pokoj od Boha Otce
a Krista Ježíše Pána našeho. **3** Díky činím Bohu, jemuž
sloužím, jako i předkové moji, v svědomí čistém, z toho,
že mám na tě ustavičnou pamět na svých modlitbách ve
dne i v noci, **4** Žádaje viděti tebe, zpomínaje na tvé slzy,
abych radostí naplněn byl, **5** Rozpomínaje se na tu víru,
kteráž v tobě jest bez pokrytství, kteráž byla nejprv v bábě
tvé Loidě, a v matce tvé Eunice, a tak smyslím, že i v tobě.
6 Pro kteroužto příčinu napomínám tebe, abys rozněcoval v
sobě dar Boží, kterýžť jest dán skrze vzkládání rukou mých.
7 Nebo nedal nám Bůh ducha bázně, ale moci, a milování,
a mysli způsobné. **8** Protož nestyď se za svědectví Pána
našeho, ani za mne, vězně jeho, ale čitedlen buď úzkostí
přicházejících pro evangelium podle moci Boží, **9** Kterýž
spasil nás, a povolal povoláním svatým, ne podle skutků
našich, ale podle uložení svého a milosti nám dané v Kristu
Ježíši před časy věků, **(aiōnios g166)** **10** Nyní pak teprv zjevené
skrze příští Spasitele našeho Jezukrista, kterýž zahladil smrt,
život pak na světlo vyvedl, i nesmrtelnost skrze evangelium,
11 Jehožto já ustanoven jsem kazatelem, a apoštolem, i
učitelem pohanů. **12** A pro tu příčinu toto všecko trpím, ale
nestydímť se za to; nebo vím, komu jsem uvěřil, a jist jsem
tím, že mocen jest toho, což jsem u něho složil, ostříhati až
do onoho dne. **13** Mějž jistý příklad zdravých řečí, kteréž jsi
slýchal ode mne, u víře a v lásce, kteráž jest v Kristu Ježíši.
14 Výborného toho pokladu ostříhej, skrze Ducha svatého
přebývajícího v nás. **15** Víš snad o tom, že se odvrátili ode
mne všickni, kteříž jsou v Azii, z nichžto jest Fygellus a
Hermogenes. **16** Dejž milosrdenství Pán domu Oneziforovu;
nebo často mi činil pohodlí, aniž se styděl za řetězy mé. **17**
Nýbrž přišed do Říma, pilně mne hledal, a nalezl. **18** Dejž
jemu Pán nalézti milosrdenství u Pána v onen den. A jak mi
mnoho posluhoval v Efezu, ty výborně víš.

2 Protož ty, synu můj, zmocniž se v milosti, kteráž jest v
Kristu Ježíši. **2** A což jsi slyšel ode mne před mnohými
svědky, svěřujž to lidem věrným, kteříž by způsobní byli i
jiné učiti. **3** A tak ty snášej protivenství, jako ctný rytíř Ježíše
Krista. **4** Žádný, kdož rytěřuje, neplete se v obecné živnosti,
aby se svému hejtmanu líbil. **5** A jestliže by kdo i bojoval,
nebudeť korunován, leč by řádně bojoval. **6** Pracovati musí i
oráč, prve nežli užitku okusí. **7** Rozuměj, coť pravím, a dejž
tobě Pán ve všem smysl pravý. **8** Pamatujž na to, že Ježíš
Kristus vstal z mrtvých, jenž jest z semene Davidova, podle
evangelium mého. **9** V kterémžto protivenství trpím, až i
vězení, jako bych zločinec byl, ale slovo Boží není u vězení.
10 Protož všecko to snáším pro vyvolené Boží, aby i oni
spasení došli, kteréžto jest v Kristu Ježíši, s slavou věčnou.
(aiōnios g166) **11** Věrná jest tato řeč. Nebo jestližeť jsme s ním
zemřeli, tedy také spolu s ním živi budeme. **12** A trpíme-liť,
budeme také spolu s ním kralovati; pakli ho zapíráme, i onť
nás zapře. **13** A jsme-liť nevěrní, onť zůstává věrný; zapříti
sám sebe nemůže. **14** Tyto věci připomínej, s osvědčováním
před obličejem Páně, a ať se o slova nevadí, nebo to k
ničemu není užitečné, ale jest ku podvrácení posluchačů. **15**
Pilně se snažuj vydati sebe Bohu milého dělníka, za nějž
by se nebylo proč styděti, a kterýž by právě slovo pravdy
rozděloval. **16** Bezbožných pak těch křiků daremních varuj
se, neboť velmi rozmnožují bezbožnost, **17** A řeč jejich
jako rak rozjídá se. Z nichžto jest Hymeneus a Filétus, **18**
Kteříž při pravdě pobloudili od cíle, pravíce, že by se již
stalo vzkříšení, a převracejí víru některých. **19** Ale pevný
základ Boží stojí, maje znamení toto: Znáť Pán ty, kteříž jsou
jeho, a opět: Odstup od nepravosti každý, kdož vzývá jméno
Kristovo. **20** V domu pak velikém netoliko jsou nádoby zlaté
a stříbrné, ale také dřevěné i hliněné, a některé zajisté ke cti,
některé pak ku potupě. **21** Protož jestliže by se kdo očistil od
těch věcí, bude nádobou ke cti, posvěcenou, a užitečnou
Pánu, ke všelikému skutku dobrému hotovou. **22** Mládenčích
pak žádostí utíkej, ale následuj spravedlnosti, víry, lásky,
pokoje, s těmi, kteříž vzývají Pána z srdce čistého. **23**
Bláznivých pak a nevzdělavatelných otázek varuj se, věda,
že plodí sváry. **24** Na služebníka pak Božího nesluší vaditi
se, ale aby byl přívětivý ke všem, způsobný k učení, trpělivý,
25 Kterýž by v tichosti vyučoval ty, jenž se pravdě protiví, zda
by někdy dal jim Bůh pokání ku poznání pravdy, **26** Aby sami
k sobě přijdouce, dobyli se z osidla ďáblova, od něhož jsou
zjímáni k vykonávání jeho vůle.

3 Toto pak věz, že v posledních dnech nastanou časové
nebezpeční. **2** Nebo nastanou lidé sami sebe milující,
peníze milující, chlubní, pyšní, zlolejci, rodičů neposlušní,
nevděční, bezbožní, **3** Nelítostiví, smluv nezdrželiví, utrhači,
nestředmí, plaší, kterýmž nic dobrého milo není, **4** Zrádci,
přívažčiví, nadutí, rozkoší milovníci více nežli Boha, **5** Mající
způsob pobožnosti, ale moci její zapírajíce, a od takových se
odvracuj. **6** Nebo z těch jsou i ti, kteříž nacházejí do domů,
a jímajíce, vodí ženky obtížené hříchy, jenž vedeny bývají
rozličnými žádostmi, **7** Kteréž vždycky se učí, ale nikdy ku
poznání pravdy přijíti nemohou. **8** Jakož zajisté Jannes a

Jambres zprotivili se Mojžíšovi, tak i tito protiví se pravdě,
lidé na mysli porušení a při víře spletení. 9 Ale nebudouť více
prospívati. Nebo nemoudrost jejich zjevná bude všechněm,
jako i oněchno byla. 10 Ale ty jsi došel mého učení, způsobu
života mého, úmyslu, víry, snášelivosti, lásky, trpělivosti,
11 Protivenství, utrpení, kteráž na mne přišla v Antiochii, v
Ikonii, a v Lystře; kterážto protivenství snášel jsem, ale ze
všech vysvobodil mne Pán. 12 A takž i všickni, kteříž chtějí
zbožně živi býti v Kristu Ježíši, protivenství míti budou. 13 Zlí
pak lidé a svůdcové prospívati budou ze zlého v horší, i
jiné v blud uvodíce, i sami bludem pojati jsouce. 14 Ale ty
zůstávej v tom, čemužs se naučil a cožť jest svěřeno, věda,
od kohos se naučil. 15 A že hned od dětinství svatá Písma
znáš, kteráž tě mohou moudrého učiniti k spasení skrze víru,
kteráž jest v Kristu Ježíši. 16 Všeliké zajisté Písmo od Boha
jest vdechnuté, a užitečné k učení, k trestání, k napravování,
k správě, kteráž náleží k spravedlnosti, 17 Aby byl dokonalý
člověk Boží, ke všelikému skutku dobrému hotový.

4 Protož já osvědčuji před obličejem Božím a Pána
Jezukrista, kterýž má souditi živé i mrtvé v den zjevení
svého a království svého, 2 Kaž slovo Boží, ponoukej
včas nebo nevčas, tresci, žehři, napomínej, ve vší tichosti
a učení. 3 Nebo přijde čas, že zdravého učení nebudou
přijímati, ale majíce svrablavé uši, podle svých vlastních
žádostí shromažďovati sami sobě budou učitele. 4 A odvrátíť
uši od pravdy, a k básněm obrátí. 5 Ale ty ve všem buď
bedliv, protivenství snášej, dílo kazatele konej, dokazuj toho
dostatečně, že jsi věrný Kristův služebník. 6 Neb já se již
k tomu blížím, abych obětován byl, a čas rozdělení mého
nastává. 7 Boj výborný bojoval jsem, běh jsem dokonal,
víru jsem zachoval. 8 Již za tím odložena jest mi koruna
spravedlnosti, kterouž dá mi v onen den Pán, ten spravedlivý
soudce, a netoliko mně, ale i všechněm těm, kteříž milují
příští jeho. 9 Přičiň se k tomu, abys ke mně brzo přišel. 10
Nebo Démas mne opustil, zamilovav tento svět, a šel do
Tessaloniky, Krescens do Galacie, Titus do Dalmacie. (aiōn
g165) 11 Sám toliko Lukáš se mnou jest. Marka vezmi s
sebou; nebo jest mi velmi potřebný k službě. 12 Tychikať
jsem poslal do Efezu. 13 Truhličku, kteréž jsem nechal v
Troadě u Karpa, když půjdeš, přines s sebou, i knihy, zvláště
pergamén. 14 Alexander kotlář mnoho mi zlého způsobil;
odplatiž jemu Pán podle skutků jeho. 15 Kteréhož i ty se
vystříhej; nebo velmi se protivil řečem našim. 16 Při prvním
mém odpovídání žádný se mnou nebyl, ale všickni mne
opustili. Nebudiž jim to počítáno za hřích. 17 Pán pak byl se
mnou a posilnil mne, aby skrze mne utvrzeno bylo kázání o
Kristu, a aby je slyšeli všickni národové. I vytržen jsem byl z
úst lva. 18 A vysvobodíť mne Pán od každého skutku zlého
a zachová k království svému nebeskému, jemuž sláva na
věky věků. Amen. (aiōn g165) 19 Pozdrav Prišky a Akvile, i
Oneziforova domu. 20 Erastus zůstal v Korintu, Trofima pak
nechal jsem v Milétu nemocného. 21 Pospěš před zimou
přijíti ke mně. Pozdravuje tebe Eubulus a Pudens a Línus a
Klaudia, i všickni bratří. 22 Pán Ježíš Kristus budiž s duchem
tvým. Milost Boží s vámi. Amen. List tento druhý psán jest z
Říma k Timoteovi, (kterýž první v Efezu za biskupa skrze
vzkládání rukou zřízen byl,) když Pavel opět po druhé se
stavěl před císařem Neronem.

Titovi

1 Pavel, služebník Boží, apoštol pak Ježíše Krista, podle
víry vyvolených Božích a známosti pravdy, kteráž jest
podle zbožnosti, **2** K naději života věčného, kterýž zaslíbil
před časy věků ten, jenž nikdy neklamá, Bůh, zjevil pak
časy svými, **(aiōnios g166)** **3** Totiž to slovo své, skrze kázání
mně svěřené, podle zřízení Spasitele našeho Boha, Titovi,
vlastnímu synu u víře obecné: **4** Milost, milosrdenství a pokoj
od Boha Otce a Pána Jezukrista Spasitele našeho. **5** Z té
příčiny zanechal jsem tebe v Krétě, abys to, čehož tam ještě
potřebí, spravil a ustanovil po městech starší, jakož i já při
tobě jsem zřídil: **6** Jest-li kdo bez úhony, jedné manželky
muž, dítky maje věřící, na kteréž by nemohlo touženo býti,
že by byli bujní, anebo nepoddaní. **7** Neboť biskup má
býti bez úhony, jako Boží šafář, ne svémyslný, ne hněvivý,
ne pijan vína, ne bijce, ne žádostivý mrzkého zisku, **8** Ale
přívětivý k hostem, dobrotivý, opatrný, spravedlivý, svatý,
zdrželivý, **9** Pilně se přídržící věrné řeči v učení Božím,
aby mohl i napomínati učením zdravým, i ty, kteříž odpírají,
přemáhati. **10** Neboť jsou mnozí nepoddaní, marnomluvní, i
svůdcové myslí lidských, zvláště ti, jenž jsou z obřízky. **11**
Jimž musejí ústa zacpána býti; kteříž celé domy převracejí,
učíce neslušným věcem, pro mrzký zisk. **12** Řekl jeden z
nich, vlastní jejich prorok, že Kretenští jsou vždycky lháři,
zlá hovada, břicha lenivá. **13** Svědectví to pravé jest. A
protož trescižje přísně, ať jsou zdraví u víře, **14** Nešetříce
Židovských básní, a přikázání lidí těch, jenž se odvracují od
pravdy. **15** Všecko zajisté čisté jest čistým, poskvrněným
pak a nevěřícím nic není čistého, ale poskvrněná jest i mysl
jejich i svědomí. **16** Vypravují o tom, že Boha znají, ale
skutky svými toho zapírají, ohavní jsouce, a nepoddaní, a ke
všelikému skutku dobrému nehodní.

2 Ty pak mluv, což sluší na zdravé učení. **2** Starci ať
jsou střízliví, vážní, opatrní, zdraví u víře, v lásce, v
snášelivosti. **3** Tak také i staré ženy ať chodí zbožně, v
oděvu příslušném a ať nejsou převrhlé, ani mnoho vína
pijící, dobrým věcem učící, **4** Aby mladice vyučovaly, kterak
by muže své i dítky řádně milovaly, **5** A byly šlechetné,
čistotné, netoulavé, dobrotivé, mužům svým poddané, aby
nebylo dáno v porouhání slovo Boží. **6** Takž i mládenců
napomínej k středmosti, **7** Ve všech věcech sebe samého
vydávaje za příklad dobrých skutků, a zachovávaje v učení
celost, vážnost, **8** Slovo zdravé bez úhony, aby ten, jenž
by se protivil, zastyděti se musil, nemaje co zlého mluviti
o vás. **9** Služebníky uč, ať jsou poddáni pánům svým, ve
všem jim se líbíce, neodmlouvajíce, **10** Neokrádajíce, ale ve
všem věrnosti pravé dokazujíce, aby učení Spasitele našeho
Boha ve všem ozdobovali. **11** Zjevilať se jest zajisté ta milost
Boží spasitelná všechněm lidem, **12** Vyučující nás, abychom
odřeknouce se bezbožnosti a světských žádostí, střízlivě, a
spravedlivě, a zbožně živi byli na tomto světě, **(aiōn g165)** **13**
Očekávajíce té blahoslavené naděje a příští slávy velikého
Boha a Spasitele našeho Jezukrista, **14** Kterýž dal sebe
samého za nás, aby nás vykoupil od všeliké nepravosti, a
očistil sobě samému lid zvláštní, horlivě následovný dobrých
skutků. **15** Toto mluv, a napomínej, a tresci mocně. Žádný
tebou nepohrzej.

3 Napomínej jich, ať jsou knížatům a mocnostem poddáni,
jich poslušni, a ať jsou k každému skutku dobrému hotovi.
2 Žádnému ať se nerouhají, nejsou svárliví, ale přívětiví,
dokazujíce všeliké tichosti ke všem lidem. **3** Byliť jsme zajisté
i my někdy nesmyslní, tvrdošijní, bloudící, sloužíce žádostem
a rozkošem rozličným, v zlosti a v závisti bydlíce, ohyzdní,
vespolek se nenávidíce. **4** Ale když se zjevila dobrota a láska
k lidem Spasitele našeho Boha, **5** Ne z skutků spravedlnosti,
kteréž bychom my činili, ale podle milosrdenství svého spasil
nás, skrze obmytí druhého narození, a obnovení Ducha
svatého, **6** Kteréhož vylil na nás hojně, skrze Jezukrista
Spasitele našeho, **7** Abychom, ospravedlněni jsouce milostí
jeho, byli dědicové v naději života věčného. **(aiōnios g166)** **8**
Věrnáť jest řeč tato, a chciť, abys těch věcí potvrzoval, ať
se snaží v dobrých skutcích předčiti všickni, kteříž uvěřili
Bohu. A toť jsou ty věci dobré, i lidem užitečné. **9** Nemoudré
pak otázky, a vyčítání rodů, a sváry, a hádky o věci zákonní
zastavuj; nebť jsou neužitečné a marné. **10** Èlověka kacíře
po jednom neb druhém napomínání vyvrz, **11** Věda, že
takový jest převrácený, a hřeší, svým vlastním soudem jsa
odsouzen. **12** Když pošli k tobě Artemana aneb Tychika,
snaž se přijíti ke mně do Nikopolim; neb jsem umínil tu přes
zimu pobýti. **13** Zéna, učeného v Zákoně, a Apollo s pilností
vyprovoď, ať v ničemž nemají nedostatku. **14** A nechažť se
také učí i naši v dobrých skutcích předčiti, a zvláště, kdež
jsou toho potřeby, aby nebyli neužiteční. **15** Pozdravují tě,
kteříž jsou se mnou, všickni. Pozdraviž těch, kteříž nás milují
u víře. Milost Boží budiž se všemi vámi. Amen. K Titovi,
kterýž první biskup církve Kretenské skrze vzkládání rukou
zřízen byl, psán z Nikopoli města Macedonského.

Filemonovi

1 Pavel, vězeň Krista Ježíše, a Timoteus bratr, Filemonovi
milému, a pomocníku našemu, 2 A Apfie sestře milé, a
Archippovi spolurytíři našemu, i vší církvi, kteráž jest v domě
tvém: 3 Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána
Jezukrista. 4 Díky činím Bohu svému, vždycky zmínku o
tobě čině na svých modlitbách, 5 Slyše o lásce tvé a víře,
kterouž máš ku Pánu Ježíšovi, i ke všechněm svatým, 6
Aby společnost víry tvé mocná byla a tudy poznáno býti
mohlo, cožkoli dobrého jest v vás skrze Krista Ježíše. 7
Radost zajisté máme velikou, a potěšení z lásky tvé, že
srdce svatých občerstvena jsou skrze tebe, bratře. 8 Protož
ačkoli mnohou smělost mám v Kristu rozkázati tobě, což
by náleželo, 9 Však pro lásku raději tebe prosím, jsa již
takový, totiž Pavel starý, a nyní i vězeň Ježíše Krista. 10
Prosímť pak tebe za syna svého, kteréhož jsem zplodil v
vězení svém, Onezima, 11 Kterýž byl někdy tobě neužitečný,
ale nyní tobě i mně velmi užitečný, jehožť jsem odeslal. 12
Protož ty jej, (totiž srdce mé,) přijmi. 13 Kteréhožto já chtěl
jsem byl při sobě zanechati, aby mi posluhoval místo tebe v
vězení, kteréž trpím pro evangelium; 14 Ale bez vědomí
tvého nechtěl jsem nic učiniti, aby dobrý skutek tvůj nebyl
jako bezděky, ale z dobré vůle. 15 Ano snad proto byl odšel
na chvíli, abys jej potom věčného měl, **(aiōnios g166)** 16 Již
ne jako služebníka, ale více než služebníka, totiž bratra
milého, zvláště mně, a čím víc tobě, i podle těla, i v Pánu.
17 Protož máš-li mne za tovaryše, přijmiž jej, jako mne. 18
Jestližeť pak v čem ublížil, anebo jest-liť co dlužen, to mně
přičti. 19 Já Pavel psal jsem svou rukou, játť zaplatím; atť
nedím tobě, že ty i sám sebe jsi mi dlužen. 20 Tak, bratře, atť
já uživu tebe v Pánu; očerstviž srdce mé v Pánu. 21 Jist
jsa tvým poslušenstvím, tak jsem tobě napsal, věda, že i
více, nežli pravím, učiníš. 22 A mezi tím připraviž mi také
hospodu; neboť naději mám, že k modlitbám vašim budu
vám navrácen. 23 Pozdravují tě Epafras, (spoluvězeň můj
pro Krista Ježíše,) 24 Marek, Aristarchus, Démas a Lukáš,
pomocníci moji. 25 Milost Pána našeho Jezukrista budiž s
duchem vaším. Amen. List tento k Filemonovi psán byl z
Říma po Onezimovi služebníku.

Židům

1 Èastokrát a rozličnými způsoby mluvíval někdy Bůh otcům
skrze proroky, v těchto pak posledních dnech mluvil nám
skrze Syna svého, **2** Kteréhož ustanovil dědicem všeho,
skrze něhož i věky učinil. **(aiōn g165)** **3** Kterýžto jsa blesk slávy,
a obraz osoby jeho, a zdržuje všecko slovem mocnosti své,
očištění hříchů našich skrze sebe samého učiniv, posadil
se na pravici velebnosti na výsostech, **4** Tím důstojnější
nad anděly učiněn, čím vyvýšenější nad ně jméno dědičně
obdržel. **5** Nebo kterému kdy z andělů řekl: Syn můj jsi ty, já
dnes zplodil jsem tebe? A opět: Já budu jemu Otcem, a on
mi bude Synem? **6** A opět, když uvodí prvorozeného na
okršlek země, dí: A klanějte se jemu všickni andělé Boží.
7 A o andělích zajisté dí: Kterýž činí anděly své duchy, a
služebníky své plamen ohně; **8** Ale k Synu dí: Stolice tvá, ó
Bože, trvá na věky věků, berla pravosti jestiť berla království
tvého. **(aiōn g165)** **9** Miloval jsi spravedlnost, a nenáviděl jsi
nepravosti, protož pomazal tebe, ó Bože, Bůh tvůj olejem
veselé nad spoluúčastníky tvé. **10** A opět: Ty, Pane, na
počátku založil jsi zemi, a díla rukou tvých jsouť nebesa.
11 Onať pominou, ty pak zůstáváš; a všecka jako roucho
zvetšejí, **12** A jako oděv svineš je, i budouť změněna. Ale
ty jsi vždycky tentýž, a léta tvá nikdy nepřestanou. **13** A
kterému kdy z andělů řekl: Sedʼ na pravici mé, dokavadž
nepoložím nepřátel tvých za podnože noh tvých? **14** Zdaliž
všickni nejsou služební duchové, kteříž posíláni bývají k
službě pro ty, jenž mají dědičně obdržeti spasení?

2 Protož musímeť my tím snažněji šetřiti toho, což jsme
slýchali, aby nám to nevymizelo. **2** Nebo poněvadž skrze
anděly mluvené slovo bylo pevné, a každé přestoupení
a neposlušenství vzalo spravedlivou odměnu pomsty, **3**
Kterakž my utečeme, takového zanedbávajíce spasení?
Kteréžto nejprvé začalo vypravováno býti skrze samého
Pána, od těch pak, kteříž Pána slýchali, nám utvrzeno jest.
4 Èemuž i Bůh svědectví vydával skrze divy a zázraky, a
rozličné moci, i podělování Duchem svatým, podle vůle
své. **5** Nebo nepoddal andělům okršlku země budoucího, o
kterémž mluvíme. **6** Osvědčilť jest pak na jednom místě
jeden, řka: Co jest člověk, že naň pomníš, aneb syn člověka,
že na něj patříš. **7** Maličkos jej menšího andělů učinil, slavou
a ctí korunoval jsi ho, a ustanovils jej nad dílem rukou svých.
8 Všecko jsi podmanil pod nohy jeho. A kdyžť jest jemu
všecko poddal, tedy ničeho nezanechal nepodmaněného
jemu. Ačkoli nyní ještě nevidíme, aby jemu všecko poddáno
bylo. **9** Ale toho maličko nižšího andělů, vidíme Ježíše,
pro utrpení smrti slávou a ctí korunovaného, aby z milosti
Boží za všecky okusil smrti. **10** Slušelotʼ zajisté na toho,
pro kteréhož jest všecko, a skrze kteréhož jest všecko, aby
mnohé syny přiveda k slávě, vůdce spasení jejich skrze
utrpení dokonalého učinil. **11** Nebo i ten, jenž posvěcuje, i ti,
kteříž posvěceni bývají, z jednoho jsou všickni. Pro kteroužto
příčinu nestydí se jich nazývati bratřími, **12** Řka: Zvěstovati
budu jméno tvé bratřím svým, uprostřed shromáždění
prozpěvovati budu tobě. **13** A opět: Já budu v něm doufati. A
opět: Aj, já a dítky, kteréž dal mi Bůh. **14** Poněvadž tedy
dítky účastnost mají těla a krve, i on též podobně účasten
jest jich, aby skrze smrt zahladil toho, kterýž má vládařství
smrti, to jest ďábla, **15** A abyvysvobodil ty, kteřížto bázní
smrti po všecken čas života svéhopodrobeni byli v službu.
16 Neboť nepřijal andělů, ale símě Abrahamovo přijal. **17** A
protož ve všem připodobněn býti měl bratřím, aby milosrdný
byl a věrný nejvyšší kněz v tom, což by u Boha k očištění
hříchů lidu jednáno býti mělo. **18** Nebo že jest i sám trpěl,
pokoušín byv, může také pokušení trpícím spomáhati.

3 A protož, bratří svatí, povolání nebeského účastníci,
spatřujte apoštola a nejvyššího kněze vyznání našeho,
Krista Ježíše, **2** Věrného tomu, kdož jej ustanovil, jako i
Mojžíš byl věrný ve všem domě jeho. **3** Tím větší zajisté
slávy tento nad Mojžíše jest hoden, čím větší má čest
stavitel nežli sám dům. **4** Nebo všeliký dům ustaven bývá
od někoho, ten pak, kdož všecky tyto věci ustavěl, Bůh
jest. **5** A Mojžíš zajisté věrný byl v celém domě jeho, jako
služebník, na osvědčení toho, což potom mělo mluveno
býti. **6** Ale Kristus, jakožto Syn, vládne nad domem svým.
Kterýžto dům my jsme, jestliže tu svobodnou doufanlivost, a
tu chloubu naděje až do konce pevnou zachováme. **7** Protož
jakž praví Duch svatý: Dnes, uslyšeli-li byste hlas jeho, **8**
Nezatvrzujtež srdcí svých, jako při onom popouzení Boha
v den pokušení toho na poušti; **9** Kdežto pokoušeli mne
otcové vaši, zkusilitʼ jsou mne, a viděli skutky mé po čtyřidceti
let. **10** Protož hněviv jsem byl na pokolení to, a řekl jsem:
Tito vždycky bloudí srdcem, a nepoznávají cest mých. **11**
Takže jsem přisáhl v hněvě svém, že nevejdou v odpočinutí
mé. **12** Viztež, bratří, aby snad v někom z vás nebylo srdce
zlé, a nevěrné, kteréž by odstupovalo od Boha živého. **13**
Ale napomínejte se vespolek po všecky dny, dokavadž se
dnes jmenuje, aby někdo nebyl zatvrzen oklamáním hřícha.
14 Účastníci zajisté Krista učiněni jsme, jestliže však ten
počátek podstaty až do konce pevný zachováme. **15** Protož
dokudž se říká: Dnes, uslyšeli-li byste hlas jeho, nezatvrzujte
srdcí svých, jako při onom popouzení Boha. **16** Nebo někteří

slyševše, popouzeli ho, ale ne všickni, jenž vyšli z Egypta
skrze Mojžíše. 17 Na které se pak hněval čtyřidceti let? Zdali
ne na ty, kteříž hřešili, jejichžto těla padla na poušti? 18 A
kterým zapřisáhl, že nevejdou do odpočinutí jeho? Však
těm, kteříž byli neposlušní. 19 A vidíme, že jsou nemohli vjíti
pro nevěru.

4 Bojmež se tedy, aby snad opustě zaslíbení o vjití do
odpočinutí jeho, neopozdil se někdo z vás. 2 Nebo i
nám zvěstováno jest, jako i oněmno, ale neprospěla jim
řeč slyšená, nepřipojená k víře, když slyšeli. 3 Neboť
vcházíme v odpočinutí my, kteříž jsme uvěřili, jakož řekl:
Protož jsem přisáhl v hněvě svém, žeť nevejdou v odpočinutí
mé, ačkoli dávno odpočinul Bůh, hned po vykonání skutků
od ustanovení světa. 4 Nebo pověděl na jednom místě
o sedmém dni takto: I odpočinul Bůh dne sedmého ode
všech skutků svých. 5 A tuto zase: Že nevejdou v odpočinutí
mé. 6 A poněvadž vždy na tom jest, že někteří mají vjíti
do něho, a ti, kterýmž prvé zvěstováno jest, nevešli pro
svou nevěru, 7 Opět ukládá den jakýsi, Dnes, pravě skrze
Davida, po takovém času, jakož řečeno jest, Dnes uslyšíte-li
hlas jeho, nezatvrzujte srdcí svých. 8 Nebo byť byl Jozue v
odpočinutí je uvedl, nebylť by potom mluvil o jiném dni. 9 A
protož zůstávátˇ svátek lidu Božímu. 10 Neb kdožkoli všel v
odpočinutí jeho, takéť i on odpočinul od skutků svých, jako i
Bůh od svých. 11 Snažmež se tedy vjíti do toho odpočinutí,
aby někdo neupadl v týž příklad nedověry. 12 Živáť jest
zajisté řeč Boží a mocná, a pronikavější nad všeliký meč
na obě straně ostrý, a dosahujeť až do rozdělení i duše i
ducha i kloubů i mozku v kostech, a rozeznává myšlení
i mínění srdce. 13 A neníť žádného stvoření, kteréž by
nebylo zjevné před obličejem jeho, nýbrž všecky věci jsou
nahé a odkryté očima toho, o kterémž jest řeč naše. 14
Protož majíce nejvyššího kněze velikého, kterýžto pronikl
nebesa, Ježíše Syna Božího, držmež vyznání naše. 15 Nebo
nemáme nejvyššího kněže, kterýž by nemohl čitedlen býti
mdlob našich, ale zkušeného ve všem nám podobně, kromě
hříchu. 16 Přistupmež tedy směle s doufáním k trůnu milosti,
abychom dosáhli milosrdenství, a milost nalezli ku pomoci v
čas příhodný.

5 Všeliký zajisté nejvyšší kněz z lidu vzatý za lidi bývá
postaven v těch věcech, kteréž u Boha mají jednány
býti, totiž aby obětoval i dary i oběti za hříchy, 2 Kterýž by
mohl, jakž sluší, lítost míti nad neznajícími a bloudícími,
jsa i sám obklíčen nemocí. 3 A pro ni povinen jest, jakož
za lid, tak i za sebe samého obětovati oběti za hříchy. 4
A aniž kdo sobě sám té cti osobuje, ale ten, kterýž by byl
povolán od Boha, jako i Aron. 5 Tak i Kristus ne sám sobě té
cti osobil, aby byl nejvyšším knězem, ale ten, kterýž řekl
jemu: Syn můj jsi ty, já dnes zplodil jsem tebe. 6 Jakž i jinde
praví: Ty jsi kněz na věky podle řádu Melchisedechova.
(aiōn g165) 7 Kterýž za dnů těla svého modlitby a ponížené
prosby k tomu, kterýž ho mohl zachovati od smrti, s křikem
velikým a slzami obětoval, a uslyšán jest i vysvobozen z
toho, čehož se strašil. 8 A ačkoli byl Syn Boží, z toho však,
což strpěl, naučil se poslušenství. 9 A tak dokonalý jsa,
učiněn jest všechněm sebe poslušným původem spasení
věčného, (aiōnios g166) 10 Nazván jsa od Boha nejvyšším
knězem podlé řádu Melchisedechova. 11 O kterémž mnoho
by se mělo mluviti, a to nesnadných věci k vypravení, ale vy
jste nezpůsobných uší. 12 Nebo měvše býti v tak dlouhém
času mistři, opět potřebujete učeni býti prvním počátkům
výmluvností Božích, a učiněni jste mléka potřebující, a ne
pokrmu hrubšího. 13 Kdožkoli zajisté mléka se drží, nechápá
slova spravedlnosti; (nebo nemluvně jest). 14 Ale dokonalých
jest hrubý pokrm, totiž těch, kteříž pro zvyklost mají smysly
způsobné k rozeznání dobrého i zlého.

6 Protož opustíce řeč počátku Kristova, k dokonalosti se
nesme, ne opět zakládajíce gruntu pokání z skutků
mrtvých, a víry v Boha, 2 Křtů učení, vzkládání rukou, a
vzkříšení z mrtvých, i soudu věčného. (aiōnios g166) 3 A toť
učiníme, dopustí-li Bůh. 4 Nebo nemožné jest jednou již
osvíceným, kteříž i zakusili daru nebeského, a účastníci
učiněni byli Ducha svatého, 5 Okusili také dobrého Božího
slova, a moci věka budoucího, (aiōn g165) 6 Kdyby padli,
zase obnoviti se ku pokání, jakožto těm, kteříž opět sobě
znovu křižují Syna Božího, a v porouhání vydávají. 7
Země zajisté, kteráž často na sebe přicházející déšť pije,
a rodí bylinu příhodnou těm, od kterýchž bývá dělána,
dochází požehnání od Boha. 8 Ale vydávající trní a bodláky
zavržená jest, a blízká zlořečení, jejížto konec bývá spálení.
9 My pak, nejmilejší, nadějemeť se o vás lepších věcí, a
náležejících k spasení, ač pak koli tak mluvíme. 10 Neboť
není nespravedlivý Bůh, aby se zapomenul na práci vaši a
na pracovitou lásku, kteréž jste dokazovali ke jménu jeho,
slouživše svatým, a ještě sloužíce. 11 Žádámeť pak, aby
jeden každý z vás až do konce prokazoval tu opravdovou
pilnost k nabytí plné jistoty naděje, 12 Tak abyste nebyli líní,
ale následovníci těch, kteříž skrze víru a snášelivost obdrželi
dědictví zaslíbené. 13 Abrahamovi zajisté zaslíbení čině
Bůh, když neměl skrze koho většího přisáhnouti, přisáhl
skrze sebe samého, 14 Řka: Jistě požehnám velmi tobě, a
velice rozmnožím tebe. 15 A tak trpělivě očekávaje, dosáhl

zaslíbení. 16 Lidé zajisté skrze většího, nežli jsou sami,
přisahají, a všeliké rozepře mezi nimi konec jest, když bývá
potvrzena přísahou. 17 A takž Bůh, chtěje dostatečně ukázati
dědicům zaslíbení svých neproměnitelnost rady své, vložil
mezi to přísahu, 18 Abychom skrze ty dvě věci nepohnutelné,
(v nichž nemožné jest, aby Bůh klamal), měli přepevné
potěšení, my, kteříž jsme se utekli k obdržení předložené
naděje. 19 Kteroutož máme jako kotvu duše, i bezpečnou
i pevnou, a vcházející až do vnitřku za oponu, 20 Kdežto
předchůdce náš pro nás všel Ježíš, jsa učiněn podle řádu
Melchisedechova nejvyšším knězem na věky. (aiōn g165)

7 Nebo ten Melchisedech byl král Sálem, kněz
Boha nejvyššího, kterýž vyšel v cestu Abrahamovi,
navracujícímu se od pobití králů, a dal jemu požehnání. 2
Kterémužto Abraham i desátek dal ze všeho. Kterýž nejprvé
vykládá se král spravedlnosti, potom pak i král Sálem, to jest
král pokoje, 3 Bez otce, bez matky, bez rodu, ani počátku
dnů, ani skonání života nemaje, ale připodobněn jsa Synu
Božímu, zůstává knězem věčně. 4 Pohleďtež tedy, kteraký
ten byl, jemuž i desátky z kořistí dal Abraham patriarcha.
5 A ješto ti, kteříž jsou z synů Léví kněžství přijímající,
přikázaní mají desátky bráti od lidu podle Zákona, to jest
od bratří svých, ačkoli pošlých z bedr Abrahamových, 6
Tento pak, jehož rod není počten mezi nimi, desátky vzal od
Abrahama, a tomu, kterýž měl zaslíbení, požehnání dal. 7 A
jistě beze všeho odporu menší od většího požehnání béře.
8 A tuto desátky berou smrtelní lidé, ale tamto ten, o němž
se vysvědčuje, že jest živ. 9 A ať tak dím, i sám Léví, kterýž
desátky béře, v Abrahamovi desátky dal. 10 Nebo ještě v
bedrách otce byl, když vyšel proti němu Melchisedech. 11 A
protož byla-liť dokonalost spasení skrze Levítské kněžství,
(nebo za toho kněžství vydán jest lidu Zákon,) jakáž toho
byla potřeba, aby jiný kněz podle řádu Melchisedechova
povstal, a nebyl již více podle řádu Aronova jmenován? 12 A
poněvadž jest kněžství přeneseno, musiloť také i Zákona
přenesení býti. 13 Nebo ten, o kterémž se to praví, jiného
jest pokolení, z kteréhožto žádný při oltáři v službě nebyl. 14
Zjevné jest zajisté, že z pokolení Judova pošel Pán náš, o
kterémžto pokolení nic z strany kněžství nemluvil Mojžíš. 15
Nýbrž hojněji to zjevné jest i z toho, že povstal jiný kněz
podle řádu Melchisedechova, 16 Kterýžto učiněn jest knězem
ne podle zákona přikázaní tělesného, ale podle moci života
neporušitelného. 17 Nebo svědčí Písmo, řka: Ty jsi kněz na
věky podle řádu Melchisedechova. (aiōn g165) 18 Stalo se
zajisté složení onoho předešlého přikázaní, protože bylo
mdlé a neužitečné. 19 Nebo ničehož k dokonalosti nepřivedl
Zákon, ale na místo jeho uvedena lepší naděje, skrze niž
přibližujeme se k Bohu. 20 A to tím lepší, že ne bez přísahy.
21 Nebo onino bez přísahy kněžími učiněni bývali, tento
pak s přísahou, skrze toho, kterýž řekl k němu: Přisáhl
Pán, a nebudeť toho litovati: Ty jsi kněz na věky podle
řádu Melchisedechova. (aiōn g165) 22 Takť lepší smlouvy
prostředníkem učiněn jest Ježíš. 23 A také onino mnozí
bývali kněží, protože smrt bránila jim vždycky trvati; 24
Ale tento poněvadž zůstává na věky, věčné má kněžství.
(aiōn g165) 25 A protož i dokonale spasiti může všecky
přistupující skrze něj k Bohu, vždycky jsa živ k orodování
za ně. 26 Takovéhoť zajisté nám slušelo míti nejvyššího
kněze, svatého, nevinného, nepoškvrněného, odděleného od
hříšníků, a jenž by vyšší nad nebesa učiněn byl, 27 Kterýž
by nepotřeboval na každý den, jako onino kněží, nejprv za
své vlastní hříchy oběti obětovati, potom za za hříchy lidu.
Neboť jest to učinil jednou, samého sebe obětovav. 28 Zákon
zajisté lidi mající nedostatky ustavoval za nejvyšší kněží, ale
slovo přísežné, kteréž se stalo po Zákonu, ustanovilo Syna
Božího dokonalého na věky. (aiōn g165)

8 Ale summa toho mluvení tato jest, že takového máme
nejvyššího kněze, kterýž se posadil na pravici trůnu
velebnosti v nebesích. 2 Služebník jsa svatyně, a pravého
toho stánku, kterýž Pán vzdělal, a ne člověk. 3 Všeliký zajisté
nejvyšší kněz k obětování darů a obětí bývá ustanoven, a
protož potřebí bylo, aby i tento měl, co by obětoval. 4 Nebo
kdyby byl na zemi, aniž by knězem byl, když by zůstávali
ti kněží, kteříž obětují dary podle Zákona, 5 Sloužíce
podobenství a stínu nebeských věcí, jakož Mojžíšovi od Boha
řečeno bylo, když dokonávati měl stánek: Hlediž, prý, abys
udělal všecko ku podobenství, kteréžť jest ukázáno na hoře.
6 Nyní pak tento náš nejvyšší kněz tím důstojnějšího došel
úřadu, čímž i lepší smlouvy prostředníkem jest, kterážto
lepšími zaslíbeními jest utvrzena. 7 Nebo kdyby ona první
byla bez úhony, nebylo by hledáno místa druhé. 8 Nebo
obviňuje Židy, dí: Aj, dnové jdou, praví Pán, v nichž vejdu s
domem Izraelským a s domem Judským v smlouvu novou. 9
Ne podle smlouvy té, kterouž jsem učinil s otci jejich v ten
den, když jsem je vzal za ruku jejich, abych je vyvedl z země
Egyptské. Nebo oni nezůstali v smlouvě mé, a já opustil
jsem je, praví Pán. 10 Protož tatoť jest smlouva, v kterouž
vejdu s domem Izraelským po těch dnech, praví Pán: Dám
zákony své v mysl jejich, a na srdcích jejich napíši je, a budu
jejich Bohem, a oni budou mým lidem. 11 A nebudouť učiti
jeden každý bližního svého, a jeden každý bratra svého,
říkajíce: Poznej Pána, protože mne všickni znáti budou,

od nejmenšího z nich až do největšího z nich. 12 Nebo
milostiv budu nepravostem jejich, a na hříchy jejich, ani na
nepravosti jejich nikoli nezpomenu více. 13 A kdyžť praví o
nové, tedy pokládá první za vetchou; což pak vetší a schází,
blízké jest zahynutí.

9 Mělať pak i první ona smlouva ustanovení z strany služeb
a svatyni světskou. 2 Nebo udělán byl stánek první,
v kterémž byl svícen, a stůl, a posvátní chlebové, a ten
sloul svatyně. 3 Za druhou pak oponou byl stánek, kterýž
sloul svatyně svatých, 4 Zlatou maje kadidlnici, a truhlu
smlouvy, všudy obloženou zlatem, kdežto bylo věderce zlaté,
mající v sobě mannu, a hůl Aronova, kteráž byla zkvetla, a
dsky zákona, 5 Nad truhlou pak byli dva cherubínové slávy,
zastěňující slitovnici. O kterýchž věcech není potřebí nyní
vypravovati o jedné každé obzvláštně. 6 To vše když tak jest
zřízeno, do prvního stánku vždycky vcházejí kněží, služby
vykonávajíce, 7 Do druhého pak jedinou v rok sám nejvyšší
kněz, ne bez krve, kterouž obětuje sám za sebe, i za lidské
nevědomosti. 8 Èímž Duch svatý ukazuje to, že ještě nebyla
zjevena cesta k svatyni, dokudž první stánek trval. 9 Kterýž
byl podobenstvím na ten přítomný čas, v němžto darové a
oběti se obětují, kteréž nemohou dokonalého v svědomí
učiniti toho, kdož obětuje, 10 Toliko v pokrmích a v nápojích,
a v rozličných umýváních a ospravedlňováních tělesných, až
do času napravení, záležející. 11 Ale Kristus přišed, nejvyšší
kněz budoucího dobrého, skrze větší a dokonalejší stánek,
ne rukou udělaný, to jest ne tohoto stavení, 12 Ani skrze
krev kozlů a telat, ale skrze svou vlastní krev, všel jednou
do svatyně, věčné vykoupení nalezl. (aiōnios g166) 13 Nebo
jestližeť krev býků a kozlů, a popel jalovice, pokropující
poskvrněných, posvěcuje jich k očištění těla, 14 Èím více
krev Kristova, kterýžto skrze Ducha věčného samého sebe
obětoval nepoškvrněného Bohu, očistí svědomí vaše od
skutků mrtvých k sloužení Bohu živému? (aiōnios g166) 15 A
pro tu příčinu nové smlouvy prostředník jest, aby, když by
smrt mezi to vkročila k vyplacení přestoupení těch, kteráž
byla za první smlouvy, zaslíbení věčného dědictví přijali ti,
jenž jsou povoláni. (aiōnios g166) 16 Nebo kdež se děje kšaft,
potřebí jest, aby k tomu smrt přikročila toho, kdož činí kšaft.
17 Kšaft zajisté těch, kteříž zemřeli, pevný jest, poněvadž
ještě nemá moci, dokudž živ jest ten, jenž kšaft činil. 18
Protož ani první onen kšaft bez krve nebyl posvěcován. 19
Nebo když Mojžíš všecka přikázaní podle Zákona všemu
lidu předložil, vzav krev telat a kozlů, s vodou a s vlnou
červenou a s yzopem, tak spolu i knihy i všeho lidu pokropil,
20 Řka: Tatoť jest krev Zákona, kterýž vám Bůh vydal. 21
Ano i stánku i všech nádob k službě náležitých rovně též krví
pokropil. 22 A téměř všecko podle Zákona krví očišťováno
bývá, a bez krve vylití nebývá odpuštění vin. 23 Protož
potřebí bylo, aby věcí nebeských příkladové těmi věcmi
očišťováni byli, nebeské pak věci lepšími obětmi, nežli jsou
ty. 24 Neboť nevšel Kristus do svatyně rukou udělané, kteráž
by byla příklad s pravou svatyní se srovnávající, ale právě v
nebe všel, aby nyní přítomný byl tváři Boží za nás. 25 Ne
aby častokrát obětoval sebe samého, jako nejvyšší kněz
vcházel do svatyně každý rok se krví cizí, 26 (Sic jinak byl
by musil častokrát trpěti od počátku světa,) ale nyní jednou
při skonání věků, na shlazení hřícha skrze obětování sebe
samého, zjeven jest. (aiōn g165) 27 A jakož uloženo lidem
jednou umříti, a potom bude soud, 28 Tak i Kristus jednou
jest obětován, k shlazení mnohých lidi hříchů; podruhé pak
bez hříchu ukáže se těm, kteříž ho čekají k spasení.

10 Zákon zajisté, maje stín budoucího dobrého, a ne sám
obraz pravý těch věcí, jednostejnými, kteréž po všecka
léta obětují, obětmi nikdy nemůž přistupujících dokonalých
učiniti. 2 Sic jinak zdaliž by již nepřestaly obětovány býti,
protože by již neměli žádného svědomí z hříchu ti, jenž
obětují, jsouce jednou očištěni? 3 Ale při těch obětech
připomínání hříchů děje se každého roku. 4 Neboť možné
není, aby krev býků a kozlů shladila hříchy. 5 Protož vcházeje
na svět, dí: Obětí a darů nechtěl jsi, ale tělo jsi mi způsobil.
6 Zápalných obětí, ani obětí za hřích jsi neoblíbil. 7 Tehdy
řekl jsem: Aj, jduť, (jakož v knihách psáno jest o mně),
abych činil, ó Bože, vůli tvou. 8 Pověděv napřed: Že obětí a
darů, a zápalů, i obětí za hřích, (kteréž se podle Zákona
obětují), nechtěl jsi, aniž jsi jich oblíbil, 9 Tehdy řekl: Aj, jduť,
(jakož v knihách psáno jest o mně) abych činil, ó Bože, vůli
tvou. Ruší první, aby druhé ustanovil. 10 V kteréžto vůli
posvěceni jsme skrze obětování těla Ježíše Krista jednou. 11
A všeliký zajisté kněz přístojí, na každý den službu konaje, a
jednostejné často obětuje oběti, kteréž nikdy nemohou odjíti
hříchů. 12 Ale tento, jednu obět obětovav za hříchy, vždycky
sedí na pravici Boží, 13 Již dále očekávaje, až by položeni
byli nepřátelé jeho za podnož noh jeho. 14 Nebo jednou
obětí dokonalé učinil na věky ty, kteříž posvěceni bývají. 15
Svědčíť pak nám to i sám Duch svatý. Nebo prve pověděv:
16 Tatoť jest smlouva, kterouž učiním s nimi po těch dnech,
praví Pán: Dám zákony své v srdce jejich, a na myslech jejich
napíši je, 17 Za tím řekl: A na hříchy jejich, i na nepravosti
jejich nikoli nezpomenu více. 18 Kdežť pak jest odpuštění
jich, neníť potřebí více oběti za hřích. 19 Majíce tedy, bratří,
plnou svobodu k vjíti do svatyně skrze krev Ježíšovu, 20 Tou

cestou novou a živou, kterouž nám způsobil skrze oponu,
to jest tělo své, 21 A majíce kněze velikého nad domem
Božím, 22 Přistupmež s pravým srdcem, v plné jistotě víry,
očištěná majíce srdce od svědomí zlého, 23 A umyté tělo
vodou čistou, držmež nepochybné vyznání naděje; (nebo
věrnýť jest ten, kterýž zaslíbil.) 24 A šetřme jedni druhých, k
rozněcování se v lásce a dobrých skutcích, 25 Neopouštějíce
společného shromáždění našeho, jako někteří obyčej mají,
ale napomínajíce se, a to tím více, čímž více vidíte, že
se ten den přibližuje. 26 Nebo jestliže bychom dobrovolně
hřešili po přijetí známosti pravdy, nezůstávalo by již více
oběti za hříchy, 27 Ale hrozné nějaké očekáváni soudu, a
ohně prudká pálivost, kterýž žráti má protivníky. 28 Kdož by
koli pohrdal Zákonem Mojžíšovým, bez lítosti pode dvěma
neb třmi svědky umírá. 29 Což se vám zdá, jak přísnějšího
trestání hoden jest ten, kdož by Syna Božího pošlapával a
krev smlouvy, kterouž byl posvěcen, za nehodnou drahého
vážení by měl, a duchu milosti potupu učinil? 30 Známeť
zajisté toho, jenž řekl: Mně pomsta, já odplatím, praví Pán.
A opět: Pán souditi bude lid svůj. 31 Hroznéť jest upadnouti
v ruce Boha živého. 32 Rozpomeňtež se pak na předešlé
dny, v nichžto osvíceni byvše, mnohý boj rozličných utrpení
snášeli jste, 33 Buďto když jste byli i pohaněními i ssouženími
jako divadlo učiněni, buďto účastníci učiněni byvše těch,
kteříž tak zmítáni byli. 34 Nebo i vězení mého čitelni jste byli,
a rozchvátání statků svých s radosti jste strpěli, vědouce,
že v sobě máte lepší zboží nebeské a trvanlivé. 35 Protož
neodmítejtež od sebe smělé doufanlivosti vaší, kterážto
velikou má odplatu. 36 Než potřebíť jest vám trpělivosti,
abyste vůli Boží činíce, dosáhli zaslíbení. 37 Nebo ještě
velmi, velmi maličko, a aj, ten, kterýž přijíti má, přijde, a
nebudeť meškati. 38 Spravedlivý pak z víry živ bude. Pakli by
se kdo jinam obrátil, nezalibuje sobě duše má v něm. 39 Ale
myť nejsme poběhlci k zahynutí, ale věřící k získání duše.

11 Víra pak jest nadějných věcí podstata, a důvod
neviditelných. 2 Pro ni zajisté svědectví došli předkové.
3 Věrou rozumíme, že učiněni jsou věkové slovem Božím,
takže z ničeho jest to, což vidíme, učiněno. **(aiōn g165)** 4
Věrou lepší obět Bohu obětoval Abel, nežli Kain, skrze
kteroužto svědectví obdržel, že jest spravedlivý, jakž sám
Bůh darům jeho svědectví vydal. A skrze tu víru, již umřev,
ještě mluví. 5 Věrou Enoch přenesen jest, aby neviděl smrti,
a není nalezen, proto že jej Bůh přenesl. Prvé zajisté, než
jest přenesen, svědectví měl, že se líbil Bohu. 6 Bez víry pak
nemožné jest líbiti se Bohu; nebo přistupující k Bohu věřiti
musí, že jest Bůh, a těm, kteříž ho hledají, že odplatu dává.
7 Věrou napomenut jsa od Boha Noé o tom, čehož ještě
nebylo viděti, boje se, připravoval koráb k zachování domu
svého; skrze kterýžto koráb odsoudil svět, a spravedlnosti
té, kteráž jest z víry, učiněn jest dědicem. 8 Věrou, povolán
jsa Abraham, uposlechl Boha, aby odšel na to místo, kteréž
měl vzíti za dědictví; i šel, nevěda, kam příjde. 9 Věrou bydlil
v zemi zaslíbené jako v cizí v staních přebývaje s Izákem a
s Jákobem, spoludědici téhož zaslíbení. 10 Nebo očekával
města základy majícího, jehožto řemeslník a stavitel jest
Bůh. 11 Věrou také i Sára moc ku početí semene přijala, a
mimo čas věku porodila, když věřila, že jest věrný ten, jenž
zaslíbil. 12 A protož i z jednoho, a to již téměř umrtveného,
rozplozeno jest potomků množství veliké, jako jest množství
hvězd nebeských, a jako písek nesčíslný, kterýž jest na
břehu mořském. 13 Podle víry zemřeli ti všickni, nevzavše
zaslíbení, ale zdaleka je viděvše, jim i věřili, i je vítali, a
vyznávali, že jsou hosté a příchozí na zemi. 14 Nebo ti, kteříž
tak mluví, zjevně to prokazují, že vlasti hledají. 15 A jistě,
kdyby se byli na onu rozpomínali, z kteréž vyšli, měli dosti
času zase se navrátiti. 16 Ale oni lepší vlasti žádají, to jest
nebeské. Protož i sám Bůh nestydí se slouti jejich Bohem;
nebo jim připravil město. 17 Věrou obětoval Abraham Izáka,
byv pokoušín, a to jednorozeného obětoval ten, kterýž byl
zaslíbení přijal, 18 K němuž bylo řečeno: V Izákovi nazváno
bude tobě símě, 19 Tak o tom smýšleje, že jest mocen Bůh i
z mrtvých vzkřísiti; odkudžto jej jako z mrtvých vzkříšeného
přijal. 20 Věrou o budoucích věcech požehnání dal Izák
Jákobovi a Ezau. 21 Věrou Jákob, umíraje, každému z synů
Jozefových požehnání dával, a poklonil se podepřev se na
vrch hůlky své. 22 Věrou Jozef, dokonávaje, o vyjití synů
Izraelských zmínku učinil, a o kostech svých poručil. 23
Věrou Mojžíš, narodiv se, ukryt byl za tři měsíce od rodičů
svých, protože viděli krásné pacholátko, a nebáli se rozkazu
královského. 24 Věrou Mojžíš, dorostlý již jsa, odepřel slouti
synem dcery faraonovy, 25 Vyvoliv sobě raději protivenství
trpěti s lidem Božím, nežli časné a hříšné pohodlí míti, 26
Větší sobě pokládaje zboží nad Egyptské poklady pohanění
Kristovo; nebo prohlédal k hojné odplatě. 27 Věrou opustil
Egypt, neboje se hněvu královského; nebo jako by viděl
Neviditelného, tak se utvrdil. 28 Věrou slavil hod beránka a
vylití krve, aby ten, jenž hubil prvorozené, nedotekl se jich.
29 Věrou přešli moře červené jako po suchu; o čež pokusivše
se Egyptští, ztonuli. 30 Věrou zdi Jericha padly, když je
obcházeli za sedm dní. 31 Věrou Raab nevěstka nezahynula
s neposlušnými, pokojně přijavši špehéře. 32 A coť mám
více praviti? Nepostačíť mi zajisté čas k vypravování o
Gedeonovi, a Barákovi, a Samsonovi a Jefte, a Davidovi, a

Samuelovi, a prorocích. 33 Kteříž skrze víru vybojovávali království, činili spravedlnost, docházeli zaslíbení, zacpávali
ústa lvům, 34 Uhašovali moc ohně, utekli ostrosti meče,
zmocněni bývali v mdlobách, silní učiněni v boji, vojska
zaháněli cizozemců. 35 Ženy přijímaly mrtvé své vzkříšené.
Jiní pak roztahováni jsou, neoblíbivše sobě vysvobození, aby
lepšího dosáhli vzkříšení. 36 Jiní pak posměchy a mrskáním
trápeni, ano i vězeními a žaláři. 37 Kamenováni jsou, sekáni,
pokoušíni, mečem zmordováni; chodili v kožích ovčích a
kozelčích, opuštěni, souženi, a zle s nimi nakládáno, 38
Jichžto nebyl svět hoden, po pustinách bloudíce, i po horách,
a jeskyních, i v doupatech země. 39 A ti všickni svědectví
dosáhše skrze víru, neobdrželi zaslíbení, 40 Protože Bůh
něco lepšího nám obmýšlel, aby oni bez nás nepřišli k
dokonalosti.

12 Protož i my, takový oblak svědků vůkol majíce,
odvrhouce všeliké břímě, i snadně obkličující nás
hřích, skrze trpělivost konejme běh uloženého nám boje, 2
Patříce na vůdce a dokonavatele víry Ježíše, kterýžto místo
předložené sobě radosti strpěl kříž, opováživ se hanby, i
posadil se na pravici trůnu Božího. 3 A považte, kteraký jest
ten, jenž snášel od hříšníků taková proti sobě odmlouvání,
abyste neustávali, v myslech vašich hynouce. 4 Ještě jste se
až do krve nezprotivili, proti hříchu bojujíce. 5 A což jste
zapomenuli na napomenutí, kteréž k vám jako k synům
mluví: Synu můj, nepohrdej kázní Páně, aniž sobě stýskej,
když od něho trestán býváš? 6 Nebo kohož miluje Pán,
tohoť tresce, a švihá každého, kteréhož za syna přijímá. 7
Jestliže kázeň snášíte, Bůh se vám podává jakožto synům.
Nebo který jest syn, jehož by netrestal otec? 8 Pakli jste
bez kázně, kteréžto všickni synové účastni jsou, tedy jste
cizoložňata, a ne synové. 9 Ano tělesné otce naše měli jsme,
kteříž nás trestali, a měli jsme je u vážnosti; i zdaliž nemáme
mnohem více poddáni býti Otci duchů, abychom živi byli? 10
A onino zajisté po nemnohé dny, jakž se jim vidělo, trestali,
ale tento v věcech přeužitečných, totiž k tomu, abychom
došli účastnosti svatosti jeho. 11 Každé pak trestání, když
přítomné jest, nezdá se býti potěšené, ale smutné, než
potomť rozkošné ovoce spravedlnosti přináší těm, kteříž
by v něm pocvičeni byli. 12 Protož opuštěných rukou a
zemdlených kolen posilňte, 13 A přímé kroky čiňte nohama
svýma, aby, což zkulhavělo, do konce se nevyvinulo, ale
raději uzdraveno bylo. 14 Pokoje následujte se všechněmi
a svatosti, bez níž žádný neuzří Pána, 15 Prohlédajíce k
tomu bedlivě, aby někdo neodpadl od milosti Boží, a aby
nějaký kořen hořkosti nepodrostl, a neučinil překážky, skrze
nějž by poškvrněni byli mnozí; 16 Aby někdo nebyl smilník,
aneb ohyzdný, jako Ezau, kterýžto za jednu krmi prodal
prvorozenství své. 17 Víte zajisté, že potom, chtěje dědičně
dosáhnouti požehnání, pohrdnut jest. Nebo nenalezl místa
ku pokání, ač ho koli s pláčem hledal. 18 Nebo nepřistoupili
jste k hmotné hoře a k hořícímu ohni, a k vichru, a k mrákotě,
a k bouři, 19 A zvuku trouby a k hlasu slov, kterýžto hlas
kdož slyšeli, prosili, aby k nim nebylo více mluveno. 20
(Nebo nemohli snésti toho, což bylo praveno: A kdyby se
i hovado dotklo hory, budeť ukamenováno, aneb šípem
postřeleno. 21 A tak hrozné bylo to, což viděli, že i Mojžíš
řekl: Lekl jsem se, až se třesu.) 22 Ale přistoupili jste k hoře
Sionu, a k městu Boha živého, Jeruzalému nebeskému, a k
nesčíslnému zástupu andělů, 23 K veřejnému shromáždění
a k církvi prvorozených, kteříž zapsáni jsou v nebesích, a k
Bohu soudci všech, a k duchům spravedlivých dokonalých,
24 A k prostředníku Nového Zákona Ježíšovi, a ku pokropení
krví, lépe mluvící nežli Abelova. 25 Viztež, abyste neodpírali
mluvícím. Nebo poněvadž onino neušli pomsty, kteříž odpírali
tomu, jenž na zemi na místě Božím mluvil, čím více my,
jestliže tím, kterýž s nebe mluví k nám, pohrdneme? 26
Jehožto hlas tehdáž byl zemí pohnul, nyní pak propověděl,
řka: Ještěť já jednou pohnu netoliko zemí, ale i nebem.
27 A to, že dí: Ještě jednou, světle ukazuje pohnutelných
věcí přenesení, jakožto rukama učiněných, aby zůstávaly
ty, jenž jsou nepohnutelné. 28 Protož království přijímajíce
nepohnutelné, mějmež milost, skrze kteroužto služme libě
Bohu, s vážností a uctivostí. 29 Neboť Bůh náš jest oheň
spalující.

13 Láska bratrská zůstávejž mezi vámi. 2 Na přívětivost
k hostem nezapomínejte; skrze ni zajisté někteří,
nevěděvše, anděly za hostě přijímali. 3 Pomněte na vězně,
jako byste spolu vězňové byli, na soužené, jakožto ti, jenž
také v těle jste. 4 Poctivéť jest u všech lidí manželství a
lože nepoškvrněné, smilníky pak a cizoložníky souditi bude
Bůh. 5 Obcování vaše budiž bez lakomství, dosti majíce
na tom, což máte. Onť zajisté řekl: Nikoli nenechám tebe
tak, aniž tě opustím; 6 Tak abychom doufanlivě říkali: Pán
spomocník můj, aniž se budu báti, by mi co učiniti mohl
člověk. 7 Zpomínejte na vůdce vaše, kteříž vám mluvili slovo
Boží, jejichžto jaký byl cíl obcování, spatřujíce, následujtež
jejich víry. 8 Ježíš Kristus jest včera i dnes, tentýž i na věky.
(aiōn g165) 9 Učením rozličným a cizím nedejte se točiti.
Výbornéť jest zajisté, aby milostí upevněno bylo srdce, a ne
pokrmy, kteříž neprospěli těm, jenž se jimi vázali. 10 Mámeť
oltář, z něhož nemají moci jísti ti, jenž stánku slouží. 11

Nebo kterýchž hovad krev vnášína bývá do svatyně skrze
nejvyššího kněze za hřích, těch pálena bývají těla vně za
stany. **12** Protož i Ježíš, aby posvětil lidu skrze svou vlastní
krev, vně za branou trpěl. **13** Vyjděmež tedy k němu ven
z stanů, pohanění jeho nesouce. **14** Neboť nemáme zde
města zůstávajícího, ale onoho budoucího hledáme. **15**
Protož skrze něho obětujme Bohu obět chvály vždycky, to
jest ovoce rtů, oslavujících jméno jeho. **16** Na účinnost pak a
na sdílnost nezapomínejte; nebo v takových obětech zvláštní
svou libost má Bůh. **17** Povolni buďte správcům vašim a
poslušni buďte jich; onit' zajisté bdějí nad dušemi vašimi,
jako ti, kteříž počet mají vydati; ať by to s radostí činili, a ne s
stýskáním. Neboť by vám to nebylo užitečné. **18** Modltež se
za nás; doufámeť zajisté, že dobré svědomí máme, jakožto
ti, kteříž se chceme ve všem chvalitebně chovati. **19** Pročež
prosímť vás, abyste to hojněji činili, abych tím dříve navrácen
byl vám. **20** Bůh pak pokoje, kterýž toho velikého pro krev
smlouvy věčné Pastýře ovcí vzkřísil z mrtvých, Pána našeho
Ježíše, **(aiōnios g166)** **21** Učiniž vás způsobné ve všelikém
skutku dobrém, k činění vůle jeho, působě v vás to, což
jest libé před obličejem jeho, skrze Jezukrista, jemuž sláva
na věky věků. Amen. **(aiōn g165)** **22** Prosímť pak vás, bratří,
snestež trpělivě slovo napomenutí tohoto; neboť jsem krátce
psal vám. **23** Věztež o bratru Timoteovi, že jest propuštěn, s
kterýmžto, (přišel-li by brzo), navštívím vás. **24** Pozdravtež
všech správců svých, i všech svatých. Pozdravují vás bratři
z Vlach. **25** Milost Boží se všemi vámi. Amen. K Židům psán
jest z Vlach po Timoteovi.

Jakubův

1 Jakub, Boží a Pána Jezukrista služebník, dvanácteru
pokolení rozptýlenému pozdravení vzkazuje. **2** Za největší
radost mějte, bratří moji, kdyžkoli pokušeními obkličováni
býváte rozličnými, **3** Vědouce, že zkušení víry vaší působí
trpělivost. **4** Trpělivost pak ať má dokonalý skutek, abyste
byli dokonalí a celí, v ničemž nemajíce nedostatku. **5** Jestliže
pak komu z vás nedostává se moudrosti, žádejž jí od Boha,
kterýž všechněm dává ochotně a neomlouvá; i budeť jemu
dána. **6** Žádejž pak důvěrně, nic nepochybuje. Nebo kdož
pochybuje, podoben jest vlnám mořským, kteréž vítr sem
i tam žene, a jimi zmítá. **7** Nedomnívej se zajisté člověk
ten, by co vzíti měl ode Pána, **8** Jakožto muž dvojí mysli
a neustavičný ve všech cestách svých. **9** Chlubiž se pak
bratr ponížený v povýšení svém, **10** A bohatý v ponížení se;
nebo jako květ byliny pomine. **11** Nebo jakož slunce vzešlé s
horkostí usušilo bylinu, a květ její spadl, i ušlechtilost postavy
jeho zhynula, takť i bohatý v svých cestách usvadne. **12**
Ale blahoslavený muž, kterýž snáší pokušení, nebo když
bude zkušen, vezme korunu života, kterouž zaslíbil Pán
těm, jenž ho milují. **13** Žádný, když bývá pokoušín, neříkej,
že by od Boha pokoušín byl; neboť Bůh nemůže pokoušín
býti ve zlém, aniž on koho pokouší. **14** Ale jeden každý
pokoušín bývá, od svých vlastních žádostí jsa zachvacován
a oklamáván. **15** Potom žádost když počne, porodí hřích,
hřích pak vykonaný zplozuje smrt. **16** Nebluďtež, bratří moji
milí. **17** Všeliké dání dobré a každý dar dokonalý shůry
jest sstupující od Otce světel, u něhožto není proměnění,
ani jakého pro obrácení se někam jinam zastínění. **18** On
proto, že chtěl, zplodil nás slovem pravdy, k tomu, abychom
byli prvotiny nějaké stvoření jeho. **19** A tak, bratří moji
milí, budiž každý člověk rychlý k slyšení, ale zpozdilý k
mluvení, zpozdilý k hněvu. **20** Nebo hněv muže spravedlnosti
Boží nepůsobí. **21** Protož odvrhouce všelikou nečistotu, a
ohyzdnost zlosti, s tichostí přijímejte vsáté slovo, kteréž
může spasiti duše vaše. **22** Buďtež pak činitelé slova, a ne
posluchači toliko, oklamávajíce sami sebe. **23** Nebo byl-li by
kdo posluchač slova, a ne činitel, ten podoben jest muži
spatřujícímu obličej přirozený svůj v zrcadle. **24** Vzhlédl se
zajisté, i odšel, a hned zapomenul, jaký by byl. **25** Ale kdož
by se vzhlédl v dokonalý zákon svobody a zůstával by v
něm, ten nejsa posluchač zapominatelný, ale činitel skutku,
ten, pravím, blahoslavený bude v skutku svém. **26** Zdá-li se
pak komu z vás, že jest nábožný, avšak v uzdu nepojímá
jazyka svého, ale svodí srdce své, takového marné jest
náboženství. **27** Náboženství čisté a neposkvrněné před
Bohem a Otcem totoť jest: Navštěvovati sirotky a vdovy v
souženích jejich a ostříhati sebe neposkvrněného od světa.

2 Bratří moji, nepřipojujtež přijímání osob k víře slavného
Pána našeho Jezukrista. **2** Nebo kdyby přišel do
shromáždění vašeho muž, maje prsten zlatý, v drahém
rouše, a všel by také i chudý v chaterném oděvu, **3** A
popatřili byste k tomu, jenž drahé roucho má, a řekli byste
jemu: Ty sedni tuto pěkně; chudému pak řekli byste: Ty stůj
tamto, aneb sedni tuto, pod podnoží noh mých; **4** Zdaliž jste
již neučinili rozdílu mezi sebou a učiněni jste rozeznavatelé
v myšleních zlých? **5** Slyšte, bratří moji milí, zdaliž Bůh
nevyvolil chudých na tomto světě, aby bohatí byli u víře a
dědicové království, kteréž zaslíbil těm, jenž jej milují? **6**
Ale vy jste neuctili chudého. Zdaliž ne ti, jenž bohatí jsou,
mocí utiskují vás, a oniť vás i k soudům přivozují? **7** Zdali
oni nerouhají se tomu slavnému jménu, kteréž vzýváno
jest nad vámi? **8** Jestliže pak plníte Zákon královský podle
Písem: Milovati budeš bližního svého, jako sebe samého,
dobře činíte. **9** Pakli osoby přijímáte, hřešíte, a Zákon vás
tresce jako přestupníky. **10** Nebo kdo by koli celého Zákona
ostříhal, přestoupil by pak v jediném, učiněn jest všemi
vinen. **11** Ten zajisté, kterýž řekl: Nesesmilníš, takéť jest řekl:
Nezabiješ. Pakli bys nesesmilnil, ale zabil bys, učiněn jsi
přestupníkem Zákona. **12** Tak mluvte a tak čiňte, jakožto ti,
kteříž podle zákona svobody souzeni býti máte. **13** Nebo
odsouzení bez milosrdenství stane se tomu, kdož nečiní
milosrdenství, ale chlubíť se milosrdenstvím proti odsudku.
14 Co prospěje, bratří moji, praví-li se kdo víru míti, a nemá-li
skutků? Zdaliž jej ta víra může spasiti? **15** A kdyby bratr
neb sestra neodění byli, a opuštění z strany každodenního
pokrmu, **16** Řekl by pak jim někdo z vás: Jděte v pokoji
a zhřejte se, a najezte se, avšak nedali byste jim potřeby
tělesné, což to platno bude? **17** Takž i víra, nemá-li skutků,
mrtváť jest sama v sobě. **18** Ale dí někdo: Ty víru máš, a já
mám skutky. Ukažiž ty mi víru svou z skutků svých, a jáť tobě
ukáži víru svou z skutků svých. **19** Ty věříš, že jest jeden
Bůh. Dobře činíš. I ďáblovéť tomu věří, avšak třesou se. **20**
Ale chceš-liž věděti, ó člověče marný, že víra bez skutků jest
mrtvá? **21** Abraham otec náš zdali ne z skutků ospravedlněn
jest, obětovav syna svého Izáka na oltář? **22** Vidíš-li, že víra
napomáhala skutkům jeho a z skutků víra dokonalá byla? **23**
A tak naplněno jest Písmo, řkoucí: I uvěřil Abraham Bohu,
a počteno jest jemu to za spravedlnost, a přítelem Božím
nazván jest. **24** Vidíte-liž tedy, že z skutků ospravedlněn
bývá člověk a ne z víry toliko? **25** Též podobně i Raab
nevěstka zdali ne z skutků ospravedlněna jest, přijavši posly

a jinou cestou pryč je vypustivši? 26 Nebo jakož tělo bez
duše jest mrtvé, takť i víra bez skutků jest mrtvá.

3 Nebuďtež mnozí mistři, bratří moji, vědouce, že bychom
těžší odsouzení vzali. 2 V mnohém zajisté klesáme
všickni. Kdožť neklesá v slovu, tenť jest dokonalý muž,
mohoucí jako uzdou spravovati všecko tělo. 3 An my koně v
uzdu pojímáme, aby nám povolni byli, a vším tělem jejich
vládneme. 4 An i lodí tak veliké jsouce a prudkými větry
hnány bývajíce, však i nejmenším veslem bývají sem i tam
obracíny, kamžkoli líbí se tomu, kdož je spravuje. 5 Tak i
jazyk malý úd jest, avšak veliké věci provodí. Aj, maličký
oheň, kterak veliký les zapálí! 6 A jestiť jazyk jako oheň a
svět nepravosti. Takť jest, pravím, postaven jazyk mezi údy
našimi, nanečišťující celé tělo, a rozpalující kolo narození
našeho, jsa rozněcován od ohně pekelného. (Geenna g1067) 7
Všeliké zajisté přirození i zvěři, i ptactva, i hadů, i mořských
potvor bývá zkroceno, a jest okroceno od lidí; 8 Ale jazyka
žádný z lidí zkrotiti nemůže; tak jest nezkrotitelné zlé, pln
jsa jedu smrtelného. 9 Jím dobrořečíme Bohu Otci a jím
zlořečíme lidem, ku podobenství Božímu stvořeným. 10 Z
jedněch a týchž úst pochází dobrořečení i zlořečení. Ne takť
býti má, bratří moji. 11 Zdaliž studnice jedním pramenem
vydává sladkou i hořkou vodu? 12 Zdaliž může, bratří moji,
fíkový strom nésti olivky, aneb vinný kmen fíky? Takť žádná
studnice slané a sladké vody spolu vydávati nemůže. 13 Kdo
jest moudrý a umělý mezi vámi? Ukažiž dobrým obcováním
skutky své v krotké moudrosti. 14 Paklit' máte mezi sebou
hořkou závist a zdráždění v srdci svém, nechlubte se a
neklamejte proti pravdě. 15 Neníť zajisté ta moudrost shůry
sstupující, ale jest zemská, hovadná a ďábelská. 16 Nebo
kdežť jest závist a rozdráždění, tu jest roztržka a všeliké dílo
zlé. 17 Ale moudrost, kteráž jest shůry, nejprve zajisté jest
čistotná, potom pokojná, mírná, povolná, plná milosrdenství
a ovoce dobrého, bez rozsuzování a bez pokrytství. 18
Ovoce pak spravedlnosti v pokoji rozsívá se těm, kteříž
pokoj působí.

4 Odkud pocházejí bojové a vády mezi vámi? Zdali ne
odtud, totiž z libostí vašich, kteréž rytěřují v údech vašich?
2 Žádáte, a nemáte; závidíte sobě, a dychtíte po tom, což
sobě zalibujete, a nemůžete dosáhnouti; bojujete a válčíte,
avšak toho, oč usilujete, nemáte, protože neprosíte. 3
Prosíte, a nebéřete, protože zle prosíte, abyste na své libosti
vynakládali. 4 Cizoložníci a cizoložnice, což nevíte, že přízeň
světa jest nepřítelkyně Boží? A protož kdo by koli chtěl býti
přítelem tohoto světa, nepřítelem Božím učiněn bývá. 5 Což
mníte, že nadarmo dí Písmo: Zdali k závisti nakloňuje duch
ten, kterýž přebývá v nás? 6 Nýbrž hojnější dává milost.
Nebo dí: Bůh se pyšným protiví, ale pokorným dává milost.
7 Poddejtež se tedy Bohu, a zepřetež se ďáblu, i utečeť od
vás. 8 Přibližte se k Bohu, a přiblížiť se k vám. Umejte ruce,
hříšníci, a očisťte srdce vy, jenž jste dvojité mysli. 9 Souženi
buďte, a kvělte, a plačte; smích váš obratiž se v kvílení, a
radost v zámutek. 10 Ponižte se před obličejem Páně, a
povýšíť vás. 11 Neutrhejtež jedni druhým, bratří. Kdož utrhá
bratru a soudí bratra svého, utrhá Zákonu a soudí Zákon.
Soudíš-li pak Zákon, nejsi plnitel Zákona, ale soudce. 12
Jedenť jest vydavatel Zákona, kterýž může spasiti i zatratiti.
Ty kdo jsi, jenž soudíš jiného? 13 Ale nuže vy, kteříž říkáte:
Dnes nebo zítra vypravíme se do onoho města, a pobudeme
tam přes celý rok, a budeme kupčiti, a něco zíštěme; 14
(Ješto nevíte, co zítra bude. Nebo jakýť jest život váš? Pára
zajisté jest, kteráž se na maličko ukáže, a potom zmizí.) 15
Místo toho, co byste měli říci: Bude-li Bůh chtíti, a budeme-li
živi, i učiníme toto nebo onono. 16 Vy pak chlubíte se v pýše
své. Všeliká taková chlouba zlá jest. 17 A protož kdo umí
dobře činiti, a nečiní, hřích má.

5 Nuže nyní, boháči, plačte, kvílíce nad bídami svými, kteréž
přijdou. 2 Zboží vaše shnilo a roucho vaše zmolovatělo. 3
Zlato vaše a stříbro zerzavělo, a rez jejich bude na svědectví
proti vám, a zžířeť těla vaše jako oheň. Shromáždili jste
poklad ku posledním dnům. 4 Aj, mzda dělníků, kteříž žali
krajiny vaše, při vás zadržaná, křičí, a hlas volání ženců v
uši Pána zástupů vešel. 5 Rozkoš jste provodili na zemi a
zbujněli jste; vykrmili jste srdce vaše jakožto ke dni zabití.
6 Odsoudili jste a zamordovali spravedlivého, a neodpíral
vám. 7 A protož trpěliví buďte, bratří, až do příchodu Páně.
Aj, oráč očekává drahého užitku zemského, trpělivě naň
očekávaje, až by přijal podzimní i jarní déšť. 8 Buďtež i vy
trpěliví a potvrzujte srdcí vašich; neboť se přibližuje příští
Páně. 9 Nevzdychejtež k Bohu jedni proti druhým, bratří,
abyste nebyli odsouzeni. Aj, Soudce již přede dveřmi stojí.
10 Ku příkladu snášení protivenství a dlouhočekání, bratří
moji, vezměte proroky, kteříž mluvívali ve jménu Páně. 11 Aj,
blahoslavíme ty trpělivé. O trpělivosti Jobově slýchali jste, a
dokonání Páně viděli jste; nebo velmi jest milosrdný Pán a
lítostivý. 12 Přede všemi pak věcmi, bratří moji, nepřisahejte,
ani skrze nebe, ani skrze zemi, ani kteroukoli jinou přísahou,
ale buďřeč vaše: Jistě, jistě, nikoli, nikoli, abyste neupadli
v odsouzení. 13 Jest-li kdo z vás zkormoucený? Modliž
se. Pakli jest kdo mysli dobré? Prozpěvuj Pánu. 14 Stůně-
li kdo z vás? Zavolej starších sboru, a oni modltež se za
něj, mažíce jej olejem ve jménu Páně. 15 A modlitba víry

uzdraví neduživého, a pozdvihneť ho Pán; a jestliže jest
co prohřešil, budeť jemu odpuštěno. **16** Vyznávejtež se
pak jedni druhým z hříchů svých, a modlte se jedni za
druhé, abyste uzdraveni byli. Mnohoť zajisté může modlitba
spravedlivého opravdová. **17** Eliáš člověk byl týmž bídám
jako i my poddaný, a modlitbou modlil se, aby nepršelo, i
nepršel déšť na zemi za tři léta a za šest měsíců. **18** A zase
modlil se, i vydalo nebe déšť, a země zplodila ovoce své. **19**
Bratří, jestliže by kdo z vás pobloudil od pravdy, a někdo by
jej napravil, **20** Věziž, že ten, kdož by odvrátil hříšníka od
bludné cesty jeho, vysvobodí duši jeho od smrti a přikryje
množství hříchů.

1 Petrův

1 Petr, apoštol Ježíše Krista, příchozím rozptýleným v
Pontu, Galacii, Kappadocii, v Azii a v Bitynii, 2 Vyvoleným
podle předzvědění Boha Otce, v posvěcení Ducha svatého,
ku poslušenství a skropení krví Ježíše Krista: Milost vám
a pokoj rozmnožen buď. 3 Požehnaný Bůh a Otec Pána
našeho Ježíše Krista, kterýžto podle mnohého milosrdenství
svého znovu zplodil nás v naději živou skrze vzkříšení
Ježíše Krista z mrtvých, 4 K dědictví neporušitelnému a
neposkvrněnému a neuvadlému, kteréž se chová v nebesích,
nám, 5 Kteřížto mocí Boží ostříháni býváme skrze víru
k spasení, kteréž hotovo jest, aby zjeveno bylo v času
posledním. 6 V čemžto veselíte se, maličko nyní, (jestliže kdy
potřebí jest,) zkormouceni jsouce v rozličných pokušeních,
7 Aby zkušení víry vaší, kteráž jest mnohem dražší nežli
zlato, jenž hyne, avšak se v ohni zkušuje, nalezeno bylo
vám k chvále, a ke cti i k slávě při zjevení Ježíše Krista. 8
Kteréhožto neviděvše, milujete; kteréhožto nyní nevidouce,
avšak v něho věříce, veselíte se radostí nevýmluvnou a
oslavenou, 9 Docházejíce konce víry vaší, spasení duší
vašich, 10 O kterémžto spasení bedlivě přemyšlovali a je
vystihati usilovali proroci, kteříž o té milosti, jenž se vám
státi měla, prorokovali, 11 Snažujíce se tomu vyrozuměti, na
který aneb jaký čas mínil by ten, kterýž v nich byl, Duch
Kristův, předpovídající o utrpeních Kristových a o veliké
slávě za tím jdoucí. 12 Kterýmž zjeveno jest, že ne sobě,
ale nám tím přisluhovali, což jest vám nyní zvěstováno
skrze ty, kteříž vám kázali evangelium, v Duchu svatém
seslaném s nebe, na kteréžto věci žádostivi jsou andělé
patřiti. 13 Protož přepášíce bedra mysli vaší, a střízlivi
jsouce, dokonale doufejte v té milosti, kteráž vám dána
bude při zjevení Ježíše Krista, 14 Jakožto synové poslušní,
nepřirovnávajíce se prvním neznámosti vaší žádostem.
15 Ale jakž ten, kterýž vás povolal, Svatý jest, i vy svatí
ve všem obcování vašem, buďte; 16 Jakož napsáno jest:
Svatí buďte, nebo já Svatý jsem. 17 A poněvadž Otcem
nazýváte toho, kterýž bez přijímání osob soudí vedle skutků
jednoho každého, viztež, abyste v bázni Páně čas vašeho
zde putování konali, 18 Vědouce, že ne těmi porušitelnými
věcmi, stříbrem nebo zlatem, vykoupeni jste z marného
vašeho obcování podle ustanovení otců, 19 Ale drahou krví
jakožto Beránka nevinného a neposkvrněného, Krista, 20
Předzvěděného zajisté před ustanovením světa, zjeveného
pak v časích posledních pro vás, 21 Kteříž skrze něho věříte
v Boha, jenž jej vzkřísil z mrtvých, a dal jemu slávu, tak
aby víra vaše a naděje byla v Bohu. 22 Poněvadž duše
své očistili jste poslušenstvím pravdy skrze Ducha svatého,
k milování neošemetnému bratrstva, z čistého tedy srdce
jedni druhé milujte snažně, 23 Znovu zrozeni jsouce ne z
porušitelného semene, ale z neporušitelného, totiž skrze
živé slovo Boží a zůstávající na věky. (aiōn g165) 24 Nebo
všeliké tělo jest jako tráva, a všeliká sláva člověka jako květ
trávy. Usvadla tráva, a květ její spadl, 25 Ale slovo Páně
zůstává na věky. Totoť pak jest to slovo, kteréž zvěstováno
jest vám. (aiōn g165)

2 Protož složíce zlost, a všelikou lest, a pokrytství, a závist,
i všecka utrhání, 2 Jakožto nyní zrozená nemluvňátka,
mléka beze lsti, to jest Božího slova žádostivi buďte, abyste
jím rostli, 3 Jestliže však okusili jste, kterak dobrotivý jest
Pán. 4 K kterémužto přistupujíce, jakožto k kameni živému,
od lidí zajisté zavrženému, ale od Boha vyvolenému a
drahému, 5 I vy, jakožto kamení živé, vzdělávejte se v dům
duchovní, kněžstvo svaté, k obětování duchovních obětí,
vzácných Bohu skrze Jezukrista. 6 A protož praví Písmo: Aj,
zakládámť na Sionu kámen úhelný, vybraný a drahý, a v
kterýž kdokoli věří, nikoli nebude zahanben. 7 Vám tedy
věřícím jest drahý, ale nepovolným kámen, kterýž zavrhli
ti, jenž stavěli, tenť jest učiněn v hlavu úhelní, a kámen
úrazu, a skála pohoršení, 8 Totiž těm, jenž se urážejí na
slovu, nepovolní jsouce, k čemuž i odloženi jsou. 9 Ale
vy jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid
dobytý, abyste zvěstovali ctnosti toho, kterýž vás povolal
ze tmy v předivné světlo své. 10 Kteříž jste někdy ani
lidem nebyli, nyní pak jste lid Boží; kteříž jste někdy byli
nedošli milosrdenství, již nyní jste došli milosrdenství. 11
Nejmilejší, prosímť vás, abyste jakožto příchozí a pohostinní
zdržovali se od tělesných žádostí, kteréž rytěřují proti duši,
12 Obcování vaše mezi pohany majíce dobré, aby místo
toho, kdež utrhají vám jako zločincům, dobré skutky vaše
spatřujíce, velebili Boha v den navštívení. 13 Poddáni tedy
buďte všelikému lidskému zřízení pro Pána, buďto králi, jako
nejvyššímu, 14 Buďto vladařům, jako od něho poslaným, ku
pomstě zle činících a k chvále dobře činících. 15 Nebo tak
jest vůle Boží, abyste dobře činíce, zacpali ústa nemoudrých
lidí z neznámosti vám utrhajících. 16 Buďtež jako svobodní,
však ne jako zastření majíce své zlosti svobodu, ale jakožto
služebníci Boží. 17 Všecky ctěte, bratrstvo milujte, Boha se
bojte, krále v uctivosti mějte. 18 Služebníci poddáni buďte
ve vší bázni pánům, netoliko dobrým a mírným, ale i zlým.
19 Neb toť jest milé, jestliže kdo pro svědomí Boží snáší
zámutky, trpě bez viny. 20 Nebo jaká jest chvála, byste pak
i snášeli pohlavkování, hřešíce? Ale jestliže dobře činíce,
a bez viny trpíce, snášíte, toť jest milé před Bohem. 21

Nebo i k tomu povoláni jste, jako i Kristus trpěl za nás, nám
pozůstaviv příklad, abychom následovali šlépějí jeho. 22
Kterýž hříchu neučinil, aniž jest lest nalezena v ústech jeho.
23 Kterýžto, když mu zlořečili, nezlořečil zase; trpěv, nehrozil,
ale poroučel křivdy tomu, jenž spravedlivě soudí. 24 Kterýžto
hříchy naše na svém těle sám vnesl na dřevo, abychom
hříchům zemrouce, spravedlnosti živi byli, jehož zsinalostí
uzdraveni jste. 25 Nebo jste byli jako ovce bloudící, ale již
nyní obráceni jste ku pastýři a biskupu duší vašich.

3 Též podobně i ženy buďte poddané mužům svým, aby,
byť pak kteří i nevěřili slovu, skrze zbožné obcování
žen bez slova získáni byli, 2 Spatřujíce v bázni svaté vaše
obcování. 3 Kterýchžto ozdoba budiž ne ta zevnitřní, v
spletání vlasů, a proviíjení jich zlatem, anebo v odívání pláštů,
4 Ale ten skrytý srdce člověk, záležející v neporušitelnosti
krotkého a pokojného ducha, kterýžto před obličejem Božím
velmi drahý jest. 5 Tak jsou zajisté někdy i ony svaté ženy,
kteréž naději měly v Bohu, ozdobovaly se, poddány byvše
manželům svým, 6 Jako Sára poslušna byla Abrahama,
pánem jej nazývajici; jejížto vy jste dcerky, dobře činíce a
nebojíce se žádného přestrašení. 7 Též podobně i muži
spolu s nimi bydlíce podle umění, jakožto mdlejšímu osudí
ženskému udělujíce cti, jakožto i spoludědičkám života
milosti, aby modlitby vaše neměly překážky. 8 A tak sumou,
všickni buďte jednomyslní, jedni druhých bíd čitelní, bratrstva
milovníci, milosrdní, dobrotiví, 9 Neodplacujíce zlého za
zlé, ani zlořečenství za zlořečenství, ale raději dobrořečíce,
vědouce, že jste k tomu povoláni, abyste požehnání dědičně
obdrželi. 10 Nebo kdož chce milovati život, a viděti dny
dobré, zkrocujž jazyk svůj od zlého, a ústa jeho ať nemluví
lsti. 11 Uchyl se od zlého, a čiň dobré; hledej pokoje, a stihej
jej. 12 Nebo oči Páně obrácené jsou na spravedlivé a uši
jeho k prosbám jejich, ale zuřivý obličej Páně na ty, kteříž
činí zlé věci. 13 A kdo jest, ješto by vám zle učinil, jestliže
budete následovníci dobrého? 14 Ale kdybyste pak i trpěli pro
spravedlnost, blahoslavení jste. Strachu pak jejich nebojte
se, ani se kormuťte, 15 Ale Pána Boha posvěcujte v srdcích
vašich. Hotovi pak buďte vždycky k vydání počtu všelikému,
kdož by od vás požádal zprávy z naděje té, kteráž jest v vás,
a to s tichostí a s bázní, 16 Majíce dobré svědomí, aby za to,
že utrhají vám jako zločincům, zahanbeni byli ti, kteříž hanějí
vaše ctné v Kristu obcování. 17 Lépeť jest zajisté, abyste
dobře činíce, líbilo-li by se tak vůli Boží, trpěli, nežli zle
činíce. 18 Nebo i Kristus jedinou za hříchy trpěl, spravedlivý
za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu, umrtven jsa z
strany těla, ale obživen z strany Ducha. 19 Skrze něhož
i těm, kteříž jsou již v žaláři, duchům přicházeje kázával,
20 Někdy nepovolným, když ono jednou očekávala Boží
snášelivost za dnů Noé, když dělán byl koráb, v kterémžto
málo, to jest osm duší, zachováno jest u vodě. 21 K čemužto
připodobněn jsa nyní křest, i nás spaseny činí, ne to tělesné
špíny smytí, ale dobrého svědomí u Boha dotázání, skrze
vzkříšení Ježíše Krista. 22 Kterýž všed v nebe, jest na pravici
Boží, podmaniv sobě anděly, i mocnosti, i moci.

4 Poněvadž tedy Kristus trpěl za nás na těle, i vy také týmž
myšlením odíni buďte, totiž že ten, kdož na těle trpěl,
přestal od hříchu, 2 K tomu, aby již nebyl více tělesným
žádostem, ale vůli Boží v těle živ, po všecken čas, což ho
ještě zůstává. 3 Dostiť jest zajisté nám na tom přeběhlém
času života našeho, v němž jsme vůli těla podle obyčeje
pohanů páchali, chodivše v nestydatých chlipnostech, v
žádostech, v zbytečném pití vína, v hodování, v opilství
a v ohyzdném modlosloužení. 4 A protož když se k nim
nepřipojujete v takovém jejich vydávání se v rozpustilosti,
zdá se jim to cosi nového býti, a rouhají se tomu. 5 Tiť
vydadí počet tomu, kterýž hotov jest souditi živé i mrtvé. 6
Proto jest zajisté i mrtvým kázáno evangelium, aby souzeni
byli podle lidí, to jest z strany těla, ale živi byli podle Boha
duchem. 7 Všemuť se pak přibližuje konec. 8 A protož buďte
středmí a bedliví k modlitbám. Přede vším pak lásku jedni
k druhým opravdovou mějte; nebo láska přikryje množství
hříchů. 9 Buďte vespolek přívětiví k hostem, bez reptání. 10
Jeden každý jakž vzal od Boha dar, tak vespolek tím sobě
přisluhujte, jako dobří šafáři rozličné milosti Boží. 11 Mluví-li
kdo, mluviž jako řeči Boží; jestliže kdo přisluhuje, činiž to
jakožto z moci, kteréž jemu uděluje Bůh, aby ve všem slaven
byl Bůh skrze Jezukrista, kterémuž jest sláva a císařství
na věky věků. Amen. (aiōn g165) 12 Nejmilejší, nebudiž vám
divný ten přišlý na vás oheň, pro zkušení vás, jako by se
vám něco nového přihodilo. 13 Ale z toho, že jste účastni
utrpení Kristových, radujte se, abyste i při zjevení slávy
jeho radovali se s veselím. 14 Trpíte-li pohanění pro jméno
Kristovo, blahoslavení jste. Nebo Duch ten slávy a Boží na
vás odpočívá, kterémužto z strany jich zajisté rouhání se
děje, ale z strany vaší oslavován bývá. 15 Žádný pak z
vás netrp jako vražedlník, aneb zloděj, neb zločinec, anebo
všetečný. 16 Jestliže pak kdo trpí jako křesťan, nestyďˇ se za
to, ale oslavujž Boha v té částce. 17 Neboť jest čas, aby
se začal soud od domu Božího. A poněvadž nejprv začíná
se od nás, jakýž bude konec těch, kteříž nejsou povolni
evangelium Božímu? 18 A poněvadž spravedlivý sotva k
spasení přichází, bezbožný a hříšník kde se ukáže? 19

A protož i ti, kteříž trpí podle vůle Boží, jakožto věrnému
Stvořiteli ať poroučejí duše své, dobře činíce.

5 Starších, kteříž mezi vámi jsou, prosím já spolustarší,
a svědek Kristových utrpení, a budoucí, kteráž zjevena
bude, slávy účastník: **2** Paste stádo Boží, kteréž při vás
jest, opatrujíce je, ne bezděky, ale dobrovolně, ne pro mrzký
zisk, ale ochotně, **3** Ani jako panujíce nad dědictvím Páně,
ale jako příkladem jsouce stádu. **4** A když se ukáže kníže
pastýřů, vezmete tu neuvadlou korunu slávy. **5** Podobně
i mládenci, buďte poddáni starším. A všickni poddanost
jedni druhým ukazujte, pokorou vnitř se ozdobte. Bůh zajisté
pyšným se protiví, ale pokorným dává milost. **6** Pokořtež se
tedy pod mocnou ruku Boží, aby vás povýšil časem svým, **7**
Všelikou péči vaši uvrhouce na něj. Nebo ont' má péči o vás.
8 Střízliví buďte, bděte; nebo protivník váš ďábel jako lev
řvoucí obchází, hledaje, koho by sežral. **9** Jemužto odpírejte,
silní jsouce u víře, vědouce, že tatáž utrpení bratrstvo vaše,
kteréž na světě jest, obkličují. **10** Bůh pak všeliké milosti,
kterýž povolal nás k věčné slávě své v Kristu Ježíši, když
maličko potrpíte, on dokonalé vás učiň, utvrď, zmocni i
upevni. **(aiōnios g166)** **11** Jemuž sláva a císařství na věky věků.
Amen. **(aiōn g165)** **12** Po Silvánovi, vám věrném bratru, tak za
to mám, že jsem psal vám krátce, napomínaje a osvědčuje,
že tato jest pravá milost Boží, v kteréž stojíte. **13** Pozdravuje
vás ta církev, kteráž jest v Babyloně, účastnice vyvolení
vašeho, a Marek syn můj. **14** Pozdravtež jedni druhých v
políbení laskavém. Pokoj vám všechněm, kteříž jste v Kristu
Ježíši. Amen.

2 Petrův

1 Šimon Petr, služebník a apoštol Ježíše Krista, těm, kteříž
spolu s námi zároveň drahé dosáhli víry, pro spravedlnost
Boha našeho a Spasitele Jezukrista: **2** Milost vám a pokoj
rozmnožen buď skrze známost Boha a Ježíše Pána našeho.
3 Jakož nám od jeho Božské moci všecko, což potřebí bylo k
životu a ku zbožnosti, darováno jest, skrze známost toho,
kterýž povolal nás k slávě a k ctnosti. **4** Odkudžto veliká nám
a drahá zaslíbení dána jsou, tak abyste skrze ně Božského
přirození účastníci učiněni byli, utekše porušení toho, kteréž
jest na světě v žádostech zlých. **5** A na to pak vy všecku
snažnost svou vynaložíce, prokazujte u víře své ctnost, a v
ctnosti umění, **6** V umění pak zdrželivost, a v zdrželivosti
trpělivost, v trpělivosti pak zbožnost, **7** V zbožnosti pak
bratrstva milování, a v milování bratrstva lásku. **8** Ty zajisté
věci když budou při vás a to rozhojněné, ne prázdné, ani
neužitečné postaví vás v známosti Pána našeho Jezukrista.
9 Nebo při komž není těchto věcí, slepýť jest, a toho, což
vzdáleno jest, nevida, zapomenuv na očištění svých starých
hříchů. **10** Protož, bratří, raději snažte se pevné povolání své
i vyvolení učiniti; nebo to činíce, nepadnete nikdy. **11** Takť
zajisté hojné způsobeno vám bude vjití k věčnému království
Pána našeho a Spasitele Jezukrista. **(aiōnios g166)** **12** Protož
nezanedbámť vždycky vám připomínati těch věcí, ačkoli
umělí i utvrzení jste v přítomné pravdě. **13** Neboť to mám
za spravedlivé, dokudž jsem v tomto stánku, abych vás
probuzoval napomínáním, **14** Věda, že brzké jest složení
stánku mého, jakož mi i Pán náš Ježíš Kristus oznámil. **15**
Přičinímť se i o to, abyste vy po odchodu mém často se
na ty věci rozpomínati mohli. **16** Nebo ne nějakých vtipně
složených básní následujíce, známu učinili jsme vám Pána
našeho Jezukrista moc a příchod, ale jakožto ti, kteříž jsme
očima svýma viděli jeho velebnost. **17** Přijalť jest zajisté od
Boha Otce čest a slávu, když se stal k němu hlas takový
od velebné slávy: Tentoť jest ten můj milý Syn, v němž mi
se zalíbilo. **18** A ten hlas my jsme slyšeli s nebe pošlý, s
ním byvše na oné hoře svaté. **19** A mámeť přepevnou řeč
prorockou, kteréžto že šetříte jako svíce, jenž svítí v temném
místě, dobře činíte, až by se den rozednil a dennice vzešla v
srdcích vašich, **20** Toto nejprve znajíce, že žádného proroctví
Písma svatého výklad nezáleží na rozumu lidském. **21** Nebo
nikdy z lidské vůle nepošlo proroctví, ale Duchem svatým
puzeni jsouce, mluvili svatí Boží lidé.

2 Bývali pak i falešní proroci v lidu, jakož i mezi vámi budou
falešní učitelé, kteříž chytře uvedou sekty zatracení, i toho
Pána, kterýž je vykoupil, zapírajíce, uvodíce na sebe rychlé
zahynutí. **2** A mnozí následovati budou jejich zahynutí, skrze
něž cesta pravdy bude v porouhání dávána. **3** A lakomě skrze
vymyšlené řeči vámi kupčiti budou; kterýchžto odsouzení již
dávno nemešká, a zahynutí jejich nespí. **4** Nebo poněvadžť
Bůh andělům, kteříž zhřešili, neodpustil, ale strhna je do
žaláře, řetězům mrákoty oddal, aby k odsouzení chováni
byli, **(Tartaroō g5020)** **5** I onomu prvnímu světu neodpustil, ale
sama osmého Noé, kazatele spravedlnosti, zachoval, když
potopu na svět bezbožníků uvedl. **6** A města Sodomských a
Gomorských v popel obrátiv, podvrácením odsoudil, příklad
budoucím bezbožníkům na nich ukázav, **7** A spravedlivého
Lota, ztrápeného těch nešlechetníků chlipným obcováním,
vytrhl. **8** Ten zajisté spravedlivý, bydliv mezi nimi, den ode
dne hleděním i slyšením spravedlivou duši nešlechetnými
jejich skutky trápil. **9** Umíť Pán zbožné z pokušení vytrhnouti,
nepravých pak ke dni soudu potrestaných dochovati, **10** A
zvláště těch, jenž po těle v žádosti nečisté chodí, a vrchností
pohrdají, jsou i smělí, sobě se zalibující, neostýchají se
důstojnostem porouhati. **11** Ješto andělé, jsouce větší v
síle a v moci, nečiní proti nim přede Pánem potupného
soudu. **12** Tito pak jako nerozumná hovada, kteráž za
přirozením jdou, zplozená k zjímání a k zahynutí, tomu,
čemuž nerozumějí, rouhajíce se, v tom svém porušení
zahynou, **13** A tak odplatu nepravosti své ponesou, jakožto
ti, kteřížto sobě za rozkoš položili, aby se na každý den v
libostech svých kochali, nejsouce než poskvrny a mrzkosti,
ti, kteříž s vámi hodujíce, v svých lstech se kochají, **14** Oči
majíce plné cizoložstva, a bez přestání hřešící, přeluzujíce
duše neustavičné, srdce majíce vycvičené v lakomství,
synové zlořečenství. **15** Kteříž opustivše cestu přímou,
zbloudili, následujíce cesty Balámovy, syna Bozorova, kterýž
mzdu nepravosti zamiloval. **16** Ale měl, od koho by pokárán
byl pro svůj výstupek. Nebo jhu poddaná oslice němá,
člověčím hlasem promluvivši, zbránila nemoudrosti proroka.
17 Tiť jsou studnice bez vody, a mlhy vichrem zbouřené,
jimžťo mrákota tmy chová se na věčnost. **(questioned)** **18**
Nebo přepyšně marné věci vypravujíce, žádostmi těla a
chlipnostmi loudí ty, kteříž byli vpravdě utekli od těch, jenž
bludu obcují, **19** Slibujíce jim svobodu, ješto sami jsou
služebníci porušení, poněvadž od kohož kdo jest přemožen,
tomu jest i v službu podroben. **20** Jestliže pak ti, jenž ušli
poskvrn světa, skrze známost Pána a Spasitele Jezukrista,
opět zase v to zapleteni jsouce, přemoženi byli, učiněn jest
poslední způsob jejich horší nežli první. **21** Lépe by zajisté
jim bylo nepoznávati cesty spravedlnosti, nežli po nabytí
známosti odvrátiti se od vydaného jim svatého přikázání. **22**

Ale přihodilo se jim to, což se v přísloví pravém říkává: Pes navrátil se k vývratku svému, a svině umytá do kaliště bláta.

3 Nejmilejší, již toto druhý list vám píši, v kterýchžto listech vzbuzuji skrze napomínání vaši upřímnou mysl, **2** Abyste pamatovali na slova předpověděná od svatých proroků, a na přikázání vydané vám od nás apoštolů Pána a Spasitele, **3** Toto nejprve vědouce, žeť přijdou v posledních dnech posměvači, podle svých vlastních žádostí chodící, **4** A říkající: Kdež jest to zaslibování příchodu jeho? Nebo jakž otcové naši zesnuli, všecko tak trvá od počátku stvoření. **5** Tohoť zajisté z úmysla věděti nechtí, že nebesa již dávno slovem Božím byla učiněna, i země z vody a na vodě upevněna. **6** Pročež onen první svět vodou jsa zatopen, zahynul. **7** Ta pak nebesa, kteráž nyní jsou, i země, týmž slovem odložena jsou a zachována k ohni, ke dni soudu a zatracení bezbožných lidí. **8** Ale tato jedna věc nebudiž před vámi skryta, nejmilejší, že jeden den u Pána jest jako tisíc let, a tisíc let jako jeden den. **9** Nemeškáť Pán s naplněním slibů, (jakož někteří za to mají, že obmeškává,) ale shovívá nám, nechtě, aby kteří zahynuli, ale všickni ku pokání se obrátili. **10** Přijdeť zajisté den Páně, jako zloděj v noci, v kterémžto nebesa jako v prudkosti vichru pominou, a živlové pálivostí ohně rozplynou se, země pak i ty věci, kteréž jsou na ní, vypáleny budou. **11** Poněvadž tedy to všecko má se rozplynouti, jací pak vy býti máte v svatých obcováních a v zbožnosti, **12** Očekávajíce a chvátajíce ku příští dne Božího, v němžto nebesa, hoříce, rozpustí se, a živlové pálivostí ohně rozplynou se? **13** Nového pak nebe a nové země podle zaslíbení jeho čekáme, v kterýchžto spravedlnost přebývá. **14** Protož, nejmilejší, takových věcí čekajíce, snažtež se, abyste bez poskvrny a bez úhony před ním nalezeni byli v pokoji; **15** A Pána našeho dlouhočekání za spasení mějte, jakož i milý bratr náš Pavel, podle sobě dané moudrosti, psal vám, **16** Jako i ve všech epištolách svých, mluvě v nich o těch věcech. Mezi nimiž některé jsou nesnadné k vyrozumění, kterýchžto neučení a neutvrzení natahují, jako i jiných Písem, k svému vlastnímu zatracení. **17** Vy tedy, nejmilejší, to prve vědouce, střeztež se, abyste bludem těch nešlechetných lidí nebyli pojati a nevypadli od své pevnosti. **18** Ale rozmáhejtež se v milosti a v známosti Pána našeho a Spasitele Jezukrista, jemuž sláva i nyní i na časy věčné. Amen. **(aiōn g165)**

1 Janův

1 Což bylo od počátku, což jsme slýchali, co jsme očima
svýma viděli, a co jsme pilně spatřili, a čeho se ruce naše
dotýkaly, o slovu života, 2 (Nebo ten život zjeven jest, a
my jsme viděli jej, a svědčíme, i zvěstujeme vám ten život
věčný, kterýž byl u Otce, a zjeven jest nám,) (aiōnios g166) 3
Což jsme viděli a slyšeli, to vám zvěstujeme, abyste i vy s
námi obecenství měli, a obecenství naše aby bylo s Otcem
i s Synem jeho Jezukristem. 4 A totoť píšeme vám, aby
radost vaše byla plná. 5 Toť jest tedy zvěstování to, kteréž
jsme slýchali od něho, a zvěstujeme vám: Že Bůh jest světlo,
a tmy v něm nižádné není. 6 Díme-li, že s ním obecenství
máme, a ve tmě chodíme, lžeme a nečiníme pravdy. 7 Pakliť
chodíme v světle, jako on jest v světle, obecenství máme
vespolek, a krev Ježíše Krista Syna jeho očišťuje nás od
všelikého hříchu. 8 Paklit' díme, že hříchu nemáme, sami
se svodíme, a pravdy v nás není. 9 Jestliže pak budeme
vyznávati hříchy své, věrnýť jest Bůh a spravedlivý, aby nám
odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti. 10 Díme-
li, že jsme nehřešili, činíme jej lhářem, a neníť v nás slova
jeho.

2 Synáčkové moji, totoť vám píši, abyste nehřešili. Pakliť
by kdo zhřešil, přímluvci máme u Otce, Ježíše Krista
spravedlivého. 2 A onť jest obět slitování za hříchy naše, a
netoliko za naše, ale i za hříchy všeho světa. 3 A po tomť
známe, že jsme jej poznali, jestliže přikázání jeho ostříháme.
4 Dí-liť kdo: Znám jej, a přikázání jeho neostříhá, lhářť jest, a
pravdy v něm není. 5 Ale kdožť ostříhá slova jeho, v pravdětť
láska Boží v tom jest dokonalá. Po tomť známe, že jsme v
něm. 6 Kdo praví, že v něm zůstává, máť, jakž on chodil, i
tento tak choditi. 7 Bratří, ne nějaké nové přikázání vám
píši, ale přikázání staré, kteréž jste měli od počátku. A to
přikázání staré jestit' slovo to, kteréž jste slyšeli od počátku.
8 A zase přikázání nové píši vám, kteréžto jest pravé i v
něm i v vás. Nebo tma pomíjí, a světlo to pravé již svítí.
9 Kdo praví, že jest v světle, a bratra svého nenávidí, v
temnostit' jest až posavad. 10 Kdož miluje bratra svého,
v světle zůstává, a pohoršení v něm není. 11 Ale kdož
nenávidí bratra svého, v temnosti jest, a v temnosti chodí,
a neví, kam jde; nebo temnost oslepila oči jeho. 12 Píši
vám, synáčkové, žeť jsou vám odpuštěni hříchové pro jméno
jeho. 13 Píši vám, otcové, že jste poznali toho, kterýž jest od
počátku. Píši vám, mládenci, že jste zvítězili nad zlým. 14
Píši vám, dítky, že jste poznali Otce. Psal jsem vám, otcové,
že jste poznali toho, kterýž jest od počátku. Psal jsem vám,
mládenci, že silní jste, a slovo Boží v vás zůstává, a že jste
zvítězili nad zlým. 15 Nemilujtež světa, ani těch věcí, kteréž
na světě jsou. Miluje-liť kdo svět, není lásky Otcovy v něm.
16 Nebo všecko, což jest na světě, jako žádost těla, a žádost
očí, a pýcha života, toť není z Otce, ale jest z světa. 17 A
svět hyne i žádost jeho, ale kdož činí vůli Boží, ten trvá na
věky. (aiōn g165) 18 Dítky, poslední hodina jest, a jakož jste
slýchaly, že antikrist přijíti má, i nyníť antikristové jsou mnozí.
Odkudž známe, že poslední hodina jest. 19 Z nástť jsou vyšli,
ale nebyli z nás. Nebo byť byli z nás, bylit' by zůstali s námi,
ale vyšli z nás, aby zjeveni byli, že nejsou všickni z nás.
20 Vy pak máte pomazání od Svatého, a znáte všecko. 21
Nepsal jsem vám proto, že byste neznali pravdy, ale že ji
znáte, a že všeliká lež není z pravdy. 22 A kdo jest lhář, nežli
ten, kdož zapírá, že Ježíš není Kristus? Tentť jest antikrist;
kdoť zapírá Otce, zapírátť i Syna. 23 Každý kdož zapírá
Syna, nemátť ani Otce. 24 A protož zůstaniž v vás to, což
jste slýchali od počátku. Zůstane-lit' v vás to, co jste slýchali
od počátku, i vy také v Synu i v Otci zůstanete. 25 A toť jest
to zaslíbení, kteréž nám zaslíbil, totiž ten život věčný. (aiōnios
g166) 26 Tyto věci psal jsem vám o těch, kteříž vás svodí. 27
Ale pomazání to, kteréž jste vzali od něho, v vás zůstává, a
aniž potřebujete, aby kdo učil vás, ale jakž pomazání to učí
vás o všech věcech, a pravétť jest a neoklamavatelné, a jakž
naučilo vás, tak v něm zůstávejte. 28 A nyní, synáčkové,
zůstávejtež v něm, abychom, když by se ukázal, smělé
doufání měli, a nebyli zahanbeni od něho v čas příchodu
jeho. 29 Poněvadž víte, že on spravedlivý jest, znejtež také,
že každý, kdož činí spravedlnost, z něho jest narozen.

3 Pohleďte, jakou lásku dal nám Otec, totiž abychom
synové Boží slouli. Protoť svět nezná nás, že jeho nezná.
2 Nejmilejší, nyní synové Boží jsme, ale ještěť se neokázalo,
co budeme. Vímeť pak, že když se okáže, podobni jemu
budeme; nebo viděti jej budeme tak, jakž jest. 3 A každý,
kdož má takovou naději v něm, očišťuje se, jakož i on čistý
jest. 4 Každý, kdož činí hřích, činíť proti zákonu; nebo hřích
jest přestoupení zákona. 5 A víte, že on se okázal proto,
aby hříchy naše sňal, a hříchu v něm není. 6 Každý tedy,
kdož v něm zůstává, nehřeší; ale každý, kdož hřeší, neviděl
ho, aniž ho poznal. 7 Synáčkové, nižádný vás nesvoď.
Kdož činí spravedlnost, spravedlivý jest, jakož i on jest
spravedlivý. 8 Kdož činí hřích, z ďábla jest; nebo ďábel
hned od počátku hřeší. Na toť jest zjeven Syn Boží, aby
kazil skutky ďáblovy. 9 Každý, kdož se narodil z Boha,
hříchu nečiní; nebo símě jeho v něm zůstává, aniž může
hřešiti, nebo z Boha narozen jest. 10 Po tomtoť zjevní

jsou synové Boží a synové ďáblovi. Každý, kdož nečiní
spravedlnosti, neníť z Boha, a kdož nemiluje bratra svého.
11 Nebo toť jest to zvěstování, kteréž jste slýchali od počátku,
abychom milovali jedni druhé. 12 Ne jako Kain, kterýž z toho
zlostníka byl a zamordoval bratra svého. A pro kterou příčinu
zamordoval ho? Protože skutkové jeho byli zlí, bratra pak
jeho byli spravedliví. 13 Nedivtež se, bratří moji, jestliže vás
svět nenávidí. 14 My víme, že jsme přeneseni z smrti do
života, nebo milujeme bratří. Kdož nemiluje bratra, zůstáváť
v smrti. 15 Každý, kdož nenávidí bratra svého, vražedlník
jest, a víte, že žádný vražedlník nemá života věčného v
sobě zůstávajícího. (aiōnios g166) 16 Po tomto jsme poznali
lásku, že on duši svou za nás položil, i myť tedy máme
za bratří duše své klásti. 17 Kdo by pak měl statek tohoto
světa, a viděl by bratra svého, an nouzi trpí, a zavřel by
srdce své před ním, kterak láska Boží zůstává v něm? 18
Synáčkové moji, nemilujmež slovem, ani jazykem toliko, ale
skutkem a pravdou. 19 A po tomť poznáváme, že z pravdy
jsme, a před obličejem jeho spokojíme srdce svá. 20 Nebo
obviňovalo-lit by nás srdce naše, ovšemť Bůh, kterýž jest
větší nežli srdce naše a zná všecko. 21 Nejmilejší, jestližeť
by nás srdce naše neobviňovalo, smělou doufanlivost máme
k Bohu. 22 A začež ho koli prosíme, béřeme od něho; nebo
přikázání jeho ostříháme, a to, což jest libého před obličejem
jeho, činíme. 23 A totoť jest to přikázání jeho, abychom věřili
jménu Syna jeho Jezukrista a milovali jedni druhé, jakož
nám dal přikázání. 24 Nebo kdož ostříhá přikázání jeho, v
němť zůstává, a on také v něm. A po tomť poznáváme, že
zůstává v nás, totiž po Duchu, kteréhož dal nám.

4 Nejmilejší, ne každému duchu věřte, ale zkušujte duchů,
jsou-li z Boha; nebo mnozí falešní proroci vyšli na svět. 2
Po tomto znejte Ducha Božího: Všeliký duch, kterýž vyznává
Jezukrista v těle přišlého, z Boha jest. 3 Ale všeliký duch,
kterýž nevyznává Jezukrista v těle přišlého, není z Boha;
nýbrž toť jest ten duch antikristův, o kterémž jste slýchali, že
přijíti má, a jižť jest nyní na světě. 4 Vy pak z Boha jste,
synáčkové, a zvítězili jste nad nimi; nebo většíť jest ten,
kterýž jest v vás, nežli ten, kterýž jest v světě. 5 Oni z světa
jsou, a protož o světu mluví, a svět jich poslouchá. 6 My z
Boha jsme. Kdo zná Boha, poslouchát nás; kdož pak není
z Boha, neposlouchát nás. A po tomť poznáváme ducha
pravdy a ducha bludu. 7 Nejmilejší, milujmež jedni druhé;
nebo láska z Boha jest, a každý, kdož miluje, z Boha se
narodil, a znáť Boha. 8 Kdož nemiluje, nezná Boha; nebo
Bůh láska jest. 9 V tomť zjevena jest láska Boží k nám,
že Syna svého toho jednorozeného poslal Bůh na svět,
abychom živi byli skrze něho. 10 V tomť jest láska, ne že
bychom my Boha milovali, ale že on miloval nás, a poslal
Syna svého obět slitování za hříchy naše. 11 Nejmilejší,
poněvadž tak miloval nás Bůh, i myť máme jedni druhé
milovati. 12 Boha žádný nikdy nespatřil, ale milujeme-lit
jedni druhé, Bůh v nás přebývá, a láska jeho dokonalá jest v
nás. 13 Po tomtoť poznáváme, že v něm přebýváme, a on v
nás, že z Ducha svého dal nám. 14 A myť jsme viděli, a
svědčíme, že Otec poslal Syna svého spasitele světa. 15
Kdož by koli vyznával, že Ježíš jest Syn Boží, Bůh v něm
přebývá, a on v Bohu. 16 A myť jsme poznali, a uvěřili o
lásce, kterouž Bůh má k nám. Bůh láska jest, a kdož v
lásce přebývá, v Bohu přebývá, a Bůh v něm. 17 V tomtoť
jest k dokonání svému přišla láska Boží s námi, abychom
bezpečné doufání měli v den soudný, kdyžto, jakýž jest on,
takovíž i my jsme na tomto světě. 18 Báznět není v lásce,
ale láska dokonalá ven vyhání bázeň; nebo bázeň trápení
má, kdož se pak bojí, není dokonalý v lásce. 19 My milujeme
jej, nebo on prve miloval nás. 20 Řekl-li by kdo: Miluji Boha,
a bratra svého nenáviděl by, lhář jest. Nebo kdož nemiluje
bratra svého, kteréhož viděl, Boha, kteréhož neviděl, kterak
může milovati? 21 A totoť přikázání máme od něho, aby ten,
kdož miluje Boha, miloval i bratra svého.

5 Každý, kdož věří, že Ježíš jest Kristus, z Boha se narodil;
a každý, kdož miluje toho, kterýž zplodil, milujeť i toho,
kterýž zplozen jest z něho. 2 Po tomť poznáváme, že
milujeme syny Boží, když Boha milujeme a přikázání jeho
ostříháme. 3 Nebo toť jest láska Boží, abychom přikázaní
jeho ostříhali; a přikázání jeho nejsou těžká. 4 Všecko
zajisté, což se narodilo z Boha, přemáhá svět; a toť jest
to vítězství, kteréž přemáhá svět, víra naše. 5 Kdo jest,
ješto přemáhá svět, jediné, kdož věří, že Ježíš jest Syn
Boží? 6 Toť jest ten, kterýž přišel vyznamenán jsa skrze
vodu a krev, totiž Ježíš Kristus, ne u vodě toliko, ale u vodě
a ve krvi. A Duch jest, jenž svědectví vydává, že Duch jest
pravda. 7 Nebo tři jsou, kteříž svědectví vydávají na nebi:
Otec, Slovo, a Duch Svatý, a ti tři jedno jsou. 8 A tři jsou,
jenž svědectví vydávají na zemi: Duch, a Voda, a Krev, a
ti tři jedno jsou. 9 Poněvadž svědectví lidské přijímáme,
svědectvíť Boží větší jest. Nebo totoť svědectví jest Boží,
kteréž vysvědčil o Synu svém. 10 Kdož věří v Syna Božího,
máť svědectví sám v sobě. Kdož pak nevěří Bohu, lhářem
jej učinil; nebo neuvěřil tomu svědectví, kteréž vysvědčil Bůh
o Synu svém. 11 A totoť jest svědectví to, že život věčný dal
nám Bůh, a ten život v Synu jeho jest. (aiōnios g166) 12 Kdožť
má Syna Božího, máť život; kdož nemá Syna Božího, života
nemá. 13 Tyto věci psal jsem vám věřícím ve jméno Syna

Božího, abyste věděli, že máte věčný život, a abyste věřili ve
jméno Syna Božího. **(aiōnios g166)** **14** A totoť jest to smělé
doufání, kteréž máme k němu, že začež bychom koli prosili
podle vůle jeho, slyší nás. **15** A kdyžť víme, že nás slyší,
prosili-li bychom zač, tedyť víme, že máme některé prosby
naplněné, kteréž jsme předkládali jemu. **16** Viděl-li by kdo
bratra svého hřešícího hříchem ne k smrti, modliž se za něj,
a dáť jemu Bůh život, totiž hřešícím ne k smrti. Jestiť hřích k
smrti; ne za ten, pravím, aby se modlil. **17** Každá nepravost
jestiť hřích, ale jestiť hřích ne k smrti. **18** Víme, že každý,
kdož se narodil z Boha, nehřeší; ale ten, jenž narozen jest z
Boha, ostříhá sebe samého, a ten zlostník se ho nedotýká.
19 Víme, že z Boha jsme, ale svět všecken ve zlém leží.
20 A víměť, že Syn Boží přišel, a dal nám smysl, abychom
poznali Toho Pravého, a jsmeť v tom Pravém, i v Synu jeho
Ježíši Kristu. Ontť jest ten pravý Bůh a život věčný. **(aiōnios
g166)** **21** Synáčkové, vystříhejte se modl. Amen.

2 Janův

1 Starší v Kristu vyvolené paní i synům jejím, kteréž já
miluji v pravdě, a ne sám já, ale i všickni, kteříž poznali
pravdu, 2 Pro pravdu, kteráž zůstává v nás a s námit' bude
na věky: (aiōn g165) 3 Budiž s vámi milost, milosrdenství a
pokoj od Boha Otce, i od Pána Jezukrista, Syna Otcova,
v pravdě a v lásce. 4 Zradoval jsem se velmi, že jsem
nalezl některé z synů tvých, an chodí v pravdě, jakož jsme
přikázání vzali od Otce. 5 A nyní prosím tebe, paní, ne jako
nové přikázání předkládaje tobě, ale to, kteréž jsme měli od
počátku, abychom milovali jedni druhé. 6 A totot' jest ta láska,
abychom chodili podle přikázání jeho. Přikázání pak toto jest,
jakž jste slýchali od počátku, abyste v něm chodili. 7 Nebo
mnozí bludaři vyšli na svět, kteříž nevyznávají Jezukrista
přišlého v těle. Takový každý jest bludař a antikrist. 8 Hleďtež
sebe, abychom neztratili toho, o čemž jsme pracovali, ale
odplatu plnou abychom vzali. 9 Každý, kdož přestupuje a
nezůstává v učení Kristovu, nemá Boha; kdož zůstává v
učení Kristovu, tent' i Otce i Syna má. 10 Přichází-li kdo k
vám, a tohoto učení nepřináší, nepřijímejte ho do domu,
aniž ho pozdravujte. 11 Nebo kdož takového pozdravuje,
přiúčastňuje se skutkům jeho zlým. 12 Mnoho vám psáti
měv, nechtěl jsem svěřiti toho černidlu a papíru, ale mámt'
naději, že k vám přijdu, a ústy k ústům mluviti budu, aby
radost naše plná byla. 13 Pozdravují tě synové sestry tvé v
Pánu vyvolené. Amen.

3 Janův

1 Starší Gáiovi milému, kteréhož já miluji v pravdě. 2
Nejmilejší, žádámť obzvláštně, abys se dobře měl a zdráv
byl, tak jako duše tvá dobře se má. 3 Zradovalť jsem se
zajisté velice, když přišli bratří a svědectví vydávali o tvé
upřímnosti, vypravujíce, kterak ty v upřímnosti chodíš. 4
Nemámť větší radosti, nežli abych slyšel, že synové moji
chodí v upřímnosti. 5 Nejmilejší, věrně děláš, cožkoli činíš
bratřím a hostem, 6 Kteřížto svědectví vydali o lásce tvé
před církví. Kteréžto vyprovodíš-li, tak jakž sluší na Boha,
dobře učiníš. 7 Neboť jsou pro jméno jeho vyšli, a nic nevzali
od pohanů. 8 Mámeť tedy my takové přijímati, abychom byli
pomocníci pravdy. 9 Psal jsem sboru vašemu, ale Diotrefes,
kterýž stojí o prvotnost mezi nimi, nepřijímá nás. 10 Protož
přijdu-liť tam, připomenuť skutky jeho, kteréž činí, mluvě proti
nám zlé řeči. A nemaje dosti na tom, i sám bratří nepřijímá,
i těm, kteříž by přijímati chtěli, nedopouští, a ze sboru je
vylučuje. 11 Nejmilejší, nenásledujž zlého, ale dobrého.
Kdož dobře činí, z Boha jest; ale kdož zle činí, nevidí Boha.
12 Demetriovi svědectví vydáno jest ode všech, i od samé
pravdy; ano i my svědectví o něm vydáváme, a víte, že
svědectví naše pravé jest. 13 Mnohoť jsem měl psáti, ale
nechci psáti černidlem a pérem. 14 Nebo mám naději, že tě
tudíž uzřím, a ústy k ústům mluviti budeme. Pokoj budiž
tobě. Pozdravují tě přátelé. Pozdraviž i ty dobrých přátel ze
jména.

Judův

1 Judas, Ježíše Krista služebník, bratr pak Jakubův,
posvěceným v Bohu Otci, a Kristu Ježíši zachovaným a k
němu povolaným: 2 Milosrdenství vám a pokoj i láska budiž
rozmnožena. 3 Nejmilejší, všecku snažnost vynakládaje na
to, abych vám psal o obecném spasení, musil jsem psáti,
vás napomínaje, abyste statečně bojovali o víru, kteráž
jest jednou dána svatým. 4 Neboť jsou podešli někteří lidé
bezbožní, prve již dávno poznamenaní k tomu odsouzení;
kteřížto milost Boha našeho přenášejí v chlipnost, a toho,
kterýž jest sám Hospodin, Boha a Pána našeho Jezukrista
zapírají. 5 Protož vidělo mi se vám to připomenouti, kteříž
jednou již o tom víte, že když Pán lid svůj z země Egyptské
vysvobodil, potom ty, kteříž nevěřící byli, zatratil. 6 A
ty anděly, kteříž neostříhali svého knížetství, ale opustili
příbytek svůj, k soudu velikého toho dne vazbou věčnou pod
mrákotou schoval. (aïdios g126) 7 Jako Sodoma a Gomora,
a okolní města, když podobným způsobem, jako i tito, v
smilstvo se vydali a odešli po těle cizím, předložena jsou
za příklad, pokutu věčného ohně snášejíce. (aiōnios g166)
8 Takéž podobně i tito, jako v hluboký sen pohřížení, tělo
zajisté poskvrňují, panstvím pak pohrdají a důstojnosti se
rouhají; 9 Ješto Michal archanděl, když s ďáblem odpor
maje, hádal se o tělo Mojžíšovo, neodvážil se proti němu
vynésti soudu zlořečení, ale řekl: Ztrescižtě Pán. 10 Tito pak,
čehož neznají, tomu se rouhají; a což od přirození znají, jako
nerozumná hovada, v tom se poskvrňují. 11 Běda jim, nebo
cestou Kainovou odešli, a poblouzením Balámovy mzdy po
lakomství se vylili, a odporováním Kóre zahynuli. 12 Tiť jsou
na hodech vašich poskvrny, když s vámi hodují bezstoudně,
sami se pasouce; jsouce jako oblakové bez vody, jimiž vítr
sem i tam točí, stromové uvadlí, neužiteční, dvakrát mrtví a
vykořenění, 13 Vzteklé vody mořské, vymítajíce jako pěny
svou mrzkost, hvězdy bludné, jimžto mrákota tmy zachována
jest na věčnost. (aiōn g165) 14 Prorokoval pak také o nich
sedmý od Adama Enoch, řka: Aj, Pán s svatými tisíci svými
béře se, 15 Aby učinil soud všechněm a trestal všecky, kteříž
by koli mezi nimi byli bezbožní, ze všech skutků bezbožnosti
jejich, v nichž bezbožnost páchali, i ze všech tvrdých řečí,
kteréž mluvili proti němu hříšníci bezbožní. 16 Tiť jsou reptáci
žalobní, podle žádostí svých chodíce, jejichž ústa mluví
pýchu, pochlebujíce osobám některým pro svůj užitek. 17 Ale
vy, nejmilejší, pamatujte na slova předpověděná od apoštolů
Pána našeho Jezukrista. 18 Nebo jsou pověděli vám, že v
posledním času budou posměvači, podle svých bezbožných
žádostí chodící. 19 Toť jsou ti, kteříž se sami odtrhují, lidé
hovadní, Ducha Kristova nemající. 20 Ale vy, nejmilejší,
vzdělávajíce se na té nejsvětější víře vaší, v Duchu svatém
modléce se, 21 Ostříhejte se v lásce Boží, očekávajíce
milosrdenství Pána našeho Jezukrista k věčnému životu.
(aiōnios g166) 22 A nad některými zajisté lítost mějte, rozeznání
v tom majíce. 23 Jiné pak strašením k spasení přivozujte,
jako z ohně je vychvacujíce, v nenávisti majíce i tu skrze
tělo poskvrněnou sukni. 24 Tomu pak, kterýž mocen jest
zachovati vás bez úrazu a postaviti před obličejem slávy
své bez úhony s veselím, 25 Samému moudrému Bohu,
Spasiteli našemu, budiž sláva a velebnost, císařství i moc, i
nyní i po všecky věky. Amen. (aiōn g165)

Zjevení Janovo

1 Zjevení Ježíše Krista, kteréž dal jemu Bůh, aby ukázal
služebníkům svým, které věci měly by se díti brzo,
on pak zjevil, poslav je skrze anděla svého, služebníku
svému Janovi, **2** Kterýž osvědčil slovo Boží a svědectví
Jezukristovo, a cožkoli viděl. **3** Blahoslavený, kdož čte, i
ti, kteříž slyší slova proroctví tohoto a ostříhají toho, což
napsáno jest v něm; nebo čas blízko jest. **4** Jan sedmi
církvím, kteréž jsou v Azii: Milost vám a pokoj od toho, Jenž
jest, a Kterýž byl, a Kterýž přijíti má, a od sedmi Duchů,
kteříž před obličejem trůnu jeho jsou, **5** A od Ježíše Krista,
jenž jest svědek věrný, ten prvorozený z mrtvých, a kníže
králů země, kterýžto zamiloval nás a umyl nás od hříchů
našich krví svou, **6** A učinil nás krále a kněží Bohu a Otci
svému, jemužto buď sláva a moc na věky věků. Amen. **(aiōn
g165)** **7** Aj, béře se s oblaky, a uzříť jej všeliké oko, i ti, kteříž
ho bodli; a budou plakati pro něj všecka pokolení země, jistě,
Amen. **8** Játť jsem Alfa i Omega, počátek i konec, praví Pán,
Kterýž jest, a Kterýž byl, a Kterýž přijíti má, ten všemohoucí.
9 Já Jan, kterýž jsem i bratr váš, i spoluúčastník v soužení, i
v království, i v trpělivosti Ježíše Krista, byl jsem na ostrově,
kterýž slove Patmos, pro slovo Boží a svědectví Ježíše
Krista. **10** A byl jsem u vytržení ducha v den Páně, i uslyšel
jsem za sebou hlas veliký jako trouby, **11** An mi dí: Já jsem
Alfa i Omega, ten první i poslední, a řekl: Co vidíš, piš
do knihy, a pošli sborům, kteříž jsou v Azii, do Efezu, a
do Smyrny, a do Pergamu, a do Tyatiru, a do Sardy, a do
Filadelfie, i do Laodicie. **12** I obrátil jsem se, abych viděl ten
hlas, kterýž mluvil se mnou, a obrátiv se, uzřel jsem sedm
svícnů zlatých, **13** A uprostřed sedmi svícnů podobného
Synu člověka, oblečeného v dlouhé roucho a přepásaného
na prsech pasem zlatým. **14** Hlava pak jeho a vlasové byli
bílí, jako bílá vlna, jako sníh, a oči jeho jako plamen ohně.
15 Nohy pak jeho podobné mosazi, jako v peci hořící; a hlas
jeho jako hlas vod mnohých. **16** A měl v pravé ruce své
sedm hvězd, a z úst jeho meč s obou stran ostrý vycházel; a
tvář jeho jako slunce, když jasně svítí. **17** A jakž jsem jej
uzřel, padl jsem k nohám jeho, jako mrtvý. I položil ruku svou
pravou na mne, řka ke mně: Neboj se. Já jsem ten první i
poslední, **18** A živý, ješto jsem byl mrtvý, a aj, živý jsem na
věky věků. Amen. A mám klíče pekla i smrti. **(aiōn g165, Hadēs
g86)** **19** Napiš ty věci, kteréž jsi viděl, a kteréž jsou, a kteréž
se mají díti potom. **20** Tajemství sedmi hvězd, kteréž jsi viděl
v pravici mé, a sedm svícnů zlatých, jest toto: Sedm hvězd
jsou andělé sedmi církví; a sedm svícnů, kteréžs viděl, jest
těch sedm církví.

2 Andělu Efezské církve piš: Totoť praví ten, kterýž drží
těch sedm hvězd v pravici své, jenž se prochází uprostřed
těch sedmi svícnů zlatých: **2** Známť skutky tvé, a práci tvou,
i trpělivost tvou, a že nemůžeš trpěti zlých; a zkusil jsi těch,
kteříž se praví býti apoštolé, ale nejsou, a shledals je, že
jsou lháři. **3** A snášel jsi, a trpělivost máš, a pro jméno mé
pracovals a neustal. **4** Ale mámť něco proti tobě, totiž že jsi
tu první lásku svou opustil. **5** Protož pomni, odkud jsi vypadl,
a čiň pokání a první skutky čiň. Pakliť toho nebude, přijdu na
tebe rychle a pohnuť svícnem tvým z místa jeho, nebudeš-li
pokání činiti. **6** Ale toto dobré do sebe máš, že nenávidíš
skutků Mikulášenské roty, kterýchž i já nenávidím. **7** Kdo
má uši, slyš, co Duch praví církvím: Tomu, kdož zvítězí,
dám jísti z dřeva života, kteréž jest uprostřed ráje Božího. **8**
Andělu pak Smyrnenské církve piš: Toto praví ten první i
poslední, kterýž byl mrtvý, a ožil: **9** Vím o skutcích tvých, i o
soužení, a chudobě tvé, (ale bohatý jsi), i o rouhání těch,
kteříž se praví býti Židé, a nejsou, ale jsou sběř satanova.
10 Nebojž se nic toho, co trpěti máš. Aj, uvržeť ďábel některé
z vás do vězení, abyste zkušeni byli, a budete míti úzkost za
deset dní. Budiž věrný až do smrti, a dámť korunu života.
11 Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím: Kdo zvítězí,
nebude uražen od smrti druhé. **12** Andělu pak Pergamenské
církve piš: Totoť praví ten, kterýž má ten meč s obou stran
ostrý: **13** Vím skutky tvé, i kde bydlíš, totiž tu, kdež jest
stolice satanova, a že držíš se jména mého, a nezapřel
jsi víry mé, ani v těch dnech, když Antipas, svědek můj
věrný, zamordován jest u vás, tu, kdež bydlí satan. **14** Ale
mámť proti tobě něco málo, že tam máš ty, kteříž drží učení
Balámovo, jenž učil Baláka pohoršení klásti před obličejem
synů Izraelských, aby jedli modlám obětované a smilnili.
15 Tak i ty máš některé, kteříž drží učení Mikulášenců, což
já v nenávisti mám. **16** Èiniž pokání. Pakli nebudeš, přijdu
na tebe brzy, a bojovatiť budu s nimi mečem úst svých. **17**
Kdo má uši, slyšiž, co Duch praví církvím: Tomu, jenž vítězí,
dám jísti mannu skrytou a dám jemu kamének bílý, a na
tom kaménku jméno nové napsané, kteréhož žádný neví,
než ten, kdož je přijímá. **18** Andělu pak Tyatirské církve piš:
Totoť praví Syn Boží, jenž má oči jako plamen ohně, a nohy
jeho podobné jsou mosazi: **19** Známť skutky tvé, i lásku, i
přisluhování, i věrnost, i trpělivost tvou, a skutky tvé, i ty
poslední, kteříž větší jsou nežli první. **20** Ale mámť proti tobě
něco málo, že dopouštíš ženě Jezábel, kteráž se býti praví
prorokyní, učiti a v blud uvoditi služebníky mé, aby smilnili a
jedli modlám obětované. **21** Ale dalť jsem jí čas, aby pokání
činila z smilstva svého, avšak nečinila pokání. **22** Aj, já
uvrhu ji na lože, i ty, kteříž cizoloží s ní, v soužení převeliké,

jestliže nebudou činiti pokání z skutků svých. 23 A syny její
zmorduji smrtí; i zvědíť všecky církve, žeť jsem já ten, kterýž
zpytuji ledví a srdce, a odplatím jednomu každému z vás
podle skutků vašich. 24 Vámť pak pravím i jiným Tyatirským,
kteřížkoli nemají učení tohoto, a kteříž nepoznali hlubokosti
satanovy, jakž oni říkají: Nevzložímť na vás jiného břemene.
25 Avšak to, což máte, držte, dokavadž nepřijdu. 26 Kdož by
pak vítězil a ostříhal až do konce skutků mých, dám jemu
moc nad pohany. 27 I budeť je spravovati prutem železným,
a jako nádoba hrnčířova střískáni budou, jakž i já vzal jsem
od Otce svého. 28 A dám jemu hvězdu jitřní. 29 Kdo má uši,
slyš, co Duch praví církvím.

3 Andělu pak církve Sardinské piš: Toto praví ten, jenž má
sedm duchů Božích a sedm hvězd: Vím skutky tvé: máš
jméno, že jsi živ, ale jsi mrtvý. 2 Budiž bedlivý, a potvrdiž
toho, což mělo umříti. Neboť jsem nenalezl skutků tvých
plných před Bohem. 3 Pomniž tedy, co jsi přijal a slyšel, a
ostříhej toho, a čiň pokání. Pakli bdíti nebudeš, přijduť na tě
jako zloděj, a nezvíš, v kterou hodinu na tě přijdu. 4 Ale
máš některé osoby i v Sardis, kteréž neposkvrnily roucha
svého, protož budouť se procházeti se mnou v bílém rouše;
nebo jsou hodni. 5 Kdo zvítězí, tentť bude odín rouchem
bílým; a nevymažiť jména jeho z knih života, ale vyznámť
jméno jeho před obličejem Otce svého i před anděly jeho.
6 Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím. 7 Andělu pak
Filadelfitské církve piš: Totoť praví ten svatý a pravý, jenž
má klíč Davidův, kterýžto otvírá, a žádný nezavírá, a zavírá,
žádný pak neotvírá: 8 Vím skutky tvé. Aj, postavil jsem před
tebou dveře otevřené, a žádnýť jich nemůže zavříti. Nebo
máš ač nevelikou moc, a ostříhal jsi slova mého, a nezapřels
jména mého. 9 Aj, dávámť některé z sběři satanovy, kteříž se
praví býti Židé, a nejsou, ale klamají. Aj, pravím, způsobím
to, žeť přijdou a budou se klaněti před nohama tvýma, a
poznajíť, že jsem já tě miloval. 10 Nebo jsi ostříhal slova
trpělivosti mé, i játť tebe ostříhati budu od hodiny pokušení,
kteréž přijíti má na všecken svět, aby zkušeni byli obyvatelé
země. 11 Aj, přijduť brzy. Držiž se toho, co máš, aby žádný
nevzal koruny tvé. 12 Kdo zvítězí, učiním jej sloupem v
chrámě Boha svého, a nevyjdeť již více ven; a napíšiť na
něm jméno Boha svého a jméno města Boha mého, nového
Jeruzaléma sstupujícího s nebe od Boha mého, i jméno své
nové. 13 Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím. 14 Andělu
pak církve Laodicenské piš: Toto praví Amen, svědek ten
věrný a pravý, počátek stvoření Božího: 15 Vímť skutky
tvé, že ani jsi studený, ani horký. Ó bys chutně studený
byl anebo horký. 16 A tak, že jsi vlažný, a ani studený, ani
horký, vyvrhu tě z úst svých. 17 Nebo pravíš: Bohatý jsem, a
zbohatl jsem, a žádného nepotřebuji, a nevíš, že jsi bídný,
mizerný, a chudý, a slepý, i nahý. 18 Radím tobě, abys
sobě koupil ode mne zlata ohněm zprubovaného, abys byl
bohatý, a v roucho bílé abys oblečen byl, a neokazovala
se hanba nahoty tvé. A očí svých pomaž kollyrium, abys
viděl. 19 Já kteréžkoli miluji, kárám a tresci; rozhorliž se
tedy, a čiň pokání. 20 Aj, stojímť u dveří, a tluku. Jestližeť by
kdo uslyšel hlas můj a otevřel dveře, vejduť k němu, a budu
s ním večeřeti, a on se mnou. 21 Kdož zvítězí, dám jemu
seděti s sebou na trůnu svém, jako i já zvítězil jsem, a sedím
s Otcem svým na trůnu jeho. 22 Kdo má uši, slyš, co Duch
praví církvím.

4 Potom jsem viděl, a aj, dveře otevříny byly v nebi, a
hlas první, kterýž jsem byl slyšel jako trouby, an mluví se
mnou, řkoucí: Vstup sem, a ukážiť, co se má díti potom.
2 A hned byl jsem u vytržení ducha, a aj, trůn postaven
byl na nebi, a na trůnu jeden seděl. 3 A ten, jenž seděl,
podoben byl obličejem kameni jaspidu a sardiovi; a vůkol
toho trůnu byla duha, na pohledění podobná smaragdu.
4 A okolo toho trůnu bylo stolic čtyřmecítma, a na těch stolicích
viděl jsem čtyřmecítma starců sedících, oblečených v roucha
bílá. A měli na hlavách svých koruny zlaté. 5 A z toho
trůnu pocházelo blýskání, a hromobití, a hlasové. A sedm
lamp ohnivých hořících před trůnem, jenž jsou sedm Duchů
Božích. 6 A před trůnem bylo moře sklené, podobné křišťálu,
a uprostřed trůnu a vůkol trůnu čtvero zvířat, plných očí
zpředu i zzadu. 7 A zvíře první podobné bylo lvu, a druhé
zvíře podobné teleti, a třetí zvíře mající tvárnost jako člověk,
a čtvrté zvíře podobné orlu letícímu. 8 A jedno každé z těch
čtyř zvířat mělo šest křídel okolo, a vnitř plná byla očí, a
neměla odpočinutí dnem i nocí, říkajíce: Svatý, svatý, svatý
Pán Bůh všemohoucí, kterýž byl, a jest, i přijíti má. 9 A
když ta zvířata vzdávala slávu a čest i díků činění sedícímu
na trůnu, živému na věky věků, (aiōn g165) 10 Padlo těch
čtyřmecítma starců před obličejem sedícího na trůnu, a
klanělo se živému na věky věků, a metali koruny své před
trůnem, řkouce: (aiōn g165) 11 Hoden jsi, Pane, přijíti slávu, a
čest, i moc; nebo ty jsi stvořil všecky věci, a pro vůli tvou
trvají, i stvořeny jsou.

5 I viděl jsem po pravici sedícího na trůnu knihy popsané
vnitř i zevnitř, zapečetěné sedmi pečetmi 2 A viděl jsem
anděla silného, volajícího hlasem velikým: Kdo jest hoden
otevříti knihy tyto a zrušiti pečeti jejich? 3 I nemohl žádný,
ani na nebi, ani na zemi, ani pod zemí, otevříti knih, ani
pohleděti do nich. 4 Pročež já plakal jsem velmi, že není

nalezen žádný, kterýž by hoden byl otevříti a čísti tu knihu,
ani pohleděti do ní. 5 Tedy jeden z starců dí mi: Neplač.
Aj, zvítězilť Lev, ten, kterýž jest z pokolení Judova, kořen
Davidův, aby otevřel tu knihu a zrušil sedm pečetí jejích. 6 I
viděl jsem, a aj, mezi trůnem a čtyřmi zvířaty a mezi starci
Beránek stojí jako zabitý, maje sedm rohů a sedm očí, jenž
jsou sedm Duchů Božích, poslaných na všecku zemi. 7 I
přišel a vzal knihy z pravice toho, kterýž seděl na trůnu. 8 A
jakž vzal knihy, ihned těch čtvero zvířat a těch čtyřmecítma
starců padlo před Beránkem, majíce jeden každý z nich
harfu a báně zlaté plné vůně, jenž jsou modlitby svatých. 9
A zpívali píseň novou, řkouce: Hoden jsi vzíti knihy a otevříti
pečeti jejich. Nebo jsi zabit, a vykoupils nás Bohu krví svou
ze všelikého pokolení a jazyku a lidu i národu. 10 A učinil
jsi nás Bohu našemu krále a kněží, a budeme kralovati na
zemi. 11 I viděl jsem a slyšel hlas andělů mnohých okolo
trůnu a zvířat a starců, a byl počet jejich stokrát tisíc tisíců a
desetkrát sto tisíců, 12 Řkoucích velikým hlasem: Hodentʼ
jest ten zabitý Beránek vzíti moc, a bohatství, i moudrost, i
sílu, i čest, i slávu, i požehnání. 13 Též všecko stvoření,
kteréž jest na nebi, i na zemi, i pod zemí, i v moři, i všecko,
což v nich jest, slyšel jsem řkoucí: Sedícímu na trůnu a
Beránkovi požehnání, čest a sláva i síla na věky věků. (aiōn
g165) 14 Ètvero pak zvířat řeklo: Amen. A těch čtyřmecítma
starců padlo, a klaněli se živému na věky věků.

6 I viděl jsem, když otevřel Beránek jednu z těch pečetí,
a slyšel jsem jedno ze čtyř zvířat, ano praví, jako hlasem
hromovým: Pojdʼa viz. 2 I pohleděl jsem, a aj, kůň bílý,
a ten, jenž seděl na něm, měl lučiště. A dána jest jemu
koruna, i vyjel, přemáhaje, a aby přemáhal. 3 A když otevřel
pečet druhou, slyšel jsem druhé zvíře, řkoucí: Pojdʼa viz.
4 I vyšel jiný kůň ryzí. A sedícímu na něm dáno jest, aby
pokoj vyzdvihl z země a aby se lidé vespolek mordovali; a
dán jemu meč veliký. 5 A když otevřel pečet třetí, slyšel
jsem třetí zvíře, řkoucí: Pojdʼa viz. I pohleděl jsem, a aj, kůň
vraný, a ten, jenž na něm seděl, měl váhu v ruce své. 6 I
slyšel jsem hlas z prostředku čtyř zvířat, an praví: Měřice
pšenice za peníz, a tři měřice ječmene za peníz, oleji pak a
vínu neškodʼ. 7 A když otevřel pečet čtvrtou, slyšel jsem
hlas čtvrtého zvířete, řkoucí: Pojdʼa viz. 8 I pohleděl jsem,
a aj, kůň plavý, a toho, kterýž seděl na něm, jméno smrt,
a peklo šlo za ním. I dána jest jim moc nad čtvrtým dílem
země, aby mordovali mečem, a hladem, a morem, a šelmami
zemskými. (Hadēs g86) 9 A když otevřel pečet pátou, viděl
jsem pod oltářem duše zmordovaných pro slovo Boží a pro
svědectví, kteréž vydávali. 10 I volali hlasem velikým, řkouce:
Až dokud, Pane svatý a pravý, nesoudíš a nemstíš krve naší
nad těmi, kteříž přebývají na zemi? 11 Tedy dáno jednomu
každému z nich roucho bílé, a řečeno jest jim, aby odpočívali
ještě za malý čas, až by se naplnil počet spoluslužebníků
jejich a bratří jejich, kteříž zmordováni býti mají, jako i oni.
12 I pohleděl jsem, když otevřel pečet šestou, a aj, země
třesení veliké stalo se, a slunce učiněno jest černé jako
pytel žíněný, a měsíc všecken byl jako krev. 13 A hvězdy
nebeské padaly na zemi, podobně jako dřevo fíkové smítá s
sebe ovoce své, když od velikého větru kláceno bývá. 14
A nebe se schovalo jako knihy zavřené, a všeliká hora i
ostrovové z místa svého pohnuli se. 15 A králové země, i
knížata, i bohatí, a úředníci, a mocní, i každý služebník, i
všeliký svobodný, skryli se v jeskyních a v skalí hor, 16 A
řekli horám a skalí: Padněte na nás a skrejte nás před tváří
toho, jenž sedí na trůnu, a před hněvem Beránka. 17 Nebtʼ
jest přišel den veliký hněvu jeho. I kdo bude moci ostáti?

7 Potom jsem viděl čtyři anděly, stojící na čtyřech úhlech
země, držící čtyři větry zemské, aby nevál vítr na zemi, ani
na moře, ani na žádný strom. 2 A viděl jsem jiného anděla,
vystupujícího od východu slunce, majícího pečet Boha živého.
Kterýž zvolal hlasem velikým na ty čtyři anděly, jimž dáno,
aby škodili zemi a moři, 3 Řka: Neškodťe zemi, ani moři, ani
stromům, dokudž neznamenáme služebníků Boha našeho
na čelích jejich. 4 I slyšel jsem počet znamenaných, sto
čtyřidceti a čtyři tisíce jich zapečetěno ze všech pokolení synů
Izraelských. 5 Z pokolení Juda dvanácte tisíců znamenaných,
z pokolení Ruben dvanácte tisíců znamenaných, z pokolení
Gád dvanácte tisíců znamenaných; 6 Z pokolení Aser
dvanácte tisíců znamenaných, z pokolení Neftalím dvanácte
tisíců znamenaných, z pokolení Manases dvanácte tisíců
znamenaných; 7 Z pokolení Simeon dvanácte tisíců
znamenaných, z pokolení Léví dvanácte tisíců znamenaných,
z pokolení Izachar dvanácte tisíců znamenaných; 8 Z
pokolení Zabulon dvanácte tisíců znamenaných, z pokolení
Jozef dvanácte tisíců znamenaných, z pokolení Beniamin
dvanácte tisíců znamenaných. 9 Potom pohleděl jsem, a aj,
zástup veliký, kteréhož by žádný přečísti nemohl, ze všech
národů a pokolení a lidí i jazyků, ani stojí před trůnem a před
obličejem Beránka, oblečeni jsouce v bílé roucho, a palmy v
rukou jejich. 10 A volali hlasem velikým, řkouce: Spasení
jest od Boha našeho na trůnu sedícího a od Beránka. 11
A všickni andělé stáli okolo trůnu a starců a čtyř zvířat. I
padli před trůnem na tváři své a klaněli se Bohu, 12 Řkouce:
Amen. Požehnání, a sláva, a moudrost, a díků činění, a
čest, a moc, i síla Bohu našemu na věky věků. Amen. (aiōn

g165) 13 I promluvil ke mně jeden z těch starců, a řekl mi:
Kdo jsou tito, kteříž oblečeni jsou v bílé roucho? A odkud
přišli? 14 I řekl jsem jemu: Pane, ty víš. I řekl mi: To jsou ti,
kteříž přišli z velikého soužení, a umyli roucha svá, a zbílili je
ve krvi Beránkově. 15 Protož jsou před trůnem Božím, a
slouží jemu dnem i nocí v chrámě jeho; a ten, jenž sedí
na trůnu, přebývati bude s nimi. 16 Nebudouť lačněti ani
žízniti více, a nebude bíti na ně slunce, ani žádné horko. 17
Nebo Beránek, kterýž jest uprostřed trůnu, pásti je bude, a
dovedeť je k živým studnicím vod, a setře Bůh všelikou slzu
s očí jejich.

8 A když otevřel pečet sedmou, stalo se na nebi mlčení,
jako za půl hodiny. 2 I viděl jsem sedm andělů, kteříž stojí
před obličejem Božím, jimž dáno sedm trub. 3 A jiný anděl
přišel a postavil se před oltářem, maje kadidlnici zlatou. I
dáni jsou jemu zápalové mnozí, aby je obětoval s modlitbami
všechněch svatých na oltáři zlatém, kterýž jest před trůnem.
4 I vstoupil dým zápalů s modlitbami svatých z ruky anděla
až před obličej Boží. 5 I vzal anděl kadidlnici, a naplnil ji
ohněm s oltáře, a svrhl ji na zem. I stalo se hromobití, a
hlasové, a blýskání, i země třesení. 6 A těch sedm andělů,
kteříž měli sedm trub, připravili se, aby troubili. 7 I zatroubil
první anděl, a stalo se krupobití a oheň smíšený se krví, a
svrženo jest to na zem. A třetí díl stromů shořel, a všecka
tráva zelená spálena jest. 8 Potom zatroubil druhý anděl,
a uvržena jest do moře jako hora veliká ohněm hořící. I
učiněn jest krví třetí díl moře. 9 A zemřel v moři třetí díl
stvoření těch, kteráž měla duši, a třetí díl lodí zhynul. 10 A
vtom třetí anděl zatroubil, i spadla s nebe hvězda veliká,
hořící jako pochodně, a padla na třetí díl řek a do studnic
vod. 11 A jméno hvězdy té bylo Pelynek. I obrátil se třetí
díl vod v pelynek, a mnoho lidí zemřelo od těch vod, nebo
byly zhořkly. 12 Potom čtvrtý anděl zatroubil, i udeřena jest
třetina slunce, a třetina měsíce, a třetí díl hvězd, takže se
třetí díl jich zatměl, a třetina dne nesvítila, a též podobně
i noci. 13 I viděl jsem a slyšel anděla jednoho, an letí po
prostředku nebe, a praví hlasem velikým: Běda, běda, běda
těm, kteříž přebývají na zemi, pro jiné hlasy trub tří andělů,
kteříž mají troubiti.

9 Potom anděl pátý zatroubil, i viděl jsem, ano hvězda
s nebe spadla na zem; a dán jest tomu andělu klíč od
studnice propasti. (Abyssos g12) 2 Kterýžto otevřel studnici
propasti. I vyšel dým z studnice jako dým z peci veliké,
i zatmělo se slunce i povětří pro dým studnice. (Abyssos
g12) 3 A z toho dýmu vyšly kobylky na zemi, jimžto dána
jest moc taková, jakouž moc mají štírové zemští. 4 Ale
řečeno jim, aby neškodily trávě zemské, ani čemu zelenému,
ani kterémukoli stromoví, než toliko lidem, kteříž nemají
znamení Božího na čelích svých. 5 Dáno jest pak jim, ne
aby je zabíjely, ale trápily za pět měsíců, a aby trápení jejich
bylo jako trápení od štíra, když by ušťknul člověka. 6 A v
těch dnech hledati budou lidé smrti, ale nenaleznou jí, a
žádati budou zemříti, ale smrt uteče od nich. 7 Způsob pak
těch kobylek podobný byl koňům připraveným k boji, a na
hlavách jejich byly jako koruny podobné zlatu, a tváři jejich
jako tváři lidské. 8 A měly vlasy jako vlasy ženské, a zuby
jejich byly jako zubové lvů. 9 Měly také pancíře jako pancíře
železné, a zvuk křídel jejich jako zvuk vozů, když množství
koní běží k boji. 10 A měly ocasy podobné štírům, a žihadla
v ocasích jejich byla, a moc jejich byla škoditi lidem za pět
měsíců. 11 A měly nad sebou krále, anděla propasti, jemuž
jméno Židovsky Abaddon, a řecky Apollyon. (Abyssos g12) 12
Bída jedna pominula, a aj, přijdou ještě dvě bídy potom.
13 Tedy šestý anděl zatroubil, i slyšel jsem hlas jeden ze
čtyř rohů oltáře zlatého, kterýž jest před obličejem Božím,
14 Řkoucí k šestému andělu, kterýž měl troubu: Rozvěž ty
čtyři anděly, kteříž jsou u vězení při veliké řece Eufrates.
15 I rozvázáni jsou ti čtyři andělé, kteříž byli připraveni k
hodině, a ke dni, a k měsíci, a k roku, aby zmordovali třetí
díl lidí. 16 A byl počet vojska lidu jízdného dvěstěkrát tisíc
tisíců; nebo slyšel jsem počet jejich. 17 A též viděl jsem u
vidění, koně a ti, kteříž seděli na nich, měli pancíře ohnivé a
hyacintové a z síry. Hlavy pak těch koňů byly jako hlavy
lvové, a z úst jejich vycházel oheň, a dým, a síra. 18 A tímto
trojím zmordována jest třetina lidu, totiž ohněm, a dýmem,
a sirou, kteréž vycházely z úst jejich. 19 Nebo moc jejich
jest v ústech jejich a v ocasích jejich; ocasové zajisté jejich
jsou podobni hadům, majíce hlavy, jimiž škodí. 20 Jiní pak
lidé, kteříž nejsou zmordováni těmi ranami, nečinili pokání z
skutků rukou svých, aby se neklaněly ďáblům, a modlám
zlatým, a stříbrným, a měděným, i kamenným, i dřevěným,
kteréžto ani hleděti nemohou, ani slyšeti, ani choditi. 21 Aniž
činili pokání z vražd svých, ani z trávení svých, ani z smilstva
svého, ani z krádeží svých.

10 Viděl jsem jiného anděla silného, sstupujícího s nebe,
oděného oblakem, a duha na hlavě jeho byla, a tvář
jeho jako slunce, a nohy jeho jako sloupové ohniví. 2 A v
ruce své měl knížky otevřené. I postavil nohu svou pravou
na moři a levou na zemi. 3 A volal hlasem velikým, jako by
lev řval. A když dokonal volání, mluvilo sedm hromů hlasy
své. 4 A když odmluvilo sedm hromů hlasy své, byl bych to
psal. Ale slyšel jsem hlas s nebe řkoucí ke mně: Zapečeť

to, co mluvilo sedm hromů, než nepiš toho. 5 Tedy anděl,
kteréhož jsem viděl stojícího na moři a na zemi, pozdvihl
ruky své k nebi, 6 A přisáhl skrze živého na věky věků,
kterýž stvořil nebe i to, což v něm jest, a zemi i to, což na ní
jest, a moře i to, což v něm jest, že již více času nebude.
(aiōn g165) 7 Ale ve dnech hlasu sedmého anděla, když bude
troubiti, dokonánoť bude tajemství Boží, jakož zvěstoval
služebníkům svým prorokům. 8 A ten hlas, kterýž jsem byl
slyšel s nebe, opět mluvil se mnou a řekl: Jdi, a vezmi ty
knížky otevřené z ruky anděla, stojícího na moři a na zemi.
9 I šel jsem k andělu, a řekl jsem jemu: Dej mi ty knížky. I
řekl mi: Vezmi, a požři je, a učiníť hořkost v břiše tvém, ale v
ústech tvých budouť sladké jako med. 10 I vzal jsem knížky
z ruky anděla, a požřel jsem je. I byly v ústech mých sladké
jako med, ale když jsem je požřel, hořko mi bylo v břiše
mém. 11 I dí mi: Musíš opět prorokovati lidem, a národům, a
jazykům, i králům mnohým.

11 I dána mi třtina, podobná prutu, a postavil se tu anděl,
a řekl mi: Vstaň, a změř chrám Boží, i oltář, i ty, kteříž
se modlí v něm. 2 Ale síň, kteráž vně jest, vyvrz ven, a
neměř jí. Neboť jest dána pohanům, a budouť tlačiti město
svaté za čtyřidceti a dva měsíce. 3 Ale dám jej dvěma
svědkům svým, kteříž budou prorokovati tisíc dvě stě a
šedesáte dnů, oblečeni jsouce v pytle. 4 Titť jsou dvě olivy a
dva svícnové, stojící před obličejem Boha Pána vší země.
5 Jimžto jestliže by kdo chtěl ubližovati, oheň vyjde z úst
jejich, a sžíře nepřátely jejich; a takť musí zabit býti, kdož by
koli jim škoditi chtěl. 6 Titť mají moc zavříti nebe, aby nepršel
déšť za dnů proroctví jejich; a mají moc nad vodami, obrátiti
je v krev, a bíti zemi všelikou ranou, kolikrát by koli chtěli. 7
Ale když dokonají svědectví své, šelma vystupující z propasti
válku povede proti nim, a zvítězí nad nimi, i zmorduje je.
(Abyssos g12) 8 A ležeti budou těla jejich mrtvá na ryncích
města velikého, kteréž slove duchovně Sodoma a Egypt,
kdežto i Pán náš ukřižován jest. 9 A vídati budou mnozí z
pokolení, a z lidu, a z jazyků, i z národů těla jejich mrtvá
za půl čtvrta dne, ale těl jejich mrtvých nedadí pochovati v
hrobích. 10 Anobrž ti, kteříž přebývají na zemi, radovati se
budou nad nimi a veseliti se, a dary budou posílati jedni
druhým; nebo ti dva proroci trápili ty, jenž přebývají na zemi.
11 Ale po půl čtvrtu dni duch života od Boha poslaný vstoupil
do nich, i postavili se na nohách svých, a bázeň veliká
spadla na ty, kteříž je viděli. 12 Potom slyšeli hlas veliký
s nebe, řkoucí k nim: Vstupte sem! I vstoupili na nebe v
oblace, a hleděli na ně nepřátelé jejich. 13 A v tu hodinu
stalo se země třesení veliké, a desátý díl města padl, a zbito
jest v tom země třesení sedm tisíců lidu, a jiní zstrašeni jsou,
a vzdali slávu Bohu nebeskému. 14 Bída druhá pominula, a
aj, třetí bída přijde rychle. 15 A sedmý anděl zatroubil, i stali
se hlasové velicí v nebi, řkoucí: Učiněnať jsou království
všeho světa Pána našeho a Krista jeho, a kralovatiť bude na
věky věků. (aiōn g165) 16 Tedy těch čtyřmecítma starců, kteříž
před obličejem Božím sedí na stolicích svých, padli na tváři
své, a klaněli se Bohu, 17 Řkouce: Díky činíme tobě, Pane
Bože všemohoucí, Kterýž jsi, a Kterýžs byl, a Kterýž přijíti
máš; nebo jsi přijal moc svou velikou a království ujal. 18 I
rozhněvali se národové, a přišel hněv tvůj, a čas mrtvých,
aby souzeni byli, a aby dána byla odplata služebníkům tvým
prorokům, i jiným svatým i všechněm, jenž se bojí jména
tvého, malým i velikým, a aby zkaženi byli ti, kteříž nakažují
zemi. 19 I otevřín jest chrám Boží na nebi, a vidína jest
truhla smlouvy jeho v chrámě jeho. I stalo se blýskání, a
hlasové, a hromobití, a země třesení, i krupobití veliké.

12 I ukázal se div veliký na nebi: Žena oděná sluncem,
pod jejímiž nohama byl měsíc a na jejíž hlavě byla
koruna dvanácti hvězd. 2 A jsuci těhotná, křičela, pracujici
ku porodu a trápěci se, aby porodila. 3 I vidín jest jiný div na
nebi. Nebo aj, drak veliký ryšavý ukázal se, maje hlav sedm
a rohů deset, a na těch hlavách svých sedm korun. 4 Jehož
ocas strhl třetinu hvězd s nebe, a svrhl je na zem. Ten pak
drak stál před ženou, kteráž měla poroditi, aby hned, jakž by
porodila, syna jejího sežral. 5 I porodila syna pacholíka,
kterýž měl spravovati všecky národy prutem železným. I
vytržen jest syn její k Bohu a k trůnu jeho. 6 A žena utekla na
poušť, kdež měla místo od Boha připravené, aby ji tam živili
za dnů tisíc dvě stě a šedesát. 7 I stal se boj na nebi: Michal
a andělé jeho bojovali s drakem, a drak bojoval i andělé
jeho. 8 Ale nic neobdrželi, aniž jest nalezeno více místo
jejich na nebi. 9 I svržen jest drak ten veliký, had starý, jenž
slove ďábel a satanáš, kterýž svodí všecken okršlek světa;
svržen jest, pravím, na zem, i andělé jeho s ním svrženi jsou.
10 A uslyšel jsem hlas veliký, řkoucí na nebi: Nyní stalo se
spasení, a moc, i království Boha našeho, a moc Krista jeho;
nebo svržen jest žalobník bratří našich, kterýž žaloval na ně
před obličejem Boha našeho dnem i nocí. 11 Ale oni zvítězili
nad ním skrze krev Beránka, a skrze slovo svědectví svého,
a nemilovali duší svých až do smrti. 12 Protož veselte se
nebesa, a kteříž přebýváte v nich. Běda těm, jenž přebývají
na zemi a na moři; nebo ďábel sstoupil k vám, maje hněv
veliký, věda, že krátký čas má. 13 A když uzřel drak, že jest
svržen na zem, honil ženu tu, kteráž porodila toho pacholíka.
14 Ale dána jsou ženě dvě křídla orlice veliké, aby letěla

od tváři hada na poušť, na místo své, kdež by ji živili do
času a časů, a do půl času. 15 I vypustil had z úst svých po
ženě vodu jako řeku, aby ji řeka zachvátila. 16 Ale země
pomohla ženě; neb otevřela země ústa svá a požřela řeku,
kterouž vypustil drak z úst svých. 17 I rozhněval se drak
na tu ženu, a šel bojovati s jinými z semene jejího, kteříž
ostříhají přikázání Božích a mají svědectví Ježíše Krista.

13 I stál jsem na písku mořském. I viděl jsem šelmu
vystupující z moře, kteráž měla sedm hlav a deset
rohů. A na rozích jejích deset korun, a na hlavách jejích
jméno rouhání. 2 Byla pak šelma ta, kterouž jsem viděl,
podobná pardovi, a nohy její jako nedvědí, a ústa její jako
ústa lvová. I dal jí drak sílu svou, a trůn svůj, a moc velikou.
3 A viděl jsem, ano jedna z hlav jejích jako zbitá byla až na
smrt, ale rána její smrtelná uzdravena jest. Tedy divivši se
všecka země, šla za tou šelmou. 4 A klaněli se drakovi,
kterýž dal moc šelmě; a klaněli se šelmě, řkouce: Kdo jest
podobný té šelmě? Kdo bude moci bojovati s ní? 5 I dána
jsou jí ústa mluvící veliké věci a rouhání, a dána jí moc
vládnouti za čtyřidceti a dva měsíce. 6 Protož otevřela
ústa svá k rouhání se Bohu, aby se rouhala jménu jeho,
i stánku jeho, i těm, kteříž přebývají na nebi. 7 Dáno jí
i bojovati s svatými a přemáhati je; a dána jí moc nad
všelikým pokolením, nad rozličným jazykem, i nad národem.
8 Protož klaněti se jí budou všickni, kteříž přebývají na zemi,
jichžto jména nejsou napsaná v knihách života Beránka,
toho zabitého od počátku světa. 9 Má-li kdo uši, slyš. 10
Jestliže kdo do vězení povede, do vězení půjde; zabije-li kdo
mečem, musí mečem zabit býti. Zdeť jest trpělivost a víra
svatých. 11 Potom viděl jsem jinou šelmu vystupující z země,
a měla dva rohy, podobné rohům Beránkovým, ale mluvila
jako drak. 12 Kterážto všecku moc první šelmy provozuje
před tváří její; a působí to, že země i ti, kteříž přebývají na
ní, klanějí se šelmě té první, jejížto rána smrtelná uzdravena
byla. 13 A činí divy veliké, takže i ohni rozkazuje sstupovati
s nebe na zem před obličejem mnohých lidí. 14 A svodí
ty, jenž přebývají na zemi, těmi divy, kteréžto dáno jí činiti
před obličejem šelmy, říkající obyvatelům země, aby udělali
obraz šelmě, kteráž měla ránu od meče, a ožila zase. 15
I dáno jí, aby dáti mohla ducha tomu obrazu šelmy, aby i
mluvil obraz šelmy, a aby to způsobila, kteřížkoli neklaněli
by se obrazu šelmy, aby byli zmordováni. 16 A rozkazuje
všechněm, malým i velikým, bohatým i chudým, svobodným
i v službu podrobeným, aby měli znamení na pravé ruce
své, aneb na čelích svých, 17 A aby žádný nemohl kupovati
ani prodávati, než ten, kdož má znamení aneb jméno té
šelmy, anebo počet jména jejího. 18 Tuť jest moudrost. Kdo
má rozum, sečtiž počet šelmy. Nebo jest počet člověka, a
jestiť počet ten šest set šedesáte a šest.

14 Tedy pohleděl jsem, a aj, Beránek stál na hoře Sion,
a s ním sto čtyřidceti a čtyři tisíců majících jméno
Otce jeho napsané na čelích svých. 2 A slyšel jsem hlas s
nebe, jako hlas vod mnohých, a jako hlas hromu velikého.
A hlas slyšel jsem, jako těch, kteříž hrají na harfy své. 3
A zpívali jakožto píseň novou, před trůnem, a před čtyřmi
zvířaty, a před starci, a žádný nemohl se naučiti té písni,
jediné těch sto čtyřidceti a čtyři tisíce, kteříž jsou koupeni z
země. 4 Totoť jsou ti, kteříž s ženami nejsou poskvrněni;
nebo panicové jsou. Tiť jsou, jenž následují Beránka, kamž
by koli šel; tiť jsou koupeni ze všech lidí, prvotiny Bohu a
Beránkovi. 5 A v ústech jejich není nalezena lest; neboť jsou
bez úhony před trůnem Božím. 6 I viděl jsem jiného anděla
letícího po prostředku nebe, majícího evangelium věčné, aby
je zvěstoval těm, jenž bydlí na zemi, a všelikému národu, i
pokolení, i jazyku, i lidu, **(aiōnios g166)** 7 Řkoucího velikým
hlasem: Bojte se Boha, a vzdejte jemu chválu, neboť přišla
hodina soudu jeho; a klanějte se tomu, kterýž učinil nebe
i zemi i moře i studnice vod. 8 A jiný anděl letěl za ním,
řka: Padl, padl Babylon, město to veliké, nebo vínem hněvu
smilství svého napájelo všecky národy. 9 A třetí anděl letěl
za nimi, pravě velikým hlasem: Bude-li se kdo klaněti šelmě
a obrazu jejímu, a vezme-li znamení její na čelo své aneb
na ruku svou, 10 I tenť také bude píti víno hněvu Božího,
víno, pravím, kteréž jest vlito do kalichu hněvu jeho; a trápen
bude ohněm a sirou před obličejem andělů svatých a před
obličejem Beránka. 11 A dým muk jejich vstoupíť na věky
věků, a nebudouť míti odpočinutí dnem i nocí ti, kteříž se
klanějí šelmě a obrazu jejímu, a jestliže kdo přijme znamení
jména jejího. **(aiōn g165)** 12 Tuť jest trpělivost svatých, tu jsou
ti, kteříž ostříhají přikázání Božích a víry Ježíšovy 13 I slyšel
jsem hlas s nebe, řkoucí ke mně: Piš: Blahoslavení jsou
od této chvíle mrtví, kteříž v Pánu umírají. Duch zajisté dí
jim, aby odpočinuli od prací svých, nebo skutkové jejich
následují jich. 14 I pohleděl jsem, a aj, oblak bělostkvoucí, a
na tom oblaku seděl podobný Synu člověka, maje na hlavě
své korunu zlatou a v ruce své srp ostrý. 15 A jiný anděl
vyšel z chrámu, volaje hlasem velikým na toho, kterýž seděl
na oblaku: Pusť srp svůj a žni; nebť jest přišla tobě hodina
žni, nebo již dozrala žeň země. 16 I spustil ten, kterýž seděl
na oblaku, srp svůj na zem, a požata jest země. 17 A jiný
anděl vyšel z chrámu toho, kterýž jest na nebi, maje i on srp
ostrý. 18 Opět vyšel jiný anděl z oltáře, kterýž měl moc nad

ohněm, a volal křikem velikým na toho, jenž měl srp ostrý,
řka: Pusť srp svůj ostrý, a zbeř hrozny vinice zemské; neboť
jsou uzrali hroznové její. 19 I spustil anděl srp svůj na zemi,
a sebral vinici země, a vmetal hrozny do jezera velikého
hněvu Božího. 20 I tlačeno jest jezero před městem, a vyšla
krev z jezera až do udidl koňům za tisíc a za šest set honů.

15 Potom viděl jsem jiný zázrak na nebi veliký a předivný:
Sedm andělů majících sedm ran posledních, v nichž
má dokonán býti hněv Boží. 2 A viděl jsem jako moře
sklené, smíšené s ohněm, a ty, kteříž zvítězili nad šelmou
a obrazem jejím a nad charakterem jejím i nad počtem
jména jejího, ani stojí nad tím mořem skleným, majíce harfy
Boží, 3 A zpívají píseň Mojžíše, služebníka Božího, a píseň
Beránkovu, řkouce: Velicí a předivní jsou skutkové tvoji,
Pane Bože všemohoucí, spravedlivé a pravé jsou cesty tvé,
ó Králi všech svatých. 4 Kdož by se nebál tebe, Pane, a
nezveleboval jména tvého? Nebo ty sám svatý jsi. Všickni
zajisté národové přijdou a klaněti se budou před obličejem
tvým; nebo soudové tvoji zjeveni jsou. 5 Potom pak viděl
jsem, a aj, otevřín jest chrám stánku svědectví na nebi. 6
I vyšlo sedm těch andělů z chrámu, majících sedm ran,
oblečeni jsouce rouchem lněným, čistým a bělostkvoucím, a
přepásáni na prsech pasy zlatými. 7 A jedno ze čtyř zvířat
dalo sedmi andělům sedm koflíků zlatých, plných hněvu
Boha živého na věky věků. (aiōn g165) 8 I naplněn jest chrám
dýmem, pocházejícím od slávy Boží a od moci jeho, a žádný
nemohl vjíti do chrámu, dokudž se nevykonalo sedm ran
těch sedmi andělů.

16 I slyšel jsem hlas veliký z chrámu, řkoucí sedmi
andělům: Jděte, vylijte sedm koflíků hněvu Božího
na zemi. 2 I šel první anděl a vylil koflík svůj na zemi, i
vyvrhli se vředové škodliví a zlí na lidech, majících znamení
šelmy, a na těch, kteříž se klaněli obrazu jejímu. 3 Za tím
druhý anděl vylil koflík svůj na moře, a učiněno jest jako krev
umrlého, a všeliká duše živá v moři umřela. 4 Potom třetí
anděl vylil koflík svůj na řeky a na studnice vod, i obráceny
jsou v krev. 5 I slyšel jsem anděla vod, řkoucího: Spravedlivý
jsi, Pane, Kterýž jsi, a Kterýž jsi byl, a Svatý, žes to usoudil.
6 Neboť jsou krev svatých a proroků vylévali, i dal jsi jim krev
píti; hodniť jsou zajisté toho. 7 I slyšel jsem jiného anděla
od oltáře, kterýž řekl: Jistě, Pane Bože všemohoucí, praví
jsou a spravedliví soudové tvoji. 8 Potom čtvrtý anděl vylil
koflík svůj na slunce, i dáno jest jemu trápiti lidi ohněm. 9 I
pálili se lidé horkem velikým, a rouhali se jménu Boha toho,
kterýž má moc nad těmito ranami, avšak nečinili pokání,
aby vzdali slávu jemu. 10 Tedy pátý anděl vylil koflík svůj
na stolici té šelmy, i učiněno jest království její tmavé, i
kousali lidé jazyky své pro bolest. 11 A rouhali se Bohu
nebeskému pro bolesti své a pro vředy své, avšak nečinili
pokání z skutků svých. 12 Šestý pak anděl vylil koflík svůj na
tu velikou řeku Eufrates, i vyschla voda její, aby připravena
byla cesta králům od východu slunce. 13 A viděl jsem, ano z
úst draka a z úst šelmy a z úst falešného proroka vyšli tři
duchové nečistí, podobní žabám. 14 Nebo jsouť duchové
ďábelští, ješto činí divy a chodí mezi krále zemské a všeho
světa, aby je shromáždili k boji, k tomu velikému dni Boha
všemohoucího. 15 Aj, přicházímť jako zloděj. Blahoslavený,
kdož bdí a ostříhá roucha svého, aby nah nechodil, aby
neviděli hanby jeho. 16 I shromáždil je na místo, kteréž slove
Židovsky Armageddon. 17 Tedy sedmý anděl vylil koflík svůj
na povětří, i vyšel hlas veliký z chrámu nebeského, od trůnu,
řkoucí: Stalo se. 18 I stali se zvukové a hromobití a blýskání,
i země třesení stalo se veliké, jakéhož nikdy nebylo, jakž jsou
lidé na zemi, totiž země třesení tak velikého. 19 I roztrhlo
se to veliké město na tři strany, a města národů padla. A
Babylon veliký přišel na pamět před obličejem Božím, aby
dal jemu kalich vína prchlivosti hněvu svého. 20 A všickni
ostrovové pominuli, a hory nejsou nalezeny. 21 A kroupy
veliké jako centnéřové pršely s nebe na lidi. I rouhali se
Bohu lidé pro ránu těch krup; nebo velmi veliká byla ta rána.

17 I přišel jeden z sedmi andělů, kteříž měli sedm koflíků,
a mluvil se mnou, řka ke mně: Pojď, ukážiť odsouzení
nevěstky veliké, kteráž sedí na vodách mnohých, 2 S
kteroužto smilnili králové země a zpili se vínem smilství
jejího obyvatelé země. 3 I odnesl mne na poušť v duchu, a
viděl jsem ženu sedící na šelmě brunátné; a ta šelma plná
byla jmen rouhání, a měla sedm hlav a deset rohů. 4 Žena
pak odína byla šarlatem a brunátným rouchem, a ozdobena
zlatem a kamením drahým i perlami, mající koflík zlatý v
ruce své, plný ohavností a nečistoty smilstva svého. 5 A
na čele jejím napsané jméno: Tajemství, Babylon veliký,
Mátě smilstva a ohavností země. 6 A viděl jsem ženu tu
opilou krví svatých a krví mučedlníků Ježíšových, a viděv
ji, divil jsem se divením velikým. 7 I řekl mi anděl: Co se
divíš? Já tobě povím tajemství té ženy i šelmy, kteráž ji
nese, mající hlav sedm a rohů deset. 8 Šelma, kterous viděl,
byla, a již není, a máť vystoupiti z propasti a na zahynutí jíti.
I diviti se budou bydlitelé země, (ti, kterýchžto jména nejsou
napsána v knihách života od ustanovení světa,) vidouce
šelmu, kteráž byla, a není, avšak jest. (Abyssos g12) 9 Tentoť
pak jest smysl toho, a máť zavřenou v sobě moudrost: Sedm
hlav jestiť sedm hor, na kterýchž ta žena sedí. 10 A králů

sedm jest. Pět jich padlo, jeden jest, a jiný ještě nepřišel; a
když přijde, na malou chvíli musí trvati. 11 A šelma, kteráž
byla a není, onať jest osmý, a z sedmiť jest, i na zahynutí
jde. 12 Deset pak rohů, kteréžs viděl, jestiť deset králů,
kteříž ještě království nepřijali, ale přijmouť moc jako králové,
jedné hodiny spolu s šelmou. 13 Titť jednu radu mají, a sílu i
moc svou šelmě dadí. 14 Titť bojovati budou s Beránkem, a
Beránek zvítězí nad nimi, neboť Pán pánů jest a Král králů,
i ti, kteříž jsou s ním, povolaní, a vyvolení, a věrní. 15 I
řekl mi: Vody, kteréžs viděl, kdež nevěstka sedí, jsouť lidé,
a zástupové, a národové, a jazykové. 16 Deset pak rohů,
kteréžs viděl na šelmě, ti v nenávist vezmou nevěstku, a
učiní ji opuštěnou a nahou, a tělo její jísti budou, a ji páliti
budou ohněm. 17 Neboť dal Bůh v srdce jejich, aby činili
vůli jeho a aby se sjednomyslnili, a toliko dotud království
své šelmě dali, dokudž by nebyla vykonána slova Boží. 18
A žena, kteroužs viděl, jestiť město to veliké, kteréž má
království nad králi země.

18 Potom pak viděl jsem anděla sstupujícího s nebe,
majícího moc velikou, a země osvícena byla od slávy
jeho. 2 I zkřikl silně hlasem velikým, řka: Padl, padl Babylon
ten veliký, a učiněn jest příbytkem ďáblů, a stráží každého
ducha nečistého, a stráží všelikého ptactva nečistého a
ohyzdného. 3 Nebo z vína hněvu smilstva jeho pili všickni
národové, a králové zemští smilnili s ním, a kupci zemští z
zboží rozkoší jeho zbohatli. 4 I slyšel jsem jiný hlas s nebe,
řkoucí: Vyjděte z něho, lide můj, abyste se nepřiúčastňovali
hříchům jeho a abyste nepřijali z jeho ran. 5 Neboť dosáhli
hříchové jeho až k nebi a rozpomenul se Bůh na nepravosti
jeho. 6 Dejtež jemu, jakož i on dával vám, a dejte jemu
dvénásob podle skutků jeho; v koflík, kterýž naléval vám,
nalijte jemu to dvénásob. 7 Jakž se mnoho chlubil a zbujněl
byl, tak mnoho dejte jemu muk a pláče. Neboť v srdci svém
praví: Sedím královna, a nejsemť vdovou, a pláče neuzřím.
8 Protož v jeden den přijdouť rány jeho, smrt a pláč i hlad, a
ohněm spáleno bude; nebo silný jest Pán, kterýž je odsoudí.
9 I plakati ho budou a kvíliti nad ním králové země, kteříž s
ním smilnili a svou rozkoš měli, když uzří dým zapálení jeho,
10 Zdaleka stojíce, pro bázeň muk jeho, a řkouce: Běda,
běda, veliké město Babylon, to město silné, že jest jedné
hodiny přišel odsudek tvůj. 11 Ano i kupci zemští budou
plakati a kvíliti nad ním; nebo koupí jejich žádný nebude
kupovati více, 12 Koupě od zlata, a stříbra, a drahého
kamene, i perel, i kmentu, šarlatu, i hedbáví, i brunátného
roucha, i všelikého dřeva tyinového, a všech nádob z kostí
slonových, i všelikého nádobí z nejdražšího dříví, i z mědi, i
z železa, i z mramoru; 13 A kupectví skořice, i vonných věcí,
a mastí, i kadidla, i vína, i oleje, i bělí, i pšenice, i dobytka, i
ovec, i koní, a vozů, i služebníků, i duší lidských; 14 I ovoce
žádostivá duši tvé odešla od tebe, a všecko tučné a krásné
odešlo od tebe, a aniž toho již více nalezneš. 15 Ti, pravím,
kupci, kteříž v tom kupčili a jím zbohatli, zdaleka stanou
pro strach muk jeho, plačíce, a kvílíce, 16 A řkouce: Běda,
běda, ó město veliké, kteréž odíno kmentem, a šarlatem, a
brunátným rouchem, a ozdobeno bylo zlatem, a kamením
drahým, i perlami! nebo v jednu hodinu zahynula tak veliká
bohatství. 17 Ano i všeliký správce lodí mořských, i všecko
množství lidí, kteříž jsou na lodech, i plavci, i ti, kteříž svou
živnost na moři mají, zdaleka stanou, 18 A zkřiknou, vidouce
dým zapálení jeho, řkouce: Které město bylo podobné
tomuto velikému městu! 19 A sypouce prach na hlavy své,
křičeti budou, plačíce, a kvílíce, a řkouce: Běda, běda, město
veliké, v němžto zbohatli všickni, kteříž měli lodí na moři, ze
mzdy jeho; nebo jedné hodiny zpustlo. 20 Ale raduj se nad
ním nebe i svatí apoštolé i proroci; nebo pomstilť vás Bůh
nad ním. 21 I zdvihl jeden silný anděl kámen jako žernov
veliký a hodil jím do moře, řka: Tak prudce uvržen bude
Babylon, to město veliké, a již více nebude nalezeno. 22
A hlas na harfy hrajících, a zpěváků, a pišťců, a trubačů
nebude více v tobě slyšán, a žádný řemeslník žádného
řemesla nebude v tobě více nalezen, a zvuk žernovu nebude
v tobě více slyšán. 23 Ani světlo svíce nebude v tobě více
svítiti, a hlas ženicha ani nevěsty nebude v tobě více slyšán,
ješto kupci tvoji bývala knížata zemská, a tráveními tvými v
blud uvedeni byli všickni národové. 24 Ale v něm nalezena
jest krev proroků a svatých i všech zmordovaných na zemi.

19 Potom jsem slyšel veliký hlas velikého zástupu na
nebi, řkoucího: Haleluiah. Spasení, a sláva, a čest, i
moc Pánu Bohu našemu. 2 Neboť jsou praví a spravedliví
soudové jeho, kterýž odsoudil nevěstku tu velikou, jenž byla
porušila zemi smilstvem svým, a pomstil krve služebníků
svých z ruky její. 3 I řekli po druhé: Haleluiah. A dým její
vstupoval na věky věků. (aiōn g165) 4 I padlo čtyřmecítma
starců a čtvero zvířat, a klaněli se Bohu sedícímu na trůnu,
řkouce: Amen, Haleluiah. 5 I vyšel z trůnu hlas, řkoucí:
Chvalte Boha našeho všickni služebníci jeho, a kteříž se
bojíte jeho, i malí i velicí. 6 A slyšel jsem hlas jako zástupu
velikého, a jako hlas vod mnohých, a jako zvuk hromů
silných, řkoucích: Haleluiah. Kralovalť jest Pán Bůh náš
všemohoucí. 7 Radujme se, a veselme se, a chválu vzdejme
jemu. Neboť jest přišla svadba Beránkova, a manželka jeho
připravila se. 8 A dáno jest jí, aby se oblékla v kment čistý a

stkvoucí, a ten kment jsouť ospravedlňování svatých. 9 I řekl
mi: Piš: Blahoslavení, kteříž jsou k večeři svadby Beránkovy
povoláni. A řekl mi: Tatoť slova Boží jsou pravá. 10 I padl
jsem k nohám jeho, klaněti se jemu chtěje. Ale řekl mi: Hleď,
abys toho nečinil. Neboť jsem spoluslužebník tvůj i bratří
tvých, těch, jenž mají svědectví Ježíšovo. Bohu se klaněj!
Svědectví pak Ježíšovo jestiť duch proroctví. 11 I viděl jsem
nebe otevřené, a aj, kůň bílý, a ten, jenž seděl na něm, sloul
Věrný a Pravý, a kterýž v spravedlnosti soudí i bojuje. 12
Oči pak jeho byly jako plamen ohně, a na hlavě jeho korun
množství, a měl jméno napsané, kteréhož žádný neví, než
on sám. 13 A byl odín v roucho pokropené krví, a slovet
jméno jeho Slovo Boží. 14 A rytířstvo nebeské jelo za ním
na bílých koních, jsouce odíni v kment bílý a čistý. 15 A
z úst jeho vycházel meč ostrý, aby jím bil všecky národy.
Nebo on bude je spravovati prutem železným; ont' a pres
vína hněvu a prchlivosti Boha všemohoucího tlačiti bude. 16
A máť na rouchu a na bedrách svých napsané jméno: Král
králů a Pán pánů. 17 I viděl jsem jednoho anděla, an stojí v
slunci, a zkřikl hlasem velikým, řka všechněm ptákům, kteříž
létali po prostřed nebes: Pojďte a shromažďte se k večeři
velikého Boha, 18 Abyste jedli těla králů, a těla hejtmanů, a
těla silných, a těla koňů, i těch, kteříž na nich sedí, a těla
všech svobodných i služebníků, i malých i velikých. 19 I viděl
jsem šelmu a krále země a vojska jejich, ani se sjeli, aby
bojovali s tím, kterýž seděl na koni, a s rytířstvem jeho. 20 I
jata jest šelma, a s ní falešný prorok ten, kterýž činíval divy
před ní, jimiž svodil ty, kteříž přijali znamení šelmy a kteříž
se klaněli obrazu jejímu. I uvrženi jsou oba za živa do jezera
ohnivého, hořícího sirou. **(Limnē Pyr g3041 g4442)** 21 A jiní zbiti
jsou mečem toho, kterýž seděl na koni, vycházejícím z úst
jeho. A všickni ptáci nasyceni jsou těly jejich.

20 I viděl jsem anděla sstupujícího s nebe, majícího klíč
od propasti a řetěz veliký v ruce své. **(Abyssos g12)** 2 I
chopil draka, hada toho starého, jenž jest ďábel a satan, i
svázal jej za tisíc let. 3 A uvrhl ho do propasti, i zavřel jej
tam a svrchu nad ním zapečetil, aby nesvodil více národů,
až by se vyplnilo tisíc let; neboť potom musí býti propuštěn
na malý čas. **(Abyssos g12)** 4 I viděl jsem stolice, a posadili se
na nich, i dán jest jim soud, a viděl jsem duše stínaných pro
svědectví Ježíšovo a pro slovo Boží, a kteříž se neklaněli
šelmě, ani obrazu jejímu, a aniž přijali znamení jejího na
čela svá, anebo na ruce své. A ožili a kralovali s Kristem
tisíc let. 5 Jiní pak mrtví neožili, dokudž by se nevyplnilo tisíc
let. A toť jest první vzkříšení. 6 Blahoslavený a svatý, kdož
má díl v prvním vzkříšení. Nad těmiť ta druhá smrt nemá
moci, ale budou kněží Boží a Kristovi, a kralovati s ním
budou tisíc let. 7 A když se vyplní tisíc let, propuštěn bude
satanáš z žaláře svého. 8 I vyjde, aby svodil národy, kteříž
jsou na čtyřech stranách země, Goga a Magoga, a aby je
shromáždil k boji, kterýchžto počet jest jako písku mořského.
9 I vstoupili na širokost země a obklíčili stany svatých, i to
město milé, ale sstoupil oheň od Boha s nebe a spálil je. 10
A ďábel, kterýž je svodil, uvržen jest do jezera ohně a síry,
kdež jest i šelma, i falešný prorok, a budouť mučeni dnem i
nocí na věky věků. **(aiōn g165, Limnē Pyr g3041 g4442)** 11 I viděl
jsem trůn veliký bílý, a sedícího na něm, před jehož tváří
utekla země i nebe, a místo jim není nalezeno. 12 I viděl
jsem mrtvé, malé i veliké, stojící před obličejem Božím, a
knihy otevříny jsou. A jiné knihy také jsou otevříny, to jest
knihy života, i souzeni jsou mrtví podle toho, jakž psáno bylo
v knihách, totiž podle skutků svých. 13 A vydalo moře mrtvé,
kteříž byli v něm, tolikéž smrt i peklo vydali ty, kteříž v nich
byli, i souzeni jsou jeden každý podle skutků svých. **(Hadēs
g86)** 14 Smrt pak a peklo uvrženi jsou do jezera ohnivého, a
toť jest smrt druhá. **(Hadēs g86, Limnē Pyr g3041 g4442)** 15 I ten,
kdož není nalezen v knihách života, uvržen jest do jezera
ohnivého. **(Limnē Pyr g3041 g4442)**

21 Potom viděl jsem nebe nové a zemi novou. Nebo první
nebe a první země byla pominula, a moře již nebylo. 2
A já Jan viděl jsem město svaté, Jeruzalém nový, sstupující
od Boha s nebe, připravený jako nevěstu okrášlenou muži
svému. 3 I slyšel jsem hlas veliký s nebe, řkoucí: Aj, stánek
Boží s lidmi, a bydlitiť bude s nimi, a oni budou lid jeho, a on
Bůh s nimi bude, jsa jejich Bohem. 4 A setřeť Bůh všelikou
slzu s očí jejich, a smrti již více nebude, ani kvílení, ani
křiku, ani bolesti nebude více; nebo první věci pominuly. 5 I
řekl ten, kterýž seděl na trůnu: Aj, nové činím všecko. I řekl
mi: Napiš to. Neboť jsou tato slova věrná a pravá. 6 I dí
mi: Již se stalo. Játť jsem Alfa i Omega, počátek i konec.
Játť žíznivému dám z studnice vody živé darmo. 7 Kdož
zvítězí, obdržíť dědičně všecko, a buduť jemu Bohem, a on
mi bude synem. 8 Strašlivým pak, a nevěrným, a ohyzdným,
a vražedlníkům, a smilníkům, a čarodějníkům, a modlářům, i
všechněm lhářům, připraven jest díl jejich v jezeře, kteréž
hoří ohněm a sirou, jenž jest smrt druhá. **(Limnē Pyr g3041
g4442)** 9 I přišel ke mně jeden z sedmi andělů, kteříž měli
sedm koflíků plných sedmi ran nejposlednějších, a mluvil se
mnou, řka: Pojď, ukážiť nevěstu, manželku Beránkovu. 10 I
vnesl mne v duchu na horu velikou a vysokou, a ukázal
mi město veliké, ten svatý Jeruzalém, sstupující s nebe od
Boha, 11 Mající slávu Boží. Jehož světlost byla podobná k

kameni nejdražšímu, jako k kameni jaspidu, kterýž by byl
způsobu křišťálového, 12 A mělo zed velikou a vysokou, v
níž bylo dvanácte bran, a na těch branách dvanácte andělů,
a jména napsaná, kterážto jména jsou dvanáctera pokolení
synů Izraelských. 13 Od východu slunce brány tři, od půlnoci
brány tři, od poledne brány tři, od západu brány tři. 14
A zed městská měla základů dvanácte, a na nich jména
dvanácti apoštolů Beránkových. 15 A ten, kterýž mluvil se
mnou, měl třtinu zlatou, aby změřil město i brány jeho i
zed jeho. 16 Položení města toho čtverhrané jest, jehož
dlouhost tak veliká jest jako i širokost. I změřil to město
třtinou a vyměřil dvanácte tisíců honů; dlouhost pak jeho, i
širokost, i vysokost jednostejná jest. 17 I změřil zed jeho, a
naměřil sto čtyřidceti a čtyři loktů, měrou člověka, kteráž jest
míra anděla. 18 A bylo stavení zdi jeho jaspis, město pak
samo zlato čisté, podobné sklu čistému. 19 A základové zdi
městské všelikým kamenem drahým ozdobeni byli. Základ
první byl jaspis, druhý zafir, třetí chalcedon, čtvrtý smaragd,
20 Pátý sardonyx, šestý sardius, sedmý chryzolit, osmý
beryllus, devátý topazion, desátý chryzoprassus, jedenáctý
hyacint, dvanáctý ametyst. 21 Dvanácte pak bran dvanácte
perel jest, a jedna každá brána jest z jedné perly; a rynk
města zlato čisté jako sklo, kteréž se naskrze prohlédnouti
může. 22 Ale chrámu jsem v něm neviděl; nebo Pán Bůh
všemohoucí chrám jeho jest a Beránek. 23 A to město
nepotřebuje slunce ani měsíce, aby svítily v něm; nebo sláva
Boží je osvěcuje, a svíce jeho jest Beránek. 24 A národové
lidí k spasení přišlých, v světle jeho procházeti se budou,
a králové zemští přenesou slávu a čest svou do něho. 25
A brány jeho nebudou zavírány ve dne; noci zajisté tam
nebude. 26 A snesou do něho slávu a čest národů. 27 A
nevejdeť do něho nic poskvrňujícího, anebo působícího
ohyzdnost a lež, než toliko ti, kteříž napsaní jsou v knihách
života Beránkova.

22 I ukázal mi potok čistý vody živé, světlý jako křišťál,
tekoucí z trůnu Božího a Beránkova. 2 Uprostřed pak
rynku jeho a s obou stran potoka bylo dřevo života, přinášející
dvanáctero ovoce, na každý měsíc vydávající ovoce své, a
listí své k zdraví národů. 3 A ničeho zlořečeného již více
nebude, ale trůn Boží a Beránkův bude v něm, a služebníci
jeho sloužiti jemu budou. 4 A tvář jeho viděti budou, a
jméno jeho budeť na čelích jejich. 5 A noci tam nebude,
aniž budou potřebovati svíce, ani světla slunečného; nebo
Pán Bůh je osvěcuje, a kralovati budou na věky věků. (aiōn
g165) 6 I řekl mi: Slova tato jsouť věrná a pravá, a Pán, jenž
jest Bůh svatých proroků, poslal anděla svého, aby ukázal
služebníkům svým, co se díti musí brzo. 7 Aj, přijduť rychle.
Blahoslavený, kdož ostříhá slov proroctví knihy této. 8 Já
pak Jan viděl jsem a slyšel tyto věci. A když jsem slyšel
a viděl, padl jsem, klaněti se chtěje před nohama anděla
toho, kterýž mi tyto věci ukazoval. 9 Ale řekl mi: Hleď, abys
toho nečinil. Neboť jsem spoluslužebník tvůj a bratří tvých
proroků, a těch, jenž ostříhají slov knihy této. Bohu se klaněj.
10 Potom řekl mi: Nezapečeťuj slov proroctví knihy této;
neboť jest blízko čas. 11 Kdo škodí, škodiž ještě; a kdo
smrdí, smrdiž ještě; a kdo jest spravedlivý, ospravedlniž
se ještě; a svatý posvětiž se ještě. 12 A aj, přijduť brzo, a
odplata má se mnou, abych odplatil jednomu každému podle
skutků jeho. 13 Játť jsem Alfa i Omega, počátek i konec, první
i poslední. 14 Blahoslavení, kteříž zachovávají přikázání
jeho, aby měli právo k dřevu života a aby branami vešli do
města. 15 Vně pak budou psi a čarodějníci, a smilníci, a
vražedlníci, a modláři, i každý, kdož miluje a činí lež. 16 Já
Ježíš poslal jsem anděla svého, aby vám svědčil o těchto
věcech v církvích. Já jsem kořen a rod Davidův, a hvězda
jasná a jitřní. 17 A Duch i nevěsta řkou: Pojď. A kdož slyší,
rciž: Přijď. A kdož žízní, přijdiž, a kdo chce, nabeř vody
života darmo. 18 Osvědčujiť pak každému, kdož by slyšel
slova proroctví knihy této, jestliže by kdo přidal k těmto
věcem, žeť jemu přidá Bůh ran napsaných v knize této. 19 A
jestliže by kdo ujal něco od slov proroctví tohoto, odejmeť
Bůh díl jeho z knihy života, a z města svatého, a z těch věcí,
kteréž jsou napsány v knize této. 20 Takť praví ten, kterýž
svědectví vydává o těchto věcech: Jistěť přijdu brzo. Amen.
Přijdiž tedy, Pane Ježíši. 21 Milost Pána našeho Jezukrista
se všemi vámi. Amen.

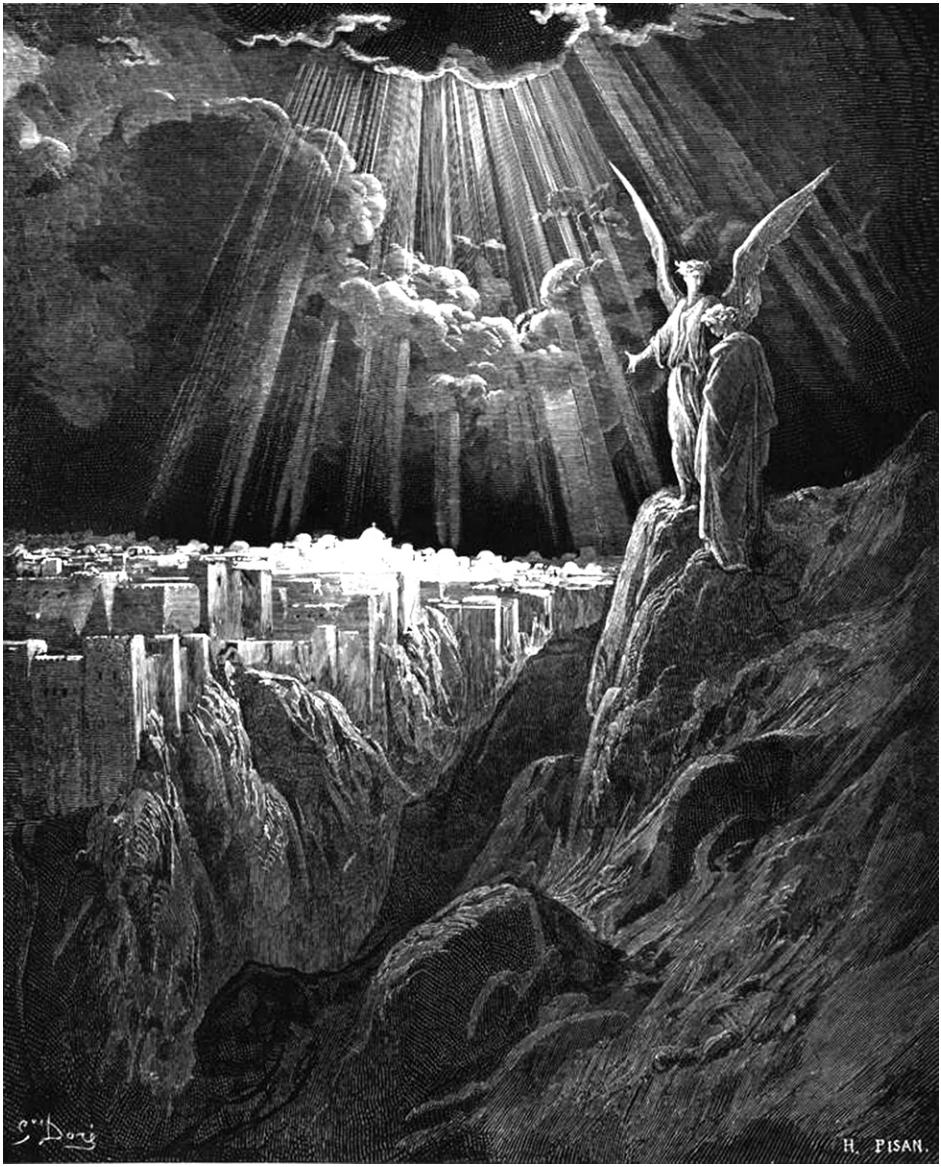

A já Jan viděl jsem město svaté, Jeruzalém nový, sstupující od Boha s nebe, připravený jako nevěstu okrášlenou muži svému. I slyšel jsem hlas veliký s nebe, řkoucí: Aj, stánek Boží s lidmi, a bydlitit' bude s nimi, a oni budou lid jeho, a on Bůh s nimi bude, jsa jejich Bohem.

Zjevení Janovo 21:2-3

Průvodce Čtenáři

Čeština at AionianBible.org/Readers-Guide

The Aionian Bible republishes public domain and Creative Common Bible texts that are 100% free to copy and print. The original translation is unaltered and notes are added to help your study. The notes show the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of afterlife destinies.

Who has the authority to interpret the Bible and examine the underlying Hebrew and Greek words? That is a good question! We read in 1 John 2:27, *"As for you, the anointing which you received from him remains in you, and you do not need for anyone to teach you. But as his anointing teaches you concerning all things, and is true, and is no lie, and even as it taught you, you remain in him."* Every Christian is qualified to interpret the Bible! Now that does not mean we will all agree. Each of us is still growing in our understanding of the truth. However, it does mean that there is no infallible human or tradition to answer all our questions. Instead the Holy Spirit helps each of us to know the truth and grow closer to God and each other.

The Bible is a library with 66 books in the Protestant Canon. The best way to learn God's word is to read entire books. Read the book of Genesis. Read the book of John. Read the entire Bible library. Topical studies and cross-referencing can be good. However, the safest way to understand context and meaning is to read whole Bible books. Chapter and verse numbers were added for convenience in the 16th century, but unfortunately they can cause the Bible to seem like an encyclopedia. The Aionian Bible is formatted with simple verse numbering, minimal notes, and no cross-referencing in order to encourage the reading of Bible books.

Bible reading must also begin with prayer. Any Christian is qualified to interpret the Bible with God's help. However, this freedom is also a responsibility because without the Holy Spirit we cannot interpret accurately. We read in 1 Corinthians 2:13-14, *"And we speak of these things, not with words taught by human wisdom, but with those taught by the Spirit, comparing spiritual things with spiritual things. Now the natural person does not receive the things of the Spirit of God, for they are foolishness to him, and he cannot understand them, because they are spiritually discerned."* So we cannot understand in our natural self, but we can with God's help through prayer.

The Holy Spirit is the best writer and he uses literary devices such as introductions, conclusions, paragraphs, and metaphors. He also writes various genres including historical narrative, prose, and poetry. So Bible study must spiritually discern and understand literature. Pray, read, observe, interpret, and apply. Finally, *"Do your best to present yourself approved by God, a worker who does not need to be ashamed, properly handling the word of truth."* 2 Timothy 2:15. *"God has granted to us his precious and exceedingly great promises; that through these you may become partakers of the divine nature, having escaped from the corruption that is in the world by lust. Yes, and for this very cause adding on your part all diligence, in your faith supply moral excellence; and in moral excellence, knowledge; and in knowledge, self-control; and in self-control patience; and in patience godliness; and in godliness brotherly affection; and in brotherly affection, love. For if these things are yours and abound, they make you to be not idle nor unfruitful to the knowledge of our Lord Jesus Christ,"* 2 Peter 1:4-8.

Glosář

Čeština at AionianBible.org/Glossary

The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven special words to help us better understand the extent of God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies. The original translation is unaltered and a note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Compare the meanings below to the Strong's Concordance and Glossary definitions.

Abyssos g12

Greek: proper noun, place
Usage: 9 times in 3 books, 6 chapters, and 9 verses
Meaning:

Temporary prison for special fallen angels such as Apollyon, the Beast, and Satan.

aïdios g126

Greek: adjective
Usage: 2 times in Romans 1:20 and Jude 6
Meaning:

Lasting, enduring forever, eternal.

aiōn g165

Greek: noun
Usage: 127 times in 22 books, 75 chapters, and 102 verses
Meaning:

A lifetime or time period with a beginning and end, an era, an age, the completion of which is beyond human perception, but known only to God the creator of the aiōns, Hebrews 1:2. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

aiōnios g166

Greek: adjective
Usage: 71 times in 19 books, 44 chapters, and 69 verses
Meaning:

From start to finish, pertaining to the age, lifetime, entirety, complete, or even consummate. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Koine Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

eleēsē g1653

Greek: verb, aorist tense, active voice, subjunctive mood, 3rd person singular
Usage: 1 time in this conjugation, Romans 11:32
Meaning:

To have pity on, to show mercy. Typically, the subjunctive mood indicates possiblity, not certainty. However, a subjunctive in a purpose clause is a resulting action as certain as the causal action. The subjunctive in a purpose clause functions as an indicative, not an optative. Thus, the grand conclusion of grace theology in Romans 11:32 must be clarified. God's mercy on all is not a possibility, but a certainty. See ntgreek.org.

Geenna g1067
Greek: proper noun, place
Usage: 12 times in 4 books, 7 chapters, and 12 verses
Meaning:
Valley of Hinnom, Jerusalem's trash dump, a place of ruin, destruction, and judgment in this life, or the next, though not eternal to Jesus' audience.

Hadēs g86
Greek: proper noun, place
Usage: 11 times in 5 books, 9 chapters, and 11 verses
Meaning:
Synonomous with Sheol, though in New Testament usage Hades is the temporal place of punishment for deceased unbelieving mankind, distinct from Paradise for deceased believers.

Limnē Pyr g3041 g4442
Greek: proper noun, place
Usage: Phrase 5 times in the New Testament
Meaning:
Lake of Fire, final punishment for those not named in the Book of Life, prepared for the Devil and his angels, Matthew 25:41.

Sheol h7585
Hebrew: proper noun, place
Usage: 66 times in 17 books, 50 chapters, and 64 verses
Meaning:
The grave or temporal afterlife world of both the righteous and unrighteous, believing and unbelieving, until the general resurrection.

Tartaroō g5020
Greek: proper noun, place
Usage: 1 time in 2 Peter 2:4
Meaning:
Temporary prison for particular fallen angels awaiting final judgment.

Glosář +

AionianBible.org/Bibles/Czech---Kralicka/Noted

Glossary references are below. Strong's Hebrew and Greek number notes are added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Questioned verse translations do not contain Aionian Glossary words and may wrongly imply *eternal* or *Hell*. * The note placement is skipped or adjusted for verses with non-standard numbering.

Abyssos

Lukáš 8:31
Římanům 10:7
Zjevení Janovo 9:1
Zjevení Janovo 9:2
Zjevení Janovo 9:11
Zjevení Janovo 11:7
Zjevení Janovo 17:8
Zjevení Janovo 20:1
Zjevení Janovo 20:3

aïdios

Římanům 1:20
Judův 1:6

aiōn

Matouš 12:32
Matouš 13:22
Matouš 13:39
Matouš 13:40
Matouš 13:49
Matouš 21:19
Matouš 24:3
Matouš 28:20
Marek 3:29
Marek 4:19
Marek 10:30
Marek 11:14
Lukáš 1:33
Lukáš 1:55
Lukáš 1:70
Lukáš 16:8
Lukáš 18:30
Lukáš 20:34
Lukáš 20:35
Jan 4:14
Jan 6:51
Jan 6:58
Jan 8:35
Jan 8:51
Jan 8:52
Jan 9:32
Jan 10:28
Jan 11:26
Jan 12:34
Jan 13:8
Jan 14:16
Skutky Apoštolů 3:21
Skutky Apoštolů 15:18
Římanům 1:25
Římanům 9:5
Římanům 11:36
Římanům 12:2
Římanům 16:27
1 Korintským 1:20
1 Korintským 2:6
1 Korintským 2:7
1 Korintským 2:8
1 Korintským 3:18
1 Korintským 8:13
1 Korintským 10:11
2 Korintským 4:4
2 Korintským 9:9
2 Korintským 11:31
Galatským 1:4
Galatským 1:5
Efezským 1:21
Efezským 2:2
Efezským 2:7
Efezským 3:9
Efezským 3:11
Efezským 3:21
Efezským 6:12
Filipským 4:20
Koloským 1:26
1 Timoteovi 1:17
1 Timoteovi 6:17
2 Timoteovi 4:10
2 Timoteovi 4:18
Titovi 2:12
Židům 1:2
Židům 1:8
Židům 5:6
Židům 6:5
Židům 6:20
Židům 7:17
Židům 7:21
Židům 7:24
Židům 7:28
Židům 9:26
Židům 11:3
Židům 13:8
Židům 13:21
1 Petrův 1:23
1 Petrův 1:25
1 Petrův 4:11
1 Petrův 5:11
2 Petrův 3:18
1 Janův 2:17
2 Janův 1:2
Judův 1:13
Judův 1:25
Zjevení Janovo 1:6
Zjevení Janovo 1:18
Zjevení Janovo 4:9
Zjevení Janovo 4:10
Zjevení Janovo 5:13
Zjevení Janovo 7:12
Zjevení Janovo 10:6
Zjevení Janovo 11:15
Zjevení Janovo 14:11
Zjevení Janovo 15:7
Zjevení Janovo 19:3
Zjevení Janovo 20:10
Zjevení Janovo 22:5

aiōnios

Matouš 18:8
Matouš 19:16
Matouš 19:29
Matouš 25:41
Matouš 25:46
Marek 3:29
Marek 10:17
Marek 10:30
Lukáš 10:25
Lukáš 16:9
Lukáš 18:18
Lukáš 18:30
Jan 3:15
Jan 3:16
Jan 3:36
Jan 4:14
Jan 4:36
Jan 5:24
Jan 5:39
Jan 6:27
Jan 6:40
Jan 6:47
Jan 6:54
Jan 6:68

Jan 10:28
Jan 12:25
Jan 12:50
Jan 17:2
Jan 17:3
Skutky Apoštolů 13:46
Skutky Apoštolů 13:48
Římanům 2:7
Římanům 5:21
Římanům 6:22
Římanům 6:23
Římanům 16:25
Římanům 16:26
2 Korintským 4:17
2 Korintským 4:18
2 Korintským 5:1
Galatským 6:8
2 Tesalonickým 1:9
2 Tesalonickým 2:16
1 Timoteovi 1:16
1 Timoteovi 6:12
1 Timoteovi 6:16
2 Timoteovi 1:9
2 Timoteovi 2:10
Titovi 1:2
Titovi 3:7
Filemonovi 1:15
Židům 5:9
Židům 6:2
Židům 9:12
Židům 9:14
Židům 9:15
Židům 13:20
1 Petrův 5:10
2 Petrův 1:11
1 Janův 1:2
1 Janův 2:25
1 Janův 3:15
1 Janův 5:11
1 Janův 5:13
1 Janův 5:20
Judův 1:7
Judův 1:21
Zjevení Janovo 14:6

eleēsē

Římanům 11:32

Geenna

Matouš 5:22
Matouš 5:29
Matouš 5:30
Matouš 10:28
Matouš 18:9
Matouš 23:15
Matouš 23:33
Marek 9:43
Marek 9:45
Marek 9:47
Lukáš 12:5
Jakubův 3:6

Hadēs

Matouš 11:23
Matouš 16:18
Lukáš 10:15
Lukáš 16:23
Skutky Apoštolů 2:27
Skutky Apoštolů 2:31
1 Korintským 15:55
Zjevení Janovo 1:18
Zjevení Janovo 6:8
Zjevení Janovo 20:13
Zjevení Janovo 20:14

Limnē Pyr

Zjevení Janovo 19:20
Zjevení Janovo 20:10
Zjevení Janovo 20:14
Zjevení Janovo 20:15
Zjevení Janovo 21:8

Sheol

1 Mojžišova 37:35
1 Mojžišova 42:38
1 Mojžišova 44:29
1 Mojžišova 44:31
4 Mojžišova 16:30
4 Mojžišova 16:33
5 Mojžišova 32:22
1 Samuelova 2:6
2 Samuelova 22:6
1 Královská 2:6
1 Královská 2:9
Jób 7:9
Jób 11:8
Jób 14:13
Jób 17:13
Jób 17:16
Jób 21:13
Jób 24:19
Jób 26:6
Žalmy 6:5
Žalmy 9:17
Žalmy 16:10
Žalmy 18:5
Žalmy 30:3
Žalmy 31:17
Žalmy 49:14
Žalmy 49:15
Žalmy 55:15
Žalmy 86:13
Žalmy 88:3
Žalmy 89:48
Žalmy 116:3
Žalmy 139:8
Žalmy 141:7
Príslovia 1:12
Príslovia 5:5
Príslovia 7:27
Príslovia 9:18
Príslovia 15:11
Príslovia 15:24
Príslovia 23:14
Príslovia 27:20
Príslovia 30:16
Kazatel 9:10
Pieseò 8:6
Izaiáš 5:14
Izaiáš 7:11
Izaiáš 14:9
Izaiáš 14:11
Izaiáš 14:15
Izaiáš 28:15
Izaiáš 28:18
Izaiáš 38:10
Izaiáš 38:18
Izaiáš 57:9
Ezechiel 31:15
Ezechiel 31:16
Ezechiel 31:17
Ezechiel 32:21
Ezechiel 32:27
Hozeáš 13:14
Ámos 9:2
Jonáš 2:2
Habakuk 2:5

Tartaroō

2 Petrův 2:4

Questioned

Izaiáš 30:33
2 Petrův 2:17

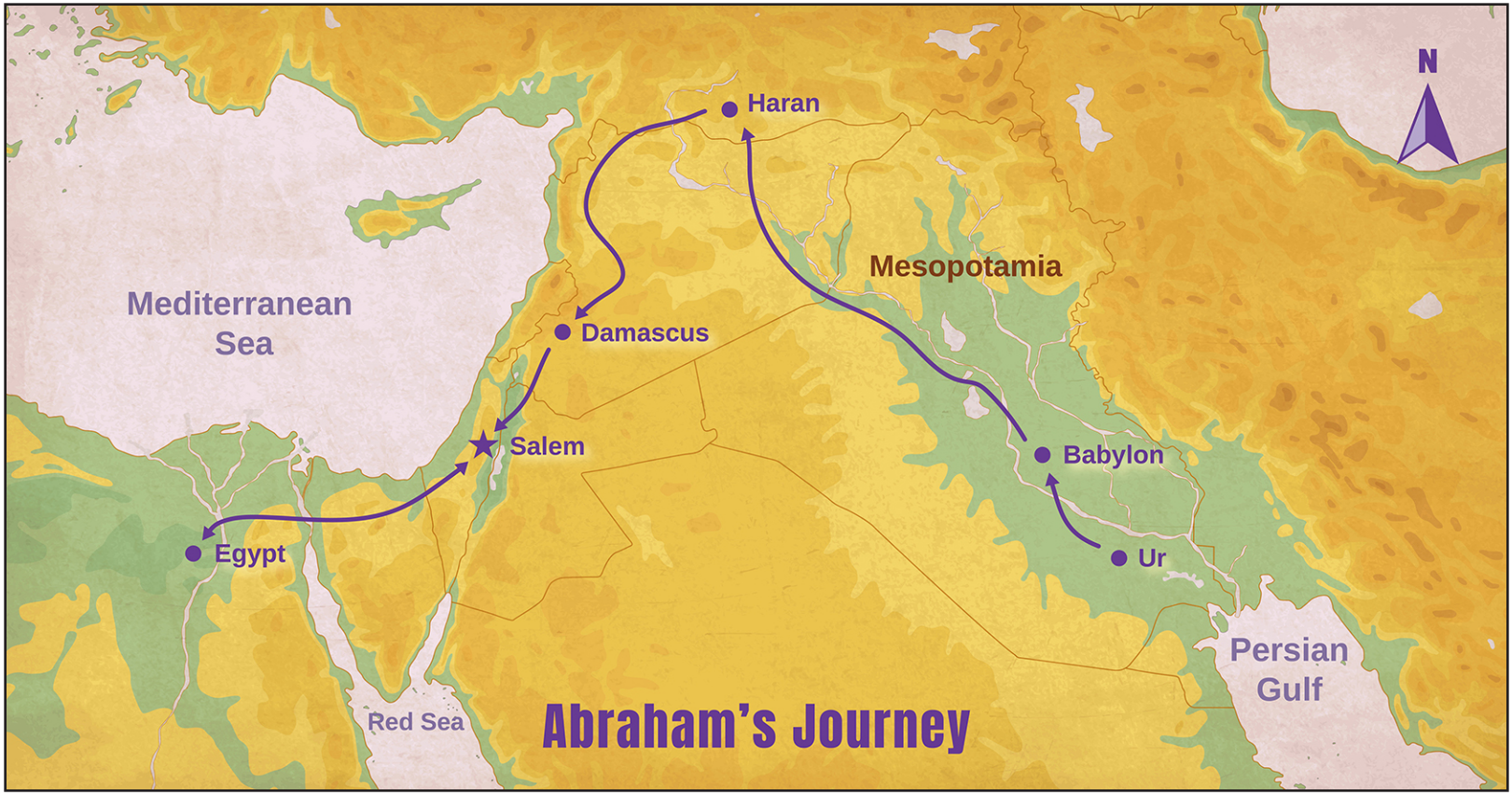

Věrou, povolán jsa Abraham, uposlechl Boha, aby odšel na to místo, kteréž měl vzíti za dědictví; i šel, nevěda, kam příjde. - Židům 11:8

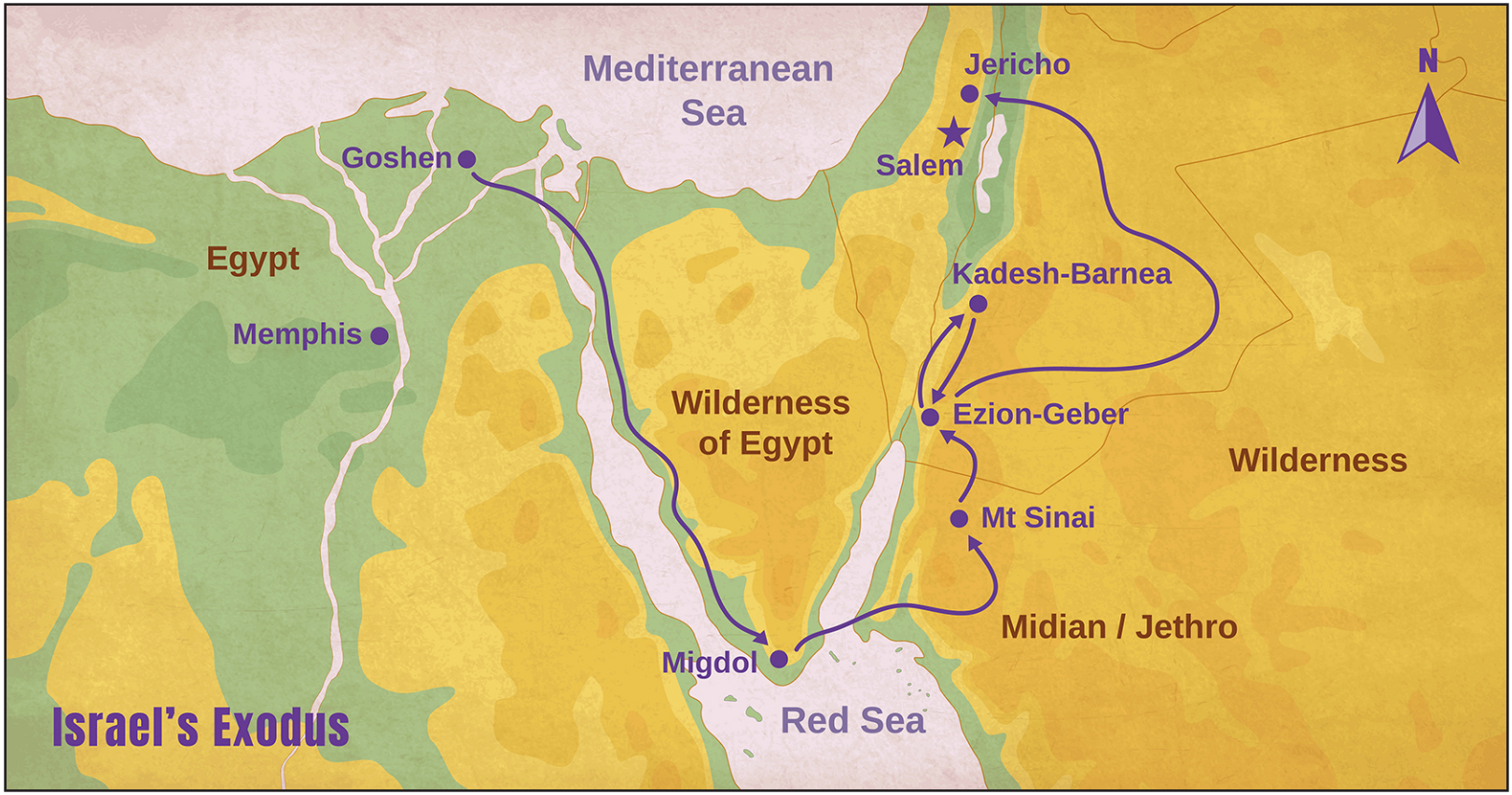

Stalo se pak, když pustil Farao lid, že nevedl jich Bůh cestou země Filistinské, ačkoli bližší byla; nebo řekl Bůh: Aby nepykal lid, když by uzřel, an válka nastává, a nevrátili se do Egypta. - 2 Mojžišova 13:17

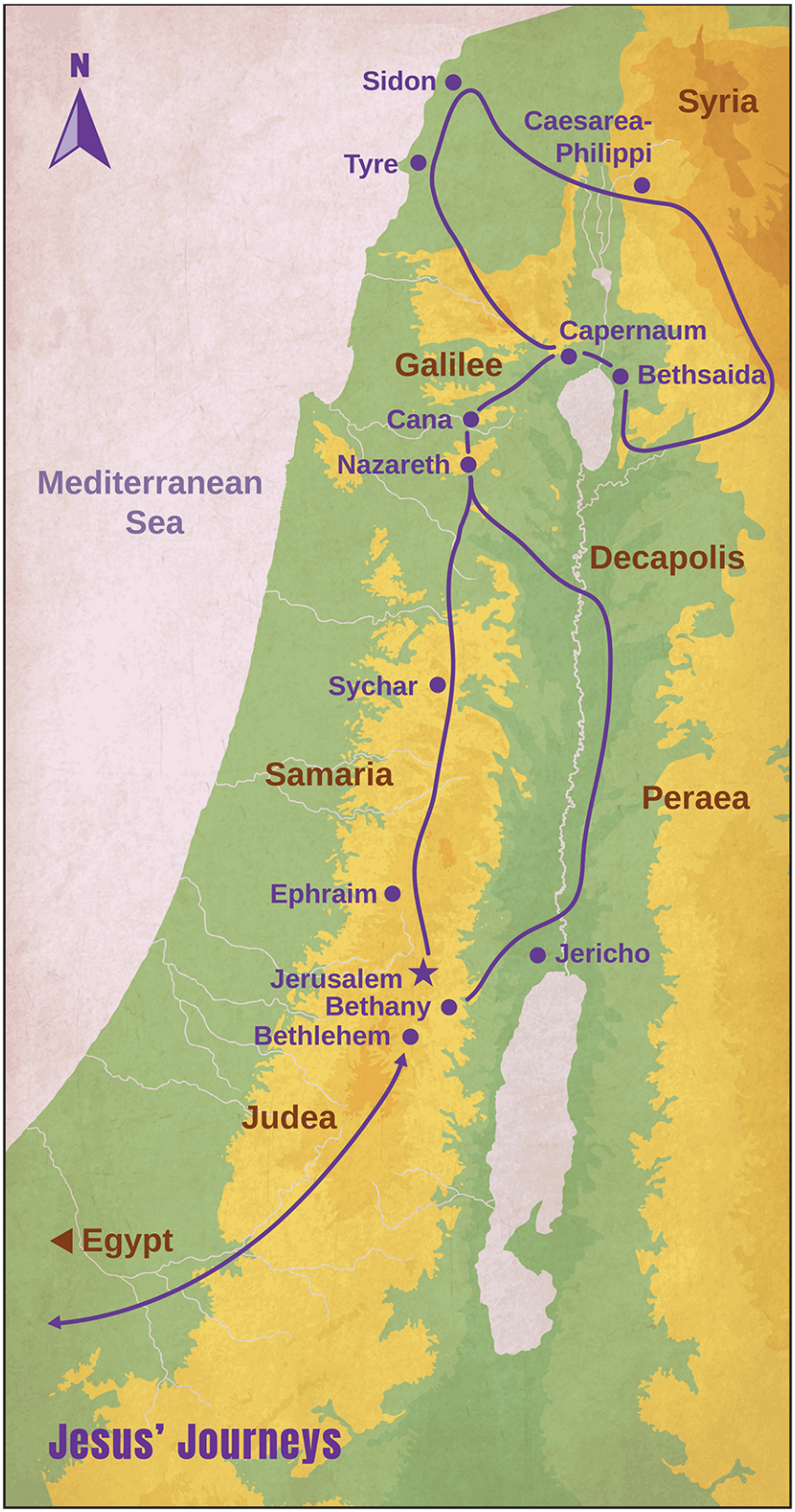

Nebo i Syn člověka nepřišel, aby mu sloužili, ale aby on sloužil, a aby dal duši svou na vykoupení za mnohé. - Marek 10:45

Pavel, služebník Jezukristův, povolaný apoštol, oddělený k kázaní evangelium Božího, - Římanům 1:1

Creation 4004 B.C.

Adam and Eve created	4004
Tubal-cain forges metal	3300
Enoch walks with God	3017
Methuselah dies at age 969	2349
God floods the Earth	2349
Tower of Babel thwarted	2247
Abraham sojourns to Canaan	1922
Jacob moves to Egypt	1706
Moses leads Exodus from Egypt	1491
Gideon judges Israel	1245
Ruth embraces the God of Israel	1168
David installed as King	1055
King Solomon builds the Temple	1018
Elijah defeats Baal's prophets	896
Jonah preaches to Nineveh	800
Assyrians conquer Israelites	721
King Josiah reforms Judah	630
Babylonians capture Judah	605
Persians conquer Babylonians	539
Cyrus frees Jews, rebuilds Temple	537
Nehemiah rebuilds the wall	454
Malachi prophecies the Messiah	416
Greeks conquer Persians	331
Seleucids conquer Greeks	312
Hebrew Bible translated to Greek	250
Maccabees defeat Seleucids	165
Romans subject Judea	63
Herod the Great rules Judea	37

(The Annals of the World, James Uusher)

Jesus Christ born 4 B.C.

New Heavens and Earth

	Christ returns for his people
1956	Jim Elliot martyrd in Ecuador
1830	John Williams reaches Polynesia
1731	Zinzendorf leads Moravian mission
1614	Japanese kill 40,000 Christians
1572	Jesuits reach Mexico
1517	Martin Luther leads Reformation
1455	Gutenberg prints first Bible
1323	Franciscans reach Sumatra
1276	Ramon Llull trains missionaries
1100	Crusades tarnish the church
1054	The Great Schism
997	Adalbert marytyrd in Prussia
864	Bulgarian Prince Boris converts
716	Boniface reaches Germany
635	Alopen reaches China
569	Longinus reaches Alodia / Sudan
432	Saint Patrick reaches Ireland
397	Carthage ratifies Bible Canon
341	Ulfilas reaches Goth / Romania
325	Niceae proclaims God is Trinity
250	Denis reaches Paris, France
197	Tertullian writes Christian literature
70	Titus destroys the Jewish Temple
61	Paul imprisoned in Rome, Italy
52	Thomas reaches Malabar, India
39	Peter reaches Gentile Cornelius
33	Holy Spirit empowers the Church

(Wikipedia, Timeline of Christian missions)

Resurrected 33 A.D.

Where?			When?							
			Innocence		Fallen				Glory	
			Eternity Past	4000 BC Creation	Fall to Sin No Law	1500 BC Moses' Law	Advent of Christ 0-33 AD	Church Age Kingdom Age	Great White Throne	New Heaven and Earth
Who?	God	Father	God's Perfect Fellowship John 10:30	God's Perfect Fellowship with Adam in the Garden of Eden No Fall No Death Gen 1:31	Living in Unapproachable Light, 1 Timothy 6:16				God's Perfectly Restored Fellowship with All Mankind in the Holy City No Hades No Dead Rev 20:3	All Restored Acts 3:21
		Son			Pre-Incarnate, John 8:58		Incarnate, John 1:14	Paradise, Luke 23:43		
		Holy Spirit			Everywhere, Psalm 139:7		Indwelling Believers, John 14:17			
	Mankind	Living Mankind	No Creation No people Gen 1:1		Serving the Savior or Satan on Earth, Ephesians 2:1-5					
		Deceased Believing Mankind			Blessed in Paradise, Luke 16:22					
		Deceased Unbelieving Mankind			Punished in Hades until the final judgment, Luke 16:23 and Rev 20:13					
	Angels	Holy Angels			Serving Mankind at God's Command, Hebrews 1:14					
		Imprisoned Angels		No Fall No Unholy Angels Gen 1:31	Imprisoned in Tartarus, 2 Peter 2:4 and Jude 6				Lake of Fire Prepared for the Devil and his Angels Mat 25:41 Rev 20:10	Fallen Angels Forgiven? Col 1:20 Yes? Heb 2:16 No?
		Fugitive Angels			Rebelling Against Christ Accusing Mankind 1 Peter 5:8 and Revelation 12:10			Thalaasa, Rev 20:13		
		First Beast Demon						Lake of Fire Revelation 19:20		
		False Prophet Demon								
		Satan						Abyss Revelation 20:2		

Osud

Čeština at AionianBible.org/Destiny

The Aionian Bible shows the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of after-life destinies. The underlying Hebrew and Greek words typically translated as *Hell* show us that there are not just two after-life destinies, Heaven or Hell. Instead, there are a number of different locations, each with different purposes, different durations, and different inhabitants. Locations include 1) Old Testament *Sheol* and New Testament *Hadēs*, 2) *Geenna*, 3) *Tartaroō*, 4) *Abyssos*, 5) *Limnē Pyr*, 6) *Paradise*, 7) *The New Heaven*, and 8) *The New Earth*. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The key observation is that fallen angels will be present at the final judgment, 2 Peter 2:4 and Jude 6. Traditionally, we understand the separation of the Sheep and the Goats at the final judgment to divide believing from unbelieving mankind, Matthew 25:31-46 and Revelation 20:11-15. However, the presence of fallen angels alternatively suggests that Jesus is separating redeemed mankind from the fallen angels. We do know that Jesus is the helper of mankind and not the helper of the Devil, Hebrews 2. We also know that Jesus has atoned for the sins of all mankind, both believer and unbeliever alike, 1 John 2:1-2. Deceased believers are rewarded in Paradise, Luke 23:43, while unbelievers are punished in Hades as the story of Lazarus makes plain, Luke 16:19-31. Yet less commonly known, the punishment of this selfish man and all unbelievers is before the final judgment, is temporal, and is punctuated when Hades is evacuated, Revelation 20:13. So is there hope beyond Hades for unbelieving mankind? Jesus promised, *"the gates of Hades will not prevail,"* Matthew 16:18. Paul asks, *"Hades where is your victory?"* 1 Corinthians 15:55. John wrote, *"Hades gives up,"* Revelation 20:13.

Jesus comforts us saying, *"Do not be afraid,"* because he holds the keys to *unlock* death and Hades, Revelation 1:18. Yet too often our *Good News* sounds like a warning to *"be afraid"* because Jesus holds the keys to *lock* Hades! Wow, we have it backwards! Hades will be evacuated! And to guarrantee hope, once emptied, Hades is thrown into the Lake of Fire, never needed again, Revelation 20:14.

Finally, we read that anyone whose name is not written in the Book of Life is thrown into the Lake of Fire, the second death, with no exit ever mentioned or promised, Revelation 21:1-8. So are those evacuated from Hades then, *"out of the frying pan, into the fire?"* Certainly, the Lake of Fire is the destiny of the Goats. But, do not be afraid. Instead, read the Bible's explicit mention of the purpose of the Lake of Fire and the identity of the Goats, *"Then he will say also to those on the left hand, 'Depart from me, you cursed, into the consummate fire which is prepared for... the devil and his angels,'"* Matthew 25:41. Bad news for the Devil. Good news for all mankind!

Faith is not a pen to write your own name in the Book of Life. Instead, faith is the glasses to see that the love of Christ for all mankind has already written our names in Heaven. *"If the first fruit is holy, so is the lump,"* Romans 11:16. Though unbelievers will suffer regrettable punishment in Hades, redeemed mankind will never enter the Lake of Fire, prepared for the devil and his angels. And as God promised, all mankind will worship Christ together forever, Philippians 2:9-11.

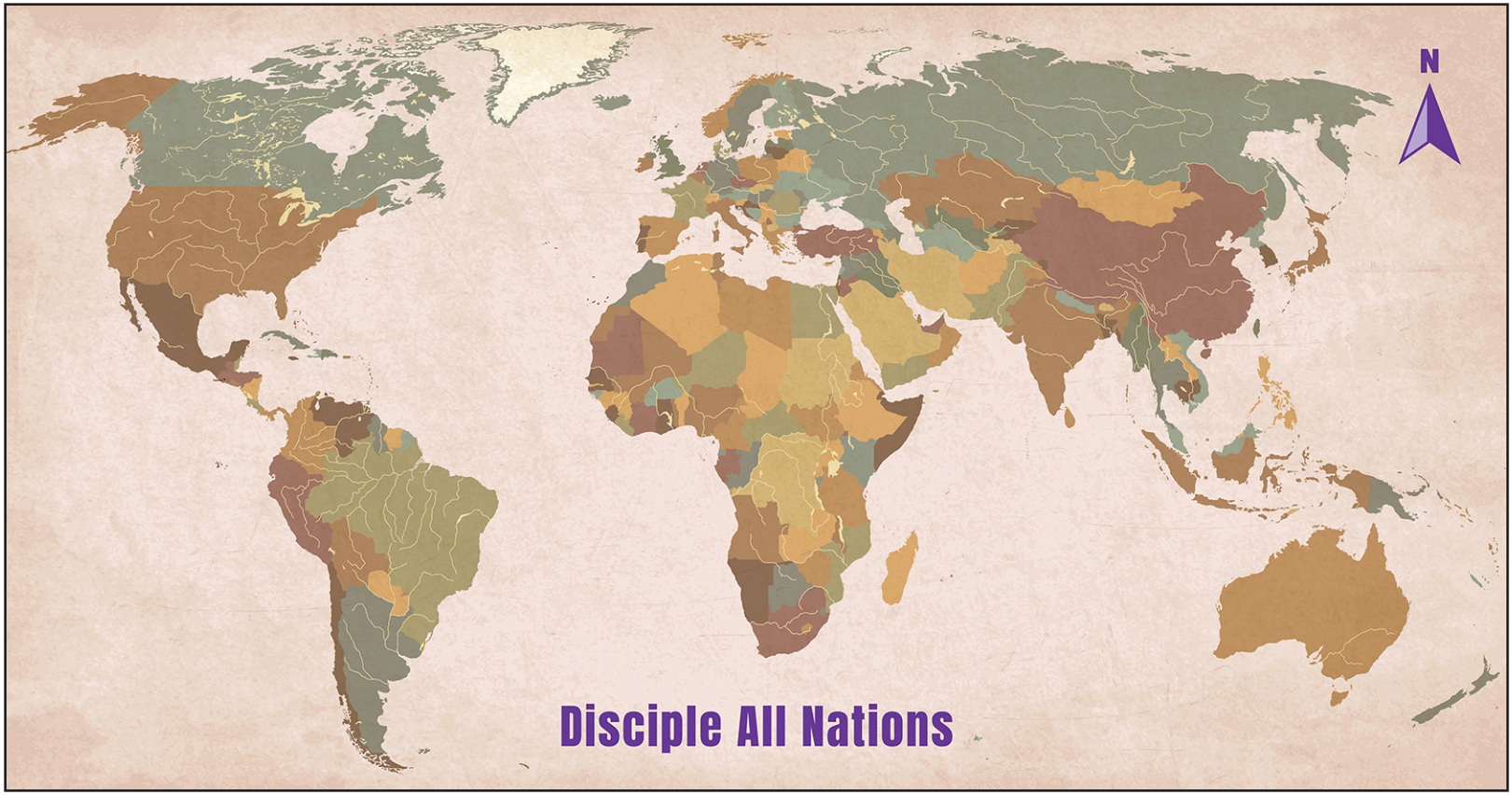

Protož jdouce, učte všecky národy, křtíce je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého, - Matouš 28:19